Lã Mai Nương

Tế Phong Quân

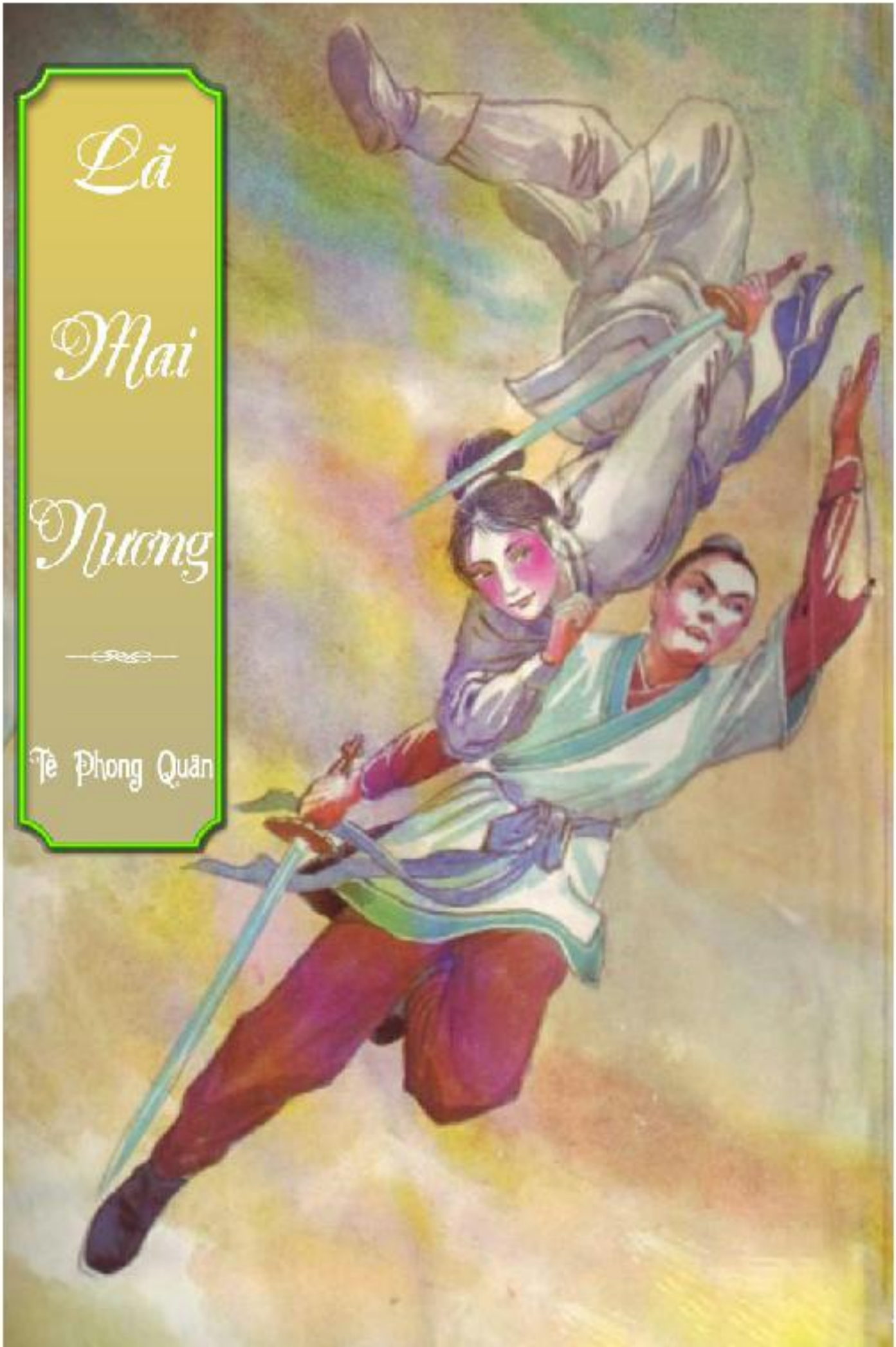

Giới thiệu

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Lã Mai Nương của tác giả Tề Phong Quân. Một truyện kiếm hiệp khá đặc sắc và thú vị, một câu chuyện đầy những tình tiết bất ngờ khiến độc giả không thể không bị cuốn vào vòng xoáy đầy những điều vừa sống động lại chân thực lại có đôi chút ảo tưởng. Đọc truyện Lã Mai Nương để cảm nhận rõ nét những điều này.

Truyện kể lại chuyện Lã Mai Nương cùng chồng là Cam Tử Long (con trai của Cam Phượng Trì, một danh thủ quyền thuật Bắc Thiếu Lâm nổi tiếng vào đầu thời nhà Thanh, Cam Phượng Trì là học trò của sư Vu Phổ Chiếu trụ trì tại chùa Thiếu Lâm Tung Sơn Hà Nam, xem thêm trong bài Pháo quyền) đại diện cho Bắc Thiếu Lâm xuống miền Nam Trung Hoa giải cứu cho Nam Thiếu Lâm Toàn Châu Phúc Kiến khỏi cơn đại họa hỏa thiêu và âm mưu tiêu diệt bởi vua Càn Long nhà Thanh, cứu mạng cho Phương Thế Ngọc, Hồng Hy Quan và Chí Thiện thiền sư. Đây là một trong những bộ võ hiệp cổ điển nổi tiếng nhất của Trung Quốc.

Suốt câu chuyện là những cuộc hành trình, những màn đấu võ tỷ thý, những thứ khiến bạc đọc bị lạc chân vào bước chân phiêu diêu trên chốn giang hồ. Vốn dĩ hành trình này gian khổ không ít những tình huynh đệ, võ hiệp khiến mọi thứ trở nên dễ dàng hơn.

Luận võ thuật, Nam quyền Bắc cước
Chốn thâm cung, vua quyết du hành

Đời nhà Minh truyền đến vua Sùng Trinh thứ mười tám bị Lý Tự Thành dấy quân làm phản soán nước. Ngô Tam Quế thấy thế lực quân Mãn Châu mạnh như vũ bão, mở cửa quan đầu hàng. Vua Thế Tổ nhà Thanh đem binh vượt Vạn Lý Trường Thành xâm chiếm Trung Quốc lên ngôi Hoàng đế lấy niên hiệu là Thuận Trị, cải quốc hiệu là Đại Thanh.

Truyền đến đời Cao Tông niên hiệu Càn Long vừa đúng bốn đời vua.

Tới đây nhà Thanh ở trong thời toàn thịnh. Người Mãn được quan cao chức trọng, dân Hán bị đè nén bạc đãi.

Vua Càn Long rất thông minh, văn hay chữ tốt và cũng là vị Hoàng đế võ nghệ cao cường, chánh trị giỏi. Bởi vậy Càn Long đặc cách dùng cả người Hán có tài.

Luật pháp Thanh triều bắt dân Hán phải dóc tóc quấn bím như người Mãn, những ai quật cường không theo tục lệ Mãn châu đều bị trừng phạt nặng nề.

Với đường lối chánh trị canh tân mềm dẻo ấy, Càn Long có ý san phẳng sự hiềm thù giữa dân tộc cai trị và bị trị, sửa lại một phần nào lỗi lầm của các vì Tiên đế.

Bất mãn từ lâu, người Hán vẫn không vì thế mà chẳng quật cường.

Trừ những nơi đô thành, thị trấn người qua kẻ lại, buôn bán tập nập có vẻ thái bình thịnh trị, nhưng thiệt ra, một khi rời khỏi các nơi ấy, cường đạo như rươi chiếm cứ lập sơn trại tại nhiều nơi sơn cốc, cướp bóc đòi tiền mãi lộ khách qua đường, sống ngoài vong cương tỏa của luật pháp triều đình.

Những người lý trí vững vàng hơn thì đều bỏ văn học võ, trao dồi sức khỏe những mong sau này làm cách mạng xua đuổi người Mãn ra ngoài biên cương. Các hội kín và giáo đạo cùng mọc lên như nấm. Đáng kể nhất có Bạch Liên giáo hoạt động dưới quyền của thủ lãnh Lưu Chí Hiệp. Rồi đến Thiên Địa hội, Bát Quái giáo và Nghĩa Hòa đoàn hoạt động với mục đích "Phản Thanh" dưới quyền Lý Văn Thành ở Hoạt huyện thuộc Hà Nam, Lâm Thanh ở Đại Hưng, Kinh Triệu.

Giáo phái chia ra nhiều chi nhánh rải rác khắp nơi như Trực Lệ, Sơn Đông, Hà Nam, Hồ Bắc, Tứ Xuyên, An Huy…

Vua Thanh xuống chỉ tìm bắt, khám xét từng nhà trong các châu huyện khiến nhân dân kinh hãi, Bọn quan tham lại nhân dịp đục nước béo cò, nhiều bãi làm tan nát cửa nhà dân chúng, kể không sao hết.

Về võ nghệ, phái nọ môn kia cũng khá nhiều. Nhưng tựu trung thời ấy vẫn còn mấy phái chánh mà cả người Hán lẫn người Mãn đều tôn trọng như Tổ phái. Đó là Nga Mi sơn ở Tứ xuyên, Côn Luân sơn ở Thanh hải, Không Động sơn ở Cam Túc… Võ Đang sơn ở ranh giới Giang Tây Hồ Nam, Tung Sơn Thiếu Lâm tự Nam phái ở Tuyền châu thuộc Phúc Kiến, Thái Sơn Thiếu Lâm Bắc phái ở Mã Dương cương thuộc Sơn Đông (người Bắc thường gọi tắt là Sơn Đông phái) và Bạch Hạc sơn ở Vân Nam.

Ngoại trừ các môn tập luyện về võ khí, quyền cước vẫn là căn bản của công phu luyện nội - ngoại công nên các võ thuật gia siêu đẳng thường gọi tổng quát bằng câu Nam quyền, Bắc cước. Nghĩa là: người Nam có ngọn quyền dũng mãnh trấn áp Nam Sơn, người Bắc có ngọn cước phi thường đả giao long Bắc hải. Rừng văn biển võ, võ luyện văn ôn, thiệt là cả một công phu khổ luyện rất dày. Con người phải kiên tâm nhẫn nại, bản ngã đức độ thêm vào đó còn cần gặp sư phụ chân truyền và vấn đề thời gian mới mong

đạt mức tuyệt đích.

Nhưng rất nhiều người tập luyện dang dở, mới biết qua loa dăm ba thế võ đã kinh bạc, áp bức kẻ cô thế, mục hạ vô nhân.

Năm ấy Càn Long nhị thập tam niên. Tuy trong hoàng thành tam cung lục viện chẳng thiếu chi cung tần, mỹ nữ nhưng nhà Vua vẫn theo thường lệ, dậy trước canh năm, ra võ đường thảo mấy đường quyền cước cho dãn gân cốt, thuần tay chân…

Sau đó người thay áo vào văn phòng chong đèn đọc các bản phúc trình xa gần trong nước.

Thái giám Vinh Lộc khúm núm dâng khay trà Long tỉnh pha với nước suối Ngọc Tuyền lấy từ Cam Túc về, Vinh lộc rón rén rót trà ly sứ độc ẩm, khói xanh nhẹ bốc tỏa hương trà khắp gian phòng ấm cúng. Lùi bước, viên thái giám giả khoanh tay đứng xa ra một bên, nét mặt khắc khổ, lạnh lùng như pho tượng, tương xứng với căn phòng tranh tối tranh sáng âm u.

Nhà Vua cầm ly trà thơm ngát, uống từng hớp nhỏ, đưa mắt nhìn người tôi tớ trung thành, còn sót lại từ đời Tiên đế Ung Chánh, mà nhiệm vụ chỉ có sáng sáng dâng trà cho đức Vua ngự ẩm.

Gian phòng trần thiết giản dị. Ngoài những ô gác cổ thư la liệt trên tường, đầu phòng bên kia chỉ có pho tượng Quan võ bằng đồng hun cao lớn cỡ người thật. Đàu bên này là chiếc án thư chạm trổ cổ kính bằng gỗ mun và trên tường, ngay sau lưng nơi vua ngự, gác treo một thanh Long Tuyền Kiếm rủ hai dòng tua sắc Lục đã bạc màu.

Liên miên đọc hồ sơ nọ đến hồ sơ kia, nhà Vua thỉnh thoảng hoặc nở nụ cười đắc ý hoặc tặc lưỡi rồi đăm chiêu… Cất tiếng sang sảng tợ chuông vàng, Càn Long vẫn chăm chú nhìn một bản phúc trình :

- Vinh Lộc! Tiếc rằng nhà ngươi trọng tuổi rồi…

Tiến lại gần mấy bước, viên lão thái giám ngạc nhiên :

- Muôn tâu, Hoàng thượng có điều chi truyền bảo?

Nhìn Vinh Lộc từ chân đến đầu như quan sát một kẻ lạ mặt, Càn Long không để ý đến câu hỏi, nói tiếp :

- Phải ngươi trọng tuổi rồi, không đủ sức theo trẫm!

Chìm đắm trong sự bất ngờ do mấy câu buông sõng của nhà Vua, Vinh Lộc không biết thưa câu gì cho hợp hơn là tiếng: Dạ.

- Trẫm muốn bỏ ra một thời gian dài, năm, mười năm chẳng hạn ngao du khắp đất nước để được gần thần dân, sống như thường dân để hiểu họ.

Vinh Lộc hoảng hốt ra mặt :

- Tâu Hoàng thượng, Tiên đế không bao giờ rời khỏi hoàng cung… Tối ư nguy hiểm! Nguy hiểm! Kẻ nô thần này cầu mong các vị Tiên đế hiển linh ngăn cản ý đó của Hoàng thượng.

Càn Long buông bản phúc trình xuống mặt án thư, cười vang :

- Trẫm là người bằng xương bằng thịt, thần dân cũng vậy. Có khác nhau chỉ ở chỗ điện vàng cung ngọc và chiếc áo bào long cổn này chớ gì!

Lắc đầu, ngẫm nghĩ giây lát. Càn Long nói tiếp :

- Trong bộ thường phục thì Trẫm có khác chi thần dân đâu. Ngại nỗi gì?… Lát nữa ngự triều, Trẫm sẽ dự bàn với Đại học sĩ Trần Hoàng Mưu và Lưu Dung xem sao.

Vinh Lộc kinh hoảng :

- Muôn tâu…

Càn Long vẫy tay :

- Thôi, ý ta đã quyết, ngăn cản vô ích!

Vinh Lộc lui về chỗ cũ, khoanh tay đứng trơ ra như pho tượng.

Xa xa, trống Long Phụng điểm hồi, chuông Kiền Dương giục giã, giờ ngự triều đã tới, Càn Long tự rót trà uống cạn hai ly, rồi xốc áo đứng dậy…

Hùng cứ phương trời, khinh tài trọng nghĩa
Vào chốn thâm sơn, lão bang sanh chán

Mười một năm về trước, niên hiện Càn Long đệ thập nhất niên, tại địa giới giữa hai tỉnh Thiểm Tây, Cam Túc, dưới chân ngọn Bạch Dương lãnh thuộc dãy Tần Lĩnh sơn cao ngất từng mây, vách đá xanh rêu nhấp nhô giữa những chồm bạch dương cổ thụ gốc lớn hàng ôm, ẩn hiện một thảo trại gồm có trên hai mươi nóc nhà rộng rãi phong quang.

Một dòng suối trong reo từ chốn thâm sơn vòng vèo chảy qua khu thảo trại, hai bên bờ mọc toàn thứ nhược lan hoa tím lá dài rung rinh dưới lần gió nhẹ.

Gia súc chạy lăng xăng giữa bầy trâu, bò thảnh thơi trên làn cỏ mướt xanh rì.

Điểm vào cảnh sắc ấy, dân trong trại y phục vải thô nhuộm chàm, cả nam lẫn nữ, lác đác đó đây, kẻ cuốc đất, người trồng khoai, nhẫn nại làm việc trong các mảnh nương vuông vắn.

Trên chiếc cổng cây mộc mạc núp dưới bóng trúc vàng, khắc ba chữ thô sơ: Cam Gia Trại.

Trại chủ họ Cam tên Kiến Khương tự Phương Thảo. Năm ấy đã ngoại lục tuần, da dẻ còn hồng hào vóc dáng khỏe mạnh.

Trước kia buồn về triều chánh nhà Thanh áp bức, quan lại tham nhũng, Cam Kiến Khương, sẵn có bản lãnh trong tay, nên bán hết gia tài, bỏ huyện Đan đồ và đất Thiểm tây, chiêu binh mãi mã, tích cỏ dồn lương, huấn luyện ba quân, chiếm vùng Cao sơn, lập doanh trại sống riêng mình một giang sơn oanh liệt làm thỏa mãn anh hùng, quân Thanh không bao giờ dám bén mảng, nhưng vẫn tuyên truyền gọi họ Cam là đại đạo.

Cam Kiến Khương hùng cứ phương trời, dạy ba quân cày cấy chăn nuôi tự túc không hề cướp bóc lương dân.

Trái lại, những năm trời hạn hán, lụt lội, thường đem lương thảo ra phát chẩn cho những người nghèo khó, nên dân chúng thường ngày qua lại hoặc dọn hẳn đến chân núi lập nghiệp, cày cấy, săn bắn, suy tôn họ Cam là Đại vương.

Thường khi Kiến Khương còn cho quân xuống núi giúp đỡ dân lành trong việc kiến thiết lập nghiệp, nên uy tín, đức độ dạy cả toàn khu rộng lớn, khiến quân tướng nhà Thanh ở Tây An phủ phải khiếp đởm kinh hồn.

Vì Cam Kiến Khương có tài sử dụng cây trường mâu đầu rồng, mạnh như vũ bão nên hảo hán giang hồ gần xa biết tiếng đều đặt cho tước hiệu là Trường Mâu.

Có một đời vợ trước là Vương thị hữu sanh vô dưỡng, sau đó Vương thị cũng sớm quy tiên nên mấy chục năm sau Kiến Khương thấy tuổi trời đã nặng trĩu đôi vai không người kế nghiệp, bèn tự phóng hỏa đốt sơn trại, phân ba phần của cải phát cho dân lập nghiệp ở đó một phần, chia cho binh sĩ giải giáp một phần để ai nấy mạnh đường hồi hương kiến nghiệp.

Còn một phần Cam Trường Mâu đóng xe cùng vài mươi bộ hạ tự nguyện theo chủ, kéo vào dãy Tần Lĩnh sơn hẻo lánh dựng nên Cam gia trại cày cấy khai khẩn, tiêu giao cùng tuế nguyệt không màng đến thiên hạ tự nữa.

Trước khi ra đi, gia đình họ Triệu, người chịu ơn Kiến Khương nhiều nhất, khi thấy họ Cam không người nối dõi bèn gả con gái là Triệu Cẩm Bình cho và cũng tình nguyện xin theo luôn. Mối tình một già một trẻ ấy tuy chênh lệch về tuổi tác, nhưng chẳng kém đằm thắm an vui.

Tới Bạch Dương lãnh được ngót một năm thì Triệu thị có tin mừng và mãn nguyệt khai hoa sanh cậu trai tai to mặt lớn bụ bẫm vô cùng. Người trong trại và các trại vùng lân cận ai nấy đều mừng rỡ khen lão bạng sanh châu, mổ trâu giết bò ăn mừng rất đỗi linh đình. Cam Kiến Khương lấy làm mãn nguyện cảm ơn Trời Phật, đặt tên hài nhi kháu khỉnh ấy là Tử Long.

Từ đó, sống trong cảnh gia đình êm ấm, ngày ngày họ Cam uống rượu, đánh cờ, hoặc khi cao hứng thì hạ cung và núi săn bắn kiếm thịt. Tước hiệu Trường Mâu chỉ còn là dư âm trong giới giang hồ. Dân trại thưa thớt trong dãy Tần Lĩnh sơn và mấy nơi kế cận hoàn toàn không ngỡ vị lão phố trọng nghĩa khinh tài hiền đức mà họ thường hội kiến, xưa kia đã hùng cứ phương trời, nổi danh hảo hán một thời. Triệu thị cũng không sanh thêm chuyến nào nữa, hai vợ chồng họ Cam sống êm đềm trong hạnh phúc, ngắm Tử Long mỗi ngày mỗi lớn phương phi thông minh tột bực.

Vốn con nhà võ, Cam Kiến Khương đem phương pháp chân truyền tẩm luyện cho Tử Long, nên năm chú bé mới bảy tuổi đã thạo đủ món quyền cước, cưỡi ngựa bắn cung. Những trẻ đồng tuổi hay hơn năm, ba tuổi trong vùng Tần Lĩnh sơn không cậu nào đủ sức chống nổi Tử Long.

Tuy mới lên bảy, vóc dáng Tử Long vạm vỡ bằng trẻ mười một, mười hai.

Về phía Tây nam Tần Lĩnh sơn còn có một dãy núi hiểm trở, cao ngất, đỉnh chạm mây xanh, rừng cây bao phủ ẩn nấp nhiều mãng xà, ác thú, người thường không ai dám bén mảng. Ngay những tay hiệp bộ chuyên môn hữu tài cũng đành thúc thủ chẳng dám vào sâu.

Gần đó có một cô thôn chừng non trăm mái ngói, tranh lẫn lộn, tuy vậy cũng có vài tửu điếm đón khách thưa thớt quanh vùng. Vì nơi ấy hoang vu độc dữ nên mọi người đặt luôn là Hoàng Sơn thôn.

Những khi nhàn rỗi, Cam Trường Mâu thường đơn thân độc mã đến đó mời mấy bô lão trong thôn ra quán uống rượu luận bàn, không phải việc thiên hạ, mà toàn là chuyện thời tiết, nông sự, hoặc chuyện săn thú, bẫy cọp của mấy tay liệt bộ trai tráng trong vùng.

Một buổi chiều nọ, Cam Trường Mâu ở bên Hoàng Sơn thôn mới về đến

gần cổng trại nhà thì chợt nghe khách điểu líu lo hót trên cây. Chim bị động để rớt xuống trùng vai áo một vết nhỏ, rồi bay vù đi, vừa bay vừa hót, âm thanh tựa như người nói: "Hữu khách!… Hữu khách!" Gạt bỏ vết nhơ trên áo, Cam Trường Mâu qua cồng vào tới thềm nhà, xuống ngựa buộc vào gốc liễu.

Triệu thị đang thơ thẩn nhặt mấy gốc cỏ dại ở các chậu hoa bẩy trên lan can, thấy chồng về vội rảo bước ra đón.

Chú bé Cam Tử Long cầm mộc kiếm đang chiến đấu với một kẻ địch tưởng tượng trên sân cỏ, cũng thâu tay kiếm về, gài vào đai lưng rồi vừa chạy vừa la :

- A… Má má ơi, phụ thân đã về!

Trường mấy đưa bọc lá cho vợ rồi đưa tay đón cậu quý tử.

Tử Long chạy tới nơi, nhảy phốc lên, Trường Mâu bắt trúng sườn con trai nhấc bổng lên cao.

- Ít nữa thì nhảy cao như thế đó!

Thích quá Tử Long ôm chặt lấy cổ cha.

Triệu thị hỏi chồng :

- Cặp Hùng chưởng này cho ai vậy hả phu quân?

Bế con, dắt tay vợ vào thảo sảnh, Trường Mâu nói :

- Lý liệp hộ bên Hoàng Sơn thôn mới săn được con gấu tơ biếu cặp giò trước, quý lắm.

- Để thiếp ninh ngay, thịt còn tươi. Tối nay, phu quân dùng bữa trễ một chút mới kịp nhừ…

Trường Mâu đặt con xuống đất. Tử Long lại rút mộc kiếm chạy ùa ra ngoài sân. Đưa cặp hùng chưởng cho người nhà cất xuống hỏa phòng, Triệu thị đón chiếc áo bào lục chồng vừa cởi ra định cất đi thì ngạc nhiên trước nét mặt lo âu của Trường Mâu.

- Ủa! Phu quân sẽ mình hay sao?

Lắc đầu, Cam Trường Mâu kéo vợ ngồi xuống bên cạnh tràng kỷ.

Chờ nô tì đặt ly trà nóng trên bàn xong bước ra khỏi sảnh, họ Cam chỉ vào

vết nhơ trên áo, chậm rãi nói :

- Hiền thê ạ, vừa về tới gốc bạch dương đầu cổng thì khác điểu giục giã luôn mấy hồi, và trước khi bay đi, quái điểu đã rớt lại vết nhơ này trên vai áo!… Hiền thê hãy coi…

Triệu thị dùng móng tay cạy nốt vết phân chim còn ướt trên vai áo bào lục, lo lắng chờ chồng dạy thêm.

- Khách điểu kêu trước cổng là điềm báo có khách tới nay mai, nhưng rớt nhơ lại trúng vai là điều bất tường! Không hiểu sẽ xảy ra việc chi đây!

Triệu thị nói nhẹ :

- Phu quân dùng trà đi kẻo nguội. Theo ý thiếp, khách lạ đến nhà bạch dương trước cổng. Họ Cam vội dùng ngựa ở gốc cây nhìn lên, nhưng ta cũng không ít. Họ tới nhẹ như mây, lúc đi mau tựa gió… Thường như vậy, phu quân cần chi phải lo âu cho hao tổn tinh thần? Còn việc phân chim rớt vai áo thiết tưởng những ngày tới đây, phu quân nên luôn luôn ở nhà phòng cảm mạo phong sương. Tháng này, gió lùa nhiều trong sơn cốc, độc lắm.

Nghe lời phân giải nhẹ nhàng của vợ hiền, Cam Trường Mâu tươi nét mặt mỉm cười, khẽ gật đầu :

- Ờ phải, hiền thê có lẽ phân giải trùng. Thôi, liệu xuống hỏa phòng sửa soạn nấu hùng chưởng kẻo trễ.

Triệu thị dịu dàng vào phòng treo áo bào, kín đáo gạt thầm đôi hạt lên rưng rưng muốn đổ.

Thiệt ra, Triệu thị cũng lo lắm, nhưng cố tâm nói khác để gạt mọi lo âu của người chồng đáng kính.

Về phần Cam lão anh hùng, khi vợ hiền đi khỏi, nỗi băn khoăn trở lại trên nét mặt dày dạn phong trần.

Bất giác họ Cam đặt ly trà đã cạn xuống bàn, ra ngoài hành lang, chắp tay sau lưng, đi đi lại lại ra chiều suy nghĩ điều gì quan trọng lắm. Ngoài trời sương lam lan tràn trong cảnh hoàng hôn, phủ nhẹ khắp cùng sơn lâm cô tịch. Tiếng chim chiều lạc bạn vọng không trung xen lẫn tiếng mõ trâu rung kéo dằn về trại.

Cam lão ngừng bước, dựa vai vào chiếc cột hè, phóng tầm mắt nhìn cảnh rằng xa thẳm.

- Hừ! Khách lạ sắp tới đây là bạn thì chẳng sao, nhưng nếu là thù? Ai? Ai là kẻ thù đó?

Cố nhớ lại thời xa xưa, lần trở lại các mối dây thù oán, Cam lão bất giác gật gù :

- Ờ, chỉ có y thôi, nếu muốn gọi đó là thù!

Lão anh hùng ngược dòng thời gian trở lại một việc xảy ra trước đây ba chục năm.

Cướp Lịch Thành trại, Độc Nhãn Long táng mạng
Tiếp kẻ thù xưa, Cam lão lọt trùng vi

Trong khi Trường Mâu Cam Kiến Khường hùng cứ nơi cao sơn ở giáp giới đất Thiểm Tây thuộc Đan Châu thì cách đó chừng bảy mươi dặm có trên tặc đạo họ Tăng tên Ân tước hiệu Độc Nhãn Long chiếm cứ ngọn Độc sơn, dưới trướng tập họp được hai ngàn lâu la chuyên cướp bóc khách thương, chận người đi đường đòi tiền mãi lộ, đánh phá các làng mạc châu, huyện đoạt của giết người, hiếp trác phụ nữ, khiến dân chúng lầm than khổ sở vô cùng, sống trong lo sợ không còn biết chi là ngày mai cả.

Tăng Ân tự dưng là Độc Sơn đại vương và phong cho biểu đệ y là Ma Vân Thiết Xi Tăng Đạo chức Phó đại vương.

Quan quân nhà Thanh đã nhiều lần chinh phạt nhưng nơi đó núi cao rừng rậm rất đỗi hiểm trở, chuyến nào cũng bị phục binh tử thương không biết bao nhiêu mà kể.

Vốn phường giá áo túi cơm, viên quan người Mãn bị thất trận nhiều lần, chỉ phúc trình qua loa lên cấp trên rồi yểm nhẹm hẳn vụ tặc đạo Độc sơn, án binh bất động, mặc cho anh em họ Tăng cướp bóc tung hoành, miễn là chúng không động tới bổn thân là được rồi.

Dư biết cái hèn của quan lại ty thuộc miền ấy, Tăng Ân khéo léo nhờ

người lân la đem tặng phẩm đút lót, thành thử chẳng bao lâu hai bên đã giao kết rất thân.

Tóm lại, chỉ đám dân đen bỗng nhiên trở thành nạn nhân của cả quan lẫn giặc, khóc dở, mếu dở không còn biết cầu cứu vào đâu.

Đến khi Cam Trường Mâu độc chiếm Cao sơn, thế thiên hành đạo, cứu độ dân lành danh tiếng lẫy lừng, dân chúng bèn kéo cả tới khu ấy ơn nhờ che chở, lạc nghiệp an cư.

Trương Mâu còn bắn tin cho bọn đạo tặc Đông Sơn biết rằng nếu xâm phạm tới khu vực bên Cao sơn thì sẽ tức khắc bị chặn đánh không còn manh giáp mang về.

Độc Nhãn Long Tăng Ân tức lắm nhưng không dám hành động, chỉ vì y biết thành tích giang hồ và võ thuật cao siêu của họ Cam.

Cướp bóc mãi các vùng quen thuộc nghèo khó, thâu nạp chẳng được bao nhiêu, không đủ nuôi số lâu la ngày một đông trên sơn trại, Tăng Đạo bàn với Tăng Ân đánh khu Liệt Thành trại nổi tiếng giàu có, của lắm thóc nhiều, trâu bò gia súc có tới hàng ngàn con.

Tăng Ân suy nghĩ nói :

- Nhưng Lịch Thành trại thuộc khu vực Cao Sơn, chúng ta sẽ đụng tới Cam tặc đồ, việc xảy ra to.

Ma Vân Thiết Xi Tăng Đạo cười ha hả :

- Sợ tên họ Cam mãi ư? Nó một ta hai, chớ có ba đầu sáu tay đâu! Quân ta lại đông hơn. Thế nào cũng phải một mất một còn! Biểu huynh sợ y cứ việc ở lại sơn trại, mặc tiểu đệ lãnh nhận vụ xuất quân này.

Vỗ bàn, Tăng Ân chạm lòng tự ái, thét lớn khiến mấy tên lâu la đứng hầu phía xa xa trên tụ nghĩa đường sợ xanh mặt.

- Biểu đệ nói lạ! Độc Nhãn Long này đã từng tung hoành bốn bể, một tay hạ sát không biết bao nhiêu mạng rồi, lẽ nào sợ tên họ Cam đó sao? Chẳng qua thể tình cùng bọn Hắc đạo cả với nhau nên mặc cho y sống phần y. Đã vậy, đêm mai ta xuất hiện đập tan Lịch Thành trại thành bình địa, xem Cam tặc dám làm chi ta nổi!

Dứt lời, Tăng Ân hầm hầm tức giận, hối lâu la lấy rượu uống, Tăng Đạo nói :

- Biểu huynh tức giận hay hư việc, phải điểm tĩnh phân chia công tác mới mong thành tựu được.

- Cứ nói đi, ta nghe!

- Lịch Thành trại cách Cao Sơn chừng ba mươi dặm. Ta chia quan ra làm hai đạo tiền, hậu để tiếp cứu lẫn nhau. Người ngậm tăm, ngựa bỏ nhạc. Hành động mau lẹ, thâu nạp được bao nhiêu mang luôn về sơn trại. Lúc Cam tặc có hay thì ta đã về tới đất nhà rồi, muốn đánh thời đánh không sao.

Nghe Ma Vân Thiết Xi phân giải, Tăng Ân dịu giọng :

- Biểu đệ nói vậy nghe được. Vậy ta hãy sửa soạn, đêm mai thi hành ngay. Cần giữ kín mục tiêu kẻo lọt tới tai do thám của Cao Sơn.

Nói về Cam Trường Mâu tổ chức nơi sơn trại cũng thập phần chu đáo.

Một ban do thám đặc vụ có đủ phương tiện được phân phái đi khắp nơi dò xét thấy sự gì lạ phương hại cho sơn trại, phải cấp báo ngay.

Bởi vậy, Cam Trường Mâu hay tin ngay chập tối hôm ấy có cánh quân ước độ ngàn lâu la do Tăng Ân dẫn đầu kéo về phía Lịch Thành trại.

Trường Mâu mỉm cười :

- Can trường nhỉ! Bọn giặc ấy dám xâm phạm khu vực này. Âu cũng là dịp may tránh cho ta khỏi tiếng khởi hấn!

Tức khắc họ Cam điểm ba trăm mã quân cung thủ hạ sơn tiến nhanh về hướng Lịch Thành trại. Sang đầu canh hai thì tới nơi, giữa lúc mọi người trong trại đang lo sợ nhốn nháo.

Trại chủ nghe bảo Cam Trường Mâu kéo quân tới, mừng rỡ vội ra đón tiếp :

- Cam anh hùng tới vừa đúng lúc. Chúng tôi được báo bọn giặc Độc sơn đông lắm tiến gần tới đây rồi. Có lẽ chúng định cướp khu trại này.

Trường Mây gật đầu phì cười :

- Đúng như vậy chớ còn lẽ gì nữa. Vì thế, tôi mới tới đây để tiếp chúng. Tiên sinh báo cho dân trại yên trí đừng nhốn nháo. Các trai tráng thanh niên

phải cầm khí giới canh phòng quanh trại, còn mọi sự mặc tôi.

Dứt lời, Cam Trường Mâu ra khỏi trại cách xa độ một dặm chia quân làm hai toán tả hữu núp ở cánh rừng bên đường tự mình cầm Trượng bát xà mâu, cưỡi ngựa đứng chắn ở ngay giữa đường đất.

Quả nhiên lát sau, đoàn lâu la Độc Sơn rầm rộ kéo đến. Độc Nhãn Long Tăng Ân đai nịt gọn gàng, hung dữ cầm đại đao đi đầu.

Tăng Ân giật mình khi nhận ra Cam Trường Mâu đơn thân đứng sừng sững ngay giữa đường liền biết ngay sự đã bại lộ và tất có mưa kế chi đây! Nhưng tiến thoái lưỡng nan, Tăng Ân đành họ lệnh cho lâu la ngừng tiến, bật thêm hồng cho sáng rồi thúc ngựa tiến tới cất tiếng hỏi lớn :

- Ai đó khá đứng dẹp sang bên cho quân ta trẩy qua.

Lầm lì, Trường Mâu hỏi lại :

- Đường này thuộc khu ta, không có sự ưng thuận của ta sao dám kéo lâu la qua đây?

Lối nói ngang của Cam Trường Mâu đủ khiến Tăng Ân nổi giận, nhưng trước khí phách oai hùng mà đơn mâu độc mã của họ Cam, Tăng Ân vội ghì cương ngựa :

- Ô hay! Đất nước của triều đình nhà Vua, ai cũng có quyền đi, sao lại nhận ẩu là của ngươi, ngăn cấm người đi?

Cam Trường Mâu cười lạt :

- Tặc đạo chuyên cướp của hiếp người cũng biết dùng hai chữ triều đình Vua tôi sao? Triều đình nào có dung tặc đạo?

Vừa lúc ấy, Ma Vân Thiết Xí Tăng Đạo tới nơi, thấy đoàn lâu la thứ nhất bị án lại, nên vong ngựa chạy lên xem.

Thấy vậy, chắc dạ hơn, Tăng Ân liền lớn tiếng bảo Trường Mâu :

- Tránh đường ta đi kẻo hối không kịp đâu!

Họ Cam phì cười :

- Hỏi cây mâu này coi nó có ưng thuận không?

Tăng Đạo thúc ngựa tiến lên nói lớn :

- Biểu huynh để tôi bắt thằng giặc này cho mà coi!

Dứt lời, y múa tít cây đại phủ xông vào đánh Cam Trường Mâu.

Họ Cam hoa mâu gạt mạnh ngọn búa bổ thương đối phương. Tăng Đạo bị rung chuyển cả người, mới biết Cam Trường Mâu có đởm lực phi thường. Tuy vậy y cũng bổ chéo một ngọn búa nữa thiệt mạnh.

Muốn kết liễu mau lẹ trận đấu giành phần thắng về mình, Tăng Ân lẳng lặng lấy cung tên nhắm ngực họ Căm bắn một phát.

Giữa khi ấy, Trường Mâu chưa kịp gạt mũi tên chênh chếch từ phía tả tới, thì con ngựa bỗng chồm lên cao có lẽ muốn theo sát Tăng Đạo, thành thử bị tên trúng giữa ức cắm nhập vào tới ngót nửa mũi.

Rống lên đau đớn, con tuấn mã khựng hẳn hai giò trước té lăn trên mặt đất, nhưng Trường Mâu nhảy xuống kịp.

Hai tên tặc đạo cả mừng cùng thúc ngựa xông tới, kẻ huơ đao, người múa búa định kết liễu cuộc đời họ Cam.

Nổi giận đùng đùng, Trường Mâu thét :

- Đồ hèn!

Quay cây mâu đi một vòng theo thế Tán Hoa Cái Đính, Cam Trường Mâu gạt bật khí giới địch sang bên, đồng thời, lẹ như chớp, đâm luôn một mũi trúng hống Tăng Ân nhào xuống ngựa.

Sợ anh bị sát hại, Tăng Đạo vội chắn ngang, liều mạng chém một ngọn nữa ngang cổ họ Cam. Bọn lâu la Độc sơn cũng ùa ra cứu Đại vương của chúng khiêng về mặt trận.

Tránh ngọn búa địch, Trường Mâu nhảy phắt lên ngựa của Tăng Ân.

Tăng Đạo rượt theo thúc mũi búa vào sau lưng họ Cam. Bọn lâu la ào tới vây chặt Trường Mâu vào giữa.

Họ Cam thét :

- Đồ chuột nhắt, ta tha cho mấy hiệp đầu mà không biết thân!

- Ôi! Chát.

Trường Mâu gạt mạnh, cây búa địch văng ra xa, Tăng Đạo toạc hổ khẩu gục xuống cổ ngựa, thúc ngựa chạy dài.

Họ Cam đuổi theo. Bọn lâu la rẽ đường nhường cho chủ tướng chạy. Phi

ngựa tới sát bên, Trường Mâu với tay nắm đai lưng nhấc bổng Tăng Đạo lê cao khỏi yên ngựa, quật xuống đất. Nhảy xuống ngựa, Trường Mâu chặn chân lên ngực dằn tên tặc đạo nằm ngửa trên mặt đất, khiến Tăng Đạo có cảm tưởng như đang bị phiến đá lớn đè lên ngực nghẹt thở.

- Súc sanh, đầu hàng hay muốn ta đạp bể phổi?

Tăng Đạo vòng hai tay đẫm mày ra hiệu xin hàng.

Trường Mâu nhắc chân ra, Tăng Đạo lồm cồm đứng lên trở lại nơi bọn lâu la Độc Sơn đang xúm quanh Tăng Ân.

Lấy ống tù và ở đai lưng, họ Cam thổi một hơi dài.

Quân Cao sơn núp ở hai bên rừng nhô ra chĩa cung tên vào toán lâu la Độc sơn.

Lên ngựa của Tăng Ân, Cam Trường Mâu chỉ hai tên tặc đạo nói lớn :

- Mạng cẩu trệ của cá ngươi không quý bằng con tuấn mã đang thoi thóp kia chết oan vì mũi tên bắn lén hèn hạ vừa rồi. Ta chuẩn cho năm hôm phải giải tán, đốt bỏ sơn trại đi nơi khác. Nếu trái lời, ta sẽ san Độc sơn thành bình địa. Hãy coi chừng! Khôn hồn rút lâu la về ngay.

Chờ bọn Độc sơn đi hết, Trường Mâu hạ lệnh cho quân chôn xác ngựa và rừng bên.

Dân chúng Lịch Thành trại kéo nhau tới kính cẩn tạ ơn và ân cần mời họ Cam về trại khoản đãi, nhưng Trường Mâu nhất định chối từ kéo quân về Cao Sơn ngay đêm đó.

Bọn giặc Độc sơn về đến trại, Tăng Ân lên cơn sốt nóng li bì. Vết thường tuy không nặng lắm nhưng vì lâu la ô hợp, trong khi băng bó tạm, làm nhơ chỗ đau nên nơi thương tích làm độc, ba bữa sau trở bịnh nặng, Độc Nhãn Long biết mình khó sống gọi Tăng Đạo và vợ con đến bên giường trăng trối, dặn sau này phải báo thù…

Tăng Đạo chôn cất anh họ ngay nơi sân trước đại trại. Đoạn y lấy của trong kho ra phân phát giải tán lâu la, đem gia đình Tăng Ân rời khỏi đất Thiểm Tây đi mất.

Từ đó không ai biết tin tức chúng ở phương trời nào nữa.

Hôm thứ sáu, quân do thám bên Cao Sơn về báo cho Trường Mâu biết tự sự và trình lên một tấm biển gỗ có mấy hàng chữ viết bằng sơn đen.

"Gởi Trường Mâu Cam Kiến Khương,

Ô! Thù giết cha sẽ báo. Khí giới của ta sẽ tẩm độc dược ngọn mâu của ngươi.

Tăng Tòng Hổ, ký".

Cam Trường Mâu ngạc nhiên không hiểu vì lẽ gì bọn Tăng gia lại nói tới ngọn mâu của mình tẩm độc dược, sai hẳn với sự thật.

Những năm về sau, Cam Trường Mâu có ý chờ đợi Tăng Tòng Hổ tìm đến báo thù, nhưng cho tới khi rời Cao sơn cũng không xảy ra việc gì cả, nên vị lão anh hùng không chú trọng đến lời đe dọa khi xưa, cho rằng hoặc họ Tăng đã gặp tai nạn, hoặc không đủ tài sức thực hành cuộc báo thù.

Ngoài ra, con một lý do nữa khiến Cam lão tin chắc kẻ kế nghiệp họ Tăng bỏ dở vụ hiềm thừ.

Số là đêm hôm cứu Lịch Thành trại, Trường Mâu không muốn sát hại Tăng Ân, nhân nhượng rất nhiều cho đến lúc y hèn hạ bắn tên ám hại giết chết con ngựa quý nên mới nổi giận đâm nhẹ cho một mâu trúng hông, và không thừa thế bồi thêm mũi nào khác nữa.

Ngọn mâu đó đáng lẽ phải suốt qua ngực hay bụng Tăng Ân.

Ngay như trường hợp của Tăng Đạo cũng vậy. Y đã được hưởng lòng từ tâm vô biên của địch thủ trong trận đấu.

Có lẽ Tăng Tòng Hổ đã điều tra rõ sự kiện ấy nên bỏ mối phụ thù?

Nhưng không, sự thật khác hẳn, Tăng Tòng Hổ là hạng tiểu nhân, không biết suy luận quân tử như Cam lão.

Khi Tăng Ân lâm chung, Tòng Hổ còn nhỏ tuổi. Tăng Đạo lãnh nhiệm vụ nuôi dạy cháu để sau này báo thù.

Hai chú cháu họ Tăng phiêu bạt sống nghệ giặc cướp, nay đó mai kia, bồng bềnh trôi nổi, không nương thân được nơi nào lâu dài cả.

Tăng Tòng Hổ cao lớn vạm vỡ, sức khỏe, theo chú truyền dạy võ nghệ cho và học hỏi các ngón hay tài lạ trong chốn lục lâm.

Sẵn có máu tặc đạo trong huyết quản, Tòng Hổ tánh nòng như lửa, hung ác dị thường, giết người chẳng biết tanh tay.

Đến năm mười bảy tuổi, Tòng Hổ đã có mười tám án mạng trong lương tâm, và cũng năm ấy, Tăng Đạo sa lưới pháp luật bị hành quyết tại Quý Châu.

Lẹ chân, Tòng Hổ chạy thoát, lang thang lẩn lút trong các vùng sơn cốc, không dám ló mặt ra nơi thị trấn, châu, huyện đông người.

Chẳng bao lâu, lộ phí và lương khô hết nhẵn, Tòng Hổ phải nhịn đói tới mất ngày, uống nước suối chịu trận.

Một hôm, không đi nổi nữa, y nằm phục xuống phiến đã dưới gốc cây gần của khu rừng lớn nơi giáp giới đất Ba Thục, bọc hành lý và cây giáo bỏ vương bên cạnh.

Tăng Tòng Hổ thiếp đi không biết bao nhiêu lâu, đến khi chợt tỉnh dậy thì thấy mình nằm ngửa trên bục gạch một ngôi am nhỏ đổ nát điêu tàn.

Lạ lùng, bỡ ngỡ, Tòng Hổ ngồi nhỏm dậy, nhớ ra mình bị đói nhiều ngày ngất trong rừng… Nhưng, quá lạ! Sao bây giờ không thấy ruột gan cồn cào như trước nữa?

Nhìn quanh, y thất bọc hành trang để ở góc bục, còn ngọn giáo thì dựng góc bàn thờ đổ nát tượng Phật long lở đổ lổng chổng. Tòng Hổ liền đừng phắt dậy, đi ra của am nhưng giựt mình đứng sững lại.

Trên thềm am cổ, một lão đạo sĩ mập mạp, hình dung cổ quái, cặp mi trắng như cước, mắt nhắm nghiền, hai tay chắp lên ngực, ngồi xếp bằng tròn trơ trơ như pho tượng đá.

Tăng Tòng Hổ chưa biết xử trí ra sao, lão đạo sĩ cổ quái đã nói :

- Thiếu niên tên chi? Tại sao nằm ngất trong rừng? Nếu không gặp ta đem về đây thì đã làm mồi ngon cho thú dữ đó?

Lanh trí, Tòng Hổ bước vội ra trước mặt đạo sĩ quỳ lạy :

- Con họ Tăng tên Tòng Hổ, cách đây mấy thắng, gia thúc mãi võ kiếm ăn chẳng may bị quan quân nhà Thanh nghi là giặc cướp bắt đêm về hành hình. Từ đó, tứ cố vô thân, con đói quá ngất ở cửa rừng may được đạo trưởng cứu mạng, ơn trời biển ất bao giờ dám quên, Lão đạo sĩ mở mắt chăm chú nhìn

thiếu niên đang quỳ mọp trước mặt :

- Người có muốn theo ta học võ nghệ không?

Đang không nơi nương tựa lo bị quan quân lùng bắt, bỗng được dị nhân chấp nhận nuôi dạy, Tòng Hổ mừng rỡ lạy luôn ba lạy :

- Được theo thầy học võ là sở nguyện của đệ tử, từ nay đệ tử quyết chí đi theo, dẫu khổ hạnh cũng chẳng từ nan.

Đạo sĩ gật đầu :

- Theo ta ít nhất cũng phải năm năm.

- Bẩm sư phụ, đệ tử không quản ngại vấn đề thời gian. Miễn là hấp thụ được tinh hoa võ thuật, một ngày kia có bản lãnh trong tay trả được mối phụ thù…

Nhìn thẳng vào mắt thiếu niên, đạo sĩ hỏi :

- Kẻ thù sát phụ đó là ai?

- Dạ, Trường Mâu Cam Kiến Khương.

Suy nghĩ giây lát, đạo sĩ nói :

- Họ Cam ở Đan Châu trên Thiểm Tây phải không?

- Dạ chánh người ấy.

- Cho con đứng dậy. Ta là Bạch Mi đạo nhân, tu ở Triều Vân sơn bên Tây Khương. Nay về đó, đường sá hiểm trở còn xa vạn dặm, con khá kiên chí theo hầu. Muốn trả thù họ Cam không phải việc dễ làm đâu.

- Dạ, sư phụ tin ở đệ tử, dầu thác cũng không từ nan.

Bạch Mi đạo nhân rũ áo đứng lên lấy trong bọc để cạnh ra một gói bánh khô đưa cho Tăng Tòng Hổ bảo ăn.

Chợt nhớ ra điều gì, Tòng Hổ hỏi thầy :

- Đệ tử nhớ rằng bị đói nhiều ngày mới ngất đi mà bỗng dưng hiện thời, dù mới tỉnh, cũng không mệt là tại sao?

Bạch Mi nghiêm nghi :

- Nếu ta không cho con uống sinh lực đan thì con hết thở rồi còn chi! Nào sửa soạn đi ngay, con!

Nghe thầy dạy, Tòng Hổ cảm kính vô cùng, đem hành lý của mình và của

Bạch Mi, cầm giá theo ra khỏi am.

Bạch Mi nói :

- Đưa cây giáo ta coi nào!

Tòng Hổ cung kính hai tay nâng ngọn giáo đưa cho Bạch Mi.

- Chà! Đồ bỏ này nặng quá dùng sao được, mang theo làm chi thêm bận tay!

Dứt lời đạo sĩ lao ngọn giáo vào thân cây xoan lớn ngập hết mũi sắt, Tòng Hổ vừa sợ vừa mừng nghĩ thầm: "Trời ơi! Ngập hết mũi giáo thế kia thì rút ra sao được nữa!"

Từ đó, Tăng Tòng Hổ theo thầy qua Tứ Xuyên sang Tây Khương học võ luôn sáu năm trường, thọ hưởng được bản lãnh cao cường.

Một hôm, Bạch Mi đạo nhân đưa cho Tòng Hổ cây giáo Trường Sà mà rằng :

- Thập bát ban võ nghệ, hiền đồ đã tinh thông, tinh hoa võ thuật thâu nhận được khá đầy đủ. Với công phu ấy, hiền đồ ra đời dư sức bào thù cha và có thể đường đầu với anh hùng thiên hạ rồi.

- Bẩm, sư phụ định cho đệ tử hạ sơn sao? Đệ tử mong được nán lại học hỏi thêm…

Bạch Mi ngắt lời :

- Vô ích! Kẻ thù là Cam Trường Mâu, một nhân vật hữu danh trong giới giang hồ, ta nói con dư sức báo phụ thù, thiết nghĩ tưởng chẳng cần phí ngày giờ tại chốn sơn cùng thủy tận này nữa! Ta chúc hiền đồ may mắn. Tiền có, y phục đầu đủ, mong cây giáo Trường Sà này giúp con thành công.

Biết tánh Bạch Mi không ưa nói nhiều, Tăng Tòng Hổ đành thu xếp hành trang biệt thầy và mấy bạn đồng môn vác giáo Trường Sà xuống núi.

Ra khỏi khu vực Tây Khương, Tăng Tòng Hổ theo đường cũ tìm đến các nơi quen thuộc với Tăng Đạo khi xưa tái giao bè bạn. Bọn lục lâm cường đạo thấy Tòng Hổ là trang mãnh hán tài nghệ siêu quần nên suy tôn, sợ hãi, e nể như thánh thần.

Bởi vậy, họ Tăng đang máu niên thiếu, đâm ra kiêu ngạo, chứng nào tật

nấy, cướp bóc tiêu xài, gian dâm phụ nữ không biết bao nhiêu mà kể. Ở nơi này một năm, chỗ khác đôi ba năm, gây nhiều án mạng trong đám dân lành, nên thành tước hiệu Hắc Sát Cô Thần.

Nhiều năm sau, khi đã ngoài tam tuần, Tăng Tòng Hổ mới lên tới Đan Châu tìm đến Cao sơn thì họ Cam đã rời đi nơi khác từ lâu rồi.

Y lên Độc Sơn thăm mộ cha. Nấm mồ đã bị tuế nguyệt phong sương san phẳng chẳng biết đâu mà kiếm. Nơi sơn trại cũ cỏ mọc bao trùm không còn dấu tích.

Hỏi thăm, không một ai biết Cam Trường Mâu đã thiên đi nơi nào, nên Tăng Tòng Hổ lại hạp bè đặng một mặt cướp bóc, một mặt dò la khắp nơi thâm sơn cũng cốc tìm kiếm Cam gia…

Nói về Cam lão anh hùng, sau hôm khách điếu báo điểm. Cam lão chỉ quanh quẩn trong nhà không hề ra khỏi cổng trại.

Bốn ngày sau không có chuyện gì xảy ra, Triệu thị đã hơi mừng, nhưng trưa hôm thứ năm, dùng bữa xong, Cam lão đang ngồi bên Tử Long hàn huyên cùng vợ thì gia nhân vào báo :

- Thưa Trại chủ, có người xin yết kiến.

Nheo đôi mày, Cam lão hỏi :

- Ai đó? Người thế nào? Tên chi?

- Thưa, họ không xưng danh. Đó là một lão bán vạm vỡ cỡ ngoại tam tuần.

- Được, cứ mời vào!

Cam lão quay lại bảo Triệu thi nét mặt đang lo lắng :

- Hiền thê khá cùng con lui vào hậu phòng.

Dứt lời, lão anh hùng xốc áo, bước ra hiên nhà đón khách.

Một mãnh hán, diện mạo hung dữ, da mặt sần sùi đỏ gay, đầu gấu lưng beo, vận võ phục không đẹp khí giới, tiến tới vái dài :

- Phải chăng tiên sinh là người anh hùng họ Cam hùng cứ Cao sơn Đan Châu khi xưa?

Đáp lễ, Cam lão nói :

- Dạ, chánh tôi. Hảo hớn có điều chi dạy bảo? Xin qua bộ vào nơi thảo sảnh dùng trà.

Người đó theo Cam lão vào nhà, chia ngôi chủ khách cùng ngồi.

- Xin khỏi bận rộn pha trà, tôi đi ngay. Bỉ danh họ Tăng tên Tòng Hổ, người kế nghiệp của Độc Nhãn Long Tăng Ân bên Độc sơn, nay giữ lời hẹn đến tìm anh hùng!…

- A! Câu chuyện cũ nhiều năm nay lại bắt đầu nóng hổi…

Tăng Tòng Hổ cười :

- Không! Đối với tôi chuyện đó bao giờ cũng nóng, chưa tới lúc nguội! Sau nhiều năm tìm kiếm không ngờ người anh hùng lại ẩn mình nơi Tần Lĩnh sơn hẻo lánh này!

Bị nói chọc, Cam lão nén giận cười ha hả :

- Lão về đây để di dưỡng cho khỏi trong thấy tội lỗi của thế nhân, chớ không có mục đích trốn tránh ẩn núp. Người anh hùng có sợ chi trường đao mũi kiếm! Nhưng có một điều…

- Xin tiên sinh cứ dạy.

Vuốt chòm râu bạc, Cam lão nói tiếp :

- Trước hết, việc lão sắp nói ra đây không phải là sự cầu xin, mong tráng sĩ chớ hiểu lầm. Khơi đống tro tàn này, lão chỉ có mục đích phô bày sự thật của việc xưa còn quyền phán đoán tin tưởng đều do nơi tráng sĩ. Đêm hôm đó, nếu tối muốn, lệnh phụ tất phải mạng vong trong vòng đấu rồi…

Cam lão kể lại rõ ràng việc Tăng Ân định đánh Lịch Thành trại cho Tòng Hổ nghe, và nói tiếp :

- Chắc hồi đó tráng sĩ còn nhỏ tuổi, chỉ nghe người thuật lại sai lạc để gây mối hận thù giữa hai họ Tăng, Cam. Dù sao, lão phu cũng rất phục tráng sĩ biết giữ lời tìm lão hôm nay.

Tăng Tòng Hổ vốn dòng thất phu vô lại, hiểu sao nổi lý lẽ phải trái. Y cho là Cam Trường Mâu sợ hãi, kiếm chuyện cầu hòa nên vẻ tự đắc, hỗn xược hiện trên nét mặt sần sùi thô bỉ :

- Tôi không cần hiểu tới sự việc mà anh hùng vừa nó có nhã ý phô bày.

Tuy còn nhỏ nhưng hồi ấy gia thúc Tăng Đạo có mặt tại trận và lập lại cho tôi biết các sự kiện đã xảy ra đêm đó. Nay người nhân chứng độc nhất là gia thức cũng đã quá cố rồi. Biết nghĩ phải, trái sao đây cho khỏi oan người tử nạn nơi chín suối? Hôm nay, sau nhiều năm khổ công thăm dò đến đây, tôi chỉ có mục đích xin anh hùng cho lãnh giáo một vài thế võ để được học hỏi thêm đó thôi.

Họ Cam cố nén giận :

- Để lương tâm khỏi thắc mắc, lão phu kể việc xưa cho tráng sĩ nghe, có vậy thôi! Tráng sĩ định thi hành… việc đó ở đâu? Giờ nào? Hay là ngay bây giờ, trước cửa trại này cũng được!

Tăng Tòng Hổ cười ha hả :

- Không! Tôi không muốn lệnh phu nhân trông thấy thảm cảnh…

Nói tới đây y bỗng đờ người ra nhìn vào phía hậu phòng.

Ngạc nhiên, Trường Mâu nhìn theo chợt thấy Triệu thị đi thoáng vào nhà trong.

Tòng Hổ nói tiếp :

- Đêm nay, canh hai, tại quãng đất trồng bên đầu rừng phía Tây nam cách đây chừng hai dặm đường. Đơn thân, độc chiến, chịu không?

- Được lắm, lão sẽ y hẹn!

Tăng Tòng Hổ đứng dậy, vòng tay vái :

- Được thử tiếp anh hùng là một sự danh dự cho tôi.

Nói đoạn, y quay người đi thẳng.

Cam lão đờ người ra nhìn theo, hồi lâu quay lại thì đã thấy Triệu thị ôm Tử Long đứng khép nép bên án thư từ hồi nào, vẻ mặt lo âu…

Trường Mâu ngần ngừ trong chớp mắt, rồi nói thẳng :

- Điềm khách điểu đó. Con kẻ thù hồi xưa vừa tới, thách ta tử chiến đêm nay trong rừng sâu…

Tái mặt, Triệu thị ấp úng :

- Thế phu quân…

Cam lão anh hùng ngắt lời.

- Ta đã nhận lời thách đó và sẽ y hẹn.

Trường Mâu với tay lấy bầu rượu rót đầy ly lớn uống cạn, đoạn cầm cây mâu cắm trên giá binh khí định rút bọc vải ra, nhưng tần ngần chẳng hiểu nghĩ sao lại thôi.

Bước vào tư phòng, Trường Mâu với tay lên tường lấy thành trường kiếm ra, hoa lên mấy đường loang loáng.

Lưỡi kiếm rít lên như lụa xé, làn thanh quang vụt ra tựa chớp rạch ngang trời.

Trường Mâu thâu kiếm lại ngắm nghía hồi lâu mới tra vào vỏ treo lên chỗ cũ.

Trường Mâu cũng tấm tắc khen thầm đối phương thọ giáo được bản lãnh khá cao, tiến lên tấn công luôn bằng một lát kiếm chém ngang hông.

Tòng Hổ cũng không phải tay vừa, đưa cán giáo gạt bay lưỡi kiếm địch sang một bên, đồng thời tiện tay chọc luôn một ngọn Trường Sà nhằm ngực Trường Mâu lúc đó đang để hở.

Quay kiếm lại, Cam lão đánh bật ngọn giáo sang bên.

Hai món khí giới va vào nhau bật lên một tiếng chát nảy lửa khiến cả hai đấu thủ cũng phải nhảy lùi cả lại nhìn khí giới xem có bị tổn hại không.

Hằm hè, giữ miếng, hai bên quắc mắt nhìn nhau, chân bước quanh chưa được một vòng, cả hai cùng thét lên như trời long đất lở, áp vào hỗn chiến.

Làn kiếm tỏa ra muôn đạo thanh quang lạnh rợn người, nhưng cây giáo Trường Sa cũng bốc tròn thành luồng tử khí, chát chúa rồn rập va vào nhau động cả vùng núi rừng cô liêu.

Trận hỗn đấu mỗi lúc một thêm ghê gớm, kinh khủng. Đường giáo càng quằn quại hiểm độc bao nhiêu thì thế kiếm cũng trở nên khủng khiếp ghê hồn bấy nhiêu.

Bỗng Tăng Tòng Hổ hoa giáo lên một vòng nhảy ra khỏi vòng chiến, co chân chạy:

Đánh đang hăng, Trường Mâu thét :

- Chạy đâu cho thoát! Coi đây!

Cam lão anh hùng say chiến đuổi theo chưa kịp vài sải tay thì Tòng Hổ đã đã hô lớn :

- Bắn!

Bọn đạo tặc bao vây khu chiến hồi nãy dương cung tên phát ra vun vút tựa mưa rào nhằm mình người anh hùng có tuổi.

Tức giận, Trường mâu gầm lên như cọp, vung tròn thanh trường kiếm gạt tên rớt lủa tủa khắp quanh người.

Càng gạt, tên càng tới tấp bay đến hết lớp này đến lớp khác…

Than ôi, sức người có hạn, trời tối mù mịt, cặp mắt lão anh hùng dù tinh tường đến đâu cũng chẳng nhìn thấy hết, mồ hôi toát ra như tắm, một mũi tên từ phía sau bay tới cắm phập vào giữa lưng lão anh hùng thất thế.

Cùng lúc ấy, Tăng Tòng Hổ lại nhảy vào đánh mạnh.

Gầm lên như sư tử trúng thương, Trường Mâu đau đớn gạt mạnh ngọn giáo địch, nhưng ngọn khác đã phóng luôn tới phập dội lên một tiếng trúng bụng.

Đưa tay tả nắm chặt ngù ngọn giáo, tay hữu vung náo kiếm, Trường Mâu chặt mạnh, cán giáo Trường Sà bị tiện làm đôi, Tòng Hổ chúi sang một bên.

Một loạt tên nữa phát ra trúng mình lão anh hùng tua tủa.

Trường Mâu gầm thét phóng mình nhảy bừa vào đám quân, kiếm đưa ra, năm bảy chiếc thủ cấp rơi lốp bốp xuống mặt đất, máu phun tung tóe.

Bọn tặc đạo sợ hãi tản ra nhường lão anh hùng băng ra ngoài vòng vây, vội chạy thẳng một mạch về trại nhà.

Tăng Tòng Hổ cũng ra hiệu thâu quân không đuổi :

- Như vậy nó đủ chết rồi. Họa chăng còn kịp thì giờ trối trăng cùng vợ con.

Cổng trại còn để ngỏ, Trường Mâu băng qua sân cỏ, lảo đảo lên thềm vào gần tới khách phòng thì quỵ xuống lăn ra mặt gạch, máu phun lên như tưới.

Triệu thị và Tử Long ngồi chờ trên trường kỷ chỉ kịp đứng lên chạy vội tới ôm lấy kêu khóc thảm thiết.

Bọn gia nhân cũng chạy tới lăng xăng không biết làm thế nào.

Trường Mâu xua tay ra hiệu bảo mọi người đừng khóc nữa, nghiến răng rút mạng mũi giáo, ruột cũng trào theo miệng vết thương mở lớn.

Đôi mắt hùm lờ đờ, Trường Mâu cố nhìn vợ con phều phào :

- Hiền thê! Thế là hết! Nhớ lời ta dặn nuôi… con. Thù cha… Tử Long phải… phải báo. Nó là Tăng Tòng Hổ, lục lâm đại đạo! Báu kiếm đây… con giữ lấy, sau này…

Trường Mâu rời tay kiếm ra bên Tử Long, mắt mở trừng trừng nấc lên mấy tiếng, ngoẹo đầu sang một bên…

Hồn vị lão anh hùng về trời.

Triệu Thị và Tử Long cùng mọi người trong trại phục quanh xác người anh hùng thất thế, khóc cho tới canh năm.

Khóc chán chê, Triệu thị gạt nước mắt, vuốt mặt cho người chồng đáng kính, hai tay nâng thanh báu kiếm cất vào phòng, gọi Tử Long theo sau.

Người nhà xúm lại khiêng xác Trường Mâu lên trường kỷ…

Bỗng, từ lúc nào, Tăng Tòng Hổ dữ tợn ngạo nghễ khoanh tay trước ngực hiện ra đứng chặn giữa chánh môn.

Y nhe răng vàng ệch ra cười vang khiến mọi người ghê rợn sợ hãi nép cả vào bên tường.

- Ha! Ha! Hết đời Trường Mâu! Ha! Ha Đảo mắt nhìn quanh, y nói lớn :

- Thiếu phụ xinh đẹp đâu? Chiến phẩm của ta, hãy ra mau với người chiến thắng. Mau!

Thấy động, Triệu thị dắt Tử Long bước ra khỏi cửa phòng, nhưng sợ hãi đứng dừng bước trước cảnh bạc đồ…

Tòng Hổ, như kẻ say máu, chệnh choạng bước vào, sặc sụa hơi rượu, ghê tởm. Triệu thị nghiến răng chỉ mặt kẻ thù mắng lớn :

- Mi hèn hạ giết chồng ta chưa đủ còn muốn chi?

- Ha! Ha! Ta muốn giết hổ non! Nhổ cỏ phải nhổ cả rễ! Nghe chưa? Và sau đó muốn… hưởng chiến lợi phẩm!

- Đồ khát máu đê hèn!

Triệu thị vội giắt Tử Long chạy trở lại đóng ập cửa phòng lại nhưng giữa

khi ấy, từ ngoài sân vang vội lên mấy tiếng ré lạ lùng…

Tăng đạo tặc vội nhìn ra cửa, mặt tái ngắt, chạy vụt vào nhà trong, theo phía sau biến mất vào rặng Bạch Dương sơn.

Triệu thị lăm lăm hai tay cầm kiếm báu, định tâm liều mạng với kẻ thù. Nhưng nàng nghe rõ các tiếng dồn dập ngoài nhà, rồi im bặt.

Nghi ngờ chưa biết hành động ra sao thì có tiếng người nhà gọi :

- Phu nhân! Phu nhân! Ra mau, có khách. Thoát hiểm rồi…

Nơi Tần Lĩnh, hai kiếm sư thâu đồ đệ
Chùa Bạch Vân, Mai Nương, Tử Long luyện kiếm

Tên cường đạo chạy khỏi, Cam Phúc, gia nhân trung thành của Trường Mâu vội theo xem, thấy tên hung hăng đã mất dạng, liền trở ra bảo mọi người và gọi Triệu thị.

Liệng thanh kiếm xuống mặt giường, Triệu thị bảo con ở lại trong phòng, ngơ ngác ra thảo sảnh thấy mọi người đang xúm đông ở ngoài thềm nhà.

- Việc chi thế hả Cam Phúc?

- Thưa, có mấy vị đây tới thăm.

Triệu thị tiến nhanh ra bực thềm thì thấy ba người…

Một đại sư vóc dáng tầm thước, tuy tuổi đã cao nhưng sắc diện hồng hào, vận đạo bào vàng đang đứng ở giữa sân trước với một nữ kiếm khách dáng điệu như bạch hạc, tóc búi trần đã điểm hoa râm nhưng trên khuôn mặt trái xoan da còn mịn tựa trái đào, cặp mắt sáng lung linh sáng quắc. Vị nữ khách đó vận bào ngắn màu thiên thanh trùm quá gối, để lộ ra cặp vỏ hài nhỏ nhắn đen huyền. Cả hai cùng đeo tréo trường kiếm sau lưng.

Một cô bé, trạc tuổi Tử Long, tóc kết trái đào, khuôn mặt lanh lợi hao hao giống vị nữ khách như mẹ với con, đứng kế bên.

Triệu thị xuống thềm, tiến tới cung kính vái dài :

- Nhị vị đại sư, thiếp không được biết trước ra đón tiếp, dám mong người đại xá cho.

Đáp lễ xong, vị đại sư cất tiếng sang sảng :

- Thái thái không biết chúng tôi, nhưng lệnh phu quân vốn đồng môn phái nên có thể gọi là thân tình. Chuyến này vân du Thanh Hải trở về qua khu Tần Lĩnh, nhờ hai con nghiệt súc dẫn đường tới đây, chẳng dè lúc nhà ta hữu sự.

Triệu thị rưng rưng hạt lệ phục xuống lạy :

- Nhị vị đại sư đến vừa đúng lúc, nếu không thì phu quân thiếp vừa qua đời và cả mẹ con thiếp cũng phải vong mạng theo, mối tử thù sẽ không người báo phục.

Vị nữ khách cúi xuống đỡ Triệu thị lên.

Giữa khi ấy, từ trên ngọn Bạch Dương cao lớn um sùm ở sân, vọng lên mấy tiếng ré rợn tai và tiếng cánh đập mạnh nổi gió ào ào khiến lá xanh rụng lả tả.

Mọi người trong trại giựt mình ngước đầu nhìn lên thấy hai con chim điêu to lớn dị thường từ đỉnh cây bạch dương bay vụt ra lượn quanh khu trại, định bay về phía Tây bắc.

Đại sư ngó thấy kịp, huýt gió vang mấy tiếng.

Như biểu hiệu lệnh, kim điêu vội sà xuống đậu lên đỉnh ngọn bạch dương như cũ.

Đại sư mắng lớn :

- Nghiệt súc ở đó, không được đi đâu!

Nữ khách nói với đại sư :

- Chúng đói đó. Hình như ở phía Tây bắc có mồi.

Triệu thị vội hỏi :

- Thưa đại sư, chúng ăn gì! Ngô hay khoai?

Đại sư mỉm cười :

- Chúng ăn thịt! Mười cân thịt sống còn chưa đủ

Cam Phúc nghe vậy, nhanh chân tiến lên.

- Bẩm trong trại còn thịt trâu để con lấy cho đại điểu ăn.

Triệu thị mời khách vào nhà, kể hết mọi sự đã xảy ra cho hai người nghe.

Đại sư giới thiệu :

- Bần đạo là Chiêu Dương đại sư trụ trì tại Bạch Vân tự Mã Dương lãnh, Sơn Đông Trực Lệ, Lệnh cố phu quân trước kia cũng xuất thân từ bản tự. Đây là đạo hữu Lã Tứ Nương, danh đồ của bà Độc Tý đại sư trưởng phái Nga Mi sơn. Lã đạo hữu không ở núi, vân du thế thiên hành hiệp luôn luôn. Hiện thời đạo hữu nghỉ chân tại Bạch Vân tự để truyền nghề cho cô cháu gái đây là Lã Mai Nương. Giờ đây xin phép thái thái để mặc chúng bần đạo săn sóc thi thể Cam hiền đệ, chớ để nhiều tên cắm trên người thế kia không tiện. Tang ma nên sửa soạn ngay.

Triệu thị cảm động xin vâng lời và gọi Cam Tử Long ra lạy chào.

Chiêu Dương đại sư và Lã Tứ Nương cùng chăm chú nhận xét thấy Tử Long dõng dạc, diện mạo khôi ngô tuấn tú, có linh cảm khác người phàm tục, nên rất quý mến.

Lã Tứ Nương hỏi ngày sanh tháng đẻ của Tử Long, bấm đốt ngón tay tính toán giây lát, gật đầu đắc ý, ghé tai nói nhỏ mấy câu với Chiêu Dương.

Hai vị để Lã Mai Nương và Cam Long đứng đó với Triệu thị, đoạn bước tới chỗ để thi thể Trường Mâu lấy thuốc bột rắc vào các vết thương rồi rút bỏ hết các mũi tên.

Đại sư lấy rượu chùi sạch vết máu rồi cùng Lã Tứ Nương tụng niệm suốt đêm ấy, sáng hôm sau tang lễ cử hành.

Nấm mồ Cam Trường Mâu cất ngay ở chân Bạch Dương Sơn.

Triệu thị thiết lập bàn thờ chồng ngay ở thảo sảnh, giá cây trường mâu đầu rồng đặt kế bên và đặt ngay mũi giáo ác nghiệt trên linh sàng, Tử Long quỳ lạy khóc sướt mướt thề quyết báo phụ thù.

Lã Tứ Nương và Chiêu Dương nán lại mấy ngày tụng niệm cho linh hồn Trường Mâu được siêu thăng tịnh độ.

Thù cha nung nấu, sáng nào Cam Tử Long cũng đem mộc kiếm ra sân trước tập luyện như hồi Trường Mâu còn sanh thời.

Chiêu Dương và Lã Tứ Nương đứng xem mỉm cười nói :

- Hiền điệt sử dụng bài kiếm này khá lắm nhưng còn thiếu sót nhiều.

Tử Long dõng dạc đáp :

- Phụ thân con đang dạy dang dở thì lâm họa nên con không nhớ được hết.

Đại sư xoa đầu Tử Long :

- Hiền điệt nuôi chí lớn muốn báo thù cha, thì còn phải khổ luyện hơn thế rất nhiều, vậy có muốn theo ta lên núi không? Sau này bản lãnh đầy đủ mới mong hạ nổi kẻ thù. Như phụ thân hiền điệt võ nghệ cao siêu biết chừng nào mà còn mắc họa đó.

Cam Tử Long cả mừng quỳ xuống, lạy hai người gạt nước mắt thưa :

- Được nhị vị sư bá ưng thuận thâu nhận nhận truyền nghề, lẽ nào con không theo, để con vào trình bày tự sự cùng mẫu thân con hay.

Triệu thị những mong rửa được mối phụ thù, thấy Tử Long có chí thì mừng lắm, song vẫn e ngại mẹ có một con, con có một mẹ nên dùng dằng chưa biết tính sao cho ổn.

Lã Tứ Nương biết ý mời Triệu thị ra bàn với Chiêu Dương đại sư :

- Bữa nọ, tên Tăng cường đạo có ý làm hỗn, một khi chúng tôi lên đường, chắc đây y không trở lại đây hãm hại. Chi bằng thái thái nên giao gia trang trại lại cho Cam Phúc trông coi rồi cùng Tử Long về núi với chúng tôi, như vậy ổn cả đôi bên, thái thái nghĩ sao?

Triệu thị cảm động rớm lệ :

- Nhị vị đại sư thương tình mẹ con tôi chu tất, cho như vậy là cả một sự may mắn vô bờ bến, lẽ nào từ chối, nhưng tình nghĩa vợ chồng, ngu phu vừa mất, tuần thất thất chưa qua, tôi quả không đành tâm giao phó việc cúng lễ người xấu số cho người nhà được. Chi bằng, sau thất tuần, mẹ con tôi sẽ tìm đường lên núi xin theo.

Cảm động về lời phân giải trung nghĩa của Triệu thị, Lã Tứ Nương bàn với Chiêu Dương :

- Bây giờ chỉ còn giải pháp này, Đạo huynh về Bạch Vân tự trước. Tôi và Lã Tam Nương nán lại Cam gia trại chờ cúng lễ xong xuôi cho Trường Mâu rồi sẽ đưa thái thái và Tử Long về núi, đạo huynh nghĩ sao?

Đại sư gật đầu :

- Sư muội luận trúng ý tôi. Đường sá xa xôi núi rừng hiểm trở, lục lâm cường đạo đầy rẫy, để mẹ con thái thái đi một mình, quả tôi không an tâm chút nào. Mà ta đi trước để hai người lại đây cũng không được. Mai tôi đi trước, đúng kỳ hẹn sẽ cho kim điêu về đây rước, được không?

Lã Tứ Nương gật đầu đồng ý.

Triệu thị cảm động lạy tạ, bảo Cam Tử Long lạy Chiêu Dương và Lã Tứ Nương tôn hai vị làm sư phụ.

Lã Tứ Nương cho Mai Nương cùng Tử Long giao bái kết bạn đồng môn sư muội.

Triệu thị sai Tử Long vào tư phòng lấy cây trường kiếm đưa cho nhị vị sư phụ coi.

Đại sư rút kiếm ra xem một lượt rồi đưa cho Lã Tứ Nương.

Đón kiếm, lật đi lật lại, Tứ Nương nhận xét kỹ, gọi Tử Long và Mai Nương đến bên bảo :

- Đây là kiếm báu Huyền Tiễn trường kiếm. Mai Nương lấy cây kiếm của ta ra đây so sánh.

Mai Nương chạy vào lấy kiếm ra.

- “Còn cây kiếm này là Yểm Nhật trường kiếm. Khí kiếm Yểm Nhật sắc trắng long lanh lúc hoa lên dưới ánh thái dương, làn kiếm sáng chói hơn mặt trời.

Huyền Tiễn kiếm khí xanh, làn kiếm quang có sức át nổi sức sáng của cung Hằng.

Cả hai thanh cùng bén sắc vô cùng, đặt sợi tóc lên thổi nhẹ có thể đứt đôi. Thời Chiến quốc, Câu Tiễn nước Việt, ăn chay nằm mộng, lấy vàng trộn lẫn với thép lọc, đem bạch ngưu mã lên Côn Ngô Sơn tế thần ứng với khí bát hướng tứ phương, tốn công bốn mươi chín ngày mới luyện thành.

Sau này học tập, các con sẽ đi tới ba thời kỳ khổ luyện.

Thời kỳ thứ nhất, hoa kiếm lên như thường tức là sơ luyện Thời kỳ thứ hai, làn kiếm bắt đầu phát ra bạch và thanh quang lạnh vi vu bao phủ khắp

người. Đó là trung luyện.

Thời kỳ thứ ba, làn kiếm bốc sáng lớn quanh người rộng tới ba trượng, khiến đối thủ phát lạnh người, luồng gió phát ra từ lưỡi kiếm lúc nhẹ vi vu như gió thoảng thông reo, lúc dồn dập rít lên như lụa xé. Tức là điêu luyện. Thời kỳ đó, người xử kiếm bước vào hàng đại kiếm khách, lấy đầu người dễ dàng như trở bàn tay.

Đạt được nước ấy, hai con phải khổ luyện mười năm trời, liệu có theo nổi không?"

- Chúng con xin theo.

Lã Tứ Nương cười :

- Nói vậy chớ hai con còn nhỏ tuổi làm sao dám chắc được!

Tử Long dõng dạc thưa :

- Thù cha, đệ tử phải báo, dù gian lao cũng cam lòng.

Lã Mai Nương nói :

- Điệt nữ sẽ theo giúp Cam sư huynh đến cùng cho trọn tình đồng môn đồng đạo.

Sáng hôm sau, Chiêu Dương đại sư ra sân trước huýt gió hai tiếng.

Cặp kim điêu từ ngọn cây bạch dương bay là xuống.

Chỉ con điểu lông mượt màu vàng sẫm, Chiêu Dương nói :

- Đồng Tử ở lại chờ Lã đại sư! Kim Tử đi với ta.

Như hiểu tiếng người, Đồng Tử ré lên mấy tiếng vỗ cánh khiến gió lộng cả vùng sân, bay lên cao rồi là xuống đậu trên ngọn cây bạch dương như cũ.

Đại sư chào mọi người trong trại quỳ rạp trên sân cỏ tiển đầu, leo lên lưng Kim Tử điểu, bảo đi Con Kim Tử xòe đôi cánh lớn lao mình vụt lên cao lượn quanh Cam gia trại một vòng rồi mới hướng về phương Tây bay thẳng.

Trong thời gian chờ đợi Triệu thị cúng tuần thất cho Trường Mâu, Lã đại sư ngày nào cũng hai buổi giảng dạy và thực hành các môn võ sơ đẳng cho hai môn đồ.

Lã Mai Nương và Cam Tử Long nhờ đã có thời kỳ tiên luyện nên thâu nhận được hết một cách dễ dàng.

Chẳng bao lâu, tuần thất thất đã hết.

Một buổi chiều kia, Lã đại sư vừa dắt hai môn đồ đi chơi trong Bạch Dương lãnh về gần tới cổng trại thì thấy một vừng đen lớn từ xa bay tới.

- Hai con coi kìa! Kim Tử điểu đã tới rước.

Mai Nương và Tử Long vỗ tay reo mừng.

Quả nhiên Kim Tử điểu bay tới rất lẹ, vòng quanh trại. Đồng Tử điểu cũng bay vụt lên, ré lớn như mừng đón bạn, hồi lâu hai con đại điểu mới sà xuống cây bạch dương trong Cam gia trại.

Cam Phúc vội lấy thịt sống bỏ vào chậu gỗ để ra giữa sân cỏ.

Hai đại điểu sà ngay xuống ngốn một hồi hết nhẵn, đưa cặp điểu trảo cứng như móc sắt, gõ mỏ cồm cộp rồi bay thẳng ra suối đằm mình uống nước.

Về tới thảo sảnh, Lã đại sư bảo Triệu thị :

- Thái thái liệu thu xếp hành trang, giao phó việc nhà, ngày mốt lên đường.

Triệu thị nói :

- Thiếp sửa soạn xong cả rồi. Ngày mai sẽ cúng từ mộ phần rồi lúc nào đi cũng được. Chỉ e…

E sao?

- Thiếp e ngồi trên mình điểu bay cao sẽ bị nhào xuống mất.

Lã đại sư cười dòn giã :

- Điều đó thái thái khỏi lo. Ngự điêu còn êm hơn kỵ mã rất nhiều. Ít tuổi như Lã Mai Nương lần đầu ngự điểu còn không biết sợ nữa là! Tử Long ngồi với tôi. Thái thái ngự chung một điểu với Mai Nương, nó đã quen, thái thái giữ chặt lấy ngang lưng Mai Nương là được.

Hôm sau, mẹ con Triệu thị ra chân ngọn Bạch Dương lễ mộ phần Trường Mâu.

Lã đại sư và Mai Nương cũng theo ra khấn vái cầu Trường Mâu linh thiêng phù hộ Tử Long học tập thành tài.

Trang trại giao phó cho Cam Phúc đốc xuất cai quản.

Sớm ngày, Lã đại sư giắt theo thanh Huyền Tiễn trường kiếm, mẹ con

Triệu thị đến bên bàn thờ Trường Mâu sụt sùi khấn vái nhiều lần rồi mới lên lưng điểu, theo Lã đại sư ra đi.

Người trong trại ra tiễn đưa đủ mặt nhìn theo cho tới khi bóng hai kim điểu khuất hẳn sau dãy Tần Lỉnh Sơn chơi vơi ngạo nghễ như thách thức trời xanh.

Thật ra, nếu đi đường bộ, từ Cam gia trại đến Mã Dương cương đường sơn cốc hóc hiểm, xa xôi vạn dặm, phải mất vài tháng mới tới nơi.

Nhưng ngồi trên mình điểu, đường tắt gần hơn nhiều. Những khi muốn nghỉ ngơi, Lã đại sư cho điểu đáp xuống sườn non hay cánh rừng, dùng lương khô rồi tiếp tục hành trình.. Chiều chiều, đại sư thấy nơi làng mạc hay thôn ổ nào, thì để kim điểu lên cây lớn đầu rừng, còn người vào quán trọ, sáng hôm sau lại đi.

Mỗi khi ở tửu điếm lần nào cũng mua theo thịt sống cho hai đại điểu ăn.

Thấm thoát, tới trưa ngày thứ bảy, kim điểu bay tới một dãy núi đá chênh vênh hiểm trở mọc toàn thứ thông vạn niên cao vòi vọi, thân lớn hằng mấy ôm.

Những đợt mây trắng như bông vắt ngang sườn núi.

Tới một ngọn cao nhất giữa hàng trăm ngọn khác chập chùng, Lã đại sư cho kim điểu hạ xuống phiến đá phẳng lì lớn bằng bốn, năm chiếc chiếu.

- Ta đáp xuống đây rồi leo chân lên núi cho biết đường đi.

Đoạn đại sư quát hai đại điểu :

- Về chùa báo trước đi!

Hai con điểu bay vòng ra sau núi mất hút.

Lã đại sư hỏi Triệu thị và Cam Tử Long :

- Thái thái và hiền đồ có mệt không?

- Ngậm viên thuốc đại sư cho, tôi thấy người khỏe như thường.

Lã Mai Nương dắt tay Tử Long tung tăng chạy trước.

Đường đi vòng thúng quanh co hồi lâu tới một khu bằng phẳng, bỗng một con trăn lớn vẩy hoa mình lớn mấy khoanh, quấn tròn, ngóc đầu lên cao, mắt sáng như sao, há miệng đỏ lòm phun phì phì, lưỡi tia ra như lửa, chắn ngay

giữa lối đi.

Cam Tử Long nhảy lùi lại bên mẹ, Triệu thị run lập cập luýnh quýnh muốn chạy.

Lã Mai Nương cười vang :

- Sư huynh! Chưa kịp hỏi đã chạy! Trăn này không hại ta đâu.

Lã đại sư quát :

- Nghiệt súc! Không nhận ra người nhà sao? Đi nơi khác! Mau.

Con trăn lớn nặng nề quẩy khúc, vươn mình vào khe đá, mất dạng.

Lã đại sư bảo mẹ con Triệu thị :

- Nghiệt súc này khôn lắm, Chiêu Dương đại sư dạy bảo nó và cho nó chức tuần phòng ngọn Mã Dương. Người không có bản lãnh khó lên thoát tới đây. Sức nó có thể làm bật rễ cây thông lớn.

Bốn người lại tiến quanh co đến một thác nước đổ ầm ầm từ vách đá trên cao dội xuống.

Nước đập vào đá, tung lên thành muôn vạn mảnh long lanh như ngọc lưu ly.

Đường đi khúc khủyu, phong cảnh cực kỳ u nhã, cây cỏ rung rinh, hoa dại muôn màu đua nở hương bay ngào ngạt.

Ngoài tiếng gió cuốn thông reo, chim kêu vượn hú, thác cuốn sườn non, không còn một tiếng động nào khác nữa.

Triệu thị có cảm giác lâng lâng thoát tục.

Qua hai cửa động tối âm u có nhũ đá nhỏ giọt lạnh giá, bốn người len lỏi tới một khu rộng rãi.

Trời đã về chiều, vừng kim ô lắng chìm sau vách đá, bầy chim rừng xào xạc về tổ. Khí núi bốc lần lần, cảnh hùng vĩ nên thơ đượm vẻ thần tiên, gió quyện ngàn hương hòa trong lớp sương lam huyền ảo.

Xa xa ẩn hiện lớp tường đá xanh xanh.

Lã đại sư chỉ tay :

- Đi lên, gần tới Bạch Vân tự rồi.

Mọi người đều rảo bước qua khu đất trống tới lớp cổng đá gỗ kính đục nổi

ba đại tự nét bút cực kỳ sắc sảo: Bạch Vân tự.

Hai chú tiểu đồng đã đứng chờ sẵn đó, mừng Lã đại sư cùng Mai Nương đã về, cung kính chào Triệu thị và Cam Tử Long.

- A di đà Phật!

Lã Mai Nương thân mật hỏi hai chú tiểu :

- Nhị vị sư huynh chưa lên hương sao?

- Lên rồi mới ra chờ ở đây chứ! Lệnh của sư phụ.

Chỉ Cam Tử Long, Mai Nương nói :

- Đây là Cam Tử Long, sư huynh, môn đồ của chùa ta.

Lã đại sư hỏi :

- Sư phụ đâu?

Chú tiểu đáp :

- Dạ người đang chờ đại sư trên trai phòng.

Qua cổng Bạch Vân tự vào tới đại điện. Tám tượng La Hán, lớn bằng người thật ở hai bên tường đá. Giữa điện có một pho Di Lặc cao lớn dị thường, đầu gần chạm nóc. Chiêu Dương đại sư đứng ngoài cửa trai phòng, tay lần tràng hạt.

Triệu thị, Tử Long và Mai Nương quỳ lạy.

Chiêu Dương nói :

- Đường xa mới về mệt nhọc, thái thái miễn đại lễ.

Mọi người theo Chiêu Dương vào cả trai phòng, đặt hành lý xuống bực đá.

Trai phòng sáng sủa dưới ánh sáng lung linh của bốn ngọn đèn lưu ly.

Chiêu Dương hỏi Lã Tứ Nương :

- Trong cuộc hành trình đạo hữu có gặp mưa không?

Trao hai thanh trường kiếm Yểm Nhật và Huyền Tiễn cho Mai Nương cất đi, Lã đại sư đáp :

- Thiệt may! Không bị một hạt mưa nào cả.

Chỉ tấm ghế bên tường, Chiêu Dương mời Triệu thị ngồi. Đoạn, mời Lã đại sư ngồi trên tấm bồ đoàn trên bực, rồi tự mình ngồi xuống kế bên, Chiêu Dương cất tiếng sang sảng tựa chuông vàng :

- Cam Tử Long con, con hãy quỳ dưới chiếu cỏ nghe ta dạy.

Tử Long bước tới trước mặt nhị vị đại sư nghiêm chỉnh quỳ xuống.

- Dạ, xin nhị vị sư phụ truyền bảo.

Chiêu Dương chậm rãi nói :

- Xưa nay ta vốn không truyền võ thuật cho bất cứ người nào. Nhưng hiền đồ đây là con của một bằng hữu, hơn nữa linh căn của hiền đồ xuất phàm nên Lã kiếm khách đại sư và chánh ta mới ưng thuận thâu nhận làm môn đồ. Hiền đồ cố chí, không quản gian nan, mong học thành tài báo thù phụ đó là sự kiện khiến ta chấp nhận. Bạch Vân tự này xưa kia là nơi trú ngụ trước nhất của Tổ phái Thiếu Lâm, Đạt Ma thiền sư, trước khi người xuống Hoa Nam. Truyền tới nay là Bắc phái Sơn Đông. Sư muội ta, Lã Tứ Nương đại sư, danh đồ Nga Mi sơn, cũng trụ trì nơi đây. Vậy môn võ thuật mà hiền đồ sẽ thọ hưởng từ nay đều do hai môn phái chân truyền để đi tới mức hoàn toàn siêu việt. Khi thành tài, hiền đồ phải hiểu nguồn gốc môn võ thuật công phu mà hiền đồ đã may mắn được hưởng từ giây phút này.

Tiếng nói dõng dạc ấm áp, huyền bí như tiếng chuông ngân từ xa vọng lại, Cam Tử Long rung động, hồi hộp, im lặng nghe.

Chiêu Dương nói tiếp :

- Hai chú tiểu đồng Mạnh Sơn, Võ Sơn cũng là bạn đồng môn được ta thâu dạy từ lâu, tuy còn ít tuổi nhưng nghệ thuật khá cao siêu, tánh tình hiền hậu, Lã Mai Nương, điệt nữ của Lã đại sư đây, và hiền đồ, nhập môn sau, phải tôn hai người ấy làm sư huynh, không được khinh suất phạm tới nghiêm giới chùa này.

Cam Tử Long lắng nghe lời sư phụ, xin nhất nhất tuân theo.

Triệu Thị cũng vái tạ Đại sư có lòng cứu giúp chu tất cho hai mẹ con khỏi phải xa nhau.

Chiêu Dương bảo chú tiểu Mạnh Sơn truyền cho bà thủ tự dọn một căn phòng kế bên phòng Lã Mai Nương cho Triệu thị và Cam Tử Long ở.

Đêm hôm ấy, Triệu thị thao thức, phần thì nhớ nhà không hiểu phần mộ chồng có được trông coi chu đáo không, phần thì thù chồng canh cánh nên

nằm ngồi không yên.

Đêm khuya khí lạnh, kéo mềm cho Tử Long ngủ say, Triệu thị bước ra thềm nhà nhìn cảnh vật non cao cây cảnh u tỉnh chìm dưới ánh trăng đầu tháng.

Mắt rưng rưng lệ, nàng chắp tay lẩm nhẩm khấn :

- Phu quân sống khôn, chết thiêng xin phò hộ cho Tử Long có đủ can đảm năng lực học kiếm pháp thành tài, sau này gươm thiêng sẽ phanh thây tên cường đạo Tăng Tòng Hổ rửa hận phục thù.

Nhìn cảnh vật hồi lâu, Triệu thị rùng mình thấy lạnh mới rón rén vào phòng lên giường ngủ, thiếp đi lúc nào không biết.

Xa xa tiếng chim rừng rộn rã điểm canh năm, Triệu thị chợt tỉnh dạy, đánh thức con sửa soạn lên hầu đại sư.

Cam Tử Long cùng Lã Mai Nương lên tới trai phòng thì hai chú tiểu Mạnh Sơn và Võ Sơn cũng vừa tới.

Chiêu Dương và Lã Tứ Nương đang ngồi dùng trà…

Đến sáng rõ, hai đại sư bắt đầu truyền dạy võ nghệ cho Tử Long, Mai Nương.

Trước còn luyện tập gân xương, nghe giảng võ thuật, sau tập quyền cước phi hành.

Mai Nương và Tử Long vốn đã sẵn căn bản võ thuật từ nhỏ nên học rất mau biết, sư phụ dạy đến đâu, cả hai đều thâu nhận được đến đấy rất chu đáo, lắm lúc tự biến các thế quyền cước một mình khiến hai vị đại sư cũng phải khen ngợi.

Trong thời gian truyền dạy, nếu có việc cần phải ra khỏi núi thì một đại sư hạ sơn, nên việc luyện tập của Mai Nương, Tử Long không hề bị gián đoạn.

Thấm thoát được năm lần thu qua đông tới, quyền pháp của hai người đã diệu đạt tới mực cao siêu vô địch, phi hành lẹ như chiếc én mùa thu, cặp cước linh động vô cùng lợi hại, đá, đạp, càn, quét xuất quỷ nhập thần Về môn Nội Ngoại Công Phu, Mai Nương, Tử Long cũng thọ hưởng một thuật pháp phối hợp đặc biệt của hai chánh phái Nga Mi và Sơn Đông do hai danh sư chân

truyền tận tâm chỉ bảo.

Một hôm, Chiêu Dương bảo hai đồ đệ :

- Một đấu một, hai con thử lần lượt cùng ta giao đầu xem sao. Lã Mai Nương đánh trước.

Dứt lời, đại sư cởi áo ngoài vắt vào gốc cây, xắn tay áo chờ.

Lã Mai Nương bước tới quỳ lạy :

- Xin sư phụ tha lỗi.

Đoạn, nàng lùi lại mấy bước bái tổ.

Chiêu Dương đứng Chảo Mã Tấn, tay hữu thu vào sường, tay tả xòe ra trước ngực, hất hàm ra hiểu bảo đồ đệ vào phá.

Mai Nương đổi bộ pháp ba lần, rồi bất thần nhảy vụt tới co chân tả đá móc vào bắp chân đại sư.

Chiêu Dương thoát bộ tránh ngọn cước ấy nhưng Mai Nương đã thừa thế hạ tấn Trung Bình dang tay đấm thẳng vào mặt địch thủ, tay hữu vòng ra trước ngực.

Đó là thế "Thần Cung Xạ Hứa Điền".

Chiêu Dương quát lên một tiếng hay gạt phắt trái thôi sơn của đối thủ, vỗ mạnh và dùng thế "Đại Bàng Chuyển Dực" thúc cùi chỏ vào đối phương.

Mai Nương thoát bộ lần nữa, lánh đòn, rồi tiện đà chân đá quét luôn ngọn "Hoàng Xà Tảo Địa" khiến Đại sư phải thoái bộ nhường Mai Nương tấn công tới tấp.

Hai thầy trò song đấu, kẻ qua người lại, bốn tay tung lộn khuôn phép, cặp cước nhịp nhàng, đòn tấn cũng như thủ mau lẹ biến ảo vô cùng.

Lã Tứ Nương đứng ngoài coi, thích chí vỗ tay :

- Dư trăm hiệp rồi, hòa đi!

Đánh nhử một đòn, Chiêu Dương nhảy ra khỏi vòng chiến :

- Thôi về quyền pháp, ta mừng cho con đấu ngang tay rồi. Chịu thua! Cam Tử Long vào đấu Mai Nương thế ta nào!

Mai Nương khoanh tay chờ giữa sân.

Tử Long nhảy vào bái tổ nói :

- Xin lỗi sư muội Mai Nương mỉm cười tươi như hoa :

- Kính mời sư huynh cứ ra tay.

Thế là hai người vận dụng toàn sức đấu một trận dữ dội chẳng khác chi lưỡng hổ Tranh tài. Quyền ra vun vút, cước phóng vù vù tựa gió. Quyền cước biến chuyển nhịp nhàng, khi lẹ hơn chớp giật. Lẫn vào đó, thỉnh thoảng bật lên tiếng thét lanh lảnh nghiêm nghị của Mai Nương hay tiếng quát vang dậy cả toàn khu của Tử Long.

Hai người tận lực giao đấu kinh thiên động địa, bộ cước tiến, lùi sầm sập có phương pháp chánh tông, thiệt là một trận long tranh hổ đấu, bóng hai đối phương quấn quít vây tròn lấy nhau mau lẹ đến nỗi khó bề phân biệt bên nào là Mai Nương, bên nào là Tử Long.

Trận đấu dư hai trăm năm mươi hiệp.

Hai vị đại sư mải miết coi đến nỗi quên cả cầm chịch.

Chú tiểu Võ Sơn phải đến gần sư phụ thưa :

- Dư hai trăm năm mươi hiệp rồi, sư phụ.

Chiêu Dương vội nói lớn :

- Thôi! Ngừng tay.

Mai Nương và Tử Long đang tận lực tranh đấu, say đòn, không nghe thấy gì, tiếp tục đánh mạnh hơn.

Lã Tứ Nương khoanh tay lên miệng thành loa gọi :

- Hai hiền đồ ngừng tay! Cuộc đấu ngang tài, hòa.

Bấy giờ Cam, Lã, hai thiếu niên mới chịu thoái bộ ngừng tay bái tổ, sắc mặt chỉ hơi đỏ, hô hấp nhẹ nhàng.

Cam Tử Long khoanh tay nói :

- Quyền pháp của sư muội vượt mức cao siêu, ngu huynh xin chịu.

Lã Mai Nương đáp lễ :

- Sư huynh dạy quá lời, bài học Quyền cước hôm nay sư huynh ban cho quả rất đích đáng.

Hai người liền cùng bước tới vái nhị vị đại sư rồi khoanh tay đứng hầu hai bên.

Bỗng Mạnh Sơn hỏi Lã Mai Nương :

- Ủa! Chiếc bông sư muội gài trên mái tóc đâu rồi?

Cùng khi ấy, chú tiểu Võ Sơn cũng hỏi Tử Long :

- Kìa! Cam hiền đệ mất chiếc nút áo lúc nào vậy?

Lã Mai Nương tủm tỉm cười đưa trả chiếc nút áo cho Tử Long.

- Xin lỗi sư huynh nhé.

Lẳng lặng, Tử Long lấy trong túi áo ra chiếc bông gài lại lên mái tóc đen huyền của Mai Nương :

- Ngu huynh cũng xin đưa lại chiếc bông này cho sư muội.

Thì ra trong khi giao đấu hai người đã đoạt hai vật nói trên để ghi thành tích mà cả hai cùng lẹ làng quá đến nỗi không biết được là bị đoạt.

Chiêu Dương đại sư cười lớn :

- Khá lắm! Kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài! Kẻ tám lượng người nửa cân. Bõ công chúng ta dạy bảo. Tre già măng mọc, ta rất mừng.

Lã Tứ Nương đại sư bảo Cam, Lã hai đồ đệ :

- Ta rất mừng hai hiền đồ sử dụng rất tinh vi cả hai môn quyền cước Nga Mi và Sơn Đông. Trong thiên hạ ít có người may mắn được thọ hưởng chân truyền cả hai môn phái như vậy.

Từ nay phải chuyên luyện thập bát ban võ khí và nhất là kiếm thuật để sau này thành kiếm khách lỗi lạc bản lãnh phi thường.

Hai thanh trường kiếm Yểm Nhật và Huyền Tiễn bảo kiếm, trên đời này không có thanh thứ hai. Bởi vậy người đeo kiếm phải phi phàm xuất chúng, nếu không, tất uổng kiếm linh.

Các hiền đồ hãy vào lấy kiếm ra đây.

Mai Nương và Tử Long cùng chạy vào phòng Lã đại sư lấy báu kiếm mang ra.

Lã đại sư nói :

- Hai hiền đồ hãy đeo kiếm lên lưng, ra sân mau!

Ba thầy trò ra tới sân, Lã đại sư bảo :

- Rút kiếm ra xem bây giờ có vừa tay không?

Soạt!…

Mai Nương, Tử Long rút kiếm, lưỡi kiếm mát lạnh, long lanh, sức nặng vừa tay.

- Thưa, vừa tay lắm.

Lã đại sư đứng thẳng, giơ tay cầm nhành liễu nhỏ mong manh chỉ vào hai người :

- Dùng kiếm chém ta coi!

Vái lạy Lã đại sư xong, hai môn đồ uốn mình nhảy tới chém mạnh, tức thì Lã Tứ Nương không gạt đỡ nhưng uốn mình dẻo dai như giao long giỡn thủy, lượn theo tay kiếm của Cam, Lã hai người. Ngót trăm hiệp, hai lưỡi kiếm chém vùn vụt mà không thể xâm phạm tới nhành liễu trong tay Lã đại sư. Mai Nương và Tử Long tự hiểu có đánh thêm nữa cũng vô ích, bèn thâu kiếm lại quỳ lạy :

- Chúng đệ tử không thể nào chém trúng được, nhành liễu phất phơ dễ dàng ngay trước mắt mà sao biến ảo vô thường.

Lã đại sư hỏi hai môn đồ :

- Ô! Ta sử dụng nhành liễu theo kiếm pháp tuyệt cao của Cam đại lão đó. Hiền đồ không nhận ra lối kiếm linh diệu của bài Việt Nữ Kiếm đó sao? Với bài kiếm này, khi xưa người con gái nước Việt đã hạ nổi con Bạch Viên thành tinh trên Đông Sóc lãnh. Hai con hiện thời, quyền cước vô song, tay kiềm kiếm tốt mà còn không xâm phạm nổi nhành liễu trong tay ta, như vậy đủ hiểu kiếm thuật là một môn học rất tinh vi linh diệu khác thường, khó khăn hơn các môn võ khí khác. Muốn mạnh thì mạnh, muốn nhẹ thì nhẹ, biến ảo muôn đường. Sau này hiền đồ đạt tới mức tuyệt cao về kiếm thuật và với tài sức hiện thời về quyền cước, khi ra đời, hai hiền đồ dư sức chống lại bất cứ tay kiếm khách lỗi lạc nào trong thiên hạ. Chiêu Dương đại sư và ta truyền hết công phu bình sanh chỉ trông cậy ở hai hiền đồ sau này cùng Mạnh Sơn, Võ Sơn nối nghiệp môn phái, đó là ước nguyện của chúng ta. Cũng như quyền thuật, mong rằng hai hiền đồ sẽ thâu nhận được hết môn kiếm thuật để trở thành kiếm khách, quyền gia lỗi lạc siêu đẳng sau này.

Mai Nương, Tử Long vâng lời, lạy tạ, gài kiếm vào vỏ.

Từ đó Cam - Lã hai người chuyên tâm luyện kiếm thuật, đêm đêm dậy sớm từ đầu canh tư ngồi vận dụng Nội Ngoại công phu.

Hơn một năm sau, sức sử dụng bảo kiếm đã bắt đầu có luồng kim quang bao bọc nhẹ quanh người.

Nhị vị đại sư vui mừng cho rằng :

- Qua thời kỳ sơ đẳng rồi. Từ đây, đã có căn bản về kiếm thuật, đạt tới trung đẳng không đến nỗi khó khăn tuy cũng còn phải nhiều công phụ nữa.

Một năm rưỡi sau, Lã Mai Nương và Cam Tử Long sử dụng Yểm Nhật kiếm và Huyền Tiễn kiếm huyền ảo biểu hiệu vô cùng, luồng kiếm và khí lạnh vi vu toát ra ba, bốn trượng. Những lúc mau lẹ, gấp rút, lưỡi kiếm bật ra những tiếng rít kinh hồn như tiếng lụa xé.

Trước sự hiện diện của hai đại sư, Mai Nương, Tử Long, luyện kiếm dưới ánh trăng xanh. Hai người lúc tiến khi lùi, hoặc khi đậu lên mỏm đá, lúc sà xuống mái chùa, hai luồng thanh quang, bạch quang, vi vu, biến ảo, linh diệu, nhập thần, tiếng kiếm chém vào nhau nghe chí chát khô khan nghe lạnh gáy, rền rĩ âm vang khắp vùng núi âm u. Lã đại sư vỗ tay ra hai môn đồ thâu kiếm lại. Cam, Lã từ nóc chùa liệng mình xuống sân nhẹ nhàng như chiếc lá mùa thu, tra kiếm vào vỏ, chắp tay hầu.

Lã Tứ Nương nói :

- Hiền đồ đã đạt tới mực độ siêu phàm, rất đáng mừng, nhưng ta muốn truyền nốt mực độ cuối cùng rất hiếm có để hai hiền đồ đi tới mực độ xuất phàm điêu luyện. Hãy nghe ta giảng đây. Trong khi học thập bát ban võ nghệ, hai hiền đồ đã luyện thuật phi tiêu, phi đao và phóng trâm, liệng đạn. Trong bốn môn phi đó Mai Nương đã đặc cách luyện môn trâm, còn Tử Long thì hoàn toàn về môn phóng thiết đạn. Nay ta đặc cách truyền cho môn phóng kiếm, nghĩa là sử dụng thanh trường kiếm như ngọn tiêu, lá đao, cây trâm và viên đạn để đâm hay trảm một vật gì cách xa mình. Thanh kiếm không phải môn võ khí dễ phóng ra như bốn môn tiểu võ khí kia. Bởi vậy khi phóng kiếm, kiếm gia phải biết sử dụng cả thần khí nội công mới hòng đánh đâu

trúng đấy được. Môn phóng kiếm này chỉ riêng có hai phái Côn Luân và Nga Mi xưa kia cùng thọ huấn một Sư tổ, sử dụng nổi, và chỉ chọn lọc môn đồ mới bí truyền. Ngoại trừ chúng ta, hiện thời chỉ có sư huynh ta là Chu Tâm sư trưởng Nga Mi sơn thay thế thầy ta đã viên tịch, và Thiên La Hán sư trưởng Côn Luân sử dụng nổi thuật này. Chặng cuối đây còn trên một năm nữa, ta mong các hiền đồ cố gắng cho khỏi ô danh môn phái.

Nghe Lã đại sư giảng dạy một hồi, Mai Nương và Tử Long rất đỗi vui mừng, từ đó ra công học môn bí truyền phóng kiếm.

Hơn một năm sau, thuật phóng kiếm của Lã và Cam đã nhập thần bách phát bách trúng.

Một hôm Lã đại sư bảo :

- Ta muốn thử các hiền đồ lần cuối cùng, hãy ra đây.

Đại sư bẻ một cành cây lớn bằng vế đùi, chặt cả hết cành lá nhỏ, buộc dây thừng vào một đầu. Lã Mai Nương, Cam Tử Long đeo kiếm đứng chờ.

Đại sư dặn bảo :

- Khi ta hô phóng thì đợt đầu dùng mũi kiếm nghe.

Dứt lời Đại sư cầm đầu dây thừng phi hành chạy vòng quanh sân chùa.

Cành cây bị kéo nhanh nhấc bổng lên trên mặt đất như chiếc diều bay…

- Phóng!

Lẹ như chớp, Mai Nương, Tử Long rút trường kiếm nhằm cành cây phóng mạnh.

Hai thanh bảo kiếm vụt ra như tia chớp cắm phập vào cành cây lúc đó lướt qua chỗ Cam, Lã đứng tới bảy trượng.

Lã đại sư ngừng chạy. Cành cây là xuống đất.

Mai Nương và Tử Long cùng chạy tới lấy kiếm lại.

Đại sư nói :

- Thành công đợt đầu rồi, bây giờ tới đợt thứ hai. Phải chém, nghe?

Cam, Lã không kịp trả lời, đại sư đã vội chạy đi như trước. Cành cây lại bổng lên khỏi mặt đất.

- Phóng!

Mai Nương, Tử Long đồng loạt hành động. Hai báu kiếm phóng xẹt ra tiện đứt cành cây thành ba khúc rớt xuống đất.

Lã đại sư ngừng chạy, quay lại nhìn khúc gỗ bị tiện đứt nhẵn như bào :

- Ta mừng cho hai hiền đồ thành công rồi. Với công phu này, hiền đồ có thể trảm đứt đôi mình ngựa đang phi thiệt nhanh. Từ nay cần giữ sức cho đều hòa và không cần phải học hỏi gì thêm nữa.

Mai Nương, Tử Long mừng rỡ quỳ lạy tạ hai sư phụ về phòng an nghỉ.

Triệu thị ngồi ngoài hàng hiên chờ con, thấy hai người xách kiếm đi tới, thì đờ người ra nhìn không chớp mắt. Bấm đốt tay, thấm thoát đã mười lần bông đào nở trên Bạch Vân tự. Từ cậu trai nhỏ bé, Cam Tử Long ngày nay đã nghiễm nhiên là một hảo thanh niên tráng sĩ với hai chục lần xuân, tóc đen lánh búi ngược, mi thanh mục tú, hàm én mày ngài, cổ to vai rộng, lưng beo mềm mại uyển chuyển như con báo.

Lã Mai Nương cũng vậy. Ai ngờ thiếu nữ mười tám ấy lại là vị cân quắc anh hùng! Làn tóc tơ như dải suối huyền lồng khuôn mặt trái xoan, da trắng tựa ngà. Đôi mắt phượng xếch ngược đen lánh, lúc thường thì mơ màng huyền bí xa xôi, nhưng khi ra quyền, múa kiếm lại long lanh tựa hai vì sao sáng. Cặp môi gọn gàng đỏ mọng tươi tắn nhưng lại không kém vẻ nghiêm nghị khiến nét mặt ngây thơ của người thiếu nữ đang xuân ấy già dặn thêm một đôi phần. Cũng như Tử Long nàng ưa vận võ phục màu chàm. Thấy Triệu thị nhìn đăm đăm, Lã Mai Nương ngừng bước đứng lại gần tươi cười hỏi :

- Bá mẫu nhìn chi vậy?

- Ta nhìn người thiếu nữ xinh đẹp như đóa hoa ngàn!…

Nghe mẹ nói, Cam Tử Long chống kiếm lên bực thềm nhìn Lã Mai Nương, mỉm cười.

Hai má ửng đỏ như trái đào, Mai Nương cười khúc khích :

- Chà! Bá mẫu giỡn hoài! Sống bao năm giữa cỏ ngàn hoa dại này, con người sơn cước chỉ có khỏe mạnh chất phát thôi!

- Điệt nữ khiêm tốn càng đáng quí, đáng yêu… À, sao đêm nay về trễ

vậy?

Lã Mai Nương thưa :

- Đêm nay đại sư thử kiếm thuật nên lâu hơn mọi bữa. Từ nay chỉ còn chuyên luyện chớ không phải học thêm môn nào nữa.

Triệu Thị tươi hẳn nét mặt :

- Nếu vậy ngày Tử Long hạ sơn cũng sắp tới? Mối thù kia mười năm nay vẫn canh cánh bên lòng, nay mới đến thời kỳ báo phục.

Cam Tử Long nhìn Mai Nương :

- … Và chúng ta cũng đến lúc chia tay! Không biết kẻ thủ hiện ở nơi đâu? Khi lâm chung gia phụ chỉ trối trăng lại câu: Tăng Tòng Hổ, lục lâm, cường đạo. Muốn kiếm nó có lẽ phải giang hồ góc bể chân trời… Như vậy cũng mất tới vài năm mới trở về đây thăm nhị vị sư phụ và sư muội được. Tăng tặc đạo còn sống ngày nào, ngu huynh không an lòng ngày ấy, mà hồn gia phục cũng chưa được mỉm cười nơi chín suối!

Lã Mai Nương nghiêm nghị :

- Tiểu muội mồ côi, theo cô mẫu Lã đại sư từ tấm bé, nên ngoài đại sư tu hành nơi đây ra thì tiểu muội hoàn toàn tứ cố vô thân. Ngày nay, võ nghệ học thành rồi, tiểu muội rỗi rãi không biết làm gì hơn, chi bằng xin phép cô mẫu cho cùng xuống núi với sư huynh, trước là trợ lực báo thú, sau là nhân dịp du hành một phen cho biết đó biết đây. Sư huynh có chấp thuận không?

Cam Tử Long cả mừng :

- Được vậy còn chi bằng! Có sư muội cùng đi tham khảo ý kiến, chắc mau lẹ gặp kẻ thù hơn!

- Sư huynh còn nhớ mặt tên họ Tăng không?

- Có chứ! Còn nhớ rõ như mới trông thấy y ngày hôm qua.

- A! Như vậy sự tìm kiếm cũng đỡ được phần nào.

Triệu thị thấy Lã Mai Nương hứa hạ sơn đi cùng với con mình thì mừng rỡ vô cùng.

- Khuya rồi, điệt nữ và Tử Long về phòng thay áo rồi còn ăn cháo, kẻo nguội.

Từ nhiều năm nay vẫn vậy, bữa cơm nào Cam - Lã hai người phải luyện võ ban đêm, Triệu thị cũng nấu sẵn nồi cháo cho hai người dùng sau buổi luyện tập. Bà quý Mai Nương như con gái ruột. Đổi lại, Mai Nương cũng kính trọng và quý mến Triệu thị như mẹ vậy.

Vốn là người chăm chỉ, hiền đức, suốt trong thời gian ở Bạch Vân tự, Triệu thị không chịu ngồi rỗi, ngày ngày giúp đỡ mọi việc trong chùa, trồng trọt, vá may luôn tay. Hàng ngày, Triệu thị còn tụng niệm trên đại điện cầu cho linh hồn chồng được siêu thăng và dun rủi cho Tử Long có đủ năng lực học võ nghệ thành tài.

Mấy hôm sau, hai vị Đại sư bảo Cam Tử Long rằng :

- Hiền đồ lên Bạch Vân tự này cũng đã dư mười năm trường, hấp thụ được bản lãnh phi phàm. Nay mai đây, ta sẽ cho hạ sơn báo phụ thù và đem tài trí giúp đời. Ta tin ở bản lãnh con lắm, nhưng chớ có cậy tài đâm ra kiêu hãnh. Luôn luôn nhũn nhặn nhân nhượng. Dùng giải pháp ôn hòa, cùng lắm mới sử dụng tới võ thuật để bảo vệ tánh mạng, danh dự. Phải đặt danh dự môn phái lên trên tánh mạng. Từ ngọn Mã Dương này, ta theo dõi hiền đồ từng bước trong muôn vạn nẻo đường.

Cam Tử Long giơ tay nghiêm nghị thề :

- Đệ tử lấy danh dự thế nhất nhất theo tôn chỉ của môn phái cho khỏi phụ công ơn dạy bảo của nhị vị sư phụ trong bấy lâu nay.

- Cho hiền đồ đứng dậy.

Lã đại sư gọi :

- Mai Nương con.

Mai Nương vội ra quỳ trước mặt hai đại sư - Dạ, sư phụ có lời truyền?

- Nay con đã thành tài, ở mãi trên núi này vô ích, ta muốn con theo giúp Tử Long cho trọn tình đồng đạo, âu cũng là dịp hay đi đây đó hải hồ muôn dặm khử bạo, trừ gian, làm quen cùng anh hùng trong thiên hạ. Phận sự của kiếm khách như thế nào và các kinh nghiệm du hiệp ta đã truyền giảng hết không thiếu sót một điểm nào. Với mớ hành lý tinh thần ấy, ta an tâm họ Cam và con không đến nỗi nào sút kém trên đường giang hồ hành hiệp. Danh

dự môn phái đặt cả trên bao thước kiếm thần.

Con có điều chi muốn trình bày không?

- Điệt nữ còn biết nói gì nữa hơn là xin nhất nhất vâng lời nhị vị sư phụ.

Cam - Lã, hai thanh niên về phòng nói lại việc đại sư cho hạ sơn với Triệu thị nghe.

Cam Tử Long nói :

- Điều làm trước nhất khi hạ sơn là về Tần Lĩnh sơn thăm mộ phần, mọi việc sẽ hay sau.

- Mẹ cũng muốn về thăm, tế mộ phần luôn thể.

- Thiết tưởng mẫu thân chẳng về vội. Con chỉ ở nhà có ít ngày rồi lên đường tìm kẻ thù ngay. Lúc đó mẫu thân ở nhà một mình con không an tâm. Chi bằng cứ nương nhờ nơi đây, an ninh được đảm bảo hơn, chừng nào mối thù đã báo, con sẽ đón mẫu thân cùng về tế vong hồn cha có hơn không?

Triệu thị lưỡng lự không biết làm sao cho phải thì Lã Mai Nương nói :

- Cam sư huynh nói phải, bá mẫu nên theo lời. Báo thù xong, về Tần Lĩnh sơn cũng không muộn.

Ba người đang bàn định thì chú tiểu Võ Sơn đi đến nói với Triệu thị :

- Đại sư cho mời thái thái lên ngay.

Triệu thị vội sốc áo theo Võ Sơn lên đại điện.

Chiêu Dương mời ngồi.

- Bần tăng mai mốt sẽ cho Tử Long hạ sơn tìm kẻ thù. Lã đại sư cũng cho Mai Nương theo giúp. Thái thái có ý kiến gì góp bàn không?

Triệu thị đứng lên chắp tay vái :

- Nhị vị đại sư không quản công gây dựng cho họ Cam, ơn ấy lớn hơn trời biển, Tử Long muốn để thiếp ở lại đây nương nhờ bóng lớn của nhị vị, chừng nào y trả thù xong sẽ đón về Cam gia trại.

- Tử Long nghĩ thế thấu đáo lắm, thái thái định thế nào?

- Báo thù là sở nguyện của thiếp sau đó tế vong hồn kẻ xấu số cho được vui lòng nơi chín suối. Thiếp xin nghe lời Tử Long ở lại đây nương nhờ bóng Phật đài mãi mãi…

Nghe lời Triệu thị, hại đại sư rất đẹp lòng.

Lã Tứ Nương nói :

- Ba hôm nữa tốt ngày, giờ Thìn hai trẻ sẽ hạ sơn. Thái thái khá báo cho chúng hay.

Triệu thị vâng lời lui ra về phòng nói lại cho Mai Nương, Tử Long nghe. Hai người thu xếp hành trang. Triệu thị lấy ra túi bạc định phân đôi đưa cho hai thiếu niên :

- Các con giữ lấy tiền đây làm lộ phí. Về tới Bạch Dương lãnh, vàng bạc mẹ chôn cả ngay gần gốc đào cổ thụ ở cửa sổ sau phòng, Tử Long còn nhớ gốc đào đó không?

- Dạ, con còn nhớ. Bạc chôn ngay dưới gốc đào?

- Không. Đứng trong cửa sổ nhìn thẳng ra gốc đào là hướng Bắc. Thẳng hướng đó kể từ gốc đào, đi mười bước là nơi chôn hũ sành đựng năm nén vàng và ngàn lượng bạc. Muốn chi dùng bao nhiêu cứ việc lấy. Ngoài ra, khi mới đến Bạch Dương lãnh lập trại cha con có chôn một bình sứ xanh thiệt lớn cũng đầy vàng bạc, mẹ không rõ bao nhiêu, nhưng biết là khá nhiều.

- Chôn ở đâu hả thân mẫu?

- Gần nơi phần mộ có cây bạch dương thiệt lớn…

- Dạ, con biết cây đó rồi. Một cành thấp sà xuống mặt đất.

- Chánh vậy, một phần trông về hướng Bắc, gốc cây đó ở chánh Nam. Từ gốc bạch dương đi sang hướng Đông độ hai trượng có ba hòn đá lớn chụm vào nhau.

Tử Long gật đầu :

- Có, con nhớ ra rồi.

- Vàng bạc cha con chôn dưới ba thớ đá ấy.

- Làm sao chôn vàng được ở đó? Ba viên đá ấy nặng lắm mà!

Triệu thị gật đầu :

- Đành rằng nặng, vì chánh cha con khi chôn của xong vác ba viên đá đó từ núi Bạch Dương ra đặt tại đây để đánh dấu. Nghe đâu mỗi tảng đá cũng nặng có cả ngàn cân. Mẹ chỉ cho con biết và tùy ý sử dụng.

Mấy người dùng bữa ngọ phạn xong, Lã đại sư gọi riêng Mai Nương vào tư phòng căn dặn và cho một túi bạc :

- Đây là tiền mượn của tham quan ô lại, điệt nữ hãy cầm lấy chi dụng. Nơi hồng trần không có thứ này không được. Xuống tới thị trấn, điệt nữ liệu sắm thêm trang phục, vận mấy thức sơn cước này khiến mọi người chú ý bất tiện. Phải tùy thời mới được.

Lã Mai Nương đem việc Cam mẫu cũng đưa tiền nói lại cho cô mẫu nghe.

- Cam sư huynh cũng có tiền, đem theo nhiều làm chi cho bận rộn.

Đại sư mỉm cười :

- Khi bằng tuổi điệt nữ, từ thầy xuống núi, ta cũng nghĩ như điệt nữ bây giờ, nhưng ở nơi bồng trần, càng nhiều thứ này càng hay. Giặc cướp tứ tung, cường hào ác bá nhan nhản, tham quan ô lại đầy rẫy, chẳng qua cũng vì hoàng kim hắc thế nhân tâm, khiến gươm linh hiệp khách chém bao nhiêu cũng không hết những phường đó. Vậy điệt nữ giữ lấy đây mà chi dùng hành hiệp.

Lã Mai Nương đỡ lấy túi bạc, lạy tạ lui ra.

Đêm hôm ấy, chừng cuối canh một, sau khi ôn luyện võ nghệ, Mai Nương, Tử Long chưa về phòng vội, chống kiếm ngồi dưới mái hiên lơ đãng nhìn cảnh non cao rừng rậm trập trùng dưới ánh trăng mờ.

Hai người nửa vui nửa buồn. Một bên nghĩ tới thù cha ước mong được phi hành xuống núi thét gió gào mưa đưa lưỡi kiếm linh moi gan Tăng đạo tặc. Một bên nghĩ đến việc sắp sửa xuất xứ ra đời với thiên chức nặng nề trừ hung khử bạo, nhưng nghĩ đến tình sư đệ nhiều năm đằng đẵng lại thấy cảm luyến nơi non bồng thủy nhược. Xa xa, từ dưới chân núi vọng lên tiếng thú săn mồi gầm vang động, tiếng vượn rúc não nùng. Hai người đang mải miết suy nghĩ, chợt có tiếng chân người sầm sập từ phía trước chùa chạy tới. Ngơ ngác, Cam, Lã chưa hiểu gì bỗng nhiên bốn bóng đen đã áp đến hoa khí giới đánh.

Mai Nương, Tử Long vội phi thân ra giữa sân. Bốn bóng đen đuổi theo vây tròn hai người vào giữa.

Cam, Lã tuốt kiếm đánh lại, nghĩ thầm không biết bọn đạo tặc nào lại vào

nổi khu chùa này mà gây hấn vậy.

Làn bạch quang và thanh quang do hai thanh kiếm Yểm Nhật và Huyền Tiễn kiếm toát ra lạnh rùng mình, tiếng thép va chạm nhau chí chát, rền rĩ lanh lảnh ghê rợn. Như hai con vượn lẹ làng bay nhảy, Mai Nương, Tử Long vụt bên Đông, vút bên Tây biến ảo dị thường, đàn áp bốn kẻ lạ nọ phải lùi dần dần về phía sau chùa, nơi có nhiều gốc cây tùng cao lớn lù lù chắn ngang lối đi.

Mai Nương, Tử Long cả mừng ra sức đánh mạnh hơn. Bỗng hai bóng đen thoái bước chạy lẫn vào các gốc tùng rồi biến mất. Còn hai bóng đen ở lại chống với hai luồng kiếm rít lên như lụa xé.

Nhân lúc hai bóng đó lùi gần tới phiến thạch bàn ngang sườn núi, Mai Nương thét lớn :

- Tặc đồ, chạy đâu cho thoát.

Cả hai ngọn kiếm linh động cùng một lúc bổ mạnh xuống đầu địch thủ tưởng chẻ đối phương ra làm bốn mảnh…

Nhưng không, hai bóng đen đồng quát vang động :

- Giỏi đa!

Bị hai kẻ lạ xô áp tới người nắm chắc lấy cổ tay không cho chém xuống, bàn tay khép chặt lại như hai chiếc kềm sắt. Mai Nương, Tử Long đưa tay tả định điểm vào mắt đối phương buộc chúng phải rời cổ tay ra nhưng cũng vừa nhận ra hai bóng đen đó là Chiêu Dương và Lã Tứ Nương.

Toát mồ hôi ra như tắm, Cam, Lã vội quỳ xuống tạ lời :

- Đệ tử không nhận ra nhị vị sư phụ, tội đáng muôn vàn.

Chiêu Dương đại sư cười :

- Hiền đồ có tội chi, ta muốn thử đó thôi! Bản lãnh siêu phàm, kiếm thuật tinh vi, chúng ta có thể an tâm tin cậy được ở hiền đồ! Thôi, khuya rồi, cho về phòng an nghỉ, Dứt lời, nhị vị đại sư vùn vụt quay đi. Mai Nương, Tử Long tra kiếm vào vỏ lững thững trở về phòng.

Họ Cam nói :

- Sư phụ thử bất ngờ khiến ngu huynh hết hồn!

Mai Nương phì cười :

- Chùa này mà đạo tặc vào được là cả một sự lạ. Hai người kia chắc là Mạnh Sơn, Võ Sơn.

Về tới cửa phòng, Tử Long thấy Cam mẫu đang ngấp nghé nhìn ra, vẻ mặt hoảng hốt lo sợ.

- Chuyện chi thế con? Tặc đạo đâu cả rồi?

Mai Nương cười ròn rã :

- Thưa bá mẫu, không có tặc đạo nào cả, vừa rồi là nhị vị đại sư và hai sư huynh thử sức Cam sư huynh và điệt nữ đó.

- Trời ơi! Thế mà ta tưởng có thích khách hay bọn Tăng Tòng Hổ chi đó. Tim hãy còn đập như trống trận đây nè!

Cam Tử Long nói :

- Nếu Tăng đạo tặc tới đây là cả một sự may mắn! Đỡ mất công đi tìm kiếm, mẫu thân ạ!

Sớm ngày mốt, Lã Mai Nương, Cam Tử Long đai nịt gọn ghẽ, lưng đeo kiếm báu lên trai phòng.

Chiêu Dương trao cho hai đồ đệ một bọc vải đỏ và dặn rằng :

- Mười năm nay vừa luyện võ vừa theo ta vào rừng hái thuốc, luyện thuốc, hẳn hiền đồ đã biết linh nghiệm của các thứ thuốc bí truyền đựng trong bọc này. Vậy khá giữ lấy phòng thân lỡ sau này dùng tới.

- Thôi, sang giờ thìn rồi, chúc cho hiền đồ thượng lộ bình an Mai Nương, Tử Long đỡ lấy bọc thuốc, quỳ xuống lạy tạ, bịn rịn toan nói, nhưng hai đại sư mắt đã nhắm nghiền tham thiền nhập định trơ ra như hai pho thạch tượng.

Hai người biết ý, đứng dậy, ra khỏi trai phòng, lấy hành lý đeo lên vai, chào bà thủ hộ, lạy tạ Cam mẫu.

Triệu thị rơm rớm nước mắt :

- Điệt nữ và Tử Long nên tiểu tâm phòng bị. Báo phục xong liệu mau mau về đây kẻo mẹ mỏi mòn trông chờ.

- Xin mẫu thân an lòng, chớ lo buồn e hao tổn tuổi già.

Cam, Lã tìm Mạnh Sơn, Võ Sơn thì hai người đã đi tới.

- Xin chào nhị vị sư huynh, anh em tôi hạ sơn đây.

Hai chú tiểu đáp lễ :

- Chúng tôi cũng chúc nhị vị sư đệ, sư muội mã đáo thành công, rồi mau mau trở về đây họp mặt.

Mai Nương, Tử Long ra nơi hang đá bên chùa, chỗ ở của kim điêu, vuốt ve cổ đại điểu bảo :

- Các ngươi ở lại chùa nhé. Chúng ta xuống núi đây. Ước gì có các ngươi cưỡi đi xa xa thì thích quá!

Hai kim điêu vỗ cánh, hé mỏ ré vang như lưu luyến Cam, Lã hai người.

Thoan thoát, Mai Nương, Tử Long xuống núi, hết chặng này đến chặng khác, mãi chiều hôm ấy mới ra khỏi dãy Mã Dương cương, tìm chòi tiều phu nhờ qua một đêm, hôm sau lại lên đường, nhằm hướng Tây tiến thẳng.

Đánh phường lái ngựa, hỏa thiêu
Kê Trảo sơn Tới Kỳ Mã trấn, gặp Phi Vân Hồng Long

Ra khỏi Mã Dương cương, ngày đi đêm nghỉ, lúc vào tửu quán, khi trọ sơn thôn, năm ngày Lã Mai Nương, Cam Tử Long đi tới đất Cẩm Châu thuộc Trực Lệ.

Đường hiểm trở đất lẫn với đá sắc như dao. Tới trưa hôm ấy, hai người dừng chân nghỉ bên khe nước trong veo mát lạnh, lấy lương khô ra ăn.

Ăn xong, vục nước khe uống, Mai Nương dựa lưng vào vách đá nhìn hai đôi giày vải rách bươm thì phì cười.

- Sư huynh à, đi bộ thế này hại giày lắm mà chẳng được bao xa. Xưa kia, cô mẫu du hành trên mình ngựa, hay là chừng nào tới thị trấn, ta tậu một cặp ngựa, cuộc hành trình được dễ dàng thích thú hơn.

Tử Long nhắc chân, nhìn đế giầy rồi gật đầu :

- Ngu huynh đồng ý, chừng nào gặp dịp là mua liền. Sư muội còn đôi nào dự trữ không?

- Còn một đôi nữa, chờ đôi cũ này rách nát thêm chút nữa sẽ thay cũng được.

Tử Long mỉm cười :

- Thôi hà tiện làm gì! Sỏi đá vào chân vướng lắm, thay đi

Lã Mai Nương mở bọc hành lý rút lấy đôi giầy mới thay rồi liệng đôi cũ xuống vực bên đường. Lát sau, hai người lại quảy hành lý, đeo kiếm lên lưng tiếp tục hành trình. Đường hẹp chỉ đủ hai người ngựa song hành. Được một quãng, chợt có lão tiều gánh củi từ xa đi tới.

Cam Tử Long nói :

- A ha! Có người đây rồi, hỏi thăm đường mới được!

Bỗng có tiếng gió ngựa khua ầm ầm như thác đổ từ đâu vọng đến. Mai Nương, Tử Long chăm chú nhìn quanh. Từ phía chân núi gần đó nhô ra một đàn ngựa độ hai chục con, dẫn đầu là sáu người, y phục lối lái buôn, cưỡi ngựa tiến bừa về phía lão tiều gánh nặng. Hoảng quá lão tiều lật đật đứng nép hẳn vào một bên, nhưng không đủ chỗ. Biết vậy, lái buôn chẳng những không dừng ngựa tránh, trái lại chúng còn la lối om sòm :

- Lão già ngốc này không tránh mau lẹ lên thì nát thây dưới gót ngựa bây giờ!

Lão tiều không biết làm thế nào hơn là liệng gánh củi xuống đường rồi co chân chạy.

Nhưng chạy sao thoát kịp? Hai con ngựa chạy song song hàng đầu đã chồm tới sau lưng.

Lão tiều sợ quá, kêu la ầm ĩ, té lăn ra mặt đất.

Lã Mai Nương và Cam Tử Long vội vàng phóng mình tới sau hai người cưỡi ngựa chạy hàng đầu, nắm chặt lấy đuôi ngựa kéo mạnh lại. Hai con ngựa to lớn đang hung hăng chồm vó trước dữ dội như muốn bổ nát người lão tiều, bỗng dừng bị một sức mạnh phi thường kéo giựt lại chồn hai vó sau, không tiến thêm được tấc đất nào nữa. Chúng cất cao đầu hí vang lòng cả khe núi, hất hai người đang cưỡi lăn xuống đất. Nhân dịp ấy, lão tiều lồm cồm bò dậy chạy tránh ra phía trước, thoát chết.

Hai tên lái bị té liền đứng phắt dậy rút đoản đao, mã tấu chỉ vào mặt Lã Mai Nương và Cam Tử Long mắng lớn :

- Hay cho đồ súc sanh miệng còn hơi sữa dám cả gan trêu chọc người đi đường, bộ bây muốn về chầu tổ cả đó sao?

Cam Tử Long mắng lại :

- Đồ thất phu cậy mạnh hiếp yếu, lão tiều kia trêu chọc gì các ngươi mà định cho ngựa giày xéo lên người người ta?

Tên lái ngựa thét :

- Đường ta đi, nó không biết tránh tất phải chết, cũng như hai đứa bây sắp chết. Đánh đi, anh em ơi!

Dứt lời, hai tên lái té ngựa đó nhảy xô vào bổ thượng hai lát thiệt mạnh nhằm đầu Cam, Lã. Người nào bản lãnh thấp lém tất phải kinh hoảng trước cuộc tấn công hung bạo của bọn lái diện mạo dữ tợn, lực lưỡng ấy. Nhưng chẳng may cho chúng gặp phải hai môn đồ chân truyền của hai võ phái danh tiếng, thì lẽ cố nhiên cái thứ võ mua máy quay cuồng của phường buôn ngựa này có ra gì?

Mai Nương, Tử Long phóng chân đá luôn trúng cổ tay bọn thất phu khiến võ khí của chúng văng ra xa rớt xuống đá núi kêu xoảng hai tiếng. Hai tên đó ôm cổ tay nhăn nhớ lùi lại. Cam, Lã hai người cũng thừa thế nhún mình phi thân qua đầu bọn lái buôn và bầy ngựa đang bị dồn cả lại khúc đường hẹp ấy, ra tới chỗ ngã ba rộng rãi.

Hai tên vừa bị đánh vội lượm đao hè cùng bốn tên đồng bọn đuổi theo Cam, Lã hè đánh… (…) Bọn lái ngựa la thét vang trời, cố gắng nào đâm, nào chém nhưng toàn đánh trượt…

Bỗng hai thanh niên lùi lại mấy bước như kẻ toan chạy. Hai tên lái ngựa hoa đao nhảy theo tay chém, miệng thét :

- Súc sanh! Có chạy đi đằng trời!

Lẹ như chớp, Cam, Lã đã hồi bộ đưa tay hữu bắt trúng cổ tay địch vặn rời võ khí, đồng thời tay tả xách đai lưng nhắc bổng hai tên lái ngựa lên khỏi đầu quay đi một vòng rồi lao mạnh vào giữa đám lái chạy theo sau.

Bị hai cây thịt nặng nề đè trúng, bốn tên đó té lổng chổng kêu la vang dậy.

Mai Nương, Tử Long nhảy tới xoắn bíu bím tóc dài của hai tên, tuốt kiếm sáng loáng, gài lưỡi kiếm lạnh ngắt vào cổ.

Mai Nương quắc mắt :

- Biết điều hàng ngay, hay muốn mất đầu?

Biết sức mình địch không lại hai tay bản lãnh tuyệt luân ấy, bọn lái ngựa bấy giờ mới biết sợ hãi quỳ lạy van xin tha mạng. Cam Tử Long đưa mắt ra hiệu cho Lã Mai Nương, rồi xén phăng bím tóc của hai tên nọ. Kiếm sắc như nước đưa vào mớ tóc nghe xoẹt một tiếng rợn người.

Tưởng bị cắt thủ cấp, hai tên lái rú lên vội sờ lên đầu thì đã bị mất cả bím lẫn mảng tóc lớn.

Lã Mai Nương tra kiếm vào vỏ, liệng bím tóc xuống trước mặt bọn lái ngựa, dõng dạc nói :

- Các ngươi chỉ là bọn lái ngựa mà còn hống hách đến thế, coi thường mạng đồng chủng Hán tộc. Nếu đứng trước bọn Mãn thì lại giở trò hèn hạ, khúm núm, van lạy mất cả nhân cách con người. Suy rộng ra mới biết dân gian chẳng những bị ngoại nhân chà đạp mà còn bị lũ hèn hạ các ngươi theo đóm ăn tàn hiếp đáp nữa. Lần này tạm tha tội chết cho, nhưng cô nương đây nhớ mặt từng tên rồi. Chuyến sau gặp làm bậy quyết lấy đầu!

Bọn lái ngựa vừa thẹn vừa sợ hãi lóp ngóp đứng dậy, phủi áo quần bết đầy bụi, lượm khí giới len lén như rắn mồng năm, lên ngựa đi thẳng.

Mai Nương, Tử Long chờ bọn lái ngựa đi khỏi quay lại thấy lão tiều hãy còn run rẩy sợ hãi đứng nép người vào sườn núi, bèn nói :

- Lão trượng đừng lo, bọn khốn ấy không dám trở lại nữa đâu.

Vuốt mái tóc bạc xòa trên má, lão tiều nói :

- Chắc bọn chúng lùa ngựa đi Quách thành hay Cẩm châu bán nên mới qua đường này. Nhị vị quả là hai trang hiệp khách, lão phu có phước lắm mới gặp được cứu tinh có bản lãnh nhường ấy, nếu không thì xác già này đã tan dưới vó ngựa của lũ người độc ác ấy rồi. Chẳng hay nhị vị đi đâu qua đây?

Cam Tử Long đáp :

- Bạch lão trượng, chúng tôi từ dãy Mã Dương cương qua đây để vào Thiểm Tây, đường còn xa lắm.

- Nếu nhị vị đi nữa thì tối nay lỡ đường, khu vực này không có tửu điếm hay thôn ổ nào cả. Chi bằng nhị vị nghỉ tạm đêm nay tại nhà tranh vách nát

của lão, sớm mai sẽ đi mới phái đường.

- Như vậy còn gì hay bằng, chỉ e phiền lão trượng thôi.

- Nhị vị an tâm, việc đó không hề chi.

Dứt lời, lão trượng lượm bó củi, xâu vào cây đòn định gánh.

Tử Long nhắc củi đặt lên vai :

- Lão trượng để tôi gánh dùm, đi chợ lẹ kẻo xế chiều rồi.

Ba người đi bộ hơn một dặm tới một khu núi đá trơ trọi, cây cối cằn cỗi lơ thơ.

Nếp nhà tranh vách ván khá gọn gàng sạch sẽ ở ngay bên khe nước. Từ nóc nhà, tỏa một làn khói xanh vẳn vèo tan trong ánh chiều sơn cước.

Lão bà, thấy có khách lạ tới, ra khỏi nhà đón. Con chó bạch khuyển hắc đầu đứng bên sủa mấy tiếng, vẫy đuôi mừng chủ nhân ông đã về. Lão tiều đỡ gánh củi trên vai Tử Long, bảo vợ :

- Nhị vị ân nhân đây ngủ lại nhà đêm nay, bà mày liệu cơm nước đi. Tối rồi.

Đoạn lão đem việc bọn lái ngựa tàn ác hồi nãy kể cho vợ nghe. Lão bà vui mừng, cảm ơn luôn miệng, mời khách vào nhà.

Lã Mai Nương nói :

- Bất tất phiền cơm nước, chỉ xin ngủ nhờ đêm nay thôi.

Lão tiều nói :

- Ngàn năm một thuở quý vị mới qua đây, lẽ nào không cho chúng tôi được hầu tiếp. Lão có đứa con trai làm công trong một tiệm tại Cẩm Châu, thỉnh thoảng y gởi tiền về cho nên cũng đỡ khổ. Vợ chồng lão không muốn rời bỏ nơi đây vì ở đã quen từ mấy chục năm nay rồi.

Để hành lý và kiếm trên phản, Mai Nương, Tử Long ra khỏi nhà, đi vòng quanh xem xét thấy bếp nước rất ngăn nắp, tươm tất. Kế bên có cả chuồng gà rào đón gọn gàng.

Hai thanh niên đủng đỉnh ra bên khe nước rửa mặt, rồi ngồi trên tảng đá thanh thản ngắm cảnh hoàng hôn nơi sơn khu hoang vắng.

Xẩm tối, lão tiều lên đèn ra mới hai người vào dùng bữa.

Trên phản đã bày sẵn khay cơm, thịt gà món xào, món luộc, khói bay thơm phức.

Hôm sau, Cam Tử Long lấy ra năm lượng bạc đưa tặng lão tiều :

- Lão trượng vui lòng nhận làm kỷ niệm. Anh em tôi không dám trả tiền cơm đâu.

Từ chối không được, lão đành nhận bạc mà rằng :

- Thẳng đường này độ ngót mươi dặm, tới gốc thông lớn có đường rẽ tay tả. Theo đường ấy hai ngày tới Lưu gia thôn tức là ra khỏi Sơn khu Cẩm Châu. Có tửu điểm lác đác khả dĩ nghỉ chân được, chớ không hoang vắng như khu này.

Cam, Lã, hai người cảm ơn, chào vợ chồng lão tiều, lanh lẹ lên đường.

Hai hôm sau tới Lưu gia thôn. Thôn này lớn có tửu quán, tiệm buôn hẳn hoi, người từ các nơi qua lại chẳng khác chi một huyện lỵ nhỏ. Lã Mai Nương và Cam Tử Long tìm mau mấy vật dụng cần thiết rồi vào tửu quán trọ, nhờ chủ quán hỏi mua hộ hai con ngựa tốt.

Chủ quán suy nghĩ giây lát :

- Tôi nói thiệt, khách quan muốn dùng ngựa tốt thì ở Lưu gia thôn không có. Phải sang bên Cẩm Châu hay Quách Thành mới có hạng tuấn mã.

Cam, Lã nhìn nhau chưa biết định sao, thì chủ quán hỏi tiếp :

- Quý khách định đi xa hay gần, dùng tạm ngựa xấu của bản thôn được không?

Tử Long đáp :

- Tôi vào tận Thiểm Tây dùng ngựa xấu chắc không đặng.

- A… Nếu vậy, tôi xin hiến kế này. Nhị vị mướn xa phu tới Kỳ Mã trấn, mua ngựa ở trấn đó rồi cho xa phu về. Kỳ Mã trấn có giống cúc tốt nổi tiếng miền Đông bắc.

- Được lắm, vậy nhờ tiên sinh mướn dùm xa phu cẩn thận, sớm mai khởi hành.

Chủ quán niềm nở, sai tiểu nhị đến xóm Đông gọi Vưu Tứ Cữu là xa phu quen thuộc ra ngoài quán để Cam, Lã, hai khách quan định đoạt.

Chủ quán bảo họ Vưu :

- Quý khách đây mướn xe đi Kỳ Mã trấn, Vưu đại ca tính thế nào?

Cam Tử Long nói :

- Đừng ngại về vấn đề tiền bạc, hỏi bao nhiêu tôi cũng trả.

Vưu Tứ Cữu nhìn kỹ Cam, Lã thấy hai người quả là trang hào kiệt nên thưa :

- Vì lục lâm cường đạo như rươi nên tôi không dám ra khỏi khu vực Đằng huyện này. Nếu khách quan ưng đổi xe khác từ ranh giới Đằng huyện tới Kỳ Mã trấn, tôi mới dám nhận lời.

Lã Mai Nương mỉm cười :

- Có cường đạo thì đánh chớ lo chi?

Vưu Tứ Cữu kinh ngạc nhìn mọi người phân trần :

- Tôi lo cho quý khách, riêng tôi không có gì đáng giá. Bắt quá nộp cho lâu la vài quan tiền là thoát ngay.

Cam Tử Long cười :

- Nếu vậy thì coi như ưng thuận cả đôi bên rồi. Chúng tôi nhận hết mọi nguy hiểm. Vưu đại ca chỉ biết cho mướn xe thôi. Nào đại ca cho giá?

- Xin quý khách cho mười lăm lượng bạc, bao ăn chuyến đi, và xin mười lượng đặt trước để ở nhà cho vợ con.

Cam Tử Long móc túi lấy bạc đưa cho họ Vưu :

- Bạc đây, sớm mai khởi hành đầu giờ Thìn.

Vưu Tứ Cữu mừng rỡ, chào mọi người ra về.

Đi ba ngày qua địa phận Đằng huyện. Họ Vưu làm phận sự rất cẩn đắc, tính toán các chặng đường gặp quán trọ thiệt chu đáo.

- Từ đây, quý khách nên cẩn thận về sự an ninh.

Cam Tử Long nói :

- Được cứ đi. Đường tốt trời đẹp thế này, lo sợ hoài mất vui.

Chiều hôm thứ hai, xe ngựa qua một nơi phong cảnh kỳ quan, hùng vĩ. Bên đường, ngay dưới chân núi, có một tửu quán rộng rãi tao nhã, chiêu bài màu xanh bay phất phới trước hàng liễu rủ rung rinh.

Lã Mai Nương nhìn kỹ đọc :

- Thanh kỳ điếm. Xế chiều rồi, nghỉ trưa tại đây chứ?

Cam Tử Long bảo Vưu Tứ Cữu rẽ ngựa vào quán.

Mấy tên tiểu nhị vội vàng lăng xăng ra đón.

- Kính mời quý khách vào đây kẻo lỡ độ đường. Cam, Lã xuống xe, lên thềm vào quán. Tử Long nói :

- Chủ quán vắng nhà? Ít khách quá nhỉ!

Tiểu nhị đáp :

- Chủ nhân tôi ở nhà trong ạ. Ai qua đây cũng nghỉ lại bổn quán. Sáng sớm nay có đoàn khách thương mới đi. Nhị vị khách quan đêm nay ngủ na tĩnh hơn.

Thấy có khách tới, chủ quán từ nhà trong chạy ra chào hỏi :

- Mời nhị vị vào lựa phòng. Bổng quán có bốn căn đều rộng rãi mát mẻ.

Cam, Lã điềm nhiên, nhận xét thấy chủ quán ngoài bốn mươi mập mạp, bụng lớn như cái thúng, vận áo ngắn tay, quần buông thõng, chân vận hải sảo bằng gai tết, đi lại lẹ làng.

Hai người theo tiểu nhị chọn căn phòng đầu có cửa ngang trông ra vách núi. Chủ quán nhìn theo chăm chú ngắm hai thanh trường kiếm Cam, Lã đeo trên lưng. Tiểu nhị hầu nước rửa mặt. Hai người để hành lý xuống giường, tháo kiếm đeo xuống đai lưng. Lát sau trở ra thực phòng. Vưu Tứ Cữu cũng đã chăm kỹ cho ngựa xông vào ngồi bên Cam Tử Lòng, ngần ngại nhìn quanh.

Tiểu nhị bưng khay trà và thực đơn tới.

- Quý khách dùng món gì à? Sơn hào có đủ. Hoàng Hoa tửu do chủ nhơ bổn quán cất lấy để lâu năm nên đọng uống không biết say..

Cam Tử Lòng nhìn Mai Nương, gọi mấy món thịt nai, canh rau và bồ rượu.

Chủ quán ngồi trong quầy, gảy bàn tính lách tách, ghi chép trong cuốn sổ, đoạn châm thuốc bào lên trên cây điếu ống hút phì phèo nhả từng đợt khói xanh dầy đặc.

Ngoài trời, sương lam bắt đầu bao trùm mọi vật. Trong quán cũng lên đèn. Lát sau, tiểu nhị bưng các món ăn bày la liệt trên bàn rồi khoanh tay đừng hầu gần đó.

Lã Mai Nương nói :

- Cho người đi làm việc khác, cần chi ta sẽ gọi sau.

Tiểu nhị vâng dạ quay đi.

Ba người khởi sự ăn. Mai Nương đảo các món thịt lên nhận xét quả là thịt nai mới gắp.

Vưu Tứ Cữu nhìn Cam, Lã hai người, nói nhỏ :

- Nhị vị cẩn đắc là phải. Tôi ghét tên chủ quán quá!

Cam Tử Long mỉm cười :

- Cứ ăn no, uống say đi, mai mới có sức lên đường chớ. Hành trình còn dài mà!

Đặt ly rượu cạn xuống bàn, Vưu Tứ Cữu nói :

- Còn ba ngày đường nữa tới Kỳ Mã trấn. Phải… phải… cẩn thận.. chứ! Tham lam uống… lỡ ra thì… thì khốn!

Dứt lời, họ Vưu lảo đảo gục đầu xuống ngủ ngáy o.

Biết vậy, đá chân ra hiệu cho Lã Mai Nương, Cam Tử Long cùng buông chiếc ly xuống bàn. Giơ tay bóp trán :

- Rượu ngọn thiệt!… Uống mềm… cả lưỡi! Tiểu nhị! Đặt… đặt xa phu… lên kỷ cho… y ngủ!… Ta cũng đi… nằm đây, mệt quá!…

Lã Mai Nương hiểu ý, vờ bóp trán lảo đảo, đứng dậy vào phòng trước.

Cam Tử Long theo sau, mỗi người lăn kềnh ra mặt giường thiêm thiếp ngủ.

Lão chủ quán mập mạp đứng phắt dậy, ra khỏi quầy hàng, gọi tiểu nhị :

- Người phi ngựa mau về sơn trại báo cho Đại vương biết, bạc nhiều và có hai cây kiếm… chắc là quý và cô gái đẹp nghe.

Tên tiểu nhị vội đi ngay. Một tên khác chạy ra hỏi chủ quán :

- Thưa có cần trói họ lại không?

Chủ quán lắc đầu :

- Khỏi cần! Thuốc mê này thì chúng còn say lâu!

Nguyên khu vực này, núi không cao nhưng càng đi vào sâu hai bên đường càng hiểm trở.

Theo đường mòn phía sau Thanh Kỳ điếm có ngọn Kê Trảo sơn thiên hiểm do ba tên cường đạo họ Lục cùng đồng đảng độ ngót hai trăm tên chiếm cứ.

Chúng là ba anh em ruột. Tên thứ nhất là Lục Cữu Uyên quen sử dụng cây đao mũi quằm rất lợi hại, được tôn làm Đại vương. Tên thứ hai Lục Triệu Phục, quen dùng cây đoản phủ. Tên thứ ba, Lục Vân Đồng quen dùng cây Thiết trúc tiên, tức là lão chủ quán béo mập lanh lẹ đó. Cả ba bản lãnh rất khá.

Chúng không ra mặt cướp bóc hành khách qua lại con đường đó, nhưng thỉnh thoảng kéo bộ đi xa ăn hàng một chuyến lớn rồi lại trở về Kê Trảo sơn. Thanh Kỳ tửu điếm là tai mắt của ba anh em họ Lục và do Vân Đồng cai quản vì y béo mập phục phịch coi ra vẻ anh chủ quán thiệt thọ.

Chừng nào có hành khách vào trọ coi bộ đem theo nhiều tiền, Lục Vân Đồng mới bỏ thuốc mê vào rượu phục cho say, báo Kê Trảo sơn ra khiêng về núi thủ tiêu, đoạt của.

Thường khi chúng chỉ cho lâu la đem ngựa ra tải của nạn nhân về núi là đủ, nhưng chuyến này nghe gái đẹp, tên Đại vương Lục Cữu Uyên thích chí rủ Lục Triệu Phục thắng ngựa dần mấy tên lâu la đốt đuốc soi đường ra xem.

Tới nói, Lục Cữu Uyên nói bô bô khiến Cam, Lã nằm trong phòng cũng nghe rõ :

- Thế nào, tam đệ? Mẻ lưới hôm nay béo lắm hả? Nhiều tiền không?

Lục Vân Đồng đáp :

- Chưa biết bao nhiêu nhưng khá nặng.

- Còn con bé kia?

- Nằm lăn ngủ mê trong căn phòng đầu, đại huynh vào mà coi. Béo mắt mà!… À, chúng có cả đôi trường kiếm có lẽ tốt lắm.

- Ha ha! Tam đệ tinh mắt quá! Được người, được của lại được cả kiếm

nữa!

Vân Đồng cười khẩy :

- Cũng may là chúng bị thuốc mê chớ bộ tịch cả hai đứa bản lãnh không vừa đâu!

- Được ta vào coi thế nào. Nhị đệ vào không?

- Có chớ!

Hai tên Lục Cữu Uyên, Lục Triệu Phục vừa qua cửa phòng đã vội giơ đèn soi rồi khen ngợi :

- Chà! Diễm kiều! Cho tới nay ta chưa từng được hưởng vưu vật như thế này bao giờ!…

Lục Cữu Uyên vừa nói vừa tiến tới bên giường Lã Mai Nương, định đưa tay mớ lên đùi, yên trí là nàng bị ngấm thuốc mê.

- Hề hề! Tốt quá.

Giận tím mặt, Mai Nương cố nhịn chờ Lục Cữu Uyên đưa tay đến gần đùi, liền lẹ như cắt móc lấy bàn chân tả vào cánh tay trên của Cữu Uyên đồng thời bàn chân hưu móc vào cổ tay giựt ngược lại. Rắc!

Bất ngờ cánh tay bị bẻ chéo lại, khớp tay gãy lìa, Cữu Uyên kêu lớn :

- Chao ôi! Đau…

Chưa kịp kêu hết, Mai Nương đã nhỏm dậy co hai chân đạp thúc cả hai mũi giầy vào bụng tên dâm tặc, hự một tiếng, lộn nhào ra phía sau đập đầu xuống đất trào màu miệng, giãy lên mấy cái rồi lịm dần.

Cơ sự xảy ra trong chớp mắt khiến Lục Triệu Phục không ngờ. Lúc đó y đang cúi xuống đưa tay với cây trường kiếm của Cam Tử Long, dè đâu bị luôn họ Cam dang hai chân cặp chặt lấy eo lưng kéo mạnh xuống, đồng thời đưa luôn hai tay đẩy ngửa cằm địch thủ ra phía sau.

Eo lưng bị kéo xuống, cằm bị đẩy ngược lên, Lục Triệu phục không kịp kêu cổ gãy lìa. Cây thịt nặng nề lăn ra mặt đất.

Nghe tiếng Lục Cửu Uyên kêu và hai xác đổ huỵch huỵch trong phòng, Lục Vân Đồng vội rút cây roi thiết trúc ở ngăn quầy hàng, phăng phăng chạy thẳng vào buồng xem sự thể thế nào, nhưng y giựt mình lùi ra ngay, kêu :

- Bớ lâu la! Đánh mau!

Mấy chục tên lâu la dạ vâng cầm khí giới xông cả lại.

Cam, Lã bước ra khỏi phòng. Thấy vậy, Lã Mai Nương nổi giận mắng :

- Đồ chuột nhắt, biết điều quy hàng kẻo lại theo Đại vương của bây về nơi âm phủ mà tác ác.

Tường cô gái khoác lác, dù sao sức nhi nữ được mấy hơi, bọn lâu la xông bừa vào đánh. Bắt một cây côn gần mình nhất, Mai Nương hoa lên một vòng đã có sáu, bày tên trúng thương bỏ chạy, Lục vân Đồng tức giận thét vang múa tít cây cương tiên lăn xả vào đáng Lã Mai Nương.

Mai Nương đưa côn đón đỡ, nói chọc :

- Bộ tặc đạo mập thế này mà cũng khá lanh lẹ nhỉ!

Im lìm, Lục Vân Đồng liều mạng đánh tràn. Tức mình, Mai Nương gạt văng cây cương tiên, thúc nhẹ đầu côn vào giữa bụng khiến Vân Đồng té ngửa ra mặt đất.

Tên tặc đạo toan trỗi dậy lượm cương tiên đánh nữa, nàng tiến lên giẫm chặt lên cánh tay y giơ côn, quát :

- Đồ chuột rừng này không biết thân muốn chết theo hai tên kia nữa, hả?

Vân Đồng sợ hãi van lạy rỗi rít xin tha mạng, Lã Mai Nương quát :

- Chúng bây lập quán bên đường sát hại biết bao nhiêu mạng người lương thiện rồi, tội thật đáng chết!

Dứt lời nàng ra bộ muốn đáng xuống.

Hốt hoảng, Lục Vân Đồng giơ tay kêu van :

- Tôi biết tội đã nhiều, xin nữ hiệp ra ơn tha mạng cho lần này, tôi quyết giải nghệ ăn năn tội lỗi từ đây.

Mai Nương bắt y sang một bên :

- Ta lấy lòng từ thiện tha cho, sau này còn gặp nữa quyết lấy đầu nghe!

Lục Vân Đồng vội quỳ lạy tạ ơn rồi đứng nép sang một bên. Bọn lâu la sợ hãi cũng buông khí giới túm cả lại một chỗ.

Trong khi Lã Mai Nương đàn áp bọn lục lâm, Cam Tử Long đi lục soát khắp trong tửu quán, thâu được có mấy đỉnh bạc đem ra hỏi :

- Tiền bạc các ngươi giấu đi đâu hết?

Lục Vân Đồng nói :

- Thưa hiệp khách, tiền bạc để cả trong thảo trại, ngoài quán chỉ để đủ chi dụng thôi.

Tức thì, Cam, Lã bắt bọn lục lâm đi trước dàn đường, hai người lên ngựa của Cửu Uyên, Triệu Phục theo sau. Xa phu Vưu Tứ Cữu được uống thuốc giải mê, không dám ở lại ngoài quán một mình nên cùng đi theo. Đường mòn trong núi ngoằn nghèo khó đi, nhưng bọn lâu la đốt đuốc sáng trưng nên cũng không đến nỗi nào. Hồi lâu vào tới nơi, Kê Trảo sơn hóc hiểm dị thường, nhưng doanh trại toàn bằng tre lá lập ngay chỗ khuất nơi chân núi.

Cam Tử Long bắt tên coi kho chỉ dẫn khuân hết cả của cải ra thảo đường, rồi tụ hợp toàn thể lâu la, giảng giải :

- Các ngươi thân nam nhi sức dài vai rộng, không ra đầu quân giúp nước thì ở nhà làm ruộng hay kiếm công việc lương thiện độ thân, cớ sao là giặc hiếp đáp dân lành? Bức nay, ta sanh phước cho, nên sớm đường về quê quán lập nghiệp sanh nhai, nếu còn luyến tiếc nghề lục lâm đại thì thế nào cũng có ngày ác giả ác báo đó, nghe?

Bọn lâu la cảm động, hoan hô ý thiện của Cam, Lã hai người.

Cam Tử Long bèn cấp phát tiền nông lương thực cho chúng giải tán, tự giữ lấy một phần để hành hiệp.

Sáng hôm sau, giải tán bọn lục lâm xong xuôi, Tử Long và Mai Nương phóng hỏa thảo trại. Lửa bén tre lá gặp gió lùa, chẳng mấy chốc toàn khu sơn trại đã cháy thành tro.

Hành động xong, Cam, Lã lên ngựa của anh em họ lục. Vưu Tứ Cữu cũng đã đóng xe xong vái chào cảm ơn hai người rồi trở về đường cũ.

Ba hôm sau tới Kỳ Mã trấn, vào quán trọ hỏi thăm nơi bán ngựa. Chủ quán nói :

- Tại bản trấn nơi nào cũng có mã trại nhưng Long Câu trại của Cảnh Điền lớn và bảo đảm hơn cả. Nhị vị định đổi hay mua ngựa?

Cam Tử Long nói :

- Tôi muốn đổi lấy hai con ngựa thiệt tốt. Long Cân trại ở đâu? Nhờ tiên sinh chỉ giúp.

- Dạ, để tôi cho tiểu nhị dẫn đường.

Sớm mai chúng tôi mới lên đường, vậy gởi luôn hành lý ở đây cho tiện.

- Quý khách an tâm, bán quán xin bảo đảm.

Nhìn hai con ngựa buộc ở gốc liễu ngoài cửa, chủ quán nói :

- Quý khách đổi ngựa này thế nào cũng phải bù thêm tiền. Tôi cho tiểu nhị dẫn quý khách đến Long Câu trại ngay bây giờ.

Cam, Lã lên ngựa theo tiểu nhị ra khỏi cửa Bắc tới một khu trại lớn.

Cảnh Điền trạc ngoài ngũ tuần, lanh lợi, nhìn qua Cam, Lã nói ngay :

- Chắc nhị vị cần dùng thứ ngựa trận thiệt tốt. Hiện tôi có bốn con thuộc loại ấy dưới năm tuổi cực kỳ điêu luyện, xin mời ra sân sau coi mã sư biểu diễn, ưng ý con nào quý khách sẽ lấy, yên cương thích hợp đầy đủ.

Cam, Lã theo Cảnh Điền ra một khu đất rộng sau trai hối mã phu thắng bốn con Phi Vân, Trường Thắng, Thiết Cước và Hồng Long. Lát sau bốn vị mã sư đai nịt gọn ghẽ cởi bốn con tuấn mã cực kỳ kiêu hùng ra sân.

Bốn ngựa màu sắc khác nhau nhưng con nào đầu cũng rất cao, cổ dò, mình thon ngắn, hông nở, gióng chân tròn nhỏ, móng cao mà úp gọn.

Phi Vân bạch mã trắng như tuyết. Trường Thắng màu xám điểm mai hoa, bờm và đuôi hung vàng. Thiết Cước ô mã đen như bồ hóng, bóng láng, sọc mũi và bốn cổ chân trắng. Hồng Long đỏ lừ như máu, bờm và đuôi đen lánh. Cảnh Điền đưa mắt nhìn, thấy Cam, Lã hai người say sưa ngắm bầy tuấn mã không hề chớp mắt.

Quả vậy, người sành điệu bất cứ ai cũng phải mải mê nhìn không chán mắt bốn con tuấn mã cực đẹp này.

Mai Nương, Tử Long tuy chưa bao giờ thực hành môn kỵ mã nhưng được sư phụ giảng dạy rất chu đáo về thuật kỵ mã và mã chiến, nên nhìn đến đây nhận xét ra đến đấy. Vả lại hai người có căn bản võ thuật cao siêu, phi thiên tẩu bích nhẹ nhàng như én liệng thì thuật kỵ mã đối với họ không khó.

Canh Điền ra hiệu cho bốn mã sư biểu diễn!

Từng người một, họ thúc ngựa tới trước mặc người khách mua và Trại chủ, quần cho ngựa bốc tiền, bốc hậu, quỳ nằm, đoạn phóng ra xa chạy nước kiệu đại, nhảy cao băng qua chường ngại vật ở sân luyện, nhảy dài quá các vũng nước lớn, và sau cùng họ vượt ngựa lên hai gò đất cao cách nhau một trượng, phi mau lấy đà rồi băng qua chỗ trống giữa hai gò đất.

Cam, Lã mải miết xem lấy làm thích thú.

Biểu diễn xong, bốn mã sư dong ngựa lại trước mặt ba người.

Cảnh Điển hân hoan hỏi :

- Nhị bị ưa con nào? Mời xem răng chúng để định đoạt số tuổi.

Quan sát xong, Tử Long hỏi Mai Nương :

- Sư muội chọn con nào! Đồng tài cả!

Không cần suy nghĩ, Mai Nương nói :

- Ngu muội lựa chọn con Phi Vân bạch tuyết. Còn sư huynh?

- Con Hồng Long.

Cảnh Điền nói :

- Mời nhị vị cưỡi thử coi. Xin cẩn thận, giống ngựa quý này không ưa chủ lạ. Dắt đi vỗ về hồi lâu hãy cưỡi.

Cam, Lã theo đúng lời họ Cảnh, tới lúc tưởng ngựa đã quen, nhảy phắt lên cưỡi không ngờ chưa ngồi vững, hai con Phi Vân và Hồng Long đã phi đi vùn vụt, cất tiền, bốc hậu định làm té người cưỡi.

Hai người cặp chân thật chặt, tát luôn mấy cái mạnh vào má ngựa khiến chúng giựt mình, sau đó, Cam, Lã thúc tuấn mã chạy nước kiệu song song khắp quanh khu đất.

Tử Long hỏi Mai Nương :

- Phóng qua hai gò đất không?

- Tùy ý, ngu muội xin theo.

Tức thì, Tử Long phi ngựa chạy trước lên gò đất. Mai Nương theo cách độ bốn, năm trượng…

Thấy vậy, Cảnh Điền lo ngại, sợ hai người không điều khiến ngựa băng qua nổi, bèn vòng hai bàn tay thành loa lên miệng toan gọi giật trở lại. Nhưng

không kịp, Tử Long đã phi ngựa vùn vụt băng qua chỗ trống như một tay kỵ mã điêu luyện. Mai Nương theo sau và thành công dễ dàng. Cảnh điền lúc đó mới vuốt ngực thở phào.

Cam, Lã nhảy xuống ngựa trao cương cho mã phu.

- Chúng tôi lấy hai con này. Đổi đôi ngựa kia Trại chủ tính giá thế nào?

- Mỗi con trị giá bốn trăm lượng chưa kể yên cương. Hai con ngựa kia chỉ đáng giá sau mươi lượng một con, vị chi còn sáu trăm tám mươi lượng nữa phải trả. Vì nhị vị ưa dùng ngựa tốt và nói đúng ra ngựa tốt vào tay nhị vị mới hợp lý, tôi vì nghệ thuật xin biếu tặng không cặp yên cương hảo hạng đó.

Cam Tử Long ưng thuận ngay.

Ba người vào khách sảnh. Tử Long đếm bạc trao trẻ Cảnh Điền.

- Nhị vị chờ chốc lát, tôi làm giấy bán ngựa.

- Thôi khỏi cần. Ai còn đi theo chúng tôi nơi góc biến chân trời đòi đôi ngựa này nữa!

Bạc một gói đây thuốc, Cảnh Điền đưa cho Tử Long :

- Đặc biệt xin biếu quý khách mấy thứ thuốc gia truyền chữa các bịnh tật của ngựa. Cứ theo toa ghi rõ cách dùng. Hiệu nghiệm và có ích lợi cho sự đường trường.

Cam, Lã từ giã Cảnh Điền lên ngựa đi quanh Kỳ Mã trấn chơi rồi mới về quán trọ.

Dân chúng ai nấy đều chăm chú nhìn. Hai người tưởng họ nhìn cặp tuấn mã. Ngựa đẹp ở Kỳ Mã trấn thiếu gì mà họ phải nhìn? Thiệt ra họ nhìn cả người lẫn ngựa, vì chủ ấy, ngựa ấy đều làm tôn lẫn giá trị cho nhau.

Về tới nơi, chủ quan hoan hỉ ra đón trầm trồ khen cặp hảo mã và sai tiểu nhị dắt vào tàu trông nom cẩn thận.

Hôm sau Mai Nương, Tử Long đi sớm nhắm hướng Tây ra khỏi đất Trực Lệ.

Mai Nươn nói :

- Giá chúng ta có cặp kim điểu như của sư phụ cưỡi thì mau lẹ lắm nhỉ?

Tử Long cười :

- Mau lẹ đã đành nhưng rất bất tiện. Lúc nào cũng phải tránh các thị trấn,e mọi người nhìn thấy lại tưởng mình là tiên, thánh chi đấy. Họ có biết đâu, đó chỉ là giống điểu cực kỳ lớn ở Cam Túc, có sức mạnh tha nổi hai, ba người. Ngu huynh thấy cưỡi ngựa thích thú hơn, được xem ngắm phong cảnh hùng vĩ nên thơ của đất nước.

- Ngu muội nói về việc mau lẹ thôi. Lẽ cố nhiên cỡi ngựa thích thú hơn ngự điểu…

Đánh sơn thôn, hai đại vương bỏ mạng
Đả hắc hổ, cặp nghĩa hiệp ra tay

Ngày đi đêm nghỉ ròng rả hơn ba tháng trời. Khi đi dưới đồng bằng lúc băng rừng vượt núi, Mai Nương, Tử Long mới lọt vào thung lũng thuộc dãy Tần Lĩnh sơn vách đã chênh vênh lúc hiểm vươn thẳng lên không trung như những võ sĩ khổng lồ giơ tay quyền thách thử trời xanh.

Lần lần từ khe núi ra, đôi thanh niên hiệp khách dừng ngựa đứng trên phiến đã lớn đưa mắt nhìn quanh cố nhận ra những nét cũ thời xa xưa…

Vào những hốc đã xanh rêu phủ, vẫn những cây bạch dương thân lớn hàng ôm cành lá rườm rà, vẫn những chặng tòng bách cao vòi vọi gió ngàn lùa trong lá vi vút thiên thu…

Nhưng đôi hiệp khách cảm thấy có sự gì là lạ chưa nhận ra được.

Giơ roi ngựa chỉ về phía Bạch Dương lãnh, Cam Tử Long nhìn bạn :

- Phải rồi! Trại nhà hình như rộng lớn hơn xưa nhiều! Sư muội thử nhận xem?

Lã Mai Nương lơ đãng gật đầu :

- Dạ, nhiều nếp tranh rải rác tràn hẳn tới chân ngọn Bạch Dương… Rộng hơn trước khác nhiều! Mười năm trời rồi còn gì! Nào đi!

Tám vó ngựa lộp cộp rời phiến thạch bàn, chạy kiệu nhỏ trên tấm thảm cỏ

mượt êm dịu màu cốm lợt.

Đoàn thanh niên tiều phu lưng giắt rìu, vai gánh củi, vừa đi vừa chuyện trò, bỗng ngừng bặt, ngơ ngác nhìn khách lạ.

Dưới gốc bạch dương trước cổng Cam gia trại, một bầy trẻ vừa trai vừa gái cỡ mười tuổi đang nô đùa cầm cành tre đánh trận giả.

Gần đó, mấy vị lão trượng, râu tóc bạc phơ, ngồi trên phiến đá dưới bóng trúc xanh, an nhà lơ đãng đón gió, nhìn mây…

Nhưng họ bỗng đứng cả dạy chăm chú, tò mò nhận xét hai kỵ sĩ kiêu hùng đang tiến tới.

Chỉ bầy trẻ, Cam Tử Long bảo Mai Nương :

- Mười năm trước đây ta cũng cỡ này!

Nữ hiệp mỉm cười duyên dáng, nhảy xuống ngựa. Hai người lững thững dắt ngựa tới trước mặt mấy lão trượng vòng tay cung kính chào.

Lễ phép chào lại, một lão trượng hỏi :

- Nhị vị từ đâu qua đây? Tìm nhà ai?

Tử Long đưa mắt nhìn Mai Nương, mỉm cười :

- Tiểu sanh từ cực Đông tới và muốn tìm Cam tiên sinh…

Lo sợ, lão trượng nhìn các bạn đồng niên, hồi lâu đáp :

- Cam lão anh hùng qua đời từ lâu rồi. Chẳng hay tráng sĩ có việc chi cần?

Các bô lão quan sát khách lạ từ đầu đến chân và lo lắng nhìn hai thành trường kiếm gài chéo sau lưng.

Lã Mai Nương đỡ lời :

- Thưa không, chúng tôi không tin vị lão anh hùng đã khuất nhưng người mà chúng tôi quen biết đây họ Cam tên Phúc.

Như thoát được nỗi lo sợ, các bô lão cùng la lên một tiếng :

- A!…

Giữa lúc ấy mấy người từ trong nhà chạy ra, đi đầu là một người khỏe mạnh trạc ngoài ngũ tuần.

Tử Long nói :

- Kìa, Cam Phúc đã ra kia!

Tuy Cam Phúc có đẫy đà ra thêm nhưng Cam, Lã hai người nhận ra ngay. Một bô lão nói lớn :

- Nhị vị thanh niên đây muốn gặp Cam tiên sinh.

Mai Nương, Tử Long hướng về phía Cam Phúc vái chào, rồi đứng im, lẳng lặng nhìn.

Cam Phúc đáp lễ :

- Nhị vị, quý tính đại danh là chi? Từ đâu đến đây?

Nhưng Cam Phúc bỗng ngừng bặt, trợn mắt la lớn :

- Ồ! Cam công tử và Lã tiểu thư đây mà!… Trời ơi!… Cao lớn hùng dũng nhường này ư?

Dứt lời, Cam Phúc chạy ồ tới ôm lấy vai Tử Long, hớn hở, nhìn kỹ hai người :

- Khác hẳn khi xưa! Đường đương khí phách hơn cả lão anh hùng thiếu thời, cơ hồ tôi nhận không ra!…

Lúc bấy giờ Tử Long mới vui vẻ, hết bí mật :

- Tôi rất sung sướng được thấy quản gia an khang và toàn thể trại nhà được phồn thạnh hơn xưa.

Các bô lão cũng rất vui mừng, đứng xúm cả chung quanh hai thanh niên. Cam Phúc mừng mừng tủi tủi, nhưng chợt nghĩ ra điều gì, nét mặt lại trở nên lo lắng hỏi :

- Cam thái thái không cùng về?

Mai Nương lẹ miệng :

- Thái thái trên còn ở Bạch Vân tự với nhị vị đại sư. Ơn trời, người rất mạnh khỏe.

Tử Long nói theo :

- Phải, gia mẫu chưa về nhà vì Tử Long này mới hạ sơn, bổn phận còn nặng nề chưa ở hẳn nhà được, nên người còn lưu lại trên Bạch Vân tự.

Cam Phúc ân cần :

- Công tử và tiểu thư vào nhà nghỉ ngơi đã, sẽ nói chuyện sau.

Trao cương ngựa cho gia nhân, Tử Long, Mai Nương chào các bô lão rồi

đi theo Cam Phúc.

Đủng đỉnh bước vào sân cỏ, Cam Tử Long nhìn dãy hành lang quanh co, nhìn mấy bực thềm đá, nhìn gốc bạch dương cao ngất giữa sân. Bất giác bao nhiêu kỷ niệm xưa đều trở lại với chàng. Nào những lúc bé chú bẻ Cam gia tung tăng trên sân cỏ múa mộc kiếm dưới mắt nhìn âu yếm của cha mẹ ngồi trên thềm nhà bên khóm mẫu đơn rung rinh trước gió. Nào những khi hai mẹ con dắt nhau bước xuống bậc đã vui vẻ đón mừng lão anh hùng trên mình ngựa từ bên sơn thôn trở về, chẳng rời tay mẹ ra trước la :

- Ô! A! Phụ thân đã về!.

Buôn cương, lão anh hùng nhảy vội xuống ngựa giơ tay đón nhắc bổng cậu con cưng…

Nhìn đó đây, Tử Long thần mặt ra nghĩ ngợi. Chàng tiếc lúc này mẫu thân không ở nhà để cùng chàng ôn lại kỷ niệm xa xưa.

Cùng một cảm giác, Mai Nương đã đăm chiêu hồi tưởng lại lúc nàng tới Cam gia trại giữa cảnh tang tóc đau thương… Xác vị anh hùng tử thương đẫm máu nằm trơ trơ trên trường kỷ, nét mặt hầu như biến đổi từ căm hờn kẻ thù hèn nhát đến tin tưởng ở đức kiên cường báo thù của người con thân yêu duy nhất…

Và mười năm đã qua!

Mười lần hoa Xuân đua nở đã biến cậu trai thông minh kháu khỉnh họ Cam ấy thành một trang thanh niên hảo hán dũng cảm phi thường, lực năng cử đỉnh, thế khả bạt sơn, đầy bầu nhiệt huyết quyết tìm báo phụ thù…

…Và nàng, từ cô bé họ Lã xinh xinh tóc còn bím trái đào đã trở thành một trang tuyệt sắc giai nhân cân quắc anh thư có sức quyến rũ phá thành, vung ba thước kiếm linh giúp bạn trong bước hải hồ phục hận…

Phải chăng cuộc đời nàng đã do cao xanh chỉ định luôn luôn ở bên chàng trai anh dũng đó, vui cùng hưởng, họa cùng chia, ngay từ khi cả hai còn tấm bé?

- Mời Lã tiểu thư vào nhà.

Mai Nương mải miết sống lại dĩ vãng, giựt mình trước lời mời của Cam

Phúc, người quản gia trung thành.

Đặt hành lý và hai trường kiếm lên mặt án, Cam, Lã lắng lặng nhìn quanh. Như mười năm năm về trước, cảnh vật vẫn y nguyên. Trên bàn thờ, khói hương nghi ngút, sạch sẽ không một vẩn bụi. Mũi giáo Trước sà vẫn nằm ngang dưới lớp vải xô trắng trước bát hương thờ. Mặt đỏ bừng bừng như có hồn thiên thần phụ ốp nhập, Tử Long từ từ bước lại trước bàn thờ, mở vuông vải xô trắng sang bên…

Lạ thay! Váy máu khô lại nhưng vẫn đỏ tươi nguyên như hồi mười thu trước.

Tử Long, không khóc được nữa, lầm lì đốt ba nén hương trầm nâng cao ngang trán, quỳ trước bàn thờ rì rầm khấn.

Lúc đó ngoài trời đang quang tạnh, bỗng cơn giông từ đâu nổi dậy lầm liệt kinh hồn, gió rít ầm ầm gãy cảnh tung sỏi đá. Lần chớp sáng lòe ngay khu Cam gia trại, tiếp theo một tiếng sét nổi vang trời, rung chuyển cả khu Tần Lĩnh nôn cao rừng thẳm.. Sợ hãi, mọi người trong nhà không ai bảo ai mà cùng quỳ cả xuống cầu nguyện.

Họ cảm như Cam lão anh hùng hiển linh chứng nhận lời thề báo phục của người con anh hùng chí hiếu. Chờ Tử Long lễ xong, Mai Nương cũng nghiêm chỉnh đốt hương khấn vái một hồi. Nàng kéo miếng vải xô đậy mũi giáo oán thù lại như cũ. Lúc đó, vợ con Cam Phúc và các người trong nhà mới họp cả lại chào mừng Cam,Lã hai người.

Tử Long cất hành lý vào căn phòng của cha mẹ khi trước. Mai Nương ở phòng kế bên. Thay y phục sạch sẽ xong xuôi, hai thanh niên cùng Cam Phúc đi xem xét trong nhà trước sau. Mọi thứ nhất nhất đều như cũ. Cam Phúc không hề di chuyển bất cứ thứ gì. Ngay cả đến những luống vườn Cam thái thái trồng cây khi trước cũng được gìn giữ y nguyên.

Tử Long nhìn quản gia trung thành, biết ơn :

- Tôi có cảm tưởng chưa rời trại nhà một ngày nào cả. Đó là nhờ ở công của Quản gia.

Rơm rớm nước mắt, Cam Phúc đáp :

- Tôi theo hầu lão Trang chủ từ khi còn tấm bé, chẳng may người thọ nạn, bổn phận của tôi đối với chủ nhân không bao giờ thay đổi. Người ta hơn được muôn loài cũng nhờ ở đức độ trung thành.

Hôm sau, Cam Phúc định giết trâu mổ bò làm tiệc lớn cũng lễ và mời toàn trại khao mừng ngày trở về của tiểu chủ nhân, nhưng Tử Long ngăn lại, ôn tồn giảng giải :

- Không nên làm lớn. Trước hết mối thù chưa trả được, gia mẫu cũng chưa về nhà. Vậy nên coi việc tôi hồi hương như là cuộc thăm viếng mộ phần cố phụ. Sau đó Mai Nương và tôi sẽ lên đường kiếm cho kỳ được Tăng tặc đạo. Chừng nào thù đã báo, tôi sẽ đón gia mẫu về đây khi ấy ăn mừng cũng không muộn và mới hợp lẽ.

Cam Phúc nghe phân trần, khen phải và sửa soạn thường lễ cúng gia tiên, thăm viếng mộ phần lão anh hùng.

Tử Long và Mai Nương nhận xét các nơi Cam thái thái chôn vàng bạc vẫn y nguyên.

Mai Nương nói :

- Tiền bạc dư tiêu, thiết tưởng chẳng nên đem theo nhiều làm chi cho nặng. Nếu thiếu ta sẽ vay ở tủ bạc bọn tham quan ô lại hay lục lâm cường đạo cũng được.

- Sư muội thực tế hơn ngu huynh nhiều lắm.

Luôn trong mấy ngày hai người bận rộn tiếp khách và đi thăm các gia đình trong trại.

Trước kia có vài chục nóc nhà, nay Cam gia trại có trên trăm mái tranh rộng rãi khang trang.

Một hôm, Cam Tử Long hỏi Cam Phúc :

- Quản gia có hay sang bên Hoang Sơn thôn thăm các lão nông không? Tôi còn nhớ khi trước cố phụ thường sang bên đó luôn và tôi cũng đã được đi theo nhiều lần.

Cam Phúc rầu rầu nét mặt thở dài :

- Vì phải đi đường vòng nên tôi cũng ít đi lắm. Chao ôi, trong vòng hai

năm nay, Hoang Sơn thôn không được khảng hảo như trước nữa đâu!!!

Tử Long ngạc nhiên :

- Ủa! Có điều chi vậy?

- Khu rừng độc ấy đã lắm mãnh thú nhưng hai năm nay bỗng dưng có cặp hắc hổ không hiểu từ phương nào kéo về trú ngụ. Cặp ác thú này bạo lắm, chúng coi thường cặm bẫy, đêm đêm ra khỏi rừng vào tận thôn bắt mồi. Heo, bò, trâu, ngựa bị chúng cõng đi luôn luôn, gia dĩ đến cả người nữa. Mới trong vòng hai năm mà ác thú đã bắt tới hơn hai chục người kể cả nam phụ lão ấu.

Tử Long công phẫn :

- Thế các tráng đinh, liệp hộ trong thôn cũng để ác thú lộng hành vậy sao?

- Nói làm gì tới họ! Cứ nghe ác thú gầm lên cũng đủ mất thần rồi. Tiếng gầm vang dội sang tới trại ta. Vả lại hai con thú ấy tinh khôn không lưới nào chịu nổi mà cũng chẳng bẫy nào lừa được chúng. Mọi người phải dời hẳn thôn ra xa, đóng dóng vót nhọn khắp chùng quanh vững chãi như bức thành, thế mà ác thú vượt qua như thường, cõng cả trâu bò. Có nhiều người đã trông thấy chúng đen xạm, lớn như trâu mộng. Nghe nói, mấy thành nay ác thú ngang nhiên lẩn quẩn ra cả ngoài cửa rừng, trước chân núi ngay cả ban ngày ban mặt. Thiệt là ghê gớm. Bọn tiều phu phải sang tận bên này đốn củi, còn các liệp hộ thì đành đi các khu rừng khác xa xa kiếm thịt.

Nghe chuyện, Cam Tử Long nhìn Lã Mai Nương dò ý kiến.

Nàng thản nhiên nói :

- Mai chúng ta sang Hoang Sơn thôn thăm xem sao.

Cam Phúc vội nói :

- Tiểu thư và công tử chẳng nên khinh thường!…

Tử Long nói :

- Trước khi tìm moi gan Tăng Tòng Hổ, tôi muốn thử xé xác hai ác thú đó đã.

Cam Phúc lo lắng, im lặng.

Tử Long hỏi gặng :

- Mai quản gia có đi với chúng tôi không?

- Xin vâng, nhưng phải đề phòng cẩn thận lắm mới được!

Lã Mai Nương phì cười :

- Thì cẩn thận chứ sao! Quản gia chớ quá lo.

Hôm sau, ba người sửa soạn lên ngựa ra đi. Vừa ra khỏi cổng trại được vài chục thước thì thấy một toán đông chừng mươi người ngựa đi tới. Dùng ngựa lại nhìn, Cam Phúc chỉ tay nói :

- Kìa, bọn người bên Hoang Sơn thôn! Họ sang trại ta. Đi gấp thế kia chắc có chuyện.

Lúc sau, đoàn người tới nơi. Hai vị lão nông và tám trai tráng vai đeo cung tên, tay cầm giáo, xuống ngựa thi lễ.

Ba người Cam gia trại cũng xuống ngựa đáp lễ:

Đặng Bách, vị trưởng sơn thôn nhiều tuổi nhất, nói :

- Nghe nói công tử đã về, chúng tôi trước hết sang thăm và muốn trình bày một việc cấp khẩn.

Cam Tử Long kính cẩn nói :

- Mấy hôm nay bận rộn, bữa nay tiểu tử mới sang bên quý thôn kính thăm quý vị không ngờ lại gặp ngay ở đây.

Hai vị lão nông nhìn Mai Nương, vẻ ngạc nhiên muốn hỏi, Tử Long biết ý nói đỡ :

- Đây là Lã sư muội được lệnh gia sư xuống núi giúp tiểu tử. Chỗ người nhà cả, có điều chi lão bá cứ dạy bảo… A, nhưng mời quý vị vào tệ trang dùng trà đã…

Đặng lão nói :

- Công tử cho phép khi khác, việc cần lắm, chi bằng ta cùng trở về Hoang Sơn thôn cho đỡ mất thời giờ. Lúc này đi đường vòng xa hơn trước nhiều.

- Xin lão bá tùy tiện.

Trong khi đi đường, Đặng lão kể chuyện mãnh hổ hoành hành cho Cam, Lã nghe.

Mai Nương vui vẻ nói :

- Cam sư huynh đây và tiểu nữ được nghe Cam quản gia kể chuyện ác thú

đó rồi nên bữa nay rủ nhau thăm bên quý thôn xem tình hình thế nào đó.

Đặng Bách đáp :

- Dạ, đó là lý do thứ nhất thúc đẩy lão sang trình bày nhị vị. Còn lý do thứ hai cũng khẩn cấp và tối nguy, hơn cả việc ác thú hại người…

Nguyên bên Hoang Sơn thôn, trong bọn liệp hộ, có một người còn ít tuổi tên Nhan Hòa thường theo các tay liệp hộ lão luyện đi săn ở khu rừng xa, cách thôn độ ngót mươi dặm. Mấy ngày trước đây Nhan Hòa mạo hiểm rủ bạn đồng tuế là Phàn Quang ra khu rừng đó kiếm thịt. Bất chợt, hai thanh niên gặp một con heo rừng cỡ nhỏ. Cả hai cùng vội bắn nhưng chỉ có một mũi tên trúng sườn, con thú nhỏ không trúng thương nặng, chạy tuốt theo đường mòn.

Nhan Hòa, Phàn Quang vội vàng đuổi theo vấy máu. Được một quãng xa, heo từng núp trong bụi rậm thấy người theo, bèn xông ra nhằm hai kẻ thù rúc đầy lao mình như bay tới húc bừa. Không đủ kình nghiệm, Nhan Hòa và Phàn Quang lýnh quýnh phát luôn hai mũi tên nữa. Lần này, Phàn Quang bắn trúng chỗ hiểm heo rừng quỵ luôn.

Nhưng, nếu có vậy thôi, thì làm chi xảy ra chuyện tầy đình! Mũi tên trược ác hại của Nhan Hòa lạng bay trúng ngay giữa bụng một người từ góc rừng bất chợt nhô ra. Người nữa đi sau thấy bạn bị từ thương liền rút dao xông tới chỉ mặt hai thanh niên liệp hộ mắng lớn :

- Ban ta thù oán gì với các người mà rình nơi đây hạ sát như vậy?

Nhan Hòa chỉ con heo rừng thoi thóp nằm trên mặt cỏ gần đó :

- Chúng tôi bắn con thú này, chẳng may nhằm trượt một phát không ngờ trúng phải lệnh hữu cũng vừa đi tới đó. Sự rủi ro này quả chúng tôi không muốn…

Người kia át giọng :

- Muốn hay không muốn cũng mặc! Sát nhân giả tử, một trong hai chúng bay phải để thủ cấp lại đây, ta mới chịu thôi.

Nhan Hòa đáp :

- Tôi quả vô tình, nhân huynh lượng cho tôi xinh bồi thường. Nhà tôi ở

Hoang Sơn thôn cách đây mươi dặm, dám xin nhân huynh theo tôi về đó để chúng tôi được tạ tội.

Người kia cười khẩy :

- Bây giờ nói dễ nghe nhỉ, hãy quỳ xuống chịu chết, chớ để ta phải ra tay.

Biết không xuôi, Nhan Hòa, Phàn Quang cũng rút dao ra phòng vệ nhưng bỏ heo rừng lại đó định bụng rút lui. Người kia quát tháo xông tới xả đao đánh.

Nhanh Phàn hoa đao đỡ trả đòn.

Đâu được mươi hiệp, hai người biết sức không địch nổi liền chém dứt một lát rồi quay đầu bỏ chạy. Người kia đuổi theo được vài dặm được thì may thay cho Nhan Phàn, đoàn liệp hộ từ Hoàng Sơn thôn kéo nhau đi tìm vừa tới đó. Thấy hai thanh niên bị thua chạy, bọn người bèn kéo dốc lên, đứng đầu hàng thứ nhất cản đường. Một liệp hộ la lớn :

- Không được cậy thế hung hăng!

Người kia thấy bên Hoang Sơn thôn đông người, e địch không nổi cũng ngừng bước :

- Rồi bọn bây sẽ biết tay! Không chờ lâu đâu. Ta sẽ làm cỏ cả thôn cho mà coi.

Dứt lời, y chạy tuốt vào rừng đi mất. Bọn liệp hộ cũng kéo nhau về thôn.

Chẳng dè sáng sớm hôm sau, người mở cổng thôn Hoang Sơn thấy có một mũi tên buộc theo lá thơ như sau, cắm chặt trên cánh cổng:

Gửi Hoang Sơn thôn,

Các ngươi đã hạ sát đầu mục của Thiếu Hoa trại tức là gián tiếp khinh thường anh em ta. Hẹn ba ngày nếu không đem tên sát nhân tới bản trại nộp, Hoang Sơn thôn sẽ bị san phẳng.

Thiếu Hoa sơn đại vương, ký.

Toàn thể Hoang Sơn thôn lấy làm lo sợ không biết làm thế nào để cứu vãn tình thế. Nộp Nhan Hòa cho cường đạo ư? Không được! Bất nhẫn quá! Báo quan ư? Không đủ thì giờ đi lại. Hơn nữa bị tất quan quân đã làm gì nổi bọn lục lâm trong khi thiên hiểm này.

Mọi người còn đang lýnh quýnh lo sợ, kẻ bàn ra, người nói vào trong buổi họp ở Sơn thần miếu, thì có tiều phu họ Lý chợt nghĩ ra điều gì, vỗ tay đánh đét vào đùi nói rằng :

- A, có cứu tinh rồi! Thế mà nghĩ mãi không ra.

Lão trượng Đặng Bách là người có uy tín hơn cả được bầu làm thôn trưởng vội hỏi :

- Cứu tinh nào thế hả lão Lý? Ở xa hay gần?

- Gần thôi, mấy hôm cháu qua lấy củi bên Bạch Dương lãnh nghe nói con trai Cam lão anh hùng khi xưa theo thầy học võ mười năm nay mới về tảo mộ. Tuy chưa hiểu bản lãnh ra sao, nhưng mười năm theo thầy học đạo, lại là dòng máu của một vị lão anh hùng, thì ít nhất cũng phải thế nào chứ?

Mọi người đều khen phải, cử Đặng lão và mấy người trong thôn sang Bạch Dương lãnh yết kiến Cam gia.

Nói về Cam Tử Long và Lã Mai Nương vừa đi vừa nghe Đặng lão kể chuyện, chẳng bao lây tới cổng Hoang Sơn thôn. Dừng ngựa, Cam Tử Long nhìn kỹ thấy thôn này khác hẳn xưa, rộng lớn hơn nhưng dời xa hẳn chân núi.

Đặng lão chỉ phía rừng xa xa bên tả :

- Hai ác thú hay xuất hiện ở kia. Nhiều khi chúng đùa giỡn nhau ở quãng trống người trong thôn cũng nghe thấy chúng gầm gừ ghê rợn…

Chỉ sang phía hữu, Đặng lão nói tiếp :

- Theo đường mòn thẳng phía này thì đến Thanh Thạch sơn có bọn giặc Thiếu Hoa ở đó.

Cam Tử Long nói :

- Lão trượng cứ vào thôn trước, tiểu tử và Lã sư muội đi vòng quanh xem địa thế qua loa rồi sẽ về sau.

Đặng lão vâng lời, dặn một người đứng chờ ở cổng rồi vào thôn sửa soạn nơi nghỉ cho hai thanh niên vào Cam Phúc.

Mai Nương, Tử Long dượt ngựa vòng quanh thôn nhận xét địa thế hồi lâu rồi mới quay ngựa trở về.

Mai Nương nói với Tử Long :

- Các vị bô lão thôn này cũng không nghĩ ra. Khi rời thôn ra đây để tránh hắc hổ hàng ngày quấy nhiễu, thà dọn cả sang khu Bạch Dương lãnh, hợp nhất với Cam gia trại có hơn không?

Tử Long chỉ các nương cây cối xanh rờn :

- Họ ở đâu lâu rồi cơ nghiệp đã thành. Hiền muội coi các nương ngô khoai xanh tốt đặc biệt, nếu sang Bạch Dương lãnh khai thác lại ít nhất cũng mất hai năm trời mới tạm thành cơ ngũ. Dân Hoàng sơn thôn không đi nơi khác là vì vậy. Bây giờ chúng ta cố trừ ác thú, đời sống của họ sẽ lại được êm đềm ngay.

Hai người qua cổng thôn, lối ngang rộng rãi, nhà cũng có vườn trước vườn sau, hoa leo giàn đỗ rất vui mắt.

Toàn thể Hoang sơn lớn gấp bốn, năm lần Cam gia trại, gia dĩ có cả mấy quán rượu khang trang.

Quanh trại, hàng rào bằng cây khối vót nhọn, dày dặn kiên cố chẳng khác chi bức tường thành nơi nha huyện.

Mai Nương nói :

- Rào cây khá cao thế này mà ác thú cõng mồi lớn vượt qua được kể cũng ghê gớm lắm đấy.

Tử Long gật đầu :

- Nhị vị Tôn sư vẫn thường dạy rằng hắc hổ dữ tợn hơn hoàng hổ.

Hai người tráng niên dẫn đường đi vòng vèo tới giữa thôn mới tới nhà Đặng lão.

Một số đông người trong thôn, trước biết Tử Long hồi còn nhỏ, tề tựu cả ở đó đón tiếp. Họ thấy Tử Long đường đường khôi vị, dũng cảm dị thường thì đều mừng rỡ khen dòng họ Cam quả hổ phụ sanh hổ tử, cha nào con nấy xứng đáng vô cùng. Họ còn ngạc nhiên trầm trồ trước khi thê cân quắc anh thư của cô con gái họ Lã. Hai người song song như cặp phụng hoàng cưỡi hai con tuấn mã cao lớn cực kỳ kiêu hùng. Trao cương ngựa cho tráng đinh, Cam, Lã thong thả bước lên thềm thi lễ cùng mọi người rồi cùng vào thẳng trà phòng.

Cam Tử Long hỏi Đặng lão :

- Quí thôn có tất cả bao nhiêu trai tráng và có thạo nghề cung tên không?

Đặng lão nói :

- Dạ, có hơn hai trăm tráng đinh kể cả người đứng tuổi. Ai cũng biết bắn nhưng thạo nhất có non hai mươi tay liệp hộ.

- Nếu vậy, nhờ lão trượng tụ họp họ cả lại cho anh em tôi xét xem thế nào.

Đặng Bách liền gọi Lý Lượng, liệp hộ trưởng, báo đánh kiểng họp các tráng niên ở khu đất rộng trước miếu Sơn thần.

Nhờ sự tổ chức trong thôn khá chu đáo, có luật lệ hẳn hoi, nên sau hồi kiểng phát ra từ nhà Đặng lão ở khu trung tâm, các tráng niên đã răm rắp gọi nhau ra nơi tụ họp. Phụ nữ, nhi đồng nghe nói có con trai của Cam lão anh hùng và vị giai nhân nữ hiệp tới giúp, cũng kéo ra xem. Dưới sự chỉ huy của Lý Lượng, các tráng niên xếp thành hàng nghiêm chỉnh giữa khu đất trống.

Tử Long hỏi Lý Lượng :

- Cung tên có đủ dùng cho một trăm bốn mươi cung thủ không?

- Nhà nào cũng có vài cây cung, nếu công tử chỉ dùng có một trăm bốn mươi người thì chắc chắn thừa. Đoản đao, giáo mác có đủ.

Cam Lã bèn đi khắp một lượt lựa một trăm bốn mươi thanh niên cho đứng sang một bên.

Tử Long nói với Đặng lão và Lý liệt hộ :

- Dùng số người này đủ rồi. Liệt hộ liệu phân phát cho mỗi người năm chục mũi tên và một món võ khí tùy thân. Đêm mau giặc Thiếu Hoa sơn mới tới, vậy ngay chập tối mai, liệt hộ sẽ điều khiển họ theo chương trình tôi chỉ định như sau.

Lượm một cành cây khô nhỏ, Tử Long vừa vạch xuống mặt đất vừa nói tiếp :

- Ngay từ bây giờ, liệt hộ đốc thúc mọi người đắp hai ụ đất theo hình chữ Bát ngược, cách cổng thôn chừng trăm thước. Chiều cao của ụ đất ngang phía dưới ngực một người tầm thước. Mỗi bên ụ cho mai phục bảy mươi tráng đinh chia làm hai hàng. Trong khi Lã tiểu thư và tôi chận đánh tặc tướng, nếu

bọn lâu la thừa dịp ào vào cướp thôn, thì các tráng đinh cứ việc bắn tràn vào chúng để cản đường. Vậy liệt hộ có biết phải sắp đặt như thế nào để hết loạt này đến loạt khác bắn tên cho liên tục không?

Suy nghĩ giây lát, Lý Lượng nói :

- Dạ, nếu vậy phải chia bảy mươi người núp ở hai bên ụ đất thành hàng hai. Loạt trên bắn thì loạt dưới lắp tên, cứ luân chuyển như vậy phải không?

Cam Tử Long gật đầu cười :

- Đúng như thế đó. Trong trường hợp bọn lâu la không ào tới phá thôn, hai đoàn tráng binh mai phục cũng bất động, mặc chúng tôi truy cản tặc đạo. Ai muốn theo dõi trận đánh cứ việc đứng trong rào cây nhìn ra, nhưng phụ nữ nhi đồng tuyệt đối phải ở nhà.

Lý Lượng nói :

- Dạ, tôi hiểu, ngay bây giờ đang đông đủ mọi người tới, báo cáo ngay cho họ biết lệnh của công tử. Nhưng chỉ có một điều tôi hơi thắc mắc…

Tử Long ngạc nhiên :

- Điều chi vậy?

- Lỡ lâu la bắn tên lửa qua rào cây đốt nhà trong thôn thì sao?

Tử Long cả cười, vỗ vai Lý Lượng :

- Liệt hộ không suy kỹ. Nơi tráng đinh mai phục cách rào cây một trăm bước. Muốn đốt nhà trong thôn để làm hoang mang thôn dân, giặc phải bắn vòng cầu âu, tên lửa không đi xa được, sẽ rớt trước hàng rào cây. Hơn nữa, loài thảo tặc không bao giờ có nhiều cung thủ. Chúng khi thường Hoang Sơn thôn nên mới dám viết thư báo ngày cướp phá, vậy lo chi việc hỏa tiễn?… Thôi nhé, mọi việc cắt đặt tôi tin ở nơi liệt hộ, được không?

Nghe họ Cam giảng giải một hồi, Lý Lượng rất mến phục, cúi đầu tuân lệnh.

Đặng Bách và các lão nông đứng quanh đấy nghe Tử Long cắt đặt rất chu đáo thì mừng Hoang Sơn thôn đã gặp được cứu tinh. Nếu Cam,Lã hai người về Tần Lĩnh sơn chậm độ nửa tháng, chắc sơn thôn phải tan nát dưới góp thép bọn giặc núi Thiếu Hoa.

Đặng lão mời hai thanh niên hiệp khách, Cam Phúc và các bô lão về nhà. Một thôi thịnh soạn đã chờ sẵn ở gần khách phòng.

Đặng lão nói :

- Bữa rượu người nhà, Cam công tử và Lã tiểu thư cho phép tiện nội và mấy đứa con lão cùng ngồi hầu rượu luôn thể.

Cam, Lã khẩn khoản đáp :

- Có thế mới vui và mật thiết chớ, xin lão trượng đừng câu nệ khiến hai kẻ tiểu tử chúng tôi đắc tội với mọi người.

Đặng lão gọi vợ, hai đứa con trai là Đặng Tuế, Đặng Nghiêu, hai con gái nhỏ trạc mươi bảy mười tám tuổi là Kiều Hoa, Miên Hoa ra chào. Trông thấy Đặng Tuế, Đặng Nghiêu, Lã Mai Nương giựt mình nói nhỏ mấy câu với Tử Long.

Đặng Lão biết ý cười ha hả :

- Phải, hai tên nghịch tử yếu đuối này hồi nãy bị nhị vị thải ra không dùng làm cung thủ đó. Xong bữa, chúng sẽ phải ra đắp ụ đất vậy. Làm trai mà yếu đuối kể cũng thiệt thòi không ganh đua được với bằng hữu.

Mai Nương làm thân chuyện trò vui vẻ với Đặng lão bà và Kiều Hoa, Miên Hoa.

Rượu được vài tuần, Đặng lão nói :

- Khi xưa Cam lão anh hùng mỗi chuyến qua tệ thôn thường cùng chúng tôi, hoặc ở nhà, hoặc ra quán, uống rượu đàm đạo. Ngờ đâu ngay trong khi hữu sự lại được thân tiếp người kế nghiệp của vị ẩn danh anh hùng ấy. Không hiểu rồi đây nhị vị lên đường phục hận, nếu hữu sự thôn này còn biết cầu cứu nơi đâu?

Lã Mai Nương nói :

- Trước kia và bây giờ xa nhau dư mười năm rồi. Bên Cam gia trang cũng như Hoang Sơn thôn dân số tăng lên gấp bội, do đó sự hoạt động sanh nhai bành trướng khác xưa nhiều, và lẽ cố nhiên bọn lục lâm tặc đạo cũng chú ý dòm ngó nhiều hơn. Theo ngu ý, thiết tưởng không còn việc gì hơn bằng là nên rước võ sư về luyện tập cho các tráng niên, tổ chức việc canh phòng. Có

vậy, khi hữu sự mới hòng mau cứu giúp lẫn nhau được.

Mọi người đều khen phải.

Cam Tử Long nói :

- Đặng lão lên phái mấy người đi Tây An phủ thỉnh võ sư về ngay cho đỡ mất thì giờ. Riêng phần chúng tôi ít bữa lên đường nếu gặp người tốt sẽ giới thiệu về đây sau.

Đặng lão nói :

- Hôm nay mồng Tám tháng Chạp rồi, sang Giêng ngày rộng tháng dài, mời ai chắc họ mới nhận lời.

Đặng lão bà nói với Mai Nương :

- Lã tiểu thư năm nay ăn Tết ở Cam gia trại, qua tân nhiên mới đi chớ? Còn vài ngày nữa hết năm rồi!

- Việc đó còn tùy Cam sư huynh định liệu.

Cam Tử Long nói :

- Nghĩ đến mối thù thì lúc nào cũng canh cánh bên lòng, những muốn đi ngay truy nã tên giặc họ Tăng. Nhưng bây giờ cận ngày rồi, đành để sang Xuân đi cũng được.

Hôm sau Cam, Lã hai người ra xem Lý liệt bộ tập luyện các tráng đinh và chỉ bảo mấy điều thiếu sót. Đến chiều, ai nấy đều hồi hộp chuẩn bị cơm nước sớm, lưng giắt đoản đao, vai đeo cung tên, nai nịt gọn ghẽ, chờ chập tối là kéo ra mai phục ngoài cổng trang.

Những gia đình nào có chồng, con sung vào đám tráng đinh mai phục đều có ý lo sợ. Đặng lão phải đi từng nhà giải thích, họ mới yên lòng. Từ mấy chục năm nay, đến khai thác ở vùng sơn cốc này, những nông dân chất phác ấy chỉ biết cặm cụi làm ăn, chưa hề biết giặc cướp là gì, nay bỗng dưng Đại vương Thiếu Hoa sơn hẹn đánh hăm dọa tàn phá thôn trại báo thù cho đầu mục, thì họ không lo âu sao nổi.

Dù được Đặng lão giải thích rằng Cam, Lã là hai kiếm khách lỗi lạc coi cường đạo Thiếu Hoa sơn như cỏ rác, họ vẫn nghĩ tới việc giặc đông người hơn, quen chiến đấu hơn số một trăm bốn mươi tráng đinh quèn, lỡ cản

không nổi, giặc tràn vào thôn cướp phá, hãm hiếp thì thiệt nguy hại.

Tối hôm ấy, Mai Nương, Tử Long cùng mấy lão nông bắc ghế ngồi ngoài cổng thôn chờ giặc. Canh một qua, canh hai lại điểm. Tiếng kiểng rè rè ngân trong đêm tối rừng núi âm u. Trừ trẻ con vô tư ngủ say, trái lại, người lớn ai cũng hồi hộp để ý từng tiếng động một. Một khắc canh qua. Mọi người có ý mừng, cường đạo bỏ qua không tới nữa chăng? Thế thì phước đức quá! Phải, chung quen đánh lớn chớ nơi thôn trang nhỏ này thì có gì khiến chúng để ý tới đâu!

Ngoài cổng thôn, canh hai điểm quá một khắc rồi cũng chưa thấy động tĩnh gì, các bô lão thì thào bàn ra tán vào, mỗi người một cách. Nhưng Mai Nương cất tiếng lanh lảnh tựa chuông vàng, mời các bô lão trở về thực tế :

- Coi kìa! Phía trước mặt. Cường đạo tới!

Mọi người giựt mình đứng cả dậy nhìn. Quả nhiên, xa xa hồng đuốc sáng trưng, toán giặc đông lắm, rầm rộ kéo tới.

Tử Long nói :

- Mời tất cả quí vị vào trong thôn, đóng cổng lại. Không ai được nhốn nháo.

Đoạn Cam, Lã hai người đủng đỉnh đi ra chỗ ụ đất. Mai Nương đứng đầu ụ bên tả, Tử Long, bên hữu. Bọn giặc Thiếu Hoa còn cách chỗ mai phục chừng vài trăm bước nữa. Hai tên cường khấu là Trình Thiên Hổ và Trình Bá Hổ cưỡi ngựa đi đầu. Bọn lâu la theo sau, ức độ năm trăm tên. Chúng đốt thêm đuốc sáng rực như ban ngày. Ngựa hí vang lừng, chân bước rầm rập.

Tới gần ụ chừng non trăm thước, chúng nghi ngờ dừng bước. Trong thôn đèn, lửa tắt om. Quãng giữa hai ụ đất, hai thanh niên nam nữ tráng sĩ gài chéo kiếm sau lưng, chống tay lên sườn đứng chờ. Trình Thiên Hổ vuốt râu quai nón cười khẩy bảo Bá Hổ :

- Chà! Bọn sơn thôn mời đâu được hai tên miệng còn hôi sữa chống lại anh em ta thế này!

Dứt lời Thiên Hổ vẫy tay bảo lâu la theo. Tiến thêm được năm chục thước nữa, y ra hiệu cho bộ hạ dừng bước rồi cùng Bá Hổ thúc ngựa tiến lên quát :

- Hai tên man này định chặn lối ta đó sao? Biết điều tranh sang bên ta sẽ sanh phước cho kẻo nát thây dưới gót ngựa bây giờ!

Bá Hổ cười lớn :

- Còn cô em kia xinh đẹp nhường ấy, bộ đứng đây muốn dành chức áp trại phu nhân phải không?

Cam Tử Long nghe vậy nổi giận đùng đùng mắng lại :

- Chúng ta chờ đây đã lâu quyết vì đám dân lành lấy đầu bọn tặc đạo chúng bây đó. Có giỏi tràn quân đi ta coi.

Thiên Hổ không nói không rằng hoa đao ba mũi thúc ngựa nhằm Tử Long bổ tới dữ dội như thiên thần.

Bá Hổ dẫn lâu la ra lệnh xung phong rồi thúc ngựa theo Thiên Hổ định tâm quyết bắt giai nhân cho kỳ được đem về sơn trại làm vợ. Cam, Lã hai người chạy lui lại dụ cho hai tên tặc tướng lọt qua giữa hai ụ đất. Chờ toán lâu la tràn vào gần tới nơi, Lý liệt hộ ra lệnh bắn. Thế là hết loạt này tới loạt khác tên bắn liên tiếp như mưa rào. Bọn lâu la tử thương rất nhiều không thể nào tiến lên được.

Lúc đó, Tử Long, Mai Nương mới quay lại, tung mình nhảy cao như cặp én liệng phóng qua đầu Thiên Hổ và Bá Hổ, đồng thời hai lưỡi trường kiếm hoa lên sáng loáng nhằm đầu tặc đạo bổ xuống.

Đòn mau lẹ và bất ngờ ấy khiến hai tên giặc không còn cách gì chống đỡ hơn là bỏ ngựa nhào cả xuống đất để tránh.

Biết gặp phải hai tay kiếm lợi hại, Thiên Hổ vừa đặt chân tới đất đã trở ngọn đao lăn xả vào đánh Cam Tử Long. Đồng thời, Bá Hổ cũng múa đại phủ nặng nề nhằm đầu Mai Nương bổ xuống thật mạnh. Lẹ như cắt, Mai Nương né sang bên co chân hữu đạp thốc vào sườn địch thủ. Bá Hổ trở cán đại phủ định gạt mạnh cái đạp ấy, nhưng lát kiếm do Mai Nương chém bằng tay đã bay vù đến cổ khiến y phải thoái bộ ngồi hụp xuống tránh luôn cả hai đòn liên tiếp nguy hiểm. Bá Hổ không ngờ thiếu nữ nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn mà bản lãnh lại lợi hại đến thế. Tuy vậy, mới ba hiệp đầu, Bá Hổ còn mạnh lắm. Trong chốn lục lâm, y nổi danh võ dõng với cây đại phủ nặng nề.

Trong các trận đấu ít người chịu nổi tới bốn, năm búa của y, thế mà trước giai nhân kiếm sĩ này, y chưa thi thố được ngón đòn nào cả.

Càng nghĩ càng tức, Bá Hổ la hét vang động, dùng toàn lực tiến tới, theo thế Lão Trượng Khai Sơn chém xẹt một búa ngang đầu gối địch thủ. Mai Nương nhảy lên cao nhường làn đại phủ lướt qua dưới chân, đồng thời thọc luôn một mũi kiếm Bạch Hạc Xuyên Vân nhằm mặt đối phương. Thế kiếm ấy vừa lẹ vừa độc, toàn thân Mai Nương như hạc trắng đang bay, tuyệt đẹp. Bá Hổ hoảng hốt cúi vội đầu xuống, nhưng ngọn kiếm quá lẹ hớt mất chiếc khăn bịt đầu và mớ tóc.

Mai Nương cười vang :

- Tặc đạo biết điều quỳ xuống lạy, bản cô nương sẽ tha cho!

Vừa thoát chết, Bá Hổ toát mồ hôi như tắm, thoái bộ mấy bước, nhưng nghe thiếu nữ mạt sát mình như vậy, lòng tự ái nổi dậy, liều mạng lao người tới đâm thiệt mạnh mũi đại phỉ nhằm bụng đối thủ.

- Tiệ tì! Hãy coi búa của lão gia!

Khẽ né sang bên, Mai Nương vươn tay tả bắt trúng cán đại phủ rút mạnh ra phía sau. Trớn đang mạnh, toàn thân Bá Hổ cũng bị rút lên khỏi mặt đất lao theo cây đại phủ. Mai Nương đứng ngay chờ đầu Bá Hổ nhoài tới là hạ luôn một đốc kiếm trúng gáy. Bá Hổ la lên một tiếng rùng rợn, toàn thân ập xuống mặt đất giãy Giụa mấy cái rồi xoài chân tay nằm im hết thở.

Nói về Trình Thiên Hổ khi vừa bỏ ngựa nhảy xuống tới mặt đất thì hoa luôn đao ba mũi nhằm chân Cam Tử Long quơ ngược lại một nhát.

Tử Long nhảy qua, Thiên Hổ thừa thế quạt luôn một đao nữa ngang cổ địch thủ. Tử Long toan mã bộ nhường làn đao vút qua đầu.

Chàng cười khanh khách :

- Tặc khấu còn ngón độc nào nữa không? Biểu diễn nốt đi ta coi!

Không kém, Thiên Hổ quát :

- Coi đây!

Tức thì Thiên Hổ xốc tới thọc ngược đốc đao vào bụng đối thủ. Đòn đánh gần, tưởng trúng mười mươi, nhưng không, Thiên Hổ đã nghe thấy Tử Long

ở phía sau lưng :

- Ta đây cơ mà!

Thiên Hổ hét :

- Ngươi đó thì đao của ta cũng đây! Coi này!

Tức thì, Thiên Hổ chém ngược lại một đao nữa.

Choang!…

Tử Long không tránh nữa, đưa Huyền Tiễn kiếm gạt mạnh. Hai món khí giới va vào nhau lèo lửa chát chúa. Thiên Hổ ê ẩm cả hai tay, vội vàng thoái bộ, không ngờ đối phương lanh lẹ như cắt mà lại có dũng lực ngàn cân.

Hai bên xung trận, kịch liệt. Kể bản lãnh Trình Thiên Hổ khá cao, trong bước giang hồ đại đạo, y đã nhiều phen giao đấu cùng các anh hùng hồ hải, nhưng chuyến này không may cho y, gặp phải Tử Long không những có dũng lực bạt sơn mà kiếm pháp chân truyền, thì họ Trình địch sao nổi!

Nhường Thiên Hổ lấn tới ba bước, Cam Tử Long hồi bộ, gạt mũi đao địch xả tới trước mặt dữ dội, tiến sát vào người đối phương, vươn tay trái theo thế Bá Vương Cử Đỉnh nắm đai lưng Thiên Hổ nhấc bổng lên cao, quật ngược đầu xuống đất…

Rắc!…

Hồn tặc đạo trút khỏi xác võ phu phảng phất về Diêm la điện. Thiên Hổ chết không kịp la, sọ bể nát, óc phụt tung tóe. Nhìn sang phía trận bên, Tử Long thấy Mai Nương cũng vừa hạ Bá Hổ. Thiệt ra thì chàng không muốn dùng độc thủ hạ một đối phương không tương xứng, nhưng trong khu giao đấu, chàng bỗng hồi tưởng lại khi xưa người cha thân mến của chàng đã yếm thế vào ẩn dật trong sơn cốc mà còn bị tên tặc đạo hèn nhát phục kích đến nỗi phải thảm tử… Cam lão anh hùng hiện ra trước mắt chàng, tên trúng đầy mình, nửa ngọn giáo cắm lủng bụng, loạng choạng bước vào nhà, lăn ra trê vũng máu, trệu trạo trăng trối nhắn mẹ con chàng phải báo thù!…

Chàng cảm thấy cần phải tàn sát cả bọn lục lâm cường đạo nào vô phước chắn gót giang hồ của chàng trên đường phục hận.

Bọn lâu la bị cản bởi những loạt tên liên tiếp, khi thấy hai đại vương tử

trận trong chớp mắt, không ai bảo ai, chúng rùng ràng kéo chạy hỗn loạn, dày xéo lên nhau, tiếng kêu vang động cả núi rừng.

Mai Nương, Tử Long phi lên mình hai con ngựa của hai anh em Trình tặc đuổi theo.

Trong Hoang Sơn thôn thấy Cam, Lã thắng trận đều reo hò vui mừng, nổi lửa sáng rực, mọi người kéo ùa ra cả ngoài cổng thôn.

Bọn lâu la nhốn nháo chạy tạt ca sang bên hữu. Bông nghe tiếng gầm long trời lở đất dội lên từ phía rừng đen ngòm bên tả.

Cam, Lã vội ghì cương ngựa định thần nhìn quanh, hai con vật này lồng lộn hí vang cất gió trước, bốn chân sau, quay cuồng sợ hãi. Hai người liền nhảy xuống đất. Như được thoát hiểm, hai con ngựa vùng lên chạy ngược về phía thôn trang…

Cùng lúc ấy, Mai Nương và Tử Long nhận ra hai hắc hổ mắt sáng quắc như tia ra lửa đang rùng rùng chồm tới bên mình. Cam, Lã vội nhảy vọt sang hai bên, gài kiếm vào vỏ, vừa vơ được hai cây giáo của bọn lâu la bỏ rớt trên mặt đất. Vồ trượt, hai hắc hổ gầm gừ quay hẳn lại nhún mình nhảy cái chồm úp lên đầu hai người. Lẹ như cắt, Mai Nương, Tử Long đảo bộ né ra xa. Hai mãnh thú to lớn dị thường, nặng tới bảy, tám trăm cân, chồm hụt rung chuyển cả mặt đất. Hơi hôi thúi nồng nặc khiến Cam, Lã phát lợm giọng. Vồ hụt lần thứ hai, ác thú cất tiếng gầm chói tai, phóng mình lên chụp lần nữa. Mai Nương nhảy tạt sang ngang đồng đồng thời phóng luôn ngọn giáo đâm phập hết cán vào sườn ác thú.

Trái lại Tử Long không né. Chàng chống ngược ngọn giáo lên khiến hắc hổ chụp vào mũi nhọn xiên ngược từ bụng lên qua lưng. Lúc ác thú chụp trúng mũi giáo rồi, Tử Long mới buông tay nhảy lùi lại phía sau, thành thử ác thú không những chụp hụp mồi ngon, và sức nặng bẩy tám trăm cân ấy bị ngọn giáo xuyên suốt qua mình.

Tuy bị thương nặng, hai mãnh thú hình như không biết đau, nhảy lồng lộn gầm thét vang trời khiến hai cán giáo bằng gỗ bị gãy đôi. Chúng quay cuồng, hung hăng, cất hai chân trước chụp nữa, rất gần.

Tránh không kịp nữa, Cam, Lã vận nội, ngoại công phu, gồng lên dỡ khối thịt nặng nề ấy, đưa cánh tay hữu rắn chắc như sắt chặn ngang ngay miệng ác thú đẩy ngược lại, khiến miệng thú hôi hám nhe nanh lớn như ngón chân cái không thể nào ngậm lại được nữa. Mai Nương lợm giọng, nín thở, co chân tả đạp mạnh. Ác thú bị đòn trúng bụng bật ngửa ra sau đau quá kêu rống lên, lăn lộn trên mặt đất. Thừa thế, Mai Nương nhảy vọt lên cao hơn một trượng nhằm lưng hổ đạp thọc cả hai gót chân xuống trúng giữa, bật lên một tiếng rắc khô khan. Ác thú trúng đòn, gãy xương sống, rống lên mấy tiếng rồi xoài chân ra hết cựa quậy.

Về phần Cam Tử Long khi đưa cánh tay chặn bật ngửa cổ ác thú, chàng thét lớn quật mạnh hắc hổ sang bên. Người và thú cùng lăn đi một vòng. Lẹ hơn Cam Tử Long chồm dậy trước, dang tay tả ấn mạnh đầu hổ xuống khiến ác thú cố chỗi dậy cũng không nổi, bốn chân cầy lủng đất bắn tung tóe… Thi sức vậy một hồi, Tử Long giơ tay hữu giáng một cú đấm Thôi sơn trúng giữa gáy hắc cổ. Miệng bị kẹp chặt giữa bàn tay sắt của Tử Long và mặt đất, mãnh thú bị gãy cổ không thể kêu lên được một tiếng nhỏ, giãy mấy cái chết liền. Buông tay ra, Tử Long lấy chân hất xác hổ sang bên. Đoạn, chàng rứt nắm cỏ chùi tay, nói với Mai Nương lúc ấy cũng vừa chạy tới :

- Gớm khiếp, hai con ác thú này hôi hám quá!

- Vừa rồi, ngu muội cũng suýt bị ngạt vì hơi nó thở trúng mặt.

Ngay từ đầu, thôn dân đốt đuốc đứng xa xa xem hai thanh niên kiếm khách đả hổ. Bọn lâu la Thiếu Hoa sơn cũng vậy. Chúng tụ họp lại đứng cả ở ven rừng, mải miết xem trận đả hổ hi hữu, quên cả việc tẩu thoát. Thấy Cam, Lã chỉ trong chốc lát tay không hạ được cặp mãnh hộ cực kỳ lớn, chúng mới hiểu rằng nhị vị đại vương họ Trình của chúng so với hai địch thủ lợi hại này quả là không đáng kể. Chẳng trách Thiên Hổ và Bá Hổ mới giao đấu chưa được một mươi hiệp đã táng mạng. Dân Hoang Sơn thôn chạy tới vây tròn lấy hai xác hổ sửa soạn khiêng về thôn.

Mai Nương, Tử Long tiến đến chỗ bọn lâu la đang đứng khép nép lo lắng không hiểu sẽ bị xử trí ra sao. Chúng đã liệng cả khí giới thành đống trước

mắt. Đối với chúng, cặp thanh niên nam nữ hiệp sĩ kia là hiện thân của thần tướng chớ không phải người thường nữa nên chúng rất cảm phục.

Mà thật vậy! Nếu Cam, Lã hai người không chặn đả mãnh hổ đúng lúc, thì ít nhất bọn lâu cũng mất mạng vì vuốt cọp.

Cam Tử Long nói lớn :

- Bớ lâu la! Hãy nghe ta nói đây. Các ngươi là người Hán sao nỡ theo mấy tên tặc tướng cậy mạnh hiếp yếu, cướp phá của người đồng tộc để đời đời mang tiếng là giặc cướp? Nếu không đủ tài sức ra đời giúp nước thì thiếu gì đất đai đây cho các ngươi khai khẩn dung thân, tự lập? Như vậy không hơn là sống cuộc đời lén lút cướp của giết người sao? Hãy trông anh em Trình tặc làm gương! Nếu ta không vì tình nhân loại, đồng tộc liệu đầu các ngươi giờ đây còn ở trên cổ hay không?

Bọn lâu la len lét cúi đầu im lặng.

Cam Tử Long hỏi tiếp :

- Hoang Sơn thôn này có thù chi với các ngươi mà đêm nay kéo tới đánh phá? Việc tên đầu mục đi săn bị trúng lạc tiễn chẳng qua là một tai nạn thường, lẽ nào các ngươi hùng hùng hổ hổ kéo tới đây định cướp phá san phẳng cả một công trình của đám thôn dân hiền lương đã mất bao nhiêu mồ hôi nước mắt mới tạo nổi cơ nghiệp? Hay là các ngươi muốn ta bắt toàn thể áp giải về Tây An phủ giao cho quan lại nhà Thanh trị tội?

Bọn lâu la vội quỳ cả xuống xin tha.

Một tên dáng đại đầu mục bước tới gần Cam, Lã quỳ lạy :

- Đã bao lâu nay chúng con hữu nhỡn vô ngươi trót theo người ta hành nghề lục lâm cường đạo. Nay ơn nhờ tráng sĩ và cô nương đại lượng tha chết cho, giảng dạy điều hay lẽ phải, ơn đó lớn hơn trời biển. Phần đông chúng con lìa xa quê hương đã lâu, đi cũng dở mà ở cũng dở, cúi mong nhị vị định đoạt cho.

Tử Long hỏi :

- Các ngươi có tổng cộng bao nhiêu người?

- Bẩm, tất cả ngót bẩy trăm. Hiện tại ở đây có năm trăm nhưng tử thương

tới hai trăm rồi.

- Nếu các ngươi thiệt tình biết hối cải noi theo chánh đạo làm ăn lương thiện ta cũng sẵn lòng chỉ bảo cho. Việc cấp bách hiện thời là các ngươi phải chôn cất đồng bọn vào khoảng đất trống ở đầu rừng phía tả kia. Một mặt thâu thập khí giới chất lại thành đống. Xong xuôi mọi việc, sáng mai ta sẽ chỉ định sau. Nghe không?

Tên đầu mục lạy tạ đứng lên :

- Chúng con xin tuân lệnh. Sáng mai mọi việc sẽ xong hết.

Cam Tử Long gọi Lý liệt hộ bảo :

- Nhờ liệt hộ đốc thúc các tráng niên thâu nhận ngay các món khí giới đem vào trong thôn, một mặt chỉ định cho chúng nơi mai táng các lâu la tử nạn.

Day lại, Tử Long bảo tên đầu mục Thiếu Hoa sơn :

- Ngươi điều khiển các lâu la, nhưng phải phụ thuộc Lý liệt hộ đây. Nếu khuất tất điều chi thì chớ trách ta không biết bao dong, nghe.

Dứt lời chàng cùng Mai Nương trở về sơn trang. Đặng Bách và các vị lão nông hân hoan đứng đón mừng cả ở cổng thôn. Ai nấy đều cảm phục hai người, không ngỡ một thiếu nữ mặt hoa da phấn như Mai Nương lại có sức thần giết tặc tướng, hạ mãnh hổ trong chớp mắt thiệt chẳng thua gì nàng Nhiếp Ẩu Nương xưa kia.

Thấy hai con ngựa của anh em Trình tặc hãy còn lảng vảng ăn cỏ gần đó, Cam Tử Long nói với cho người dắt vào thôn thâu dụng.

Mai Nương hỏi riêng Tử Long :

- Về bọn Thiếu Hoa sơn, sư huynh định đoạt như thế nào?

- Sớm mai, ngu huynh định nhờ sư muội áp giải bọn chúng lên Thiếu Hoa sơn thâu hết kho tàng và các vật dụng. Tên nào muốn về quê quán phát tiền lương thực cho đi. Còn những tên muốn ở lại, sư muội đốc xuất chúng tải mọi thứ về cả đây, chỉ định cho chúng một khu, lập trại khai khẩn. Như vậy có nên không?

Mai Nương gật đầu :

- Tiểu muội cũng nghĩ vậy. Thêm người, thêm của, khu vực này sẽ bành

trướng nhiều. Nhưng sao sư huynh không cùng đi?

- Trong thời giờ ấy, ngu huynh sẽ giảng giải cho mọi người trong thôn hiểu biết hơn kẻo họ sợ sống chung với giặc.

Hôm sau, Lã Mai Nương lên ngựa đốc xuất bọn lâu la về Thiếu Hoa sơn.

Nàng nhận thấy thế núi rất đẹp và hiểm trở. Sơn trại nếp dọc nếp ngang ở lưng chừng núi, khang trang, kiên cố.

Bọn lâu la thấy quân nhà kéo về, vội vàng theo thường lệ xếp hàng nơi giữa sân trước đại sảnh đón. Nhưng chúng đều ngạc nhiên khi thấy hai tiểu đội có phận sự canh phòng ngoài đầu núi cùng trở về, theo sau là đoàn đại quân đi tay không và một nữ tướng hùng dũng cưỡi ngựa đoạn hậu.

Tên đại đầu mục liền đứng lên thềm đại sảnh nói rõ tình hình hai anh em họ Trình bị táng mạng trước Hoang Sơn thôn cho đồng bọn nghe.

Sau đó Lã Mai Nương dõng dạc, nghiêm nghị nói lớn :

- Bớ lâu la! Kể từ nay sơn trại Thiếu Hoa sơn bị giải tán. Người nào muốn trở lại quê hương hay vào khu Hoang Sơn khai khẩn, ta cho quyền tự ý lựa chọn. Đại đầu mục phải lập ngay hai bản danh sách những ai muốn đi và những người muốn ở lại.

Đoạn nàng truyền lệnh các đầu mục coi kho xuất trình sổ sách.

Hồi lâu hai bổn danh sách được dựng lên, một trăm năm mươi sáu tên tình nguyện vào Hoang Sơn trong đó có đại đầu mục tên Võ Đại Tam.

Lã Mai Nương lập tức phát cho mỗi tên ba mươi lượng bạc, lương thực cần dùng và truyền lệnh giải tán ngay. Còn lại bao nhiêu tiền bạc, lương thực khí giới và các dụng cụ cần thiết cho việc khai khẩn, Mai Nương cho đóng thồ lên mấy chục con ngựa và mỗi người chia nhau tải một ít, phóng hỏa đốt sơn trại kéo cả về Hoang Sơn thôn.

Xế chiều hôm ấy về tới nơi, Lý liệp hộ dẫn chúng tới khu đất rộng rãi cách thôn Hoang sơn chừng năm dặm, căng lều vải lấy ở sơn trại về ở tạm, phân phát tiền bạc và cho mỗi nhân một số món khí giới phòng thân. Toàn bộ lương thực cũng để lại cho đồng bọn dùng. Riêng có tiền bạc và khí giới còn lại bao nhiêu, Cam, Lã truyền mang cả về Hoang Sơn thôn. Bọn lâu la vốn

quen đời sống tập thể nên sự tổ chức lúc đó khá chu đáo.

Ngay từ hôm sau, các tay liệp hộ sơn thôn chỉ dẫn cho chúng cách thức khai khẩn, vào rừng đốn cây lá về dựng nhà cửa, thành thử chỉ trong vòng mười ngày toàn khu đã biến thành thảo trại rất gọn gàng đặt tên là Thiếu Hoa thôn.

Nói về thôn Hoang sơn, sau khi nhờ Cam, Lã trừ được bọn giặc họ Trình và hai con hắc hổ, toàn dân bèn mổ trâu giết bò ăn mừng, lưu Mai Nương, Tử Long và Cam Phúc ở lại hai ngày khoản đãi linh đình mới chịu để ba người về bên Cam gia trại.

Từ đó, việc Cam, Lã hạ cường đạo Thiếu Hoa sơn và cùng một đêm đả tử hai hắc hổ to lớn dữ tợn được đồn đi khắp vùng Tần Lĩnh sơn và các miền lân cận, danh vang như cồn, nên ai ai cũng gọi Mai Nương là Trại Nhiếp Ẩn ngụ ý tên cô gái họ Lã có tài siêu việt như nữ kiếm khách Nhiếp Ẩn Nương thời xưa.

Còn Cam Tử Long, với trái đấm Thôi Sơn nặng nề đánh bể đầu hắc hổ lớn bẩy, tám trăm cân, được tặng tước hiệu là Thôi Sơn Thái Bảo.

Ngày nay, hai danh hiệu ấy vẫn còn được truyền lại trong khắp cùng Thiểm Tây.

Hôm hai mươi lăm tháng chạp, Mai Nương, Tử Long nhàn rỗi bèn rủ nhau vác cung vào núi săn thịt. Ở nhà Cam Phúc đang loay hoay sửa lại mấy chậy trồng thủy tiên trên hành lang thì bỗng có tiếng chó sủa ngoài cổng trại.

Tưởng có khách lạ, Cam Phúc vội đứng lên nhìn ra thấy một hòa thượng trạc ngoại tứ tuần, vóc người đẫy đà cao lớn bê phiến đá nặng tới ba bốn trăm cân đặt đánh huỵch chuyển cả mặt đất ngay giữa cổng. Hòa thượng ấy đầu trọc bóng loáng, lông mày chổi xể, mũi sư tử, cằm bạnh ra như mang rắn.

Cam Phúc kinh dị chưa kịp hỏi thì hòa thượng đã cất tiếng như lệnh vỡ :

- Mô Phật! Bần tăng qua đây nghe tiếng tín chủ hảo tâm nên rẽ vào quyên tiền đúc tượng Kim cương, mong người bố thí cho.

Cam Phúc nghĩ thầm: “Gớm khiếp! Tu hành gì mà diện mạo dữ như quỷ Diêm La điện thế này!”

Nghĩ đoạn, Cam Phúc trở vào nhà lấy năm quan tiền, rụt rè đi ra cổng :

- Mô Phật! Gọi là có chút đỉnh góp phần công đức, nhà chùa nhận cho.

Hòa thượng cười lạt :

- Bần tăng nghe tiếng Trại chủ đây hảo tâm mới không quản ngại đường xa vất vả tới đây, ngờ đâu chỉ có năm quan tiền còm này thôi ư? Phải năm đỉnh bạc mới được!

Dứt lời, y hắt liệng mấy quan tiền tung tóe ra mặt đất.

Cam Phúc công phản :

- Đi quyên tiền đúc tượng mà hách dịch chê ít thì còn nói chuyện phước đức làm chi! Trại này nghèo lắm không ai sẵn của làm việc trái ngược ấy. Không nhận năm quan, cứ việc đi nơi khác mà quyên.

Cam Phúc lượm mấy quan tiền định vào nhà, thì hòa thượng đã nói bô bô :

- Ngươi là nô bộc biết gì! Chủ nhân đâu mời ra đây mau!

Cam Phúc tức mình :

- Chủ trại ở trong núi kia kìa, vào đó mà tìm.

Hòa thượng cười gằn :

- Đã vậy, ngươi sẽ biết tay ta!

Nói đoạn, y cúi xuống bê phiến đá đi xầm xầm vào căn nhà giữa.

Cam Phúc đuổi theo níu áo y lại la lớn :

- Tu hành gì mà gớm khiếp thế này! Đi ra!

Hòa thượng hất người một cái giựt vạt áo lại kéo luôn cả Cam Phúc té lăn kềnh ra mặt đất. Mọi người trong nhà thấy động chạy ồ ra. Hòa thượng đặt phiến đá rầm một tiếng xuống trước thềm rồi ngồi luôn trên bực thềm, chắp tay niệm Phật, mắt nhắm nghiền.

Cam Phúc bảo các gia nhân đuổi nhà sư hổ mang đó đi.

Hai gia nhân khỏe mạnh liền bước tới sốc nách hòa thượng định nhấc dậy đẩy đi, nhưng lạ thay, lay không chuyển, nhà sư trơ trơ ra như mọc rễ xuống bực thềm đá và hai gia nhân loay hoay như hai con chuồn chuồn húc cột đá vậy. Người trong trại chạy tới xúm xít xem rất đông…

Nói về Mai Nương và Tử Long vào núi săn, đi qua hai con suối rồi mà

không thấy bóng con hoẵng hay nai nào cả.

- Không khéo bữa nay đi không về rồi mất sư muội ạ. Từ hôm về nhà đến nay, chưa bữa nào gặp ít thú như hôm nay. Thôi ta trở về, đi xa nữa cùng vô ích.

Mai Nương nói :

- Biết vậy, bọn ta sang săn bên khu Hoang Sơn thôn có lẽ đỡ mất thì giờ.

Lúc trở về gần tới chân núi thứ hai, Cam, Lã chợt trông thấy mấy trái rừng dại sà xuống lưng chừng ngay trên dòng nước.

Tử Long nói :

- Chúng ta thi bắn nào? Kia có ba trái dại. Sư muội bắn trái bên hữu, ngu huynh bắn trái bên tả và ai lẹ tay thì bắn trái ở giữa trước chịu không?

Mai Nương gật đầu cười :

- Sao lại không chịu! Nào sửa soạn!

Hai người rút tên đặt lên cung chưa kịp dương bắn, chợt có tiếng động trong bụi cây gần bờ suối.

Mai Nương vội gạt tay Tử Long, nói khẽ :

- Có thú!

Hai người nhẹ nhàng ngồi rạp xuống nhìn qua kẽ lá ra phía dòng nước. Từ trong bụi, tiếng thở phì phò vọng ra rồi toàn thể bụi cây rung động, cành khô bị giẫm nát kêu răng rắc.

Tử Long nói khẽ :

- Heo rừng!

Quả nhiên, một con heo rừng khá lớn đen kịt từ trong bụi bò ra, tiến tới bờ suối, vươn mình nghếch mõm thở như hãy còn ngái ngủ, cặp nanh trắng toát chồi ra ngoài mép. Thở chán, con thú gục đầu uống một hơi dài.

Mai Nương vội nói :

- Chứng nào nó ngửng đầu lên thì bắn nhé. Nhắm mắt nhé sư huynh.

Hai người đứng hẳn lên dương cung chờ. Vòng cung tròn như trăng đầu tháng…Uống no, con thú khoan khoái ngóc cao đầu thở mạnh. Nhưng bỗng như đánh hơi lạ, nó chùn chân, nhe nanh nhìn thẳng về phía Cam, Lã.

Tách!…

Tiếng giây cung cùng bật lên ròn rã. Con heo rừng rống lớn, nhảy lộn bật ra phía sau, quay cuồng cầy cả đất lên rồi đổ lăn ra mặt đất, rên hừ hừ sùi bọt mép lịm dần.

Cam, Lã chạy tới xem. Hai mũi tên cắm ngập hết nửa vào hai mắt thú, máu chảy ròng ròng.

Mai Nương mỉm cười :

- Tên cắm sâu tới óc, thú chết ngay là phải!

Tử Long rút cuộn dây đeo ở đai lưng ra cột bốn vó heo lại, trong khi Mai Nương tìm chặt một cành cây, phạt hết lá đi làm đòn gánh.

Xách thử con heo lên khỏi mặt đất, Mai Nương nói :

- Ngót hai tạ. Lóc thịt ướp muối thừa dùng đến qua Tết.

Hai người liền ghé vai khiêng về trại.

Về gần tới nhà, thấy cổng trại mở toang, người trong trại đang bu đen quanh thềm nhà. Cam, Lã lấy làm lạ, bước vào xem chuyện gì.

Một người trong trại thấy Mai Nương, Tử Long trước, reo lên :

- A ha! Chủ nhân đã về!…

Qua cổng, đặt heo rừng xuống sân cho gia nhân, Cam, Lã đi thẳng đến chỗ nhà sư ngồi. Đám người đứng rẽ sang hai bên.

Hòa thượng mở bừng mắt ra đăm đăm nhìn hai nam nữ thanh nhiên, rủ áo đứng lên hướng vào Cam, Lã vái dài :

- Mô Phật! Bần tăng chờ bố thí đã lâu, không ngờ kinh động tới mọi người trong quý trang…

Ngay khi mới trông thấy nhà sư, Mai Nương, Tử Long dự đoán là người có bản lãnh nên phòng bị trước. Tới lúc y cúi đầu vái, hai người thấy một luồng gió táp hắn vào mặt và ngực khá mạnh, nhưng Cam, Lã đã vận nôi ngoại công chân đứng vững như Thái Sơn, nên không bị ảnh hưởng gì cả.

Một người không dầy công luyện tập sẽ bị sức gió do cái vái ấy của nhà sư đánh bật ngửa hắn ra phía sau và sẽ thọ đòn ngay.

Hòa thượng thấy Mai Nương, Tử Long đứng trơ ra như hai pho tượng

đồng quắc mắt nhìn mình, biết ngay là gặp phải tay công phu siêu đẳng liền nói :

- Bần tăng…

Nhưng Tử Long ngắt lời :

- Luyện Thần Phong Khí khá đấy nhưng chưa tới nơi mà đã dám trổ tài qua mắt thợ! Coi đây!

Lẹ như cắt, chàng tiến thêm lên một bước, xòe hai tay Cương đao cúi gập người xuống, đồng thời hai tay cũng quật vút xuống như người lạy vậy.

Hòa thượng rú lên một tiếng loạng choạng bật ra phía sau vướng phải phiến đá to lớn do chính y tác oai để trên hành lang thành thử bị độn té lộn xoài ra như con ếch trên mặt gạch.

Tử Long dằn giọng :

- Ta chưa dùng tận lực, nếu ta tiến gần thêm hai bước nữa thì người bể tim, phổi nghe! Đầu đà tác ác vô cớ nhập trại ta làm chi?

Đứng gần đó, Cam Phúc vội thưa :

- Y quyên tiền đúc tượng Kim Cương, tôi cúng năm quan nhưng ý liệng đi, đòi những năm đĩnh bạc và đòi gặp chủ trại.

Mai Nương tiến tới chỉ tay vào mặt đầu đà mắng :

- Tên ác tăng này tạo ra sự quyên tiền để gây chuyện chi đây chớ tu hành gì cái hạng lục lâm này.

Nàng chỉ phiến đá nói tiếp :

- Nếu ngươi làm được đúng như thế này, bản cô nương sẽ ưng thuận cúng năm đĩnh vàng.

Dứt lời, nàng sắn tay áo nhấc bổng phiến đá lên vai thoăn thoắt đi ra giữa sân thét một tiếng lớn rồi lao bổng phiến đá qua nóc cổng ra ngoài rớt thịch một cái chuyển cả mặt đất.

Tức thì đầu đà vùng vằng bước xuống thềm ra xa, quay lại nói :

- Khá lắm! Bao Đại Cổ này xin chịu thua, nhưng hẹn ngày tái ngộ.

Tử Long cười :

- Ngươi chớ tới đây vô ích vì ta không có nhà, nhưng sẽ còn gặp ngươi

trên chốn giang hồ, nghe!

Đầu đà quay ngoắt ra cổng trại rủ áo đi thẳng. Mai Nương ghé tai Tử Long nói nhỏ mấy câu rồi hai người cùng vào nhà thay áo.

Đêm hôm đó, trời đổ lạnh hơn mọi ngày, gió căm căm, rét buốt. Từ chân Bạch Dương lãnh hiện ra một dạ hành khách tay cầm ngược đoản đao, chạy như bay tới Cam gia trại liệng mình lên cây cao nhìn vào trại. Toàn thể khu trại lớn yên tĩnh, nhà nào nhà nấy đóng cửa kín mít không một ánh lửa.

Bóng đen sà xuống đất, băng mình qua rào cây, qua sân cỏ đứng nép vào đầu nhà nơi có hai căn phòng giáp vách của Cam, Lã.

Người lạ rón rén áp tay lên khuôn cửa căn phòng Tử Long nghe ngóng, đoạn đưa mũi dao khẽ nậy cửa, rồi vượt vào trong phòng. Mùng hoa phủ kín chiếc giường trong góc phòng rộng rãi, trang nhã. Dạ hành khách lẹ tay vén cửa mùng thấy người nằm ngủ say xây lưng ra ngoài thì cả mừng liền giơ đao nhằm đầu hạ mạnh một lát.

Chát! Lưỡi dao chém trúng viên đá lớn bằng đầu người tóe lửa. Biết trúng kế, dạ khách vội băng mình qua cửa sổ, chạy một mạch qua sân vượt qua rào cây ra ngoài. Nhưng chân y vừa chạm mặt đất thì bỗng dưng bị một vật gì xiên nhói vào bả vai hữu, đau buốt khiến y bỏ rớt thanh đoản đao ôm vai chạy thục mạng biến vào đêm tối…

Từ chân rào cây, Mai Nương, Tử Long khúc khích cười nhìn theo dạ khách, không thèm đuổi.

Lượm cây đoản đao, Tử Long gại thử lưỡi đao lên bàn tay.

- Sư muội à, đầu đà Bao Đại Cổ chém trúng viên đá rồi. Lưỡi dao bị gợn mẻ, chắc y chém mạnh lắm.

Mai Nương nói :

- Tha cho y lần này nữa, chắc ác tăng không dám trở lại đâu. Lạ một điều là mình thù hiềm chi với y mà y cố ý gây ác với ta hoài! Hay là…

- Hay là sao, hả sư muội?

- Hay y là đồng bọn của Tăng Tòng Hổ nghe tiếng sư huynh về rồi nên tới đây ám hại cho tuyệt hậu họa?

Tử Long lắc đầu :

- Không phải bọn tên Tăng tặc đâu, vì nếu là họ Tăng, chúng sẽ khiêu khích ta rồi phục binh ám hại, chớ không khi nào cho người đi một mình như đầu đà Bao Đại Cổ. Theo ý ngu huynh thì tên này có lẽ là bằng hữu chi đó của anh em Trình Thiên Hổ, Bá Hổ bên Thiếu Hoa sơn. Sáng mai cho gọi Võ Đại Tam sang đây, hỏi sẽ biết… Lạnh quá vào nhà đi!

- Trời lạnh theo mực độ này, chắc sẽ mưa tuyết.

- Phải đó, sư muội ạ, tết Nguyên Đán trong dãy Tần Lĩnh sơn này năm nào cũng có tuyết. Cảnh sắc hùng vĩ bao la đẹp như cả một bài thơ.

Sáng hôm sau, Tử Long bảo Mai Nương :

- Chúng ta ở nhà cũng không có việc gì hơn, chi bằng phi ngựa sang bên Hoang sơn gặp Võ Đại Tam hỏi chuyện xem sao đi.

Mai Nương đồng ý, thắng hai tuấn mã Phi Vân, Hồng Long rồi sang thẳng khu trại mới.

Bọn cựu lâu la trở thành thôn dân hiền lành ngoan ngoãn, trừ mấy anh hỏa đầu, tất cả đều chăm chỉ kéo nhau ra ngoài rừng phá rẫy làm nương. Chúng thấy Cam, Lã tới đều ngừng tay kính cẩn chào hỏi.

Tử Long hỏi một người :

- Võ Đại Tam đâu?

- Dạ, trưởng thôn đang đốn cây trong rừng đằng kia.

Hai người cho ngựa đi qua khu mọi người đang làm việc, rẽ vào cửa rừng. Võ Đại Tam nghe tiếng chân ngựa, ngừng tay rìu nhìn ra thấy hai ân nhân tới liền chạy ra lạy chào.

Mai Nương, Tử Long xuống ngựa đỡ dậy.

- Thế nào? Công việc dễ chịu không?

- Dạ, sống cuộc đời tự lập thế này thanh thản lắm. Bằng giờ sang năm chúng tôi được hưởng hoa mầu, chắc chắn sẽ dễ chịu hơn nữa.

- Này, Võ Đại Tam, tôi muốn hỏi một việc riêng, giữ bí mật nhé?

- Dạ, nhị vị tạo lại cuộc đời cho chúng tôi, dù có sai nhảy vào lửa cũng không từ nan. Công tử cứ dạy.

- Trước kia, những kẻ đi lại liên lạc với anh em Trình tặc là những hạng người nào? Trưởng thôn có nhớ không?

Võ Đại Tam đáp ngay :

- Công tử thừa biết, lẽ cố nhiên toàn bọn giang hồ đại đạo.

- Không, tôi muốn nói có những giới tăng, đạo nào khác không?

Ngầm nghĩ giây lát, Võ Đại Tam nói :

- Có một vị đại tăng mà họ Trình rất trọng vọng coi như bực thượng khách. Mỗi năm qua chơi Thiếu Hoa sơn một lần. Khi ra đi, họ Trình lại tặng khá nhiều vàng bạc.

- Tên tăng nhân đó là gì?

- Dạ, thấy gọi là Bao đại sư, ngoài ra tôi không được rõ hơn nữa. Anh em Trình Thiên Hổ rất trọng người ấy, nghe đâu như y bản lãnh cao cường lắm.

Biết vậy đủ rồi, Tử Long nói lãng sang chuyện khác.

Võ Đại Tam nói :

- Chừng nào có việc gì cần sai bảo nhị vị cứ truyền dạy, dù thác chúng tôi cũng không từ nan.

Cam, Lã nói mấy lời cảm ơn rồi lên ngựa ra về. Tới gần Cam gia trại, hai người lấy làm lạ thấy mấy con ngựa cột dưới khóm trúc, vội vàng phi nhanh về nhà xem có chuyện gì.

Trong thảo sảnh, Cam Phúc đang ngồi tiếp mấy vị lão nông bên Hoang Sơn thôn, trong đó có Đặng Bách và Lý liệp bộ. Giữa án để một bọc lớn.

Thi lễ xong, Đặng lão nói :

- Bản thôn gọi có chút quá kính tặng nhị vị mong người vui lòng nhận cho.

Lý liệp bộ mở bọc vải, trải ra mặt gạch bộ da hắc hổ đã thuộc rồi, sau lại mở luôn bọc nhỏ bày lên áng hai đôi ủng võ và hai đôi vỏ hài cũng bằng da hắc hổ coi rất đẹp mắt.

Cam, Lã trầm trồ khen ngợi, cầm lên xem đi xem lại, ưng ý lắm.

Đặng lão nói :

- Bốn đôi giầy này rất bền và mềm. Da thuộc rất kỹ và các đường chỉ rất

chắc. Nhị vị đi thử xem có vừa chân không?

Mai Nương, Tử Long xỏ giày mới đi đi lại lại thử thấy mềm mại và vừa vặn vô cùng.

Mai Nương hài lòng nói :

- Vừa vặn như đo vậy! Khéo quá!

Đặng lão mỉm cười giải thích :

- Chúng tôi nhờ Cam quản gia mới lấy được kích thước đúng đó, nếu khâu phỏng chừng thì vừa vặn sao được!

Tử Long nói :

- Thế mà quản gia bí mật không cho tôi biết việc ấy.

Cam Phúc nói :

- Bất ngờ như thế mới vui chớ!

Đặng lão chỉ tấm da hắc hổ :

- Tấm da này của con đực, còn hài và ủng khâu bằng da con cái. Chúng tôi giữ lại một phần làm kỷ niệm. Chờ kiếm thêm ba bộ xương hổ nữa và một sơn dương, sẽ nấu cao Ngũ Hổ Quần Dương quý lắm.

Tử Long vui mừng lưu khách bên sơn thôn lại uống rượu. Trời trở lạnh nhiều hơn trước. Cam Phúc hỏi gia nhân thêm củi vào lò lửa. Chiều hôm ấy, trong khi mọi người đang chén tạc chén thù thì tuyết bắt đầu lác đác rơi.

Tử Long nói :

- Trời tối rồi mà tuyết lại đang rơi, mai quý vị sẽ hồi thôn cũng không trễ.

Đặng lão nâng ly rượu nói :

- Năm nào cũng ngày này tuyết phủ khắp khu vực cho tới tháng Giêng. Đó là nét đẹp của dãy Tần Lĩnh sơn. Tiết đại hàn từ hôm hai mươi ba, nhưng bây giờ mới thấm lạnh.

Suốt đêm ấy, tuyết xuống mỗi lúc một dầy. Sáng hôm sau khi mọi người trở dậy thì đã thấy đầu cây ngọn núi, cảnh vật bao la mông mênh phủ đầy tuyết trắng ngoạn mục vô cùng.

Tết Nguyên Đán đã qua Một buổi sáng nọ, Lã Mai Nương khoác áo lông cừu cho đỡ lạnh, chợt thấy Tử Long nhìn nàng chăm chú, nên hỏi :

- Gì mà sư huynh nhìn dữ vậy?

- Bữa nay trông hiền muội khoác tấm áo cừu, ngu huynh nhớ lại đoạn tả nàng Nhiếp Ẩn cởi hoa lư đi trên vùng tuyết đọng nơi Cư Dung Quan trong bộ Kiếm Khách Tân Biên do đại tướng Quách Tử Nghi đời Đường Túc Tông biên soạn. Giống hết không sai một nét nào!

Mai Nương hé miệng hoa lộ hàm răng ngà đều đặn cười khanh khách :

- Thì Trại Nhiếp Ẩn cũng vậy chớ sao! À, tiểu muội muốn biết sư huynh định ngày khởi hành chưa?

Tử Long gật đầu :

- Coi niên lịch, ngu huynh đã lựa ngày mười tám. Sau hôm rằm, Cam quản gia làm lễ cúng gia tiên và mộ phần cố phụ. Sư muội liệu sửa soạn hành trang. Ở nhà ngày nào ngu huynh không an tâm ngày đó.

- Sư huynh đã định hướng lộ trình chưa? Thiên hạ rộng rãi bao la mà nói về kẻ thù ta chỉ biết có tên Hắc sát cô thần Tăng Tòng Hổ, thiết tưởng mong manh khó tìm quá.

Suy nghĩ giây lát, Tử Long chậm rãi đáp :

- Y là đạo tặc tất ta phải tìm kiếm, thăm dò trong giới lục lâm. Điều thắc mắc hơn hết là không hiểu Tòng Hổ còn sống hay đã chết. Nếu y sống, năm nay trạc ngoại tứ tuần. Hình dáng y, ngu huynh còn nhớ rõ: vóc người cao lớn, da đen sần sùi, mắt lồi xếch ngược, tiếng nói thô kệch. Theo ý ngu huynh, trước nhất ta qua Cam Túc rồi dọc theo Vạn Lý Trường Thành tới Sơn Hải quan, chừng nào không thấy y, sẽ định liệu sau. Còn một điều nữa khiến huynh tin tưởng thế nào cũng sẽ gặp kẻ thù.

Mai Nương ngắt lời :

- Hồn linh cố bá phụ sẽ hướng dẫn chúng ta trên đường phục hận.

Tử Long gật đầu, đăm đăm nhìn người bạn cân quắc đồng môn.

- Không hiểu vì lý do gì, nhưng ngu huynh tin chắc như vậy đó.

Hai người đủng đỉnh đi theo dãy hành lang vòng ra phía sau nhà nhìn gốc cổ đào bông nở lớn như cánh bướm hồng rung rinh trước làn gió nhẹ.

Mai Nương nói :

- Thời tiết và cảnh sắc Tần Lĩnh sơn y hệt Mã Dương cương. Xuân tới nơi rồi mà tuyết còn phủ lạnh căm căm.

Tử Long vào nhà lấy áo choàng rồi cùng Mai Nương vui chân đi khắp trong Cam gia trại chào hỏi mọi người để mai mốt khởi hành.

Quá Ngọ hôm ấy, trừ các người nhà họ Cam có bên Triệu cửu phụ cũng đến tụ họp đông đủ kéo ra mộ phần Cam lão anh hùng tế viếng, sau đó lễ tại gia.

Tử Long, Mai Nương rút Yểm Nhật và Huyền Tiễn kiếm gát tréo lên mũi giáo Trường xà thù hận, thắp hương rồi quỳ trước bàn thờ lâm râm khấn vái cầu linh hồn lão anh hùng sống anh dũng thác linh thiêng hướng dẫn thần kiếm uống kiếm máu kẻ thù.

Trong nhà đóng kín không một luồng gió mà bỗng dưng bát hương lớn bốc cháy ngùn ngụt khiến mọi người đều linh cảm như anh hồn Cam Trường Mâu quanh quất đâu đây chứng nhận lời thề phục hận.

Ba hôm sau, đúng đầu giờ Thìn, Mai Nương, Tử Long mũ áo lông cừu, lưng đeo hành lý và trường kiếm từ tạ mọi người lên ngựa ra đi.

Khi đó vừa đúng thời Càn Long đệ nhị thập tam niên.

Nhân Hòa điện, Hòa Thân mật trình võ phái
Hạnh Hoa lâu, Khánh Xương bị đả mạng vong

Trưa hôm ấy, sau khi bãi triều, Càn Long về thẳng Nhân Hòa điện. Thái giám Vinh Lộc vừa dưng trà thì nội thị vào tâu có quan Nội vụ Thị lang là Hòa Thân xin yết kiến có việc cơ mật.

Nhà vua cau mặt suy nghĩ giây lâu rồi truyền cho vào.

Quan Thị lang Hòa Thân người Mãn trạc ngoại tam tuần theo thái giám Vinh Lộc vào tới nơi triều bái.

Càn Long phán :

- Cho khanh bình thân, miễn dùng đại lễ trong tư điện. Có việc gì cần kíp muốn gặp Trẫm giờ này?

Nhà vua vừa nói vừa chỉ tay ngó ý mời Hòa Thân ngồi xuống bành kỷ bên án thư nơi người đang ngự.

Vinh Lộc dâng trà lên quan Thị lang.

Hòa Thân đưa mắt nhìn viên lão thái giám, im lặng chờ vua phán quyết.

Biết ý, Càn Long nói :

- Trong điện lúc này chỉ có ba người mà Vinh Lộc là cái bóng lúc nào cũng ở bên Trẫm khanh đừng nghi ngại.

Hòa Thân liền rút trong tay áo một cuốn thơ văn hai tay kính cẩn đặt lên

long án.

- Tâu Bệ hạ, đây là bổn phúc trình mới nhất do Trưởng ban Cơ mật từ Giang Nam đích thân về tường báo. Bởi vậy hạ thần không dám chậm trễ dù biết Người mới mệt nhọc hồi cung.

Càn Long vội mở bổn phúc trình ra đọc.

Nếu theo chế độ các triều vua Hán tộc thì quan Thị lang không được phép đích thân vào chầu Vua tâu trình cơ mật vụ, mà phải chuyển qua Bộ và thượng quan do mình trực thuộc chuyển giao.

Nhưng chánh quyền Thanh triều là bộ tộc chánh quyền vì Hoàng đế không được toàn thể dân Hán ủng hộ mà chỉ trông cậy vào sự ủng hộ của bộ tộc mình.

Một chánh quyền như vậy ắt phải tự tâm và phải cần tới phương pháp quyền thuật, cho nên chế độ Thanh triều có ý nghĩa pháp thuật nhiều hơn là chế độ xác thật.

Khi nhà vua có mạng lệnh cho viên quan nào thì gửi thẳng cho người ấy chớ không phải gởi cho Bộ hay vị thượng quan mà viên quan đó trực thuộc để chuyển giao như thường lệ của các tiền triều Hán tộc.

Các quan Thượng thư đứng đầu các Bộ không được trực tiếp ra mạng lệnh cho các cấp hạ thuộc.

Lục bộ có ba mươi sáu quan Thượng thư và Thị lang. Mỗi Bộ có hai quan Thượng thư, một Mãn, một Hán và bốn Thị lang, hai Mãn, hai Hán. Ai nấy đều cò quyền được trực tiếp tấu đối riêng với nhà Vua.

Bởi thế không ai biết bạn đồng liêu mình đã tâu đối việc gì.

Hòa Thân là người xiểm nịnh khéo léo nên Càn Long rất quí mến trao cho nhiệm vụ cơ mật dò xét về hoạt động của các phái võ miền Nam và miền Tây nam Trung Quốc vì nhà vua ngờ miền Nam đất rộng người nhiều, các trí sĩ Hán tộc bỏ văn học võ mong có dịp phản Thanh.

Càn Long cho Hòa Thân toàn quyền hành động, tự tay ban tiền bạc cho y tổ chức một ban do thám mà mục tiêu chánh là Thiếu Lâm tự, Nga Mi, Bạch Hạc, Võ Đang.

Ban do thám hoạt động dưới quyền điều khiển của Hòa Thân có nhiệm vụ gây rối để môn đồ các võ phái thù hiềm tàn sát lẫn nhau để Ngư ông Thanh triều ở giữa thủ lợi.

Đọc một hơi hết bốn phúc trình dài, Càn Long thần người ra suy nghĩ hồi lâu :

- Thiệt Trẫm không ngờ họ hoạt động mạnh dường ấy. Đó là chưa kể các phái Sơn Đông, Con Luân, Không Động và Thái Cực ở Đông tam tỉnh.

- Dạ.

- Khanh có tin chắc chắn về Tung Sơn Thiếu Lâm tự đào tạo nổi hàng năm từng ấy người không?

- Bệ hạ có thể tin được ở kẻ hạ thần. Nếu không chắc chắn ngu thần không dám dâng bốn tường trình. Chính Thiếu Lâm tự mới là lò đào tạo nhân tài ghê gớm vì các môn đồ xuất thân từ chùa đó còn rải rác khắp thiên hạ truyền dạy cho bao nhiêu người, thành thử con số còn gấp thêm nhiều lần mà ban do thám không thể kiểm soát nổi.

- Như vậy có nghĩa là các phái khác sút kém hơn Thiếu Lâm, phải không?

- Bẩm không. Vì tôn chỉ, các phái kia kém Thiếu Lâm về lượng, nhưng so về phẩm, môn đồ các chánh phái ấy khi xuất thân đều là những kiếm khách giang hồ hữu hạng, trí óc rất cách mạng phương hại cho triều đình không nhỏ, nhất là Nga Mi sơn.

Càn Long gật đầu, nhìn Hòa Thân :

- Quả có vậy. Cách đây không lâu Trẫm có nhận được báo cáo về sự liên lạc giữa ba phái Nga Mi, Côn Luân và Sơn Đông, vấn đề hết sức tế nhị và khả nan.

Nở nụ cười nhan hiểm, quan Thị lang Hòa Thân nói khẽ :

- Kẻ hạ thần thiết nghĩa chỉ có kế phản gián thế này… thế này… là hơn cả.

Nhà vua gật đầu, phán :

- Lời bàn của khanh rất trúng ý Trẫm, và cần thực được hành ngay.

Lấy trong ngăn rút ra một tập giấy nhỏ, Càn Long cầm bút chấm mực trong nghiên ngọc phê lên mỗi tờ giấy mấy chữ rồi đưa cho Hòa Thân :

- Tập ngân phiếu đặc biệt này Trẫm ký sẵn, khanh khá giữ lấy dùng trong công tác này. Tổn phí không cần, miễn là được việc.

Hòa Thân khúm núm đỡ tập ngân phiếu cất vào trong ngực áo bào.

Nhà Vua hỏi :

- Trưởng ban mật vụ Hoa Nam hiện mới về Bắc Kinh?

- Dạ, Thiết Diện Hổ mới về và ở tư dinh của hạ thần. Bệ hạ có thể tin ở lòng trung thành của người ấy cũng như ở ngu thần.

- Hiền khanh!

Hòa Thân giựt mình thưa :

- Thưa, Bệ hạ truyền?…

- Sáng nay lâm triều, Trẫm đã cho Trần Hoằng Mưu và Lưu Dung biết ý định du Giang Nam của Trẫm, vậy từ nay không cần mật trình về Bắc kinh nữa cho tới khi Trẫm hồi triều. Khanh được toàn quyền hành động miễn là đạt kết quả tốt có lợi cho triều đình. Trẫm sẽ tự ý xem xét tình hình Giang Nam trong cuộc du hành bí mật này. Khanh hiểu ý Trẫm chưa?

Hòa Thân biến sắc tâu :

- Ngu thần hiểu rõ ngụ ý rồi, nhưng việc bệ hạ tự kỷ du hành là cả một sự mạo hiểu lớn lao, thần rất e ngại…

- Không, ý Trâm đã quyết, khanh chớ ngăn cản. Hoàn toàn giữ bí mật nghe?

- Dạ, Bệ hạ đã chỉ định ai theo bảo giá chưa?

Càn Long lắc đầu :

- Không! Thêm vướng và vô ích. Thôi cho khanh về, và nhớ những lời Trẫm đã căn dặn. Sẽ thăng thưởng sau.

Hòa Thân vốn biết ý nhà vua đã quyết là thi hành không ai ngăn cản nổi nên đứng ngay dậy quỳ lạy, lui khỏi Nhân Hòa điện.

Càn Long cất bản phúc trình của Hòa Thân vào ngăn rút riêng, nghĩ ngợi hồi lâu rồi ngự bút viết một đạo chỉ trao cho Vinh Lộc :

- Sáng mai khi Trẫm đi khỏi rồi, khanh khá trao chiếu này cho Văn Hoa đại học sĩ Trần Hoằng Mưu và Lưu Dung, nghe.

Vinh Lộc lãnh chiếu chỉ đứng sang bên.

Càn Long mỉm cười nhìn người bầy tôi trung thành ấy rồi vào thẳng hậu cung. Sáng hôm sau nhà vua cải trang thành thường dân, đeo hành lý lên ra lối cửa bên Hoàng thành thoát khỏi Kinh Sư.

Như một con vật được tháo cũi sổ lồng, Càn Long vui chân đi tới Thụy Long trấn nhà cửa san sát, đường sá rộng rãi, kẻ qua người lại đông đảo tấp nập, phồn thành lạ thường.

Qua hết phố nọ tới phố kia, Càn Long thích chí nghĩ thầm: "Hừ! Nếu không nhất quyết rời khỏi Hoàng thành thì sao trà trộn được với dân chúng để trông cảnh người Mãn, người Hán chung sống trong cảnh thái bình thịnh vượng này!"

Vừa đi vừa xem ngắm mải miết, chợt thấy một tửu lầu xây ba từng lộng lẫy nguy nga, giữa cửa treo tấm biển đề ba chữ Ỷ Nam Lâu.

Bên kia đường, một tửu lầu nữa đề bảng hiệu Mãn Hán đại tửu lầu kiến trúc cực kỳ hoa mỹ.

Thấy vậy Càn Long rất đẹp ý cho rằng người chủ lầu đó rất tâm lý biết cách dung hòa để hai tộc Mãn, Hán được vui chơi gần nhau hiểu biết hơn.

Vua liền lên thẳng lầu nhì chọn một thồi kế bên cửa sổ nhìn được xuống đường.

Tửu bảo y phục gọn ghẽ thấy khách sang tới vội vã chạy tới chào hỏi trình thực đơn.

Càn Long gạt thực đơn sang bên bảo :

- Tửu lầu này có món ăn nào quý nhất, rượu ngon nhất thì người dọn ra ta dùng.

Tửu bảo vâng dạ quay đi, lát sau bê một khay đầy cao lương mỹ vị nóng hổi, khói bay ngào ngạt khiến nhà vua rất ưng ý.

Tửu bảo rót rượu hầu khách :

- Bẩm khách quan, thứ Mai quế lộ này cất lâu từ hai chục năm nay và do người nhà của chủ nhân bản lầu gởi từ Quảng Đông lên, ngon lắm!

Càn Long nhấp thử một ngụm, khả gật đầu :

- Khà! Ngon thiệt! Rượu ngon, ăn tốt đã đành, chẳng hay tửu lầu này có nhận khách trọ không?

- Thưa quý khách, bản lầu trên dưới có ba chục phòng trọ, người dùng hạng nào cũng có sẵn.

- Giữ cho ta một phòng thượng hạng… À, ta không ngờ Thụy Long trấn này mà dân cư đông đúc tập nập lạ thường không kém chi nơi đô thị?

- Thưa, tại trấn này gần Kinh Sư, khách thường từ Nam lên Bắc đều phải qua đây nên phồn thịnh lắm. Hơn nữa, mấy bữa nay vào hội cúng thần nên người đi đường quả có đông hơn thường ngày.

Càn Long đẹp ý ăn ăn, uống uống như hùm, ngà ngà say mới xách hành lý vào phòng nghỉ.

Hôm sau trở dậy khoan khoái, nhà vua dùng điểm tâm xong, bảo người ngồi quầy :

- Tôi gửi hành lý đây được không?

- Dạ, khách quan cứ khóa cửa phòng lại và an tâm. Chúng tôi xin bảo đảm. Chưa từng bao giờ có người kêu mất mát gì tại bổn lầu cả.

Càn Long vui vẻ xuống lầu, mải miết đi khắp mọi nơi trong trấn, cảm thấy sung sướng được sống tự nhiên không gò bó theo cuộc đời vương giả.

Lang thang tới khi mặt trời đã đứng bóng, nhà Vua chợt nghe tiếng đờn ca thánh thót từ đâu vọng ra.

Nhìn quanh, Càn Long gần đó một tòa Bạch Vân lầu huy hoàng cao ngất, cửa chánh trạm trổ sơn son thếp vàng cực tỉ mỉ, bèn lẩm bẩm nói một mình :

- Chà! Lầu các sang trọng chẳng kém chi các đại lầu ở Bắc Kinh! Đói bụng rồi, ăn đã!

Đủng đỉnh, Càn Long bước vào.

Tửu bảo vận đồng phục săn đón mời chào quý khách sang trọng, vương tướng ấy. Nhà Vua theo thang cuốn lên lầu trên cùng, thoáng và thưa thực khách hơn và sự trần thiết cũng huy hoàng hơn các từng lầu khác gấp bội. Toàn thể căn lầu rộng rãi chia ra nhiều thực phòng lớn có nhỏ có. Trong một căn dành riêng cho nhạc công, đoàn ca nhi đang tấu tam thập lục cầm đệm

theo một giọng ca du dương nhẹ nhàng.

Càn Long chọn nơi gần lan can ngồi gọi mấy món hảo hạng thong thả ăn uống, nhìn cảnh phố xá tấp nập đến tận chiều mới ngà đứng lên định xuống lầu.

Tửu bảo vội thưa :

- Ba từng lầu riêng biệt, xin khách quan trả tiền tại đây cho.

Nhà Vua móc túi lấy nhưng giật mình ngẩn người, chợt nhớ bỏ quên tiền trong bọc hành trang gởi lại nơi Mãn Hán lầu.

- Ta quên không đem tiền bạc theo, biên nhận mai trả được không?

Thấy ông khách sang trọng phương phi mà nói bỏ quên tiền, tửu bảo đâm ra nghi ngờ gặp tay đại bịp nên xẵng lời :

- Khách quan dùng bữa hảo hạng tốn hết mười lượng bạc. Nếu thực khách nào cũng như ngài thì chắc Đăng Vân lầu này phải đóng cửa sớm. Hay là ngài vui lòng cố tạm vật gì đáng giá, mai đem tiền chuộc lại cũng được.

Tuy có bảo ngọc đeo trong người nhưng không lẽ bỏ ra cầm cố vì thiếu mươi lạng bạc, nhà Vua bực mình gắt :

- Ta không mang theo vật trang sức nào cả, không lẽ ngươi lột áo ta sao?

- Chúng tôi mở tiệm buôn bán đúng luật, thuế trả đủ, luật định ăn hàng thời phải trả tiền. Ngay đến nhà Vua cũng vậy, phải thế long bào mới được ra khỏi tửu lầu này, nữa là khách quan!…

Nghe câu nói hỗn xược đó, Càn Long nộ khí xung thiên quát :

- Đồ hỗn xược rất đáng chết!

Dứt lời nhà Vua tát luôn tên tửu bảo nhào xuống đất, dậm chân lên ngang bụng rồi thoi cho một quyền nữa. Tửu bảo gãy răng hộc máu miệng kêu la inh ỏi.

Người làm trong tiệm xô cả tới, nhưng Càn Long đã nhắc luôn hai tay hai chiếc ghế, lẹ chân xuống thang lầu, quát :

- Tên nào muốn chết thì cứ xuống đây!

Nhân viên lầu nhì và dưới nhà không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao nên không kịp cản. Nhà Vua thừa thế chạy ra đường e chỗ tửu lầu vướng víu mà

đối phương lại đông người khó bề dụng võ.

Lúc đó trong tửu lầu có người hô lên :

- Bớ anh em bắt tên ăn quịt! Mau, kẻo nó chạy mất!

Lúc ấy nhân viên tửu lầu mới kẻ dao, kẻ gậy rùng rùng đuôi theo nhì nhà Vua đã ra tới đường, dừng lại quyết đánh.

Bỗng có một thiếu niên trạc mười sáu mười bảy tuổi, y phục chững chạc, diện mạo khôi ngô tuấn tú, từ chỗ mọi người đi đường thấy sự lạ đứng xem, tiến thẳng vào giữa, dang tay can chững chạc nói lớn :

- Khoan! Có việc chi vậy mà phải bạo động? Các ngươi không được cậy đông hiếp kẻ cô thế khinh thường luật pháp.

Viên quản lý tửu lầu tiến lên nói :

- Người này ăn hàng hết trên mười lượng bạc đã không có tiền trả còn đánh tửu bảo khuyết sỉ, không đánh còn để làm chi? Thiếu niên hãy tránh xa kẻo bị vạ lây bây giờ!

Thiếu niên vẫn giơ ngang tay quát :

- Khoan! Người ta không trả, ta bằng lòng trả thế. Các ngươi không muốn nhận thì cùng lên quan.

Nhân viên tửu lầu thấy thiếu niên bằng lòng trả tiền cho người khách lạ thì ưng thuận ngay. Nhà vua đẹp ý vì tính tiền khí khái của thiếu niên nên đem việc quên tiền và tư cách hỗn xược của tửu bảo nói cho thiếu niên nghe, Thiếu niên nghe đoạn bước vào tửu lầu lấy tiền trả và hỏi xem có thiệt hại gì sẽ bồi thường. Viên quản lý trả lời chưa đổ bể vật gì nhưng tên tửu bảo bị đánh đau.

Thiếu niên liệng một lượng bạc nữa lên mặt quầy rồi bảo viên quản lý :

- Người ta ai không có lúc lỡ quên? Đường hoàng như khách quan kia lẽ nào muốn quịt của nhà hàng mươi lượng bạc sao? Một tửu lầu lớn như vậy đáng lẽ phải nhã nhặn mới được lẽ đâu vì mấy lượng bạc mà làm rầy một vị quý khách nhường kia! Lượng bạc này cho tên tửu bảo đi sửa răng. Láo xược thế đáng lẽ còn phải đòn thêm nữa mới trúng lý.

Nói đoạn thiếu niên trở ra.

Từ nãy Càn Long mải xem cách xử sự rất đàng hoàng của thiếu niên lấy làm đẹp ý, bèn đón hỏi :

- Hỡi thiếu niên, vì lẽ gì liều mình can gián vụ xung đột như vậy? Bỏ nhiều tiền trả dùm lát về nhà không sợ bị song thân quở mắng sao? Quý danh là chi?

Thiến niên khoanh tay :

- Sá chi việc nhỏ mọn mà tiên sinh phải bận tâm. Sách có câu: "Nhân tình lưu nhất tiếng tất nhật hậu hỏa tương kiến", trong thiên hạ "tứ hải giai huynh đệ", người quân tử thấy việc bất bình chẳng lẽ bỏ qua nên tôi can gián, mong tên sanh nguôi giận, chấp chi tên tửu bảo là hạng tiểu nhân! Tiểu tử họ Chu tên Nhật Thanh, đi thâu tiền nợ cho gia mẫu về qua đây, chắc lão mẫu không quở mắng tiểu tử về nghĩa cũ này đâu. Nếu tiên sinh không hiềm tiểu tử còn ấu trĩ, xin mời quá bộ về tệ xá cho tiểu tử được lãnh giáo đôi điều.

Thấy thiếu niên khẩu khí anh hùng, cử chỉ tề chỉnh, gia giáo, Càn Long hết sức vui vẻ bèn dắt tay y cùng đi.

Chu Nhật Thanh nói :

- Chẳng hay quý tánh đại danh là chi? Và từ đâu qua trấn này?

Không do dự, Càn Long đáp :

- Tôi họ Cao, tên Thiên Tứ, tòng sự trong phủ Văn Hoa đại học sĩ, nhân dịp nghỉ phép nên từ Bắc kinh nhàn du qua đây chơi và có lẽ xuống du hành đất Giang Nam.

Hai người một trẻ một đứng tuổi vừa đi vừa chuyện trò rất tương đắc, không mấy đã tới một phố an tĩnh hơn. Chu Nhật Thanh chỉ ngôi nhà xinh xắn trước cổng trồng cây liễu xanh xanh mềm mại trước gió chiều :

- Tới nơi rồi, tệ xá kia kìa.

Mở cổng Nhật Thanh mời quý khách vào nhà kéo cửa mời ngồi thưa :

- Gia phụ quá cố từ hồi tiểu tử còn nhỏ dại, hiện chỉ có lão mẫu trong nhà, kính mời tiên sinh chờ một lát để tiểu tử vào hậu phòng thưa chuyện.

Nhà Vua gật đầu :

- Hiền điệt khá mời tôn mẫu ra đây cho tôi được chúc mừng người có

trang quý tử anh hùng.

Chu Nhật Thanh vào thưa cơ sự cho mẹ hay và mời ra nhà ngoài. Chi mẫu, Huỳnh thị An Nhân, vốn là người hiền đức tiết nghĩa, thấy con trai hào sảng, nghĩa khí ưu giao du với những người đứng đắn thì rất chiều quý, sai nô tỳ pha trà mời khách. Nhìn qua rèm thấy quý khách tướng mạo phương phi, mày rồng mắt phụng, uy nghi lẫm liệt, Huỳnh thị bèn theo Chu Nhật Thanh ra chào.

Nhà Vua đứng dậy đáp lễ :

- Tôi bất chợt qua đây làm rộn quý xá, mong phu nhân xét tình lượng thứ. Thấy lệnh lang là người khảng khái nên tôi theo về đây cho biết nhà để hoàn lại số tiền đã giúp tôi hồi nãy. Chẳng hay Nhật Thanh năm nay được bao nhiêu tuổi mà không đi học để sau này công thành danh toại. Tôi đã nhận xét kỹ, lệnh lang quý tướng sau này tất thế nào cũng lập nên nghiệp lớn.

Chu mẫu đáp :

- Món tiền nhỏ mọn, tiên sinh chớ bận tâm. Nhật Thanh năm nay chẵn mười bảy tuổi, có võ vẽ đọc sách thánh hiền, hiền nỗi cháu nó không ưa nghề văn, chỉ thích luyện tập võ nghệ và học đòi kết bạn giao du. Nhân dịp tiên sinh qua chơi, dám mong người chỉ giáo cho cháu vài lời, phước đứng đó lớn bằng trời biển.

Suy nghĩ giây lát, Càn Long nói :

- Thấy lệnh lang quý tướng hào sảng, ắt tương lai rực rỡ nên muốn tỏ bầy thiển kiến.

Chu mẫu nói :

- Xin tiên sinh cứ dạy, đó là phước lớn cho nhà họ Chu chúng tôi.

- Lệnh lang là người có chí khí cần phải được hướng dẫn, giúp để sau mới hy vọng thành công. Năm nay y mười bảy tuổi, nếu cứ mai một ở nhà biết bao giờ thành đạt? Tôi là môn hạ quan Văn Hoa đại học sĩ Lưu đại nhân, có thể giúp Nhật Thanh công thành danh toại được, chi bằng phu nhân cho phép tôi nhận y làm nghĩa tử và cho theo tôi Nam du chuyến này cho rộng tầm con mắt, sau này đề cập dễ dàng hơn. Chẳng hay phu nhân nghĩ thế nào?

Chu mẫu mừng rỡ đáp :

- Cao tiên sinh có lòng thương muốn dẫn đường chỉ lối cháu nên người, lẽ nào tôi không ưng thuận? Nam nhi chí ở tứ phương, tôi đang lo cháu nó cứ ru rú ở nhà thời không biết bao giờ thành đạt, nay tiên sinh cho cháu cùng du Giang Nam quả là dịp hi hữu, tôi rất vui lòng.

Nói đoạn, Chu mẫu quay lại bảo con trai :

- Nhật Thanh, con nghe rõ câu chuyện rồi đó chứ? Vậy hãy khá bái lạy nhận Cao tiên sinh, Chu Nhật Thanh bèn tiến đến trước mặt nhà Vua làm lễ.

Càn Long tháo chiếc dây đeo bằng vàng đeo hột Bảo Châu Thấu Lục lớn bằng đốt ngón tay đưa Nhật Thanh chuyển cho Chu mẫu làm lễ giao kiến.

- Với hột trân châu này, nếu có việc cần kíp phu nhân cứ đến Kinh Sư vào thẳng phủ Lưu đại nhân, nói là do tôi sai đến thì việc nan giải đến đâu cũng phải xong.

Chu mẫu mừng rỡ nhận bảo ngọc cất đi và lui vào hậu sảnh sửa soạn tiệc rượu mừng, lưu quí nhân ở lại một đêm cho Nhật Thanh kịp thu xếp hành trang theo nghĩa phụ Nam du.

Sáng hôm sau, Chu Nhật Thanh vào bàn thờ lễ gia tiên và lạy từ biệt mẹ rồi cùng nghĩa phụ về Mãn Hán tửu lầu tính trả tiền trọ.

Viên quản lý nói :

- Đêm qua không thấy khách quan trở về, tôi đã thấy lo.

Nhà vua cười :

- Đang dạo chơi thì gặp người quen đưa về nhà uống rượu quá chén sáng nay mới tỉnh.

- Chuyến sau qua đây thế nào cũng mời khách quan quá bộ tới bổn quán.

Càn Long gật đầu rồi cùng Nhật Thanh đeo hành lý ra khỏi Thụy Long trấn, theo đại lộ hướng phía Hải Biên quan.

Ngày đi, đêm nghỉ, hai cha con ung dung nhàn nhã, mấy hôm sau tới nơi liền tìm tửu quán giữa nơi phố xá náo nhiệt vào trọ. Chu Nhật Thanh chưa bao giờ được đi xa nên lấy làm thích lắm. Ngay đến nhà Vua cũng vậy. Xưa nay ngự giá đi đâu thì tiền hô hậu ủng, đón tiếp mất cả tự nhiên. Nay được

sống tự do như mọi người ung dung tự tại nên nhà vua có cảm tưởng khoan khoán như người thoát khỏi chốn gông cùm, nô lệ dù cái nô lệ ấy ở trên nhưng gấm lụa là.

Nghỉ ngơi một hôm, Càn Long mới hỏi thăm tiểu nhị :

- Hải Biên quan này có nơi nào thanh nhã khả dĩ nhàn du được không?

- Bẩm khách quan, trấn này tuy khá lớn nhưng chỉ có Hạnh Hoa lâu là đáng để khách viễn phương chú ý thôi.

- Lầu đó thế nào? Có gì đặc biệt?

- Dạ đặc biệt lắm chớ! Kiến trúc theo kiểu Bắc Kinh do công tử Khánh Xương thân họa bản đồ, hoa viên u nhã, đài các cực kỳ hoa lệ. Thưa khách quan tả không hết được, phải mục kích mới biết thiên hạ đồn quả không ngoa.

- Khánh Xương là con danh gia thế tộc nào?

- Khách quan từ xa tới không biết là phải. Diệp công tử là con quan Đề đốc trấn thủ Hải Biên quan. Ngày ngày công tử đem bạn bè, hạ thuộc tới Hạnh Hoa lầu uống rượu vui chơi. Trong khi công tử có mặt ở đó thì thực khách không ai được phép lên lầu, nhưng uống rượu ở các đình khác hay dưới lầu thì được. Khách quan tới đó nếu gặp lúc Diệp công tử đang thù tạc thì thưởng ngoạn phong cảnh rồi trở về đây uống rượu nhé!

Nghe đoạn nhà Vua hỏi thăm đường rồi gửi hành lý chủ quán, cùng Nhật Thanh đủng đỉnh đến Hạnh Hoa lầu thưởng ngoạn.

Không mấy chốc tới Hải Biên nhai, quả nhiên một tòa lầu cao ngất, mái lớp trên lớp dưới ngói xanh cong cong tuyệt đẹp, chung quanh có tường hoa bao bọc. Cổng mở rộng, dưới mái cổng vắt ngang tấm biển sơn đen thếp vàng đề năm chữ đại tự Hạnh Hoa Tân Khánh Lầu.

Hai cha con dắt tay nhau qua cổng. Bên trong, hoa viên rộng rãi trồng trăm hoa, muôn màu muôn sắc với những hàng thanh liễu mịn màng lửng lơ rọi bóng xuống mặt trước liên trì bán nguyệt. Đây đó, mấy ngọn giả sơn trang bị như thật, khúc khủyu quanh co ẩn nấp mấy nhịp cầu thanh thanh thơ mộng. Đi vòng hoa viên xem ngắm một hồi, hai cha con không hết lời khen ngợi

người tạo nên khu Hạnh Hoa lầu này quả có tài đặc biệt về khoa kiến trúc.

Mấy nơi như Lục Lăng đình, Phụng Hoa đình, Nhược Lan đình và ngay từng dưới lầu Hạnh Hoa, thực khách đông nghẹt.

Nhà Vua dắt Chu Nhật Thanh lên thềm định vào thì tửu bảo đã bước vội ra khẩn khoản :

- Khách quan đến trễ quá, thực khách không còn chỗ ngồi, mong khách quan miễn chấp và hẹn lúc khác vậy.

Càn Long nói :

- Ta nghe tiếng Hạnh Hoa lầu tới đây chỉ cốt xem ngắm kỳ công về kiến trúc thôi chớ không muốn dùng cơm rượu, vậy ngươi khá chỉ dẫn ta đi coi, lát nữa sẽ hậu thưởng.

Tửu bảo ngần ngại :

- Hôm nay Diệp công tử đã cho đặt tiệc sẵn, xế chiều sẽ tới, nếu khách quan chỉ thưởng ngoạn không thôi, tôi có thể chiều ý được, nhưng yêu cầu người theo đúng mấy điều kiện này tôi mới dám cho vào.

- Yêu cầu điều gì, cứ nói đi.

- Vào Hạnh Hoa lâu chỉ thưởng ngoạn thôi, không động chạm tới đồ vật bày hiện trên đó. Thưởng ngoạn xong ra về ngay đừng trì trễ. Diệp công tử biết việc này tôi sẽ bị đòn và mất việc đó.

- Tưởng gì chớ chỉ có thế thôi, ngươi khỏi lo. Thưởng ngoạn xong thì ra về, ai ngủ trong đó làm chi?

- Đã vầy, xin mời người theo tôi.

Nhà Vua dắt tay Nhật Thanh theo tửu bảo qua dãy hành lang vòng tới một tòa Vọng thủy đình trên cửa treo ngang tấm biển đá đen dát ba chữ lớn bằng cẩm thạch Hạnh Hoa lầu. Sàn lầu lót toàn bằng thứ cẩm thạch gân trắng ngoạn mục lạ thường. Nhìn qua các cửa cuốn, bên ngoài có giả sơn kiểng vật tuyệt mỹ, tòng liễu lả lướt u nhã dị thường.

Đi thẳng vào hậu đình, bước lên phi lộ kiều bằng đá trắng lan can triện nổi chữ Vạn Thọ kiểu tròn đều đặn. Nhìn xa xa thấy biển cả bao la, muôn trùng sóng bạc.

Trên lan can hình bát giác bao bọc quanh lầu, bầy các chậu bỏng hồng toàn giống Bạch ngọc lan, Tố tâm lan và ba thứ mẫu đơn hắc, bạch, hồng. Bước vào lầu rộng rãi nguy nga chẳng kém chi hoàng thành hoa lệ có mẫu đơn đình trong Ngự uyển. Trên lầu treo năm ngọn đèn lưu ly bằng pha lê lóng lánh như gương, trên tường dát gỗ trầm hương treo la liệt những bút tự danh nhân đời Đường, Tống. Nào là tứ bình bằng gỗ bạch đàn cẩn ngọc ngũ sắc tượng trưng tứ thời Xuân, Hạ, Thu, Đông, nào là đối liễn Đông Bích Đồ Thư, Tây Viên Hằng Mạc bằng hồng thạch cẩn huyền treo trên cột chạm muôn hoa.

Các đồ vật, nào án thư, nào bành kỷ toàn bằng tây Tử đàn hương chạm trổ tinh vi, cẩn vân thạch màu lục, màu hường. Cửa mở rộng rãi thoáng đạt lạ thường, cánh cửa dát kính ngũ sắc khiến mùa đông cũng có thể tụ họp trên lầu cao được mà không sợ lạnh.

Càn Long đủng đỉnh thưởng ngoạn tấm tắc khen đẹp, dẫn giải cho Nhật Thanh hiểu biết các thức cổ bình. Hai cha con mải miết đi vòng xem tới một chỗ cửa đóng kín liền đẩy cánh ngó vào thấy lầu trong rộng lớn chẳng kém chi lầu ngoài, ngay chính giữa bày một thồi tiệc sẵn sáng toàn chén vàng đũa ngọc.

Nhà vua day lại hỏi tửu bảo :

- Có lẽ tại ta không xứng đáng dùng tiệc trên lầu này nên hồi nãy người nói đông thực khách, hết chỗ ngồi, vậy thồi tiệc này để làm chi? Sao lại kẻ trọng người khinh vậy?

Tửu bảo vội thưa :

- Bẩm khách quan, thồi tiệc này của Diệp công tử, cuối giờ Thân sẽ cùng bằng hữu tới dự như tôi đã nói hồi nãy. Bởi vậy tôi mới yêu cầu người thưởng ngoạn trong chốc lát rồi ra về, nếu kéo dài, lát nữa Diệp công tử đến không những là khổ cho tôi mà còn phiền nhiều thứ cho cả khách quan nữa! Mong người hiểu cho. Thưởng ngoạn hết rồi, giờ người trở bộ kẻo trễ.

Càn Long bất bình cau mặt nói lớn :

- Người sợ thằng Khánh Xương chớ lão gia đây không sợ. Nó kiếm

chuyện ta sẽ đánh tan xác cho mà coi. Còn ngươi nữa, biết điều mau dọn rượu ra đây cho ta thưởng ngoạn phong cảnh, sẽ được trọng thưởng, mau!

Tửu bảo tái sắc cũng nói lớn :

- Khách quan bội ước lạ kỳ! Tiệc rượu ấy của Diệp công tử, ai dám đem ra cho khách quan dùng để chuốc lấy cái chết? Xin người xuống lầu ngay!…

Nhà Vua cả giận xốc tới tay tả nắm cổ áo, tay hữu luồn vào đai lưng tửu bảo nhấc bổng lên đi thẳng ra ngoài cửa lầu giơ tửu bảo ra khỏi lan can, quát :

- Muốn sống thì mau dọn rượu ta dùng, muốn chết theo thằng công tử của ngươi thì ta sẽ liệng ngươi xuống dưới kia! Trong hai điêu, khá chọn lấy một.

Nhìn xuống dưới đất thăm thẳm, tửu bảo thất kinh kêu van :

- Ngàn lạy khách quan tha tội cho, con sẽ chiều theo ý người tức khắc.

Nhà vua mỉm cười đặt nhẹ tửu bảo xuống sàn cẩm thạch :

- Dọn mau rượu ra đây. Thằng công tử bạch diện đố đến thì đã có ta đối phó, nghe! Vả lại ta dùng rượu chốc lát rồi ra về, người khỏi lo.

Hoảng quá, không ngờ ông quí khách coi bề ngoài trưởng giả ấy lại lanh lẹ, sức khỏe lạ lùng, tên tửu bảo đánh liều, tiền thoái lưỡng nan, dọn rượu ra thồi cho cha con ông khách nhậu nhẹt.

Nhà vua khoái chí nói :

- Được lắm, bao nhiêu món ngon dọn hết ra đây! Tính trăm lượng ta cũng trả không sao!

Đang cơn đói bụng rượu ngon, nhắm tốt, cảnh sắc chung quanh đặc biệt nên thơ, hai cha con ăn, uống thỏa thuê không để ý đến tửu bảo lẩn trốn từ lúc nào đi nhờ người loan báo Diệp Khánh Xương.

Nguyên Đề đốc Hải Biên quan họ Diệp tên Thiệu Hồng vốn là một tay tham quan ô lại chuyên môn đục khoét công khố, tác oai tác quái khiến dân cực kỳ khổ ải ta thán mà không dám kêu oan vì e họ Diệp nắm trọn quyền sinh sát trong tay báo thù.

Tuy năm thiếp, bảy thê nhưng vì trác táng nên Thiệu Hồng chỉ sang được một trai là Khánh Xương, chiều chuộng nưng niu quý hóa hơn vàng.

Cha nào con nấy, Khánh Xương lớn lên không chịu học hành, suốt ngày

lêu lổng, tụ họp mấy tên con quan thuộc hạ, Đề đốc và bọn con nhà giàu vô lại, cậy thế cậy quyền, hết vung tiền ra như rác tại chốn yên hoa ký nữ, lại lông bông kéo bè kéo lũ khắp phố phường trêu cợt, hiếp đáp đàn bà con gái, khiến mọi người ghê sợ chúng như lũ hung thần nên gọi Khánh Xương là Hoa Hoa Thái Tuế.

Khánh Xương nạp bọn côn đồ biết dăm ba thế võ làm gia tướng để làm hậu thuẫn tác ác, và mấy tên quân sư quạt mo toa rập mưu kế dò la nơi nào có gái đẹp là kéo nhau tới đó trêu cợt hoặc bắt về nhà hãm hiếm tới khi kỳ chán mới thả ra.

Cũng vì các nạn Hoa Hoa Thái Tuế và đồng bọn của y nên phụ nữ con nhà tử tế tại Hải Biên quan, không một ai dám đi ra đường, nếu không được bảo vệ và có thế lực khả dĩ đảm bảo nổi sự an ninh của họ.

Muốn có nơi có chốn ăn chơi thỏa thích hơn nữa, Diệp Khánh Xương lập họa đồ gọi thợ khéo xây dựng tòa Hạnh Hoa Tân Khánh lầu trước là lấy chốn mua vui cùng động bọn ngày ngày thù tạc, sau là thâu lợi thực khách.

Khánh Xương ra lệnh cho viên quản lý không được nhận thực khách trên lầu Hạnh Hoa, nhưng có thể cho khách sang trọng vào thưởng ngoạn những khi y vắng mặt tại đó.

Đề đốc Diệp Thiệu Hông, phần vì rau nào sâu ấy, phần vì nuông chiều con nên đều làm ngơ trước những hành động bất chấp pháp luật của cậu quý tử.

Tới khi Khánh Xương lập tòa Hạnh Hoa lầu thì Thiệu Hồng lại lấy làm mừng rỡ, cho rằng con mình có óc kinh doanh. Thật vậy, nhờ sự kiến trúc sắp đặt rất mỹ thuật, Hạnh Hoa lầu nổi tiếng thành thử du khách kéo tới đó ăn uống thưởng ngoạn khá đông, nhờ vậy mà số tiền thâu được hàng ngày không nhỏ.

Hôm ấy, Diệp Khánh Xương đang sửa soạn kéo đồng bọn đi chơi rồi sẽ đến Hạnh Hoa lầu yến ẩm thì có gia nhân từ tửu lầu hớt hơ hớt hải chạy về báo :

- Bẩm công tử, có hai cha con người lạ mặt nói giọng Bắc Kinh, y phục sang trọng xin phép lên Hạnh Hoa lầu du ngoạn. Chúng thấy thôi cuộc của

công tử bày sẵn đó liền đòi lấy rượu uống. Tên tửu bảo không bằng lòng nói là tiệc của công tử, tức thì chúng lên tiếng mạt sát, dùng sức bắt tửu bảo phải bầy rượu và thức nhắm ra. Hiện thời hai tên ấy còn đang ăn uống trên lầu. Tửu bảo thừa dịp chúng vô ý, lên nhờ con về cấp báo cho công tử.

Diệp Khánh Xương nổi giận, đứng dậy hét như sấm gọi nội bọn gia tướng lấy khí giới kéo rốc tới Hạnh Hoa lầu bắt hai cha con tên lạ mặt hỗn xược nọ. Khánh Xương tự mình lên kiệu theo sau điều khiển cuộc truy nã. Tới nơi, Khánh Xương phân phát bọn gia tướng vây chặt các cửa dưới lầu, còn bao nhiêu thì tụ tập theo y và truyền lệnh :

- Các người nếu không bắt sống được thì phải hạ sát hai tên giặc đó. Ai để chúng chạy thoát sẽ bị nghiêm phạt nghe!

Thấy lạ thực khách đông đảo đổ xô ra xem ai nấy đều lo thay cho vị khách lạ nào đó không biết lệ luật ở Hải Biên nhai trêu vào tay Hoa Hoa Thái Tuê tức là chấm dứt đời mình rồi. Cũng có nhiều kẻ nhát gan bỏ dở thồi tiệc ra về, e chẳng phải đầu lại phải tai, cháy thành vạ lây.

Phân phát gia tướng bao vây xong xuôi, Diệp Khánh Xương kéo cánh hùng hùng hổ hổ lên lầu, thấy một người trang phục theo lối phú gia kinh kỳ, trạc tứ tuần, vóc người khỏe mạnh, và một thiếu gia tuấn tú đang song song nhàn nhã uống rượu. Riêng tên tửu bảo thì nét mặt rầu rầu đứng trong góc lầu rúm lại như gà bị nước.

Nhà vua đang cùng Nhật Thanh yến ẩm chợt nghe thấy bước chân sầm sập từ Phi lộ kiều kéo lên lầu, rồi một toán chừng mươi tên tới cửa ra vào.

Đi đầu là một tên trạc hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mặt dơi, tai chuột, sắc diện xanh xao, y phục xa hoa chải chuốt, tay chống lên sườn, tay chỉ mặt nhà vua buông lời ngạo xược :

- Khá khen cho hai cha con tên quê mùa này không nghe danh bản công tử hay sao mà dám cả gan tới đây đàn áp tửu bảo dùng thồi tiệc của ta? Bây tên chi nói mau để ta còn cho du Địa phủ!

Tên tửu bảo thấy công tử đã tới, vội chạy ra quỳ lạy xin dong thứ.

Khánh Xương nói :

- Đứng dẹp sang bên. Ta không bắt tội ngươi đâu mà lo!

Chu Nhật Thanh thấy Diệp Khánh Xương xúc phạm tới nghĩa phụ thì nổi giận đẩy ghế ra toan đánh, nhưng Càn Long kéo tay Nhật Thanh đưa mắt ra hiệu ngồi yên, rồi cười ha hả bảo Khánh Xương :

- Người muốn biết tên ta thì hãy dỏng tai chuột mà nghe. Lão phu là Cao Thiên Tứ từ Bắc Kinh qua đây thấy Hạnh Hoa lầu ngoạn mục nên ngừng bước uống rượu chơi. Nếu ngươi biết điều vào đây cùng uống ta sẽ trả tiền rượu cho, bằng không thì tửu lầu là nơi thực khách ra vào miễn là có tiền, chớ của riêng gì nhà ngươi mà tới đây hậm học cấm đoán? Phải biết trêu vào tay ta, một đức chết một, mười đứa chết mười, hối không kịp đâu!

Bị mạt sát trước mặt gia tướng, Diệp Khánh Xương nổi giận mặt càng tái mát, chỉ tay hét :

- Bớ gia tướng, hãy bắt tên thôn phu này điệu về phủ cho ta, mau!

Toàn bọn xông vào trong lầu. Lẹ tay, Càn Long cầm bồ rượu lớn liệng trúng mặt tên đi đầu bể tan té lăn ra sân cẩm thạch. Đoạn xách hai tay hai ghế đẩu vun tròn gạt bắt khí giới của bọn gia tướng sang bên rồi choảng luôn bốn tên té ngửa ra phía sau, máu mồm máu mũi phun ra như suối.

Các tên khác thấy địch thủ dũng mãnh, võ nghệ tinh thông, kéo nhau rung rùng chạy xuống lầu. Khánh Xương đứng ngoài hò hét đến mấy, chúng cũng không dám đứng lại, đánh co giò chạy theo.

Nhưng Càn Long đang ham đòn, nhảy vụt tới tay xách cổ, tay nắm đai lưng nhắc bổng Khánh Xương lên đưa ra ngoài lan can. Bọn gia tướng ngoái đầu lại thấy vậy thất kinh toan liều mạng xô lại cứu, nhưng quá trễ. Tên công tử vô lại tàn ác rú lên bị nhà vua quăng xuống dưới lầu rớt trúng con thạch sư tử, thây nát bấy.

Bọn đứng dưới lầu thấy Diệp công tử bị hạ sát phái người về dinh Đề đốc cấp báo. Một mặt chúng vội vàng đẩy các án thư hành kỷ ra chắn lối và hò nhau vây chặt các lối ra vào chờ bình Đề đốc cứu viện bắt cho kỳ được tên sát nhân.

Khi ấy, Diệp Thiệu Hồng đang ở hậu trường tỉ tê trò chuyện, nằm dài cho

bọn tỳ thiếp đấm bóp, bỗng gia nhân chạy vào gõ cửa ầm ầm xin cấp báo. Thiệu Hồng kinh ngạc kéo áo nhỏm dậy truyền cho vào.

Tên gia nhân chạy vào quỳ xuống đất mếu máo :

- Bẩm tướng công, công tử nhà ta bị sát hại rồi.

Thiệu Hồng trợn mắt hỏi vội :

- Bị sát hại ở đâu?

- Bẩm, ở Hạnh Hoa lầu, xin tướng công phái binh bắt tên sát nhân.

- Chao ơi! Khổ ta rồi!…

Thiệu Hồng chỉ thốt được bấy nhiêu lời là lăn ra giao ỷ ngất lịm.

Bọn tỳ thiếp sợ hãi cuống quít kẻ đỡ người nâng, lấy dầu thoa bóp, đổ thuốc kêu gọi inh ỏi, hồi lâu họ Diệp mới hồi tỉnh.

Tên gia nhân về báo còn loay hoay đứng đó. Diệp Thiệu Hồng bèn hỏi lại tự sự, đứng phắt dậy vội vàng mặc nhưng y ra công đường đánh trống họp các tướng truyền điểm binh mã ngũ dinh, tự mình lên ngựa đốc xuất kéo thẳng đến Hạnh Hoa lầu.

Nói về nhà Vua và Nhật Thanh sau khi liệng Diệp Khánh Xương xuống lầu rồi, bèn xách ghế đẩu kéo nhau đuổi theo bọn gia tướng.

Vượt qua chướng ngại vật, hai cha con ra tới cửa dưới lầu thấy đóng kín, liền bê một chiếc án thư lớn lao vể tan cánh cửa, lấy lối ra. Hai người nhảy vọt ra ngoài. Bọn gia tướng đông tới ngót trăm tên vội liều mạng ào tới bao vây. Càn Long vung ghế đánh bạt mươi tên gần nhất bể đầu gãy tay, đoạt được cặp giản. Nhật Thanh cũng thừa kế đoạt được cây côn. Hai cha con phấn khởi múa tít khí giới xông vào áp đánh tơi bời, không mấy chốc đã có vài chục tên gia tướng bị loại ra ngoài vòng chiến. Chúng đau đớn rên la ầm ĩ với tiếng đồng bọn còn lại reo hò liều mạng bao vây không dám rời hai cha con tên sát nhân để chờ binh cứu viện. Càn Long muốn thoát mau, vận dụng toàn lực đánh tràn, Nhật Thanh cũng rán sức theo sau. Hai cha con vừa ra gần tới cổng hoa viên thì Diệp Thiệu Hồng dẫn quân tới bổ vây trùng điệp, loa hét vang trời truyền lệnh phải bắt sống hai người làm tội.

Hạ hết loạt này, loạt khác ào tới, Càn Long tuy mạnh, võ nghệ tinh thông

nhưng vốn cành vàng lá ngọc, là Thiên tử cầm đầu muôn dân, dù có tập luyện chẳng qua để giữ gìn sức khỏe, bền vững tinh thần chớ không phải là thứ công phu chân truyền tuyệt đích của một tay hảo hán giang hồ, đủ sức đủ tài khiến đám địch quân dù đông biết mấy cũng phải nhường lối đi.

Phần Chu Nhật Thanh cũng vậy. Võ nghệ của chàng vô căn bản công phu không có, nếu không dựa vào sức nhà Vua thì bị bắt lâu rồi.

Cho nên khi Diệp Thiệu Hồng kéo quân đến hai cha con đã mệt lắm rồi mồ hôi vã ra như tắm, tay chân rời rạc, đánh đỡ loạng choạng.

Bên quân Đề đốc thấy vậy bèn dùng câu liêm móc. Nhật Thanh chậm chạp bị câu liêm móc té nhào. Nhà vua giựt mình vội vã nhảy tới quật một giản trúng vai tên quân sử dụng câu liêm móc té Nhật Thanh.

Vừa loạng choạng đứng lên Nhật Thanh bị luôn tên câu liêm khác móc vào vai giựt gục xuống.

Đang lúc đuối sức, tự vệ còn không xong, nhà Vua lại phái bao bọc cho Nhật Thanh nên cũng bị câu liêm móc té và quân Diệp Thiệu Hồng xông vào toan trói lại…

Nói về Đại học sĩ Lưu Dung ở tại triều, đêm nọ nằm mộng thấy thần linh mách bảo nhà vua đang bị nạn, vội cùng Đề đốc Cửu môn Nhan Như Lâm đem quân cứu giá. Thế nên lúc Lưu Dung, và Nhan Như Lâm tới nơi thì vừa khi nhà Vua và Nhật Thanh đang bị quan quân áp trói. Diệp Thiệu Hồng đứng chỉ huy.

Lưu Dung và Nhanh Như Lâm kinh hãi vội nhảy xuống ngựa tuốt kiếm gạt đám quân lui hẳn ra.

Quân tướng Hải Biên quan thấy hai vị thượng quan tới vội nép sang hai bên nhường lối đi.

Lưu, Nhan hai người chạy đến đỡ nhà Vua dậy cắt dây trói, rồi quỳ tâu :

- Kẻ hạ thần cứu giá chậm trễ mong Thánh thượng đại xá cho.

Càn Long nói nhỏ :

- Cho nhị vị hiền khanh bình thân và bắt hạ ngục ngay tên Diệp Thiệu Hồng cùng toàn gia y.

Lưu Dung và Nhan Như Lâm vâng lệnh, truyền tướng chỉ huy đoàn Ngự lâm quân áp bắt Diệp Thiệu Hồng, một mặt phân phát binh tướng hộ giá Hoàng đế về dinh Đề đốc.

Về tới dinh Đề đốc, Chu Nhật Thanh nửa mừng, nửa sợ vội quỳ xuống lạy Hoàng đế xin dung thứ.

Càn Long cả cười, vỗ vai Nhật Thanh bảo nhỏ :

- Ta với ngươi là cha con mà! Vậy con muốn xin dung thứ tôi chi? Khi quân xúc phạm tôn nhan phải không?

Nhật Thanh sung sướng lạy tạ, đứng dậy.

Nhà Vua truyền :

- Ta không muốn ra nơi công đường thêm lộ liễu bất lợi cho cuộc hành trình đáng lẽ phải được giữ bí mật này. Vậy con khá ra ngoài chờ chừng nào Lưu Dung và Nhan Như Lâm trở về thì đưa thẳng vào đây.

Lát sau, Lưu đại học sĩ cùng Nhật Thanh đi vào.

Càn Long chỉ chiếc bành kỷ kê bên :

- Khanh ngồi đây. Họ Nhan đâu?

Biết ý Hoàng đế cho phép bỏ lễ, Lưu Dung ngồi xuống kỷ :

- Muôn tâu, Nhan cửu môn còn bận việc bắt toàn gia Diệp Thiệu Hồng và tịch thâu tài sản bên tư dinh. Còn họ Diệp hiện thời gã bị giải về kia, đặt dưới quyền canh phòng của Ngự lâm quân.

Nhà Vua hỏi :

- Hiền khanh biết tự sự vụ Hạnh Hoa lầu?

- Muôn tâu, thần đã điều tra và hiểu rõ.

- Một viên Đề đốc cai trị cả một đại trấn như Hải Biên quan mà để con lộng hành, tất dân gian đã rất cực khổ vì tánh tham tàn của y. Huy động quan quân kinh động cả toàn trấn để làm tư vụ là phạm pháp. Hành động ấy chẳng kém chi giặc cướp khiến thần dân oán ghét Thanh triều. Đáng tội trảm. Vậy, hãy khá công bố cho dân toàn trấn ai có điều gì oan ức vì cha con họ Diệp thì được phép tố cáo minh oan. Sau đó hãy lập cáo trạng tuyên bố giữa pháp trường cho muôn dân nghe rồi mới hành quyết họ Diệp. Khánh Xương tuy đa

táng mạng nhưng phải xử lục thi (hành quyết tử thi), cho nhưng ai đã bị y hiếp đáp được hả dạ. Về tài sản của phàm nhân, khanh khá truyền lệnh cho người thay thế họ Diệp tuyệt đối điều tra kỹ lưỡng hoàng lại cho họ một phần. Còn lại bao nhiêu nhập công khố và phải phúc trình rõ ràng.

- Muôn tâu còn toàn gia họ Diệp, Thánh thượng quyết định ra sao?

- Điều tra tội lỗi từng người xử theo pháp luật. Còn những trẻ mười sáu trở xuống, già sáu mươi trở lên, giải về kinh, chờ xong vụ án sẽ tha cả về. Khá nuôi họ cho chu đáo.

Lưu Dung thưa :

- Hoàng thượng định cử ai thay thế họ Diệp?

- Theo ý hiền khanh, nên đề cử ai cho xứng đáng?

- Muôn tâu, hạ thần thông do dự gì xin đề cử quan Đề đốc Sơn Tây là Khiêu Văn Thăng.

Càn Long gật đầu :

- Trúng ý trẫm lắm. Không ai hơn người ấy. Khanh khá hạ chiếu ngay kẻo nơi biên trấn một ngày không người cầm đầu không được.

- Dạ, nhưng tâu Hoàng thượng…

- Sao? Khanh có điều chi thắc mắc?

- Dạ, hạ thần rất thắc mắc về cuộc hạ Giang Nam của Thánh thượng. Thiệt là vạn hiểm muôn nguy. Dám xin Người hồi triều kẻo toàn thể Hoàng cung và bá quan hàng ngày lo sợ. Như vụ Hạnh Hoa lầu vừa rồi, nếu ngu thần không linh tánh nằm mộng thấy Thánh thượng lâm nguy, vội dẫn quân ngày đêm đi cứu giá, chỉ chậm trễ giây khắc thì sự nguy hại lớn lao đó không còn cách nào cứu chữa được nữa.

Càn Long vuốt râu cười :

- Vụ Diệp Thiệu Hồng chỉ là ngoại tạp. Trẫm có mục đích khác lớn lao vạn hộ, và Trẫm tin ở số mạng. Như đức Tiên vương không bao giờ ra khỏi Hoàng thành mà vẫn lâm nạn như thường đó sao? Điều cốt yếu là phải được lòng dân. Toàn dân có thái bình phồn thịnh. Triều đình mới mong vững bền. Trẫm muốn lấy đức trị dân hơn là dùng uy.

Càn Long bảo Nhật Thanh lấy giấy bút mang đến thỏ hai bức chiếu chỉ đưa cho Lưu Dung.

- Hồi triều, khanh khá thay vì Trẫm trao ngay lại mật chiếu này cho Thị lang Hòa Thân và Thị lang Bột Dũng Các, nhắn hai người ấy phải theo ý Trẫm thi hành.

Lưu Dung đón lấy chiếu chỉ gài vào ngực áo trong.

Càn Long nói tiếp :

- Hiền khanh và Nhan Như Lâm chức đã cao tội bực, để thưởng công cứu giá, Trẫm không biết lấy gì hơn là dùng vật chất. Vậy hãy thảo chiếu chỉ này mà thi hành, có cả phần Trần Hoằng Mưu.

Nói đoạn nhà Vua phê luôn mấy hàng chữ trên giấy rồi trao cho họ Lưu :

- Về triều, khanh đóng ngự ấn rồi hãy thi hành, nay hãy sửa soạn lối sau để trẫm và Nhật Thanh ra đi.

Lưu Dung vội quỳ xuống lạy tạ ơn ban thưởng, chúc nhà Vua hảo hành. Càn Long đứng lên xốc áo, đỡ dậy.

Lưu Dung cầm tay Nhật Thanh nhắc mấy điều, đoạn bước ra khỏi hậu đường. Hồi lâu trở vào, Lưu Dung hướng dẫn Hoàng đế ra khỏi dinh Đề đốc rồi bái từ chờ hai người đi khuất mới thở dài về dinh.

Lúc đó, trời đã tối, trong phố nhà nào nhà nấy đều lên đèn sáng trưng. Ca lâu tửu quán nơi nào cũng đông nghẹt thực khách bàn tán vụ Hạnh Hưu lâu. Đi qua mấy phố dài, hai cha con mới về tới tửu quán trọ.

Chủ quán lật đật chạy ra thăm hỏi :

- Nghe tửu bảo nói nhị vị ra thưởng ngoạn. Hạnh Hoa lầu mãi không về khiến tôi lo quá. Hình như có việc gì quan trọng lắm xảy ra tại đó.

Nhà Vua mỉm cười tự nhiên :

- Chính vậy. Tôi thưởng ngoạn xong vừa ra khỏi khu mỹ lệ ấy được một quãng thì xảy ra vụ ẩu đả ghê gớm. Tôi liền đi ngay, may quá! Lang thang mãi bây giờ mới về. Đói bụng quá, dọn rượu lên phòng cho tôi nghe?

Chủ quán lanh lẹ :

- Dạ, kính mời khách quan lên phòng thay áo xong thì hồi rượu cũng sẽ

sẵn sàng.

Nhờ trận hoạt động hồi chiều, hai cha con ăn uống rất khỏe. Sáng hôm sau, trả tiền trọ xong, nhà Vua và Nhật Thanh đeo khăn gói lên đường. Vừa ra khỏi cửa Nam được một quãng đường, trời chưa sáng hẳn, bỗng có một người vận bào lục, lưng đeo kiếm từ gốc cây bên đường, nơi có cột ba con ngựa, bước vội ra.

Tưởng thích khách, nhà Vua và Nhật Thanh lùi bước thủ thế. Nhưng không, người nọ tiến đến trước mặt Vua quỳ lạy :

- Hạ thần làm kinh động Thánh thượng mong Người đại xá cho.

Càn Long ngạc nhiên nhìn kỹ, nhận ra Nhan Như Lâm liền đỡ dậy :

- Hiền khanh ra đây làm chi? Hãy khá bình thân.

- Dự tính Thánh thượng sẽ qua lối này, kẻ hạ thần đem kiếm mã ra đây để Người dùng.

Nói đoạn, Nhan Như Lâm tháo thanh kiếm dâng lên nhà Vua.

Càn Long cầm kiếm nói :

- Trẫm nhận bảo kiếm thôi. Đi chân mỏi đã có xe ngựa hay kiệu vả lại còn muốn dùng đường thủy, đem ngựa theo bất tiện. Hiền khanh trở bước ngay cùng Lưu, Trần trông coi việc quốc gia, khi Trẫm hồi kinh sẽ trọng thưởng.

Nhan Như Lâm biết tính Vua không ưa nói nhiều, vội xá biệt, lên ngựa và dắt hai con ngựa yên cương sẵn sàng về thành.

Non xanh nước biếc hữu tình, cảnh đẹp hoa thơm khắp chốn, Càn Long và Nhưt Thanh vui chân nhắm hướng Nam tiến thẳng.

Bơ vơ đất khách, thiếu sinh nặng tình khóc vợ
Động lòng trắc ẩn, Song hiệp quyết chí tìm gian

Một chiều Xuân gió phơn phớt lạnh, ánh kim ô đỏ ối nhuộm đầu non, xa xa chặng Cối Kê Sơn tím ngắt vạch ngang trời như một nét phá tuyệt đẹp trong bức họa phong cảnh sơn cước hữu tình.

Rừng rậm bát ngát bao la một màu rêu thẫm còn vương loang lổ bóng tà dương báo hiệu một ngày sắp tàn…

Trên con đường đất gập ghềnh quanh co giữa hai dãy đồi cỏ xanh rì hiu quạnh, chiếc xe nhất mã khấp khểnh lọc cọc, lắc lư, dường như đã mệt sau chặng đường dài.

Dưới chiếc mui khum bằng tre đan trát trám, hai người, một nam, một nữ, ngồi song song trên chiếc ghế dài có dựa. Người đàn bà trạc ngoài đôi mươi, nét mặt xinh đẹp hiền hậu, tóc mây đen lánh búi ngược để hở chiếc cổ nõn nà như mỡ đọng. Thiếu phụ rùng mình sau cơn gió lùa qua vòm mui xe, kéo áo che kín cổ, ngồi xích vào bên bạn đồng hành :

- Trời lạng mau tối quá. Có chắc kịp tới thôn ở nào ngụ qua đêm nay không? Thiếp lo lỡ độ đường mất!

Người chồng trạc lớn hơn vợ vài tuổi, nho nhã thơ sinh vận áo trấn thủ bằng nỉ đen bên ngoài chiếc áo dài tím, quất nhẹ roi tre giục ngựa đi lẹ lên.

- Không đâu! Ta đã qua đường này hai lần rồi nên nhớ rõ lắm. Chỉ độ vài dặm nữa là tới Khương gia thôn.

Hiền thê đừng lo. Lạnh nhiều thì lấy chiếc mềm trong xe phủ thêm lên vai cho ấm.

Ngồi khít vào bên chồng, thiếu phụ đáp :

- Ngồi gần lang quân đỡ lạnh rồi. Nhưng thiếp vẫn thấy lo ngại thế nào ấy. Đi thế này mạo hiểm quá. Đáng lẽ nên nhập đoàn với mọi người mới phải.

Nhìn vợ, người chồng nói :

- Chờ tới ba hôm không có đoàn xe nào nên đành đi. Trên đường này có khách thương nhưng thất thường lắm. Nếu gặp được đoàn xe lớn, mình đi theo thì hoàn toàn an tâm.

Dứt lời, chàng đánh ngựa giục đi mau thêm. Nhưng vô ích, con ngựa mệt mỏi chỉ nhích lên mấy bước rồi lại đi đều đều như trước. Tới khúc rẽ, bỗng một đại hán trạc ngoài ngũ tuần đi ập tới khiến con ngựa giựt mình đi lạng sang bên.

Thanh niên vội kéo mạnh dây cương trong khi thiếu phụ bám vào thành ghế cho khỏi mất thăng bằng, áo bị tuột hở chiếc cổ nõn nà…

Đại hán mặc võ phục đen, lưng đeo đoản đao bản lớn, diện mạo dữ dội, râu quai nón tua tủa như chổi xể đang hấp tấp đi, thấy vậy, liền dừng bước nhíu đôi mày rậm nhìn chòng chọc và mặt thiếu phụ rồi dịu nét mặt bước thẳng.

Thiếu phụ vội kéo áo lên như trước, tái mặt. Xe đi được quãng dài, nàng thở phào như trút được gánh nặng :

- Trời ơi! Ghê quá, người đâu mà hung ác, trố mắt nhìn chúng ta chằm chặp khiến thiếp hết hồn chỉ e lão gây sự. Trên đường vắng vẻ, một mình đeo đao đi như vậy chắc là gian đạo không sai.

Người chồng gật đầu nhìn vợ :

- Ờ, lão già coi bộ hung dữ thật, diện tướng đặc biệt tặc đạo. May quá cũng sắp tới Khương gia thôn rồi.

Cơn gió thổi tung chiếc rèm vải sau xe, thiếu phụ rùng mình ngó lại, tái

sắc, kéo tay chồng :

- Lang quân coi kìa! Tên lão tặc đi phía sau. Chắc nó theo ta!… Làm thế nào bây giờ?

Thanh niên ngoái đầu nhìn phía ngoài xe. Quả nhiên lão già hung hăng đang theo xa xa. Chàng rợn người, bối rối. Lặng lẽ không nói e vợ lo sợ thêm.

Thiếu phụ run rẩy :

- Không khéo nó cướp xe lang quân ạ, nếu xảy ra chuyện gì, thiếp quyết liều chết!

Thiếu niên an ủi vợ :

- Tại hiền thê lo sợ quá nên nghĩ vậy. Y chỉ là khách bộ hành như những người khác mà ta đã gặp trên đường. Họ cũng đeo khí giới phòng thân đó. Nếu lão đại hán hung ác này nó có ý cướp xe thì y đã hành động từ lâu rồi. Đường vắng vẻ có gì cản trở y đâu.

Thiếu phụ ngoái đầu cố nhìn qua kẽ rèm. Quả nhiên lão già đủng đỉnh đi cách xa đúng kiểu khách bộ hành. Thiếu phụ an tâm đôi chút, miệng lẩm bẩm niệm Phật cứu nạn cứu khổ, nhưng thỉnh thoảng vẫn ngó lại phía sau. Đại hán vẫn lặng lẽ đi, bước chậm hơn…

Tà dương đã khuất hẳn non Tây, gió chiều nhẹ thổi nhưng lạnh hơn trước nhiều. Sương lam mờ mờ cũng bắt đầu rụng phủ khắp sơn cương rừng rậm. Tiếng chim chiều lạc lõng vọng không trung…

Thiếu phụ hớn hở nở nụ cười tươi tắn chỉ tay ra phía trước, nơi có những làn khói lam uốn éo từ hàng mấy trăm nóc ngói bốc lên cao :

- Kìa Khương gia thôn! Phải không lang quân?

Thanh niên âu yếm nhìn vợ khẽ gật đầu :

- Đúng như ta đã nói mà! Hiền thê lo sợ khiến ta cũng sợ lây.

Hai người thoát đầu nhìn lại phía sau. Lão đại hán hung hãn hồi nãy đã rẽ ngả nào biến mất.

Thanh niên nói :

- Khương gia thôn có tới bốn, năm trăm nóc nhà toàn mái ngói tường

hoang, trù mật giàu có hơn mọi nơi. Ngay đầu làng có Kê Sơn lữ quán rộng rãi sạch sẽ. Ta nghỉ lại đó.

Hai người dừng xe lại trước cổng gạch ẩn dưới bóng cây tòng lớn.

Tren lá chiêu bài đỏ đã bạc màu phe phẩy trước gió, thiếu phụ liếc nhìn thấy bốn chữ Kê Sơn Lữ Quán.

Tiểu nhị thấy có khách tới vội vàng ra đón :

- A! Phùng tiên sinh, lâu lắm mới qua đây, xin đánh xe thẳng vào trong sân.

Thanh niên họ Phùng lái ngựa thẳng vào trong sân nhảy xuống trước rồi đỡ vợ xuống xe.

Tiểu nhị hỏi :

- Quý khách có gì để trong xe nữa không?

Họ Phùng đáp :

- Có bọc hành trang, lấy xuống hộ tôi. Còn mấy thứ lặt vặt để đó không sao, sáng mai đi sớm.

Tiểu nhị trèo lên xe khệ nệ vác bọc hành lý vào trong quán lên thẳng trên lầu. Y vừa đi vừa nói :

- Tiên sinh lấy căn phòng đầu nhà như mấy lần trước nhé?

Họ Phùng và vợ ngừng lại quầy hàng :

- Ờ, lấy căn phòng đó, tôi ưng lắm.

Chủ quán mừng rỡ chào hỏi :

- Nhị vị đi đường xa mệt nhọc, xin mời lên lầu rửa mặt nghỉ ngơi, tôi sẽ bảo dọn cơm lên đó cho tiện dùng.

Họ Phùng bảo chủ quán :

- Trông coi con ngựa cẩn thận nhé, mai còn đi sớm.

- Dạ, quan khách an tâm.

Màn đêm đã buông hẳn xuống cảnh rừng núi âm u bạt ngàn. Dùng bữa xong, vợ chồng họ Phùng âu yếm dìu nhau ra vén rèm dựa cửa sổ nhìn cảnh trăng rừng lọc qua màn sương rải ánh đục như sữa xuống ngàn cây thăm thẳm.

Thiếu phụ rùng mình ngả đầu vào vai chồng :

- Khuya rồi, lạnh quá, đi nghỉ sáng mai còn khởi hành sớm.

Đêm hôm ấy, tiếng trống điểm ba vừa dứt, trong Khương gia thôn, một bóng đen từ rừng phía trước Kê Sơn tửu quán lù dù đi ra, nhìn quanh rồi tiến thẳng tới quán, núp dưới gốc tùng nghe ngóng. Tuy ánh đèn còn le lói trên lầu, nhưng tuyệt nhiên không một tiếng động nhỏ. Mọi người đã ngủ say.

Không do dự nữa, bóng đen đi vòng ra khu bên tả nhảy vọt lên mặt tường ước lượng từ đó vào mái ngói không xa mấy, liền chuyền thẳng từ mặt tường lên mái nhẹ nhàng không một tiếng động…

Nằm xoài trên góc mái nhà nghe ngóng giây lát, bóng đen thoăn thoắt leo qua lan can vào hành lang áp lưng vào tường, rón rén lần tới căn phòng đầu trên lầu nơi có ánh đèn. Cửa phòng đóng chặt, bóng đen vượt qua góc tường đến cửa sổ vây cuốn, rút dao nhẹ tay nạy chốt hồi lâu cánh cửa sẽ hé mở ra. Bóng đen ghé mắt nhìn vào.

Trong góc phòng, mùng the buông kín, gần cuối giường, bọc hành trang lớn để trên mặt án thư. Leo lên mặt cửa cuốn, bóng đen đẩy cánh cửa nhảy vào phòng, ngồi thụp xuống nghe ngóng. Tiếng người ngủ say đều đều. Người lạ đó tiến đến bên giường đưa đao gạt cửa mùng sang bên.

Vợ chồng họ Phùng, mềm kéo lên quá vai quay mặt vào tường, ngủ say. Vừa khi ấy, Phùng sanh cựa mình quay mặt ra ngoài thì bị lưỡi dao lạnh như tiền của dạ hành khách áp vào má.

Chàng giựt mình mở bừng mắt, kinh hoàng sợ toát mồ hôi. Nhờ ánh đèn dầu lờ mờ, Phùng sanh nhận ra lão đại hán hung ác lúc ban chiều đang áp lưỡi dao sáng loáng mùi tanh tanh khó chịu lên má chàng. Phùng sang muốn kêu lớn đánh thức vợ báo nguy, nhưng sợ quá, tứ chi bủn rủn tê liệt, cổ như nghẹt tắc hẳn lại.

Lẹ tay, tên đạo tặc xách chàng như xách con gà ra khỏi giường rút giây lưng trói gô lại, cắt vạt áo nhét đầy miệng. Phùng sanh đâm liều vùng vẫy cố đánh thức vợ. Lão đạo tặc vội kéo Phùng sanh giữa phòng rồi trở lại bên giường thì vừa lúc thiếu phụ choàng dậy nhận ra lão già hung ác. Nàng hé

miệng toan la lên, tên lão tặc đã buông đao xuống đầu giường, vươn tay cứng như sắt ghì chặt lấy nàng, đồng thời tay kia sờ soạng khắp người thiếu phụ như tìm kiếm báu vật hoặc bạc tiền. Thừa lúc gian tặc vô ý, thiếu phụ rút vội con dao nhỏ của nàng để trên đầu giường đâm vào người lão tặc. Không ngờ thiếu phụ có khí giới, nên gian tặc không tránh kịp, bị đâm lủng sườn, tức giận xé toạc y phục của thiếu phụ và chém nàng đứt thành hai. Xong tên gian tặc gom cả bạc tiền, báu vật phóng mình qua cửa mất dạng…

Cùng hôm đó, khi trời vừa hừng sáng, màn sương mờ còn bao phủ khắp nơi, gió lạnh căm căm, thì từ nẻo rừng xa xa có hai nam nữ kỵ sĩ đi tới…

Họ vận áo nỉ dầy, đầu đội mũ lông trừu có lá đáp tỏa che hắn gáy. Trên lưng mỗi người đều đeo tréo một thanh trường kiếm. Họ cưỡi hai con tuấn mã kiêu hùng màu trắng bạch như tuyết và đỏ thẫm như máu. Hai nam nữ kỵ sĩ đó chính là Lã Mai Nương và Cam Tử Long đang giục ngựa tiến về phía Kê Sơn tửu quán.

Tử Long nói :

- Trời lạnh quá, ta hãy ngừng lại nơi tửu quán kia uống ngụm rượu cho nóng người và dùng điểm tâm luôn thể.

Mai Nương đồng ý :

- Phải đó, đêm qua lỡ đường thành thử tiểu muội cũng thấy đói bụng quá rồi.

Tửu bảo thấy có khách tới liền chạy ra giữ cương ngựa, vồn vã mời chào :

- Mời nhị vị vào quán, lạnh quá!

Tử Long và Mai Nương vào quán, chọn một chỗ trong góc tường bỏ hành lý và bảo kiếm xuống kỷ.

Chủ quán vận áo bông gòn, hai tay thục vào cổ tay áo, bước tới chào rồi gọi tiểu nhị bê lò sưởi.

Mai Nương nói :

- Khỏi cần, sưởi quen ấm lát nữa lên đường sẽ bị lạnh thêm. Cho nước nóng rửa mặt thì tốt hơn.

Nàng vừa nói vừa bỏ mũ áo vắt xuống lưng kỷ.

Cam Tử Long cũng vậy.

Chủ quán hỏi :

- Quý khách từ đâu tới đây mà đi sớm vậy?

- Từ Tây An phủ. Lỡ độ đường thành thử đêm qua không đi khuya được nữa, thấy cổ miếu bên rừng nên ngủ tạm. Ngờ đâu đây có tửu quán gọn ghẽ quá.

- Đúng vậy, nhiều người không tính trước hay bị lỡ trên quãng đường này. Từ đây sang khu vực Sơn Tây hay Cam Túc thì đều hòa lắm, chặng đường nào cũng có thôn xóm hay quán trọ. Hẳn là quý khách đang đói, người dùng điểm tâm hay cơm rượu cho ấm bụng?

Tử Long nhìn Mai Nương hỏi ý kiến.

Nàng nói :

- Dùng cơm hơn. Lấy mấy món ngon và rượu tốt ra đây.

Chủ quán quay vào trong bếp. Tiểu nhị bê hai chậu nước lớn nóng hổi lên.

Cam, Lã rửa mặt hồi lâu rồi ngồi xuống kỷ nhìn quanh. Lúc sau tiểu nhị bê khay cơm rượu ra, mấy món xào bốc khói thơm phức bày lên mặt bàn và rót rượu đứng hầu. Đang đói, hai thanh nhiên gặp rượu ngon nhắm tốt ăn uống một chập no nê. Tiểu nhị đem bánh ngon và bình trà lên.

Mai Nương hỏi :

- Quán này có lẽ vắng khách lắm nhỉ?

- Thưa không, Khương gia thôn này có trên ba trăm nóc nhà, mươi tửu quán mà Kê Sơn, quán này lớn nhất lại ở ngay đầu đường nên hành khách nào cũng lại đây. Còn khách trong thôn thì lát nữa sáng hẳn, đỡ lạnh, mới ra dùng điểm tâm. Chiều qua cũng có hai vợ chồng hành khách tới trọ, xe còn để ngoài sân kia, có lẽ trời lạnh nên chưa thấy thức dậy. Họ cũng lên đường sáng nay.

Nói tới đây, tiểu nhị liền gọi vọng vào trong bếp :

- Tiểu Thất ơi, hãy lên lầu đánh thức Phùng tiên sinh kẻo trễ lại phiền trách thôi!

Bên trong có tiếng đáp :

- Ờ, được rồi, tôi sẽ lên.

Tử Long hỏi bâng quơ :

- Kê Sơn quán này khai trương lâu chưa?

Tiểu nhị thưa :

- Dạ, lâu lắm rồi. Chủ nhân chúng tôi buôn bán ở đây từ đời nọ đến đời kia, bổn quán không những đông khách nhất, mà vấn đề an ninh khách trọ cũng hầu như được đảm bảo, chưa bao giờ xảy ra chuyện gì đáng tiếc cả…

Tiểu nhị đang phô trương, thao thao bất tuyệt thì từ trên lầu có tiếng kêu ầm ĩ :

- Trời ơi, khách trọ bị hành thích rồi! Ghê quá!… Ghê quá!…

Chủ quán, các tiểu nhị và mấy người trong quán vội chạy ồ lên thang lầu. Cam, Lã cũng hỏi theo lên.

Chủ quán hỏi lớn :

- Việc chi vậy hả Tiểu Thất? Giết người ở đâu?

Mặt tái mét như gà bị cắt tiết, nói không ra hơi, Tiểu Thất chỉ tay vào căn phòng đầu nhà :

- Phùng phu nhân đã bị ám sát trên giường kia, còn Phùng tiên sinh nằm dưới sàn chưa biết sống chết thế nào.

Mọi người liền vào trong phòng, một cảnh hỗn độn rùng rợn phô ra trước mắt.

Thiếu phụ xiêm y tả tơi bị thân thây làm hai đoạn, máu thấm đầy giường tràn cả xuống sân gạch bông và đã đông đặc. Bọc hành trang bị lục lọi tung tóe. Phùng tiên sinh thì bị trói, mặt tái ngắt, mắt lờ đờ, bạc nhược.

Mai Nương, Tử Long vội cắt dây trói, lôi giẻ trong miệng họ Phùng ra rồi vực lên kỷ. Chủ quán hối người lấy chai dầu nóng lên thoa bóp một hồi, họ Phùng mới hồi sức yếu kể lại việc xảy ra đêm qua cho mọi người nghe.

Phùng tiên sinh kể luôn việc gặp tên lão tặc chiều qua trên khúc đường cách Khương gia thôn mấy dặm và cả quyết chính là tên tặc đạo đó là thủ phạm vụ này. Kể xong, họ Phùng loạng choạng đến ôm lấy thây vợ khóc lóc thật thảm thương khiến ai nấy đều mủi lòng rơi lệ, căm hờn muốn bắt ngay

được tên sát nhân phanh thây moi ruột ra tế người bạc số mới thỏa dạ.

Trước cảnh thương tâm, Mai Nương, Tử Long nghĩ lại chuyện xưa cảm thấy căm thù phẫn nộ thay cho họ Phùng.

Tử Long đỡ Phùng sanh ra kỷ khuyên giải :

- Cơ sợ đã như vậy rồi, tiên sinh khóc than nhiều quá cũng không làm sống lại được như lệnh phu nhân, chi bằng nên giữ sức liệu bề mai táng cho người bạc mệnh thì hơn.

Phùng sanh chỉ bọc hành trang, nhăn nhó :

- Vợ chồng tôi chỉ có một ít tiền bạc và đồ nữ trang để trong bọc này thì bị tên ác tặc lấy hết rồi, nay bơ vơ quê người một đồng một chữ không còn. Lo liệu sao được bây giờ, thà rằng tôi tự vận theo nàng cho vẹn nghĩ phu thê và còn đỡ khổ.

- Không được! Nam nhi chi chí, lo việc báo hận chớ sao lại nghĩ quẩn như vậy. Tôi sẽ giúp tiền bạc, tiên sinh khỏi lo. Vậy việc cấp bách hiện thời là vấn đề tục trình báo quan sở tại thế nào tất chủ quán hiểu rõ hơn cả và đảm nhiệm việc này. Riêng phần tiên sinh nên thu xếp lại hành trang, thay y phục vấy máu đi rồi xuống dưới nhà tôi muốn thăm hỏi vài điều cần thiết.

Chủ quán cần nói :

- Tôi rất tiếc việc này đã xảy ra tại bản quán rất hại cho sự doanh thương của chúng tôi nhưng tôi cũng vì Phùng tiên sinh đây là người khách quen mà lo liệu giúp cho.

Mai Nương hỏi chủ quán :

- Tiên sinh có ý kiến gì về tên đạo tặc sát hại Phùng phu nhân đây không?

Chủ quán lắc đầu :

- Thưa nương tử, đây là lần thứ nhất xảy ra án mạng tại Khương gia thôn. Còn về tên đạo tặc, tôi hoàn toàn không có ý kiến chi cả.

Cam, Lã không hỏi gì thêm nữa, đi vòng ra hành lang nhận thấy vấy máu, máu do vết thương của tặc đạo, rớt xuống mái ngói và trên mặt tường hoa. Hai người liền xuống lầu, ra ngoài quán dò theo vết máu ra tận mặt đường rẽ sang tay tả, vết máu thưa dần và mất hút vào rừng cây. Tìm quanh quẩn hồi

lâu không thấy gì lạ, hai thanh niên mới rủ nhau về quán thì đã thấy Phùng sanh ngồi đó từ hồi nào rồi.

Tử Long lấy hai đĩnh bạc đưa cho họ Phùng :

- Chúng tôi có chút bạc giúp tiên sinh lo việc tống táng cho lệnh phu nhân, xin vui lòng nhận và tả hình dáng tên lão tặc cho nghe. Bình sinh tiên sinh có thù oán gì với ai không?

Phùng tiên sinh lãnh bạc quỳ xuống tạ ơn.

Tử Long ngăn lại :

- Tiên sinh đừng câu nệ mất thì giờ quý báu. Xin kể cho rõ ràng may ra chúng tôi giúp được phần nào chăng?

Lúc đó mới đã tỉnh táo hơn, họ Phùng nhận thấy hai vị ân nhân dáng điệu uy nghi lẫm liệt, trang phục gọn gàng, lại thấy hai thanh trường kiếm dựng sát bên tường, thì nghĩ thầm có lẽ mình gặp được hai tay kiếm khách giang hồ, biết đâu mối thù sát thê có cơ nhờ người báo phục chớ cái thứ mình hèn yếu, trói gà không nổi thì làm được trò trống gì.

- Thưa nhị vị ân nhân, tôi họ Phùng, tên Nguyên Thành, tiện nội họ Bảo cùng sanh quán ở Kim Ngưu trấn, tỉnh Sơn Tây. Trước kia, tôi có theo đòi việc nghiên bút mong đạt khoa cửa kiếm chút công danh. Nhưng vô duyên, lận đận đèn sách khoa nào cũng trượt nên nhờ có chút ít gia sản, chuyển hướng sang việc thương mại theo người ta sang phủ Tây An lập nghiệp. Nay về thăm quê, định bụng rước bà nhạc mẫu sang Tây An cùng ở, chẳng ngờ đi tới đây thì vô phước gặp thảm họa như nhị vị đã biết. Còn về phần thù hiềm thì thiệt tình vợ chồng tuyệt nhiên không bao giờ gây oán chuồn thù với ai cả. Thương thay tiện nội…

Nói tới đây, Phùng Nguyên Thành lại thương cảm nghẹn ngào kéo vạt áo lau nước mắt.

Mai Nương nói :

- Bây giờ Phùng tiên sinh hãy tả hình dáng tên ác tặc đó thế nào?

Họ Phùng im lặng như tập trung trí nhớ, lát sau mới đáp :

- Y cao lớn khỏe mạnh, trạc ngũ tuấn, nước da đen tái sần sùi, mắt xếch là

lồi, sử dụng đoản đao. Tiếng nói rè rè như kiểng bể. Thưa phu nhân như vậy đã rõ chưa?

Mai Nương nghe Phùng sanh gọi mình bằng phu nhơ, nên thẹn đỏ mặt, mỉm cười.

Tử Long vội chữa :

- Đây là sư muội tôi.

Phùng sanh vội nói mấy lời xin lỗi. Nhưng Mai Nương không chú ý. Nàng mải nhìn Tử Long như muốn hỏi ý kiến về hình dáng tên ác tặc :

- Hay là…

Tử Long khẽ gật đầu, hỏi họ Phùng :

- Nó mang râu quai nón?

Phùng Nguyên Thành vội đáp :

- Dạ, chính vậy, tôi quên khuấy mất đi không nói tới bộ râu. Y vào phòng lẹ làng đến nỗi tôi vốn tỉnh ngủ mà không nghe thấy tiếng động. Lúc tẩu thoát cũng vậy, tuy bị thương mà phóng qua cửa sổ lẹ như én liệng. Chắc bản lãnh ghê gớm lắm.

Tử Long buông sõng mấy câu.

- Phi hành đại đạo!

Đoạn chàng nhìn Mai Nương.

Nàng bảo họ Phùng :

- Được, để chúng tôi lo việc này xem sao. Tiên sinh hãy nán chờ, ở lại đây xem kết quả thế nào. Nhưng bí mật không được nói với một ai là chúng tôi phụ lực điều tra vụ này nhé?

- Dạ, tôi sẽ ngày đêm cầu khấn oan hồn tiện nội theo phò nhị vị ân nhân.

Hai người đứng dậy mặc áo đeo kiếm và hành lý lên lưng rồi gọi chủ quán lúc ấy đang bận rộn trên lầu.

Tử Long trả tiền hàng quán rồi hỏi chủ quán :

- Con đường trước mắt này đi đến nơi nào?

- Dạ, theo ngã tay tả thì sẽ có hai lối đi: một sang Túc Kỳ Châu và một sang Hóa Châu gần địa giới Cam Túc.

- Hành trình như thế nào cho đúng độ đường?

- Tuy đường núi, nhưng từ bản thôn trở đi nơi nào cũng không quá nửa ngày là gặp thôn ổ, lữ quán chớ không như chặng đường bên tay hữu mà nhị vị đã đi qua.

- Cám ơn, chúng tôi đi bây giờ đây.

Chủ quán niềm nở :

- Hai bầu nước đeo ở yên ngựa đã có trà nóng mới pha. Chúc nhị vị hảo hành.

Cam, Lã ra sân quán lên ngựa đi thẳng. Quả như lời chủ quán, Song hiệp luôn luôn gặp lữ quán hoặc lớn hoặc nhỏ ở giáp chân đồi, khe núi bên đường. Xế chiều hôm ấy, hai người vào quán trọ sớm hôm sau lại đi. Sang giờ Tỵ, Cam, Lã đang bàn tán về tình cảnh Phùng Nguyên Thành thì chợt có tiếng người kêu la ầm ĩ.

Dừng ngựa lại nhìn quanh, Mai Nương, Tử Long thấy hai người ra dáng thôn dân đang chạy hỗn loạn ở đầu cánh rừng cây phía xa xa bên hữu.

Một con vật gì loằng ngoằng đuổi theo chỉ cách độ vài trượng. Mai Nương, Tử Long vội thúc ngựa phóng tới. Thì ra hai người đó đang bị một con trăn lớn bông gấm uốn khúc rượt. Cấp bách quá, Mai Nương giựt con Phi Vân bổ thẳng tới chặn đầu ác thú. Con trăn độc há miệng đỏ như máu, thè lưỡi tựa tia lửa, bốn chiếc răng nanh trắng nhởn nhọn hoắt, bổ mạnh vào ống chân Mai Nương. Con Phi Vân thấy nguy chồm hai vó tiền, hí vang động cả khu rừng vắng vẻ.

Soạt…

Làn báu kiếm xanh lè như chớp giựt, chỉ chớp mắt đầu ác thú đã tiện đứt đôi. Thân con trăn cụt đầu còn uốn lên mấy vòng nữa rất dữ dội, dạt cả mặt cỏ, mới lần lần nằm yên.

Cam, Lã cùng xuống ngựa. Bấy giờ hai thôn dân mới hoàn hồn, quay lại quỳ lạy tạ ơn cứu mạng. Song hiệp đỡ họ dậy, Mai Nương hỏi :

- Hai người làm gì ở đây mà bị trăn đuổi vậy?

Người có tuổi nói :

- Hai chú cháu tôi ở Đông thôn gần đây thường vào rừng lấy măng về bán độ nhật. Lúc nãy, đang loay hoay chặt măng thì chợt thấy cành lá khua động ầm ầm tuy trời không gió lớn. Chúng tôi lấy làm kỳ dị ngơ ngác nhìn, bỗng con mãng xà này từ trên cây quăng mình xuống đuổi. Lượng sức không chống lại nổi, chú cháu tôi hè nhau chạy bán sanh bán tử, vừa ra tới đây, nếu không được nhị vị ân nhân tiếp cứu thì chắc chắn bị ác xà hại rồi. Phước đức quá!

Vừa lúc ấy có ba người tiều phu gánh củi đi tới. Một người hỏi :

- Có việc chi vậy hả Trần Tứ? Trời ơi! Con mãng xà lớn quá! Ai giết nó thế?

Trần Tứ chỉ Mai Nương, Tử Long và nói :

- A, Lý Đại, trong khi tôi bị ác xà rượt thì vừa lúc nhị vị đây phi ngựa tới kịp và chính cô nương đã hạ sát nó. Bác Lý ở rừng nào tới đây?

Người tiều phu tên Lý Đại chăm chú nhìn Cam, Lã :

- Tôi ở rừng bên ra…Ví chăng chiều qua nhị vị hiệp khách qua đây thì tên lão tặc khó lòng đi thoát khỏi.

Mai Nương giựt mình nhìn Tử Long rồi hỏi Lý Đại :

- Lão trượng nói tên lão tặc nào?

Lý Đại chép miệng :

- Nói ra thì dài lắm, cô nương ạ.

- Xin cứ nói, tiểu nữ muốn biết chuyện đó lắm.

Đặt gánh củi xuống, Lý Đại nói :

- Trái với thường lệ, hôm qua lão vào rừng lấy củi buổi chiều. Lúc đi qua miếu Lão Tử, chợt nghe có tiếng người nói, lão lấy làm lạ vội núp vào bụi rậm xem tình hình ra sao vì ngôi cổ miếu đó hoang phế từ lâu rồi.

Lát sau, có hai người từ miếu đi ra, khép cánh cửa mục lại hẳn hoi. Lão nhận ra đó là cha con họ Bành bên Hoa Châu.

Mai Nương hỏi :

- Hình dáng chúng thế nào và là hạng người gì?

Rút ống điếu đồng ngắn ở trong túi ra nhồi thuốc vào, Lý Đại châm lửa

hút một hơi dài khoan khoái thở làn khói dầy đặc, rồi chậm rãi nói :

- “Lão xin kể rõ ràng. Tặc đạo họ Bành tên Khoát Hải, chủ nhân Bành gia ổ ở bên Hoa Châu, cao lớn, da sần sùi đen, râu quai nón, mắt lồi, mũi sư tử coi dữ tợn lắm. Con nó là Bành Chấn Sơn, vóc dáng như cha, mặt rỗ chằng chịt. Cha con họ Bành cùng đeo khí giới. Khoát Hải vận quần áo đen, áo chẽn bông nhưng lạ một nỗi bên sườn loang vết máu lớn bằng bàn tay. Y đưa cho Chấn Sơn một bọc vải đỏ sủng soẽng tiếng bạc và bảo rằng :

- Con hãy về gia ổ trước, ta còn sang chơi Thiên Sơn tự ít ngày nữa và sẽ về cùng Pháp Quang hòa thượng.

Chấn Sơn nói :

- Còn vết thương kia thì sao?

- Ồ, ăn thua gì! Ta hết đau rồi.

Thế là cha con Bành tặc đi thẳng. Lão ngờ Khoát Hải vừa đi cướp được bọc bạc lớn ở đâu về và chính y bị trúng thương trong vụ cướp đó”.

Mai Nương hỏi :

- Làm thế nào mà lão trượng lãi biết rõ đời tư của Bành tặc đến như vậy?

- “Số là trước kia lão có nuôi thằng Lý Cường, là một người cháu họ. Nó hung hăng bướng bỉnh không chịu nghe lời lão dạy bảo, năm mười tám tuổi bỏ nhà ra đi.

Hai năm sau, bỗng một hôm nó trở về, y phục chỉnh tề ra dáng có tiền bạc, khoe khoang được khá giả thì y theo hầu chủ nhân là Bành gia là một tay anh hùng võ dõng. Chính vì y bạo ngược hung hăng hay gây sự đánh lộn nên được họ Bành quý mến bởi lẽ Bành Khoát Hải ghét thứ công nhân hiền lành. Lý Cường thấy lão không tin nó bèn rủ lão sang Bành gia ở bên Hoa Châu chơi. Tò mò, lão đi cùng nó. Quả nhiên, gia ổ ấy lớn thật, tường cao, hào sâu, cổng tiền hậu đều có điếu kiều, tráng đinh canh phòng trên vọng lầu rất nghiêm cẩn.

Bên trong, nhà lớp nọ lớp kia trần thiết lộng lẫy xa hoa, gia đinh đông đảo, tên nào cũng võ phục, võ trang chẳng khác chi dinh một vị đại tướng vậy”.

Lão bèn hỏi :

- Bành gia chủ làm gì mà giàu sang cực điểm như vậy?

Lý Cường đáp :

- Đáng lẽ tiểu điệt không được phép cho bá phụ biết, thiết nghĩ có nói cũng chẳng hại gì vì bá phụ làm chi nổi một tay cường hào như họ Bành. Đây nhé, chủ nhân là tay anh hùng độc cước độc đạo, mỗi năm chỉ đi buôn xa vài chuyến là vàng bạc châu báu chất đầy rương, chẳng thiếu thứ gì.

Lão vờ hỏi :

- Độc cước độc đạo đi buôn xa vài chuyền được nhiều tiền bạc nghĩa là thế nào? Khó hiểu quá!

Lý Cường đắc chí :

- Chậm hiểu như bá phụ chẳng trách suốt đời vào rừng đốn củi kiếm được vài quan tiền là phải! Buôn đây có nghĩa là cướp của người khác, bá phụ nghe ra chưa? Không bao giờ Bành gia chủ cướp ở quanh vùng này nên hành tung đại đạo vẫn không ai hay. Vô phước kẻ nào tò mò dò hỏi làm bại lộ thì dù có biết độn thổ cũng sẽ mất đầu trước khi chui xuống đất!

Đấy! Vì thế nên lão mới biết rõ về tên Bành lão tặc.

Mai Nương hỏi thêm :

- Lão trượng có biết Thiên Sơn tự ở đâu không!

- Dạ, ở bên Túc Kỳ châu giáp địa giới Cam Túc. Ngôi chùa ấy khá lớn và ở ngoại trấn.

- Từ đây đến đó xa bao nhiêu?

- Dùng tuấn mã như cô nương thì chỉ xế chiều nay tới nơi. Ra khỏi khu này chừng năm dặm đường có ngã ba. Rẽ tay hữu là đường đi Túc Kỳ Châu, rẽ tay tả thì sang Hoa Châu cũng chỉ một ngày đường.

Cam, Lã mừng rỡ từ biệt Lý Đại, Trần Tứ lên ngựa đi thẳng.

Mai Nương hỏi Tử Long :

- Sư huynh định đi ngả nào?

- Túc Kỳ Châu. Vì tên lão tặc họ Bành qua Thiên Sơn tự. Nhưng có một sự lạ khiến ngu huynh thắc mắc vô cùng.

Mai Nương ngạc nhiên nhìn bạn đồng hành có ý hỏi.

Tử Long nói :

- Trước kia khi còn ở Bạch Vân tự, Lã Tứ Nương đại sư đã có lần nói tới Thiên Sơn tự là một ngôi thiền viện chánh đạo, tại sao Bành lão tặc lại giao dịch được với hòa thượng trong chùa này?

- Ngu muội cũng có một điều thắc mắc.

- Điều chi vậy?

- Hình sáng tên Bành Khoát Hải giống hệt Tăng Tòng Hổ, hay chính y đó…?

Suy nghĩ giây lát, Tử Long nói :

- Kẻ thù của ngu huynh năm nay nhiều lắm là ngoại tứ tuần, mà theo lời nho sanh Phùng Nguyên Thành và Lý Đại thì tên lão tặc họ Bành trạc ngũ tuần hay hơn chút ít nữa, không lẽ Tòng Hổ già đến thế sao?

- Dưới bộ râu quai nón, khó định đến số tuổi lắm.

Tử Long cười :

- Ngu huynh cũng mong Bành tặc tử là Tòng Hổ đổi tên họ, như thế đỡ vất vả cho chúng ta tìm kiếm biết là nhường nào! Kể ra cũng khó nghĩ thật. Nhưng ngu huynh tin chắc nếu giáp mặt kẻ thù sẽ nhận ra nó ngay.

Hai người dong ruổi trò chuyện, nhá nhem tối hôm ấy thì đến Túc Kỳ Châu, cổng thành hãy còn mở.

Song hiệp bèn vào thành tìm quán trọ nghỉ chân.

Thám thính nơi thiền viện, anh hùng sa địa huyệt
Đại chiến lũ ác tăng, hiệp khách cứu hồng quần

Hôm sau, Mai Nương, Tử Long trang phục giả làm khách hành hương, gởi bảo kiếm, hành lý lại chủ quán.

Tử Long nói :

- Nghe đồn, Túc Kỳ châu có ngôi Thiên Sơn đại thiền viện, chẳng hay đi ngã nào?

Chủ quán đáp :

- Dạ, ở Bắc môn ngoại thành, nhị vị dùng kiệu đi cho tiện.

- Gần đây có kiệu phu không?

- Có ạ, để tôi sai tiểu nhị đi gọi và mua lễ vật luôn thể. Nhị vị dùng điểm tâm xong đi thì vừa.

Lát sau, hai cỗ kiệu đến chờ ở cửa quán.

Mai Nương mang lễ vật cùng với Tử Long ra đi.

Ra khỏi Bắc môn độ chừng ba dặm, ở giữa cánh đồng một ngôi cổ tự có nhiều nếp mái nguy nga ẩn hiện dưới chặng tùng bách cổ thụ cao ngất lưng trời.

Tử Long hỏi kiệu phu :

- Ngươi có biết Sư trưởng Thiên Sơn tự đạo hiệu gì?

- Thưa có, phàm người Túc Kỳ châu ai cũng biết hay nghe danh Pháp Quang đại hòa thượng là đồ đệ và thay thế Huệ Tĩnh thiền sư từ nhiều năm nay rồi.

- Chùa lớn như vầy chắc có nhiều tăng đồ.

- Dạ, Thiên Sơn không những là ngôi thiền viện mà còn là một đại võ đường. Trước kia Huệ Tĩnh thiền sư thâu nhận đồ đệ truyền dạy võ nghệ, nhưng từ ngày Pháp Quang hòa thượng kế nghiệp bỏ hẳn tập tục đó, không hiểu vì lẽ gì.

Tới cổng tam quan cao lớn đồ sộ, Cam, Lã xuống kiệu thấy tấm hoành đề ba đại tự Thiên Sơn tự, nét bút linh động dị thường. Mấy cỗ kiệu chở khách thập phương đến dâng hương còn chờ cả đó. Kiệu phu bê lễ vật theo Cam, Lã vào chùa. Dưới bóng cổ thụ nào trắc, nào tòng, nào bách mát lạnh âm u khiến cảnh thiền viện càng thêm phần tĩnh nhã. Tiếng chuông ngân nga huyền ảo, lẫn với tiếng chày kinh ấm áp mơ màng vọng ra từ La Hán điện khiến khách dâng hương cầu phước cảm thấy lòng mình nhẹ lâng lâng như được rũ sạch nợ trần. Gió đùa qua lá thắm tạo nên khúc nhạc bất diệt say sưa êm dịu.

Sừng sững giữa sân gạch xám rộng rãi, một pho tượng La Hán cao hơn trượng uy nghi lẫm liệt. La Hán điện cực kỳ rộng lớn, hai tầng mái cong cong ngói ống viền sứ xanh, kiến trúc rất đồ sộ với những cây cột tử đàn hương chạm trổ. Những chiếc khánh, chiếc chuông đồng nho nhỏ treo ở đầu các góc mái rung rinh trước làn gió nhẹ tạo thành thứ âm thanh kỳ lạ, huyền ảo.

Mai Nương, Tử Long đang mải nhận xét, khen thầm ngôi cổ tự danh bất hư truyền, bỗng Tri Khách tăng từ trên điện rảo bước tiến tới vái chào :

- A di đà Phật!

Cam, Lã đồng thanh chào lại :

- Mô Phật!

- Chắc nhị vị muốn dâng hương và sau là vãng cảnh chùa?

Tử Long đáp :

- Quả thế, chúng tôi hằng tưởng niệm nay mới được đem thân tới chiêm bái nơi danh dự, quản là danh bất hư truyền.

Tri Khách tăng cúi đầu, đưa tay hướng về dãy nhà bên tả ở phía sau tiền điện :

- Xin mời nhị vị tín chủ xuống khách phòng.

Dứt lời, Tri Khách tăng hối hai tiểu tăng theo sau đỡ lấy lễ vật đi trước vào nhà khách.

Cam, Lã đưa mắt nhận xét, thấy viên Tri Khách tăng dáng dấp lanh lẹ, dong dỏng cao, nét mặt cương quyết sắc sảo, cử chỉ mạnh mẽ gọn gàng thì biết ngay là người có công phu bản lãnh.

Trong khách phòng rộng rãi khoáng đạt bày một dãy thồi dài. Mấy người tới dâng hương đang ngồi dùng trà chuyện vãn với hai vị hòa thượng mập mạp khỏe mạnh. Thấy khách lạ, hai hòa thượng cùng đứng lên chắp tay chào Mô Phật. Mai Nương chia lễ vật để bày cúng mấy nơi xong xuôi liền theo Tri Khách tăng qua sân lên đại điện ngũ ban. Trên bực đá trải bồ đoàn nơi giữa điện, một vị hòa thượng mặt lạnh như tiền, điểm chuông, gõ chiếc mõ đồng, cất giọng đều đều ấm áp tụng kinh Di Đà. Tuy bình tâm, mắt lim dim nhìn thẳng xuống cuốn kinh, Tử Long cung kín đáo nhận thấy hòa thượng đó đưa mắt lẹ như chớp nhìn Mai Nương mấy lần.

Phần Mai Nương, nàng đon đả đi từ bàn thờ nọ sang bàn thờ kia lâm râm khấn vái cầu xin rất đỗi tự nhiên, y hệt một tín chủ đã quen với cảnh lễ bái nơi đền đài miếu mạo.

Nàng thừa hiểu ngay trên đại điện có mấy cặp mắt đầu đà dâm đãng lén lút nhìn nàng nhưng nàng tảng lờ như không. Lễ bái hồi lâu, Cam, Lã ra khỏi đại điện.

Chờ sẵn ở trên cửa, Tri Khách tăng mời hai tín chủ xuống phòng khách dùng trà.

Trà nước xong được một tuần, Tử Long nói với Tri Khách tăng :

- Chúng tôi từ nơi xa tới mong được bái kiến đại hòa thượng, chẳng hay có điều chi trở ngại không?

- Mô Phật, sư trưởng bổn tự đang tham thiền trong trai phòng, xin mời nhị vị tín chủ theo bần tăng.

Hai người theo Tri Khách tăng qua sân sau La Hán điện, sang dãy nhà bên hữu vào căn trai phòng nơi cuối dãy.

Pháp Quang mắt nhắm nghiền ngồi lần tràng hạt trên bồ đoàn, nghe tiếng chân ngoài hành lang bèn mở bưng mắt đứng lên, niềm nở cùng Song hiệp thi lễ.

Tử Long nói :

- Nghe danh Thiên Sơn tự và đức độ Sư trưởng âm vang ngàn dặm, bữa nay chúng đệ tử mới được tới bái kiến thật là vạn hạnh.

Pháp Quang trạc tứ tuần, cao bằng Tử Long nhưng mập hơn vì bụng hơi quá dầy, lưng hùm vai gấu, diện mạo vuông vắn lầm lì, mắt sáng như sao băng dưới đôi lông mày chổi xể xếch ngược, đầu cạo nhẵn bóng, hé cặp môi dầy nói mấy câu khiêm tốn :

- Tín chủ và nương tử quá thương nên dạy quá lời. Phần hân hạnh hôm nay là của bần tăng. Chẳng mấy khi nhị vị qua đây, và lại tín chủ từ xa đến, thế nào cũng cho bần tăng được phép mời dùng tạm bữa cơm chay dưa muối của nhà chùa.

Nói đoạn Pháp Quang nhìn chằm chặp nhận xét hai người. Trước nhan sắc kiều diễm của Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương, Pháp Quang hồn vía đê mê, những muốn ôm chầm ngay lấy nàng bế bồng xuồng Nghinh Xuân viện tận hưởng nét trong ngọc trắng ngà! Y nghĩ thầm: “Chao ôi! Hai cánh tay này đã từng ôm ấp không biết bao nhiêu phụ nữ xuân sắc nhưng quả chưa có người nào xinh đẹp bằng mỹ nương tử này. Bất quá xưa kia Hằng Nga tiên tử cũng chỉ đẹp đến thế là cùng, mà vị tất đã có nét dũng cảm anh thư của người đẹp hiện thời!…”

Dù sao Pháp Quang cũng phải cố nén lửa dục, giữ địa vị của kẻ tu hành, vị sư trưởng ngôi danh tự.

Tử Long đáp :

- Bạch sư trưởng, chúng đệ tử còn nán lại Túc Kỳ châu nhiều ngày và sẽ trở lại hầu người thuyết giáo, bữa nay quả tình còn có việc phải về.

Sợ lộ hành tích Pháp Quang không dám ép :

- Nếu vậy, bần tăng cũng không dám van nài. Hai hôm nữa bổn tự sẽ dâng khóa lễ La Hán, chẳng hay nhị vị tín chủ cư ngụ tại đâu xin cho biết để còn cho người tới mời.

Tử Long ra vẻ thật thà :

- Nếu vậy, chúng đệ tử sẽ tự khắc đi lễ chùa, khỏi phiền sư trưởng bận tâm. Giờ đây, xin phép Sư trưởng cho đệ tử được vãn cảnh đây đó trong thiền viện chưa thỏa lòng khao khát.

Pháp Quang đành dằn tâm, đưa mắt ra hiệu cho Tri Khách tăng, rồi nói :

- Thật hữu hạnh, xin tín chủ tự nhiên. Đã có hòa thượng tri khách đây hướng dẫn.

Dứt lời Pháp Quang vái chào rồi trở lại nơi bực đá ngồi tham thiền như trước, đạo mạo vô cùng. Tri Khách tăng liền dẫn hai người ra hậu viên xem mấy ngọn giả sơn đắp theo sự tích Đường Tăng tây du thỉnh kinh. Các tượng thầy Đường, Tôn Ngộ Không, Sa Tăng, Trư Bát Giới được đắp rất tinh vi theo các giai đoạn gian nan của cuộc thỉnh kinh nguy hiểm đó.

Ngọn giả sơn khác đắp theo sự tích Diêm La điện với cảnh trí cửu ngục môn giam cầm, hành hạ những kẻ phạm tội bất hiếu chửi mẹ mắng cha, ăn thừa nói thiếu, gian dâm vợ người vân… vân… Nào cầu vồng, hố lửa, nào cưa sắt, vạc dầu với những tên quỷ sứ diện mạo dữ tợn, hung ác khiến kẻ yếu bóng vía phải rợn người.

Trong hoa viên, cây bông, cây trái, trồng đủ thứ rườm ra, xanh tốt bao bọc hai chiếc lục lăng đình kiến trúc tỉ mỉ công phu.

Mai Nương, Tử Long la cà đi khắp mọi nơi nhận xét, nhớ kỹ đường ra lối vào rồi mới từ tạ Tri Khách tăng ra về. Lúc đó khách thập phương đi lễ Phật đã đông, nên có tới ngót hai chúc chiếc vừa kiệu vừa song loan chờ cả ngoài cổng chùa. Hai người lên kiệu về quán trọ trong thành.

Về tới cửa quán, trong khi Tử Long trả tiền kiệu phu, Mai Nương khẽ hất hàm ra phía cây đa lớn ra hiệu cho họ Cam biết. Tử Long lẳng lặng gật đầu mỉm cười tỏ ý hiểu Mai Nương muốn nói gì. Chủ quán trả lại hai cây bảo kiếm và hành lý cho hai người rồi săn đón hỏi thăm cuộc hành hương. Cam,

Lã còn mải suy tính, trả lời xã giao qua loa rồi lên lầu về thẳng phòng trọ.

Tử Long hỏi :

- Sư muội có để ý đến tên hắc y đi theo kiệu ta từ bao giờ?

- Ngay từ lúc ra về khỏi tam quan được chừng vài chục sải tay. Thoạt đầu tiểu muội tưởng y là người nhà của khách thập phương nào đó, sau thấy kiểu cách gian giảo, nhìn ngang liếc trộm của nó tiểu muội mới ngờ là nó theo dõi bọn mình.

- Tên hắc y đứng sẵn từ hồi nào núp sau mấy chiếc kiệu và lấm lét nhìn chúng ta ngay từ khi mới bước qua cổng chùa. Nó chờ kiệu ta đi được một quãng mới lần theo. Lúc kiệu đỗ lại trước tửu quán nó mời dừng lại sau gốc đa.

- Lạ một điều nữa là không thấy tên Bành Khoát Hải. Hắn đổi ý không tới Thiên Sơn tự chăng?

Tử Long cười :

- Cũng có lẽ. Nhưng chuyến đi Túc Kỳ châu này không vô ích. Ngờ đâu ngôi thiền viện lớn và danh tiếng như vậy mà lọt vào tay bọn đầu đá ghê gớm.

- Tên nào cũng sắc sảo, coi bộ có bản lãnh cả. Nhất là Pháp Quang, lúc nó nhìn, tiểu muội muốn thừa cơ mượn luôn nó đôi con ngươi dâm đạo. Nếu chùa ở nơi vắng vẻ, ta hành động ban ngày thì tiện quá. Theo ý sư huynh, liệu chúng có đặt cơ quan không?

- Lẽ dĩ nhiên. Chúng cả gan hành động ở nơi đông khách thập phương, tất nhiên đặt cơ quan. Vì thế do thám ban đêm rất ngại. Nhưng không vào hang hổ sao bắt được hổ con?

Bàn tán hồi lâu, Cam, Lã xuống thực phòng dùng bữa trưa rồi đi nghỉ sớm lấy sức. Canh hai đêm hôm ấy, Song hiệp nai nịt gọn ghẽ đeo báu kiếm chéo sau lưng, giấu hành lý lên góc thềm nhà, tắt đèn, leo cửa sổ ra ngoài, khép hai cánh lại rồi chuyền lên máu nhà như hai con vượn. Vượt qua mấy nóc nhà nữa, Song hiệp nằm ép xuống mái chờ xem động tĩnh.

Quả nhiên, chưa được một khắc canh có hai dạ hành khách từ phương Bắc

thấp thoáng chuyền trên nóc nhà và đến thẳng mái tửu quán. Hai bóng đen đó châu đầu nói gì với nhau hồi lâu, lúc đứng lên, Song hiệp thấy một tên cầm vật gì có đốm lửa nhỏ bằng đầu cây hương.

Chúng chuyền vào hành lang rón rén tới chỗ cửa sổ cuốn loay hoay giây lát, đoạn đứng nép vào hai bên tường chờ.

Mai Nương nói nhỏ với Tử Long :

- Chúng dùng muội hương…

- … Để bắt sư muội về Thiên Sơn tự!

Song hiệp im lặng theo dõi hành động của hai dạ hành khách nọ.

Độ nửa khắc canh sau, hai bóng đen đẩy cửa sổ leo vào phòng. Cam, Lã bấm nhau đứng dây phi thân về hành lang tửu quán, đứng nép vào hai cửa sổ chờ không một tiếng động nhỏ.

Quả nhiên, vì thấy phòng trống rỗng, hai bóng đen chui qua cửa sổ ra ngoài thì bị luôn Mai Nương. Tử Long vươn tay kéo ngực áo nện cho mỗi tên một trái thôi sơn trúng cằm ngất lịm. Song hiệp lột khăn bịt đầu của chúng và nhận ra làm hai đầu đà ngồi tiếp khách hồi sáng ở phòng Thiên Sơn tự.

Tử Long rút hai thanh giới đao gài ở lưng chúng bỏ sang bên, đoạn cởi dây lưng chúng trói gò tứ chi hai bên tên lại, trong khi Mai Nương xé khăn bịt đầu nhét đầy miệng chúng.

Mai Nương hỏi :

- Sư huynh định xử trí hai tên này ra sao?

- Bây giờ hãy còn sớm, viết tờ tố cáo chúng giao cho huyện quan sở tại, yêu cầu phái binh đến vây Thiên Sơn tự trong khi chúng ta vào chùa thám thính sát phạt trước. Ngu huynh xuống nhà đánh thức chủ quán lấy giấy bút, hiền muội xách chúng bỏ vào trong phòng, được không?

Mai Nương gật đầu.

Tức thì, Tử Long xuống nhà dưới kêu chủ quán.

Đang ngủ say, chủ quán mắt nhắm mắt mở vội vàng chạy ra thấy Tử Long nai nịt gọn ghẽ, lưng đeo trường kiếm thì ngạc nhiên hỏi :

- Có chuyện gì mà gấp vậy quý khách?

- Gấp thật, lấy nghiên bút và giấy rồi theo tôi lên lầu sẽ biết.

Chủ quán lật đật ra quầy hàng lấy các thứ cần dùng, theo Tử Long lên lầu. Vào tới phòng thấy hai người đầu trọc lốc bị trói gô đặt cạnh bên nhau ở giữa phòng, chủ quán hoảng sợ đưa mắt nhìn Cam, Lã có ý hỏi.

Mai Nương mỉm cười.

Chủ quán vội tiến tới dụi mắt nhìn :

- Ủa! Hai vị cao tăng Thiên Sơn tự đây mà!

Mai Nương cười gằn :

- Cao tăng cái nỗi gì, hai tên đầu đà gian đạo này!

Nàng bèn thuật rõ việc lễ chùa ban sáng và việc rình bắt hai tên đầu đà cho chủ quán nghe.

Trong khi đó Tử Long thảo xong tờ tố cáo đưa cho chủ quán và bảo rằng :

- Tiên sinh chịu khó cầm giấy này tức tốc lên huyện đường trình quan.

Huyện quan sẽ phái người về đây áp giải chúng về giam. Có vậy thôi được không?

Chủ quan cầm giấy đọc một hồi rồi lắc đầu :

- Có ngờ đâu lại thế này! Ghê gớm quá! Thảo nào Túc Kỳ châu hay xảy ra các vụ mất tích những thiếu nữ đẹp. Được tồi, nhị vị hiệp khách an tâm, tôi sẽ hành động y lời chỉ bảo. Nhưng nên cho hai tên này sang phòng bên kẻo trong khi vắng người e xảy ra chuyện chi khác chăng.

Tức thì chủ quán xuống nhà lấy chìa khóa và cầm theo cuộn dây thừng thật chắc, Cam, Lã xách hai tên đầu đà và giới đao sáng bóng bên lấy dây thừng trói chặn vào chân giường. Mai Nương xé vài áo chúng bịt chặt lấy mắt buộc vòng ra sau gáy. Xong xuôi ba người trở ra khóa cửa phòng lại. Chủ quán nói :

- Bây giờ nhị vị hiệp khách theo tôi xuống nhà ra lối cửa, khỏi phải leo tường.

Tử Long cười :

- Cần chi, làm thế này lẹ hơn.

Dứt lời chàng cắp ngang lưng chủ quan nhảy lan can xuống thẳng mặt

đường, nhẹ như bông trẻ nít.

Mai Nương liệng mình xuống theo, nàng hỏi :

- Huyện đường có xa không?

Chủ quán nói :

- Cách đây ba dãy phố. Tôi đi đây, chúc nhị vị thành công. Nếu trừ được hại cho dân trấn này, công đức ấy lớn lắm đó.

Hai người nhìn theo chờ chủ quán đi được một quãng xa mới theo đường cũ vượt thành, phi hành tới Thiên Sơn tự. Không bao lâu tới nơi, Song hiệp tránh cửa tam quan, vòng sang phía hữu vừa toan vượt tường vào chùa thì chợt có một bóng đen từ xa vùn vụt phi hành tới. Cam, Lã vội núp vào một gốc cây lớn, chỉ kịp nhận ra đó là một đầu đà lực lưỡng băng qua tường vào thẳng chùa, nghệ thuật phi hành khá cao siêu.

Song hiệp nhảy lên mặt tường nằm ép nhìn xuống không thấy động tĩnh gì lạ mới đáp xuống sân gạch chạy thẳng tới La Hán điện. Đại điện cửa đóng then cài tối om. Dãy nhà bên tả nơi có khách phòng, anh đèn le lói lọt qua khe cửa. Mai Nương chỉ lên nóc nhà, Tử Long gật đầu hiểu ý. Nhưng ngay lúc đó chợt có tiếng chân người. Song hiệp ngoảnh lại thấy một đầu đà từ chỗ pho tượng La Hàn ở giữa sân chùa cầm giới tao chạy tới.

Không kịp lẩn tránh nữa, Cam, Lã đành đứng lại tuốt kiếm ra.

Đầu đà quát :

- A! Hai tên này chưa bị bắt sao mà còn vào nổi nơi đây? Phải biết chui đầu vào miệng hùm này thì chỉ có chết chớ đừng hòng thoát, nghe.

Nhận ra đó là tên đầu đà lẩn quẩn trên đại điện hồi sáng, Mai Nương tấn công trước, nhảy tới chém mạnh. Đầu đà hoa đao gạt.

Choang!… Thanh giới đao bị tiện đứt đôi, rớt xuống gạch xoảng một tiếng. Đang khí xuất bất kỳ ý, đầu đà nhằm mặt Mai Nương bóng luôn nửa thanh giới đao còn lại. Hai người cúi xuống tránh khỏi, đầu đà thừa dịp chạy vụt ra góc điện rồi mất hút.

Mai Nương, Tử Long theo tới nơi không thấy kẻ địch đâu cả, lấy làm lạ, bèn bảo nhau vòng ra lối sau bên khách phòng.

Hai người không nghi ngờ vì ban sáng đã đi qua nơi ấy không thấy điểm nào đáng chú ý, chẳng ngờ vừa đi tới đầu góc sau đại điện bỗng mặt gạch chuyển động lẹ tựa chớp lật úp cả hai xuống hầm sâu tối như mực.

Nguyên Thiên Sơn tự là một ngôi chùa lớn, do vua Túc Tông nhà Đường xây dựng để đền ơn vị đại sư Trí Minh là người đã có đại công cùng hai danh tường Quách Tử Nghi, Lý Quang Bật phò vua lấy lại đất Trường An hồi An Lộc Sơn khởi loạn.

Truyền mãi tới đời vua Ung Chánh nhà Thanh, vị thiền sư trụ trì là Huệ Tĩnh xuất thân tu học tại Thiếu Lâm tự, bản lãnh cao siêu.

Theo nếp có sẵn của nhà chùa, Huệ Tĩnh thiền sư tiếp tục thâu nhận môn đồ truyền thụ võ nghệ sẵn có cho mọi người xin nhập học.

Môn đồ xuất thân từ Thiên Sơn tự cũng đã nhiều nhưng thiền sư Huệ Tĩnh không lấy làm mãn nguyện vì không một người nào đặc sắc khả dĩ nối được nghiệp mình trông coi ngôi danh tự ấy. Bởi vậy thiền sư vẫn có ý tìm người để truyền hết bản lãnh bình sanh.

Hồi ấy tại làng Kiến Tử thuộc Linh Võ huyện, tỉnh Cam Túc, có một người tên Vương Khánh, nhà nghèo, góa vợ, chuyên bán dầu lạc. Họ Vương có mỗi con trai là Đắc Bằng bẩm sinh khỏe mạnh dị thường, suốt ngày chỉ theo bạn đồng tuổi hoa quyền múa gậy.

Tuy Vương Khánh cố kiếm tiền cho Đắc Bằng theo học thầy đồ trong thôn nhưng nghề bút nghiên vốn không hợp với chí nguyện của mình nên Đắc Bằng luôn luôn trốn học ra cánh đồng quần thảo với các đoàn mục tử. Thấy vậy, Vương Khánh chán ngán bèn cho Đắc Bằng đi làm mướn chăn bò cho một phú hộ đồng thôn. Nhờ có dũng lực trời cho, vóc người to lớn, năm ấy mới mười hai tuổi mà Vương Đắc Bằng đã lớn như trẻ mười lăm, mười sáu tuổi, hai cánh tay nở nang chắc nịch, được bọn mục tử tôn làm đàn anh. Vì vậy khi chăn đàn bò ra đến cánh đầu là Đắc Bằng chọn nơi gốc đa mát mẻ nằm ngủ chèo queo mặc các tay em chăn giúp.

Một buổi sáng nọ, khoảng đầu giờ Tỵ, Đắc Bằng đang gối đầu tay ngủ ngáy o o như sấm dưới gốc cây cổ thụ, bỗng có một con báo gấm, từ rừng

bên lẻn nhảy vào giữa đàn bò của Đắc Bằng cắn gáy quật một con xuống. Đoàn mục tử và những người đang làm việc ngoài cánh đồng sợ hãi la ó ầm ĩ hò nhau chạy toán loạn. Từ chỗ báo gấm vồ đàn bò đến gốc cây lớn có Đắc Bằng đang ngủ say cách xa tới hơn trăm thước.

Một người lanh trí chạy tới gốc cây gọi :

- Đắc Bằng! Đắc Bằng! Beo vồ bò của mày kìa, dậy mau kẻo chết cả bây giờ, mau!

Giựt mình, Đắc Bằng choàng dậy dụi mắt nhìn quanh :

- Beo đâu?

- Đằng xa kia kìa! Lẹ lên!

Đắc Bằng giựt phăng chiếc cuốc chim của người đó đang cầm, chạy thẳng tới con báo hoa khá lớn đang đứng bên con bò bị cắn gãy cổ, gầm gừ nhìn quanh. Tức giận vì không biết sẽ trả lời sao đây với vị phú hộ ác nghiệt keo bẩn, Đắc Bằng hét lên ầm ầm, vác cuốc chim xông thẳng vào đầu báo bổ mạnh. Tuy Đắc Bằng có dũng lực thật nhưng dù sao cũng chỉ là đứa trẻ tuổi mới mười ba nên mọi người đứng xa xa xem ai nấy đều lo sợ cho tánh mạng y mà không ai dám vào tiếp tay. Bị đánh, con báo nhảy sang bên lánh đòn, gầm một tiếng lớn vang động rồi nhảy bổ chụp vào đầu Đắc Bằng. Không chịu kém, Đắc Bằng né sang bên, dùng toàn lực bổ luôn một nhát nữa trúng sườn ác thú. Mũi cuốc chém ngập vào quá nửa. Ác thú gầm vang dậy, quay lại quơ chân trước tát trúng vào mặt địch thủ. Đắc Bằng lanh lẹ tránh được và bổ luôn một lát nữa trúng vào giữa mắt con báo. Trúng đòn độc, ác thú chồm lên lần cuối cùng để rồi lăn lộn giãy chết trên mặt đất.

Mọi người mừng rỡ reo hò hoan hô xô đến dùng cây đập đại tới lúc con báo chết hẳn mới thôi. Đắc Bằng cúi xuống xem con bò thì nó cũng vừa trút hơi cuối cùng, cổ gãy lìa. Không biết làm thế nào hơn, Đắc Bằng đành lùa đàn bò về nhà báo tin cho phú hộ biết. Tính tình biển lận keo kiệt, lão phú hộ cho người nhà ra khiêng cả bò lẫn báo về và còn trình hương chức bắt Vương Khánh đền năm mươi lạng bạc. Nhà nghèo, quanh năm sinh sống lần hồi với nghề mãi du (bán dầu) thì lấy đâu ra năm chục lạng bạc đền cho phú hộ được!

Tuy vậy dưới sự áp bức của hương chức, Vương Khánh đành liều ký giấy nhận đền xin trả dài hạn, nhưng lão phú hộ không chịu bắt y phải bán nhà đền ngay. Đang khó xử, cha con họ Vương không biết hành động sao thì may thay Huệ Tĩnh thiền sư vân du qua đó thấy. Vương Khánh nhăn nhó âu lo, Huệ Tĩnh tức thì bỏ tiền ra trả thế cho họ Vương, lấy giấy nợ về và bắt lão phú hộ phải trả lại con báo cho Vương Khánh đem bán dược ba mươi tư lượng bộ da.

Thấy Đắc Bằng còn ít tuổi mà dũng mãnh vạm vỡ, Huệ Tĩnh lấy làm ưng ý muốn thâu nhận làm môn đồ và cho cả Vương Khánh về Thiên Sơn tự làm việc nhà chùa. Cha con họ Vương mừng rỡ lạy tạ, bán nhà, bỏ thôn Kiến tử theo thiền sư về chùa.

Thoi đưa thấm thoát, thời giờ lẹ tựa vó câu, tam năm đã qua. Vương Đắc Bằng xin quy y được thiền sư đặt đạo hiệu là Pháp Quang, trở thành một nhân vật kỳ tài cao lớn vạm vỡ, võ nghệ ít người sánh kịp.

Huệ Tĩnh thiền sư vui mừng gặp được môn đồ kế nghiệp, bèn truyền dạy hết bản lãnh bình sanh. Vốn đã có khiếu về võ nghệ, lại thêm sức khỏe trời cho, Pháp Quang lãnh hội được hết công phu học tập của thầy, và lẽ cố nhiên trong Thiên Sơn tự không một ai địch nổi. Hồi đó, Vương Khánh đã có tuổi và vẫn chăm chỉ ăn cơm, chùa làm chùa. Trái với tính tình hiền từ của cha, Pháp Quang càng lớn, võ nghệ càng tấn tới bao nhiêu thì càng hung ác dâm dật phóng đáng bấy nhiêu. Sẵn có công phu điêu luyện tuyệt vời, Pháp Quang nghĩ không lẽ tự giam mình mãi trong vòng dưa muối nâu rồng, vả lại cũng không kiềm chế nổi tính trăng hoa, nên nhờ có thuật phi hành cao siêu, thường lên ra khỏi Thiên Sơn tự lần tới các vùng thôn ổ lân cận, hoặc vào thẳng Túc Kỳ châu hãm hiếp, gian dâm phụ nữ, uống rượu ăn thịt, phạm ngũ giới. Càng ngày càng lộng hành, Pháp Quang còn nhờ thuật phi thềm tẩu bích lẹ làng như én, lẻn vào các nhà giàu có đoạt của tiêu xài.

Lần lần về sau, Huệ Tĩnh thiền sư, lúc đó đã trọng tuổi, biết chuyện gọi Pháp Quang tới trại phòng trách mắng kịch liệt. Nhưng chứng nào tật ấy, Phap Quang vẫn phạm giới như thường chẳng coi lời sư phụ ra gì cả. Huệ

Tĩnh rất tiếc khi mới gặp Pháp Quang đã không chú trọng tới hạnh kiểm của y, thành thử ngày nay nuôi ong tay áo, biết làm sao đây?Bao nhiêu công phu học tập đều đã truyền dạy cho Pháp Quang rồi, với dũng lực ấy y như hổ thêm nanh, rồng mọc cánh cảnh cáo không được mà dùng sức lại càng khó thắng! Biết làm sao đây!

Về phần Pháp Quang cũng hiểu như thế. Ý biết Huệ Tĩnh thiền sư không còn miếng nghề nào hơn khả dĩ thắng nổi mình nên công khai cãi lại coi sư phụ như không còn quyền hành chi nữa. Các môn đồ len lét sợ Pháp Quang không ai dám hé lời. Vương Khánh thấy còn mình bất trung bất nghĩa quá, cực chẳng đã phải lên tiếng khuyên bảo Pháp Quang trợn mắt :

- Việc riêng của tôi phụ thân không có quyền nói tới. Tôi mong rằng từ nay trở đi phụ thân đừng nói chuyện trung nghĩa với tôi nữa.

Bực quá, không ngờ Pháp Quang táng tận lương tâm đến nước ấy, Vương Khánh đến trước mặt y chỉ tay mắng lớn :

- Làm người ma bất trung, bất nghĩa, vô đạo vô can như ngươi, nay lại bất hiếu bất mục, trên khinh thường sư phụ, dưới coi rẻ cha già, liệu còn dám nhìn mặt mọi người mà không biết thẹn với lương tâm không?

Pháp Quang sững sờ :

- Ông nói thêm câu nữa, đừng có trách tôi bạc bẽo!

Vương Khánh ức quá :

- Ta cứ nói mấy làm chi nổi? Đồ bất hiếu bất nghĩa! Ai nuôi mày lớn? Ai dạy mày thành tài? Tu hành như mày chỉ có xuống Địa ngục!…

Hét lên ầm ầm như sấm, Pháp Quang chồm tới cầm hai vai Vương Khánh đẩy mạnh

- Địa ngục này!…

Thương thay Vương Khánh, vốn hom hem yếu đuối già nua tuổi tác chịu sao nổi sức voi?

Pháp Quang tuy đẩy nhẹ tay nhưng cũng đủ để Vương Khánh văng mạnh, đầu đập vào tường bể sọ gục xuống chết tươi. Các tiểu tăng thấy vậy, sợ hãi chạy toán loạn lên báo với Huệ Tĩnh thiền sư.

Sư trưởng thở dài xốc áo đứng dậy than rằng :

- Đã trót nuôi dạy phải loài lang sói, ta đành chịu tội với môn phái, với Trời, liều mạng già may ra cản được loài súc sanh khỏi hại thiên hạ sau này.

Thấy sư trưởng Huệ Tĩnh lạnh lùng đi ra, tay thắt lại đai lưng, Pháp Quang biết giờ quyết liệt đã đến, nhưng y tin vào sức lực năng cử đỉnh của mình. Y dự đoán ngay kết quả của trận đấu sắp xảy ra.

Nói về công phu tài trí, hai người ngang nhau vì y biết Huệ Tĩnh đã truyền hết bản lãnh bình sanh cho y rồi. Còn về dũng lực, lẽ cố nhiên Huệ Tĩnh tuổi tác già nua phải kém công phu luyện tập cao siêu, Pháp Quang cố đứng im tại chỗ. Huệ Tĩnh vẫn lạnh lùng, chậm chạp tiến tới, cặp mắt chói lọi như sao hôm, căm hờn…

Lục tiểu tăng cảm thấy giờ phút ấy cực kỳ nghiêm trọng, ai nấy đều len lét theo sau, cách sư trưởng bốn, năm sải. Không chịu được nữa, Pháp Quang lùi dần, cởi bỏ áo ngoài. Lùi hết dãy hành lang, ra tới sân đất nện, Pháp Quang mới đứng hẳn lại, trừng mắt nhìn sư phụ, thét :

- Lão già lắm lời sắp tới giờ tận số rồi! Hôm nay quyết không còn tình nghĩa chi nữa. Còn ngươi thì không có ta, còn ta tất ngươi phải chết!

Huệ Tĩnh vẫn không nói không rằng, lầm lì tiến… Mồ hôi toát ra như tắm, Pháp Quang quăng mình nhảy ra giữa sân thủ thế, vững như Thái Sơn, mắt trợn trừng trừng. Một sải, hai sải, ba sải… Huệ Tĩnh bước một, tiến gần tới tên môn đồ bất nhân chỉ còn hai sải. Pháp Quang run bật người lên, quăng mình nhảy xa ra góc sân, thủ thế như cũ, sắc mặt đỏ gay.

Thì ra, dù biết mình có tài lực có thể thắng, không thì ít nhất cũng thủ hòa, đến phút nghiêm trọng cuối cùng, Pháp Quang vẫn còn e sợ bản lãnh tuyệt vời của thầy học.

Y hình dung hai mươi năm về trước, lúc mới được sư trưởng đem về chùa, Huệ Tĩnh cũng khỏe mạnh kiêu dũng như y bây giờ. Nay có tuổi, theo luật đào thải thiên nhiên gân sức Huệ Tĩnh tất phải suy kém, duy chỉ có cặp mắt vẫn sáng quắc tựa sao mai, cặp mắt dày công luyện tập, chính nhân quân tử, cặp mắt của con người suốt đời chỉ biết sống đạo đức từ bi. Chính luồng mắt

ấy đã có dũng lực khiến Pháp Quang, một tên bất nhân, vô nghĩa, dù có công phu dũng lực tiềm tàng, phải sợ.

Dũng mãnh thay luồng mắt người chân chính quân tử! Và cũng không gì hèn hạ bằng cái nhìn của kẻ tiểu nhân bất chính! Cũng vì hai cái nhìn chính và bất chính khác nhau xa vời ấy mà, một lần nữa, Pháp Quang phải mình nhảy xa ra…

Bất giác từ chỗ y đứng thủ thế, Pháp Quang chợt trông thấy xác Vương Khánh chết gục dưới chân tường, máu me đầy mặt, miệng há hộc, mắt trợn trừng căm hờn…

Bị quất bởi làn roi vô hình do cặp mắt không hồn oán hận ấy, Pháp Quang nổi nóng thét :

- Lão già đừng tiến nữa mà chết! Ta nhường nhiều rồi! Mi hãy coi xác chết kia làm gương! Cha ta còn hạ sát nữa là mi!…

Lần này đầu đà Pháp Quang nhất quyết đứng lại chận đánh, mắt long sòng sọc, đỏ ngầu như mắt trâu điên. Huệ Tĩnh vẫn tiến… Hai bên còn cách một sải tay! Đầu đà Pháp Quang đứng nguyên thủ thế, sát khí đằng đằng. Huệ Tĩnh nhảy vút tới, xử thế "Song Yến Đồng Phi" đưa thẳng hai bàn tay Cương đao đánh chẹn lấy cổ tên môn đồ bất nghĩa. Thét lên một tiếng, Pháp Quang đưa chân tả lên Chảo Mã Tấn, chấp hai tay lại đưa thốc lên phá.

Đó là ngọn "Đồng Tử Hiến Đào". Đồng thời, tiến thêm chân tả ra thành Đinh Tấn, co tay tả lại bên sườn, đánh thốc trái Thôi Sơn hữu vào mặt địch thủ theo thế "Mãnh Hổ Xuất Động" cực kỳ dũng mãnh. Huệ Tĩnh liền đưa tay hữu gạt trái đấm nặng nề ấy bật sang bên, đồng thời phóng cước đá vọt vào sườn đầu đà lúc đó đang hở.

Pháp Quang vội dùng thế "Ma Vương Túy Tửu" ngửa bật người ra phía sau nhường cho ngọn cước phóng trượt qua, chưa kịp đánh lại, thì đã bị luôn Huệ Tĩnh quật trái lại một quyền vào mặt theo ngọn "Lạc Điểu Phiên Hoa".

Thế tấn công vừa lanh lẹ vừa mạnh mẽ này bắt buộc Pháp Quang phải lùi hẳn mấy bước tránh đòn. Y thét như sấm xông vào trả đòn ngay. Hai đầu thủ, một già một trẻ, xáp chiến, bốn cánh tay lên xuống chập chờn huyền ảo, hai

cặp xuống sầm sập tung hoành. Mỗi bước chân, khi nhẹ nhõm lúc nặng nề, là một hảo mỹ công phu. Mỗi thế quyền lúc hiện khi biến vô chừng là một đòn chí tử. Hai người lừa nhau từng thế, phá nhau từng đòn, vô cùng ác liệt, chẳng khác chi lưỡng hổ tương tranh. Chân tấn lúc nặng như Thái Sơn lún cả mặt đất nền nhưng cũng có khi nhẹ chẳng khác chi chiếc lá mùa thu. Họ biết nếu chỉ hở có một chút là táng mạng ngay, nên bên nào cũng cố sức tranh tài quyết dành phần thắng về mình.

Thấm thoát, cuộc đấu đã dư trăm hiệp, tướng ngộ lương tài. Tới đây, không phân cao thấp nhưng trong các hiệp say, thế quân hình không còn nữa. Thiền sư tuổi già sức yếu, trái lại Pháp Quang đang thời sung sức càng đánh càng lanh lẹ. Hồi lâu, Huệ Tĩnh mệt quá, mồ hôi rã ra như tắm, miệng thở hồng hộc… Người hối tiếc đã không giữ lại các thế võ bí truyền để phòng bị sự phản bội của tên môn đồ tàn ác bất trung, bất nghĩa ấy. Thiền sư chỉ còn tránh đỡ, không tấn công được nữa. Đầu đà Pháp Quang biết vậy, dồn mạnh, dùng toàn đòn chí tử ép địch thủ đến tận giáp tường. Tứ chi mỏi, nặng nề, Huệ Tĩnh kiệt sức, mồ hôi trán rã xuống mờ cả mắt… Thật không ngờ cả một đời tu luyện, đạo đức, nay lại chết bởi tay tên môn đồ tàn ác…

Pháp Quang thắng thế, cười ghê rợn :

- Chết này! Hãy coi!…

Tức thì, y hạ độc thủ, chọc hai ngón tay Song chỉ moi hẳn mắt địch thủ ra, đồng thời co chân hữu đá búng trúng ngoại thận đối phương… Thiền sư chỉ kịp kêu lên một tiếng ai oán rồi té vật ra mặt đất, máu phun đầy mặt…

Từ lúc trận đấu mới khởi sự, bọn tiểu tăng sợ thay cho Thiền sư vì thấy Pháp Quang hung dữ quá, không một ai dám vào can. Kịp tới khi thiền sư trúng tử đòn, té quị xuống sân, họ mới chạy xô vào đỡ thầy ngồi dậy.

Huệ Tĩnh, con ngươi bật hẳn ra ngoài mắt trông rất đáng thương thoi thóp thở :

- Ta quá tin, nuôi cọp trong nhà thành vạ, chỉ tiếc cho ngôi đại tự này bị tên ác quỷ làm ô uế thôi…

Thiền sư uất ức ụa máu, hai môi giựt lắp bắp, tắt thở.

Pháp Quang khoanh tay, nhếch miệng cười gằn bảo các tăng nhân :

- Tự nó mua lấy cái chết, các người thương lắm hay sao mà khóc? Từ nay ta là Sư trưởng chùa này. Ai không phục, hãy ra đây cùng ta tỉ thí. Nếu mất mạng thì chớ trách ta bạo tàn.

Còn ai dám gây sự với hung thần ấy nữa!

Họ đành phải tôn Pháp Quang lên làm Sư trưởng Thiên Sơn tự.

Pháp Quang nói :

- Các người hãy đem tử thi Huệ Tĩnh ra phía sau chùa, chất củi hỏa táng đi. Trận quyền hôm nay phải được giữ kín, kẻ nào tiết lộ sẽ nói chuyện với ta.

Từ đó, đầu đà Pháp Quang muốn sao được vậy, thỏa sức tung hoành độc tài, độc đoán, không một ai dám cưỡng lời. Tuy vậy, y vẫn không tin những nhân viên cũ trong chùa, bèn lập kế thỉnh thoảng sai họ đi xa rồi chính y đón đường thủ tiêu liệng các xuống khe núi phi tang. Không một ai nghi ngờ gì cả vì họ yên trí rằng những người có đi mà không có về ấy đã nhân dịp tẩu thoát đi nơi khác để khỏi phải sống dưới ách độc tài của Pháp Quang. Theo kế hoạch ấy, trong vòng trên một năm trời, Pháp Quang đã thủ tiêu không sót một người cũ nào lại trong chùa.

Để thay thế số người ấy, Pháp Quang kết nạp toàn bọn đầy đà ác tăng từ xa tới, hoặc bọn lục lâm cường đạo bị quan quân truy nã, trốn đến chùa nương náu mà Pháp Quang bắt thế phát để che mắt bàng quan.

Hai đầu đà bị Mai Nương, Tử Long bắt ở quán trọ chính là hai tên thủy tặc chuyên cướp bóc khách quá giang ở dọc sông Hoàng Hà. Một tên là Lục Đại Tốn, tên thứ hai là Trương Cửu Thanh. Đại Tốn và Cửu Thanh hợp nhau hành động ở bờ Hoàng Hà thuộc địa phận Hà Bắc, cướp của giết người không biết bao nhiêu.

Về sau, quan Tổng binh người Mãn là Bao Oách Hạ đến trấn đóng Toàn Châu, nghe tiếng hai tên thủy tặc ghê gớm bèn gắt gao truy nã, thông tư đi các nơi dọc hai bờ sông Hoàng Hà quyết bắt chúng cho kỳ được. Vì thế, Lục Đại Tốn và Trương Cửu Thanh hết đất động thân, rủ nhau đi sâu vào các miền rừng núi.

Khi qua Túc Kỳ châu, hai người vào Thiên Sơn tự xin ngủ nhờ thì gặp Pháp Quang biết người biết của, rủ nhập bọn. Suy đi tình lại thấy đời sống đầu đà vương giả hơn, hai người nhận lời ngay. Trước khi thâu nhận hai thủy tặc Lục, Trương, Pháp Quang đã kết nạp Thạch đầu đà tức viên Tri Khách tăng, và Trấn Phương là người ngồi tụng kinh Di Đà trên La Hán điện. Thạch đầu đà võ nghệ siêu quần quen xử một ngọn thiết chủy nặng bảy mươi cân cực kỳ nguy hiểm. Trấn Phương bản lãnh cũng ngang tay với Thạch đầu đà, quen dùng cặp giới đao, lúc hoa lên tát nước không lọt tới người. Ngoài ra, trong Thiên Sơn tự còn có bốn người nữa dưới Thạch đầu đà và Trấn Phương một bực, nhưng võ nghệ cũng đáng mặt siêu quần, dũng lực đều ghê gớm. Đó là Mộc tăng, Hỏa tăng, Địa tăng và Không tăng.

Pháp Quang bỏ hẳn lệ thâu nhận môn đồ truyền thụ võ nghệ, e người ngoài tọc mạch, nhưng lại bắt các nhân viên trong chùa phải tập luyện cẩn thận. Từ nhiều đời nay, chùa súc tích của cải, khách thập phương tới chiêm bái rất đông, sẵn tiền bạc trong tay, Pháp Quang sửa sang lại Thiên Sơn tự, đặt cơ quan, xây luôn mấy dãy ngà theo lối kiến trúc riêng che đậy khu Nghinh Xuân viện, là nơi y tàng trữ mỹ nữ bắt ở các nơi về, ngày đêm cùng bọn luân phiên hành lạc, rượu chè xa xỉ thật đế vương.

Nhờ có tài ngoại giao khéo léo, bề ngoài đạo mạo tu hành, Pháp Quang được lòng tất cả mọi người, thành thử không ai ngờ ngôi Thiên Sơn tự uy linh lại là một tổ quỷ dâm dật, cướp bóc có tổ chức thập phần quy củ. Những phụ nữ có nhan sắc đi hành hương mà được Pháp Quang để ý tới đều bị dò la địa chỉ, thế rồi một hôm những kẻ đáng thương ấy bỗng dưng mất tích hết sức bí mật, không để lại một dấu vết gì khả dĩ quan sở tại có đủ manh mối điều tra.

Thật ra thủ phạm không phải ai xa lạ mà chính là Sư trưởng Thiên Sơn tự và mấy tay đồng bọn của y, đã dùng thuật phi thiên tẩu bích bắt đem về giữ tại Nghinh Xuân viện cùng khoái cùng lạc. Chùng nào hoa tàn nhị rữa chán chường rồi là bị Pháp Quang đem vào tận núi sâu thủ tiêu, thần không biết mà quỷ cũng chẳng hay.

Vì cùng là tay độc cước đại đạo, một bên đội lốt tu hành, một bên là chủ

trang trại giàu có, nên sự quen thuộc liên lạc giữa Pháp Quang và Bành Khoát Hải không phải là một chuyện lạ.

Một hôm Pháp Quang vào thành Túc Kỳ Châu có việc, lúc ra về tới một phố vắng vẻ ở Bắc môn thì bỗng có người gọi :

- Mô Phật, chẳng hay Sư trưởng có được an khang không?

Pháp Quang quay vội lại nhìn thì nhận ra người vừa gọi đó là Bành Khoát Hải, bèn trả lời :

- Mộ Phật, Trang chủ qua Túc Kỳ châu từ hồi nào?…

Bề mặt hai tên độc cước đại đạo hỏi nhau như vậy, nhưng sau khi đạo mạo thi lễ, gần nhau, Pháp Quang hỏi khẽ :

- Sao lão huynh không về thẳng chùa? Lang thang ở đây làm gì?

Bành Khoát Hải đáp :

- Tới đây từ chiều hôm qua, nghỉ tại tửu quán, sáng nay vừa định vào chùa thì bỗng gặp hai mẹ con thiếu nữ tuyệt sắc đứng trên lan can lầu Chấu Hưng tửu gia… Thật là mới đến đã có… chuyện!

- Chấu Hưng tửu gia ở Tam Hòa phải không?

Bành Khoát Hải nheo mắt tinh quái gật đầu :

- Bạch Sư trưởng chính vậy ạ? Người đánh hơi bảo mỹ nữ khéo lắm!

Pháp Quang nghiêm nét mặt trách :

- Lão huynh vẫn không chừa tánh hay đùa cợt, lỡ người ta bắt gặp thêm phiền. Tôi về chùa trước. Thế nào cũng đến ngay nhé.

- Sao không cùng đi?

- Trông diện mạo Trang chủ dữ tợn phát khiến thế kia, đi cùng để mua lấy sự nghi ngờ của mọi người ư? Tôi đi trước đây!

Nói đoạn, Pháp Quang ra khỏi thành về thẳng Thiên Sơn tự.

Lát sau, Bành Khoát Hải cũng đeo khăn gói về tới nơi.

Đó là sáng hôm Song hiệp Mai Nương, Tử Long hành hương Thiên Sơn tự, nhưng hai người đến trễ.

Pháp Quang và Bành Khoát Hải đang ngồi trò chuyện trong trại phòng thì Không tăng vào rỉ tai :

- Bạch Sư trưởng có giai nhân tuyệt sắc cùng chồn vào lễ Phật.

Pháp Quang hỏi :

- Chúng ở đâu bây giờ?

- Dạ, đang hành hương, trên La Hán điện. Có lẽ chúng sẽ xin bái yết Sư trưởng nên Tri khách sư huynh cho xuống đây báo trước.

Pháp Quang tươi hẳn nét mặt :

- Được! Ta sẵn sàng tiếp đón.

Chờ Không tăng đi khỏi, Pháp Quang bảo Khoát Hải :

- Chừng nào họ tới, lão huynh hãy vào phòng trong nhé. Có nhìn, nên kín đáo kẻo bất tiện.

Khoát Hải nhếch mép :

- Lão đệ làm như ta là kẻ mới trong nghề!

Dứt lời, Bành tặc vén rèm cửa vào phòng trong tìm chỗ kín đáo ngó ra Pháp Quang cũng ngồi xếp bằng tròn trên bồ đoàn, đạo mạo tham thiền nhập định như một vị… Phật sống vậy! Quả nhiên, lát sau Cam, Lã xuống trại phòng bái kiến Pháp Quang, trong hậu phòng, Bành Khoát Hải đờ người nhìn qua khe cửa. Lúc cặp thanh niên đi khỏi, Pháp Quang bèn vào hậu phòng.

Bành Khoát Hải xuýt xoa :

- Trời ơi! Sao lại có con người đẹp đến thế! Con bé gặp sáng sớm nay ở Chấn Hưng tửu gia cũng đã tuyệt sắc nhưng còn thua ả này nhiều.

Pháp Quang suy nghĩ giây lát :

- Bây giờ tính sao?

- Còn tính sao nữa! Lão đệ cứ việc theo phương pháp thông thường bắt cô ả này. Mặc ta tính chuyện con bé ở Chấn Hưng Quán. Ta cũng sẽ đem nó về đây chung vui. Được không?

- Sao lại không được? Tôi có ích kỷ bao giờ đâu?

Bành tặc cười hềnh hệch :

- Với ai kia, chớ giai nhân tuyệt thế vừa rồi, lão đệ ích kỷ cũng có lý lắm! Gớm, thằng chồng nó cũng đẹp, tốt đôi quá! Tiếc thay!…

Sau khi cho người dò biết địa chỉ của đôi thanh niên nam nữ, Pháp Quang

tức khắc triệu Đại Tốn và Cửu Thanh vào Nghinh Xuân viện, nơi y đang chén tạc chén thù cùng Bành Khoát Hải.

Pháp Quang nói :

- Công việc cũng như mọi khi, có đều là nên thận trọng hơn vì ta nghĩ thanh niên ấy có bản lãnh chớ không tầm thường đâu.

Đại Tốn nói :

- Từ ngày được Sư trưởng thâu nhận đến nay, chưa chuyến nào anh em tôi để lỡ hay không thành tựu một việc nào. Nếu ngờ là tên ấy có bản lãnh, chúng tôi sẽ dùng muội hương, đỡ tốn công.

Pháp Quang gật đầu :

- Trúng ý ta. Cần nhất là tránh, đừng gây chiến.

Đại Tốn và Cửu Thanh đội khăn bịt đầu trọc, thoăn thoắt ra đi và sau đó bị Mai Nương, Tử Long bắt sống như đã tả ở đoạn trên.

Nói riêng về Bành Khoát Hải, chiều hôm ấy trở cào thành sớm để đến đêm hành động bắt thiếu nữ ở Chấn Hưng tửu gia.

Quá canh hai, tên lão tặc rời phòng trọ phi thân lên mái nhà chuyền như bóng ma đến mái quán Chấn Hưng nằm rạp xuống nghe ngóng. Trong quán, không một bóng đèn, ai nấy đều ngủ im thin thít. Khát Hải mừng rỡ mỉm cười nham hiểm, chuyền xuống đứng chênh vênh trên lan can lầu rồi mới bước nhẹ xuống hành lang ghé tai vào cửa sổ nha. Trong phòng tối như mực, Lão tặc rút đao định cạy cửa sổ, nhưng hai cánh chỉ khép nhẹ, bèn khẽ mở ra toan nhảy vào, thì có hai bóng đen từ hai đầu nhà xô ra.

Một người nói, giọng lanh lảnh tựa chuông vàng :

- Biết ngây thế nào mi cũng đến, bản cô nương chờ đây đã lâu rồi.

Dứt lời, thiếu nữ hoa kiếm xả một nhát vào đầu Bành lão tặc.

Bóng đen thứ hai cũng xông tới quát :

- Giặc già, hãy coi đòn của lão mẫu đây! Mi tận số rồi con ạ!

Bành Khoát Hải giựt mình, không ngờ mẹ con thiếu nữ yêu kiều gặp hồi sáng cả hai cùng võ nghệ tuyệt luân. Lão tặc vội múa đao gạt bật ngọn kiếm sang bên, nhưng lưới hổi đầu câu lợi hại của lão bè đã lạng ngay tới vai. Đưa

ngược dọng đao lại, Khoát Hải gạt đòn. Ba món khí giới va vào nhau chí chát khiến mọi người trong Chấn Hưng quán và kế cận tỉnh giấc, hò nhau đốt đuốc, cầm đèn chạy ra kêu bắt tặc đạo ầm ĩ. Không dám trì trễ giữa lúc tình hình khẩn trương bất lợi cho mình, họ Bành bèn ra cửa chém luôn mất nhát dao chí tử khiến cả hai mẹ con thiếu nữ dạt sang hai bên. Thừa dịp ấy, Khoát Hải phi thân qua lan can xuống đường cái chạy biến vào trong đêm tối.

Hai mẹ con thiếu nữ không tha, băng mình đuổi theo. Bành tặc chạy vòng vào một quãng sài nhìn lại không thấy người theo, liền phi thân lên mái nhà chuyền ra cửa Bắc vượt thành ra ngoài. Chẳng ngờ từ nãy, mẹ con thiếu nữ vẫn chuyền trên các mái nhà theo dõi cho tới khi ra khỏi thành trì.

Khoát Hải phi hành nhằm hướng Thiên Sơn tự chợt ngoảnh lại thấy hai người đuổi theo nổi nóng rút hắn hai ngọn tên chờ mẹ con thiếu nữ tới gần hơn chút nữa mới phóng mình. Biết có ám khí, hai người vội dùng chân hoa khí giới lên gạt.

Choeng! Choeng! Thừa dịp, Khoát Hải chạy lẹ ẩn mình vào dưới bóng cây lớn. Thấy mất hút tên gian đạo, mẹ con thiếu nữ chần chờ một lúc bảo nhau trở gót, không dám theo nữa. Bành Khoát Hải cũng bỏ chỗ núp chạy một mạch về Thiên Sơn tự vượt tường vào chùa. Dạ hành khác mà lúc mới tới chùa, Song hiệp Mai Nương, Tử Long thoáng trông thấy tưởng lầm là hòa thượng, chính là Bành Khoát Hải thất bại ở Chấu Hưng quán trở về.

Nói về mẹ con thiếu nữ đi một quãng chợt lão bà nói :

- Lúc này chắc tên lão tặc đi rồi vì nó yên trí ta trở về thành. Mẹ con ta thử theo xem phía đó có gì lạ không?

Thiếu nữ đáp :

- Mẫu thân dạy chí phải, con cũng nghĩ thế mà sợ bị rầy không dám nói ra. Ta nên tránh xa những gốc cây lớn đỡ nguy hiểm hơn.

Hai người bèn trổ phi hành thuật chạy bộ hai dặm đường thì thấy sừng sững một ngôi cổ tự nguy nga ẩn hiện dưới bóng các cổ thụ cao ngất không trung. Kéo nhảy sang một bên xa nơi chính môn ba từng mái cong cong, hai mẹ con phi thân lên một cành cây lớn núp trong bóng lá rậm rạp nhìn qua

tường vào chùa.

Lão bà ghé tai con :

- Ngôi đại tự này đáng nghi quá. Chung quanh không có thôn ở nào cả, tên lão tặc chạy ra hướng này chẳng vào chùa thì còn đi đâu nữa?

- Dạ, thời buổi này, gia đạo lục lâm đội lốt tăng ni không ít. Vào chùa thám thính xem sao, hả mẫu thân?

- Ờ, ta cảm thấy tánh ưa mạo hiểm trở lại với ta như hồi ba mươi năm về trước lúc mới làm bạn với cha con… Ta linh cảm thấy ngôi đại tự này che đậy một sự gì bí mật! Kỳ thay! Lặng lẽ quá!…

Quan sát hồi lâu, lão bà bấm tay con ra hiệu vào chùa :

- Nếu là ngôi hắc tự thì bọn đầu đà thường đều có bản lãnh cả. Nên thận trọng! Nào xuống.

Hai người từ cành cây nhảy xuống đất, đi lẹ nhằm chỗ rồi băng mình lên mặt trường xem động tĩnh.

Bên trong vẫn yên lặng như tờ, thứ yên lặng khiến kẻ yếu bóng vía phải rùng mình sởn gáy giữa những mái chùa cong cong đồ sộ, và những cổ thụ to lớn hàng ôm vươn mình trong không trung chẳng khác chi những tên quỷ sứ khổng lồ đang nhe nanh múa vuốt như muốn chụp lấy mấy kẻ tò mò mạo hiểm.

Lão bà chỉ La Hán điện, ngụ ý bảo con gái cùng vào khu đó. Lẹ như cắt, hai mẹ con chuyền xuống sân và chạy thẳng vào núp dưới mái điện. Trong khi băng qua sân rộng, hai mẹ con có biết đâu từ pho tượng La Hán cao lớn sừng sững ở giữa sân có cặp mắt cú sáng ngời đang theo dõi từng cử chỉ một của hai mẹ con khách dạ hành.

Nói về Song hiệp Mai Nương - Tử Long dẫm trúng cơ quan bị nhào xuống địa huyệt.

Chân vừa động tới đất, hai người định phi thân lên miệng hầm ngay nhưng không kịp, cửa hầm đã đóng kín.

Bực mình, Mai Nương thốt ra câu :

- Sơ ý thành lỡ việc rồi, thật không ngờ!…

Tử Long cầm chặt tay nàng.

Hầm kín như bưng, mùi hôi tanh sặc sụa phát buồn mửa. Song hiệp đứng im không nhúc nhích, nhắm nghiền mắt lại rồi từ từ mở ra nhận xét. Nhờ có cặp mắt tập luyện nhìn đêm, hai người nhìn tờ mờ thấy hầm để trống rỗng, vách gạch hay đá đen sì không có lối thoát…

Nhưng cả hai cùng giựt mình khi chợt thấy vật gì sáng như bốn đốm lửa lớn bằng đầu ngón tay lắc la, lắc lư trong góc hầm cao hơn mặt đất độ một thước. Song hiệp đoán là hai cặp mắt thú, nên vội nhìn quanh hầm xem có gì khác nữa không.

Tuyệt nhiên không. Hai người an tâm hơn khi kết luận chỉ có hai con thú trong hầm, tuy chưa nhận định ra là giống thú gì. Giữa lúc đó, hai cặp mắt đỏ lừ chuyển động nhiều hơn, lắc lư, và tiếng phun phì dội hắn lên.

Mai Nương ghé vào tai Tử Long :

- Mãng xà!

Tử Long kéo Mai Nương lùi nhẹ lại mấy bước bỗng gót chân vấp phải vật gì bằng sắt kêu keng một tiếng. Chàng buông tay Mai Nương ra, đứng nhích sang bên đôi chút, nói nhỏ :

- Ác thú sắp tấn công, mỗi người một con nhé.

Quả nhiên hai cặp mắt chuyển động mạnh vượt cao hẳn hơn trước rồi xả thẳng vào cổ hai người như sao đổi ngôi.

Soạt! Soạt!… Hai làn kiếm báu rít lên như lụa xé chém xả vào đầu ác thú rớt lộp bộp xuống mặt đất đồng thời thân thú cũng rớt mạnh quằn quại quét vụt những vật gì cứng rắn lăn lông lốc trên mặt đất, Song hiệp lùi hẳn lại mấy bước nữa chờ tới khi xác mãng xà hết cựa quậy, Mai Nương mới lên tiếng :

- Tên Pháp Quang ác độc thật. Từ trước đến nay, không biết bao nhiêu người táng mạng trong hầm này rồi. Thảo nào hầm hôi tanh lạ lùng. Không thoát được thì chết ngạt trong này mất.

Tử Long nói :

- Tất cả phải có lối ra chớ, tối quá không trông thấy gì cả. Nếu chờ tới sáng thì hỏng cả chương trình hành động. Không chắc quan quân có bắt nổi

bọn đầu đà hay là để chúng trốn hết thì uổng quá.

- Vừa rồi sư huynh đạp phải vật gì bằng sắt đó, coi thử xem thứ gì?

Tử Long bèn dùng chân quơ tìm. Lát sau chàng giẫm trúng vật ấy, liền cúi xuống cầm xem.

- A! Cái vòng sắt gắn chặt với mặt hầm!

Chàng cầm vòng sắt kéo ngược lên không thấy nhúc nhích nên không giẫm mạnh tay sợ làm bể chiếc vòng đó.

Chàng bèn kéo ngang ra mấy hướng cùng không thấy gì và bắt đầy thất vọng, nhưng lúc kéo ngược về phía mình, thì may thay, chiếc vòng hơi chuyển kêu két một tiếng.

Tử Long kéo mạnh vòng sắt từ từ xê dịch cách chỗ cũ độ một gang tay.

Mai Nương chú ý nhìn quanh, bỗng nàng mừng quá gọi khẽ :

- Sư huynh coi kìa, có cửa mở ra ở phía tả.

Tử Long đứng lên chùi tay vào quàn :

- Thấy rồi.

Ánh sáng lờ mờ lọt qua tấm cửa mở rộng độ một người đi lọt tràn vào trong hầm, tuy không sáng lắm, nhưng cũng đủ để hai cặp mắt sáng như sao băng của Song hiệp nhìn rõ mọi vật.

Ngoài xác hai con hắc xà lớn bằng bắp chân chết còn queo trong vũng máu, còn vô số những xương người rời rã, rải rác tứ phía.

Mai nương giục :

- Ra đi, hôi qua không chịu nổi nữa.

Tử Long ngăn lại :

- Thong thả kẻo mắc phải cơ quan lần nữa. Không nên tới gần cửa. Bọn ta đứng từ trong này mình quan cửa miễn sao cho đừng động chạm vào thứ gì mới được. Để ngu ngu huynh ra trước.

Dứt lời, chàng nhảy vút lao người qua khuôn cửa như mũi tên, chống một tay xuống đất, nhào đi một vòng dạng chân đứng ngay người lên, lăm lăm cầm kiếm nhìn quanh. Đó là một đường hầm vắng teo. Chàng vẫy tay ra hiệu cho Mai Nương rồi lùi lại mấy bước lấy chỗ cho nàng đáp xuống mặt gạch.

Địa huyệt không cao lắm, độ trượng rưỡi. Mặt tường treo mấy đèn dầy leo lét. Gần nơi đó cách chân vách lót đó độ một thước, có chiếc vòng sắt.

Tử Long nói :

- Chắc kia là cơ quan đóng cửa hầm.

Nói đoạn, chàng bước tới cầm vòng sắt kéo ngược lên theo vết cũ in trên tường.

Quả nhiên tấm cửa đá từ từ úp hẳn vào tường.

Mai Nương nói :

- Đường hầm này chắc ăn thông vào nơi tư thất của Pháp Quang, ta thử vào coi.

Hai người liền kẻ trước người sau, chú ý từng bước đi lần vào phía trong. Được một quãng độ hơn năm chục bước, đường rẽ sang tay tả hết lối đi, nhưng trong cùng đặt một pho tượng Kim Cương bằng đồng lớn bằng người thật.

Tử Long nói :

- Địa huyện tắt quãng ở đây vô lý quá. Pho tượng này che đậy cơ quan chi đây.

Mai Nương gật đầu :

- Phải rồi. Trên tường và mặt đất không có gì lạ khả dĩ mở được lối đi. Chắc chỗ mở ở bàn tay xòa ra kia kìa. Sư huynh hãy đứng nép vào vách đá.

Nói đoạn Mai Nương cũng đứng vào bên Tử Long rồi lấy mũi kiếm đẩy mạnh vào bàn tay pho tượng. Quả nhiên bàn tay theo khớp ngã sang bên bật thành tiếng động sè sè, pho tượng tự động mở theo cánh cửa bí mật dẹp sang một bên nhường lối đi vào trong. Hai người nhảy tót vào đẻ tránh cơ quan ngầm. Vừa đi được độ hai chục bước, Song hiệp chợt nghe có tiếng chân sầm sập từ chỗ rẽ ở bên trong đi ra. Không kịp thoái lui nữa, hai người sửa soạn giao đấu, vừa khi Mộc tăng và Địa tăng cầm giới đạo đi tới.

Hai đầu đà giựt mình thấy Song hiệp đứng sững ở giữa địa huyệt, Mộc tăng quát :

- Ủa! Hai tên nam nữ yêu quái này chưa bị mãng xà quấn chết sao?

Tử Long cười :

- Mãng xà đang chờ chúng bây ở Diêm La điện, rán xuống đó hỏi chúng.

Mộc tăng gầm lên chồm tới nhằm đầu Tử Long bổ xuống một đao thật mạnh, Tử Long đưa ngang Huyền Tiễn kiếm tiện đứt lưỡi đạo đến tận đốc, đồng thời phóng chân đá một ngọn Phi Long cước trúng vào bụng địch thủ.

Bị ngọn cước mạnh mẽ ấy trúng vào chỗ nhược, Mộc tăng kêu hự một tiếng bật hẳn người, đầu đập vào vách đá bể óc chết tươi. Đòn đánh rất lẹ. Giữa khi ấy Địa tăng nhảy tới đánh Mai Nương, nhưng hai chân chưa chạm đất thì đã bị thanh Yểm Nhật kiếm do Mai Nương lao tới xẹt như tia chớp nhoáng cấm phập vào ngực.

Địa tăng rú lên kinh khủng té ngửa ra mặt đất hồn lìa khỏi xác. Mai Nương bước tới rút lưỡi kiếm ra, lưỡi kiếm báu không hề vấy máu.

Sở dĩ Cam, Lã phải hạ độc thủ sát đối phương trong chớp mắt là vì địa huyệt hẹp ngang, e bọn đầu đà từ hai ngả ập tới thì bất lợi.

Mai Nương vẫy Tử Long :

- Sư huynh, tiến mau kẻo chúng báo động!

Hai người rảo bước tới một khúc rẽ, địa huyệt lại bị tắt quáng, trong vùng chỉ có con kỳ lân đồng đen, đứng trên bệ đá mắt trợn ngược, miệng há hốc dữ tợn.

Mai Nương lắc đầu :

- Lại cơ quan nữa. Mất thì giờ quá!

Tử Long nói :

- Sư muội hãy đứng áp lưng vào vách đá, ngu huynh ra kia lấy chìa khóa sẽ trở lại ngay.

Mai nương ngạc nhiên chưa kịp hỏi thì Tử Long đã quay ngoắt chạy trở ra. Lát sau, chàng trở lại tay cầm dây lưng xách tên đầu đà bị bể óc. Nàng hiểu ngay. Tử Long lao mạnh xác chết vào đầu con kỳ lân bằng đồng rồi nhảy vội đứng áp lưng vào vách đá kế bên Mai Nương. Xác đầu đà úp chụp vào đầu con kỳ lân như người nhảy vồ tới. Cam, Lã nghe rõ rằng mấy tiếng bật kêu tách, tách, tách, đồng thời chiếc bục đá chuyển từ từ sang bên, cánh

cửa bí mật phổ theo nếp đá xây trên vách tự động mở hắn ra.

Tử Long bước tới nhắc xác đầu đà ra xem.

- Sư muội coi này.

Mai Nương nhìn theo thấy ba mũi tên cắm ngập quá nửa vào mỏ ác tử thi Mộc tăng.

Cam, Lã nhảy vụt vào phía trong. Hai bên vách đá vẫn treo cách quãng những ngọn đèn dầu tỏa sáng lờ mờ. Đi được độ vài chục bước theo vách đá vòng sang bên tả, Cam Lã tới ngã ba. Một địa huyệt nữa hẹp hơn, phía hữu không biết ăn thông với đâu và cách chỗ hai người đứng độ bốn sải tay có bực đá ăn sâu xuống đất. Song hiệp còn đang phân vân không biết đi ngả nào cho phải đường thì có tiếng người từ địa huyệt bên hữu vọng tới. Hai người vội núp vào bóng tối kẽ vách.

Tiếng chân đi mỗi lúc một gần rồi rẽ về phía hai người. Kẽ vách đá nơi Song hiệp núp hơi sâu và tối om nên hai tên tăng đồ vô tình đi qua mấy bước mới chợt quay lại thì đã bị hai mũi kiếm dí vào cổ lạnh toát như băng.

Mai Nương trợn mắt nói :

- Muốn thủ cấp thì cứ kêu! Bỏ đao xuống, mau!

Run lập cập, hai tăng đồ vội buông khí giới xuống đất. Tử Long lẹ tay rút dây lưng đối phương trói gô tứ chi lại là cắt vạt áo nhét đầy miệng, liệng vào bên vách. Chờ Tử Long hành động xong, Mai Nương hỏi tên còn lại :

- Địa huyệt nhỏ này thông ra lối nào?

Tên đó run rẩy mặt tái mét :

- Thưa cô nương, lối đó dẫn lên đại điện, còn lối này thì ra tới pho tượng ở giữa sân trước La Hán điện.

- Còn lối có bực đá này?

- Dạ, xuống hết bực đá có cửa vào khu Nghinh Xuân viện…

- A! Đi trước mở ta coi, mau!

- Dạ, bần đồ xin tuần theo và mong người ta mạng cho…

- Đi trước, nếu mi phản trắc, ta giết tức thì!

Tên tăng đồ vâng dạ, rồi ríu ríu đi trước. Mai Nương, Tử Long theo sát

sau lưng.

Xuống hết mười lăm bực đá, tên ác đồ chỉ chiếc vòng sắt trên vách đá :

- Kéo dọc vòng sắt này là mở cửa, nếu kéo ngang thì trúng cơ quan, ba mũi tên ở lỗ vách đối diện sẽ bay vụt ra.

- Thử mở cơ quan ta coi!

Tên tăng đồ đứng chệch hẳn sang bên rồi kéo ngang chiếc vòng sắt. Thật vậy, ba mũi tên từ vách đối diện bắn phụt ra đâm phập vào vách đã bên này lụi đầu nhọn, rớt lẻ tẻ xuống đất.

Mai Nương nói :

- Bây giờ mở cửa, mau!

Tên tăng đồ đưa vòng sắt lại chỗ cũ rồi kéo dọc xuống, cánh cửa từ từ mở ra…

Liếc thấy Song hiệp mải nhìn cánh cửa, tên tiểu tăng vội bỏ chạy vào trong toan thoát thân, nhưng không kịp! Một làn kiếm sáng loáng hoa lên, tiểu tăng chưa chạy được hai bước thì thủ cấp đã rớt bộp xuống đất, máu cổ phun ra như tưới khiến tên bị trói sợ quá nhắm nghiền mắt lại.

Cam Lã qua cửa nhìn vào. Bên trong cảnh vật khác hẳn. Địa huyệt rộng vô cùng, lát toàn vân thạch, chậu bông cây cảnh xanh tươi. Giữa sân đặt một ngọn giả sơn giữa hồ lục lăng có nước hẳn hòi. Ánh đèn từ trong căn phòng rộng lớn bằng khu đại điện, chiếu ra sân bày chậu cảnh sáng tựa ban ngày.

Hai người lẩn sau những chậu cây cảnh lần đến chiếc cửa sổ lộng kính kình vào… Nhưng Mai Nương đỏ bừng mặt, thẹn thùng quay đi…

Trong phòng, mấy ngọn đèn lưu ly tỏa ánh sáng trưng, trần thiết cực kỳ sang trọng. Bên hữu, hai tên Thạch đầu đà và Trấn Phương đang cùng tên râu quai nón diện mạo hung ác thù tạc say sưa. Đoàn mỹ nữ kiều diễm hầu hạ bên thồi tiệc. Ả thì ở trần để lộ hai gò bồng đảo, thân vận mỗi chiếc xiêm hồng lụa mỏng che nửa kín nửa hở những đường cong tuyệt mỹ. Ả thì vận chiếc áo dài mà hai vạt chỉ được khép nhẹ bởi sợi dây lưng bằng nhiễu lỏng lẻo nên nhất cử nhất động đều để lộ bộ đùi dai muốt thon thon…

Mỗi ả một vẻ, y phục lõa lồ, khiêu gợi. Thạch đầu đà, Trần Phương và lão

tặc Bành Khoát Hải nốc rượu ồng ốc, cười đùa như phá, bắt các mỹ nữ chuốc chén bá cổ kề đùi lơi lả đưa tình, thỉnh thoảng hai bàn tay đầu đà phạm tội trên làn da mỡ động khiến các ả nửa kêu nửa cười líu ríu không ra tiếng.

Bành tặc mặt sần sùi đỏ gay cười ha hả :

- Hồi nãy nếu bắt được con bé ở Chấn Hưng tửu gia thì tiệc rượu đêm nay còn khoái chá hơn nhiều.

Thạch đầu đà vỗ vai Bành Khoát Hải :

- Nói ra thì dễ dàng lắm nhưng thật ra sự thật khác hẳn. Lần này chắc lão huynh phải hoàn toàn kinh nghiệm về những thiếu nữ mặt hoa da phấn nhưng võ dũng vượt bực nam nhi. Đâu có dễ dàng như các ả kia kìa!…

Thạch đầu đà chỉ sang phía tả nơi mà Pháp Quang đang bế hai mỹ nữ đùa bỡn trên giường thất bảo cẩn ngọc.

Cam Tử Long nói nhỏ với Mai Nương :

- Có cả tên Bành tặc ở đây, tiếc rằng y không phải là Tăng Tòng Hổ.

Trông thấy cảnh dâm loạn trong một ngôi cổ tự danh tiếng, Mai Nương thẹn quá hóa giận nói hơi lớn tiếng :

- Giết cả chúng nó đi cho rồi!

Trong phòng, cả bốn tên tăng tặc chợt nghe tiếng lạ, liền đẩy ghế đứng lên với tay lấy khí giới chạy ra cửa. Pháp Quang đi đầu cầm ngọn thiết chùy nặng nề. Bành Khoát Hải và Thạch đầu đà cầm đao to bản, Trấn Phương đi sau cùng cầm thiền trượng. Cả bốn cùng hung dữ như hùm beo. Thấy cơ sự đã bại lộ, Song hiệp phi thân ra giữa sân cầm ngang kiếm đứng chờ.

Pháp Quang cười lớn :

- Nghe bảo nương tử sa hố mãng xà rồi sao còn ra được nơi đây? Muốn kiếm bổn đại sư, phải không? Được lắm, ta bằng lòng thâu nhận…

Mai Nương nổi giận đùng đùng hoa kiếm nhảy vào :

- Ác tăng, coi chừng kẻo bay đầu!

Lưỡi Yểm Nhật kiếm lợi hại nhằm cổ đầu đà xả xuống. Pháp Quang thoạt nhìn đã biết ngay gặp tay kiếm lợi hại, không dám khinh thường, vung thiết chùy gạt bật lưỡi kiếm sang bên rồi áp tới đấu cùng Mai Nương. Trấn

Phương cũng nhảy vào trợ chiến cho Pháp Quang nhưng Cam Tử Long đã tính trước xông vào trận đánh cả ba tên, gây ra một trường chiến đấu vô cùng sôi nổi.

Hãy nói về trận chiến đấu tay đôi giữa Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương và đại đầu đà Pháp Quang. Một bên là vị nữ hiệp cân quắc anh thư hùng dũng. Bên kia là tên đầu đà lực lưỡng hung hãn, xử dụng ngọn thiết chủy nặng tám mươi cân thập phần nguy hiểm. Trận đầu gay go dữ dội ngay từ hiệp đầu. Mai Nương quyết vì thiên hạ trừ gian, trái lại Pháp Quang phải cố sức hoặc bắt sống, hoặc hạ sát địch thủ để bảo về cuộc sống còn vì nếu để đối phương thoát khỏi chùa, mưu gian sẽ bị bại lộ và dĩ nhiên y phải đào tẩu phương xa, rời bỏ Nghinh Xuân viện mà y đã tốn công đào tạo bao lâu…

Pháp Quang gạt mạnh thế kiếm đầu tiên, quật ngược lại một chùy ngang đầu gối địch thủ. Mai Nương nhảy vụt lên cao nhường ngọn chùy quật hụt qua phía dưới, đồng thời đạp luôn gót chân hữu vào ngực đầu đà theo thế "Hổ Giáng Long Phi". Pháp Quang vội lùi hẳn lại phái sau tránh đòn. Khởi đầu, tuy biết gặp tay kiếm lợi hại, nhưng y không ngờ đối phương lại có bản lãnh tuyệt đối cao siêu vào bực thầy, nên rất thận trọng tận lực chiến đấu. Vừa lùi tránh ngọn đạp, Pháp Quang liền lăn xả vào thúc mũi chùy ngay bụng địch thủ, đòn ra mạnh mẽ như mãnh hổ vồ mồi. Nhẹ nhàng, Mai Nương tránh sang đưa ngược lưỡi kiếm vào cổ đối phương. Đó là ngọn "Bình Sa Lạc Nhạn" cực kỳ mau lẹ. Pháp Quang thâu chùy, nghiến răng rít lên :

- Giỏi đa!

Đồng thời y hất ngược ngọn chủy biến ra thế "Sư Tử Hí Cầu" đánh bật kiếm địch thủ sang bên. Nhưng Mai Nương cũng biến thế đưa luôn mũi kiếm Giao Long vào bụng Pháp Quang khiến y phải lùi luôn lại mấy bước.

Thừa thế, Mai Nương dồn theo bạt lôn một kiếm vào ngang sường đối phương Pháp Quang đưa ngang thiết chủy sang bên gạt đòn, đồng thời phi thân đá vào ngực đối thủ. Không thèm tránh, Mai Nương đưa luôn tay tả gạt mạnh trúng bắp chân Pháp Quang. Tuy có khổ luyện, bản lãnh siêu quần thật, nhưng tên đầu đà trác táng thần ký không còn được phương cương, xác thịt

nặng nề, lại trong lúc chơi vơi, bị cái gạt mạnh như trời giáng ấy, nên toàn thân y nhào hẳn đi một vòng, ống chân đau điếng như kẻ bị trúng một gậy sắt nên thân.

Sợ địch thủ nhân cơ hội ấy tiến tới chém nữa, Pháp Quang tự nhào ngược ra phía sau một vòng nữa đứng hẳn dậy như con mèo, thì vừa lúc Mai Nương chồm tới hạ một lá kiếm xuống đỉnh đầu. Đầu đà vội đưa thiết chủy lên gạt. Chát! Lát kiếm chém trúng cán chủy bật tia lửa tiện bắn ngọn chủy ra làm đôi. Phần bị tiện rớt cộp xuống sàn gạch bông lăng lông lốc. Pháp Quang kinh hồn, vội quăng mình ra khỏi vòng chiến ba sải rồi liệng thẳng cán sắn còn lại trong tay vào mặt đối thủ. Toan đuổi theo, Mai Nương đành phải ngưừng tiến đưa tay tả bắt lấy cán chủy. Pháp Quang thừa dịp ấy chạy thẳng vào Nghinh Xuân viện. Lẹ như én, nữ hiệp đuổi theo. Hai bên cách độ năm sải. Đầu đà vội bê luôn chậu bông bày trong viện liệng trở lại phía sau, rồi chồm lên án thư kê giáp tường với tay lấy thanh Đại Hoàn đao định đánh nữa. Mai Nương né sang bên tránh, chậu hoa rớt xuống gạch vỡ tan tành.

Bọn mỹ nữ, lúc đó đã vận xiêm y, kéo nhau đứng dụm trong góc phòng run như cầy sấy, la trời không ngớt.

Trại Nhiếp Ẩn thét :

- Ác đầu đà, hãy coi bửu bối của bản cô nương!

Lúc đó, Pháp Quang đã lấy được cây đao xuống, quay mặt lại, rút đao chưa ra khỏi vò thì cán chủy sắt do Mai Nương phóng tới xẹt như tia chớp trúng giữa mặt nát bấy như tương. Tên đầu đà đầy tội ác ấy chỉ kịp hộc lên một tiếng ghê rợn, cây thịt nặng nề ấy đổ sập xuống đất dãy lên đành đạch. Chiếc án thư bằng gỗ trắc nặng nề, mất thăng bằng đổ sập đè lên gáy tên dâm tăng như trời giáng. Pháp Quang nhoài chân tay hết thở, hồn ác phiêu diêu về Diêm La điện để chịu một lần tội sát phụ, sát sư nhục hình vạc dầu nấu xác…

Nói về Cam Tử Long lúc mới nhập chiến. Chàng thấy Mai Nương đón đành Pháp Quang, tức thì chặn đường không cho ba tên Bành Khoát Hải, Thạch đầu đà và Trấn Phương tới giúp. Hoa kiếm vùn vụt tựa mưa rào, Tử Long dồn ba tặc đạo vào một bên sân. Thanh trường kiếm Huyền Tiễn rít lên

như lụa xé, đông xung tây đột, mỗi đòn ra là một miếng nghề, mỗi lát kiếm hạ xuống là một thế tối ư nguy hiểm.

Làn trường kiếm trong tay đệ nhất môn đồ Sơn Đông phái xuất quỷ nhập thần, tả đưa ngọn "Giao Long Đảo Hải", hữu nhắm thế "Ngọc Thử Xuyên Lâm", tiền thích mũi "Bạch Xà Tiến Động", hậu xuất thế "Vũ Đả Tán Hoa", lưỡi kiếm linh động vi vu như gió thổi ngàn thông, lãnh khí tản ra ngoài ba trượng kinh hồn, rợn gáy.

Ba tên tặc đạo cũng là tay võ dũng siêu phàm, không ai bảo ai mà đều kinh ngạc trước tay linh kiếm chân truyền thập phần lợi hại của đối phương. Chúng dè đặt, tận tâm tranh đấu không dám sơ hở vì với làn kiếm thần bay bướm của họ Cam, chỉ hở chân tơ kẽ tóc là máu chảy đầu rơi ngay.

Trong khi Tử Long dồn Thạch đầu đà và Bành Khoát Hải vào một bên, Trấn Phương thừa thế bỏ luôn một thiền trượng vào đầu địch thủ. Uốn mình khẽ né sang bên, Tử Long vươn tay tả bắt trúng ngọn trượng địch cập vào sát nách kéo mạnh khiến Trấn Phương nhào vào phía chàng. Lẹ như chớp, Tử Long phi thân đá luôn một độc cước.

- Chao ơi!

Trấn Phương chỉ kịp kêu lên một tiếng thì bàn chân sắt của Tử Long đã phi trúng ngực huỵch khiến y nhào lộn, lồng ngực, tim, phổi bể nát chết tươi.

Thấy bạn bị hạ, Bành tặc và Thạch đầu đà vừa kinh sợ vừa tức giận thét vang như sấm, múa tròn hai thanh đao to bản lợi hại, liều mạng xông vào tử chiến.

Cam Tử Long vừa đánh vừa nói :

- Được lắm! Đêm nay ta sẵn lòng đưa bọn dâm tặc chúng bây về chầu Diêm Vương đền tội ác ngập trời. Các con hãy coi đây!

Tức thì chàng thâu kiếm tay hữu gài vào bao, hoa cây thiền trượng đoạt được của Trấn Phương đánh dạt địch thủ vào một góc sân. Thiền trượng là thứ trường khí dùng để chiến đấu trên sân rộng rất hợp thời, hơn nữa trượng ở trong tay Tử Long càng thập phần lợi hại.

Hai cánh tay sắt của họ Cam khỏe dư ba trăm cân, đảo cây trượng sắt vùn

vụt gạt hai thanh đạo to bảo chí chát nẩy lửa, khiến Bành tặc và Thạch đầu đà thấy buốt trối cả hai tay, toàn thân rung động.

Biết sức không địch lại địch thủ dữ tựa hung thần, hai ác tặc định bụng tìm dịp chạy thoát thân. Chúng còn ngạc nhiên không hiểu sao bọn Mộc, Hỏa, Địa, Không tăng và các tăng đồ tuyệt nhiên không có một tên nào vào giúp sức, tuy trận hỗn chiến trong khu Nghinh Xuân viện diễn ra vô cùng náo động. Trông thái độ hai kẻ địch, Tử Long biết chúng muốn tẩu thoát, chàng bèn cười lớn :

- Bây muốn chạy ư? Coi đây!

Tức thì, chàng hoa thiền trượng, đánh văng thanh đao của Thạch đầu đà ra góc sân, khiến tên này bị toạc hổ khẩu đau đớn ôm tay quay đầu chạy. Không bỏ trễ phút giây ấy, Tử Long phi thân tới sát sau lưng, đưa tay hữu giáng xuống một trái đấm thôi sơn trúng giữa lưng y. Rắc!… tiếp theo một tiếng Ối chà la rùng rợn… Thạch đầu đà gãy lìa xương sống, đập úp mặt xuống gạch bể nát chết tươi. Thừa dịp ấy, Bành Khoát Hải liền nhảy vụt ra cửa địa huyệt vừa chạy vừa dùng đao gạt mấy ngọn đèn trên tường đổ xuống loảng xoảng tắt ụm tối om. Tử Long vội đuổi theo, phi thân lên trên bực thang đã nhìn quanh không thấy Bành tặc đâu cả thì đoán là y rẽ quặt vào lôi địa huyệt nhỏ.

Giữa lúc ấy, Mai Nương hạ xong Pháp Quang cũng chạy theo ra :

- Thằng giặc họ Bành đâu rồi?

Tử Long đáp :

- Có lẽ y chạy vào lối nhỏ này.

Hai người liền ùa theo, nhưng chợt có tiếng chân chạy sầm sập từ phía ngoài vào.

Nhắc lại hai mẹ con thiếu nữ ở Chấn Hưng quán đuổi theo Bành Khoát Hải vào tới sân Thiên Sơn tự còn đang hoang mang chưa biết rẽ lối nào thì Hòa tăng có nhiệm vụ canh phòng, nằm dài trên bục đã ngay dưới chân pho đại tượng ở giữa sân trông thấy.

Đồng thời Không tăng coi chừng trên nóc tam quan cũng nhận ra bóng hai người lạ, liền nhẹ nhàng nhảy xuống chạy tới chỗ pho tượng lay chân Hỏa

tăng, tưởng tên này ngủ quên. Hỏa tăng vẫy tay ra hiệu rằng y đã biết rồi. Nhận ra là hai người đàn bà, Hỏa tăng liền vòng tay ra hiệu bảo Không tăng cùng y chặn đánh hai đầu.

Bởi vậy, khi mẹ con thiếu nữ mải nhìn khu La Hán điện thì hai ác tăng từ hai phía xách giới đao áp tới.

Không tăng quát :

- Hai ả này đi đâu vậy? Đêm hôm vào chùa làm chi? Biết điều hạ khí giới chịu trói vào… hầu đại sư, sáng mai sẽ thả cho về!

Thoạt trông thấy hai tên tăng đạo diện mạo hung ác, lão bà đã phát ghét, nghi ngờ không phải nơi thiền viện đứng đắn, nay lại nghe lời khinh bạc của Không tăng, lão bà biết ngay mình đoán trúng, bèn mắng lại :

- Bà đến lấy thủ cấp chúng bây cho hết loài đầu đà làm ô danh thiền giới, chờ còn làm chi nữa!

Không tăng nổi giận :

- Mụ già này đến ngày tận số nên đã vào hang cọp còn dám hỗn xược. Coi đao đây!

Dứt lời, Không tăng múa giới đao đến đánh. Lão bà điềm nhiên không chút sợ hãi, hoa Hổ Đầu câu nghinh chiến, Thiếu nữ cũng múa kiếm áp tới đấu với Hỏa tăng.

Bốn người giao đấu, khí giới va chạm vào nhau chí chát, thỉnh thoảng xẹt ra những tia lửa sáng ngời trong đêm tối.

Hơn chục tên tăng đồ ngủ ở dãy nhà ngang thấy động, cũng vác khí giới chạy ra định áp vào đánh tiếp.

Hỏa tăng quát :

- Không cần! Để mặc hai con mụ này cho ta!

Bọn tăng đồ là tay dưới, nghe đàn anh nói vậy đành đứng bên hầm hè chờ chiến. Không tăng đấu với lão bà có vẻ khinh thường bà già yếu đuối, tưởng chỉ gạt vài ba đao là đối phương phải khiếp đảm kinh hồn xin hàng. Ngờ đâu cặp Hổ Đầu câu lợi hại vô cùng, lúc đông, lúc tây, khi tiền, khi hậu, biến hóa không chừng. Lát tay tả vừa chém ngang lát tay hữu đã bổ dọc tới, khiến

không tăng luôn phải đỡ gạt. Đòn nào cũng chắc nịch dữ dội.

Tuy vậy, Không tăng cũng là tay đóa kiệt hiệt trong chùa, lúc đánh lúc đỡ nhịp nhàng có phương pháp vô cùng hiệu nhiệm. Hai bên cùng ham chiến xoắn lấy nhau, đánh đỡ vù vù chí chát, bộ cước sầm sập, gây nên trường chiến đấu cực kỳ sôi nổi.

Thiếu nữ đấu với Hỏa tăng cũng không kém phần kịch liệt. Thấy người mặt hoa da phấn, cũng không được bao nhiêu hơi sức. đầu đà vừa đánh vừa nói trêu :

- Ái nương đánh làm chi cho nhọc công, ở lại đây với qua tha hồ sung sướng, vô tư lự, muốn gì cũng có…

Giận quá, thiếu nữ vạch một nhát kiếm vào cổ đối thủ :

- Đồ nghiệt súc, hãy coi chừng kẻo mất mạng đầu đà!

Đưa đao cho lên gạt nhát kiếm lợi hại ấy, Hỏa tăng giỡn :

- Chà! Ái nương làm gì mà hung…

Chưa nói hết câu, Hỏa tăng bị thiếu nữ lanh lẹ áp tới đưa mũi kiếm vào giữa mặt. Y vội lánh nhưng vành tai bị khía đứt, máu chảy ròng ròng.

Hỏa tăng nổi giận đùng đùng thét như sấm :

- Á, con nhãi này không biết điều, đã vậy ông đưa xuống chầu Diêm vương cho mà coi!…

Thiếu nữ vung tay trái lên. Một làn sáng từ bàn tay bay vụt ra thẳng vào ngực đầu đà.

Phập!… Bị trúng phi đao lợi hại của thiếu nữ, Hỏa tăng lảo đảo lùi lại mấy bước té ngửa ra sân chùa, đầu va xuống gạch cộp một tiếng. Bọn tăng đồ hoảng quá định áp lại cứu nhưng thiếu nữ đã lẹ hơn, nhảy sấn tới thọc luôn mũi kiếm trúng cổ, đưa ác đầu đà về thế giới bên kia để chịu tội thêm một lần nữa.

Các tăng đồ thấy Hỏa tăng bị sát hại liền hò nhau bổ vây tròn thiếu nữ vào giữa đánh kịch liệt. Tả xung hữu đột, thiếu nữ nhảy qua bọn tăng đồ ra khỏi vòng vây rồi quay lại đánh giáp mặt. Không tăng thấy Hỏa tăng bị hại thì cả sợ vừa đánh vừa gọi bọn tăng đồ :

- Báo hiệu cho ở dưới biết đi. Đem chủy và song đao xuống cho Thạch sư huynh và Trấn Phương dùng.

Một tên tăng đồ hỏi lớn :

- Hai món khí giới đó để đâu?

Không tăng tức mình, quát :

- Ở trong phòng của hai người. Lẹ lên!

Lão bà bổ luôn hai nhát Hổ Đầu câu vào vai địch thủ và quát theo :

- Lẹ lên này! Bà quyết lấy đầu tên nghiệt súc!

Không tăng gạt khí giới địch, nhảy ra xa quan sát trận địa. Y lấy làm lạ không hiểu vì lẽ gì Mộc tăng và Địa tăng cùng các người khác đâu không thấy cứu… Lão bà đuổi theo sáp chiến dữ dội. Tức mình, Không tăng cũng đánh lại quyết hơn thua, không lẽ chịu kém lão bà sao!… Mấy tên tăng đồ nghe lệnh Không tăng đi lấy khí giới cho Thạch đầu đà và Trấn Phương rồi chạy đến chân pho tượng ở giữa sân mở cơ quan xuống địa huyệt. Trông thấy cách hành động của chúng, thiếu nữ cũng đoán như vậy, bèn nhảy lại gần pho tượng chặn đành.

Từ lúc khởi chiến đến giờ đã có mấy tên tăng đồ bị trúng thương loại khỏi vòng chiến. Chúng thấy thiếu nữ hung hãn nên không dám đến gần xông xáo như trước.

Nói về Không tăng đấu với lão bà. Từ khi Hỏa tăng bị hại, Không tăng đã có ý đánh cầm chừng cốt kéo dài trận đấu chờ đồng bọn tiếp sức, vả lại lúc đó cũng quá canh tư trời sắp sáng. Lão bà rán sức đánh quyết hạ đối phương. Không tăng lùi khắp quanh sân chùa. Giữa khi ấy, phía ngoài bỗng có tiếng lệnh hô gắt gao rồi vô số quan quân đốt đuốc sáng rực leo lên mặt tường, nhảy ào xuống sân chùa, một mặt kéo ập tới vây chặt lấy trận đấu ác liệt đang diễn ra trong sân chùa, một mặt kéo mở cổng tam quan cho binh tướng kéo ùa vào. Ba vị giáo đầu nhung trang gọn ghẽ, cầm khí giới xông vào chùa trước, quân lính theo sau reo hò ầm ĩ.

Các giáo đầu hô lớn :

- Bọn hổ mang biết điều hạ ngay khí giới, đừng để quan quân phải ra tay!

Bọn tăng đồ sợ quá đua nhau liệng khí giới đầu hàng. Không tăng biết đại sự đã bại lộ, liều mạng chém dồn mấy đao khiến lão bà phải ngừng tiến, đoạn y xông bừa vào đám quan quân vung đao chém ngã luôn mấy tên địch mở đường. Không phải tay địch thủ, quân lính giãn ra. Không tăng thừa thế phi thân lên nóc đại điện tẩu thoát. Nhưng chân vừa đặt tới mái, Không tăng bỗng rú lên té nhào xuống sân chùa, bị quân lính xô vào tước giới đao trói nghiến lại. Thì ra sau khi bọn tăng đồ quy hàng, thiếu nữ rảnh tay, thấy Không tăng phi thân lên nóc điện chạy bèn phóng luôn một phi đao trúng bắp vế đầu đà nên y mới té nhào xuống sân. Ba vị giáo đầu vào nơi thấy có hai người đàn bà đều lấy làm lạ.

Viên trưởng giáo đầu hỏi :

- Nhị vị chỉ có hai người thôi à?

Lão bà đáp :

- Dạ, chỉ có hai mẹ con tôi thôi.

Viên trưởng giáo đầu ngạc nhiên :

- Sao chủ quán bảo có đôi thanh niên hiệp khách nào đó vào chùa?

- Chủ quán nào? Tôi không rõ. Hay hai người ấy đến trước và đã xuống địa huyệt?

- Ủa? Có địa huyệt ư?

Lão bà chỉ bọn tăng đồ :

- Tôi nghe thấy chúng bảo nhau như vậy, giáo đầu thử hỏi xem. Mẹ con tôi quá nửa canh ba mới vào đây thì bị bọn hổ mang này vây đánh.

Tức thì viên trưởng giáo đầu ra lệnh cho hai đồng nghiệp chia nhau lục soát khắp mọi nơi trong chùa, rồi tự mình tra hỏi bọn tăng đồ.

Thiếu nữ nói :

- Chắc chắn có địa huyệt và lối xuống hình như ở chân pho tượng giữa sân này Nói đoạn nàng chỉ mấy tên tăng đồ mà nàng đánh chặn hồi nãy, hỏi :

- Bây biết điều mở cơ quan xuống địa huyệt, kẻo ta cho mỗi tên một nhát kiếm bây giờ, mau!

Một tăng đồ vội vàng líu ríu vâng lời. Y nhảy lên bệ pho tượng xoay bát

hương đồng quay đi một vòng, tức thì cánh cửa bí mật ở bệ đá từ từ mở ra, bên trong tối như mực. Trưởng giáo đầu bảo quân lính đưa cho tên tăng đồ đó bó đuốc, bắt y xuống trước.

- Đi trước đi! Nếu ngươi manh tâm ta sẽ lấy thủ cấp, nghe? Sư trưởng Pháp Quang và các hòa thượng đâu?

Tên tăng đồ lom khom theo bực đá đi xuống địa huyệt.

- Thưa ở cả dưới này.

- Còn hai thanh niên nam nữ nữa vào đây, đâu rồi?

- Thưa, không biết.

Viên trưởng giáo đầu cùng hai mẹ con thiếu nữ theo sau mọi người.

Đi được một quãng dài, thấy cửa hầm mãng xà mở rộng, tên tăng đồ vội kêu lên :

- Ồ! Ai đã mở cửa hầm mãng xà thế này?

Trưởng giáo đầu quát :

- Ngươi hãy trong đó coi!

Tên tăng đồ run như cầy sấy ngần ngại không dám vào.

Giáo đầu giơ đao nạt :

- Có vào hay không thì bảo!

Cực chẳng đã, tăng đồ run rẩy giơ cao cây đuốc từ từ bước vào căn hầm tối. Ba người lăm lăm cầm khí giới phòng bị. Rọi đuốc nhìn quanh thấy hai mãng xà, tên tăng đồ vội kêu :

- Có người vào đây giết mãng xà rồi. Lạ quá!

Ba người thận trọng tiến vào nhìn xác hai mãng xà to lớn bị chặt đứt đầu, máu chảy lênh láng. Rải rác trên mặt hầm toàn là những xương người đã khô.

Giáo đầu lẩm bẩm :

- Bọn ác tăng này ghê gớm thật! Không ngờ chúng lại tàn ác đến như vậy.

Lão bà nói :

- Chắc hai người kia bị lọt xuống hầm, giết mãng xà và ra thoát nơi đây, nhưng không khéo bị bọn ác tăng hại ở trong kia rồi!

Giáo đầu xách cổ tên tăng đồ lôi ra cửa hầm :

- Đi trước, mau!

Tiến được một quãng thấy tử thi ác tăng gục trên đống máu ở chân vách địa huyệt.

Thiếu nữ nói :

- Có sát phạt trong này rồi, tiến mau may ra còn kịp.

Ba người bắt tên tăng đồ cầm đuốc chạy trước tiến vào Nghinh Xuân viện…

Bởi vậy khi Song hiệp Mai Nương, Tử Long rượt Bành Khoát ùa lên khỏi bực đá ở cửa địa huyệt vào Nghinh Xuân viện thì nghe thấy tiếng chân sầm sập từ phía ngoài chạy ùa vào. Hai người tưởng bọn trong chùa vào cứu đồng lõa nên sẵn sàng đón đánh nhưng thấy tên tăng đồ cầm đuốc chạy tới, một người y phục kiểu quan quân và hai người đàn bà lạ mặt theo sau, thì đoán ngay tự sự.

Cam Tử Long hỏi :

- Quan quân đến vây chùa phải không?

Giáo đầu đáp :

- Chính vậy. Bọn Pháp Quang đâu cả rồi?

- Chúng tôi giết sạch rồi, nhưng có một tên lão tặc chạy thoát ra lối này.

Giáo đầu ngạc nhiên :

- Ủa! Chúng tôi từ ngoài vào, không hề gặp ai cả.

Mai Nương biết ý, liền túm cổ tên tăng đồ, quát :

- Lối nhỏ này thông đi đâu? Nói mau!

Tên tăng đồ sợ hãi run lập cập :

- Dạ, đường này thông lên đại điện và có lối bí mật thông ra hậu viện.

Tử Long bèn bảo Mai Nương :

- Sư muội dẫn quý vị đây thăm cảnh Nghinh Xuân viện để mặc ngu huynh bắt tên này dẫn đường theo lão tặc, trễ rồi!

Nói đoạn Tử Long bắt tên tăng đồ dẫn đường đi trước, đi được một quãng chừng sáu bảy chục bước thì tới một cửa bí mật bên vách đã đã mở rộng.

Tăng đồ nói :

- Đây là lối ra hậu viên phòng khi hữu biến.

Tử Long hất hàm bảo :

- Ngươi đi trước, mau!

Đi vòng vèo mãi tới một nơi có bực đá, Tử Long theo tên tăng đồ leo tới miệng hầm cũng đã bị mở rộng. Gió lạnh tạt vào mặt. Tử Long nhìn kỹ thì ra đó là ngôi đình lục lăng ở hậu viên, đuốc soi sáng rực vì quan quân đang lục soát khắp mọi nơi, cách đấy chừng trăm bước. Thấy hai người từ dưới đất chui lên, viên giáo đầu chỉ huy việc khám xét khu sau chùa liền vác đao chạy tới.

Tử Long hỏi :

- Giáo đầu có thấy tên lão tặc nào chạy ra lối này không?

Viên giáo đầu đáp :

- Không, tôi mới ra tới đây và còn đang khám xét, chưa tới khu đình này.

Tử Long nói :

- Nếu vậy, chắc chắn tên tặc đó xa chạy cao bay rồi. Giáo đầu nên cho mấy người canh phòng nơi miệng hầm này phòng khi có sót tên nào từ địa huyệt trốn ra. Trưởng giáo đầu hiện còn ở dưới địa huyệt, tôi xin lãnh mươi quân lính đem theo, lỡ cần dùng tới chăng.

Viên giáo đầu ưng thuận, tắc khắc điểm mười tên lính truyền lệnh :

- Các ngươi khá theo trang sĩ tùy nghi sử dụng.

Cam Tử Long lại bắt tên tăng đồ đi trước trở xuống hầm về tới Nghinh Xuân viện trong khi mọi người còn đang lục soát khắp nơi.

Lã Mai Nương thấy Tử Long trở lại liền hỏi :

- Tên lão tặc chạy thoát rồi phải không hả sư huynh?

Tử Long đem việc đi suốt đường hầm ra lối lục lăng đình kể cho Mai Nương và mẹ con lão bà nghe.

Đoạn chàng toan hỏi lý lịch hai người thì Mai Nương đã nói :

- Bá mẫu đây là Lâm thái thái và thơ thơ Lâm Hồng Vân, người Đồng Quan. Tiểu muội đã giới thiệu Cam sư huynh rồi.

Tử Long vái chào lão bà và thi lễ cùng Lâm Hồng Vân.

Lâm thái thái nói :

- Nghe đại danh Bạch Dương song hiệp hạ Trình gia nhị hổ và đả hắc hổ ở Hoang Sơn thôn nay mới được diện kiến Trại Nhiếp Ẩn và Thôi Sơn Thái Bảo, thật vạn hạnh. Trước kia hồi lệnh thân còn ở Cao sơn trại bên Đàn Châu, lão và cố phu Lâm Diên Khánh đã có lần tới bái kiến giao hảo, không ngờ Cam danh hùng lại ẩn vào dãy Tần Lĩnh sơn và quá cố rồi. Thật đáng tiếc.

Cam Tử Long nói mấy lời khiêm tốn rồi cùng Mai Nương và mẹ con Lâm gia giúp viên trưởng giáo đầu kiểm soát kho tàng súc tích của Pháp Quang để trong các rương lớn trong Nghinh Xuân viện, niêm phong lại rất cẩn thận. Xong xuôi, giáo đầu hạ lệnh cho quân lính gọi thêm người khiêng các tử thi ra khỏi địa huyệt, một mặt truyền bọn mỹ nữ thu xếp y phục lên cả mặt đất. Tổng cộng có mười hai người. Đoàn người theo đường cũ ra tới chỗ bực thang đá ở giữa sân, đang lẽ lên thẳng thì đi vòng ra phía sau bực đá theo địa huyệt, đi một quãng dài tới gian hầm khá rộng rãi để các vận dụng vặt vãnh.

Tên tăng đồ nói :

- Đây là dưới La Hán điện.

Nói đoạn, y vận động cơ quan ở góc hầm. Trên trần mở rộng ra một quãng trống lớn bằng chiếc chiếu. Mọi người lần theo bực đá đi lên, thì ra địa huyệt là chỗ trải chiếc bồ đoàn nơi khách thập phương vẫn thường lễ bái. Tăng đồ mở rộng cửa đại điện. Ngoài trời đã sáng bạch. Mọi người liền ra cả ngoài sân. Trưởng giáo đầu sai quân lính trói tên tăng đồ với đồng bọn của y, rồi tự giới thiệu với Cam, Lã và hai mẹ con Lâm thái thưa :

- Quí vị anh hùng nam, nữ tha lỗi, hồi nãy vội vàng không kịp thi lễ và giới thiệu. Tôi là Trần Thường, Đại giáo đầu ở bổn huyện. Hai đồng sự với tôi đây là Lưu Khuê và Cao Minh Hóa.

Cam Tử Long cũng giới thiệu mọi người.

Trần Thường nói :

- Nếu không nhờ được các vị đại hiệp khám phá ra, không hiểu bọn ác đầu đà của Thiên Sơn tự còn tác yêu tác quái đến bao giờ nữa! Công đức ấy lớn bằng trời biển. Hồi đêm, chủ quán lên nha huyện báo, thì Thái huyện gia hạ

lệnh ngay cho chúng tôi đến quán trọ áp giải hai tên đầu đà bị quí vị bắt ở đó về hạ ngục, và điểm quân kéo đến vây Thiên Sơn tự.

Lã Mai Nương hỏi :

- Còn bọn mỹ nữ, giáo đầu sẽ xử trí ra sao?

- Cho về huyện nha lấy cung, rồi trích ra một số tiền tịch thu được từ Thiên Sơn tự giúp họ về sinh quán. Thái tri huyện xử án công minh lắm, quí vị hiệp khách an tâm.

Tử Long nói với Trần giáo đầu :

- Về tên lão tặc đã trốn thoát, yêu cầu giáo đầu thưa lại với huyện quan đừng đả động tới. Chúng tôi biết nó ở đâu rồi. Nếu ra lệnh truy nã, e nó sẽ trốn mất, thêm khó tìm.

- Dạ, tôi sẽ thưa lại. Nhưng thế nào Thái tri huyện cũng sẽ mời quý vị về huyện để giáp mặt anh tài. Giờ đây mời quí vị về quán nghỉ, chúng tôi có đem theo ngựa, xin cứ việc lấy dùng. Quân lính sẽ đến tửu quán lãnh về.

Nói đoạn Trần Thường sai quân sắp sẵn bốn con ngựa chờ ở ngoài cổng chùa.

Cam, Lã và hai mẹ con Lâm thái thái từ tạ các vị giáo đầu ra về.

Mai Nương hỏi :

- Bá mẫu và Lâm thơ thơ trọ ở đâu?

Lâm thái thái đáp :

- Ở Chấn Hưng tửu gia

- Bá mẫu có việc gì cần phải làm ở Túc Kỳ châu không?

- Không. Hiện thời bềnh bồng vô định.

- Nếu vậy mời bá mẫu và thơ thơ về cùng trọ một nơi, tiện bề đàm đạo.

Mẹ con họ Lâm vui vẻ nhận lời.

Thử khách anh hùng, đôi lứa đẹp lương duyên
Lập kế cướp hàng, tiêu sư đành uổng mạng

Bốn người về đến quán trọ Chấn Hưng, chủ quán rất đỗi mừng rỡ :

- Thấy nhị vị đi mãi không về tôi đang định lên trình quan.

Lâm thái thái nói :

- Tên ác tặc đó trốn vào Thiên Sơn tự nhưng lại chạy thoát rồi.

Chủ quán và mọi người lân cận lúc đó đã tới hỏi thăm, đều ngạc nhiên :

- Ủa, hòa thượng Thiên Sơn tự đều võ dũng mà không giúp nhị vị bắt tên giặc đó sao?

Lâm thái thái cười :

- Nói thì dễ dàng, hành động thì rất khó. Tuy các hòa thượng đã tận lực giúp, nhưng tên tặc đạo võ nghệ cao cường nên tẩu thoát như thường.

Mọi người nghe nói đều lắc đầu lè lưỡi không ngờ tên gian đạo lại võ dũng dường ấy. Các hòa thượng Thiên Sơn tự xưa nay nổi tiếng vô địch mà cũng không bắt nổi.

Thấy Lã Mai Nương và Cam Tử Long oai dũng hiên ngang, ai nấy đều chú ý nhìn. Chủ quán toan hỏi thăm thì Lâm thái thái đã nói :

- Chúng tôi gặp hai người bạn, cần đi ngay. Vậy xin trả tiền phòng trọ.

Chủ quán nói :

- Tôi không dám tính tiền đâu. Nếu không nhờ lão mẫu và cô nương thì đêm qua bổn quán đã bị cướp rồi. Chuyến sau, chừng nào nhị vị qua Túc Kỳ châu thì sẽ tính luôn thể.

Lâm thái thái không nghe, để mấy lượng bạc lên quầy hàng rồi cùng Lâm Hồng Vân lên lầu lấy hành lý từ tạ mọi người theo Cam, Lã đi thẳng.

Mọi người nhìn theo. Một người nói :

- Lạ quá, sao bốn người này lại cưỡi ngựa có dấu hiệu của quan quân? Chắc có uẩn khúc chi đây!…

Song hiệp và mẹ con Lâm gia về tới quán trọ cũ buộc ngựa vào gốc liễu bước lên thềm.

Chủ quán và tiểu nhị cùng chạy ra đón.

Tử Long nói :

- Cứ để mấy con ngựa ở đó, lát nữa quan quân sẽ tới đem về huyện. Dọn thêm phòng bên để nhị vị đây cùng trọ.

Thấy chủ quán ngạc nhiên chăm chú nhìn họ Lâm, Mai Nương nói ngay :

- Bá mẫu và thơ thơ đây cùng chúng tôi thám hiểm Thiên Sơn tự đêm qua.

- Mọi sự hoàn hảo cả chớ, thưa đại hiệp?

- Nhờ phúc ấm toàn dân Túc Kỳ châu, việc Thiên Sơn tự hoàn hảo cả rồi. Đêm qua khu phố này có bị quan quân làm rộn không?

Chủ quán đáp :

- Thưa không. Huyện quan bổn châu rất minh mẫn, ba vị giáo đầu cũng rất mẫn cán, công việc thi hành êm ả, trừ người trong quán ra, bà con lối xóm không ai biết việc chi cả. Mời quí vị vào rửa mặt và dùng điểm tâm, tôi vẫn chờ.

Bốn người liền lên lầu rửa mặt thay áo, ăn sáng xong nghỉ ngơi đến gần trưa thì lính huyện cầm thiếp của huyện quan tới mời dự tiệc trưa.

Cam, Lã và mẹ con Lâm thái thái cho lính dắt ngựa về trước rồi vận áo dài thuê kiệu và thẳng huyện nha.

Thái tri huyện là người Hán, mệnh danh là Văn Trí, thi lễ xong mời bốn người vào hậu đường giới thiệu cùng phu nhân, chia ngôi chủ khách chuyện

trò.

Thái Văn Trí nói :

- Nhờ uy võ của nhị vị nên bổn huyện mới khám phá ra vụ gian tích lớn này, công ơn thiệt vô bờ bến. Chẳng hay vì lẽ gì mà quí vị biết được hành động trái phép, phạm giới của bọn ác đầu đà trong chùa?

Cam Tử Long đem việc theo dõi vụ huyết án bên Khương gia thôn theo tên Bành Khoát Hải nên tình cờ khám phá ra vụ Thiên Sơn tự kể lại. Lâm thái thái và Hồng Vân nghe Song hiệp nhắc tới Bành Khoát Hải thì giựt mình kín đáo nhìn nhau. Cam, Lã thấy vậy nhưng không tiện hỏi tại chỗ.

Nghe chuyện, Thái Văn Trí nói :

- Bổn chức vốn trọng các bậc kỳ tài, thường nghe đại danh Song hiệp bên Cam gia trại, không ngờ lại hân hạnh được gặp nơi đây. Trong vụ Thiên Sơn tự nếu không nhờ uy võ của nhị vị, thì có lẽ phải huy động đến lực lượng Tây An phủ mà vị tất đã bắt được toàn thể nội bọn này đêm qua.

Tử Long khiêm tốn :

- Chúng tôi là khách giang hồ, không thể bỏ qua sự bất bình. Thật ra cũng nhờ ở tài đức của đại quan, sau khi loại bọn ác đầu đà Pháp Quang, dân chúng miền này sẽ còn an vui hơn trước nhiều.

Trong khi mọi người đang chuyện trò thì ba vị giáo đầu y phục chỉnh tề vào tới hậu đường thi lễ.

Thái Văn Trí n :

- Bữa tiệc trưa nay có cả ba vị giáo đầu cho thêm phần tương đắc. Nào, xin mời…

Mọi người theo huyện quan sang thực phòng làm việc.

Trong khi ăn uống vui vẻ, Thái Văn Trí hỏi Cam, Lã hai người :

- Ngoài mục đích du hiệp, nhị vị có việc chi không mà qua khu vực này?

Tử Long nói :

- Thưa có, chúng tôi muốn kiếm một người…

- Ai vậy? Đại hiệp cứ dạy, các giáo đầu đây là người cũng từng đây đó nhiều nơi, may ra giúp ích được điều gì chăng? Chẳng hay người đó là ai

vậy?

Tử Long chậm rãi nói :

- Nhân vật chúng tôi muốn gặp không ở trong giới quan trường. Y là một tên tặc đạo hữu danh mà trước đây, trên mười năm hoành hành dọc theo dãy Vạn Lý trường thành và ngay khu vực này cũng trong vòng hành động của y. Nếu còn sống, người đó năm nay trạc ngoại tứ tuần.

Thái Văn Trí nói :

- Bổn chức đổi về Túc Kỳ châu mới được ba năm, nhưng Trần giáo đầu là người đứng tuổi hiểu biết nhiều về khu vực này, chẳng hay có ý kiến gì không?

Suy nghĩ giây lát, Trần Thường nói :

- Đại hiệp có biết hình dáng y thế nào không?

Tử Long nói :

- Cao lớn, vạm vỡ, diện mạo dữ tợn, da đen sần sùi, mắt lồi, râu quai nón, tiếng nói như lệnh vỡ, võ nghệ tinh thông…

Trần Thường khẽ gật đầu :

- Vào quãng một giáp trước đây, hồi đó tôi làm giáo đầu ở Lam Châu, có nghe danh một tên độc cước đại đạo, đã từng gây nhiều vụ cướp bóc lưu huyết lớn. Trong giới lục lâm, hỗn danh của y là Hắc Sát Cô Thần họ Tăng nhưng không biết tên là gì. Chính tôi cùng nhiều bạn đồng nghiệp đã được lệnh truy nã nhưng không đoạt được kết quả tốt vì Hắc Sát Cô Thần bản lãnh ghê gớm, tài phi thiềm tẩu bích có lẽ cực kỳ siêu việt nên đi không ai biết, về chẳng ai hay, biến hiện vô chừng như ma quỷ vậy. Ba năm sau, tôi đổi lên Trương Gia Khẩu, lại nghe tiếng y hoạt động ở ngoài cửa quan, một thời gian ngắn rồi y đi biệt tích. Ở Trương Gia Khẩu được hơn một năm, tôi xin đổi về Tây An phủ thì Tăng cường đạo đã hoành hành tại miền này rồi. Các cuộc truy nã đều vô hiệu. Sau đó tôi vè Túc Kỳ châu làm trưởng giáo đầu. Tuy vẫn liên lạc với nhiều bằng hữu ở Lan Châu và Tây An, trong khoảng bốn năm nay không nghe ai nhắc tới Hắc Sát Cô Thần nữa. Y đi phương khác rồi chăng? Nhị vị đại hiệp có biết tên y là gì không?

Tử Long gật đầu :

- Tăng Tòng Hổ!

Trần giáo đầu tiếc rẻ :

- Hồi đó nếu gặp nhị vì có chắc bắt được nó dễ dàng!

Mai Nương phì cười :

- Hồi đó còn ít tuổi chưa được phép sư phụ xuống núi.

Lâm thái thái nói :

- Nghe chuyện Tăng Tòng Hổ từ nãy, tôi nhớ rằng lúc sanh thời, cố tiện phu đã có vài lần gặp y trên đường Đồng Quan, Khai Phong và Lạc Dương. Tiếc rằng người đã quá cố rồi nếu không cũng giúp được Bạch Dương song hiệp phần nào.

Theo như lời Cam đại hiệp tả tướng mạng họ Tăng không khéo y là tên lão tặc mẹ con tôi rượt ở Chấn Hưng điếm đêm qua. Tên đó vượt thành chạy theo hướng Thiên Sơn tự rồi mất hút. Bởi vậy chúng tôi mới vào thám hiểm ngôi thiền viện ấy và gặp quí vị.

Lã Mai Nương nói :

- Thưa bá mẫu không phải. Tên lão tặc thông đồng với bọn đầu đà Pháp Quang đích danh là Bành Khoát Hải và y đã lẹ chân tẩu thoát rồi…

Lâm thái thái và Hồng Vân cùng giựt mình thốt lên một tiếng :

- A! Đích nó chính là Bành Khoát Hải!

- Dạ, bá mẫu cũng biết tên lão tặc đó?

Lâm thái thái gật đầu :

- Biết danh nhưng không biết mặt, bởi vậy gặp kẻ thù mà chẳng nhận ra. Nhị vị có biết Bành tặc ở đâu không?

- Y ở Bành gia trại bên Hoa Châu là nơi tiện nữ và Cam sư huynh sắp tới đó.

- Mẹ con tôi cùng đi.

Thái tri huyện nói :

- Quí vị có cần đến sự giúp đỡ của quan quân bên Hoa Châu không? Bổn chức có phương tiện giúp.

Cam Tử Long đáp :

- Việc chưa biết thế nào, chúng tôi không nói trước.

Thái Văn Trí bèn lấy tấm danh thiếp biên mấy chữ giới thiệu các hiệp khách với quan sở tại Hoa Châu rồi trịnh trọng đưa cho họ Cam.

Tiệc tan, Thái phu nhân có nhã ý sai kiệu trong huyện đưa bốn người về tận quán trọ.

Thưởng cho kiệu phu xong, bốn người lên thẳng trên lầu bỏ áo dài rồi tụ tập bên phòng Cam, Lã chuyện trò.

Lâm thái thái hỏi hai người :

- Chắc nhị vị muốn biết lý do mối thù của mẹ con tôi và tên Bành tặc bên Hoa Châu? Tìm ra dấu vết y là một sự hãn hữu. Nếu không gặp nhau chắc chắn tôi và tiện nữ Hồng Vân còn mất nhiều thì giờ may ra mới đạt được mục đích báo thù xưa.

Cam Tử Long nói :

- Dạ bá mẫu cứ kể cho nghe.

Ngày trước kia ở Tây An phủ có một thiếu nhi mồ côi tên là Lâm Diên Khánh, làm công cho tiệm trà Liên Hương.

Dáng người trầm bẫm phục phịch, Diên Khánh rất khỏe mạnh, làm việc lanh lẹ chăm chỉ nên được chủ nhân quí mến.

Đến năm họ Lâm mười ba tuổi, dũng lực càng tăng sức làm việc chẳng kém chi người lớn nên được chủ nhân cất nhắc lên việc đi nhận hàng và giao hàng cho mấy người làm công thâm niên.

Lâm Diên Khánh được chủ tiệm quý mến tin cậy bao nhiêu thì trái lại bị các công nhân khác lớn tuổi trong tiệm ghen ghét bấy nhiêu.

Chúng kết bè hoặc bắt nạt, hoặc tìm cách hại Diên Khánh muốn để cho chỉ nhân mất tín nhiệm.

Một hôm Lâm Diên Khánh cùng mấy người tài phú giao một trăm thồ trà

cho các ghe buôn đậu bên bờ sống.

Gặp mùa nước xuống, các mạn ghe đều bơi thấp hơn bờ sống. Bọn phu phải vác thồ hàng từ bờ sông qua một chiếc cầu bằng ván bắc xuống tận mạn ghe.

Trông thấy tên phu khệ nệ ì ạch mới vác nổi thồ trà qua cầu xuống ghe, Diên Khánh lấy làm tức cười.

Trong bọn tài phúc có một người ghét họ Lâm, thấy y cười bèn bĩu môi bảo rằng :

- Ngươi là đồ tiểu nhi, miệng còn hơi sữa mà dám quen thói láo xược chế riễu người lớn! Có giỏi bây làm việc như họ thử coi!…

Lâm Diên Khánh nghiêm nét mặt :

- Nếu là phu vác thì tôi sẽ làm một công việc hay hơn khuân vác nhiều. Lý đại ca không cần ghen tị với tôi. Cùng là công nhân với nhau cả, cơm ăn tiền lấy, đố kỵ có lợi ích gì đâu.

Tài phú họ Lý tức đỏ mặt, sừng sộ :

- A! Thằng nhãi này định nói móc ta phải không?

Lâm Diên Khánh đủng đỉnh :

- Tôi có lợi gì mà nói móc đại ca. Không tin, tôi thử cho coi. Nếu không kỳ lạ thì một đền mười.

Họ Lý nghĩ bụng: “Thằng nhỏ này khoác lác! Dù sức khỏe cũng chẳng làm việc được bằng tên phu chuyên môn khuân vác”, bèn bảo Diên Khánh rằng :

- Ờ ngươi thử ta coi!

Không nói không rằng Lâm Diên Khánh chạy ra xe ghé vai vác một thồ trà nhẹ nhàng như không, đi vùn vụt qua cầu ván xuống ghe. Trở lên bờ họ Lâm vác một thồ trà khác đặt lên đầu cầu rồi co chân đạp mạnh. Thồ trà lăng như bánh xe qua cầu rớt xuống ghe. Hai người phu đứng gác dưới ghe chỉ có việc xếp thồ trà đặt cho có thứ tự. Lâm Diên Khánh đạp luôn một lúc năm cái thồ trà như vậy rất dễ dàng dưới sự ngạc nhiên của mọi người. Bọn phu khuân vác hàng hóa ở bến sông xúm lại xem, thích chí vỗ tay khen ngợi cho

rằng họ Lâm có luyện tập võ nghệ nên cặp giò mới khỏe như vậy.

Thật ra, Lâm Diên Khánh có biết võ nghệ là gì đâu! Y chỉ biết mình có cặp giò khỏe, và làm nổi việc y vừa biểu diễn cho Lý tài phúc coi để tỏ ra mình không khoác lác. Mới mười ba tuổi đầu, tuy thân hình trời phú cho lớn hơn trẻ thường nhưng tánh tình vẫn chưa ra ngoài mức hồn nhiên.

Đạp các thồ trà xuống ghe xong, Lâm Diên Khánh quay lại chỗ cũ bảo tài phú Lý :

- Đấy, đại ca coi, Diên Khánh này có khoác lác đâu?

Họ Lý cứng miệng không nói gì được nữa, nhưng từ đó càng thù ghét Diên Khánh hơn.

Khi nghe chuyện Diên Khánh đạp thồ trà, chủ tiệm Liên Hương lấy làm thích thú bèn giao hẳn trách nhiệm trong coi tất cả các thồ trà xuống ghe cho lão Triệu và Lâm Diên Khánh. Nhân viên trong tiệm có cảm tình với họ Lâm và những người quen thuộc ở bến sông đều gọi đùa Lâm Diên Khánh là Tiểu tài phú. Do đó Lý tài phú và mấy tên đồng bọn càng đâm ghen tức, định bụng tìm dịp đánh cho Diên Khánh một trận, muốn ra sao thì sao.

Hôm Tết Trung nguyên, Triệu tài phú cùng Lâm Diên Khánh đi coi đoàn hát bội từ Bắc Kinh tới, lúc về trời đã tối sẫm, bị Lý tài phú và đồng bọn gây sự đón đánh. Lão Triệu bị trọng thương. Lâm Diên Khánh nóng lòng đạp Lý tài phú chết ngất.

Tưởng y chết thật, Diên Khánh bỏ đi trốn. Vừa đi vừa nghĩa không hiểu chủ nhân tiệm Liên Hương có biết cho nỗi tình ngay lý gian của mình mà gỡ tội cho không…

Đang khi suy nghĩ, bỗng tiếng vó ngựa lộp cộp dồn dập phía sau khiến Diên Khánh giựt mình trở về thực tế. Chết rồi! Quan quân truy nã tới nơi rồi…

Khi vó ngựa tới gần nhìn kỹ thì ra là một kỵ sĩ, Diên Khánh vuốt ngực thở phào.

Kỵ sĩ nọ cho ngựa chạy kiệu nhỏ tiến lên ngang hàng cất tiếng hỏi :

- Thiếu nhi! Đi đâu vội vàng thế?

Diên Khánh ngừng tiến, kỵ sĩ cùng kềm ngựa đứng hẳn lại :

- Thiếu nhi có nghe ta hỏi gì không?

Người giọng nói ấm áp của kỵ sĩ Diên Khánh đỡ sợ, chắp tay chào :

- Thưa, tiểu điệt đi về… đằng kia…

Kỵ sĩ ôn tồn nói :

- Đàng kia là đâu? Ngươi có biết chỉ một quãng đường nữa là toàn rừng núi hoang vu nguy hiểm không?

Bản tánh thiệt thà Lâm Diên Khánh đứng đờ người ra không biết trả lời sao.

Như đoán được ý nghĩ của Diên Khánh, kỵ sĩ nhảy xuống ngựa cầm tay họ Lâm ôn tồn hỏi :

- Vì lẽ gì mà hiền điệt phải đi trốn? Nói thật ta nghe may ra ta giúp đỡ được cho phần nào!… Đừng sợ.

Cảm động, Diên Khánh ôm mặt khóc hu hu. Lát sau chùi nước mắt, chàng đem việc làm công cho tiệm Liên Hương và bị bọn Lý tài phú ghen ghét gây sự như thế nào kể rành mạch một lượt.

Kỵ sĩ mỉm cười vuốt tóc Diên Khánh mà rằng :

- Ta là bảo tiêu sư Công Tôn Thành bên Đồng Quan. Hiền điệt khá theo ta, ngoan ngoãn chăm chỉ ta sẽ truyền võ nghệ cho, sau này mới có đường tiến thủ.

Lâm Diên Khánh mừng rỡ vội vàng quỳ lạy tạ ơn thâu nhận.

Công Tôn Thành đỡ Diên Khánh dậy :

- Nào, phải đi ngay kẻo lỡ độ đường!

Nói đoạn kỵ sĩ lên lưng ngựa, cúi xuống đưa tay cho Diên Khánh cầm kéo bổng lên ngồi trên mông ngựa.

Hai người ngày đi đêm nghỉ không bao lâu về tới Đồng Quan.

Nguyên Công Tôn Thành là đồ đệ phái Côn Luân, nổi danh trong giới giang hồ với tước hiệu Náo Sơn Hổ, sử dụng cây đao to bản xuất quỷ nhập thần, khiến bọn lục lâm đại đạo trong ba tỉnh Thiểm Tây, Sơn Tây và Hà Nam đều khiếp đởm.

Về sau, chán cảnh phong trần, Công Tôn Thành trở về sinh quán ở hẳn Đồng Quan, cùng bằng hữu là Vương Đạt mở ngôi bảo phiêu cuộc lấy tên là Thành Đạt Tam Khu Tiêu Cục, chuyên bảo lãnh cho các đoàn khách thương trên đường Đồng Quan - Khai Phong Phủ và Đồng Quan - Lạc Dương Phủ, ai ai cũng đều biết tiếng. Mỗi chuyến các đoàn xe hàng có cầm cờ hiệu Đồng Quan Thanh Đạt thì bọn lục lâm đều kiêng nể mà không dám dòm ngó. Bởi vậy, khách hàng đông đảo hơn các phiêu cục khác. Công Tôn Thành và Vương Đạt làm việc không xuể, phải mướn thêm người, làm ăn rất phát đạt.

Công Tôn Thành không có con nên có ý muốn tìm dưỡng tử.

Sau một thời gian thử thách, Công Tôn Thành lấy làm quý mến Diên Khánh bèn nhận làm nghĩa tử, đem hết tài nghệ bình sanh ra truyền dạy Lâm Diên Khánh có cặp giò thiên phú cực kỳ dũng mãnh. Công Tôn Thành bèn chuyên luyện cho nghĩa tử về môn cước bộ là ngón sở trường của các võ phái miền Bắc.

Lâm Diên Khánh bổn tánh thật thà, chăm chỉ, một mặt hầu hạ vợ chồng Công Tôn Thành có phần hiếu nghĩa hơn con đẻ, một mặt chịu khổ luyện suốt mười năm trường không hề xao lãng.

Đến năm hai mươi ba tuổi, họ Lâm nghiễm nhiên thành trang hảo hán cường tráng vô địch, không những các tiêu sư trong Thành Đạt Phiêu Cục đều chịu thua, mà ngay cả đến các võ sư khắp thành Đồng Quan đều bái phục. Trong các trận đấu giao hữu, không một võ sư nào đỡ nổi đến ngọn cước thứ ba của Lâm Diên Khánh, mà không khỏi rùng mình sởn gáy xin hàng. Bởi vậy họ đặt cho họ Lâm tước hiệu Thiết Cước Hổ.

Từ ngày Lâm Diên Khánh thành nhân, chàng cáng đáng hết mọi việc của Công Tôn Thành, điều khiển phiêu cuộc thập phần hoàn hảo. Náo Sơn Hổ năm ấy đã ngoài ngũ tuần, an tâm hưởng thú điền viên.

Nhờ đến vụ đạp chết Lý tài phú khi xưa, Lâm Diên Khánh vẫn không được hài lòng, bèn xin phép nghĩa phụ qua Tây An phủ thăm chủ cũ, mới biết Lý tài phú chưa chết và lão Triệu vẫn còn làm cho tiệm trà như cũ.

Lâm Diên Khánh bèn kể chuyện gặp tiêu sư Công Tôn Thành nhận làm

nghĩa phụ rồi theo học võ nghệ cho chủ tiệm và lão Triệu nghe.

Ở chơi Tây An phủ vài ngày, thăm viếng các người quen thuộc cũ xong xuôi, Diên Khánh mới trở về Đồng Quan.

Vừa về tới nhà thì gia nhân đã nói với chàng :

- Có một người từ xa tới tìm công tử đã hai hôm nay rồi, hiện còn đang nói chuyện với lão gia trên khách phòng.

Lâm Diên Khánh hỏi :

- Người có nghe nói người ấy kiếm ta có việc gì hay không?

- Con không rõ. Công tử cứ lên đại sảnh sẽ biết.

Đưa cương ngựa cho gia nhân, Lâm Diên Khánh qua sân lên sảnh đường quỳ lạy Công Tôn Thành trình diện đã trở về, và thi lễ cùng khách lạ trạc tam tuần, vóc người cao lớn lực lưỡng.

Công Tôn Thành nói :

- Thạch Tấn tiên sinh đây từ Thái Nguyên tới được hai hôm, ý muốn nói chuyện riêng gì với con đó.

Lâm Diên Khánh quay sang hỏi Thạch Tấn :

- Chẳng hay Thách tráng sĩ có điều chi dạy bảo.

Thạch Tấn khoanh tay đáp :

- Nghe đại danh Thiết Cước Hổ, vô địch Đồng Quan nên tôi mạo muội không ngại đường xa đến đây xin hảo hán chỉ giáo cho một vài đường quyền cước.

Diên Khánh nhũn nhặn :

- Chẳng qua mọi người quá yêu mến đặt cho tước hiệu đó thôi, thật ra tôi chưa từng dự giải vô địch Đồng Quan bao giờ, e rằng mua rìu qua mắt thợ, há chẳng làm trò cười cho thiên hạ ru?

Thạch Tấn mỉm cười :

- Bản lãnh như tôn huynh lại thêm đức tánh khiêm tốn, đáng quý biết là nhường nào. Thật tình tiểu đệ đến đây xin lãnh hội vài đường cước để được học hỏi thêm. Tôn huynh chớ chối từ.

Lâm Diên Khánh toan khiêm nhượng nữa thì Công Tôn Thành đã nói :

- Tứ hải giai huynh đệ, con nhà võ thường tìm nhau giao đấu, trước là để biết bản lãnh, sau là để làm quen, con bất tất phải khiêm nhượng. Con nhận lời mới là không phụ lòng tốt của Thạch tiên sinh, chẳng quản đường xa vạn dặm đến Đồng Quan này hội kiến.

Lam Diên Khánh nghe nghĩa phụ dạy bèn nghiêm nét mặt hỏi Thạch Tấn :

- Tôn huynh định thử môn cước bằng cách nào? Văn chiến. Nghĩa là cùng tiểu đệ tranh luận về kỹ thuật tập luyện, hoặc biểu diễn, hoặc song đấu?

- Chúng ta nên theo đệ nhị cấp biểu diễn, nếu không ai hơn ai, sẽ chuyển sang đệ tam cấp, song đấu phân tài cao thấp.

- Dạ, thế nào cũng được. Tôn huynh chừng nào muốn thử, tiểu đệ cũng sẵn sàng.

- Sáng mai, giờ Tỵ, sẽ xin tới bái lãnh.

- Dạ, được lắm, tiểu đệ xin chờ.

Công Tôn Thành nói :

- Mời Thạch tiên sinh ở lại uống rượu cùng lão phu đàm luận rồi sẽ về, trời còn sớm.

Thạch Tấn đứng lên :

- Đa tạ tấm thịnh tình của lão bá, tiểu điệt ở lại không tiện, vì còn hai người bạn chờ ở ngoài quán. Sáng mai sẽ tới bái kiến.

Nói đoạn, Thạch Tấn cung kính vái chào Công Tôn Thành và Diên Khánh ra về. Họ Lâm đưa khách ra tận cổng ngoài.

Diên Khánh trở vào kể lại việc qua thăm Tây An phủ cho nghĩa phụ nghe và hỏi các công việc nhà trong khi chàng vắng mặt. Hôm sau, Công Tôn Thành tụ tập các nhân viên trong phiêu cuộc lại, chờ xem Thạch Tấn có cặp cước ghê gớm đến bực nào, mà chịu khó lặn lội từ Thái Nguyên đến Đồng Quan, tìm Diên Khánh thử tài. Vốn quen về lối luyện cước cho nghĩa tử, Công Tử Thành đã trữ sẵn mấy thứ dụng cụ cần thiết phòng Thạch Tấn cần dùng tới.

Đúng đầu giờ Tỵ, Thạch Tấn hùng dũng trong bộ võ phục màu nâu, đi cùng hai người một già, một trẻ tới Thành Đạt Phiêu Cuộc. Giới thiệu xong

và sau vài tuần trà, Công Tôn Thành mời mọi người ra sân bắt đầu cuộc biểu diễn. Lâm Diên Khánh vận chiếc áo ngắn, hai cánh tay nở nang, bắp thịt nổi lên như thừng chảo, ngực nở xệ hẳn xuống, quần đen ngắn tới đầu gối, ống chân quấn xà cạp, chân mang giày mỏng gót. Thạch Tấn cũng bỏ áo ngoài, toàn thân nở nàng không kém gì họ Lâm, trái lại có phần dầy mình hơn đôi chút.

Diên Khánh vái Thạch Tấn :

- Biểu diễn bằng cách nào, xin mời tôn huynh khởi đầu.

Thạch Tấn đáp lễ bước ra sân. Hai người đi phụ cũng ra theo, nhìn quanh thấy trong góc sân bày đủ các dụng cụ, bèn lựa mấy viên gạch cỡ lớn, đứng cách Thạch Tấn độ bốn sải tay. Họ Thạch ra hiệu. Một trong hai người đi theo dùng hai tay tung viên gạch lên cao rớt xuống đất nện huỵch một tiếng không bể. Người thứ hai tung tiếp luôn viên gạch vuông lớn, chuyến này, Thạch Tấn đưa chân tả chờ viên gạch vừa xuống tới mặt đất liền đạp úp lên. Lúc nhấc chân ra, viên gạch tan thành bảy, tám mảnh. Hai người luân phiên nhau tung gạch, Thạch Tấn đổi chân tả, hữu giẫm nát viên gạch ra thành nhiều mảnh.

Cử tọa vỗ tay hoan hô khen ngợi.

Hai người phụ chọn lấy một phiếu cây lớn bằng chiếc mâm, dài ba tấc, đóng mớm một cây đinh sắc dài sáu tấc vào chính giữa, rồi giữ dựng đứng phiến cây lên cao ngang ngực vừa tầm chân. Thạch Tấn từ xa chạy tới co chân đạp mạnh, cây đinh xiên qua phiến, cây ngạo đến tận chốt. Họ Thạch biểu diễn luôn hai lần, thay đổi hai chân tả hữu, lần nào người xem cũng hoan hô vang động cả khu sân rộng rãi. Hai người phụ lại khiêng phiến đá chữ nhật ra giữa sân, đoạn chồng năm viên gạch móng lớn lên trên. Thạch Tấn tiến lên gần, nhảy vút lên cao hơn đầu người co chân tả đạp dốc xuống.

Rắc…! Cả năm viên gạch lớn bể tan trên mặt phiến đá.

Thay năm viên khác, họ Thạch lại dùng chân hữu đạp bể tan ra dễ dàng như chân tả.

Biểu diễn xong. Thách Tấn khoanh tay vái Lâm Diên Khánh :

- Sức tiểu đệ chỉ có vậy thôi, nay xin mời tôn huynh phô thần lực.

Lâm Diên Khánh mỉm cười cúi đầu :

- Dạ, tiểu đệ cố theo cho kịp.

Nói đoạn chàng bảo gia nhân dẹp bỏ những mảnh gạch vụn rải rác trên sân cho gọn ghé. Công Tôn Thành sắn áo đứng lên giúp nghĩa tử biểu diễn theo lối riêng. Lão tiêu sư sai giai nhân bê sáu viên gạch móng đặt xuống chỗ mình đứng rồi mỏi tay cầm một viên.

Lâm Diên Khánh ra sân đứng cách nghĩa phụ độ năm sải tay mà rằng :

- Con sẵn sàng rồi!

Tức thì, lão tiêu sư dùng sức liệng tuần tự sáu viên gạch lớn lên cao. Lẹ như chớp, Lâm Diên Khánh phi thân lên lúc tả lúc hữu nhằm đạp trúng cả đáy viên gạch bể tan ra từng mảnh.

Thạch Tấn thất sắc khen thầm công phu tuyệt đích của họ Lâm. Hồi nãy, chàng phải nhờ sức trấn áp của mặt đất nền mới đạp bể được gạch. Trái lại Diên Khánh đạp bể gạch trong không trung, thì sức đạp lẽ tất nhiên phải mạnh và gắt hơn nhiều.

Công Tôn Thành lực một phiến cây thật chắc đưa cho mọi người xem đánh mớm chiếc đinh sáu tấc vào chính giữa, rồi nhờ ba vị tiêu sư khác giữ chặt lấy bốn đầu phiến cây giơ cao lên ngang ngực. Diên Khánh chạy tới phóng chân đạp, định ngập qua phiến cây, nhưng chính phiến cây cũng bể luôn làm đôi đánh rắc một tiếng khô khan. Cử tọa hoan hô vang dậy. Thạch Tấn tặc lưỡi lắc đầu kinh dị.

Công Tôn Thành lại đặt hai viên gạch xuống đất, rồi kê một phiến đá xanh dầy hai tấc lên trên. Diên Khánh chồm tới nhảy lên cao hét lên một tiếng, dộng chân hữu xuống, phiến đá bể hẳn thành hai mảnh.

Thạch Tấn nhận biết là Diên Khánh mạnh và dày công luyện tập hơn mình nhiều, bèn bước tới xá dài :

- Uy danh Thiết Cước Hổ quả rất xứng đáng với tôn huynh, tiểu đệ xin chịu thua, cúi mong tôn huynh tha lỗi múa rìu qua mắt thợ.

Lâm Diên Khánh đáp lễ, tươi cười :

- Tiểu đệ may mắn được cặp giò thiên phú, thật ra công phu luyện tập chẳng qua cũng như tôn huynh đó thôi.

Náo Sơn Hổ Công Tôn Thành cười ha hả bảo mọi người :

- Trong sảnh bày sẵn tiệc rượu, mời quý vị vào tẩy trần. Lão mừng cho Diên Khánh từ nay được kết giao với một người bạn tốt nữa.

Thạch Tấn biết phục thiện, vui vẻ nhận lời. Tiệc rượu giao hữu tan, họ Thạch từ biệt mọi người về quán trọ, hôm sau lên đường về thẳng Thái Nguyên phủ. Sau cuộc biểu diễn thiết cước được mười hôm, Lâm Diên Khánh cùng hai người phụ thuộc áp tải trên hai chục xe hàng đi Phượng Dương Trấn.

Một hôm đúng ngọ, qua một nơi có mất dãy đồi cây bóng mát, họ Lâm bèn ra lệnh tạm ngừng để ăn trưa. Lát sau, đoàn xe tiếp tục lên đường ra khỏi dãy đồi cây, thì chợt có một lão hán trạc quá ngũ tuần dáng người hom hem vác cây mộc côn đi tới.

Nhìn qua lá phiêu kỳ Thành Đại Tam Khu, lão hán quát lớn :

- Xe hàng của bọn nào qua khu Cầm gia ổ thế này? Đường sá ta cho dọn dẹp sạch sẽ đâu phải để cho các người dùng mà không xin phép ta!

Thấy lão già ốm khô ngang ngược, viên bảo tiêu phụ phì cười, chỉ phiêu kỳ :

- Lão già không có mắt hay là điên rồ? Biết điều tránh sang bên kẻo không kịp thở bây giờ!

Nói đoạn ra lệnh cho xa phu cứ đẩy xe đi bừa đâm thẳng vào người chặn đường.

Lão hán không chút sởn lòng, tọa tấn, một tay cầm mộc côn dí đầu côn vào xe hàng khiến hai xa phu ỳ ạch ra sức đổi mà không nhúc nhích được tấc đất nào cả. Tức giận, viên bảo tiêu phụ liền nhảy xuống ngựa, rút đao ra chỉ mặt lão hán mắng lớn :

- Lão già điên dại muốn chết, đừng có trách ta vô tình nghe!

Dứt lời y nhảy tới bổ thượng một đao vào đầu lão hán, thế đánh hùng hổ rất mạnh mẽ. Ung dung mỉm cười, lão hán vẫn tay tả cầm mộc côn chống lại

xe hàng, xòe bàn tay hữu thành Cương đao gạt nhẹ trúng bảo đao đối phương. Thanh đao vuột khỏi tay người bảo tiêu phụ văng ra xa hơn trượng. Lúc đó, Lâm Diên Khánh đi đoạn hậu bỗng thấy đoàn xe không được lệnh mình mà ngừng tiến, bèn thúc ngực lên xem việc gì thì vừa kịp thấy lão hán trổ công phu gạt đao. Chành kinh dị không ngờ lão già hom hem lại có bản lãnh nhường ấy, bèn cất tiếng hỏi :

- Chúng tôi có thù hiểm gì mà lão trượng ra đây gây sự chặn đường vậy?

Nhìn qua thanh niên thấy bộ điệu hùng dũng, lão hán thôi chặn xe đứng thẳng người lên :

- Ta không thèm nói chuyện với những vô danh tiểu tốt, có tên nào là Thiết Cước Hổ thì mau ra đây!

Bực mình vì xưa nay đoàn xe hàng có cắm phiêu kỳ Thành Đạt Tam Khu thì không hề kẻ nào dám chặn đường gây sự, nay bỗng có ông già đơn thân độc côn từ đâu tới hô đúng danh mình kiếm chuyện làm mất thì giờ, Diên Khánh nghiêm nét mặt nói :

- Thiết Cước Hổ Lâm Diên Khánh là tôi đây! Người muốn hỏi gì?

Lão hán nhìn họ Lâm từ đầu đến chân :

- A! Thiết Cước Hổ đó ư? Coi bề ngoài khá lắm! Thử xem thiết ở chỗ nào.

Nói đoạn, lão hán liệng cây mộc côn cắm phập xuống mặt đất lún sâu đến bốn tấc, sau tay áo để lộ ta cánh tay khẳng khiu, bước ra chỗ rộn, hất hàm hỏi họ Lâm :

- Thiết Cước Hổ liệu có đạp chuyển nổi cánh tay không?

Trông thấy lão hán lao chiếc mộc côn căm phập xuống mặt đất khô cằn, Diên Khánh khen thầm là người quả có công phu. Nhưng thách mình đạp thử lên cánh tay khẳng khiu ấy quả thật là ông già khinh thường quá lắm.

Chàng phì cười, xuống ngựa tiến lại gần ông già :

- Lão trượng phu cao danh quý tánh là chi? Từ đâu qua đây?

Lão hán nghiêm sắc mặt :

- Cầm Nguyên Hán, Trại chủ Cầm gia ổ gần đây.

Diên Khánh khẽ cúi đầu :

- Lâm mỗ rất hân hạnh được gặp Cầm lão anh hùng, nhưng chẳng hay người đã nghĩ kỹ chưa mà thách thức như vậy?

Cầm Nguyên Hãn cười ha hà :

- Hành động không suy xét sao gọi là anh hùng! Thế nào, Thiết Cước Hổ có dám đạp cánh tay này không?

Không trả lời, Lâm Diên Khánh nhìn quanh thấy gần đó có hai cây tòng gốc lớn độ hai khoanh, liền chỉ tay hỏi Cầm Nguyên Hãn :

- Cầm lão anh hùng thấy hai cây tòng kia chớ?

- Đã đành, sao?

Lẳng lặng, Lâm Diên Khánh nhảy vụt tới, co chân hữu đạp mạnh vào thân cây tùng đó…

Rắc… Thân cây bị gãy làm hai, cành lá đổ xuống kêu lắc rắc, bụi cát bay mù mịt.

Họ Lâm quay lại hỏi :

- Lão anh hùng đã thấy chưa? Liệu cánh tay của người có đủ sức chịu đựng cái đạp ấy không?

Cầm Nguyên Hãn cười khẩy :

- Không biết, nhưng thử coi!

Nói đoạn, Nguyên Hãn xoạc chân Đinh tấn, thâu nắm tay tả vào bên sườn, đồng thời đưa ngang cánh tay hữu ra trước mặt, hất hàm bảo họ Lâm :

- Thiết Cước Hổ công phu khá lắm, rất xứng danh, nhưng thử đạp cánh tay này ra sao?

Thấy lão già bướng bỉnh, Lâm Diên Khánh đâm bực mình nên định bụng làm cho lão sợ chứ không có ý hại, bèn đứng ra xa năm bước mà rằng :

- Đây là do ý người muốn, chớ trách tiểu tử vô tình, nghe?

- Xin mời!…

Lẳng lặng, Diên Khánh phi thân lên cao đứng cả hai chân lên cánh tay khẳng khiu của Cầm Nguyên Hãn, những tưởng với sức nặng của toàn thân và sức hai chân đè xuống, họ Căm sẽ không chịu nổi phải hạ tay xuống xin chịu thua, ngờ đâu chàng có cảm tưởng như đang đứng trên một cánh tay

toàn thép, không hề bị lay chuyển…

Không kịp suy nghĩ hơn nữa, Diên Khánh bị cánh thép sắt hắt lộn nhào quay tròn người đi hai vòng xuống đất.

Cũng may Diên Khánh võ nghệ cao cường, lấy thăng bằng xoạc thân đứng ngay dậy được, kinh ngạc bội phần.

Cầm Nguyên Hãn đứng thẳng người lại, cau mặt mắng lớn :

- Hỗn xược! Người khinh ta chỉ phi thân lên đứng trên tay chớ không đạp! Anh hùng quân tử sao nói một đàng làm một nẻo?

Lâm Diên Khánh biết Cầm Nguyên Hãn không phải là tay vừa, bèn bước tới vòng hai tay vái dài cung kính thưa :

- Tiểu tử hữu nhân vô ngươi, không trông thấy Thái Sơn trước mắt, cúi xin lão anh hùng thể tình. Nếu tiểu tử đạp thật, chắc bị dập bàn chân rồi.

Thấy họ Lâm có tài, còn thanh niên mà biết người biết mình lại có lễ độ, Cầm Nguyên Hãn lấy làm vui lòng, cười ha hả vỗ vai Diên Khánh :

- Chính lão phu mới là kẻ có lỗi đã làm mất thì giờ vàng ngọc của hảo hán. Nhưng không thế thí làm quen và hiểu nhau sao được? Đàng nào cũng hành trình cũng trễ rồi, tệ trang ở ngay khúc quanh nẻo đường này, xin mời hảo hán cho xe hàng về đó, sớm mai sẽ đi cho khỏi lỡ độ đường.

Lâm Diên Khánh hân hoan nhận lời, truyền lệnh cho đoàn xe hàng tiến về Cầm gia ổ.

Cầm Nguyên Hãn rút cây mộc côn lên. Diên Khánh nhìn theo thấy ngọn côn nhẵn nhụi như thường lấy làm kinh ngạc bèn dắt ngựa đi bên họ Cầm hỏi rằng :

- Tiểu điệt không ngờ cây mộc côn này lại cứng rắn đến thế. Sử dụng nôi ngoại công phu tuyệt đích đến như lão bá, lao hẳn cây mộc côn cắm phập xuống mặt được đất rắn như vậy mà ngọn côn không bị hư tổn, kể cũng hiếm có lắm rồi. Tiểu điệt nghi ngờ ngay từ lúc đầu rằng lão bá là một nhân vật phi thường.

Cầm Nguyên Hãn mỉm cười :

- Thì lão phu cũng có ý hành động như vậy xem hiền điệt có biết mà coi

chừng không?

Đưa cất mộc côn cho Diên Khánh, Cầm Nguyên Hãn hỏi :

- Hiền điệt coi thử xem có biết thứ côn gì đây hay không?

Họ Lâm cầm đốc côn cất lên, cất xuống như người cầm chiếc cần cây cá rồi cầm ngang nhận xét, thấy thớ gỗ thật nhỏ quánh tròn lại như những mắt cây nhỏ xíu, nhẵn lì. Toàn thể cây côn đã lên nước đỏ tím lại, bóng loáng như được lau dầu.

Cầm Nguyên Hãn nói tiếp :

- Thử gõ vào côn, rồi áp tai nghe coi.

Họ Lâm dùng đốt tay gõ vào cây côn, áp tai nghe thì kỳ thay, một thứ âm thanh vang lên nhè nhẹ như tiếng cồng.

Tặc lưỡi, Diên Khánh khen ngợi :

- Thưa bá phụ, thật là dị kỳ! Nhẹ nhàng cầm vừa tay, không kềnh càng như thiết côn, nhưng tiểu diệt có cảm tưởng là thứ mộc côn hiếm có này rắn chẳng kém gì sắt, mà còn hay hơn ở chỗ dẻo dai, nhẹ nhàng nhờ đó người sử dụng không mất sức. Gỗ gì mà lạ vậy?

- Hiền điệt không biết là phải. Đây là cây Thiếu lâm Mộc Côn, hay là Tung Sơn Côn cũng vậy, bằng gỗ trai. Thứ gỗ này còn có một tên nữa là Quyện Thạch Mộc, nghĩa là gỗ quánh lại rắn như đá.

Thứ cây quý này được lấy giống từ Tây Tạng do Đạt Ma thiền sư người thành lập Thiếu Lâm tự, đem về trồng và gây giống ở Tung Sơn.

Có một điều lạ là Quyện Thạch Mộc chỉ chịu mọc ở đất Tung Sơn, nó ưa khí hậu khu này, ngoài ra trong toàn thể lãnh thổ Trung Quốc, chí có độ vài cây Quyệnh Thạch Mộc trong dãy Côn Luân, trong khi nó mọc thành rừng um tùm bao phủ khắp khu vực thuộc Thiếu Lâm tự.

Phái Thiếu Lâm dùng Quyện Thạch Mộc theo phương pháp riêng do Đạt Ma sư tổ truyền lại, làm côn, cung, cán các thứ võ khí như thương, kích, đại đao, phủ, võ đao, kiếm, vân vân…

Trước hết cây phải đủ tuổi, từ năm chục năm trở lên mới dùng được. Bởi vậy đời này trồng cho đời sau dùng và cứ lần đi, kể từ đời Tống Thái Tổ

Triệu Khuông Dần, là lúc Đạt Ma sư tổ rời Tây Tạng vào Trung Quốc lập nên Thiếu Lâm tự ở Tung Sơn, Tuyền Châu.

Khi các môn đồ hạ Quyền Thạch Mộc, phát hết lá và các cành nhỏ rồi lăn cây xuống lòng suối.

Trên hai năm, vỏ cây bị mục, trái lại gỗ bắt đầu rắn lại, cho nên phải trục cây lên khỏi suối tạo thành các dụng cụ, rồi lại bỏ xuống suối ngâm trong nhiều năm nữa mới được vớt lên phơi khô cho vào trong hồ dầu. Thời gian ngâm lâu ít nhất là một năm, các thớ gỗ trét quánh lại rắn như thép cũng là lúc được sử dụng.

Thế hệ trước tạo võ khí cho thế sau dùng là như vậy, công phu biết nhường nào?

Lâm Diên Khánh nghe Cầm Nguyên Hãn giảng dạy về cây Thiếu Lâm côn lấy làm thích thù, bèn hỏi :

- Bá phụ thuộc phái Thiếu Lâm?

Vị lão bối lắc đầu :

- Không, lão phu là Thiết Tý Hùng, sư đệ cuối cùng của bà Độc Tý sư trưởng phái Nga Mi tức Trường Lạc công chúa, con gái Sùng Trinh Vương, vị vua cuối cùng triều Minh.

- Thế còn cây Thiếu Lâm mộc côn?

- Ngọn côn quý báu này là tặng vật của người bạn trẻ của lão phu Chí Thiện Hòa thượng. Vị này là thiếu niên danh đồ Thiếu Lâm tự. (Về sau Chí Thiện thay sư phụ, làm Sư Trưởng cầm đầu toàn phái Thiếu Lâm)

Đã nhiều lần, Sư trưởng các võ phái khác có bắt chước Thiếu Lâm, lấy giống Quyện Thạch Mộc về gây ở khu vực núi nhà, nhưng không thành có lẽ vì tại chất đất không hợp, âu đó cũng là bí quyết của Đạt Ma sư tổ đã truyền lại riêng cho Thiếu Lâm tự vậy. Hai người, một Thiết Tí, một Thiết Cước, vừa đi vừa mải miết chuyện trò bất giác đã về tới Cầm Gia ổ. Cầm Nguyên Hãn sai gia nhân dọn phòng riêng cho Lâm Diên Khánh, đoạn dọn tiệc mời mọi người. Rượu được vài tuần, lão anh hùng hỏi thăm lai lịch họ Lâm thế nào.

Diên Khánh kể rõ ràng lai lịch của mình cho họ Cầm nghe, và nói rằng :

- Cầm gia ổ không xa cách Đồng Quan bao nhiêu, tiếc rằng tiểu điệt không hề được nghe đại danh, nếu không thì đã đến xin yết kiến từ lâu rồi.

Lão anh hùng vuốt râu mỉm cười :

- Lão phu chán ngấy cuộc đời phiêu bạt giang hồ nên về ẩn náu nhàn cư nơi đây được ngót hai chục năm rồi. Vợ chồng lão phu hiếm hoi sanh được một gái đặt tên Đại Nương. Chẳng ngờ năm Đại Nương lên tám tuổi thì tiện nội bất hạnh mất sớm, ngày tháng thoi đưa, nay nó vừa mới mười chín xuân tròn.. Kìa, hiền điệt mải chuyện trò quên cả uống! Xin mời.

Thiết Tý Hùng nâng ly mời. Diên Khánh cung kính uống cạn.

Vị lão bối hỏi :

- Chẳng hay năm nay hiền điệt bao nhiêu tuổi rồi?

- Dạ, tiểu điệt vừa đúng hai mươi lăm.

- Đã dạm hỏi nơi nào, tính chuyện gia thất chưa?

Diên Khánh ngập ngừng :

- Côi cút hồi còn thơ ấu, nay được Công Tôn nghĩa phụ nuôi dạy thành nhân, công việc bảo tiêu cuộc rất bộn bề, nên tiểu điệt chưa hề nghĩ tới việc lập gia đình, tuy nghĩa phụ có nhắc đến nhiều lần. Vả lại rừng văn, biển võ còn phải học hỏi nhiều, tiểu điệt e vương vấn thê nhi.

- Tuổi trẻ tài cao, được như hiền điệt có thể gọi là hiếm có rồi. Nghe danh tiếng lẫy lừng, lão phu ước nguyện gặp từ lâu, nay dò hỏi, biết hiền điệt qua đường này, lão phu đành chịu tiếng lỗ mãng để đón đường kết giao…

Nhắp ngụm rượu, Thiết Tý Hùng nhìn thẳng vào mặt Diên Khánh nói tiếp :

- … Và cũng là để mạo muội thưa lại với hiền điệt câu chuyện này…

Diên Khánh hỏi :

- Thưa lão bá, xin người cứ dạy.

Mỉm cười, Thiết Tý Hùng vuốt chòm râu lơ thơ :

- Số là lão phu hiếm hoi có mỗi một tiểu nữ là Cầm Đại Nương, năm nay tuổi vừa đôi chín. Đại Nương cũng có luyện được năm ba miếng côn quyền,

bản lãnh tạm dùng được. Nó nghe đại danh hiền điệt nên vẫn ao ước được cùng song đấu. Nay nhân dịp qua đây, lão phu yêu cầu hiền điệt hãy cho tiểu nữ một bài học về võ nghệ, để từ nay về sau nó biết điều hơn đôi chút.

Lâm Diên Khánh nghĩ thầm: "À, thế ra vị lão bối này muốn gặp ta để có thử tài, hết cha trổ ngón Thiết Tý nay lại đến con gái muốn so tài võ nghệ công phu! Lão có cánh tay cừ khôi thật, nhưng ta đây đâu chịu kém với cặp thiết cước? Chẳng hay cô ả Cầm Đại Nương bản lãnh nhường nào mà muốn cũng ta song đấu. Từ chối cũng chẳng được, âu là ta cứ nhận lời xem nàng tài giỏi đến bực nào? Cha nào tất con ấy chắc chẳng vừa đâu!"

Nghĩ vậy chàng bèn đáp :

- Làm nghề bảo tiêu là phải luôn luôn tiếp xúc với anh hùng thiên hạ và để nhận tất cả mọi thử thách. Một là thắng, hai là bại thì mất mạng, hoặc cúi đầu xin lãnh giáo để trau dồi học hỏi thêm. Như bữa nay hên hạnh được gặp lão bá, tiểu điệt mới biết trong thiên hạ còn có Thiết Tý Hùng và hiểu tiểu sử cây Thiếu Lâm côn. Biết đâu lát nữa gặp lệnh ái không dạy cho tiểu điệt vài thế bí truyền? Tiểu điệu rất sẵn lòng bái lãnh.

Thiết Tý Hùng cả cười :

- Nghiệp võ của chùng ta thường khi gặp nhau là cốt đấu mua vui để thêm hiểu công phu bạn mới, vậy xin hiền điệt cứ thẳng tay tận tình chỉ giáo cho tiểu nữ để nó được biết tài khách anh hùng.

Nói đoạn, Thiết Tý Hùng sai nữ tỳ vào hậu đường mời Đại Nương ra chào Lâm Diên Khánh.

Lát sau, thấy rèm cửa hơi rung động, Lâm Diên Khánh kín đáo nhìn vào thấy một thiếu nữ tuyệt sắc, xiêm y tha thướt thong thả dịu dàng, nhỏ nhẹ vén rèm hoa bước ra khách sảnh, theo sau là hai a hoàn.

Diên Khánh giựt mình bảo dạ :

- Cầm Đại Nương đòi thử võ nghệ với ta là vị thiếu nữ nhu mì hiền lành này ư? Điệu này liệu có đỡ nổi nửa lát dạo hay hơi gió cửa quyền không!…

Như đoán được ý nghĩ của họ Lâm, Thiết Tý Hùng vuốt râu mép mỉm cười :

- Đây là vị tiêu sư Thiết Cước Hổ danh nổi như cồn bên Đồng Quan mà bọn lục lâm đại đạo trong tam khu đều khiếp đởm, và con vẫn từng nghe uy danh đó. Đại Nương con, khá tới đây kính chào khách anh hùng đi!…

Cầm Đại Nương dịu dàng uyển chuyển tiến đến gần bàn tiệc e lệ cúi đầu chào. Vốn chưa bao giờ nghĩ tới sắc giới, và cũng chưa hề được trông gần một vị giai nhân tuyệt sắn, họ Lâm cảm thấy tim đập khác thường, bèn đứng dậy cúi đầu chào lại. Chao ơi, càng nhìn gần nàng càng đẹp gấp bội phần. Đôi mày liễu gọn gàng hơi xếch, cặp mắt phượng tinh sáng long lanh nhưng không kém vẻ dịu hiền, chiếc mũi dọc dừa thẳng tắp trên đôi môi chúm chím tực đóa hoa hường hàm tiếu. Mấy sợi tóc mây óng ả lòa xòa trên khuôn mặt trái xoan da trắng như ngà…

Thiết Tý Hùng chỉ chiếc kỷ bên thồi tiệc :

- Lâm tiêu sư là khách anh hùng lỗi lạc, con khá ngồi xuống đây cho vui vẻ chớ đừng e lệ nhi nữ thường tình.

Tươi như hoa ban sớm, Cầm Đại Nương dịu dàng kéo ghế ngồi bên cha già.

Thiếu nữ thẳng thắn nhận xét thấy họ Lâm quả là trang hào kiệt võ dũng anh hùng. Trông bề ngoài như vậy, không hiểu thực tài ra sao!

Thiết Tý Hùng đem việc Diên Khánh đánh gãy cây tòng thuật lại cho con gái nghe.

Đại Nương nói :

- Dạ, cứ trông hình vóc Lâm tiêu sư cũng đủ hiểu là người hữu dũng rồi.

Diên Khánh mỉm cười :

- Cầm tiểu thư dạy hơi quá lời. Như lão anh hùng đây có cao lớn đây mà sức mạnh bạt sơn? Việc chi cũng đều do công phu luyện tập mà ra cả.

Thiết Tý Hùng nói :

- Lâm hiền điệt suy luận đúng lắm.

Đoạn quay sang Đại Nương, lão anh hùng bảo :

- Ta đã nói với Lâm tiêu sư rồi, con khác vào thay y phục ra đấu giao hữu xem sao.

Đại Nương vâng lời đứng lên vào hậu đường thay võ phục. Lát sau, nàng trở ra gọn gàng ra dáng cân quắc anh thư trong bộ võ phục màu thiên thanh, lưng gài cặp Hổ Đầu câu bằng sắt. Thấy nàng oai phong lẫm liệt khác hẳn cô gái dịu hiền hồi nãy, Lâm Diên Khánh khen ngợi vô cùng.

Thiết Tý Hùng nói :

- Xin hiền điệt vui lòng chỉ giáo cho tiện nữ vài đường đao. Phòng này đủ rộng, ta đỡ phải ra võ sảnh.

Lâm Diên Khánh thong thả đứng lên với lấy cây Đại Hoàn đao của chàng treo trên tường đeo ra phía sau lưng.

Thiết Tý Hùng cũng đi vào nhà, khi trở ra đưa cho họ Lâm một dải lụa trắng và Đại Nương một chiếc ngù bông màu hường :

- Đây là một cuộc so tài cao hứng không nên để cho nhau thương tổn. Nhưng hai bên cùng phải giữ vật này, ai để mất sẽ coi như là bị thua.

Đại Nương đỡ lấy chiếc ngù gài lên mái tóc, trong khi Diên Khánh cũng gài dải lụa vào khăn bịt tóc.

Thiết Tý Hùng nói :

- Nào xin mời hai đấu thủ.

Đại Nương và Diên Khánh lãnh ý, cùng bước ra giữa đại sảnh rộng rãi.

Diên Khánh hướng vào bên Đông, Đại Nương hướng vào phía Tây.

Thiết Tý Hùng lùi bước lại bên thồi tiệc. Gia đinh và bọn a hoàn cũng nép cả vào bên tường trong để xem trận đấu. Cầm Đại Nương rút cặp Hổ Đầu câu ra, nàng vụt hiện chân tướng là trang nữ kiệt, vẻ yểu điệu mềm mại hồi nãy trong bộ xiêm y đã nhường cho cái dũng mãnh phi thường với cặp Hổ Đầu câu toàn thép, phảng phất có khí lạnh xanh xanh. Lâm Diên Khánh nhận ngay ra nàng kiều nữ bản lãnh chắc chắn tuyệt vời chân truyền mà nàng đã thọ giáo được của vị tiền bối lão anh hùng. Đại Nương nghiêng mình thủ lễ với vị tráng sĩ tài ba. Diên Khánh cũng đáp lễ cô gái anh thư hào kiệt.

Thiết Tý Hùng nhận xét cả đôi bên, hoan hỉ khen thầm đôi trai tài gái sắc :

- Nào so tài đi thôi!… Lễ phép như vậy đáng mặt con nhà võ lắm.

Diên Khánh rút phắt Đại Hoàn đao, ba vòng thép sủng soảng rung lên như

tiếng nhạc. Chàng mỉm cười mời :

- Mời Cầm tiểu thư ra tay trước.

Đại Nương tươi như hoa, hai tay vòng cặp Hổ Đầu câu lại bái tổ chào hỏi đối phương, miệng thỏ thẻ :

- Tráng sĩ thứ lỗi.

Họ Lâm hoa đao chào lại, gật đầu, thủ thế chờ.

Đại Nương hoa Hổ Đầu câu xông thẳng vào đánh, thế tấn công thập phần dữ dỗi. Biết gặp phải người võ dũng, Diên Khánh rất thận trọng điều khiển lưỡi Đại Hoàn đao vù vù tựa mây giục gió vần, gạt đỡ cặp Hổ Đầu câu vô cùng kỳ ảo của cô gái họ Cầm. Không hổ danh là con một vị tiền bối anh hùng phái Nga Mi, Đại Nương sử dụng cặp Hổ Đầu câu rẽ trên lượn dưới biến hiện vô chừng như đôi giao long rỡn sóng, mỗi thế ra là một đòn chí tử, mỗi ngọn đánh là một món chân truyền.

Cây Đại Hoàn đao của Diên Khánh cũng không vừa. Trên đường áp tải hàng hóa, chàng đã từng xông pha ngàn trận, mỗi lần đánh là một chiến thắng. Lưỡi dao to bản hung hăng vùn vụ như mãnh hổ xuyên lâm, làn đao lấp lánh như muôn ánh sao bay, ngăn cản khiến Đại Nương dầu tài giỏi cũng khó bề thủ thắng. Hai món binh khí toàn thép và vào nhau chan chát rợn người.

Đã áp dụng nhiều ngọn tài tình, Đại Nương thấy khó thắng địch thủ, bèn giở thế tối hiểm, lùi lại một bước chém cả hai lưỡi Hổ Đầu câu vào hai sườn địch để giữ, rồi biến thế bổ đao tay tả vào vai đối phương, đồng thời đưa đao tay hữu quơ luôn một lát ngang đầu định hất chiếc giải lụa của họ Lâm. Đó là thế "Lưỡng Long Triều Nguyệt" chuyển sang ngọn "Song Mã Nghịch Phi"

Như tiên đoán được thế đánh của địch thủ, Lâm Diên Khánh ngả đầu tránh đường chém giữ, tiến sát hẳn vào với tay lẹ như chớp lấy luôn chiếc ngù màu hường của Đại Nương, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, khi Diên Khánh đã đoạt được ngù bông rồi thì lưỡi Hổ Đầu câu cũng hớt đứt giải lụa trắng gài bên mang tai của đối phương.

Giải lụa bay phấp phới rớt xuống mặt gạch hoa.

Lão anh hùng Cầm Nguyên Hãn vỗ tay, cười lớn :

- Thôi, hãy ngừng tay, tướng ngộ lương tài, đấu trên trăm hiệp như vậy đủ lắm rồi!

Hai thanh niên thầm phục lẫn nhau, vội thâu binh khí lại, nụ cười kín đáo cùng nở nhẹ trên môi, hai trái tim bỗng cùng rung lên nhịp ái ân của mối tình đầu…

Diên Khánh cúi xuống lượm chiếc giải lụa vương trên mặt gạch quấn vào chiếc gù bông trao cả cho Đại Nương :

- Lâm mỗ thật muôn phần thất lễ với tiểu thư!

- Thiếp cũng xin hào kiệt đừng chấp lỗi…

Dứt lời, nàng vái chào họ Lâm quay quả cầm ngang cặp Hổ Đầu câu đi thẳng vào hậu đường.

Diên Khánh kín đáo nhìn theo những đường cong tuyệt mỹ, gài đao vào vỏ treo lên tường rồi trở về bàn rượu.

Cầm Nguyên Hãn rót đầy ly rượu đưa mời :

- Hiền điệt cạn ly rượu mừng này cho. Bản lãnh cao siêu quả không hổ danh môn phái.

Diên Khánh cúi đầu đỡ ly rượu uống cạn và rót một ly khác cung kính mời lại vị tiền bối :

- Tiểu điệt cũng xin kính mừng vị tiền bối anh hùng có vị ái nữ tài ba vượt bực tu mi.

Cầm Nguyên Hãn cười ha hả đỡ lấy ly rượu uống cạn :

- Mời hiền điệt ngồi xuống, lão phu muốn tâm sự đôi điều…

- Dạ, lão bá cứ dạy?

Trầm ngâm suy nghĩ giây lát, Cầm Nguyên Hãn nói :

- Như hồi nãy lão phu đã nói cùng hiền điệt, lão phu chỉ có một Đại Nương là con gái, con một hiếm hoi nên đem hết tài học bình sinh truyền dạy cho nó. Nay phần tuổi tiểu nữ đã lớn, mà lão phu thì cũng lần lần trọng tuổi như bóng ngã chiều hôm, lão vẫn ước ao tiểu nữ duyên may phận đẹp được nâng khăn sửa túi, gửi phận liễu bồ cùng khách anh hùng chí khí. May thay

bữa nay gặp hiền điệt danh vang ba trấn còn phòng không lẻ bạn, nếu không chê tiểu nữ hủ bại, lão sẽ cho nó theo hắn nương nhờ trang tuấn kiệt. Chẳng hay hiền điệt nghĩ sao?

Ngay từ khi đấu võ xong, Lâm Diên Khánh vốn đã khâm phục về tài sức và xiêu xiêu về sắc kiều diễm của cô gái họ Cầm, nay được lời như cởi mở tấm lòng, chàng mừng thầm thưa rằng :

- Tiểu điệt là kẻ hèn mọn được lão bá ban cho hạnh phúc ấy lẽ nào dám phụ tình, vậy xin người nhận cho mấy lễ này làm tin.

Dứt lời, chàng quỳ lạy Cầm Nguyên Hãn xưng hô nhạc phụ.

Cầm lão đẹp lòng đỡ Diên Khánh dậy :

- Lão phu lấy làm toại nguyện, phận cát đằng của Đại Nương đã được định đoạt. Liệu hiền tế có thể nán lại Cầm gia ổ vài bữa không?

Diên Khánh cung kính đáp :

- Sợ lỡ nhiệm kỳ làm phiền cho khách thương, sớm mai thế nào tiểu tế cũng phải lên đường đi Phượng Dương trấn. Lúc trở về sẽ đi đường tắt về thẳng Đồng Quan thưa chuyện cùng nghĩa phụ để lo việc hôn lễ ngay.

Sáng hôm sau, Lâm Diên Khánh từ tạ Thiết Tý Hùng Cầm Nguyên Hãn áp tải đoàn xe hàng đi Phượng Dương. Trao hàng xong xuôi, họ Lâm cùng các bộ hạ nói đường tắt về Đồng Quan. Diên Khánh đem việc gặp Cầm Nguyên Hãn thử tài, đấu võ cùng với Đại Nương và hứa hôn, kể lại một lượt cho nghĩa phụ Công Tôn Thành nghe.

Lão tiêu sư mừng rỡ mà rằng :

- A! Nhân vật ấy về ở gần đây à? Thật ta không ngờ. Con được làm rể người ấy là một sự hãnh diện. Từ đây đi Cầm gia ổ chỉ có hai ngày đường, ta đích thân cùng con sang yết kiến Cầm anh hùng lo cho xong việc hôn nhân. Bây giờ phải mua mấy thứ lễ vật cần thiết và kính tặng Thiết Tý Hùng mới được!

Hai cha con trao công việc cho Vương Đạt điều khiển và tức khắc lên đường, đem theo hai tên gia đinh và mấy thồ lễ vật. Tới Cầm gia ổ, Lâm Diên Khánh lên tiếng gọi tổng trang.

Gia đinh chạy ra thấy họ Lâm thì mừng rỡ :

- A, thiếu gia đã về, Trại chủ đang mong chờ.

Cha con Diên Khánh vào thẳng trong trang, qua sân giữa mới xuống ngựa. Các gia đinh chạy vội ra đỡ lấy cương ngựa và hạ các thồ lễ vật xuống.

Gia đinh chạy vào báo, Cầm Nguyên Hãn đang lúi húi sửa mấy khóm cây cảnh cổ thụ trong vườn, vội chạy ra đón chào, Lâm Diên Khánh liền giới thiệu nghĩa phụ mình với nhạc gia.

Cầm Nguyên Hãn hân hoan cùng Công Tôn Thành thi lễ :

- Nghe danh lão huynh đã lâu, nay mới được diện kiến, hân hạnh cho tiểu đệ biết ngần nào.

Công Tôn Thành khiêm tốn :

- Chính tiểu đệ cũng không ngờ lão huynh trở về ẩn náu trong khu vực này, nếu biết sớm đã tự đến xin yết kiến rồi.

Cầm Nguyên Hãn mời lão tiêu sư vào thảo sảnh và gọi Cầm Đại Nương ra chào cha chồng.

Công Tôn Thành thấy con dâu võ dũng lại kiều diễm hiền đức thì có ý vui mừng thay cho Lâm Diên Khánh lấy được vợ hiền…

Hai năm sau, Đại Nương sanh được một gái rất kháu khỉnh đặt tên là Hồng Vân, rồi từ đó không sanh đẻ chuyến nào nữa. Vợ chồng Diên Khánh rất đỗi cưng chiều Hồng Vân, theo phương pháp tập luyện cho từ nhỏ. Mười bốn năm sau, Cầm Nguyên Hãn và vợ chồng Công Tôn Thành lần lượt quy tiên.

Lâm Diên Khánh đứng chủ điều khiển công việc trong phiêu cuộc. Sự sinh nhai vẫn phát đạt như xưa.

Một hôm Đại Nương nói với chồng rằng :

- Thiếp rất lấy làm buồn không có con trai nối dõi tông đường…

Diên Khánh mỉm cười ngắt lời :

- Chà! Hiền thê bất tất phải bận tâm về việc đó. Xưa kia nhạc phụ cũng chỉ có một mình hiền thê sao người vẫn sống đầy đủ êm ấm hơn nhiều người? Con nào cũng là con, bất phân nam nữ, miễn là dạy bảo cho con thành người

hiền đức như hiền thê hồi còn con gái là ta vui lòng.

- Thiếp còn điều khác muốn thưa lại cùng phu quân.

Diên Khánh ngạc nhiên :

- Có điều cho thắc mắc hiền thê cứ nói. Ta vẫn thương mến hiền thê như buổi mới ban đầu.

- Hiện thời gia đình sung túc mà phu quân cũng đã đứng tuổi rồi, thiết nghĩ nên giải nghệ bảo tiêu ở nhà vui thú điền viên với vợ con.

Suy nghĩ giây lâu, Lâm Diên Khánh nói :

- Hiền thê nói phải. Thôi để ta áp tải nốt món hàng đã trót nhận với khách hàng rồi sẽ tuyên bố hạ bản phiêu cuộc, hiền thê có ưng như vậy không?

Được lời như cởi tấm lòng, Đại Nương sung sướng :

- Có vậy thiếp mới an tâm. Hàng đã nhận cố nhiên phải trao cho hết. Nhưng phu quân không thể sai người đi thế được hay sao?

- Thôi, chuyến này là cuối cùng, ta thân chinh cũng không sao! Từ nay về sau sẽ rộng rãi thì giờ, lo chi? Trong khi ta vắng nhà, hiền thê cứ việc đóng cửa phiêu cuộc đừng nhận thêm hàng nữa nhé.

Đại Nương vui vẻ tuân lời.

Chuyến áp tải hàng này cũng chỉ đi trên con đường cũ mà chàng đã thuộc từng khúc quanh một, và các bọn cường tặc nào chuyên kiếm ăn trên đường ấy mỗi bận chàng tải hàng qua đều phải đem rượu ra khao. Một hôm, đoàn xe đi tới khu rừng Thanh Tòng, Lâm Diên Khánh lưng đeo Đại Hoàn đao, hiên ngang trên lưng ngựa ngắm phong cảnh hùng vĩ rừng rậm non cao. Đang dẫn đầu thì bỗng dưng cây phiêu kỳ cắm trên chiếc xe đi đầu rớt tuột xuống đất, tuy trời không gió mạnh. Chợt nghĩ là điềm bất tường, Diên Khánh hạ lệnh ngưng tiến, quở người phụ trách đoàn xe không thận trọng trong việc cắm cờ. Người đó sợ hãi vội lượm phiêu kỳ lên gài lại như trước. Giữa lúc đoàn xe vừa bắt đầu tiếp tục lên đường thì từ phía trước rừng tòng, có một đoàn người cưỡi ngựa đi đến.

Hai người đi đầu một già, một trẻ. Người có tuổi trạc năm mươi mốt, năm mươi hai tuổi, diện mạo dữ tợn, da mặt sần sùi, râu quai nón, vóc người to

lớn, lưng đeo thanh đao to bản. Người trẻ đen thui mặt rỗ chằng chịt, mắt ốc nhồi, lưng giắt cặp giản. Ba người đi sau đều đai nịch, võ trang gọn gàng ra vẻ bộ hạ. Năm người ấy rẽ người nép sang bên đường, nhìn đoàn xe đi tới.

Lâm Diên Khánh đi đầu thấy vậy nên nghi ngờ, ghì ngựa lại đứng đối diện với năm người lạ trong khi đoàn xe vẫn tiến.

Hai người đứng đầu nghiêng mình vái họ Lâm, người già nói :

- Phải chăng đây là Lâm tiêu sư nổi danh Thiết Cước Hổ bên Đồng Quan?

Thấy người lạ lễ phép, Diên Khánh cũng đáp lễ :

- Chính tôi, lão hán có điều chi dạy bảo?

Hai người đó cùng xuống ngựa tiến đến gần.

Lâm Diên Khánh chưa hết nghi ngờ, nhảy xuống ngựa phòng bị.

Vị tiêu sư trẻ tuổi phụ việc áp tải cũng vội bước tới đứng sau họ Lâm.

Hai người lạ vái dài. Người lớn tuổi nói :

- Tôi họ Bành tên Khoát Hải, còn đây là con tôi tên Chấn Sơn, người Hán Dương, nghe đại danh Thiết Cước Hổ từ lâu, nay mới rảnh thì giờ đi tới Đồng Quan xin yết kiến không ngờ lại gặp ở đây.

Diên Khánh nói :

- Hảo hán kiếm tôi có việc chi cần không?

- Không, nhưng với ý định yêu cầu chủ tiêu sư cho biết tài Thiết Cước ra sao.

- Nghĩa là hảo hán muốn thi tài với tôi?

Bành Khoát Hải lắc đầu :

- Đâu dám thế! Cha con tôi biết qua loa võ nghệ thường thức chớ không có tài đặc biệt ấy. Tuy vậy, tôi lấy làm thắc mắc không hiểu thiên hạ đồn có đích xác không, nên mời không quản đường xa cách trở đến yết kiến mong được mục kích công phu của khách anh hùng.

Họ Lâm nghĩ thầm: “Bọn bây rất đáng nghi, ta không tin giọng lưỡi ấy, nhưng cũng thử cho biết tay!”

Diên Khánh cười ha hả :

- Tưởng gì chớ muốn thử Thiết cước có khó chi! Thử ngay đây cũng được,

cần chi tốn công đi tới Đồng Quan?

Nhìn quanh, họ Lâm chỉ cây tòng cách đó vài trượng, hất hàm hỏi Bành Khoát Hải :

- Hảo hán thấy cây tòng kia chớ? Tôi sẽ đạp gãy cây đó.

Bành Khoát Hải ngạc nhiên, cố làm vẻ nghi ngờ :

- Thật vậy ư? Cây đó khá lớn!…

Diên Khánh phì cười, vẫy tay :

- Nào, theo tôi tới đó coi.

Cha con họ Bành liền tới chỗ cây tòng, ghé vai vào đẩy mấy cái thấy cứng ngắt, đoạn đứng rẽ sang hai bên gần đó, Bành Khoát Hải nói :

- Thân cây cứng lắm.

Diên Khánh không nói không rằng, phăng phăng từ xa phóng mình tới co chân hữu đạp mạnh.

Rắc! Thân cây tòng bị gãy đôi nhưng đồng thời việc chàng nhận ra đã trễ!

Thừa dịp họ Lâm vừa đạp trúng thân cây thì Bành Chấn Sơn đã rút lẹ cặp giản nhằm lưng chàng nhảy tới vụt mạnh. Bành Khoát Hải cũng xông tới chém một đao vào chân Diên Khánh.

Không đỡ kịp, Diên Khánh kêu thất thanh đau đớn… Chân hữu bị chém trúng trên đầu gối đứt lìa rớt xuống đất, họ Lâm té khịu, máu phun lênh láng.

Không tha, Bành Khoát Hải vừa la vừa thích luôn mũi đao vào bụng Diên Khánh :

- Mắc mưu thì chết này!

Họ Lâm lăn ra mặt đất hồn lìa khỏi xác. Than ôi, anh hùng mạt vận, sau nhiều năm vùng vẫy ngang dọc sơn hà, nay chỉ vì sơ ý mắc mưu tặc đồ nên bị vong mạng. Bành Khoát Hải thổi còi hiệu, bọn lục lâm mai phục trong rừng ùa ra tàn sát các nhân viên bảo tiêu lúc đó đã mất hết tinh thần chiến đấu sau khi Lâm Diên Khánh bị hạ sát.

Bọn tặc đạo kéo nhau dỡ các xe hàng ra xem, thấy toàn vị thuốc sống bèn trình cho cha con họ Bành hay. Bành Khoát Hải tức giận :

- Mất công quá! Đốt hết đi. Lừa hạ được Lâm Diên Khánh cũng hả lắm

rồi!

Từ nay anh em lục lâm tha hồ hành động, khỏi lo nữa.

Phóng hỏa các xe chở thuốc xong, Bành Khoát Hải kéo đồng bọn về thẳng Hóa Châu.

Các tên tù xa chạy thoát lánh vào rừng sâu lúc đó mới dám bò ra, thu thập thi hài các nạn nhân đem về Đồng Quan báo cáo.

Nghe tin dữ, mẹ con Đại Nương thất sắc, rụng rời, vội vàng chạy ra coi thấy chiếc quan tài để ở giữa sân.

Đại Nương vội mở nắp ra coi, nhận ra thi thể tàn phế của người chồng yêu kính, mắt mở trừng trừng như oán hận kẻ đạo tặc hèn nhát hại mình, như cầu khẩn thiết tha vợ con thân mến rán tìm đường báo phục.

Đại Nương gục ôm quan tài khóc sướt mướt, tóc mây rũ rượi.

Hồi lâu, Đại Nương không khóc nữa, hầm hầm căm giận mong gặp kẻ thù, quyết xé ruột moi tim tế anh hồn người chồng yêu kính mới hả dạ tiết phụ anh thư!…

Gọi bọn xa phu lên đại sảnh, Đại Nương hỏi cặn kẽ tình tiết lúc họ Lâm bị thác.

Người xa phu đứng tuổi hơn cả và cũng là người đã từng nhiều năm theo Lâm Diên Khánh áp tải hàng hóa trên nhiều nẻo đường bèn thuật kỹ mọi sự xảy ra và nói tiếp :

- Tôi nghe rõ ràng lúc hai cha con tên tặc đạo tự giới thiệu là Bành Khoát Hải và Bành Chấn Sơn nhưng y nói quá nhỏ nơi cư ngụ, rán nghe cũng không đặng. Còn diện mạo, hình dáng chúng thì y hệt như đã thưa lại rồi. Dễ nhận ra lắm dù nhiều năm không gặp.

Tang ma xong, từ đó hai mẹ con họ Lâm ngày ngày chuyên luyện võ nghệ bình sanh chờ Hồng Vân đạt tới công phu tuyệt hảo sẽ lên đường tìm kẻ thù quyết hận. Ba năm sau, Lâm Hồng Vân đã mười chín tuổi, nàng khỏe mạnh xinh đẹp chẳng khác chi Cầm Đại Nương thuở thiếu thời. Ngoài hai môn võ hấp thụ của cha mẹ, nàng còn tự luyện được thuật ném phi đao bách phát bách trúng, có thể bất chợt hạ kẻ thù trong khoảnh khắc.

Một hôm mẹ bảo con :

- Nay con đã khôn lớn võ nghệ tinh thông, không thể kéo dài sự đợi chờ nữa! Mẹ con ta thu xếp, mai mốt lên đường tìm Bành tặc, con nghĩ sao?

Hồng Vân thỏ thẻ :

- Chính con cũng định thưa mẫu thân điều đó. Huyết hận chưa báo ngày nào, lòng con chưa an ngày ấy.

Nghe con nói, Đại Nương đẹp lòng, thu xếp gọn gàng công việc nhà giao cho người quản gia lão thành, rồi hai mẹ con đeo hành lý lên ngựa ra đi.

Chẳng ngờ trong khi đến Túc Kỳ Châu được ba hôm thì, có lẽ vị tiêu sư họ Lâm thác oan linh hồn dun rủi, oan gia phùng oan gia, họ Bành tự dẫn thân đến Chấn Hưng tửu quán, nơi trọ của mẹ con Đại Nương, nên mới xảy ra vụ theo dõi tên lão tặc đạo vào Thiên Sơn tự và gặp Song hiệp Lã Mai Nương, Cam Tử Long.

Gươm linh bay bướm, lấy máu kẻ thù chồng
San thành bình địa, hỏa thiêu Bành gia ổ

Nghe Lâm thái thái kể câu chuyện đau thương, Mai Nương, Tử Long lấy làm thương cảm, ngậm ngùi tiếc thay cho khách anh hùng họ Lâm vô tình thọ nạn. Bất giác hai người lại nghĩ chính mình đây cũng đang giang hồ bôn tẩu chỉ vì mối thú nhà nên chẳng khỏi sốt ruột nóng lòng.

Mai Nương nói với mẹ con họ Lâm :

- Nếu kẻ thù của thái thái và Lâm thơ thơ đích danh là Bành Khoát Hải và con y là Chấn Sơn thì chắc chắn tên cường hào ác bá bên Hoa Châu rồi. Anh em tôi cũng đang tìm nó hỏi tội giết người lành bên Khương gia thôn. Chi bằng chúng ta cùng đi và sẽ nhường cho thái thái cùng thơ thơ moi gan tặc đạo.

Lâm thái thái mừng rỡ nói mấy lời cảm ơn.

Sáng hôm sau bốn người lên ngựa dong ruổi sang Hoa Châu.

Nghỉ ngơi một ngày, hôm sau Cam Tử Long hỏi chủ quán :

- Từ đây đến Bành gia trại còn bao nhiêu xa, tiên sinh làm ơn chỉ dùm?

- Ra lối Tây môn chừng năm dặm sẽ tới trại họ Bành, Trang chủ là người có thế lực nên ở đây ai cũng biết tiếng.

Tử Long mỉm cười :

- Chính vì đại danh Bành trang chủ nên tôi mới tới đây xin yết kiến.

Nói đoạn chàng sai tửu bảo thắng ngựa ra khỏi Tây môn Hoa Châu, thẳng đường tới Bành gia ổ nhận xét địa thế rồi mới trở về.

Lã Mai Nương hỏi :

- Sư huynh thăm dò địa thế, thấy những gì?

- Tường cao, hào sâu, tứ môn đều có vọng lâu tráng đinh canh phòng nghiêm cẩn. Chung quanh không có thôn xóm nào cả. Ta có thể đánh ban ngày.

Lâm thái thái ngạc nhiên :

- Đánh ban ngày? Sao không đánh đêm có lợi hơn, chúng sẽ nghi ngờ không hiểu ta có bao nhiêu người!

Lã Mai Nương nói :

- Cam sư huynh nói có lẽ đúng, bá mẫu ạ. Dù ta có đánh đêm chăng nữa chỉ trong chốc lát chúng sẽ biết ta có bao nhiêu người, mà trái lại ta sẽ bất lợi vì không rõ họ nhiều hay ít người. Bành tặc đã biết rõ mặt bá mẫu và Lâm thơ thơ cũng như không lạ gì Cam sư huynh và tiểu nữ, khi ta nhập trang dĩ nhiên chúng biết là ta theo dõi sau vụ Thiên Sơn tự bên Túc Kỳ châu, thà rằng ta đánh ngay ban ngày còn hơn. Vì có mối thù, lão bá mẫu và Lâm thơ thơ đảm nhiệm việc đánh bắt Bành lão tặc, ngoại giả xin mặc Cam sư huynh và tiểu nữ cáng đáng.

Lâm Hồng Vân nghe Lã Mai Nương suy luận một hồi bèn nói với mẹ :

- Con đồng ý với Song hiệp ở điểm đánh Bành gia ổ lúc thanh thiên bạch nhật. Bây giờ chỉ còn điểm dự tính vào trang trại như thế nào.

Lâm thái thái cười :

- Tất cả có bốn người mà ba người đồng ý về việc đánh ban ngày lẽ cố nhiên thiểu số phải theo đa số. Vậy dự tính vào trang như thế nào?

Cam Tử Long nói :

- Ta chia ra làm ba đạo nhập ba cửa khác nhau. Lâm thái thái và Hồng Vân thơ thơ vào chính Bắc, xưng là nữ mãi võ xin vào trang biểu diễn. Bành Khoát Hải vốn là tên hiếu sắc nghe nói có thiếu nữ kiều diễm xin biểu diễn

tất phải mời vào ngay, như vậy nhị vị đỡ mất công tìm kẻ thù, hễ gặp là ra tay liền. Lã sư muội vào Đông môn tùy cơ ứng biến và mục tiêu là khu trung tâm. Còn tiểu điệt xin đảm nhiệm Tây môn và cũng sẽ đánh thốc vào giữa trại. Như vậy ta có thể chia chúng ra mà đánh mà vẫn tiếp cứu được lẫn nhau. Có vị nào phản đối dự tính này không?

Lã Mai Nương mỉm cười sau khi thấy mẹ con Lâm gia yên lặng :

- Tiểu muội ưng thuận kế hoạch đó.

Lâm Hồng Vân nói :

- Mưu kế hoàn toàn như vậy không chấp nhận sao được? Chừng nào khởi sự?

Cam Tử Long đáp :

- Đầu giờ Ngọ ngày mai.

Nói về Bành Khoát Hải khi thoát khỏi Thiên Sơn tự, chạy thẳng một mạch thoát ra khỏi khu vực nguy hiểm đi riết ngày đêm về Hoa Châu.

Bành Chấn Sơn thấy cha về sớm ngạc nhiên hỏi :

- Con tưởng phụ thân còn ở chơi lâu ngày với Pháp Quang hòa thượng?

- Ta cũng muốn vậy, nhưng trời không cho! Pháp Quang tịch rồi còn đâu.

- Ủa? Sao vậy?

Bành lão tặc bèn kể lại trận đánh Thiên Sơn tự cho Chấn Sơn nghe.

Chấn Sơn nói :

- Nếu vậy hai đứa trai gái ấy bản lãnh ghê gớm lắm sao?

Khoát Hải phì cười :

- Chờ gì nữa! Chúng vào nổi địa huyệt Thiên Sơn tự hạ sát Pháp Quang sư trưởng, Tri khách tăng, Trấn Phương là ba danh thủ trong chùa, nếu ta không lẹ chân tẩu thoát thì cũng nằm cả đó rồi. Ta nên tăng cường phòng thủ, biết đâu chúng không tìm tới đây.

- Làm sao chúng biết được phụ thân ở Hoa Châu mà tìm đến?

- Biết đâu đây! Cẩn thận vẫn hơn. Con khá nghe lời ta.

Bành Chấn Sơn nói :

- Nếu vậy hai nhân vật do Thị lang Bột Dũng Các vừa phái tới đây thật đúng lúc. Phụ thân nên lưu họ ở lại trong trang ít ngày.

- Ai vậy?

- Cung Vượng và Trần Bá Hoàng.

- Họ đến đây từ bao giờ?

- Họ tới từ chiều hôm qua. May quá, con giữ hai người ấy lại chờ phụ thân, nếu không sáng nay đã lên đường sang Thiên Sơn tự lỡ mất rồi. họ mong gặp phụ thân.

- Được, để ta thay áo đã, mất hết cả bọc hành lý trong chùa.

Bành Chấn Sơn cười :

- Nếu hôm nọ phụ thân đem theo bọc tiền lấy được ở Khương gia thôn thì cũng bỏ uổng ở Thiên Sơn tự.

Khoát Hải vào trong nhà tắm rửa sạch sẽ mới lên nhà chào mẹ là Tiêu thị, năm ấy bảy mươi sáu tuổi mà tóc hãy còn đen tuyền, răng rất chắc chưa gãy chiếc nào, võ nghệ tinh thông, quen sử dụng cây thiết trượng đốt trúc nặng năm mươi cân, thập phần nguy hiểm. Tuy có tuổi, Tiêu thị, tánh tình biển lận độc ác vô cùng nên toàn thể trong trang ai cũng sợ hãi, kể cả Bành Khoát Hải. Những lúc Tiêu thị hầm hầm nóng giận, hai tay chống nạng bên sườn, đi đi lại lại trong phòng hằm hè dữ dỗi chẳng khác chi con ác thú.

Bọn gia nhân từ nhỏ chí lớn tên nào cũng len lét sợ hãi không dám giàn mặt Tiêu thị, Vợ Bành Khoát Hải là Sử Huyền cô, em của một tay đại đạo Sử Đạt Thông nổi danh trong chốn giang hồ. Sử Huyền Cô quen dùng đoản thương, lợi hại không kém gì chồng.

Họ Bành có hai người con.

Con trưởng là Chấn Sơn như ta đã biết và Thúy Linh năm ấy hai mươi mốt tuổi.

Chấn Sơn xấu xí diện mạo thô kệch giống cha, năm lên sáu tuổi bị bịnh đậu mùa nên mặt rỗ chằng chịt như tổ ong. Trái lại Bành Thúy Linh trắng

trẻo xinh đẹp giống mẹ, nhưng tánh tình cũng ác theo máu bà nội. Chấn Sơn, Thúy Linh được Tiêu thị và cha mẹ truyền dạy võ nghệ nên bản lãnh rất lợi hại. Thế là cái gia đình năm người ấy ai cũng có bản lãnh vào hạng đáng kể, từ bao nhiêu năm nay tác oai tác ác mà vẫn ở ngoài vòng pháp luật, vì lẽ chúng không hành động trong địa phận Hoa Châu. Trái lại ở trấn nhà, chúng giao dịch rộng rãi dưới hình thức lương thiện của một tay hào trưởng nên có thế lực, được mọi người e nể.

Bành Khoát Hải đem việc Pháp Quang và đồng bọn bị hai thanh niên nam nữ sát hại thưa lại rõ ràng cho Tiêu thị nghe. Chắp tay ra sau lưng, đi đi lại lại trong phòng, Tiêu thị nghe đoạn lắc đầu mà rằng :

- Ta đã tiên đoán Pháp Quang không lâu bền. Chiêm nghiệm đã nhiều ta thấy ở đời mà mê luyến sắc đẹp thì dù anh hùng biết mấy thì chẳng chóng thì chầy đại sự cũng hỏng và hại đến thân. Có biết tông tích hai đứa phá hại đó là ai không?

Bành Khoát Hải thưa :

- Thưa không. Chúng đột nhập địa huyệt, khi biết thì chỉ kịp đánh. Bọn Pháp Quang bị hại rồi con thừa dịp thoát ra lối sau về đây.

- Có nhận ra hai đứa ấy thuộc môn phái nào không?

- Quyền cước ghê gớm nặng nề phảng phất Bắc Thiếu Lâm, kiếm pháp linh diệu phảng phất Nga Mi. Cả hai cùng dùng trường kiếm và đều là báu kiếm.

Tiêu thị quay ngoắt người lại trừng mắt nhìn Bành Khoát Hải :

- Còn phảng phất gì nữa! Bắc quyền nặng nề, diệu kiếm Nga Mi thì chắc chắn chúng là môn đồ của Chiêu Dương đại sư và Lã Tứ Nương trên Bạch Vân tự ở Mã Dương cương, nơi giáp Sơn Đông, Trực Lệ. Hai nhân viên của Bột Dũng Các qua đây có việc chi? Ngươi đã gặp chưa?

- Bây giờ con mới ra tiếp hai người ấy. Chắc họ có mật vụ chi đây.

Nói đoạn Khoát Hải lui ra đại sảnh. Tuy đã có tuổi, hung ác nhưng Bành tặc rất sợ Tiêu thị. Y giấu nhẹm những vụ cưỡng bức phụ nữ, Tiêu thị mà biết thế nào y cũng bị quở trách nặng nề. Trần Bá Hoàng và Cung Vượng đang

ngồi cùng Bành Chấn Sơn ở khách phòng, thấy Khoát Hải đi tới liền cùng nhau thi lễ.

Bành Khoát Hải hỏi :

- Nhị vị hiền đệ qua đây có việc chi gấp không?

Trần Bá Hoàng nói :

- Chúng tôi được lệnh theo dõi thêm về hoạt động của các võ phái miền Bắc. Mới đây Càn Long Hoàng đế du Giang Nam hình như cũng không ngoài mục đích ấy.

- Hiền đệ từ đâu đến Hoa Châu?

- Nhận được lệnh khởi hành tự Bắc Kinh, Thị lang Hòa Thân cũng xuống miền Nam, đồng thời Bột Dũng Các đi với mấy người khác lên Liêu Dương xem tình hình Thái Cực mới được tổ chức lại bao quát hơn trước, dưới quyền vị sư trưởng người Hàn thay thế vị đại sư Triều Tiên mới viên tịch.

- Thế còn nhiệm vụ của hiền đệ có gì chuẩn đích hay không?

Suy nghĩ giây lát, Trần Bá Hoàng nói :

- Ngoài việc đi Thanh Hải dò xét về Côn Luân, còn có một việc nữa mà tiểu đệ lấy làm kỳ lạ.

- Việc chi vậy?

- Thiết Diện Hổ nhờ Bột Dũng Các yêu cầu bọn tiểu đệ nghe ngóng tin tức về một thanh niên cư ngụ trong Bạch Dương lãnh thuộc dãy Tần Lĩnh sơn.

- Có biết tên không? Vào tận nơi đó kiếm khó gì?

- Thanh niên đó họ Cam không không biết tên là gì. Hình như y không ở hẳn trong Bạch Dương lãnh nên có lẽ vì thế mà bọn tiểu đệ không phải vào đó dò hỏi.

- Họ Cam này thuộc môn phái nào?

- Không biết, hừ! Nghe tin tức một người mà chỉ biết có họ không thôi, trong thiên hạ mênh mông này quả là một việc quá ư mơ hồ.

- Thanh niên họ Cam trạc bao nhiêu tuổi?

- Cũng không rõ nữa. Theo Bột Dũng Các thì y độ chừng ngoài đôi mươi. Điều mà đệ thắc mắc là tại sao Thiết Diện Hổ có nhiệm vụ thuộc miền Nam

mà lại chú ý tới nhân vật trên đất Bắc?

Bành Khoát Hải cười ha hả :

- Dễ hiểu lắm! Chắc Thiết Diện Hổ đang điều tra một vụ gì có liên lạc tới họ Cam mà y biết đang ở miền Bắc chớ gì!…

Cung Vượng đổi sang chuyện khác :

- Nghe lệnh lang Chấn Sơn nói về vụ Thiên Sơn tự may quá, nếu y không giữ thì bọn tiểu đệ đi thẳng Túc Kỳ châu, trước là gặp lão huynh, sau là thăm Pháp Quang luôn thể.

Bành Khoát Hải gật đầu :

- May thật đó!… À, bọn đánh Thiên Sơn tự chỉ vỏn vẹn có hai nam nữ thanh niên rất oai hùng.

Cung Vượng giựt mình :

- Hay là thanh niên họ Cam đấy?

Trần Bá Hoàng cười lớn, vỗ vai họ Cung :

- Có lẽ Cung hiền đệ từ nay bất cứ gặp hay nói tới thanh niên nào cũng cho là họ Cam cả. Đây là một đôi thanh niên nam nữ cơ mà!

Bành Khoát Hải nói với Trần, Cung hai người :

- Nhị vị hiền đệ ở lại tệ trang chơi ít bữa rồi hãy lên đường. Lúc này tiện nội và con Thúy Linh đi vắng, chúng ta sẽ cùng nhau uống rượu đàm luận cho vui.

- Hiền tẩu và lệnh nữ đi đâu?

- Đi Hán Khẩu thăm bà cô mẫu của tiện nội. Mẹ con chúng cũng sắp về tới nơi. Ngu huynh có ý nhờ nhị vị hiền đệ tăng cường tệ trang cho ít ngày, trong khi mẹ con Thúy Linh chưa về.

Cung Vượng nói :

- Ít ngày thôi, bọn tiểu đệ còn phải lên đường không dám chậm trễ.

Vì vậy, khi Lã Mai Nương và Cam Tử Long cùng hai mẹ con Lâm thái thái tới Hoa Châu tìm đành Bành Khoát Hải thì Trần Bá Hoàng và Cung Vượng còn ở Bành gia ổ. Nực cười thay trong khi hai nhân viên Bột Dũng Các đang dò la tin tức của họ Cam thì chính họ Cam cũng tìm đến nơi. Hai

người gần nhau trong gang tấc, sắp gặp mà không biết mặt nhau.

Trưa hôm ấy, Lâm thái thái và Hồng Vân trang phục ra dáng kẻ đi mãi võ, lưng đeo hành lý và khí giới. Thái thái còn vác theo một ngọn giáo. Hai người nhằm Bắc môn Bành gia ổ đi tới, đứng dừng lại sừng sững trước cổng nhìn vào. Trang đinh canh phòng ở cổng bỗng thấy một lão bà đi cùng một cô gái xinh đẹp tới cổng dòm ngó vào liền lên tiếng :

- Hai người này dòm ngó gì ở đây? Có chồng con làm công nhân trong trang phải không?

Lâm thái thái vờ vĩnh vái chào tên trang đinh :

- Mẹ con tôi mãi võ, qua đây thấy trang trại lớn nên muốn xin vào biểu diễn kiếm chút tiền độ nhật.

Tên trang đinh nhìn kỹ thấy cô gái mãi võ khuôn mặt trái xoan, môi son má phấn xinh đẹp bội phần, bèn có ý dằng dai bỡn cợt. Y nheo mắt lại cố làm ra vẻ si ngây :

- Cô em xinh đẹp nhường kia liệu tài võ được bao nhiêu mà mãi với chẳng mãi!

Hồng Vân lộn tiết muốn xả cho y một kiếm rồi đời, nhưng Lâm thái thái đã nắm chặt lấy tay nàng, ôn tồn :

- Chúng tôi mãi võ độ nhật chứ có tranh đấu với ai đâu mà cần cao thấp? Đại ca thể tình vào báo với Trang chủ cho phép chúng tôi múa rìu qua mắt thợ, kiếm chút tiền sanh sống qua ngày, ơn ấy chẳng bao giờ quên.

Tên trang đinh khoái chí trước lời năn nỉ của lão bà, toét miệng cười :

- Tỉ dụ tôi cho vào thì lão bà đền ơn bằng cách nào?

Lâm thái thái cố nén giận, mỉm cười :

- Thì mời đại ca uống bữa rượu chớ gì?

- Chao ơi! Dễ dàng quá nhỉ? Phải biết không phải bạ ai cũng được vào trang trại này đâu nhé!… Nhưng uống rượu với cô em đây phải cùng uống mới… vui chớ! Tửu mà không… sắc thì… buồn chết đi được! Hi… Hi…

- Được đại ca vào báo ngay với Trang chủ đi, sá chi một ly rượu mời?

Sướng quá, tên trang đinh vác giáo lên vai, cười híp mắt :

- Nói thật chớ, cô em xinh đẹp nhường này chẳng cần mãi võ thì Trang chủ cũng liệng từng nén bạc thưởng trước rồi, ăn thua gì cái thằng tôi. Được rồi, để tôi cho người vào báo với chủ nhân, nhưng đừng quên nhé! Người đẹp hay quên và… bạc tình lắm đó!…

Nói đoạn y gọi đồng bọn :

- Này, Triệu Ngũ ơi, vào nói với Trang chủ có cô nương cực kỳ xinh đẹp xin vào biểu diễn võ nghệ lấy thưởng đó. Đi ngay.

Bành Khoát Hải đang cùng Trần Bá Hoàng và Cung Vượng thảnh thơi uống rượu trên đại sảnh, thì trang đinh bước vào thưa :

- Bẩm Trang chủ có hai người mãi võ xin vào biểu diễn lấy thưởng.

Bành Khoát Hải cau mặt nghi ngờ :

- Hai tên ấy hình dáng thế nào? Chúng từ đâu tới?

- Bẩm con không rõ là người phương nào, nhưng họ là phụ nữ và có một người xinh đẹp lắm.

Vốn là tay háo sắc, Bành Khoát Hải nghĩ thầm: “Cứ cho chúng vào biểu diễn mua vui, cần chi? Đứa nào dại dột dám vào hang hùm sanh sự mà lo!”

Nghĩ thế liền nói :

- Ừ ngươi ra dẫn chúng vào ngay. Bảo chúng biểu diễn khéo sẽ có thưởng, nghe?

Triệu Ngũ vâng dạ lui ra Bắc Môn bảo Lâm thái thái :

- Trang chủ chấp thuận cho vào, võ nghệ kém thì không có thưởng đó.

Mẹ con họ Lâm mừng rỡ, qua cổng trang. Tên trang đinh vác giáo nói theo :

- Lão má ơi, nhớ bữa rượu thưởng nhé, tôi chờ đấy!

Lâm thái thái dắt tay Hồng Vân theo Triệu Ngũ đi thẳng vào trang, mặc tên tráng đinh há hốc miệng nhìn theo. Vào tới thềm đại sảnh, Triệu Ngũ bảo hai người đứng chờ rồi vào báo :

- Bẩm, họ chờ ngoài đầu thềm kia rồi ạ.

Bành Khoát Hải đặt ly rượu xuống thồi :

- Cứ dẫn họ vào.

Triệu Ngũ lùi ra vẫy Lâm thái thái :

- Trang chủ cho phép vào sảnh.

Tức thì hai mẹ con họ Lâm đặt bọc hành lý giả xuống thềm, Hồng Vân tuốt kiếm ra cầm ngược trong tay, trong khi lão bà lăm lăm cầm giáo đi lẹ vào trước. Bành Khoát Hải đang thích chí sẽ được xem gái đẹp mãi võ, chợt thấy hai người tiến vào và nhận ra ngay mẹ con cô gái bên Túc Kỳ châu, biến sắc đứng phắt dậy khiến Trần Bá Hoàng và Cung Vượng giựt mình xô ghế đứng theo.

Lâm thái thái chỉ mặt họ Bành quát :

- Bành tặc! Mày còn nhớ đã lập mưu hèn hạ sát hại chồng ta là Thiết Cước Hổ Lâm Diên Khánh năm xưa không? Coi đây!…

Lẹ như chớp, Lâm thái thái nhằm ngực tên lão tặc phóng mạnh ngọn giáo. Bành Khoát Hải hoảng hồn thụp xuống tránh. Ngọn giáo rít lên xẹt trúng búi tóc ngược của họ Bành xổ tung ra, lao thẳng vào phía trong cắm phập vào cây cột chạm lớn ngót một ôm tay. Bành Khoát Hải thoát chết vội đẩy đỏ thồi tiệc chắn đường thích khách, nhảy vụt vào tận bức tường trong cùng đại sảnh, vớ lấy cây đao to bản rút phắt ra sẵn sàng chiến đấu.

Lâm thái thái giết trượt kẻ thù chồng thì nổi giận đùng đùng, vừa tuốt cặp hổ đầu vừa phóng mình rượt theo, bổ luôn hai nhát thật mạnh xuống đầu Bành tặc. Khoát Hải biết địch thủ lợi hại không dám khinh thường, hoa đao gạt Hổ Đầu câu sang bên, chém trả lại, tận tình tranh đấu. Trần Bá Hoàng và Cung Vượng bỗng dưng gặp biến cũng vội vàng nhảy ra xa, chạy tới giá binh khí rút cây roi chín đốt và cây đoản thương phòng thân. Lâm Hồng Vân cố ý giúp mẹ hạ sát gấp kẻ thù nên không đuổi theo hai kẻ lạ mặt. Nàng rút phi đao nhằm ngực Khoát Hải phóng mạnh. Tên lão tặc vội né sang bên nhưng còn vướng cặp Hổ Đầu câu lợi hại của Lâm thái thái, nên phi đao vẹt đứt bên vai tả, máu chảy dầm dề. Trần Bá Hoàng, Cung Vượng sợ họ Bành đuối tay bị ám hại bèn khoa khí giới xông vào chặn đánh Hồng Vân.

Nàng giận quá quát :

- Ta với hai ngươi không thù oán, hãy tránh sang bên coi ta lấy thủ cấp

Bành tặc.

Trần Bá Hoàng nạt lại :

- Tiểu nữ không được lộng hành hại bạn ta, muốn sống hãy buông kiếm lai hàng!

Điên tiết, Hồng Vân thọc luôn lưỡi kiếm vào ngực họ Trần :

- Coi bản cô nương lai hàng đây!

Trần Bá Hoàng đưa roi lên gạt, nhưng Hồng Vân đã thâu kiếm lại chém tạt một lát vào cổ Cung Vượng. Thế là trong đại sanh rộng rãi, năm người chia ra làm hai toán đánh nhau kịch liệt, khí giới va chạm chan chát ghê rợn… Bọn trang đinh nổi cồng báo động inh ỏi, hò nhau cầm khí giới đến vây tròn khu đại sảnh. E đánh trong sảnh bất tiện, mẹ con họ Lâm lùi dần ra cửa rồi bất chợt phi thân qua đầu bọn trang đinh, đồng thời quơ luôn mấy lát hổ đâu câu khiến mấy tên bị tử thương lăn ra giãy đành đạch trên vũng máu. Thấy hai thích khách hung bạo quá, bọn trang đinh vội giãn ra hai bên, nhường lối cho Bành Khoát Hải và Bá Hoàng, Cung Vượng rượt theo địch thủ ra sân gạch. Nhác thấy Cung Vượng lỏng lẻo, Hồng Vân phóng luôn một lưỡi phi đao lợi hại cắm trúng ngực bên tả, kêu lên một tiếng té ngửa ra sàn. Trần Bá Hoàng sợ bạn bị hại bèn nhảy tới đón đánh Hồng Vân kịch liệt. Các trang đinh thừa thế khiêng Cung Vượng chạy vào trong nhà.

Lâm thái thái quyết trả thù chồng hoa cặp Hổ Đầu câu vùn vụt áp đánh Bành tặc.

Không kém, Khoát Hải trả đòn liên miên, gây nên một trường chiến đấu dữ dội như lưỡng hổ tranh mồi. Tên lão tặc vừa đánh vừa lấy làm lạ không hiểu vì lẽ gì mẫu thân là Tiêu thị và Chấn Sơn nghe cồng báo động mà chậm chân không tới giúp bắt mẹ con thích khách.

Bọn trang đinh, vốn được luyện tập, hò nhau xúm vào đánh hôi. Lâm thái thái và Hồng Vân đưa luôn mất lát khiến mấy thủ cấp trang đinh rơi lộp cộp xuống sân như sọ dừa, máu phun tung tóe vào mặt đồng bọn. Chúng sợ hãi giãn ra, đành cầm chừng.

Nói về Cam Tử Long vào Bành gia ổ lối Tây môn.

Chàng điềm nhiên đi thẳng vào cổng trang. Hai tên trang đinh canh cổng vội vác giáo chặn lại. Một tên quát :

- Đi đâu thế này? Tên chi? Hỏi ai?

Cam Tử Long nói :

- Ta quen với Bành Chấn Sơn công tử, vào đây chơi nhiều lần rồi các ngươi không nhớ mặt sao?

- Ngươi ra vào nhiều làm sao nhớ được. Tiên sinh chịu khó chờ, tôi cho người vào báo với Bành công tử.

Nói đoạn chúng gọi đồng bọn nhắn vào báo với Chấn Sơn.

Tử Long nghĩ bụng như vậy càng hay, đỡ phải tìm kiếm Chấn Sơn, nếu y không ra sẽ hay. Lát sau, quả nhiên một người trạc tam tuần, da đen, mặt rỗ chằng chịt, lưng giắt đôi cương tiên, đi cùng với sáu tên trang đinh võ trang tiến ra lối Tây môn.

Tên canh cổng nói với Cam Tử Long :

- Thiếu gia đã ra đó.

Chờ Chấn Sơn ra đến nơi, Cam Tử Long vái chào rất tự nhiên :

- Kính chào Bành đại ca, chuyến này lâu quá mới đến thăm, chẳng hay đại ca có được an khang không?

Chấn Sơn ngạc nhiên nhưng cho rằng mình xưa nay giao dịch quen biết nhiều, có lẽ không nhớ mặt hết mọi người nên cũng vái chào lại.

Không để Chấn Sơn kịp trả lời, Tử Long nói tiếp luôn :

- Chuyến này tiểu đệ từ xa về đây có việc gấp muốn thưa lại cùng lệnh phụ hay đại ca rồi lại đi ngay. Rất gấp!

Nghe vậy Chấn Sơn tưởng thanh niên đang đứng đó là người chỉ điểm quen với phụ thân y nên không hỏi nhiều, vả lại thấy thanh niên có vẻ lễ độ liền mời :

- Nếu gấp, xin theo tôi vào trang ngay. Gia phụ đang có khách trên đại sảnh.

Không chờ nói hơn, Cam Tử Long cùng đi với Chấn Sơn vào trang.

Chấn Sơn hỏi :

- Nghĩ mãi không rõ đã gặp đại ca ở nơi nào, quý tánh cao danh là gì?

Tử Long đáp :

- Trước đây tiểu đệ đã được gặp đại ca ở Lạc Dương rồi, không nhớ ra Tân Chương sao?

Chấn Sơn ngạc nhiên hơn nữa :

- Tôi chưa từng qua Lạc Dương chuyến nào, hay là đại ca lầm với kẻ khác rồi?

Muốn kéo dài thì giờ để xem hai ngả Đông và Bắc động tình hình thế nào, Tử Long nói :

- Không lẽ tiểu đệ lầm: Rõ ràng bữa đó tiểu đệ dẫn lệnh phụ trong vụ "đón" chuyến xe chở hàng hóa đầy nhóc mà! Không đánh hắn ở Lạc Dương nhưng trên con đường đó, nới cách Đồng Quan chừng mất ngày đường, Đại ca chính là Bành Chấn Sơn, phải không?

Chấn Sơn chợt nhớ ra vụ lập mưu sát hại Lâm Diên Khánh :

- Phải rồi, chính tôi tên Chấn Sơn, đại ca muốn nói tới vụ đón xe hàng của Lâm Diên Khánh tức là Thiết Cước Hổ phải không?

- Chính vậy Chấn Sơn đứng dừng hẳn lại đăm đăm nhìn Tử Long, nghi ngờ :

- Bữa đó không có người nào lạ cùng đi, ngươi là ai?

Chấn Sơn vừa hỏi vừa nhảy vội sang bên, rút cặp trúc tiết cược tiên ra cầm lăm lăm phòng bị.

Giữa lúc ấy có tiếng cồng khua inh ỏi ở khu trung ương trang trại. Bành Chấn Sơn giựt mình, quắc mắt nhìn trừng trừng Tử Long :

- Ngươi là ai? Nói mau!…

Cam Tử Long dềnh dàng :

- Không ngờ đại ca kém trí nhớ thật. Bữa đó tiểu đệ có đi cùng bày mưu thiết kế hạ sát Thiết Cước Hổ mà!

Tiếng cồng báo động ở khu đại sảnh mỗi lúc một gấp. Các tráng đinh hò nhau lấy khí giới chạy vào giữa trang. Sáu tên đi theo Chấn Sơn cũng định theo đồng bọn tới chỗ có báo động nhưng Chấn Sơn quát :

- Khoan! Tên này có gian ý chi đây! Bắt nó cho ta!

Không cần kéo dài nữa, Tử Long phì cười :

- Bây giờ ngươi mới nghĩ ra thì muộn mất rồi con ạ! Vợ con của Lâm tiêu sư bị cha con nhà ngươi mưu hại năm xưa, đã vào tới đại sảnh lấy đầu Khoái Hải đó. Còn đầu ngươi thì dành cho ta!

Nổi giận đùng đùng, Chấn Sơn múa cương tiên nhảy xô vào đánh Cam Tử Long. Sáu tên tráng đinh cũng xông vào vậy đánh giúp chủ. Tử Long tuốt trường kiếm ra gạt đỡ :

- Càng đông càng hay! Bọn bây tội ác đã nhiều, hôm nay gặp ta tất phải tận số xuống địa ngục, nghe!

Gạt bật ngọn roi của Chấn Sơn sang bên, Tử Long hoa kiếm lên một vòng, hai tên trang đinh bị chặt đứt cánh tay, rên siết bỏ vòng chiến, trong khi mấy tên khác từ ngoài cổng chạy tới tiếp cứu. Bị gạt quá mạnh, Chấn Sơn biết rằng địch thủ võ dũng không dám khinh thường, bèn vận dụng toàn lực đánh quật cả cặp roi vào ngang sườn đối phương. Cam Tử Long không né, trái lại chàng xô hắn vào sát họ Bành dùng kiếm đè chặt cả hai ngọn roi xuống, đồng thời đưa luôn hai ngón tay Song chỉ thọc luôn vào mắt đối phương. Bị chặn nặng quá, Chấn Sơn không đảo được cặp roi đánh lại mà còn bị luôn ngọn Song chỉ đưa vào mắt, hoảng quá, y vội hạ roi nhảy lùi lại phía sau mấy bước.

Bọn trang đinh thấy tên thích khách hở lưng bèn hăm hở lia luôn mấy mũi giáo, tưởng hạ ngay được địch thủ trong nháy mắt. Ngờ đâu, một làn kiếm đã hoa ngược lại rít lên như gió, tiện đứt các đầu giáo rớt lẻ tẻ xuống đất. Tiếng cồng báo động vẫn khua rổn rã. Chấn Sơn nóng ruột không biết tình hình khu trung ương ra sao mà không có người ra tiếp tay nên rất hoang mang. Tử Long biết Chấn Sơn muốn rút lui vào khu trung tâm nên theo sát đánh. Chàng lia luôn lưỡi kiếm bén vào cổ họ Bành. Chấn Sơn đưa roi bên tả lên gạt và thừa thế quật một roi hữu vào vai địch. Tử Long chỉ chờ có vậy thôi. Tức thì, chàng thâu kiếm lại hất ngược chém đứt đôi ngọn roi hữu đó.

Chấn Sơn vốn biết địch thủ có báu kiếm ngay lúc mới khởi đầu nên vẫn có

ý giữ gìn, chẳng ngờ cây cương tiên chắc chắn như vậy mà cũng bị tiện làm đôi khiến y đã hoảng lại còn sợ hơn trước. Không do dự nữa, Chấn Sơn co chân chạy thẳng về phía đại sảnh. Tử Long đứng sững lại nhìn bọn trang đinh không dám xong vào đánh nữa vác giáo chạy theo Chấn Sơn. Tức thì, Tử Long phóng mình đuổi kịp họ Bành, quát :

- Chấn Sơn coi ta lấy đầu này!

Chấn Sơn vội quay lại thì đã thấy địch thủ tới cách mình chỉ có non một trượng.

Thật ra, y không phải là đối thủ xứng đáng của danh đồ Sơn Đông phái. Nếu Tử Long không có ý kéo dài trận đấy để chịu lực lượng địch giúp hai mẹ con Lâm gia thì chỉ vài hiệp đầu, chàng đã hạ Chấn Sơn rồi. Nhưng chuyến này thì khác, chàng tính đủ thì giờ cho cả ba đạo Bắc, Đông, Tây cùng nhập chiến nên quyết định đánh để vào khu trung ương. Tử Long xả luôn mũi kiếm vào mặt Chấn Sơn, buộc địch thủ phải đưa roi lên gạt. Nhưng Chấn Sơn quật luôn một roi nữa vào sườn địch thủ. Tử Long thâu kiếm về gài chặt lấy ngọn roi đánh vào bên sườn, đồng thời phóng cước đá trùng bàn tay Chấn Sơn khiến ngọn roi kia văng đi một nơi. Hoảng hốt Chấn Sơn toan chạy, nhưng không kịp, Tử Long đã hạ chân xuống thành Đinh tấn theo thế Tỏa Hầu Thủ, xỉa bốn đầu ngón tay vào hầu đối thủ. Kêu rộ lên một tiếng, Chấn Sơn bị bàn tay sắt ấy đưa trúng hầu bể cuống họng, bật ngửa người ra phía sau giãy lên mấy cái chết liền.

Tử Long trừng mắt nhìn quanh. Bọn trang đinh sợ hãi vác khí giới chạy rùng rùng. Cầm đai lưng, Tử Long xách tử thi Chấn Sơn chạy thẳng vào khu trung ương, nơi có tiếng báo động và sát phạt inh ỏi.

Nói về Lã Mai Nương vào lối Đông môn Nàng đi thẳng vào cổng hỏi mấy tên trang đinh đứng canh :

- Này chú, tôi muốn gập Bành tiểu thư, vào báo tin giùm đi.

Tên trang đinh mếch lòng về câu nói xách mé, nhưng chợt nhìn ra người nói câu đó là một trang kiều diễm, liền dịu giọng :

- Bành tiểu thư đi vắng rồi.

- Hỏi Bành phu nhân vậy. Có nhà không?

Tên trang đinh đủng đỉnh :

- Phu nhân cũng không có nhà.

- Nếu vậy, tôi gặp lão thái thái cũng được.

Nhìn Lã Mai Nương từ đầu đến chân, tên tranh đinh phì cười gọi đồng bọn mà rằng :

- Này, các đại ca coi, cô em xinh đẹp đây hỏi gặp tiểu thư, sau hỏi đến phu nhân, rồi nói là hai người đi vắng, nay lại hỏi gặp lão thái thái, thế có điên không!

Hắn quay sang bảo Lã Mai Nương :

- Hỏi hạ vị chủ nhân ta có việc chi? Phải hiểu lão thái thái không hiền từ đâu nhé.

- Cứ vào bảo là tôi muốn gặp có việc cần.

Tên trang đinh ừ hử :

- Dễ quá nhỉ! Phải xưng danh và nói rõ xin yết kiến về mục đích gì. Trừ khi là muốn gặp Trang chủ hay Bành thiếu gia thì cô em vào lúc nào cũng được!

Nói đoạn, y nhìn đồng bọn, cười toe toét có vẻ thích thú về câu đó lắm.

Bốp! Nhưng một cái tát tai như trời giáng vào giữa má khiến y choáng tai, nổ đom đóm mắt, lảo đảo ngồi xệp xuống đất.

Lã Mai Nương chỉ mặt y mắng :

- Ta ngang hàng với chủ nhân nhà ngươi mà dám xấc láo như vậy sao?

Nếm cái tái tai ấy, tên trang đinh không ngờ thiếu nữ có sức mạnh đến thế. Y chưa kịp nói gì, thì hai trang đinh khác đã áp tới chỉ mặt Mai Nương mắng :

- Con tiện tì này! Sao nỡ đang tay đánh người? Phải biết vào Bành gia ổ này không phải chuyện chơi đâu nghe.

Dứt lời, cả hai tên đã xông đại vào định giữ chặt lấy tay thiếu nữ. Biết vậy, Mai Nương làm như vô tình giơ hai tay ra phía trước ngực. Hai trang đinh thừa dịp nắm luôn lấy cổ tay nàng, chẳng ngờ Mai Nương bất chợt kéo chặp

hai trang định lại với nhau khiến hai tên đập trán vào nhau thật mạnh choáng váng, rời tay ra té gục xuống đất. Bỏ chúng đó, Mai Nương thoăn thoắt đi luôn vào trại. Sợ bị quở, tên trang đinh bị tát vội vàng đứng hẳn lên cầm giáo đuổi theo quát :

- Tiện tì coi này!

Y lao ngọn giáo nhằm lưng thiếu nữ, Mai Nương quay phắt lại né sang bên bắt lấy ngọn giáo rất dễ dàng rồi nhằm thân cây liễu ở cách đó sáu bảy sải tay, lao mạnh. Ngọn giáo bay vụt đi cắm phập vào thân cây ngập hẳn lưỡi. Trang đinh sợ hãi chạy trở lại cổng lấy phèn la khua hồi báo động. Giữa lúc ấy trong khu trung ương cũng tự nhiên xôn xao báo động ầm ầm.

Biết là mẹ con họ Lâm đã vào tới nơi khởi sự rồi, Mai Nương phi thân lên nóc nhà chuyển vào khu đại sảnh. Các trang định nghe tiếng báo động, cầm khí giới chạy vào thấy thiếu nữ đang chuyển trên các nóc nhà lanh lẹ như vượn, thì bỏ nhau chạy theo đuổi ở dưới đất. Nhưng đuổi theo thế nào được Lã Mai Nương với thuật phi thiềm tột bực ấy? Nàng nhằm thẳng ngôi nhà lớn nhất tiến vào.

Trên sân gạch lớn, Lâm Hồng Vân hăng hái đấu với Trần Bá Hoàng và lũ trang đinh. Họ Trần bản lãnh cũng khá nên cầm cự với Hồng Vân.

Về phần thái thái Cầm Đại Nương nóng máu trả mối phu thù, nên sử dụng cặp Hổ Đầu câu thật lợi hại, xoắn chặt lấy Bành Khoát Hải đánh thật ráo riết, đòn nào cũng chí tử muốn băm vằm tên tặc đạo đó ra làm ngàn mảnh mới hả lòng căm giận nung nấu tâm can từ mấy năm nay. Bành tặc cũng không vừa, y tận tình tranh đấu, muốn hạ nốt vợ con Lâm Diên Khánh để khỏi hậu họa. Không lẽ kẻ địch chỉ có hai mẹ con khinh thường vào trang trại ngay giữa lúc ban ngày mà để chúng thao túng ư? Càng nghĩ càng tức, y múa đao to bản vùn vụt đánh lại.

Khí giới va chạm nhau chan chát, kinh khủng. Sự thắng bại chưa ngã về bên nào. Giữa lúc ấy, từ trên hành lang đại sảnh có dữ dội tiếng thét vang :

- Hai con giặc cái này dám đột nhập hành thích trong trang trại của bà ư!

Mẹ con họ Lâm vội đưa mắt nhìn qua thấy một lão có tuổi, đại nịt gọn

ghẽ, nét mặt dữ tợn, hoa cây thiết trúc trượng từ hành lang nhảy xuống sân nhập trận, khí thế cực kỳ hùng dũng. Biết là gặp thêm một địch thủ lợi hại nữa, Cầm Đại Nương và Lâm Hồng Vân đều thận trọng phòng bị. Tiêu thị nhìn qua thế trận, thấy hai đối phương đánh cũng ngang tay chớ không xuất sắc hơn người nhà. Nếu đánh lâu như vật sự thất bại chắc chắn sẽ về phần hai mẹ con kẻ lạ.

Nực cười thay cho bọn chúng, bản lãnh chưa đặt tới mức phi thường mà dám vào trang hành thích giữa lúc thanh thiên bạch nhật, thì có khác gì đem thịt đến tận miệng cọp không! Nghĩ đoạn, Tiêu thị muốn kết thúc mau chóng trận đấu, liền nhảy xổ vào đánh Cầm Đại Nương :

- Khoát Hải! Để mụ này cho ta!

Tức thì, Bành tặc nhảy ra ngoài vòng chiến nhường cây thiết trúc trượng lợi hại xả chéo một ngọn Hữu Huy Bằng vào cổ địch thủ. Không chút sợ hãi, Cầm Đại Nương chập cả cặp Hổ Đầu câu gạt thiết trúc trượng sang bên. Tiêu thị cười rú lên như tiếng ma, thứ cười lanh lảnh rùng rợn khiến người nghe cảm thấy khó chịu :

- Khá lắm! Nhưng được mấy hơi hả con?

Miệng nói tay đánh, Tiêu thị đảo thiết trúc trượng vụt luôn một ngọn nữa mạnh hơn chép vào cổ đối phương. Đó là thế Tả Huy Bằng. Biết là Tiêu thị lại võ nghệ cao siêu, dũng mãnh đến mực ấy.

Bành Khoát Hải đừng ngoài thích chí cười vang, vác dao chạy sang bên sân xả vào đánh Lâm Hồng Vân giúp Trần Bá Hoàng. Bên này, Tiêu thị nhảy đuổi theo đối phương đánh thốc luôn một thiết trúc trượng nữa ngược từ dưới lên trên. Không dám đỡ, Cầm Đại Nương lùi về nữa để tránh đòn. Luôn hai, ba bộ như vậy, họ Cầm không đỡ, nhưng Tiêu Thị đâu có chịu đẻ vậy? Tức thì mụ múa trượng vùn vụt đánh liên miên, bắt buộc đối thủ phải nhận đòn.

Không làm thế nào hơn được, Cầm Đại Nương đành phải gạt đỡ luôn tay thành thử hai cánh tay bị tê buốt, khó chịu lạ thường. Cũng may họ Cầm được luyện cẩn thận công phu nếu không thì cặp Hổ Đầu câu vuột mất từ lâu rồi…

Lâm Hồng Vân cự với Trần Bá Hoàng, lại thêm bọn trang đinh đông đảo ngang tay, ngay thêm Bành Khoát Hải nhập trận, lẽ cố nhiên sự thăng bằng không còn nữa. Ngay từ phút đầu, nàng vừa đánh vừa chú ý nhận xét thấy Tiêu thị lợi hại, thắng thế mà mẫu thân nàng thì sút kém hẳn hoi, nên nhiều phen muốn bỏ Trần Bá Hoàng nhảy sang giúp mẹ. Nhưng nàng bị bám riết không thể nào rời tay đánh, nên vận dụng toàn lực quyết dồn địch thủ để nhảy ra ngoài vòng chiến, vừa lúc ấy Bành Khoát Hải nhập trân đánh rất dữ dội, thành thử đang giữ vững được thăng bằng, nàng bỗng bị sút kém trong thấy và bất đồng lùi vòng quanh sân. Nàng nóng ruột không hiểu Cam, Lã song hiệp bị vướng ở đâu mà bây giờ chưa tới tiếp tay.

Lã Mai Nương chuyền qua các nóc nhà vào tới phía sau đại sảnh nghe tiếng sát phạt ở ngay sân, bèn rón rén bò ở mái sau, nằm ép người xuống ló đầu nhìn. Mọi người còn đang mê trận, không một ai nhìn thấy. Còn bọn trang đinh đuổi theo ở phía dưới, lẹt đẹt chạy theo sau, tới lúc Lã Mai Nương nằm ép mình trên mái đại sảng thì vì mái cao lại cong nên chúng không trông thấy nữa, bèn kéo ùn ùn ra sân trước vây đánh giúp chủ nhân.

Vừa hay lúc ấy Tiêu thị xông trận, Lã Mai Nương thấy Cầm Đại Nương còn vững chắc nên không muốn giúp vội. Sau khi nhận xét hai đòn đầu, nàng hiểu ngay họ Cầm không phải là địch thủ của mụ già họ Tiêu. Nàng nhô hẳn người lên nóc định nhảy xuống sân thì vừa lúc Cam Tử Long vừa phi thân lên mái nhà bên tả, tay xách một người. Hai người cùng vẫy tay ra hiệu. Lã Mai Nương tuốt trường kiếm quát :

- Mụ già, hãy coi kiếm của bản cô nương! Không được lộng hành.

Tiêu thị giựt mình quay lại thấy một thiếu nữ xinh đẹp, ra dáng cân quắc anh thư từ mái sảnh lao người xuống xử thế Yến Tử Xuyên Liêm đưa luôn lát báu kiếm long lanh vào ngực mình.

Thế đánh rất lợi hại. Tiêu thị tọa tấn, đưa thiết trúc trượng lên ra uy gạt mạnh. Nhưng lưỡi kiếm của Mai Nương biến hóa vô cùng đã thâu lại và quật luôn ngang bụng đối thủ một nhát lẹ như gió.

Tiêu thị đưa đốc trượng gạt mạnh, nhưng gạt vào khoảng không, vì Mai

Nương đã thâu kiếm, nhằm về bên hữu của địch thủ lúc đó bị hở, đạp luôn thật mạnh, buộc Tiêu thị phải thoái bộ tránh đòn.

Mai Nương nói lớn bảo họ Cầm :

- Bá mẫu sang giúp Hồng Vân, mau!

Rảnh tay, mừng rỡ, Cầm Đại Nương đổi sang trận bên nhảy vào chận đánh Bành Khoát Hải, Lâm Hồng Vân thấy Mai Nương đã đến, phấn khởi tinh thần áp đánh ráo riết Trân Bá Hoàng. Thế trận trở lại quân bình.

Xưa nay, Tiêu thị vẫn kiêu ngạo là thiên hạ vô địch, không ngờ bị luôn mấy đòn của cô gái lạ mặt nọ, bèn nổi giận thét lên đùng đùng hoa trượng trả đòn tới tắp, nhưng toàn vụt hụt. Mai Nương biến chuyển như thần lúc tả, lúc hữu, khi trước khi sau, không biết thế nào lường được. Tiêu thị cố theo, quật bên Đông, vụt bên Tây, đánh liên miên mà toàn vụt gió mất sức nhiều. Mụ nhận thấy chiến đấu không dễ dàng trước đối thủ lợi hại này nữa. Tiêu thị vừa chuyển động vừa gầm thét y hệt một con hổ cái. Quyết tử chiến, mụ bỏ luôn một trượng lên đỉnh đầu đối phương, Mai nương khẽ né sang bên, chập hai tay lại theo thế Đồng Tử Bái Quan Âm, nhường cho cây trượng vụt trượt theo dọc tay, rồi bất chợ vòng luôn tay tả bắt đỡ lấy giữa trượng cập chặt vào nách. Tiêu thị vận dụng toàn lực rút mạnh, những tưởng nhấc bổng cả đối phương lên, không ngờ Mai Nương đứng vững như Thái Sơn cập cây thiết trượng cứng ngắt, mà Tiêu thị thì như con chuồn chuồn húc cột đá. Mụ toát mồ hôi như tắm.

Bỗng Mai Nương đẩy nhẹ cây trượng trong tay ra phía trước, Tiêu thị đang cố sức rút lại bị sức Mai Nương đẩy ngược ra phía sau, thành thử mụ mất đà lộn lăn đi mấy vòng nhưng cũng đứng được lại ngay, xoạc hai chân ra cầm ngang thiết trúc trượng căm hờn nhìn đối thủ.

Mai Nương cười vang :

- Cô nương đã tha mạng cho mà không biết thân à? Muốn đánh thì cứ việc!

Tiêu thị không nói không rằng, lao người vào thọc một trượng vào bụng địch thủ. Mai Nương nhảy vút lên cao khiến Tiêu thị lao người vào khoảng

trống. Mụ chụm hai chân lại ngồi đáp xuống mặt gạch như con diều hâu, và quay luôn trượng quật ngang trên mặt đất lia vào hai ống chân đối phương.

Mai Nương thấy Tiêu thị đánh bừa, liều mạng bèn nghĩ thầm :

- Bản lãnh mụ này khá công phu đấy, tiếc thay lại thuộc bọn lục lâm hắn đạo.

Nàng lùi lại một bước nhường cho ngọn trượng vụt qua, rồi tức thì hoa kiếm vùn vụt xô vào đánh ráo riết. Trước lưỡi kiếm linh diệu nhập thần rít lên như lụa xé, lãnh khí ghê người, Tiêu thị trước còn gạt đỡ, sau thấy xoay chuyển rất khó khăn, không nhận ra được phương hướng nào nữa nên lùi lần lần quanh sân.

Mai Nương đánh một chặp cho Tiêu thị tự hiểu không phải mình là vô địch rồi, bây giờ mới nhằm cây thiết trúc trượng chặt mạnh một lát tiện đứt món khí giới nặng nề ấy ra làm đôi. Một nửa rớt xuống sân gạch xoảng một tiếng. Tiêu thị hoảng hốt co chân chạy nhưng Mai Nương đã đưa luôn lát kiếm tiện đứt tay hữu của mụ già tàn ác. Cánh tay cầm nửa cây trượng còn lại ấy cũng rớt xuống sân. Tiêu thị kêu rú lên, đau đớn, phóng mình chạy vào trong đại sảnh. Lã Mai Nương, không buồn đuổi thân già tàn phế ấy nữa, quay lại quan sát trận tiền.

Nói về Cam Tử Long khi thấy Lã Mai Nương nhảy xuống đánh Tiêu thị tiếp tay Cầm Đại Nương thì chàng đã đoán được thế trận sẽ thay đổi như thế nào rồi. Bởi vậy, chàng đứng yên nhận xét. Tới khi Cầm Đại Nương bỏ Tiêu thị nhảy sang đánh Bành Khoát Hải, thì Tử Long thấy cần phải hành động giúp mẹ con Lâm gia mau chóng báo thù.

Chàng liệng tử thi Chấn Sơn xuống chân tên giặc họ Bành :

- Lão tặc! Hãy nhìn xem vật gì đây?

Khoát Hải đang ham trận, quyết diệt trừ đối phương cho khỏi hậu họa thì thấy vật gì rớt huỵch phía sau, nên nhảy lánh sang bên đưa mắt nhìn. Y giựt mình khi nhận ra tử thi Chấn Sơn. Thảo nào, y đợi mãi và lấy làm ngạc nhiên không thấy Chấn Sơn tới tiếp cứu. Thì ra con trai y đã bị đối phương sát hại rồi Y còn sợ hãi hơn nữa khi nhận ra thanh niên đứng trên nóc nhà và thiếu

nữ đang giao chiến với Tiêu thị chính là đôi nam nữ đã phá cả Thiên Sơn tự.

Với cặp thanh niên bản lãnh tuyệt luân ấy, Bành gia ổ có lẽ cũng theo gót Thiên Sơn tự mất!… Nghĩ đến đây Bành Khoát Hải bủn rủn cả chân tay trong khi cặp Hổ Đầu câu của Cầm Đại Nương tung hoành thật dữ dội. Tiếng kêu ai oán đau đớn của Tiêu thị khi bị Mai Nương chém cụt cánh tay khiến Bành Khoát Hải càng bối rối hơn. Tiêu thị đã bị loại khỏi vòng chiến, do đó lực lượng chiến đấu của Bành gia ổ cũng bị tiêu ta. Chấn Sơn bị táng mạng. Tiêu thị vừa bị chém cụt tay. Sử Huyền Cô và Thúy Linh đi vắng. Cung Vượng trúng phi đao của địch, loại khỏi vòng chiến. Nếu còn đầy đủ cả ngần ấy người chống chọi với cặp thanh niên nam nữ kia vị tất đã đem lại phần thắng, huống hồ chỉ còn có hai người! Càng nghĩ càng sợ, tứ chi bải hoải, Bành Khoát Hải trước mắt, sau lưng muốn tìm đường tẩu thoát.

Biết vậy, Cầm Đại Nương trổ toàn lực áp đánh tới tấp, cặp Hổ Đầu câu hoa lên vù vù, nào đâm nào chém không ngớt. Bành Khoát Hải lùi dần. Chẳng ngờ trong khi lo sợ, hoảng hốt y lùi gần chỗ Lâm Hồng Vân lúc nào không hay. Thấy kẻ thù vô ý tới gần, Hồng Vân thừa dịp thích luôn một mũi kiếm trúng vai tả tên lão tặc. Bành Khoát Hải đau quá, trùng tay đao bị luôn một lát Hổ Đầu câu trúng bắp vế, máu phun lênh láng. Bành tặc lảo đảo, nghiến răng lại định thâu hết tàn lực lao nhanh đao vào mặt địch thủ thì Cầm Đại Nương đã áp tới hạ luôn một nhát Hổ Đầu câu chém cụt chân ác tặc.

Họ Cầm khoái chí :

- Bành tặc, ngươi còn nhớ đã sát hại phu quân ta thế nào không?

Khoát Hải rên siết té ngửa ra sân. Bọn trang đinh xông tới liều mạng định vây chặt lấy họ Cầm nhưng Lã Mai Nương hoa kiếm chận đánh chém cụt luôn bảy, tám ngọn giáo :

- Bây muốn mất thủ cấp thì cứ vào đây!

Trang đinh sợ hãi bỏ chạy toán loạn. Cầm Đại Nương rảnh tay chém luôn nhát nữa, thủ cấp Bành tặc văng ra xa lăn lông lốc trên nền gạch. Trả được thù chồng, Cầm Đại Nương lấy làm hả dạ, quay sau nhìn thế trận của Hồng Vân thì vừa lúc Trần Bá Hoáng bỏ chạy. Hồng Vân đuổi theo lia một lưỡi

kiếm xả vai. Bá Hoàng lăn ra sân hết thở. Lúc đó Mai Nương cũng đã bắt bọn trang đinh và gia nhân Bành gia ổ tụ họp cả ở trong sân trước đại sảnh. Không kể các tên bị tử thương tổng cộng có sáu mươi mốt người. Hỏi đến Tiêu thị và Cung Vượng thì hai người đã lẩn trốn lúc nào không biết.

Lã Mai Nương bảo Lâm Hồng Vân :

- Thơ thơ hãy đứng ngoài này coi chừng bọn chúng, thái thái và chúng tôi vào hậu đường kiểm soát coi sao.

Dứt lời, Song hiệp cùng Lâm thái thái đi thẳng vào sảnh đường. Ba người lục soát khắp mọi phòng. Tới phòng của Bành Khoát Hải, Cam Tử Long mở rương thấy đầy vàng bạc, châu báu không thiếu một thứ gì. Ngay ở lớp trên có một bọc lụa đầy đựng độ mươi nén bạc và một số vàng.

Lã Mai Nương nói :

- Chắc cái bọc này của vợ chồng Phùng Nguyên Thành đây.

Tử Long lật đi lật lại thấy góc chiếc khăn bọc có thêu chữ Phùng kiểu triện :

- Phải rồi! Có dấu chữ Phùng trên khăn đây này.

Ba người bèn kiếm mấy vuông vải dầy chia của cải trong rương ra thành bốn gói, buộc lại chặt chẽ.

Tử Long nói :

- Bỏ những của này lại đây cũng uổng, chi bằng bọn ta lấy dùng hành hiệp còn ích lợi hơn.

Sang tới phòng của Trần Bá Hoàng và Cung Vượng. Tử Long lục mấy bọc hành lý thấy có mấy tờ công văn bèn mở ra xem. Thì ra một tờ là giấy thông hành yêu cầu các quan triều đình giúp phương tiện cho Trần Bá Hoàng và Cung Vượng nếu cần.

Tờ thứ hai là chương trình hành động do Ban Mật vụ đã vạch sẵn cho các nhân viên thuộc hạ. Hai tờ này đều có dấu của Thị lang Bột Dũng Các. Tờ thứ ba là bức thư của Thiết Diện Hổ gởi lên Bột Dũng Các, yêu cầu giúp đỡ kiếm hộ thanh niên họ Cam. Tử Long cất ba tờ giấy đó vào túi và tiếp tục lục soát các thứ khác, không thấy gì hơn mới cùng Mai Nương và Lâm thái thái

trở ra sân trước.

Chàng nói với Mai Nương :

- Sư muội khá đốc thúc bọn trang đinh chất đồ dẫn hỏa san trại này thành bình địa đi. Bắt chúng liệng các tử thi vào lửa hỏa thiêu. Ngu huynh còn bận viết bản cáo trạng treo lên cổng trang cho quan quân, khi tới đây khám xét, hiểu vì lý do gì mà ta đã phá cả Bành gia ổ.

Lâm thái thái nói :

- Mẹ con tôi sẽ tiếp tay cùng Trại Nhiếp Ẩn, Đại hiệp viết cáo trạng lẹ kẻo quan quân tới thêm phiền, ta chẳng nên giáp mặt với họ.

Tử Long khen phải, trở vào trong nhà tìm giấy bút thảo một hồi, nhắc luôn cả việc Bành tặng có liên lạc với bọn đầu đà Thiên Sơn tự cốt ý cột hai vụ đó làm một để hai bên quan sở tại tham khảo ý kiến. Sau đó chàng dán luôn cao trang ấy lên cổng trang hướng Bắc. Trở vào đại sảnh, Tử Long thấy cuộc phóng hỏa đã chuẩn bị xong, bọn trang đinh tên nào cũng đeo hành lý trên lưng tự giải tán, bèn cùng Mai Nương và mẹ con Lâm thái thái, mỗi người đeo một bọc vàng bạc, châu báu đoạt được của ác bá họ Bành và bắt đầu nổi lửa.

Chừng ngọn lửa đã cháy đều khắp trang, bốn người mới chạy ra khỏi trang trở về quán trọ ở Hoa Châu. Ngọn lửa thiêu Bành gia ổ bốc cháy ngùn ngụt, không mày chốc khu Bành gia ổ khang trang chỉ còn là đống tro tàn…

Bọn trang đinh cũng rủ nhau tẩu thoát luôn không dám chần chờ, e quan quân tới điều tra bắt tội. Cam, Lã và mẹ con Lâm gia thản nhiên về quán trọ lên thẳng phòng riêng trên lầu.

Mẹ con Lâm thái thái vái hai người :

- Nếu không nhờ sức thần của nhị vị đại hiệp thì quyết không bao giờ chúng tôi trả được mối huyết thù, ơn ấy không khi nào dám quên.

Song hiệp vội vàng đáp lễ :

- Sao thái thái lại xử khách tình như vậy? Giữa đường thấy sự bất bình không tha là bổn phận của giới giang hồ chúng ta. Trái lại anh em tiểu nữ phải chúc mừng thái thái và Lâm thơ thơ đã trả xong thù xưa. Từ nay nhị vị

được an trí về nhà sống cuộc đời thanh thản chớ không như anh em tôi, còn phải bôn tẩu tứ phương tìm kiếm Tăng tặc đạo thật chẳng khác chi bóng chim tăm cá.

Lâm thái thái hỏi :

- Sớm mai ta rời khỏi Hoa Châu chớ? Mẹ con tôi về Đồng Quan.

- Dạ, Cam sư huynh và tiểu nữ còn phải trở lại Khương gia thôn trả gói bạc do Bành Khoát Hải đoạt của Phùng Nguyên Thành, sau đó mới đi nơi khác được.

- Nếu vậy ta cùng đường qua Khương gia thôn mới chia tay. Nhị vị đã chuẩn bị phương hướng hành trình chưa?

Cam Tử Long nói :

- Khi ở Tần Lĩnh sơn ra đi, chúng tiểu điệt định qua Cam Túc, nhằm các nơi nghi ngờ là có nhiều lục lâm tặc đạo, rồi đi ngược sang hướng Đông may ra tìm được dấu vết kẻ thù chăng?

Lâm thái thái lắc đầu :

- Đại hiệp quên lời Trần giáo đầu bên Túc Kỳ châu rồi sao? Đã bốn năm năm nay không nghe thấy nói tới Tăng Tòng Hổ hành động trong khu vực này nữa, tức là y đã đi nơi khác rồi. Vậy vị tất nhị vị qua Khương Gia thôn rồi trở lại Túc Kỳ Châu mất thêm thì giờ, chi bằng nhị vị qua Đồng Quan, rồi từ đó đi Lạc Dương, tôi xin mách một nơi hỏi thăm có lẽ nhiều hy vọng tìm ra vết tích tên Tăng tặc đạo hơn.

- Thái thái dạy thế cũng phải! Chẳng hay hỏi thăm ở đâu? Thái thái định mách bảo chỗ nào?

- Hồi trước, chồng tôi có quen thân một người ở Hoàng Thạch Khê bên Lạc Dương là Tần Khánh, tước hiệu Quá Vân Long. Họ Tần rất quảng giao, anh hùng tứ xứ thường qua lại nhà y đông đảo. Chúng tôi đã có dịp sang Tần gia trại, nên còn nhớ rằng Tần Khánh có mời sang đó dự tiệc Ngũ tuần Đại Khánh vào hạ tuần tháng Ba năm nay. Bây giờ chúng tôi mẹ góa, con côi sang đó không tiện, chi bằng nhị vị nên tới thăm họ Tần một phen, trước là rộng đường giao du, sau là hỏi thăm xem Tần Khánh có biết tông tích của tên

Tăng Tòng Hổ chăng? Chắc chắn nhân dịp Ngũ tuần Đại Khánh của họ Tần, anh hùng tứ xứ, hảo hán giang hồ sẽ đến chúc thọ đông đảo, may ra có kẻ biết hành tung của tên đại đạo mà nhị vị đang mất công tìm kiếm chưa biết chừng.

Mai Nương và Tử Long khen phải, nhất định đi Lạc Dương một chuyến. Tử Long nói :

- Trong trận đánh Bành gia ổ, người bị trúng thương và tên bị Lâm cô nương hạ sát không phải là thuộc hạ Bành Khoát Hải đâu.

Lâm Hồng Vân ngạc nhiên :

- Ủa! Thế chúng là hạng nào?

- Là hai nhân viên thuộc Ban Mật vụ của triều đình!

- Sao tôn huynh biết được tông tích của họ?

- Do các giấy tờ tìm thấy trong bọc hành lý của chúng trong phòng.

Lâm thái thái nói :

- Chúng thuộc Ban Mật vụ mà lại kết giao với ác bá, thật là khó hiểu.

Mai Nương nói :

- Chúng giao dịch với đủ các giới mới có thể làm việc được chớ! Tiếc quá, nếu biết trước thì bắt sống điều tra xem mục tiêu công tác của chúng như thế nào!

Cam Tử Long nói :

- Theo trong giấy tờ, chúng được lệnh dò xét về sự hoạt động của các võ phái miền Bắc, sau nữa do thám tông tích một thanh niên họ… Cam.

Lã Mai Nương ngạc nhiên :

- Thật vậy ư, sư huynh?

Cam Tử Long im lặng, lấy mấy tờ công văn đưa cho Mai Nương và mẹ con Lâm gia xem.

Lã Mai Nương suy nghĩ giây lát :

- Thanh niên họ Cam nói trong giấy chắc là… sư huynh rồi, không sai. Điều muốn biết là xem chúng muốn gì.

Cam Tử Long gật đầu :

- Chính vậy. Và phải tìm gặp tên Thiết Diện Hổ, đứng đầu Ban Mật vụ

của Hòa Thân.

- Kiếm tên Tăng Tòng Hổ ở đất Bắc đã, sau sẽ xuống Nam gặp Thiết Diện Hổ. Có lẽ chúng ta có số đả hổ hay sao mà gặp lắm hổ thế này?

Cam Tử Long mỉm cười :

- Sư muội nói phải. Việc hạ hai con hắc hổ ở Hoang Sơn thôn chỉ là một sự khởi đầu trong việc tầm hổ của chúng ta.

- Chính vậy đó, sư huynh à!

Vào tầm hắc điếm, gái đẹp mê luyến anh hùng
Đại chiến nhị cô, đụng độ cùng Bạch Liên giáo

Sáng hôm sau, Song hiệp và mẹ con Lâm gia lên đường. Vó câu dong ruổi, bốn người vừa đi vừa chuyện trò tương đắc trong khung cảnh trời mây lồng lộn, núi non hùng vĩ, rừng cây xanh ngắt bạt ngàn, chẳng mấy chốc đã hoàng hôn và Khương gia thôn cũng đã ló dạng xa xa phía trước.

Lá chiêu bài lữ quán Kê Sơn phất phơ trước gió. Bốn người xuống ngựa trước cổng tre. Nhận ra Song hiệp, bọn tửu bảo vội chạy ra đón lấy cương ngựa :

- A, khách quan và tiểu thư đã trở lại, người ngủ đêm ở bổn quán chớ?

Cam Tử Long nói :

- Đã đành! Dẹp hai phòng tốt nhé. Họ Phùng còn ở đây không?

- Dạ, còn ạ. Ngày đêm Phùng tiên sinh mong chờ khách quan như con mong mẹ về chợ vậy.

Bốn người dở hành lý buộc trên mông ngựa, khoác lên vai vào quán. Chủ quán từ trên lầu chạy xuống đón tiếp. Trong quán có mươi thực khách đang ăn. Chủ quán hỏi :

- Khách quan dùng bữa trên lầy hay dưới nhà?

Tử Long nói :

- Trên lầu cho tiện nói chuyện. Tôi lấy hai phòng đó!

- Thưa, cũng còn đúng có hai phòng đầu nhà bên này.

Thấy khách lạ vào quán, người nào cũng võ trang hùng dũng, lại thêm cả một lão bà, các thực khách chăm chú nhìn.

Phùng Nguyên Thành đang ở trong phòng, nghe tiếng khách lạ đến vội chạy ra đầu thang lầu ngó, thì ra hai vị ân nhân mình trở về. Mừng rỡ, chàng chắp tay vái lạy.

Tử Long xua tay :

- Chà! Xin miễn lễ đi! Phùng tiên sinh mạnh giỏi chớ? Lát nữa, mời sang phòng tôi dùng rượu, sẽ nói chuyện nhé?

- Dạ, tôi sang hầu tiếp.

Chủ quán đi trước mở cửa phòng. Cam, Lã vào phòng đầu dãy đặt hành lý xuống. Mẹ con Lâm gia vào phòng thứ nhì. Tiểu nhị hầu nước rửa mặt, sửa soạn xong thì họ Phùng cũng vừa đến. Mai Nương mời cả Lâm thái thái và Lâm Hồng Vân sang ngồi chơi. Cam Tử Long hỏi Phùng Nguyên Thành :

- Hôm chúng tôi ra đi, thôn chức có làm khó dễ gì cho việc chôn cất lệnh phu nhân không?

- Thưa không, nhờ có chủ quán tận tâm giúp đỡ, mọi việc được ổn thỏa cả.

- Hay lắm! Báo tin để tiên sinh mừng rằng, tên lão tặc sát hại lệnh phu nhân đã nộp mạng dưới lưỡi Hổ Đầu câu của Lâm thái thái đây. Thái thái cũng có thù với tên đạo tặc ấy.

Phùng Nguyên Thành đứng lên vái lão bà :

- Ơn trả thù ấy tiểu sinh xin ghi lòng tạc dạ, tiện nội bạc phước cũng được ngậm cười nơi chín suối.

Lâm thái thái đáp lễ mà rằng :

- Chính tôi hạ sát tên tặc ấy thật, nhưng vạn sự chẳng qua cũng nhờ ở nhị vị đại hiệp mới đạt được mục đích đó.

Nói đoạn, Lâm thái thái đem chuyện gặp Bành Khoát Hải bên Túc Kỳ Châu và sau đó mới sang Hoa Châu hỏa thiêu Bành gia ổ cho Phùng sinh nghe.

Phùng Nguyên Thành kinh ngạc :

- Ghê gớm thật. Từ nay, vùng này bớt được một mối nguy vì bọn họ Bành đã về chầu Diêm La điện.

Lã Mai Nương lấy gói bạc của Phùng sinh đặt lên thồi :

- Tìm thấy bọc bạc này trong rương Bành tặc, chưa giở ra nên đoán là của tiên sinh, phải không?

Phùng Nguyên Thành cung kính gật đầu :

- Dạ, chính gói này ạ.

- Nếu vậy xin hoàn cố chủ và nên cầm thêm mấy thứ lấy được trong phòng tên ác bá, coi như là được bồi thường vật chất trong vụ đáng buồn này.

Nói đoạn, Lã Mai Nương lấy các đồ trang sức châu báu bảo đưa cho Phùng sinh. Nguyên Thành từ chối không dám nhận nhưng mọi người nói là việc chính đáng, mãi sau họ Phùng mới đành nhận vậy. Cam Tử Long nói :

- Tiên sinh thận trọng trong việc hành trình. Sau khi chúng tôi đi khỏi, tiên sinh nên chờ có đoàn khách thương nào qua đây mà nhập bọn. Mạo hiểm coi thường độc hành e lại xảy ra chuyện chẳng lành. Lục lâm đại đạo không thiếu gì. Định đi hướng nào?

- Thưa, tôi về Kim Ngưu trấn bên Sơn Tây.

- Nếu vậy, nên nghe lời tôi ở đây chờ có dịp thuận tiện sẽ khởi hành.

Hôm sau, Song hiệp và hai mẹ con Lâm gia từ biệt Phùng Nguyên Thành lên đường chỉ nẻo Đồng Quan. Ngày đi, đêm nghỉ, ngót nửa tuần trăng, bốn người về tới Đồng Quan. Lâm thái thái và Hồng Vân giữ Cam, Lã ở lại nhà chơi mấy ngày. Hai người nhân dịp đi thăm thú khắp nội ngoại thành và ra chơi bến sông Hoàng Hà.

Đồng Quan quả là một ngôi thành trì thiên hiểm, thành đắp bằng đá xanh vừa dày vừa cao vòi vọi, quân quan canh phòng nghiêm ngặt. Lã Mai Nương và Lâm Hồng Vân trở thành đôi bạn rất thân. Hôm Song hiệp từ biệt ra đi, Hồng Vân bịn rịn không nỡ cùng Mai Nương chia tay. Nàng lên ngựa thân đưa hai người ra khỏi Đồng Môn.

Mai Nương cầm tay bạn :

- Dù có tiễn đưa ngàn dặm cũng chẳng tránh nổi sự chia tay. Hiền muội nên trở về kẻo bá mẫu trông chờ. Chừng nào tiện dịp, chúng tôi sẽ trở về Đồng Quan thăm và sẽ ở chơi lâu hơn. Hiện nay, Cam sư huynh nóng tìm kiếm kẻ thù nhà, không lẽ để sư huynh mất thì giờ vàng ngọc vì chúng ta, phải không?

Nghe Mai Nương giảng giải hơn thiệt, Lâm Hồng Vân đành cùng Song hiệp chia tay, hẹn kỳ tái ngộ. Nàng dừng ngựa nhìn theo đến khi hai người khuất nẻo ngàn cây mới lững thững buồn bã vào thành.

Một hôm đi tới khúc đường hai bên toàn rừng rậm núi cao hiểm trở, mây đen tứ phía kéo tới, khiến bầu trời đang sáng sủa tươi đẹp bỗng tối sầm hẳn lại. Gió bấc thổi phần phật khua lá rừng xào xạc. Lã Mai Nương nói :

- Sắp mưa lớn rồi và trời đã xế chiều mà không hề có bóng quán trọ.

Nhìn trời, Cam Tử Long đáp :

- Ta phóng ngựa chạy lệ đi, may ra gặp nhà sơn phu xin trọ tạm cũng được.

Tức thì hai người thúc ngựa phi lướt như bay trên mặt đường được vài dặm thì trời lác đác đổ hột, nhưng hai người cũng vừa kịp thấy ánh đèn le lói phía trước mặt.

Mai Nương mừng rỡ :

- Chiêu bài phất phơ trên nóc cổng, quán trọ kia rồi, may quá!

Song hiệp vừa tới cổng quán thì mưa bắt đầu lớn. Tiểu nhị chạy vội ra dắt hai tuấn mã vào tàu ngựa, còn Cam, Lã xách hành lý vào thẳng trong quán. Trời mưa tối sớm nên quán đã lên đèn. Lão chủ quán trạc năm mươi tuổi, râu để lơ thơ, vóc dáng khỏe mạnh, từ trong quầy hàng bước ra đón tiếp - Mời nhị vị tạm nghỉ ngơi, bổn quán có phòng rộng rãi sạch sẽ.

Dứt lời hắn quay sang bảo hai tiểu nhị :

- Các ngươi đỡ lấy hành lý hầu, quý khách đi đường trường chắc mệt nhọc lắm.

Tử Long nói :

- Khỏi cần, mặc chúng tôi. Phòng nào lớn nhất ở đây?

- Chúng tôi có ba căn phòng rộng lớn như nhau, quý khách muốn lựa căn nào cũng được.

Tiểu nhị vội lấy chìa khóa định đưa khách chọn phòng thì chợt có tiếng phụ nữ nói từ trong vọng ra :

- Tiểu nhị hãy vào sửa soạn nước rửa mắt, để ta hầu phòng cho!

Lã Mai Nương nhìn theo hướng có tiếng nói, thấy một người thiếu nữ mặt hoa da phấn, dong dỏng cao, đon đả đi ra khẽ cúi đầu chào khách lạ, rồi cầm lấy chùm chìa khóa do tiểu nhị đưa cho mà rằng :

- Mời nhị vị theo tôi.

Nói đoạn, nàng đi trước dẫn đường, qua căn nhà ngoài là thực phòng vào đến dãy hành lang bên tả có ba căn phòng liền nhau, trước mặt là thửa vườn nhỏ trồng hoa.

Trời mưa rào, nước đọng thành vũng trên mặt đất.

Cam, Lã lựa phòng đầu, đặt hai bọc hành lý trên mặt án thứ kê giáp tường. Trong phòng bài trí gọn mắt, sạch sẽ có hai giường một lớn, một nhỏ. Mai Nương nhìn kỹ thiếu nữ khá kiều diễm, nhưng cặp mắt huyền mở lớn hết sức đa tình, luôn luôn nhìn trộm Cam Tử Long. Thiếu nữ nói :

- Ở đây không có muỗi đâu nhưng cũng để tôi lấy mùng…

Mai Nương ngắt lời :

- Lấy hai mùng nhé.

Thiếu nữ ngạc nhiên che miệng mỉm cười :

- Ủa! Xin lỗi tôi cứ tưởng nhị vị là… là…

Mai Nương nói ngay :

- Đây là gia huynh.

Thiếu nữ tươi hẳn nét mặt, đưa mắt nhìn Tử Long :

- Tiểu muội là Giản Kim Liên, người ngồi quầy hàng là gia thúc, chủ quán này đó… Xưng danh để quý khách sai gọi cho tiện…

Nói đoạn, nàng ra khỏi phòng đi lấy mùng. Tiểu nhị xách nước lên để vào trong phòng tắm phía trong cùng. Cam Tử Long hỏi :

- Quán này tên chi? Hồi nãy gió lớn cuộn tròn chiêu bài, ta không kịp

nhìn.

- Dạ, đây là Nhu Lâm điếm, dựng được ngót chục năm ở địa hạt Sơn Thành huyện này rồi.

- Điếm chủ tên chi?

- Chủ nhân tôi họ Giản tên Bình. Cô vừa rồi là Kim Liên, cháu ruột chủ nhân. Còn có một người nữa là Giản Hà Cô, ái nữ của điếm chủ và cùng làm việc ở… đây. Nhị vị dùng những món ăn nào? Ăn ở đây hay ngoài thực phòng?

Vừa lúc ấy, Giản Kim Liên ôm hai chiếc mùng the bước vào, trừng mắt khẽ mắng tiểu nhị :

- Lấy nước cho đầy, chớ ngươi định bép xép mãi sao? Sắp tối rồi!

Tiểu nhị sợ hãi, vội vàng xách thùng đi lấy nước. Trong khi Kim Liên mắc mùng, Lã Mai Nương vào phòng tắm rửa mặt. Lúc nàng đi ra thì Kim Liên chăng mùng vừa xong và đang say sưa nhìn Tử Long. Họ Cam xây lưng lại đăm đăm nhìn cảnh trời sẩm tối nên không để ý tới thiếu nữ họ Giản. Chăng mùng rồi, Kim Liên không còn cớ gì ở lại trong phòng nữa nên đành đi ra. Nhưng nàng không quên nói với Tử Long :

- Khi cần việc gì khách quan cứ gọi… tiểu muội nhé.

Mai Nương ra khỏi phòng tắm :

- Nước lấy sẵn rồi, sư huynh vào rửa mặt đi.

Lát sau, Tử Long bước ra :

- Đi ăn cơm chớ, đói bụng quá rồi!

Mai Nương nói :

- Giản Kim Liên vừa rồi mải miết nhìn, vậy hoa kia hữu ý bướm nọ vô tình, sư huynh cứ ngắm mãi cảnh trời mưa gió mãi thôi.

Tử Long chậm rãi :

- Ngu huynh đâu có nhìn cảnh trời mưa!

- Thế mải miết chi vậy ở ngoài trời?

- Nghĩ đến thái độ của Giản Kim Liên…

- A!…

- Phải! Sư muội không nhận ra là nó kỳ quặc hay sao?

- Nó đa tình và mê luyến nhìn huynh.

- Chính vì thế ngu huynh mới ngờ có ẩn ý gì.

- Được! Chúng ta để ý xem sao. Ra ngoài hàng dùng bữa chứ?

- Ừ, ra ngoài hàng, nhưng đã nghi ngờ thì báu kiếm bất ly thân

- Sư huynh ra trước gọi thực đơn, tiểu muội sẽ theo sau.

Chờ Tử Long đi khỏi, Lã Mai Nương xếp lại hai bọc hành lý, bỏ hai báu kiếm vào túi vải cầm theo khóa cửa phòng rồi lững thững đi ra…

Nói về Cam Tử Long ra ngoài thực phòng, lựa một thồi bên tường kéo ghế ngồi. Giản Kim Liên đang đứng bên quầy hàng vội đon đả bước tới :

- Quý khách dùng thứ gì?… Đi đường trường chắc mệt lắm phải không?

Tử Long khó chịu đưa mắt nhìn, bất chợt gặp đôi mắt lẳng lơ đang say đắm nhìn mình. Chàng hỏi :

- Có cháo gà không?

Kim Liên cười duyên dáng đưa tình :

- Dạ, có gà làm sẵn nấu cháo được ngay. Người dùng rượu không?

- Nấu hai con cho ngọt nước.

- Khách quan dùng rượu cho khỏe, đỡ mệt nhé?… Rượu cất lâu năm ngon lắm.

- Không! Không muốn uống. Lấy trà ra đây.

Từ nãy, Giản Bình ngồi ở quầy hàng gảy bàn tính biên chép, cũng bỏ quầy đi vào nhà trong. Bên ngoài trời đã tối hẳn, mưa cũng ngớt hột.

Chợt có người gọi ngoài cổng tửu quán :

- Mở cổng! Mở cổng!

Hai tên tửu bảo từ nhà trong vội cầm đèn lồng chạy ra. Giản Bình cũng trở ra đứng ngoài hàng hiên. Một thiếu nữ xinh đẹp vóc dáng hao hao Kim Liên thong thả từ nhà trong đi ra, khẽ nghiêng mình chào Cam, Lã rồi vào thẳng quầy hàng ngồi.

Từ ngoài sân, một người nhỏ nhắn trạc ngoại tứ tuần, bước lên thềm gạt chân đầy bùn, rũ tấm khăn bằng da che mưa, không để ý đến câu chào thường

xuyên của chủ quán, nói lớn :

- Gớm, lữ quán gì mà mới chập tối đã đóng cổng, bộ không muốn tiếp khách tới trễ sao?

Giản Bình đáp :

- Xin lỗi quý khách, chúng tôi thấy mưa tưởng không ai qua đây nữa. Mời người vào nhà cho ấm. Tửu bảo sẽ lấy lửa sưởi.

- Không cần.

Người đó vào thực phòng nhìn qua mọi người, vắt tấm da che mưa lên thành ghế, đặt gói hành lý đánh thịch một cái xuống mặt ghế.

Giản Bình hỏi :

- Quý khách nghỉ đêm nay tại đây?

- Dĩ nhiên nhưng ăn đã! Đói bụng lắm rồi. Có gì ăn đây?

- Thứ gì cũng có, xin cứ gọi.

- Lấy ba cân thịt bò xào tái và mấy hồ rượu hảo hạng ra đây. Lẹ lên, lấy rượu ra trước, khát quá!

Nói đoạn, người nọ tháo bảo đao ra để lên gói hành lý, kéo ghế ngồi. Tửu bảo đem ba hồ rượu ra.

Nhìn chiếc ly nhỏ, người ấy lắc đầu tặc lưỡi :

- Đổi ly lớn, ngươi định để trùng rượu đục thủng bao tử của ta vì không chờ được sao?

Tửu bảo vội chạy vào lấy chiếc ly khác ra.

Người khách liền rót đầy ly uống ừng ực một hơi cạn và uống luôn ly thứ thứ nhì nữa.

Khà một tiếng khoan khoái, xoa hai tay vào nhau, người ấy khen :

- Ngon! Rượu ngon đấy. Lấy thịt ra mau. Chịu khó hầu cho chu đáo ta sẽ thưởng tiền không thiếu gì trong bọc này.

Mai Nương, Tử Long kín đáo quan sát thấy người đó vận võ phục đen kiểu áo Thanh Hải, Tân Cương dài tới gần đầu gối, dây lưng buộc ngắn không bỏ mối, chân vận ủng da thấp cổ. Nét mặt gầy guộc, râu mép và râu cằm rất lơ thơ, tóc buông xỏa chùm ra sau gáy, ngang đầu chỉ quấn một giải

khăn xanh bạc màu buộc nối ra trước gáy. Dáng người và cử chỉ có vẻ cổ quái khác thường.

Giản Hà Cô, vì chính nàng, ngồi sau quầy hàng lặng lẽ nhìn Cam Tử Long không hề chớp mắt.

Lã Mai Nương mỉm cười, nói nhỏ :

- Sư huynh à, chị em họ Giản đến đánh nhau vì sư huynh mất. Lữ quán này kỳ quá! Hai thiếu nữ lẳng lơ và mới đây thêm một tửu vương quái khách.

Tử Long gật đầu :

- Miễn là chúng ta không quái như họ là được rồi!

Lúc đó, Giản Kim Liên bưng khay cháo gà và mấy thứ gia vị lên.

Nàng mở nắp liễn ra khói bốc thơm nực, tự tay vớt gà ra tô lớn và múc cháo ra chén cho Cam, Lã. Nàng vừa làm vừa nhìn Tử Long :

- Tự tôi nấu đó, mời quý khách xơi đi kẻo nguội. Có cần tôi ngồi đây hầu tiếp không?

Tử Long lắc đầu :

- Khỏi phiền cô nương, sang tiếp ông khách bên kia kìa.

Giản Kim Liên nguýt dài, cầm khay không đi thẳng vào nhà trong.

Ở thồi bên kia, quái khách ngốn thịt như vòi voi ngốn lá và chỉ trong chốc lát uống hết ba hồ rượu lớn và ăn hết năm cân thịt.

Vỗ bụng đứng lên, quái khách gọi tửu bảo :

- Sẵn phòng chưa? Có cháy nhà cũng mặc, no nê rồi nay ta đi ngủ không ai được quấy rầy nhé.

- Dạ, sẵn sàng rồi, để con mang hành lý giúp.

- Khỏi cần, mặc ta. Ngươi đi trước dẫn đường.

Biết trong giới giang hồ không thiếu dị nhân quái khách, Song hiệp không để ý thản nhiên ăn như thường.

Bỗng Giản Hà Cô đon đả đi ra đứng bên thồi :

- Quý khách cần lấy thêm gì nữa không?

Tử Long ngửng đầu nhìn kỹ thấy Hà Cô còn ưa nhìn hơn Kim Liên :

- Ăn hết hai con gà lớn và một liễn cháo, chúng tôi đủ no rồi, cảm ơn.

- Trông nhị vị đây quen mặt quá, có lẽ thiếp đã được gặp ở đâu rồi?

Mai Nương cười khẩy :

- Chúng tôi tuy chưa biết được nhiều nơi, nhưng những nơi đã từng đi qua, chắc chắn không được gặp cô nương lần nào. Chắc chắn như vậy đó.

Giản Hà Cô đưa mắt lừ lừ nhìn Mai Nương :

- Trong thiên hạ thiếu gì người giống nhau, nếu tôi không lầm chắc cũng không phải là một lỗi lớn để cô nương phải bận tâm không vui.

Mai Nương phì cười :

- Nghĩ lầm đó! Nếu tôi gắt gao thì chắc lệnh biểu tỉ đã bị mất vui từ lâu rồi! Muốn điều cho nữa, xin cứ tự nhiên. Hoặc tôi, hoặc tiên sinh đây rất sẵn lòng trả lời.

Hà Cô lạnh lùng đáp :

- Hỏi có vậy, không phải thì thôi.

Nói đoạn nàng nguây nguẩy trở bước. Cam Tử Long lẳng lặng tủm tỉm cười nhìn theo thiếu nữ họ Giản.

Uống trà xong, Cam, Lã về phòng… Mưa đã tạnh hẳn. Trời tối như mực. Làn chớp sáng lóe thỉnh thoảng lại vạch ngang trời u ám. Kim Liên ngồi ở nhà trong chống nạnh đăm đăm nhìn ngọn đèn lồng kính trắng, Hà Cô hầm hầm bước vào. Giản Kim Liên ngước mắt hỏi :

- Thế nào, có đạt ý nguyện không?

Hà Cô ngồi phịch xuống ghế :

- Chàng trai coi ưng mắt quá, chưa bao giờ gặp được một hảo nam tử như y, chẳng lẽ bỏ qua thì uổng! Dụ dỗ được y cũng không khó khăn gì đâu, hiềm gì con bé ấy có vẻ ghen ghen chắc không phải anh em, biểu muội có nhận thấy không?

Hà Cô đứng vùng lên đi đi lại lại trong phòng, cặp mày liễu cau hẳn lại :

- Còn nhận thấy chi nữa. Nó vừa nói xa xôi mấy câu khiến ta tức điên ruột đây nè!

Kim Liên chậm rãi :

- Coi nó có bản lãnh đó.

Hà Cô dậm chân :

- Vì thế chúng mình mới theo đúng nguyên tắc quyến rũ tên mỹ nam tử để cho cả hai cùng nhập hội. Với sắc kiều diễm ấy, đứa con gái sẽ rất đắc lực, có phần hơn cả hai chị em ta. Còn tên nam tử chắc cũng chẳng kém, lợi cho hội mà… tiện cả cho ta, phải không?

Kim Liên gật đầu, im lặng, Hà Cô nói tiếp :

- Bây giờ, xôi hỏng bỏng không, cả hai đứa cùng không chịu, chi bằng phải hạ thiếu nữ đi thì may ra giữ nổi anh hùng kia. Tiếc quá! Nếu cứ nghe tôi phục thuốc mê cho cả hai, mọi việc sẽ định sau có hơn không? Chắc sáng mai chúng sẽ khởi hành. Làm thế nào bây giờ?

- Phục muội hương thủ tiêu thiếu nữ cũng được chớ sao?

- Ờ, biểu muội nói phải. Lát nữa thử xem…

Hai chị em Kim Liên, Hà Cô đang bàn tán thì Giản Bình đi tới :

- Các con bàn chuyện gì sôi nổi vậy?

Hà Cô nói :

- Chuyện hai nam, nữ thanh niên khách trọ đó, phụ thân à. Chúng đem theo nhiều của cải lắm. Không toan được việc nọ thì phải tính việc kia chớ. Bỏ uổng quá. Kim Liên tính dùng muội hương đêm nay để bắt cả đôi.

Giản Bình gật gù :

- Hai con nên tiểu tâm. Hai đứa ấy chẳng phải tay vừa đâu. Còn tên uống hết ba vò rượu lớn nữa, khăn gói nặng lém, nhân dịp ta hành động luôn thể.

Giản Kim Liên nói :

- Tên tửu quỷ ấy thì không cần dùng đến muội hương nữa. Uống hết ba hồ lớn, tửu lượng cao đến mấy cũng bị say như chết, huống hồ lại còn có thuốc mê nữa. Tới trưa mai vị tất nó đã tỉnh!

- Chưa chắc như thế đâu, điệt nữ ạ. Tên ấy xem chừng cũng quái lắm. Kẻ đã uống nổi một lúc ba hồ rượu lớn, lục phủ ngũ tạng quen với hơi rượu rồi, vị tất y đã say nhiều! Cẩn thận là hơn.

Nói về Song hiệp khi về đến phòng, cài then trong lại cẩn thận, Mai Nương hỏi :

- Hai con yêu nữ họ Giản cố ý làm sư huynh mê luyến tất phải có mục đích gì! Nếu chúng chỉ đa tình, trăng hoa không thôi thì trên quãng đường này thiếu gì khách viễn du dễ dãi hơn sư huynh! Khó hiểu thật.

Cam Tử Long nói :

- Hơi đâu nghĩ tới mấy đứa ấy? Sửa soạn đi nghỉ sớm mai lên đường cho khỏe.

Dứt lời chàng đi lại chỗ để hành lý định lấy áo thay, Mai Nương gọi giựt lại :

- Thong thả, đừng cầm vào bọc hành lý, để ngu muội xem đã.

Tử Long ngạc nhiên :

- Ủa! Có sự gì vậy, hiền muội?

Không trả lời, Mai Nương nhìn qua hai bọc hành trang rồi nói :

- Hồi nãy, lúc sư huynh ra ngoài thực phòng trước, tiểu muội để bọc hành lý của sư huynh xuống dưới bọc hành trang của tiểu muội cố ý đánh dấu xem kẻ nào có lẩn vào trong phòng này xét không. Bây giờ, sư huynh hãy trông sự thay đổi.

Cam Tử Long nhìn kỹ thấy trái ngược hẳn. Bọc hành lý của Mai Nương đã do bàn tay vô hình nào đặt xuống dưới. Chàng nói :

- Lạ quá nhỉ. Cửa phòng khóa ngoài hẳn hoi còn ai vào được đây nữa? Tiểu muội cố ý đánh dấu để thử mà!

- Hay là có kẻ dùng chìa khóa riêng lẻn vào phòng trong khi bọn ta dùng bữa ngoài quán.

- Cũng không phải. Vì khi khóa cửa phòng tiểu muội có để đấu cả chìa khóa. Vừa rồi lại vẫn nguyên dấu cũ. Như vậy nghĩa là có kẻ nào đã vào phòng này mà không đi qua lối cửa…

- Do đó, sư muội dự đoán là kẻ gian đã đi vào căn phòng này bằng lối khác, vì cửa sổ thì vẫn y nguyên cài then và cửa ra vào vẫn khóa?

Mai Nương gật đầu :

- Chính vậy đó!

- Không lẽ chúng biết tàng hình sao? Hay kẻ gian đã vào bằng lối bí mật?

- Điều thứ nhì thì đúng hơn. Ta thử tìm coi.

Nói đoạn, Mai Nương khêu to bấc đèn rồi cầm đèn cùng Tử Long soi khắp mặt đất căn phòng.

Không có dấu vết chi lạ, Tử Long nói :

- Ta quên chưa soi bốn mặt tường. Nào thử coi!

Song hiệp một lần nữa soi khắp các mặt tường. Khi vào tới bức tường trong căn phòng tắm, Mai Nương chợt thấy một viên gạch hơi so le không ăn khớp với mặt tường, liền bảo Tử Long :

- Có lẽ đầu mối cơ quan đây rồi!

Tử Long nhận xét cẩn thận, đoạn bắc ghế cho vừa tay, tay ấn thử vào viên gạch đó. Mai Nương nhìn quanh không thấy gì lạ, bèn chạy ra phòng ngoài thì mừng rỡ reo nhỏ :

- Ô! Đây rồi!…

Tử Long vội chạy trở ra. Mai Nương chỉ chiếc án nơi có đặt hai gói hành lý, đã chệch hẳn sang bên nhường chỗ cho một miệng hầm hình chữ nhật lớn bằng mặt án :

- Chúng đã thừa dịp anh em ta dùng bữa ngoài thực phòng, lẻn qua lối địa huyệt vào đây dò xét xem có nhiều vàng bạc trong gói hành lý hay không mới ra tay.

- Bọn này ghê gớm thật! Bây giờ vận động cơ quan lại như cũ, chờ khuya ta xuống địa huyệt do thám xem sao nhé?

Mai Nương khen phải. Tử Long trở vào phòng tắm ấn lên viên gạch như lúc trước rồi chạy ra ngoài xem. Cửa hầm từ từ di chuyển lại chỗ cũ rồi thụt xuống ngay mặt gạch khít khao như thường, nhìn kỹ mới thấy vết theo đường gạch lát. Chàng tặc lưỡi khen :

- Ai ngờ một tửu quán bề ngoài tầm thường thế này mà lại được tổ chức tinh xảo đến thế!

Mai Nương nói :

- Chắc căn phòng nào cũng có lối xuống địa huyệt. Không hiểu gã tửu vương hồi nãy có biết đường phòng bị không? Thấm rượu say như chết rồi

cũng chưa biết chừng!

- Không cần uống nhiều rượu mới say, tất trong rượu có thuốc mê.

- Gã đến tô thịt lớn gã cũng ngốn ngấu như voi cuốn lá có lẽ cũng là thịt người. Cũng may sư huynh lại bảo nấu cháo gà, nếu không chúng ta cũng ăn phải thứ thịt đó rồi!

Tử Long suy nghĩ giây lát :

- Chưa chắc gã tửu vương đã ăn nhằm thịt người, có lẽ vì y gọi thịt bò ăn nhiều như vậy tất phải hiểu chứ? Hiền muội che ngọn đèn đi để ngu huynh xem gã ở căn phòng nào.

Chờ Mai Nương đem ngọn đèn khuất hẳn vào phòng tắm, Tử Long nhẹ theo tay mở cửa lẻn ra ngoài hành lang tối om. Nép người vào tường chàng định thần nhận xét rồi lần sang cửa phòng bên áp tai nghe ngóng nhưng chàng biết căn phòng đó trống vì từ căn thứ ba vọng ra tiếng ngáy đều đều. Tức thì, bước nhẹ sang căn đó, chàng khẽ gõ vào cánh cửa. Tiếng ngáy vẫn đều đều như thường. Tử Long gõ cửa mạnh hơn. Như truyền cảm, tiếng ngáy càng lớn hơn. Biết dù có gõ nữa cũng vô ích, chàng trở về phòng. mai Nương mở cửa hỏi :

- Thế nào? Gã say rượu ngáy bên này cũng nghe tiếng.

- Gõ cửa hai lần. Không biết y ngủ say thật hay giả đò?!

- Thôi mặc, tùy cơ ứng biến. Nghỉ ngơi, lát còn hành động hả sư huynh.

Để nguyên y phục, hai người tháo kiếm ngồi xuống bên giường nhắm mắt định thần. Chợt nghĩ ra điều gì, Tử Long móc túi lấy ra một liều thuốc đưa cho Mai Nương :

- Sư muội cầm sẵn thuốc giải mê phòng khi chúng có muội hương.

Song hiệp ngồi dưỡng thần đến ngót canh ba cũng không thấy động tĩnh gì cả. Tử Long ghé tai Mai Nương :

- Khuya rồi, yên lặng quá!…

Chàng vừa dứt lời thì Mai Nương bỗng nắm chặt lấy tay chàng mà rằng :

- Nghe kìa, y như vừa có tiếng mở cổng quán. Ta lên nóc nhà xem sao?

Hai người lặng lẽ đeo kiếm lên lưng, mở cửa, băng qua lan can ra vườn,

phi thân lên nóc nhà chuyền ra mái trước thì vừa kịp thấy toán đông độ năm, sau người từ sân trước quán đi khuất vào dưới mái. Chính Giản Bình cầm đèn lồng gài then cổng quán rồi vào sau cùng. Đứng trên nóc, Cam, Lã căn cứ theo hình thể mái nhà mới nhận ra Nhu Lâm điếm rộng rãi. Nóc bên hữu ăn sâu vào phía sau vườn tới ngót trăm thước nữa. Đoàn người đi vòng hành lang bên hữu vào phía trong. Song hiệp đi lần theo mái lắng tai nghe rõ ràng tiếng Giản Bình.

- Sao các giáo hữu tới trễ hơn thường lệ vậy? Tôi tưởng đã có sự gì cản trở.

Một người đáp :

- Cơm mưa hồi chập tối lớn quá, nước động thành vũng không đi lẹ được. Các giáo hữu khác đến đủ chưa? Có khách trọ không?

- Đủ rồi, họ vừa xuống địa đường xong. Có ba người khách trọ, giờ này chúng ngủ say rồi.

Đồng bọn vào nhà, đóng cửa lại.

Tử Long nói nhỏ :

- Chúng họp nhau dưới địa đường, ta đề phòng noi theo địa huyệt xem thế nào nhé?

- Phải đó.

Hai người theo lối cũ về phòng, Mai Nương nói :

- Chờ một lát cho chúng an vị hãy xuống kẻo đụng độ.

Tử Long nói :

- Bên căn thứ ba, gã tửu vương cũng không ngáy nữa, kỳ quá!

Chờ lát sau, chàng vào phòng tắm vận động cơ quan. Miệng hầm từ từ mở ra. Nằm sát trên miệng hầm, Cam, Lã nhìn xuống huyệt tối nhận ra có bực gạch dẫn xuống địa huyệt sâu độ một trượng. Hai người noi theo bực gạch xuống tới mặt đất. Lãnh khí bốc lên rợn người. Địa huyệt khá rộng, một đầu dẫn ra phía ngoài, một đầu ăn sâu vào lối trong. Tử Long đi trước lần vào trong. Mai Nương đoạn hậu.

Ánh sáng rất lờ mờ không hiểu từ đâu rọi ra. Đi được độ hai mươi bước,

địa huyệt rẽ thước thợ quắt sang phía hữu.

Nguyên khúc này có tất cả ba bực thang ăn thông lên ba căn phòng khách trọ. Song hiệp noi theo khúc rẽ. Ánh sáng tuy lờ mờ nhưng vẫn tối hơn trước. Hai người lặng lẽ như hai bóng ma đi được độ năm sải tay thì tới khúc rẽ tay tả, con đường phía trước mặt có lẽ ăn thông sang trái bên hữu tửu điếm.

Ánh sáng xuất phát từ cuối địa huyệt tay tả, và cùng từ hướng ấy có tiếng người vọng ra. Tử Long vẫn dẫn đầu đi thẳng vào trong cùng lối có ánh sáng được độ vài chục bước thì tới cuối địa huyệt. Giáp vách bên hữu có cánh cửa gỗ khép dở dang. Nhìn lại phía sau, chắc chắn không có ai theo, Cam, Lã cùng ghé nhìn qua khe cửa, bên trong là một căn phòng lớn bài trí trang nghiêm, đèn thắp sáng choang. Một toán độ hai chục người, ngồi trên bốn hàng ghế dài kê ở giữa phòng, xây lưng lại phía cửa, người nào cũng võ trang đoản khí. Trong căn phòng, giăng một lá cờ màu xanh dương cực lớn có hình bông sen trăng, trên bục dưới lá cờ, Giản Hà Cô vận đạo bào trắng ngồi sau chiếc án thư có bày văn phòng tứ bửu. Ngay đầu án bên tả, Giản Kim Liên trang phục y hệt Hà Cô, ngồi ghi chép những gì vào một cuốn sổ lớn. Giản Bình ngồi ở đầu án bên hữu.

Song hiệp lắng tai nghe Hà Cô lúc đó đang nói dở dang :

- … nhân phiên họp hôm nay, tôi báo cho các giáo hữu rõ Thanh huyện hiện đã có được bao nhiêu người nhập giáo rồi. Vậy yêu cầu quý vị lập mỗi người một bản kê khai để tôi có thể căn cứ vào đó làm tờ phúc trình tổng quát về sự bành trướng của giáo phái trong khu vực này. Căn cứ vào bản phúc trình của tôi, Lưu thủ lãnh sẽ tùy giáo công tặng thưởng và mời ba người đầu bàng về họp mặt.

Mọi tổn phí về cuộc hành trình đều do Lưu thủ lãnh đài thọ. Điều đáng chú ý hơn cả là ba người đứng đầu bảng sẽ được lên chức khu trưởng đứng đầu giáo phái tại một huyện lân cận Sơn Thành. Vậy yêu cầu quý hữu đừng bỏ uổng dịp hiếm có này…

Không muốn nghe hơn nữa vì đã nhận thức được vị trí của Giản Bình, Hà Cô và Kim Liên là nhân viên của đảng Bạch Liên giáo hành động dưới sự

điều khiển của Lưu Chí Hiệp, viên thủ lãnh mà triều đình nhà Thanh muốn tiễu trừ. Song hiệp bấm nhau ra hiệu rút lui theo đường cũ về phòng. Tử Long vận dụng cơ quan đóng miệng địa huyệt lại như cũ.

Lã Mai Nương nói :

- Thế ra Bạch Liên giáo vẫn ưa dùng phụ nữ có sắc để lôi cuốn kẻ nhẹ dạ vào đảng như thường.

- Thực sự đảng ấy vô hại cho chính quyền Thanh triều, và trái lại có hại nhiều cho Hán tộc. Tuy việc luyện tập võ thuật là một phần trong chương tình hành động của giáo phái ấy nhưng không hiểu vì lẽ gì họ lại chuyên về bàng môn tà đạo mở rộng giáo hội trong dân gian, mê hoặc quần chúng sai lạc hẳn tôn chỉ chính đạo. Còn về phần chính trị, các vị như Chiêu Dương thiền sư và Lã Tứ Nương đại sư, cũng không nhận thấy Bạch Liên giáo có chính sách bài Thanh. Như vậy triều đình nhà Thanh bài trừ giáo phái ấy há chẳng thất sách lắm ư? Trái lại đáng lẽ người Mãn phải làm thinh mặc cho Bạch Liên giáo bành trướng. Người Hán càng bị mê hoặc bao nhiêu thì quan lại Thanh triều càng dễ trị bấy nhiêu! Sư muội có đồng ý với ngu huynh về điểm đó không?

Lã Mai Nương gật đầu :

- Sư huynh suy luận xác đáng lắm. Các tiền triều Hán tộc diệt trừ Bạch Liên giáo cốt để tránh cho nhân gian khỏi bị bọn bàng môn tả đạo mê hoặc, khiến dân trí do đó bị thấp kém. Nay người Mãn cũng bắt chước tiễu trừ giáo phía ấy, tức là họ không hiểu các chi tiết phản tiến hóa của Bạch Liên giáo rồi!

- Nếu giáo phái ấy cũng lấy võ thuật làm căn bản như các môn phái khác, truyền bá cách tập luyện công phu cho mọi người thì Hán tộc sẽ có nhiều võ công oanh liệt, mạnh biết nhường nào. Thật đáng tiếc!

- Như lữ quán Nhu Lâm này chẳng hạn, tiểu muội còn nghi bọn Giản Bình, Hà Cô, Kim Liên đã lợi dụng vị trí truyền bá đạo của chúng để làm hắc điếm sát hại khách đoạt của cải để làm giàu đó. Nếu đúng như vậy, sư huynh sẽ xử trí ra sao?

Cam Tử Long nghiêm nét mặt :

- Còn xử trí ra sao nữa nếu không coi chúng là lục lâm đại đạo?

Mai Nương ranh mãnh :

- Sư huynh có nỡ hạ kiếm xuống hai chiếc cổ nõn nà của giai nhân không?

- Ủa sư muội nói lạ! Trường kiếm Huyền Tiễn của gia phụ truyền lại chưa bao giờ biết dung thứ kẻ bất lương. hơn nữa, sau mười năm trường đẳng đẵng thọ huấn công phu trên Mã Dương cương, mục đích của ngu huynh là moi gan kẻ thù cha, sau nữa trong bước giang hồ diệt gian trừ ác há chẳng phải tôn chỉ của môn phái chung hai ta đó ư? Kẻ anh hùng nói như dao chém thạch, huống hồ hai ta đã có lời nguyền trước mặt nhị vị sư phụ chí tôn chí chính?

Mai Nương mỉm cười duyên dáng làm lành :

- Tiểu muội thử lòng xem sư huynh có lùi bước trước sắc đẹp của Bạch Liên nữ quái đó thôi!… Thật ra bao giờ tiểu muội cũng rất mến phục chính tâm hào khí của bạn đồng môn… Xin lỗi nhé.

Nói đoạn, nàng chăm chú nhìn vào khoảng không như thả hồn theo đuổi một ý tưởng gì kín đáo… Nếu đủ ánh sáng, Cam Tử Long sẽ nhận thấy đôi má mịn màng của cô bạn cân quắc anh thư bỗng đỏ như trái đào mới chín. Liếc nhìn khuôn mặt trái xoan đẹp như vẽ của Lã Mai Nương, chàng thiếu niên anh tuấn họ Cam tủm tỉm nở nhẹ nụ cười sung sướng trong bóng tối.

Hai người cùng im lặng hồi lâu, bỗng Tử Long nói :

- Kìa sư muội, lắng nghe!… Chúng họp xong ra về thì phải?…

- Đúng rồi! Ta đi nằm chờ xem bọn họ Giản hành động thế nào và sẽ ứng biến theo.

- Sư muội để ý phía cửa nhé, ngu huynh chú ý miệng địa huyệt. Có sự gì lạ ta sẽ giơ tay ra hiệu nhé.

Song hiệp đeo lại bảo kiếm ra trước ngực, ngả lưng xuống giường. Hồi lâu, bỗng có tiếng chân rất nhẹ phía ngoài cửa sổ rồi từ kẽ cửa ló ra một chấm lửa đỏ bằng đầu cây nhang, làn khói nhẹ tỏa vào trong phòng. Mai Nương nhận xét rõ ràng biết là có bàn tay bí mật nào đó ở phía ngoài đang thả muội hương qua khe cửa sổ. Nàng giơ tay ra hiệu chỉ về phía đó. Tử Long biết vậy

nhìn theo. Hai người nhét thuốc giải mê vào mũi, đặng nằm im chờ đợi. Lát sau, phía ngoài cửa sổ, tiếng chân lại rón rén bước đi. Đoán rằng tên gian đạo đã gài cây nhang vào khe cửa rồi bỏ đi, Mai Nương chồi dậy, đi nhẹ không một tiếng động đến cửa sổ tắt cây nhang, đoạn trở lại giường vẫy tay gọi Tử Long. Chồi nhẹ dậy, Tử Long từ từ mở khóa cửa phòng, khi cần tới ra ngoài cho dễ dàng.

Trong khi ấy, Mai Nương đứng ngay bên chiếc án thư, lối xuống địa huyệt. Chờ một lát sau, khi khói muội hương đã tan hết, Song hiệp lấy mồi thuốc giải mê ở mũi ra thì vừa lúc miệng địa huyệt từ từ mở. Mai Nương và Tử Long vội đứng núp vào trong cửa phòng tắm hé mắt nhìn ra. Ánh đèn từ dưới địa huyệt chiếu lên căn phòng đồng thời vọng lên tiếng người nói đủ nghe :

- Hai người sang căn phòng thứ ba trói thằng ma men lại. Còn hai đứa phòng này chắn chắn bị muội hương mê man rồi. Điêu Ngũ và Triệu Thất lên trói chúng lại, khiêng thiếu nữ về phòng cho ta!… Hai bọc hành lý cứ để đó, ta lên sau.

Điêu Ngũ, Triệu Thất không e dè, vượt các bực gạch lên thẳng trên phòng, tên nào cũng lăm lăm cầm đao và một cuộn dây thừng. Nhưng khi chúng nhận ra có hai cái giường tranh tối tranh sáng, trống trơn, giựt mình chưa kịp nhìn quanh thì đã bị hai bàn tay sắt nắm chặt lấy cổ siết mạnh. Máu dội lên đầu khiến chúng bị ngất lịm…

Mai Nương, Tử Long đỡ lấy hai thanh đao cho khỏi bị rớt xuống gạch đoạn nhấc bổng Điêu Ngũ và Triệu Thất lên đặt nằm dài trong phòng tắm. Song hiệp hành động rất nhẹ, không một tiếng động nhỏ. Vừa xong thì có tiếng gõ cửa.

Có lẽ vì không thấy trả lời nên người nào đó đẩy mạnh. Then trong đã được Tử Long rút ra từ hồi nãy, hai cánh cửa tự khắc bung nhường lối cho ba người, dao tuốt trần bước vào. Giản Bình đi trước. Không thấy bộ hạ đâu mà ngay giữa khuôn cửa nhà tắm cặp thanh niên nam nữ đang đứng lù lù sẵn sàng chiến đấu, ba tên cùng giựt mình chạy trở ra.

Nhưng Cam Tử Long đã đuổi theo quát :

- Tặc đạo lừa sao nổi ta!

Ra tới hành lang, Giản Bình múa đao chém Cam Tử Long miệng quát :

- Đừng hòng ra khỏi nơi đây. Coi này!…

Tử Long dùng thanh đao vừa đoạt được gạt mạnh. Chát!… Đao của họ giản bật ngược hắn lại, suýt vuột khỏi tay. Giản Bình khen :

- Khá lắm!

Tử Long cười :

- Biết người biết của đấy!

Chàng hoa đao nhằm ngực đối phương xỉa luôn một nhát. Giản Bình bị lỗi bộ lùi hẳn lại hai ba bước. Hai tên đi theo thấy vậy nhảy vào tương chiến cản Tử Long. Nhưng họ Cam đã thâu đao lại, lia luôn hai lát tấn công liền, buộc hai tên kia phải thoái bộ trước thế đòn bay bướm ấy. Thừa dịp tốt, Tử Long nhằm tên gần nhất phóng luôn thanh đao. Lưỡi đao xẹt như làn chớp cắm phập vào tên ấy.

- Chao ơi!…

Tên trúng tử thương chỉ kịp kêu lên một tiếng đau đớn, lảo đảo vướng phải lan can té lộn ngược ra ngoài vườn, hết thở. Giản Bình và tên còn lại nghiến răng xông vào chém địch thủ. Tử Long thoái bộ tránh đòn. Hai lưỡi đao chém hụt chỉ cách mặt chàng chừng một gang tay.

Chàng thoái luôn hai ba bộ nữa tuốt kiếm ra. Tên còn lại ham đòn xông tới bổ thượng một lát đao nhằm đỉnh đầu đối phương. Chỉ chờ có thế, trong khi thanh đao địch còn đang giơ cao, Tử Long lẹ như cắt quay người lại, thích luôn mũi kiếm trúng yết hầu địch. Tên nọ té vật sang bên dãy dụa, huyết phun lênh láng. Thế kiếm của Tử Long vừa dùng là Thái Dương Hồi Mã Kiếm do bà Lã Tứ Nương, kiếm khách Nga Mi sơn truyền dạy. Tùy theo từng trường hợp, người sử dụng thế võ danh gia đó có thể hoặc đâm hoặc chém địch thủ không chừng.

Đó là một thế trong bài danh kiếm Thái Dương truyền lại bởi Lam Y đại sư, thủy tổ phái Nga Mi, một nhân vật hữu danh sống một trăm hai mươi hai

tuổi, đã từng biết đến sáu đời vua nhà Minh, kể từ đời Thành Tổ Vĩnh Lạc đến Minh Hiến Tông hiệu Thành Hóa.

Hạ xong kẻ địch thứ hai, Tử Long ào ạt tấn công nhằm Giản Bình hạ luôn mấy lát kiếm cực kỳ dữ dỗi, dồn y vào cuối hành lang. E hành lang địa thế khó xoay xở, Giản Bình liền nhảy qua lan can ra vườn.

Tử Long toan đuổi theo thì từ trên nóc nhà bỗng có tiếng người nói :

- Đại hiệp nhường tên này cho tôi, đánh thế đủ rồi. Xuống ngay địa huyệt còn việc khác.

Dứt lời có một bóng người nhảy từ nóc nhà xuống hoa đao chém họ Giản. Cam Tử Long nhận ra gã tửu vương say rượu hồi chập tối! Chàng liền trở vào phòng, không thấy Lã Mai Nương đâu cả.

Tử Long theo lối cũ đi vào căn địa đường có đảng viên Bạch Liên giáo họp hồi nãy. Lúc qua chân bực gạch dẫn lên căn phòng của gã tửu vương chàng nhìn lên thấy miệng địa huyệt cũng đã mở rộng nhưng bên phòng mình.

Bỏ qua, chàng chạy thẳng vào địa đường, vắng ngắt. Đảo qua một vòng không thấy gì lạ, chàng chạy ngược trở ra vì không thấy Mai Nương. Lúc này mỗi khúc quanh trong địa huyệt đều có treo một chiếc đèn lồng nhỏ đủ sức soi sáng lối đi. Qua mấy khúc quanh nữa, tiếng sát phạt mỗi lúc một gần. Tử Long thận trọng cầm trường kiếm phòng vệ. Đi qua khúc chót, Tử Long theo địa huyệt vào tới một địa đường rất lớn. Tiếng sát phạt vọng ra từ đó, dữ dội…

Nói về Mai Nương khi thấy Tử Long đuổi theo Giản Bình và hai đồng lõa, nàng thấy không cần phải theo giúp vì thừa hiểu tài sức bạn đồng môn.

Nhìn xuống địa huyệt thấy sáng rõ lối đi, nàng không do dự lần xuống bực gạch theo đường cũ vào căn phòng họp nhưng ở đó vắng tanh nên nàng trở ra.

Chẳng ngờ khi vừa qua bực gạch nàng chợt thấy tiếng động nhẹ sau lưng, quay phắt lại vừa kịp thấy hai tên bị đánh ngất hồi nãy đã tỉnh dậy lẻn xuống núp sau bực gạch từ bao giờ, cầm dao găm định đâm mình. Nổi giận vì đã

than chết mà chúng lại trả ơn bằng cách đâm lén, Mai Nương lia luôn một lát kiếm lẹ như chớp vào yết hầu cả hai đứa. Đoạn không thèm ngó lại nữa, nàng thoăn thoắt lần theo địa huyệt ra phía ngoài. Khi tới gần căn địa đường lớn thì vừa lúc Hà Cô, Kim Liên từ đó bước ra.

Giản Hà Cô cười gằn ghê rợn :

- A! Yêu nữ này còn tỉnh và thoát ra đây à? Tình lang của mi đâu rồi? Phải biết gặp ta thì không có lối thoát đâu nhé!

Mai Nương mắng lại :

- Bây tài nghệ được bao nhiêu mà đòi chắn lối ta? Ngờ đâu bọn Bạch Liên giáo chúng bây buôn nữ sắc mà lại mở luôn cả hắc điếm nữa! Coi kiếm đây!

Tức thì, Mai Nương nhào tới bóc kiếm đánh liền. Bỏ chỗ hẹp, hai chị em họ Giản chạy lùi vào địa đường.

hà Cô nói :

- Yêu nữ vào đây, đấu với bản cô nương trăm hiệp chơi!

Ba người rượt nhau đến giữa địa đường rộng lớn. Hà Cô xốc song đao vào trận. Kim Liên cũng hơ song tiên trợ giúp Hà Cô.

Mai Nương cười rộ :

- Chấp cả hai chúng bây. Ráng cẩn thận, nghe!

Tức thì nàng đảo bộ uyển chuyển, hoa kiếm báu vùn vụt rít lên tựa gió, đánh đỡ cực kỳ mãnh liệt. Thanh trường kiếm Yểm Nhật loang loáng tỏa ra làn lãnh khí ghê người, quằn quại tựa giao long quẫy khúc đánh bạt cả song đao lẫn song tiên khá lợi hại của chị em họ Giản sang bên.

Nguyên trong giáo giới Bạch Liên, Hà Cô và Kim Liên đều nổi danh võ dũng sắc tài rất được thủ lãnh Lưu Chí Hiệp và các đảng viên chuộng nể. Cũng vì thế mà hai người có ý kiêu ngạo, khinh thường nữ giới ít kẻ bằng mình. Chẳng ngờ gặp phải Lã Mai Nương, một danh đồ Bắc phái Sơn Đông dày công luyện tập, nên hai người dù trổ hết tài năng cũng khó lòng cầm cự chớ đừng hòng thắng.

Tuy vậy, Hà Cô và Kim Liên không nao núng, trổ hết tài năng đánh lại. Ba món võ khí va chạm chan chát. Ba viên nữ tướng hằm hè quyết đánh tạo

nên một trường chiến đầu hồi hộp, dữ dội. Khi địa đường ấy có bực gạch thông lên hậu phòng tửu quán.

Bọn tửu bảo vốn cũng là đảng viên Bạch Liên giáo trá hình, nghe có tiếng sát phạt dưới phía hầm, bèn hò nhau vác khí giới kéo xuống đánh giúp. Chúng vây trong Mai Nương vào giữa. Nữ hiệp họ Lã vừa đánh vừa cười lanh lảnh :

- Bây càng đông càng tốt! Coi đây!

Tức thì lưỡi kiếm yểm Nhật vụt ra chập chờn tựa chớp giựt, lia trúng đồng loạt hai tên tửu bảo, rạch đứt ngang ngực.

Trúng thương nặng, hai người té vật ra sau rên siết quằn quại, hai món võ khí rớt xuống gạch loảng xoảng. Mai Nương thừa thế xử một đường Liên Tinh Uyên Ương Kiếm cực kỳ lợi hại đánh bật vòng vây ra tứ phía. Hai tên tửu bảo nữa không kịp tránh bị Yểm Nhật kiếm lia trúng bụng lòi cả ruột ra kinh khủng…

Vừa hay lúc ấy một tiếng quát vang dậy cả địa đường :

- Hay quá! Ta cùng đánh cho vui!

Lẹ làng như con báo, Cam Tử Long nhảy vụt vào hoa kiếm nhập trận.

Đấu với Mai Nương còn chẳng xong, nay lại thêm anh chàng mỹ mạo nam tử oai dũng thế kia, quân bình càng khó giữ. Hà Cô biết vậy nên không do dự cắp song đao nhảy lên miệng hầm tẩu thoát. Thấy vậy Kim Liên cũng liều mạng hoa cặp song tiên mở huyết lộ phi thân lên miệng hầm chạy theo Hà Cô.

Lúc đó, trong địa đường chỉ còn trơ lại hai tên tửu bảo. Chúng sợ hãi vội buông khí giới xin hàng.

Mai Nương nói :

- Sư huynh trói hai tên này lại, tiểu muội lên khỏi địa đường xem tình hình thế nào.

Dứt lời nàng nhảy lên miệng hầm. Phía trên là căn phòng khách bày biện gọn ghẽ, có hai cửa thông sang hai phòng tả hữu và cửa chính. Mai Nương thận trọng vào phòng bên tả. Hai chiếc giường lịch sự đối diện nhau ở hai bên

tường. Trông cách bài trí và y phục treo trên mắc áo, nàng hiểu đó là tư phòng của chị em Hà Cô, Kim Liên. Không thấy gì lạ, nàng qua phòng khách sang căn bên hữu. Vừa hay lúc ấy Tử Long dẫn hai tên tửu bảo bị trói tay lên khỏi miệng hầm.

Mai Nương bắt chúng đi trước dẫn đường. Nàng hỏi :

- Đây là phòng của Giản Bình phải không?

- Dạ. Bên trong là chỗ ở của nhân viên trong quán chúng tôi và hảo phòng.

Chúng dẫn Song hiệp vào phía trong xem xét rồi ra thẳng căn thực phòng bên ngoài cùng.

Trong lúc Tử Long cật vấn hai tên tửu bảo còn sống sót lại, Mai Nương vào phòng mình rồi sang phòng quái khách xem xét. Phòng vắng tanh, hành lý của quái khách cũng biến đâu mất. Nàng trở ra nói với Tử Long :

- Tửu vương có lẽ đi rồi, hành trang không còn trong phòng.

- Sau khi ngu huynh hạ hai tên đồng bọn của Giản Bình y liền nhảy ra vườn thì ngay lúc đó quái khách đứng trên mái bảo ngu huynh nhường Giản Bình cho y. Bởi vậy ngu huynh mới rảnh tay xuống địa huyệt tìm sư muội.

- Kỳ thay, không thấy tử thi Giản Bình, có lẽ y chạy thoát!

Nói đoạn Mai Nương vượt lan can ra nhìn quanh rồi phi thân lên mái nhà. Lúc đó trời đã tảng sáng. Tử thi Giản Bình nằm gục ngay ở chỗ hai mái giáp nhau. Mai Nương tiến tới gần, thấy cái tử thi có một vệt tím bầm. Nàng đạp xác đó ra, không thấy vết thương nào khác cả. Nhìn quanh một hồi, cảnh vật mờ mờ bao phủ bởi một màn sương trắng đục, tiếng gà rừng eo óc gáy xa xa… Nàng bèn nhảy xuống vườn, trở vào hành lang, nói với Tử Long.

- Giản Bình hết thở rồi, bị dọng dao quật trúng gáy.

Tử Long cột hai tên tửu bảo vào lan can, đoạn bảo Mai Nương :

- Sư muội vào phòng kiếm xem có thứ gì điểm tâm được không? Đói bụng quá!

- Phải đó, tiểu muội cũng thấy đói, tối qua ăn cháo nên đói sớm.

Nàng quày quả đi ra lối ngoài.

Trong khi chờ đợi, Tử Long hỏi hai tên tửu bảo :

- Những người hộp đêm qua dưới địa đường từ đâu tới?

- Thưa, họ là các đảng viên ở Sơn Thành huyện.

- Đảng viên Bạch Liên giáo trong khu vực này họp luôn như vậy sao?

- Thưa không. Mỗi tháng họp chính thức một phiên vào ngày cuối tháng thôi. Còn phiên đêm qua họp bất thường do Giản Hà Cô triệu tập.

- Có chuyến nào họp ban ngày không?

- Thưa không, vì e lộ liễu.

- Các ngươi đã hạ sát hết bao nhiêu khách trọ vào lầm điếm này rồi?

- Việc đó là do chủ ý của chủ quán, chúng tôi chỉ biết theo lệnh thôi.

- Giản bình ám hại người ta thế nào?

- Thưa, không phải bất cứ ai cũng bị hại. Chỉ những khách trọ lẻ loi hay ít người, chắc chắn có đem theo nhiều tiền bạc chủ quán mới ra tay. Trong khi khách trọ vô ý để hành lý trong phòng, rồi ra ngoài hàng dùng bữa, chủ quán theo địa huyệt vào phòng thám thử xem có chắc được nhiều tiền mới dùng muội hương làm cho mê đi rồi đem vào khe núi thủ tiêu.

- Chị em Hà Cô, Kim Liên cũng đồng lõa như vậy sao?

- Thưa, hai người ấy mặc ý Giản Bình. Cả hai chỉ can thiệp khi nào có khách trọ là mỹ nam tử được hai nàng đặc biệt chú ý thôi. Trong trường hợp đó khách không bị thủ tiêu nhưng mê luyến sắc đẹp ở lại quán và nhập đảng. Ít lâu sau hai nàng chán liền tìm cách gửi khách về đảng bộ trung ương cho thủ lãnh sử dụng. Nhưng tới khi ấy kẻ kia cũng bạc nhược xác xơ không ra hồn người nữa sau một thời gian truy hoan cùng chị em họ Giản.

Suy tính hồi lâu, Cam Tử Long bảo :

- Chừng nào quan quân tới đây các ngươi cũng cứ như vậy mà khai, nghe?

Hai tên tửu bảo nhăn nhó năn nỉ :

- Xin nhị vị đại hiệp tha cho chúng con, chúng con chỉ là người hành động theo lệnh trên thôi.

Tử Long cười gằn :

- Các ngươi chuyên sát hại người lương thiện nay còn kêu oan nữa ư? Sao không tố cáo hành động bất chính cướp của giết người của họ Giản?

Nói đoạn, chàng bỏ chúng đó, đi thẳng ra quầy hàng tìm giấy bút viết mấy hàng như sau:

“Gởi Huyện quan Sơn Thành,

Nhân qua đây gặp những sự lạ trong Nhu Lâm tửu quán nên chúng tôi buộc lòng phải hành động.

Mong đại quan phái người đến làm biên bản ngay, sẽ hiểu rõ tự tư.

Song hiệp, ký”.

Viết xong, Tử Long bỏ lá thư vào phong bì thì vừa lúc Mai Nương đon đả bê một khay cơm từ trong nhà đi ra. Tử Long ngửng đầu mỉm cười :

- Chà! Nữ hỏa đầu làm món gì ăn đấy?

Bày thức ăn ra thôi, Mai Nương đáp :

- Có cơm chiên thịt gà đây thôi! Vào hỏa phòng thấy còn cơm nguội và thịt gà để sạch sẽ nên tiểu muội chiên ăn cho lẹ.

Tử Long ra khỏi quầy :

- Mùi chiên thơm như đơm vào mũi. Hỏa đầu khéo tay quá!

Mai Nương cười :

- Nào mời… khách quan dùng bữa, chắc chắn không có thịt… người đâu.

Hai người kéo ghế ngồi ăn. Xong, cùng lên ngựa ra đi bất giác gặp một người tiều phu liền kêu lại tặng tiền và nhờ đem thơ lên huyện.

Trước tiệc linh đình, anh hùng biểu diễn công phu
Tặng ngọc kỳ lân, tửu vương lộ chuyện cường tặc

Chờ tiều phu đi khuất, Song hiệp thúc ngựa lên đường rong ruổi. Mai Nương nói :

- Thái độ của gã vua rượu hôm qua kỳ cục nhỉ. Gã bỏ đi lúc nào không hay, e chúng ta làm quen sao?

- Ngu huynh vẫn tiếc không được quen biết danh hiệu của nhân tài ấy.

- Đêm qua y cố ý ngáy lớn để lừa bọn người tửu quán. Y uống rượu khá nhiều mà vẫn tỉnh.

Một hôm, hai người đi tới Lạc Dương vào thẳng trong thành tìm quán trọ.

Thấy trời còn sớm, Tử Long rủ Mai Nương ra phố tìm mua lễ vật tặng Quá Vân Long Tần Khánh.

- Sư huynh định mua thứ gì?

- Mua đồ sứ cổ và đặt một bức trướng Ngũ tuần Đại khánh.

Hỏi thăm đến tiệm bán đồ cổ, Cam, Lã vào xem hàng. Chủ tiệm, một lão trượng đạo mạo, niềm nở tiếp đón :

- Nhị vị định kiếm thứ gì? Tống, Nguyên hay Minh? Quý vật cận đại bổn tiệm cũng có.

Tử Long đáp :

- Chúng tôi xem thứ gì vừa ý sẽ mua.

Trong tiệm trưng bày la liệt đủ mọi thứ lớn, nhỏ, từ độc bình, song bình cao bằng đầu người đến những cổ vật nhỏ li ti không thiếu thứ gì. Nhằm một chiếc khay đựng bộ đồ trà tuyệt đẹp, Tử Long hỏi lấy xem. Lão trượng mở tủ kính lấy khay trà ra đặt lên án :

- Thưa, thứ này là sứ men đá Giang Tây. Trông dầy thế này nhưng nhẹ lắm, quý vị cầm thử coi.

Cam, Lã cầm thử từng thứ một, quả nhiên thấy nhẹ bổng như đang cầm một vật gì bằng gỗ mỏng vậy. Từ chiếc khay đến bốn chiếc ly đều họa cảnh Tô Đông Pha, Xích Bích bằng đồng lục, nét họa cực kỳ linh động, màu đồng lục nổi bật trên men đá tuyệt đẹp. Dưới trên thứ nào cũng có đề Chính Đức Nguyên Niên. Hai chiếc ấm đồng màu da cam, chiếc lớn bằng nắm tay, chiếc nhỏ cỡ trái quýt, dưới trôn đề Chính Đức Kim Sơn.

Lão trượng nói :

- Hai chiếc ấm này toàn bằng đất Kim Sơn ở Giang Tây do cùng một lò sứ sản xuất từ thời Minh Chính Đức. Nhị vị đọc thử hai chữ nhỏ li ti ở góc tả phía trên chiếc khay.

Tử Long lật chiếc khay sứ lên nhìn kỹ thấy quả nhiên có hai chữ triện nhỏ bằng nửa con kiến Băng Gia.

Lão trượng giảng :

- Nói đến sứ Giang Tây thì không đâu bằng lò của Băng Gia. Thứ phẩm lục vẽ trên men đá không phải phẩm thường. Đó là Đồng Lục chuyên nghiệp của họ ấy truyền từ đời nọ qua đời kia ít nhất năm mươi năm mới đem ra dùng. Họ Băng Gia cho những lá đồng thật mỏng cắt nhỏ vào một chiếc hũ rồi đem hạ thổ. Lâu ngày, những mảnh đồng đó bị nước ngấm qua hũ đất, bắt han xanh và lâu dần bị mủn. Trong vòng nửa thế kỷ, con cháu mới đào lên thì trong hũ chỉ còn toàn một chất nhão toàn lục và dùng để họa lên men sứ. Thiên hạ sành đồ cổ gọi là Đồng Lục vì lẽ đó và truyền cho đến tận ngày nay.

Cam, Lã đồng ý lấy bộ khay trà.

Lão trượng tò mò hỏi :

- Nhị vị mua để dùng hay làm tặng vật?

Tử Long đáp :

- Chúng tôi mua để tặng một người bạn quý cũng ở xứ này.

- A! Phải chăng vị thân hữu đó là Quá Vân Long Tần Khánh ở Hoàng Thạch Khê?

Tử Long mỉm cười :

- Lão bá cũng biết người đó sao?

- Tưởng ai, chớ Quá Vân Long thì nội ngoại thành Lạc Dương ai mà không biết? Nhị vị từ xa tới đây mừng tiệc Ngũ tuần đại khánh của Tần anh hùng phải không?

- Dạ, chính thế!

- Sở dĩ tôi tò mò hỏi như vậy là vì mấy bữa nay có nhiều thân hào thành Lạc Dương cũng chiếu cố tới bổn tiệm mua tặng vật quý giá để mừng thọ Tần gia.

Tử Long hỏi :

- Chẳng hay Hoàng Thạch Khê ở khu vực nào thuộc thành Lạc Dương?

Lão trượng đáp :

- Nơi đó ở ngoại thành. Nhị vị ra lối Tây môn, đi chừng bốn dặm đến một nơi có con suối trong veo, bờ suối dã lan mọc xanh mướt chen lẫn với những phiến hoàng thạch nhẵn lì. Dọc theo hữu ngạn Hoàng Thạch Khê đi bộ non dặm nữa tới một trang trại lớn ở chân đồi. Tần gia trang ở đó. Dễ kiếm lắm.

- Tôi còn ra phố kiếm mua mấy thứ cần dùng, yêu cầu lão trượng cho người đem bọc khay trà này tới Phúc Gia tửu quán được không?

- Thưa được, nhưng gởi tên ai?

- Xin cứ đề cho chủ quán.

Hai bên chủ, khách tính toán trả tiền xong xuôi. Song hiệp trở ra phố mua một bức trướng khánh thọ rồi lang thang du ngoạn đến sẩm tối mới về tửu quán. Vừa bước vào cửa hàng thì chủ quán đã hỏi :

- Nhị vị có một bọc hàng do tiệm bán đồ cổ gửi tới phải không?

Cam Tử Long đáp :

- Chính thế, tôi bảo họ đề tên tiên sinh.

- Tôi đã kiểm soát lại cẩn thận trước khi nhận. Gói hàng đó đây.

Chủ quán mở ngăn quầy lấy bọc hàng đưa cho Cam Tử Long.

Sáng hôm sau vào khoảng giờ Tỵ, Cam, Lã tính trả tiền trọ ra thẳng nẻo Tây môn tìm đến Tần gia trang.

Phong cảnh toàn khu Hoàng Thạch Khê nước trong có bóng mát, quả rất hữu tình. Tần gia trang cực kỳ rộng rãi, các nọ đình kia san sát, chẳng kém chi nơi tư dinh của một vị vương bá, công hầu. Khách tứ phương đến chúc thọ rất đông, tưng bừng náo nhiệt, âu cũng là vì Quá Vân Long Tần Khánh quảng giao, được lòng tất cả mọi người, nhất là giới hào kiệt anh hùng. Song hiệp dong ngựa vào đến trong sân, các trang đinh chạy ra đỡ cương.

Tần Khánh bệ vệ phương phi ra tận nơi ôn tồn đón tiếp, Cam Tử Long giới thiệu Lã Mai Nương và tự xưng danh. Tần Khánh mời hai người vào đại sảnh, Tử Long đưa mừng lễ vật khánh thọ.

Tần Khánh nói :

- Trước đây, tôi vẫn được nghe uy danh Trường Mâu anh hùng mà rất tiếc không được diện kiến lần nào, chẳng ngờ người đã hạc nội mây ngàn.

Bẵng đi một thời gian, sau đây lại được nghe danh đất Bạch Dương lãnh có Trại Nhiếp Ẩn và Thôi Sơn Thái Bảo đã từng hạ cường tặc Thiếu Hoa sơn và đả hắc hổ nơi Hoang Sơn thôn cứu dân lành, tôi rất lấy làm cảm phục, dè đâu bữa nay được thân tiếp, thật thỏa tình khao khát. Vậy thế nào củng cố lưu nhị vị đại hiệp ở chơi tệ trang ít lâu, chắc hẳn nhị vị không nỡ từ chối.

Cam Tử Long khiêm tốn :

- Đa tạ lão anh hùng quá lời khen. Chúng tôi nghe đại danh và qua đây cũng là nhờ sự giới thiệu của Cầm Đại Nương, trước để chúc mừng khánh thọ, sau còn có điều muốn nhờ lão anh hùng chỉ dạy.

- A! Cầm Đại Nương bên Đồng Quan, tức là quả phụ tiêu sư Lâm Diên Khánh phải không?

- Dạ, chính người đó

- Nhị vị gặp Lâm phu nhân trong trường hợp nào? Chẳng hay phu nhân và

Lâm tiểu thư có được mạnh không? Từ ngày tiêu sư Thiết Cước Hổ lâm nạn đến nay, không có chuyến nào Lâm phu nhân qua Lạc Dương nữa. Rất tiếc!

- Lâm phu nhân và Hồng Vân cô nương đều được mạnh như thường.

Tử Long bèn đem việc đại chiến Thiên Sơn tự gặp mẹ con Cầm Đại Nương và giúp hai người trả thù, hỏa thiêu Bành gia ổ thuật lại rõ ràng cho Quá Vân Long Tần Khánh nghe.

Họ Tần vui mừng mà rằng :

- Tôi rất sung sướng được biết tin đó. Giờ đây mời nhị vị về tư phòng nghỉ ngơi qua loa rồi còn dự tiệc.

Tần gia trang cực kỳ rộng rãi có luyện võ sảnh, vườn cây ao cá, có Thủy Ngọc đình có Hàn Văn các mái ngói cong cong. Tiệc thọ Ngũ tuần đại khánh mới khởi được vài ngày mà số anh hùng tứ xứ đến mừng đã lên tới vài trăm người, ai nấy đều được chủ nhân lưu lại trong các nếp thảo đường dựng trên khu đất quang đãng, cây xanh bóng mát tuyệt đẹp.

Tần Khánh có ba người con trai một gái. Trai lớn là Tần Kỳ, hai mươi lăm tuổi. Bốn anh em người nào cũng được tập luyện từ nhỏ, thập bát ban võ nghệ đều tinh thông. Các tay giang hồ hào kiệt quen thuộc với Tần gia thấy vậy nên đặt tước hiệu cho Tần Kỳ là Nhất Long, Tần Khang là Nhị Long, Tần Kiện, Tam Long và Tần Vân Anh là Phi Trâm Phượng.

Dân Lạc Dương thành thường gọi chung bốn anh em Tần gia là Tam Long, Nhất Phượng.

Tần lão anh hùng giới thiệu các con với Song hiệp. Ba anh em trai họ Tần thấy Tử Long còn tuổi trẻ, uy võ hiên ngang đẹp như là Lã Phụng Tiên trong tranh, và Mai Nương dịu dàng uyển chuyển cân quắc anh thư, thì đều lấy làm quý mến cảm phục. Riêng Mai Nương đối với Tần Vân Anh rất quyến luyến. Hai người thường cùng nhau thủ thỉ chuyện trò, tâm đầu ý hiệp như hai chị em ruột vậy.

Hai hôm sau mới đúng ngày khánh thọ. Một bữa tiệc cực lớn được giản ngay ở võ sảnh thênh thang thừa chỗ tiếp cả mấy trăm thực khách. Nhân bữa tiệc vui, Tần Khánh đứng lên nói với mọi người :

- Không mấy khi tệ trang được hân hạnh thú tiếp chư vị anh hùng và các bằng hữu thân mến, vậy Tam Long, Nhất Phượng sẽ biểu diễn tài mọn hầu cống hiến chư vị mua vui để thêm phần tửu hứng.

Cử tọa vỗ tay ầm ầm hoan hô hảo ý của Tần gia. Tức thì Tần Kỳ, Tần Khang và Tân Kiện đẩy ghế đứng lên cởi áo ngoài liệng cho tráng đinh rồi cầm khí giới bước ra giữa võ sảnh. Ba người vận ba bộ vô phục tuyệt đẹp màu sắc khác nhau. Tần Kỳ vận gấm đen bông bạc, chân vận võ hài ngắn cổ, sử dụng cặp đoản thiết kích. Tần Khang võ phục bạch gấm, chân quấn lụa xanh bịt ống, võ bài sư tử, sử dụng cây lê hoa thương mũi nhọn hoắt ngù đỏ. Tần Kiện võ phục gấm tuyền lục, quần bịt ống, võ hài đen, sử dụng đồng côn. Tân gia Tam Long đẹp ngồn ngộn đứng giữa võ sảnh, quậy minh chào tứ phía rồi biểu diễn tam đấu. Một mình Tân Kỳ chống đáng hai em.

Ba anh em quây chặt lấy nhau đánh một trận long tranh hổ đấu. Cặp đoản kích của Tần Kỳ thật linh động vô cùng, dương đông, kích tây, gạt đánh uyển chuyển khiến ngọn lê hoa hương và cây đồng côn tuy đã thật lợi hại mà không thể nào vào gần được. Ba món khí giới va vào nhau chan chát, ba thanh niên quát thảo xung trận dữ dội như thể một trận tử chiến giữa những kẻ thù địch vậy.

Mai Nương mải miết xem, thích chí bảo Tử Long :

- Tần Kỳ sử dụng song kích tuyệt đẹp!

- Quả có đẹp và dữ thật, hiềm một nỗi thứ khí giới đó hơi kềnh càng dù là đoản kích. Sư muội nhận ra họ Tần môn phái nào không?

Mai Nương chăm chú nhận xét lối đánh và bộ cước của anh em Tân gia hồi lâu rồi lắc đầu :

- Không rõ rệt là môn phái nào tuy võ thuật cao lắm.

- Sư muội không nhận ra là phải, vì khi trước Tần lão anh hùng lúc còn tuổi, có theo một vị hòa thượng sang Tây Tạng và ở hẳn xứ đó tới khi thành tại mới trở về, nay tự truyền thứ võ thuật ấy cho các con.

- Sao sư huynh biết rõ vậy?

- Chính Tần Kỳ nói lại cho ngu huynh nghe trong lúc sư muội cùng Tần

Vân Anh ra chơi ngoài hoa viên.

Tần Khánh hô lớn :

- Đấu thế đủ rồi, hãy ngừng tay!

Tức thì, ba anh em Tần gia hồi bộ, thâu khí giới lại, thần sắc vẫn như thường. Cử tọa vỗ tay vang động, Tần Khánh lại gọi Tần Vân Anh :

- Con khá biểu diễn chút tài nghệ hầy các vị quan khách và anh hào kiệt làm vui Vân Anh tuy mới mười lăm nhưng sức vóc hơn người thường, và đang tuổi dậy thì, má phấn ửng hồng xinh đẹp bội phần. Vâng lời phụ thân, nàng ra giữa sảnh, bảo trang đinh thắp năm ngọn đèn cất vào giá binh khí kê gần tường và để một phiến ván ngay sau giá khí giới đó.

Xong xuôi, Tần Vân Anh cúi cử toạn hạ tần bái tổ dạo bài Tôn Hành quyền, uyển chuyển nhảy nhót nhịp nhàng y hệt một con hầu. Người không sành võ nghệ thì khó bề thưởng thức nổi bài quyền Hành giả này. Trái lại những người thiện nghệ rất thích thú, khen ngợi vô cùng công phu luyện tập của cô gái Tần gia. Nàng dùng toàn Hầu thủ bộ cước lê toàn Hầu tấn và Hạc tấn, ra đòn thập phần lanh lẹ, xoay mình tứ phía thoăn thoắt biến ảo lạ lùng. Diễn hết bài Tôn Hành quyền, Vân Anh hồi bộ bái tổ giữa tiếng hoan hô ca ngợi vang dậy. Nhưng chưa hết, nàng chạy hắn ra xa cách chỗ giá khí giới có thắp năm cây đèn cầy chừng năm chục bước, đoạn quay phắt lại vung tay tả phóng một ngọn Mai Hoa trâm. Ngọn trâm sắt bay vụt ra như lần chớp cắt đứt ngọn lửa đèn cầy và cắm phập thành hàng chữ ván lên tấm ván. Biểu diễn thuật phóng trâm xong, Tần Vân Anh cúi chào về chỗ. Cử tọa hoan hô tựa sóng cồn. Quá Vân Long Tân Khánh nâng ly rượu mời mọi người một tuần, đoạn đứng dậy cất giọng trầm trầm nói lớn :

- Trong bữa tiệc đông đủ các vị hào kiệt hôm nay, chúng ta có hân hạnh được tiếp vị hiệp khách môn đồ của Chiêu Dương thiền sư và Lã Tứ Nương đại sư Sơn Đông Bắc phái. Trong quý vị bằng hữu hẳn có nhiều người đã từng nghe đại danh của Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương và Thôi Sơn Thái Bảo Cam Tử Long? Là tiểu thư là cháu ruột Lã Tứ Nương đại sư và Cam đại hiệp đây chính là con của lão anh hùng Cam Trường Mâu khi xưa đó.

Chỉ tay về phía Cam, Lã, Tần Khánh nói tiếp :

- Hai người bạn trẻ nổi danh đó là nhị vị thanh niên nam nữ đây.

Mọi người xôn xao cùng nhìn theo hướng chỉ tay của Tần Khánh. Không dừng được, Song hiệp đành đứng cả lên cúi chào mọi người. Trông thấy cả hai cùng sức vóc, tư cách hào hùng, đẹp ngồn ngộn như hai con hạc trắng, ai nấy đều đứng lên đáp lễ, trầm trồ khen ngợi. Bỗng mỗi vị hào kiệt người Lan Châu bên Cam Túc họ Hoàng bên Đinh Triệu, trạc ngoại ngũ tuần đứng lên hỏi Tần Khánh :

- Phải chăng nhị vị thiếu hữu đây là Song hiệp trong giải Tần Lĩnh sơn, đã từng hạ hai tên cường đạo họ Trình ở núi Thiếu Hoa, đả hổ bên Hoang Sơn thôn và gần đây đại chiến diệt trừ bọn đầu đà Thiên Sơn tự ở Túc Kỳ châu?

Tần Khánh đáp :

- Chính vậy, và sau vụ đánh Thiên Sơn tự, Song hiệp còn hỏa thiêu Bành gia ổ ở bên Hoa Châu, giúp Cầm Đại Nương trả mối thù phu phụ, trong vụ Thiết Cước Hổ tiêu sư bị bọn Bành tặc lập kế hãm hại năm xưa đó.

Cử tọa lại xôn xao bàn tán. Cam Tử Long khiêm tốn nói lớn :

- Tần lão anh hùng quá yêu nên không tiếc lời ca tụng anh em tôi, thật ra những vụ đó chỉ là một sự thường mà bất cứ vị nào trong giới giang hồ chúng ta cũng phải hành động để giúp đỡ người lành.

Hoàng Đình Triệu cười ha hả :

- Đành rằng như vậy, nhưng có phải ai ai cũng hành động nổi như thế đâu? Cái đó mới là điều đáng kể! Con nhà võ chúng ta cùng hiểu nhau, nhị vị bất tất phải quá khiêm tốn. Nhân đây, chúng tôi yêu cầu nhị vị cho phép thưởng thức chút ít tài nghệ để thêm vui trong tiệc khánh thọ của Tần lão huynh. Có ai đồng ý với tôi không?

Mọi người hoan hô :

- Hảo ý đó! Mong Song hiệp chớ chối từ. Mấy khi được hội kiến đông đủ như hôm nay?

Biết từ chối không tiện, Mai Nương và Tử Long đành cởi áo bào. Tần Vân Anh biết ý tự về phòng hai người lấy hai cây trường kiếm mang tới. Đeo

kiếm báu lên lưng. Cam, Lã ra giữa sảnh cúi chào, đoạn rút phắt báu kiếm biểu diễn song đấu theo thể thức bài Thái Dương Kiếm chân truyền của Nga Mi sơn.

Hai lưỡi kiếm sáng loáng vi vu tỏa ra luồng sáng quanh quất, trước còn nhỏ sau lớn lần lần rít lên như lụa xé, khiến mọi người ngồi quanh võ sảnh cũng thấy lãnh khí táp vào mặt. Hai bóng người thoăn thoắt trà trộn, hai làn kiếm xoắn chặt lấy nhau, lưỡi kiếm đỡ gạt va chạm lanh lảnh rợn người. Kiếm pháp thập phần linh diệu, biến ảo vô lường, thiết tưởng đến tay kiếm của các bực đại sư thời bấy giờ chỉ đến thế là cùng.

Song hiệp đấu hết bài Thái Dương Kiếm, Cam, Lã thâu kiếm lại bái tổ rồi về chỗ ngồi.

Tiếng vỗ tay nổi dậy tưởng như đến bể cả võ sảnh. Giữa lúc mọi người còn đang mải miết tán dương công phu nghệ thuật tuyệt đích ấy, thì Cam, Lã nhận thấy ở trên cây xà ngang cực lớn trên cuối nóc sảnh, có một dải áo vắt dài ló hẳn ra khỏi chiều ngang cây xà gỗ.

Mai Nương bấm Tử Long đưa mắt về phía ấy ra hiệu. Tử Long khẽ gật đầu nói nhỏ bên tai Mai Nương :

- Lạ quá! Hình như có người lạ nằm trên ấy. Lúc nãy không có dải áo đó mà!

Mai Nương đáp nhẹ :

- Chắc người lạ ấy đến lúc ta đang biểu diễn kiếm. Thừa dịp khi mọi người đang chú ý đến ta thì y phóng mình lên nằm trên cây xà lớn đó, chắc có quý khách nào muốn trêu cợt chi đây. Đã vậy, ngu muội làm cho y giựt mình mới được!

Dứt lời, nàng lấy trong túi ra trong một cây thiết trâm, đứng lên trước sự ngạc nhiên của mọi người, phóng mạnh. Ngọn trâm hay vụt lên cắm ghim vào dải áo lạ vào xà ngang.

Bỗng từ trên cây xà, một người ló đầu la lớn :

- Tưởng giỡn chơi thôi chớ, ai lại phóng thiết trâm nguy hiểm như thế này?

Người ấy rút cây thiết trâm cởi giải áo đứng hẳn người lên. Song hiệp nhận ra ngay đó là tửu vương gặp ở Nhu Lâm quán.

Tửu vương vuốt cổ nói :

- Chà! Khát chết đi mất! Tần lão huynh nhậu nhẹt linh đình thế này mà không nhau hay, tệ thật!

Tần Khánh đứng dậy vẫy tay gọi :

- Chao ôi! Tưởng ai chớ! Ngũ lão đệ đó ư? Xuống ngay đây, khát thì uống lo chi. Lúc nào cũng giỡn! Từ cây xà đầu nhà, tửu vương nhảy vụt xuống giữa sảnh nhẹ nhàng tựa chiếc lá rơi. Vái chào Tần Khánh, tửu vương nói :

- Tiệc đại khánh vui quá sao lão huynh lỡ quên tiểu đệ?

Họ Tần đáp lễ :

- Nguy huynh biết làm thế nào để nhắn một chiếc nhạn bạt ngàn? Lão đệ lê gót giang hồ, nay đây mai đó chẳng khác chi cánh én phương trời, vậy phải nhớ nhau tới tìm nhau về đây mới trúng lý chớ! Đáng lẽ đến trễ thế này bị phạt mới phải! Hành lý và khí giới đâu cả rồi?

Tửu vương nói :

- Còn để cả trên kia, có cả lễ thọ nữa, để tiểu đệ lên lấy xuống.

Dứt lời, tửu vương nhảy lên xà lớn, lấy bọc hành trang, thanh đơn đao và một bọc nhiễu đỏ xuống, trân trọng đưa đến trước mặt Tần Khánh :

- Gọi có chút lễ mọn, mong lão huynh nhận cho.

Tần Khánh vui vẻ mở bọc nhiễu đỏ ra bày lên bàn tiệc đôi ngọc kỳ lân tuyệt đẹp.

Dắt tay tửu vương ra giữa sảnh, Tần Khánh giới thiệu :

- Thưa quý vị bằng hữu, bữa nay tôi hân hạnh được giới thiệu giang hồ khách Ngũ Bạch Đường, sư đệ của Lư Dương Minh đại sư, trưởng phái Côn Luân. Công phu võ nghệ vào hạng siêu đẳng, tửu lượng ghê gớm uống không biết say, nên hào kiệt tứ phương đặt cho tước hiệu là Thiên Bôi Tử.

Ngũ Bạch Đường chắp tay vái chào mọi người.

Ai nấy đều đứng lên đáp lễ. Có một số người vốn đã quen biết từ trước nên ra khỏi bàn tiệc cùng Ngũ Bạch Đường tay bắt mặt mừng.

Họ Ngũ giơ cây thiết trâm lên hỏi :

- Ngọn phi trâm này của vị nào đây?

Mai Nương nhìn Tử Long tủm tỉm cười rồi cả hai đứng lên thi lễ cùng họ Ngũ. Nay đã biết đích danh quái hiệp, hai người phải nhận Thiên Bôi Tử vào hàng sư thúc vì Lư Dương Minh đại sư thân giao cùng Chiêu Dương và Lã Tứ Nương.

Mai Nương nói :

- Thưa, ngọn phi trâm đó là của tiểu nữ. Không ngỡ sư thúc giáng lâm nên trót phạm thượng, mong mọi người thứ lỗi cho.

Tân Khánh giới thiệu Song hiệp Ngũ Bạch Đường nói :

- A! Ra Trại Nhiếp Ẩn và Thôi Sơn Thái Bảo đây à? Thảo nào, trước đây gặp ở bên Sơn Thành huyện, tôi đã đoán ngay là bực phi thường. Quả thiệt danh bất hư truyền.

Tử Long hỏi :

- Sao đêm ấy sư thúc bỏ đi ngay vậy?

- Sau khi cho thằng chủ hắc điếm ấy một dọng đao, tôi vội vã đi ngay cho kịp hẹn với một bằng hữu. Khi bỏ đi, tôi thừa biết nhị vị hiền điệt dư sức đàn áp mấy đứa đó. Đêm ấy tên chủ điếm tưởng tôi say rượu có thuốc mê của chúng, nên ngang nhiên mở cửa địa huyệt, vào phòng lục soát khăn gói xem có đem theo nhiều tiền bạc không. Về sau, chúng cho hai tên bộ hạ định vào trói tôi, chẳng dè bị tôi bắt sống cả hai trói lại rồi liệng vào gậm giường. Nằm ép trên miệng địa huyệt, tôi rình xem có tên gian tặc nào lên nữa không. Mãi sau, không thấy chúng tới, tôi liền ra ngoài hành lang nhảy lên mái nhà đi thám thính một vòng thì vừa hay Cam hiền điệt khỏi đánh bọn ba tên đó. Dự đoán Lã Mai Nương một mình xuống địa huyệt, nên tôi bảo hiền điệt nhường cho tôi tên chủ điếm và xuống địa huyệt đường giúp họ Lã.

Cam Tử Long nói với Tần Khánh :

- Phiền lão bá nhân dịp đông đủ này hỏi thăm xem có vị nào biết Tăng Tòng Hổ như ngu điệt đã yêu cầu hôm rồi không.

Ngũ Bạch Dương vừa uống xong chén rượu, nghe vậy liền hỏi :

- Tăng Tòng Hổ nào? Phải chăng là tên cường đạo tước hiệu Hắc Sát Cô Thần?

Tần Khánh cả mừng hỏi :

- Lão đệ biết tên đó ư? Tăng tặc là kẻ thù bất cộng đới thiên của Cam hiền điệt đó. Cam, Lã hiện du hiệp không ngoài mục đích tìm kiếm kẻ thù sát phụ.

Ngũ Bạch Hổ gật gù :

- Tăng Tòng Hổ là đệ nhị đồ đệ của Bạch Mi đạo nhân trên Triều Vân sơn, chùa La Hán bên Tây Khương, ngay nơi giáp với Tứ Xuyên. Trước đây mười lăm, mười sáu năm, y hoành hành ở khắp miền Hoa Nam. Sau đó y lên Hoa Bắc hoạt động. Riêng tôi chưa bao giờ đụng độ với y cả nhưng theo lời của mấy bằng hữu thì độ tám năm trước y ở Quan ngoại, với một bọn lục lâm đại đạo chiếm cứ Hổ Đầu sơn thuộc Phong Linh huyện, tỉnh Nhiệt Hà. Cách đây độ hơn ba năm, tôi cùng người bạn tên là Lý Phúc Vĩnh qua Bắc Kinh, trong khi dang uống rượu ở Thủy Tiên lầu thì họ Lý chỉ cho tôi biết mặt Tăng Tòng Hổ vừa đi cùng mấy người nữa vào đó.

Cam Tử Long ngắt lời :

- Sư thúc thấy diện mạo y ra sao?

- Da mặt sần sùi, mắt lồi, râu quai nón, vóc người to lớn, trạc bốn mươi bốn, bốn mươi lăm tuổi, phải không?

- Chính y rồi. Bữa đó Tăng tặc trang phục như thế sao?

- Sang trọng lắm, cử chỉ rất đàng hoàng, không ai có thể ngờ y là một tay lục lâm đại đạo.

- Lý Phúc Vĩnh bây giờ ở đâu? Tại sao họ Lý lại biết mặt Tăng Tòng Hổ?

- Phúc Vĩnh là thương gia hiện ở Sơn Thần lộ, Trương Gia Khẩu. Sở dĩ y biết được mặt Tăng đạo tặc là vì trước kia y cùng một đoàn khách thương đi qua Hổ Đầu sơn phải nộp tiền mãi lộ, giữa lúc Tăng tặc đi đâu về, Phúc Vĩnh nghe lóm thấy lâu la nói tên nên mới nhớ mặt nhớ tên thằng tặc đạo đó.

Lã Mai Nương nói :

- Trước đây chưa có tin tức đích xác về Tăng tặc, chúng ta còn nghi hoặc, nay biết rõ là y còn sống tất thế nào cũng có ngày gặp phải.

Ngũ Bạch Đường nói với Tần Khánh :

- Lão huynh cứ thử hỏi mọi người xem thế nào. Lỡ có người biết rõ và Tăng Tòng Hổ thì càng hay.

Tần Khánh khen phải, bèn nói lớn :

- Quý vị bằng hữu có ai biết đại đạo giang hồ tên Tăng Tòng Hổ không?

Trong đám thực khách, có năm người nhận biết Tăng tặc nhưng toàn là chuyện mười năm về trước. Trái lại, trong những năm về sau thì không một ai gặp đại đạo ấy cả.

Lã Mai Nương nói :

- Việc Ngũ sư thúc gặp Tăng Tòng Hổ cách đây ba năm là xác đáng hơn hết, bất tất phải hỏi hơn nữa.

Hôm sau tiệc Khánh thọ đã mạn, các thực khách lần lượt ra đi. Ngũ Bạch Đường cũng từ tạ lên đường du Giang Nam, Tần Khánh và anh em Tần Kỳ khẩn khoản cố lưu Mai Nương, Tử Long ở chơi Tần gia trang ít lâu. Nhất là Tần Vân Anh lúc nào cũng xoắn lấy Mai Nương ngay cả những khi nàng và Tử Long dong ngựa du ngoạn phong cảnh lân cận, Vân Anh cũng đòi đi theo.

Một hôm, ba người buông lỏng cương, mặc ba con tuấn mã thong dong dọc theo bờ Hoàng Thạch Khê sang tới ngọn đồi cây, nơi con suối ấy bắt nguồn.

Mai Nương chỉ mấy phiến đá lớn nhẵn lì nằm dưới bóng cổ tòng cây lá sùm sòe mát rượi :

- Sư huynh! Ta hãy xuống ngựa ngồi đây nghỉ lát đã, phong cảnh hữu tình chẳng nhường chi bức họa thủy mặc của danh nhân.

Dòng suối trong như ngọc lưu ly, róc rách luồn qua kẽ đá vàng cùng những khóm dã lan xanh mướt. Bóng lan nào tím đỏ, nào vàng hanh, rung rinh trong làn gió thoảng quanh quất, quyện hương rừng…

Ngồi trên phiến đá nhẵn như mài, Tử Long, Mai Nương và Vân Anh lặng lẽ nhìn làn nước ngoằn ngoèo như con rắn bạc giữa khu nội cỏ muôn hoa, đồi cây lóng lánh nắng dịu ban mai. Bỗng một con thỏ từ đâu chạy vụt qua trước mặt ba người rồi lẩn vào khe đá bên đồi. Tử Long cầm cung đuổi theo. Tần

Vân Anh cất tiếng hỏi Mai Nương :

- Hiền thơ quen Tử Long đại ca từ bao giờ?

- Từ khi cả hai đứa còn nhỏ dại dắt tay nhau đuổi chim, bắt bướm giữa đồng hoa.

- Cam đại ca hơn hiền thơ mấy tuổi?

- Đại ca hơn chị hai năm và đồng học cho tới ngày xuống núi.

- Có bao giờ hiền thơ xa đại ca không?

Mai Nương mỉm cười nhìn khuôn mặt đầy đặn kiều diễm của Vân Anh :

- Chưa hề xa nhau lấy một ngày!…

- Trông Cam huynh đáng mến quá nhỉ, hiền thơ có mến Cam huynh không?

Kéo Vân Anh ngả đầu vào vai mình, mùi hương từ làn tóc mây đen lánh của thiếu nữ vừa tuổi trăng tròn xông lên mát dịu. Mai Nương nói thoáng qua hơi thở :

- Có mến mới ở bên nhau được lâu như vậy chớ!…

- Tiểu muội thấy Cam huynh chú ý chăm sóc hiền thơ nhiều lắm. Mà kiều diễm tài ba như hiền thơ ai mà chẳng mến thương? Nhiều khi tiểu muội bắt gặp Cam huynh nhìn thơ thơ không hề chớp mắt.

Mai Nương đôi má ửng hồng, tim nàng rộn rịp đập mạnh, toàn thân nàng như muốn run lên bởi một cảm giác lạ lùng, một cảm giác thầm kín mà bỗng dưng bị một cô bạn nhỏ tuổi, chẳng biết vô tình hay hữu ý, khai thác. Nàng im lặng, im lặng vì e cả tiếng nói của chính mình làm tan giây phút êm đềm dễ chịu kỳ lạ ấy…

Sư huynh nàng quả là bực anh hùng hào kiệt tài ba, lỗi lạc. Lúc dùng tới công phu võ nghệ, chàng mạnh mẽ dữ dội như mãnh hổ chốn thâm sơn mà khi bình thường thì chàng hào hoa phong nhã chẳng nhường mức tao nhân mặc khách.

Chàng săn sóc chăm chú tới nàng thật. Vân Anh nhận xét chẳng lầm. Từ lời nói đến cử chỉ, lúc nào chàng cũng nhẹ nhàng, ân cần, kín đáo, không hề để nàng phật lòng mảy may.

Kể từ khi hai người lớn cho tới nay và sau hai năm dong ruổi giang hồ, chàng xử sự với nàng cực kỳ hào hoa công tử.

Đã nhiều lần, nàng bắt chợt gặp cặp mắt long lanh quắc thước ấy say đắm nhìn nàng như ẩn một mối tình thầm kín. Phải rồi, Vân Anh nhận xét quả không sai.

Phải chăng mình cùng chàng có sẵn mối duyên tiền kiếp nên ông Tơ kia khéo xe sợi chỉ đào cho hai người gặp nhau, hiểu nhau ngay từ khi còn đôi mái đầu xanh? Đến buổi công phu luyện tập thành tài, nàng vâng lệnh cô mẫu theo giúp chàng báo mối phụ thù, thì hai người lại cùng nhau như chim liền cánh, cây liền cành, dong ruổi hải hồ, dặm trường bạn bè.

Nghĩ đến đây, cô gái họ Lã mà tấm lòng như gương, trắng tựa tuyết bỗng hồi hộp, rung động tơ tình, cảm thấy mình thầm yêu nhớ dấu Cam Tử Long và nghĩ rằng khắp trong thiên hạ chỉ có một chàng trai ấy là đáng bạn tâm sự với mình…

Từ nãy, Vân Anh vẫn kín đáo nhận xét tư tưởng qua cặp mắt nhung huyền xếch ngược của nàng thanh nữ kiếm khách. Như đoán được phần nào, Vân Anh ranh mãnh khẽ hỏi :

- Hiền thơ đang nghĩ đến Cam huynh phải không?

E thẹn vì bị người đoán trúng ý mình, Mai Nương đôi má ửng hồng kiều diễm như bông đào giữa vườn xuân.

Nàng ghì vai Vân Anh vào sát mình, nói bâng quơ :

- Hiền muội xinh đẹp lắm, cố công luyện tập nữa đi, trong bước hải hồ nếu gặp người xứng đáng chị sẽ đóng vai Nguyệt lão xe duyên làm mai cho nhé!

Tần Vân Anh cười vang :

- Hiền thơ chỉ khoe đánh trống lấp thôi! Hai người xứng đôi hiệp nữ, anh hùng lắm. Tiểu muội xinh có lời mừng. Nhưng thơ thơ đã khiến một người đau khổ vì thất vọng yêu đương…

Mai Nương ngơ ngác không hiểu Tần Vân Anh định nói gì, toan hỏi thì Cam Tử Long đã từ phía sau đồi rảo bước trở lại :

- Hai chị em tâm sự gì mà thích thú cười ròn rã vậy?

Tần Vân Anh ranh mãnh nói ngay :

- Tiểu muội vừa khen Lã thơ thơ ngồi trên phiến đá giữa ngàn cây xanh tốt này đẹp như tiên nữ động Thiên Thai. Cam huynh có đồng ý không?

Tử Long ngừng bước, làm bộ nheo mắt nhìn :

- Đồng ý lắm chớ! Cả hai tiên nữ cùng đẹp, mỗi người mỗi vẻ.

Tử Long leo lên phiến đá ngồi xuống bên Mai Nương. Nàng hỏi :

- Đánh trống lấp mãi, đi săn thỏ mà không đem mồi về ư? Sư huynh bắn trật rồi phải không?

Tử Long lắc đầu :

- Ngu huynh có săn thỏ đâu! Có con rắn nhỏ theo nó mà sư muội không để ý đó.

- Rắn có rượt kịp thỏ không?

- Không. Con thỏ chạy đi mất tiêu nhưng ngu huynh gài con rắn đó xuống đất bằng một phát tên rồi.

- Ồ, tiểu muội cũng không ưa giống rắn chút nào. Trông nó rợn cả người! Nhớ đến con mãng xà rượt tiều phu bên Đông Thôn và hai con nữa ở trong hầm Thiên Sơn tự mà phát khiếp!

Tần Vân Anh nói :

- Tiểu muội cũng như thơ thơ, ghét giống rắn lắm.

Ba người cùng ngồi trên phiến đá chuyện vãn hồi lâu thì chợt thấy một kỵ sĩ từ xa đi tới. Người đó lưng đeo cung tên, bên ức ngựa gài cặp đoản thiết kích.

Vân Anh reo lên :

- A! Gia huynh Nhất Long, chẳng hiểu đi đâu một mình về qua đây thế này!

Phải, kỵ sĩ đang đi tới đó chính là Nhất Long Tần Kỳ.

Nguyên Tần Kỳ cũng là một trang thanh niên tuấn kiệt, vóc dáng nở nang tương tự Cam Tử Long, duy có nét mặt là không được phong tuấn bằng, tuy vậy trước khi gặp họ Cam, chưa một ai sánh kịp chàng về võ dũng cũng như về hình thức, nên tiếng Tần gia Nhất Long phong lưu mã thượng vang dây

trong khắp nội ngoại thành Lạc Dương.

Từ khi trưởng thành, mối lái đã nhiều, nhưng Tần Kỳ kén chọn rất kỹ không ưng ý một thiếu nữ nào cả. Về phần lão anh hùng Tần Khánh cũng chiều con, mặc Tần Kỳ lựa ý trung nhân, không hề ép uổng. Cho nên năm ấy đã hai mươi lăm tuổi, sống trên nhung lụa mà chàng vẫn phòng không chiếc bóng chưa lựa được bạn khâm trù.

Tần phu nhân lấy thế làm nóng ruột muốn có chút cháu nội bế bồng cho vui cảnh già, nên thường khuyên nhủ con trai lớn lập gia đình. Không muốn để thân mẫu buồn. Tần Kỳ kiếm lời khéo léo thoái thác, lẫn lừa mãi cho đến ngày Song hiệp tới Lạc Dương chúc thọ ngũ tuần đại khánh. Thoạt trông thấy Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương, Tần Kỳ đã mê mẩn tâm thần tưởng như phùng tiên nữ chốn Đào Nguyên. Tài ấy, sắc ấy, Mai Nương quả xứng danh kỳ nữ hiếm có trong thiên hạ, hơn nữa biết đâu nàng không phải hậu thân của kiếm khách Nhiếp Ẩn Nương sắc nước hương trời thuở xưa?

Tần gia Nhất Long khấp khởi mừng thầm gặp được người trúng ý đẹp đôi vừa lứa, nhưng chàng cũng không khỏi bực mình vì cái anh chàng phong lưu tuấn kiệt Thôi Sơn Thái Bảo họ Cam, lúc nào cũng quanh quẩn bên mình người đẹp. Không những thế, chàng còn nhận thấy hai người ấy rất tâm đầu ý hiệp, thân tình.

Mai Nương kín đáo chăm sóc từng ly từng tí cho người bạn đồng hành. Đối lại, Tử Long cũng chăm chú tới nàng, cử chỉ cực kỳ quân tử thanh thiên bạch nhật như đối với người em gái thân mến vậy. Đôi nam nữ hiệp khách tài ba ấy đã chẳng là bạn đồng môn phái, đồng hành ư? Vậy họ có cảm tình với nhau chẳng qua cũng là lẽ thường, không thể căn cứ vào đó mà kết luận họ mến thương nhau được.

Tần Kỳ suy luận như vậy nên đem lòng thầm yêu trộm nhớ Mai Nương và nói với thân mẫu quyết không để lỡ dịp hỏi nàng làm vợ. Không hiểu tình hình, cố nhiên Tần phu nhân lấy thế làm mừng, nói lại với Tần lão anh hùng.

Lẳng lặng, Tần Khánh không cần giải thích cho vợ biết, nhưng gọi Tần Kỳ vào tư phòng nói riêng :

- Con với thân mẫu cầu thân Mai Nương nữ hiệp?

Tần Kỳ đáp :

- Thưa phụ thân, quả có thế.

- Con đã suy nghĩ kỹ càng?

- Dạ, con thiết tưởng một người như nàng rất xứng đáng làm dâu con họ Tần?

- Đã đành! Nhưng ta chỉ e con quá chú ý đến tài sắc là Lã hiệp nữ mà quên cả suy tính xa xôi. Theo ý ta, con đã quên ba điểm chính.

- Xin phụ thân cứ dạy.

Tần Khánh chậm rãi :

- Điều thứ nhất, con quên rằng nàng là cháu Lã Tứ Nương đại sư, vậy việc trăm năm của nàng phải do Đại sư định đoạt. Điều thứ nhì, Mai Nương được lệnh sư phụ cho xuống núi theo giúp sư huynh Cam Tử Long tìm kẻ thù, không lẽ nàng bỏ việc đó, ở lại đây cùng con gá nghĩa phu thê. Hoặc giả nàng ưng thuận gá nghĩa với con mà con lại chịu để nàng giang hồ phiêu bạt với họ Cam, tới khi tìm được kẻ thù rồi mới trở về đây thành hôn? Điều thứ ba, con không chắc cho nàng có cảm tình với con hay không, nay đột ngột cầu thân, lỡ nàng từ chối thì Tần gia này còn chi thể diện? Là trưởng nam của một gia đình lớn, đường đường một trang tuấn kiệt, khắp thành Lạc Dương rộng lớn này không một thiếu nữ nào lọt mắt xanh, nay cầu thân với một cô gái xa lạ tới đây mà bị từ chối, riêng đối với lương tâm con cũng phải tự thẹn rồi, chớ đừng nói chi tin đó lọt ra ngoài nữa…

Nghe phụ thân giảng giải một hồi, Tần Kỳ đăm đăm suy nghĩ, sắc diện lạnh như tiền. Lão anh hùng Tần Khánh nói tiếp :

- Nếu cảm thấy tha thiết thương mến Mai Nương, con có hiểu cần phải hành động thế nào để tránh sự cầu thân viển vông không?

Tần Kỳ đưa mắt nhìn thân phụ chờ câu trả lời. Tần lão anh hùng cười gằn, khẽ gật đầu mấy cái mà rằng :

- Chinh phục trái tim nàng! Chừng nào nàng ưng thuận mới theo lễ giáo cầu thân đi tới hôn nhân. Nhưng việc chinh phục tình ái một thiếu nữ như

Mai Nương, nếu không muốn gọi là nữ hiệp, tài sắc vẹn toàn nổi danh với tước hiệu Trại Nhiếp Ẩn sau nhiều chiến công oanh liệt, quả là sự khó, khó hơn cả một trận trường chinh! Trở lực lớn lắm, Cam đại hiệp là bạn đồng môn cũng Lã Mai Nương thâm giao từ thuở cả hai còn thơ dại. Nay thành tài, đôi bạn đồng hành ấy trong hai năm nay đã từng cùng nhau vượt bao thiên lao, vạn hiểm, không những tình bằng hữu gắn bó keo sơn mà còn biết đâu hai người đã kín đáo thầm mến nhau, chỉ còn chờ ngày báo phục xong là sẽ xin phép sư phụ thành hôn? Nếu trở lực là kẻ khác, ta sẽ không ngần ngại khuyên con chinh phục Mai Nương, khốn nỗi Tướng thủ đài đây lại là Cam Tử Long, một Lã Ôn Hầu tái sanh, thiết tưởng con nên quên nàng đi là đắc sách hơn cả.

Trước những lý lẽ đanh thép của Tần lão anh hùng, Tần Kỳ không biết trả lời ra sao cả bèn vái biệt ra khỏi căn phòng, lững thững ra hậu viên ngồi bên ngọn giả sơn suy nghĩ.

Lúc này, chàng cần được an tĩnh để tự do suy xét. Dễ đâu quên nổi cô gái họ Lã tài ba thinh sắc kia! Quên đã không dễ, nhớ lại càng khó biết làm sao đây? Nghĩ bao nhiêu, chàng thấy giận Cam Tử Long bấy nhiêu, tuy tự hiểu mình giận hờn vô lý. Thấy Mai Nương luôn luôn quấn quít bên họ Cam, đi đâu cũng cùng đi không rời nửa bước, Tần Kỳ không những tức bực mà còn cảm thấy ghen ghen thế nào ấy. Vỡi mối tình này, thắng bại không cần nhưng chàng quyết đấu cùng Tử Long một trận để phân tài cao thấp, dù thua cũng cam lòng!

Phải đấu! Đấu trước mặt Mai Nương! Đấu cho nàng biết không phải trên đời này chỉ có một Cam Tử Long võ dũng vô địch. Nhưng viện lẽ gì thách đấu cùng họ Cam bây giờ? Song hiệp là quý khách của Tần gia trang, của phụ thân chàng, lẽ nào Tần lão anh hùng ưng thuận cho chàng thách Tử Long đấu võ một khi đã biết chàng yêu thương Lã Mai Nương, và coi họ Cam như tình địch. Những ngày gần đây, Cam, Lã thường cùng nhau du ngoạn mấy vùng lân cận Lạc Dương thành, chi bằng dò theo tới nơi nào vắng vẻ, sẽ tùy cơ thách đấu chơi, một mình Lã Mai Nương chứng kiến trận đấu đó là đủ.

Thắng cuộc, chàng sẽ nhất quyết chính thức cầu thân với họ Lã, bằng thua thì lẽ cố nhiên mất thể diện, âm thầm đau đớn với mối tình vô vọng.

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Kỳ vùng đứng lên chắp tay sau lưng đi đi lại lại quanh ngọn giả sơn, sắc mặt đỏ gay, hầm hè hùng dũng như một con gấu đang tức giận. Chợt Tần Khang và Tần Kiện đi tới. Thấy thái độ kỳ dị của anh, Tần Khanh hỏi :

- Trưởng huynh có điều chi bực tức vậy? Có thể cho ngu đệ biết được không?

Bị quấy rầy, Tần Kỳ cau mặt :

- Không có việc chi cả! Nhị vị hiền đệ ra đây mà làm gì?

Tần Kiện đưa mắt nhìn Tần Khang mỉm cười.

Xưa nay, chưa bao giờ Tần Kỳ gắt gỏng với các em bất cứ về việc gì, chợt nhận ra thái độ vô lý của mình, bèn dịu giọng :

- Ngu huynh đang bực tức thật, trót lỡ lời, nhị vị hiền đệ bỏ qua nhé.

Tần Khang thắc mắc :

- Xưa nay anh em ta có giấu nhau điều chi đâu, huynh trưởng nên tỏ bày cho chúng đệ biết để góp ý kiến, biết đâu không tìm được giải pháp hay để huynh trưởng khỏi phiền muộn?

Chợt nghĩ ra một kế để kéo hai anh em về phe mình, Tần Kỳ đứng sững lại trước mặt Khang, Kiện, chống tay lên sườn mà rằng :

- Từ khi chúng ta trưởng thành đến nay nổi tiếng Tần gia Tam Long, cũng chỉ vì khắp nội ngoại thành Lạc Dương này và ngay cả đến các tay hảo hán giang hồ quen thuộc với phụ thân, chưa một ai thắng nổi anh em ta. Nay bỗng dưng Cam Tử Long qua đây được phụ thân coi là thượng khách, hâm mộ y như hảo hán vô địch, đặt anh em ta xuống hàng dưới khiến ngu huynh bực tức vô cùng.

Tần Kiện vỗ vai Tần Khang :

- Ờ, huynh trưởng nhận xét phải đó. Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy mà chẳng dám nói ra. Hay là ta thách đấu với y một trận xem ai hơn ai kém? Nhị huynh tính sao?

Tần Khang suy nghĩ giây lát :

- Phụ thân không ưng cho anh em ta thử thách đâu, chớ hỏi mất công mà còn bị rầy là khác.

Tần Kiện lắc đầu :

- Không sao, Cam Tử Long thường cùng Lã Mai Nương du ngoạn quanh vùng Hoàng Thạch Khê, ta sẽ theo dõi y tới chỗ nào vắng vẻ thách thức chơi, không lẽ y từ chối sao? Phụ thân biết sao được?

- Chẳng lẽ ba anh em ta cùng thách thức, Tử Long sẽ liệt ta vào hàng…

- Không, chúng ta để cho huynh trưởng đấu là đủ rồi. Chừng nào huynh trưởng nhường không đấu, thì một trong hai anh em ta sẽ đảm nhiệm đánh cùng họ Cam.

Nghe hai em bàn luận, Tần Kỳ mừng thầm, vỗ vai Khang, Kiện mà rằng :

- Được, ngu huynh sẽ đấu với y cho đỡ bực tức. Chừng nào nhị vị hiền đệ thấy y du ngoạn cùng Mai Nương sẽ mách ngu huynh biết, được không?

Khang, Kiện đồng ý.

Bởi vậy sáng hôm ấy, khi Cam, Lã cùng Tần Vân Anh lên ngựa ra khỏi trang là Tần Kiện trông thấy trước, bí mật xem ba người đi ra hướng nào rồi chạy vào gọi Nhất Long và Nhị Long cho hay.

Tần Kỳ mừng rỡ bảo hai em đai nịt gọn ghẽ và dặn rằng :

- Nhị vị hiền đệ đừng mang khí giới, chỉ đem theo cung tên giả đò như đi săn thỏ tình cờ gặp mọi người. Ngu huynh đi trước nhé! Tử Long đi về hướng nào?

Tần Kiện nói :

- Y theo hướng đồi cây ngọn suối, có cả tứ muội cùng đi. Có e Vân Anh thuật chuyện với song thân không?

Tần Kỳ lắc đầu :

- Không sợ! Ngu huynh sẽ dặn tứ muội sau.

Nói đoạn Tần Kỳ ra thẳng tàu ngựa sai trang đinh thắng ngựa đi trước, ngược lên ngọn Hoàng Thạch Khê thì quả nhiên thấy Tử Long, Mai Nương và Vân Anh đang ngồi trên phiến đá lớn, thảnh thơi giữa nơi nội cỏ ngàn cây.

Cảnh sắc hữu tình cũng làm tăng vẻ kiều diễm của nàng Mai Nương kiếm khách.

Tần Kỳ ngây ngất kín đáo nhìn người đẹp, nhưng cơn bão tố lại nổi ngay trong tâm chàng vì Cam Tử Long mỹ mạo uy dũng ngồi bên Mai Nương quả rất xứng lứa vừa đôi.

Nhảy xuống ngựa, Tần Kỳ thản nhiên thi lễ cũng Cam, Lã.

Cam Tử Long điềm đạm nói :

- Chẳng hay tôn huynh đi đâu qua đây vậy?

Tần Kỳ tươi cười :

- Tôi qua bên Lý gia thôn tìm người bạn từ hồi sớm, nhưng anh ta vào thành từ hôm qua, thấy còn sớm định rẽ vào đây ngồi chơi chẳng ngờ lại gặp quý vị. Tôn huynh đi săn đó ư? Được mồi nào chưa?

Cam Tử Long mỉm cười :

- Đem cung tên theo phòng gặp mồi bắn chơi, chứ tôi không chú ý săn.

Mai Nương cất tiếng oanh vàng :

- Tần tôn huynh đi gần hay xa mà đem theo cả khí giới vậy?

Nghe giọng Mai Nương êm như tiếng nhạc ru bồn, Tần gia Nhất Long choáng váng tâm thần :

- Lý bằng hữu muốn rèn cặp đoản thiết kích nên tôi đem theo định ý cho y lấy mẫu.

Mai Nương đon đả :

- Hôm khánh thọ được xem tôn huynh trổ tài kích pháp thập phần linh diệu, dữ dội chẳng khác chi Điển Vi thời Hậu Hán tái sanh. Tôi vẫn thường nhắc với Cam sư huynh bữa nào yêu cầu tôn huynh biểu diễn lại cho được lãnh hội đôi phần.

- Nữ hiệp quá khen, so sánh sao được với kiếm pháp tuyệt luân của nhị vị!

Từ nãy, Tần Vân Anh lắng lặng nghe mọi người nói chuyện liền hồn nhiên xen vào :

- Hay là sẵn cung tên đây trưởng huynh cùng Cam huynh thử tập bắn chơi rồi diễn kích pháp cho vui.

Mai Nương nở nụ cười duyên dáng khen :

- Phải đó! Giữa khung cảnh êm dịu này, xạ tiễn và múa kích tuyệt đẹp. Tần muội nói phải lắm.

Tần Kỳ nghĩ thầm: "Ta đang muốn thách thức các ngươi chẳng ngờ các ngươi lại cố ý đòi hỏi thì càng hay chớ sao! Đỡ tốn công bày đặt trận đấu!" Nhưng chàng cũng vờ vĩnh :

- Tôi chỉ e múa rìu qua mắt thợ thôi.

Mai Nương đáp :

- Chúng ta là con nhà võ, biểu diễn, trước là luyện tập học hỏi thêm, sau là múa vui. Tần tôn huynh bất tất phải câu nệ. Phải không Cam sư huynh?

Cam Tử Long mỉm cười trách khéo :

- Sư muội chỉ hay bày trò bắt người chảy mồ hôi để riêng mình thảnh thơi đóng vai khán giả thôi.

Tần Kỳ tháo cây thiết cung đeo trên lưng ra và hỏi Tử Long :

- Tôn huynh dùng cung gì vậy?

Tử Long với lấy cây mộc cung để trên phiến đá :

- Cung này tôi mượn của Tần lão anh hùng vẫn bầy trên khách đường đó.

- Có vừa tay không! Hay là dùng thiết cung này vậy?

Nói đoạn, Tần Kỳ đưa cây thiết cung sơn đỏ cho Cam Tử Long coi.

Họ Cam cầm lấy xem qua :

- Thứ nào dùng cũng được, miễn là bắn trúng đích. Nếu chỉ quen dùng một thứ cung, tôi e bất lợi cho người bắn.

Tuy nói vậy nhưng cầm qua cây thiết cung, chàng cũng khen thầm Tần Kỳ có sức khỏe mới dùng nổi thứ võ khí mạnh mẽ đó.

Mai Nương nhìn quanh hỏi :

- Nhị vị định lấy gì làm đích?

Hai người chưa kịp trả lời thì từ xa có hai kỵ sĩ song song phi kiệu nhỏ tới.

Vân Anh la lớn :

- Kìa, nhị huynh và tam huynh!

Cam, Lã nhìn theo Vân Anh, nhận ra hai anh em Tần Khang và Tần Kiện.

Hai người phi tới nơi nhảy xuống ngựa chào hỏi. Tần Khang nói :

- Chúng tôi săn thỏ ngang qua đây tưởng ai xa lạ chẳng ngờ lại là quý vị. Bữa nay trời đẹp mà hiếm thú rừng quá. Cam tôn huynh và huynh trưởng định bắn gì vậy?

Tần Kỳ nói :

- Lã nữ hiệp ra lệnh cho Cam đại hiệp và ngu huynh thử xạ tiễn làm vui.

Mai Nương đon đả :

- Thêm hai tay cung nữa thi tài, mấy khi được đông đủ cả như hôm nay!

Tần Khang tháo cung ra :

- Xin miễn, anh em tôi không thạo môn này, nhưng sẵn cung đây xin Cam tôn huynh lựa cho vừa tay.

Cam, Lã nhận thấy Nhị Long và Cam Long cũng dùng thiết cung, đều khen thầm người nào người nấy cũng có dũng lực. Tần Kiện tháo cung tên của mình ra dựng trên mặt cỏ :

- Nào, nhị vị lựa chọn và khởi sự cho tiểu đệ xem nhờ với.

Thoạt đầu Cam Tử Long tưởng Tần Kỳ ngẫu nhiên qua đây nên không hề chú ý nhận xét. Nhưng từ lúc Tần Khang và Tần Kiện tới, cả hai cùng đeo thiết cung mà thoái thác không thiện xạ thì chàng nghi ngờ ngay là ba anh em họ Tần có ý thách thử chi đây.

Chàng kín đáo nhận xét thấy nhiều lần thấy Tần Kỳ liếc trộm Mai Nương một cách mê luyến nên dự đoán hiểu được đôi phần, bèn nghĩ thầm: “Bây muốn trổ tài đàn áp ta để lấy lòng Lã sư muội chứ gì! Được lắm, đã vậy ta cũng sẵn lòng hầu chúng bây bất cứ bài học võ thuật công phu nào!”

Nghĩ đoạn, chàng vờ liệng cây mộc cung xuống mặt đất, nhấc cây thiết cung của Tần Kiện lên cầm thử :

- Chà! Khá nặng đấy! Hơi trĩu tay thế này khó bắn trúng đích lắm.

Tần Kiện cười :

- Tôn huynh giương thử coi nào!

Im lặng, Cam Tử Long giương thiết cung tròn như vành trăng đầu tháng, tay tả giả đò hơi lảo đi lảo lại như cầm không vững, tay hữu kéo mạnh hơn

chút nữa, dây cung bị căng quá đứt phựt làm đôi.

Tần Kiện la lớn :

- Khóc quá! Giương đứt dây cung!… Trời ơi!

Tử Long lắc đầu :

- Không phải! Tại dây dòn quá đó. Tôi cầm cơ hồ muốn không vững nữa.

Quay sang Tần Khang, chàng hỏi :

- Cho tôi mượn thiết cung của tôn huynh. Chẳng lẽ dây nào cũng dòn như vậy sao?

Tần Khang lẳng lặng trao cung cho Tử Long. Họ Cam thản nhiên giương mạnh. Phật!… Như vừa rồi, dây cung đứt nữa.

Tử Long dậm chân làm bộ bực tức :

- Ơ kìa! Dây này cũng dòn nốt! Chắc nhị vị ít dùng nên lâu ngày dây cung bị mất sức dẻo dai. Thôi, tôi dùng mộc cung vậy. Cũng may mà nhị vị không dự bắn, nếu không thì tôi đắc tội lắm.

Nói đoạn, chàng liệng cây thiết cung vô dụng xuống cỏ và lượm cây mộc cung lên, đeo tên lên vai, hỏi Tần Kỳ :

- Nào, chúng ta lấy gì làm đích bây giờ?

Đứng ngoài, Mai Nương hiểu ngay tình hình gay go và Tử Long cố ý bật đứt dây cung để nạt ba anh em Tần gia?

Tần Kỳ tím mặt chưa kịp đáp thì giữa lúc ấy có một bầy én lượn trên không trung.

Tử Long nói :

- Hay là ta bắn đàn én kia! Mời tôn huynh nhả tên trước.

Không nói không rằng, Tần Kỳ ngửa người lên, dáng điệu tuyệt đẹp giương cung tròn như móc bạc.

- Tôi bắn con bay cuối đàn.

Dây cung bật ròn rã, mũi tên vút lên không trung. Chiếc én bay sau cùng rớt xuống trúng tên xiên ngập giữa thân.

Ai nấy đều vỗ tay khen ngợi. Đàn én vẫn vô tình vẫn bay lượn nhởn nhơ.

Tử Long nói :

- Tài thiện xạ của tôn huynh quả như Dưỡng Do Cơ thời xưa!… Kìa chiếc én mất bạn đang rời đàn tìm kiếm kia kìa. Để tôi hóa kiếp nó đỡ đau khổ lìa đôi.

Dứt lời, chàng giương mộc cung nhẹ nhàng phát một mũi tên. Chiếc én lẻ loi rớt xuống trước mặt mọi người. Tràng pháo tay nổ ran. Tần Kỳ khen lại :

- Cam tôn huynh bắn đẹp như Lý Quảng vậy. Để tôi lấy một con én nữa.

Miệng nói, tay nhả tên luôn. Nhưng Tử Long đã lẹ như chớp phát luôn mũi tên khác bắn gãy đôi chiếc tên của Tần Kỳ vừa buông ra.

- Xin lỗi tôn huynh! Chẳng nên giết thêm nữa tội nghiệp, chúng có đôi cả đấy!

Tần Kỳ mích lòng :

- Nhưng Cam huynh vừa bắn gãy tên của tôi?

Tử Long thản nhiên đáp :

- Xin Tần huynh bắn lại mũi tên của tôi vậy. Nào sẵn sàng.

Chàng bắn luôn phát tên nữa lên trên không. Tần Kỳ vội bắn theo nhưng chậm rồi. Không trúng, mũi tên bắn trật bay chéo tận đằng xa. Tuy giận lắm nhưng nhận là họ Cam tài trên mình một bực. Tần Kỳ vái Tử Long :

- Tôi chịu thua rồi. Tôn huynh lượng xá tội múa rìu qua mắt thợ cho.

Tử Long nhũn nhặn đáp lễ :

- Anh em luyện tập chơi, sá chi việc nhỏ mọn ấy? Tại cây cung của tôn huynh quá nặng đó! Có mạnh nhưng kém lẹ mà thuật xạ tiễn cần phải lẹ.

Tần Kỳ liệng thiết cung cho Tần Khánh :

- Cây cung sắt này vô dụng rồi, không hiểu cặp thiết kích kia có còn dùng được hay không? Nào, mời Cam huynh thử một trận chơi? Người có quen dùng kích không?

Tử Long đáp :

- Có học qua loa thôi. Nếu Tần huynh nhân dịp muốn mua vui xin nới tay đôi chút nhé?

Lẳng lặng, Tần Kỳ bước tới chỗ con tuấn mã của mình đang ăn cỏ, rút cặp đoản kích trong bao ra liệng cho Tử Long một chiếc.

Tử Long bắt lấy cây đoản thiết kích thấy rất vừa tay nên khen :

- Tần huynh rèn được cặp kích quý lắm, có lẽ nặng tới hai mươi cân một chiếc?

Tần Kỳ đáp :

- Đúng thế. Đồng cặp này vừa trọn năm mươi cân thép tốt.

Từ nãy, Lã Mai Nương nhận thấy tình hình khá gay go trong cuộc đua bắn. Thái độ khiêu khích của Tần Kỳ cũng không qua được mắt nàng. Nay họ Tần lại muốn cùng Tử Long đấu kích, tuy nàng hiểu sư huynh nàng bổn tánh rất trầm tĩnh nhưng dù sao cũng là một việc nên tránh.

Tử Long bị lâm vào tình thế khó từ chối cuộc đấu, lẽ nào nàng đứng ngoài đóng vai khán giả thản nhiên sao?

Nghĩ vậy, Mai Nương bèn lên tiếng :

- Tần tôn huynh! Hồi nãy tôi yêu cầu tôn huynh biểu diễn kích pháp chớ có đả động tới cuộc đấu kích đâu?

Đấu độc kích khác biểu diễn song kích, vậy xin bỏ cuộc đấu đi và yêu cầu tôn huynh phô tài song kích thôi.

Tần Kỳ cười :

- Trong bọn chúng ta, chỉ có một tôi đem khí giới theo, không lẽ một mình biểu diễn tất không hào hứng, bởi vậy tôi yêu cầu song đấu. Nếu nữ hiệp thấy ngại cho Cam huynh vì lẽ không quen sử dụng đoản kích thì bỏ cuộc song đấu vậy.

Nói đoạn, Tần Kỳ đưa mắt nhìn Tử Long khẽ mỉm cười. Trước thái độ ấy, Mai Nương thấy bực mình nhưng cố tươi cười :

- Tôn huynh lầm đó! Tôi không hề thấy ngại cho Cam sư huynh. Vả lại ngại nỗi gì? Đây là chỗ người nhà đấu chơi, luyện tập học hỏi thêm người nào kém sẽ chịu thua, đâu phải một trận giao tranh một mất một còn?

Thấy Mai Nương tranh cùng Tần Kỳ, Tử Long xen vào :

- Đấu lấy vui, ngu huynh cũng đang muốn ôn lại đường kích kẻo lâu ngày xao nhãng hết. Nay bỗng được Tần tôn huynh, một danh thủ kích pháp chỉ dẫn cho, quả là cơ hội hãn hữu đó!…

Nhìn Tần Kỳ, chàng nói tiếp :

- Nào, xin Tần huynh sẵn sàng, ta cùng nhau đấu vài hiệp, có Lã sư muội cầm trịch.

Tần Kỳ đáp :

- Tôi sẵn sàng rồi, mời Cam huynh cứ việc khởi đấu.

Dứt lời, chàng cầm kích vụt tả, vụt hữu mấy vòng bật thành tiếng gió vun vút rợn người, tọa bộ thủ thế tuyệt đẹp.

- Mời Cam huynh nhập nội.

Cam Tử Long vùng kích bái tổ, đoạn nhảy vào đâm thẳng mũi kích nhằm bụng đối phương.

Ung dung, Tần Kỳ gạt bật ngọn kích địch sang bên rồi hất ngược lưỡi kích vào cổ họ Cam. Tử Long tọa bộ nhường khí giới địch vút qua đầu, đồng thời chém luôn một ngọn quơ ngang đầu gối đối phương.

Tần Kỳ thâu kích về gạt nhập nội tiện tay, trong lúc hai đối thủ đang gần nhau, đánh thốc luôn một lưỡi đốc kích vào cằm địch thủ. Đó là thế "Càn Long Truy Hổ" rất lợi hại trong đoản kích pháp. Thế đòn vừa lẹ vừa mạnh, vì cái lưỡi kích ngàng ngay chỗ tay cằm chém bửa vào mặt và đầu lưỡi kích đó nhọn hoắt xiên vào yết hầu địch thủ.

Tử Long khen thầm Tần Kỳ lợi hại. Tuy xưa nay chỉ dùng trường kiếm, nhưng chàng học đủ thập bát ban võ nghệ, môn nào cùng thạo chớ không chuyên hẳn về một kiếm pháp, cho nên trước mặt Tần Kỳ lợi hại về môn kích, chàng không luống cuống, ăn đòn trả đòn luôn khiến họ Tần cũng phải ngạc nhiên.

Sở dĩ Tần Kỳ dùng thế độc là cốt ý đàn áp ngay đối phương, cờ gặp tay cao, Tử Long cũng đưa lưỡi kích ở chỗ tay cầm gạt lại, thành thử hai đấu thủ cùng đánh đòn gần.

Hai đốc kích do hai cánh tay cứng như sắt, cầm chặn nhau đẩy mạnh. Hầu như đồng sức, hai đấu thủ xoay tròn không chịu nhường bước.

Thử sức một hồi, biết Tần Kỳ khỏe lắm. Tử Long vận dụng nội ngoại công phu gồng lên, đưa thẳng cánh tay ra trước mặt đẩy bật Tần Kỳ ra phía

sau. Bộ tấn của họ Tần mất thẳng bằng đành chịu nhường bước để Tử Long đẩy bật đi năm, sáu bước. Thua keo đầu, Tân Kỳ hoa kích xông vào tấn công luôn. Tử Long chống trả kịch liệt. Đánh dư hai trăm hiệp hiệp, Tần Ký lần lần đuối sức, mồ hôi đã ra như tắm, miệng thở hồng hộc lùi dần dần, trong khi Tử Long nét mặt cẫn thản nhiên, hô hấp đều hòa như lúc mới khởi đầu. Không muốn để Tần Kỳ mất thể diện, Tử Long nhảy vút ra khỏi chiến.

- Thôi, xin ngừng tay, đấu giao hữu thế đủ rồi!

Bực mình, Tần Kỳ muốn liều mạng đấy nữa nhưng Tử Long đã liệng trả cây đoản kích, rút khăn tay ra lau mồ hôi trán.

Tần Kỳ bắt lấy ngọn kích gượng gạo :

- Không ngờ Cam huynh lại là hảo thủ về kích pháp, sức mạnh vững như Thái Sơn, tôi xin thua…

Tử Long nhã nhặn ngắt lời :

- Không phải, Tần huynh không thua sở dĩ đứng không vững vì đế ủng da đạp nhiều trên cỏ bị trơn đó thôi.

Lã Mai Nương cũng lỡ lời cho Tần Kỳ khỏi mích lòng :

- Nếu không nhờ Tần tôn huynh bữa nay thì ít khi được coi trận đấu kích hào hứng đến như vậy.

Biết là Song hiệp có nhã ý giữ thể diện cho mình, Tần Kỳ vừa buồn vừa tức, nhưng biết làm sao? Đành thâu nhập cung tên đeo lên vai. Gài cặp đoản kích vào bao rồi mời mọi người về Tần gia trang luôn thế.

Mai Nương biết ý nói :

- Ba vị tôn huynh cứ về trước, chúng tôi còn ngồi nghỉ ở đây lát về sau.

Sau trận đấu kích hôm ấy, Cam, Lã bảo nhau chẳng nên nấn ná lại Tần gia trang nữa, bèn sửa soạn từ biệt Quá Vân Long Tần Khánh lên đường.

Miếu Hắc Ma Thần, Thiên tử lập kế trừ thủy tặc
Tại Trần gia trang, Hoàng đế đồ mưu bắt gian nhân

Sau khi từ biệt Cửu môn Đề đốc, Nhan Như Lâm rời khỏi Hải Biên quan, Vua Càn long và Chu Nhật Thanh ngày đi đêm nghỉ, lúc tiện chân đi bộ, khi mệt mỏi thuê xe, non xanh nước biếc hữu tình, qua các đại, tiểu trấn nhà cửa san sát như bát úp, dân cư đông đảo vui vẻ trong cảnh phồn thịnh thái bình.

Một hôm đi tới mé Trường Giang rộng lớn thì trời vừa hoàng hôn.

Đứng trên bờ đá nhấp nhô, hai cha con nhà Vua khoan khoái nhìn dòng nước uốn éo rọi bóng liễu mịn màng rung rinh trong gió thoảng.

- Cảnh Trường Giang đẹp tuyệt! Không biết được non sông gấm vóc thanh bình!… Nhật Thanh con, kiếm quán trọ nghỉ lại đêm nay, mai sẽ quá giang.

Nhật Thanh chỉ khóm nhà ẩn hiện đã lên đèn le lói dưới bóng liễu xanh rờn cách hai người đứng độ hơn trăm thước :

- Tâu Hoàng thượng…

Nhà Vua tức thì ngắt lời :

- Ấy đó! Ta dặn thế nào? Lỡ miệng như vậy ở giữa nơi đông đúc cực kỳ nguy hiểm!

Nhật Thanh vội chữa :

- Thưa phụ thân, ở khóm nhà kia chắc có tửu quán.

Hai cha con lững thững rẽ qua hương đó, quả nhiên có tới năm sáu chục nóc nhà vừa rơm vừa ngói xây dựng gọn gàng sạch sẽ dưới những gốc cây cỏ liễu thướt tha. Ngay phía trước, năm, sáu tửu quán dàn kế bên nhau, chiêu bài phất phơ dưới mái hiên rộng rãi. Từ tửu quán ra tới bến sông còn độ vài chục thước, nên quán nào cũng đua nhau bày bán dưới gốc liễu, treo lồng đèn ngũ sắc trên cành để khách hàng có chỗ thảnh thơi dùng rượu.

Nhà Vua nhằm Trường Giang tửu điếm khoáng đạt hơn cả, bước vào hỏi mướn phòng và kêu rượu.

Đang khoan khoái uống rượu, Càn Long chợt thấy một người vóc dáng khỏe mạnh, y phục ngắn theo kiểu dân chài lưới đi từng thồi thâu tiền. Thực khách nào cũng ưng thuận đưa tiền cho y.

Nhà Vua ngạc nhiên hỏi tiểu nhị đứng hầu gần đó :

- Tên kia dáng dấp khỏe mạnh như vậy mà hành khất sao?

- Thưa không. Đó là anh lái đò Tôn Tiểu Bát có chiếc ghe lớn nhất ở bến này đi thâu tiền chở chuyến đò sớm mai đó ạ.

- A! Ra vậy đó. Được sớm mai ta đi chuyến đò của y.

Qua hết thồi nọ đến thồi kia, Tôn Tiểu Bát đến chỗ nhà Vua :

- Thưa khách quan qua đò sớm mai?

Càn Long hỏi :

- Đò qua sông sang địa phận Nam Kinh không?

- Dạ. Chính vậy. Nếu không bị sương mù thì đầu giờ Thìn ghe rời bến.

- Mỗi suất bao nhiêu?

- Thưa, mỗi xuất đò năm quan và hai quan lễ vật. Tổng cộng nhị vị là mười bốn quan ạ.

Nhà Vua ngạc nhiên :

- Tiền đò trả rồi, còn lễ vật thì để biếu ai?

- Thưa, lễ vật để cúng thần chứ không phải để biếu.

- Cúng thần nào? Làm sao cúng?

Tôn Tiểu Bát biết là khách lạ không hiểu tục lệ, bèn giải thích :

- Nguyên khúc sông lớn này nước chảy xiết và có nhiều xoáy nước, ghe

không thể qua ngay được, mà phải ngược dòng độ hai dặm tới chỗ nước ít xoáy hơn mới dám sang bờ…

Càn Long nóng ruột :

- À! Cúng Hà Bá phải không?

- Thưa không! Khách quan tới đây lần đầu tiên nên chưa rõ phong tục thể thức quá giang. Dọc theo bờ cách đây trên một dặm, có miếu Hắc Ma Thần vô cùng linh hiển, bất cứ ai qua đò cũng phải hùn nạp tiền nong lên miếu cúng lễ. Có vậy qua sông mới được an ổn, nếu không thì Hắc Ma Thần sẽ biến thành thủy quái bất chợt gây sóng gió ba đào đánh đắm ghe. Từ trước tới nay, hay xảy ra tai nạn cũng vì có những người không tôn trọng tục lệ cúng thần trên khúc sông này, thành thử uổng mạng theo dòng nước.

Nhà Vua nghe chuyện Hắc Ma Thần hoang đường chợt nẩy ra một ý kiến, bèn nói :

- Ghe của nhà ngươi chở được mấy người?

- Thưa, được hai chục người ạ.

- Ta muốn đi một mình một ghe và ưng chịu trả đủ suất tiền, chịu không?

Mừng rỡ được món khách bở, Tôn Tiểu Bát đáp :

- Như vậy cũng được. Khách quan dùng thứ ghe chở mười người cho đỡ tốn tiền, còn ghe lớn để chở khách quá giang khác. Tôi có mấy chiếc ghe đủ cỡ.

- Nhưng với điều kiện là chính người phải chèo bên ghe ta.

- Tưởng gì, chớ thế cũng được. Nặng thì phải hai người chèo, nhưng khách quan chỉ có hai người, mình tôi dư sức rồi.

Càn Long móc túi lấy năm lượng bạc đưa cho Tôn Tiểu Bát :

- Đây, ta trả tiền đò trước. Chừng nào khởi hành thì vô đây kêu, nghe?

- Thưa, còn tiền mua lễ vật dâng lên miếu Hắc Ma Thần?

- Cúng tiền cho đỡ lôi thôi có được không? Ta không muốn để lễ vật kềnh càng trên ghe.

Tôn Tiểu Bát mừng rỡ :

- Dạ, được lắm.

- Mai xuống ghe ta sẽ đưa tiền cho, hiện thời hết tiền lẻ ở đây rồi.

Nét ngần ngại thoảng qua mặt Tôn Tiểu Bát nhưng y nói ngay :

- Dạ khách quan nhớ cho kẻo quên thì tai họa lớn lắm đó.

- An tâm. Ta không quên đâu mà lo.

Tôn Tiểu Bát bỏ năm lượng bạc vào túi, chào ông khách quá giang sang trọng rồi lần lượt đi thâu tiền các thồi khác.

Hôm sau, quá giờ Thìn, Tôn Tiểu Bát vào tửu quán trước Nhà Vua.

Trời quang mây tạnh, vừng Thái dương le lói mọc cao được non một trượng đánh tan dần màn sương mai phủ nhẹ. Trên bến, khách quá giang đã tụ tập đông đủ, kéo nhau xuống chiếc ghe lớn do hai lái đó vạm vỡ điều khiển.

Chiếc ghe lớn kéo neo đi trước. Tôn Tiểu Bát tháo dây cột ghe, ngần ngừ đôi chút, nhưng cũng bắt đầu khua mái chèo theo chiếc ghe lớn.

Được một quãng sông, Tôn Tiểu Bát hỏi Vua :

- Xin khách quan cho nốt số tiền cúng thần…

- Được, cứ chèo đi, đến miếu ngươi theo ta lên cúng cũng được chứ sao!

Ngừng tay chèo, Tôn Tiểu Bát nghiêm nét mặt :

- Theo tục lệ ở đây, người lái đò có trách nhiệm thâu tiền cúng thần trước là để bảo vệ tánh mạng cho khách quá giang, sau là bảo vệ tánh mạng của người lái, vậy mong khách quan vui lòng cho tiền ngay, trái lại, tôi buộc lòng phải quay ghe về bến, tùy ý người lựa ghe khác quá giang.

Càn Long trừng mắt gắt :

- Ta đã nói là sẽ lên miếu cúng, hẹp hòi chi mấy lượng bạc, người không tin sao? Tục lệ với chẳng tục lệ, nếu ngươi quay mũi về bến thì đừng có trách ta, nghe?

Trước cặp mắt long lanh dữ dội của khách, Tôn Tiểu Bát cực chẳng đã, đành chép miệng chèo ghe đi trước. Ghe chở nhẹ nên chẳng mấy chốc lại theo kịp chiếc ghe trước. Được hai dậm trường, quả nhiên tới một bến có đường dẫn thẳng lên tòa miếu cổ khá rộng rãi, sừng sững ở ngay dưới chân đồi cây rậm rạp. Ghe lớn ghé vào bờ. Hành khách lũ lượt kéo xuống theo lái

đò bê lễ vật vào miếu. Tôn Tiểu Bát cũng định ghé vào bờ theo chiếc ghe lớn, nhưng nhà Vua đã đứng ngay sau lưng y lúc nào không rõ, đưa tay nắm lấy gáy y, dằn giọng :

- Biết điều đi thẳng và qua sông, trái lời ta bẻ gãy cổ.

Bị năm ngón tay cứng như sắt túm gáy đau quá và trước câu đe dọa cực kỳ cương quyết của khách quá giang, Tôn Tiểu Bát sợ hãi, không ngờ ông khách trắng trẻo phì nộn thế kia mà lại có sức khỏe nhường ấy, y đành run rẩy theo lời chèo ghe đi thẳng. Mọi người vừa lên bờ, thấy vậy vội vàng ngừng bước nhìn theo kinh ngạc, lo sợ thay cho người khách bướng bỉnh trên ghe nhỏ không chịu theo tục lệ lễ thần, chắc thế nào cũng gặp thủy quán nguy hiểm đến tánh mạng thôi.

Tôn Tiểu Bát tái mặt, vừa chèo vừa run rẩy :

- Thế này thì chết mất thôi! Tôi trả lại tiền đò, xin khách quan cho quay về mướn ghe khác vậy!

- Không được! Nếu ngươi không nghe lời ta, ta đánh gãy cổ trước khi gặp thủy quái! Bằng mà biết nghe lời ta sẽ thưởng tiền thêm.

Tôn Tiểu Bát xanh xám cả mặt đành theo lời nhà Vua chèo ghe tiến thẳng.

Càn Long buông y ra, dặn thêm :

- Nếu thủy quái hiện lên, ngươi khá giữ vững tay chèo, mặc ta đối phó.

Không nói không rằng, Tôn Tiểu Bát thoa gáy rồi ra sức chèo. Ghe chở nhẹ tiến vùn vụt trên mặt sông. Trên bờ, mọi người quên cả lễ thần, bảo nhau đứng lên mỏm đá cao nhìn theo.

Một người khách nói :

- Người khách lạ cứng cổ không theo tục lệ lễ thần tất thế nào cũng bị đắm ghe.

Người khác đáp :

- Khách lạ đó coi diện mạo phương phi quý tướng mà sao lại rồ dại đến mức ấy!

- Kẻ rồ dại tự rước lấy cái chết đã đành nhưng chú lái mới đáng ái ngại chớ.

Mọi người còn đang bàn tán, kẻ điều này, người điều nọ xôn xao thì bỗng một người la lên :

- Trời ơi! Coi kìa! Thủy quái đã hiện lên mặt nước vỗ sóng ầm ầm!…

Ai nấy đều chăm chú nhìn theo, mặt tái mét tưởng như chính họ đang ở trong chiếc ghe nhỏ của nhà Vua. Ghe nhỏ lướt nhẹ trên sông sắp tới chỗ sang ngang và lúc đó cách bờ độ trên mươi sải tay, bỗng sóng bắt đầu nổi mạnh ở phía trước mũi ghe chừng bảy tám sãi. Từ dưới sông nổi lên một động vật gì trông không rõ hình dạng, nhưng chỉ biết con vật đó đen tuyền nhào lên nhào xuống thật lanh lẹ, vỗ sóng ầm ầm, nước vọt lên tung tóe.

Tôn Tiểu Bát run sợ, mặt cắt không còn hột máu, rên la :

- Tôi đã bảo mà! Khách quan không nghe, Hắc Ma Thần nổi giận hiện thành thủy quái đánh đắm ghe, làm thế nào bây giờ? Trời hỡi Trời!

Nhà Vua điềm tĩnh nhận xét rồi bảo Nhật Thanh!

- Con khá giúp lái đò giữ vững tay chèo!

Tôn Tiểu Bát rên lên :

- Kìa! Thủy quái ngụp xuống nước rồi! Nó lặn xuống vòng đến đây vỗ sóng đấy. Coi chừng nó lật ghe!…

Càn Long tuốt bảo kiếm cầm ngược trong tay sẵn sàng đối phó. Quả nhiên, sóng nước bỗng dội lên ở mạn ghe bên tả, rồi một con vật gì mình mẩy bóng loáng, sống lưng dựng toàn gai góc phát khiếp quẫy lộn trong nước bơi vòng quanh ghe gây sóng lớn. Con vật đó nhào lộn quá lẹ, lúc nào cũng ngâm úp nửa mình trong sóng lớn nên nhà Vua cố nhìn cũng không nhận rõ là giống vật gì. Nó vòng vào gần mạn ghe. Chiếc ghe bồng bềnh nghiêng ngả đáng sợ.

Tôn Tiểu Bát và Chu Nhật Thanh ngồi xuống bám chặt vào mạn ghe cho khỏi bị văng ra ngoài. Nhà Vua cũng bám chặt vào cuối ghe, bình tĩnh. Thủy quái bơi vòng vừa tới phía đuôi ghe, sống lưng nó gai góc lập lờ trong sóng lớn tung tóe, hắt nước vào mặt nhà Vua. Chiếc ghe gần nghiêng hẳn đi, nhưng vừa tầm tay, Càn Long nhằm lưng thủy quái xả mạnh một lát kiếm trúng đích. Máu tuôn ra đỏ lòm mặt nước. Kỳ thay! Sóng nước không dội lên

nữa và tan dần. Thủy quái cũng không lặn xuống đáy sông như Tôn Tiểu Bát lầm tưởng, mà trái lại nó lập lờ trên mặt sông hết cựa quậy, máu vẫn tuôn đỏ mặt nước, loang rộng.

Càn Long đứng trên ghe chống kiếm đăm đăm nhìn.

Tôn Tiểu Bát mừng quá la lớn :

- A! Có lẽ thủy quái bị tử thương rồi!

Nhà Vua lắc đầu mỉm cười :

- Ngươi khá bơi ghe lại gần vớt nó lên xem mặt mũi nó ghê gớm đến thế nào!

Tôn Tiểu Bát còn ngần ngại thì Chu Nhật Thanh đã cầm chèo bơi nhẹ tới. Nhà Vua với tay xuống nước lôi lên mạn ghe một con vật to lớn, dáng dấp như người, có gai từ đỉnh đầu xuống đến sống lưng.

Càn Long cười lớn :

- Đây, con thủy quái của Hắc Ma Thần mà các ngươi cúng vái cho nó khỏi đánh đắm ghe đây.

Vừa nói, nhà Vua vừa lật ngửa xác đó lên, thì ra đó là một người mặt mũi hẳn hoi, nhưng trên mặt bôi lọ đen tẩm dầu nên không bị nước làm phai. Bộ da bóng loáng ở dưới nước hồi nãy chỉ là bộ áo bằng da dầu.

Thủ miếu đỏ mặt, chỉ mặt Tôn Tiểu Bát mắng lớn :

- Ngươi làm ăn trên bến sông này mà gian ngoan không sợ tội trước bệ thần linh sao? Hoặc giả ngươi là đồng bọn sát nhân rồi qua đây kiếm chuyện đổ vấy?

Không nhịn được nữa, nhà Vua lên tiếng quát :

- Bọn thủy khấu chúng bây đội lốt thủ đền, bày mưu kế lừa đức tín ngưỡng của dân lành, thâu thập vàng bạc, lễ vật của khách giang đò từ bao năm nay tích góp rồi, nay cớ sợ bị đổ bể, còn múa mép khua môi nữa hay sao? Biết điều quỳ xuống, nhận tội, chịu trói nạp mình, đừng hòng thoát khỏi tay ta đâu!

Dứt lời, nhà Vua thộp áo vàng tên thủ miếu. Lẹ làng, viên thủ miếu đưa tay gạt mạnh rồi lùi lại mấy bước la lớn :

- Anh em đâu! Bắt tên sát nhân này nộp quan mau!

Bị cái gạt, nhà Vua biết ngay là tên thủ miếu ít nhất cũng có luyện tập võ nghệ, bèn xông tới điểm luôn ngọn "Song Chỉ Thủ Châu" tay hữu vào mắt tên thủ miếu thủy khấu gian ngoa nọ. Thủ miếu đưa tay tả gạt nữa, tay hữu lúng túng đưa tay cởi áo vàng thủ đền. Chẳng ngờ Càn Long cất chân phóng mạnh một ngọn cước theo thế "Kim Kê Độc Lập" trúng bụng, khiến tên gian đạo chỉ kịp kêu hự một tiếng té nhào ra mặt gạch ngất lịm. Các người phụ thủ miếu cũng bị cha con nhà Vua bắt trói luôn.

Mọi người ca ngợi bàn tán không ngớt miệng. Cha con nhà Vua lục soát khắp trong miếu và bên căn nhà nhỏ của tên giả thủy quái họ Tiết bị tử thương hồi nãy trên sông. Lát sau, hai người lấy ra được một rương đầy toàn vàng, bạc và ba bộ áo da quái dị. Càn Long nói :

- Mấy tên tặc đạo này đều giỏi bơi lội. Với những bộ da này chúng thay phiên nhau giả thủy quái đánh đắm ghe thuyền chở người nào không vào miếu cúng tiền dâng lễ vật.

Một người có tuổi hỏi nhà Vua :

- Làm thế nào tiên sinh dự đoán được bọn thủ miếu Hắc Ma Thần là gian đảng?

- Dễ lắm! Nếu chỉ nói tới thủy quái không thôi thì tin được, vì trên non, dưới biển thiếu gì động vật kỳ lạ. Nhưng thủy quái chỉ hiện lên làm hại người nào không vào miếu van vái, dâng lễ vật, luận lý ra, tin sao được? Cũng vì vậy tôi mới muốn xem thủy quái hình dạng thế nào. Kể về tài lội nước, gây sóng lên trên mặt địa giang, chúng giỏi thật. Lúc khởi sự, tôi đã tưởng thật. Mãi sau, thấy nó không ngóc đầu lên tôi mới chắc chắn là có sự gian dối bên trong. Bây giờ mọi sự đã hiển nhiên, ai muốn qua sông xin tự tiện, riêng cha con tôi trở về quán trọ nhờ người lên huyện báo quan lập biên bản rồi sẽ khởi hành sau.

Tôn Tiểu Bát tình nguyện :

- Tôi xin chở khách quan về quán trọ loan tin lành cho mọi người trên bến biết, sau đó sẽ đi trình quan.

Càn Long bảo bọn đò khiêng rương bạc và giải bọn thủy tặc xuống ghe. Chu Nhật Thanh cầm mấy bộ áo da thủy quái của bọn gian đạo, theo mọi người về bến lớn.

Trên bến, dân chúng thấy hai ghe lớn nhỏ cùng chở toàn thể khách qua đò quay về, lấy làm ngạc nhiên gọi nhau kéo ra bờ hỏi chuyện.

Một người hỏi lớn :

- Tôn đại ca ơi, gặp thủy quái nên đành trở về phải không?

Tôn Tiểu Bát ghé thuyền vào bờ, chỉ mấy tên thủy tặc mà rằng :

- Thủy quái là bọn thủ miếu gian đạo này. Chính vị quan khách đi trên ghe tôi khám phá ra đó.

Càn Long bảo ba lái đò trói bọn thủy tặc vào gốc liễu trước quán rồi về thẳng nhà trọ đêm qua. Các lái đò khiêng rương bạc vào theo.

Lúc đó bọn Tôn Tiểu Bát và các khách qua đò thuật chuyện cha con vị khách đạo mạo nọ giết thủy quái giả, đánh bọn thủ miếu cho dân chúng nghe.

Họ Tôn nhanh nhẩu nhận lên huyện báo quan, nhưng chủ quán trọ nói :

- Tôn đại ca vất vả nhiều rồi, nhà có sắn ngựa, để con tôi đi thế cho lẹ.

Từ bến lên huyện không bao xa, Giang Trung huyện quan là Đới Thành Lang được tin lấy làm lạ, tức khắc đem theo hai giáo đầu và đội lính đẩy hai cỗ tù xa cấp tốc xuống bến đò.

Tới nơi, huyện quan hỏi :

- Vị anh hùng khám phá ra vụ Hắc Ma Thần miếu đâu?

Mọi người khúm núm dẫn huyện quan và Trường Giang tửu điếm. Chủ quán giới thiệu nhà Vua. Đới Thành Lang không biết mặt nhà Vua nhưng thấy tướng mạo ông khách uy nghi lẫm liệt bèn chào hỏi cùng nhau thi lễ đàng hoàng.

- Chẳng hay cao danh quý tánh là chi? Từ đâu tới đây?

Càn Long cười thầm, thản nhiên đáp :

- Tôi họ Cao tên Thiên Tứ, từ Bắc Kinh xuống Nam du ngoạn và nhân thể thăm người bà con, chẳng ngờ tới quý huyện bị gặp chuyện này.

- Hảo hán hành nghề gì ở kinh sư?

- Thưa, tôi là Trưởng vụ Biện lý cuộc trong phủ Đại học sĩ Lưu Dung.

Đới Thành Lang giật mình nghĩ thầm Cao Thiên Tứ còn hơn mình nhiều trật, nếu y báo cáo vụ Hắc Ma Thần miếu với Lưu đại học sĩ thì chắc chắn mình sẽ bị khiển trách, bèn vội vàng đứng lên vái dài :

- Chao ơi! Hạ quan hữu nhỡn vô ngươi, không ngờ lại được diện kiến tôn huynh nơi đây. Sao tôn huynh không rẽ vào bổn nha nghỉ ngơi mà lại vào tửu quán như vậy?

Càn Long mỉm cười đáp lễ :

- Tôi du hành không tư cách công khai, hà tất vào quấy quá quý huyện làm chi. Xin tôn huynh cho tự nhiên và sửa soạn lập biên bản vụ thủy quái kẻo trễ giờ. Rương bạc, ba tên thủy tắc và đồ dẫn chứng tôi đều đã đem cả về đây. Hiện bên miếu còn xác tên họ Tiết bị tôi đánh trúng tử thương. Nếu cần ký nhận vào biên bản để phúc trình cấp trên, tôi rất sẵn lòng.

Đới Thành Lang nói; - Bất tất phiền tôn huynh. Tôi sẽ ghi vào biên bản là đủ rồi.

Càn Long tặc lưỡi lắc đầu :

- Không ngờ bọn thủy tặc này gan dạ đến thế! Dám hoành hành rên bến sông lớn cận ngay huyện thành!

Biết là ông bạn quý trách nhẹ mình, Đới Thành Lang lựa lời nói mấy câu cho xuôi chuyện rồi gọi giáo đầu truyền giam thủy khấu vào tù xa, đếm bạc trong rương niêm phong lại sung công và sửa soạn ghe sang bên thần miếu để xem xét. Trước khi huyện quan xuống ghe, Càn Long điềm đạm chỉ rương bạc :

- Thiết nghĩ rương bạc này sung công nằm trong ngân khố cũng vô ích. Theo thiển kiến, tôn huynh nên dùng số bạc này xây đắp bến sông quan trọng này cho được rộng lớn, tiện cho dân chúng quá giang có lẽ hay hơn. Ít lâu nữa về qua đây, tôi sẽ tùy theo công trình xây đắp thưa lại với quan Đại học sĩ, tất tôn huynh sẽ được khen thưởng đó.

- Tôn huynh dạy chí phải, tôi sẽ phân công thi hành ngay.

Nói đoạn, Đới Thành Lang từ tạ ông khách quý cùng hai giáo đầu xuống

ghe do Tôn Tiểu Bát chèo sang bên Hắc Ma Thần miếu.

Tuy nóng nảy về phương diện dùng người, Càn Long lại rất đỗi mềm dẻo khéo léo, không câu nệ cố chấp. Như vụ Đới Thành Lang chẳng hạn. Trái lại nhà Vua rất cương quyết thẳng tay như việc trừng phạt nặng nề Diệp Thiệu Hồng trên Hải Biên quan. Dân chúng Hán tốc tôn sùng vị Hoàng đế người Mãn cũng vì lẽ ấy.

Đới Thành Lang xây bến Giang Trung cực kỳ lớn. Nhờ đó người ta kéo đến đó lập cơ sở doanh thương phồn thịnh ngày một đông đúc, không bao lâu nhà cửa mọc lên như nấm, đường sá khang trang, huyện thành lan rộng đến tận bờ sông.

Tới đời Dân quốc, Giang Trung trở thành thương cảng lớn trên tả ngạn Trường Giang, tàu bè xuất nhập như mắc cửi, ít ai ngờ được chính Càn Long đã qua đây trừ thủy khấu, nhờ vậy bến Giang Trung thơ mộng với những chặng liễu cổ thướt tha soi bóng nước đã bước vào một thời kỳ tân tiến sau này.

Điều mà người Hán trách Càn Long sau này là trong cuộc du hành Giang Nam, nhà Vua chủ ý diệt tan phái Thiếu Lâm để ngăn mầm cách mạng Diệt Thanh Hưng Hán.

Nếu không có điều bất ngờ sau này đảo lộn cả chương trình gây nội chiến giữa các võ phái thì ngôi chùa Thiếu Lâm cổ kính rộng lớn uy nghi đã chẳng tồn tại tới ngày nay, gây nên một thiên trường hận cho bao nhiêu môn đồ của phái võ danh giá ấy.

Đó là chuyện sau.

Chiều hôm đó, sau khi huyện quan Giang Trung đi khỏi, các chủ quán bên sông hùn nhau bày một bữa tiệc linh đình khao vị anh hùng Cao Thiên Tứ.

Yến tiệc thì nhà Vua thiếu gì trong chốn Hoàng Thành, nhưng bữa tiệc tự nhiên của nhân gian, hẳn vị Hoàng đế chí tôn trị vì muôn dân quả chưa bao giờ được hưởng. Nên vui chén, Càn Long tuy tửu lượng khá nhưng vẫn bị say mèm túy lúy càn khôn bất chấp cả Thiên, Địa. Chu Nhật Thanh phải săn sóc vực nhà Vua vào phòng ngủ một mạch hôm sau mới tỉnh dậy, sửa soạn quá

giang vào địa phận Nam Kinh.

Nhà Vua cùng Chu Nhật Thanh vào thành dạo qua mấy phố, thấy Kiến Tân tửu lầu ở Thạch Đàn lộ khang trang vừa ý liền rẽ vào lấy phòng trọ luôn mấy ngày, dạo khắp đó đây rất mực đắc ý.

Một hôm hai cha con nhà Vua đang đủng đỉnh xem phong cảnh nơi ngoại thành giáp với vùng trang trại, bỗng đâu có một người đứng tuổi không hiểu chủ ý hay vô tình lầm lủi xốc tới vội vàng đâm sầm đụng phải nhà Vua.

Giựt mình, người đó vái dài xin lỗi rồi gấp rút đi ngay, lo âu ra mặt.

Càn Long thấy thái độ dị kỳ của y lấy làm lạ, liền kéo áo người ấy lại :

- Này đi đâu mà vội vàng thế?

Vái dài lần nữa, người ấy nói :

- Tôi vội vàng gấp đi lo việc cứu mạng một người nên đụng nhằm tiên sinh, mong người vui lòng bỏ qua. Thật tình tôi gấp rút e lỡ dịp may. Xin lỗi…!

Dứt lời người ấy vội quay đi ngay nhưng tay áo bị nhà Vua nắm cứng ngắt :

- Sá chi việc nhỏ mọn mà phải xin lỗi nhiều như vậy? Nhưng tôi muốn hỏi tiên sinh điều chi thắc mắc, cơ sự thế nào, nói cho tôi hay, biết đâu lại giúp được phần nào chăng?

Người đó hơi bực mình vì bị quấy rối mất thì giờ, nhưng chợt nhìn kỹ thấy tướng mạo bệ vệ uy nghi của nhà Vua nên kính nể hỏi :

- Tôi tên Trần Đăng, người Nam Kinh, chẳng hay cao danh quý tánh tiên sinh là chi?

Nhà Vua ôn tồn :

- Tôi họ Cao tên Thiên Tứ, tòng sự trong phủ Đại học sĩ Lưu Dung ở Bắc Kinh.

- Hân hạnh, tiên sinh xuống Nam Kinh làm gì?

- Tôi xin nghỉ dài hạn đang du ngoạn miền Nam. Việc tiên sinh đi cứu mạng người ra sao? Xin kể cho biết, may ra tôi giúp được chăng?

Trần Đăng nói :

- Tôi gấp là vì cần đi tìm người hiền để cứu đứa cháu gái hiện ở trong tình trạng có thể nguy hiểm tới tánh mạng.

- Trần tiên sinh cứ kể tiếp cho nghe.

- Nguyên gia huynh là Trần Thanh hiếm hoi, chỉ sinh được một cháu gái năm nay vừa tuổi trăng tròn và mới đây có hứa gả cho một người họ Sái. Chẳng ngờ độ ngót tháng nay, một hôm cháu tôi thấy yêu quái hiện về hăm dọa, cháu tôi sợ quá thành bịnh mê sảng, uống thuốc gì cũng không khỏi, thay đổi đã bốn danh y rồi…

Nhà Vua ngắt lời :

- Yêu quái hiện vào lúc nào?

- Thưa, nó thường hiện về vào quãng quá nửa đêm, hình thù ghê gớm lắm!

- Tiên sinh trông thấy nó rồi ư? Nó hăm lệnh điệt nữ ra sao?

- Dạ, đầu nó lớn như cái đấu, lưỡi dài lê thê, mình đầy lông vàng hoe, lại biết nói tiếng người. Nó bảo cháu tôi không được kết duyên cùng họ Sái, mà trái lại có túc trái lương duyên cùng họ Tiền, phải chờ họ Tiền hỏi mới được lấy, nếu trái lời nó sẽ hành chết.

Nhà Vua phì cười :

- Vô lý! Lệnh điệt nữ kết duyên với họ nào thì yêu quái ăn thua gì vào đó mà cần hăm dọa? Chắc có ẩn tình chi đây. Làm gì có thứ yêu quái lạ lùng như vậy?

Trần Đăng quả quyết :

- Vụt cái là nó tới, vụt cái nó đi, biến hiện không chừng, vậy không là yêu quái sao được? Chúng tôi đã mời hòa thượng về tụng niệm, đạo sĩ về cúng bái, bắt bùa ếm mà con yêu đó dữ lắm, khiến họ táng đởm không dám đến tệ trang cúng nữa. Bàn thờ bị yêu quái giựt đổ loảng xoảng, hòa thượng, đạo sĩ chạy trối chết mới thoát thân. Chúng tôi có mời những thầy khác nhưng ai cũng từ chối xin chịu.

- Thế bây giờ tiên sinh đi đâu?

- Hôm qua, gia huynh nghe nói có một thầy bùa rất cao tay từ Hàng Châu tới, hiện ở tạm tại Sơn Hỏa Linh am ngoài Tây môn, nên cho tôi thân đến mời

về nhà cúng. Bây giờ xin phép tiên sinh tôi phải đi kẻo trễ, kẻo gia huynh mong đợi.

Nhà Vua nghiêm nét mặt :

- Thôi tiên sinh khỏi phải đi đâu thêm mất công. Cao mỗ này có phép yểm tà trừ quái gia truyền, đã từng đuổi hàng trăm yêu quái đủ các hạng mà chưa có con nào dám ở lại hoành hành, vậy để tôi giúp cho. May cho tiên sinh lắm đó. Nhiều nơi mời nhưng tôi không đi được vì bận việc quan.

Trần Đăng mừng rỡ nghĩ thầm: "Không những họ Cao là thầy bùa cao tay gia truyền mà còn làm quan trong phủ Lưu học sĩ, có lẽ yêu quái ngoài việc bị bùa ra còn bị ảnh hưởng quan tước mà bỏ chạy không chừng! Âu là thỉnh luôn đại nhân này còn không hơn thầy bùa Hàng Châu kia sao?"

Nghĩ đoạn Trần Đăng vái nhà Vua :

- Cao đại nhân đã có lòng tế độ, xin người theo tôi về tệ trang.

Nhà Vua đáp :

- Để tôi về quán trọ lấy hành lý đã. Yêu quái bất chợt hiện hình, có lẽ còn phải chờ lâu.

- Đại nhân trọ ở đâu? Nội thành hay ngoại thành?

- Nội thành, tại Kiến Tân tửu lầu, Thạch Đàn lộ.

Chu Nhật Thanh nghe vậy liền nói :

- Thưa phụ thân, cha con ta cứ đến Trần gia trang cho biết chỗ rồi vào thành lấy hành lý có lẽ sẽ tiện hơn.

Trần Đăng khen phải nói với nhà Vua :

- Tệ trang cách đây có một quãng đường, vậy mời Cao đại nhân về thẳng đó, tôi sẽ cho phu kiệu đưa công tử vào thành lấy hành lý thì tiện hơn.

Càn Long ưng thuận cùng Nhật Thanh theo Trần Đăng về nhà. Họ Trần cung kính mời hai cha con lên khách sảnh rồi vào báo cho Trần Thanh hay. Nghe em kể tự sự, Trần Thanh mừng rỡ chạy ra quỳ lạy Cao đại nhân sẵn lòng chiếu cố trừ tà yểm quái. Vì đã có ý định về vụ yêu quái này nên nhà Vua thản nhiên chuyện trò. Anh em họ Trần thấy tướng mạo quý khách uy dũng lại càng tin tưởng kính mến. Họ bèn dọn phòng riêng để cha con nhà

Vua ở. Một mặt gọi kiệu phu đưa Chu Nhật Thanh về Kiến Tân tửu lầu lấy hành lý.

Dùng trà được vài tuần, nhà Vua hỏi Trần Thanh :

- Yêu quái hay xuất hiện ở đâu, Tiên sinh chỉ dẫn tôi coi.

- Mời đại nhân theo tôi ra hậu viên.

Hai người cùng đứng lên đi quanh co qua mấy dãy hành lang kiến trúc tao nhã ra tới hậu viên.

Trần Thanh chỉ tay :

- Đại nhân coi, dãy nhà ngang có lầu tiếp liền với ngọn giả sơn lớn kia là Ngọc Hoa đình, tư phòng của tiện nữ. Tố Xuân ở trên lầu đầu bên hữu. Yêu quái thường từ những cây lớn um tùm ngã gần hành lang trên lầu kia vào lầu. Có một lần tôi thấy nó bay từ lầu xuống đầu ngọn giả sơn cao lớn kia rồi biến mất vào trong đêm tối. Đạo sĩ đứng làm phép ở hành lang gần cửa phòng tiện nữ bị nó rượt nghiêng ngửa xách bổng để lên mái lầu, gia nhân phải bắc thang thòng dây đưa đạo sĩ xuống đất. Thế là đạo sĩ lủi thẳng không kịp lấy tiền công nữa.

Nhà Vua phì cười :

- Còn hòa thượng thì sao? Có bị yêu quái bỏ lên nóc lầu không?

- Không, nhưng hòa thượng đang tụng kinh ở phòng bên thì yêu quái chọi đá bể mất cái mõ khá lớn.

- Bể chiếc mõ khá lớn? Con yêu này khỏe quá nhỉ! Vì vậy hòa thượng bỏ tụng niệm?

- Thưa không. Hòa thượng gan dạ lắm, điềm nhiên sai người về chùa lấy chiếc mõ khác thế, rồi tiếp tục tụng niệm như thường. Cũng như lần trước, yêu quái chọi bể mõ lần thứ hai. Hòa thượng không nao núng, thay mõ và, chẳng hơn gì hai chuyến trước, bị chọi nữa. Thế là một đêm hư mất ba chiếc mõ của nhà chùa và tôi phải mua thường, không lẽ để nhà chùa thiệt hại hay sao?

Nhà Vua ngắt lời :

- Bị yêu quái trêu chọc luôn ba lần như vậy, hòa thượng chịu thua bỏ

cuộc?

Trần Thanh lắc đầu :

- Hòa thượng là người của nhà Phật, tâm ngay, tánh thẳng, sợ chi loài tà yêu quỷ quái? Nên suốt ngày hôm sau vẫn tụng niệm như thường cho đến nửa đêm, yêu quái lại xuất hiện…

- … Và chọi bể mõ nữa?

- Thưa không! Chuyến này nó chọi ngay vào đầu hòa thượng, cũng may là cục gạch nhỏ nên nhà chùa chỉ bị thương chảy máu đau lắm, đủ cho hòa thượng không dám tin tưởng yên trí tụng niệm như trước nữa, thu xếp kinh kệ ra về.

Nhà Vua gật đầu :

- Hòa thượng có lý lắm! Rút lui là phải, nếu không yêu quái chọi đá lớn nguy hiểm đến tánh mạng chớ chẳng chơi đâu!… Tôi có thể xem qua căn phòng của lệnh ái không?

- Xin tùy tiện. Tố Xuân cũng như con cháu của đại nhân.

Trần Thanh dẫn nhà Vua lên lầu vào phòng Tố Xuân. Thiếu nữ xanh mét, bạc nhược nằm đắp mền trên giường. Càn Long nhìn qua, bảo họ Trần - Ngay từ bây giờ, tiên sinh dời lệnh ái về nằm cùng với lệnh phu nhân, thuốc thang tử tế. Vì sợ hãi nên Trần tiểu thớ mất tinh thần đau ốm chớ không sao đâu.

Trần Thanh hỏi :

- Đại nhân cần những lễ vật gì để trừ tà?

- Một cây mộc côn thật chắc, đèn đuốc cho nhiều, chờ chừng nào yêu quái tới tôi đón đánh thì thắp lên cho đủ sức sáng. Có vậy thôi.

Ngạc nhiên về lối trừ tà kỳ dị của quý khách, không cần dùng đến đàn tràng cúng lễ mà chỉ hỏi cây mộc côn thật chắc, Trần Thanh muốn hỏi cho rõ nhưng thấy Cao đại nhân thản nhiên không chút lo âu, họ Trần đành im lặng không dám hé lời. Tuy vậy trước thái độ đàng hoàng bình tĩnh của quý khách, Trần Thanh nghĩ thầm có lẽ họ Cao pháp thuật siêu việt, nên không cần bày vẽ như các thầy pháp, thầy bùa nhan nhản trong thị trấn.

Đêm hôm ấy, Càn Long bảo Chu Nhật Thanh vào phòng Trần Tố Xuân nằm, giữ lấy thanh kiếm phòng thân, còn tự mình gác mộc côn nghỉ trong căn phòng kế bên ở trên lầu. Trần Thanh và Trần Đăng đốc xuất gia nhân phục xung quanh nhà, chừng nào thấy động sẽ đốt đèn cho sáng, tiếp tay cha con Cao đại nhân bắt tà quái.

Càn Long dặn Nhật Thanh :

- Con đã kinh nghiệm vụ thủy quái bên bến Giang Trung? Vậy vụ tà quái hiện hình ở đây ắt có ẩn tình chi đó. Đừng cài then cửa, nằm trên giường coi chừng, hễ có yêu quái vào, con cứ việc bạo dạn đánh đuổi như khi đấu với một người thường. Ngoài ra, mặc ta xử trí.

Nhật Thanh nhất nhất vâng lời.

Đêm hôm ấy không xảy ra chuyện gì cả. Mọi người canh phòng đến ngót canh năm. Nhà Vua bảo Trần Thanh :

- Tiên sinh khá cho phép gia nhân ngủ bù lấy sức canh phòng đêm tới, và cứ như vậy cho đến khi yêu quái trở lại nạp mình mới thôi.

Đêm hôm sau, vào khoảng quá canh ba, Chu Nhật Thanh đang nằm trong phòng Tố Xuân leo lét với ngọn đèn dầu khêu nhỏ, chợt nghe thấy tiếng động nhỏ ngoài hành lang. Chàng cầm lấy thanh kiếm tuốt trần lăm lăm sẵn sàng đối phó. Cửa từ từ hé ra. Chàng chú ý nhìn, thấy một bàn tay lông lá vàng hoe đẩy cửa, đủ chỗ cho một quái vật lông lá đầy mình, đầu lớn như chiếc đấu, mắt trợn trắng dã, miệng rộng đỏ lòm lộ hai hàm răng trắng nhởn gớm khiếp. Thảo nào mà Trần Tố Xuân không khỏi khiếp đởm đau liệt giường liệt chiếu! Quái vật xoay lưng nhẹ khép cửa. Đồng thời Chu Nhật Thanh nhìn thấy sau lưng quái vật có gài song đao để trần sáng loáng. Chàng hiểu ngay nhà Vua đã đoán đúng ẩn tình trong vụ yêu quái hiện hình này. Quái vật từ từ tiến đến bến giường toan đưa tay vén cửa màn, nhưng dường như y đã nhận thấy qua lớp mùng the người lạ nằm giường, chớ không phải là thiếu nữ yêu kiều họ Trần, nên vội lùi bước chăm chú nhận xét.

Biết rằng không khi nào quái vật đến gần nữa, Chu Nhật Thanh bèn vùng dậy vén mùng nhảy xuống sàn gạch bông quát lớn :

- Yêu quái, coi kiếm ta đây!

Vội lùi lại mấy bước, quái vật rút song đao, đầu lắc la lắc lư gớm khiếp. Nhật Thanh xả luôn một nhát kiếm ngang vai con quái vật ấy. Quái vật rút đao gạt mạnh, đoạn dùng chân đẩy cánh cửa mở toang nhảy vụt ra ngoài hành lang.

Nhưng giữa lúc ấy, Càn Long thét long trời lở đất :

- Đạo tặc còn chờ chi nữa mà không nộp mình!

Tức thì ngọn côn hạ chéo xuống đỉnh đầu yêu quái. Lanh lẹ dị thường. Quái vật hoa song đao lên gạt côn và chém trả đòn. Càn Long trở đốc côn gạt. Thừa thế, quái vật phóng mình qua lan can ra mái ngói từng dưới toan tẩu thoát. Nhà Vua vội theo sát thúc luôn ngọn côn nữa. Bị theo đòn, quái vật đàng múa song đao gạt, đánh. Một người, một vật hỗn chiến trên mái nhà. Côn, đao va chạm xoang xoảng trong đêm tối nghe thật ghê rợn. Chu Nhật Thanh không thạo môn phi thiềm tẩu bích, đành cầm kiếm áp trận trên lan can.

Lúc đó ở dưới sân Trần Thanh và Trần Đăng đốc thúc bọn gia nhân bật hồng, đốt đuốc sáng rực như ban ngày. Càn Long biết đối phương là một tên gian đạo lợi hại sau máy hiệp qua lại nên đánh riết không để y có lợi thế để tẩu thoát. Song đao loang loáng chống với cây côn chuyển như vũ bão, gây nên một chiến trường chiến đấu thật gay go trên mái dốc.

Càn Long đứng phía trên cao hơn, lợi thế hơn, đánh toàn đòn thượng áp đảo quái vật ra rìa mái. Trái lại, quái vật luôn luôn lia đao xuống chân địch thủ quyết hạ đối phương ngay trên mái cho tiện đào tẩu. Nhưng côn dài, đao đoản, Càn Long che chở không chút sơ hở. Đao qua côn lại trên ba chục hiệp, Càn Long ra đòn như vũ bão bắt buộc đối phương nhường thế trận ra tới ven mái và sau đó phải nhảy xuống hoa viên. Nhà Vua liệng mình theo ngay, Chu Nhật Thanh cũng vội theo thang lầu xuống nhà dưới, chạy ra hoa viên nhập chiến, tiếp tay cha nuôi.

Đánh với nhà Vua, quái vật chỉ ngang tay, nay thêm Chu Nhật Thanh, dĩ nhiên y phải cố gắng công phu gấp đôi, ra sức mong thoát hiểm. Được ngoài

hai chục hiệp nữa, nhà Vua thừa lúc quái vật mải đỡ lát kiếm của Nhật Thanh là thấp ngang cổ chân, thúc ngược đốc côn vào mang tai y. Quái vật vội né đầu tránh nhưng đốc côn đã đánh trượt hất cái đầy giả lỏng lẻo của y rớt xuống đất, lộ ra đầu thật của một tên diện mạo hung ác đen thui, mặt rỗ chằng chịt, râu quai nón lởm chởm. Mọi người trong Trần gia trang thấy vậy reo la ầm ầm.

Không cần giấu diếm e ngại nữa, tên gian đạo liều mạng dồn đòn đánh mạnh về phía Chu Nhật Thanh yếu hơn nhà Vua, bắt buộc Nhật Thanh phải lùi bước.

Thừa dịp y cắp đao chạy, Càn Long tức tốc đuổi theo.

Bắt chợt y chập song đao sang bên tay tả, rút trong túi ra một viên đá, nhắm ngực nhà Vua chọi mạnh. Càn Long vội né. Viên đá vọt ra rất xa bất đồ trúng ngay một gia nhân gia nhân cầm đuốc kêu đau ầm ĩ. Tên gian đạo liệng liên tiếp ba lần. Càn Long biết y lợi hại về môn chọi đá nên đề phòng tránh được cả, theo sát không rời một bước. Túng thế, chạy được một quãng ngắn, y quay lại đánh thục mạng, song đao loang loáng khá lợi hại. Cây côn của nhà Vua cũng không vừa, quằn quại như giao long uốn khúc trả đòn ráo riết. Chu Nhật Thanh theo tới nơi xông vào đánh tiếp.

Trận đấu kéo dài, nhà Vua e đối phương chạy mất bèn hạ độc thủ quật mạnh một đường côn theo thế Cuồng Phong Tảo Lạc Diệp ngang mắt cá chân địch thủ. Tên nọ nhảy vụt lên khỏi mặt đất tránh đòn trong lúc y phải gạt một lát kiếm của Nhật Thanh. Cơ hội tốt, nhà Vua đảo ngược đốc côn hất mạnh trúng ngay đầu địch. Tiếng bốp khô khan dội lên. Gian đạo bể sọ dời song đao té ngửa trên mặt cỏ quằn quại rồi nằm lịm. Anh em họ Trần và gia nhân kéo ùa đến gần xem. Tên nọ nằm thoi thóp thở vì trúng tử thương.

Càn Long hỏi :

- Có ai nhận được mặt tên này không?

Mọi người nhìn kỹ nhưng không ai nhận ra tên giả yêu quái là ai cả. Trần Thanh, Trần Đăng xem chừng y có vẻ khó sống nên tỏ vẻ lo ngại.

Nhà Vua biết ý liền nói :

- Nhị vị tiên sinh chớ lo, việc tên gian tặc này giả yêu quái vào quý trang quấy rồi nhiều lần, ai ai cũng đều biết. Cứ việc trình quan điều tra, tôi nhận cho, không hề chi. Nó bị tử thương cũng đáng tội không oan.

Nói đoạn, Càn Long sai gia nhân khiêng gian đạo và căn nhà cỏ ở vườn sau, để hai người canh phòng, chờ đến sáng thân bút viết lá trạng cho Chu Nhật Thanh cùng Trần Đăng vào thành báo quan.

Trên trấn vội cho Giáo đầu đem quân lính xuống Trần gia trang xem xét và lập biên bản. Giáo đầu trấn thấy nhà Vua tướng mạo phi phàm biết không phải thường nhân, vả lại chứng cớ rành rành, đành lập biên bản tại chỗ, mời Cao đại nhân ký nhận có can thiệp giúp họ Trần bắt yêu quái, chẳng dè tên gian giả quái dị trúng tử thương trong cuộc giao đấu gay go. Làm giấy tờ xong xuôi, Giáo đầu cho quân khiêng tên gian đạo đi, nhưng lên đến nha thì y tắt thở. Thế là vụ án đành bị bỏ qua. Nhà họ Trần cũng không biết vì lẽ gì tên gian bị tử thương lại can thiệp ngăn cản Trần Tố Xuân lấy họ Sái, nhà Vua bảo anh em Trần Thanh :

- Theo ý tôi, chắc có kẻ nào muốn kết thân với lệnh ái nên mướn tên côn đồ có bản lãnh nọ đến quý trang quấy phá chớ chẳng sai. Vậy sau sau khi lệnh ái hồi phục, tiên sinh nên lo liệu việc cưới xin, ván đã đóng thuyền, không còn ai dòm ngó sanh sự nữa.

Trần Thanh mừng rỡ thoát khỏi ách yêu ma quấy rối cả tháng trường, bèn đặt tiệc lớn tẩy trần tạ ơn Cao đại nhân ra tay cứu giúp, lưu nhà Vua ở lại chơi vài ngày. Càn Long nhân dịp nán lại Trần gia trang thăm thú vùng quê, thấy dân chúng an cư lạc nghiệp thì rất đỗi hoan hỉ từ biệt anh em họ Trần ra đi.

Ác bá lộng hành, Khu Nhân Sơn hại người ngay thẳng
Tại Trần gia trang, Hoàng đế đồ mưu bắt gian nhân

Nhà Vua thấy dòng Trường Giang ngoạn mục bèn cùng Chu Nhật Thanh tiếp tục cuộc hành trình dọc theo mé sông, nhằm hướng Kim Thành huyện đi tới. Một hôm đến huyện thành trời vừa đúng Ngọ.

Nhà Vua bảo Nhật Thanh :

- Nhân lúc đói bụng, ta vào tửu điếm dùng bữa cơm đã rồi hãy vào thành.

Hai cha con lựa nơi ngồi thanh nhã rồi gọi tiểu nhị hầu rượu. Nhàn nhã ăn uống hồi lâu no nê, nhà Vua trả tiền hàng toan đi thì chợt thấy một thiếu phụ khóc lóc thảm thiết, đầu tóc rối bời, tay bồng tay dắt con thơ một đứa giáp niên, một đứa chừng ba tuổi.

Thấy lạ nhà Vua hỏi điếm chủ, lúc đó đang cùng mọi người chạy ra nhìn theo thiếu phụ :

- Ai vậy, chủ quán có biết không?

Chủ quán thở dài :

- Thưa khách quan, đó là vợ Trương Quế Phương làm nghề chăn nuôi gà vịt, nhà ở mé hồ đằng kia kìa. Tội nghiệp! Có lẽ họ Trương bị vạ rồi. Lúc nãy hai vợ chồng còn qua đây vào thành, nay Trương phụ trở về một mình, ắt có chuyện bất tường không sai.

Nhà Vua thắc mắc :

- Tại sao vợ chồng họ Trương vào huyện thành lại bị hại nghĩa lý gì?

- Tôi chỉ nghe đồn về vụ bạc giả bạc thiệt chi đó. Nếu khách quan muốn biết thực hư thế nào, không còn cách gì bằng hỏi thẳng Trương phụ.

- Ai nói với tiên sinh về vụ bạc giả?

- Chính Trương Quế Phương phàn nàn. Tôi vẫn mua thực vật của y. Vợ chồng y hiền lành đáng thương. Nếu khách quan có thế lực giúp gia đình Trương Phụ, tưởng chẳng nên bỏ qua.

Động lòng trắc ẩn, nhà Vua trả tiền hàng, cùng Chu Nhật Thanh tìm đến nhà họ Trương. Tiếng Trương phụ khóc lóc kể lể than vãn còn vọng ra tới ngoài. Chu Nhật Thanh gõ cửa.

Tiếng khóc im bặt, lát sau có người hỏi :

- Ai hỏi gì đó?

- Tôi đây. Tôi là người qua đường muốn hỏi thăm.

- Trương Quế Phương đi vắng rồi.

- Không sao, nói chuyện với Trương phụ cũng được, mở cửa ra, đừng ngại.

Lát sau cánh cửa từ tử mở, một lão phụ trạc lục tuần lo lắng ló đầu nhìn.

Thấy hai người lạ, một người đứng tuổi phương phi, một thiếu niên tuấn tú, lão phụ an tâm hơn, bước hẳn ra ngoài thềm lá vái chào :

- Nhị vị hỏi thăm Trương Quế Phương có việc gì? Tôi là lão mẫu y đây.

Nhà Vua ôn tồn chào :

- Vừa rồi ngồi đẳng tửu điếm thấy thiếu phụ bồng con khóc lóc đi qua, hỏi thăm mới biết là ở đây. Vậy có điều chi oan khuất xin cứ kể tôi nghe, may ra giúp đỡ được chăng?

Thấy hai người tướng mạo đàng hoàng, Trương mẫu liền mở rộng cửa mời vào. Trong nhà bày biện sơ sài nhưng ngăn nắp sạch sẽ nhất mực. Trương mẫu kéo ghế mời khách lạ ngồi. Càn Long hỏi :

- Lão bà bất tất phải mất thì giờ pha tra và nói ngay tôi nghe Trương phụ có điều chi oan khuất?

Trương mẫu thở dài, kéo vạt áo chùi nước mắt chan hòa trên da mặt nhăn nheo :

- Thưa việc này khó lắm, ngay trình quan cũng vị tất thành sự, e quý khách xa lạ qua đây không hiểu tình hình.

Biết Trương mẫu ngờ mình không đủ thế lực giúp, nhà Vua bèn nói :

- Tôi là Cao Thiên Tứ giữ chức biện lý quân vụ trưởng trong phủ Lưu tể tướng ở Bắc Kinh qua chơi Giang Nam. Lão bà có điều chi oan ức cứ nói biết đâu tôi không có cơ giúp được?

Trương mẫu sụt sùi thưa :

- Quý khách giúp đỡ được thì phước đức họ Trương chúng tôi lắm. Để tôi gọi con dâu tôi ra chào, nó vừa đi về biết rõ chuyện mới xảy ra trong thành, kể hầu quý khách nghe.

Trương mẫu bèn vào trong, lát sau trở ra cùng thiếu phụ mà nhà Vua đã trông thấy hồi nãy. Mày châu ủ dột, nàng bồng con nhỏ, còn đứa lớn líu ríu cầm tay bà nội.

Thiếu phụ khép nép bồng con quỳ lạy nhà Vua.

- Tiện thiếp họ Cao, vợ Trương Quế Phương xin kính chào đại nhân.

Càn Long đưa tay mời Cao thị đứng dậy :

- Mời ngồi tự nhiên kể chuyện tôi nghe.

Mẹ con họ Trương ngồi xuống tấm ván, Cao thị nói :

- Thưa, nguyên gia đình thiếp…

Trương Quế Phương năm ấy ba mươi tuổi, người Kim Thành huyện còn mẹ già là Đỗ thị, chuyên nuôi gà cho mọi người buôn trong chợ huyện thành.

Buổi sáng hôm mới đây, trong khi Trương mẫu đang bồng cháu và vợ chồng Quế Phương đang cho gà vịt ăn ở sân sau nơi giáp với mặt hồ, thì có tên Thạch Ngũ, người nhà của Tân Khoa Khu Nhân Sơn đến mua gần hai tạ gà vịt mập về cho Quan Tân Khoa ăn đầy tháng cho người con trai.

Tất cả giá độ trên một trăm lượng bạc.

Trương Quế Phương đẩy xe chở mấy lồng gà, vịt đầy nhóc vào thành tìm đến trang trại Khu Nhân Sơn.

Cân hàng xong xuôi, chính Khu Nhân Sơn trả bạc, Quế Phương vui vẻ ra về, đưa gói tiền cho vợ.

Cẩn thận, Cao thị mở ra đếm lại trước khi cất vào rương, nhưng thị giựt mình lật đi, lật lại từng nén một, đoạn gọi chồng :

- Bạch gì mà lạ kỳ thế này! Khi nhận bạc, phu quân có xem lại không?

Trương Quế Phương ngạc nhiên :

- Nhìn qua loa thôi. Khu Trang chủ sang trọng, lẽ nào mình không tin người ta? Bạc làm sao?

- Bạc gì mà mờ mờ xám xịt, hình như nhẹ hơn nén bạc Càn Long Nguyên Niên.

Quế Phương cầm nén bạc xem kỹ lại, quả nhiên như Cao thị đã nhận thấy.

- Lẽ nào là bạc giả! Lấy nén bạc của nhà ra xem nào.

Cao thị vào phòng lấy nén bạc nguyên chất ra so sánh. Hai thứ thiệt, giả khác nhau rất rõ ràng, tuy các nén bạc giải nhận của Khu Nhân Sơn đúc cũng đã khéo lắm.

Cao thị nói :

- Phu quân tin người nên bị lừa rồi! Mấy bữa nữa lấy tiền đâu mua hàng? Vốn liếng chỉ vỏn vẹn có thế này thôi!

Trương Quế Phương vẫn tin tưởng.

- Lẽ nào quan Tân Khoa Hàn Lâm lại nỡ lừa kẻ buôn bán vất cả nghèo hèn như vợ chồng minh. Nếu là bạc giả thì chắc chính quan Hàn cũng không biết nên mới đem trả ta chớ. Mai sẽ đến đổi lo gì?…

Cao thị dùng dao vừa cạo thử nén bạc vừa nói :

- Sao không vào thành đổi ngay bây giờ có hơn không? Để lâu, sau này biết ăn nói ra sao?… Phu quân coi này, bên trong xám như thiết! Buôn bán mà chàng không cẩn thận, còn chi là vốn liếng nữa!…

Dứt lời, Cao thị bưng mặt khóc hu hu. Trương mẫu thừ người nhìn hai con

:

- Vợ con nói phải, chịu khó vào thay đổi ngay đi.

Trương Quế Phương cuống quít, xếp hạc giả gói nguyên như cũ :

- Được, con đi ngay bây giờ. Chắc có sự lầm lộn đó thôi. Buôn bán suốt bao nhiêu năm nay, những bạn hàng nghèo khó rách như ta cũng không đến nỗi lừa lọc mình nữa là quan Khu Hàn Lâm!

Nói đoạn, Trương Quế Phương ôm bạc đi đến gần chiều mới về.

Cao thị và Trương Mẫu đón hỏi :

- Đổi được không? Phu quân đi lâu quá, nửa ngày trời ở nhà nóng ruột muốn chết.

Quế Phương lắc đầu :

- Quan Hàn Lâm đi ăn tiệc đến đêm mới về. Người nhà hẹn mai tới, nhờ không được nên qua đành ra về, mai vào thành sớm.

- Mai cho thiếp cùng đi. Chắc có ẩn tình gì rồi. Lẽ nào Khu Trang chủ đường đường một vị Tân Khoa Hàn Lâm cầm nén bạc giả mà không biết bao giờ! Ức quá.

Hôm sau, Cao thị bồng cả con đi theo chồng vào thành đến Khu gia trang.

Nhà họ Khu rộng rãi khang trang, trừ phú, có gia đinh canh cổng.

Thấy vợ chồng Trương Quế Phương, tên canh cổng hất hàm hỏi :

- Mới banh mắt ra anh bán gà này kéo cả vợ con đến đây làm gì vậy?

Trước thái độ kiêu căng, khinh bạc của tên nô bộc nhà giàu, Cao thị lộn tiết cố nhịn. Trương Quế Phương ôn tồn :

- Đại ca ơi, chúng tôi đến yêu cầu Trang chủ đổi cho số bạc hôm qua đó. Làm ơn vào báo giúp đi.

Tên gia nhân khinh khỉnh :

- Tôi đã giảng cho anh rõ ràng chiều qua rồi mà còn tối dạ đến nước không hiểu gì cả ư? Nhân bạc rồi là thôi. Anh hỏi bao nhiêu quan Hàn lâm trả bấy nhiêu không hề kèo Nhèo mặc cả. Ôm bạc đi chán chê rồi, bỗng dưng trở lại kêu ca xin đổi vì số bạc đó giả. Liệu miệng anh nói tai anh có nghe trôi không? Quan Hàn lâm có lầm đi nữa chăng thì đếm lầm mới hai lượng nhỏ

thôi, chớ lẽ nào lầm cả nén bạc lớn sao? Hay anh cho rằng quan Tân khoa xài bạc giả thì đi trình… quan có hơn không?

Cao thị giận lắm, tím mặt. Trương Quế Phương vẫn ôn tồn :

- Đại ca ơi…

Nhưng tên nô bộc đã ngắt lời, gắt :

- Anh dối thế, ai đại ca với anh!…

Cực chẳng đã, cầm dao đẳng lưỡi còn biết làm thế nào, họ Trương nài nỉ :

- Tiên sinh ra ơn vào báo giúp chúng tôi vậy, xin hậu tạ!

- Đã bảo là vô ích mà! Quan có trẻ nít như anh đâu! Muốn chờ thì cứ việc ở đó mà chờ, nhưng chớ có làm rộn. Hôm nay trong trang có việc vui mừng cho tiểu công tử, đừng quấy rầy, nghe?

Từ nãy, Cao thị bực lắm nhưng không dám phật lòng tên coi cổng nên nhường lời cho chồng ôn tồn năn nỉ. Sau thấy tên ấy vẫn giữ nguyên thái độ khinh bạc, câu chuyện không đáng gì, không phải phận sự của y mà cũng lằng nhằng làm khó, mất thì giờ của người, nàng bèn cất lời :

- Có khó gì đâu! Chúng tôi chỉ yêu cầu đại ca cho phép vào trang, còn việc nói với quan Hàn lâm là chuyện khác không dính líu đến đại ca mà!…

Tên coi cổng nhìn kỹ thấy Cao thị nhan sắc mặn mà dễ thương, liền nhăn nhở ra vẻ đa tình :

- Chà! Có thế chớ! Chị xài hai chữ đại ca nghe được!… Qua thấy lọt tai lắm! Nhưng chị nói cái gì vậy? Phải chăng chị nói rằng ta không ăn thua gì vào vụ này?

Cao thị tởm quá, nghiêm giọng :

- Tôi nói rằng để vợ chồng tôi vào trong gặp chủ nhân ông của đại ca.

- Chao ơi! Bây giờ lại lên nước gặp chủ nhân ông chớ không thèm chơi với tôi hả chị hàng gà? Ai chịu phần trách nhiệm cho chị nhập trang làm rầy rà lôi thôi? Người ta… thương mà không biết. Đã vậy, cứ chờ đó. Đây không biết vàng bạc chi cả. Vào trang hỗn xược thế không được. Có giỏi cứ lên huyện.

Trương Quế Phương đưa mắt nhìn vợ ra hiệu im lặng, đoạn nhã nhặn :

- Xin lỗi, tiên sinh chấp chi lời nhi nữ? Ra ơn cho tôi vào trang thưa lại với quan Tân khoa đôi lời, chớ không dám lộn xộn chi đâu. Xin vui lòng.

Tên nọ buông giọng :

- Được rồi, sẽ cho vào. Có sao chớ trách nhé. Chờ đó, lát nữa quan mới dậy.

Hai vợ chồng họ Trương đành bồng con ngồi gần đói chờ. Cao thị ấm ức nghĩ vừa giận vừa thương chồng quá hiền lành, tin người đến nỗi tiền mất tật mang, mua lấy khó chịu vào người, mất cả ngày giờ làm ăn, có nơi ăn chốn ở gọn gàng êm ấm mà nay nheo nhóc đầu đường, cầu khẩn năn nỉ bằng quá đi xin số tiền mồ hôi nước mắt của mình vậy.

Trương Quế Phương cố ý ngó xem có thấy Thạch Ngũ là người đến nhà hỏi mua hàng hôm rồi không, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng vía y đâu cả tuy kẻ ra người vào cổng trang luôn. Mãi đến chừng độ sang đầu giờ Tỵ, một trang đinh trong nhà ra ghé tai thì thầm với tên canh cổng, tên này gật đầu rồi chờ đồng nghiệp đi khỏi mới vẫy gọi vợ chồng Trương Quế Phương :

- Này, quan Hàn lâm dậy rồi đó. Cho phép vô. Cứ vào thẳng tòa nhà lớn ở giữa kia kìa.

Trương Quế Phương mừng rỡ, lưng đeo gói bạc giả cùng dắt vợ con vào trang, đi thẳng đến tòa nhà đồ sộ.

Hai người vào tới nơi, một trang đinh chờ sẵn đó dẫn lên đại sảnh. Khu Nhân Sơn vắt vẻo ngồi trên cao phì phèo hút ống điếu thuốc lào, khẽ gật đầu chào lại vợ chồng họ Trương cung bái sát đến tận mặt gạch bông.

- Có việc chi vậy? Nghe nói mới sáng ra hai người đã đến làm ầm ở trang môn thế nào?

Khu Nhân Sơn vóc người phì nộn, trạc tứ tuần, sắc diện trắng trẻo nhưng lạnh như tiền. Khi nghe đến giọng nói bén như dao mới lại gớm nữa. Cao thị có cảm tưởng đang đứng trước một chủ nhân ông ác bá cực kỳ vô nhân đạo, không có lấy mảy may cảm tình.

Trương Quế Phương nói :

- Chúng tôi có dám làm ầm ĩ chi đâu, người canh trang môn cản không

cho vào nên chính y mới lớn tiếng đó ạ.

Để gói bạc lên ác mở trước mặt Khu Nhân Sơn, Trương Quế Phương nói tiếp :

- Đây là số tiền do Trang chủ trả sáng qua về việc mua tạ rưỡi gà vịt…

Khu Nhân Sơn lạnh lùng ngắt lời :

- Thế nào?

- Thưa Trang chủ, đó toàn là bạc giả. Về tới nhà vợ chồng tôi mới nhận ra. Nghĩ rằng có lẽ chính Trang chủ cũng không để ý nên thâu lầm chỗ bạc này đến nay lại chuyển qua tay tôi, nên mạo muội kéo nhau đến đây xin Trang chủ đổi lại cho.

Im lặng, Khu Nhân Sơn cầm mấy nén bạc xem đi xem lại, đoạn nhìn thẳng vào mặt Trương Quế Phương :

- Ngươi lấy bạc giả này ở đâu ra mà dám đem đến đây vu cáo? Tiền bạc hệ trọng không phải chuyện chơi, đâu có lầm lộn như vậy được? Phép nước đã định lưu đầy kẻ làm và tiêu thụ bạc giả, ngươi có hiểu không?

Trương Quế Phương ức quá :

- Mấy nén bạc này đúng do Trang chủ đưa cho tôi sáng qua trả tiền mua gà vịt mà. Lúc đó tôi chỉ nhìn qua, về tới nhà mới xem kỹ mới biết là bạc giả. Chúng tôi nghèo nàn làm gì có sẵn của này? Trang chỉ sanh phước đổi cho chúng tôi lấy vốn liếng buôn bán sanh nhai.

Khu Nhân Sơn gắt :

- Chính vì nhà ngươi nghèo nên tính đường làm bậy, hành động phạm pháp mong làm giàu bất chính. Nay lại cả gan tới đây nhân dịp bán gà vịt tạ sự vu cáo bạc giả bạc thiệt. Bộ ngươi đui sao, cả nén bạc lớn như vầy chớ đâu phải một hai lượng nhỏ chi mà lầm với lộn? Biết điều đi ngay, ta sanh phước không tố cáo lên. Lằng nhằng mãi có bị ngục tù lưu đầy chớ trách!

Ức quá, Trương Quế Phương la lớn :

- Thếâ này thì ăn cướp chắc tay, ức hiếp kẻ hiền lương, mua đồ thật trả tiền của giả ư?

Khu Nhân Sơn quát :

- Tên thôn dân này hỗn xược! Ngươi nói ai trả của giả?

- Trang chủ trả tôi bằng bạc giả, tôi nói rằng có lẽ vì lầm lộn đến đây yêu cầu đổi. Chúng tôi là kẻ bần dân, vốn liếng không có bao nhiêu, lấy công làm lời sanh nhật, lẽ nào bắt tôi chịu số bạc giả này ư?

- Bần dân lương thiện gì chúng bây! Dám sử dụng của giả, đến đây bẻo lẻo định lừa lọc người trên, ta thương tình bỏ qua, muốn khỏi ngục tù thì nên biết điều ra khỏi nơi đây ngay!

Cao thị đứng sát bên chồng :

- Trang chủ không nên ức hiếp người nghèo, vợ chồng tôi không phạm luật vua, chẳng lừa phép nước, ngang nhiên sống trên xương máu kẻ nghèo hèn làm giàu bất chính, mua một tạ rưỡi gà vịt trả bằng bạc giả, nay còn đe dọa hạ ngục người ta thì còn trời đất nào nữa!

Bị nói móc, Khu Nhân Sơn giận quá, mặt đỏ bừng bừng thét gia nhân :

- Bây đâu! Bắt tên làm bạc giả này giam vào hậu viên để giải quan và đuổi mụ hỗn xược này ra cổng trang cho ta, mau!

Tức thì trang đinh chờ sẵn bên ngoài liền như hùm beo xông vào, lôi tuột Trương Quế Phương vào nhà trong. Đồng thời hai tên khác xốc nách lôi Cao thị ra khỏi trang, đóng cổng lại. Tội nghiệp hai vợ chồng họ Trương cố chống cự, nhưng hơi sức được bao nhiêu trước bọn lang sói vô nhân tâm ấy. Hai đứa trẻ thấy cha mẹ chúng bị đàn áp, sợ hãi níu áo mẹ khóc thét lên từng hồi.

Cao thị đứng ngoài cổng trang la khóc chửi rủa một hồi.

Tên canh cổng hồi nãy nhăn nhở :

- Này cô ả, khôn hồn thì đi khỏi nơi đây ngay, chớ để quan Hàn nổi nóng, bắt nốt vào trang thì chắc khó ra lắm đó! Lúc nãy ta bảo chớ vô, nay còn khóc lóc kêu oan nỗi gì? Đi!

Suy tính đứng mãi trước cổng trang cũng không được, lụy cả mình thì ai lo việc nhà, nghe ngóng tin tức chồng, Cao thị bèn bồng dắt con về nhà.

Nàng vừa đi vừa khóc, mọi người nhận ra là Trương phụ, người buôn gà, cũng xúm lại hỏi thăm sự tình.

Nhưng khi nghe đến ba tiếng Quan Hàn Lâm ai nấy đều lắc đầu lo thay

cho vợ chồng họ Trương, không dám bàn hơn, nói kém chi nữa, cho rằng Trương Quế Phương khó lòng thoát khỏi tai ương vô phương cứu chữa.

Nghe Cao thị kể chuyện Khu Nhân Sơn tiêu bạc giả, ức hiếp hiền lương, nhà Vua giận lắm, định bụng khi nào về triều sẽ cho quan đi tuần du điều tra, bắt tên ác bá họ Khu.

Đang lúc bí mật du hành, Càn Long không muốn làm lớn chuyện như vụ Vạn Hoa lầu ở Hải Biên nhai, bèn bảo Chu Nhật Thanh mở hành lý lấy hai trăm lượng bạc đưa cho Cao thị mà rằng :

- Nàng cầm số bạc này, một trăm làm vốn, một trăm khá đến nhà Khu Nhân Sơn năn nỉ chuộc Trương lang về. Tôi sẽ trình với Tể tướng Lưu Dung bắt nó sau. Từ nay vợ chồng nàng nên tránh chớ giao dịch buôn bán với y nữa.

Trương mẫu và Cao thị cảm kích nhận bạc, quỳ lạy nhà Vua.

Cao thị nói :

- Ân nhân ở đâu cho chúng tôi biết để chồng tôi khi về nhà sẽ đến lạy tạ đền ơn.

- Khỏi cần, trưa mai tôi sẽ đến đây xem tình hình ra sao.

Dứt lời, nhà Vua cùng Nhật Thanh đủng đỉnh vào thành tìm quán trọ.

Chiều hôm ấy, Cao thị không dám vào thành vội vì thấy nhà Khu Nhân Sơn rộn rịp làm việc tiếp khách.

Qua hôm sau, nàng xách bạc đến thẳng Khu gia trang.

Tên canh cổng thấy Cao thị ngạc nhiên hỏi :

- Đến đây làm gì? Định đại náo gia trang? Biết điều thì đi ngay.

Cao thị nói :

- Không, tôi đến chuộc chồng tôi về. Làm ơn báo với đại quan Hàn lâm dùm.

Tên nọ trố mắt hỏi :

- Chuộc chồng về? Trời ơi lắm bạc vậy? Giấu giầu mãi, gói bạc đó phải không?

Cao thị gật đầu :

- Tôi đi vay mượn chuộc Trương lang về làm ăn rồi trả nợ sau, làm gì có sẵn tiền!

Tên nọ bèn gọi bạn đồng nghiệp dặn nhỏ mấy câu, chờ người đó đi khỏi, y mới bảo Cao thị :

- Tôi nói giúp rồi đó! Lát nữa trước mặt quan, nàng liệu lời hòa nhã chớ đừng như hôm qua nhé. Chuộc chồng về rồi đừng quên ơn qua nghe?

Cao thị lặng thinh, yên chí chờ.

Lát sau gia nhân ra bảo :

- Quan Hàn lâm cho phép vô, hãy theo tôi.

Cao thị theo tên ấy vào khách sảnh.

Khu Nhân Sơn ngồi sẵn trên kỷ vắt vẻo hỏi :

- Thị muốn gì? Ta nhân đức tha cho tội hỗn xược hôm qua, chưa đủ sao?

Cao thị lãnh đạm :

- Tôi đến xin Trang chủ cho chồng tôi về.

- Hừ, dễ nghe nhỉ? Buôn bạc giả đổ vấy người trên, hai tội cùng nặng nề, nay còn thản nhiên xin về không! Các người lộng hành quá đáng!

Cao thị buông sõng :

- Tôi xin chuộc chồng tôi.

- A!… Thì chuộc bao nhiêu?

- Trăm lượng.

Khu Nhân Sơn cười khẩy :

- Ta biết ngay là có tiền mà! Nhưng bạc thiệt hay bạc giả đó? Xem nào?

Cao thị muốn nhảy tới nhổ vào mặt tên ác bá khả ố, nhưng cố nhịn đặt gói bạc nguyên chất trắng xóa lên bàn. Khu Nhân Sơn nheo mắt lại bảo Cao thị :

- Sau vụ bạc giả hôm qua, tin sao được, ta phải thử, thị có chịu không, kẻo lại mồm loa mép dải vu cáo!

Ức quá, Cao thị nén giận ứa nước mắt gật đầu tỏ ý ưng thuận.

Không cần hỏi thêm nữa, Khu Nhân Sơn nhếch mép cười nham hiểm cầm gói bạc đi thẳng vào nhà trong, lát sau trở ra liệng gói bạc đánh cộp một tiếng xuống gạch trước mặt Cao thị, cau mặt quát :

- Đàn bà gan liều đến nước này thật quá quắt! Bạc này mà dám nói là thiệt ư? Định lừa ta nữa sao?.. Cao thị lượm gói bạc mở ra nhìn kỹ thấy số bạc vẫn còn nguyên không thiếu lượng nào, nhưng toàn là giả. Thị không nhờ Khu Nhân Sơn diện nhân tâm thú dã man đến mức ấy. Nuốt cả tạ rưỡi gà vịt, nay đưa một trăm lượng bạc đến cho y ăn không để chuộc người về, y có mất mát gì đâu mà còn táng tận lương tâm tráo bạc giả lần nữa. Đã lấy bạc của người còn muốn bắt người không thả.

Ức quá, Cao thị trợn mắt :

- Bạc này của người nhân đức giúp tôi chuộc chồng về, sao nỡ trở mặt đánh tráo hại người?

Khu Nhân Sơn nét mặt thản nhiên lạnh lùng gọi gia nhân :

- Bây đâu, lôi mụ này đuổi cổ ra khỏi trang. Đồ bẻo lẻo gian dối!

Cao thị nhảy xổ đến nhổ vào mặt Khu Nhân Sơn, toan đập gói bạc vải và mặt tên ác cẩu trệ, nhưng bọn trang đinh đã ùa vào la :

- Không được làm hỗn, mất xác bây giờ!

Chúng lôi tuột Cao thị ra khỏi sảnh đường, mặc tình thị la lối chửi rủa inh ỏi. Ra tới cổng trang, chúng đẩy thị ra ngoài đường.

Tên canh cổng thấy người đi đường xúm lại bàn tán bèn nói :

- Có gì lạ đâu mà xem? Mụ bán gà gian lận bị quan hàn tống khứ đi đó mà!…

Trưa hôm ấy nhà Vua cùng Chu Nhật Thanh ra ngoại thành uống rượu ở tửu điếm bên hồ, rồi đến nhà Trương Quế Phương hỏi thăm.

Trương mẫu và Cao thị quỳ lạy khóc lóc kể sự việc đã qua cho nhà Vua nghe.

Nhà Vua và Chu Nhật Thanh tức khắc vào thành tìm đến Khu gia trang. Trang đinh coi cổng thấy hai người khách lạ sang trọng, vội mời vào trang ngay. Hai cha con nhận xét đường lối ra vào phòng khi cần cho khỏi bỡ ngỡ.

Nghe báo khách lạ tới Khu Nhân Sơn vội xúng xính mũ áo ra mời vào khách sảnh.

Thoạt trông thấy nét mặt bạch diện lạnh lùng vô cảm của họ Khu, nhà Vua đã phát ghét, nhưng cố nén giận chào hỏi :

- Tôi từ Bắc Kinh qua đây… nghe đại danh của Trang chủ nên tới yết kiến.

Khu Nhân Sơn mích lòng vì khách lạ gọi mình là Trang chủ chớ không dùng ba tiếng Quan Hàn Lâm nhưng cho rằng khách từ xa tới chưa biết danh hiệu Tân Khoa của mình nên bỏ qua, hối gia nhân pha trà mời :

- Tiên sinh quý tánh cao danh là chi? Ai giới thiệu đến tệ trang?

Nhà Vua thản nhiên :

- Tôi là Cao Thiên Tứ, còn đây là dưỡng tử Chu Nhật Thanh. Mới đến ngoại thành đã được nghe đại danh quan Tân Khoa Hàn lâm…

Khu Nhân Sơn ngạc nhiên :

- Ngoại thành…À, phải chăng mấy chủ tửu điếm bên hồ?…

- Thưa không, người nhắc đến quan Hàn lâm là một kẻ phải thức khuya dậy sớm, buôn bán tần tảo, khó nhọc mới kiếm được chút đỉnh, đổi chén mồ hôi lấy bát gạo lần hồi…

Khu Nhân Sơn tái mặt, ngắt lời :

- Nghĩa là thế nào, tôi không hiểu tiên sinh muốn nói ai và có mục đích gì?

Nhà Vua thản nhiên nói tiếp :

- Quan Hàn Lâm không quen, dĩ nhiên rồi, vì kẻ ấy thuộc hạng lao động nghèo nàn, nhưng tôi biết kẻ đó rất nhiều. Riêng tôi tới đây yết kiến nhằm hai mục đích.

Khu Nhân Sơn nghiêm nét mặt :

- Tiên sinh cứ dạy và xin vắn tắt.

- Dạ, tôi xin vắn tắt. Người nói tới đại danh quan Hàn Lâm là thiếu phụ vợ họ Trương. Và đây là mục đích của tôi: Thứ nhất: yết kiến quan Tân khoa để giao hảo. Thứ nhì: khẩn cầu đại nhân nghĩ lại thả người chồng của thiếu phụ đó ra.

Khu Nhân Sơn quắc mắt :

- Trương Quế Phương? Tiên sinh yêu cầu thả Trương Quế Phương?…

Nhà Vua lạnh lùng buông sõng :

- Phải!

- Tiên sinh có họ hàng thân thích chi với tên họ Trương, một tên chuyên tiêu thụ bạc giả?

- Trương Quế Phương chỉ biết tiêu thụ gà vịt kiếm lời sống qua ngày nuôi mẹ già, vợ dại, con thơ. Không cần là thân nhân với họ Trương mới biết y là kẻ hiền lương mà khắp nội ngoài thành ai ai cũng biết y dân dã thực thà. Y không hề tiêu thụ bạc giả trái với lệnh Vua, phép nước nhưng y đã bị vu khống, cướp thực vật, trả bạc giả, đoạt bạc thiệt, tráo bạc giả. Tội trạng của Trương Quế Phương là thế đó!

Từ trắng lợt, sắc diện Khu Nhân Sơn chuyển sang đỏ ửng rồi tím lịm.

Y đẩy ghế đứng dậy chỉ vào mặt nhà Vua dằn giọng :

- Ngươi vì Trương Quế Phương tới đây gây sự, phải không? Ngươi đã lầm! Biết điều ra khỏi đây ngay, ta lượng tình tha thứ cho kẻ xa lạ xuẩn ngốc. Bằng ngươi muốn ở lại làm bạn với gian thương họ Trương, ta sẽ cho toại nguyện ngay tức thì.

Thấy Khu Nhân Sơn quá hỗn xược, Chu Nhật Thanh toan đứng lên đuổi đánh, nhưng nhà Vua giang tay ra hiệu bảo ngồi yên, đoạn trừng mắt phượng tròn xoe :

- Khu Nhân Sơn! Mi quen thói ác bá ức hiếp dân lành, làm giàu một cách táng tận lương tâm. Nuốt trôi tạ rưỡi gia súc của họ Trương, trả bằng bạc giả, lượm quá rồi mà còn ngang nhiên tráo trăm lượng bạc thiệt của ta giúp cho Trương phụ chuộc chồng. Thân nam nhi đội trời đạp đất, hèn hạ đến như mi là cùng tột. Nếu khăng khăng không đem Quế Phương ra trả ta, thân cẩu trệ của mi khó được vẹn toàn.

Bọn trang đinh thấy trên sảnh to tiếng bèn cầm khí giới đứng chật ních cả ở phía ngoài chờ lệnh.

Khu Nhân Sơn cậy đông, ngạo nghễ quát :

- Trang đinh! Bắt tên đồng lõa tiêu thụ bạc giả cho ta!

Càn Long lẹ như cắt, nhảy một bước đến trước mặt tên ác bá tát mạnh.

Bốp! Cái tát nặng nề ấy trúng mặt Khu Nhân Sơn khiến y bật ngửa người lăn lông lốc ra phía sau, gãy mất chiếc răng, máu miệng máu mũi hộc ra đỏ lòm cả ngực áo.

Bọn trang đinh thấy chủ bị đánh vội nhảy xổ vào đại sảnh vây đánh nhà Vua. Chu Nhật Thanh tuốt kiếm nhảy vào vòng chiến. Càn Long nhằm tên gián đầu gần mình nhất giơ tay tả như muốn xỉa vào mặt y. Tên đó hoa đao chém vút vào bàn tay nhà Vua tưởng chừng hạ luôn địch thủ. Chẳng ngờ bàn tay chỉ là đòn hư dụ kẻ thù chém tới. Tức thì Càn Long dùng thế Thoát Bào Nhượng Vị rút tay tả về hồi bộ, trong khi tay hữu nhẹ như chớp hạ xuống chụp đúng cổ tay đối phương vặn mạnh. Đồng thời tay tả hồi thế Cương Đao Phạt Mộc chém mạnh cườm tay vào yết hầu kẻ thù. Trúng đòn độc, tên giáo đầu hộc lên một tiếng té vật vào đồng bọn, đao bị đoạt, hồn ác quỷ bay về Diêm La điện để chịu thêm lần tội nữa. Đoạt được cây đao, Càn Long lăn xả vào giữa đám giáo đầu, trang đinh sát phạt. Lưỡi đao loang loáng lia đến đâu máu phun tới đó. Mới chốc lát đã có đến trên mười tên trúng thương hoặc bỏ chạy, hoặc quằn quại trên vũng máu chan hòa. Kẻ địch kéo đến mỗi lúc một đông chật ních cả khách sảnh, la hét ầm ầm. Nhà Vua và Nhật Thanh dựa lưng vào nhau chiến đấu kịch liệt.

Khu Nhân Sơn đứng tên mặt án, hô bộ hạ vây bắt cho kỳ được cha con tên gây hấn :

- Ai bắt sống được tên Cao tặc, trăm lượng bạc thưởng. Hạ sát nó, năm chục lượng, Sảnh đường tuy rộng nhưng đông người cũng hóa chật hẹp, khó bề xoay trở. Càn Long chợt nghĩ ra mẹo Đơn Đao Phó Hội, bắt chết Quan Vân Trường khi xưa phó hội Đông Ngô, cầm Yển Nguyệt Long đao, cắp Lỗ Túc chạy ra khỏi trướng yến tiệc có phục binh. Nhà Vua hoa đao theo thế Vũ Đả Tán Hoa đánh dạt vòng vây, đoạn thừa thế nhảy vút qua đầu bọn trang đinh đáp người xuống mặt án thư ngay bên Khu Nhân Sơn đang hò hét, tay cả cặp chặt lấy tên ác bá, tay hữu đưa lưỡi đao vào cổ y, quát :

- Ác bá, muốn toàn mạng, bảo bộ hạ lui ngay kẻo thủ cấp rụng tức thì!

Lýnh quýnh, Khu Nhân Sơn vội xua tay :

- Các ngươi hãy ngừng tay…! Mau!…

Bọn sài lang đang hy vọng bắt hay hạ địch thủ để lĩnh thưởng, vội vàng ngừng tay sợ người lạ giết mất chủ nhân.

Càn Long dằn giọng :

- Thả ngay Trương Quế Phương ra đây. Bắt bọn giáo đầu, trang đinh liệng khí trong sảnh và đứng dẹp sang bên. Tên nào phản phúc, ta sẽ chọc tiết ngươi ngay Khu Nhân Sơn run lẩy bẩy, vội truyền lệnh cho bộ hạ theo lời nhà Vua thả họ Trương ra ngay tức khắc.

Nhật Thanh bảo Trương Quế Phương theo mình đứng lại gần chỗ nhà Vua.

Càn Long cắp Khu Nhân Sơn nhảy từ án thư xuống mặt gạch, tay đao vẫn kề vào cổ y, từ từ đi ra khỏi khách sảnh. Chu Nhật Thanh đi đoạn hậu coi chừng. Không kể trong sảnh, bọn giáo đầu và trang đinh khá đông có tới hàng trăm tên đứng lố nhố cả ngoài sân. Nhà Vua dẫn Khu Nhân Sơn đi qua cổng trang và điệu thẳng lên huyện nha.

Khách qua đường thấy vậy theo xem rất đông, ai nấy đều mừng thầm bảo thiệt đáng cho đời tên ác bá. Tới cổng huyện, nhà Vua bảo Nhật Thanh đánh trống Đăng Văn.

Nha dịch vốn biết Khu Nhân Sơn toan hỏi thì huyện quan đã sai giáo đầu ra xem là người nào kêu oan. Nhận ra quan Tân khoa Hàn lâm giáo đầu ngạc nhiên vội dẫn bốn người vào thẳng công đường. Lúc đó nhà Vua đã buông họ Khu ra đưa đao cho Nhật Thanh cầm. Tên ác bá thản nhiên hơn trước, trước mặt huyện quan, y tin chắc ở thế lực của mình. Viên tri huyện họ Huỳnh tên Văn Tấn thăng đường thấy bên tả Khu Nhân Sơn, một bên là nhà Vua tướng mạo bệ vệ đường hoàng, bèn hỏi :

- Ai đánh trống Đăng Văn?

Càn Long bước ra giữa sân cung bái theo thường lệ, cất tiếng sang sảng khai tường sự việc Trương Quế Phương bị Khu Nhân Sơn ức hiếp trả bạc giả

và bắt giam trong trang. Khai xong, nhà Vua lấy gói trăm lượng bạc giả do Khu Nhân Sơn đánh tráo lừa cao thị đặt lên án trình :

- Thưa đại quan, đây là số bạc mà họ Khu đánh tráo nộp bạc chuộc chồng.

Huỳnh huyện quan nói :

- Tiên sinh quên không khai tên để thừa phái lập biên bản.

- Tôi là Cao Thiên Tứ từ Bắc Kinh du Nam qua đây, Huỳnh Văn Tấn vốn thanh liêm nhưng tánh tình nhu nhược, xưa nay biết Khu Nhân Sơn là tay cường hào ác bá, chuyên ỷ thế hiếp cô, hành động tàn bạo nên chắc chắn việc đánh tráo bạc giả, ức hiếp họ Trương là có thật. Khốn nỗi Khu Nhân Sơn lại là bạn thiết của quan trên mình, quan Tri phủ Kim Bình Hồ Đắc Tiềm, đã có lần gặp nhau tại phủ đường và cụng ly trên thồi tiệc, nên Huỳnh huyện quan có phần nể nang không thẳng tay. Khu Nhân Sơn gian ngoan thừa biết tâm lý của Vân Tấn, tin chắc ở thế lực mình, yên trí ngang nhiên chớ không lo sợ như lúc bị nhà Vua đàn áp.

Huyện quan quay ra phía họ Khu :

- Trang chủ trả lời như thế nào trước những lời tố cáo đó?

Khu Nhân Sơn điềm nhiên cung xá quan huyện mà rằng :

- Thưa đại quan, xin người minh xét nỗi oan tình. Tôi có mua gà vịt của Trương Quế Phương thật, trả tiền đúng giá tử tế. Quế Phương cầm bạc về nhà đúng một hôm, sau y trở lại nói là tôi trả y bằng bạc giả và gây náo động bản trang. Tôi bèn giữ y lại để trình quan chẳng ngờ vợ y đến ngay đưa một trăm lượng xin chuộc chồng về. Nghi ngờ có sự gian dối tôi mở gói bạc ra xem, quả nhiên toàn là giả. Kế đó cha con người họ Cao này mang võ khí đột nhập gia trang gây hấn đồi bạc thiệt, buộc lòng tôi chống cự lại, y cậy mạnh đả thương tôi khuyết sỉ, thương tích hãy còn đây và đánh trúng thương, tử thương một số trang đinh, dùng võ lực đàn áp bức tôi lên huyện. Mong đại quan đèn trời soi xét.

Huyện quan hỏi :

- Sau khi Trương Quế Phương đem gói bạc đến Trang chủ không trình bổn nha ngay, giam giữ người ta làm chi?

- Thưa, cơ sự xảy ra liên tiếp, tôi không đủ thời giờ lập đơn trình báo.

Huyện quan không hỏi thêm nữa, liền gọi Trương Quế Phương :

- Sự kiện như thế nào, ngươi khá khai thật cho ta nghe.

Trương Quế Phương bước ra quỳ lạy khai rõ mọi sự.

Huỳnh Văn Tấn nghĩ thầm tất có sự uẩn khúc chi đây. Cha con Cao Thiên Tứ dõng dạc, đàng hoàng thế kia không lẽ vô cớ vào Khu gia trang gây sự, vì trang trại này có tiếng nuôi nhiều giáo đầu võ dũng, trang đinh đông đúc, không ai dại gì dấn thân vào miệng hùm như vậy. Vụ này lớn lắm. Chi bằng từ đây lên phủ không xa, giải cả lên phủ Kim Bình mặc phủ quan xét xử, đỡ phần trách nhiệm.

Nghĩ sao làm vậy, Huỳnh huyện quan lập sơ trạng, rồi truyền huyện giáo đầu dẫn giải tất cả lên Kim Bình phủ.

Phủ quan Hồ Đắc Tiềm đọc qua sơ trạng thấy việc dính líu đến thân hữu Khu Nhân Sơn bèn tức khắc thăng đường gọi họ Khu hỏi trước, chất vấn qua loa rồi truyền rằng :

- Bổn quan thấy Khu trang chủ đây là người có tiếng đức độ, trong huyện ai ai cũng ca ngợi. Tên tiểu gian thương Trương Quế Phương thấy người giàu có, dùng quỷ kế tiêu thụ bạc giả cáo gian người lành, tin lời y sao được.

Tức thì Hồ phủ quan bỏ Khu Nhân Sơn ra ngoài cuộc, tha cho về ngay, kế đó gọi Cao Thiên Tứ bắt quỳ, đập bàn nạt nộ :

- Ngươi là tên giặc đồng lõa với Quế Phương vậy mạnh làm càn, tiêu thụ bạc giả, xâm nhập gia trang họ Khu đả thương cố sát, tội đáng giam ngục tối gông cùm chờ ngày ra pháp trường đền tội, nghe không?

Ngay từ đầu, Càn Long im lặng cố ý xem phủ quan xử án thế nào, ngờ đâu gặp trúng tên tham quan hồ đồ, thiên vị lại còn nạt nộ người ngay, liền tắc sắc tam tiêu hỏa bốc, nộ khí xung thiên. Chỉ mặt Hồ Đắc Tiềm mắng lớn :

- Cẩu quan! Trọng án thế này mà thông đồng liên kết cùng ác bá tàn hại lương dân. Ngươi giữ trọng trách quản trị cả một phủ lớn, hưởng bổng lộc triều đình mi không vì quốc vì dân, táng tận lương tâm, tác oai tác võ. Từ khi ngươi ngự trị phủ này chắc nhiều kẻ hiền lương hàm oan, lãnh tội trảm quyết

đến nơi mà còn dám nạt nộ ta ư?

Bị mất thể diện trước nha lại, Hồ tri phủ mặt đỏ bừng bừng, đập bàn thét nha lại :

- Quân bây, nọc cổ tên tặc đạo này đánh trăm hèo ta xem nó còn già miệng hỗn xược nữa hay không?

Nha lại dạ ran xô vào tưởng chừng vồ ngay được tội nhân hạ trượng. Ngờ đâu Càn Long hoa quyền, tay đấm, chân đá chỉ trong chớp mắt trên mười tên nha dịch đã té lăn sang hai bên sân, khiến những tên khách không dám thi hành lệnh phủ quan xông vào nữa. Hồ Đắc Tiềm giựt mình lật đật đẩy ghế đứng lên toan chạy, nhưng Càn Long đã lẹ làng phóng mình lên mặt án túm chặt lấy bím tóc xách lên khỏi mặt đất, đoạn lao mạnh vào công đường. Đoạn cúi xuống lượm cây bảo kiếm bị tịch thâu để lên mặt án làm tang vật, Càn Long liệng cho Chu Nhật Thanh đang đeo bên nhà Vua phòng kẻ giam ám hại sau lưng, còn tự mình cầm thanh đao vừa đoạt được rượt theo viên tham quan đang lồm cồm toan chạy.

- Cẩu quan, ngươi có sống cũng bằng thừa!

Tức thì, Càn Long co chân nhằm sống lưng gian quan đạp mạnh. Hồ Đắc Tiềm kêu hự mộ tiếng, gãy xương sống quằn quại hết thở. Nha dịch thấy phủ quan bị hạ sát bèn hò nhau lấy khí giới vây đánh cha con cao Thiên Tức, một mặt chúng cấp báo Đài hiếu quan là Huỳnh Đắc Thắng tức Bậc Thần cùng bào đệ là Hữu Thắng ở cùng một đinh, nghe nhốn nháo vội chạy ra hỏi chuyện gì.

Nha dịch thưa :

- Có hai cha con tên giặc giải từ Kim Thành huyện lên đả tử phủ quan tại án đường, xin mau mau cấp cứu!

Đài hiếu quan vội đánh trống báo động.

Viên Du phủ Kim Bình là Hứa Ứng Long tức khắc điểm quân bao vây khu vực quanh phủ và truyền lệnh đóng chặt bốn cửa thành, không cho kẻ sát nhân trốn thoát.

Nhà Vua và Chu Nhật Thanh, kẻ đao kẻ kiếm, chống đánh kịch liệt, nhưng

chỉ đả thương chớ không cố sát hại mọi người. Càn Long đi trước mở đường càn quét dữ dội. Lần lần ra tới phủ môn, cha con nhà Vua thoát ra ngoài nhưng bị luôn đoàn binh của Hứa Ứng Long áp đánh. Thanh đơn đao bằng thép thường bị quằn mẻ vô dụng.

Hứa Ứng Long hô to :

- Bắt sống, không được giết! Quăng dây bắt, mau!

Một ngọn côn nện tới, Càn Long đưa đao gạt chẳng ngờ thanh đao vô dụng rạn bể đôi. Nhật Thanh la lớn :

- Phụ thân, kiếm đây.

Càn Long tay cầm độc đao cụt ngủn, lùi bước đến gần Nhật Thanh nhưng ngay lúc ấy, vướng phải dây quăng té nhào. Nhật Thanh liều mạng xông vào cứu, vướng dây bị giựt té nốt. Vừa hay lúc ấy Đài hiếu quan Huỳnh Đắc Thắng và em là Hữu Thắng chạy tới. Đắc Thắng trước kia đã ở Kinh sư nhận ra là Thiên tử vội hô lớn :

- Không được bạo động, kèm giải tội nhân về dinh ta ngay.

Hứa Ứng Long và quân binh ngạc nhiên, không hiểu vì lẽ gì, nhưng lệnh trên đã xuống, ai nấy đều phải thi hành.

Về tới dinh Huỳnh Đắc Thắng và em đuổi nha sai ra ngoài, tự mình áp giải tội nhân và hậu đường nhìn kỹ. Đắc Thắng thất kinh khi nhận ra người đứng sững trước mặt mình không phải ai xa lạ mà đích thị là đương kim Cao Tôn Hoàng Đế.

Càn Long mỉm cười hỏi nhỏ :

- Huỳnh khanh nhận ra Trẫm chăng?

Huỳnh Đắc Thắng và Hữu Thắng vội vàng mời nhà Vua ngồi lên kỷ rồi quỳ đánh :

- Ngu thần không biết Bệ hạ giáng lâm quả đáng tội muôn vàn. Chẳng hay quân lính có xâm phạm tới ngọc thể không?

- Cho hai khanh bình thân. Trẫm không sao cả. Hồ Đắc Tiềm liên lạc mật thiết với Khu Nhân Sơn, tùy ý xử án bất minh, dám ngang nhiên tha bổng tên ác bá đúc bạc giả chuyên ức hiếp dân lành đó về, hơn nữa còn hạch sách

người ngay tình, coi thường quốc pháp, y chết thật đáng đời. Nay Trẫm thảo một đạo dụ chiếu chỉ cho Trang Hữu Cung, Tuần phủ Giang Tô để y được toàn quyền thanh toán vụ án này.

Huỳnh Đắc Thắng thân vào lấy văn phòng tứ bảo ra đặt trên án. Càn Long thân bút thảo đạo chiếu trao cho Đài hiếu quan :

- Khanh cấp tốc thi hành. Trẫm bí mật du hành, khanh khá liệu lời không được lộ, có hại. Dinh này có cổng sau không?

- Muôn tâu, Bệ hạ cho phép ngu thần được dâng yến.

Càn Long ngắt lời :

- Nếu vậy sao còn gọi là bí mật. Khanh khá nghe lời, Trẫm muốn đi ngay bây giờ.

Nói đoạn nhà Vua đứng dậy. Anh em Đài hiếu quan mật đưa cha con nhà Vua theo cửa sau ra khỏi dinh.

Trước khi từ biệt, Càn Long dặn thêm :

- Tên Trương Quế Phương quả thật oan tình, khanh liệu cho y về nhà ngay kẻo gia đình y lo sợ. Thôi miễn lễ cho khanh, Trẫm đi đây.

Lúc đó trời tối hẳn, nhà Vua cùng Chu Nhật Thanh thủng thẳng ra phố tìm tửu quán trọ. Sáng hôm sau hai người mướn xe ngựa về quán trọ Kim Thành huyện ở hẳn đó mấy ngày nghe ngóng.

Nói về Trang Hữu Cung sanh quán tại Phiên Ngung huyện, Quảng Đông tỉnh, đỗ Trạng Nguyên năm Ất Sửu, bổ dụng Tuần phủ Giang Tô nhận được chiếu chỉ, lập tức điểm kỵ quân đến Kim Bình phủ nghinh giá. Huỳnh Đắc Thắng dẫn các quan văn võ nội phủ ra tiếp rước và trình việc Thiên Tứ đã đi khỏi. Trang Hữu Cung bèn đóng quân tại Kim Bình ra lệnh cho tướng Trung quân và Vương Bưu hiệp cùng Đài hiệp quan Huỳnh Đắc Thắng đem bản bộ quân xuống Kim Thành huyện bắt Khu Nhân Sơn.

Huyện quan Kim Thành Huỳnh Văn Tán ra đón hỏi Đắc Thắng :

- Bắt Khu Nhân Sơn là thuộc bổn phận của chúng tôi của chúng tôi, cần chi đến thượng quan phải điều động quân đội?

Huỳnh Đắc Thắng đáp :

- Cuộc điều động này do Trang tuần phủ ra lệnh, tôi chỉ biết thừa hành. Nghe đâu tên Khu Nhân Sơn chuyên đúc bạc giả nuôi rất đông giáo đầu bộ hạ, khí giới đầy đủ, e không có sự giúp đỡ của quân bổn phủ, chúng có thể chạy thoát một số người, mà quan Tuần phủ thì nhất quyết bắt hết không sót một tên nào. Vậy chúng ta hiệp lực thì hơn.

Huyện quan tức thì đốc quân huyện hiệp cùng binh Kim Bình phủ kéo rốc tới vây tứ phía Khu gia trang.

Ác bá Khu Nhân Sơn không biết vụ phủ quan Hồ Đắc Tiềm bị đánh vong mạng, thấy quan binh bất chợt kéo tới phủ vây trang trại gọi loa truyền mình phải ra hàng, lấy làm ngạc nhiên ra lệnh cho toàn thể bộ hạ trấn giữ chặt chẽ toàn trang, rồi tự mình lên vọng lâu gọi đích danh huyện quan ra hỏi chuyện :

- Chúng tôi có tội tình gì mà đại quan cho binh lính vây bổn trang khiến mọi người sợ hãi như vậy?

Huỳnh Văn Tấn cỡi ngựa tiến lên trước :

- Bổn chức thi hành lệnh phủ, yêu cầu Trang chủ cùng toàn thể mọi người trong quý trang hãy theo lệnh ra nạp mình, còn mọi sự sau này sẽ hay.

Khu Nhân Sơn cười lạt :

- Hôm qua Hồ tri phủ đích thân tha bổng tôi về, lẽ nào hôm nay lại hành động trái ngược như vậy?

Huyện quan chỉ về phía hậu quân bảo họ Khu :

- Không tin cứ trông quan Đài hiếu từ phủ đích thân về đây sẽ hiểu.

Khu Nhân Sơn dằn giọng :

- Tội trạng gì mới được chớ? Hay là quanh vụ bạc giả do tên thôn dân Trương Quế Phương vu khống cáo gian?

Huỳnh Văn Tấn mỉm cười :

- Không có cáo gian! Nếu Trang chủ không vui lòng nộp mình bổn chức sẽ dùng biện pháp khác. Khi đó Trang chủ sẽ lãnh thêm tội phản nghịch chống cự lệnh triều đình.

Khu Nhân Sơn ngạo nghễ :

- Mời đại quan tự ý nhập trang, chớ không khi nào tôi chịu nạp mình vô lý

vậy.

Huỳnh Văn Tấn nổi giận lùi ngựa lại, hô quân đánh trang trại.

Hơn một hôm giờ sau, quan quân làm chủ tình thế, bắt được ngót ba trăm bộ hạ của Khu Nhân Sơn, còn dư trăm tên vừa thương vừa tử thương.

Khu Nhân Sơn cùng một số giáo đầu phụ thuộc cứng cổ lãnh án tử hình hạ ngục chờ ngày chính pháp. Gia sản bị tịch thâu. Phụ nữ, thiếu nhi và những người già cả được tha hết, phải hồi hương. Còn những người trưởng thành xét ra có thành tích bất hảo đều lãnh tội đầy ra Thanh Hải. Trang Hữu Cung theo mật chỉ trích ra một số bạc trong gia sản Khu Nhân Sơn thưởng cho vợ chồng Trương Quế Phương. Được số bạc đó, họ Trương chăm chỉ làm ăn trở nên thật giàu có, tu nhân tích đức, bố thí giúp đỡ người nghèo, nổi danh hiền đức khắp vùng. Ngoài ra, Trang tuần phủ còn điều tra trả lại tiền bạc cho những nạn nhân bị tên ác bá họ Khu sanh đoạt từ trước đến nay. Vụ án xử xong, Huỳnh Đắc Thắng được nhắc lên chức Tri phủ Kim Bình thay Hồ Đắc Tiềm và Hữu Thắng được cử vào chức Đài hiếu thay anh. Nhân dân Kim Thành huyện ai nấy đều hể hả sung sướng thoát ách ác bá Khu Nhân Sơn.

Nhà Vua ở lại nhà trọ theo dõi vụ án, thấy Trang Hữu Cung phân xử công minh lấy làm vui lòng, bèn bảo Chu Nhật Thanh :

- Rảnh rồi, cha con ta bây giờ cấp sang Dương Châu.

Một hôm, tới nơi, nhà Vua trả tiền xe hỏi thăm tửu lâu nào lớn nhất Dương Châu. Mỗi người nói một khác, không biết thế nào mà lượng được. Chợt nghĩ ra một kế, nhà Vua bảo Nhật Thanh :

- Bọn kiệu phu đưa khách luôn chắc biết rõ, con thử hỏi xem và lấy hai kiệu bảo chúng đưa tới nơi. Ta chờ ở đây.

Nhật Thanh đi hồi lâu mới trở lại chỗ cũ với hai chiếc kiệu. Hai người lên kiệu đi qua nhiều phố sầm uất tới một khu phố lớn hơn cả, kiệu phu đổ xuống trước cửa tửu lầu ba từng rộng rãi, kiến trúc cực kỳ lộng lẫy. Nhà Vua đưa mắt nhìn tấm biển lớn bằng đá gân xanh đục nổi năm chữ lớn kiểu triện sơn đen: Dương Châu Thái Hưng Lầu.

Hai cha con bước vào tửu quán, viên quản lý niềm nở tiếp đón.

Càn Long nói :

- Tôi muốn trọ và đợi mấy người bạn ở Bắc Kinh tới, còn phòng hàng nhất không?

- Thưa quý khách còn, hạng nhất ở lầu ba. Phải chăng quý khách chờ hai người một Mãn một Hán từ Bắc Kinh tới?

Nhà Vua ngần ngừ giây lát mới gật đầu, vì thực ra người chờ hai quan Thị lang Hòa Thân và Bột Dũng Các cùng là người Mãn.

Viên quản lý tinh ý hỏi :

- Phải chăng quý khách đại danh là Cao Thiên Tứ?

Nhà Vua đáp :

- Phải, tiên sinh gặp tôi ở đâu?

- Đây là do vị quan khách Mãn tộc nhắn như vậy. Vị đó ở phòng đệ tứ trên lầu ba, nay quý khách lấy căn phòng đệ ngũ ở kế bên cho tiện?

Nhà Vua ưng ý hỏi thêm :

- Hai người ở phòng đệ tứ hiện có nhà không?

Viên quản lý nói :

- Thưa không, đến bữa thế nào cũng về.

Nói đoạn, viên quản lý sai tửu bảo đưa quý khách lên thượng lầu.

Thay y phục sạch sẽ xong xuôi, nhà Vua bảo Chu Nhật Thanh :

- Người mà ta chờ đó là quan Thị lang trong triều. Lát nữa con tạm lánh, phòng y có điều chi cần thiết trình bày chăng? Không phải ta không tin con, nhưng muốn y đỡ ngượng hơn. Trong khi ấy con khá chọn một thồi an tĩnh và liệu đặt tiệc tùy ý nhé.

Gần đến chiều Nhật Thanh ra biên lầu nhìn xuống phố chơi, thấy có hai người cùng trạc tứ tuần, một thấp nhỏ để râu mép, một cao lớn lực lưỡng râu quai nón, vào tiệm lên lầu mở cửa phòng đệ tứ. Lát sau, người thấp nhỏ sang gõ cửa phòng đệ ngũ. Tiếng nhà Vua nói vọng ra, người đó đẩy cửa bước vào rồi khép cửa lại. Càn Long để cuốn sách đang đọc xuống bàn ngẩng đầu nhìn quan thị lang Hòa Thân đi vào.

- Miễn lễ cho Hòa khanh. Ngồi đây.

Hòa Thân vâng lời, cung xá khẽ tâu :

- Bệ hạ nhàn du Giang Nam có được như ý không?

Nhà Vua mỉm cười :

- Trừ vài vụ bất thường ra, Trẫm rất hài lòng, cảnh sắc non sông thật ngoạn mục, dân chúng an vui lạc hưởng thái bình. Khanh ngồi đây.

Hòa Thân kéo ghế ngồi. Vua hỏi :

- Bột Dũng Các không cùng đi sao?

- Thưa không, Lưu tể tướng bảo hạ thần tùy tiện đi trước cho được việc. Đạo chỉ về chỉ độ vài ngày thì hạ thần cũng xuống miền Nam ngay.

- Khanh đi cùng ai?

- Muôn tâu, lúc ở Bắc Kinh thần ra đi một mình, tới Tế Nam phủ thì gặp Trưởng ban Mật vụ Thiết Diện Hổ. Y định về kinh sư mời hạ thần xuống Hàng Châu có việc gấp. Hiện y đang ở phòng bên.

- Công tác thuộc võ phái?

- Dạ. Muốn các võ phái gặp nhau, không gì hơn bằng cách tổ chức Lôi đài, dùng lời khiêu khích các môn đồ các phái chạm lòng tự ái và tò mò kéo nhau về thử lửa. Mà đả Lôi đài khó lòng tránh được mọi sự xích mích. Môn đồ các phía do vậy mà thù hiềm nhau. Khi đó Thiết Diện Hổ là người quen nhiều biết rộng các đệ tử môn phái, sẽ nương theo tình hình của họ hành động với mục đích cho các võ phái thành nghi kỵ, quyết nhau tranh đấu hơn thua. Khi đã có vài kẻ vong mạng, việc nhỏ sẽ xé ra to ngay.

Càn Long gật đầu trầm ngâm hồi lâu :

- Ý kiến đó hay. Thiếu Lâm tự hiện bành trướng quá khiến Trẫm rất ngại, khanh nên nhằm vào võ phía đó mà triệt bớt đi trước hết.

- Hạ thần cũng nghĩ vậy nên mới lựa Hàng Châu làm nơi dựng Lôi đài. Chắc chắc các võ phái miền Nam và Tây nam sẽ bị lôi cuốn vào vòng tàn sát lẫn nhau.

- Khanh nên liên lạc với Khâm mạng quan Trấn thủ Hàng Châu để có nhiều phương tiện lập đài. Nếu Thiết Diện Hổ cần về tài chánh, cứ việc lấy trong ngân khoản địa phương, Trẫm cho phép.

- Muôn tâu, tiền bạc sở phí còn nhiều, nay hạ thần và Thiết Diện Hổ sang Hàng Châu để gặp Báo Hiền Trung trấn thủ quan để mật tiến công tác.

- Thiết Diện Hổ tìm được người thủ đài chưa?

- Muôn tâu, y có người rồi. Cũng vì lý do ấy y mới về Bắc Kinh kiếm hạ thần để cùng y lo vụ tổ chức lớn lao này.

- Ai vậy? Đài chủ ít nhất phải là một người nghệ thuật cao siêu, danh chấn giang hồ!

- Bệ hạ cho phép thần gọi Thiết Diện Hổ sang đây bệ kiến?

- Trúng ý! Trẫm đang muốn gặp y.

Thị lang Hòa Thân trở về phòng mình.

Thiết Diện Hổ đang đi đi lại lại bách bộ trong phòng, thấy Hòa Thân đi vào liền ngừng bước nhìn.

Hòa Thân nói :

- Thiên tử truyền cho Tướng quân sang bệ kiến để tường trình về người thủ đài.

Thiết Diện Hổ xốc áo lại, theo quan Thị lang sang phòng nhà Vua.

Vào tới nơi, Thiết Diện Hổ hành lễ tam bái :

- Ngu thần Thiết Diện Hổ bái chúc Thánh thượng vạn vạn tuế.

Nhà Vua chú ý nhận xét, Thiết Diện Hổ lực lưỡng, râu quai nón tua tủa như chổi xể, da mặt sần sùi đen sạm, bèn nghĩ thầm: “Tên là Thiết Diện Hổ quả đúng với người! Hòa Thân sao khéo lựa người Trưởng ban hung dữ xấu xí như quỷ sứ vậy. Nhưng không sao, miễn y có tài được việc. Không nên căn cứ vào bề ngoài xét người”. Nghĩ thế nhà Vua nói :

- Thiết Diện, Khanh khá bình thân và ngồi đây, Trẫm đang vi hành khanh chớ câu nệ tiểu tiết.

Hòa Thân ngồi bên hữu, Thiết Diện Hổ ngồi bên tả nhà Vua.

Càn Long tò mò hỏi :

- Trẫm vẫn được nghe quan Thị lang nói về sự tận tâm đắc lực của hiền khanh, vậy khanh an tâm tiến hành công tác, Trẫm sẽ thăng thưởng sau. Nhưng Trẫm có tánh quen, muốn biết rõ về các bầy tôi trung thành đắc sự,

vậy khanh đừng quan tâm thắc mắc nghe không?

Trước tướng mạo uy nghi bệ vệ của Hoàng đế, Thiết Diện Hổ cảm thấy mình nhỏ bé như bọt trên mặt biển cả.

- Muôn tâu, xin Bệ hạ cứ truyền.

- Thiết Diện Hổ phải chăng là tước hiệu giang hồ hay bí danh của hiền khanh?

Sự ngần ngại thoáng qua nét mặt, Thiết Diện Hổ đáp :

- Kẻ hạ thần là môn đồ của Bạch Mi đạo nhân, Triều Vân Sơn bên Tây Khương.. Gia sư gốc ở Tây Tạng nên không thâu nhận các môn sinh có óc cách mạng, phân biệt Mãn, Hán.

- Môn đồ Tây Khương có đông không?

- Thưa, cũng khá đông. Hiện đã có những người thành tài có thể thay gia sư Bạch Mi truyền đạo khắp nơi, danh chấn tứ phương như sư huynh Lý Hùng, các sư đệ Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Phương Thất, Bạch Dũng, người nào cũng vào hạng đại võ sư đủ sức khiến các phái khác kiêng nể.

Nhà Vua hoan hỉ :

- Nếu vậy, Thiết Diện hiền khanh cũng là một nhân vật hữu tài, hữu danh trong giới võ nghệ, Trẫm lấy làm mừng được một người cộng sự tài giỏi như khanh. Hiện thời tình hình các võ phái như thế nào? Chắc Thị lang Hòa Thân đã nói rõ cho khanh nghe ý định của Trẫm?

- Dạ, Bệ hạ có thể tin ở lòng trung thành của hạ thần, dù phải nhảy vào nước lửa, hạ thần cũng không từ nan. Các võ phái miền Nam, Tây nam quan trọng hơn cả do Thiếu Lâm dẫn đầu, sau đến Nga Mi, Võ Đang. Về miền Bắc và Tây bắc có ba chính phái Bắc Thiếu Lâm, Côn Luân, Không Động, hiện đáng lo hơn hết là Thiếu lâm và Nga Mi. Chính các môn đồ của hai phái này đã tham dự cuộc hạ sát Tiên đế theo sự hiểu biết của gia sư. Chuyến trước ở Bắc Kinh, hạ thần nghe đồn Bắc Thiếu Lâm mới cho hai danh đồ hạ sơn tài nghệ vào hạng đại sư, một người họ Cam, một thiếu nữ họ Lã thì phải. Hiện hạ thần mới nhờ Trần Bá Hoàng và Cung Vượng là hai người thuộc Ban Mật Vụ của quan Thị lang Bột Dũng Các điều tra, nhân chuyến hai người lên

hành động trên phía Tây bắc. Còn chờ xem kết quả thế nào, Bột thị lang sẽ phúc trình cùng Bệ hạ. Hiện thời, thần đã lập chương trình dựng Lôi đài ở Hàng Châu với mục đích gây sóng gió giữa các môn đồ võ phái ở miền Nam.

Càn Long gật đầu :

- Thị lang Hòa khanh vừa tường trình cùng Trẫm vụ đó rồi và Trẫm chấp thuận cho dùng ngân khoản để tổ chức, cốt sao công việc thành tựu theo ý Trẫm là được, không ngại tổn phí. Hành động khéo léo, vụ này chắc có kết quả lớn lắm đó. Thủ đài là ai?

- Muôn tâu, Thủ đài là một võ sư kiệt hiện nổi danh khắc vùng Hồ Nam, Giang Tây họ Lôi tên Hồng, dữ dội khỏe mạnh như hổ nên thiên hạ tặng cho y tước hiệu Lão Hổ.

- Y thuộc môn phái nào? Bao nhiêu tuổi?

- Họ Lôi xuất thân do Võ Đang sơn, năm nay vừa đúng ba mươi chín tuổi, đồng cân đồng lượng với hạ thần.

- Nghĩa là trông bề ngoài đã thấy sức lực vô cùng?

- Dạ, và tài nghệ tương đối xứng danh Lôi Lão Hổ.

- Khanh biết rõ thân thế của y?

- Hạ thần biết rõ y như người trong một nhà, vì y là tử tế của sư huynh hạ thần Lý Hùng, mà giới giang hồ thường gọi là Lý Ba Sơn, lấy tên hương quán của họ Lý ở vùng Ba Sơn giữa ranh giới Tứ Xuyên Thiểm Tây. Vợ Lôi Lão Hổ là Lý Tiểu Hoàn tước hiệu Nữ Bá Vương, con gái độc nhất của sư huynh Lý Hùng, dũng lực vạn nhân địch.

Càn Long suy nghĩ giây lát :

- Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn có chịu cho chồng đứng thủ đài không?

- Muôn tâu, hạ thần đã thương lượng với cả hai vợ chồng Lôi Lão Hổ. Khi họ ưng chịu điều khoản, thần mới dám trình vụ này với quan Thị lang.

Càn Long quay sang Thị lang Hòa Thân :

- Hòa khanh chấp nhận cho họ Lôi bao nhiêu?

Hòa Thân đáp :

- Ba vạn lượng bạc và còn khoản thưởng lệ sau chiếu theo công việc làm.

Càn Long nói :

- Cho y thêm hai vạn lương nữa, việc này nguy hiểm tới nhân mạng. Và trao tiền ngay đừng do dự, có thế mới được việc.

- Dạ, thần xin lãnh ý. Chuyến này sang Hàng Châu thần trao bạc liền tay.

Càn Long hỏi Thiết Diện Hổ :

- Lôi Lão Hổ hiện ở Hàng Châu?

- Thì giờ này cả hai vợ chồng y cùng phải tới Hàng Châu theo lời hẹn với hạ thần nhân dịp lựa chọn địa điểm dựng Lôi đài.

- Phải cực lực dùng các danh từ khiêu khích mới mong hiệu quả.

- Dạ, quan Thị lang và thần đã tính rồi.

- Lôi Lão Hổ có người nối nghiệp không?

- Thưa có. Y có con trai là Lôi Đại Bàng, hiện theo sư trưởng Phùng Đạo Đức học võ nghệ trên Võ Đang sơn.

- Lôi Đại Bàng lên Võ Đang sơn lâu chưa?

- Đại Bằng được vợ chồng Lão Hổ tẩm luyện ngay thuở lọt lòng, đến năm lên ba tuổi thì đích thân hai người đem con lên Võ Đang cho theo Phùng sư trưởng tiện việc tập luyện và ở mãi cho tới nay. Tuy bản lãnh đã ghê gớm lắm mà Sư trưởng còn chưa cho y về nhà.

- Phùng Đạo Đức có hay vụ Lôi Lão Hổ đứng thủ đài không?

- Muôn tâu, thần thấy không cần thiết nên không hề nói tới.

- Theo ý Trẫm thì cho Sư trưởng Võ Đang sơn biết việc lập Lôi đài do Lôi Lão Hổ đứng thủ đài rất cần. Họ Lôi thuộc phái Võ Đang, đứng thủ đài tức là dính líu tới danh dự của môn phái. Trong cuộc tranh tài chỉ có một được, hai thua vó khi hại tới nhân mạng. Anh hùng hào kiệt thiên hạ thiếu chi người, lỡ Lôi Lão Hổ thất trần thì còn trông vào Phùng Đạo Đức cho người giúp đỡ hoặc đích thân tiếp tay cũng chưa biết chừng. Bởi vậy, cho Sư trưởng phái Võ Đường biết nhiệm vụ Thủ đài ở ngay khu vực bành trướng của Thiếu Lâm tự thì có khác chi chỉ thẳng mũi giáo vào mắt môn võ danh tiếng đó không? Sự đụng chạm hiềm khích chắc chắn không tài nào tránh được, vì đó là điều muốn của Trẫm, vậy Lôi Lão Hổ cần một hậu thuẫn mạnh mẽ. Hậu

thuẫn đó không đâu hơn Võ Đang sơn, đó là Trẫm chưa kể tới nhạc phụ của họ Lôi là lệnh sư huynh Lý Hùng.

Nghe nhà Vua giảng giải một hồi, quan thị lang Hòa Thân vội tâu :

- Hạ thần đã bàn định với Thiết Diện Hổ về điểm này. Nếu Lôi Lão Hổ thất bại, người bị đụng chàm trước nhất là Lý Ba Sơn và lẽ cố nhiên cả Phùng sư trưởng vì danh dự môn phái, vì con của Lão Hổ còn ở trên núi. Riêng Lý Ba Sơn, phe họ Lôi đã có các đồng môn hữu Triều Vân Sơn bên Tây Khương và Bạch Mi Đạo Nhân. Nói tóm lại hậu thuẫn Tây Khương có phần mạnh mẽ hơn cả Võ Đang nữa.

Càn Long nói :

- Trẫm tính tới vấn đề tiện lợi và thời gian vì Võ Đang sơn gần hơn, năm ngay trong khu vực bị đụng chạm. Phùng Đạo Đức sẽ vì lẽ ấy không bỏ ngơ được. Chớ Bạch Mi đạo nhân ở xa xôi, sự kích thích tất không được mạnh mẽ như Sư trưởng phái Võ Đang, lỡ nhân vật đó dẫn hòa dập tắt đám tro hồng đi thì ta sẽ vất vả tìm một dịp khác mất nhiều thì giờ, và chưa chắc đã được sôi nổi như chuyến này. Hai khanh hiểu ý Trẫm chưa?

Lý luận của nhà Vua thật xác đáng hợp lẽ. Hòa Thần cúi đầu thưa :

- Chúng thần sẽ hành động theo Thánh ý.

Càn Long cười mà rằng :

- Chúng ta hợp bàn, Trẫm cũng phát biểu ý kiến, mỗi lý mỗi hay. Một khi đã trao nhiệm vụ thi hành cho Hòa khanh và Thiết Diện Hổ, dĩ nhiên vạn sự đều trông cậy ở sự khéo léo của hai người. Chừng nào các khanh đi Hàng Châu? Và ở đâu?

Hòa Thân tâu :

- Chúng thần khởi hành ngay sớm mai cho được việc. Tới đó ngụ tại quán trọ nhưng thần liên lạc thường trực với Trần phủ quan Hàng Châu. Trong trường hợp Bệ hạ có linh truyền xin cứ cho tin lại đó. Thần trộm nghe Lưu tể tướng nói rằng Bệ hạ cho một thanh niên nào theo hầu, mà không thấy y ở đây?

- Người ấy là Chu Nhật Thanh, theo Trẫm từ khi qua Thoại Long Trấn, y

ở ngoài kia đặt tiệc.

Nói đoạn, nhà Vua đứng lên mở cửa phòng nhìn ra ngoài thấy Nhật Thanh đang ngòi ngoài hiên lầu, liền gọi vào giới thiệt cùng Thị lang Hòa Thân và Thiết Diện Hổ. Biết buổi họp đã xong, Nhật Thanh mời Vua ra dùng bữa. Sớm hôm sau, Thị lang Hòa Thân và Thiết Diện Hổ lên đường

Quyền đả Quảng Đông toàn tỉnh, gây phẫn nộ anh hùng tứ xứ Cước kích Tô Hàng nhị châu, làm tức bực tiều khách phương xa

Tại Triều Dương huyện thuộc thủ phủ Nam Kinh, có một tiệm bán tơ lụa lớn dưới bảng hiệu Vạn Xương. Chủ nhân Vạn Xương hiệu là Phương Đức tự Tế Hanh năm ấy tuổi ngót lục tuần, tánh tình hiền hậu, sinh quán ở Quảng Đông.

Vợ Phương Đức họ Lý đồng hương với chồng, hạ sang được, hai trai. Trai lớn là Hiếu Ngọc, nhỏ là Mỹ Ngọc.

Năm Hiếu Ngọc mười tám tuổi và Mỹ Ngọc mười sáu tuổi, cảnh nhà neo người, vợ chồng Phương Đức bèn cưới vợ đồng lương cho hai con, lấy dâu thay gái sớm tối hầu hạ trông coi việc nhà. Được bốn năm sau thì Lý thị lâm bệnh quy tiên.

Sau, Phương Đức được người đồng hương là Miêu Hiển, võ nghệ tinh thông, gả con gái mình là Thúy Hoa cho. Thúy Hoa tuy kém tuổi hơn Phương Đức nhiều nhưng nàng hấp thụ bản lãnh của cha nên cũng nổi danh là tay võ dũng. Nhân đó hai cha con họ Miêu truyền thụ võ nghệ cho Hiếu Ngọc và Mỹ Ngọc.

Họ Phương nguyên căn khí lực đầy đủ. Thúy Hoa là gái đang thời xuân

sắc, mấy tháng sau đã có tin mừng. Tới kỳ mãn nguyệt khai hoa, nàng hạ sang được câu trai cực kỳ bụ bẫm khôi ngô. Phương ông đặt tên là Thế Ngọc. Đến hôm ăn đầy tháng, mời quan khách chật nhà, ai ai cũng khen Phương gia tốt phước lão bạn sanh châu. Cha con họ Miêu theo phương pháp Thiếu Lâm, tự dùng thuốc pha nước dấm Thiết sư tắm cho Phương Thế Ngọc. Sau đó tùy theo thời gian, hai người dùng tra vót mông vỗ khắp mình Thế Ngọc. Lần lần bỏ tre dùng đến gỗ, bỏ gỗ dùng đến thép, nhờ vậy gân cốt da thịt đứa nhỏ đầy đặn cứng rắn vô cùng. Tới khi Thế Ngọc biết đi, Thúy Hoa tự tay khâu giày cho con. Nàng tuần tự rát lên mặt giày những miếng chỉ nhỏ, cho Thế Ngọc trước còn đi không, sau chạy nhảy lên cát. Trên cát vốn đã khó đi, đứa nhỏ lại mang võ hài có chi càng thêm khó đi nữa, nhưng Thế Ngọc hồn nhiêu cố công chạy nhảy nô đùa, lâu dần thành quen. Số cân lượng chỉ gài ở võ hài cũng mỗi tuổi mỗi tăng. Nhờ đó, lúc Thế Ngọc đi hài nhẹ chạy nhảy lăng xăng trên mặt đất nhẹ nhàng vững chắc hơn những đứa trẻ đồng độ tuổi bội phần.

Năm Thế Ngọc lên ba thì phải hoàn toàn dùng võ phục do Thúy Hoa tự tay may lấy. Những lúc luyện tập, nàng bắt con xỏ hài gỗ cứng ngắt cơ hồ đi không nổi. Tới lúc Thế Ngọc đã đi quen, thân mẫu lại bắt đi trên cát. Chạy nhảy trên cát được như thường, Thúy Hoa đổi mộc hài thành thiết hài và cứ theo phương pháp tuần tự như trên tập luyện cho cậu quý tử. Thế Ngọc vô tình hồn nhiên dùng các thứ đó, có biết đâu nhờ vậy mà sau này chàng thành một cao đồ Thiếu Lâm tự nổi danh.

Năm sáu tuổi, Thúy Hoa cho Thế Ngọc đội mũ sắt, kỵ mã và bắt đầu nhảy cao. Trước còn nhảy lên các thềm vuông đều đặn, sau bắt đầu nhảy lên các viên đá lớn gồ ghề và bị mất thăng bằng. Giữ được thăng bằng rồi, Thế Ngọc phải nhảy lên các vật nhẹ như các miếng cây nhỏ mà Thúy Hoa đã cố ý sắp đặt cho thành cồng kềnh khó khăn, bắt buộc Thế Ngọc tự mình lấy luật thăng bằng tự nhiên. Cùng với các môn khác, Miêu Thúy Hoa cho Thế Ngọc tập hợp, bẻ các vật rắn. Khởi đầu bả cây, lần lần đến uốn sắt.

Giờ ăn, giấc ngủ thật điều hòa, Thúy Hoa luyện con theo kỷ luật thép của

nhà võ chánh tông. Qua năm lên tám, Thế Ngọc sức lực lớn hơn các trẻ đồng sinh đến hai, ba năm, bắt đầu luyện môn quyền, cước sơ đẳng. Một năm sau, khởi đầu luyện dùng võ khí cho tới năm mười hai tuổi thì bước vào khoa nội, ngoại công, định thần, nhãn lực.

Riêng về môn Phi Hành thuật, ngay từ lúc chập chững đã dùng hài vải gài chì. Tới năm tám tuổi, công phu luyện phi hành cao hơn nhiều. Trước còn dùng mộc hài, thiết hài, về sau Thúy Hoa gài thêm các thỏi chì quanh ống chân, bắp chuối, bắp vế, đai lưng chì, sức nặng tăng thêm lên với tuổi tác và lực học. Chân quấn chì nặng như vậy, Thế Ngọc vẫn phải đi lẹ làng và chạy trên vòng quanh hoa viên trải cát dầy, hoặc vừa chạy vừa nhảy lên các chồng gạch đá đặt ngay trong vườn luyện võ, cao thấp tùy theo cấp bực.

Về môn quyền thuật cũng như về võ khí, sau khi luyện đầy đủ năm thứ Tấn: Trung Bình Tấn, Cháo Mã Tấn, Đinh Tấn, Độc Cước Tấn, Hạc Tấn đến Ngũ thủ: Thôi Sơn, Cương Đao, Hùng Chưởng, Song chỉ, Phương Dực và Tứ Cước: Kim Tiêu cước, Bàn Long cước, Đảo Sơn cước, Tảo Địa cước, Thế Ngọc mới được học múa từng bài một cho thuộc lòng. Đó là biểu diễn hay độc diễn.

Độc diễn thông thạo mới là bắt đầu luyện Song Đấu từ thế một.

Mỗi thế có Tứ Đẳng Luyện: Công (đánh), Thủ (đỡ, giữ), Biến (chuyển) và phá (đánh lại).

Mỗi thế Tứ Đẳng Luyện được đầy đủ không hề sợ hở, ngượng ngập, thoạt trông thấy nhất cử nhất động của kẻ địch là đã biết ngay đối phương dùng thế gì, phá như thế nào, thiệt thông thạo, quyền, cước, thâu xuất như máy, không phải nghĩ ngợi, do dự, bấy giờ mới được học sang thế khác.

Từ thế nọ sang thế kia, từ bài nọ sang bài kia, người học trước hết phải có Sư Phụ chân truyền, sau là phải dày công phu luyện tập mới mong được thành tài.

Cũng như các môn học khác, võ thuật có Tam Đẳng.

Sơ đẳng từ ba đến bốn năm. Trung đẳng từ bảy đến tám năm. Siêu đẳng từ mười đến mười hai năm, tùy theo sức và thần trí của từng môn đồ. Cho nên

không phải bất cứ ai cũng theo đủ thời hạn ấy là thành cấp bực mong muốn.

Luyện võ cũng như ôn văn, có người học cả đời mà vẫn lẹt đẹt, không thể vượt bực, chỉ vì trí thông minh và sức luyện có vậy thôi. Bởi dầy công luyện tập nên tiếng nhà nghề gọi luyện võ nghệ Đả Công Phu Trên đây là trường hợp tập luyện của các bực cao đồ võ phái như Phương Thế Ngọc, Cam Tử Long, Lã Mai Nương tuy cấp bực của ba nhân vật này có khác nhau.

Được thân phụ là Cam Trường Mâu tập luyện cho từ hồi nhỏ tới năm lên mười, Tử Long đã được theo Chiêu Dương thiền sư và Lã Tứ Nương đại sư vào Mã Dương cương, Bạch Vân tự luyện tập suốt mười năm trời.

Còn Lã Mai Nương thì theo cô mẫu là Lã Tứ Nương danh gia, chân truyền ngay từ hồi nhỏ, công phu tập luyện của nàng và họ Cam lúc hạ sơn, được liệt vào hàng siêu đẳng ngay.

Trái lại, Phương Thế Ngọc tuy được thân mẫu Miêu Thúy Hoa theo phương pháp chân truyền luyện thành mình đồng da sắt từ nhỏ, nhưng về võ thuật, Thúy Hoa chưa được liệt vào hạng siêu đẳng Thiếu Lâm tự thì dĩ nhiên con nàng không đuổi kịp Tử Long và Mai Nương.

Cũng vì thế sau này Thế Ngọc còn phải lên Tung Sơn Thiếu Lâm tự theo Chí Thiện thiền sư tập luyện một thời gian nữa. Đó là chuyện sau.

Nói về Phương Thế Ngọc được thân mẫu luyện cho đến năm mười bốn tuổi, bản lãnh đã thật khá, thập bát ban võ nghệ làu thông, sức khỏe đặc biệt. Lúc đó Thúy Hoa mới cho Thế Ngọc từ bỏ chì ở chân, vế và các đai chì ta. Nàng phi thân lên mái nhà, vẫy tay bảo con nhảy theo. Thế Ngọc nhảy thử, người nhẹ nhõm khoan khoái vụt lên mái nhà như én liệng.

- Mẫu thân ơi, hai chân con nhẹ nhàng quá!

Thúy Hoa đáp :

- Thành công rồi. Con thử nhảy lên nhảy xuống nhiều lần và chạy quanh hoa viên ta coi nào. Phương Thế Ngọc bèn chạy vùn vụt quanh vườn, phi thân lên nóc nhà liên tiếp nhiều lần nhẹ nhõm dễ dàng, Từ đó đêm nào Thúy Hoa cũng cùng Thế Ngọc chạy nhảy chuyền trên các nóc nhà khắp trong huyện để luyện thực hành. Nàng phi hành trước, bắt Thế Ngọc theo sau. Lúc

mới đầu thỉnh thoảng Thúy Hoa còn phải ngừng bước lại chờ con, nhưng ngay ít lâu sau, Phương Thế Ngọc không nhường bước nào hết. Bản lãnh của Thế Ngọc ngay từ mười bốn tuổi đã ngang hàng với hai anh là Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc, nhưng hơn hẳn về phương diện mình đồng da sắt vì được chuyên tẩm luyện ngay từ nhỏ.

Ba anh em họ Phương đều làu thông thập bát ban võ nghệ, Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc chuyên dùng Lê hoa thương về trường khí. Thế Ngọc thiết côn. Về đoản khí, ba người cùng dùng đoản đao, giảm và thiết tiên.

Phương Đức thấy ba con trai thành tài thì vui mừng hết sức, song cũng nhiều khi khổ sở về tánh tình ngỗ nghịch của cậu con trai thứ ba. Ngay từ lúc năm, sáu tuổi, Thế Ngọc chơi với trẻ lối xóm nếu không bằng lòng điều gì là đánh liền. Sẵn có sức khỏe lại được mẹ luyện, Thế Ngọc đánh bạt mạng cả những trẻ hơn hẳn mình bốn, năm tuổi khiến đứa nào cũng bị bể đầu, xẻ tai, cha mẹ chúng đem con đến tận Vạn Xương Hiệu bất thường. Được cái Phương ông xưa nay nhân đức, giúp đỡ nhiều người nên ai nấy đều vị nể, đem tiền đền và thuốc thang cho những đứa trẻ bị thương, mọi sự ổn thỏa hết. Nhưng có xong đâu, Thế Ngọc luôn luôn đánh lộn, Thúy Hoa phải giấu diếm bồi thường cho những trẻ bị thương, không cho chồng biết e chồng rầy la. Nhiều phen Phương ông giận quá bắt trói Thế Ngọc lại với cây đại thọ trong vườn, lấy roi mây đánh phạt. Thế Ngọc vờ đau kêu la, kỳ tình có ăn thua gì. Roi mây do Phương ông quất trên mông chàng chẳng khác gì phủi bụi.

Thật ra không phải vì Thế Ngọc cậy khóc cố ý đánh lộn. Chàng thấy mấy đứa nhỏ bạn mình bị mấy đứa lớn tuổi ăn hiến nên bênh vực mới thành chuyện.

Năm Thế Ngọc mười bốn tuổi, ngoại tổ Miêu lão sư cũng vừa đúng bảy mươi lăm tuổi, một hôm cảm phong phát bệnh, lão sư biết mình, gọi mọi người vào trối trăng rồi qua đời.

Từ ngày lão sư mất, Phương ông cũng buồn, chờ qua tuần thất, bèn ngỏ ý cho Miêu thị hay việc mình muốn du ngoạn Hàng Chây thăm người bạn cũ là Trần Ngọc Thơ, Chủ tịch Quảng Đông hội quán bên ấy, nhân tiện xem có

hàng chi lạ thì buôn thêm.

Miêu thị hỏi :

- Lang quân định cho ai theo hầu?

- Lý An đi theo đủ rồi.

- Từ bé tới nay Thế Ngọc chưa bao giờ được đi đâu xa, lang quân nên cho con đi cùng cho nó được rộng kiến thức, vả lại nó cũng lớn rồi, tập việc doanh thương là vừa, đi đâu cho có phụ, có tử để nó được sớm hôm hầu hạ.

Được theo phụ thân đi chơi xa, Thế Ngọc mừng quýnh, chạy ra ngoài tiệm khoe với các tài phú người nhà.

Hai hôm sau, gia nhân Lý An quẩy hành trang theo cha con chủ nhân ra bến xuống ghe lớn chỉ nẻo Hàng Châu. Thuyền êm gió lặng, ít ngày sau cập bến, ba thầy trò liền qua lối Tây Hồ tuyệt đẹp vừa u nhã vừa náo nhiệt. Trên bờ ngựa xe như mắc cưởi, mặt nước thì ghe, thuyền lớn nhỏ lướt nhẹ đông đảo như lá tre. Đền đài, lầu các nguy nga tráng lệ ẩn hiện sau những vòm cây xanh tốt, liễu rũ ven hồ. Từ các huê thuyền du khách ăn chơi, nổi lên tiếng nhạc dìu dặt kèm theo giọng ca nữ thanh tạo, cảnh phồn hoa phú quý của châu Hàng nổi danh đô hội quả không ngoa.

Thế Ngọc khoái mắt, nhìn hết thứ nọ đến thứ kia không biết chán. Thuyền ghé bến, Phương ông thuê hai chiếc kiệu qua Đông Kim môn vào nội thành. Nhà cửa san sát, buôn bán phồn thịnh, phố xá rộng rãi, trà lâu, tửu quán hai ba từng lầu mái uốn cong veo, người qua kẻ lại, nào xe, nào kiệu, nào ngựa thập phần tấp nập. Kiệu đổ nơi Quảng Đông hội quán.

Gặp cố hữu, Trần Ngọc Thơ vui mừng khôn xiết mời Phương ông vào khách đường, sai người sửa soạn phòng lớn để quý khách lưu nghỉ.

Thế Ngọc quỳ lạy bái kiến họ Trần kêu là thúc phụ.

Phương Đức giới thiệu :

- Thằng út đó, tên nó là Thế Ngọc.

Trần Ngọc Thơ chăm chú nhìn Thế Ngọc, đỡ dậy và nói rằng :

- Miễn lễ cho hiền điệt, năm nay được bao nhiêu tuổi rồi?

- Thưa thúc phụ, tiểu điệt được mười bốn tuổi.

Quay sang Phương Đức, họ Trần nói :

- Thế ra sau này lão huynh…

- Phải, ngu huynh mới nạp thêm Miêu thị làm kế thất và sanh ra nó đó.

- Khôi ngô quá! Mười bốn tuổi mà sức lực khác thường.

Chợt nhận ra Thế Ngọc vận võ phục sau lớp áo dài, chân vận hài võ, Trần Ngọc Thơ hỏi :

- Lão huynh cho lệnh lang theo nghề võ?

Phương Đức kể chuyện gặp Miêu lão sư và lấy Thúy Hoa cho Ngọc Thơ nghe.

Họ Trần khen bạn tốt phước :

- Thế ra nhị vị lệnh lang Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc hiện thời thành tài võ dũng cả. Có biết mới có hơn, buôn bán ngược xuôi như vậy trong tay không có nghề đi đường lúc nào cũng nơm nớp lo sợ giặc cướp rất phiền.

Phương ông ôn tồn hỏi thăm gia đình bạn rồi cùng Thế Ngọc về phòng riêng rửa mặt thay áo. Lát sau trở ra uống rượu cùng họ Trần.

Con trai lớn của Ngọc Thơ là Trần Ngọc Thành ở ngoài phố về lạy chào Phương ông và ngồi hầu tiệc, Thế Ngọc cũng được phép ngồi kế bên. Từ chuyện nọ đến chuyện kia, Phương Đức hỏi thăm tình hình người đồng hương của Hàng Châu.

Trần Ngọc Thơ nói :

- Nếu không có một sự nhục nhã mới xảy ra thì tình hình, vẫn đều hòa không có gì đáng quan tâm.

Phương Đức ngạc nhiên :

- Việc chi can hệ mà lão đề kêu là nhục nhã? Các bạn đồng hương mình bị đàn áp sao?

- Nào có tiếng gì người Quảng Đông mà ngay cả toàn thể châu Hàng hoa lệ này cũng bị nhục theo, tưởng không còn mặt nào dám nhìn người khác xứ nữa!

Nguyên mới cách đây trên hai chục hôm, có một võ sư nổi danh, người Hồ Nam thì phải, họ Lôi tên Hồng, tước hiệu Lã Hổ, đến Hàng Châu xin phép

quan Trấn thủ lập Lôi đài dương oai, diệu võ, thách anh hùng tứ xứ cùng y thi tài. Trước hết, y thiết lập Lôi đài mà dám ngạo thiên hạ, treo ngay cửa đài một tấm hoành lớn đề VÔ ĐỊCH ĐÀI, lão huynh thấy có ngang không?

Phương Đức nói :

- Chắc họ Lôi quả thật anh hùng vô địch mới dám nêu các danh từ ấy.

Trần Ngọc Thơ tặc lưỡi thở dài :

- Thị trấn Hàng Châu lớn nhường này mà y dám khinh miệt dùng ba chữ Vô Địch đài thì quả khinh người thiệt. Một kẻ xa lạ đến xứ sở này dựng Lôi đài Vô địch, khinh miệt dân Quảng Đông và Tô Châu, Hàng Chây với đôi liễn hai bên cột đài lồ lộ đập vào mắt thiên hạ:

Quyền đả Quảng Đông toàn tỉnh

Cước kích Tô Hàng nhị châu.

Nghĩa là:

Tay đấm cả tỉnh Quảng Đông

Chân đạp hai châu Tô Hàng.

Lão huynh xét thử, Lôi Lão Hổ kiêu ngạo đến nước ấy có đáng giận không? Hơn hai mươi hôm, toàn dân Hàng Châu người tứ xứ ai cũng như sống trên đồng lửa, ăn ngủ không được vì phách khí của Đài chủ. Thật là mục hạ vô nhân!…

Nói một thôi, một hồi, Trần Ngọc Thơ mặt đỏ gay gắt, tức giận tộc bực. Con trai là Trần Ngọc Thành, trái với thân phụ, mặt tím lịm đăm đăm ngồi im lặng.

Phương Đức xưa nay vốn tánh cực kỳ điềm đạm, nghe lão hữu nói chuyện Vô Địch đài, cũng phải sôi nổi, dân mạnh ly rượu đang cầm trong tay xuống thổi, mà rằng :

- Lão đệ nói đùng, thế này thì quả là Lôi Lão Hổ khinh người quá đáng! Hình dáng nó có oai hùng như Lôi đài của nó không? Lão đệ có đi coi không?

Trần Ngọc Thơ vỗ đùi đánh đét một cái :

- Võ đài như vậy ai mà không tức đi coi, muốn ngồi nhà cũng không nổi.

Người quanh mình bàn tán xôn xao khiến ai nghe cũng chán cả người! Hơn nữa Lôi Lão Hổ oai dũng lắm. Vai hùm, lưng gấu, mặt sắt đen sì, khi trấn đài y vận võ phục đen tuyền, thật dũng mãnh. Nó oai thế mới bực mình chớ!

- Đã có nhiều người thượng đài chưa? Những hạng người nào?

- Nhiều rồi, nhưng toàn tử thương và trúng thương. Hạng người nào cũng có, đủ các giới không thiếu sót một ai! Họ tức tối lên đánh và… bị đánh luôn. Chưa một ai chịu nổi với Lôi Lão Hổ trên ba mươi hiệp.

Phương Đức sầm nét mặt :

- Lập Lôi đài để thi tài hơn kém, đã trúng thương là cùng, chớ tử thương thì quá quẫn! Quan trấn thủ không nói gì ư? Để họ Lôi sát hại mọi người như vậy sao?

Trần Ngọc Thơ giãy nẩy :

- Lỗi đâu ở quan Đầu trấn và cũng chẳng phải lỗi ở Đài chủ!…

Phương Đức ngạc nhiên ngắt lời :

- Đánh chết người và để đánh chết người, lão đệ nói họ vô tội lỗi là thế nào?

Trần Ngọc thơ giải thích :

- Trong khi lập lôi đài, Lão Hổ xin phép đàng hoàng, viết giấy dán khắp mọi nơi bá cáo dân chúng hay rồi mới dựng đài. Trong tờ bá cáo, và hiện thời rất rõ ràng trên tâm biển dựng ở hai bên đài, các điều lệ rất minh bạch. Lỗi ở những người không biết liệu sức tài của mình mà dám thượng đài để hứng lấy cái chết, cái nhục. Để tôi lấy tờ bá cáo đó đưa lão huynh coi. Nói đoạn Trần Ngọc Thơ bảo con trai :

- Tờ bá cáo điều lệ Vô Địch đài cha để trong ngăn án thư phòng lấy ra đây cho lão bá coi.

Lát sau, Trần Ngọc Thành cầm một tờ giấy màu xanh lớn kính cẩn đưa cho Phương Đức.

Mở tờ giấy gấp sáu đó ra, họ Phương đọc:

“Tôi là giáo đầu võ sư họ Lôi tên Hông, tước hiệu Lão Hổ sanh quán tại Bảo Kinh huyện, Trường Sa phủ, tỉnh Hồ Nam, xin bá cáo cùng chư vị quân

tử, anh hùng tứ xứ được biết.

Vốn ham ưa Võ thuật, tôi thiết lập lôi đài ở Thanh Ba môn ngay đại trấn Hàng Châu, với mục đích cùng chư vị anh hùng thử tài, đua sức.

Bổn đài được đại quan Thủ Trấn chấp nhận công khai.

Bổn điều lệ được duyệt y hẳn hoi như sau đây:

Điều Thứ Nhất: Quan quân thuộc dinh ngũ không được quyền thượng đài.

Điều Thứ Nhì: Người nào thuộc Tâm giáo giới không được thượng đài.

Điều Thứ Ba: Thượng đài không được cầm võ khí hoặc dắt ám khí.

Điều Thứ Tư: Muốn đấu bằng võ khí thì phải trình bày trước với người phụ đài mà căn phòng ở ngay kế bên Lôi đài.

Điều Thứ Năm: Đặc biệt cho phép phụ nữ thượng đài và khi đó se coi như người thuộc nam giới tận tình giao tranh.

Điều Thứ Sáu: Trước khi thượng đài xin khấu danh tự, niên canh, quán trú.

Điều Thứ Bảy: Ai đánh trúng Chủ đài một quyền thưởng một trăm lượng bạc.

Điều Thứ Tám: Ai đạp trúng Chủ đài một cước thưởng chín trăm lượng bạc.

Điều Thứ Chín: Ai đánh được Chủ đài bật ra khỏi Lôi đài, được thưởng năm nghìn lượng bạc.

Điều Thứ Mười: Bị đả tử không thường mạng.

Điều Thứ Mười Một: Về võ khí, đánh Chủ đài trúng thương mà còn tiếp tục giao đấu được, thưởng một trăm lượng bạc.

Điều Thứ Mười Hai: Đánh Chủ đài trúng thương không đứng được, thưởng ba trăm lượng bạc.

Điều Thứ Mười Ba: Quật chết, đâm chết, như điều thứ mười thuộc quyền thuật.

Những ai tự lượng kém cỏi, yêu cầu đừng thượng đài thêm uổng mạng.

Kể từ ngày khai đài, quyền hạn Trấn đài là Bách Nhật và xin quan Thủ Trấn duyệt y tăng thêm thời hạn.

Nay kính cáo!

Đài chủ Lôi Lão Hổ”.

Đọc xong, Phương Đức nói :

- Điều lệ công bình. Bất tài bất thượng đài uổng mạng. Từ buổi khai đài đến nay đã có ai được lĩnh thưởng chưa?

Trần Ngọc Thơ lắc đầu :

- Chưa, số người thượng đài phần đông đồng hương với ta. Họ không háo thắng, nhưng câu Quyền Đả Quảng Động Toàn Tỉnh phạm đến danh dự quê hương rất nhiều, nên họ bất nhẫn liều đánh nên uổng mạng hoặc tàn tật suốt đời.

- Thế còn dân Tô, Hàng thế nào?

- Họ cũng bực dọc lắm nhưng số người thượng đài ít hơn hẳn dân Quảng Đông phân nửa, có lẽ vì họ tỉnh hơn. Vì vụ đả Lôi đài này dân Tô Châu kéo nhau tới đây đông lắm. Nghe đầu như họ đang tìm người thượng đài rửa hận. Bởi vậy, cách đây ba hôm, dân Quảng Đông họp cả ở Hội quán chung tiền phái người đi thỉnh võ sư về đối địch với Lôi Lão Hổ.

Phương Đức cười lạt :

- Thỉnh võ sư là một chuyện, nhưng vị võ sư nào đó ít nhất cũng phải đồng hương với mình, nếu không thì thẳng chẳng hãnh diện mà trái lại còn nhục thêm cho xứ sở.

Trần Ngọc Thơ nói :

- Đồng ý với lão huynh ở điểm đó. Ba người được phải đi có nhiệm vụ thỉnh võ sư người Quảng Đông. À… nhưng Tẩu nương và ba vị lệnh lang vốn dòng họ Võ Thuật gia, chắc lão huynh quen biết nhiều tay kiệt kiệt khả dĩ thượng đài đối đầu với Lôi Lão Hổ?

Vốn không đa sự, tuy biết Thúy Hoa và hai anh em Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc, Thế Ngọc bản lãnh cũng khá, Phương Đức đáp :

- Tiện nội và các cháu bất quá tập tành qua loa cho khỏe người thế thôi, cho nên đường giao du không rộng rãi. Còn riêng tôi, quanh năm bận việc thương mại, không giao du với giới võ nghệ nên không quen biết ai cả.

Từ nãy, Phương Thế Ngọc chăm chú nghe chuyện Vô Địch đài lấy làm khó chịu, giận lắm song có phụ thân ở bên nên chàng cố nhịn lầm lì làm ngơ. Nay thấy phụ thân nói thứ võ nghệ của mẹ con chàng chỉ dùng tập luyện cho thân thể cường tráng thì lửa giận xung thiên, đứng phắt dậy khoanh tay thưa :

- Còn chi phải kiếm võ sư, giáo đầu nơi đâu? Sáng mai con tình nguyện thượng đại hạ tên Lôi Lão Cẩu rửa nhục cho xứ sở quê hương, và nêu danh hùng khí của người Quảng Động cho dân Giang Nam đều biết.

Phương Đức thấy Cậu ba sắp phá quấy, bèn trợn mắt mắng :

- Con nít, miệng còn hôi sữa dám nói phách láo xen vào chuyện người lớn? Biết điều im lặng ngay kẻo ta bắt về Triều Dương tức khắc!

Trần Ngọc Thơ và Ngọc Thành thấy Thế Ngọc đĩnh đạc khỏe mạnh thật, nhưng dù sao cũng còn nhỏ tuổi, đối địch sao lại Lôi Lão Hổ là người đã từng hạ cả mấy trăm người trong vòng chưa đầy nửa tháng, và ngay hiện nay chưa người đối thủ. Tuy Thế Ngọc còn vị thành niên mà chí khí đáng khen.

Trần Ngọc Thơ bảo Phương Thế Ngọc :

- Khá khen hiền điệt còn ít tuổi mà chí khí anh hùng, sau này tất thế nào cũng làm nên. Ta không dám chê hiền điệt đâu, hiềm vì Lôi Lão Hổ dữ dội quá. Quyền, cước vô tình lỡ xảy ra chuyện không hay thì thật phiền. Âu là chờ ít ngày nữa, tất thế nào cũng thỉnh được võ sư về rửa nhục, hiền điệt hãy gắng chờ xem kết quả, chớ để phụ thân buồn phiền nhé!

Thế Ngọc im lặng, Phương Đức sợ lúc mình đi có việc, Thế Ngọc sanh biến tìm đến Lôi đài gây vạ, bèn hỏi Trần Ngọc Thơ :

- Ở Lôi đài có quan quân canh phòng không?

- Có chứ, quan Thủ trấn cho sáu tướng và một đại đội đóng ngay quanh Lôi đài thị chiến phòng đôi bên sanh sự. Ngoài ra, Đài chủ có riêng ba trâm đồ đệ đeo gươm cầm giáo phòng vệ thật nghiêm chỉnh. Nhờ vậy chưa hề xảy ra sự đáng tiếc.

Phương, Trần đang nói chuyện thì có mấy người làm công trong Hội quán đi về.

Trần Ngọc Thơ liền gọi vào hỏi :

- Chiều nay có gì lạ không?

Một người tên là Diêu Bỉnh Tuyên nói :

- Thưa, suốt buổi chỉ có hai người thượng đài, một Tô Châu và một Quảng Đông. Người Tô Châu yếu thế chạy kịp nhảy được xuống đài thoát thân…

Trần Ngọc Thơ hoảng hốt ngắt lời :

- Thế còn người Quảng Đông? Y tên gì?

- Thưa Bang trưởng. Người Quảng Đông là gã mễ phu Ngô Phiên, nổi tiếng võ dũng ở ngoài bến đó. Đấu vừa được hai mươi hiệp, y đuối sức chạy ra gần ngoài sân đài định thoát thân, ngờ đâu Lôi Lão Hổ đuổi kịp phóng cước trúng bắp đùi, Ngô Phiên lộn xuống đài không dậy được nữa. Mọi người đổ xô đến nâng dậy mới biết là y trúng đòn gãy xương đùi.

Phương Đức khó chịu hỏi họ Trần :

- Ủa! Địch thủ thua chạy mà Đài chủ còn rượt theo sao?

- Trần đấu nào cũng đều như thế cả. Chạy kịp thì thoát, kẻ nào bị rượt kịp thì hoặc tử thương hoặc bị thương.

- Vô lối quá nhỉ! Đối phương thua, nhảy ra khỏi vòng chiến, đáng lẽ tha mới phải.

- Vòng chiến đây là toàn thể mặt sân đài, vả lại khoản này không được ghi trong bảng điều lệ.

- Vậy ra Lôi Lão Hổ cậy mạnh cố đả tử ư?

- Việc đó không được rõ nhưng từ bữa khai đài tới nay thì đều như thế cả.

Câu chuyện về Vô Địch đài choán suốt bữa rượu. Phương Đức và Thế Ngọc về phòng đi nghỉ. Họ Phương bảo con :

- Mai cha có việc đi hỏi mấy món tiền hàng, con ở nhà không được gây chuyện nghe? Phải hiểu đây là đất xứ người, không phải bỗng chốc mà nhờ có mẹ binh vực cho đâu.

Thế Ngọc vẫn hậm hực :

- Phụ thân vẫn đồng ý với mọi người cho Lôi cẩu tặc là danh gia võ sư à?

- Danh gia hay không cho có học nghề đầu mà ước lượng được, nhưng chỉ biết rằng đất Hàng Châu này là một đại trấn, người như kiến cỏ, anh hùng

hào kiệt có thừa, mà chưa hề có ai đấu ngang tay với họ chớ đừng nói tới chuyện hạ bảng Vô Địch của y nữa!

Thế Ngọc nói :

- Con không chịu y Vô Địch! Nó chỉ là tên giặc nhất thời! Một tên cố ý sát hại những kẻ vô tài mà dám huênh hoang thượng đại, bêu xấu nền Võ thuật chân truyền.

Phương Đức quắc mắt :

- Con chớ quen thối đại ngôn đa!

Phương Thế Ngọc im lặng quay mặt vào góc phòng giấu nụ cười hóm hỉnh.

Hôm sau, Phương ông dậy sớm rửa mặt thay áo gọi gia nhân Lý An sửa soạn theo mình ra phố. Thế Ngọc vẫn ngủ say cuốn mền nằm tròn trên giường bên. Phương ông rón rén xem lại cửa sổ thấy song bằng sắt lớn cỡ bằng ngón tay cái thì an tâm. Ra khỏi phòng, Phương ông khóa trái cửa lại bỏ chìa vào túi rồi cùng Lý An ra phố.

Lý lão bộc thắc mắc hỏi :

- Chủ nhân khóa cửa như vậy lát nữa tam tiểu chủ trở dậy làm thế nào điểm tâm được?

- Cho nó đói một chút còn hơn là ta không an tâm lo nó gây vạ ở chốn đất khách quê người này. Lát nữa trở về sẽ mua quà cho nó ăn gấp đôi. Nhắc kẻo ta quên.

Thật ra, nếu trước khi đi, Phương ông chú ý nhìn thì sẽ thấy Thế Ngọc mắt lim dim hé nhìn xem phụ thân đang làm gì. Phương ông đi khỏi, Thế Ngọc nằm nán lại một lúc xem thân phụ có trở lại hay không, mới tung mền vùng dậy vớ bình nước tu một hơi, đoạn chải đầy bịt khăn tiểu võ sanh lại gọn ghẽ, vân võ phục đàng hoàng, lấy đôi Diệp Kiếm Hài do mẹ khâu riêng cho, xỏ vào chân đi đi, lại lại đắc ý. Sau đó, chàng rút vào trong bọc hành lý ra cặp thiết giản, vặn mình, tọa bộ, hoa tròn song giản lên mấy vòng, gân xương chuyển răng rắc. Thâu giản gài vào lưng, chàng thử cửa ra vào thấy khóa chặt. Bỏ cửa chính, nhảy lên cửa sổ xem qua song sắt, chàng mỉm cười tinh

quái như chợt nhớ ra điều ghìm chàng liền xuống mở hành trang lấy mấy lượng bạc mẹ cho riêng ăn quà bỏ vào túi, đoạn phi thân lên cửa sổ. Thế Ngọc vận dụng sức cánh tay uốn cong hai song sắt, đẩy cửa chui tuốt ra ngoài nhảy xuống sân. Nhìn quanh không thấy ai, chàng rít giản với đóng cánh cửa sổ lại như cũ rồi mắt trước, mắt sau lẻn ra khỏi Hội quán. Thoăn thoắt đi qua hai dãy phố, Thế Ngọc gặp hàng bánh bao bán rong liền mua mấy chiếc vừa đi vừa ăn. Không biết đường, chàng đón một lão trượng hỏi thăm lối ra Thanh Ba môn. Lão trượng tò mò nhìn Phương Thế Ngọc rồi nhìn cặp thiết giản :

- Điệt nhi ra Thanh Ba môn làm gì?

- Thưa lão bá, tiểu điệt đi coi đả Lôi đài.

Lão trượng mỉm cười :

- Ta tưởng điệt nhi dại dột đi đả Lôi đài!… Có thấy đoàn người lũ lượt đi đằng xa kia không?

- Dạ.

- Họ kéo nhau ra của Thanh Ba xem đó, cứ theo họ sẽ tới nơi.

Thế Ngọc cung bái lão trượng rồi vội vàng chạy theo đoàn người. Lão trượng nhìn theo, tặc lưỡi nghi ngờ, trở gót đi thẳng ra nơi dựng Vô Địch đài, thắc mắc không hiểu thanh niên tuấn dũng nọ đi xem đả Lôi đài mà tại sao lại dắt thiết giản nặng nề như vậy. Phương Thế Ngọc theo đoàn người ra tới nơi thấy một Lôi đài rộng lớn, cao hơn trượng, cất toàn bằng gỗ phiến rất chắc chắn, mái cao lợp lá. Trạm kiểm soát danh tánh thi ở sảnh kế bên đài. Tại đây dựng một tấm biển sơn đen chữ trắng, treo cao đủ sức cho mọi người đứng xa cũng đọc rõ các điều lệ báo cáo.

Một số khá đông đồ đệ của lôi Lão Hổ võ trang thành đội đơn đao, đại đao, côn, thương, chia ngang hai bên Lôi đài. Chúng đống tới số vài trăm người, võ phục đồng đều toàn màu đen, trước ngực đính chữ LÔI kiểu triện vải trắng, chân quấn xà cặp đen vận hài xảo tết bằng gai. Đội nào tướng ấy, hàng ngũ nghiêm chỉnh oai phong. Mặt tiền, ngăn ra một khoảng đất đủ rộng phòng khi đấu thủ bị té khỏi vướng phải khán giả. Hai bên góc, có bực bực

thang để đấu thủ bị té khỏi vướng phải khán giả. Hai bên góc đài, có bực thang để đấu thủ thượng đài. Ngay chính giữa treo tấm hoành sơn son thiếp vàng Vô Địch đài, hai bên cột treo đôi liễn vàng son đỏ ối. Mới sáng ra mà khán giả đã đông như nêm cỏ, chật cả cửa Thanh Ba. Hàng cơm, quán nước mọc lên như nấm, khách ăn đông đảo, bàn tán xôn xao.

Phương Thế Ngọc xen vào đám đông không thấy đoàn quân binh giữ trật tự, bèn hỏi người lân cận nhưng không ai trả lời rõ rệt. Chờ hồi lâu, Lôi Lão Hổ không tới. Thế Ngọc để ý nghe mọi người nói chuyện :

- Sao bữa nay Lôi giáo đầu đến trễ vậy nhỉ?

- Ừ, thường nhật khởi đầu rồi, hay là y đau?

Thế Ngọc nhìn vào phía căn phòng ghi tên họ, sanh quán đấu thủ, chỉ thấy có vài ba người xuất, nhập. Nóng ruột quá không chờ nữa, Thế Ngọc len thẳng vào trong, đi tới văn phòng ghi danh trước sự ngạc nhiên của mọi người. Người phụ trách sổ danh sách là đồ đệ của Lão Hổ, thấy Thế Ngọc tuy có cơ nàng khỏe mạnh nhưng dù sao cũng bị thành niên, lưng đeo cặp thiết giản xăm xăm đi tới thì không khỏi ngạc nhiên :

- Thiếu nhi lạc đường rồi! Vào đây làm chi?

Đứng sững lại trước án thư làm đích cho mấy cặp mắt tò mò phụ trách trong văn phòng nhỏ vách ván, Thế Ngọc ngang nhiên đáp :

- Đây là phòng ghi danh, phải không?

Người vận võ phục ngồi sau ấn thư trạc hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi buông sõng :

- Phải! Thiếu nhi muốn gì?

- Đại ca làm việc gì thì tôi muốn việc đó.

- Thiếu nhi muốn ghi danh thượng đài? Hay muốn xin việc làm thì đây đủ người rồi!

Thế Ngọc nghe giọng khinh bạc, giận lắm nhưng cố nén tâm :

- Tới đây chỉ có ghi danh thượng đài chớ không ai xin việc làm.

Người nọ cười khẩy, nhìn Thế Ngọc từ đầu chí chân, dùng tiếng Hồ Nam nói với mấy tên đồng bọn ngồi chung quanh đó :

- Hừ! Lại một tên Quảng Đông! Chúng hết người rồi hả, mà cho thằng nhỏ này đi lộn đường thế này?

Mấy tên kia cười rúc rích, khinh bạc bĩu môi chia mép, kiêu ngạo đáng ghét. Chẳng ngờ Thế Ngọc được thân mẫu dạy tiếng Hồ, Quảng ngay từ lúc nhỏ, bèn quắc mắt hỏi bằng tiếng Quảng :

- Lôi Hồng đâu không thấy tới?

- Tiểu nhi không lễ phép chút nào! Phải kêu bằng giáo đầu, võ sư hay Lão Hổ nghe! Cũng may Người đi Kim Láng vắng, nếu không thì bị phạt rồi đa! Ngươi con nhà ai mà hỗn xược vậy?

Đổi sang tiếng Hồ Nam, Thế Ngọc dằn giọng :

- Ta là Phương Thế Ngọc, người Quảng Đông, hiện cư ngụ tại Quảng Đông hội quán, nếu chỉ vì ta gọi đích danh sư phụ ngươi là tên côn đồ Lôi Hồng mà ngươi cho là hỗn xược, thì bọn Hồ Nam các ngươi phạm đến danh dự toàn tỉnh Quảng Đônh tất xứng danh cẩu trệ! Người đó nổi giận đứng phắt dậy quát :

- Hay cho tên nhãi ranh dám tới đây ngang ngược, người đồng hương của ngươi bị đánh nát xương từ bao lâu nay mà còn chưa biết sợ sao? Biết điều bước ra ngay, ta thương tình con trẻ tha tôi cho kẻo gãy cổ bây giờ!

Không thèm trả lời, Thế Ngọc đưa tay tả túm ngực áo tên nọ kéo mạnh xuống, đồng thời tiện tay tát trái một cái bốp trúng mặt như trời giáng, bật ngửa người sang bên, ôm mặt la lối om sòm, máu miệng, máu mũi hộc chan hòa. Mấy tên đồng bọn thấy Thế Ngọc hung hăng đánh bạn trúng thương nặng, kinh ngạc không dè tên thiếu nhi nọ lại dũng mãnh dường ấy, bèn hè nhau xông vào định bắt sống. Tiện chân, Thế Ngọc đạp tung chiếc án thư văng đè lên bọn chúng, đoạn phóng mình chạy ra ngoài, tới mặt tiền phi thân lên cao tay tả bám vào cây xà ngang Lôi đài, tay hữu rút thiết giản đập mạnh hai nhát hiến tấm hoành Vô Địch đài rớt băng xuống mặt sàn đánh rầm một tiếng.

Thế Ngọc hành động chớp nhoáng, bọn đồ đệ Lôi Lão Hổ không kịp ngăn cản, hò nhau trèo lên đài bắt. Thế Ngọc buông mình xuống mặt đài nhẹ như

én liệng, hoa xong giản lên mấy vòng gạt khí giới đối phương, đánh bật bọn đồ đệ lang sói xuống đài. Tiện tay chàng đập luôn mấy giản nặng nề, đánh bể chiếc liễn bên hữu. Đoạn chòm sang bên tả, chàng phá luôn chiếc liễn bên tả. Bọn đồ đệ, kẻ đao người thương leo thang ào lên Lôi đài vây đánh, khiến khán giả đang vui mừng hả lòng tức giận, phải lo thiếu niên quả bất địch chúng.

Thế Ngọc hét như sấm vang :

- Đồ cẩu trệ! Muốn thế mạng cho thằng Lôi Hồng thì cứ vô đây! Càng đông càng hay.

Miệng hét, tay đánh, chân đạp, cặp thiết giản xoay tít lên như hai bánh Thiên xa, tán hoa loạn đả, lăn giăn vù vù tựa gió giật mưa gào kinh khủng, đánh vang khí giới địch bay tứ phía. Bọn đồ đề Lôi Lão Hổ, bị đàn áp dũng mãnh tơi bời, kẻ bể mặt vỡ đầu, kẻ gãy tay lòi xương chân không biết bao nhiêu mà kể. Biết không thể đánh lại tiểu hung thần, chúng hô nhau rùng rùng chạy như bây ong vỡ tổ, kẻ kêu, người la inh ỏi vang động cả khu Thanh Ba mộc.

Khán giả khoái chí đứng xa xa hoan hô vỗ tay rầm rầm. Dù chưa biết thiếu niên dũng cảm nọ có đủ sức đương đầu với Lôi Lão Hổ hay không, nhưng cuộc tàn phá Lôi đài do một thiếu niên nói tiếng Quảng Đông đủ làm cho số khán giả đồng hương hãnh diện khoái trá. Đánh đã chân tay, Thế Ngọc nhảy phắt xuống đất. Mọi người dàn sang hai bên nhường lối cho chàng đàng hoàng ra khỏi khu vực Thanh Ba.

Bọn đồ đệ họ Lôi sừng sộ, nắm tay, co chân, hằm hè đe dọa chỉ về hướng Thế Ngọc, nhưng tuyệt nhiên không một tên nào dám đuổi theo. Thế Ngọc theo đường cũ trở về Hội quán, ngó trước ngó sau không thấy Trần bang trưởng, liền lẻn vào chui qua cửa sổ kéo thẳng song sắt lại như trước. Thay võ phục, cất đôi giản vào bọc hành lý, chàng leo lên giường nằm thản nhiên như không biết vụ phát tầy đình vừa rồi là chi cả.

Đến trưa, Phương ông trở về mở khóa cửa bước vào phòng, thấy Thế Ngọc vẫn cuốn mền nằm ngủ thì đắc chí mỉm cười. Lão bộc Lý An để gói

bánh lên thồi, đoạn khẽ lay gọi cậu quý công tử :

- Tam lang! Dậy chớ, trưa rồi! Ngủ đến quên cả ăn sao? Bánh điểm tâm còn nóng đây, dậy mau.

Thế Ngọc vươn vai dụi mắt ừ à, nhổm dậy ngáp dài nhìn quanh rồi soài ra toan ngủ nữa.

Lý An vội níu lại :

- Gần Ngọ rồi, thức giấc ăn bánh mau! Ngủ khiếp thế này!…

Thế Ngọc vờ vĩnh :

- Ủa! Trưa thật rồi ư? Đói bụng quá, bánh đâu?

- Ý, súc miệng rửa mặt đã chớ! Chưa chi đã gào bánh. Chẳng bù khi ở nhà chủ mẫu bắt dậy sớm luyện võ thì sao?

Hôm ấy, sang đầu giờ Mùi, Trần Ngọc Thơ mới mời Phương ông ra dùng bữa.

Họ Trần hoan hỉ :

- Vừa rồi người hàng Bang đến đông quá. Họ bảo một tin hay lắm huynh ạ.

- Tin chi mà coi sắc diện lão đệ hân hoan vậy?

- Thật không ngờ! Vô Địch đài sáng nay bị phá phách ghê gớm quá!

- Vậy ư? Kẻ nào mà can đảm dám vuốt móng hùm thế?

- Thế mới kỳ lạ chứ. Xin nói rõ để lão huynh mừng lây: người đởm lượng ấy đồng hương với chúng ta! Có thể gọi là tạm rửa nhục cho dân Quảng Đông ta.

Phương ông vui lây :

- Tay hảo thủ ấy phương danh là chi mà bây giờ mới lộ diện?

- Anh em đồng Bang nói rằng đó là một thiếu niên rất ít tuổi, lạ mặt nói tiếng Quảng và tự xưng là người Quảng. Phá đài xong, y thừa dịp nhốn nháo dông mất, không ai kịp hỏi tên là gì.

Phương ông giựt mình đưa mắt nhìn Thế Ngọc, nhưng chàng thản nhiên như không chăm chú nghe chuyện.

- Lôi Lão Hổ không có mặt tại võ đài sao?

Trần Ngọc Thơ đáp :

- Không, nghe nói y đi vắng ít ngày, vì vậy quan quân cũng không tới canh phòng như thường lệ.

- Nhưng còn bọn môn đồ của họ Lôi đông lắm kia mà?

Trần Ngọc thơ gật đầu :

- Phải, chúng đông tới ba trăm người, võ trang đầy đủ kéo nhau vây đánh vị thiếu niên nọ, nhưng bị đánh tan tành, trúng thương rất nhiều đến nỗi không dám đuổi theo thiếu niên anh hùng xứ Quảng nữa! Thế mới hào hùng chớ, hiện người đồng Bang đang cố sức tìm kiếm nhân vật hiếm có ấy để đãi tiệc.

- Có ai nhớ mặt thiếu niên ấy không?

- Có lão hủ Đàm Cảnh Thăng, là người may mắn gặp vị thiếu niên anh hùng ấy ngay hồi sáng trước khi vụ phá Lôi đài. Thiếu niên hỏi đường nhằm trúng Đàm lão. Tấm hoành Vô Địch đài và đôi liễn bị phá rớt hẳn xuống đất. Đòn ấy khác chi đánh thẳng vào mặt Đài chủ? Khoái trá thật.

Một lần nữa, Phương ông đưa mắt nhìn cậu quý tử. Và cũng một lần nữa, Phương Thế Ngọc tảng lờ như không.

Suốt tám hôm liền, Quảng Đông hội quán kẻ ra người vào tấp nập, bàn tán mừng có, lo cũng có, vì không sao tìm ra vị thiếu niên anh hùng bữa nọ. Cũng suốt thời gian ấy, sáng nào và đêm nào, Thế Ngọc đều thừa lúc vắng vẻ luyện tập. Chàng không hề xao lãng, tập luyện công phu đối với chàng cần thiết như cơm bữa, vả lại chẳng chóng thì Chầy, thế nào Lôi Lão Hổ khi về Hàng Châu, sẽ tìm đến Hội quán hạch sách. Sợ bị nhận diện, suốt trong thời gian ấy, Thế Ngọc nằm khềnh trong phòng hoắc ra hậu viên Hội quán đọc bộ "Nội Công Vận Khí Thuật" do thân mẫu chàng trao để nghiên cứu khi nhàn rỗi.

Phương ông thấy con ngoan ngoãn, an tâm không nghi ngờ gì nữa.

Chẳng dè sẩm tối hôm thứ chín, mọi người trong Hội quán vừa ăn cơm chiều xong, đang ngồi ở cửa Hội quán chuyện văn về vấn đề người hàng Bang đi mời võ sư mãi không về, thì thấy Lôi Lão Hổ dai giáp gọn ghẽ, tay

cầm đại đao, cởi ô truy mã, dẫn các môn đồ võ trang đầy đủ, rầm rập kéo thẳng tới của Hội quán.

Không hiểu chuyện gì, mọi người sợ hãi vội chạy vào nhà toan đóng cửa Hội quán lại, nhưng không kịp, bọn môn đồ họ Lôi đã xong tới đứng chắn cả hai bên hầm hè như muốn ăn tươi nuốt sống các nhân viên Quảng Đông hội quán.

Lôi Lão Hổ quát :

- Bộn bây muốn sống, vào gọi ngay tên Trần Ngọc Thơ ra đây chịu tội, kẻo Hội quán bây ra tro bụi bây giờ!…

Biêu Bĩnh Tuyên có mặt tại đó, liền đáp :

- Giáo đầu khoan giận, có việc chi vui lòng cho biết để tôi mời Bang trưởng ra hầu chuyện.

Lôi Lão Hổ thét :

- Ta không hơi đâu nói đăng dai với bọn bây. Gọi Trần Ngọc Thơ ra đây!

Diêu Bĩnh Tuyên vội cùng các đồng nghiệp chạy vào báo với Trần Ngọc Thơ lúc đó đang đàm luận với Phương Đức.

- Nguy rồi Bang trưởng ơi, Lôi Lão Hổ đem môn đồ đến vây chặt Hội quán đòi Người… hỏi tội.

Trần Ngọc Thơ giựt mình :

- Ta động chạm gì tới y mà tội với trạng?…

- Bang trưởng không ra ngay thì Hội quán ra tro bây giờ.

Phương Đức nói :

- Lão đệ cứ ra thử xem việc gì. Dù sao còn có quan trên nữa, chàng lẽ y dám lộng hành sao?

Trần Ngọc Thơ đứng lên đi vội ra cửa. Các nhân viên Hội quán theo sau.

Mới trong thấy họ Trần, Lôi Lão Hổ liền chỉ mặt quát tháo.

Trần Ngọc Thơ ôn tồn :

- Cớ sao Giáo đầu bỗng dưng đến Hội quán tôi gây chuyện?

Lôi Lão Hổ cười gằn :

- Hèn mạt thật! Chối leo lẻo. Trong khi ta đi văng, sao ngươi dám phái

người đến Vô Địch đài, đả tử sáu môn đồ và đả thương hết trên hai mươi người của ta?

- Giáo đầu nói lạ! Có thể gọi đích danh kẻ đó ra không? Riêng về phần Quảng Đông hội quán không hề làm chuyện đó!

- Bộ ngươi muốn chối không biết vụ phá Lôi đài hả?

- Việc phá Lôi đài toàn châu này ai mà không biết, nhưng không phái Hội quán chủ mưu.

Lôi Lão Hổ thét :

- Tên khốn khiếp cả gan chối cãi! Có tên Phương Thế Ngọc nào trong Hội quán không? Hay là muốn ta đích thân vào bắt?

Trần Ngọc Thơ tái mặt :

- Trong này có Phương Thế Ngọc thật, nhưng còn nhỏ tuổi lẽ nào hành động nổi vụ phá Lôi đài, đả tử môn đồ của Giáo đầu đông vài trăm người võ trang đầy đủ? Y mới theo phụ thân y từ Triều Dương huyện qua đây được mươi hôm chuyên việc buôn bán. Giáo đầu chớ nghe lời sàm nịnh gây hấn cùng bổn bang.

- Ta không dài dòng. Ngươi gọi tên đó ra đây để môn đồ ta nhận diện. Nếu không phải nói, ta tức khắc đi ngay. Bằng mà trúng, ta chỉ yêu cầu trao nó cho ta trị tội, bồi thường mỗi mạng môn đồ ta một vạn lượng bạc, mỗi tên bị đả thương ba ngàn lượng. Có thế thôi.

Không biết trả lời thế nào hơn, Trần Ngọc Thơ bèn nói :

- Yêu cầu Giáo đầu đừng bao vây Hội quán khiến nhân viên bổn bang lo sợ. Tôi sẽ vô gọi Thế Ngọc ra cho mà coi.

- Được, ta chấp nhận lời yêu cầu, lùi vòng vây ra một trăm bước. Các ngươi có thăng thiên, độn thổ cũng không thoát, nghe! Lẹ lên!…

Trần Ngọc Thơ vội vàng vào nói tự sự cho Phương Đức hay.

Họ Phương giãy nảy, đập tay kêu trời :

- Thằng tiểu tử súc sanh này gây hại rồi! Tôi đã nghi ngờ ngay từ lúc đầu.

Trần Ngọc Thơ ôn tồn :

- Lão huynh đừng rối trí như vậy. Nếu thật lệnh lang phá nổi Vô Địch đài,

tất bản lãnh không tầm thường. Xin cứ gọi ra đây, mọi việc sẽ tính sau.

Phương Đức nói :

- Nhưng Lôi Lão Hổ đòi bắt nó đem đi thì làm thế nào? Đền tiền bạc tôi không lo.

Trần Ngọc Thơ phân giải :

- Lệnh lang dám phá lôi đài tất không coi họ Lôi ra gì cả. Tôi cam đoan toan tính mọi sự.

Hai người đang mải phân trần thì Thế Ngọc đã từ trong nhà đàng hoàng đi ra, gọn gàng trong bộ võ phục màu sẫm, quỳ xuống trước mặt thân phụ và Ngọc Thơ :

- Xin phụ thân và thúc phụ chớ lo âu. Chính con đã phá Vô Địch đài rửa hận cho hàng Bang Quảng Đông. Việc con làm con xin chịu. Đại trượng phu coi cái chết chính nghĩa tựa lông hồng, lo chi tên Lôi Hồng?

Trần Ngọc Thơ đỡ Thế Ngọc dậy mà rằng :

- Hiền điệt liệu sức địch nổi Lão Hổ thì hãy đối địch, bằng không cứ việc chạy, cuộc điều đình tiền bạc mặc ta.

Thế Ngọc cả quyết :

- Tiểu điệt đánh nó chớ sợ chi! Thúc phụ cho biết nó đem theo thứ khí giới gì?

- Y cầm đại đao.

- Thúc phụ có cây thiết côn nào trong Hội quán không?

Trần Ngọc Thơ suy nghĩ giây lát :

- Có một cây dựng trong kia, nhưng nặng chừng ba chục cân.

Thế Ngọc tươi cười :

- Vừa tay lắm.

Không chờ Bang trưởng trả lời, Diêu Binh Tuyên đứng gần đó liền cùng Trần Ngọc Thành chạy vào nhà trong khiêng cây thiết côn ra, lấy khăn lau sạch bụi.

Thế Ngọc đón lấy nhẹ nhàng hoa lên thử mấy vòng rồi khen :

- Tốt lắm! Nào bây giờ ra coi thằng Lôi Hồng có mấy đầu mấy tay?

Đưa mắt nhìn cha, Thế Ngọc nói :

- Xin phụ thân chớ lo rầu, an tâm coi con rửa hận cho đồng Bang.

Trần Ngọc Thơ và mọi người trong Hội quán cảm phục, không ngờ người Quảng Đông lại có vị Tiểu anh hùng võ dòng nhường ấy, bèn theo Thế Ngọc ra ngoài cửa. Nhìn qua, Thế Ngọc biết Lôi Lão Hổ dũng lực nhưng thản nhiên hỏi lớn :

- Phương Thế Ngọc đã ra đây, ai là Lôi Hồng?

Bọn môn đồ nhận ra kẻ phá Lôi đài bèn gật đầu ra hiệu cho họ Lôi biết, Lão Hổ nhận xét thấy Thế Ngọc tuy gọn gàng thật nhưng chẳng qua chưa vượt khỏi tuổi thiếu nhi, sao lại chống đánh nổi mấy trăm tên côn đồ võ trang đầy đủ như vậy, bèn thúc ngựa lên nạt :

- Chính ta là Vô Địch đài chủ đây. Thật ngươi là Phương Thế Ngọc chớ? Hay là dân Quảng Đông hết người tài ba rồi mua mạng mi ra đây chịu trận?

Thế Ngọc cả giận mắng lại :

- Ngươi mới hạ được mấy tiểu tốt vô danh người đồng hương ta mà đã lên mặt Vô Địch đả Quảng Đông toàn tỉnh, không biết ngượng sao? Người anh hùng thực lực công phu đâu có khoe khoang như vậy?

Lôi Lão Hổ nén giận :

- Còn mi tự coi là anh hùng, nhè lúc ta vắng mặt áp đảo sát hại môn đồ ta, cử chỉ ấy có thể gọi là kẻ trượng phu được không?

Thế Ngọc cười lớn :

- Ngươi cố ý sát hại người đồng hương ta, nay bất quá mấy mạng môn đồ vô dụng của ngươi cũng chưa đủ làm ngang cán cân, còn ca thán nỗi gì? Có thực tài hãy trổ ngón ta coi!

Lúc đó, người trong phố kéo tới đông vòng trong vòng ngoài. Trần Ngọc Thơ cũng đã cho người thắp đèn đuốc sáng trưng tựa ban ngày. Lôi Lão Hổ thét lớn, thúc ngựa xông vào nhằm đầu tiểu anh hùng bổ một lưỡi đao theo thế "Thái Sơn Ấp Đình" nặng nề dữ dội như thần tướng, khiến mọi người lo sợ thay cho thiếu niên họ Phương. Còn Phương Đức thì nhắm nghiền mắt lại không dám nhìn. Thế Ngọc ung dung quát :

- Hay lắm!

Đoạn, chàng cầm chéo dọc thiết côn che thân. Chát! Rùng rợn. Lưỡi đao chém trúng thiết côn nẩy lửa sáng lòe lên. Thế Ngọc hộ tấn vững bàn thạch quay luôn đầu côn thúc mạnh nhằm đầu Ô truy mã, đòn lẹ vô cùng. Lôi Lão Hổ đưa đốc đao gạt côn che đầu ngựa, biết gặp tay kình địch công phu căn bản, nhưng trở luôn lưỡi đao nhằm đao nhằm đầu Thế Ngọc quơ ngang, lưỡi đao sáng loáng như chớp giựt… Thế Ngọc tọa mã tấn nhường cho ngọn đao lướt qua đầu như gió thổi, đồng thời dùng toàn lực quật luôn thế côn "Tán Hoa Cái Đỉnh" vào ngang sườn địch thủ. Ngồi ngựa bất tiện, lánh không kịp đòn thần tốc ấy, Lôi Lão Hổ đành giơ dọc cán đao đỡ. Hai võ khí toàn thép va vào nhau chát chúa. Toàn thân Lão Hổ rung chuyển, con Ô truy mã cũng bị chuyển lây, nhảy ngang.

Khán giả xuýt xoa khen ngợi tiểu anh hùng, vỗ tay vang động cả khu Hội quán. Họ Lôi giận lắm, thúc ngựa, hoa đao đánh trả liên tiếp, làn đao vun vút như chớp giựt mưa gào khủng khiếp. Không vừa, Thế Ngọc múa côn đánh trả, thế đỡ, đòn đánh sầm sập, cây thiết côn nặng nề biến thành làn tử quang rùng rợn, hộ pháp nhịp nhàng như hầu viên, lúc tả, lúc hữu bắt buộc đối phương tốn rất nhiều sức mới thoát đòn. Con Ô truy mã bị rung động sùi bọt mép trắng xóa, hí vang trời. Người kỵ mã, kẻ bộ chiến giao đấu thập phần khủng khiếp.

Một bên muốn giữ vẹn danh tiếng Vô Địch đài, một bên quyết đả tử báo thù cho toàn tỉnh Quảng Đông, trận đấu đao lớn, côn nặng kéo dài dư trăm hiệp, bất phân thắng bại, nhưng kỳ thật Lôi Lão Hổ tốn sức né tránh rất nhiều, mồ hôi toát đẫm chiến y.

Bỗng Thế Ngọc chống côn nhảy rút ra khỏi vòng chiến, quát :

- Khoan!

Thừa dịp, Lôi Lão Hổ cũng thâu đao lại, hét :

- Xin hàng chăng?

Thế Ngọc cười ha hả :

- Ai lại hàng một tên đối thủ thở hồng hộc như mi! Đánh ở đây kinh động

quan binh, dân chúng, hơn nữa trời tối nhiều rồi. Tha cho ngươi sống suốt đêm nay về lập chúc thư, trăng trối thê nhi, sáng mai giờ Thìn lên đài chịu tội.

Lôi Lão Hổ mắng lại :

- Hay là mi muốn thừa dịp đêm nay trốn chạy? Nói chắc sớm mai đến nộp mạng tại Vô Địch đài, hả?

Thế Ngọc cười khẩy :

- Ta còn đây, tình Quảng Đông còn đó, ta dù ít tuổi cũng không thèm lánh mặt tên hữu danh vô tài như ngươi hiểu chưa?

Dứt lời, chàng quay phắt trở vào Hội quán. Lôi Lão Hổ dù tức bực cũng không dám liều lĩnh đuổi theo, đành quay ngựa dẫn bọn môn đồ trở về sửa soạn ngày mai giao đấu tại Lôi đài. Trần Ngọc Thơ mừng rỡ cùng các nhân viên Hội quán và Phương ông vào theo Phương Thế Ngọc. Mọi người được mục kích trận đấu vừa rồi không ai chịu về, kéo ập tới cửa Hội quán hoan hô yêu cầu vị tiểu anh hùng xứ Quảng trở ra cho họ xem mặt.

Trần Ngọc Thơ phải trở ra đừng giữa cửa vòng tay chào, thưa rằng :

- Chúng tôi rất cảm ơn quý vị bằng hữu có lòng tốt ủng hộ vị Quảng Đông tiểu anh hùng. Giờ đây tiểu khách cần an tĩnh nghỉ ngơi, sáng mai còn thượng đài dành phần thắng về cho toàn thể Tô, Hàng lưỡng châu và tỉnh Quảng Đông. Yêu cầu quý vị thân hữu sớm mai tập họp đông đủ ngoài Thạch Ba môn để cổ vũ giúp oai cho đấu thủ bên ta. Lúc đó xem mặt tiểu anh hùng cũng không muộn. Xin vui lòng thể tình cho.

Quần chúng nhao nhao không chịu, Trần Ngọc Thơ cố giảng giải mãi mọi người mới chịu giải tán. Trần Ngọc Thơ truyền nhân viên đóng cửa Hội quán bảo Trần Ngọc Thành phụ trách mời các anh em đồng Bang sớm mai tụ tập tại hội Hội quán theo tiểu khách anh hùng ra lôi đài cho oai vệ. Một mặt, họ Trần bày tiệc mừng cha con Phương Đức.

Phương ông cũng không hết lo âu :

- Tôi không ngờ việc xảy ra lớn như vậy. Dù sao Lôi Lão Hổ cũng là tay lão thành trong nghề, chẳng nên căn cứ vào trận đấu vừa rồi bất lợi cho y vì

kẻ đánh mã, người đấu bộ mà cho rằng tiểu tử sẽ thắng cuộc Đả Lôi đài sáng mai. Nếu nội nhân ở đây thì tôi còn đỡ lo đôi chút.

Trần Ngọc Thơ khuyên giải :

- Tôi không có ý bất cần để Phương hiền điệt đảm nhiệm một việc quá sức mà hiện thời biết bao người đồng Bang đã thành nhân cũng chưa gánh vác nổi. Trong trận vừa rồi, ai cũng nhận thấy Thế Ngọc dư sức, nếu kéo dài chắc chắn tên côn đồ họ Lôi sẽ kị bại với cây thiết côn lợi hại của lệnh lang.

Phương Thế Ngọc ngồi bên nói :

- Xin phụ thân an tâm, con sẽ thắng Lôi Lão Hổ. Biết sức và tài đao pháp của y rồi, chắc quyền pháp cũng không hơn.

Phương ông lừ mắt :

- Con mới tạm giữ thế quân bình trong trận đấu mà đã hợm mình. Lôi Lão Hổ đầy đủ kinh nghiệm hơn con nhiều, khinh địch sẽ bị bại với y đó!

- Thưa phụ thân, con đánh rất thận trọng và nhận thấy địch thủ rất lợi hại. Tuy vậy, y đánh con vẫn không kinh khủng dữ dội bằng khi ở nhà mẫu thân và nhị vị huynh trưởng vây đánh tới tấp mỗi khi hỗn đấu.

Phương ông mắng át :

- Chà! Tập luyện ở nhà, ai mà chẳng nới tay nhường con ít tuổi!

Thế Ngọc phản đối :

- Nếu nhường như vậy, con không thận trọng giữ gìn chắc nát xương mất!… Chỉ tiếc một điều là không được thấy Lôi Lão Hổ sử dụng quyền thuật bao giờ. Được coi qua, con sẽ ước lượng ngay được tài nghệ của y.

Trần Ngọc Thơ nói :

- Mai thượng đài đấu Quyền, nếu hiền điệt thấy đuối đừng cố gắng, liệu bề nhảy xuống đài ngay. Thua được là sự thường, dù sao hiền điệt cũng đã cứu vãn danh dự cho toàn tỉnh Quảng Đông. So đôi tuổi, quần chúng có thể coi như hiền điệt là người thắng cuộc. Có hứa với ta điều ấy không?

- Dạ, hiền điệt xin hứa, thúc phụ khá an tâm.

Nói về bên Lôi Lão Hổ, suốt từ hôm khai Vô Địch đài, ngày nào Thị lang Hòa Thân và Thiết Diện Hổ cũng trà trộn, đứng lẫn vào đám người xem quan

sát các trận đấu, luôn thể nghe ngóng dư luận. Mọi sự tiến triển hoàn toàn theo chương trình xếp đặt.

Ngay đến hôm Phương Thế Ngọc tới phá đài, phạm luật hẳn hoi mà chức trách địa phương cũng làm ngơ như không, là do mật lệnh của Hòa Thân yêu cầu quan bổn hãy bỏ qua, có như vậy mới kích thích được cả đôi bên. Sự hiềm thù nảy nở giữa hai phe Chủ đài và các đấu thủ đả Lôi đài không khác chi ngòi lửa ngấm ngầm dẫn đến kho thuốc nổ hình dung bởi các võ phái.

Phần Thiết Diện Hổ liên lạc thẳng với vợ chồng Lôi Lão Hổ ngay tại căn nhà mà họ Lôi thuê ở Nhưỡng Cung lộ suốt trong thời kỳ trấn đài tại Hàng Châu. Hôm Lôi đài bị phá, Thiết Diện Hổ có mặt tại chỗ vội càng về báo cho Hòa Thân hay.

Họ Hòa suy nghĩ giây lát :

- Tướng quân nên đến gặp ngay Lý Tiểu Hoàn, dàn xếp khuyên Lý thị chớ nóng giận gây chuyện lôi thôi. Việc gì cũng phải chờ Lôi Lão Hổ về sẽ tùy y định liệu. Việc tống táng các môn đồ bị tử thương và chạy chữa cho những kẻ đã bị thương, chúng ta chịu hết. Tướng quân tùy tiện trích tiền quỹ ra đưa cho Lý Tiểu Hoàn thu xếp việc ma chay, chạy chữa. Quan địa hạt bỏ qua việc khám xét vì đã có mật lệnh từ trước rồi. Tình thế gay go theo đúng ý muốn của Thánh thượng.

Thiết Diện Hổ vâng lệnh Hòa Thân đến thẳng nhà Lôi Lão Hổ vừa đúng lúc Nữ Bá Vương (tước hiệu của Lý Tiểu Hoàn) đang đai nịt định đến Quảng Đông hội quán tìm Phương Thế Ngọc hỏi tội, bèn khuyên giải thuật lại ý kiến của Hòa Thân yêu cầu đừng gây chuyện trước khi Đài chủ trở về Hàng Châu.

Lý Tiểu Hoàn nói :

- Sư thúc ngăn tôi việc này thật quá đáng. Một tên thiếu nhi dám cả gan mạo phạm đến Vô Địch đài, để như vậy liệu sau này còn ai thèm đến Lôi đài tỉ thí nữa?

- Điệt nữ rán nghe ta. Chờ mấy bữa nữa lệnh phu quân về cũng không trễ, danh chính ngôn thuận hơn. Hiện thời hãy nhận lấy số bạc này lo tống chung chạy chữa cho bọn người tử nạn và kíp dựng lại các tấm biểu bị tên tiểu tặc

phá bể, cốt sao cho Lôi đài được nguyên vẹn như trước để Lão Hổ về còn thượng đài. Điệt nữ có ý kiến gì về tên thiếu nhi đó không?

Lý Tiểu Hoàn đáp :

- Theo lời tên môn đồ phụ trách việc ghi tên đấu thủ thì tên họ là Phương Thế Ngọc, người Quảng Đông nhưng nói được cả tiếng Hồ Nam rất thông thạo.

Tôi nghi tên Thế Ngọc là con một danh gia nào về phái Thiếu Lâm tự hay Bạch Hạc chớ không thể nào thuộc phái khác. Người Quảng chuyên theo Thiếu Lâm khá nhiều. Thôi được, sư thúc đã dạy như vậy, tôi chờ Lôi lang quân về sẽ hay.

Hôm Lôi Lão Hổ ở Kim Lăng về, Lý Tiểu Hoàn thuật tự sự cho nghe. Họ Lôi nổi giận đùng đùng gắt vợ :

- Việc sư thúc mướn lập Lôi đài, ta đã theo đúng nguyên tắc. Nhưng vấn đề danh dự là chuyện riêng của ta sao sư thúc cũng can dự tới? Từ nay hiền thê chớ để người lung lạc như thế nữa. Việc gì phạm đến ta tức liên can tới hiền thế. Nàng là người có phần võ dõng hơn ta, dư sức hành động mà! Tên tiểu tặc họ Phương hiện thời ở đâu?

Lý Tiểu Hoàn đáp :

- Chắc y còn ở Quảng Đông hội quán.

- Bọn người Quảng thuê tiền nó quấy phá Lôi đài chớ gì?

- Không lẽ bọn họ mướn một tên thiếu nhi đối đầu với ta? Có lẽ y là con một danh gia nào đó qua đây nghe tiếng Lôi đài thì ngỗ nghịch phá chơi. Căn cứ vào sức lực tài nghề của y, ta có thể đoán được người luyện tập cho y không phải kẻ tầm thường, phu quân nên lưu tâm.

Lôi Lão Hổ nói :

- Được, để ta đến tận Hội quán xem coi chúng bản lãnh ghê gớm tới mực nào?

Tức khắc, Lôi Lão Hổ tụ tập môn đồ kéo rốc tới cửa Quảng Đông hội quán.

Sau trận đấu với Thế Ngọc, Lôi Lão Hổ trở về ngồi thần người ra bực tức.

Lý Tiểu Hoàn săn đón hỏi han. Nàng đỡ lấy bộ võ phục của chồng vừa thay ra thấy ướt đẫm mồ hôi, thì rất đỗi ngạc nhiên :

- Lang quân chiến đấu với ai mà võ phục ướt đẫm như vậy?

Lôi Lão Hổ tức giận :

- Phương tiểu tặc chớ còn ai nữa!

Lý Tiểu Hoàn giựt mình :

- Ủa! Y cầm cự nổi lang quân? Thế này ít ra đánh dư trăm hiệp?

- Quả vậy, dư trăm hiệp!

- Rồi sao nữa?…

- Nó chống thiết côn nhảy ra vòng chiến hẹn ta sớm mai tỉ thí tại Lôi đài.

Lý Tiểu Hoàn băn khoăn :

- Nếu vậy Phương Thế Ngọc tiểu tử ít nhất cũng được luyện được Bàng nhi (nàng nói tới con là Lôi Đại Bàng)

- Bàng nhi hơn nó tới ba tuổi, mạnh hơn nhiều. Sở dĩ nó cầm cự nổi vì ta chiến mã bất lợi.

- Dù sao lang quân cũng nên tiểu tâm.

- Dĩ nhiên. Mai ta quyết hạ nó trên Lôi đài, hiền thê an tâm!

- Bộ pháp y thế nào?

- Côn pháp, bộ cước hoàn toàn Thiếu Lâm tự.

Lý Tiểu Hoàn suy nghĩ hồi lâu :

- Danh gia Thiếu Lâm, tại Quảng Đông xưa nay nghe đồn có họ Miêu tại Châu Liên sơn, Nhập Lý Đông là sư đệ của Chí Thiện thiền sư Ngũ Mai đại sư, nay lại mọc thêm họ Phương là thế nào?

Lôi Lão Hổ tặc lưỡi :

- Chà! Hiền thê khéo bận tâm những việc đó vô ích. Môn đồ Thiếu Lâm tự như rừng kể sao hết được!

- Thiếp muốn yêu cầu lang quân một điều.

Lôi Lão Hổ ngạc nhiên ngửng đầu nhìn Tiểu Hoàn :

- Hiền thê cần nói điều chi

- Sáng mai cho thiếp mai giám trận đấu với Phương Thế Ngọc.

Họ Lôi lắc đầu mỉm cười :

- Không được. Có hai điều bất tiện. Thứ nhất: đấu cùng một tên thiếu niên vô danh mà phải đưa hiền thê ra giám trận, liệu thanh danh chúng ta còn chi? Thứ nhì: nếu vợ chồng chúng ta cùng đâu thì không sao, nhưng hiền thê giám đài, ta thấy bứt rứt khó chịu không thể tận tình tranh đấu. Chi bằng hiền thê cứ ở nhà là hơn cả. Vả lại sá chi tên Phương Thế Ngọc mà phải thắc mắc nhường ấy?

- Thiếp thấy lang quân không được vui, nên lo ngại.

Lôi giáo đầu phì cười :

- Ta băn khoăn không gì lo Phương Thế Ngọc bản lãnh cao cường, nhưng vì không muốn tranh đấu với một tên vị thành niên. Tuy vậy, ngày mai ta vẫn phải hạ nó như thường để cho mọi người ghê sợ rằng bất cứ nam, phụ, lão, ấu, ai cả gan vuốt râu cọp thì phải chết! Hiền thê an tâm ở nhà chờ, ta sẽ về nghỉ sớm… À, cơm rượu sẵn sàng chưa? Ăn xong, nghỉ ngơi mai còn đi trấn đài. Mấy bữa rày có nhận được tin của nhạc phụ không?

Lý Tiểu Hoàn nói :

- Quên khuấy đi mất! Hôm rồi tiếp tục được thơ của phụ thân cho biết người sẽ từ Trường Sa qua đây chơi.

Sáng hôm sau, một số đông thanh niên Quảng Đông do Trần Ngọc Thơ tổ chức đêm hôm trước, vận võ phục đồng đều, đeo đoản đao thật oai vệ, giắt một tuấn mã trắng như tuyết đến chờ trước Hội quán rước Phương Thế Ngọc.

Đúng giờ, Thế Ngọc bắt đầu quấn khăn võ sanh buông mối sau gáy, võ phục áo xanh dương cài nút bên, trong gài ngầm Hộ Tâm kính, lưng thắt Long sa đới buông mối ngắn bên hông, quần đen chít ống bằng giải Hồng sa, chân dận Diệp Kiếm hài, hùng dũng bước ra cửa Hội quán, không hổ danh tiểu anh hùng đất Quảng. Diêu Bình Tuyên khệ nệ vác cây thiết côn theo sau. Sau nữa là cha con Bang trưởng Trần Ngọc Thơ và Phương Đức. Dân hàng

Bang tụ tập chờ đi theo đoàn võ sanh rước Phương tiểu anh hùng hoan hô rầm rầm.

Thế Ngọc cầm cương ngựa do một thanh niên trao cho, nhảy phắt lên mình tuấn mã đi trước. Diêu Bình Tuyên vác thiết côn theo bên, các thanh niên võ trang sắp hàng đôi đi tiếp theo sau thành một dãy dài. Phương ông và Trần Ngọc Thơ lên kiệu đi sau cùng.

Toàn thể nhân viên được phép đóng cửa Hội quán ra cả Thanh Ba môn xem cuộc giao đấu hứa hẹn hào hùng. Tin Phương tiểu anh hùng, người Quảng Đông đả Lôi đài được truyền khẩu đồn đại ngay từ tối hôm trước, nên một số đông các chủ tiệm đều hy sinh đóng cửa rủ nhau lũ lượt đi xem. Từ ngày mở Vô Địch đài, cửa Thanh Ba thường nhật đã đông, nhưng sáng nay đông khác thường, người như nêm cối chen chúc nhau không còn hở lấy một chỗ. Quan binh phải tăng cường giám sát Lôi đài, giữ trật tự dành riêng một lối đi trung ương cho Đài chủ và Đấu thủ. Các môn đồ họ Lôi dàn quanh đài như cũ từ sớm.

Đúng giờ Thìn một khắc, Lôi Lão Hổ cưỡi Ô truy mã, đem theo mười môn đồ vác đại đao tới võ đài. Cầm đao vào giá khí giới bày ở phía trong cùng. Giáo đầu Đài chủ lực lưỡng oai vệ ra trước đài vòng tay chào mọi người :

- Hôm nay có thiếu niên Phương Thế Ngọc là kẻ đã tới quấy phá bổn đài trong khi tôi đi vắng, thượng đài cùng tôi giao đấu. Cuộc giao đấu này hoàn toàn theo ý muốn của y. Tôi không mời và cũng không ép buộc. Ngay bây giờ đây, nếu y muốn xin hủy trận giao tranh, tôi vẫn sẵn lòng chấp nhận. Vậy, chốn Lôi đài là nơi thử sức Công Phu Quyền Cước vô tình, nếu xảy ra sự không may cho thiếu niên họ Phương, phần trách nhiệm về sanh mạng của y bản không do nơi tôi. Vài lời cáo bạch mong chư vị anh hùng quân tử hiểu rõ.

Trừ một số người không bị đôi liễn treo ở hai bên cột đài khinh mạn vỗ tay hưởng ứng, còn dân Quảng Đông và hai châu Tô, Hàng đều im lìm căm hờn nhìn Đài chủ.

Lôi giáo đầu vận võ phục đen tuyền. Trước ngựa áo thêu đầu lão hổ bằng

bạch tuyến lóng lánh, sau lưng chữ triện "Lôi" hình tròn. Đầu quấn khăn Bao Cân buông mối bên tai, lưng thắt Thiết Sô Sa đới, chân dận ủng võ Ban tiên hai màu đen trắng, uy nghi dữ dội, cổ to vai rộng, tay áo sắn cao nở nang chắc nịch, lông tua tủa như tay gấu. Đài chủ nói xong xây lưng vào phía trong cùng đài ngồi xuống chiếc kỷ lớn.

Giữa lúc ấy, tiếng xôn xao vang dậy, đoàn "thanh niên Hội Quán Quảng Đông" kéo tới, Thế Ngọc khôi ngô tuấn tú cưỡi Bạch mã đi trước tiến thẳng vào cửa đài. Không ai bảo ai, mọi người hoan hô cổ võ Phương tiểu khách vang động toàn khu Thanh Ba. Lôi Lão Hổ đứng phắt dậy chống tay lên sườn hầm hầm nhìn xuống đài. Phương Thế Ngọc đảo chân qua đầu ngựa nhảy xuống đất, nhìn quanh đài quan sát toàn thể rồi mới thong thả tiến thêm lên mấy bước phi thân lên Lôi đài, hai tay xòe ra như chiếc én liệng thật nhẹ nhàng. Quắc mắt nhìn Đài chủ, chàng bước vòng sang phía hữu. Lôi Lão Hổ cũng đi vòng sang phía tả.

Không rời mắt đối phương, Thế Ngọc trở ra trước đài, vòng tay giơ cao chào khán giả, cất tiếng sang sảng.

- Kính thưa quý vị thân hữu Tô, Hàng nhị châu và đồng bang Quảng Đông, Tiểu tử Phương Thế Ngọc, nhân có việc qua quý châu, ngay buổi thứ nhất được nghe câu chuyện Vô Địch đài. Xưa nay, lập Lôi đài trao đổi tài nghề, kết giao cùng anh hùng tứ xứ là một lẽ thường không có chi đáng quan tâm. Nhưng đây khác hẳn. Đài chủ dùng lời khinh miệt hảo hán Tô, Hàng cũng như nhục mạ hào kiệt Quảng Đông. Đành rằng thế Quyền ngọn Cước vô tình trong khi giao đấu, nhưng Đài chủ đã hành động vơ nhân đạo, đang tay hạ thủ cả những người biết mình kém thế, chịu thua chậm chân đến nỗi phải táng mạng vì kẻ háo sát. Cả hai điều này cũng không thể tha thứ được, cực chẳng đã tiểu tử nhận thấy phải can thiệp.

Chỉ là kẻ vô danh còn non nớt, tiểu tử không dám tự xưng hào kiệt nhân danh Tô, Hàng nhị châu hay Quảng Đông toàn tỉnh thượng đài bữa nay, nhưng chỉ cốt cho Đài chủ biết rằng trong thiên hạ anh hùng đầy rẫy hào kiệt tứ phương nhan nhản. Trận đấu sáng nay, nếu Đài chủ có thắng hẳn không

phải đã thắng cả ba xứ Tô, Hàng, Quảng nhưng chỉ là thắng cá nhân Phương Thế Ngọc. Trái lại, nếu y thua, tiểu tử xin nhường quyền suy luận về giá trị của Đài chủ, là người đã dám nêu tấm bảng Vô Địch đài và đôi liễn ngông cuồng hiện đang treo tại đây, trước nhãn diện tứ phương quân tử.

Dứt lời, Phương Thế Ngọc giơ hai tay sang hai bên tỏ ý đã nói xong.

Tràng pháo tay vang dậy như sóng cồn lẫn với những lời hô :

- Hoan hô Phương Thế Ngọc!…

- Ủng hộ Tiểu khách anh hùng!…

Trần Ngọc Thơ đứng gần Lôi đài ghé tai bảo Phương Đức :

- Không ngờ lão huynh sanh được một quý tử anh hùng đến như vậy. Chắc thế nào lệnh lang cũng làm vẻ vang cho quê hương chúng ta.

Phương Đức ừ ào cho xong chuyện. Thật ra, tuy trong thâm tâm họ Phương rất vui mừng vì không ngờ Thế Ngọc lại quả cảm khẩu khí đến như thế, nhưng khi so sánh hình vóc hai đấu thủ ở trên đài thì Phương ông không khỏi rởn gáy rùng mình!… Và đó cũng là ý tưởng chung của toàn thể mọi người.

Lôi Lão Hổ to lớn như một con gấu trông thấy cũng đủ phát khiếp chớ đừng nói đến chuyện giao đấu nữa. Phương Thế Ngọc dáng dấp khỏe mạnh, anh hùng nhưng nét mặt non nớt hơn đối thủ nhiều, những ai không được mục kích trận đấu giữa hai họ Lôi, Phương hồi nhá nhem tối hôm qua thì đều thất kinh lo cho Thế Ngọc không có sức chống chọi Lão Hổ.

Từ ngày khai đài đến nay, họ đã không từng thấy nhiều đấu thủ to lớn thượng đài bị họ Lôi đả thương, đả tử dễ dàng đó ư? Ngay cả quan Thị lang Hòa Thân và Thiết Diện Hổ đứng lẫn trong đám khán giả cũng không khỏi ngạc nhiên.

Hòa Thân nói :

- Trông tên thiếu nhi kia, ai dám tin y cầm cự tay đôi với Lôi giáo đầu chiều qua. Hừ! Không lẽ y là thần đồng?

Thiết Diện Hổ nói :

- Trong giới võ thuật, có nhiều nhân vật kỳ khôi. Nếu được chân truyền,

bất cứ tuổi nào cũng có danh tài. Trong trận so tài hôm nay, một trong hai đối thủ bị tử thương thì mọi sự trong tương lai sẽ hoàn toàn đúng chương trình của ta.

- Tướng quân dự đoán ai sẽ thua?

Thiết Diện Hổ lắc đầu :

- Chịu, không thể đoán trước được. Bây giờ tôi là người của triều đình, ngoài ra không biết võ phái nào hết, dù là Võ phái của tôi. Trong trận đả Lôi đài này, Lão Hổ thắng hay Thế Ngọc thắng không đáng quan tâm. Miễn sao, với cái thắng hay bại ấy, các Võ phái đâm ra thù hiềm nhau, phái môn đệ đi hạ sát lẫn nhau luôn luôn không ngừng. Đó là tôi đã thành công trong nhiệm vụ khó khăn hiện thời. Kìa, họ bắt đầu giao đấu!

Trên đài, sau khi Phương Thế Ngọc vừa nói xong, Lôi Lão Hổ hầm hè mắng :

- Đồ súc sanh, thượng đài đánh thì đánh, nếu sợ khá quỳ lạy xin thôi, ta cũng sanh phước tha cho, còn bẻm mép rào trước đón sau cái gì?

Thế Ngọc trừng mắt mắng lại :

- Dũng lực của ngươi bất quá bằng tê ngưu quen nạt nộ kẻ hèn kém nay gặp ta quả ngươi đã đến kỳ mạt lộ. Ra đòn trước đi, thiếu gia sẵn sàng rồi.

Lôi Lão Hổ quát :

- Đài chủ nhường đấu thủ đòn đầu.

Muốn tỏ vẻ khinh thường, Lôi Lão Hổ đứng dang hai chân, hai tay chống lên sườn, khinh khỉnh nhìn đối phương. Theo đúng phép tắc nhà nghề, Thế Ngọc đảo bộ hoa quyền "Bái Tổ", chân tay thật gọn gàng, nhảy vút nhập trận theo thế "Sư Tử Giảo Đầu" thúc luôn cả hai quyền tả, hữu vào bụng địch thủ. Đáng lẽ đòn này đánh vào ngực nhưng Thế Ngọc thấp hơn địch thủ nên nhằm bụng. Lôi Lão Hổ nhảy sang bên đưa tay hữu gạt đòn, đụng phải tay Thế Ngọc thấy cứng chắc thì khen thầm "Công Phu" đắc luyện, đồng thời dùng thế "Mãnh Hổ Cầm Dương" đập bàn tay tả Hùng Chưởng vào đỉnh đầu đối phương. Thế ấy cực kỳ mạnh mẽ của người cao lớn đánh đối thủ thấp hơn mình.

Không chút sợ hãi, lẹ như cắt, né người tránh khỏi đòn độc. Thế Ngọc đưa luôn hai tay Cương Đao đón cánh tay tả của Lão Hổ chặt mạnh. Đó là thế "Thoát Lương Hoán Trụ". Với thế này Thế Ngọc đưa tay tả đón ngang lấy cổ tay địch thủ giựt lại, trong khi tay hữu nhằm khớp xương địch, đánh bật ra.

Lôi Lão Hổ vội vàng thâu tay về đảo bộ nhảy qua một bên tránh đòn. Nếu không kịp, cánh tay y sẽ gãy lìa hay ít ra cũng trật khớp xương. Vừa nhảy ra, Lôi Lão Hổ dùng luôn thế "Mãnh Hổ Xuất Sơn", chân xoạc Đinh Tấn đánh một trái Thôi Sơn cực mạnh vào đầu Thế Ngọc. Tọa bộ thật thấp, Thế Ngọc nhường đòn độc ấy vút qua đầu đoạn thúc luôn một trái đấm vào mỏ ác họ Lôi. Đây là ngọn "Thiếu Thủ Nhất Thiên".

Lão Hổ hồi bộ tránh khỏi. Hai đấu thủ xô xát, đánh, gỡ, tránh né thập phần linh động, quyền ra vùn vụt, chân bước sầm sập, tiến thoái nhịp nhàng, trước còn chầm chậm, sau cả hai cùng say đòn, công thủ tới tấp, thỉnh thoảng lại bật lên những tiếng thét ghê rợn xé tan bầu không khí im lặng của trăm ngàn khán giả đang hồi hộp theo dõi trận đấu cực kỳ gay go. Thấm thoát đã đấu hơn trăm hiệp, không ai chịu nhường ai. Mọi người thấy Thế Ngọc còn nhỏ tuổi, nhỏ người mà cầm cự với Lôi Lão Hổ lâu như vậy thì khen ngợi vô cùng. Lôi giáo đầu cũng khen ngợi địch thủ quả hữu dòng, bản lãnh chân truyền.

Đánh lâu nóng ruột, vả lại bực mình ở điểm để cho một thiếu nhi công phản lại mình lâu như vậy, Lôi Lão Hổ quyết dùng thế độc. Y nhảy trẹo sang bên hữu.

Phương Thế Ngọc ham đòn nhảy theo. Chẳng dè bị luôn họ Lôi dùng thế tối độc "Âm Dương cước" vặn người như giao long uốn khúc cơ chân hữu đạp một cái mạnh tới năm trăm cân trúng ngực địch thủ…

Dưới đài, khán giả kêu lên đồng loạt :

- Chao ôi!…

Ai nấy đều chắc chắn Thế Ngọc bị ngọn cước tối độc ấy phải tan xương nát thịt.

Phương Đức và lão bộc Lý An run bật người lên, mồ hôi toát ra như tắm.

Cha con Trần Ngọc Thơ và các nhân viên Quảng Đông hội quán mặt tái mét không còn hột máu. Tất cả cùng đang định chạy lại chỗ Thế Ngọc vừa bị trúng đòn toàn thân tung lên như trái cầu rớt xuống đất. Nhưng họ lo sợ bao nhiêu thì lại ngạc nhiên bấy nhiêu, vì tiểu anh hùng họ Phương không té sấp mặt úp mày như các đấu thủ khác mà họ vẫn thấy từ ngày mở Vô Địch đài.

Thế Ngọc, như con mèo, đáp hai chân xuống đất trước, kéo đai lưng cho các mảnh Hộ Tâm kính bị bể tan vì ngọn Âm Dương cước rớt xuống đất, rồi phi thân lên đài, lành mạnh như không.

Tại sao bị trúng ngọn cước tối hiểm nặng tới năm trăm cân mà tiểu anh hùng không bị tổn thương?

Số là khi đang ham đòn rượt theo địch thủ, Thế Ngọc lúc nhận ra mắc mưu trá tẩu thì tự hiểu tránh không kịp thế đá chớp nhoáng ấy. Chàng chỉ kịp nhảy lộn ngược ra phía sau, vừa lúc gót chân địch trúng Hộ Tâm kính bể tan, vì thế toàn thân Thế Ngọc đã có sẵn đà nhảy, lại thêm sức đạp của Lôi Lão Hổ hất mạnh lên cao như trái cầu văng xuống Đài.

Có ba sự kiện đã tránh cho vị tiểu khách Quảng Đông ấy thoát chết.

Thứ nhất: Thế Ngọc thấy kịp đối thủ sử dụng ngọn cước độc, nhảy lộn người ra phía sau. Nhờ cái nhảy ấy, sức thế cước mạnh năm trăm cân - nếu Thế Ngọc không tránh kịp, đứng nguyên chịu đòn - bị hụt bổng nên sút kém hẳn đi ba, bốn phần.

Thứ nhì: Được tập luyện từ bé, cơ thể Thế Ngọc chịu nổi sức đạp của Lôi Lão Hổ lúc đó mất trớn, nhẹ hẳn đi nhiều.

Thứ ba: Nhờ có bức Hộ Tâm kính che ngực nên cơ thể Thế Ngọc không hề bị hao tổn, tuy vậy Hộ Tâm kính cũng bể thành nhiều mảnh.

Phóng xong ngọn cước độc, Lôi Lão Hổ tuy sức đạp không được đầy chân nhưng thấy đối phương bị vọt ra khỏi đài thì mừng thầm, bước vội ra trước Lôi đài nhìn theo xem Thế Ngọc bị như thế nào. Nhưng y lại vội vàng chạy tạt sang phía bên tả thủ thế ngay, nét mặt kinh ngạc, nghĩ thầm: “Ủa! Tên thiếu nhi này mình đồng da sắt chăng? Nguy hiểm!”

Quả nhiên, Thế Ngọc phi thân, hai tay xòe sang hai bên, chân co chân

duỗi như con đại bàng sà xuống giữa đài :

- Lôi Hồng! Ta thách đánh trúng nữa đó và báo trước cho ngươi liệu giữ mình.

Dứt lời, Thế Ngọc cử quyền "Độc Tý Phiên Long" nhảy chồm tới chẹn mạnh chân xuống bàn chân địch và đồng thời tống trái Thôi Sơn thật mạnh mẽ vào sườn Lão Hổ. Họ Lôi phải nhảy lạng ra xa tránh. Nhưng Thế Ngọc quyết báo thù ngón đá vừa rồi, rượt theo lẹ như cắt phòng cước tả theo thế "Bạch Mã Quá Đàn Khê" và đá bật vào bắp chân địch.

Ngọn cước bất ngờ quá lẹ, Lão Hổ tránh không kịp bị mũi Diệp Kiếm Hài trúng sượt qua bắp chân rách quần chảy máu. Đòn ấy nhẹ không đáng kể nhưng có hiệu quả làm cho Lôi Lão Hổ hết tự tin, bắt đầu thấy run sợ trước sự tấn công ồ ạt của đối phương. Thế Ngọc vừa đánh vừa dằn giọng :

- Lôi Hồng! Ngươi sẽ bị ta hạ bằng ngọn cước, nghe!…

Chàng dồn địch thủ vào gốc đài bằng ba ngọn "Thần Cung Xạ Hứa Điền" liên tiếp đấm ba cái cực kỳ mạnh, Lão Hổ vừa đỡ vừa thoái bộ. Sau trái đấm thứ ba, Thế Ngọc trá đòn, ngồi thụp hẳn xuống cơ chân tả, mắt nhìn vào ống chân đối thủ.

Lôi Lão Hổ tưởng đối phương đá lối "Tảo Địa cước" hay ít nhất cũng sẽ đạp vào ống xương chân mình, nên vội nhảy bổng lên khỏi sàn tránh đòn.

Chẳng dè, trong lúc họ Lôi đang chơi vơi, Thế Ngọc đã sử dụng thế "Song Phi Hồ Điệp" nhảy vút lên phóng liên tiếp hai ngọn cước thúc thẳng mũi giày vào sườn bên hữu của địch thủ. Thế đá tuyệt đẹp, dữ dội trúng mục tiêu, bật lên hai tiếng bịch bịch âm thầm. Lôi Lão Hổ tránh không kịp, sườn bên hữu bị mũi Diệp Kiếm hài đâm rách áo, toạc da thịt, xương gãy nát.

Lão Hổ kêu dội lên một tiếng kinh khủng ghê rợn, tiếng kêu đau đớn lìa đời của một võ sĩ trúng tử thương, táng mạng ngay trên Lôi đài. Trúng ngọn song phi tuyệt hảo công phu của nhà nghề ấy, Lôi Lão Hổ bật lộn ra giữa sàn, khối thịt nặng nề rớt xuống rung động, chuyển cả mặt võ đài, nằm im không nhúc nhích.

Cũng như hồi nãy, lúc Thế Ngọc bị Lôi Lão Hổ dùng "Âm Dương cước"

đạp rớt xuống đất, lần này với Lôi Lão Hổ trúng đòn, khán giả hồi hộp đồng kêu lên một tiếng "Ồ" quên cả vỗ tay, ai nấy đều chăm chú xem Đài chủ có trỗi dậy nữa không.

Tới lúc Thế Ngọc tiến đến dùng chân hắt ngửa xác họ Lôi lên, khán giả mới biết Đài chủ đã táng mạng vì ngọn cước song phi tuyệt kỹ của Thanh Ba.

Thế Ngọc nhảy xuống đài. Các thanh niên võ sĩ hàng bang Quảng Đông xúm nhau lại kiệu vị tiểu khách anh hùng họ Phương lên vai, công kênh qua mấy dãy phố về đến Hội quán. Người đồng hương và dân Tô Châu, Hàng Châu theo đông như kiến cỏ tới Hội quán, choán chật cả khu đất rộng mặt tiền. Trần Ngọc Thơ hớn hở vái Phương Đức :

- Không ngờ lão huynh lại có một người con anh hùng võ dũng đến như vậy. Lệnh lang không những đã nêu cao tên tuổi mà toàn tỉnh Quảng Đông cũng hãnh diện lây.

Phương Đức nói mấy lời cảm tạ, thật ra vị lão giả ấy đang lo rầu thúi ruột, linh cảm cuộc thắng Vô Địch đài của Thế Ngọc sẽ có nhiều hậu quả rắc rối. Quay sang chỗ Phương Thế Ngọc, Trần Ngọc Thơ cầm tay tiểu khách mà rằng :

- Hiền điệt về phòng thay áo đi. Thân hữu hàng bang bữa nay đặt đại tiệc mừng chiến thắng tại đây. Hiền điệt làm rạng danh và gỡ sĩ diện được cho toàn người đồng hương ở xứ này. Sự chiến thắng công khai của hiền điệt đã nêu cho thiên hạ biết rằng xứ Quảng chúng ta cũng có những tay anh hùng độc đáo.

Trong lúc mọi người trong Hội quán nhốn nháo sửa soạn tiệc tùng ca ngợi cuộc chiến thắng Vô Địch đài của Phương tiểu anh hùng, Phương Đức viết một bức thư sai Lý An lặng lẽ cấp trở về Triều Dương huyện đưa cho vợ là Miêu Thúy Hoa. Phương ông còn dặn thêm :

- Người nhớ nhắc chủ mẫu phải thi hành ngay theo như ta dặn trong thư này. Không được trái lời chậm trễ. Lý An vâng dạ thu xếp ra bến thuê thuyền về Triều Dương ngay.

Sau bữa tiệc linh đình tại Hội quán, dân hàng Bang Quảng Đông và lẽ dĩ

nhiên có cả dân Tô Hàng thi nhau hùn tiền đặt tiệc lớn tại các đại tửu lầu hữu danh thời ấy như Bá Vương lầu, Kim Long lầu, Triệu Gia lan đình, Tam Thiên đại điếm, luân phiên mời tiểu anh hùng, Phương ông, Trần Ngọc Thơ và một số đông đảo thân hào.

Nói tóm lại, sau trân thắng Vô Địch đài của Phương Thế Ngọc, trừ các phần tử quen thuộc hoặc đồng môn phái với họ Lôi, họ Lý, có thể gọi là bảy phần mười đại trấn Hàng Châu đã vui mừng khánh hỉ nhộn nhịp chẳng khác chi ngay Quốc Khánh.

Các trà lâu, tửu quán lớn, nhỏ lúc nào cũng đông nghẹt những người là người, ba hoa, nhậu nhẹt, bàn tán ầm ĩ.

Câu chuyện hướng hoàn toàn về võ thuật. Người nói phái này, phái khác, kẻ phô thế nọ, ngón kia. Thật là ghê gớm! Không gì dễ bằng câu chuyện môn Võ Khẩu. Khi mời ngồi vào thồi tiệc, các môn đồ còn chưa được liệt vào cấp bực sơ đẳng, nhưng lúc cạn vài bốn hồ mỹ tửu thì ai nấy đều thành ra cao đồ với cấp bực siêu đẳng cả!

Các võ đường cũng vậy. Trước kia, khi Lôi Lão Hổ đả tử một số người trong hàng tỉnh, các võ đường từ võ sư tới môn đồ, chẳng ai bảo ai, mà đều thông cảm hạ bảng, im lìm rút lui có trật tự, mặc cho dân chúng tức khí thượng đài hứng lấy cái chết. Bây giờ trái lại, võ đường đua nhau mọc như nấm. Nào Chu gia, Hồng gia, Lê Hoa, nào Bắc phái chính tông, nào Nam Quyền chính. Ngoài ra còn một số võ đường đổi bảng hiệu lấy thẳng tên là Phương Thế Ngọc Võ Đường, Tiểu Khách Võ Đường, Thiết Phiến lão nhân Nhi Võ Sảnh, đủ các thứ tên thật kêu, nghe phát rùng mình sởn gáy!… Các võ sư ra đường, vị nào cũng khoanh tay, ưỡn ngực làm như mới tập luyện "Công Phu" đắc đạo từ Thiếu Lâm tự hạ sơn hay Nga Mi xuất thế vậy.

Thật là ghê gớm, hùng khí bốc tận mây xanh!

Quyết báo phu cừu, Nữ Bá Vương ép người thi võ
Một dạ thương con, Miêu Thúy Hoa thử sức hơn thua

Nói về Lý Tiểu Hoàn, sáng hôm Lôi Lão Hổ trấn đài tiếp chiến Phương Thế Ngọc, nàng thấy nóng ruột lạ thường và linh cảm xảy ra chuyện bất tường.

Khi họ Lôi ra võ đài rồi, nàng liền theo gia nhân đi theo và dặn rằng :

- Nếu thấy sự gì lợi hay bất lợi cho giáo đầu, ngươi phải lập tức về báo cho ta hay nhé.

Gia nhân vâng dạ, đi khỏi.

Lý Tiểu Hoàn ngồi ở khách sảnh chờ tin mà lòng lo âu vô hạn. Thủ thắng hay thủ hòa, chính nàng từng nhiều phen thay cha, thế chồng giao quyền đấu sức cùng nhiều người, quả chưa lần nào nàng cảm thấy xốn xang, thắc mắc đứng ngồi không yên như chuyến này.

Chưa lần nào nàng cảm thấy xốn xang, thắc mắc đừng ngồi không yên như chuyến này.

Nếu địch thủ của nàng là một võ thuật gia danh tiếng lẫy lừng, nỗi lo ngại của nàng còn có căn nguyên đối sở dĩ giải đáp được.

Nhưng chỉ là một thiếu nhi vô danh tiểu tốt, tuy bản lãnh khá, thế mới bực chớ.

Lý Tiểu Hoàn tự rót nước uống, đoạn cầm cuốn Niên Lịch để ở mặt án mở

xem cho qua thì giờ rồi vào trong phòng rút khăn lau mặt, sửa lại mái tóc, nàng quyết lên ra Lôi đài xem sao!

Tên gia nhân đi từ nãy giờ cũng mất hút. Có lẽ y mải xem đấu võ quá nên quên cả nhiệm vụ?…

Bỗng có tiếng chân chạy sầm sập ngoài sân trước nhà.

Nàng lắng nghe.

- Chủ mẫu ơi, chủ mẫu!

Đích tiếng tên gia nhân rồi. Nàng vội vàng bước ra khỏi tư phòng :

- Làm chi mà gọi nhộn lên vậy? Đi mãi không biết về, tình hình thế nào?

Gia nhân vừa thở vừa nói :

- Đông quá, con len mãi mới vào được tới gần đài, chưa kịp nhìn thì nghe tiếng giáo đầu thét lớn…

Lý Tiểu Hoàn giựt mình ngắt lời :

- Giáo đầu thét? Ngươi không nhìn thấy gì ư?

- Dạ có. Sau tiếng thét con mới ngó kỹ thì vừa kịp thấy giáo đầu tọa bộ đứng mạnh như trái núi, còn tên kia thì bị… văng xuống đài.

Lý Tiểu Hoàn dịu nét mặt, vuốt ngực, cặp môi gần tái nhợt nở nụ cười sung sướng, tin tưởng :

- Có thế chứ! Ngươi ngập ngừng khiến ta lo sợ gần chết!

Tên gia nhân hiền lành, ngẩn ngơ không hiểu.

Lý Tiểu Hoàn hỏi :

- Thế ngươi có biết tại sao tên tiểu tử đó bị văng xuống đài không? Sao không vào tới nơi coi cho rõ?

- Đông quá, con không tiến hơn được nữa. Con cũng không nhìn thấy giáo đầu đã đánh như thế nào mà tiên kia văng ra khỏi đài chẳng khác chi trái cầu, vì giữa lúc ấy người ở phía sau túm chặt áo con giựt mạnh đứt hết loạt nút dây nè, mà la rằng :

- Trời ơi, ngọn cước Đài chủ phóng hay quá! Thiếu niên có lẽ chết mất!

Lý Tiểu Hoàn tươi tỉnh :

- À! Thế ra giáo đầu đã dùng thế cước! Rồi sao nữa?

Tên gia nhân phát hoảng :

- Con có biết rồi xảy ra thế nào nữa đâu! Thấy tên tiểu tử bị văng khỏi đài nghe người ta la thế cước ghê gớm của Giáo đầu, là con lẻn trở ra về báo cho chủ hay ngay. Ra khỏi vòng người con mất cả nón và rách hết áo.

Lý Tiểu Hoàn phì cười, nhìn người hầu trung thành. Bấy giờ nàng mới chú ý nhận ra y phục tả tơi của tên gia nhân. Ngay cả bím tóc của y cũng gần tuột. Sung sướng nàng vào phòng lấy năm lượng bạc đưa cho gia nhân :

- Ta thưởng công cho ngươi. Ráng ra phố mua áo, nón khác nhé.

Tên gia nhân đỡ lấy năm lượng bạc trắng xóa cung xá bước giật lùi ra khỏi phòng khách. Tinh thần sảng khoái, Lý Tiểu Hoàn nắm chặt song quyền tả. Hữu, đưa ra trước mặt nhìn, nàng tọa hạc tấn, hạ toàn thân thiệt thấp lẹ như cắt, nhảy đảo người sang bên tả, đồng thời phóng cước hữu thật mạnh vào khoảng không. Chuyển mình một lần nữa, nàng phóng luôn cước tả. Lý Tiểu Hoàn vừa sử dụng thế Âm Dương Tả Hữu cước là đòn nghề của chồng nàng. Nàng chắc chắn vị giáo đầu lang quân yêu quí của nàng đã sử dụng thế tối độc đó đá tung tiểu tặc tử ra khỏi Lôi đài. Nghĩ đến bốn tiếng đòn nghề, tối độc, Nữ Bá Vương họ Lý bỗng giựt mình.

Nàng hiểu lắm, Lôi giáo đầu chỉ sử dụng thế cước Âm Dương mỗi khi gặp một đối thủ nguy hiểm. Thì ra Phương tiểu tử là một tên có bản lãnh đáng kể, nên giáo đầu phải dùng tới miếng nghề hạ thủ. Lực lượng thế cước độc ấy không dưới năm trăm cân. Nội phủ, ngoại tạng của thiếu nhi chắc bị nát hết. Sức đạp nặng nề khủng khiếp ấy đã hất bổng xác nhỏ bé của thiếu niên lên như trái cầu là vì thế.

Nàng còn nhớ, cách đây hai mươi năm tại Ba Sơn trấn. Nơi giáp giới hai vùng xứ Tứ Xuyên và Thiểm Tây, Lôi Lão Hổ đã chinh phục nổi trái tim của một thiếu nữ thanh xuân cũng vì ngọn Âm Dương cước danh chấn hải hồ ấy. Thiếu nữ đó chính là Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn, ái nữ độc nhất của Ba Sơm Lý Hùng, cao đồ của Bạch Mi đạo nhân bên Tây Khương.

Là một người giỏi về cước, Lý Tiểu Hoàn mến Lôi Lão Hổ cũng vì ngọn Âm Dương cước mà y đã dùng thật hay khi hạ Hắc Nhãn Hầu Sử Đắc Thông,

khi tên này thách đố và khiêu khích nàng.

Nay chồng nàng lại sử dụng thế cước sở trường đá văng Phương Thế Ngọc xuống đài nên hồi tưởng lúc thiếu thời, mối duyên Lôi, Lý sở dĩ thành tựu cũng vì ngọn Âm Dương đã bắt nhịp cầu duyên nợ. Giờ đây, nàng yên tâm lắm. Chắc chắn chồng nàng đã sử dụng thế cước nghề ra. Địch thủ tránh sao khỏi tan xương nát thịt? Từ ngày khai đài đến nay chưa lần nào Lão Hổ phải dùng đến ngọn đá hữu danh đó.

Lý Tiểu Hoàn mỉm cười một mình, nhưng không khỏi thương thay cho tên tiểu tử họ Phương dám cả gan xúc phạm oai hùm!

Lôi đài là chốn tranh phong, thi thố tài nghệ, đấu thủ cần đem công phu luyện tập bình sanh ra giành phần thắng về mình. Kẻ nào tự lượng kém cỏi thì chẳng nên thượng đài, múa rối cho thiên hạ chê cười, và còn mua lấy cái chết cho chính mình.

Phương tiểu tử có thác cũng chẳng oan! Ai bảo y ngông cuồng phá Vô Địch đài? Sau đó, không biết điều đình xin lỗi, còn ngang nhiên chiến đấu?

Chồng nàng không có tội đả kích tử Phương thiếu nhi!

Một khi đã thượng đài, nam phụ lão ấu như nhau, chiếu theo luật lệ của võ đài đả tử bất khả ngôn.

Lý Tiểu Hoàng viện đủ các lý lẽ ra để bào chữa vụ chồng nàng dùng thế cước Âm Dương lợi hại hạ Phương Thế Ngọc.

Nàng nhận thấy mình suy luận đúng lẽ nên lương tâm không hề thắc mắc.

Ủa! Nhưng nãy giờ lâu lắm rồi, sao không thấy chàng về nhà? Hay là chàng bị lôi thôi vì đã đả tử thiếu nhi? Lẽ nào lại như vậy được? Nhất là Vô Địch đài có bàn tay cao cấp bí mật nhúng vào! Khi ra đi, chàng hứa đánh mau, đánh lẹ rồi về ngay, sao giờ này còn chưa trở lại? Nãy giờ ngót hai khắc canh rồi! Băn khoăn, nàng đang định sai gia nhân ra võ đài lần nữa xem sao, thì từ xa có tiếng ồn ào vọng tới. Thôi, đích thị chồng nàng đã đem bầy môn đồ cùng về rồi! Chuyến này chàng không tự ý trở về mà dẫn cả đoàn môn đồ cùng đi là cốt phô trương thanh thế cho thiên hạ biết sợ. Bọn dân Quảng Đông và Tô, Hàng biết sợ bao nhiêu thì chồng nàng càng rảnh tay chừng nấy.

Chàng mánh khóe thật!…

Tiếng xôn xao mỗi lúc một gần. Gần lắm, về tới nơi rồi. Nàng vội bước ra hành lang gọi gia nhân :

- Trần Tam ơi, giáo đầu đã về, mở cửa, mau!

Gia nhân trung thành họ Trần chạy ra mở rộng hai cảnh xử, nhìn thẳng ra con đường trước mặt rồi đứng ỳ ra đó.

Đứng trên hành lang, Lý Tiểu hoàn tươi tỉnh đón chồng cho xứng với khách anh hùng. Nhưng nàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy Trần Tam đứng đờ ra như pho tượng chắn ngay giữa cửa ra vào. Nàng chưa kịp cất tiếng gọi y vào thì Trần Tam đã vẫy tay hoảng hốt :

- Chủ mẫu ơi! Sao lại thế kia! Lạ quá!…

Giựt mình, Lý Tiểu Hoàn là :

- Trời! Việc chi vậy? Ngươi điên hay sao, hả Trần Tam?

Vừa nói nàng vừa băng qua sân gạch ra tới cửa. Các cửa nhà độ ngót trăm thước nữa, bọn môn đồ đang xúm xít khiêng một người… Dân chúng hiếu kỳ kéo xem, la ó inh ỏi. Ồ!… Giáo đầu đâu?

Lúc đó, Tiểu Hoàn chợt nhìn thấy con ô truy mã không người cưỡi, chạy lẫn trong đám môn đồ. Nàng hiểu ngay rồi. Các môn đồ đang khiêng chồng nàng về. Chàng thắng trận mà! Sao lại phải khiêng? Dùng sức quá ngất đi chăng?… Tim nàng đập mạnh như muốn phá bể lồng ngực. Tuy không dám thốt ra lời, nhưng nàng đã cảm thấy sự gì bất hạnh vừa xảy ra chờ đời nàng. Chạy vội ra đám đông, Lý Tiểu hoàn chưa kịp hỏi thì tên môn đồ được Lão Hổ mến nhất là Thắng Cửu đã mếu máo :

- Sư mẫu ơi, giáo đầu tử thường rồi!… Thế Ngọc kích tử Lôi sư phụ rồi!… Hu!… Hu…!

Tái mặt, Lý Tiểu Hoàn trấn tĩnh nhìn kỹ. Quả nhiên, giáo đầu bị táng mạng rồi!

Nàng bế xốc thây ma lên tay chạy thẳng về nhà đặt năm dài trên trường kỷ. Bọn đồ đệ kéo cả về trong sân, đóng cổng gài then lại. Tiểu Hoàn nhìn mặt chồng. Thây ma mở mắt trừng trừng nửa như oán hờn địch thủ, nửa như

van xin vợ hiền báo mối tử thù. Kìa! Cái miệng há hốc, nhăn nhó méo xệch như đau quá vì trúng đòn địch thủ nhưng chưa kịp kêu thì tử thần đã rước mất vong hồn!…

Nàng cố chịu đựng, hỏi Thắng Cửu đứng gần đó :

- Lúc trúng đòn giáo đầu có kêu không?

- Thưa có, giáo đầu hộc lên một tiếng lớn, toàn thân bật lên ra giữa đài.

Không chịu đựng được nữa, Lý Tiểu Hoàn bỗng thấy cả căn phòng quay cuồng, đảo lộn, xây xẩm mặt mày, té nhào ra mặt gạch bông, ngất lịm. Hai nữ tì và bọn môn đồ sợ hãi, vội khiêng chủ mẫu đặt lên chiếc trường kỷ khách kêu gọi ầm ĩ. Hai nữ tì lấy dầu xoa bóp, trong khi Thắng Cửu thạo hơn, lấy Hoàn Hồn đan hòa với nước cho sư mẫu uống. Sắc mặt trắng bệch như sáp, mắt nhắm nghiền Tiểu Hoàn toát một hôi, hai bàn tay giá lạnh.

Hồi lâu, thần dược ngấm. Tiểu Hoàn lần lần hồi tỉnh. Nàng vươn vai ngồi dậy lẳng lặng nhìn xác người chồng thân yêu. Đau đớn quá mức, nàng không khóc được nữa. Đến bên xác chồng, Tiểu Hoàn nhận xét kỹ thấy vết thương rách miếng quần, ngang vế bị rạch ngang một vết như dao chém nhẹ. Lấy dao ngắn, nàng rạch đai lưng và chiếc áo thấm đầy máu. Một bên sườn bị gãy rúm lại, vết thương y hệt do một nhát búa đập phải. Ngoài ra không còn vết nào khác. Nàng quỳ xuống, gục đầu lên xác thân yêu nức nở, nghẹn ngào. Nàng muốn kêu trời, thét đất cho hả lòng đau thương cực đồ, nhưng cổ nàng như bị bàn tay vô hình siết chặt, siết chặt đến nỗi không thoát nổi một lời ai oán. Hồi lâu, Tiểu Hoàn đứng vùng dậy, gạt lệ chan hòa, sắc diện trắng bệch lạnh như lưỡi thép.

Nhìn vào đám môn đồ đứng chật cả khách sảnh, Lý Tiểu Hoàn hỏi :

- Ai đã theo dõi trận đấu đến cuối?

Một số môn đồ giơ tay lên đồng loạt :

- Con!

Nhưng một người tiến lên thưa :

- Sư mẫu, con nhớ đủ chi tiết trận đấu.

Tiểu Hoàn nhìn y :

- Lâm Minh, hiền đồ khá nhớ lại, kể rõ ràng ta nghe.

Họ Lăm ngừng giây lát, đoạn tả lại trận đấu tỉ mỉ.

Tiểu Hoàn nghĩ thầm: "Chắc chắn Phương tiểu tử là con một danh gia võ thuật nào rồi, nhưng dù sao thế cước Âm Dương của giáo đầu nặng tới năm trăm cân, lẽ nào y chịu nổi, đủ mảnh Hộ Tâm kính rồi lại phi thân ngay lên đài đầu tiếp và dùng ám khí trong giày, kích tử đối thủ".

Không tin, Tiểu Hoàn dặn hỏi Lâm Minh :

- Hiền điệt chắc chắn mục kích Giáo đầu phóng cước trúng ngực Phương Thế Ngọc và do bị ngọn cước ấy, y bật người lên văng xuống đài?

Lâm Minh cũng như đồng bọn môn đồ chỉ biết rằng Thế Ngọc bị Lôi Lão Hổ đả trúng ngực văng xuống đài, nhưng chưa tới mực cao, không nhận rõ chính Thế Ngọc đã tự nhảy lộn người ra phía sau tránh ngọn cước độc ấy nên sức mạnh của thế đá nguy hiểm ấy đã bị kém đi ba, bốn phần.

Lầm Minh quả quyết :

- Con chắc chắn Phương Thế Ngọc đã bị trúng thế "Âm Dương cước" nên mới lộn ra khỏi đài.

Tiểu Hoàn lắc đầu :

- Điểm này đáng ngờ lắm, không chắc chắn như vậy!

Không hiểu, Lâm minh nhìn các anh em đồng môn, nhưng không dám hỏi hoen vì biết tánh sư mẫu ghét nói nhiều.

Suy nghĩ giây lâu, Tiểu Hoàn chắc chắn Thế Ngọc đã có tránh và chỉ bị trúng nhẹ, nhờ công phu luyện tập và Hộ Tâm kính nên thoát chết. Bọn môn đồ chưa đủ tài nhận xét, không đáng trách.

Nàng hỏi tiếp Lâm Minh :

- Thế Ngọc đi ủng hay võ hài?

- Thưa, y vận võ hài.

- Đế mỏng hay dầy?

Suy nghĩ giây lát, Lâm Minh đáp :

- Đế dầy, mũi hài hẹp.

Tiểu Hoàn trợn mắt dằn giọng khiến Lâm Minh hết hồn, kỳ thật nàng nói

một mình :

- Hừ! Tiểu tử dùng ám khí khâu ngầm nơi mũi đế võ hài hại người phạm luật thượng đài! Tặc tử! Ta sẽ hạ sát mi bằng thủ đoạn đó!…

Nàng nghiến răng kèn kẹt như thể đang nhai ngấu nghiến kẻ tử thù :

- Lâm hiền điệt, vết thương ở chân giáo đầu đã xảy ra như thế nào?

- Thế Ngọc phóng đầu bàn chân xẹt qua, có lẽ vì đứng xa nên hơi đuối. Quần của giáo đầu bị đứt ngay, trông rõ sáng lắm. Nhưng người vẫn tiếp tục chống đánh và bắt đầu thoái bộ. Lát sau con mới trông thấy máu loang thấm ướt quần.

Tiểu Hoàn nhăn mặt như chính nàng bị trúng đòn hỏi gặng :

- Còn thế cước trúng sườn?

- Thưa sư mẫu, mạnh lắm. Giáo đầu nhảy vọt lên thật cao tránh ngọn Tảo Địa cước, nhưng lúc còn đang chơi vơi thì Thế Ngọc đã phi thân vọt lên như long phi phượng bỗng khiến chúng con hoa mắt không nhìn rõ, và chỉ kịp nghe rõ rết hai tiếng bịch, bịch thật nặng nề, tiếp theo là tiếng giáo đầu hộc lên và tiếng rầm rung chuyển cả lôi đài. Định thần nhìn kỹ thì giáo đầu đã nằm giữa đài, hết cực quậy…

Tiểu Hoàn quắc mắt, hỏi lớn như quát :

- Lúc đó tên Phương tặc tử làm gì?

Lâm Minh sợ hãi bất giác lùi lại sau như kẻ bị dọa :

- Thưa, y ung dung bước tới dùng chân hất tử thi lật ngửa ra, rồi mỉm cười nhảy xuống đài…

Không chờ Lầm Minh nói hết, mắt hốc đỏ như gấc chín Tiểu Hoàn hét vang :

- Trời ơi! Chịu sao nổi!…

Đồng thời, nàng đạp tung chiếc ánh vàng vào góc nhà đánh rầm một tiếng gãy vụn. Lúc đó, Nữ Bá Vương là hiện thân của hung thần, sẵn sàng phá tan tất cả những gì án trước mặt nàng. Bọn môn đồ sợ hãi, lẻn cả ra cửa. Tiểu Hoàn mắng :

- Thấy sư phụ bị đả tử nhãn tiền mà các ngươi sẵn khí giới trong tay, đông

người, không biết liều mạng bao vây băm vụn tên tiểu tử đó ra sao?

Dứt lời, nàng đứng đơ ra giữa nhà, ôm mặt, chép miệng, lắc đầu hối hận :

- Ờ!… Nhưng các ngươi thì làm chi được? Đánh sao lại y? Có bao vây cũng chẳng qua lại toi thêm ít mạng nữa! Tài lực như chồng ta còn không thoát nổi tay y nữa là!

Nàng ngồi vật xuống kỹ suy nghĩ như kẻ mất hồn… Sau đó Lý Tiểu Hoàn thu xếp ma chay cho chồng, sửa soạn phục thù.

Nói về Thị lang Hòa Thân và Thiết Diện Hổ lên thẳng thượng lâu và Triệu gia lầu ở Thanh Thiên lộ, tới căn phòng đệ nhị phía trong cùng hành lang.

Cửa phòng đóng chặt, Hòa Thân gõ hai tiếng nhẹ, một tiếng nặng. Bên trong, tiếng rút nhẹ, cửa phòng từ từ hé ra, Chu Nhật Thanh nép sang bên, nhường lối cho hai người bước vào rồi đống lại như cũ. Hai người mới tới, quỳ lạy vua Càn Lòng đang ngồi bên cửa cuốn trông ra hoa viên.

- Hai khanh khá bình thân và ngồi xuống đây.

Nhà vua vuốt râu cười khẩy :

- Chính trẫm cũng không ngờ Phương Thế Ngọc đả Vô Địch đài kích tử Lôi Lão Hổ. Một tên lực lưỡng hộ pháp, một tên vị thành nhân! Ngọn Âm Dương cước đã hay, nhưng thế "Song Phi Hồ Điệp" tiếp sau Tảo Địa cước ấy mới là Công phu khổ luyện! Hay tuyệt! Phương Thế Ngọc rất cứng danh độc đáo tiểu anh hùng!

Hòa Thân và Thiết Diện Hổ đưa mắt nhìn nhau, Càn Long cầm bồ Mai Quế tửu tự rót một ly đầy rồi đẩy bồ rượu ra phía hai bầy tôi :

- Hai khanh uống đi! Uống mừng Phương Thế Ngọc đả thắng Vô Địch đài!…

Uống một hơi cạn nửa ly hảo tửu, Càn Long đăm chiêu nhìn qua cửa sổ.

Hòa Thân nói :

- Tâu bệ hạ, Phương Thế Ngọc đã dùng võ hài gài ám khí mới hạ nổi Lôi Lão Hổ.

Càn Long mỉm cười nhìn tôi trung thần :

- Trẫm biết Thế Ngọc dùng Diệp Kiếm hài, mặc dầu, với đôi hài võ

thường, trúng thế song phi ấy Lão Hổ vẫn gãy xương sườn, nát gan phổi ra như thường. Chỉ khác chỗ da thịt không bị chém đứt ra thôi. Theo ý trẫm, dùng Diệp Kiếm hài Thế Ngọc phải đá bằng mười đầu ngón chân. Nếu y đi võ hài bình thường thì phi cước bằng gót, hoặc mu bàn chân, sức đá sẽ do đó mạnh hơn gấp mấy lần. Nói tóm lại, đằng nào Lão Hổ cũng bị với y vì trúng ngọn đá ấy, Thiết Diện Hổ là cao đồ của Tây Khương tất hiểu như trẫm?

Thiết Diện Hổ thưa :

- Bệ hạ dạy chí phải. Hạ thần chỉ tiếc rằng thế Song Phi Hồ Điệp của Thế Ngọc đắt tiền quá!…

Càn Long gật đầu :

- Trẫm đồng ý. Năm vạn lượng bạc đánh giá một thế đá tuyệt kỹ nhà nghề.

Hòa Thân tâu :

- Thế Ngọc phạm luật thượng đài…

- “Không! Hoàn toàn không. Điều thứ nhất, trận đấy giữa Phương Lôi có tư cách riêng, vì Lão Hổ nhận đấu riêng từ chiều tối hôm trước, theo lời khanh, nên Đài chủ không nhận trọng theo lệ thường bắt võ sĩ thượng đài phải qua phòng ghi danh kiểm soát, tức là Đài chủ mặc nhận tư cách tự do của đối phương. Phải chăng Lão Hổ khinh đối thủ kém cân lượng hơn mình nên sơ suất?

Điều thứ nhì, tại sao khi mới bị rách bắp chân, chảy máu vì Kiếm hài Đài chủ không hoãn ngay trận đấu, công khai tố cáo sự vi phạm luật lệ thượng đài? Y có quyền hoãn trận đấy cơ mà?

Điều thứ ba, trẫm thấy Thế Ngọc không cố ý căn cứ và Diệp Kiếm hài hạ Lôi Lão Hổ. Y đấu rất tự nhiên, quyết dùng công phu căn bản thắng địch. Tới lúc song phi mới thật là say đòn hạ đối thủ bằng sức mạnh và mũi hài lợi hại.

Nói rằng Thế Ngọc phạm luật đấu là sai, là cố chấp. Nếu Thế Ngọc lo có bản lãnh, dù y có võ khí trong tay cũng không xâm phạm nổi kẻ địch, huống chi là kiếm hài liền với chân? Trúng kiếm hài tức là trúng thế cước của đối phương rồi còn chi? Hai khanh cứ việc phản đối công tâm nếu thấy trẫm lý luận sai lầm”.

Thiết Diện Hổ nói :

- Bệ hạ lập lý rất đúng và vững chãi. Thế Ngọc không vi phạm luật đấu.

Càn Long nhìn Thiết Diện Hổ :

- Suy đi tính lại năm vạn lượng không đắt. Thật ra đống than bây giờ mới bén lửa để sẽ cháy bùng. Việc khanh tìm gặp Lý Tiểu Hoàn thế nào?

- Hiện nạng lo tang ma cho Lão Hổ xong sẽ tìm Thế Ngọc báo phu thù.

- Nữ Bá Vương bản lãnh thế nào?

- Dữ dội hơn Lão Hổ tới hai độ.

- Nghĩa là đấu với nàng, Thế Ngọc sẽ bị nguy hiểm hơn?

- Tâu bệ hạ, có vậy.

Cân nhắc giây lát, Càn Long hỏi :

- Nữ Bá Vương có yêu sách gì không? Cần tài chánh không?

- Thưa không. Nàng chỉ nóng báo thù. Qua đệ nhất tuần, thất nàng sẽ đánh.

- Nhưng Lôi đài vẫn không có chủ chính thức.

- Thần đã nghĩ tới điều đó rồi, chờ xem kết quả vụ báo phu thù của nàng thế nào, hạ thần mới định đoạt được việc làm. Hiện thời, thần đã bày mưu bảo nàng yết thị ngay tại Vô Địch đài trận thử thách Phương Thế Ngọc. Như vậy vẫn kích thích được tánh hiếu kỳ của dân chúng và môn đệ các võ phái, để hộ đi tới mức tàn diệt lẫn nhau và chia rẽ.

- Sao khanh không điều đình cho Nữ Bá Vương trấn đài vĩnh viễn?

- Điều đó cũng phải chờ sau trân đấu báo thù.

- Trẫm bàn với khanh điều này: nếu Nữ Bá Vương không muốn thủ đài, khanh nên điều đình dụ Phương Thế Ngọc giữ chức đài chủ.

- Muôn tâu, dù Thế Ngọc không bị Nữ Bá Vương đả tử cũng không dụ nổi, y là con của đại thương gia, quyền định đoạt đều do song thân y. Tuy vậy, hạ thần sẽ tìm đủ cách phổ biến chương trình.

Càn Long gật đầu đẹp ý :

- Miễn sao hoàn thành công tác. Vấn đề thời gian cũng như tài chánh khanh đừng ngần ngại. Trẫm đã dành một ngàn khoản đặc biệt cho vụ này*.

- Dạ. Thần xin cố sức.

- Trẫm sẽ dành cho khanh một chức vụ xứng đáng đền công.

Thiết Diện Hổ cảm động :

- Dù phải nhảy vào nước lửa, hạ thần cũng chẳng từ nan.

- Trẫm cũng tin ở tài phổ biến của hai khanh.

Hòa Thân và Thiết Diện Hổ biết câu chuyện đã chấm dứt, bèn lạy tạ cáo lui.

Nói về Phương Thế Ngọc sau mấy hôm tiệc tùng bận rộn, ngày nào cũng tập luyện điều hòa như ở nhà. Bang trưởng Trần Ngọc Thơ dành hẳn sân sau rộng rãi cho tiểu khách sử dụng và săn sóc rất đặc biệt về mọi phương diện.

Trần Ngọc Thơ hỏi :

- Hiền điệt xem xét cần dùng thứ gì để Hội quán mua thêm?

Thế Ngọc đáp :

- Tiểu điệt chỉ cần một bộ tâm kính thật tốt để thay thế chiếc bị bể bữa nọ. Thúc thúc chỉ cho tiểu điệt ngôi tiệm nào bán các vật dụng về võ nghệ để tới đó lựa chọn.

- Khỏi cần, ta sẽ cho người đi lấy về đây, tùy ý hiền điệt lựa thứ thật hảo hạng. Thế còn khôi giáp?

- Tiểu điệt quen dùng đồ nhẹ, vả lại đã qua thời kỳ dùng các thứ đó rồi. Oai phong thật, nhưng kém lẹ làng. Mấy bộ võ phục đem theo do gia mẫu may theo thể thức Thiếu Lâm tự thừa đủ.

Tập luyện từ canh năm đến sáng rõ, Thế Ngọc điểm tâm xong, ngày nào cũng cưỡi ngựa ra ngoại thành phi như bay về các vùng quê thoáng khí. Chàng lựa những nơi tao nhã thiên nhiên ngồi dưỡng thần, thảnh thơi giữa cảnh gió quyện ngàn cây. Thế Ngọc di dưỡng rất lâu như vậy tới lúc vừng Thái Dương lên cao mới rong ngựa bước một về thành tiếp khách. Khách đây là những võ sư hoặc những người tập luyện theo phương pháp Danh gia yêu

cầu được gặp tiểu khách cùng nhau trao đổi ý kiến thuộc phạm vi Võ thuật.

Một hôm Hội quán nhận được chiến thơ của Tiểu Hoàn. Toàn trấn Hàng Châu đang hoan hỉ về trận Phương Thế Ngọc đả lôi đài bữa nọ, lại sôi nổi về tờ báo cáo của Nữ Bá Vương thách Thế Ngọc giao đấu.

Người bàn ra, kẻ tán vào, mỗi người một ý, dư luận xôn xao. Một số đông cho rằng chồng Nữ Bá Vương là Lôi Lão Hổ còn thất trận đến nỗi táng mạng dưới Phương Thế Ngọc, nữa là Nữ Bá Vương thì ăn thua gì! Vợ bao giờ chẳng kém chồng? Lẽ nào Lôi Lão Hổ lại lấy một người vợ bản lãnh hơn mình? Tước hiệu Nữ Bá Vương chẳng qua tự đặt cho oai vệ chớ nước gì! Như tước hiệu Lão Hổ của họ Lôi đó, há chẳng ghê gớm ư? Thế mà vẫn thất trận như thường. Nhiều người, biết được mặt Lý Tiểu Hoàn, suy đoán về hình thức. Họ Lý lớn con, khỏe mạnh, lanh lẹ hơn nhiều phụ nữ khác thật, thoạt nhìn biết ngay là người có tập luyện về võ nghệ, không hiểu dũng lực nàng thế nào mà có danh hiệu Nữ Bá Vương. Lão Hổ chẳng lực lưỡng hơn người là gì đó sao mà vẫn chết về tay Phương Thế Ngọc?

Trái lại, phe đảng theo họ Lôi mừng rỡ vô hạn. Họ mừng vì Nữ Bá Vương nhất định báo phục, đích thân đả Phương Thế Ngọc. Họ mừng vì biết tài sức của Nữ Bá Vương quả thật ghê gớm. Nhiều nguồn dư luận được phóng ra nhanh chóng khắp trong thị trấn. Nhân viên Hội quán do Trần Ngọc Thơ phái ra phố lượm tin lạ về báo cho mọi người Hay. Mỗi kẻ nói một khác, rối tựa bòng bong!

Phương ông lo rầu vô hạn. Trái lại Thế Ngọc vẫn bình thường, không chú ý nghe ai hết, Trần Ngọc Thơ thấy vậy bèn nói :

- Lão huynh lo phiền làm chi cho thêm hại sức khỏe? Các tin tức dư luận tôi lượm được gần đây không có gì đáng ngại. Nhiều người biết mặt, biết người Nữ Bá Vương, thấy nàng không có gì siêu phàm xuất chúng, sao lão huynh lo ngại quá đáng thế?

Phương ông đang rầu thúi ruột gan, nghe ông bạn thân suy đoán sai lầm như vậy cũng phải bật cười mà rằng :

- Lão đệ không biết võ thuật, suy luận theo nguồn dư luận của công chúng

thì hỏng cả. Sai lạc hết!

Trần Ngọc Thơ phản đối :

- Vậy lão huynh không biết võ thuật sao dám tự tin buồn lo quá đáng?

Phương ông thở dài :

- Dạ tôi không biết mảy may chi là võ thuật cả, nhưng suốt mười lăm năm nay sống giữa bầu không khí võ thuật danh gia, nên tôi dám nói rằng hiểu biết hơn người. Nhạc phụ tôi bảy mươi tư tuổi, vóc người nhỏ bé, tuy có nở nang vì tập luyện, dũng lực ghê gớm, vài trăm tráng đinh vị tất đã đánh nổi người. Tiện nội cũng mặt hoa da phấn, nhỏ bé như ai mà còn ghê gớm hơn nữa. Nó đã sản xuất nổi tiểu tử Thế Ngọc, vậy lão đệ bây căn cứ vào Thế Ngọc mà suy luận dũng lực, tài lực của phái phụ nữ. Riêng tôi thấy tiện nội khỏe quá đến phát… ngán! Khuyên lão đệ chớ căn cứ vào bề ngoài luận đoán tài sức nữ nhi. Tôi lo rầu đích đáng lắm đó.

Trần Ngọc Thơ đờ người không biết nói gì hơn trước lý luận của lão hữu.

Tới ngày giờ Lý Tiểu Hoàn hẹn trong chiến thơ, Hội quán Quảng Đông sống trong bầu không khí cực kỳ nghiêm trọng. Các võ sĩ trong trấn y phục chỉnh tề, oai vệ, tề tựu tại Hội quán từ sớm để hộ vệ Phương Thế Ngọc cho thêm phần uy võ. Dân chúng đứng chờ như nêm cối chung quanh khu đất rộng trước Hội quán.

Họ đến thật sớm giành nhau chỗ tốt để được coi trận báo phu thù của Nữ Bá Vương cho thật rõ.

Đúng giờ hẹn, Lý Tiểu Hoàn vận võ phục trắng, đoản giáp bạc lóng lánh, tóc trần quấn vòng đại tang, chân đi Long Hổ Đinh Hoa ủng, cưỡi bạch mã, dẫn ba mươi tên môn đồ vận võ phục đen, khăn tang trắng nhập địa phận Hội quán. Tên môn đồ hầu ngựa trao thanh Tú Loan đao cho chủ mẫu.

Nữ Bá Vương hùng dũng thật. Muôn vạn cặp mắt nhìn nàng không được chớp. Tuy đã đứng tuổi, nét mặt còn trẻ, Nữ Bá Vương oai vệ duyên dáng khiến mọi người phải mến nể. Nàng giơ tay ra hiệu cho bọn môn đồ đứng lại, thúc ngựa đến trước cửa Hội quán hô đích danh Phương Thế Ngọc.

Cửa Hội quán mở sẵn theo lệnh của Thế Ngọc. Các võ sĩ người Quảng

Đông cầm giáo sáng ngời nghiêm chỉnh đứng dàn cả hai bên. Một người vác giáo vào báo với tiểu anh hùng.

Lý Tiểu Hoàn lùi ngựa về mặt trận, đưa mắt nhìn quanh quan sát. Nàng nhận ra những nét mặt môn đồ quan thuộc mà chính nàng đã cho trà trộn vào dân chúng đi coi, phòng bị nghịch phái ám hại.

Tiễng vó ngựa lộp cộp từ trong Hội quán phi thẳng ra khỏi cửa. Phương Thế Ngọc cưỡi tuấn mã trắng tinh, uy dũng trong bộ võ phục màu chàm theo kiểu người Miêu Nhập Lý Động (quê ngoại) do chính mẫu thân may cho, tấm Hộ Tâm kính đeo ngay trước ngực ngoài áo, dây chằng màu đỏ chéo chữ thập qua hai vai thắt mối ra trước bụng. Chân hông quấn xà cạp nhưng buộc chéo dây lụa đỏ kiểu Sơn Đông Mã, đi võ ủng Thiếu Lâm, tay cầm thiết côn.

Thoạt nhìn Thế Ngọc, Lý Tiểu Hoàn biết ngay thuộc dòng danh gia võ nghệ. Tuy vẻ anh hùng xuất chúng, nhưng Thế Ngọc vẫn chưa thoát thời kỳ vị thành niên, dù y dùng Diệp Kiếm hài, lẽ nào phu tướng lại bị dễ dàng táng mạng như vậy được? Có lẽ y được tẩm luyện, mình đồng da sắt nên ngọn Âm Dương cước năm trăm cân không cũng không hại nổi y chăng?

Nghĩ tới đây, nàng liên tưởng tới Lôi Đại Bàng, con nàng, hiện ở Võ Đang sơn. So sánh hai thiếu nhi, Đại Bàng lớn hơn hai, ba tuổi, vóc dáng cũng lớn hơn nhiều theo hình vóc của Giáo đầu… Hai tiếng Giáo đầu có mãnh lực khiến Lý Tiểu Hoàn nổi giận bừng bừng. Mặt nàng bỗng đỏ gay như bị vong hồn Lão Hổ trấn áp đòi lấy máu kẻ thù đang đứng trước mặt chờ chiến. Toàn khu im lặng, ai nấy đều hồi hộp theo dõi từng cử chỉ mộ trong hai đối thủ đang chăm chú nhìn nhau như cố đoán tài lực đối phương. Lý Tiểu Hoàn thúc ngựa lên, chỉ Tú Loan đao, mày liễu xếch ngược hỏi lớn :

- Phải ngươi đích danh Phương Thế Ngọc chăng?

- Chính ta đây! Ta với ngươi thù hiềm chi mà ngang nhiên hạ chiến thơ gây hấn?

Lý Tiểu Hoàn quắc mắt nạt :

- Tiểu súc sanh bẻm mép! Ngươi hạ sát Lôi giáo đầu, trượng phu ta, nay còn kêu không thù hận? Ta bằm xác ngươi ra cũng chưa hả giận. Coi đao

đây!

Tức thì Lý Tiểu Hoàn thúc ngựa, hơ Tú Loan đao chém chéo vào chi địch thủ thật mạnh. Thế Ngọc gạt đao sang bên, khen thầm sức Nữ Bá Vương, quát :

- Khoan! Nói cho hết lời, động thủ sau không trễ!

Lý Tiểu Hoàn thu đao :

- Cho súc sanh nói nốt những lời cuối cùng của đời mi! Mau!

Thế Ngọc cầm ngang thiết côn :

- Lôi Lão Hổ lập võ đài thách anh hùng thiên hạ tỉ thí bằng những lời lẽ bội phần khinh bạc, điều lệ báo cáo rõ ràng, hễ ai táng mạng không được bồi thường. Nay y bị đả tử cớ sao ngươi đòi báo hận? Từ ngày khai Lôi đài đến nay, gia đình những đấu thủ bị Lão Hổ hạ sát có ai đòi thường mạng hay báo phục không? Nay ta giảng giải cho ngươi nghe đúng phép tiên lễ hậu binh, chớ giở thói hung hăng mất công. Khi thị anh hùng thiên hạ như Lão Hổ, chung kết cũng mất mạng như chơi. Bao nhiêu mạng dân ba xứ Tô, Hàng, Quảng đổi lấy một mạng Lão Hổ, ngươi chưa cho là đủ sao? Đáng lẽ phải tồn tâm thủ nghĩ, dẹp Vô Địch đài thờ chồng nuôi con mới trúng đạo làm người, lý đâu bỏ chốn khuê trung định kéo dài tình trạng huynh đệ tương tàn là thế nào? Tiếng rằng tứ xé anh hùng, võ phái khác nhau nhưng chung quy cũng do một chữ Võ mà ra, vợ chồng ngươi định tranh chấp đẳng hạng chăng?

Oan gia nghi giải bất nghi kết, chúng ta hãy dẹp lòng tự ái, chấm dứt tình trạng căng thẳng trên Lôi đài đi.

Lý Tiểu Hoàn cười lạt, chỉ mặt Thế Ngọc mắng :

- Súc sanh khéo múa lưỡi trí trá! Nếu ngươi thượng đài đàng hoàng như ai tranh đấu, giỏi được kém thua, hoàn toàn căn cứ vào nghệ thuật Công phu hạ nhau, sự được thua chân chính, dù trượng phu ta có thác cũng không sao. Trái lại, ngươi gian trá dùng Diệp Kiếm hài mới hạ nổi Giáo đầu. Vậy ngươi gọi đó là tranh tài thử sức ư? Đố hoặc ta sao nổi?

Thế Ngọc vặn lại :

- Lão Hổ dùng Ban Tiềm ủng nhồi sắt phụ sức cho thế nghề Âm Dương.

Từ trước đến nay há y không phạm luật thượng đài? Trận đấu giữa ta và y có tư cách riêng không theo lệ Vô Địch đài. Bằng cớ là khi ta thượng đài, Đài chủ không yêu cầu kiểm soát xem ta có mang võ khí hay giắt ngầm ám khí. Cũng như ta không đòi hỏi sự kiểm soát đối với riêng y. Nếu chập tối, hôm trước, y đến gây hấn ngay trước cửa Hội quán, ta cùng y đáu quyền cước liệu y cóa thoát chết hay không, và ngươi có thể đưa cấm luật ra đây tạo sự gây chuyện oán thù không? Ta tự vệ, quyền cước vô tình, chẳng may Lão Hổ bị nhiều oan hồn ám ảnh nên tận số. Điều đó ngoài ý muốn của ta. Nhưng đối với ngươi, trái lại vô thù oán, hơn nữa không phải Đài chủ, ngươi lấy tư cách gì hạ chiến thơ đòi ta cùng chiến đấu?

Lý Tiểu Hoàn quát :

- Chớ khá nhiều lời mong kéo dài phút sống! Hãy đem hết tài nghệ ra tự vệ.

Nữ Bá Vương thúc ngựa tràn tới chém ngang một đao lợi hại. Thế Ngọc đưa đốc côn gạt, nhưng lưỡi đao đã sả luôn một nhát nữa lên cổ. Gạt đòn thứ hai, Phương Thế Ngọc nhảy ngựa ra khỏi vòng chiến :

- Khoan động thủ! Nơi đây công chúng qua lại không tiện tranh đấu. Nếu ngươi quyết đánh hãy nhận tư cách Đài chủ và chờ ta sáng mai tại võ đài.

Lý Tiểu Hoàn mặt đỏ bừng bừng, thâu đao :

- Được lắm, cho ngươi sống thêm một đêm nữa. Muốn chết về quyền cước ngươi sẽ được như ý. Cho ngươi giắt ám khí. Sáng mai giờ Thìn!

Dứt lời nàng hầm hầm tức giận quay ngựa, hô các môn đồ đi luôn.

Thế Ngọc cũng trở vào Hội quán. Dân chúng tản ra về bàn tán xôn xao như vỡ chợ.

Thế Ngọc về thẳng tư phòng thay áo. Phương Đức lắc đầu lo ngại, nói với Trần Ngọc Thơ và các thân hữu đồng bang :

- Trông kiểu cách Lý Tiểu Hoàn y hệt tiện nội. Công phu võ nghệ của người ấy tất chẳng vừa! Mấy đường đao ghê gớm quá! Hôm nọ thấy Lôi Lão Hổ tôi đã sợ nhưng không đến nỗi lo thái quá như hôm nay. Tôi có cảm tưởng Nữ Bá Vương võ nghệ cao cường hơn chồng nàng nhiều. Rất đáng

ngại.

Mọi người nghe Phương ông than phiền cũng không biết nói sao. Cơ sự đã xảy ra như vậy, lẽ nào thoái bộ được? Thế Ngọc thấy thân phụ quá lo rầu bèn an ủi :

- Phụ thân nghĩ ngợi làm chi cho thêm mệt thần trí. Con sẽ hết sức tiểu tâm thắng được nàng càng hay, bằng không sẽ nhảy đài thoát chiến là cùng, không lẽ nàng đuổi theo?

Phương ông nhìn con :

- Tam lang, phải nghe lời ta dạy bảo mới được.

- Dạ, con rán theo.

- Như con đã nói khi nãy, oan gia nghi giải bất nghi kết, nếu lợi thế, đánh cho nàng thua, nhưng con hứa với ta không được hạ sát kết thêm oán thù vô ích. Tha cho nàng tức là giải được mối thù, danh chính ngôn thuận, có nói với ai cũng không ngượng lời, bằng mà trái lại kém tài thiếu sức, con phải tức khắc thua chạy ngay. Con còn ít tuổi, thua không ai chê cười, Lý Tiểu Hoàn tự ái trước công chúng sẽ hả hê, vinh dự vì thắng cuộc, mối thù chồng sẽ do trận thắng ấy mà dịu được phần nào. Trượng phu ở đời phải biết tùy thời hành động, khư khư chấp nhất thêm mang hại vào thân và còn bị chê cười ngu tối. Con có ghi lòng điều ta dạy bảo không?

- Dạ con hứa nhất nhất tuân lời, mong phụ thân an tâm.

Nói về Miêu Thúy Hoa ở Triều Dương đang ngồi ở quầy kiểm soát các chỗ hàng hóa do phu gánh từ ngoài bến vào tiệm Vạn Xương thì chợt thấy lão bộc Lý An đeo hành lý đi tới.

Nàng giựt mình đón hỏi :

- Chủ nhân và Tam lang đâu? Về sớm thế?

Lý An nói :

- Chủ nhân và Tam lang còn ở cả bên Hàng Châu, sai tôi về gấp trình chủ

mẫu bức thơ này.

Lý An lấy bức thơ dắt ở ngực áo ra, cung kính đưa cho chủ mẫu. Thúy Hoa hồi hộp bóc phong bì đọc ngấu nghiến. Thơ vắn tắt có mấy hàng đủ biết Phương ông viết vội:

"Hiền thê nhã giám, Tiếp thơ này, hiền thê khá thu xếp việc nhà, mướn thuyền riêng qua Hàng Châu ngay để giải quyết việc Tam lang vừa đả tử Lôi Lão Hổ tại võ đài.

Ta e việc này có hậu quả lớn lao phương hại cho Tam lang. Một giờ dài bằng một năm, hiền thê chớ để ta mong chờ.

Phương Đức thân mến".

Đọc thơ xong, Miêu Thúy Hoa sai người ta bến sông gọi Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc về. Nàng hỏi Lý An việc Lôi đài bên Hàng Châu thế nào.

Lý An thuật lại rõ ràng vụ Võ Địch đài.

Nghe chuyện, Miêu thị nghĩ thầm: "Tên Lôi Lão Hổ hành động như chọc vào mắt thiên hạ, ai mà chịu nổi. Nếu ở vào địa vị Thế Ngọc thì ta cũng đánh. Nhưng sao có vụ dựng Lôi đài kỳ lạ như vậy? Tất có ẩn tình gì bên trong đây, Thúy Hoa đang suy nghĩ thì anh em Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc từ bến sông trở về".

Hiếu Ngọc hỏi :

- Kế mẫu có điều chi gọi vậy? Còn độ hai chuyến thồ nữa thì hết hàng.

Thúy Hoa bèn đưa thư của Phương ông cho hai người coi.

Đọc xong, Hiếu Ngọc nói :

- Kế mẫu để mặc tiệm chúng con trông nom và cấp sang Hàng Châu ngay. Nhưng vụ đả Lôi đài thế này sao tránh khỏi hậu quả rắc rối, báo thù dai dẳng! Nghĩ đã tức thật, tam đệ đánh chí phải. Kế mẫu biết Lôi Lão Hổ thuộc môn phái nào không?

Thúy Hoa gật đầu :

- Y là đồ đệ Phùng Đạo Đức thuộc phái Võ Đang, nhưng học dở dang không đáng kể. Lý Tiểu Hoàn vợ y mới thật là ghê gớm, con gái Lý Bá Sơn đệ nhất môn đồ Bạch Mi đạo nhân bên Tây Khương.

- Kế mẫu sửa soạn lên đường ngay kẻo Lý Tiểu Hoàn báo cừu phu e tam đệ địch không nổi chăng.

- Sức lực hay tài nghệ của Tiểu Hoàn ta không lo, duy Thế Ngọc kém phần kinh nghiệm, lão luyện.

- Kế mẫu có cần cho Mỹ Ngọc cùng đi không?

Thúy Hoa lắc đầu :

- Ta tính kỹ rồi. Các con nên ở nhà kẻo phụ thân không an tâm, hàng họ lại mới đến. Các con mướn giúp ta một chiếc thuyền buồm khả dĩ có thể đến Hàng Châu trong thời gian mau lẹ nhất.

Mỹ Ngọc vội ra bến sông mướn thuyền.

Thúy Hoa vào hậu đường thu xếp hành lý, lấy mấy thứ thuốc thiết đả gia truyền đem theo. Nàng gọi Lý An sửa soạn lên đường ngay. Lát sau Mỹ Ngọc về báo thuyền đã sẵn sàng. Thúy Hoa đeo khăn Lê Hoa thương, từ biệt mọi người trong tiệm cùng Lý An ra bến. Mỹ Ngọc dặn Lý An :

- Nhớ thuyền buồm An Hưng đậu ở bến đệ nhị nhé.

Ra tới bến, thầy trò Miêu Thúy Hoa xuống thuyền bỏ hành lý vào khoang, đoạn leo lên mui ngồi xem cảnh thuyền ra bến.

Thúy Hoa mải miết nhìn cảnh trên bến dưới thuyền tập nập, chợt thấy từ xa một phụ nữ vận hồng y xăm xăm đi tới bến đò vẫy chiếc thuyền đang kéo neo.

- Bớ lái đò, chờ tôi đi với!

Chú lái nghe tiếng người gọi vội đứng thẳng người lên nhìn nữ khách :

- Thuyền này đi Hàng Châu và đã có ngươi mướn riêng rồi. Xin người vui lòng đi đò khác.

Hồng y nữ khách dáng điệu hiên ngang lanh lẹ, lưng đeo bọc hành lý đồng màu với áo. Nét mặt thanh tú trái xoan, cặp mắt xếch ngược sáng như sao, thoạt nhìn ai cũng biết là đứng tuổi nhưng không thể đoán được là ngoại tam tuần, tứ tuần hay hơn nữa. Nước da trắng mượt như ngà.

Nữ khách đi tới bờ bảo chú lái :

- Tôi cũng qua Hàng Châu, vui lòng cho quá giang kẻo trễ thì giờ.

Từ nãy, Miêu Thúy Hoa vẫn đăm đăm nhìn Hồng y nữ khách, nghe thấy vậy bèn lên tiếng bảo chú lái :

- Thêm khách quá giang không sao, hãy bắc tấm ván cho người xuống thuyền.

Đò trưởng gọi người phụ đẩy thuyền lui vào bờ để bắc cầu. Nữ khách nói :

- Khỏi cần, tôi khắc xuống.

Bọn lái đò còn đang ngơ ngác không hiểu nữ khách xuống thuyền bằng cách nào, vì lúc đó thuyền đã bị sóng nước vỗ xa khỏi bờ đến hơn một trượng, thì người đó đã lẹ làng nhảy vút từ trên bờ xuống mũi thuyền. Tà áo bay phấp phới y hệt hai cánh hồng điểu. Thuyền không hề bị chòng chành, êm ru.

Cùng lúc ấy, Miêu Thúy Hoa mới nhận ra Hồng y nữ khách là ai, bèn nhảy từ mui xuống quỳ lạy :

- Đại sư giáng lâm, đệ tử không nhận ra được ngay, mong người thứ lỗi.

Nữ khách vội đỡ Thúy Hoa dậy :

- A!… Thúy Hoa đấy ư? Đẫy đà khác xưa nhiều cơ hồ ta không nhận ra được nữa. Mười mấy năm không gặp nhau rồi!…

- Dạ, mười lăm năm, thời gian lẹ tựa tên bay. Đại sư vẫn trẻ như xưa, một nét cũng không thay đổi.

Hồng y nữ khách hỏi :

- Con đi đâu một mình thế này? Miêu lão đệ đâu?

Nghe nhắc đến cha già thân mến, Thúy Hoa rớm lệ :

- Gia phụ mất hồi đầu năm nay rồi. Lúc sanh thời thường nhắc tới Hồng y Lã đại sư. Phần đệ tử cũng khát vọng nay mới được tái kiến tôn nhan. Chuyện dài lắm, mời Đại sư vào trong khoang, đệ tử sẽ trình bày tự sự.

Nữ khách không phải ai xa lạ mà chính là Lã Tứ Nương, sư phụ của Thôi Sơn Thái Bảo Cam Tử Long và Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương.

Cũng vì Lã Tứ Nương hay vận áo đỏ, nên trước kia thời Ung Chính vương, giang hồ hành hiệp nổi danh với tước hiệu Hồng Y đại hiệp.

Hai người vào trong khoang thuyền, Lý An pha trà dâng lên. Miêu Thúy

Hoa đem chuyện gia đình nàng kể cho Lã đại sư nghe.

Nàng nói tiếp :

- Những năm về sau này có lẽ Đại sư ít xuống miền Nam?

Lã Tứ Nương gật đầu :

- Phải, ta bận luyện cho hảo đồ Cam Tử Long tức con trai Cam Trường Mâu khi xưa đó, và điệt nữ Lã Mai Nương nên phải thay phiên với Chiêu Dương thiền sư, không đi xa được. Thường chỉ qua lại vùng Sơn Đông, Trực Lệ, Hà Bắc thôi.

Hai năm nay, Tử Long và Mai Nương thành tài hạ san, ta rảnh tay xuống cõi Lĩnh Nam lên La Phủ Sơn thăm Hoàng Ẩn thiền sư, nhân tiện hái mấy thứ y diệp cần dùng. Hoàng Ẩn hay rằng hình như vua Cao tôn (tức Càn Long) cải trang du hành Giang Nam. Theo ý ta nhà Vua du hành tất có mục đích phiếm du. À, nhưng con đi Hàng Châu có việc chi?

Thúy Hoa kể chuyện nàng tập luyện cho Thế Ngọc như thế nào và vụ đả Lôi đài bên Hàng Châu cho đại sư nghe.

Lã Tứ Nương nói :

- Lôi Lão Hổ là tế tử của Lý Ba Sơn không phải là người hiểu biết hay cố chấp khó giảng hò nói chuyện lắm.

Nếu y đã biết điều, đã không để Lôi Hổ lập võ đài khoe khoang huyênh hoang như thế. Con liệu bắt Thế Ngọc về nhà cho rồi, đừng để vụ Lôi đài này đi tới một hậu quả đáng tiếc. Chịu nhịn một chút hay hơn.

- Đệ tử cũng muốn vậy, song e họ Lôi lộng hành quá đáng, vì danh dự mà không thể rút lui được chăng? Hiện thời vợ Lôi Hổ là Lý Tiểu Hoàng ở cả Hàng Châu, con e nó gây chuyện thù hằn ngay.

Lã Tứ Nương :

- Sở dĩ ta khuyên con như vậy là còn một lý do khác nữa.

Triều đình Mãn Thanh vẫn sợ dân Hán quật khởi khôi phục triều Minh. Các nhà cách mạng, chí sĩ phần nhiều khỏi xuất do các Võ phái hay được các môn đồ Võ phái trợ lực. Bởi vậy từ cuối đời Khang Hi, Vua, quan người Mãn đã bắt đầu chú ý đến các võ phái.

Khang Hi mất, Ung Chính vương sửa soạn một chương trình hành động, nhưng chưa kịp thi hành thì bị… hạ sát bởi một nhóm võ hiệp chí sĩ. Nay Càn Long có lẽ nối chí Phụ hoàng, ta ngờ cuộc Nam du này của nhà Vua có dụng ý gì đó. Tiếc rằng Càn Long là vị anh quân biết dùng người Hán cũng như người Mãn, chỉnh đốn triều chính hỗn hợp hai giống người, nếu không thì y cũng theo Hoàng phụ từ lâu rồi.

Tuy vậy, về phương diện chính trị, Càn Long vẫn lo môn đồ Võ phái đem tài sức ra làm hậu thuẫn cho các nhân sĩ cách mạng, cho nên những sự gì cần tu bổ vẫn tu bổ, cũng như việc gì cần phá hoại để củng cố triều đình nhà Thanh. Điều cần nhất là các Võ phái phải hiểu, đừng mắc mưu sâu độc của Thanh triều, chia rẽ xâu xé lẫn nhau, đục nước béo cò. Như việc hiện tại ở Hàng Châu, vụ Vô Địch đài có thể gây ra nhiều hậu quả lớn lao nếu các môn đồ Võ phái không biết nhường nhịn lẫn nhau. Tiếc thay ta phải lên Bắc có việc cấp bách, nếu không sẽ nán lại Hàng Châu theo dõi vụ đả Lôi đài.

Chuyến này tới Hàng Châu, ta khuyên con thu xếp cho Phương Thế Ngọc về Tiêu Dương ngay. Về tinh thần cũng như vật chất, liệu điều đình với Lý Tiểu Hoàn thường mạng cho Lôi Lão Hổ bằng một số tiền cân đối. Chớ để việc bé xé ra to phiền lắm đó. Ý tưởng của ta như thế, con liệu hành dộng theo trường hợp tùy tiện. Vất bỏ ngoài tai tất cả những biểu khiêu khích như Quyền Đả Quảng Đông, Cước Kích Tô, Hàng… gì gì đó. Cần chi bề ngoài?

Nghe Lã đại sư thuyết một hồi, Miêu Thúy Hoa đáp :

- Đại sư dạy chí phải, đệ tử cố giữ bổn phận cá nhân, điều đình bồi thường. Như vậy cũng quá lắm rồi, ví trước kia Đài chủ có bồi thường cho những đấu thủ thượng đài bị y đả tử đâu.

Lã Tứ Nương gật đầu :

- Chịu thiệt một chút, giữ toàn vẹn được mối giao hảo giữa các Võ phái, mới đáng quý. Như bây giờ, mới nghe qua câu chuyện đả Lôi đài nho nhỏ như vầy ở Hàng Châu, ta đã thấy ba môn phái danh tiếng đứng vào hạng đối lập nhau rồi: Nam Thiếu Lâm, Võ Đang sơn, Tây Khương Triều Vân. Nếu Bắc Thiếu Lâm xô vào hàng ngũ Nam Thiếu Lâm, Không Động sẽ ngả theo

Tây Khương. Vì có sự hiện diện của ta tại Bạch Vân tự Sơn Đông (Bắc Thiếu Lâm), Nga Mi sẽ binh vực Sơn Đông.

Ở Thanh Hải, Côn Luân vì tình mật thiết giao hải giữa các sư tổ thời Minh Thành Tổ, sẽ nhào vào đứng bên phe Nga Mi. La Phù Sơn và Bạch Hạc thì ta chưa dám nói chắc thế nào vì Hoàng Ẩn và Ngũ Mai thiền sư giao hảo mật thiết với cả đôi bên, liệu có đứng trung lập ngăn cản hai phe hay cũng tùy theo trường hợp nhập chiến? Thế là cảnh nồi da xáo thịt chém giết nhau hỗn loạn để triều Thanh đóng vai ngư ông đứng giữa thủ lợi? Lưỡng hổ tương tranh, nhất hổ hạ tử, nhất hổ bán tử, Thanh triều lúc đó mới lên tiếng vì lý do trật tự, an ninh càn quét, nhất cử lưỡng đắc. Liệu mấy danh đồ của các phái, nếu còn sống sót, có đủ sức chống nổi cơn gió lốc ấy không? Hối bất đắc cập! Đáng lo lắm! Thù nhà, nợ nước, đời ta vong gia bôn tẩu từ nhỏ, tuy trả được thù nhà nhưng nợ nước chưa xong, nghĩ tới cảnh huynh đệ tương tàn mà sanh buồn.

Nói tới đây, Lã Tứ Nương mơ màng nhìn qua khuôn cửa sổ thuyền, tầm mắt vương theo mặt nước mênh mông, sóng réo bên mái chèo khoan nhặt vọng lên như giọng hát u hoài của những linh hồn vong quốc!… Đại sư khẽ gật đầu, lẩm nhẩm nói một mình quên cả Miêu Thúy Hoa đang ngồi kế bên :

- Phải chi lúc này ta đang buổi thiếu thời!… Được lắm, ta sẽ tìm gặp Mai Nương, Tử Long, phái chúng vì ta xuống Nam một phen! Có thể trông cậy tin tưởng được ở tài lực của chúng. Bản lãnh bình sanh của ta chúng đã thâu nhận được hết, lẽ nào hoài bão tâm tư của ta chúng chẳng vương nổi hay sao? Tre già măng mọc, lo chi…

Màn đêm lần lần buông phủ cảnh vật, thuyền buồm thuận gió ngược nẻo Châu Hàng…

Mấy hôm sau, thuyền cập bến. Lã đại sư vội vã chia tay. Miêu Thúy Hoa vốn biết tánh đại sư rất cương quyết không dám ngỏ lời lưu lại, đành quỳ lạy từ biệt, tâm can lửa đốt, không hiểu lúc này đã xảy ra chuyện gì bất tường cho Thế Ngọc thân yêu chưa.

Lý An quẩy hành trang, nàng vác ngân thương thuê kiệu vào thành, thẳng

đường đến Quảng Đông hội quán.

Nói về Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn sáng hôm sau sửa soạn thượng đài.

So với trận Lôi Lão Hổ, Phương Thế Ngọc, lần này người đi xem còn đông hơn gấp bội. Họ nô nức đi không những để xem một trận đấu hứa hẹn hào hứng về phương diện võ nghệ của hai danh thủ tài ba mà một bên là nữ trung hào kiệt danh trấn Ba Sơn, một bên là Tiểu khách anh hùng đã từng hạ Vô Địch đài chủ. Nhưng hơn nữa còn xem trận báo phu thù rùng rợn một mất một còn.

Người đông như nêm cối, quan quân phải tăng cường mới giữ nổi trật tự. Cảnh sắc võ đài hôm ấy cũng đượm màu tang tóc mà chẳng kém vẻ uy nghi. Dưới tấm hoành Vô Địch đài, căng thêm tấm vải trắng đề năm chữ đen:

“Song Phi Hoàn Long cước”.

Đôi liễn ở hai bên cột dài cũng được phủ vải trắng. Một bên đề “Nữ Bá Vương”. Bên kia đề: “Báo Phu Thù”. Ngoài ra các cột khác đều quấn vải trắng. Bọn đồ đệ võ phục đen tuyền quấn đai lưng, khăn trắng nghiêm chỉnh dàn quanh võ đài phòng bị.

Tùng! Tùng! Tùng!… Ba tiếng trống vang rền từ phía sau võ đài phát ra, báo hiệu Nữ Bá Vương đã tới. Khán giả xôn xao tìm hiểu. Giữa lúc ấy, Lý Tiểu Hoàn, mặt lạnh như tiền, sát khí đằng đằng tiến thẳng vào lối giữa, bệ vệ lên đài. Nàng oai phong lẫm liệt khác hẳn ngày thường, cơ hồ những ai trước kia đã trông thấy nàng cũng không nhận ra được nữa. Tới sân đài, nàng lặng lẽ vòng tay chào khán giả.

Lúc đó quần chúng bị lôi cuốn bởi thế uy võ cả nhân của vị nữ tướng hào hùng, quên hẳn rằng người vừa thượng đài là vợ của một kẻ từng kiêu ngạo, mạt sát dân mấy xứ nên vỗ tay khen ngợi.

Tràng pháo tay vừa dứt, Lý tiểu Hoàn quay vào ngồi trên kỷ nhỏ bày trong cúng đài, thì ba tiếng chiêng lại vang dậy âm u báo hiệu võ sĩ đối phương tới.

Muôn ngàn cặp mắt đổ dồn ra phía ngoài. Pháo tay nổi dậy tứ phía. Phương tiểu khách tươi tỉnh, hân hoan giục ngựa tiến tới chân võ đài. Chàng liệng cương ngựa cho đoàn người theo hầu, vắt chân qua đầu ngựa đảo mình xuống đất, rồi từ tốn thượng đài, vòng tay cung bái khán giả, đoạn né mình vào đài đứng bên phía tả.

Lý Tiểu Hoàn sắc diện biến đổi từ xanh sang ửng đổ, từ ửng đỏ hạ xuống tím hường. Nàng đứng phắt dậy tiến sang hữu đăm đăm nhìn đối thủ, cặp phượng nhãn xếch ngược như phóng ra muôn ngàn tia lửa hận thù.

Phương Thế Ngọc điềm tĩnh chống hai tay lên sườn nhìn lại. Giây phút hồi hộp. Toàn khu Thanh Ba môn là cả một rừng người mà lúc đó im phăng phắc: cái yên lặng trước trận bão táp hãi hùng.

Hai đối thủ nhìn nhau như muốn đo lượng cả sức mắt soi mói vào tận óc tận tủy của nhau. Bỗng Lý Tiểu Hoàn hất hàm có ý hỏi đối phương đã sẵn sàng chưa. Phương Thế Ngọc lùi lại một bước đưa tay tả mời nhập trận. Đồng thời hai người đảo bộ, hoa quyền theo khuôn phép nhà nghề bái tổ.

Lý Tiểu Hoàn tiến vòng sang phía Đông thủ thế "Lão Mai Độc Thụ" chân tọa Chảo Mã, tay tả xòe ra vòng lên vai hữu, tay hữu nắm lại đưa ngược ra trước bụng, thân ngã chéo sang bên y hệt một gốc mai cằn cỗi.

Thế Ngọc chuyển bộ sang phía Tây thủ ngọn "Đồng Tử Bồng Ngân Bình", hai chân Mã sinh, Mã tử, người ngã ra phía sau, tay hữu vòng thước thợ, tay tả xéo ra chống dưới khủyu tay hữu, y hệt chú tiểu đồng bế bình hoa.

Cả hai đối thủ dạo thế khởi trận tuyệt đẹp. Cả hai cùng thuộc võ phái danh gia. Một bên là Thiếu Lâm truyền tử, một bên là Tây Khương môn điệt. Thế Ngọc đứng nguyên thế chờ phá. Lý Tiểu Hoàn bỗng thét vang động phi thân tới hoa chân tả như muốn đạp vào vế địch thủ, buộc Thế Ngọc phải đổi bộ để hứng luôn gót chân hữu của Tiểu Hoàn thích thẳng vào bụng.

Biết nàng lợi hại, Thế Ngọc lẹ làng né sang bên nhường chân địch thủ phóng trượt ra ngoài, thúc luôn cùi chỏ vào sườn Tiểu Hoàn theo thế Phương Dực Đá Loan Đài. Lý Tiểu Hoàn quy ngoắt người đi một vòng tránh đòn, đứng gần diện đối diện, xử ngọn Hàn Kê Độc Cước, tay hữu dùng Song Chỉ

chọc thẳng vào mắt địch, tay tả độn luôn một bàn tay Cương Đao, còn chân xỉa thẳng vào hạ bộ địch. Ba đòn cùng một lúc thật lanh lẹ, lợi hại. Thế Ngọc khen :

- Hảo thủ!…

Nhưng chàng kẽ chuyển mình đứng thẳng đám thẳng tay hữu xuống chặn bàn chân địch, tay tả xòe ra đón ngọn Song Chỉ định bẻ, hai khủyu tay khép chặt chặn tay Cương Đao địch.

Cùng một lúc chặn cả ba đòn, đó là Tam Phân Thế phá ngọn "Hàn Kê Độc Cước" của đối phương. Hảo thủ phùng hảo thủ, Lý Tiểu Hoàn khen thầm Thế Ngọc công phu điêu luyện. Nhưng nào biến luôn thế, đảo cước thành Đinh Tấn đá móc cả hai quyền vào huyệt Thái Dương địch. Đó là ngọn "Sư Tử Hí Cầu". Thế Ngọc thét lên, gạt bật song quyền, phi luôn ngọn cước lợi hại vào bụng đối phương lúc đang để hở. Không kém, Tiểu Hoàn co chân gạt bật ngọn đá độc văng sang bên. Cả hai cùng xông vào đánh nhau diễn nên một trận long tranh hổ đấu thập phần kinh khủng. Quyền vùn vụt như chớp nhoáng biến ảo lạ thường, bộ cước sầm sập trên sàn đài đúng khuôn phép tắc của nhà nghề. Thế Ngọc như chim đại bàng chuyển dực xung đông kích tây, Tiểu Hoàn tựa mãng xà uốn khúc tả xung quyền, hữu đột cước, quây tròn đánh tới tấp.

Một bên máu nóng xung thêm quyết báo phu thù, mỗi thế đánh là đòn chí mạng muốn đưa ngay địch thủ về thế giới bên kia. Một bên chống chọi vì danh dự đồng bang. Trận đấu diễn ra mỗi lúc một ghê rợn, khủng khiếp chỉ sơ hở chân tơ kẽ tóc là lâm vào tử địa ngay.

Đánh tới đây, Lý Tiểu Hoàn hiểu ngay tại sao Lôi giáo đầu bị táng mạng với Phương tiểu tử. Chồng nàng nặng nề chậm chạp đứng trước một đối thủ tuy nhỏ hơn nhưng hữu dũng, công phu điêu luyện, lanh lẹ dị thường. Phần Thế Ngọc dùng đủ các thế đòn hiểm độc mà Tiểu Hoàn chống trả dễ dàng, mạnh mẽ tấn công liên tiếp thì hiểu nàng điêu luyện dũng mãnh hơn Lôi Lão Hổ nhiều.

Nhiều lần, chàng muốn dùng thế đá lợi hại hạ Tiểu Hoàn như đã hạ Lão

Hổ, nhưng lần nào cũng bị đối phương đoán trước, chuyển trái thế chân khiến chàng đành thúc thủ.

Trong một hiệp đấu sáp lá cà, bỗng Lý Tiểu Hoàn hở ngực. Thế Ngọc cả mừng dùng tận lực đám song quyền theo thế Song Long Quá Hải vào ngực đối phương.

Tiểu Hoàn vội ngửa người ra phía sau tránh. Thế Ngọc theo luôn yên trí hạ một quyền nữa nhưng lúc đó mới hiểu mình lỡ thế vì Tiểu Hoàn ngửa người ra, vừa đánh vừa biến thế dụ địch để tung cả hai chân lên phóng ngọn Song Phi Hoàn Long cước trúng ngực kẻ địch bể tan hộ kính tâm, mũi Long Hổ đinh hài cắm phập vào ngực bên tay mặt.

Thế đá kinh khủng nhằm trúng tim, nhưng Thế Ngọc nghiêng người tránh kịp chỗ phạm. Tuy vậy sức đá mạnh lắm khiến Thế Ngọc chỉ kịp thét lên một tiếng đau đớn, lộn đi hai vòng trên sân đài.

Tiểu Hoàn nhảy theo đinh bồi thêm một đạp nữa kết quả tánh mạng kẻ thù. Thế Ngọc còn hăng máu tiện trớn nhào thêm hai vòng nữa lộn hẳn xuống đài, miệng trào huyết, ngất lịm.

Bọn võ sĩ Quảng Đông đứng gần đó vội ào tới khiêng kẻ bị trọng thương đặt vào kiệu dông thẳng về Hội quán.

Làn sóng người xôn xao chú trọng đến Thế Ngọc không hiểu sống chết thế nào, quên cả vỗ tay hảo thủ thắng cuộc. Họ bỏ võ đài, ùa theo đoàn người khiêng kiệu về Hội quán vây kín chờ tin tức. Phương ông bứt đầu, bứt tai kêu khổ.

Trần Ngọc Thơ chưa kịp sai người đi mời thì mấy vị danh y đồng hương như Lý Lượng, Lương Nhân Sanh đã vội vàng đem hảo dược tới cấp cứu. Thế Ngọc mặt tái ngắt, thoi thóp nằm ngất trên giường nệm bông, miệng thổ huyết tươi. Hai danh y vội chẩn mạnh, đoạn rạch áo mở vết thương ra coi. Vết thương ở giữa vú bên hữu tím lịm. Vết bốn mũi đinh ngắn đâm qua da bầm vào thịt không sâu, nhưng thế cước quá mạnh nên Thế Ngọc trúng trọng thương. Cũng may nhờ có tấm kính hộ tâm cực dầy và Thế Ngọc được tẩm luyện từ nhỏ nên không bị dập lồng ngực. Kẻ võ nghệ bình thường trúng

ngọc đá tuyệt kỹ ấy tất bể tan lồng ngực, nát phổi mà chết.

Phương ông hỏi hai danh y :

- Tình hình thế nào? Có hy vọng không? Nói thật cho tôi hay.

Lương Nhân Sanh đáp :

- Mạch hỗn loạn chưa dám nói chắc thế nào cả. Chúng tôi xin cố gắng.

- Sao không cho cháu uống Hùng đởm?

- Lúc này đang ngất mê man, loạn mạch, uống hùng đởm nguy ngay. Dùng thuộc khác mới được.

Hai danh y lấy rượu pha thuộc rửa vết thương trên ngực cho Thế Ngọc đang miên man bất tỉnh. Phương ông, cha con Trần Ngọc Thơ, các thân hào đồng bang Quảng Đông và mọi người vây quanh giường xem tình hình nạn nhân. Người nào mặt cũng lạnh ngắt buồn thiu. Vẻ hân hoan dư âm của trận thắng hôm nọ đã bị cuộc bại trận càn quét hết. Toàn thể Hội quán bị bao trùm bởi một bầu không khí tang tóc nặng nề. Dân chúng chờ ở ngoài nóng ruột, phái đại diện vào hỏi thăm tin tức.

Trong khi Trần Ngọc Thơ giải thích với mọi người thì Phương ông cũng trở ra, định phái một người khác phi mã chạy đường bộ về Triệu Dương huyện mời Miêu Thúy Hoa.

Phương ông vừa run rẩy viết vội mấy hàng thơ, vừa lẩm bẩm :

- Không hiểu sao Lý An đi mấy ngày rồi mà chưa trở lại. Họa vô đơn chí, hay là giữa đường bị cướp? Giông tố đắm thuyền? Tai họa thường hay chồng chất! Khổ thật là khổ!…

Giữa lúc ấy bên ngoài Hội quán xôn xao kỳ lạ!…

… Miêu Thúy Hoa cùng Lý An đi hai chiếc kiệu đến khu phố hội quán, bỗng thầy hàng ngàn người chen chúc ngăn hẳn lối đi.

Thúy Hoa hỏi Lý An :

- Chuyện gì thế này? Hội quán đâu?

- Thưa chủ mẫu, Hội quán kia kìa, nhưng sao dân chúng lại tới đông thế này!

Nhìn theo hương tay chỉ của Lý An, Thúy Hoa thấy tấm biển thếp vàng

chữ đen đề Quảng Đông Hội Quán thật. Nàng vội vàng bảo phu kiệu đổ xuống trả tiền, rồi cầm Lê Hoa thương rẽ đám đông người tiến vào, Lý An lật đật theo sau.

Thúy Hoa hỏi lớn :

- Có việc chi mà quý vị vây chặt Hội quán thế?

Nghe nàng nói tiếng Quảng Đông, một người đồng hương nói lớn :

- Chúng tôi chờ tin tức Phương tiểu khách. Y bị Nữ Bá Vương đá lộn xuống võ đài, thương tích trầm trọng lắm. Hiện giờ còn ngất chưa tỉnh…

Nghe có vậy thôi, Miêu Thúy Hoa tái mặt, gạt đám đông người ra tiến bừa :

- Nhờ quý vị giãn lối đi để tôi vào xem bệnh tình Thế Ngọc!

Nàng đi vùng vụt rẽ đám đông tỏa sang hai bên. Lát sau tới cửa hội quán, Trần Ngọc Thơ còn đứng đó. Thúy Hoa vốn không quen mặt họ Trần, gật đầu chào qua, vội vàng tiến thẳng vào trong cửa. Thấy một phụ nữ võ phục mạnh mẽ. Tay cầm Lê Hoa thương xông đại vào Hội quán, Trần Ngọc Thơ tưởng là người của phe Lý Tiểu Hoàn phái tới hạ sát Thế Ngọc, bèn sợ hãi la lớn :

- Người nào kia, vào đây làm gì? Anh em ơi ngăn lại!

Sở dĩ có sự xảy ra như vậy vì Lý An không kịp theo chủ nhân, còn lúng túng bị kẹt giữa đám đông người. Nên viên Bang trưởng không biết là Phương Đức phu nhân.

Người trong Hội quán nghe Trần Ngọc Thơ la vội chạy ồ ra, có cả Phương ông. Nhận ra vợ hiền đã tới, ông mừng rỡ nói lớn :

- Mọi người an tâm, đây là tiện nội, thân mẫu của Thế Ngọc.

Thúy Hoa dựng ngọn thương lên tường, cầm tay chồng hỏi :

- Ngọc nhi đâu? Có sao không?

- Con nằm trong nhà. Hiện vẫn mê man.

- Từ bao lâu rồi?

- Độ trên một giờ.

- Lang quân bảo người mở đường cho Lý An vào. Thuốc ở cả trong bọc hành trang.

Trần Ngọc Thành vội chạy ra ngoài mở đường cho Lý An, còn Phương ông dẫn vợ vào căn phòng thế Ngọc.

Trong phòng chật ních những người. Nàng yêu cầu tất cả ra ngoài, mở thông cả mấy cửa sổ cho thoáng khí. Thấy con nằm thẳng sắc diện xám ngắt, Thúy Hoa đau đớn, lệ ngọc tuôn rơi. Trong phòng lúc đó có Phương ông, Trần Ngọc Thơ, hai vị lương y và Lý An mới bước vào. Thúy Hoa cố trấn tĩnh nhận xét. Đai lưng, võ hài đã được tháo bỏ. Nàng tháo nốt vớ, dây đai ống quần và dây lưng cho huyết được lưu thông.

Xem tới vết thương, nàng yên trí hơn vì Thế Ngọc không bị gãy xương lồng ngực. Mở bọc lấy hai hườn thuốc Thiết Đả Hườn Sanh mài với nước trà ấm đoạn tự tay nàng nâng đổ vào miệng Thế Ngọc sau khi rắc lên vết thương lớp bột màu vàng.

Các danh dược được dùng đây toàn là loại gia truyền bí hiểm của Thiếu Lâm tự do Miêu Hiển truyền lại cho con cháu. Xong xuôi, Thúy Hoa lấy mền nỉ phủ lên người Thế Ngọc. Phương ông thắc mắc hỏi vợ :

- Liệu có sao không?

- Chờ một khắc xem thuốc hành thế nào, nhưng hi vọng vì vết thương không nội phạm. Nhờ có tẩm luyện từ nhỏ, nếu không, bị ngọc độc cước đó con chắc chắng thoát khỏi nguy.

Mọi người im lìm chờ đợi. Thúy Hoa bắc cẩn đôn ngồi sát bên giường chăm chút nhận xét từng hơi thở của Thế Ngọc. Lát sau linh dược ngấm, sắc diện tiểu khách lần lần trở lên hồng hào hơn trước, tứ chi bắt đầu giựt nhẹ, hô hấp điều hòa. Hơn một khắc, Thế Ngọc rên rỉ trở mình hé miệng ộc ra mấy cục huyết tím lịm ra tấm khăn trắng để sẵn bên gối.

Thúy hoa mừng rỡ nhìn mọi người tỏ vẻ thành công, bệnh nhân đã qua cơn nguy khốn. Nàng lật mềm ra, lấy rượu thuốc đem theo nhẹ nhàng chà xát theo phương pháp riêng khắp người Thế Ngọc.

Bỗng Thế Ngọc khẽ kêu :

- Đau, cha chả là đau!… Mẫu thân ơi!… đau…

Chàng co tay lên toan thoa ngực, nhưng Thúy Hoa nhẹ tay giữ lại và tiếp

tục chà xát hai bên sườn.

Độ nửa cây nhang, Thế Ngọc bừng mở mắt lờ đờ nhìn khoảng không rên rỉ :

- Mẫu thân!…

Thúy Hoa nắn hai bên huyệt thái dương, khẽ gọi :

- Mẹ đây con, lai tỉnh! Mẹ đây!…

Thế Ngọc mỏi mệt nhắm nghiền mắt lại, lát sau mở bừng ra nhìn nhưng lần này có tính thần hơn, nhận ra mọi người quanh mình :

- A!… Mẫu thân!

- Mẹ đây. Mẹ ngồi bên con từ lâu rồi. Dễ chịu hơn trước không?

Thế Ngọc nói yếu ớt :

- Dễ chịu, nhưng đau… Tức quá!… Báo thù cho con…

- Con cần an tâm tĩnh dưỡng, mặc mẹ lo liệu. Ngủ đi cho khỏe.

- Khát lắm… Cho con uống nước.

Lý An rót nước trà ấm. Thúy Hoa hòa lẫn một gói bột dược nhỏ đỡ cho Thế Ngọc uống. Khoan khoái, Thế Ngọc lờ đờ nhìn mẹ rồi ngủ say. Đắp mềm lại, Thúy Hoa ra hiệu cho Lý An ngồi canh chừng và cùng mọi người đi ra khỏi căn phòng.

Nàng nói :

- Ơn trời phò hộ. Thế Ngọc thoát hiểm rồi tĩnh dưỡng bốn năm nữa sẽ như thường.

Nàng kê đơn đưa lang y Lương Nhân Sanh hốt mấy vị bổ dược nấu lẫn với thịt bò lấy nước cho Thế Ngọc uống. Ngoài Hội quán dân chúng vẫn chờ đông đảo. Trần Ngọc Thơ ra nói lớn :

- Phương tiểu khách đã hồi tỉnh, qua cơn nguy hiểm. Vài ngày sau sẽ hồi phục. Xin quý vị thân hữu an tâm và nhận lời cám ơn của chúng tôi. Yêu cầu quý vị lặng lẽ ra về vì náo động mất giấc ngủ ngon của tiểu khách.

Mọi người mừng rỡ kéo nhau ra về. Nhưng trong Hội quán còn lưu lại mấy tay võ sư người Hàng Châu. Miêu Thúy Hoa yêu cầu họ tả lại trận đấu hồi sáng.

Nghe đoạn, nàng hỏi :

- Nói tóm lại, nghĩa là Lý Tiểu Hoàn khá về môn cước?

Võ sư gật đầu :

- Tiểu Hoàn công thủ đều dùng thế cước luôn luôn.

- Nhưng Thế Ngọc cũng không kém bộ cước.

- Lệnh lang có dùng cước song đều bị đối phương hoặc làm mất trớn hoặc phá, cước áp cước.

Sở dĩ Miêu Thúy Hoa hỏi kỹ như vậy là có dụng ý. Nàng muốn so tài cùng họ Lý một phen. Nghĩ thế không phải nàng quên lời Lã Tứ Nương khuyên bảo mấy hôm trước đây, nhưng nàng căm giận Tiểu Hoàn đã có ý sát hại Thế Ngọc. Giả sử con nàng không có không được công phu luyện tập liệu có tránh khỏi tử thần không? Rồi đây, Lý Tiểu Hoàn hay tin Thế Ngọc thoát chết, bình phục, mối thù của họ Lý còn chưa dập tắt được, tất Tiểu Hoàn sẽ theo đuổi đến cùng. Thật là muốn chịu cho xong chuyện cũng không được. Cây muốn lặng gió chẳng ngừng.

Sau khi hạ Phương Thế Ngọc, Lý Tiểu Hoàn khoan khoái truyền lệnh cho bọn đồ đệ dỡ các miếng vải trang hoàng đại tang xuống, rồi lên ngựa về nhà thắp nhang trước linh vị Lôi giáo đầu rằng mối tử thù đã báo.

Nàng thay võ phục ngồi uống trà nghỉ ngơi, tưởng lại các hiệp đấu. Nàng tiếc không kịp đạp đòn cuối cùng cho đối phương bể sọ ngay trên đài. Nhưng trúng ngọn Song Phi Hoàn Long cước ấy, chắc chắn Phương tiểu tử khó lòng thoát chết, Thế Ngọc hăng máu lăn thêm hai vòng tránh nổi ngọn đạp kết quả tánh mạng, xuống tới mặt đất y nằm vật không cựa quậy. Nàng trông thấy rất rõ ràng. Phải chăng lúc ấy y mới trút linh hồn? Chắc chắn hết phương cứu chữa. Nàng phóng ngọn độc cước ấy nhằm tim mà! Dù kẻ địch mình đồng da sắt cũng phải thác. Suy nghĩ hồi lâu nàng gọi Lâm Minh :

- Hiền đồ thay y phục đến Hội quán Quảng Đông dò là tin thứ Thế Ngọc xem sao?

Lâm Minh đi khỏi, Lý Tiểu Hoàn dùng bữa, tự rót rượu uống mừng thắng trận. Chợt có báo Thiết Diện Hổ đến thăm. Nàng đon đả ra đón quỳ lạy.

- Thúc thúc giáng lâm không cho nữ điệt hay trước để ra rước tận cửa.

Thiết Diện Hổ đỡ nàng dậy :

- Không sao, lẽ ra phải đề thì giờ cho điệt nữ nghỉ ngơi. Nhưng ta muốn là người đầu tiên chúc mừng thắng trận nên mới tới ngay.

- Thúc thúc dạy quá lời, mời Người vào nhà.

Trông thấy hồ rượu và mấy món ăn trên bàn, Thiết Diện Hổ nói :

- A! Điệt nữ đang uống rượu mừng phải không?

Tiểu Hoàn nói trách :

- Đệ tử dùng chút ít rượu thuốc dẫn huyết sau trận đấu, chưa biết tình hình đối phương ra sao, mừng sao được?

- Điệt nữ quá ư cẩn thận. Trúng đòn ấy, mấy ai thoát chết?

- Đệ tử phóng cước nhằm tim, nhưng xét lại mảnh kính hộ tâm của Thế Ngọc dày lắm.

- Ta đứng gần chân đài nhìn kỹ thấy y hết cựa quậy, chắc khó thoát, nhưng…

Tiểu Hoàn ngạc nhiên vội hỏi :

- Nhưng sao thưa sư thúc?

- Thế Ngọc khổ luyện tới mức độ ấy tất y còn có bà con thân thuộc, lỡ họ vì y đòi đấu báo cừu thì sao?

Tiểu Hoàn quả quyết :

- Đệ tử sẽ nhận đánh cho chúng biết tay. Nay mai phụ thân đệ tử sẽ tới đây. Dù Thế Ngọc tánh mạng có thế nào Người cũng chưa hả giận vì bình sinh rất quý tế tử.

Nữ tì dâng trà lên, Thiết Diện Hổ nói :

- Sao điệt nữ không phái người đến Hội quán nghe ngóng tin tức?

- Dạ, Lâm đồ đệ đã đi từ lâu rồi.

- Lý sư huynh bao giờ tới Hàng Châu?

- Thưa thúc thúc, theo trong thơ thì đáng lẽ tới nơi từ hôm qua. Không hiểu vì lẽ gì trễ vậy. Đệ tử nóng ruột lắm.

Thiết Diện Hổ uống nốt ly trà thơm ngát :

- Can chi nóng ruột! Trong thơ nói vậy, trễ đường là thường. Tài sức độ như Lý sư huynh còn lo nỗi gì?

- Đệ tử e gia phụ đau ốm giữa đường thôi.

Thiết Diện Hổ cười khà :

- Hai mươi nam nay, chưa bao giờ ta thấy ông ấy đau ốm cả. Lo hão huyền.

Hai người đang chuyện vãn thì Lâm Minh trở về.

Lý Tiểu Hoàn hất hàm hỏi :

- Nghe được chuyện gì không?

- Thưa sư mẫu, dân chúng đang chờ nghe tình trạng Thế Ngọc, đông nghẹt khu đất trước Hội quán, con len mãi mới vào tới nơi…

Lâm Minh thuật rõ cho Tiểu Hoàn nghe.

Nữ Bá Vương tức giận hỏi gặng :

- Nghĩa là Phương tiểu tử thoát cơn mê sảng nguy hiểm rồi?

- Dạ, Trần Ngọc Thơ, Bang trưởng Quảng Đông đứng ngay trước cửa Hội quán giải thích như thế. Họ Trần báo tin xong, dân chúng mới vui mừng kéo nhau ra về.

- Ngươi có nghe nói lang y nào chữa cho Thế Ngọc phục hồi không?

- Hình như có lang y mà không làm nổi chuyện gì. Người chữa Thế Ngọc là thân mẫu y.

Tiểu Hoàn tái sắc :

- Thân mẫu Thế Ngọc? Ngươi nghe nói vậy?

- Bang trưởng Quảng Đông báo cáo miệng với mọi người như vậy. Riêng con và một số người trông thấy thân mẫu Thế Ngọc mới từ xa tới. Có gia bộc quẩy hành trang hắn hoi.

- Mụ đó hình dáng ra sao?

- Thưa, y hệt sư mẫu về niên tuổi cũng như vóc dáng. Vận trường hành võ phục, tay cầm khí giới.

- Vũ khí gì?

- Hình như ngọn hoa thương thì phải. Con mải nhìn mặt nên không chú ý

ngoại vật. Lần cuối cùng, Trần bang chủ nói rằng Thế Ngọc đã ngủ êm.

Lý Tiểu Hoàn tức mình nói gần như gắt :

- Thôi được, cho ngươi lui. Khá phái người đến Hội quán dò tin thêm xem sao.

Lâm Minh đi khỏi, Lý Tiếu Hoàn nói với Thiết Diện Hổ :

- Thế Ngọc không táng mạng vì ngọn độc cước "Hoàn Long" kể cũng ghê gớm thật! Như thế là mối thù chưa xong.

Thiết Diện Hổ mừng thầm :

- Chà! Thiếu chi dịp báo thù. Khi nó bình phục, tự khắc đấu tiếp.

- Đành là như vậy nhưng đệ tử e tên tiểu tử ấy về xứ mất, mất dịp đấu trên lôi đài.

Thiết Diện Hổ phân giải :

- Tuy không táng mạng, ít ra nó cũng còn đau chưa thể rời Hàng Châu trong chốc lát được. Điệt nữ nên viết thư thách đấu nữa. Vì danh dự, mẹ con họ Phương tất không dám bỏ đi. A nhưng mà…

Thấy Tiểu Hoàn chăm chú chờ nghe, Thiết Diện Hổ nói tiếp :

- Thách đấu như vậy e mấu thân Thế Ngọc can thiệp tự nhận đấu thay con thì thêm phiền!…

Chạm lòng tự ái, Lý Tiểu Hoàn sắc diện bừng bừng :

- Nếu được như thúc thúc dự đoán thì còn chi bằng? Trước hết hạ mụ đó đã, sau sẽ hạ tới tên tiểu tử. Không lẽ ăn không ngồi chờ tiểu tử bình phục mới đánh sao? Thà rằng đến đêm phi thân vào Hội quán lấy đầu nó đi cho rảnh chuyện, đỡ tốn thời gian, hao tiền bạc.

Thiết Diện Hổ vội can :

- Thì giờ cũng là tiền bạc nhưng không hề chi. Đấu tại Lôi đài, thanh thiên bạch nhật trả thù bằng tài sức đàng hoàng mới đích đáng. Khi Thế Ngọc hạ Lôi điệt, muôn vạn con mắt đều thấy y tài ba đả tử Lão Hổ một cách công khai. Vậy điệt nữa phải dùng con đường "Lôi đài" đã vạch sẵn mà hạ Thế Ngọc và mẫu thân y mới được mọi người khen và kính phục. Nếu ám sát y, thiên hạ ai biết rằng Nữ Bá Vương đã trả phu cừu? Dầu họ biết chăng nữa, tất

cũng chê cười là điệt nữ không dám dàn mặt đấu võ mà phải dùng đến âm mưu. Hẳn linh hồn Lão Hổ cũng không được an ổn. Thi tài đọ sức công khai, cái thắng đó mới đặc biệt danh dự. Ta khuyên điệt nữ chớ nóng nảy hành động trái với tinh thần con nhà võ thuật. Việc tốn của không cần. Ta sẽ đài thọ cho đàng hoàng. Dầu cả mấy năm như vậy cũng không hề chi, nhưng phải theo đúng nguyên tắc mới được.

Lý Tiểu Hoàn nói :

- Số là thúc thúc không hiểu. Số bạc mà thúc thúc cho đó, cố phụ gởi cả lên Võ Đang sơn nhờ Phùng sư phó giữ hộ và dành cho Lôi Đại Bàng, chỉ giữ lại một ít chi dùng tại Hàng Châu thôi. Công việc kéo dài hơn tháng nay rồi. Giáo đầu hiện đã bị táng mạng. Giờ đây đến lượt đệ tử vì mối thù mà thành trấn đài. Đệ tử không muốn kéo dài tình trạng là vì lẽ ấy.

Thiết Diện Hổ nghĩ thầm: “Mày tham lam chỉ vì lẽ tài chính chờ lẽ gì! Muốn bạc thì ta cũng đài thọ. Của kho chớ của riêng ta đâu mà ngăn? Chỉ sợ không lo giữ nổi mà tiêu xài thôi! Hay lại táng mạng như chồng mày đó”.

Nghĩ đoạn Thiết Diện Hổ thản nhiên nói :

- Như ta đã nói hồi nãy, nếu kéo dài vụ lôi đài ra hàng năm cũng không quản ngại. Vấn đề tài chính đã có ta. Miễn là phải theo đúng chương trình như ta đã giao kết cùng nhau. Vậy bây giờ điệt nữ cần bao nhiêu, lát nữa ta sẽ cầm tới?

- Trong vụ này đệ tử là phận nữ nhi, ngoài ra còn là phận báo phu thù, nên chỉ yêu cầu thúc thúc giúp một vạn lượng vừa xây phần mộ cho Giáo đầu, vừa chi dùng. Sau này thiếu sẽ xin thúc thúc giúp thêm.

Tăng Tòng Hổ dù sao cũng còn mối tình thúc, điệt đồng môn phái, vả lại theo huấn lệnh của vua Càn Long phải lấy mạng người làm trọng, tiền bạc tốn hao không cần. Nếu lúc này Tiểu Hoàn đứng trước nhà Vua sẽ được thêm mấy vạn lượng chớ chẳng phải một.

- Được, lát nữa ta sẽ cầm bạc tới, cần nữa cứ hỏi thêm. Về phụ Phương Thế Ngọc ta khuyên điệt nữ thận trọng và đừng nóng nảy.

- Dạ, thúc thúc an tâm.

Hôm sau, Lý Tiểu Hoàn sai Lâm Minh đến Hội quán Quảng Đông dò hỏi tin tức, tới trưa mới về báo rằng Thế Ngọc đã hoàn toàn thoát tình trạng hiểm nghèo. Người chữa các vết thương chính là thân mẫu tiểu tử.

Lý Tiểu Hoàn hỏi :

- Ngươi chắc chắn các tin tức đó đúng như vậy chớ?

- Thưa sư mẫu, chắc chắn. Ngày trước cửa Hội quán có bản bố cáo về tình trạng sức khỏe của Phương Thế Ngọc. Con không tin, đón người trong Hội quán ra hỏi thăm mới biết rõ vụ thân mẫu Thế Ngọc đã cứu y thoát khỏi tay tử thần.

- Sao không hỏi đích xác danh tánh thân mẫu của Thế Ngọc?

- Tại Hội quán người ta gọi Phương thái thái, mộc danh Miêu thị thì phải.

- Cho lui. Nhớ bảo mọi người tề tựu đông đủ. Không biết chừng đánh lúc nào.

Luôn hai ngày, Lý Tiểu Hoàn bần thần khó chịu vì tính trạng sức khỏe của kẻ thù ngày một khả quan.

Nàng tính toán chưa biết xử lý ra sao để tiếp tục cuộc báo thù vì kẻ thù chính thức là Phương Thế Ngọc hiện đang nằm trên giường bệnh, không lẽ kéo bọn môn đồ đến phá Hội quán Quảng Đông? Đành chờ vậy, chớ biết sao! Nàng buồn tức không đạt nổi chí nguyện ngay trận đấu vừa rồi.

Tiểu Hoàn hối a hoàn lấy rượu độc ẩm. Vừa cạn ly thứ nhất thì môn đồ báo có người bên Hội quán Quảng Đông xin yết kiến. Nàng truyền cho vào. Nhân viên Hội quán chính là Diêu Bỉnh Tuyên vào trình phong thơ, ngoài bình đề:

“Phương thái thái, Miêu Thị Thúy Hoa khán đề Nữ Bá Vương Lôi giáo đầu phu nhân Lý thị nhã giám”.

Thơ rằng:

“Lôi Lão Hổ, chồng nàng, tác oai tác quái, lập Lôi đài sát hại nhiều người, gặp Phương Thế Ngọc, con ta, cao thủ hơn nên họ Lôi táng mạng. Đó là thường luật lệ đả Lôi đài.

Lão Hổ bỏ mình với tư cách Đài chủ, cũng như con ta đã hạ y nhân danh

đấu thủ.

Riêng nàng thách con ta đấu báo thù, đấu trên Lôi đài, tức là nàng đã mặc nhận tiếp tục chức Đài chủ của Lão Hổ, dùng thiết đỉnh hài hòng sát hại con ta. Nhưng trời có mắt cứu người hiền lương. Ngọn độc cước của nàng đã không cho nàng toại nguyện sát nhân.

Nhân đây, ta thay thế Thế Ngọc thượng đài để cho nàng báo thù. Vậy hãy cấp hẹn ngày đánh đi. Gặp nhau ở đâu cũng được.

Miêu Thúy Hoa ký".

Xem xong, Lý Tiểu Hoàn hỏi a hoàn đem bút mực tới phê vào phong bì thơ mấy chữ hẹn sáng ngày mốt sẽ gặp nhau tại võ đài, trao cho Diêu Bình Tuyên cầm về. Tức thì, nàng gọi môn đồ hạ lệnh viết báo cáo trận đấu thách thức mới Miêu Thúy Hoa cho toàn tỉnh Hàng Châu biết, một mặt truyền sửa sang lại lôi đài.

Dân chúng Hàng Châu lại sôi nổi về tin hai nữ đấu thủ thượng đài. Một bên quyết báo phu thù, một bên thế trả đòn cho con, trận đấu hứa hẹn hào hứng.

Phương Đức càu nhàu, oán trách vợ khéo sanh sự. Theo ý Phương ông thì mướn ghe chở Thế Ngọc về Triều Dương huyện chấm dứt mọi chuyện. Miêu Thúy Hoa nhìn tình thế với con mắt khác. Nàng nói :

- Lý Tiểu Hoàn khi nào chịu như vậy? Quanh Hội quán nhật dạ lúc nào mà chẳng có bọn do thám của nó theo dõi hành động của ta. Giả tỷ đem Thế Ngọc về nhà dưỡng bệnh, chưa kịp xuống đến thuyền thì đã bị phục kích ở giữa đường rồi. Có ra thoát khỏi Hàng Châu đi nữa, Lý Tiểu Ngọc cũng sẽ theo đến Vạn Xương, không chiến đấu diện tiền, cũng ám hại sau lưng. Tôi biết chúng lắm, cưỡi hổ thì dễ, xuống hổ rất khó khăn. Thà rằng đấu. Đấu cho chúng phải ngán mình!…

Tuy phản đối, Phương Đức vẫn tin ở tài sức can đảm, hiểu biết của người vợ đảm đang nên mặc nàng định liệu và bảo vợ :

- Tôi xin hiền thê, nhưng yêu cầu nghe một điều. Chớ có gắng gượng như Thế Ngọc. Nếu thấy yếu sức kém tài, nên liệu đường rút lui, thua keo này ta

bày keo khác, mới là kẻ thức thời. Ví bằng hiền thê dư sức, dư tài, cũng không nên sát hại địch thủ. Chiến đấu cho nó sợ, cho nó hiểu biết rằng trên đời này cao nhân tắt hữu cao nhân trị. Được như vậy, hiền thê mới tỏ cho kẻ địch biết mình quân tử, và mối thù khỏi thành truyền kiếp.

Miêu Thúy Hoa nhất nhất vâng lời.

Ngày hẹn đấu đã tới. Thúy Hoa đai nịt gọn ghẽ, vào phòng Thế Ngọc :

- Mẹ thượng đài gặp Lý Tiểu Hoàn đây con.

Thế Ngọc cầm tay mẹ tươi tỉnh nhắn nhủ :

- Bây giờ con mới thấu nỗi lo lắng của phụ thân mỗi khi con thương đài. Người đi đâu có lo lắng, nhưng kẻ ở bị hồi hộp vò xé tâm can. Đó là tình trạng tinh thần của con hiện tại. Mẫu thân nên tiểu tâm đề phòng, Lý Tiểu Hoàn khỏe lắm: ngoài ngọn Song Phi Hoàn Long cước, y biến thế rất lợi hại.

Thúy Hoa mỉm cười :

- Con an tâm tĩnh dưỡng, bất quá ngang tài ngang sức là cùng. Tiểu Hoàn không thể lấn tay trên. Mẹ biết nó từ lâu rồi.

Phương Đức và toàn thể nhân viên Hội quán kéo nhau ra Lôi đài. Lý An ở lại một mình trông nom Thế Ngọc. Tiểu anh hùng bực tức phải nằm liệt giường trong khi người mẹ thân yêu vì mình thượng đài. Chàng ao ước được áp trận, nhưng biết sao?…

Thế Ngọc bảo Lý An gọi Diêu Bình Tuyên, người công nhân "bồ" nhất với chàng vào phòng, dặn dò :

- Diêu đại ca ơi, nếu ngoài Lôi đài có gì biến chuyển, nhớ về ngay báo tin tiểu đệ biết nhé!

Diêu Bình Tuyên vuốt tóc Thế Ngọc an ủi :

- Được, cứ an tâm, không cần dặn bảo. Bỉnh Tuyên này cũng biết tự kỹ hành động. Lâu nay chúng ta bồ với nhau quá mà! Tĩnh dưỡng cho khỏe, không đáng lo.

Người khổ nhất là Phương ông. Trước thì ông lo sợ cho con, nay lại e ngại cho vợ. Chẳng giao quyền phóng cước với ai mà trí não lúc nào cũng căng thẳng như chính mình đấu thủ thượng đài vậy.

Quang cảnh Thanh Ba môn y hệt mấy kỳ đấu lớn trước giữa Thế Ngọc và Lôi Lão Hổ và Thế Ngọc, Lý Tiểu Hoàn. Người đông nghẹt, im lặng, hồi hộp.

Lý Tiểu Hoàn hào hùng, trang phục toàn trắng như buổi đấu với tiểu khách Phương gia.

Thúy Hoa vận võ phục màu chàm sẫm, áo ngắn bỏ ngoài quần che lấp bộ sô dời thắt trong. Tay áo ngắn quá khủy để lộ hai cánh tay trắng nõn chắc nịch, cổ tay quấn vải đen. Quần bít ống, quấn dây chéo chữ thập quanh ống chân theo kiểu người Miêu ở Việt Tây. Chân dận tiểu kiếm ủng bằng vải chàm cổ ngắn do chính nàng may lấy.

Cùng niên tuổi, vóc dáng tầm thước như nhau, hai nữ đấu thủ trang phục một lợt. Một thẫm, oai hùng kiêu dũng, nổi bật trên võ đài trang hoàng cực nghiêm chỉnh.

Hai người lẳng lặng dùng sức mắt dò uy lực lẫn nhau và cũng đều khen thầm đối phương. Họ lễ phép theo khuân khổ của nhà nghề nhập trận tuyệt đẹp nhưng cực kỳ dữ dội. Một bên như đại bàng chuyển dực, một bên như kim điêu thám trảo, trận đấu linh động bội phần, trổ hết ngón hay nghề lạ quyết phân tài cao thấp. Bốn cánh tay đảo lộn. Quyền ra vù vù như vũ bão. Hai cặp giò sầm sập trên đài bộ pháp danh gia. Cả hai cùng xông xáo cố lấn đòn, nhưng hết sức thận trọng vì chỉ sơ hở một chân tơ kẽ tóc là đủ vong mạng rồi.

Ngót ba trăm hiệp, Lý Tiểu Hoàn nhảy ra khỏi vòng chiến quát :

- Khoan!…

Miêu Thúy Hoa thâu quyền :

- Ngươi muốn gì?

- Ngày hôm nay giao đấu thế đủ rồi, sáng mai tái hội!

- Được lắm, mai y hẹn.

Lý Tiểu Hoàn đích thân báo cáo trận tái đấu ngày mai.

Phàm phép đấu quyền, cước, trận đấu kéo dài tới ba trăm hiệp mà hai đấu thủ vẫn dư sức giao tranh kịch liệt như lúc khởi trận, tức là tài sức đồng đều,

bất phân thắng phụ, thà rằng nghỉ tay về nhà tìm kiếm sơ hở của của đối phương, hoặc tính toán áp dụng các thế khác, may ra lừa nổi địch thủ để đi tới thế. Vì thế Lý Tiều Hoàn quyết định dần trận đấu và được Miêu Thúy Hoa chấp nhận ngay.

Thật ra, không ai bảo ai, nhưng cả hai cùng một ý nghĩ muốn nghỉ tay tìm đấu pháp khác. Dân chúng kéo nhau ra về, bàn tán sôi nổi. Người cho rằng trận đấu ngày mai thế nào cũng lưu huyết vì hai nữ đấu thủ quyết liệt ấy sẽ dùng tới ám khí hại lẫn nhau. Người nói trái lại rằng hai nữ kiệt gia ấy sợ gì ám khí? Họ không thể hại nhau bằng ám khí được vì cả hai cùng trên cấp bực Phương Thế Ngọc, Lôi Lão Hổ và không chênh lệch như trận Thế Ngọc, Tiểu Hoàn. Trận đả lôi đài đã tiến triển vượt mức trung bình.

Về đến Hội quán, Miêu Thúy Hoa về thẳng phòng Thế Ngọc.

Tiểu khách tươi cười hỏi mẹ :

- Hòa hả thân mẫu?

- Ờ, hòa, mai tái đấu. Sao con biết tin lẹ vậy?

- Con nằm mơ thấy hòa. Địch thủ không thi thố nổi đòn độc chớ?

- Không, nhưng mẹ cũng không làm chi nổi nó. Chèn, biến dữ lắm, đáng mặt hảo thủ, chẳng hổ danh con Lý Bá Sơn.

- Không như Lôi Lão Hổ, Nữ Bá Vương quyền cũng hay như cước hả, mẫu thân?

Thúy Hoa cởi hai dây vải quấn cổ tay :

- Ờ, nó đều lắm. Nếu không thì giữ sao được mức cân bình? Sở dĩ con thắng nổi Lão Hổ là vì y không đều. Nhưng đừng quên điều này. Lần thứ nhất con bị trúng Âm Dương cước lần thứ nhì bị Hoàn Long cước như vậy đủ tỏ rằng con còn chưa kinh nghiệm trong lối phóng cước bất ngờ. Ở trận đầu con chỉ phòng vệ khi bị Lão Hổ đá văng xuống đài. Nếu ngọn cước đó hoàn toàn trúng, tất nguy rồi. Trong trận thứ nhì, Lý Tiểu Hoàn căng hẳn tấm vải đề thế cước của nàng sẽ áp dụng để phục thù, con vẫn bị như thường là sao?

Thế Ngọc chăm chú nghe, lắng lặng nhận lời khiển trách.

Miêu Thúy Hoa nói tiếp :

- Mẹ giận lắm… Khổ tâm luyện tập cho con như vậy, đến lúc cần, con áp dụng sai. Tức là con không triệt để chú ý thâu nhận hết kỹ thuật danh gia. Chuyến này mẹ sẽ gửi con lên Thiếu Lâm tự nhờ Chí Thiện sư bá đào luyện thêm và ít nhất phải qua năm lần Mộc Nhân, Mộc Ma (sẽ nói tới đoạn này sau) mới cho hạ sơn. Đã nhận thấy cái kém của con chưa?

Thế Ngọc sợ hãi im lặng quay vào trong tường Thúy Hoa mỉm cười về phòng riêng thay võ phục, nghỉ ngơi. Hôm nào cũng vậy, dân chúng đến Thanh Ba môn đông nghẹt theo dõi trận giao tranh giữa hai nữ anh kiệt tài ba. Luôn trong ba ngày, trận đấu tiếp diễn khốc liệt. Tiểu Hoàn, Thúy Hoa ngang tài đồng sức, bất phân thắng bại.

Hôm thứ ba, Lý Tiểu Hoàn về đến nhà thì đã thấy Lý Bá Sơn, phụ thân nàng, ngồi ở phòng khách, hầm hầm tức giận.

Nàng vội quỳ lạy :

- Chẳng hay phụ thân tới hồi nào, không cho người gọi con về.

Lý Ba Sơn trừng mắt nhìn con gái :

- Ta mới tới đây đã nghe được nhiều chuyện: một người chết, một bàn thờ, một kẻ báo thù không phải đường. Hừ! Ta không ngờ Nữ Bá Vương xử sự kém đến thế!…

Tiểu Hoàn sợ hãi đứng nép sang bên.

Lý Ba Sơn nói tiếp :

- Kẻ thù nằm sờ sờ trước mắt trong Hội quán trong khi con ra sức tranh đấu trên Lôi đài với một kẻ khác để giựt giải gì? Vô địch chăng?

- Thưa, đó là phụ thân Phương Thế Ngọc

- Ta biết, nhưng vì lý do gì các ngươi tranh đấu trên Lôi đài?

- Nàng thách con thượng đài.

Lý Ba Sơn cười ha hả :

- Nghĩa là nó nắm quyền thách con thượng đài để báo thù đứa con sát nhân của nó bị thương!… Trong khi vong hồn kẻ xấu số ngày đêm phảng phất nơi bàn thờ đây chờ được vợ phục thù!… Hà!… hà…

- Ủa! Đó là việc đáng làm, lẽ nào phụ thân nỡ nhiếc móc con như vậy?

Lý Ba Sơn nói gần như quát :

- Một lần nhận lời Phương tiểu tử lên đài, thanh thiên bạch nhật, trước công chúng, đánh bại nó, thừa đủ rồi, nhưng không cần phải chấp nhận đấu với cả mẫu thân nó luôn mấy bữa nay. Vô lý! Nếu toàn thể gia đình nó luân phiên thách đấu cho con mệt dần rồi hạ sát sau, con cũng nhận chăng? Hiện thời thân mẫu tên tiểu tử đòi đấu, mai nay đến lượt anh em nó, liệu con có đủ sức chống chọi không? Con gọi thế là trả thù ư? Trả thù ha tự sát? Bấy lâu nay ta theo giai dịch với hảo hán giang hồ tứ xứ, con chưa định nghĩa nổ hai chữ phục hận sao? Phải sát! Sát bất cứ bằng phương cách gì!… Nghe chưa?

Lý Tiểu Hoàn tái mặt, đâm đầu nhìn xuống đất.

Ba Sơn Lý Hùng nói tiếp :

- Trong trường hợp hiện tại, đối với quan địa phương đã có Thiết Diện Hổ, con không phải e ngại phạm pháp. Tại sao không kéo rốc môn đệ đến san phẳng Hội quán, hạ sát Thế Ngọc, báo mối phu thù trước đã? Ăn thua với mẫu thân nó làm chi, thêm tốn công phí sức? Cơ hội tốt để lỡ rồi, nay con tái động, ý nghĩa của ba chữ “báo phu thù” mất tánh cách nhiệt độ của nó rồi. Thiên hạ sẽ cho con là điên rồ, hành động không đường lối. Sự ngu đần dại dột của con là nguyên do mối giận của ta khi chân ướt chân ráo vừa tới Hàng Châu!

Lý Ba Sơn bực tức đứng phắt dậy đi đi lại lại trong khách phòng như cọp dữ, thỉnh thoảng lại ngừng trước bàn thờ Lôi Lão Hổ, lắc đầu thở dài.

Tiểu Hoàn thay thường phục, ra mời Lý Ba Sơn vào rửa mặt sửa soạn dùng bữa. Hai cho con rượu được một tuần, Ba Sơn điềm đạm hơn hỏi :

- Thân mẫu Phương tiểu tử tên là chi?

- Miêu Thúy Hoa, người Quảng Đông.

- A?… Quyền pháp hay bộ cước thuộc môn phái nào?

- Thiếu Lâm tự.

Lý Hùng gật gù :

- Nếu cha không lầm thì nó là con gái Miêu Hiển, người Miêu ở Việt Tây, Châu Liên Sơn, Nhập Lý Động.

- Có giống người Miêu (Mèo) theo Thiếu Lâm tự, thưa phụ thân? Lý lịch Miêu Hiển thế nào?

- Miêu Hiển là sư đệ của Ngũ Mai, thiền sư bên Bạch Hạc sơn, Tây bắc Vân Nam và Chí Thiện trưởng phái Thiếu Lâm. Họ Miêu lớn tuổi mới theo học nên bản lãnh kém hai người kia khá nhiều. Cha biết Miêu Hiển từ hồi y còn trung niên. Khi đó Thúy Hoa còn nhỏ tuổi. Tuy không thân giao nhưng cũng là chỗ quen biết, lẽ nào nó không nể tình đồng đạo để con nó sát hại Lôi tế tử được? Như vậy là vuốt mặt không nể mũi, khinh thường ta đó.

Nói tới đây Lý Ba Sơn lại đùng đùng nổi giận, truyền bọn tôn đồ thắng ngựa, Lý Tiểu Hoàn băn khoăn :

- Phụ thân đi đâu giờ này?

- Đến Hội quán Quảng Đông quyết hạch tôi Miêu Thúy Hoa và cần sẽ phá tan Hội quán. Lôi Lão Hổ bậy bạ ở đâu khôn biết, riêng đối với ta y lúc nào cũng xử sự quang minh nên ta thương y như con ruột. Thương tay! Nay chỉ còn linh vị kia kìa và hồn oan u uất khôn tan.

Lý Tiểu Hoàn thương cảm ôm mặt khóc nức nở.

Lâm Minh vào báo ngựa đã sẵn sàng.

Lý Ba Sơn nói :

- Ngươi theo ta chỉ đường đến Hội quán.

- Thưa, con không thể đi theo lão sư được e lộ hình tích.

- Bất cứ ai cũng được, ta chỉ cần dẫn đường.

Lâm Minh lui ra lựa hai sư đệ bảo theo dẫn đường lão sư tới Hội quán. Đến nơi, Lý Ba Sơn gọi đích danh Phương Thế Ngọc ra hỏi chuyện. Nhân viên Hội quán vội vào báo với Trần Ngọc Thơ và vợ chồng Phương Đức lúc đó đang bàn tán về vụ tranh đấu với Lý Tiểu Hoàn.

- Thưa có một vị lão hán cưỡi ngựa đến cửa Hội quán gọi Phương công tử ra hỏi tội.

Phương ông giựt mình đánh thót một cái, biến sắc :

- Lại chuyện gì nữa thế này? Tôi biết ngay là còn lôi thôi nhiều!…

Miêu Thúy Hoa nói :

- Việc gì thì cũng sẽ có phương cách giải quyết, phu quân than phiền làm gì.

Nàng bèn hỏi người vào báo :

- Hình dáng lão hán thế nào?

- Thưa thái thái, lão hán chừng ngoài lục tuần, hung hãn lực lưỡng, khỏe mạnh lắm.

- Được, để tôi ra xem chuyện gì.

Thúy Hoa định vào phòng đai nịt thì lại có người vào báo :

- Xin thái thái định đoạt mau lẹ kẻo lão hán vào phá Hội quán bây giờ.

Thấy cấp bách quá, Thúy Hoa đi thẳng ra cửa và nhận ngay ra Lý Ba Sơn. Nàng lo lắng nghĩ thầm: "Nguy rồi! Lão này tới đây gây chuyện tất lôi thôi to. Biết đối đáp thế nào bây giờ! Hãy cư xử lễ độ xem sao đã".

Thúy Hoa cung bái đến tận đất :

- Sư bá giáng lâm có điều chi dạy bảo. Mời người vào Hội quán dùng trà.

Lý Ba Sơn nhận ra đúng là Miêu Thúy Hoa, bèn cười gằn :

- Thúy Hoa! Ngươi bẻm mép xảo trá, xưng hô thúc bá làm chi? Gọi đích danh Lý Ba Sơn có hơn không?

- Sư bá dạy thế nào, đệ tử quả tình không hiểu.

Lý Ba Sơn chỉ mặt Thúy Hoa quát :

- Không tình nghĩa gì với chúng bây. Khi tiểu tử Thế Ngọc hạ sát Lôi Lão Hổ thì có nghĩ gì đến tình nghĩa không? Ba bữa nay mi tận tình tranh đấu với con gái ta, vậy có đếm xỉa gì đến tình đồng đạo võ nghệ không?

- Thưa sư bá, con của đệ tử không biết Lão Hổ là lệnh tế, vả lại khi thượng đài, đường quyền, ngọn cước vô tình, Lão Hổ dùng độc thủ không hạ nổi Thế Ngọc nên mới bị đá tử đó…

- Không nói dài dòng, mi gọi Thế Ngọc ra đây là xong chuyện.

- Sư bá cho đệ tử phân trần đôi lời, dù có thác cũng cam tâm. Sau đó, lệnh nữ thách Thế Ngọc thượng đài báo thù và nàng đã hạ độc thủ khiến con đệ tử trúng trọng thương, thập tử nhất sanh, nếu đệ tử không kịp cấp cứu thì cũng khó lòng toàn mạng…

Lý Ba Sơn ngắt lời :

- Chớ khá dài dòng! Hoặc ngươi, hoặc Thế Ngọc giao đấu cùng ta. Nói thẳng cho ngươi hay, ta tới đây không ngoài mục đích báo thù cho Lão Hổ. Hẹn ngày giờ đi, hoặc đấu ngay bây giờ cũng được.

Tự lượng không phải địch thủ của Lý Ba Sơn, Miêu Thúy Hoa xoay kế hoãn binh :

- Sư bá không tha dù đệ tử đã nói tận tình. Vết thương của Thế Ngọc nặng lắm, nếu người nhất định giao đấu vậy xin chờ cho y lành mạnh đủ sức hẳn hay, lẽ nào sư bá nỡ hạ thủ một kẻ đang bị vết thương hành hạ liệt giường liệt chiếu?

Lý Ba Sơn cười gằn ghê rợn :

- Một, hai, ba tháng ta cũng cho, kẻo lại than phiền rằng ta cố chấp. Trừ phi thăng thiên, độn thổ, hoãn binh để chạy thì không thoát đâu. Hẹn đi!

Ức đến tận cổ, nếu không vì chồng thì Miêu thị quyết liều chiến đánh một trận cùng lắm là chạy chớ sợ gì Lý Ba Sơn? Nhưng trường hợp của nàng khác, không thể liều như thế được. Phải giải quyết vụ này bằng phương pháp khác.

- Thế Ngọc còn đau nhiều, lành vết thương và lại sức cũng mất nhiều thì giờ. Mẹ con đệ tử quyết giữ lời hứa tranh đấu và sẽ không… phụ lòng sư bá. Môn đệ Thiếu Lâm tự chưa bao giờ nói hai lời và không trốn tránh ai bao giờ dù phải thác.

- Khá lắm! Ta mong ngươi không làm hổ danh toàn phái và sẵn lòng chờ…

Dứt lời, Lý Ba Sơn rẽ ngựa về nhà. Miêu Thúy Hoa trở vào hội quán ngồi phịch xuống ghế nghĩ ngợi. Phương ông và Trần Bang trường săn đón hỏi han. Miêu Thúy Hoa nhìn chồng và bạn chồng :

- Bang trường và phu quân nghe rõ chuyện vừa rồi chứ gì? Người đó là thân phụ Lý Tiểu Hoàn tên Lý Hùng tước hiệu Ba Sơn, đệ nhất môn đồ của Bạch Mi đạo nhân bên Tây Khương. Người đó bản lãnh siêu việt, đến đây báo thù cho tế tử.

Phương ông hỏi :

- Chạy không được, hiền thê định cư xử thế nào bây giờ?

Suy nghĩ giây lát, Miêu Thị nói :

- Phu quân chịu khó trông nom cho Thế Ngọc được lành mạnh. Phần thiếp phải thân hành lên Tung Sơn thỉnh sư trưởng Thiếu Lâm tự xuống giải quyết vụ này mới xong.

- Lỡ sư trưởng không nhận lời thì sao?

- Đây là vấn đề danh dự của môn phái lẽ nào Sư trưởng từ chối? Chỉ e rằng người vân du nơi xa thì không biết đâu mà tìm.

- Trong trường hợp ấy hiền thê định làm thế nào?

- Vào Vân Nam thỉnh Ngũ Mai đại sư bá vậy.

Phương ông sửng sốt :

- Vào Vân Nam? Đường xa mấy ngàn dặm rất hiểm nghèo?

- Cũng phải chịu khó lặn lội chớ sao? Phu quân đừng lo thiếp vất vả dặm trường. Xưa kia theo phụ thân phiêu bạt giang hồ thiếp xông pha vất vả quen rồi, chỉ lo công việc tiệm nhà…

- Việc nhà không lo! Đã có Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc thạo việc buôn bán, ta sẽ cho người về hỏi tin tức luôn luôn. Hiền thê mau lẹ trở về kẻo ở nhà không an tâm. Trong khi hiền thê đi vắng, nếu đối phương lại đến gây sự thì làm thế nào?

- Quả quyết chúng không đến đâu. Trừ phi Thế Ngọc bỏ trốn. Người của chúng nhật dạ canh phòng quanh đây rồi.

Trần Ngọc Thơ khẩn khoản :

- Thái thái có muốn đem theo mấy người không, lỡ cần sai bảo, đường trường?

Miêu Thúy Hoa lắc đầu :

- Đem họ theo thêm vướng và chậm trễ hành trình. Chỉ xin Bang trưởng cho xin một con ngựa thật tốt thôi. Mai tôi khởi hành.

Nói đoạn Thúy Hoa vào phòng Thế Ngọc thuật tự sự cho con hay, dặn dò mọi điều cần thiết khi nàng đi vắng.

Tìm dấu kẻ thù, Song hiệp một phen ra
Quan ngoại Dò đường thảo khấu, Càn Long đại phá núi Hổ Đầu

Nói về Song hiệp Lã Mai Nương, Cam Tử Long khi rời khỏi Tần gia trang ra khỏi đất Lạc Dương, bèn qua Bảo Định, Thiên Tân vào Bắc Kinh du ngoạn theo lời Thiên Bôi Tử Ngũ Bạch Đường hỏi thăm đến Thủy Tiên lầu, nơi mà trước đây bằng hữu của họ Ngũ là Lý Phúc Vĩnh gặp Tăng Tòng Hổ qua lại chè chén.

Thủy Tiên lầu là một trong những đại tửu lầu ở khu doanh thương thành Bắc Kinh, nên tuy chốn kinh kỳ rộng lớn, người ta chỉ Song hiệp đến Huy Quang lộ. Tới đây, Thủy Tiên lầu sừng sững đồ sộ với ba tầng lầu, choán cả một khu rộng lớn ngay đầu lộ.

Lã Mai Nương hỏi Cam Tử Long :

- Vào đây trọ chớ, sư huynh?

- Trọ đây may ra lân la thăm dò được hành tung Tăng tặc đồ thì hay quá. Từ ngày hạ sơn tới nay thấm thoát đã năm rưỡi trời rồi, mất bao công trình phiêu bạt mà kẻ thù đã bặt dạng. Nhiều lúc, ngu huynh tưởng như nó đã chết mất xác đâu rồi.

- Trung Quốc đất rộng người nhiều, chúng ta tìm họ Tăng quả là một việc

rất khó khăn, nhất là sau trên mười năm trời đằng đẵng. Hiện thời biết rằng trước kia y qua lại nơi đây kể cũng là may mắn lắm rồi. Chỉ rối, gỡ lần lần vậy.

Song hiệp xuống ngựa vào tửu lầu, lựa một thồi trong góc kín đáo ngồi.

Lần đầu tiên Mai Nương, Tử Long đặt chân tới một đại đô mà người qua kẻ lại, y phục sang trọng, dáng dấp phong nhã hào hoa.

Mai Nương nói :

- Lạc Dương thành đã đẹp và rộng lớn nhưng so với đất Kinh kỳ quả còn kém xa.

Tử Long gật đầu mỉm cười :

- Chúng ta là dân sơn cước lạc lõng tới Bồng Lai hạ giới, đất gái lịch trai thanh, y phục lụa là sang trọng.

- Không cứ, sư huynh coi kìa, ngoài người Hán, còn có người Mãn, Mông qua lại, y phục gọn ghẽ, đeo võ khí kè kè bên mình. Hình như họ cùng là những kẻ từ xa qua đây như chúng ta, vậy anh em ta đây cũng đâu phải là khách tha phương cô độc?

Tửu bảo đến lãnh món ăn, Tử Long nhường Mai Nương gọi món… thứ ghi trong thư… kiểu Bắc Kinh và hồ rượu ngon. Thấy tửu bảo diện mạo sáng sủa hiền lành, Tử Long mỉm cười lấy cảm tình :

- Này, tôi còn trọ đây mấy ngày, đại ca cho biết tên để tiện nói chuyện?

Tửu bảo thấy khách hàng bình dân, dễ dãi khác hẳn với những vị đại quan, đại thương gia thường qua lại Thủy Tiên lầu, bèn lễ phép trả lời.

- Thưa thiếu gia, con là Trương Thành, làm việc nguyên trên lầu này được mười năm rồi. Thiếu gia cần gì cứ gọi A Lục thì ai cũng biết. Con là thứ sáu trong nhà.

- Được lắm, cần gì tôi sẽ gọi A Lục nhé. Giờ đây, cho ăn đi, đói bụng quá rồi.

Chờ A Lục đi khỏi, Mai Nương nói :

- A Lục ở đây mười năm rồi, tất phải quên nhiều khách hàng. May ra hỏi thăm được.

- Chính vì thấy y đứng tuổi nên ngu huynh mới làm quen, chẳng ngoài mục đích thăm dò.

Lát sau A Lục đem rượu và món ăn lên bày ra thồi, Cam Tử Long cầm hồ rượu mở nắp ngửi. A Lục vội nói :

- Thưa thiếu gia, thứ Hồng đào tửu này nổi tiếng nhất Bắc Kinh và chỉ riêng bổn lầu mới có thứ thiệt của dòng họ Lý gia cất lâu năm. Bởi lẽ ấy, khách hàng qua lại nơi bổn lầu, vị nào cũng đòi uống nguyên thứ bảo tửu này.

Tử Long gật gù đưa hồ rượu cho Mai Nương :

- Phải rồi, đích thứ Hồng đào tửu này, ông bạn đứng tuổi của chúng ta thường ca tụng được uống luôn tại Thủy Tiên lầu. Hương đượm ngọt giọng tệ!

A Lục thấy Tử Long nói vậy liền hỏi :

- Thưa thiếu gia, trừ các quý khách thường qua lại lầu Nhĩ hay dưới nhà, còn vị nào đã qua lầu ba thì con nhớ và biết tên hầu hết. Chẳng hay người quen biết của thiếu gia hình dáng thế nào?

Tử Long nói :

- Lực lưỡng, trạc ngoại tứ tuần, da đen sần sùi, râu quai nón, dáng điệu võ biền.

A Lục rót rượu mời hai người, nét mặt dáng suy nghĩ, đứng hầu kế bên. Tử Long mời Mai Nương nhấp ly rượu, khà một tiếng khen ngon rồi hỏi A Lục :

- Đại ca có nhớ người đó không?

- Thưa, vị quí khách ấy họ gì ạ?

Tử Long không muốn nói hẳn tên :

- Người ấy họ Tăng.

A Lục nghĩ thầm: “Gớm, hai vị quí khách trang nhã thế này mà sao quen với ông bạn diện mạo xấu xí đến như vậy!”

Nghĩ đoạn, A Lục nói :

- Con nhớ một vị khách quan diện mạo đúng như vậy, cách đây năm sáu

năm, thường ngày tới lầu này uống rượu với các bạn, nhưng không phải họ Tăng.

Tử Long mừng thầm hỏi dựa :

- Phải rồi, bằng hữu của tôi trong thời gian đó thường qua lại Bắc Kinh.

A Lục lắc đầu :

- Nếu qua lại thì chắc không phải rồi, người này thường ngày cùng các bạn đến đây uống rượu suốt trong một năm như vậy tức là phải ở hẳn Bắc Kinh.

Tử Long nhìn A Lục :

- Có lẽ y ở hẳn Bắc Kinh vì tôi không nhớ rõ năm hay sáu năm.

- Thưa thiếu gia, nếu là người ấy thì đúng sáu năm, con nhớ rõ ràng. Suốt trên một năm trời, vị ấy đến bổn lầu uống Hồng đào mỹ tửu nhưng không bao giờ đi một mình.

Tử Long làm ra dáng thạo và tự nhiên đoán già đoán non :

- Ông bạn tôi hay đi với các vị hảo hán võ dũng.

A Lục lắc đầu :

- Thưa không. Chắc lại lầm rồi, vị đại hán ấy trang phục rất sang trọng, cùng đi với các bạn cũng hết sức cao sang, đúng thời trang. Về phương diện võ dòng thì không biết được vì người nào trông cũng mạnh khỏe.

- Phải người ấy họ Tăng không?

- Con không bao giờ được nghe các vị khách quan ấy nói chuyện. Mỗi khi gọi thực vật cần dùng xong, các vị ấy bảo con ra khỏi phòng, chừng nào cần mới gọi vào, khi con vào họ im lặng. Những việc tương tự xảy ra rất thường nên con không hề để ý.

- Những năm về sau này, người ấy có trở lại Thủy Tiên lầu nữa không?

Suy nghĩ giây lát, A Lục đáp :

- Bẵng hẳn đi một năm không thấy gì, về sau người ấy có trở lại đây với một vài người bạn luôn trong vài ba ngày rồi lại bẵng đi có khi nửa năm, hơn nửa năm, hoặc mươi tháng mới lại xuất hiện.

- Cho đến bây giờ cũng vẫn vậy ư?

- Dạ. Nhưng hai năm về sau này không hiểu vì lẽ gì vị ấy cạo bộ râu quai nón sùm sòe đi rồi. Để râu mặt đã dữ, bỏ râu còn dữ hơn. Tuy vậy, tâm tánh hào sảng lắm, không đến nỗi nào.

Muốn tránh cho A Lục khỏi bép xép, Tử Long nói :

- Lầm rồi, không phải người đó. Ông bạn tôi để râu như thường. À, đại ca có biết người nào tên Lý Phúc Vĩnh không?

A Lục không do dự :

- Thưa có, Lý Phúc Vĩnh là một trong những tiêu sư có phiêu cuộc trong thành Bắc Kinh.

- Y ở đâu?

- Phiêu cuộc hình như ở… Bích Cung Cái. Trước kia Lý tiêu sư cũng hay lại Thủy Tiên lầu uống rượu. Từ ngày mở thêm hai chi nhánh ở đâu đó thì chỉ khi nào có dịp qua Bắc Kinh mới đến bổn lầu thôi. Cách đây độ chừng hai tháng, tiêu sư có về Bắc Kinh.

- Bích Cung Cái có gần đây không?

- Thưa ở lối Bình Tây Môn, nhưng đường sá Bắc Kinh như mắc cửi. Nhị vị muốn đến đó nên đi kiệu sẽ khỏi mất công tìm đường.

Ăn xong, Song hiệp ngồi chơi uống trà ngắm cảnh Bắc Kinh chi dạ hồi lâu mới về phòng.

Tử Long hỏi Mai Nương :

- Sư muội suy luận về các tin tức của A Lục vừa nói thế nào?

- Chắc là Tăng Tòng Hổ. Có lẽ y kiếm ăn vùng này nên thỉnh thoảng ghé Bắc Kinh cùng đồng bọn ăn xài rồi lại đi. Việc chúng trang phục không đáng kể, vì chúng phải hóa trang để che đậy bộ mặt cường đạo đi chớ. Sư huynh có nhớ Ngũ Bạch Đường hôm ăn khánh hỉ ở Tần gia trang đã nói về sào huyệt của Tăng tặc không?

- Có chớ. Theo lời quái khách họ Ngũ thì tám năm về trước y lập căn cứ ở Hổ Đầu sơn thuộc Phong Linh huyện, tỉnh Nhiệt Hà, ngoài cửa Quan.

- Từ Bắc Kinh lên Quan ngoại không bao xa, biết đâu Tăng tặc đạo không trở lại quán trú tại Hổ Đầu sơn hành động trong hai vùng Quan nội và Quan

ngoại? Có thế y mới qua lại Bắc Kinh dễ dàng. Sư huynh nghĩ phải không?

Cam Tử Long gật đầu :

- Hỏi sư muội xem có hợp ý không đó thôi, ngu huynh cũng nghĩ như vậy. Quái khách Ngũ Bạch Đường đã giới thiệu Lý Phúc Vĩnh, chúng ta thử tìm gặp y xem có biết được tin tức gì mới hơn không, rồi sẽ liệu sau.

Lã Mai Nương khen phải.

Hôm sau, Mai Nương và Tử Long gọi hai cỗ kiệu ngã giá đến Bình Tây Môn tìm phiêu cuộc Lý Phúc Vĩnh. Đến nơi Tử Long xưng danh hỏi thăm Lý tiêu sư.

Viên tài phú tưởng khách hạng sang trọng, xoắn suýt mời chào khiến Tử Long phì cười giải thích :

- Tôi là bạn của Thiên Bôi Tử Ngũ Bạc Đường, muốn gặp Lý tiêu sư có chút việc riêng. Chẳng hay tiêu sư có nhà không?

Lúc bấy giờ tài phú mới nghe ra, nhìn lại thấy Tử Long đeo kè kè thanh trường kiếm bên mình, dáng điệu kiêu hùng bèn đáp :

- Xin lỗi thiếu gia, tôi tưởng thiếu gia và nương tử cần tiêu sư hộ vệ. Mấy năm nay chủ nhân tôi mở thêm chi nhánh ở Trương Gia Khẩu và ở luôn trên đó điều khiển, một năm về vài ba lần thôi và hiện thời không có ở nhà.

- Phiêu cuộc trên Trương Gia Khẩu tên gì, ở đường nào?

Viên tài phú chỉ tấm biển treo dọc trên mé tường gần đường :

- Thưa, cùng một tên “Lý Gia Phiêu Cuộc” ở ngay khúc giữa Sơn Thần lộ.

Cam, Lã cám ơn, rồi thuê xe ra ngã Bắc Môn để luôn tiện thăm các ngôi cổ mộ Minh triều. Khu lăng tẩm này là cả một công trình kiến trúc mỹ thuật. Lã Mai Nương được Tử Long giảng giải sơ lược công nghiệp của hai mươi mốt đời Minh đế gồm hai trăm chín mươi sáu năm kể từ Thái Tổ Hồng Võ lập quốc đến Sùng Trinh. Song hiệp la cà xem tỉ mỉ đã mắt hiếu kỳ rồi mới thong thả trở ra, cùng vào Tiêu Tương điếm ăn uống.

Mấy hôm sau, Cam, Lã rời Bắc Kinh, ra lối Trấn Biên môn đi Trương Gia Khẩu.

Trương Gia Khẩu giáp với Vạn Lý Trường Thành là một trong những cửa

ải địa đầu thành cao, hào sâu kiên cố bội phần. Nơi đây, dân chúng trà trộn ba giống người Hán, Mãn, Mông. Những đoàn khách thương Mông Cổ đầu đội mũ lông, áo da, ủng da, đoản đao gài đai lưng, tải hàng hóa buôn từ Trương Gia Khẩu ra khỏi cổng thành. Họ không dùng ngựa thồ như người Hán, Mãn mà dùng toàn giống lạc đà một bướu cao lênh khênh. Lúc đó một đoàn người ngựa thồ hàng đi tới.

Song hiệp gò ngựa đứng sang bên, nhường lối cho đoàn khách thương đi qua. Mai Nương đếm đúng bảy mươi hai thồ hàng. Bốn vị tiêu sư, hai Hán, hai Mông. Họ cưỡi bốn con tuấn mã cực kiêu hùng. Thấy đôi nam nữ thanh niên gò ngựa đứng nhìn, bốn vị tiêu sư dùng tiếng Mông Cổ xì xồ nói với nhau những gì không hiểu và đăm đăm ngó hai người.

Mai Nương bảo Tử Long :

- Vào thành đi sư huynh. Bốn tiêu sư có lẽ nghi ngờ chúng ta là bọn Hướng Mã.

Lục lâm cường đạo thường phải đồng bọn cải trang, trà trộn với dân chúng để dò thám ngày giờ, đường lối tải hàng và tên Bảo tiêu cuộc, số tiêu sư áp tải, để dự bị đón đường chận đánh cướp hàng cho dễ dàng. Bọn dò đường không cần phải là đồng bọn với lục lâm. Họ có tổ chức riêng, giao dịch với các sơn trại trong vùng và phi báo cho các Đại vương chặn đường cướp thồ hàng ngoài vùng sơn trại sào huyệt của chúng.

Lối tổ chức này có từ đời Bắc Tông và chỉ riêng trong địa hạt Sơn Đông, do những tay giang hồ hắc đạo người Sơn Đông đảm nhiệm. Bởi vậy mới thành tên "SƠN ĐÔNG HƯỚNG MÃ". Sau đó, các Hướng Mã lan tràn ra hai tỉnh Trực Lệ và Hà Bắc. Bọn Hướng Mã lúc đó không hẳn phải là người Sơn Đông, nhưng thiên hạ quen miệng gọi luôn những tay chỉ điểm cho lục lâm cường đạo là Sơn Đông Hướng Mã.

Không phải bất cứ người nào cũng hành nổi nghề Hướng Mã. Họ phải giỏi võ nghệ, tinh tường, giao dịch rộng với mọi người và nhất là trong giới giang hồ hắc đạo, thông thạo đủ các thứ tiếng lóng mà giới này thường dùng khi "làm việc".

Nhiều khi họ bày mưu lập kế cho bọn lục lâm hành động nữa. Họ đánh giá đoàn thồ hàng để ăn bách phần, thường lấy từ mười đến hai chục phần trăm và lấy tiền trước. Họ "hướng" Đại vương sơn trại đến địa điểm tốt, núp trong rừng hay sau các mô đá trong khe núi, chờ phục kích. Viên chỉ huy ước lượng các thồ hàng như tay Hướng Mã đã phi báo.

Theo lệ, viên chỉ huy trả tiền ngay tại chỗ cho y. Tới đây, nhiệm vụ hướng dẫn, chỉ điểm của Hướng Mã đã xong. Y đi thẳng không cần ngó lại xem trận phục kích có đem lại kết quả hay không. Mặc hai bên giao chiến, mạnh ai nấy được. Nhưng không phải vụ nào cũng xong xuôi dễ như thế đâu. Bọn lục lâm nghe danh tiêu sư mới dám nhận lời đánh hay không đánh. Nếu gặp phải tay Bảo tiêu kiệt hiệt, danh tiếng lẫy lừng thì dù món hàng trị giá "ngon" biết mấy, chúng cũng từ chối như thường, mời Hướng Mã đi "ăn khách" khác.

Biết vậy, Hướng Mã tính toán hẳn hoi chứ không hướng dẫn liều, mất công. Họ biết tài nghệ, biết lực lượng của từng người, từng toán lục lâm một mới dẫn hàng. Nhiều khi có những đoàn thồ hàng cực giá trị, có bách phần lên cao, nhưng Hướng Mã đành khoanh tay nhìn với cặp mắt của khách bàng quan, chỉ vì Tiêu sư áp tải chuyến thồ ấy là một tay công phu điêu luyện, võ công tuyệt vời, danh trấn nội vùng, không một toán lục lâm đại đạo nào dám trêu chọc. Khốn nỗi, không phải Tiêu sư nào cũng vậy. Thực tài hiếm là hư danh rất nhiều. Đó là thói thường của đời người bất cứ cổ, kim.

Mai Nương, Tử Long vào thành, trời còn sớm, bèn hỏi thăm đến Sơn Thần lộ tìm "Phúc Vĩnh Phiêu Cục".

Chủ phiêu cuộc là Lý Phúc Vĩnh đã được Thiên Bôi Tử Bạch Ngũ Đường giới thiệu Cam, Lã đến đây và cũng đã từng nghe danh đôi danh tài Nam Nữ này nên tiếp đãi rất niềm nở. Lý Phúc Vĩnh liền giới thiệu hai vị tiêu sư của mình là Hứa Chuẩn, Tưởng Nguyên Sơn cùng Mai Nương và Tử Long.

Qua câu chuyện hỏi chào, Tử Long thăm dò tin tức của Tăng Tòng Hổ.

Lý Phúc Vĩnh ngạc nhiên, suy nghĩ muốn tìm trong trí nhớ xem gã ấy là ai, rồi hỏi lại :

- Cam hiệp có biết tên y không? Vì nghề nghiệp tôi có biết một số khá

đông nhân vật hắc đạo ấy, nhưng không nhớ hẳn tên chung.

- Trước đây năm, sáu năm gì đó, tiên sinh cùng Ngũ anh hùng uống rượu tại Thủy Tiên lầu ở Bắc Kinh, đã từng gặp gã. Tiên sinh nhớ ra chưa?

Lý Phúc Vĩnh vỗ trán, gật đầu :

- A! Nhớ ra rồi. Hồi đó tôi chưa lập phiêu cuộc ở đây. Phải, Ngũ đại ca chỉ mặt y cho tôi, trái lại tôi biết tên và hành động của y trong khu vực bảo phiêu của tôi, Tăng Tòng Hổ, phải không?

- Chính phải.

- Thời gian ấy, họ Tăng có đi lại trong khu vực Bắc Hà, nhưng thật ra y hoạt động ở ngoài cửa Quan và vùng căn cứ của bọn tặc đạo lục lâm chiếm cứ Hổ Đầu sơn, một nơi thiên hiểm. Thấy Tòng Hổ qua lại đất Bắc Hà, tôi đã tưởng y ngấm ngầm nhúng tay vào các vụ cướp hàng hóa có bảo tiêu trong Quan nội. Thật ra không phải thế. Tôi gặp y tới bốn, năm lần uống rượu ở Thủy Tiên lầu cùng mấy bằng hữu y phục chỉnh tề, sang trọng. Nếu không biết rõ như tôi, tất không một ai có thể ngờ được rằng gã là một tên đại đạo nghiễm nhiên ăn uống tại nơi kinh kỳ, chuyện trò nhàn nhã như một phú gia hay một quan nhân vậy.

Lã Mai Nương hỏi :

- Trong thời gian ấy, tại Bắc Kinh có xảy ra vụ sát nhân đoạt của nào lớn không?

Lý Phúc Vĩnh suy nghĩ giây lát :

- Không. Chắc chắn không. Tôi cũng đã yên trí thế nào Tăng Tòng Hổ cũng âm mưu hành động "làm một chuyến" lớn. Nhưng trái lại, tuyệt nhiên không xảy ra vụ án nào cả.

- Thưa tiên sinh, mấy năm sau này thì sao?

- Từ ngày lập chi nhánh phiêu cuộc tại đây, tôi bận điều khiển công việc bảo tiêu tại Trương Gia Khẩu thỉnh thoảng mới về Bắc Kinh và cũng không bao giờ gặp tên tặc đạo ấy nữa. Y đã hoàn lương chăng? Hay đi nơi khác? Tôi không dám nói chắc.

Cam Tử Long hỏi :

- Theo ý tiên sinh, muốn kiếm gã bây giờ cần hành động thế nào?

- Bọn lục lâm Hổ Đầu sơn hãy còn tại chỗ, không gì hơn là nhị vị nên đến đó một phen cho đích xác rồi sẽ hay sau. Hiềm vì Hổ Đầu sơn là nơi thiên hiểm, bọn đại đạo ở đó khá mạnh mẽ. Quan quân đã kéo tới tiễu trừ hai ba lần đều bị thất bại. Nhị vị nên chuẩn bị cẩn thận trước khi hành động.

Cam Tử Long gật đầu, mỉm cười :

- Dạ, dĩ nhiên phải chuẩn bị trước khi vào miệng cọp. Vị trí Hổ Đầu sơn thế nào?

Lý Phúc Vĩnh lấy giấy, bút họa mấy đường chỉ dẫn cho Song hiệp :

- Núi Hổ Đầu thuộc Phong Linh huyện, ở phía Tây bắc hình như cách huyện đó chừng hai trăm dặm, giáp giới hai tỉnh Nhiệt Hà, Sát Cáp Nhĩ, giữa quãng rừng núi chập chùng.

- Hiểm tuấn quá như vậy, bọn giặc Hổ Đầu sống bằng cách nào?

- Người ta nói rằng có hai con đường độc đạo chạy vắt qua mặt tiền và mặt hậu Hổ Đầu sơn. Sự thông thương giữa hai tỉnh Nhiệt Hà, Sát Cáp Nhĩ đều do hai đại lộ ấy. Như vậy, Hổ Đầu sơn thiên hiểm và lợi thế nên bọn lục lâm mới lấy đó làm căn cứ địa.

- Từ Vạn Lý Trường Thành ra Phong Linh huyện, lối nào tiện hơn?

- Có hai lối đi bằng nhau. Từ Sơn Hải quan theo ngả tay tả. Từ Trương Gia Khẩu theo ngả tay hữu. Dĩ nhiên nhị vị hiện thời ở đây, đi lối Trương Gia gần hơn. Nhị vị có gấp không?

Cam Tử Long nói :

- Sớm ngày nào hay ngày ấy.

Lý Phúc Vĩnh hỏi Hứa Chuẩn :

- Bốc Đề Nhĩ theo đoàn áp tải đi Đại Đồng được mấy bữa rồi nhỉ?

Họ Hứa đáp :

- Năm hôm rồi, có lẽ chỉ một hai ngày nữa sẽ về tới đây.

Lý Phúc Vĩnh nói với Cam, Lã :

- Nếu nhị vị chờ được, tôi sẽ cho Bốc Đề Nhĩ, một thủ hả người Mãn khỏe mạnh, lanh lẹ. Y rất thuộc vùng Hổ Đầu, nhị vị sẽ đỡ mất công dò hỏi.

Cam Tử Long cả mừng :

- Ơn ấy chúng tôi không bao giờ quên.

- Anh em hồ hải chúng tôi giúp nhau được phần nào hay phần nấy, Cam hiệp cứ tự nhiên. Nhị vị có nói được tiếng Mãn tộc không?

- Tôi bập bẹ được vài tiếng cần thiết, nhưng Lã sư muội nói thạo y hệt người Mãn.

- Thế thì hay lắm, vì Bốc Đề Nhĩ không nói được Bạch thoại.

Song hiệp đứng lên từ tạ, Lý Phúc Vĩnh nói :

- Đáng lẽ tôi lưu khách, hiềm vì nơi Phiêu cuộc kẻ ra người vào, hàng hóa xô bồ bất tiện. Trương Gia Khẩu có Biên Cương quán ở Bắc Kinh lộ lớn nhất. Thể thức tiện nghi theo lối Kinh sư, nhị vị chờ đây chốc lát, tôi phái người đi lấy phòng. Tối nay chúng ta dùng bữa ở đó.

Cam Tử Long nói :

- Khỏi phiền, chúng tôi tự khắc tìm đến. Cuối giờ Mùi sẽ tái kiến.

Hai người ra khỏi phiêu cuộc, lên ngựa nhằm các nơi đông đúc đi tới. Đến đại lộ Bắc Kinh, Cam, Lã xuống ngựa trước Biên Cương quán, trao cương cho tửu bảo, vác hành lý vào thẳng quán trọ, lấy phòng trên lầu.

Tửu bảo chưa kịp bước thì từ trên lầu, một hòa thượng lực lưỡng vận áo đen đai vải vàng, lưng đeo nón lá úp lên thanh giới đao chuôi nhô lên khỏi vai, theo sau là một người trạc tứ tuần vóc trung bình vận võ phục, bên sườn gài cặp giản, lưng đeo hành lý, cả hai cùng vùn vụt bước hai bực một xuống lầu.

Họ đi gấp quá, gần như chạy, vô ý đến nỗi Mai Nương, Tử Long không lẹ chân tránh kịp thì kẻ đi lên, người đi xuống xô cả vào nhau.

Riêng tên tửu bảo tránh không kịp, bị hòa thượng chạm nhẹ té cồng kềnh xuống mấy bực thang lầu.

Hòa thượng và người kia cũng chẳng buồn ngó lại, rảo bước ra phía quầy hàng.

Mai Nương nổi giận, toan đuổi theo nhưng Tử Long cầm tay giữ lại :

- Thôi, kệ chúng, xô xát nơi tửu lầu ngay vừa lúc tới không tiện.

Nói đoạn, chàng đỡ tửu bảo dậy :

- Có sao không?

Tửu bảo bóp cánh tay tả nhăn nhó :

- Gớm! Tay gì mà cứng như sắt, chạm phải tay còn đau hơn bị té trầy hông. Sư mô gì mà khiếp quá!

Từ đó, Mai Nương và Tử Long có ý dò xem lai lịch và hành động của vị hòa thượng này nên khi Lý Phúc Vĩnh, Tưởng Nguyên Sơn và Hứa Chuẩn đến dự tiệc.

Tử Long đem việc gặp hòa thượng dữ tướng ở thang lầu thuật lại cho ba vị tiêu sư nghe.

Tưởng Nguyên Sơn nói :

- Nhị vị đừng lấy làm lạ. Đạo giới ở Trương Gia Khẩu cũng có nhiều thứ người. Hòa thượng Hán, Mãn, Mông nhan nhản, phần đông đều cao lớn, lực lưỡng, nhất là hai giống người Mãn Châu, Mông Cổ. Thoạt nhìn, ta có cảm tưởng họ hung hãn như đầu đà Hán tộc, thật ra nét mặt dữ tợn nhưng tâm địa rất lành.

Mai Nương lắc đầu :

- Nhưng không phải là trường hợp của gã đầu đà gặp ở thang lầu. Chúng tôi từng thấy hòa thượng Mãn, Mông ở Bắc Kinh, Lư Câu kiều. Diện mạo lầm lì dữ thật, trái lại cặp mắt thật nhân từ, chớ không như cặp kim điểu nhãn của tên hồi nãy.

Cam Tử Long hỏi :

- Trương Gia Khẩu có ngôi đại tự nào khiến quý vị phải chú ý không?

Lý Phúc Vĩnh nhìn hai bạn đồng nghiệp như muốn hỏi ý kiến.

Tiêu sư Hứa Chuẩn đáp :

- Tại địa điểm biên ải này là bốn ngôi thiền viện. Một của người Mãn ở trong thành phía Tây Môn. Một ngôi riêng của người Mông Cổ gần Nam Môn. Ngôi thứ ba của hòa thượng người Hán ở gần chùa Mông, cách nhau bởi một khu đất lớn. Cả ba thiền viện này đều ở nội thành. Cổ kính nhất là ngôi chùa Mông Cổ xây dựng từ Nguyên triều. Sau đó là chùa Hán tộc có từ

thời Minh Thành Tổ. Chùa của Mãn tộc mới nhất, xây từ hồi Thuận Trị vượt biên ải vào Trung Quốc lập nghiệp đế. Ngoài ra còn có một ngôi đại tự nữa ở ngoại thành lối Tây bắc. Tôi chưa tới đó dâng hương bao giờ, nhưng nghe nói chùa ấy cực kỳ rộng lớn oai nghiêm. Các hòa thượng trụ trì bất phân Mãn, Hán, Mông.

Lã Mai Nương vội hỏi :

- Tên thiền viện ấy là gì?

- Thiên Vương tự.

- Cách thành bao xa?

- Hình như năm, bảy dặm, tôi không đủ thì giờ đi chiêm bái nên không rõ lắm, chỉ nghe nói thôi. Tiện nội lễ quanh nội thành được rồi, đi xa phải đưa đón hộ vệ thêm phiền.

Mai Nương đưa mắt nhìn Tử Long. Chàng hỏi :

- Hứa tiên sinh có biết pháp hiệu vị đại hòa thượng Thiên Vương tự không?

Hứa Chuẩn hỏi Tưởng Nguyên Sơn :

- Đại ca thường đi lễ tại Thiền viện đó ư? Bao lâu nay cộng sự với nhau không nghe nói đại ca đi chùa?

Nhìn Cam, Lã, Tưởng Nguyên Sơn nói tiếp :

- Đại hòa thượng Thiên Vương tự thuộc giống Bạch quỷ thật. Nước da trắng hồng như Lã tiểu thư thật hiếm có cho một nam nhi. Dị kỳ hơn nữa là râu tóc y vàng hoe, tròng con ngươi xanh như mắt mèo, mũi dài dị thường. Thân hình cao lớn đặc biệt. Như Cam hiệp đầy nở nang lực lưỡng ít người bì kịp nếu đứng bên cũng chỉ cao đến tai y thôi.

Cam Tử Long hỏi Nguyên Sơn :

- Vị hòa thượng đó đạo hiệu là gì, nói tiếng gì?

- Pháp hiệu là Thiên Cương hòa thượng, nhưng tên ghi sổ danh hạ tại dinh Tổng binh là Lịch Sơn Độ. Vì y dị tướng, dân chúng Trương Gia Khẩu thường gọi y là Bạch quỷ hòa thượng, Hoàng Mao hay Miêu nhãn, Thiên Cương thạo Bạch thoại và Mông Cổ, chữ viết cực tốt.

- Hòa thượng ấy trạc bao nhiêu tuổi?

- Thiên Cương hòa thượng mới ba mươi bảy tuổi, để râu quai nón, nét mặt già dặn như kẻ ngót ngũ tuần.

- Thiên Cương đến trụ trì Thiên Vương tự được bao lâu?

- Tôi không rõ. Lúc trước tôi ở Thiên Tân, lên Trương Gia Khẩu được hơn một năm ở Phiêu cuộc thì gặp Lý đại ca đây. Hai bên hợp tác cho đến nay.

- Một điều đáng chú ý đến Thiên Vương tự là vị đệ nhị hòa thượng phụ trách các Kinh Lễ trong chùa thuộc giống Hắc quỷ.

Cam Tử Long phì cười :

- Nếu thế kể cũng thế gian hãn hữu thật, Bạch, Hắc quỷ trùng phùng trong một đại gia thiền viện, Triệu tổng binh nghi ngờ là phải! Hắc hòa thượng đạo hiệu là gì?

- Hắc Phong hòa thượng Mông Lộ Di. Không biết gốc tích ở đâu nhưng từ Tây Tạng vào Trung Quốc. To ngang, thấp hơn Thiên Cương, xem chừng cũng sức lực lắm. Nực cười một điều là Thiên Cương hòa thượng trắng bao nhiêu thì Hắc Phong đen kịt bấy nhiêu. Từ chân lên tới toàn thân đen như mực, mắt lồi, răng nhe trắng nhởn, nhìn phát khiếp tưởng như quỷ sứ hiện thân. Thiên Cương đến Trương Gia Khẩu hơn bốn năm, tôi mới trông thấy Thiên Cương hòa thượng ra phố mỗi một lần, còn Hắc Phong thì thường gặp.

- Lúc nãy, tôi ngờ tên đầu đà ở trên lầu xuống là người tu hành xứ này nên mới hỏi chuyện về thiền viện, chẳng ngờ được nghe chuyện Thiên Vương tự kể cũng thú.

Tưởng Nguyên Sơn nói :

- Kể đi đã nhiều nơi, tôi nghiệm rằng không xứ nào đạo giới lại nhiều giống người trà trộn như Trương Gia Khẩu. Diện mạo chư tăng phần đông dữ dội, vóc dáng mập mạp khỏe mạnh khiến người ở xa tới không quen mặt, ai nấy đều có cảm tưởng này là xứ sở của đầu đà. Người Mông thì lầm lì, mặt lạnh như tiền. Người Mãn thì nham hiểm, ác. Nếu chỉ xét riêng vẻ bề ngoài tất sai hết. Tiếp xúc với giới tăng đạo trong nội thành, tôi nhận thấy họ đạo hạnh rất cao, đáng kính lắm.

Lã Mai Nương nói :

- Tiêu sư suy luận như vậy cũng phải, nhưng còn có một lý do nữa khiến bọn đầu đà tồn tại hết thế hệ này qua thế hệ kia.

- Sao vậy?

- Dễ hiểu lắm. Trung Quốc rộng mênh mông, thiền viện, am miếu nhan nhản, mạnh ai nấy tu. Đạo giáo được toàn dân tôn trọng, tuy thiền môn có quy chế hẳn hoi, nhưng các cấp trên dưới không đủ phương tiện kiểm soát khắp mọi nơi, thành thử mỗi thiền viện là một giang sơn riêng biệt mà vị sư trưởng trụ trì điều khiển theo lề lối riêng mình. Vị sư trưởng nào đạo hạnh cao siêu, lựa chọn cẩn thận các tăng, tiểu thế phát, ngôi chùa ấy không hổ danh thiền tự. Trái lại, một tên đạo tặc đội lốt thiền y, thâu nạp đồ đảng, dùng chốn thiền môn làm căn cứ cho tiện bề hành động, dĩ nhiên thiền viện dù là cổ tự hữu danh biết mấy cũng thành nguy hiểm cho dân chúng địa phương.

Nói tới đây, Lã Mai Nương thuật vụ Pháp Quang hạ sát Huệ Tĩnh thiền sư, chiếm đoạt chùa Thiên Sơn bên Túc Kỳ Châu cho hai vị tiêu sư nghe.

Lý Phúc Vĩnh nói với Song hiệp :

- Nhân dịp qua Trương Gia Khẩu, nhị vị nên dâng hương Thiên Vương tự thăm thử một phen.

Cam Tử Long đáp :

- Chúng tôi ra Quan ngoại trước cần tìm Tăng Tòng Hổ, sau đó mới tính chuyện thăm Thiên Vương tự.

- Cam hiệp có thể cho tôi biết lý do muốn gặp Tăng Tòng Hổ không?

Tử Long đem việc Tăng tặc đạo mượn tiếng thách đầu võ, phục kích hạ sát lão anh hùng Cam Trường Mâu trong Tần Lĩnh sơn thuật rõ ràng cho hai tiêu sư nghe.

Lý, Hứa, Tưởng bùi ngùi thương cảm và giận thay tên tặc đồ hèn nhát.

Tới gần trưa hôm sau, Lý Phúc Vĩnh dẫn Bốc Đề Nhĩ đến giới thiệu Tử Long để dẫn đường thám thính Hổ Đầu sơn

Hổ Đầu sơn cây cối um tùm ở giữa dãy núi ngăn đôi hai tỉnh Nhiệt Hà, Sát Cáp Nhĩ ngoài cửa Quan. Ngọn núi ấy không những là nơi thiên hiểm mà còn là căn cứ địa thuận lợi cho bọn lục lâm cường đạo nhan nhản khắp nơi thời tàn Minh và Thanh triều.

Đại vương chiếm cứ Hổ Đầu sơn họ Sử tên Đại Toàn, đồ đệ của võ sư lợi hại Mông Cổ, giống người Đạt Đất ở An Đài Sơn, tên là Cát Đạt. Thầy nào trò nấy, Sử Đại Toàn tánh tình hung dữ, sức khỏe, tài nghệ hay, muốn giàu có bằng nghề tắt nên trở thành tay độc cước đại đạo chuyên "làm ăn" ở vùng biên giới Mãn, Mông thuộc phần đất Mông Cổ, xuất hiện bất kỳ, nổi danh trong giới lục lâm là Thần Sơn. Lần lần, y tụ tập được nhiều bè đảng, tính đến việc lập căn cứ, sơn trại. Sau một thời gian thăm dò, Sử Đại Toàn kéo đồng bọn vào Mãn Châu chiếm cứ Hổ Đầu sơn lập doanh trại kiên cố.

Thần Sơn Sử Đại Toàn quen sử dụng một lá chắn bằng đồng, nơi cầm có một mũi nhọn, tay hữu cầm cây đồng giản bốn cạnh. Chiếc lá chắn bằng đồng có mũi nhọn mới lợi hại ghê gớm. Thường ra, người ta dùng lá chắn để gạt đỡ đòn địch và trả đòn bằng khí giới cầm tay hữu. Nhưng với mũi nhọn ở vành lá chắn đồng, Sử Đại Toàn có thể bất ngờ vừa đỡ, vừa quật trái mũi nhọn vào địch thủ như thường.

Lập sơn trại trên Hổ Đầu sơn được hai năm, Sử Đại Toàn thâu dụng ba lục lâm hữu danh. Một người Hán tộc là Đặng Cửu Bá, đại đạo gốc ở Thái Nguyên phủ, tỉnh Sơn Tây, tước hiệu Thạch Đầu Quỷ. Họ Đặng thấp không đầy bốn thước, cổ to vai rộng, tay chân ngắn nhưng nở nang dị thường, toàn thân lông lá xồm xoàm như thủy ngưu, trái lại đầu nhẵn trụi bóng loáng không có lấy một sợi tóc.

Không hiểu Thạch Đầu Quỷ Đặng Cửu Bá tập luyện "Thủ Công Pháp" từ hồi nào và ở đâu, nhưng mỗi khi lâm trận, y bất chợt phóng toàn thân đầu đi trước húc mạnh vào ngực, bụng đối phương. Sức húc của y mạnh như sức trâu điên, địch thủ trúng đòn thường nghẹt hơi chết ngất. Đặng Cửu Bá chỉ có việc hạ đồng nhân là môn võ khí y quen dùng kết quả tánh mạng của kẻ địch.

Trông họ Đặng tập luyện "Thủ Công Pháp" trên võ sảnh mới lạ kỳ. Y

đứng vào giữa những túi cát to lớn nặng ít nhất cũng một tạ, quay cuồng húc lia lịa tứ phía, quật đầu sang tả, sang hữu, húc tiền, húc hậu, hai tay chắp sau lưng, y hệt một con trâu hung hăng.

Cũng vì Đặng Cửu Bá diện mạo dữ tợn lại có cái đầu đặc biệt ấy nên nổi danh trong bọn lục lâm với tước hiệu Thạch Đầu Quỷ, kể cũng xứng đáng vậy.

Hai người nữa gốc Mông Cổ, thuộc dòng Chuẫn Khất Nhĩ. Người thứ nhất tên Thiết Mộc Can, lực lưỡng, quen sử dụng độc chùy dũng mãnh vô cùng.

Thiết Mộc Can mắt một mí, sắc như dao, tròng mắt vàng tựa đồng thau. Y nhìn được rất xa, đêm cũng như ngày nên thành tước hiệu Kim Điêu Nhãn.

Người thứ hai tên Thành Man Đô, mặt đỏ nhừ, có tài chạy nhanh như ngựa, bắt đuôi ngựa phóng mình lên lưng ngựa không yên cương, múa thiết xích xung đột dữ dội. Người đồng chủng gọi Thành Man Đô là Xích Mã.

Đại vương Hổ Đầu sơn Sử Đại Toàn là anh đồng phụ dị mẫu với vợ Bành Khoát Hải bị Song hiệp Cam Tử Long, Lã Mai Nương giúp hai mẹ con Cầm Đại Nương hỏa thiêu trọn ổ bên Hoa Châu trước.

Hôm đó vợ Bành Khoát Hải là Sử Huyền Cô cùng con gái là Bành Thúy Linh ra ngoài cửa Quan thăm Sử Đại Toàn. Bởi vậy mới thoát tay mẹ con Cầm Đại Nương và Song hiệp. Ít lâu sau, Sử Huyền Cô và Bành Thúy Linh về Hóa Châu không ngờ khi tới nơi thì Bành gia ổ chỉ còn là đống tro tàn. Mấy tên trang đinh chạy thoát còn lẫn quẩn quanh vùng, gặp chủ mẫu bèn thuật lại trận đánh chỉ cho xem lưu bút của Song hiệp và mẹ con họ Cầm ghi trên vách tường.

Sử Huyền Cô, Bàng Thúy Linh không biết làm thế nào, đành trở ra Quan ngoại lên Hổ Đầu sơn kêu khóc nương nhờ Sử Đại Toàn. Đại vương núi Hổ Đầu bảo em và cháu gái :

- Cơ sự đã là như vậy, hiền muội cùng điệt nữ hãy chịu khó ở lại đây, sau này sẽ có dịp báo thù, thiên hạ mênh mông biết tìm kẻ địch nơi nào bây giờ?

Trước khi mẹ con Sử Huyền Cô lên Hổ Đầu sơn, Tăng Tòng Hổ bỏ đi nơi khác đã lâu rồi. Sử Đại Toàn quen Tăng tặc đạo không phải không có nguyên

do.

Nguyên lúc họ Sử bỏ biên giới Mông Cổ và Mãn Châu chăm chú lập căn cứ thì gặp Tăng Tòng Hổ. Nhờ sự chỉ dẫn của tên này, Đại Toàn mới biết Hổ Đầu sơn lập thành căn cứ theo ý muốn. Trong thời gian ấy, họ Tăng hoành hành ở khu vực phía Đông nam Nhiệt Hà gần Sơn Hải quan nên Đại Toàn mới về Hổ Đầu sơn cùng ở.

Tòng Hổ nhận lời, lúc đi lúc ở bất thường. Phần vị y lo dòng dõi Cam Trường Mâu báo thu, phần vi y ưa lưu động nay tung hoành nơi này. Mai vùng vẫy nơi khác để "kiếm ăn" đỡ lo hơn lập sơn trại chiêu nạp đồng đẳng nhiều điều bó buộc. Tăng Tòng Hổ không ở chỗ nào nhất định.

Tuy vậy, sau khi Sử Đại Toàn thiết lập Hổ Đầu sơn trại, Tòng Hổ vẫn thường qua tại trú ngụ lúc năm bữa, nửa tháng, lúc vài tháng rồi đi biệt lâu lâu mới trở lại không chừng, như thế suốt trong mấy năm trời. Đó là thời gian mà Ngũ Bạch Đường và Lý Phúc Vĩnh gặp Tăng Tòng Hổ tại Thủy Tiên lầu Bắc Kinh.

Ra khỏi ải Trương Gia Khẩu, Song hiệp và Bóc Đề Nhĩ đi vào địa phận Nhiệt Hà.

Thật ra hai tỉnh Nhiệt Hà, Sát Cáp Nhĩ cũng như Ninh Hạ, Tuy Viễn là phần đất nội Mông. Nhưng từ khi Thuận Trị giúp Ngô Tam Quế trừ Lý Sấm, họ Ngô thấy khí thế nhà Minh đã hết không thể cố gắng hồi phục được nữa bèn mời Sơn Hải quan rước Thuận Trị vào lập nghiệp đế ở Trung Quốc.

Khí thế Mãn tộc lúc đó đang vượng, bộ đội Mãn Châu hùng mạnh tiến vào Quan nội. Dân Mãn cũng theo đà từ Đông Tam Tỉnh tràn xuống lập nghiệp, kẻ đi xa thì vào Quan nội, người đi gần ở Quan ngoại. Họ định cư ở phía Đông Nhiệt Hà rồi lần lần trà trộn tiến sang phía Tây và Tây bắc sanh cơ, lập nghiệp lan tràn khắp hai tỉnh Nhiệt Hà, Sát Cáp Nhĩ. Qua mấy thế hệ sau, truyền đến thời Càn Long thì người Mãn ở hai tỉnh này đông hơn người Mông.

Người Hán cũng từ Quan nội vượt ải ra đó định cư buôn bán ngày một đông, canh tân hóa hẳn lối sống man rợ của dân Quan ngoại. Đó là một việc

trái ngược.

Minh triều đổ, dân Hán võ lực và thế lực chánh trị thua kém, bị Mãn tộc chinh phục, nhưng nhờ dân số đông, trình độ văn hóa cao hơn, thành thử Mãn tộc vẫn phải coi theo phép cai trị, nên văn mình của Hán tộc và một thời gian sau kẻ chinh phục bị đồng hóa, đồng chủng với dân bị trị. Với triều Minh, Trung Quốc thêm phần đất Nội Mông, nay với triều Thanh, bờ cõi được mở rộng thêm phần Mãn Châu quốc lên đến Hắc Long Giang.

Ba dân tộc Hán, Mãn, Mông từ đó liên kết cho đến thời Dân Quốc không kể Tạng tộc và Hồi tộc.

Song hiệp và Bốc Đề Nhĩ thảnh thơi buông lỏng cương ngựa, ngắm phong cảnh hùng vĩ, núi cao rừng rậm trùng điệp.

Ngày đi đêm nghỉ, ba hôm sau tới Phong Linh huyện. Tại đây dân Hán, Mãn, Mông buôn bán khá sầm uất tuy không bằng ải nội Trương Gia. Nghỉ lại huyện một ngày, ba người lên đường nhắm nảo Hổ Đầu sơn. Hai bên đường, cây cối thưa lần, nhường chỗ cho những mõm đá lớn ngổn ngang đây đó. Trời xế chiều, rừng ô đỏ ối ngả non tây. Những chặng núi đá xa xa nổi bật ở chân trời tím ngắt, dài dằng dặc, như bức trường thành Vạn Lý, đèo ải muôn trùng. Lưng trời, những khóm mây bạc dồn lại tạo thành nhiều hình kỳ dị khổng lồ.

Mai Nương lắng tai nghe :

- Gió thổi nhẹ mà sao có tiếng rào rào kỳ lạ.

Bốc Đề Nhĩ chỉ tay sang phía hữu :

- Nghỉ chân ở đây. Tuy còn sớm, nếu đi nữa sẽ phải ngủ ngoài trời.

Lã Mai Nương nói :

- Bốc đại ca dẫn xem dòng Loan Hà nào!

Đề Nhĩ lên ngựa, giục chạy trước, độ hơn hai trăm thước tới bờ sông. Sông nhỏ nhưng nước chảy xiết, ba đảo cuồng cuộn đẩy vào những mõm đá giữa dòng bật thành tiếng vang dội ở xa nghe thấy.

Nàng hỏi :

- Loan Hà chảy về đâu? Ta sẽ phải qua sông chăng?

- Loan Hà đổ về vịnh Liêu Đông. Sáng mau lên đường theo ngọn sông này đến trưa thì rẽ về Tây bắc nhằm nẻo Hổ Đầu. Bây giờ ta trở về hốc đá cơm nước thì vừa, thưa tiểu thư.

Ba người lẳng lặng trở bước hạ trại, đặt hành lý vào một nơi, tháo yên cương cho ba con tuấn mã nghỉ ngơi.

Trong khi Tử Long, Mai Nương tháo cung, kiếm dựng vào thành đá, ra vũng nước rửa mặt và xách túi nước về dùng, Bốc Đề Nhĩ đi lượm cây khô chất thành đống, đánh lửa thổi cơm, pha trà.

Mai Nương xắt thịt muối ra xào.

Tử Long đánh hơi :

- Chà! Thơm quá, đói bụng thiệt!

Chàng mở vung nồi cơm xem có nhiều không. Bốc Đề Nhĩ mỉm cười, bập bẹ nói mấy câu tiếng Hán khó hiểu :

- Đầy nồi mà thiếu gia lo gì?

Chàng vỗ vai họ Bốc cười lớn :

- Tối muốn có đại ca cùng đi với tôi mãi mãi.

Bốc Đề Nhĩ không hiểu, nhìn Mai Nương vui vẻ thông ngôn sang tiếng Mãn, Bốc Đề Nhĩ cười khanh khách, gật đầu lia lịa, líu lo mấy cầu mà Tử Lòng cũng đành ngẩn người không hiểu nốt :

- Y nói gì vậy, hả sư muội?

Mai Nương đỏ mặt, im lìm, Tử Long thắc mắc hỏi gặng.

Bất đắc dĩ, nàng nói nhỏ :

- Y nói bậy quá! Khó dịch lại lắm. Sư huynh đừng gặng nữa.

Tử Long không chịu, nghiêm nghị :

- Nói bậy đâu có được! Ngu huynh mới khen y xong.

Sắc diện đỏ nhừ, Mai Nương đẹp lộng lẫy giữa khung cảnh hoang vu.

Nàng ngập ngừng hồi lâu :

- Y tưởng rằng chúng ta… đính hôn nhau mới nên… nên nói rằng muốn theo ta cho đến lúc… lúc con cái đầy đàn… Đấy là lối chúc tụng rất chân thành của người Mãn tộc, sư huynh đừng để ý.

Nói đoạn, nàng cúi xuống thổi lửa, tránh cặp mắt long lanh điện tử của bạn đồng môn.

Cam Tử Long cười vang :

- Tường gì chớ nói vậy mà muội cho là… bậy ư? Ngập ngừng mãi khiến ngu huynh lên ruột muốn chết đó!

Chàng âu yếm nhìn mái tóc mây huyền đang thổi lửa, tuy ngọn lửa đã bốc bừng bừng.

Ăn cơm xong, Cam Tử Long ra dắt ngựa về cột bên hốc đá. Mai Nương lo trải chỗ nằm, Bốc Đề Nhĩ dẹp đồ ăn thức đựng, Mọi việc xong xuôi, vừa vặn trời ngả hoàng hôn. Tử Long ngả mình xuống mền, hai tay khoanh sau gáy, đầu dựa lên yên ngựa thay gối. Mai Nương ngồi bên tấm mền của nàng trải gần đó.

Bốc Đề Nhĩ leo lên mỏm đá cao, ngồi khoanh tròn cất tiếng hát líu lo theo Mãn ngữ, thỉnh thoảng đưa tay vỗ Nhĩp.

Tiếng ca man dại chập chùng giọng ấm áp khiến đôi khách giang hồ cảm thấy lạnh lùng tha hương vạn dặm.

Tử Long nói :

- Bốc Đề Nhĩ hát gì vậy? Buồn ghê!

Mai Nương suy nghĩ giây lát :

- Y ca mấy câu ngụ ý tha hương nơi bến sông dặm trường hoang vắng.

Chàng ngoái lại nhìn bạn :

- Sư muội dịch cho ngu huynh nghe nào?

- Trời ơi, lời thơ mà! Tiểu muội dịch sao trôi?

- Trôi hay không cũng là dịch.

Mai Nương mỉm cười tươi như hoa :

- Sư huynh đừng chê nhé?

- Ai dám chê? Hồi ở trên núi, sư muội ham đọc sách hơn ngu huynh.

- Đây nè. Bốc Đề Nhĩ ca đại khái rằng:

Mây làn mây trắng lửng lơ.

Trăng tòng soi nước ngẩn ngơ dặm hàng

Bến chiều lạc cảnh tha hương
Giang hồ lạc bước biết phương trời nài
Không đi cho khắc dặm ngàn
Vùi đây án sách nồng đời làm trai…

Tử Long gật đầu khen :

- Hay! Lời ca mô tả đúng tánh tình khoáng đạt ưa phiêu lưu của Mãn tộc. Sư muội dịch cũng tài tình.

Chàng đăm chiêu nhìn chân trời xa thẳm qua màn sương nhẹ chiều thu.

Mai Nương thắc mắc :

- Sư huynh nghĩ gì vậy?

- Ngu huynh nhớ đến Cam gia trại vì lời ca tha hương của Bốc Đề Nhĩ. Nhớ hồi nào mới ra đi bỏ lại hoa viên đầy cúc, đào chen nở. Nay hạ qua, thu tới, và rồi đây thu tàn lại sang Đông. Chiều nay hoàn toàn hoài cảm về thu.

Mai Nương ngả đầy xuống yên ngựa :

- Sư huynh có nhớ bài "Thu hứng" của Thiếu Lăng Dã Lão không nhỉ?

- Lời thơ thu dễ cảm hứng bất hỷ của Đỗ Phủ thời Đường Huyền Tông, phải không?

Mai Nương gật đầu :

- Tiểu muội quên bài đó rồi. Thế nào nhỉ?

Cam Tử Long cất giọng trầm trầm, khẽ đọc:

Ngọc lộ điêu thương phong thụ lâm
Vu sơn vu giáp khí tiên sâm
Giang giang ba lãng kiêm thiêm dũng
Tái thượng phong vân tiếp địa âm
Tòng cúc lưỡng khai tha nhật lệ
Cô chu nhất hệ cố viên tâm
Hàn y xứ xứ thôi đao, xích,
Bạch đế thành cao cấp mộ châm.

Tạm dịch:

Rừng phong lác đác bụi sương sa.

Vu Sơn hiu hắt hơi mây phủ
Cuồn cuộn lưng trời gợn thủy ba
Rợp đất mây bay mờ ngọn ải.
Hai lần cúc nở lệ sầu sa
Tình quê vương vấn nơi vườn cũ,
Áo lạnh quê người tay bước kéo
Đập ải thành hôm rộn tiếng chày.

Nghe bạn đọc xong bài thơ, Mai Nương nói :

- Cô mẫu Lã Mai Nương thường ngâm bài Thu Hoài mỗi chuyến thu về.

Cam Tử Long ngóc đầu lắng nghe, nói khẽ :

- Sư muội có nghe thấy gì không?

Mai Nương lắng tai giây lát :

- Tiếng nước Loan Hà đập vào đá. Y hệt tiếng chày đập vải chiều có thôn. Màn đêm lần lần bao phủ cảnh vật, vầng trăng huyền ảo chiếu sương khuya.

Cam Tử Long vùng dậy lấy kiếm cung đưa cho Mai Nương gác bên mình. Bốc Đề Nhĩ lựa mấy cành khô lớn gây thêm lửa trại, đoạn vào chỗ trải sẵn trong cùng hốc đá, đặt mình nằm là ngáy vo vo.

Mai Nương nói :

- Sung sướng thay con người vô tư lự! Chúc sư huynh ngon giấc nhé.

Tử Long vẫy tay chào bạn, quay mình sang bên ngủ.

Sáng hôm sau, điểm tâm xong, ba người lên đường. Đi ngày rưỡi thì đến sơn thôn. Dân thôn thấy người lạ chạy ra xem.

Họ nhận ra họ Bốc, bèn lên tiếng chào hỏi.

Đề Nhĩ vui vẻ đáp lời. Gã dẫn Song hiệp đến nhà Cửu mẫu giới thiệt chủ nhân có việc qua đây muốn nán lại vài ngày thăm thú vùng này. Ngay chiều hôm ấy, Bốc Đề Nhĩ đi thăm các người quen cũ, nhân dịp dò tin tức về bọn tặc đạo Hổ Đầu sơn, tối mịt mới về.

Lã Mai Nương gọi y vào phòng hỏi :

- Thế nào? Có tin tức gì không?

- Chúng vẫn hoành hành như xưa, nhưng theo lời mấy tiều phu thì trên trại

thêm mấy nữ đầu lãnh nữa (tức Sử Huyền Cô, Bành Thúy Linh).

- Làm sao họ biết rõ vậy?

- Gặp chúng vào rừng săn bắn. Như vậy tổng cộng độ sáu người, kể cả Sử Đại Cương. Núi Hổ Đầu có lối sau lên, phải chui qua hang. Tôi xin dẫn lộ. Dân thôn vẫn ước ao được về chốn cũ, nếu Nhĩ bị tiểu trừ được bọn chúng thì hay vô kể.

- Việc này cần lúc đao mới được. Bốc đại ca có hiểu không?

- Tôi hiểu rõ nhị vị định nói gì?

- Thật ra chúng tôi lặn lội tới đây chỉ cốt tìm một người trong bọn đại đạo ấy thôi, nhưng mấy dân thôn muốn hồi cố quân, chúng tôi sẽ hết sức giúp đỡ.

Bốc Đề Nhĩ vui vẻ :

- Nhị vị tin tôi là đủ rồi. Cần gì cứ sai bảo.

Cam Lã ngồi bên song cửa trông sương núi.

Hai người tính toàn hồi lâu, Tử Long nói :

- Theo tin Bốc Đề Nhĩ lượm được, bọn Hổ Đầu sơn có độ sáu đầu lãnh. Số người đó chỉ là ước đoán. Dù sao, số người không đáng quan tâm. Phẩm giá công phu của chúng mới là vấn đề đáng kể. Đã tới hang giặc không lẽ bỏ đi, chi bằng trừ khử cho rồi.

- Tiểu muội đồng ý, có hai cách đánh. Bọn tiều phu thường gặp chúng săn bắn, tức là chúng hay săn nhất định tại một khu rừng nào nhiều thú. Có thể cho Bốc Đề Nhĩ giả làm tiều phu đón đường săn, chúng ta chờ ở đó hạ được tên nào hay tên này, sau sẽ lên trừ khử toàn thể, sư huynh nghĩ sao?

Tử Long suy nghĩ giây lát :

- Sư muội định chia mà đánh phải không? E rằng…

Mai Nương ngắt lời :

- E chúng thấy thiếu người sục sạo tìm kiếm động chạm tới thôn này?

Tử Long gật đầu. Mai Nương không do dự :

- Nếu chúng kéo đến sơn thôn này chỉ đánh cho một trận tới bờ rồi kéo róc lên núi Hổ Đầu càn quét chớ sao.

- Kế thứ nhì của sư muội như thế nào?

- Chúng ta lên thẳng Hổ Đầu sơn giả đò đầu bôn đặng dò tìm Tăng Tòng Hổ. Nếu thấy y, sư huynh tức khắc khiêu khích đánh ngay và ta sẽ xử trí sau với bọn Sử tặc. Trong trường hợp Tăng tặc không còn trên núi, ta sẽ tùy cơ ứng biến phá núi Hổ Đầu trừ hại cho dân.

- Theo kế hoạch thứ hai tiện hơn.

Mai Nương hỏi :

- Có nên đem theo Bốc Đề Nhĩ không?

- Không nên. Y không phi hành được đi cũng chỉ thêm vướng. Sáng mai nhờ y dẫn vào núi thám thính xem sao.

Hôm sau, Bốc Đề Nhĩ nai nịt gọn ghé dắt dao, đeo cung tên, cùng Song hiệp đi về nẻo núi Hổ Đầu.

Đường đất lẫn đá gồ ghề, bên hữu là rừng cây, bên tả là dãy núi đá khúc khủyu nhấp nhô.

Vừa đi vừa mải chuyện trò, bắt giác đã được hơn ba dặm đường.

Bốc Đề Nhĩ rẽ vào khe núi bên tả :

- Đây là sau núi Hổ Đầu. Không chắc có lâu la canh phòng vì bọn tặc đạo không ngờ rằng có lối dẫn tới đây. Mà quả vậy, xưa kia tôi leo đèo băng suối nên khám phá ra con đường khe núi này dẫn tới Hổ Đầu sơn. Nhị vị không thấy dấu chân người tức là chưa ai qua đây.

Lã Mai Nương nói :

- Giá nhìn được phía trước núi thì hay quá!

Bốc Đề Nhĩ đáp :

- Có thể được, nếu đường không bị canh phòng. Nhị vị hãy theo tôi. Lúc này cần phải để ý xem các cành cao, bụi rậm có kẻ canh phòng hay không.

Ba người thoăn thoắt tiến vào chân núi leo lên. Độ hai trượng cao, Bốc Đè Nhĩ nhận xét qua loa, đoạn tiếng thẳng đến một bụi cây lớn mọc giáp vách đá.

Y vẫy tay ra hiệu bảo hai người theo rồi rẽ bụi cây len vào.

Sau bụi cây rậm rạp ấy có cửa hang cao hơn đầu người bề ngang vừa một người đi.

Ba người từ từ len vào, đi bộ vài chục bước lên dốc thì hàng đá rộng hẳn đủ cho mọi người đi hàng chữ nhất.

Mai Nương hỏi :

- Hang thông ra phía trước núi?

- Dạ, cứ theo đường dốc này sẽ lên tới của hang trông ngay xuống trại giặc. Miệng hang sau núi không người canh phòng và không bị lấp, tức là miệng hang trên cũng không có gì. Cả hai miệng hang đều bị bụi cây rậm rạp che nên bọn tặc đạo không ngờ. Vả lại chùng khinh thường cho rằng không ai dám len lỏi vào tới đây.

Trong hang, ánh sáng mờ mờ, dễ đi. Ba người lẳng lặng đi hồi lâu lên tới cửa hang trên. Như Bốc Để Nhĩ đã nói, bụi cây che kín cửa hang vẫn y nguyên.

Đề Nhĩ nhón nhén ló đầu ra cửa hang nhìn hai bên không thấy gì lạ bèn lùi bước, nhường chỗ cho Cam, Lã :

- Nhị vị lựa tay rẽ bụi cây đứng hẳn vào giữa sẽ nhìn thấy sơn trại ngay ở phía dưới, bên tay hữu.

Song hiên hành động theo đúng lời họ Bốc, đứng giữa bụi cây nhìn xuống.

Hình thế, mặt tiền Hổ Đầu sơn thật kỳ lạ. Từ miệng hang nơi hai người đứng, xuống đến khu bán nguyệt mà sơn trại được thiết lập chỉ cách nhau trên năm trượng. Toàn trại có sáu mái nhà lớn ngang, dọc la liệt và mấy mái nhỏ ở phía sau vách đá. Trong trại người qua lại lăng xăng trông thật rõ.

Cam Tử Long nói :

- Sư muội coi, nếp nhà ngang đứng đầy dãy có lẽ là đại sảnh. Lớp thứ nhì nối liền với mái thứ nhất bởi hành lang là hậu sảnh. Bốn nếp nhà dọc chắc là trại quân, kho lương thực ngăn nắp nhỉ.

Nhận xét hồi lâu, Cam, Lã trở vào trong hang.

Bốc Đề Nhĩ chỉ tay sang phía tả cửa hang :

- Theo lối này xuống được dưới trại, càng về phía dưới càng khó đi, dốc đá cheo leo, trượt chân té bể sọ.

Mai Nương nói :

- Vì khó đi nên bọn tặc đạo mới không lên tới miệng hang này. Đó là một ưu điểm cho ta.

Cam Tử Long nói :

- Trở về đi. Sư muội liệu giải thích cho Bốc Đề Nhĩ biết dự tính hành động của chúng ta. Sáng mai ta lên thẳng sơn trại và sáng ngày mốt giờ Mão, y chờ ở miệng hang này.

Ba người len lỏi theo đường cũ ra đến khe núi ngoài đại lộ, đi được một quãng đường bỗng thấy một kỵ sĩ từ phía trước chạy tới. Thoạt trông kỵ sĩ trang phục nón da, áo vải thô, tà hai bên tới trên đầu gối, đai lưng bằng da tết lại, ủng da cao đủ biết y là người Mông. Diện mạo kỵ sĩ lầm lì, đối mắt sắc như dao, gò má thiệt cao, cằm bạnh ra như mang rắn.

Kỵ sĩ nhìn Lã Mai Nương không chớp mắt. Lúc qua rồi, Cam Tử Long ý tứ đưa mắt nhìn theo mấy người đó hãy còn ngoái cổ lại cố nhìn Mai Nương cho kỳ được.

Chằng lắc đầu tặc lưỡi mà rằng :

- Thằng cha kỳ quặc! Không khéo lại là một tên độc cước đại đạo nào đó!

Về tới sơn thôn, Bốc Đề Nhĩ ra ngoài tửu điếm đầu thôn chuyện văn với chủ quán là người quen thuộc khi trước.

Trong khi hai người đang ngồi uống rượu thì có hai tên đầu mục Hổ Đầu sơn vâng lệnh lão sư của chúng xuống tìm kiếm thiếu nữa gặp bên đường bắt đem về sơn trại, vì người kỵ sĩ đã trân trân nhìn Mai Nương hồi sáng chính là lão sư, thầy của bọn cầm đầu sơn trại. Dò dẫm không được, chúng ra về.

Bốc Đề Nhĩ nghe được, vội về báo tin cho Tử Long và Mai Nương hay.

Mai Nương hỏi :

- Chúng đi về hướng nào?

- Thưa hướng Hổ Đầu sơn. Con đường sáng nay ta đã qua.

Cam Tử Long nói :

- Đề Nhĩ coi nhà. Tôi đi một lát về ngay.

Chàng nháy mắt bảo Mai Nương cùng đi. Hai người đi vòng phía sau thôn ra đại lộ chạy vùn vụt đuổi theo bọn đầu mục.

Chúng đang đi lẹ bước ở phía trước.

Song hiệp ngừng chạy, cố ý đi mạnh chân cho hai tên đó nghe tiếng.

Quay lại, chúng chần chờ nhìn hai người đi tới.

Tên nọ bảo tên kia :

- Kìa cặp thanh niên nam nữ mà ta được lệnh bắt đó! Tốt đôi quá! Thiếu nữ đẹp nhường kia thảo nào lão sư chẳng chết mệt!

Chúng im lặng khi Song hiệp đi qua nơi chúng đang đứng.

Tử Long nói nhỏ :

- Ta vào cánh rừng bên tay hữu này cho chúng theo. Không tha thứ được mấy tên khát máu này.

Cam, Lã đi tạt vào cửa rừng, đi rất lẹ.

Cam, Lã qua cửa rừng, mất hút các gốc cây chi chít.

Hai đầu mục vội vàng đi theo. Lát sau vào tới cửa rừng, chúng láo liên nhìn, không thấy cặp nam nữ vừa rồi đâu cả.

Cho tiền cũng không ai dám vào khu rừng già độc địa này! Một tên tuốt dao đi trước. Tên kia theo sau. Cả hai cùng ngó quanh quẩn, trong bụi, sau các gốc cây lớn. Tuyệt nhiên không thấy một bóng người. Ngoài tiếng chim kêu hầu hú xa xa, cảnh rừng hoàn toàn u tịch.

Hai tên tìm kiếm một hồi nữa, bỗng thấy rợn người, không tên nào bảo tên nào, cùng giơ đao quay phắt lại trừng trừng nhìn nhau.

Tên thứ nhất nói :

- Thôi, đi ra, kiếm mãi mất cả thì giờ!… Kỳ lắm!…

- Ừ! Đi ra. Hình như có con thú nào đang rình chúng mình đây đây.

Hai đầu mục vội vàng trở ra, nhưng khi vừa đi qua dưới một cành cây bỗng bị một vậy gì cứng như hai mỏ kềm sắt cặp chặt lấy gáy nhắc bổng lên khỏi mặt đất, toàn thân đau buốt lạ lùng.

Một tiếng quát nhẹ đủ nghe vọng ngay ở phía trên đầu chúng :

- Muốn sống buông đao ra ngay!

Gọng kềm bóp nơi gáy siết chặt thêm khiến hai tặc đạo muốn nghẹt thở. Chúng vội vàng buông khí giới rớt xuống mặt cỏ ngay gần gốc cây.

Hai gọng kềm sắt cặp gáy nhấc bổng hai tên đầu mục lên khỏi mặt đất không phải thứ gì xa lạ hơn là hai bàn tay của Song hiệp.

Nguyên khi vào rừng, Cam, Lã, nhìn lại thấy hai đầu mục vào theo liền rảo bước lựa một cành cây có lá um tùm, nhảy lên núp.

Chẳng dè chúng vô tình đi qua ngay dưới cành cây nơi Song hiệp đang núp.

Tính chiều cao, Lã Mai Nương ra hiệu cho Cam Tử Long cùng dùng thế "Hầu Vương Đảo Quái" móc vào cây thả vụt người xuống với tay tóm trúng gáy, co chúng lên khỏi mặt đất độ một tấc.

Bàn tay siết chặt trúng hai huyết quản chánh ở hai bên cổ nên bọn tặc đạo không những bị nghẹt thở mà còn thấy tê nhức toàn thân. Đây là một lối bóp trúng mạch huyết theo phương pháp điểm huyệt gọi là "Tẩy Tủy kinh pháp" do Đạt Ma sư tổ truyền lại khởi thủy cho vị sư trưởng Thiếu Lâm tự với di ngôn rằng chỉ được dạy phép bí truyền ấy cho những môn đồ nào chắc chắn hoàn toàn đức độ.

Tới đời Minh Tuyên Tông, niên hiệu Tuyên Đức, một vị cao đồ Thiếu Lâm tự họ Âu Dương sanh quán tại Tô Châu, thấy Mã Dương cương hùng vĩ, bèn xuất tiền ra xây dựng Bạch Vân tự, tu đạo, thọ pháp danh Âu Dương đại sư, thành lập Bắc Thiếu Lâm.

Âu Dương đại sư là một người được lãnh hội đầy đủ võ thuật Thiếu Lâm tự, chuyên về "Dịch Cân pháp" và "Tẩy Tủy kinh pháp". Truyền đến đời Chiêu Dương thiền sư. Ngoài Mạnh Sơn, Võ Sơn theo Thiền sư thế phát từ nhỏ Chiêu Dương chỉ truyền nghề cho Lã Mai Nương, Cam Tử Long là hai đồ đệ sau cùng.

Thiền sư không ưa dạy nhiều môn đồ, nhưng đã thâu người nào thì chắc chắn ở sự thành công về phương diện võ thuật và đạo đức. Với thuật "Tẩy Tủy kinh pháp", Cam, Lã có thể tính biết giờ, phút nào Nhâm Thần ở huyệt nào, điểm trúng huyện ấy, tự khắc đối phương toàn thân bị tê liệt, hoặc chết ngay.

Sau khi hai đầu mục buông khí giới rớt xuống đất Song hiệp đảo người

liệng chúng ra xa và đáp hai chân xuống mặt cỏ rừng như hai con mèo.

Cam Tử Long dùng tiếng Hán hỏi :

- Bây là đầu mục Hổ Đầu sơn? Nói cho thật.

Vốn đã biết mùi bàn tay thép bóp gáy vừa rồi, hai tặc đạo không dám chần chừ :

- Dạ. Chúng con ở núi Hổ Đầu.

- Lão sư của bây là ai?

- Thưa, là Cát Đạt võ sư, sư phụ của Sử đại vương.

- Hổ Đầu sơn có mấy tên đầu lãnh?

- Có sáu người ạ. Kể cả Sử đại vương.

- Kể tên ta nghe.

- Đại vương thống lãnh Sử Đại Toàn, em gái và cháu gái của Đại vương là Sử Huyền Cô, Bành Thúy Linh. Ba nam đầu lãnh là Đặng Cửu Bá, Thiết Mộc Can và Thành Man Đô. Cát Đạt lão sư mới tới hồi gần trưa không kể.

Tử Long nhìn Mai Nương, ngạc nhiên không thấy nói đến Tăng Tòng Hổ.

Chàng tiếp tục hỏi bọn đầu mục :

- Trong hai đứa bây, tên nào ở Hổ Đầu sơn lâu hơn cả?

- Dạ, cả hai chúng con cùng như nhau, ở từ ngày thành lập.

- Vậy, bây tất biết tên Tăng Tòng Hổ.

- Dạ chúng con biết Tăng đại vương nhưng không thuộc tên là gì.

- Tên họ Tăng bây giờ ở đâu? Có trên núi không?

- Thưa, trước kia Tăng đại vương có ở Hổ Đầu sơn, qua lại chớ không ở hẳn. Nhưng bỏ đi từ ba năm nay không trở lại lần nào nữa.

Tử Long quắc mắt :

- Thật vậy không?

- Đúng thế, chúng con không dám nói sai.

- Hình dáng, diện mạo y thế nào?

- Thưa, cao lớn, lực lưỡng, mặt đen sần sùi, râu quai nón, dữ tợn.

- Các ngươi có biết y đi đâu không?

- Không ạ.

Tử Long đưa mắt nhìn Mai Nương. Hai người tìm cắt mấy sợi dây leo thật chắc trói chặt hai tên giặc vào gốc cây.

Trói xong, Song hiệp quay trở ra lối cửa rừng.

Hai tên đầu mục sợ hãi, thất vọng kêu la ầm ĩ. Cam Tử Long ngoái đầu lại, dằn giọng :

- Từ đây ra mặt đường còn xa, vả lại cũng không ai dám mạo hiểm vào cừu đâu. Bây càng kêu la, lão hổ càng đến sớm.

Dứt lời, Song hiệp đi thẳng về sơn thôn.

Bốc Đề Nhĩ đang nóng ruột chờ, thấy hai người về tới nhà thì mừng rỡ đón hỏi.

Mai Nương thuật lại chuyện bắt hai tên đầu mục cho y nghe, Bốc Đề Nhĩ lấy làm hả hê.

- Tăng tặc đạo không còn ở trên núi nữa, sư huynh có muốn thay đổi chương trình hành động không?

- Không. Trước hết không thể tin được ở lời hai tên đầu mục, sau nữa với kế đầu bôn, chúng ta vào ngay được trung tâm sơn trại hành động tùy theo tình thế, có lợi và đỡ mất công hơn.

- Dù sao ta cũng theo đúng vết tên Tòng Hổ. Nó bỏ Hổ Đầu sơn đã ba năm nay không lẽ sang Ngoại Mông hay Mãn địa Đông Tam Tỉnh?

Hôm sau Song hiệp quyết tâm tấn công Hổ Đầu sơn, và dặn Bốc Đề Nhĩ các mưu kế mai phục các tráng đinh để chiếm Hổ Đầu sơn, đoạn cả hai đều nai nịt gọn ghẽ đi luôn.

Hai người đi tới một nơi toàn tòng, bách, cổ thụ chen lẫn với những hốc đá cực lớn ngổn ngang. Phía trong sừng sững một trái núi cực kỳ hùng vĩ. Đường đi rộng thêm ra và phía hữu cánh rừng cây bát ngát. Cam Tử Long chỉ trái núi :

- Hổ Đầu sơn đây rồi, trông hình thế trái núi rì rõ. Giống đầu beo hơn đầu hổ. Vào lối nào đây?

Hai người tiến thêm được mười bước, bỗng từ sau hốc đá lớn vang lên một hồi coi xé tan bầu không khí yên tĩnh của núi rừng…

Hai chục tên lâu la võ trang đầy đủ chạy ồ ra chắn đường. Cam, Lã ngừng bước, đứng xây lưng về phía rừng cây phòng bị và thấy ngay phía sau một toán lâu la nữa xông ra chặn lối thoát. Một tên, dáng đại đầu mục, tiến lên quát :

- Hai đứa này muốn chết sao mà vào đất này? Bây dòm ngó chi đây?

Cam Tử Long điềm tĩnh vái chào :

- May quá, gặp Đại vương biết nói tiếng Hán, phải chăng đây là Hổ Đầu sơn?

Tên đó cau mặt nói xẵng :

- Ta không là đại vương! Bây kiếm ai? Chính đây là Hổ Đầu sơn, tử địa của bọn do thám như chúng bây!…

Nói đoạn y gườm gườm, nghi ngờ nhìn hai người.

- Thưa Đại vương, tôi…

Tên đó trừng mắt ngắt lời quát :

- Ta đã bảo không là… đại vương. Thêm một câu nữa đừng có trách.

Cam Tử Long giả đò ngạc nhiên, rút rè :

- Tôi biết xưng hô thế nào cho phải?

- Đại… đầu mục. Ngươi kiếm ai?

- Tôi xin yết kiến Sử đại vương.

Ngỡ là quyến thuộc của Đại vương của y như Sử Huyền Cô và Bành Thúy Linh đại đầu mục hạ giọng :

- Phải chăng ngươi là quyến thuộc của Sử đại vương? Tên họ gì?

Biết nắm đúng chỗ yếu của tên giặc, Cam Tử Long đổi sắc mặt :

- Anh em tôi họ Lã từ Quan nội tới đầu bôn, do người họ Tăng giới thiệu, đại đầu mục làm ơn thông báo vào trại.

Đại đầu mục chưa hết nghi ngờ :

- Có thật như vậy không?

- Không thật thì ai muốn tới nơi đèo heo hút gió này giỡn làm chi!

Tên giặc quay lại dùng tiếng lóng giang hồ bảo tên bộ hạ đứng sau :

- Phi mã về báo với Đại vương có anh em họ Lã đến xin đầu bôn. Nhớ nói

thêm rằng cô em nó xinh đẹp tuyệt trần nghe!

Một lát sau tiếng vó ngựa từ trong phi trở ra.

Mọi người đều quay lại nhìn, thì ra đó là tên lâu la đi báo đã trở lại. Y nhảy xuống đất nói với tên đầu mục :

- Đại vương truyền dẫn hai người này lên trại ngay.

Đầu mục dùng tiếng lóng bảo các bộ hạ :

- Mười đao thủ theo ta. Còn mọi người phải canh phòng chu đáo, ta trở ra ngay.

Tức thì, mười lâu la đao thủ cầm đao tuốt trần chạy tới xếp hàng sang hai bên kèm Song hiệp vào giữa.

Cam, Lã đi theo bọn chúng. Đại đầu mục đi sau cùng. Đoàn người đi vòng vào sau hốc đá. Đường vòng vèo lượn quanh các hốc đá hơi hai trăm thước thì bắt đầu lên dốc tới năm trăm thước nữa mới tới cổng trại rộng lớn xây bằng đá phiến trên có vọng lâu. Bọn lâu la canh phòng nhìn xuống thấy vậy tức khắc truyền ngay :

- Lệnh Đại vương cho vào.

Đoàn người qua cổng rẽ sang tay tả độ trăm bước nữa tới cổng thứ hai để ngỏ.

Song hiệp nhận ra toàn khu trại đã quan sát thấy sáng qua và bụi cây lớn ở trên cao phía sau trại, nơi cửa hang đá bí mật.

Đại sảnh là gian nhà ngang cực rộng rãi, nền đá tường gạch lớp mái ngói bằng đất nung màu hoàng thổ mà sáng qua Song hiệp lẫn với mấy mái tranh khác vì trông xa. Giữa sảnh đường bày năm chiếc án: một bầy chính giữa, bốn ở hai bên theo hình chữ Môn.

Tại án giữa có hai người ngồi, Cam, Lã nhận ra là Cát Đạt, lão hán Mông Cổ dữ tợn đã gặp sáng qua trên đường về sơn thôn. Ngồi bên là Đại vương Sử Đại Toàn, trạc ngoài tứ tuần, mắt lồi chớp luôn, mũi sư tử, râu ria lởm chởm, hai tay quắt lại như cái nắm khô, võ phục đen tuyền.

Án thứ nhất, hông bên tả có Sử Huyền Cô trạc tứ tuần, gò má cao, đôi môi mỏng dính như sợi chỉ đỏ thắm, cặp mắt long lanh cực kỳ gian ác. Bành Thúy

Linh ngồi bên mẹ, trạc ngoại đôi mươi, khuôn mặt dài, mắt phượng dâm đãng, môi dầy tô son đỏ chót. Tóc búi trần thả múi hai bên tai dài tới ngực. Hai mẹ con cùng mặc võ phục đồng màu xám tro lợt, đầu quấn vành khăn trắng.

Án thư thứ hai cùng dãy có Thạch Đầu Quý Đặng Cửu Bá hung ác, trạc tam thập, đầu tràn nhìn bóng. Họ Đặng mặc võ phục nâu lợt. Trên án đặt chiếc đồng nhân dài độ thước rưỡi.

Hàng bên hữu có hai đầu lãnh Mông Cổ Thiết Mộc Can tước hiệu Kim Điểu, mắt vàng khè sáng ngời như có tia lửa lóng lánh, ngồi bên án thứ nhất. Xích Mã Thành Man Đô mặt đổ nhừ ngồi án kế bên. Cả hai bên thềm gươm đao sáng quắc.

Song hiệp biết Sử Đại Toàn bày ra như vậy thị uy và vắng mặt Tăng Tòng Hổ. Tổng số bên sơn tặc hiện có bảy người.

Tên đầu mục nghiêm chỉnh cúi đầu trình bày sự việc hai người tới đây đầu bôn.

Sử Đại Toàn cho hai người vào và hỏi :

- Hai người tên chi? Từ đâu đến đây?

Cam Tử Long đáp :

- Tôi là Lã Long, em tôi là Lã Nương từ Quan nội đến đây. Trước kia tình cờ gặp Tăng đại vương tại Bắc Kinh nên giới thiệu lên Hổ Đầu sơn.

- Đi đường nào đến khu vực này?

- Chúng tôi qua Phong Linh huyện theo lời chỉ dẫn của Tăng tiền bối.

Sử Đại Toàn cau mặt, đập bàn quát :

- Hay cho hai đứa bây xảo ngôn dám tới đây do thám! Có người bắt gặp bây qua lại khu vực này rồi. Nói thật chớ đừng để ta phải ra tay, nghe? Vào đây thì đến ra mới khó, biết không? Bọn ngươi vất xác hai tên bộ hạ của ta nơi đâu? Nói ngay!

Cam Tử Long thản nhiên :

- Chúng tôi quả không biết những chuyện lạ ấy.

Một lần nữa Cát Đạt nhìn thầm Sử Đại Toàn, rồi mỉm cười nham hiểm,

hỏi Cam Tử Long :

- Anh em nhà ngươi nhận ra ta không?

- Thưa có, cuối giờ Tỵ hôm qua, chúng tôi hỏi đường ra Sát Cáp Nhĩ, lúc trở về thì gặp lão đại vương trên đường. Nếu biết người là Đại vương ở trên Hổ Đầu sơn thì chúng tôi theo ngay đỡ mất công hỏi thăm mà ai cũng nghi ngờ không muốn chỉ bảo.

Cát Đạt cười khẩy :

- Ngươi có gặp hai người nào trên đường hoặc lúc trưa, hoặc lúc chiều qua không?

Cam Tử Long lắc đầu :

- Gặp nhiều người trên đường nhưng nói chuyện thì không. Quán nọ chật chỗ nên chúng tôi nghỉ ngơi trong hốc đá gần đường. Sáng nay đánh liều đi vào con đường này chẳng dè đến sơn trại thiệt.

Cam Tử Long đối đáp rất tự nhiên, thực thà khiến mọi người tin được phần nào.

Sử Đại Toàn hỏi thêm :

- Giọng nói của Tăng Tòng Hổ thế nào?

Cam Tử Long trấn tĩnh đáp liền :

- Giọng thể nghe ồ ồ dữ dội.

Thấy Sử Đại Toàn không vặn thêm nữa, chàng cười thầm là nói trúng, thật ra chàng không nhớ được là giọng Tăng Tòng Hổ như thế nào.

Cát Đạt tính tình dâm ác, mê mệt Lã Mai Nương ngay từ buổi gặp hôm qua, nên sai ngay hai tên lâu la đi do thám để bắt nàng về núi. Nay bỗng dưng mồi ngon đến tận miệng, lẽ nào bỏ lỡ dịp tốt? Y vờ vĩnh hỏi gắt gao qua loa, che mắt mọi người, chớ thật tình y để ý gì đến mạng mấy tên bộ hạ! Bởi vậy Cát Đạt bảo Sử Đại Toàn :

- Chúng nó thật tình đấy. Sơn trại kiên cố, quân tướng đầy đủ mạnh mẽ nhường này chúng dù ngu ngốc đến đâu cũng không dám cả gan liều lĩnh vào tới đây. Hiền đồ bắt chúng diễn võ nghệ xem tài lực thế nào, sau sẽ hay.

Sử Đại Toàn vốn rất kính phục, chịu ơn sư phụ và biết tánh ưa gái đẹp của

Cát Đạt, bèn nghĩ thầm chắc sư phụ tính toán điều chi đây.

Trước sắc đẹp bình thường của Bành Thúy Linh, Cát Đạt còn mê mẩn tâm thần gạ gẫm ngay từ đêm qua, đưa nàng về tư phòng truyền bí thuật Công phu thế nào không hiểu mà mãi sáng nay mới thấy nàng lò dò từ phòng Cát Đạt ra về, khiến Sử Huyền Cô lên ruột trình bày vụ "truyền bí thuật" ấy với anh.

Nay gặp Mai Nương diễm lệ nhường kia, đến Hằng Nga, Tây tử cũng phải nhường phần thinh sắc, thì lão sư cầm lòng sao đặng? Âu cũng là một dịp hay để Cát Đạt khỏi tiếp tục ve vãn Bành Thúy Linh, phật lòng Sử Huyền Cô.

Sử Đại Toàn nghĩ vậy, biết đâu cô cháu gái lại nghĩ khác.

Bành Thúy Linh vốn tánh tình dâm đãng nhất mực. Trước kia ở Bành gia ổ bên Hoa Châu, nàng thường đầu mày cuối mắt, tư thông cùng các bằng hữu của anh nàng. Từ ngày lên Hổ Đầu sơn, Thúy Linh phần buồn phiền vì gia đình tan nát, phần nể cửu bá Sử Đại Toàn nên nàng không dám ngựa theo đường cũ thông gian cùng bọn đầu lãnh.

Bỗng dưng Cát Đạt từ đâu tới, ngỏ lời muốn truyền các bí thuật và võ nghệ cho nàng. Thoạt đầu, Thúy Linh ngỡ thật mừng rỡ ưng chịu. Xưa nay, Sử cửu bá vẫn chẳng ca ngợi tài võ nghệ cao siêu, lực năng cử đảnh của Cát Đạt lão sư đó ư? Cầu còn chẳng được, nay tự dưng lão sư tự ngỏ lời truyền dạy, lẽ nào bỏ qua?

Bởi vậy nàng y hẹn đến tư phòng Cát Đạt. Lão sư giảng dạy truyền phép qua loa rồi bảo nàng uống một viên linh đan "Dưỡng Thần" trước khi thọ thuật. Nuốt "Dưỡng Thần đan" được chừng nửa nén nhang thì Bành Thúy Linh bỗng cảm thấy toàn thân xao xuyến. Nàng có cảm tưởng như vừa mới uống nhiều ly rượu nồng say ngây ngất. Bành Thúy Linh bã lã, tứ chi mềm nhũn như bông, không đứng dậy nổi nữa.

Cát Đạt biết thuốc đã ngấm, bèn cầm tay thiếu nữ trổ mòi thú tánh. Phần cô gái họ Bành như đại hạn gặp mưa rào, nay được thỏa mãn nên từ giây phút ấy đem lòng say mê Cát Đạt.

Từ lúc hai kẻ mới tới đầu bôn, Bành Thúy Linh thầm phục vẻ cân quắc

anh thư của cô gái họ Lã, song nàng cũng để ý ngay thái độ thèm muốn, hổ gặp mồi ngon của Cát Đạt.

Nàng đâm ghen tức lão sư. Ghen tức bao nhiêu nàng càng thù ghét thiếu nữ mới đến bây nhiêu, gườm gườm nhìn Mai Nương không chớp.

Ngồi bên, Sử Huyền Cô nghĩ lầm cô con gái đang liên tưởng đến đôi nam nữ đi cùng mẹ con lão bà vào đã phá Bành gia ổ khu trước. Ờ! Biết đâu không phải hai người này là thủ phạm? Sử Huyền Cô nhớ lại lời bọn trang đinh tả hình dáng đôi nam nữ thì thấy hao hao giống cặp anh em họ Lã đang đứng trên thềm đại sảnh.

Huyền Cô hỏi nhỏ Thúy Linh :

- Phỉa chăng con đang liên tưởng tới đôi nam nữ đã hỏa thiêu Bành gia ổ?

Thúy Linh giựt mình. Nàng đang mải nghĩ tới chuyện ghen tuông :

- Dạ, nhưng phải xem tài võ nghệ của chúng thế nào mới dám nói chắc. Nếu dở quá, đánh sao nổi Bành gia ổ?

Sử Huyền Cô gật đầu :

- Con nói chí phải, dù sao cũng cần nhắc lại cho đại huynh ta nghe.

Dứt lời Huyền Cô đẩy kỷ đứng dậy, đi đến bên Sử Đại Toàn nói nhỏ mấy điều.

Đại Toàn gật đầu :

- Được, hiền muội để ta coi. Chúng có ba đầu sáu tay cũng không ra khỏi Hổ Đầu sơn. Đâu có dễ dàng bất ngờ như vụ Bành gia ổ!

Sử Huyền Cô an tâm, về chỗ ngồi.

Phần Cát Đạt thì mê mẩn sắc đẹp thiếu nữ mới tới, quên hẳn Bành Thúy Linh ngồi bên là người đã cùng y chạ gối chung chăn đêm qua.

Về phần Song hiệp, hai người đã thấy rõ thực lực của bọn sơn tặc Hổ Đầu. Căn cứ vào bề ngoài, sáu đầu lãnh nam, nữ đều có dũng lực đáng kể. Ngoài ra có Cát Đạt, sư phụ của Sử Đại Toàn, bản lãnh rất chẳng tầm thường.

Sử Đại Toàn bảo Cam, Lã :

- Ta chấp thuận cho hai người đầu bôn, tùy tài sử dụng. Về võ thuật, sở trường gì thử biểu diễn ta coi?

Sợ dùng trường kiếm, bọn sơn tặc nhận ra là bảo khí, Lã Mai Nương đáo :

- Chúng tôi quen sử dụng hoa thương.

Tức thì, Sử Đại Toàn truyền lệnh lâu la lấy hai cây thương cho hai người mà rằng :

- Lùi xuống sân hãy khởi diễn.

Cam, Lã biết ý Sở tặc sợ hai người nhân lúc biểu diễn phóng thương ám hại, bèn lùi xuống nhận hai cây thương, song đấu.

Hai ngọn thương qua lại Nhĩp nhàng, Song hiệp giả đò cố sức thật ra chỉ đấu lấy lệ cho xong chuyện, đoạn thâu thương trao trả cho bọn lâu la. Các đầu lãnh mỉm cười thì thào với nhau.

Cam, Lã nhìn nhau nghĩ thầm bọn bây cười chúng ta không phải hảo thủ chớ gì? Càng hay! Sử Đại Toàn với hai người lên thềm :

- Sao không biểu diễn kiếm?

Cam Tử Long chống chế :

- Chúng tôi không thạo kiếm pháp. Cầm thương đi đường bất tiện nên dùng kiếm pháp phòng thân.

Nói tới đây, Cam, Lã lo bọn tặc đạo nhận ra báu kiếm, đòi xem thì tất phải ra tay hành động ngay. Nhưng Cát Đạt nói :

- Thương pháp của hai người trên cấp bực đầu mục thiệt đấy nhưng chưa đủ để trở thành đầu lãnh sơn trại. Cần phải luyện tập nhiều, nếu muốn liệt vào cấp trên. Ta thấy hai người còn ít tuổi, thương tình nhận làm đồ đệ truyền thập bát môn võ nghệ cho, sau này mới đủ sức thành đầu lãnh có tài.

Mai Nương kín đáo nhì Tử Long, đoạn đáp :

- Được lão sư thương tình thâu nhận truyền dạy võ nghệ, lẽ nào chúng đệ tử chối từ. Ơn ấy xin ghi lòng tạc dạ.

Nghe giọng ấm áp truyền cảm của người đẹp, Cát Đạt hả hê sung sướng cười tít mắt.

- Được lắm. Ta sẽ truyền lại cho thật mau lẹ, miễn là đồ đệ biết… nghe lời. Trưa nay, hai người khá tới phòng ta tính chương tình tập luyện, nghe. Giờ đây, ta nói với đại đầu lãnh Sử đại vương chấp nhận cho cả tạm lĩnh hai

chức tiểu đầu lãnh, chừng nào võ nghệ khá hơn sẽ khảo thí lên cấp bậc.

Sử Đại Toàn vốn biết "tật" của Các Đạt lão sư nên chấp nhận cho hai người làm tiểu đầu lãnh ngồi hàng dưới.

- Hai người cần phải thuộc mọi việc trong sơn trại và chịu quyền điều khiển của đầu lãnh Đặng Cửu Bá đây. Không được trái lệnh. Từ nay trở đi, người nào vào việc ấy như thường.

Thạch Đầu quỷ họ Đặng mỉm cười nham hiểm, đứng lên vẫy Cam, Lã bảo đi theo.

Hai người chú ý nhận xét đường lối.

Đặng Cửu Bá chỉ căn phòng ở đầu dãy nhà song song với đại sảnh.

- Kia là phòng của Cát Đạt lão sư. Nhớ kỹ kẻo lầm với phòng đầu bên kia của Sử đại vương. Nay được chấp thuận nhập học, hai người dù có tình ý gì tôi khuyên cũng nên bỏ hết, đừng để phiền cho các đầu lãnh phải nổi giận, nghi ngờ mà mang họa vào thân.

Lã Nương là gái ở giữa khu vực hầu hết là đàn ông, khó lòng tránh được điều kẻ nọ người kia dòm ngó. Vậy, đừng lấy thế làm khó chịu, lâu dần sẽ quen.

Dẫn hai người tới dãy nhà dọc, Đặng Cửu Bá đẩy cửa chỉ một căn phòng đủ giường đệm bàn ghế sạch sẽ :

- Hai người ở đây. Dùng bữa lãnh thực phòng đầu lãnh đầu dãy bên kia. Không được đi lang bang trong trại và chờ tôi chỉ dẫn. Đúng Ngọ khá tới phòng lão sư, đừng để người chờ.

Nói đoạn Thạch Đầu Quỷ nhìn Mai Nương rồi đi thẳng.

Cam, Lã vào ngồi phòng nghỉ.

Mai Nương nói nhỏ :

- Giờ này chắc Bốc Đề Nhĩ và Trưởng thôn phục binh cả rồi. Lát nữa hạ lão sư trước nhất rồi đánh luôn.

Tử Long nói :

- Không đánh cũng chẳng xong! Nó cốt lừa sư muội đến tư phòng mà không lẽ trước mặt mọi người nó không bảo ngu huynh đến tập luyện, chớ

truyền dậy võ nghệ chi tên dã man khốn khiếp ấy!

Mai Nương gật đầu :

- Lát nữa, nếu y gạt sư huynh ra thì cứ về thẳng phòng này. Tiểu muội xem nó dở thủ đoạn gì, sẽ bất chợt hạ ngay và trở lại đây rồi mới hành động.

- Nên lẹ tay, đừng để ngu huynh chờ lâu, nóng ruột lắm! Nếu không tính tới việc để lại các vật liệu trong sơn trại cho dân sơn thôn dùng, thì lúc này phóng hỏa đốt trại, ào ạt đánh cho rồi.

Hai người đang bàn tán bỗng có tiếng kiểng vang lên đoán chừng là tiếng hiệu gọi cơn trưa. Quả nhiên, đặng Cửu Bá gọi hai người theo xuống thực phòng. Tới nơi, trong phòng chỉ có hai đầu lãnh Mông Cổ Thiết Mộc Can, Thành Man Đô, Đặng Cửu Bá. Nay thêm Cam, Lã nữa là vừa năm xuất. Võ khí của chúng dựng cả trên giá. Hai người cũng dựng kiếm, ăn uống qua loa rồi cáo từ về phòng nghỉ vì đi đường xa mệt.

Chờ hai người đi khỏi, Thiết Mộc Can nói :

- Trông anh em họ Lã thế nào ấy! Khó tin quá.

Thành Man Đô gật đầu :

- Chúng không có tướng khí lục lâm đồng đạo với bọn ta. Hồi nãy khi chúng biểu diễn thương pháp, tôi thấy chúng như không hết sức. Nếu thực tâm sao phải giả dối như thế?

Thiết Mộc Can hưởng ứng :

- Đồng ý với Man Đô hiền đệ ở điểm ấy. Trông tên thanh niên lực lưỡng, hai cánh tay y ít nhất cũng có bảy, tám trăm cân nếu tôi không nói cả ngàn! Không hiểu sao đại đầu lãnh Sử huynh lại dùng người hồ đồ thế?

Thành Man Đô nói :

- Chúng sở trường thương pháp mà lúc nào cũng khư khư giữ hai thanh trường kiếm như sợ người ta xem mất. Sở trường đánh thương mà đem kiếm đi đường phòng thân, có ai nghe được không? Sử địa ca đã không cẩn thận giữ gìn. Ta có bổn phận phải trình bầy cho đại ca biết mới được.

Thiết Mộc Can ngăn :

- Không, thong thả sẽ nói chuyện với đại ca đại đầu lãnh. Chiều nay, ta

thử khiêu khích cho chúng đấu võ rồi sẽ hay. Báo cáo sai, Sử đại ca sẽ khiển trách là chúng ta ưa bới bèo ra bọ.

Nghe hai đồng nghiệp Mông Cổ bàn tán, Đặng Cửu Bá chỉ mỉm cười.

Thành Man Đô khó chịu, hỏi :

- Đặng đại ca không ý với anh em tôi sao?

Cửu Bá gật đầu.

- Có chứ, sao lại không? Đại đầu lãnh không hồ đồ như nhị vị hiền đệ tưởng đâu. Nhưng hai người có để ý đến thái độ của lão sư không?

Thiết Mộc Can cười ha hả :

- Cát lão sư gặp gái nào chẳng mê. Cứ gì cô ả xinh đẹp như bông này! Nhưng đại đầu lãnh phải đặt vấn đề an ninh cho sơn trại lên trước việc chớ?

Đặng Cửu Bá xua tay :

- Khuyên hiền đệ nói nhỏ và bỏ qua việc đó kẻo mang vạ. Sử đại ca tôn trọng lão sư thế nào, ta phải theo đúng như thế. Nói riêng về tài lực, tháng tám năm kia diễn ra võ thưởng trăng, bọn ta tuy còn trẻ nhưng có ai vượt bực được Cát Đạt không? Phiến đá mà lão sư bê đặt bên thềm đại sảnh đã ai di chuyển được chưa?

Đặng Cửu Bá khuyên Thành Man Đô không phải không có lý do.

Phàm trong nghề võ, ít có võ sư chịu truyền hết công phu cho đồ đệ. Đến khi võ sư liệu thấy mình cao niên, dũng lực sút kém mới truyền riêng cho môn đồ nào thân tín nhất. Nhiều khi, võ sư chỉ dạy các thế bí truyền cho con cháu. Sở dĩ võ sư hành động như vậy vì sợ môn đồ phản lại đánh sư phụ. Như Pháp Quang đầu đà làm phản đả tử Huệ Tĩnh thiền sư, sư trưởng Thiên Sơn tự bên Túc Kỳ Châu vậy. Cho nên võ sư chân chánh cần tuyển lựa môn đồ rất thận trọng. Trái lại võ sư kém đọa đức, chỉ căn cứ vào dũng lực tự nhiên của kẻ xin học, rồi giấu bớt thế hay phương pháp bí truyền.

Đó là trường hợp Cát Đạt lão sư và Sử Đại Toàn. Đại Toàn sợ Cát Đạt chỉ vì họ Cát dũng mãnh hơn y, bởi lẽ không truyền đúng phương pháp "Thần Công Đề Khí".

Chẳng như Lã Mai Nương, Cam Tử Long tự tin tài nghệ mình hơn.

Chiêu Dương thiền sư và Lã Tứ Nương biết chắc chắn hai người có đức độ vững chãi, truyền hết bản lãnh công phu luyện tập bình sinh, mong sau này có người nối chí.

Bởi vậy, thời ấy, nói về nhân vật của Thiếu Lâm bắc phái, Bạch Vân tự có Mạnh Sơn, Vô Sơn là hai môn đồ nối chí sư phục thí phát và trong giới giang hồ hiệp sĩ có Mai Nương, Tử Long. Bốn người này tuy còn trẻ nhưng tài nghệ, công phu đã đạt tới cấp cao tuyệt đối cao siêu trong nền "Trung Hoa Kỹ Thuật" dưới thời Càn Long.

Vừng thái dương chói lọi giữa không trung.

Mai Nương đang ngả lưng trên giường bỗng vùng dậy :

- Chính Ngọ rồi. Ta sang phòng Cát Đạt sư huynh?

- Sư muội tự kỷ tới đó. Ngu huynh đi theo chẳng qua mất thêm thì giờ. Tên dâm tặc sẽ lựa lời dẫn ngu huynh về trước. Chi bằng sư muội liệu cách hạ sát nó đi, ngu huynh sẽ tới tiếp tay, khởi hành luôn cho rồi. Đừng đeo kiếm nó nghi ngờ.

- Khoảnh khắc sư huynh tới ngay nhé? Dồn hành lý lại thành một bọc.

Cam Tử Long gật đầu.

Mai Nương đẩy cửa bước ra ngoài thềm. Trong sơn trại, lác đác ít người qua lại. Phần đông đã kéo về trai nghỉ. Nàng đi thẳng tới tư phòng Cát Đạt. Cửa phòng hé mở.

Mai Nương định gõ cửa thì nghe tiếng lão tặc vọng ra :

- Ai đó?

Nàng khen thầm y thính tai nghe rõ tiếng chân bước nhẹ.

- Thưa lão sư, đệ tử đây.

- Cứ vào.

Mai Nương đẩy nhẹ cửa bước vào, khép trái cửa lại như cũ.

Cát Đạt ngồi bên án, đang lau thanh đao to bản tuốt trần. Lưỡi đao bóng

loáng, sắc bén. Nàng vái chào. Để thanh đao lên mặt án, Cát Đạt nhìn thẳng vào mặt Mai Nương :

- Lệnh huynh đâu sao không cùng đi.

- Thưa gia huynh khiếm an, sợ lỡ hẹn đệ tử đành tự kỷ sang hầu.

Chỉ chiếc kỷ nhỏ bên tường, Cát Đạt bảo :

- Cho phép ngồi xuống đây. Thực tình con muốn theo ta học võ chớ?

- Dạ đệ tử mong được học Nội công.

Cát Đạt đứng lên cười khà :

- Phải có bản lãnh khá mới học được Nội công chớ!

Dứt lời y xoa tay vào nhau đi đến cửa khép chặt cái then lại.

Cát Đạt quay trở lại nói tiếp :

- Con đã biết sẵn võ thuật, tài sức non nớt ấy chưa đủ làm nổi việc gì. Cần phải theo ta uốn nắn lại cho, hơn một năm sau mới luyện nội công được. Nhất định phải theo ta!

Mai Nương cười thầm: “Tên lão tặc này giở trò bịp bợm khó nghe quá!”

Nàng cúi gằm im lặng, ra bộ thất vọng.

Cát Đạt mê mẩn tâm thần, mải miết nhìn thiếu nữ lúc ấy thật đẹp mơ màng :

- Học võ phải theo đúng mực độ mới mong thành ta, ta nói thiệt tình, cớ sao con buồn.

Mai Nương chợt nghĩ ra một kế, giả đò thở dài đứng lên :

- Lão sư cho phép đệ tử trở về.

- Khoang! Vì lẽ gì con bỏ ý định theo ta luyện tập?

- Đệ tử chỉ muốn học Nội công, lão sư không chịu truyền dạy thì ở lại làm chi? Cho phép đệ tử ra về.

Dứt lời, nàng làm bộ tịch muốn ra cửa.

Cát Đạt chắn lối, vội vàng ôn tồn :

- Ta thử con đó thôi! Muốn luyện Nội công ta cũng có phép dạy trước thời kỳ. Nhưng phải uống một hườn thuốc trước khi học mới khỏi phí công và chắc chắn thành đạt.

- Đệ tử thấy lão sư dùng dằng đâm ra mất hết tin tưởng. Trước kia cũng có một lão sư…

Cát Đạt vội ngắt lời :

- Võ sư nào? Y làm gì?

Mai Nương ngước cặp mắt huyền nhìn Cát Đạt, ra vẻ nghi ngờ :

- Vị võ sư người Hán, vóc dáng dũng mãnh như lão sư, tự nhận biết nội công nên anh em đệ tử xin theo học…

Cát Đạt nóng ruột :

- Thế sao?

Đoán biết cá đã cắn mồi, Mai Nương nói tiếp :

- Võ sư đó lần lữa hứa hẹn sẽ dạy, viện cớ vì lễ nọ lễ kia. Rút cuộc người ấy chỉ là tay bịp bợm. Thấy đệ tử đòi hỏi biểu diễn nhiều quá, chối từ không được nên cuốn gói lên đi thẳng. Bây giờ nghĩ còn tức cười.

Cát Đạt cười khẩy :

- A! Ta hiểu rồi! Thế ra con không tin ta đủ tài lực. Tưởng ta cũng bịp bợm như tên khốn kiếp nào đó đã làm ô danh giới võ sư. Nếu muốn ta sẽ thử cho mà coi?

Mai Nương khôn khéo :

- Đệ tử không dám hỗn xược đâu, nếu lão sư biểu diễn Nội công đệ tử càng tin tưởng hơn, yên trí theo… tất cả mọi điều lão sư dạy bảo.

Cát Đạt hớn hở :

- Được lắm! Ta biểu diễn cho mà coi, và có thể truyền tức thì mấy pháp khởi đấu thuật. Nội công cho con, nếu con chịu nuốt hườn thuốc linh dược điều hòa tình trạng tinh thần trước khi khởi học.

Mai Nương tỏ vẻ kính cẩn thực thà :

- Một khi đệ tử đã tinh tường thì lão sư dạy bảo điều chi con cũng cố gắng học theo.

Cát Đạt cởi áo liệng lên kỷ, để lộ thân hình nở nang cổ ta vai rộng, ngực xệ hẳn xuống, hai cánh tay bắp thịt rắn chắc gân guốc.

- Sau khi ta gồng lên và ra hiệu, cho phép con dùng quyền hay cước tùy ý,

đánh vào bụng, ngực, lưng, tứ chi. Đánh chán thì thôi. Phải dùng tận lực. Bất quá như phủi bụi thôi, đừng lo ta bị đòn đau nghe.

Dứt lời Cát Đạt đứng ra giữa căn phòng rộng rãi, thở điều hòa, khởi mấy thế nội công. Đoạn trở về Đinh tấn, co hai tay bên sườn, hai bàn tay nắm chắc lại, bắp thịt nổi lên cuồn cuộn như thừng chão.

Mai Nương khen thầm Cát Đạt quả đáng được liệt vào hạng võ thuật cao siêu. Căn cứ vào môn nội công y đang biểu diễn, bản lãnh họ Cát thật không vừa.

Có định ý sẵn, Mai Nương chăm chú nhận xét tỉ mỉ phương pháp biểu diễn Nội công của Cát Đạt, gân xương chuyển răng rắc.

Thật ra bài biểu diễn nội công gồm có sáu mươi tư thế, sáu mươi tư lần hô hấp, chuyển từ thế nọ sang thế kia cực kỳ chậm chạp, đi hết toàn bài mất nhiều thì giờ.

Bởi vậy, Cát Đạt cốt vận động nội công cho Mai Nương tòng phục, sợ hãi, tin tưởng để dễ lừa nàng vào con đường bất chánh. Biết đâu thiếu nữ đang đứng kia lại là một nhân vật hữu danh, tài nghệ siêu phàm được khổ luyện từ nhỏ, tuy tuổi đang thiếu thời mà công phu đã liệt ngang hàng đại sư. Sợ mất thì giờ, Cát Đạt biểu diễn đến thế thứ hai mươi thì dừng lại, đứng nguyên thế cũ, hất hàm ra hiệu bảo Mai Nương nhập đả.

Nàng biết Cát Đạt vội vàng, cười thầm tên lão dâm tặc táng mạng đến nơi mà không hiểu. Vận dụng công phu, Mai Nương thoăn thoắt tiến tới, so tay hữu lên ngang vai tả, tay tả nắm lối "Thôi Sơn Thủ" dang chếch ra phía sau, mắt đăm đăm nhìn vào bụng lão sư như kẻ nhắm bụng đánh tới. Cát Đạt cũng đinh ninh như vậy, yên trí người đẹp sẽ phục tòng mình và lát nữa tha hồ làm mưa làm gió.

Chẳng dè khi vừa tới sát mình lão sư, Mai Nương vận dụng thần lực, lẹ như chớp mở bàn tay hữu thành "Cương Đao Thủ" chém chéo vào ngang cổ tên dâm tặc…

Trong cái chớp mắt nguy hiểm ấy, Cát Đạt bỗng nhận ra thiếu nữ là một vị cân quắc anh thư lợi hại chớ không phải cô gái diễm kiều ủy mị mới đây nữa.

Nhận ra nhưng đã trễ…

Hự… ự… ự! Tiếng hự vang lên khắp phòng. Trúng đòn phá nội công, yết hầu dập nát, Cát Đạt bật ngửa người ra phía sau, lảo đảo quật đầu vào tường "huỵnh" một tiếng, gục xuống, rũ ra như cái bao rách, hết thở. Muốn chắc chắn, Mai Nương nhảy tới dùng chân hất ngửa tử thi ra coi. Cát Đạt quả chỉ còn là cái xác vô hồn.

Nàng trở lại án thơ cầm thanh đao to bản của Cát Đạt chùi dở hồi nãy, đoạn xăm xăm đi ra cửa toan mở thì bỗng có tiếng chân ở ngoài và tiếng gõ cửa dồn dập…

Tại sao Cát Đạt có tài nội công lại bị Mai Nương đả tử như vậy?

Nguyên phép nội công kỵ năm huyệt: Hạ bộ, hậu môn, thái dương, gáy và yết hầu. Gặp một đối thủ không tinh thông võ thuật, đòn đánh còn đỡ nguy hiểm, nhưng trong trường hợp này, Cát Đạt gặp phải Lã Mai Nương rành phép nội công, chặt bàn tay Cương đao rắn như thép trúng yết hầu giữa lúc y đang hít không khí nên bị táng mạng ngay.

Tiếng gõ cửa dồn dập hơn. Mai Nương biết không phải là Tử Long, không khi nào chàng hành động hấp tấp như vậy.

- Mở cửa mau!…

Tiếng nói lanh lảnh dội vào phòng, Mai Nương mỉm cười đoán là Bành Thúy Linh.

Nàng định nhảy lên cửa sổ cuốn, ra ngoài, nhưng cánh cửa đó đã bị đá bật tung ra…

Bành Thúy Linh cầm đoản đao nhảy vào phòng, mặt đỏ gay gắt :

- Ta biết ngay là con tiện tì mà! Mi dám sát hại lão sư, chạy đàng trời cũng không thoát…

Nguyên Thúy Linh vẫn căm tức, ghen giận Cát Đạt và thiếu nữ mới đến từ sáng. Nàng thừa hiểu lối "truyền võ nghệ" của lão sư tại tư phòng vì chính nàng đã qua bước đó rồi. Bởi vậy, nàng định bụng rình mò đột nhập tư phòng lão sư phá chơi cho bõ lòng ghen tức. Không do dự nữa, nàng co chân đạp tung cánh cửa, xông vào phòng.

Một cảnh tượng không ngờ diễn ra trước mặt nàng. Tử thi Cát Đạt nằm ngửa, mắt trợn trừng gớm khiếp, miệng há hốc, máu còn từ từ trào ra hai bên mép và lỗ mũi, tứ chi co quắp. Trong cuối phòng, Lã Mai Nương kiêu dũng, tay cầm thanh đao lớn và Thúy Linh nhận ra là của lão sư.

Thúy Linh tự trách đã quá ghen tuông vô lối, phá cửa phòng trễ quá nên Cát Đạt mới đến nỗi táng mạng. Nàng nổi giận đùng đùng la hét ấm ĩ hua đao nhảy xổ vào chém kẻ thù một lát ngang cổ. Mai Nương gạt mạnh. Hai thanh đao chạm nhau tóe lửa.

Đao của Thúy Linh bật văng lại, cánh tay đau nhức ê ẩm. Nàng không ngờ đối phương mạnh đến như vậy.

Mai Nương cười gằn :

- Bành Thúy Linh! Phải chăng mi là con lão tặc Bành Khoát Hải ở Hoa Châu?

Thúy Linh gầm lên :

- A! Ra mi là kẻ thù sát hại cha, anh ta!

Dứt lời, Thúy Linh lướt tới múa đao chém bừa. Lã Mai Nương đưa dọng đao hất mạnh khiến đao địch văng vào phòng xoảng một tiếng. Bành Thúy Linh tay toạc hổ khẩu, xoay lưng toan chạy thì bị Mai Nương co chân đạp nhẹ vào mông lộn ba vòng nhào ra khỏi cửa phòng…

Giữa lúc ấy, Cam Tử Long từ ngoài nhảy lên cửa sổ cuốn, liệng thanh trường kiếm Yểm Nhật cho Mai Nương :

- Ngu huynh nằm trên mái từ nãy. Chúng đang từ tứ phía kéo đến, đông lắm, ra lối này mau!

Mai Nương bắt lấy kiếm đeo chằng ra sau lưng, tay tả cầm thanh đao to bản, tay hữu cầm đai lưng nhấc xác Cát Đạt lên. Bên ngoài tiếng chân tặc đạo chạy sầm sập, tiếng kẻng báo động inh ỏi. Mai Nương đứng nép bên cửa nhìn né ra thấy Sử Đại Toàn cầm khiên đồng và thiết giản lướt tới. Tức thì nàng đảo tử thi Cát Đạt lấy trớn, đoạn nhằm sư tặc liệng mạnh tới.

Tử thi bay vụt từ trong phòng ra. Đại Toàn tưởng là địch thủ liền hùa thiết giản bốn cạnh vụt mạnh trúng đầu bể toang, óc phọt tung tóe, bắn cả vào mặt

y. Đồng thời Đại Toàn nhận ra là mình đã đánh nhầm phải xác lão sư. Y gầm hét lên như sư tử, đưa khiên đồng đi trước, nhảy ùa vào phòng, trống rỗng.

Lã Mai Nương đã cùng Cam Tử Long ra lối cửa sổ đầu nhà, phi thân đứng sừng sững trên mái. Bọn đầu lãnh Đặng Cửu Bá, Thiết Mộc Can, Thành Ma Hộ và Sử Huyền Cô trông thấy la hét ầm ầm nhảy cả lên mái. Nhưng bốn cặp chân vừa đặt xuống mái thì đã bị hai lằn đao kiếm của Cam, Lã lia sát mái bắt buộc chúng phải nhào đại xuống sân tránh đòn.

Lúc đó Sử Đại Toàn từ phòng Cát Đạt chạy ra thấy vậy, bèn hô :

- Anh em theo tôi!

Dứt lời y vác khiên che người nhảy vút lên nóc nhà. Cam Tử Long hạ một nhát kiếm xuống ngang cổ họ Sử. Đại Toàn đưa khiên lên đỡ gặp phải báu kiếm chém vạt mất góc đồng khiên thẳng như tiện văng xuống đất. Y giựt mình, nhưng trấn tĩnh lại ngay quật thiết giản vào vai địch thủ trả đòn. Sử Huyền Cô và Thành Man Đô nhảy ùa lên theo sau Sử Đại Toàn. Đặng Cửu Bá, Thiết Mộc Can lên sau cùng. Họ Đặng dùng đồng nhân, họ Thiết dùng độc chùy. Hai món võ khí cùng nặng nề.

Lã Mai Nương rút Yểm Nhật kiếm, tay đao tay kiếm đón đánh cả bốn người.

Bọn lâu la kéo ra đầy sân vây quanh nóc nhà, reo hò inh ỏi. Cam Tử Long biết ý Mai Nương muốn để chàng rảnh rang hạ địch thủ, bèn dùng thế "Cao Tổ Trảm Bạch Xà" hạ chéo một lát kiếm xuống vai họ Sử.

Trông thế kiếm thập phần mạnh mẽ, lưỡi kiếm loang loáng linh khí rợn người, Đại Toàn biết đối phương thực sự lợi hại, thêm có báu kiếm, nên không dám khinh thường, dùng đồng khiên đỡ liều. Y dang tay khiên, đưa thiết giản gạt kiếm, nhưng hụt.

Tử Long đã thâu kiếm, đoạn xỉa luôn một mũi nhằm ngực đối phương. Đại Toàn không dám dùng khiên, đưa giản đỡ nữa. Lẹ như cắt, Tử Long xuống tấn nghịch mã thật thấp quật luôn lưỡi kiếm nhằm hai cổ chân địch. Đó là thế "Cuồng Phong Tảo Lạc Diệp".

Thét lên một tiếng lớn, Sử Đại Toàn nhảy lên cao nhường lưỡi kiếm vun

vút qua chân, đoạn hạ luôn một thiết giản nhằm đầu đối phương mạnh mẽ vô cùng theo ngọn "Thái Sơn Áp Đỉnh" lợi hại.

Ngọn giản vụt hụt vào khoảng trống. Tử Long khẽ nhảy né qua bên, thuận tay tả chặn bắt trúng cổ tay hữu cầm giản của đối thủ bóp mạnh như mũi kềm sắt. Đau quá, Sử Đại Toàn tê buốt cả cánh tay, rời ngọn thiết giản lăn lông lốc trên mái, rơi thẳng xuống sân. Y cố sức dồn toàn lực vào tay tả thọc thẳng mũi nhọn ở đồng khiên vào mặt địch thủ để gỡ cho tay hữu. Lẹ hơn, Tử Long dáng thẳng một đốc kiếm vào gáy Đại Toàn.

Một tiếng "rắc" khô khan dội lên lẫn với tiếng thét đau đớn khủng khiếp. Đại Toàn gãy xương gáy, lộn nhào xuống đất, hết thở.

Rảnh tay Tử Long rút tù và dắt ở đai lưng thổi mấy tiếng dài.

Bốc Đề Nhỉ chờ sẵn trên miệng hang phát lên mấy mũi tên lửa lên không trung, ra hiệu cho tráng đinh phục ở phía rừng trước mặt Hổ Hầu Sơn, rồi cùng đồng bọn rùng rùng kéo xuống sơn trại…

Nói về Lã Mai Nương một mình chiến đấu với bốn tên đầu lãnh Đặng, Thiết, Thành, Sử Huyền Cô và Bành Thúy Linh lúc đó cũng đã hoàn hồn lượm đao lên trợ chiến. Năm tặc đạo nam, nữ vây tròn nàng vào giữa đánh tới tấp, tưởng nhờ đông người và dùng sức mạnh sẽ áp hạ ngay địch thủ. Chẳng ngờ Mai Nương tay đao tay kiếm hoa lên vùn vụt như gió giựt mưa rào, xung đông kích tây, dũng mãnh bội phần. Thanh đao to bản chạm vào các võ khí nặng của Đặng Cửu Bá, Thiết Mộc Can và Thành Man Đô chan chát, nảy lửa. Nàng nhắm thế trận yếu nhất là mẹ con Sử Huyền Cô, lia luôn mấy phát kiếm Yểm Nhật, tiện đứt đôi lưỡng đao của Huyền Cô.

Sợ hãi, Huyền Cô chùn bước. Thừa thế, Mai Nương nhảy tới phóng chân tả đá trúng ngọn "Bàn Long cước" vào giữa mặt Huyền Cô lộn xuống sân. Bành Thúy Linh vội nhảy theo xem xuống xem Huyền Cô trúng đòn thế nào. Huyền Cô bể mặt ngất lịm. Thúy Linh tính bề khó thắng, trong bảy người thì hai tên kiệt biệt nhất là Cát Đạt và Sử Đại Toàn đã tử trận. Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách, nàng không do dự, cõng Huyền Cô về tư phòng lấy gấp mấy món tiền bạc, rồi liều mạng chạy ra sườn núi lẩn vào rừng cây đi mất.

Từ lúc khởi chiến, bọn lâu la đành bó tay đứng dưới sân reo hò trợ chiến, không dám sử dụng cung tên sợ bắn trúng người nhà. Nay thấy Cam Tử Long rảnh tay thổi tù và ra hiệu, bèn nhắm chàng bắn tên như mưa rào. Tử Long vội dùng lối "Cản tiễn kiếm pháp" múa lên vù vù, làm kiếm chập chờn bao phủ khắp người, tên bị gạt văng đi tứ phía, hoặc bị lưỡi kiếm tiện làm đôi rớt xuống mái nhà.

Bọn lâu la cùng hè nhau bắn dữ. Đang muốn giúp Mai Nương hạ nốt ba tên đầu lĩnh còn lại thì bị làn tên cản trở, Tử Long thét lớn, vừa múa kiếm đỡ tên vừa nhảy ào xuống sân, chém dọc, ngang luôn mấy phát. Chỉ trong chớp mắt là năm sáu lâu la trúng kiếm, thủ cấp lăn lông lốc trên sân, máu phun lênh láng.

Chúng chạy dạt ra tránh ngọn kiếm lợi hại của thanh niên tráng sĩ. Cam Tử Long cũng chỉ mong có vậy để được tiếp tay Mai Nương.

Đặng Cửu Bá, Thiết Mộc Can, Thành Man Đô vây đánh thiếu nữ dồn dập. Không kém, Lã Mai Nương chống trả kịch liệt. Trên mái vừa dốc vừa chật hẹp không bên vây trở, nàng thấy Tử Long đã càn quét dãn hết bọn lâu la dưới sân bèn nhằm Thành Man Đô thúc mạnh một kiếm, đồng thời chém một đao vào mặt Thiết Mộc Can.

Hai đầu lãnh thoái bộ tránh đòn. Thừa dịp Mai Nương nhảy vút xuống sân, Đặng Cửu Bá thét lớn nhảy đuổi theo.

Cam Tử Long nhào tới sả một kiếm vào sườn họ Đặng.

Cửu Bá đưa đồng nhân gạt kiếm quát :

- Không ngờ bọn bây vào đây làm nội ứng. Đấu trăm hiệp chơi, sợ chi!

Tử Long sả luôn lát kiếm nữa vào bụng đối phương :

- Bây làm giặc mà không biết nhìn người, chết là đáng rồi.

Hai người quây lại giáp chiến kịch liệt. Lã Mai Nương dư thì giờ tra trường kiếm vào vỏ. Thấy cây đao to bản khá tốt, nàng muốn sử dụng đến cùng. Hai đầu lãnh Mông Cổ nhảy theo Đặng Cửu Bá hùng hổ ào tới tái chiến với Mai Nương.

Thiết Mộc Can, Thành Man Đô hầm hè như hai mãnh hổ liều mạng tái

chiến. Chúng không ngờ thiếu nữ dũng mãnh lợi hại nhường ấy.

Thiết Mộc Can quật chéo độc chùy xuống vai đối thủ, Mai Nương không thèm né, đưa dọng đao ngáng lấy cán chùy, dùng toàn lực hất mạnh. Không ngờ thiếu nữ đón ngọn chùy liều lĩnh liều lĩnh đến vậy và bị sức hất thiệt mạnh, ngọn chùy bị bật ngược về phía sau kéo luôn chủ nhân nó nhào đi một vòng.

Vừa lúc ấy, Thành Man Đô văng thiết xích quật vòng vào cổ chân tả Mai Nương giựt mạnh. Muốn hành động cho tên tặc tướng ghê sợ. Mai Nương thừa biết Man Đô địch dùng thiết xích một là đánh bật chợ mình, hai là giựt cho té, bèn tạo tấn vững như Thái Sơn. Thành Man Đô nghiến răng, mím môi dùng toàn lực kéo mạnh.

Nực cười thay y lực lưỡng nhường ấy mà chẳng khác chi chuồn chuồn lay thạch trụ. Châm thiếu nữ vững tựa cây cột sắt chôn sâu xuống đất. Mai Nương cười khanh khách nghe ghê rợn, ngồi thụp xuống thiệt lẹ, chụp xích luôn xích sắt kéo mạnh.

Thành Man Đô bổ nhào đến trước mặt nàng. Tiện tay, Mai Nương đưa thốc một mũi đao trúng ngực đối thủ xiên suốt ra sau lưng Man Đô rộ lên một tiếng chết ngay.

Mai Nương gạt xác tên sơn tặc, rút vội thanh đao, nhảy phắt sang bên tả vừa kịp tránh ngọn chùy mạnh mẽ của Thiết Mộc Can quật tới sau lưng.

Thấy bạn bị chết, họ Thiết gầm lên dữ dội, liều mạng đánh chí tử.

Nổi giận, Mai Nương không tránh nữa. Nàng theo trớn ngọn chùy, đưa dọng đao chặn vào cán, gạt cán sang bên rồi đè chặt xuống. Thiết Mộc Can dùng tận lực bình sanh cố nhấc chùy lên, những tưởng lật toàn thân thiếu nữ lên khỏi mặt đất. Nhưng Mai Nương đứng vững tưởng như bàn thạch. Trái lại Mộc Can đỏ mặt tía tai, mồ hôi nhễ nhại xoay mãi không nhấc nổi ngọn chùy. Mai Nương trừng mắt phượng xếch ngược.

- Tặc đạo biết sợ chưa? Biết điều lại hàng thì bản cô nương tha cho.

Thiết Mộc Can buông một tay chùy, đấm mạnh tả hữu vào mặt đối thủ.

- Sợ tiện tì ư? Chết này!…

Mai Nương ung dung đưa tay gạt nhẹ trái đấm ấy, đồng thời rút phắt lưỡi đao khiến Thiết Mộc Can bất ngờ mất trớn chúi hẳn người sang bên. Mai Nương tiện dịp co chân đạp mạnh vào mông đối phương khiến tên này nhào bắn hẳn vào thềm nhà đầu va phải đá, bể sọ chết tốt.

Rảnh tay, Mai Nương nhìn thế trận. Đặng Cửu Bá bản lãnh rất khá đang đấu với Tử Long, thấy hai đồng nghiệp Mông Cổ tử trận theo nhau thì tinh thần nao núng, định mở đường chạy. Nhưng chạy sao được với Tử Long? Lưỡi trường kiếm linh động cuốn chặt lấy tên sơn tặc.

Tiếp tục đánh thì thua, mở đường chạy không nổi, Đặng Cửu bá định liều mạng dùng ngón sở trường: cái đầu rắn như đá của y đã nổi danh trong đám giang hồ hắc đạo. Trong lối đánh của đối phương, Tử Long đoán y đang tính toán việc gì. Bỗng nhiên Cửu Bá bất thần gạt kiếm, liệng đồng nhân vào mặt đối phương. Tử Long né tránh thì cùng lúc ấy, Thạch Đầu Quỷ họ Đăng nhào tới húc mạnh đỉnh đầu nhẵn bóng vào ngực đối thủ.

Cam Tử Long biết tên sơn tặc có chiếc sọ nổi danh sau đây mới dám liều chết húc vào ngực đối thủ.

Chàng nhẹ nhàng né sang bên, gài kiếm vào bao :

- Aha! Đặng Cửu Bá! Thủ cấp của ngươi liệu rắn chắc được bao nhiêu? Ta sẵn sàng thử đây.

Húc hụt, Đặng Cửu Bá tưởng thế nào đối phương cũng nhào tới chém nên né chân toan chạy thì vừa lúc Tử Long gài kiếm muốn thử thách "Thạch Đầu" của y.

Họ Đặng nghĩ thầm: "Xưa nay mình đã từng hạ biết bao nhiêu anh hùng hảo hán, nổi danh cũng vì cái đầu rắn chắc này?"

Đặng Cửu Bá xoa tay lên đỉnh đầu bóng loáng :

- Được lắm! Có thế mới là anh hùng vậy hãy gồng ngực, thót bụng lại cho cẩn thận nhé!

Tử Long phì cười, liên tưởng đến đầu con hắc hổ to lớn mà chàng đã đấm bể khi trước trong dãy Tần Lĩnh sơn :

- Ta báo trước, đầu người có rắn được bằng đầu lão hổ không?

Đặng Cửu Bá tự tin, cứng cổ :

- Rắn như đá. Ngươi không biết Thạch Đầu Quỷ đây sao?

Tử Long cười gằn :

- Biết thì ngươi cũng chỉ là tên lục lâm tặc đạo chuyên cướp của giết người chớ làm được gì cho nhân quần, xã hội? Thử đi ta coi?

Dứt lời, chàng dang hai tay sang bên, xuống trung bình tấn, hất hàm ra hiệu cho Cửu Bá húc.

Tức thì, họ Đặng vận toàn lực toan húc thì chợt nghĩ đến thanh trường kiếm của đối phương đeo trên lưng, nghĩ thầm "Lỡ trong lúc mình lao người húc, y lẹ tay tuốt kiếm chém xuống thì sao?"

Bèn nói :

- Ta không tin ngươi với thanh kiếm kia.

Tử Long khinh bỉ :

- Ngươi hèn hạ quá! Nếu ta định lừa ngươi dùng kiếm chém hạ ngươi từ hồi nãy rồi, hơi đâu phải bịa chuyện thử "Thạch đầu" của ngươi.

Tuy nói vậy nhưng chàng cũng đứng dậy tuốt kiếm liệng cho Lã Mai Nương đứng gần đó bắt.

Mai Nương hiểu Tử Long định ý gì rồi, bắt lấy thanh kiếm đứng nguyên xem.

Tử Long lại tọa tấn trung bình, dang hai tay ra như cũ.

Đặng Cửu Bá thích chí bụng bảo dạ :

- Thế này thì mi chết đến nơi rồi!

Y xoa đầu theo thói quen, vận dụng toàn lực nhào người như tên bắn húc thẳng vào nơi dưới ngực đối thủ. Giữa lúc ấy, Tử Long thâu hai tay lại hai bên sườn, chờ đúng đỉnh đầu Thạch Đầu Quỷ tống mạnh một "Tả Thôi Sơn Thủ". Bốp!… Nếu họ Đăng nổi danh "Thạch Đầu" thì Tử Long cũng lừng danh "Thôi Sơn Thái Bảo" có trái đấm nặng như nói vậy. Đặng Cửu Bá kêu dội lên một tiếng bể sọ, gục xuống hết thở. Thế là hết đời Thạch Đầu Quỷ.

Tiếc thay cho kẻ hữu tài vô hạnh, dùng tài trí thông minh không đúng chỗ đến nỗi phải bỏ mạng.

Mai Nương đến trả Huyền Tiễn kiếm cho chàng. Lúc đó, bọn lâu la phần lủi ra trốn phía cổng trại, phần nhát hơn liệng khí giới xin hàng. Bốc Đề Nhĩ cũng đã điều khiển đoàn tránh đinh xuống tới sân trại. Y vui mừng vái Song hiệp :

- Bốc mỗ có lời mừng cho nhị vị thành công. Lúc mới khởi sự tôi thấy chúng nhao nhao đông quá nên thấy lo.

Lã Mai Nương hỏi :

- Đoàn tiền trại sao không thấy tới?

Giữa lúc ấy, bỗng có tiếng chân sầm sập chạy ùa từ ngoài cửa trại vào. Song hiệp toan chạy ra xem việc gì thì ra đó là đoàn lâu la từ trong trại trốn ra và đồng bọn chậm chân, dưới chân núi, bị các tráng đinh thấy hiệu hỏa tiến liền hăng hái đánh thốc bừa lên núi.

Đại đầu mục Vệ Lương Ngũ được tin lâu la báo Cát Đạt lão sư và Sử đại vương táng mạng, còn các đầu lãnh khác không chắc có chống nổi hai thanh niên nam nữ anh kiệt, nên hoang mang sợ hãi vừa đánh vừa lùi vào đại trại.

Lùi được nửa đường, mấy tên lâu la khác lại chạy nhớn nhác ra cho biết đồng bọn trong sơn trại bị tàn sát nhiều, đánh không lại. Vệ Lương Ngũ bủn rủn cả tay chân bất đồ trúng tên té xuống khe núi theo một số lâu la chạy trốn trúng tên có tới hơn trăm người. Bọn lâu la chạy dồn cả vào trong sân, theo sau là các tráng đinh sơn thôn. Cam Tử Long chỉ các tử thi ngổn ngang trên sân hướng vào bọn lâu la nói lớn.

- Các ngươi hãy trông các đầu lãnh và đồng nghiệp sơn tặc táng mạng đây làm gương. Hạ võ khí quy hàng, giải tán. Tên nào mưu mô trí trá chớ trách ta bạo tàn!

Bọn lâu la như rắn mất đầu, liệng tất cả võ khí còn lại ra sân, đoạn đứng tụ tập vào một góc. Cam Tử Long bảo Bốc Đề Nhĩ điều khiển tráng đinh thâu thập khí giới đó lại, đoạn họp toàn thể lâu la còn lại nơi trước sảnh dẫn dụ :

- Các ngươi thân nam nhi sức dài vai rộng có thể làm những việc khác hữu ích cho nhà, cho nước hơn, lẽ nào phí sức cương cường theo bọn vô đạo vô nơi thâm sơn hành nghề lục lâm thảo khấu, chẳng trước thì sau, thế nào cũng

bị chinh phạt. Nay ta giải tán sơn trại, phát lộ phí cho các ngươi hồi hương. Vậy ta khuyên bọn ngươi nên cải tỉnh sống cuộc đời lương thiện. Hãy trông bọn đầu lãnh đây mà làm gương soi chung!

Nói đoạn, Tử Long gọi một một tên đầu mục người Mông Cổ thạo tiếng Hán, bảo nhắc lại rõ ràng cho chúng lâu la nghe.

Thoát chết bọn chúng vui mừng, cảm tạ lòng nhân của Cam, Lã. Hứa xin về quê làm ăn tu tỉnh.

Giải quyết xong vấn đề lâu la đông đảo, Cam, Lã, cùng Bốc Đề Nhĩ và viên trưởng sơn thôn kiểm soát kho lương tiền bạc, phát cho những lâu la và bắt tức khắc giải tán.

Nửa tháng sau, ngay chân núi Hổ Đầu, một thôn trang rộng rãi, ngăn nắp nhà cao cửa rộng, gia đình nào cũng đủ phần đất trồng trọt, chăn nuôi sinh sống. Theo ý kiến của Song hiệp mọi người còn dựng quanh thôn một bức thành bằng cây súc thật kiên cố, lập vọng lâu, điếm canh. Trưởng thôn lập các đoàn tráng đinh, sẵn khí giới thâu được của tặc khấu, hàng ngày luyện tập cho thành hàng ngũ nghiêm chỉnh, phòng khi hữu sự thì còn tự vệ được. Công việc hoàn thành, Song hiệp từ giã mọi người lên đường.

Toàn thôn lưu luyến hai người, yêu cầu nán lại một ngày, làm tiệc linh đình tiễn hành. Cùng ngày hôm đó, dân thôn dựng lên một tấm biển ngang cổng trại đề ba chữ “Song Hiệp Thôn” để kỷ niệm công đức Cam, Lã.

Thăm Thiên Vương tự, dưới chuông gặp điều bí ẩn
Kiến Lã đại sư, cấp bách thuật chuyện miền Nam

Song hiệp và Bốc Đề Nhĩ theo đường cũ trở về Quan nội, vào Trương Gia Khẩu, thuật chuyện phá tan bọn cướp Hổ Đầu sơn cho Lý Phúc Vĩnh nghe và cho biết Tăng Tòng Hổ không còn ở núi Hổ Đầu nữa.

Lý Phúc Vĩnh ngạc nhiên, không ngờ hai người lại tài dũng đến mức ấy. Lý Phúc Vĩnh nhìn Song hiệp :

- Vừa rồi nhập ải môn, Nhị vị có bị khám xét không?

Mai Nương gật đầu, Tử Long vội hỏi :

- Việc chi vậy?

Lý Phúc Vĩnh đáp :

- Thủ bị Bao Đức Lễ cho hay rằng đêm hôm kia bỗng dưng ấn tín của quan Tổng binh Triệu Tường cất trong ngăn nơi tư phòng riêng bỗng không cánh mà bay. Thế mới kỳ chớ!

Mai Nương mỉm cười nhìn Cam Tử Long :

- Sao Triệu tổng binh khờ khạo thế? Người ngoài bỗng dưng mạo hiểm vào tận hành dinh lấy ấn tín Tổng binh làm chi? Họ Triệu phải tự xét xem có làm điều gì oan ức cho người ta không, đến nỗi có một vị hiệp khách nào đó phải ra tay trừng phạt bằng cách lấy ấn tín. Hoặc giả có hiềm thù với ai nên

họ mới đột nhập N hành dinh vào tận thư phòng lấy ấn tín cảnh cáo, trả thù chớ. Đi tìm kiếm lai rai ngoài trấn ăn thua gì?

Tử Long nói :

- Lý do thù hiềm có lẽ đúng hơn. Nếu hiệp khách nhúng tay vào vụ này, tất đã để giấy cảnh cáo lại.

Lý Phúc Vĩnh đồng ý :

- Tôi cũng nghĩ như vậy và trao đổi với Bao thủ bị. Theo suy luận của Bao thủ bị, Triệu tổng binh vẫn ghét và nghi ngờ Thiên Vương tự. Trái lại Thiên Cương Lịch Sơn Độ cũng không ưa gì Triệu Tường. Hai bên vẫn ghét nhau ra mặt. Có thể kết luận rằng Thiên Cương hòa thượng là thủ phạm là thủ phạm vụ mất ấn tín này không?

Cam Tử Long nói :

- Câu chuyện thù hằn giữa hai người ấy xảy ra từ mấy năm rồi. Không lẽ bây giờ Thiên Cương mới ra tay lấy ấn tín?

Lý Phúc Vĩnh suy nghĩ giây lát :

- Có thể lắm Cam hiệp ạ. Thiên Cương là người khôn khéo, lấy ấn tín ngay sẽ bị nghi ngờ nên y chờ tới bây giờ mới hành động khiến Triệu tổng binh phải lo sợ cho bõ ghét.

Cam Tử Long công nhận :

- Vụ này nhiều nghi vấn lắm. Hướng về phía Thiên Vương tự điều tra may ra tìm thấy chút ánh sáng nào chăng? Nhưng trong dinh Tổng binh liệu có nhân viên nào đủ tài sức tranh đua cùng Thiên Vương tự không?

Lý Phúc Vĩnh lắc đầu :

- Trương Gia Khẩu là một nơi biên ải, số võ quan vẫn nhiều hơn các nơi trong nội địa, Tổng binh Triệu Tường không phải người kém nhưng không thể so sánh được với công phu tuyệt kỹ của các cao đồ xuất thân từ các võ phái xuất thân hiện giờ.

- Thiên Cương Lịch Sơn Độ là một trong những nhân vật đã thọ lãnh được thứ công phu tuyệt đối của phái Không Động, Triệu Tường còn thua sức kém tài thì trong quân lấy đâu ra người có bản lãnh dám cáng đáng việc điều tra

Thiên Vương tự?

Lã Mai Nương nói :

- Bình nhật chẳng nói làm chi, nay bỗng nhiên mất ấn tín, quan Tổng binh có thể huy động lực lượng bao vây khám xét trong chùa.

Lý Phúc Vĩnh nói :

- Triệu Tường vị tất đã không nghĩ đến, song y phần e lộ chuyện mất ấn, phần e hậu quả cuộc bao vây khám xét. Thiên Cương chẳng phải là con người chịu để ai đàn áp đâu.

Chuyện vãn hồi lâu, Cam, Lã gọi Bốc Đề Nhĩ ra nói mấy lời cảm ơn và tặng bạc trả ơn vụ đưa kiếm Tăng Tòng Hổ trên núi Hổ Đầu.

Bốc Đề Nhĩ nhất định chối từ. Mai Nương bảo mãi mới chịu nhận.

Song hiệp từ giã Lý Phúc Vĩnh ra Biên Cương quán lấy phòng trọ.

Tối hôm ấy cơm nước xong, Cam Tử Long bàn với Mai Nương :

- Thú thật với sư muội, ngu huynh thắc mắc về Thiên Vương tự quá.

Nàng mỉm cười :

- Chẳng riêng gì sư huynh. Tiểu muội cũng vậy nhưng không dám nói ra, e bị rầy là đa sự.

Chàng dịu giọng :

- Đâu có! Vì mối thù của ngu huynh, sư muội vất vả bôn tẩu đã nhiều. Khốn nỗi cứ phải nhè những nơi nguy hiểm dấn thân vào, mua chuốc không biết bao nhiêu khó khăn vào mình. Nhiều lúc ngu huynh tự vấn không biết ngày nào mới được về an bài nơi sơn dã.

Nàng âu yếm nhìn Tử Long :

- Không vào hang hổ sao bắt được hổ? Cam bá phụ linh thiêng tất thế nào cũng dun dủi anh em ta đi trúng đường Tăng tặc. Chừng nào ta thăm thú chùa Thiên Vương? Đêm hay ngày?

Tử Long suy nghĩ giây lát :

- Mai ta đi dâng hương như hồi trước ở Túc Kỳ Châu thăm chùa Thiên Sơn xem sao. Sau đó sẽ hay.

Hôm sau Song hiệp ra phố sửa soạn lễ vật, rồi đến thăm Sơn Thần Lộ rủ

tiêu sư Lý Phúc Vĩnh cùng đi dâng hương chùa Thiên Vương.

Lý Phúc Vĩnh sai gia nhân đi gọi xe ngựa, dặn dò viên quản lý, rồi cùng Song hiệp lên xe ra lối Tây Môn.

Phong cảnh trên đường thiệt u nhã. Qua Thanh Dương hồ, xe ngựa rẽ sang hướng Tây bắc chừng hơn sáu dặm thì đã thấy tam quan ba tầng. Mái cong nhô lên khỏi hàng cây um tùm xanh mướt.

Cao hơn Tam quan còn có ngọn tháp chín tầng mái chọc trời.

Tử Long khen :

- Chà! Ngọn tháp cao quá nhỉ. Với ngọn tháp và gác Tam quan ấy, ta có thể đoán Thiên Vương tự lớn tới bực nào rồi.

Xa phu nói :

- Thưa ba vị quan khách, đó là tháp Kỵ Vân xây dựng ngay ở giữa sân trước đại điện. Trước kia Thiên Vương tự có ngôi đại điện và nóc Tam quan cao nhất, từ ngày vị Bạch Quỷ đại hòa thượng về trụ trì mới xây thêm ngọn Kỵ Vân tháp.

Mai Nương hỏi :

- Lên được lầu trên cùng tháp không?

- Thưa có, thang cuốn bằng gạch xám dẫn đến tầng tháp trên cùng. Mỗi tầng cao mười bốn thước mà tổng cộng chín tầng. Tầng trên cùng có tượng Quan Âm và một lư hương bằng đồng đen chưa trạm trổ nặng tới hơn hai trăm cân, có kẻ lượng đoán ban trăm cân.

Lý Phúc Vĩnh hỏi :

- Nặng thế thì ai nhấc nổi chiếc đồng lư đó lên thượng tầng Kỵ Vân tháp?

Xa phu đáp :

- Thưa, không ai hiểu được việc ấy.

Nhiều quan khách và nhất là một số thợ đã dự phần xây dựng ngọn tháp lấy làm ngạc nhiên hỏi hòa thượng thì người cũng nói là không biết. Có lẽ Thần, Phật linh thiêng biến hóa cho Kỵ Vân tháp chiếc đồng lư ấy.

Lã Mai Nương mỉm cười nhìn Cam Tử Long.

Lát sau tới nơi. Tử Long bê lễ vật đi thẳng vào chánh môn dưới Tam quan

rồi được Tri Khách tăng đưa lên đại điện lễ phật.

Trên bục đá xây thành bậc, bày bốn mươi chín pho tượng Phật, tượng nào cũng lớn bằng cỡ người thật, sơn son thếp vàng. Riêng tượng đức Như Lai cao tới mười thước ở bậc trên cùng, gần sát nóc điện. Hai bên dàn tám pho Kim Cương toàn thạch. Bốn chiếc cột bằng cây súc lớn cỡ hai ôm chống toàn thể mái điện nặng nề.

Xoay lưng vào hai cột ngoài, trông thẳng ra sân trước là hai tượng "Ông Thiện", "Ông Ác" cao tới tám thước, giáp trụ đồ sộ, hiên ngang chống đại đao lưỡi bằng thép thật sáng loáng.

Mai Nương nghĩ thầm: "Kẻ yếu bóng vía lạc vào đại điện ắt chẳng khỏi kinh hoàng".

Ngay giữa điện, trên bục gỗ trải bồ đoàn, một vị hòa thượng vai rộng, cổ to, da mặt đen bóng như bồ hóng đang tụng kinh.

Song hiệp sẽ hất hàm ý tứ bảo nhau có lẽ đấy là hòa thượng Hắc Phong Mộng Lộ Di mà tiên sư Tưởng Nguyên Sơn đã kể truyện trước khi ra Quan ngoại.

Hành lễ xong, Cam, Lã, và Lý Phúc Vĩnh trở xuống dãy nhà ngang vào phòng Trà. Tri Khách tăng chờ sẵn ở đó :

- Tỉnh ba vị tín chủ vãng cảnh chùa.

Trong chùa, nếp dọc, nếp ngang kiến trúc giản dị nhưng nếp nhà nào cũng đồ sộ vững chắc bội phần. Trai phòng, Thiền phòng, Kinh phòng, nơi nào cũng có biển đề ngăn nắp. Qua sân sau, tới một nếp mái rộng nền đất phẳng lì, bốn bề trống trơn, bên trong bày la liệt các dụng cụ thuộc phần luyện tập võ nghệ. Treo ngang trên xà ngang một tấm biển đề "Thao phòng". Dự đoán e khách lạ chưa hiểu về lề lối trong chùa, Tri Khách tăng giải thích :

- Sư trưởng bổn tự muốn cho các tăng tiểu trong chùa có sức và tinh thần lành mạnh để được triệt để phục vụ Phật giáo, nên ngoài việc kinh kệ, tất cả đều phải luyện thêm môn quyền thuật cho thể xác được cường tráng.

Cam Tử Long nói :

- Đó là việc nên làm, bổ ích chớ không hại. Đạo Phật không có luật lệ nào

cấm các đệ tử tập thể dục. Như Thiếu Lâm tự và một số các đại tự khác chẳng hạn, môn đồ đều biết võ nghệ. Chúng tôi rất tán thành.

Tri Khách tăng chỉ tấm bia đá, dựng ngay ở đầu Thao phòng hướng Đông mà rằng :

- Quý vị tín chủ đọc thử coi.

Ba người bước vào thấy trên bia đề một hàng chữ lớn đề "Đệ Thập Tứ Nhật, Lục Nguyệt, Tân Sửu Niên", phía dưới hàng chữ ấy, ghi chín tên toàn là pháp hiệu hòa thượng.

Tri Khách tăng giải thích :

- Tân Sửu Niên, cách đây hơn một giáp, tính đúng mười ba năm, một bọn giặc gồm cả người Hán, Mãn, Mông nghe tiếng Thiên Vương tự giàu có nên kéo đến cướp phá. Chúng bị chư tăng ngăn cản chống lại nên hạ sát chín vị hòa thượng và đốt tan tành thiền viện trước khi rút lui, quan quân nội trấn Trương Gia đến cứu không kịp.

Lý Phúc Vĩnh hỏi :

- Bởi lẽ ấy Sư trưởng mới lập bia này kỷ niệm những tăng nhân mạng vong?

Tri Khách tăng gật đầu :

- A di đà Phật, chính vậy. Nhưng các vị tiền bối hỉ xả ấy không thuộc về lớp chư tăng hiện đại.

Những người còn sống sót sợ hãi bỏ đi hết và Thiên Vương tự bị hoang phế cỏ mọc rêu phủ suốt bốn năm trường. Mãi sau Thiên Cương hòa thượng, Sư trưởng hiện tại của chúng bần tăng vân du qua đây, nhờ sự giúp đỡ về mặt tài chánh của đại sư phụ và khách thập phương, người liền dừng bước tu bổ lại khu đại thiền viện này.

Ba người nói mấy lời khen ngợi rồi cùng Tri Khách tăng ra hậu hoa viên ở liền ngay sau Thao phòng. Ngay giữa hậu hoa viên, trên bục đá cao hơn mặt đất chừng hai tấc có một quả chuông đồng cao tới mười hai, mười ba thước, có bốn "vú chuông" đúc hình "Ngũ Long Tranh Châu".

Tri Khách dẫn giải :

- Trái "Đại Chung" này đúc được bốn năm rồi nhưng gọt dũa thì vừa mới xong được vài tháng nay.

Cam Tử Long hỏi :

- Đại hòa thượng đinh treo chuông này lên Tam quan?

- Thưa không, vì chuông nặng lắm. Làm thế nào mà kéo lên nổi trên Tam quan? Vả lại trên đó không có cây xà ngang khả dĩ đủ sức chịu nổi trái chuông này.

- Có lẽ phải xây gác chuông riêng chăng?

- A di đà Phật, đó là ý muốn của Sư trưởng bần tăng nhưng không biết có thực hiện nổi chăng?… Cũng còn nhờ công đức khách thập phương. Khi đúc chuông dùng tới hai tấn rưỡi đồng. Nay thành công, sức nặng của trái chuông có lẽ còn tới non tấn hay một tấn.

Mai Nương hỏi :

- Nhưng làm thế nào mà đưa được trái chuông này lên cái bục đá hả?

Tri Khách tăng đáp :

- Khuôn đúc để ngay trên bục đá. Bên trong hãy còn cốt. Chừng nào khởi công treo mới lấy ra được.

Mai Nương đi quanh trái chuông coi, nhận thấy quanh bờ bục đá phiến có mấy vết sứt mẻ.

Tri Khách mời ba người về Thiền phòng, nơi Thiên Cương hòa thượng ngồi nhập định trên bồ đoàn. Khách vừa qua ngưỡng cửa thì Thiên Cương cũng bừng mắt đứng lên đáp lễ.

Thoạt nhìn, Song hiệp biết ngay là vị đại hòa thượng có một sức lực tiềm tàng đáng nể. Gọi là Bạch Quỷ thiệt đúng với sắc diện trắng hồng, mắt xanh lè, mũi cao mà dài, tóc cạo nhẵn bóng nhưng để râu quai nón xoăn tít, vàng hoe như lông quỷ. Thiên Cung nói Bạch thoại rất sõi y hệt người Bắc Kinh. Đại hòa thượng nhìn chằm chằm ba người, nhất là Tử Long, Mai Nương rồi mời ba người dùng trà.

Song hiệp chú ý nhận xét thấy nét mặt hòa thượng thật nghiêm nghị nhưng trong cái nghiêm nghị ấy vẫn bao quát một vẻ hiền từ.

Cất tiếng sang sảng như chuông đồng, không một chút gợn giọng ngoại nhân, Thiên Cương hỏi :

- Thiệt tình nhị vị thiếu gia nghe tiếng Thiên Vương tự mà không quản đường xa dặm thẳng, đến bổn tự dâng hương cầu phúc hay vì lý do này khác?

Lã Mai Nương đáp, giọng nói không kém nghiêm nghị, đanh thép :

- Bạch hòa thượng, do cả hai thứ:

Đại danh Thiên Vương tự và Đại sư bạch diện công đức cao cả.

Thiên Cương mỉm cười :

- Trước khi tới đây, hẳn quý vị dựa theo lời đồn thấy bổn tự dữ hơn là lành, tiếng còn dữ hơn nữa khi biết bần tăng là một tên Bạch quỷ và chư tăng trong thiền viện trà trộn đủ mọi giống người…

Cam, Lã im lặng nghe.

Hòa thượng nói tiếp :

- Đạo Phật nhân ái, rộng rãi bao la, bao dong thiên hạ chúng sanh, chẳng riêng gì của mình ai, lẽ nào người ta thấy bần tăng là ngoại nhân, đem lòng đố kỵ gieo cho nhiều tiếng không hay?… Quy y đầu Phật, bần tăng không màng tới việc thế nhân, lẽ ra phải im lặng trước dị nghị của thiên hạ.

Hôm nay, tuy nhất kiến vi kiến, bần tăng thấy quý vị, hiểu người nên mới dám trần tình. Bần tăng đã cố công tái tạo Thiên Vương tự, dĩ nhiên mong ước chốn này trở thành nơi Phật cảnh tin tưởng, trọng mến của tất cả những ai biết tôn kính đức Như Lai cao cả, chí tôn, chí ái và quyết không tha thứ người nào dám coi bổn tự như một ổ người phạm giới.

Nghe Thiên Cương nói với cả một bầu nhiệt huyết, Song hiệp hiểu ngay là vị hòa thượng ấy bị điều uất ức.

Phải chăng là Tổng binh Triệu Tường vốn không ưa ngoại chủng ghét Thiên Cương Lịch Sơn Độ nên lúc nào cũng tưởng tượng rằng vị hòa thượng này thuộc hạng hổ mang phạm giới?

Có lẽ giữa hai người, vẫn có những xích mích ngấm ngầm mà không một ai hiểu hết.

Chịu không nổi Triệu Tường, Thiên Cương - thêm một lần nữa - trổ tài phi

thiềm tẩu bích đoạt ấn tín của viên Tổng binh họ Triệu phải lao đao điêu đứng cho bõ hận.

Thiên Cương thật tình nhưng Triệu Tường vẫn cố chấp.

Suy luận như vậy, Cam Tử Long nói :

- Sư phụ dạy chí phải, song le trong đời nhiều khi con người phải biết nhắm mắt làm ngơ bỏ hết tiểu tiết. Với thời gian, hắc bạch không thể nào lẫn lộn được. Đại sư chẳng nên chủ tâm nghĩ ngợi làm chi. Đệ tử muốn biết trước khi về trụ trì tại Trương Gia Khẩu, sư phụ đã từng ở một nơi nào hay chỉ chuyên việc vân du?

Thiên Cương đáp :

- Bần tăng chuyên vân du, nhưng căn cứ vẫn là Không Động sơn bên Cam Túc. Đó là nơi mà bần tăng đã thế phát học đạo, luyện thân từ nhỏ chí lớn, trước khi phiêu bạt nay đó mai đây học hỏi.

Là môn đồ của Thạch Phủ Kính trưởng phái Không Động, bần tăng tuy lớn tuổi nhưng còn có một vị sư huynh ít tuổi hơn, vị ấy theo thầy học đạo trước bần tăng. Trước khi lấy Thiên Vương tự làm căn cứ, bần tăng vẫn muốn rời Không Động sơn tuy là người của môn phái đó. Nếu thiếu gia không hiểu tại sao, xin miễn hỏi vì bần tăng không đủ can đảm giải thích.

Dứt lời, Thiên Cương im lặng. Cam, Lã thấy không cần phải kéo dài câu chuyện tìm hiểu Thiên Cương hơn nữa bèn xin cáo từ.

Cam, Lã và Lý tiêu sư trở ra sân trước lên Kỵ Vân tháp. Cầu thang gạch xây cuốn, đi vòng chín tầng mới lên tới đỉnh tháp thờ đức Quan Âm. Trước bệ Phật, một chiếc đồng lư chạm trổ tuyệt đẹp khá lớn được bày trên bục đá. Sức nặng chiếc đồng lư ấy có tới ba trăm cân theo sự ước lượng của Song hiệp.

Cam Tử Long và Lý Phúc Vĩnh :

- Lý tiên sinh có tin rằng chiếc lư đồng này tự nhiên bay tới đỉnh tháp Kỵ Vân chăng?

- Làm chi có câu chuyện trời biển ấy! Đó là một công phu tuyệt kỹ, dũng lực phi thường. Người nào làm nổi việc ấy tất phải có đại lực.

Mai Nương nói :

- Không những có đại lực mà còn đạt cả Nội Ngoại Thần Công. Vác nổi một sức nặng ba trăm cân lên chín tầng lầu tất cả sức đẩy ngang mạnh ngàn cân.

Lý Phúc Vĩnh nói :

- Ngoài Thiên Cương ra, nội tự không ai làm nổi việc ấy.

Cam Tử Long hỏi :

- Nhưng vì lý do gì Thiên Cương bê chiếc lư đồng lên ngọn tháp rồi lại phao ngôn là không hay biết gì về vụ ấy cả. Y có ý để mọi người tin tưởng là chỉ có sức màu nhiệm của đức Phật mới đưa nổi chiếc lư đồ nặng nề này lên được ngọn Kỵ Vân tháp?

Lý Phúc Vĩnh nói :

- Tôi có cảm tưởng rằng Thiên Cương hòa thượng ấm ức ở điểm đất đông người tuy tới chùa dâng hương, nhưng vẫn không ưa vị Sư trưởng là ngoại nhân.

Cam Tử Long nói :

- Tôi không hiểu tại sao mọi người lại quá đố kỵ ngoại nhân. Thiên Cương hòa thượng giản dị và rất thực tế. Xem như việc công khai bắt các tăng tiểu trong chùa phải luyện tập võ nghệ cho thân thể cường tráng đủ sức tự vệ phòng giặc cướp. Hành động ấy rõ ràng như thanh thiên bạch nhật, không hề úp mở giấu diếm như các ngôi chùa khả nghi. Sự bất đồng ý giữa Triệu tổng binh và Thiên Cương hòa thượng chắc chắn do một sự hiểu lầm. Hai bên cùng tự ái không chịu cởi mở tâm sự trước, nên chia rẽ hai người ngày một sâu thêm.

Thiên Cương bản lãnh chắc khá lắm đủ tư cách tự vệ, không biết sợ ai cũng như không cần sợ ai, đương nhiên trong khu vực nhà chùa nương nhờ cửa Phật bất khả xâm phạm. Đó cũng là một lý do khiến không ai gặp Thiên Cương ra phố trong thành Trương Gia Khẩu.

Lễ trước điện Quan Âm xong, Cam, Lã đứng dựa cửa sổ trên từng chót Kỵ Vân tháp nhìn phong cảnh chung quanh.

Đứng trên cao Cam, Lã ngắm cảnh sắc bao quát nội vùng. Xa xa cửa ải Trương Gia Khẩu hùng vĩ với những nóc mái cong, những ổ châu mai vuông vắn in bật trong vòm trời xanh ngắt. Nội phận, đồi núi chập chùng, rừng cây bát ngát ăn thông đến tận Vạn Lý Trường Thành uốn khúc vắt qua đồi, băng đỉnh núi như một lão long khổng lồ mình dài vô tận. Ngắm nhìn hồi lâu, ba người ung dung xuống tháp, trở lại đại điện từ giã Tri Khách tăng ra về.

Chiều hôm ấy Song hiệp nghỉ ngơi, đàm luận về chùa Thiên Vương.

Lã Mai Nương hỏi :

- Sư huynh có chú ý tới cái bờ nền đá, nơi để trái chuông lớn không?

Cam Tử Long gật đầu :

- Có, bờ đá bị sứt mẻ chứng tỏ rằng đã có người vần trái chông dựng lên bục đá, chớ không phải nguyên vị từ lúc mới đúc.

- Chính thế. Khoảng đất gần đó cũng vừa mới được cuốc xới lên, phải chăng nhà chùa đã làm thế để xóa vết tích chỗ để chuông cũ? Tại sao Tri Khách tăng cố ý giấu diếm về chỗ để chuông tất phải có lý do quan trọng.

Bỗng Cam Tử Long tươi hẳn nét mặt lên. Mai Nương ngạc nhiên :

- Sư huynh hân hoan điều gì thế?

- Lúc ở trên thượng tầng Kỵ Vân tháp, sư muội vô tình nhắc lại câu nói của Chiêu Dương sư phụ "Bê nổi ba trăm cân lên dốc tức là có sức đẩy ngang bật một ngàn cân dễ dàng". Sư phụ thường nhắc đi nhắc lại câu này khi người bắt chúng ta khuân đống đá ở lưng chừng núi chồng lên thành bức tường bên dòng suối, sau đó lại dỡ đá trả về chỗ cũ.

Mai Nương gật đầu mỉm cười :

- Ờ, tiểu muội còn nhớ trong thời kỳ luyện Thần Công chúng ta phải khuân như vậy có tới hai chục lần. Càng dỡ đống đá ra, những viên đá ở lớp trong càng lớn, những tưởng không đủ hơi sức khuân được tới dòng suối nữa, ngờ đâu không bê thì vác, khuân được hết.

Nguyên câu chuyện vác đá mà Mai Nương, Tử Long nói đây, phái Bắc Thiếu Lâm gọi là Di Sơn pháp. Các vị đại sư tiền thế của của phái này đã chất một đống đá lớn tại lưng chừng núi. Các tảng đá chất thành đống ở đó có đủ

các cỡ lớn nhỏ kể từ hai mươi cân lên tới ba trăm năm mươi cân. Số cân lượng được ghi bằng sơn lên mỗi tảng đá một.

Các môn đồ luyện Thần Công phải hàng ngày khuân các tảng đá đó từ sườn núi lên đặt tại nơi bờ suối gần chùa. Bê một sức nặng như vậy khi lên dốc, lúc xuống dốc không phải là một việc dễ dàng. Thoạt lúc đầu, sự khuân vác ấy quả rất khó khăn. Về sau hàng ngày luyện tập, sức mạnh của các môn đồ mỗi ngày tăng tiến. Họ chuyển vận các tảng đá đó mãi cho tới một ngày kia họ đủ sức di chuyển cả một tảng đá lớn nhất nặng ba trăm năm mươi cân lên tới bờ suối gần chùa Bạch Vân. Sau đó, môn đồ luyện Thần Công lại phải chuyển dời đống đá đó từ bên suối xuống sườn núi trả về chỗ cũ. Khởi đầu còn phải gắng công mệt nhọc, về sau các môn đồ coi việc di chuyển thạch phiến ấy như một việc thường không khó nhọc. Đó là lúc họ đã thành công trong việc luyện Thần Công và trên mặt đất phẳng có dư sức đẩy ngang hoặc vác lên khỏi đầu một sức nặng ước lượng độ một đên ba trăm cân.

Luyện Nội Ngoại Thần Công đến bực này thì được liệt vào mức độ thượng thừa ít người bì kịp. Môn đồ cần phải Thiên Tiên Hoàn Túc dầy công luyện tập mới mong thành công. Lúc đó hai cánh tay thừa sức khỏe dìu nổi Tứ mã không cho chạy, hoặc cử nổi khỏi đầu đi lại như thường một vật nặng dư ngàn cân có quai hay có chỗ khả dĩ cầm được, như đồng lư hoặc thiết đảnh chẳng hạn.

Khi xưa, Hạng Võ muốn biểu lộ đại lực thâu phục hai tướng Hoàn Sở, Vũ Anh trong Đồ Sơn, bèn theo lời thách thức của Hoàn, Vũ đến trước miếu Võ Vương thử sức.

Trước miếu có một chiếc thiết đảnh ba chân cao bảy thước, bề vòng năm thước, giữa hai vú đảnh một bên đề Ngũ Thiên Đảnh một bên đề Bất Khả Di. Qua bao nhiêu triều đại, chiếc đỉnh đó vẫn trơ trơ cùng tuế nguyệt, ba chân ăn lún xuống đất sâu tới ngót tấc.

Đứng trước thiết đảnh khổng lồ ấy, Hạng Võ bảo mọi người thử trước xem có đẩy đổ nổi hay không. Nào tướng, nào quân, người nào cũng như châu chấu đá xe, mồ hôi toát đầm áo, miệng thở hồng hộc mà thiết đảnh vẫn

trơ như ngọn Thái Sơn. Tức thì, sau khi ai nấy đều xin chịu, Hạng Võ sắn tay áo, bước tới, vận dụng toàn lực đẩy mạnh. Thiết đảnh nặng nề đổ lật sang bên, cày cả đất. Hạng Võ cúi xuống cầm hai chân đảnh nhấc bổng lên khỏi đầu, đi ba vòng trước sân miếu rồi đặt thiết đảnh xuống chỗ cũ. Hai tướng Hoàn Sở, Vũ Anh và toán binh tướng tháp tùng thất kinh, hoan hô thần lực.

Theo sử thì chiếc đảnh đó nặng dư ngàn cân mới có tên Ngũ Thiên Đảnh. Trái lại, pho Võ Thuật Tùng Thư, chương Thần Công Đề Khí có một đoạn nói tới dũng lực vô địch của Tây Sở Bá Vương để so sánh với các danh đồ võ phái đã đạt tới mức tối cao trong khuôn khổ Đại Lực, chép rằng:

Lực nặng tối đa là một ngàn hai trăm cân, chớ chưa một ai cử nổi quá mức ấy, kể từ khi Đạt Ma sư tổ từ Tây Tạng vào Trung Nguyên truyền bá kỹ thuật Công Phu. Số môn đồ hay Đại sư làm nổi chuyện phi thường ấy không phải là thế hệ nào cũng có. Cho nên bộ Tùng Thư kết luận rằng chiếc đảnh mà Tây Sở Bá Vương cử trước miếu Võ Vương thời Tây Hán có lẽ chỉ nặng tới mức tối cao một ngàn hai trăm cân. Còn ba chữ Ngũ Thiên Đảnh không có nghĩa là đảnh đó nặng năm ngàn cân.

Ở chân ngọn Đại Sơn thuộc đất Cối Kê có tên là Ngũ Thiên. Phải chăng thôn dân nơi đó đã đúc một chiếc đảnh nặng một ngàn hai trăm cân dâng thờ lên miếu Võ Vương, bởi vậy mới có ba chữ Ngũ Thiên Đảnh, nghĩa là chiếc đảnh của Ngũ Thiên Thôn. Nếu có lạ thì chỉ ở điểm Hạng Võ bẩm sanh có dũng lực thiên phú mới làm việc động trời ấy giữa một thời mà nền võ thuật chưa tới mức tinh vi.

Kỹ thuật Công Phu bên Trung Quốc bắt đầu phát triển có phương pháp chắc chắn thật ra chỉ từ thời Tống sơ tức là lúc chùa Thiếu Lâm được thành lập.

Các vị Thiền sư thuộc phái này khảo cứu, bổ túc mãi cho tới khi qua cả đời Nguyên đến Minh, Thanh mới là thời kỳ toàn thịnh và Võ thuật mới thiệt xứng đáng với danh Kỹ Thuật Công Phu.

Dưới thời Càn Long, môn đồ Bắc Thiếu Lâm cho Chiêu Dương thiền sư đào luyện chỉ có bốn người như ta đã biết, là hai người thế phát từ nhỏ theo

hầu Thiền sư: Mạnh Sơn và Võ Sơn. Sau đó có Cam Tử Long và Lã Mai Nương.

Bốn người ấy sàn sàn tuổi nhau, nhờ có sức lực tự nhiên, lại được Chiêu Dương thiền sư và Lã Tứ Nương ra công đào luyện nên cả bốn người cùng đạt tới mức tối cao về Di Sơn pháp. Nhưng trội hơn và phần Đại Lực có Mạnh Sơn và Cam Tử Long di chuyển và cử nổi một ngàn hai trăm cân kỳ dư. Trái lại Võ Sơn và Mai Nương lại hơn Mạnh Sơn, Cam Tử Long về phấn tối ư lẹ làng. Tuy mỗi bên hơn nhau chút đỉnh, nhưng bốn danh đồ đều đáng liệt vào hàng siêu việt thời bấy giờ, người nào cũng dầy công luyện tập trên mười năm mới thành tài.

Bởi vậy, khi Lã Mai Nương nhắc đến câu "Cử nổi ba trăm cân lên dốc, tất chuyển được dư ngàn cân trên đất bằng" đã khiến Tử Long nhớ lại Thiên Cương hòa thượng và chiếc chuông lớn ở ngoài hậu viên Thiên Vương tự.

Vị hòa thượng giống người Bạch chủng này, đã thẳng thắn thừa nhận là môn đồ của phái Không Động. Nói về phương diện Võ thuật, phái Không Động là một trong những võ phái lớn nhất Trung Nguyên hồi bấy giờ. Số môn đồ còn có phần đông hơn cả Thiếu Lâm tự.

Lão sư Thạch Phủ Kính đích thân ở trên Không Động sơn, trong Kim Điêu ổ trước kia thuộc Kim Thành huyện, Tam Ân phủ. Nay Kim Điêu ổ dân cư đông đảo, trở thành huyện lỵ từ đời Minh mạt Sùng Chinh Vương, nên tách ra khỏi Kim Thành huyện và trực thuộc riêng Tam Ân phủ, đất Cam Túc.

Thạch Phủ Kính lão sư có ba đồ đệ đáng liệt vào bực kiệt hiệt thời bấy giờ. Người thứ nhất là Hạng Kính Thiên gốc người Hán Trung. Người thứ nhì là Lịch Sơn Độ tức là Thiên Cương hòa thượng, sư trưởng Thiên Vương tự. Người thứ ba là Đậu Hải Giao, người Khai Phong phủ, Hà Nam. Sau khi thành công, Lịch Sơn Độ vốn đã thế phát, ở lại Giảng Võ Đường do Lão sư xây dựng ngay tại Kim Điêu huyện, cùng sư phụ và sư huynh Hạng Kính Thiên thay phiên nhau dạy các môn đồ. Riêng Đậu Hải Giao có việc nhà phải về Khai Phong phủ.

Đảm nhiệm dạy các môn đồ được ít lâu, Lịch Sơn Độ nhận thấy Thạch sư phụ và Hạng Kính Thiên thâu nhận môn đồ một cách bừa bãi, bạ ai xin học cũng nhận liền, không cần tìm hiểu, thử thách về phương diện đức độ của người mới đến.

Hơn nữa, Lịch Sơn Độ không ưa tánh nết của sư huynh Hạng Kính Thiên và một số đông các sư đệ, nên từ giã Thạch lão sư, vân du thăm viếng Trung Quốc.

Lịch Sơn Độ định bụng sau thời gian du hành, tất thế nào cũng tìm được một nơi vừa ý, sẽ ở lại tu hành, tách khỏi hẳn Không Động sơn.

Tuy vậy, Lịch Sơn Độ vẫn luôn luôn kính trọng Thạch lão sư là người đã nuôi dạy truyền nghề cho mình từ nhỏ nay mới có bản lãnh như thế này, nên cũng nhiều khi tiện đường về thăm, tuyệt nhiên không hề đả động tới việc Thạch Phủ Kính hay binh vực học trò chống lại mấy võ phái khách dù rằng người của Không Động sơn có lỗi.

Thời ấy, nhắc đến phái Không Động, người của môn phái khác đều biết là một phái cùng với phái Tây Khương ưa gây nhiều chuyện xích mích, hiềm thù với các đồng đạo dị phái.

Bởi vậy, khi đáp lại câu hỏi về môn phái của Cam Tử Long, Thiên Cương không khỏi chạnh lòng về hai tiếng Không Động, tuy rằng trong một võ phái cũng có người tốt kẻ xấu.

Bình luận về Thiên Cương hòa thượng, Lã Mai Nương nói :

- Lịch Sơn Độ là người dị chủng, bị Triệu tổng binh chủ ý nghi ngờ mà không chịu tìm hiểu nên mối hiềm thù giữa hai người ngày một tăng thêm. Theo lời Tưởng Nguyên Sơn kể lại thì đã có lần tức nước bể bờ, Thiên Cương lần thứ nhất bẻ ngọn giáo trổ tài võ dũng cảnh cáo quan Tổng binh. Bị ức, họ Triệu chắc có dùng áp lực quyền thế của mình sao đó, nên chuyến này vị hòa thượng dị chủng ấy lại cảnh cáo Triệu Tường bằng cách lấy ấn tín. Nếu chúng ta dàn hòa được vụ này cũng là một điều nên làm.

Cam Tử Long nói :

- Dàn hòa bằng cách nào nếu ta không tìm ra được ấn tín để lấy đường

giao dịch với Triệu Tường?

Mai Nương mỉm cười :

- Theo tiểu muội dự đoán thì ấn tín hiện giờ ở…

Nàng ghé tai Cam Tử Long nói nhỏ mấy câu.

Họ Cam gật đầu :

- Ờ, ngu huynh đồng ý. Thử xem sao? Thiên Cương có thể đạt tới trình độ võ công ấy đó.

Đêm hôm ấy trống canh vừa điểm hai, thì hai bóng đen xuất hiện trên các mái nhà Trương Gia Khẩu, vượt thành rồi hướng về phía Thiên Vương tự.

Hai bóng đen chính là Song hiệp đột nhập chùa Thiên Vương.

Hai người thoăn thoắt tiến đến chỗ để trái chuông đứng tựa lưng vào khối đồng lớn ấy.

- Sư huynh đẩy nghiêng trái chuông, tiểu muội đỡ ở phía bên cho khỏi đổ, đoạn sư huynh chui hẳn vào xem coi có gì không.

- Nếu có, thì chỉ ở mặt phiến đá thôi, quơ tay vào cũng thấy.

Tức thì Cam, Lã nhìn quanh, nhận xét kỹ một lần nữa. Chắc chắn là không có người, Cam Tử Long liền bám tay vào các mấu chạm trổ trên mặt chuông, vận dụng toàn lực đẩy từ từ. Trái chuông khổng lồ, nặng nề nghiêng lần lần.

Đứng phía bên kia, Mai Nương đỡ lấy thân trái chuông cho khỏi đổ, nàng bảo :

- Được rồi, sư huynh có thể buông tay ra được.

Cam Tử Long từ từ buông tay, ngồi thụp hẳn xuống. Chàng mừng rỡ khi tay đụng trúng một chiếc hộp nhỏ ngoài bọc vải. Cầm ngay lấy chiếc hộp đó, chàng xóc thử mấy cái thấy có mấy vật gì lăn lốc cốc bên trong.

Tử Long chui ra, giắt chiếc hộp nhỏ vào đai lưng, đoạn đỡ lấy thân trái chuông, chàng bảo Mai Nương buông tay.

Trái chuông khổng lồ nặng nề được hạ từ từ xuống như cũ.

Mai Nương vội hỏi :

- Có rồi hả?

- Ờ, có rồi, ra ngoài giở ra coi lại xem thế nào. Nếu không phải thì mất

công quá!

Lánh xa khỏi tường Thiên Vương tự để tránh đoàn tăng tiểu tuần phòng, Cam, Lã dừng bước dưới gốc cây mở bọc lấy chiếc hộp mở ra xem. Quả nhiên bên trong có hai quả ấn, một chiếc hình vuông và một hình chữ nhật.

Song hiệp mừng rỡ, bọc chiếc hộp lại như cũ, bỏ vào túi dạ hành của Mai Nương đoạn phi hành thẳng một mạch về Trương Gia Khẩu.

Sáng hôm sau Cam, Lã vừa dùng điểm tâm xong thì Lý Phúc Vĩnh đến Biên Cương quán báo cho biết tin Triệu tổng binh đang điều động quân binh để vào lục soát Thiên Vương tự. Muốn thỏa tính tò mò, họ Lý mời Cam, Lã cùng vào chùa để mục kích vụ khám xét xem sao.

Song hiệp nhận lời cùng đi và yêu cầu họ Lý chờ ở dưới lầu để vào phòng sửa soạn y phục.

Cam Tử Long bảo Mai Nương :

- Hành động vô tình của ta đêm rồi ngờ đâu lại cứu được Thiên Cương hòa thượng.

Mai Nương đáp :

- Bây giờ kể lấy trộm ấn tính lại chính là ta. Để tiểu muội cất hộp ấn lên xà nhà rồi hãy đi.

Sửa soạn xong, nàng lấy hộp ấn để trong túi bách bảo ra, phi thân lên xà nhà, dấu hộp ấn ở đó. Đoạn Song hiệp xuống lầu.

Lý Phúc Vĩnh đã thuê sẵn xe ngựa vào Thiên Vương tự.

Ba người vào tới nơi, Thiên Cương nhận ra khách dưng hương quen hôm qua, bèn vui vẻ lưu lại dùng trà đàm luận thế sự cổ kim.

Cam Tử Long thấy Thiên Cương tánh tình giản dị, thẳng thắn, hiểu biết rất nhiều về phong tục, thổ ngôi Trung Quốc, bèn giới thiệu Lý Phúc Vĩnh, Mai Nương và tự giới thiệu mình với hòa thượng.

Thiên Cương điềm đạm nhìn kỹ Song hiệp đoạn nói rằng :

- Thế ra Cam tín chủ sanh quán tại Tần Lĩnh sơn, vậy có biết Cam Trường Mâu là ai không?

Tử Long đáp :

- Cam Trường Mâu là cố phụ thân tôi.

Thiên Cương suy nghĩ giây lát, đoạn hỏi Tử Long :

- Phải chăng công tử theo Chiêu Dương thiền sư và Lã Tứ Nương đại sư lên Mã Dương cương học nghệ? Bần tăng không rõ từ hồi nào nhưng có lẽ lâu lắm rồi?

Tử Long gật đầu :

- Quả có thế. Tôi ở Bạch Vân tự trên mười năm, theo gia sư từ hồi còn thơ ấu và hạ sơn được hai năm nay. Đây là Lã Mai Nương sư muội, nữ điệt của Lã đại sư, đồng môn, đồng thời với tôi.

Thiên Cương khen ngợi :

- Chiêu Dương thiền sư và Lã đại sư không khi nào liều lĩnh thâu nhận môn đồ, vậy ai xuất thân do Bạch Vân tự tất là nhân vật hữu hạng rồi. Một người là đích nam của Cam Trường Mâu, một đằng là nữ điệt của Lã đại sư thì khỏi phải bình luận. Sở dĩ bần tăng phải rời Không Động ra đi cũng chỉ vì vấn đề môn sinh đức độ đó thôi.

Cam Tử Long thắc mắc :

- Sư trưởng biết lai lịch chúng tôi trong trường hợp nào?

Thiên Cương nói :

- Trước hết, bần tăng muốn hỏi thiếu gia có quen biết kẻ nào họ Tăng không?

Tử Long giật mình hỏi :

- Y tên chi, Sư trưởng cho biết?

- Chỉ biết là họ Tăng, còn tên chi không rõ.

- Tôi không quen họ Tăng nhưng y là kẻ thù của dòng họ Cam chúng tôi. Tên y là Tăng Tòng Hổ.

Thiên Cương gật đầu :

- Chính thế. Bần tăng vô tình mà biết câu chuyện này.

Nguyên hơn hai năm trước đây, có hai người vào Thiên Vương tự xin trọ một đêm. Thấy một người diện mạo dữ tợn, người họ Tăng, cửa Phật là chốn từ bi không lẽ chối từ nên bần tăng chấp nhận.

Đêm hôm ấy, e hai người đó giả đò xin trọ làm nội ứng cho đồng bọn cướp chùa nên bần tăng nhảy lên mái phòng của hai người rút ngói nghe. Tăng Tòng Hổ tinh lắm. Bần tăng bước thiệt nhẹ mà hình như y nghe thấy. Đang nói chuyện với bạn đồng hành, y rút đao ra sân, phi lên nóc chùa xem xét, khiến bần tăng phải kíp rút lui. Chờ y trở vào phòng, bần tăng mới hết sức thận trọng, trở lại nghe ngóng, trong lúc y nói chuyện cùng người bạn. Y nhắc lại chuyện xưa, chuyện y đã hạ sát Cam Trường Mâu.

Suốt bao nhiêu năm trời y sống khắc khoái trong lo sợ, nay có người bằng hữu mời y tham dự một công vụ quan trọng, nên y muốn đổi nghề xưa may ra tránh khỏi cuộc báo thù của người con duy nhất nhà họ Cam.

Sở dĩ bần tăng hiểu rõ vụ Tăng Tòng Hổ ám sát vị lão anh hùng đáng kính trong Tần Lĩnh sơn là vì y thuật lại rất rõ rệt trận phục kích đêm bi thảm ấy.

Suy nghĩ giây lát, Thiên Cương nói tiếp :

- À, còn điều này có lẽ quan trọng hơn cả. Tăng Tòng Hổ đã nói rằng nếu y nhận đổi nghề mới thì y sẽ xuống miền Nam, vì sự di chuyển ấy may ra thoát khỏi thoát khỏi sự theo dõi của đích nam Cam Trường Mâu, nhị vị nên xuống Nam may ra gặp được tên đạo tặc đó chăng?

Nhìn chiếc túi gấm đựng hai thanh Yểm Nhật và Huyền Tiễn, Thiên Cương nói :

- Chắc đây phải là báu kiếm mới bất ly thân được nhị vị đem theo?

Cam Tử Long đưa hai thanh bảo khí ấy cho hòa thượng xem. Thiên Cương trịnh trọng đỡ kiếm, rút cả hai thanh ra khỏi vỏ ngắm nghía hồi lâu, khen ngợi luôn miệng :

- Bên xứ bần tăng cũng có kỹ nghệ đúc kiếm. Kỹ nghệ đó tối tân lọc được thép tốt, đúc và ngâm được những lưỡi kiếm xanh lè không han gỉ nhưng vẫn chưa tới trình độ chặt được thiếc, thạch như loại kiếm này.

Lã Mai Nương hỏi :

- Quý quán ở mãi đâu?

- Nhật Nhị Man là xứ sở của bần tăng, cách xa Trung Quốc hằng muôn dặm. Bần tăng xuất xứ sang Đông cùng phụ mẫu. Song thân bị giặc hạ sát,

còn bần tăng được sư phụ Thạch Phủ Kính đem về Không Động nuôi dạy nên mới có ngày nay.

Bốn người dùng trà, đang chuyện vãn, bỗng tiểu tăng hớt hải chạy vào báo cáo Thiên Cương :

- Thưa Sư trưởng, có quan binh kéo tới vây chùa đòi Sư trưởng ra hầu chuyện.

Thiên Cương thản nhiên đứng dậy xin lỗi Song hiệp và Lý Phúc Vĩnh rồi xốc áo đi thẳng ra sân trước nhà. Tại đây, Tổng binh Triệu Tưởng đai nịt gọn gàng võ trang đầy đủ, hai bên có mấy viên tùy tướng hộ vệ, đứng sững ngay trước tam quan.

Hắc Phong Tăng và Tri Khách tăng đứng ở giữa sân chùa, thấy đại hòa thượng đi ra liền đứng dẹp qua hai bên nhường Thiên Cương tiến tới.

Một tay để lên ngực, tay lần tràng hạt, Thiên Cương cúi đầu trịnh trọng :

- Mô Phật, kính chào quan Tổng binh, ngài bất chợt giáng lâm, bần tăng không được tiếp rước trọng thể, thiệt đắc tội. Xin mời vào phương trượng.

Triệu Tường nói :

- Khỏi cần! Yêu cầu Sư trưởng cùng chư tăng bình tĩnh. Tôi có việc cần phải khám xét toàn thể Thiên Vương tự, mong rằng đừng ai nhốn nháo.

Thấy Tổng binh không nói tới việc quan quân vây cả quanh chùa, Hắc Phong Tăng nói với Thiên Cương :

- Thưa Sư trưởng, hiện thời quan Tổng binh đã cho quân vây chùa rồi.

Thiên Cương nghiêm nét mặt :

- Như vậy là thế nào? Toàn thể chư tăng trong chùa này hoặc cá nhân ai đã phạm tội gì đến nỗi quan Tổng binh phải đích thân huy động bộ đội tới vây bổn tự? Mong ngài cho biết lý lẽ tại sao?

Triệu Tường nói :

- Việc cơ mật không thể nói được. Nếu chư tăng tự vấn thấy không có lỗi thì cứ bình tĩnh. Quan binh khám xét trong chùa xong không thấy gì lại sẽ đi ngay. Bằng mà trái lại thì lại là chuyện khác.

Thiên Cương phản đối :

- Không dễ thế được! Việc ngài làm đây chấn động cả Trương Gia Khẩu, phạm tới thanh danh Thiên Vương tự không ít, bần tăng quyết ngăn cản dầu thác cũng cần. Thà thác trong còn hơn sống nhục.

Thấy Thiên Cương quả quyết phản đối, vả lại cũng dư hiểu bản lãnh của các hòa thượng Thiên Vương tự, Triệu Tường bèn giảng giải :

- Biện pháp này được thi hành không riêng gì cho Thiên Vương tự mà cho cả Trương Gia Khẩu. Vì chùa ở ngoại thành nên bổn chức phải khám xét trước nhất.

Nghe Tổng binh nói có lý, Thiên Cương đáp :

- Đã vậy, bổn tự là một nơi rất ngăn nắp, cấm không ai được lục xét bừa bãi. Không được phạm tới bàn thờ Phật, xô đẩy lệch lạc phật tượng. Đoàn quan binh có nhiệm vụ khám xét phải chịu sự theo giám sát của các hòa thượng trong chùa. Có được như vậy, bần tăng mới ưng thuận.

Triệu Tường chấp thuận :

- Được. Tôi ưng thuận các điều kiện ấy. Sư trưởng khá lựa người ngay. Tôi đích thân chỉ huy khám xét.

Thiên Cương gọi một hòa thượng khác giao nhiệm vụ tiếp đãi khách dâng hương, đoạn lững thững trở về Thiền phòng.

Song hiệp và Lý tiêu sư lúc đó đã ra cả sân trước xem Triệu tổng binh hành động như thế nào.

Triệu Tường điều khiển cuộc khám xét rất quy củ, nơi nào xét ra nghi ngờ đáng khám mới lục xét.

Tới quá trưa mọi việc mới xong. Triệu Tường dẫn các tướng bộ hạ ra hậu viên. Họ Triệu bực tức vì khám xét vô hiệu quả. Triệu tổng binh đi quanh khu vườn rộng rãi, nhận xét thấy nơi để trái chuông lớn kia đáng nghi hơn cả.

Với tài lực của Thiên Cương và chư tăng trong chùa, chắc chắn họ nhấc nổi chiếc chuông khổng lồ ấy, và biết đâu không bỏ hộp ấn tín vào đó. Suy nghĩ về thái độ đặc biệt trầm tĩnh của Sư trưởng Thiên Vương tự, Triệu Tường càng thấy nghi ngờ dữ dội về trái chuông nọ.

Đang phân vân, họ Triệu thấy Thiên Cương từ từ đi tới đăm đăm nhìn

mình, rồi lại nhìn trái chuông.

Thiên Cương thản nhiên nhìn Triệu Tường :

- Quan Tổng binh đã thi hành nhiệm vụ xong chưa? Quá giờ Ngọ tụng và Ngọ phạn của chư tăng rồi. Nếu ngài xét chưa đủ và còn kéo dài, yêu cầu cho bần tăng biết để còn phân phối công việc trong chùa.

Trước lời lẽ ôn tồn nhưng cứng rắn của Thiên Cương, Triệu Tường chỉ trái chuông mà rằng :

- Còn cần xét trong này.

Thiên Cương lạnh lùng :

- Mô Phật! Xin tùy ý ngtái. Nhưng ngài kíp gọi một trăm quân tướng khỏe mạnh vào đây mới ghếch nổi chiếc chuông dư ngàn ba trăm cân ấy.

Mười viên tướng theo quan Tổng binh, trong đó có cả viên Thủ bị Bao Đức Lễ, nghe Thiên Cương nói vậy, tự nghĩ mình là võ tướng, đông tới mười người không lẽ nào không cử nổi chiếc chuông ấy. Họ bèn bảo nhau, sắn tay áo xô vào hầm hè, kẻ trên, người dưới quyết thử đẩy đổ trái chuông khổng lồ nọ. Họ đỏ mặt tía tai, bảnh cả cổ ra, vận dụng toàn lực đẩy.

Mười viên võ tướng gồng người lên, cố sức đẩy… liều mạng, người nào cũng mồ hôi vã ra như tắm mà chiếc chuông vẫn… lì lì như chôn xuống phiến đá kê trên mặt đất.

Thiên Cương lạnh lùng nhìn cảnh châu chấu đá xe.

Triệu tổng binh khó chịu, bèn bảo các tướng ngừng tay và truyền lệnh cho tên bộ hạ :

- Người gọi ra ba trăm quân vào đây, đem đủ dây thừng lớn, nghe!

Cam Tử Long và Lã Mai Nương lấy làm lạ, không hiểu tại sao Thiên Cương vẫn điềm nhiên khi thấy Triệu Tường quyết chí đẩy trái chuông tìm ấn tín.

Lát sau, một trăm quân hùng hổ kéo vào hậu viên chùa. Triệu Tường bảo chúng công kênh nhau lên quàng dây thừng vào đầu chuông, đoạn cho sáu chục tên đứng hàng đôi kéo, trong khi mười viên tướng và bốn chục quân lính đỡ ở lưng chuông cho khỏi đổ. Đoàn người rán sức hò “dô ta” kéo mạnh.

Trái chuông nặng nề nghiêng sang bên. Triệu Tường vội vàng cúi nhìn vào trong xem xét nhưng trống rỗng, tuyệt nhiên không có gì cả.

Bực mình, Triệu Tường hạ lệnh thả chuông xuống như cũ.

Thiên Cương tiến đến bên họ Triệu :

- Đại quan thi hành xong nhiệm vụ rồi chớ?

Triệu Tường hằn học nhưng phải đấu dịu :

- Bổn chức phải làm việc phận sự, mong rằng đại sư đừng vì thế mà giận chúng tôi.

- Bần tăng đâu dám giận đại quan, nhưng yêu cầu ngài đừng phiền hà đến bổn tự lần thứ hai nữa. Mong rằng với vụ khám xét này, đại quan hiểu rõ bần tăng hơn.

Triệu Tường im lặng, vẫy tay ra lệnh cho đoàn quân rút lui.

Trước thái độ kín đáo của Thiên Cương, Song hiệp không hiểu vì lẽ gì vị đại hòa thượng lại bình tĩnh đến như vậy trong khi quan nhân lật nghiêng trái chuông, nơi đã có giấu hộp ấn tín.

Thiệt ra không có chi lạ.

Nguyên Thiên Cương lấy hộp ấn cốt ý cảnh cáo Triệu Tường và định ý hoàn lại sau đó vài hôm. Đêm hôm trước, Thiên Cương và Hắc Phong Tăng ra hậu viên nhấc trái chuông nhấc trái chuông lấy hộp ấn để hoàn lại dinh Tổng binh, chẳng dè chiếc hộp ấn đã không cánh mà bay. Bởi thế khi quan binh khám xét trái chuông, Thiên Cương mới bình tĩnh được như vậy.

Hai hòa thượng đều lấy làm lạ không hiểu ai đã vào chùa làm nổi việc kinh thiên động địa ấy. Suy luận mãi hai người đành trở về chùa ân hận đã thật sự làm mất hộp ấn của Triệu Tường.

Về đến quán trọ, Cam, Lã đi thẳng lên lầu.

Mai Nương hỏi Tử Long :

- Sư huynh định sử dụng chiếc ấn đó ra sao?

- Đêm nay trả lại Triệu Tường kẻo y phát điên mất. Đây cũng là một dịp hay để cho họ Triệu hết ngờ vực Thiên Cương và may ra từ nay hai người khỏi kiếm chuyện học hặc nhau. Phần Thiên Cương sẽ ân hận là đã làm thất lạc hộp ấn của một người mà y không chủ tâm hại, may ra vì lý do đó y bỏ hẳn tị hiềm cùng họ Triệu.

Nói đoạn, chàng nhảy bám tay lên cây xà lấy hộp ấn xuống. Nhưng hộp ấn đã biến đâu mất. Tử Long buông mình, hốt hoảng :

- Hộp ấn biến mất rồi!…

Mai Nương mỉm cười :

- Giỡn chi vậy? Còn ai vào đây lấy nổi hộp đó trên mặt cây xà nữa.

Tử Long nghiêm mặt :

- Ngu huynh không giỡn đâu. Quả nhiên có kẻ phỗng tay mất rồi.

Thấy Tử Long nghiêm nghị thật sự, Mai Nương chỉ tay lên xà nhà mà rằng :

- Tiểu muội đặt hộp ấn ở kia kìa. Lúc đó chỉ riêng có hai chúng ta ở trong phòng, vậy ai biết việc ấy mà vào đây ăn trộm?

Dứt lời, nàng nhảy bám lên xà nhà quơ tay tìm. Quả nhiên, mặt cây xà trống trơn. Nàng nhảy xuống gạch bảo Tử Long :

- Trong lúc ta đi vắng sáng nay, có kẻ rình mò vào lấy mất hộp ấn rồi.

Rành rành có dấu tay thứ ba in trên mặt bụi. Sư huynh nhảy tránh sang bên đầu này coi lại thử xem.

Tức thì, Cam Tử Long nhảy lên xà nhà xem. Chàng đáp người xuống sàn gạch đi lại chỗ cửa sổ định mở ra cho sáng thì ngừng tay lại, vẫy tay gọi Mai Nương :

- Sư muội coi này! Gian tế đã vào lối này. Then cửa bị cậy, vết trầy còn đây. Ban ngày ban mặt dám hành động như vầy quả thiệt bạo gan và bản lãnh không vừa!

Cam Tử Long nói :

- Để ngu huynh gạn hỏi tên tửu bảo xem sao.

Dứt lời, chàng xuống dưới gọi tửu bảo hỏi lúc chàng đi vắng có ai hỏi

thăm không.

Tửu bảo đáp :

- Thưa có, vào hồi giờ Tị có một người đàn bà đứng tuổi vào trọ. Người đó xem phòng số bốn ở dãy bên kia, trả tiền phòng rồi lại đi ngày, nói là ra phố tìm người quen. Hiện nay chưa có trở lại.

- Người đó tên gì?

Tên tửu bảo đặt tay lên trán suy nghĩ giây lát :

- Vị đó ghi tên là Song Khẩu phu nhân.

- Hình tích có chi lạ không?

- Coi dong dõng, dáng dấp đại khái như vị nương tử đi với khách quan, vận y phục màu gì con không nhớ, nhưng có gài thanh trường kiếm sau lưng, Song Khẩu phu nhân đứng tuổi rồi, trạc ngoại tam tuần nhưng còn đẹp lắm.

- Vị nữ khách đó ra phố hồi nào người có nhớ không?

- Thưa… con chỉ nhớ rằng vị ấy nói ra phố. Đi hồi nào con không để ý. Nay thấy của phòng đóng im lìm nên con đoán là ra phố chưa trở lại.

- Thôi, được rồi, chừng nào Song Khẩu phu nhân trở về, khá báo cho ta ngay, nghe?

Chờ tên tửu bảo đi khỏi, Cam Tử Long trở vào phòng thuật lại cho Mai Nương hay.

Nàng hỏi :

- Có lẽ người ấy mượn đùa hộp ấn tín chăng?

Cam Tử Long gật đầu :

- Có thể lắm! Sao vị phu nhân ấy lại giỡn kỳ lạ như vậy? Sư muội có nhớ là chúng ta quen biết một người nào tương tự như người ấy không?

- Không. Từ ngày xuất sơn đến nay, anh em ta chưa quen thuộc một người nào như Song Khẩu…

Nói tới đây, Mai Nương chợt im lìm, cặp mắt long lanh sáng ngời. Tử Long lấy làm lạ hỏi :

- Sư muội nghĩ gì vậy?

- Sư huynh không để ý đến hai chữ Song Khẩu ư? Tên chi mà lạ kỳ như

vậy? Hai chữ Khẩu hợp thành chữ gì?

- Chữ Lã.

- Phải chăng thiếu phụ đó là Lã đại sư ư? Người trẻ hơn tuổi nhiều, dáng dấp cũng giống muội.

Cam Tử Long đập hai tay vào nhau đánh chát một tiếng :

- Ờ! Có thế mà ngu huynh đần độn không suy luận ra…

Hai người bỗng im lặng vì có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa phòng.

Cam Tử Long đoán chừng là tên tửu bảo lên báo tin bèn nói :

- Cứ vào!

Nhưng bên ngoài hoàn toàn yên lặng. Nghi ngờ, Song hiệp nhẹ bước tiến ra phía của mở tung, bước hẳn ra bên ngoài. Bên ngoài vắng tanh. Song hiệp vôi tiến ra phía đầu thang nhìn xuống nhà dưới.

Bỗng Tử Long bảo nhỏ Mai Nương :

- Về phòng mau! Ta mắc kế Điệu Hổ Ly Sơn rồi! Ngu huynh tưởng là tên tửu bảo gọi báo tin.

Hai người rảo bước về phòng, đồng la lên một tiếng ồ. Hộp ấn tín nằm gọn lỏng trên mặt thồi.

Mai Nương quả quyết :

- Hành động này chắc chắn do Lã đại sư trêu thử chúng ta. Thử sang phòng phu nhân gọi cửa đi, nếu lầm thì ta xin lỗi là cùng chứ sao!

Cam Tử Long đồng ý. Chàng cầm lấy hộp ấn dắt vào đai lưng. Mai Nương xách túi kiếm, đóng cửa sổ và cửa phòng lại, sang căn phòng đầu dãy bên kia, căn phòng mà tửu bảo chỉ là của Song Khẩu phu nhân.

Tử Long giơ tay toan gõ cửa thì bên trong chợt có tiếng người nói :

- Cứ vào!

Cam, Lã nhìn nháy sẽ gật đầu. Mai Nương đẩy cửa bước vào.

Đại sư Lã Tứ Nương ngồi khoanh tròn trên giường mìm cười hiền từ nhìn hai đồ đệ bước tới.

Nguyên từ khi Lã Tứ Nương ở Lĩnh Nam ra về, gặp Miêu Thúy Hoa - thân mẫu Phương Thế Ngọc - ở bến Triều Dương huyện cùng qua Hàng

Châu. Tới Hàng Châu hai người chia tay.

Khi đến Bạch Vân tự, hai đồ đệ quy y là Mạnh Sơn, Vô Sơn cho đại sư hay rằng Chiêu Dương mới đi Lao Sơn và trong chùa hiện có khách. Lã đại sư tưởng là ai, chẳng hóa ra khách không phải ai xa lạ mà chính là sư đệ Cam Phương Trì và vợ họ Cam là Trần Mỹ Nương. Đứng vào hàng dưới, nhưng, năm ấy vợ chồng Cam Phương Trì đồng tuổi, cùng đã tứ thập bát.

Trước kia, sư phụ Lã Tứ Nương là Quảng Từ thiền sư có thâu nhận tám môn đồ. Trong số tám người ấy có Lã Tứ Nương đứng hàng thứ tư về tuổi, và Cam Phượng Trì đứng hàng thứ bảy về tài nghệ, sau Phượng Trì vượt bực được liệt vào hàng thứ năm, trong năm người cao đồ của Quảng Tử lão ni.

Lần này Cam Phượng Trì lên Bạch Vân tự rủ Lã đại sư lên Trương Gia Khẩu nhân du.

Tới Trương Gia Khẩu, Trần Mỹ Nương hỏi thăm tới dinh Tổng binh tìm người cháu họ là Triệu Tường. Quân canh cho biết rằng Triều Tường chính là quan Tổng binh trấn ải Trương Gia Khẩu.

Trần Mỹ Nương ngạc nhiên, nói với Lã đại sư :

- Tôi không ngờ gia điệt lại được thăng chức lẹ như vậy. Mời đại sư cùng đến dinh Tổng hình với chúng tôi.

Lã Tứ Nương và Cam Phượng Trì bình sanh không ưa qua lại nhưng nể Trần Mỹ Nương bèn nhận lời.

Triệu Tường nghe báo có cửu mẫu tới, liền vội vàng ra tận cổng dinh kính trọng niềm nở tiếp rước mời vào, lưu lại trong dinh khoản đãi.

Thấy họ Triệu tánh tình khá, Lã Tứ Nương mới cùng vợ chồng Cam Phượng trì lưu lại ở đó.

Ba vị đại kiếm khách đó tới giữa lúc Triệu Tường vừa bị mất ấn tín xong.

Họ Triệu nhân cơ hội nhờ giúp đỡ.

Trần Mỹ Nương hỏi :

- Hiền điệt có thù hiềm gì với ai không? Hoặc giả tại Trương Gia Khẩu có hay xảy ra những vụ đại đạo hoành hành không?

Triệu Tường đáp :

- Thưa cửu mẫu, từ ngày ngu điệt bổ nhậm Trương Gia Khẩu chưa thấy ai trình báo về nạn đạo tặc hoành hành. Còn kẻ thù, ngu điệt tự xét lương tâm không thấy làm mích lòng ai cả. Thủ đoạn phi thiềm tẩu bích đột nhập nơi dinh trại lấy trộm ấn tín phi người có bản lãnh tất không ai làm nổi.

Họ Triều nhắc lại vụ Thiên Cương uốn giáo đe dọa trước kia và thái độ bướng bỉnh không chịu phục tòng quan sở tại cho ba đại kiếm khách nghe.

Cam Phượng Trì mỉm cười mà rằng :

- Hiền điệt tựu chức mấy năm tại Trương Gia Khẩu, không thấy ai khiếu nại về Thiên Vương tự thì thôi, lẽ nào nghi ngờ Thiên Cương?

Tuy nói vậy, nhưng vợ chồng Cam Phương Trì và Lã Tương Nương vẫn không thôi thắc mắc về vụ mất ấn tín, nên đêm hôm ấy, ba đại kiếm khách bí mật rời khỏi thành, phi hành đến Thiên Vương tự thì vừa gặp lúc Cam Lã lấy ấn tín, bèn theo dõi đến Biên Cương quán để trêu hai đồ đệ.

Cam Tử Long hỏi thăm về sức khỏe của mẫu thân chàng.

Lã đại sư nói :

- Cam thái thái thập phần an bảo, con khá an lòng.

Cam Tử Long toan nhắc lại việc tìm Tăng Tòng Hổ như thế nào thì đại sư đã dạy :

- Hai hiền đồ hãy thuật cho ta nghe vụ hộp tín của Triệu tổng binh đã.

Lã Mai Nương kể những điểm đã nhận xét thấy trong bữa đến Thiên Vương tự dưng hương.

Lã đại sư hỏi :

- Hai đồ đệ có chắc thiệt Thiên Cương là một đệ tử chân chánh của nhà Phật không?

- Thưa cô mẫu, chúng con suy xét đã nhiều, và sau hai lần nói chuyện với vị hòa thượng ấy, chúng con dám quả quyết gã là người thực thà đáng kính mến.

Cam Tử Long cung kính trao hộp ấn cho Lã đại sư, đoạn chàng kể lại việc Thiên Cương tự tách khỏi Không Động sơn ra lập cơ sở riêng ở Thiên Vương tự và việc hòa thượng cho tin tức về Tăng Tòng Hổ như thế nào.

Chàng và Mai Nương luân phiên thuật lại các hành động từ ngày từ biệt thầy xuống núi cho đại sư nghe.

Lã Tứ Nương suy nghĩ giây lát rồi bảo :

- Sở dĩ ta nhân dịp vân du cùng vợ chồng Cam Phương Tri cũng không ngoài mục đích tìm kiếm hai hiền đồ. Tiếc rằng chưa đi hết miền Bắc, nhưng hai hiền đồ đã đi theo đúng đường đi của Tăng tặc đạo, ta dự đoán gã thay đổi nghề nghiệp xuống miền Giang Nam rồi. Hiện nay, tại Giang Nam đang xảy ra nhiều cuộc tranh đấu, đả Lôi đài rất sôi nổi giữa các môn đồ dị phái. Hơn nữa, Càn Long cũng bí mật vi hành trong khu vựa đó, nên ta ngờ rằng các vụ đả Lôi đài không phải là một chuyện ngẫu nhiên. Rút kinh nghiệm thời Ung Chính vương trước đây, ta nghi rằng Càn Long theo chánh sách Tiên vương gây rối, gieo hiềm nghi giữa các võ phái là lò sản xuất anh hùng trí ai có mục đích cách mạng hưng Hán diệt Thanh, đuổi người Mãn về khu vực của họ, thâu lại nền độc lập Hán tộc. Hiện thời, môn đồ hai phái Trung Sơn Thiếu Lâm và Vô Đang sơn đang thượng đài, trong đó có cha con Lý Ba Sơn là nhân vật phái Tây Khương của Bạch Mi thiền sư. Xưa nay, Tây Khương phái cũng như Không Động, thâu nhận môn đồ bừa bãi, không căn cứ vào điểm đức độ nên ta e rằng Tây Khương là tay sai của vua Thanh chăng? Còn một điểm nữa hết sức can hệ cho Cam Tử Long là Tăng Tòng Hổ vốn là môn đồ Tây Khương, niết đâu giữa lúc này y không lẩn quất trên đất Giang Nam? Xuống Giang Nam chuyến này, nhị bị hiền đồ trước hết truy nã Tăng Tòng Hổ là việc dĩ nhiên, nhưng cũng nên tùy cơ ứng biến, liệu ngăn cản đồng đạo tương tàn. Chiêu Dương thiền sư cũng như ta, tin ở tài sức và đức độ của nhị vị hiền đồ. Ta sẽ phái Mạnh Sơn, Vô Sơn xuống tiếp tay sau.

Mai Nương, Tử Long nhất nhất vâng lời…

Riêng Triệu Tường, sáng sớm trở dậy thấy hộp ấn tín lù lù trên án thì mừng rỡ vô cùng, muốn tìm hiểu nhưng tự lượng chẳng thể nào tìm hiểu hơn được nên bỏ mặc vụ ấn tín êm xuôi.

Song hiệp đến từ giã, cảm ơn tiêu sư Lý Phúc Vĩnh và Bốc Đề Nhị rồi cùng Lã Tứ Nương đại sư rong ruổi xuống Hà Bắc.

Về thăm Bạch Vân tự, mẫu tử vui cuộc trùng phùng
Ngưng bước Bát Thập trang, anh hùng xem kẻ trúc xá

Ngày đi, đêm nghỉ, thầy trò Lã Tứ Nương theo đường cũ vào đất Trực Lệ về thẳng Mã Dương cương.

Ngót hai năm mới trở về chốn cũ, Song hiệp hồi tưởng lại cũng trên con đường cũ ấy, mười mấy năm trước, hai người còn thơ ấu tung tăng cầm tay nhau bò lên núi, ngây thơ chẳng biết thẹn thùng. Hơn mười năm qua! Thời gian qua lẹ tựa tên bay, ngựa chạy. Hai đứa trẻ khi xưa ấy nay đa nghiễm nhiên thành đôi thanh nên quắc thước anh hùng.

Cam Tử Long kín đáo nhìn Lã Mai Nương đang lỏng cương song song đi kế bên Lã đại sư. Chàng cố tùm những nét ngây thơ khi xưa trên khuôn mắt trái xoan đều đặn tuyệt đẹp của cô bạn đồng môn.

Bất chợt Mai Nương nhìn lên. Hai luồng nhãn tuyến dịu dàng gặp nhau, cùng e lệ.

Lã đại sư mỉm cười hỏi :

- Nhị vị hiền đồ nghĩ gì thế?

Mai Nương nhỏ nhẹ thưa :

- Điệt nữ nghĩ tới hồi thơ ấy ở trên núi. Mới ngày nào mà thời gian mau lẹ thật!

Cảnh sắc vẫn y nguyên bất biến cùng vũ trụ, riêng có con người chuyển theo tiếng thời gian chẳng mấy lúc tóc bạc, da mồi.

Ba người vào gần tới cổng chùa thì Mạnh Sơn, Vô Sơn cùng chạy ra đón mừng. Tử Long, Mai Nương nhảy xuống ngựa thi lễ cùng hai vị sư huynh.

N Về vóc dáng, hai người ấy là phản ảnh trái ngược với nhau. Mạnh Sơn cao lớn nở nang như Cam Tử Long, thoạt trông ai cũng nhận ra là có dũng lực phi thường. Trái lại, Võ Sơn dáng người mảnh khảnh tựa thơ sinh, khuôn mặt dài thanh tú không ra dáng con nhà võ chút nào cả. Nếu nhìn cặp mắt như sao băng, chiếc mũi dọc dừa, cái cằm vểnh ngược lên kia, người ta mới biết Vô Sơn là con người đầy đủ nghị lực, võ dũng tiềm tàng.

Tưởng Cam Lã thành công trở về, Mạnh, Võ Sơn vui vẻ chúc tụng. Cam Tử Long vội nói :

- Hai năm trời phiêu bạt khắp đó đây nhưng tiểu đệ chưa đạt chí nguyện. Giờ đây gặp đại sư, theo về núi thăm nhị vị sư huynh và lão mẫu, sau đó sẽ lên đường xuống Nam tiếp tục tìm kiếm kẻ thù.

Lã Tứ Nương bảo Mạnh, Võ Sơn :

- Có lẽ trong một thời gian nữa, hai đồ đệ cũng sẽ có nhiệm vụ xuống Giang Nam. Bây giờ Mai Nương, Tử Long đi trước.

Dứt lời, Lã đại sư bước vào sân chùa. Tử Long, Mai Nương dắt lừa, ngựa toan vòng ra sau chùa cột vào trong tàu thì vừa lúc Cam thái thái và bà thủ tự đi tới.

Tử Long vội vàng buông cương chạy tới quỳ lạy :

- Bất hiếu tử chưa thành công mà đã trở về, mong mẫu thân thứ tội.

Cam thái thái ôm chầm lấy con trai yêu quý, mừng rỡ đến chảy nước mắt :

- Con có tội tình gì. Chẳng chóng thì chầy, mẹ chắc thế nào con cũng thành công. Tình chí hiếu của con được Thần, Phật, sẽ dẫn đường cho con tới trước kẻ thù cha.

Hai năm xa cách. Cam thái thái sung sướng nhìn con thấy chàng nghiễm nhiên là một trang hảo hán, từ bộ điệu đế vóc dáng y hệt Cam lão anh hùng khi xưa.

Mai Nương trao cương ngựa cho Mạnh Sơn rồi tiến đến chỗ mẹ con họ Cam.

Thái thái dang hai tay đón Mai Nương :

- Lã điệt nữ ngày một thêm xinh đẹp! Bấy nhiêu lâu giúp Tử Long lận đận vất vả khiến tôi chẳng an tâm chút nào.

Tử Long, Mai Nương xoay lại chào bà thủ tự rồi cùng Cam thái thái vào trong phòng cất hành trang, thay áo lên đại điện lễ Phật.

Tử Long, Mai Nương kể chuyện Cam gia trại và Hoàng Sơn thôn cho thái thái nghe.

Trong thời gian nghỉ ngơi tại Bạch Vân tự, thái thái bảo hai người bỏ các y phục cũ ra cho bà khâu mạnh lại, hoặc bỏ hẳn những thứ cũ quá, may các thứ mới thế vào.

Hai hôm sau, mọi người trong chùa dùng Ngọ phạn xong thì chợt nghe tiếng Kim Điểu ré vang trong không trung.

Mai Nương la lên :

- A, thiền sư đã về!…

Cam, Lã cùng mọi người theo Lã Tứ Nương ra sân. Tử Long bảo Mai Nương và Mạnh, Võ Sơn :

- Thiền sư đi bộ theo đường núi, ta ra ngoài suối đón đi!

Bóng người vừa đi được vài bước thì Chiêu Dương thiền sư đã đủng đỉnh đi Tới cổng chầu. Bốn môn đồ tiến tới lạy vào.

Thiền sư nói :

- Cho các hiền đồ bình thân. Tử Long, Mai Nương về chưa lâu chưa.

Tử Long thưa :

- Bạch sư phụ, chúng đệ mới về được hai hôm nay. Sư phụ du ngoạn Lao Sơn?

- Ờ, ta vân du nới miền duyên hải Sơn Đông, thăm Chu Thiên Võ ở Lao Sơn.

Nói đoạn, Thiền sư cùng Lã đại sư lên thẳng đại điện.

Lát sau Mạnh Sơn xuống phòng Cam thái thái tìm Cam, Lã :

- Thiền sư thỉnh sư đệ, sư muội lên thư phòng.

Hai người toan trình bày các hành động trong thời gian từ ngày xuống núi thì Thiền sư đã ngắt lời :

- Lã đại sư đã kể chuyện ta nghe rồi. Khi ở Lão Sơn, ta có gặp người đồ đệ của Chu Thiên Võ là Tề Tưởng Bình về núi thăm sư phụ. Họ Tề hành nghề bảo tiêu tại Yên Châu trấn rất hay qua lại khu vựa Giang Đông. Nhân đó, ta tả diện mạo tên Tăng tặc đạo hỏi thăm y xem đã từng gặp lần nào chưa. Tề Tưởng Bình quả quyết rằng đã hai lần gặp một người diện mạo y hệt tên giặc họ Tăng trên đường xuống Giang Nam. Như vậy Tăng tặc đạo đã đổi khu vựa hoạt động rồi chăng? Cho nên hai hiền đồ thất công tìm kiếm y dọc theo Vạn Lý Trường Thành và chuyến mới đây ra Quan ngoại cũng không gặp. Khi qua Yên Châu trấn các con nên tới thăm Tề Tưởng Bình hỏi rõ lại câu chuyện xem thế nào.

Ta mòng rằng chuyến Nam du này, hai hiền đồ sẽ thành công. Hiện nay, Giang Nam, Phúc Kiến, Quảng Đông là nơi môn đồ các đại phái đang khởi sự tương tàn. Cũng may, cuộc tranh đua vô lý ấy chưa lan tràn lên Bắc, nhưng không ai tìm đường dập tắt đi, thì một ngày kia e khó tránh nổi.

Ta tin ở tài sức hiền đồ, hai con hãy nhân một công đôi việc lãnh nhiệm vụ trọng tài tùy theo trường hợp, hành động can gián giữa đôi bên. Vậy hai hiền đồ cần phải ôn hòa khéo léo. Võ lực chỉ là hậu thuẫn, bần cùng lắm mới được sử dụng tới và khi sử dụng tới võ lực, hai hiền đồ dù gặp các bực Sư trưởng cũng đừng lo ngại. Ta biết người, biết mình mới quả quyết dạy hai hiền đồ như vậy.

Tuy thế, bề ngoài vấn đề tôn ti thượng hạ, tiền văn, hậu võ, có thể hiền đồ không phụ công ta và Lã đại sư truyền dạy, y bát trên mười năm trời.

Nói tới đây, Chiêu Dương thiền sư suy nghĩ giây lát mà rằng :

- Việc các võ phái miền Nam hiện tại tranh giành cao thấp đây không do lẽ tự nhiên. Cuộc tranh giành đã lan tới bực cao độ sẽ lôi cuốn Bạch Mi đại sư và Bát Tý Na Tra Phùng Đạo Đức vào vòng tranh đấu.

Hai người ấy liên kết chống lại Nam Thiếu Lâm là một hiểm họa cực kỳ

lớn lao cho các danh thủ Tung Sơn. Bạch Mi và Phùng Đạo Đức là hai người hay cố chấp, gặp phải Chí Thiện sư trưởng Nam Thiếu Lâm giàu lòng tự ái môn phái, có thể vì sẽ quá nghe các môn đồ quá mức dong túng cho họ được tự ý hành động.

Xét qua tánh tình của đôi bên, ta e cái sẩy nẩy cái ung, hai hiền đồ cần phải mềm dẻo khéo léo lắm may ra mới thành công. Vậy hiền đồ nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa rồi liệu bề lên đường.

Lã Mai Nương, Cam Tử Long từ tạ về phòng.

Mấy hôm sau, Song hiệp lạy từ Cam thái thái để lên đường.

Song hiệp đi khỏi, Chiêu Dường thảo hai lá đơn phái Mạnh, Võ Sơn xuống Thiếu Lâm tự và Võ Đường đưa trình Chí Thiện thiền sư và Phùng Đạo Đức, đại ý can gián hai đồng đạo nên bỏ qua những sự xích mích giữa các môn đồ, giữ vẹn tình giao hảo môn phái.

Nói về Lã Mai Nương, Cam Tử Long ra khỏi Mã Dương cương, theo đại lộ qua Tế Nam phủ xuống thẳng Yên Châu, một thị trấn ở ngã ba đường, ranh giới ba tỉnh Sơn Đông, Hà Nam và Giang Tô.

Một hôm, đi còn cách Yên Châu độ hơn ngày đường nữa, lúc đó đã xế chiều thì bỗng mây đen u ám kéo đầy trời, gió thổi phần phật từng cơn, cát bụi bay mù.

Mai Nương nói :

- Mưa lớn tới nơi rồi, tìm nơi tạm trúc thôi!

Hai người thúc ngựa chạy đến thôn trang xin trú mưa và nghỉ qua đêm.

Trang chủ trạc ngoại lục, hiền hậu, đứng trên hành lang nhìn ra phía cổng chờ khách.

Lão Trang chủ niềm nở :

- Mời nhị vị vào đại sảnh, trời mưa lạnh, tôi đã cho đốt lửa sẵn.

Cam, Lã theo lão ông vào khách sảnh, đặt hành lý xuống kỷ, tự xưng tên họ.

Tử Long nói :

- Thưa Trang chủ, trang môn có treo tấm biển đề Bát Thập trang, chẳng

hay chữ bát thập có liên quan gì đến khu vực vắng vẻ này không?

Trang chủ đáp :

- Lão hủ tôi họ Du tên Quảng Vân đời đời ở đấy này rồi. Cũng vì toàn thể gia đình từ trước đến nay, người nào cũng thọ quá tám mười tuổi nên các thôn xóm lân cận đây gọi là Bát Thập trang.

Ngoài trời, mưa vẫn đổ lớn. Vì mưa, trời tối sớm. Du Quảng Vân gọi gia nhân bảo dọn phòng cho hai người nghỉ ngơi và cơm nước chu đáo.

Sáng hôm sau, Cam, Lã sửa soạn lên khách sảnh từ biệt Du Quảng Vân để lên đường thì giữa lúc ấy, một gia nhân vác một cành trúc khẳng khiu dài thườn thượt vào trình với họ Du.

- Thưa Trang chủ, con vừa mở cổng trang quét dọn thì thấy cành trúc này dựng ngay giữa mái cổng. Thấy Lạ, con cầm vào trình người coi.

Du Quảng Văn nói :

- Chắc người nào đi qua bỏ cành trúc vô dụng đó lại, lạ gì mà phải trình bày?

Tên gia nhân bị chủ nhân la bèn cầm cành trúc toan quay đi, nhưng Cam Tử Long đưa mắt ra hiệu cho Lã Mai Nương rồi gọi giựt y lại mà rằng :

- Ngươi chắc chắn là cành trúc này dựng ở giữa mái trang môn chớ?

Trước sự ngạc nhiên của Du Quảng Văn, tên gia nhân đáp :

- Dạ, dựng ngay chính giữa cổng.

Mai Nương bước xuống thềm cầm cành trúc nhận xét kỹ một hồi đoạn đưa cho Tử Long, nàng nói :

- Sư huynh ơi, cành trúc có đúng ba chục lóng và lóng thứ hai mươi ba có tiện một vệt dài, hai vệt ngắn đây này.

Quảng Văn hỏi :

- Câu chuyện vừa rồi nghĩa là thế nào, hảo hán và tiểu thư có thể giải thích cho tôi được không?

Cam Tử Long đáp :

- Có nhiều nghĩa lắm. Nếu Trang chủ hiểu chuyện tất không an tâm đâu.

- Xin tráng sĩ cứ dạy cho nghe.

Tử Long giải thích :

- Nguyên thứ trúc này có tên là Kê Cước Trúc vì đốt nó khẳng khiu như cái xương đùi gà. Ba tiếng Kê Cước Trúc cũng không phải danh từ tự nhiên mà là bọn giang hồ đại đạo đã tạo ra nó.

Khi chúng định cướp một nơi nào mà đồng bọn không thuộc địa thế cho tiện bề hành động, tên đầu đảng thường hay cắm một cành Kê Cước Trúc ở nơi ất, và phải đồng bọn đến tận nơi xem xét địa thế trước khi khởi sự, lấy cây trúc này làm chuẩn đích. Theo như chúng tôi dự đoán thì ngày hai mươi ba, đúng qua canh hai thế nào chúng cũng sẽ khởi sự đánh cướp Bát Thập trang.

Du Quảng Văn hỏi :

- Làm thế nào mà hảo hán biết đúng ngày giờ hành động của bọn tặc đạo?

Trông vẻ mặt nghi ngờ của họ Du, Tử Long phát tức cười, chàng nói :

- Bọn tặc đạo có dấu hiệu riêng của chúng. Cành trúc này có ba chục đốt tiêu biểu cho cả một tháng ba mươi ngày. Ở đốt hai mươi ba có dấu dao cắt hai vệt dài, một vạch bằng phân nửa, có nghĩa là đêm hai mươi ba, tới canh hai rưỡi sẽ hành động.

Mọi người trong trang nghe nói đều sợ cuống cuồng. Điềm Đạm hơn, Du Quảng Văn nói với Song hiệp :

- Xin nhị vị hãy hoãn giờ lên đường cho tôi được hỏi tường tận mọi việc, kẻo đêm mai là hai mươi ba rồi. Ta và khách sảnh nói chuyện cho tiện.

Hai người theo Quảng Văn vào nhà. Mai Nương nói :

- Trang chủ tánh tình hiền đức, anh em tôi sẵn lòng giúp đỡ nếu người thấy cần sai bảo.

Du Quảng Văn khẩn khoản :

- Thời gian cấp bách yêu cầu hảo hán và tiểu thư đã biết tìm ra bệnh ắt cũng có phương cứu chữa. Toàn trang chúng tôi không bao giờ dám quên ơn.

Cam Tử Long niềm nở :

- Trang chủ khá an tâm, anh em tôi sẵn sàng giúp đỡ.

Trong quý trang có bao nhiêu trang đinh, Trang chủ hãy bảo họ sẵn sàng

khí giới, trữ mồi đuốc đêm mai dùng. Chúng tôi sẽ chỉ huy, điều động cho mà bắt cướp.

Nói đoạn Song hiệp cất hành lý về phòng rồi rủ nhau đi quanh phía ngoài trang xem xét tình thế, đoạn tụ tập các trang đinh dặn cách phòng thủ.

Đêm hôm sau, trước canh hai, Song hiệp dẫn bọn tráng đinh phục trên sườn đồi, nơi gần Bát Thập trang.

Tử Long dặn mọi người :

- Mặc chúng tôi đối đầu với bọn cướp, chừng đánh được một hồi, mọi người sẽ reo hò kéo xuống vây đánh, có thể chúng mới e nể trang Bát Thập, không bao giờ dám trở lại nữa, nghe?

Các tráng định thảy đều hăng hái nhất nhất vâng lời. Trời tôi như mực, gió lạnh thổi từng cơn lùa xào xạc trong những khóm lá um tùm trên đồi, côn trùng ầm ĩ thê lương. Bọn tráng đinh vì nghĩa vụ đối với sự an toàn cho toàn trang, hăng hái thiệt, nhưng họ không khỏi hồi hộp trong khi chờ giặc đến, nhất là chờ trong đêm tối âm u.

Quá nửa canh hai rồi, bọn cướp vẫn bặt tăm hơi.

Mai Nương nói nhỏ :

- Hay là chúng không tới? Nếu vậy ta cần phải ở lại bảo vệ Bát Thập trang liền mấy đêm nữa, mất thì giờ quá nhỉ!

- Không lý nào chúng không tới. Xưa nay bọn lục lâm nào đã dùng tới lối Kê Trúc Sá thì dù mưa bão chúng cũng đến và liều mạng lắm.

Hai người đang bàn tán bỗng cùng im bặt nhìn về phía Đông bắc.

Một đoàn người khá đông, lặng lẽ im lìm kéo thẳng đến Bát Thập trang.

Tử Long khẽ gọi bọn tráng đinh chỉ cho xem :

- Cướp đến kia kìa. Sửa soạn nhé. Chúng tôi xuống đón đánh đây!

Bọn tặc đạo ngừng tiến, phân phát thành tiểu đội trước khi đột kích. Cam, Lã chạy như bạt đến nơi, thấy rõ ràng năm tên tặc tướng chia đồng bọn thành năm tiểu đội chừng mười lăm, hai mươi tên sửa soạn nhập trang.

Chúng không ngờ hai bóng đen từ hai bên chạy ập tới. Đã dặn nhau từ trước, Mai Nương, Tử Long bất chợt nhảy vút qua đầu hai tặc tướng, chặt

luôn hai bàn tay cương đao vào gáy chúng khiến hai tên bất ngờ bị trúng độc thủ té úp mặt xuống cỏ không động đậy được nữa.

Đồng bọn chưa nhận định được tình thế thì Song hiệp đã tuốt kiếm sáng lòe lao mình vào giữa bọn tặc đạo xung sát dữ dội. Bọn lục lâm thoạt đầu tưởng bị trúng ổ phục kích nên đã có phần nhốn nháo, nhưng chúng nhận ngay ra là chỉ có hai người xung trận, nên hò nhau vây đánh. Ba tên tặc tướng rút đoản đao nhảy vào đánh tới tấp.

Tử Long vừa sát phạt vừa la lớn :

- Bọn tặc đạo quen giết người cướp của này đêm nay phải chết tại Bát Thập trận.

Chúng biết gặp phải hai tay hắc sát thần vô cùng dũng mãnh, nên ba tên đầu đảng còn lại lúc nào cũng rình có cơ hội là đào tẩu. Đang cơn nguy cấp, bọn lục lâm bị tử thương đến ngoài hai mươi tên, bỗng từ chân đồi, tiếng reo hò vang dậy, đoàn tráng đinh ào ào kéo tới. Ba tên đầu đảng hoảng hốt lùi dần, bị Song hiệp đưa cho mỗi tên một lát kiếm nhẹ trúng bắp đùi té lăn ra mặt đất.

Bọn cướp còn lại vài ba chục tên vội vàng phân tán bỏ chạy tán loạn.

Các tráng đinh thắng thế đuổi theo một chặp rồi mới trở về.

Trong Bát Thập trang, Du Quảng Văn và các con hô hào mọi người đốt đền đuốc ta bãi chiến soi sáng rực cả một vùng, lấy dây trói các tên cướp bị thương lại giải cả về trang để hôm sau trình quan giải huyện.

Du Quảng Văn vái Song hiệp mà rằng :

- Nếu nhị vị không ra tay thần vô cứu giúp thì toàn trang chúng tôi đêm nay bị san thành bình địa mất.

Quảng Văn giữ Song hiệp lại một hôm để khoản đãi. Cam, Lã đành nán lại Bát Thập trang, sáng hôm sau mới lên đường đi Yên Châu tìm đến phiêu cuộc Tề Tưởng Bình, Tưởng Bình đi vắng, Cam Lã lên đường vào địa hạt đất Giang Đông…

Nam Sơn trấn, Miêu Thúy Hoa cần thiền sư giúp sức
Mai Hoa Thung, Lý Ba Sơn cậy sức gặp cao tay

Nói về thân mẫu Phương Thế Ngọc là Miêu Thúy Hoa, sau khi thấy Lý Ba Sơn cố chấp đòi Thế Ngọc thượng đài đấu võ để báo thù cho Lôi Lão Hổ, Thúy Hoa bèn lên Trung Sơn Thiếu Lâm tự định ý cầm Chí Thiện thiền sư xuống giúp sức, hoặc tìm giải pháp hòa giải đôi bên.

Đứng về phương diện kẻ thù, nàng biết rằng dù có nhờ cả toàn bang Quảng Đông nói với họ Lý cũng chẳng được nào, chi bằng Lý Ba Sơn đã cậy mình tài nghệ cao siêu thì nàng thỉnh sư bá Chí Thiện, là người công phu điêu luyện danh vang giới võ nghệ thời bấy giờ, may ra Lý Ba Sơn nể sợ bỏ qua việc rắc rối thù hiềm do vụ Vô Địch đài gây nên.

Khi lên đến chùa Thiếu Lâm, chư tăng đều biết nàng là dòng dõi Miêu Hiểu, nên niềm nở thăm hỏi. Thái Minh tăng, vị hòa thượng trưởng tràng thường thay thế Chí Thiện sư trưởng trong khi Người đi vắng, thấy Miêu Thúy Hoa đi một mình vẻ mặt lo âu thì lấy làm lạ hỏi rằng :

- Năm năm nay không thấy sư muội lên Tung Sơn, nay đến bắt thăm thế này chắc có chuyện chi cần kíp? Miêu sư thúc đâu không cùng đi?

Câu hỏi vô tình của Thái Minh khiến Thúy Hoa xúc động nhớ tới cha già thân mến đã quá cố, và hiện nay chính thân nàng đang bôn tẩu dặm trường

mong cứu kịp đứa con trai độc nhất thân yêu.

Nàng bịn rịn :

- Gia phụ mất hồi đầu năm nay rồi. Quả thiệt tôi lên đây có chút việc cần, Sư bá có nhà không?

Thái Minh mời Thúy Hoa lên phương trượng, vừa đi vừa nói :

- Sư trưởng vân du từ đầu tháng trước, không biết ngày nào mới về. Việc chi cấp bách vậy, có thể cho bần tăng biết được không, may ra có giải pháp nào hay.

Thúy Hoa kể chuyện Phương Thế Ngọc đả Vô Địch đài, do đó gây oán chuốc thù với họ Lý cho Thái Minh tăng nghe. Minh tăng bảo :

- Cớ sự bây giờ đã như vậy, bần tăng khuyên sư muội nên cố công vào Bạch Hạc sơn yêu cầu Ngũ Mai đại sư bá tiếp tay. Chính bần tăng cũng muốn giúp sư muội trong vụ này, thiệt ra bản lãnh Lý Ba Sơn không ghê gớm như người ta tưởng đâu, nhưng bần tăng sợ hành động ấy ngoài sự hiểu biết dặn dò của Sư Trưởng, e phương hại tới tiếng Thiếu Lâm tự. Trái lại, với Ngũ Mai địa sư bá thì sự can thiệp có tánh chất quan trọng hơn. Lý Ba Sơn có lẽ nể sư bá, bỏ qua việc thù hiềm. Như vậy sẽ tránh được sự đụng độ giữa các võ phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Tây Khương mà không có ích lợi cho bên nào cả. Sư muội nên nghe lời bần tăng.

Miêu Thúy Hoa suy nghĩ hồi lâu :

- Từ đây vào Vân Nam đường xa dặm thẳng, hèn kỳ chỉ có ba tháng, mọc cánh cũng không đi về kịp, biết làm thế nào bây giờ?

Thấy Miêu Thúy Hoa nhăn nhó lo sợ, Thái Minh Tăng ái ngại mà rằng :

- Sư muội cũng bình tâm vào Bạch Hạc sơn thỉnh sư bá, bần tăng sẽ cấp tốc phái người đi tìm Sư trưởng tại những nơi người thường lui tới thăm nom. Nếu gặp Sư trưởng sẽ theo lời trong thơ của bần tăng đi thẳng Hàng Châu, như vậy tiện hơn.

Nghe Thái Minh Tăng nói hữu lý, vả lại không còn biện pháp nào hơn, Miêu Thúy Hoa thấy trời đã ngả về chiều, rán đi cũng lỡ độ đoạn đường, bèn ngủ lại chùa sáng hôm sau lên đường sớm.

Miêu thị cấp tốc tranh thủ thời gian đi Vân Nam.

Trưa hôm ấy, Miêu thị đang giục giã ngựa chạy dọc theo dãy Trung Nam Sơn cao vút ngàn mây bỗng có tiếng người sang sảng gọi :

- Miêu Thúy Hoa!…

Nàng giựt mình đánh thót một cái, ghì ngựa, nhìn quanh.

Tiếng gọi lớn vừa rồi còn âm vang. Miêu thị thấy ngay một vị thiền sư ngồi chênh vênh trên một mỏm đá cao bên sườn núi. Nàng ngạc nhiên giây lát rồi vui mừng ngay vì vừa mới nhận ra vị thiền sư đó không phải ai xa lạ mà chính là người nàng đang cố công tìm kiếm: Ngũ Mai sư bá.

Miêu thị quỳ xuống lạy chào. Ngũ Mai đỡ dậy :

- Điệt nữ đi đâu qua đây mà có vẻ vội vàng không kịp nhìn trước ngó sau thế?

- Bạch sư bá, con vào Bạch Hạc sơn, nhưng may mắn được gặp người nơi đây…

- A!… Vào Bạch Hạc sơn kiếm ta? Có chuyện chi điệt nữ khá trình bày.

Miêu Thúy Hoa đem chuyện đả Lôi đài ở Hàng Châu kể tỉ mỉ cho Ngũ Mai nghe và nói tiếp :

- Hiện thời Lý Bá Sơn thẳng tay can thiệp, phân trần giảng giải thế nào cũng không nghe, con đành thỉnh cầu sư bá tới Hàng Châu can thiệp.

Ngũ Mai suy nghĩ giây lát :

- Từ Hàng Châu vào Tung Sơn gần hơn sao điệt nữ không đến Thiếu Lâm thỉnh cầu nhị sư bá Chí Thiện, dại dột vào Vân Nam xa với làm chi?

- Nhị sư bá vân du vắng. Thái Minh sư huynh khuyên con vào Bạch Hạc thỉnh đại sư.

Ngũ Mai vẻ mặt nghĩ ngợi :

- Giúp đỡ các con, lúc nào ta cũng sẵn lòng. Hiềm vì Lý Bá Sơn tánh tình ngang ngược, ít biết lẽ phải, gặp ta lỡ y hỗn hào, không chịu được ta phải ra tay, sợ sẽ động chạm đến hòa khí của môn phái.

Miêu Thúy Hoa sợ Ngũ Mai không chịu nhận lời, năn nỉ :

- Sư bá thương tình cấp cứu Phương Thế Ngọc. Với sự hiện diện của

người con chắc họ Lý sẽ nể nang mà chịu hòa giải.

Ngũ Mai nói :

- Việc Lý Ba Sơn chịu hòa giải hay không chẳng đáng quan tâm, nhưng ta đang thắc mắc suy tính về sự giao hảo từ trước đến nay giữa các môn phái, nên muốn tìm một giải pháp khác hơn là năn nỉ với y đó thôi.

Suy nghĩ giây lát, Ngũ Mai chép miệng :

- Ta có ý muốn gặp Bạch Mi đại sư, nhưng từ đây vào Tây Khương cũng rất diệu vợi mà chưa chắc đã hội kiến… Thôi điệt nữ đã có lòng lặn lội vào tới đây lẽ nào ta làm ngơ? Giờ đây không còn cách nào hơn là cùng đi Hàng Châu rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Thấy Thiền sư chịu nhận lời giúp đỡ, Miêu Thúy Hoa rất đỗi vui mừng vái tạ. Hai người một thấy một trò đi suốt ngày đêm về tới Hàng Châu thì vừa vặn hết hạn kỳ.

Nguyên Ngũ Mai, Chí Thiện là hai hảo đồ của Hồng Mi đại sư, trưởng chùa Thiếu Lâm. Hai người này theo Hồng Mi thế phát ngay từ lúc nhỏ. Ngũ Mai vốn người họ Hoàng ở Bạch Hạc thôn tỉnh Vân Nam, theo Hồng Mi đại sư trước Chí Thiện gốc người Tân Mật huyện, họ võ, mới thế phát vào chùa. Bởi vậy, vừa kém tuổi vừa gọc sau, Chí Thiện phải đứng vào hàng sư đệ, tuy sau này hai người Công phu khổ luyện đồng sức đồng tài.

Mãi sau, Miêu Hiển mới nhập học theo hàng môn đồ không thế phát. Hồi đó Miêu Hiển đứng đầu các môn đồ ngoại nhập nên được Hồng Mi đại sư và hai vị trưởng tràng Ngũ Mai, Chí Thiện quý mến. Thành tài, Miêu Hiển từ thầy, bạn xuống núi về Miêu động ở Quảng Đông lập gia đình, Khi Hồng Mi đại sư viên tịch, theo cấp bực đáng lẽ Ngũ Mai được thay thế đại sư điều khiển Thiếu Lâm tự, nhưng vì việc gia đình, Ngũ Mai phải về Bạch Hạc thôn thu xếp trang trại, vào núi Bạch Hạc tu luôn tại đó. Dĩ nhiên Chí Thiện là người duy nhất xứng đáng để được toàn thể nhân viên trong chùa bầu làm sư trưởng phái Thiếu Lâm.

Ngũ Mai vốn thuộc nữ giới, muốn trụ trì ở gần nhà, vả lại cũng ham mến cảnh Bạch Hạc sơn nên nhường chức sư trưởng Thiếu Lâm cho sư đệ Chí

Thiện.

Ngũ Mai tánh ưa thích vân du khắp chốn hải hồ mà vị trí Sư trưởng Thiếu Lâm tự trách nhiệm rất nặng nề, không mấy được rời nhà chùa, trừ khi nào đào luyện được một trưởng tràng có đủ tư cách về cả hai phương diện: đạo hạnh và công phu.

Quy luật Thiếu Lâm tự thật nghiêm khắc, nhất là đối với tăng đồ. Tuy nhà chùa là một võ phái, ngoài giờ tập luyện công phu, toàn thể chư tăng vẫn phải người nào nhận phận sự ấy, không được xao nhãng kinh kệ nhật tụng. Đạo hạnh cao, kinh pháp làu thông, vị tăng Thiếu Lâm tự được Sư trưởng tùy tài phân cấp bực từng người thuộc phương diện Đạo giới.

Một vị tăng võ thuật cao nhưng đạo hạnh kém, không thể vượt bực lên cấp trên nhằm chức Trưởng tràng, hoặc đạt trình độ được Sư trưởng cho phép đi nơi khác điều khiển một ngôi tiểu tự. Trái lại vị tăng đạo có đứng hạnh cao nhưng kém phần võ thuật cũng chịu chung một ảnh hưởng.

Bởi quy luật Thiếu Lâm tự nghiêm khắc đến như vậy nên chư tăng luôn luôn cố gắng hòng được vượt bực. Tỉ dụ một tăng nhân muốn vượt cấp bực trong chùa, trước hêt sphải chịu qua một khóa thi về kinh pháp.

Đạt về kinh pháp rồi, tăng nhân đó phải chịu cuộc sát hạch về võ công.

Sát hạch võ công chia làm hai cấp:

Cấp thức nhất, thảo luận về phương pháp khổ luyện, côn phu toàn thể.

Qua được kỳ khảo luận, tăng nhân dự thí phải thực hành bằng hai lối. Lối thứ nhất là biểu diễn công phu đã thâu nhận được trong thời ký theo học.

Biểu diễn hoàn toàn rồi, tăng nhân dự thí đó phải song đấu với vị đống đạo thuộc cấp trên mình. Nếu đấu ngang tay không hề bị suy kém trong hai trăm hiệp từ quyền thuật đến khí giới, tăng nhân đó được sư trưởng phê chuẩn trúng cách lên cấp trên.

Trái lại, tăng nhân dự thí do công phu cá nhân ngấm ngầm khổ luyện thắng người cấp trên, sẽ được vượt bực. Nhưng đó là trường hợp hãn hữu, đấu ngang tay cũng đã khó lắm rồi, vì lẽ vị tăng ở cấp trên lúc nào cũng chăm tập luyện để giữ vững địa vị của mình.

Cứ tuần tự như thế tiễn mãi, chừng nào tăng nhân vượt hết cả cấp bực, kể từ lúc quy y thế phát cho đến khi thành một vị đại tăng vượt hết mọi bực đạo hạnh và công phu, thì sẽ được sư trưởng tính thời gian quy y nhắc lên bực trưởng tràng.

Thí dụ, hai vị tăng đồng tài đồng sức, vị nào quy y lâu hơn sẽ được lãnh vị trí Trưởng tràng, khả dĩ thay thế nổi sư trưởng điều khiển toàn thể Thiếu Lâm tự trong khi người đi vân du, hoặc giả vì một lý do gì khiến người vắng mặt.

Khi sư trưởng viên tịch, vị trưởng tràng sẽ được toàn thể nhân viên trong chùa suy tôn lên hàng đại sư thế người đã mất. Đạt địa vị ấy, phần nhiều vị trưởng tràng đều đứng tuổi. Đó là nghiêm luật đối với nội môn đồ, nghĩa là các tăng nhân.

Phần ngoại môn đồ thì khác. Người trần đến xin nhập học dĩ nhiên là có đủ các hạng người và các hạng tuổi. Họ phải qua một thời gian khảo sát đức hạnh mới được thiệt thọ tòng học. Ngoại môn đồ chuyên chăm chú về võ thuật, chia ra làm ba cấp: sơ, trung, thượng. Họ học võ để tự vệ, để ra đời xuất thân thí võ nhập ngành võ quan, mở võ đường, làm nghề bảo tiêu. Phần đông ai cũng có nhiệm vụ các nhân, hoặc gia đình nên họ thường theo cấp bực trung đẳng tương đương năm, sáu năm học tùy theo khả năng là xin từ thầy xuống núi xuất thân lập nghiệp, kiếm đường tiền thủ.

Không mấy ai theo nổi tới cấp Thượng thừa, ngang bằng với các vị trưởng tràng đồng môn quy y, nghĩa là phải ở luôn trong chùa, theo hầu sư trường suốt thời gian mười năm hay trên nữa. Bởi có nhiều người hấp tấp, bồng bột, mới theo học được vài ba năm, tưởng mình đã đủ tài thi thố trong thiên hạ nên từ biệt thầy về nhà.

Cử chỉ ấy trái với luật lệ nhà chùa, rất đỗi phật ý sư trưởng. Ra đời với sức luyện tập còn non nớt, dĩ nhiên môn đồ không đủ sức tự vệ làm mất thanh danh môn phái.

Nếu được sư trưởng ưng thuận cho xuống núi, vì xét không thể giữ lại được, người ấy sẽ bị ra trước ban Hội đồng đại tăng, và trước sự hiện diện toàn thể môn đồ Nội, Ngoại Sư trưởng tuyên bố không nhận làm môn đồ

Thiếu Lâm tự nữa. Khi xuống núi, kẻ ấy phải ra lối sau chùa.

Các môn đồ học tới Trung đẳng thường ngang sức ngang tài, muốn hồi hương tuy không bị sát hạch gắt gao như những Nội đồ tranh cấp bực trưởng tràng, nhưng phải qua lần khảo thí đồng đều: đấu Mộc Nhân, Mộc Mã. Mộc Nhân, Mộc Mã đúng với nghĩa những người, ngựa chế ra bằng gỗ, lớn bằng cỡ thật, bên trong đặt cơ quan tự động được, đặt thành hai hàng quay mặt vào nhau trong một hành lang rộng rãi có mái che mưa.

Giữa hai hàng Nhân, Mã ấy có chỗ đủ cho một người đi lọt. Mỗi một Mộc Nhân tự động đánh ra một thế võ hoặc quyền cước, hoặc cầm khí giới. Mỗi Mộc Mã có Mộc Nhân gắn trên lưng, cũng được cơ quan chuyển động tại chỗ như thật và Mộc Nhân kỵ sĩ cầm khí giới đánh xuống một thế võ nhất đĩnh. Tổng cộng có một trăm lẻ tám cặp giàn cả hai bên dọc theo hành lang.

Khi vị tăng phụ trách khu vực ấy vận động cơ quan tức khắc Mộc Mã chuyển động đánh ra tới tấp. Sư trưởng ra lệnh, từng người một phải nhảy vào giữa giữa hàng Nhân, Mã đang loạn đả, trổ tài bình sanh đã thâu nhận được trong thời gian tòng học trên chùa, hoặc gạt đỡ, hoặc né tránh miễn sao cho khỏi trúng đòn, lanh lẹ qua hai hàng Nhân, Mã loạn đả ấy thoát ra đầu bên kia hành lang.

Môn đồ nào thoát ra dễ dàng được coi là trúng cách, có thể xuất sơn. Người nào bị đánh quỵ hoặc trúng đòn dù nhẹ cũng phải lưu lại chùa tập luyện một thời gian, tới khi nào sát hạch qua nổi hành lang Mộc Nhân, Mộc Mã mới được ra khỏi chùa. Nhờ lối sát hạch thực hành thận trọng ấy của nhà chùa, nên các môn đồ Thiếu Lâm đều có bản lãnh chắc chắn không đến nỗi nhục danh môn phái.

Mộc Nhân, Mộc Mã do Đạt Ma sư tổ chế biến ra trên giấy tờ từ khi người khai lập phái võ Thiếu Lâm. Về sau, người xin nhập học mỗi ngày một đông nên sư trưởng Huyền Không dưới thời Văn Tông thời Nguyên, mới thực hành để khảo thí môn đồ. Khởi đầu, các cơ quan đều thô sơ, về sau các sư trưởng chế hóa, chuyển biến thêm, các cơ quan Nhân, Mã được coi là hoàn toàn từ thời Minh Thành Tổ về Tân Thanh, là hai triều đại mà nền võ thuật Trung

Nguyên được coi như là hưng thịnh nhất.

Ngoại đồ theo học tới cấp thượng thừa rất hiếm. Người nào chủ tâm theo tới trình độ ấy, sau khi vượt bực trung đẳng bằng cách đả Mộc Nhân, Mộc Mã, đều phải chịu lối sát hạch chung với các nội đồ cho tới khi thành đạt.

Ba phái võ thâu nhận nhiều môn đồ, ngoại trừ Thiếu Lâm, là Không Động, Võ Đang và Tây Khương. Vì không tuyển lựa gắt gao như Thiếu Lâm tự, nên võ phái này tuy cũng đào tạo được nhiều nhân tài, nhưng phần nhiều kém về phương diện hạnh kiểm nên họ hay gây rối, đụng độ với các đồng đạo thuộc phái khác.

Ngoài ra các võ phái khác như Sơn Đông (Bắc Thiếu Lâm), Côn Luân, Nga Mi, Bạch Hạc, phần nhiều không chịu thâu nhận môn đồ theo lối đại quy mô như ba phái trên.

Số môn đồ được chọn lựa kỹ càng theo tới trung đẳng. Còn lại những ai theo học tới cao độ Siêu đẳng, phần nhiều là được đại sư trưởng phải lựa chọn trong khi vân du đưa về núi ngay từ lúc còn nhỏ tuổi để đào luyện cho tới khi thành tài khả dĩ thay thế đại sư sau này. Các môn đồ cấp độ siêu đẳng thưởng hoặc ở lại chùa thế phát hoặc trở thành kiếm khách giang hồ, võ sư, tiêu sư tài danh, nhưng không ai chịu gò bó trong giới quan trường, võ tướng.

Nói về Ngũ Mai thiền sư và Miêu Thúy Hoa, khi đã về đến hội quán Quảng Đông tại Hàng Châu thì Phương Thế Ngọc đã được lành mạnh như trước.

Bang trưởng Trần Ngọc Thơ và Phương Đức mừng rỡ đón tiếp.

Phương ông nói với Thúy Hoa :

- Thấy hiền thê mãi không về, tôi đã bắt đầu lo sợ không hiểu tình hình sẽ biến chuyển tới đâu, Miêu Thúy Hoa kể việc lên Tung Sơn không gặp Chí Thiện, sau lại tới Trấn Nam sơn thì may mắn gặp Ngũ Mai sư bá. Phần Ngũ Mai thấy Phương Thế Ngọc anh hùng, cử chỉ đàng hoàng thì lấy làm quý mến, bảo tiểu khách vạch vết thương ở ngực ra xem. Ba vết đinh ở ngực thành sẹo nhỏ ngay phía trên ngực bên tả. Thiền sư nói :

- Con tránh được thế đá Bàn Long chệch sang ngực tả trúng bắp ngực là

một điều đáng mừng đó. Tuy Thiết Đinh hài không dài xâm nhập vào tim nhưng cũng bị tổn hại vì sức đá mạnh nhằm chỗ nghiệt. Điều may thứ hai nữa là Lý Tiểu Hoàn không tẩm độc dược vào đinh hài, nếu có thì hết phương cứu chữa, vì không có linh dược chống đọc tại chỗ.

Nói đoạn, thiền sư lấy trong túi bát bảo mấy hườn thuốc Hoàn Căn bảo Thế Ngọc uống ngay và cho một gói thuốc bọc sáp trừ độc phòng bị sau này.

Bang trưởng Trần Ngọc Thơ sai người sửa soạn căn phòng rộng rãi để Đại sư tạm trú. Miêu Thúy Hoa hỏi thiền sư :

- Bạch sư bá, có nên báo cáo trước cho bên Lý Tiểu Hoàn biết ta đã sẵn sàng không?

Ngũ Mai lắc đầu :

- Không! Hạn kỳ còn hay hết cũng mặc họ, điệt nữ không nên đả động tới. Ta mong rằng trong thời gian ba tháng qua, cha con Lý Bá Sơn nguôi giận, biết nghĩ lại bỏ qua vụ này đi là một điều hay, hay cho cả đôi bên.

Bằng mà cha con Lý Tiểu Hoàn không suy nghĩ, nhất quyết gây lại mối lửa hận thù thì tất họ sẽ kéo đến đây tìm Phương Thế Ngọc, ta sẽ nhân đó tùy cơ ứng biến.. Như thế không mang tiếng háo chiến.

Hạn kỳ đã hết. Toàn thể hội quán Quảng Đông và dân Hàng Châu hồi hộp chờ tin tức cuộc tái đấu của họ Lý, Phương.

Nhưng một ngày qua, ba ngày qua, không hề xảy ra chuyện gì cả. Phương Đức đã mừng thầm có lẽ êm chuyện, chuyến này nhất quyết về quê ít lâu để tránh mọi hậu quả, sau sẽ hay. Phần Ngũ Mai thản nhiên như thường. Thiền sư nhân việc nhàn rỗi chỉ dẫn cho Phương tiểu khách nhiều đường hay thế lạ. Nhờ có căn bản luyện tập từ nhỏ, Thế Ngọc thâu nhận rất mau lẹ. Thiền sư ngợi khen bảo rằng :

- Với tài sức này, hiền điệt đừng để phí thì giờ quý báu, nên lên Thiếu Lâm theo Chí Thiện sư bá một thời gian.

Nếu ở gần, chính ta sẽ thâu nhận con, ngặt vì Vân Nam đường sá xa xôi, núi sông hiểm trở, mẹ con có muốn thăm con cũng không tiện. Với căn bản hiện thời, con không cần phải ở lâu trên núi. Gần Chí Thiện một năm là đủ

lắm rồi.

Trong thời gian ba tháng chờ đợi Phương Thế Ngọc bình phục và quyết định của Lý Bá Sơn trong vụ báo thù cho Lôi Lão Hổ, vua Càn Long rời Triệu Gia lầu đi du ngoạn nơi khác.

Trước khi lên đường, nhà Vua phía Chu Nhật Thanh đến Kim Long lữ quán triệu Thị lang Hòa Thân và Thiết Diện Hổ căn dặn về vụ lôi đài :

- Ngọn lửa đã nhón, hai khanh chớ để mau tàn. Nếu dịp này không tiến mạnh thi hành chương trình, Trẫm e khó tái nhóm sau này. Vắng Trẫm cũng như có Trẫm, hai khanh hãy cố tâm thành tựu, công ấy rất lớn. Trẫm cho toàn quyền định đoạt.

Càn Long rời khỏi Hàng Châu.

Thiết Diện Hổ e để lâu Lý Bá Sơn nguôi giận, nên thường tới nhà Lý Tiểu Hoàn ở Nhưởng Cung lộ thăm nom cha con họ Lý.

Thiết Diện Hổ tính toán đủ mọi cách tra dầu vào lửa suốt thời gian chờ đợi Phương Thế Ngọc bình phục.

Ngày qua tháng lại, chẳng bao lâu hạn kỳ đã hết.

Một hôm, Lâm Minh, tên môn đồ của Lôi Lão Hổ có nhiệm vụ dò xét, canh phòng quanh khu Quảng Đông hội quán, về báo Lý Bá Sơn :

- Thưa võ sư, Miêu Thúy Hoa đã trở về Hội quán hồi đầu giờ Tị, cùng đi với một vị thiền sư cưỡi con lừa cao lớn.

- A! Thiền sư người thế nào? Nam hay nữ?

- Thưa, tiểu đồ không phân biệt là nam hay nữ, vóc dáng người to lớn, đầu cọa nhẵn bóng.

Lý Ba Sơn gật đầu :

- Được, cho ngươi lui và cứ tiếp tục dò la tin tức coi. Nếu hỏi được đạo hiệu vị thiền sư càng hay.

Chờ Lâm Minh đi khỏi, Lý Ba Sơn nói với Tiểu Hoàn :

- Theo lời Lâm Minh, vóc dáng ấy chắc là Chí Thiện sư trưởng Thiếu Lâm. Hừ! Cha không muốn gây lớn, nhưng khó tránh được vụ này khỏi bành trướng!

Hạn kỳ đã hết, Thiết Diện Hổ lại đến thăm cha con Lý Bá Sơn nghe tin tức và được họ Lý cho biết Miêu thị đã có viện binh. Y mừng thầm cơ sự biến chuyển đúng theo chương trình dự tính. Tuy vậy y vẫn đạo đức :

- Dù sao, tiểu đệ khuyên sư huynh thận trọng. Bản lãnh Chí Thiện không vừa đâu.

Chạm lòng tự ái, Lý Ba Sơn quắc mắt :

- Sư đệ kỳ quá! Luôn luôn tưng bốc sức mạnh của đối phương là thế nào?

Thiết Diện Hổ nhấn mạnh :

- Sư huynh đừng giận. Chí Thiện tới nơi can thiệp không phải là chuyện chơi! Chẳng nên coi thường. Thiệt tình tiểu đệ thấy ngài ngại thế nào ấy.

Bực mình, Lý Ba Sơn lấy hồ rượu trên án tự rót đầy ly uống cạnh :

- Được! Mặc sư huynh xử sự. Chí Thiện bất quá cũng như mình, cùng một công phu tập luyện, chỉ khác nhau ở môn phái. Sư đệ tưởng y cao tay hơn ta chăng?

Thiết Diện Hổ mỉm cười nha hiểm :

- Tiểu đệ không bao giờ nghĩ thế. Nhưng chỉ nhắc sư huynh nên thận trọng. Hạn kỳ đã hết, bao giờ sư huynh tìm gặp mẹ con Phương Thế Ngọc?

Lý Bá Sơn suy nghĩ giây lát :

- Nay dựa vào hậu thuẫn của Chí Thiện, có lẽ chúng tìm ta trước. Hãy thử chờ xem sao. Qua vài ngày, không thấy gì, ngu huynh sẽ quyết tìm chúng.

Ngày nọ qua ngày kia, bên Quảng Đông hội quán vẫn im lìm, mà theo tin tức Lâm Minh mang về, Miêu Thúy Hoa đã về tới nơi rồi.

Không chờ nữa, Lý Ba Sơn viết một phong thơ sai tiều đồ đem đến Hội quán, chánh thức nhắc lại việc giao đầu và hẹn sáng hôm sau Miêu Thúy Hoa, Phương Thế Ngọc phải đến Lôi đài.

Theo lời Ngũ Mai, Miêu Thúy Hoa hồi âm, lời lẽ kính cẩn, khiêm tốn xin lỗi Lý Ba Sơn, yêu cầu bỏ qua vụ này.

Nhận được phúc đáp, Lý Ba Sơn cười gằn đưa cho Tiểu Hoàn xem, đoạn bảo sứ giả Hội quán :

- Ngươi về bảo mẹ con Miêu thị hay rằng ta không ưng thuận. Sáng mai đúng giờ hẹn, chúng phải đến Lôi đài lãnh tội. Và bất tất thơ từ đi lại làm chi nữa!

Phần Lý Tiểu Hoàn thân ra lôi đài đốc thúc môn đồ dọn dẹp trang hoàng chờ ngày hôm sau giao đấu. Dân chúng vốn đã chờ sẵn, theo dõi vụ Vô Địch đài, quá hạn kỳ thấy hai bên cùng im lìm, đang hoang mang không hiểu vì lẽ gì, thì tin Nữ Bá Vương thân ra sửa sang Lôi đài được chuyển khẩu loan khắp Hàng Châu.

Đúng ngày giờ hẹn, cha con họ Lý bệ vệ thượng đài. Miêu Thúy Hoa và Phương Thế Ngọc đai nịt gọn ghẽ cùng toàn bang Quảng Đông đi tới nơi. Hai mẹ con không thượng đài, nhưng cùng mọi người đứng cả phía trước, cách đài ba trượng.

Đây là lần đầu tiên Lý Ba Sơn trông thấy Phương Thế Ngọc, liền hỏi Tiểu Hoàn :

- Thế Ngọc là tên vị thành niên đi cạnh Miêu Thúy Hoa, phải không?

- Dạ. Chính nó.

Ba Sơn nghĩ thầm: “Thiếu niên anh hùng mạnh mẽ thiệt. Nhưng quá lắm là đánh tay ngang chớ làm chi hạ nổi Lôi Lão Hổ? Có lẽ tiểu tử này được luyện từ nhỏ chăng? Ủa. Sao chúng ngừng cả lại kia. Chí Thiện đâu không thấy mặt?”

Nghĩ đoạn, họ Lý vỗ tay gọi tiểu đồ bảo dùng loa thỉnh mẹ con Thế Ngọc thượng đài. Hai mẹ con Thế Ngọc vẫn im lặng đứng nguyên một chỗ, nhìn lên đài nhận xét. Lý Ba Sơn tức mình đứng ra trước đài gọi :

- Miêu Thúy Hoa! Hay tới đây ta bảo!…

Miêu thị vẫn đứng nguyên trừng trừng nhìn lên đài trước sự ngạc nhiên của khán giả. Không nén nổi giận, Lý Ba Sơn nhảy phắt xuống đài quát :

- Mẹ con ngươi đã không thượng đìa chịu tội thì ta tới nơi vậy! Chạy đi đằng trời cũng không thoát!

Ba Sơn hùng hổ sấn tới trước mặt mẹ con Thế Ngọc, đưa tay túm ngực áo Thế Ngọc thì tiểu khách điềm nhiên gạt mạnh, lùi lại mấy bước cung kính nói :

- Lão sư thúc không nên bạo động!

Bị gạt cái bất ngờ, Lý Ba Sơn giận sôi sùng sục, thét lớn :

- Tặc tử, coi đây!

Vừa lúc ấy, một vị cao tăng từ đám đông điềm đạm tiến tới đứng ngăn hẳn đôi bên mà rằng :

- Kìa, Lý sư đệ làm gì ở đây mà coi mòi giận dữ thế này?

Lý Ba Sơn định thần nhận ra Ngũ Mai thiền sư, nghĩ thầm: "Té ra là Ngũ Mai chớ không phải Chí Thiện. Ờ, ta quên khuấy đi mất, hai người vóc dáng như nhau".

Cực chẳng đã, họ Lý chắp tay chào :

- Kính chào sư tỉ, người giáng lâm hồi nào, qua đây có việc chi?

Ngũ Mai tươi cười :

- Tôi vừa từ Quế Lâm lên Hàng Châu thấy có đám đông liền rẽ vào coi, mới hay là… sư đệ thủ đài. Thiệt không ngờ. Giận dữ điều chi mà sư đệ đánh người vậy?

Ngũ Mai vờ nhìn hai mẹ con Thế Ngọc, đoạn nói tiếp :

- Kìa! Miêu điệt nữ, làm gì ở đây? Thiếu niên này là ai?

Miêu Thúy Hoa - hành động theo kế hoạch của Ngũ Mai - vái chào thiền sư :

- Thưa sư bá, mẹ con điệt nữ hôm nay phải cùng Lý sư thúc đây thượng đài đấu võ.

Ngũ Mai giả đò ngạc nhiên nhìn Lý Ba Sơn :

- Lẽ nào lại ngược đời như thế? Dù dị phái, tình đồng đạo vẫn phải được tôn trọng như thường! Thật vậy không sư đệ?

Lý Ba Sơn cười gằn, chỉ Thế Ngọc :

- Đúng lẽ ra thì có tôn tư trật tự thiệt đấy, nhưng lúc tên tiểu tử kia hạ sát tế tử ta có nghĩ tới tình đồng đạo hay không?

Ngũ Mai vẫn thản nhiên :

- Thật vậy ư? Nhưng lệnh tế làm gì ở đây mà bị tiểu tử hạ sát?

- Tế tử tôi trấn lôi đài. Còn tên Phương Thế Ngọc là kẻ thượng đài…

Ngũ Mai ngắt lời :

- À, ra vậy đó! Đường quyền, ngọn cước vô tình, lỡ tay là một sự kiện khó tránh được trong lúc giao đấu.

Lý Ba Sơn phản đối :

- Đâu phải chuyện lỡ tay! Phương tặc tử ngầm đi Diệp kiếm hại hạ sát đài chủ. Nếu chỉ so tàu không thôi thì sự thua, được, nguy đến tánh mạng cũng bất thành vấn đề.

Ngũ Mai điềm đạm :

- Bần ni mới tới Hàng Châu đã nghe thấy thiên hạ thì thào bàn tán về Lôi Lão Hổ trấn đài mạt sát dân Tô, Hàng, đả tử nhiều người đã chịu thua rồi mà không thoát chết, phải chăng họ Lôi là lệnh quý tế?

Lý Ba Sơn thừa đoán chính Miêu thị đã thỉnh được Ngũ Mai về Hàng Châu can thiệp nên nghĩ thầm: “Con mụ vãi và này khéo vờ vĩnh! Ngươi đã tới đây can thiệp tiếp tay cho đối phương của ta, muốn giở trò gì thì cứ việc, còn luồn lọi như rắn làm chi! Ai chớ, Lý Ba Sơn này thì ngươi không nạt nộ nổi đâu!”

Nghĩ đoạn, họ Lý đáp :

- Phải, chính Lôi Lão Hổ là tế tử của tôi. Thiên hạ đồn thế nào, nơi đây không phải là chỗ luận bàn. Yêu cầu nữ tỉ tránh ra để tôi hỏi tội tên tiểu tử sát nhân này.

Dứt lời, Lý Ba Sơn sấn tới định đánh cùng Phương Thế Ngọc nhưng Ngũ Mai đã dang hai bàn tay ngăn lại :

- Yêu cầu Lý sư đệ nể lời bần ni, điều tra kỹ càng vụ này trước khi kết tội một người. Thiệt ra sư đệ có mục kích trận đấu không? Đừng quên rằng Lão Hổ là một vị giáo đầu trấn đài đầy đủ kinh nghiệm, trái lại Phương Thế Ngọc dù sao cũng còn vị thành niên.

Nếu những gia đình có người thượng đài bị Lão Hổ thuận tay đả tử không

vì lẽ nọ điều kia đòi thường mạng thì sư đệ cũng nên bỏ qua việc Thế Ngọc vì tự vệ lỡ tay, chấm dứt vụ Lôi đài kẻo thiên hạ bình luận không hay về giới võ nghệ chúng ta. Thiệt tình yêu cầu, sư đệ nên nể bần ni.

Lý Ba Sơn cười gằn :

- Sư tỉ là người tu hành, chẳng nên can thiệp vào thế sự làm chi. Hoặc giả sư tỉ tới đây với mục đích nào khác, xin vui lòng nói thẳng, chớ để Lý mỗ này có cảm tưởng là người cốt ý đến Hàng Châu can thiệp cho phe tên tiểu tử.

Ngũ Mai mỉm cười :

- Bần ni thuộc giới tu hành, không màng thế sự thiệt, nhưng nội vụ thuộc phạm vi giới võ nghệ. Mẹ con Thế Ngọc là đồng phái thuộc hạng môn đồ, còn sư đệ ở trong tình đồng đạo, cả hai phe cùng thân, thiết tưởng nếu bần ni can thiệp cũng không có gì quá đáng để sư đệ trách cứ.

Hành động của bần ni không ngoài mục đích phụng sự tình hòa hảo giữa các môn phái. Sư đệ là bực lão thành nên suy xét cho kỹ.

Lôi Lão Hổ bị đả tử cũng như bao nhiêu người đã bị Lão Hổ đả tử, tất không vì cuộc báo oán vu vơ này mà hồi sanh nhân thế, chi bằng dẹp hẳn cho rồi vụ Lôi đài, bần ni sẽ bắt Thế Ngọc tạ lỗi với sư đệ có hơn không!?…

Vốn tánh cố chấp, Lý Ba Sơn khi nào chịu nghe theo lời lẽ hơn thiệt của lão ni dị phái, nhưng tính đánh Thế Ngọc tất bị Ngũ Mai cản trở, bèn nghĩ ngay ra một kế gian hiểm để hạ sát Thế Ngọc ngay tại chỗ.

Họ Lý nói :

- Được, sư tỉ đã can ngăn, tôi ưng thuận nhưng tặc tử phải tạ lỗi ngay nơi đây trước công chúng.

Ngũ Mai mừng rỡ :

- Có thế chớ! Xử sự đàng hoàng như sư đệ bần ni rất khâm phục.

Dứt lời, Thiền sư quay lại bảo Miêu Thúy Hoa :

- Điệt nữ nghe rõ đó chứ? Thế Ngọc hãy ra lạy tạ Lý sư thúc đi, ta coi.

Miêu Thúy Hoa lo sợ Lý Ba Sơn trở mặt thừa dịp con nàng quỳ lạy sẽ ra tay hạ sát chăng, nhưng trông cặp mắt quả quyết sáng như điện của Ngũ Mai thiền sư, nàng không dám cưỡng lời. Phương Thế Ngọc không đợi mẹ nhắc,

tức thì dõng dạc tiến đến trước mặt Lý Ba Sơn đang đứng dang chân, hai tay chống lên mạn sườn, lạnh lùng nhìn kẻ thù. Ngũ Mai đi kế bên Thế Ngọc giám sát cuộc tạ lỗi.

Phương tiểu khách quỳ xuống đất cách Lý Ba Sơn độ hơn sải tay cúi đầu tam bái…

Mọi người hồi hộp theo dõi, nhất là Miêu Thúy Hoa, Phương Đức và toàn thể nhân viên trong hội quán Quảng Đông, ai nấy đều rùng mình lạnh gáy lo cho Thế Ngọc. Trong trường hợp này, Ba Sơn chỉ phóng một cước trúng mặt thì rồi đời trang thiếu niên anh hùng.

Thế Ngọc vẫn thong thả lễ tới nhị bái. Chàng chú ý đề phòng bất trắc… Thì việc phải đến đã đến. Cơ sự chỉ xảy ra trong chớp mắt khiến ai nấy đều bàng hoàng!

Bất thình lình, Lý Ba Sơn thét lớn :

- Chết này!…

Đồng thời họ Lý phóng chân tả đá một cước ngay mặt Thế Ngọc đang quỳ lạy. Miêu Thúy Hoa kinh hoàng nhào tới, thục mạng đinh lăn mình đè lên bàn chân độc ác của Ba Sơn cứu đứa con độc nhất thân yêu. Phương Đức xây xẩm mặt mày lảo đảo muốn té. Trần Ngọc Thơ và con là Ngọc Thành đứng bên vội đỡ lấy Phương ông.

Tiếp theo tiếng thét của Lý Ba Sơn là tiếng quát dằn giọng của Ngũ Mai :

- Bậy quá!

Thiền sư xoạc chân hữu ra chèn đúng bắp vế tả Lý Ba Sơn, đồng thời đưa bàn tay ra xô mạnh họ Lý bật chéo sang bên, thành thử ngọn cước đáng lẽ gieo chết chóc của Lý Ba Sơn lại phóng vượt vào khoảng không.

Về phần Phương Thế Ngọc cũng không kém phần ranh mãnh. Chàng không tin Lý Ba Sơn thật tình muốn cho chàng tạ lỗi. Nét mặt vừa hung dữ tối sầm thâm hiểm kia đủ bộc lộ tâm tính con người nham hiểm. Bởi thế khi vái, Thế Ngọc làm điệu bộ thản nhiên kỳ thật chàng hết sức chú ý tới cặp cước của Lý Ba Sơn.

Dù hạ quyền hay phóng cước, Ba Sơn cũng phải xê dịch mới tới chỗ

chàng quỳ xa hơn một sải tay.

Đồng thời với tiếng thét, ngọn cước của Ba Sơn phóng lẹ và đồng thời Thế Ngọc cũng đảo người nhảy vút qua bên tránh đòn… Chàng thấy kịp mẫu thân chàng nhào tới chân họ Lý bèn vươn tay cắp lấy ngang lưng Miêu thị lăn đi một vòng. Hai mẹ con cùng vùng dậy nhìn ngoái lại, e bị đuổi theo thì chỉ kịp thấy Ba Sơn bị Ngũ Mai độn chân hất ra bất ngờ đẩy sang hẳn một bên.

Thiền sư chắp tay vái Lý Ba Sơn :

- Xin lỗi sư đệ, bần ni không muốn như vậy nhưng e sư đệ quá giận lỡ chân gây án mạng là chuyện không nên.

Trái với thái độ điềm đạm của Ngũ Mai, Lý Ba Sơn mặt tái ngắt, nổi giận đùng đùng chỉ mặt Ngũ Mai mắng lớn :

- Hay cho sư tỉ cố ý can thiệp vụ này. Đối với sư tỉ dễ thường chỉ có Phương tặc tử là người, còn tế tử của ta là giấy sao?

Ngũ Mai ôn tồn :

- Sư đệ đừng quá giận mất khôn. Tại không giữ lời hứa quân tử nên bần ni buộc lòng ngăn cản đó thôi. Thiệt tình không vì phe đảng nào cả.

Lý Ba Sơn thét như sấm :

- Chớ có nhiều lời! Nếu sư tỉ đến Hàng Châu cố ý che chở bênh vực Phương tiểu tử thì cứ việc ngang nhiên giao đấu, ta không sờn lòng, nhưng đừng có thái độ úp mở như vậy.

Ngũ Mai cười lạt :

- Thế nào là thái độ úp mở? Tiên sinh là người lớn lẽ nào lừa một thiếu nhi đang quỳ bái kính trọng mình mà can đảm phóng cước định sát hại ư? Bần ni giúp tiên sinh thoát khỏi tiếng xấu ấy mà còn cố chấp oán hận nữa sao?

Bị nhiếc, Lý Ba Sơn mặt đỏ gay gắt, mắc cỡ trước công chúng, chỉ mặt Thiền sư mắng lại :

- Tên tiểu tử là kẻ thù của gia đình ta muốn thoát thân nên ta lập mưu hạ y, không có chi lạ. Còn việc tăng ni là hạng người tu hành, cớ sao tới đây can thiệp? Đã vậy có tài chi cứ việc trổ coi!…

Ngũ Mai nói :

- Phàm người hào khí, bất cứ giới nào thấy sự bất bình không thể bỏ qua. Huống hồ Phương Thế Ngọc là hàng tôn điệt, bần ni can thiệp không ngoài mục đích giữ tình giao hảo giữa các môn phái. Nếu bản ai cũng như ai, xử sự trái lương tâm, hà tất bắt Thế Ngọc tạ lỗi với tiên sinh, tuy y không có lỗi? Bần ni phân trần biện bạch nhiều rồi, mong tiên sinh chớ vượt quá giới hạn lẽ phải. Tiên sinh là hàng tiền bối, nội thúc, cư xử như vậy, kẻ dưới kính nể sao được.

Bị Ngũ Mai giáo huấn cho một hồi, Lý Ba Sơn tức điên ruột, quát lớn :

- Vãi già hà tất nhiều lời! Đã xuống đây can thiệp cứ việc trổ tài. Ngươi binh vực Thế Ngọc, quyết dành lẽ phải phần ngươi, hãy lên đây cùng ta phân cao hạ. Lên đây!

Dứt lời, Ba Sơn xoay mình nhảy vút lên Lôi đài, Lý Tiểu Hoàn nhảy theo. Ngũ Mai nghĩ thầm: “Quả thật tên Ba Sơn này tánh tình khó thương, bất chấp lý lẽ.Ta không thượng đài, y cho là nể sợ sẽ làm tàn hơn nữa, theo đuổi truy sát mẹ con Thúy Hoa, chi bằng đánh cho y một trận cho biết tay!”

Nghĩ vậy, Thiền sư từ tốn leo bực thang lên đài, Mẹ con Miêu thị cũng theo sau giám trận. Lý Ba Sơn chống nạnh tay lên ba sườn, cao lớn, hung dữ đứng bên hướng Đông. Ngũ Mai bỏ áo cà sa liệng cho Thúy Hoa, bên trong vận sẵn võ phục áo cài chéo vạt, quần cho vào trong vớ vải thô kiểu nhà chùa. Hai tay áo rộng, ngắn lộ hai cổ tay tròn chắc nịch. Thiền sư điềm đạm bước đứng sang hướng Tây, nghiêm chỉnh, cân nhắc nói nhỏ :

- Lý tiên sinh nhất quyết bất chấp lẽ phải chớ?

Thay vì từ tốn, Lý Ba Sơn quắc mắt :

- Nói nhiều rồi, câm miệng đi!

Dứt lời, họ Lý hoa tay đạo quyền, bộ pháp nhà nghề, hùng dũng dữ dội

Dưới đài hồi nãy nhốn nháo bao nhiêu, nay trái lại im phăng phắc bấy nhiêu theo dõi trận đấu hứa hẹn hào hứng, bất ngờ của một tăng, một tục ở cấp bực thượng thừa.

Dân chúng im lặng theo dõi, nhận xét từng bước đi, từng cái ngoắc tay hất đầu của hai đối thủ thượng thặng.

Ngũ Mai thiền sư nhìn qua họ Lý, niệm nhỏ Nam mô phật, đoạn hoa quyền chuyển cước dượt mấy đường dẻo tuyệt đẹp trở về bái tổ theo đúng khuôn phép, lịch sự của môn phái Thiếu Lâm danh tiếng.

Biết Ngũ Mai, Chí Thiện là đệ nhất môn đồ của Hồng Mi lão tổ, Lý Ba Sơn tuy đứng vào hàng đệ nhất cao đồ phái Tây Khương, cũng hết sức thận trọng, chú ý từng cử chỉ nhỏ nhặt của đối phương.

Sau mấy đường quyền dạo giáo đầu, Lý Ba Sơn chuyển mình bái tổ hành thế "Mãnh Hổ Cầm Dương" oai hùng dữ dội, quắc mắt nhìn đối phương. Ngũ Mai thản nhiên, điềm đạm, tỏa bộ chảo mã, tay hữu nắm lại thu về bên sườn, tay tả xòe cương đao thâu về trước ngực, lưng hơi cong nhã nhặn cúi đầu theo thế "Quan Âm Thủ Kính" :

- Xin mời Lý tiên sinh cứ việc ra tay.

Ba Sơn lặng lẽ nhảy chồm lên như mãnh hổ vồ mồi, đưa bàn tay thọc vào cổ địch, đồng thời tay hữu hạ Thôi Sơn Thủ vào đỉnh đầu Thiền sư. Đó là ngọn Suy Sơn Trưởng.

Ngũ Mai rút chân Tả Kinh Bộ về phía sau, chuyển bộ cước thành Đinh tấn vững như thành đá, khoát tay tả gạt bật đòn yết hầu, đưa tay hữu thành thước thợ lên đỉnh đầu chịu trái đấm Suy Sơn tuy nặng nề như đại phủ nhưng nện trúng một chiếc… đe toàn thép.

Thiền sư nói nhẹ đủ nghe :

- Nhường Lý tiên sinh một đòn!

Lầm lì, Lý Ba Sơn thâu hai tay lại bên sườn, cất chân hữu đạp thốc một ngọn "Thiết Cước Quy Hồn" vào bụng địch. Lẹ như cắt, Ngũ Mai xoay mình sang bên nhường ngọn độc cước đạp vuột vào không khí.

- Nhường tiên sinh hai đòn!

Đánh trượt, Ba Sơn nổi giận đùng đùng dậm chân đạp "Thiết Cước Quy Hồn" xuống sàn đài đánh rầm một tiếng, đưa luôn cả nắm Thôi Sơn đánh thốc vào ngực Thiền sư cực kỳ dũng mãnh. Đó là ngọn "Song Long Triều Nguyệt".

- Nhường ba đòn. Coi đây!

Ngũ Mai tọa mã ngồi thụp hẳn xuống nhường hai cánh tay rắn chắc của đối phương chặt trượt qua đầu, và tức thì chắp hai bàn tay lại như người lễ phật, toàn thân bật đứng hẳn lên, đưa thốc hai bàn tay đánh bật hẳn hai cánh tay địch sang bên, khiến Lý Ba Sơn mất thăng bằng phải lùi lại liên tiếp mấy bước. Thừa thêm, Ngũ Mai dẻo dai tiến theo như vượn, gài chân tả vào giữa hai gối địch, hạ trung bình tấn đánh thọc luôn quyền tả vào ngang bao tử đối phương theo thế Tọa Mã Độc Quyền. Ngọn quyền Tọa Mã vừa độc dữ vừa lanh lẹ, Lý Ba Sơn bị chận, không còn cách gì hơn là thoái luôn mấy bước nữa mới khỏi trúng đòn.

Dưới đài khán giả vỗ tay ầm ầm hoan hô hảo thủ.

Mà quả vậy, hai đối thủ đúng là bậc thượng thặng. Mỗi động tay là phóng ta một đường quyền danh giá hảo thủ, mỗi bước chân là một bộ pháp tuyệt diệu của nhà nghề, chỉ sơ hở chân tơ kẽ tóc là mắc phải thế nghiệt nguy đến tánh mạng ngay.

Kẻ tám lượng, người nửa cân, tướng ngộ lương tài, đòn ra như gió giựt mưa rào, Lý Ba Sơn hầm hè, lúc la thét dữ dội không khác chi mãnh hổ cầm dương. Trái lại, Ngũ Mai thiền sư im lìm đánh đỡ, công phá, uyển chuyển như giao long bộ thủy.

Trận đấu diễn ra ngoạn mục, hào hứng, khốc liệt, người xem mê mải theo dõi thích thú. Nhưng không phải ai cũng vậy, nhiều người nhắm cả mắt lại không dám nhìn những loạt tấn công dồn dập, nguy hiểm, ghê gớm của bên nọ hoặc bên kia.

Lý Ba Sơn quyết hạ đối thủ cho kỳ được, sử dụng toàn đòn nghề, thế hiểm. Trước hết Ba Sơn muốn báo thù cho Lôi Lão Hổ, hơn nữa, hạ được Ngũ Mai, danh tiếng Lý lão sư sẽ vang như cồn trong giới võ nghệ. Một đàng, Ngũ Mai thiền sư vạn bất đắc dĩ mới buộc lòng phải thượng đài.

Thiền sư hiểu rõ tình thế lưỡng nan của mẹ con Miêu thị, nên cố gắng giảng hòa không xong, đành phải thượng đài dùng võ lực cản võ lực, may ra Lý Ba Sơn thấy thắng không nổi sẽ đổi ý thu xếp giảng hòa chăng.

Thiền sư là bậc thượng thặng, tiền bối thuộc phái Thiếu Lâm, lẽ nào nhắm

mắt bước qua mặc cho Lý Ba Sơn, người phái Tây Khương làm mưa làm gió, sát hại Phương Thế Ngọc? Thế Ngọc bị hại tất Miêu Thúy Hoa, mẫu tử tình thâm, không thể bỏ qua. Nàng sẽ liều mạng báo thù! Mà liều mạng trước cha con Lý Ba Sơn và có lẽ còn bao nhiêu lẻ khác nữa, là táng mạng.

Trước tình thế ấy, Thiền sư nhất định phải can thiệp đến nơi đến chốn, bằng bất cứ giá nào. Một vị đại sư Thiếu Lâm đi qua một nơi mà người của Thiếu Lâm đang lâm nguy vì chính nghĩa, bỏ qua sẽ bị kẻ dị phái chê cười.

Cho nên trong trận đấu, Thiền sư cầm cự, trổ tài cho Lý Ba Sơn phải thầm phục nể nang chịu điều đình. Hơn nữa, Thiền sư còn muốn cho Ba Sơn từ nay biết kiêng nể môn đồ Thiếu Lâm tự. Người ung dung chiến đấu dữ dội chống một đối thủ hữu tài, hữu lực nhưng không hằn thù. Mỗi khi Lý Ba Sơn trổ thế hiểm, Thiền sư trả đòn bằng những thế gỡ tuyệt diệu và trả đòn ngay tức thì buộc đối phương phải thoái bộ luôn luôn nhường mặt trận, lấy lợi thế về phần mình.

Dồn địch thủ tới nước bí. Thiền sư tự thoái bộ nhường Lý Ba Sơn có lối thoát để lấy ơn. Nhưng Thiền sư đã làm một việc thừa!

Thừa, vì Ba Sơn không những không biết ơn tình rộng lượng, quân tử của đối thủ mà trái lại còn hiềm ghét hơn.

Thói đời, kẻ tiểu nhân bao giờ cũng vậy!

Đánh lâu không thắng. Ba Sơn nghĩ thầm: “Cứ đấu dai dẳng thế này bất lợi lợi. Mụ vãi này tài lực cao lắm, chi bằng ta lập thế trên buộc mụ lâm chiến mới hòng thủ thắng được!”

Nghĩ đoạn, Lý Ba Sơn đánh dồn một quyền rồi nhảy ra khỏi vòng chiến quát lớn :

- Khoan tay!

Ngũ Mai cũng thâu quyền hỏi :

- Sao? Lý tiên sinh muốn… nghỉ tay chăng?

Ba Sơn gườm gườm nhìn kẻ thù :

- Sợ chi mà phải nghỉ tay? Đấu ba trăm hiệp nữa cũng không sao, nhưng ta không muốn phí thời giờ. Nghe nói đây, nếu không ưng chịu thì cứ việc

phản đối, nghe?

Ngũ Mai mỉm cười :

- Cứ nói đi, thế nào bần ni cũng theo được.

Lý Ba Sơn nói :

- Kể từ hôm nay, nghỉ tay bốn ngày. Lập xong Mai Hoa Thung ta sẽ tái phân cao thấp?

Ngũ Mai chắp tay :

- Mô Phật! Lý tiên sinh định tiếp tục chiến đấu đại quy mô sao mà lập Mai Hoa Thung?

Lý Ba Sơn cười gằn :

- Nhà chùa còn ngạc nhiên nữa ư? Đã lên nổi Lôi đài há không lên nổi Mai Hoa Thung sao? Nếu e ngại, cứ việc nói, ta sẽ chấp thuận ưng tha.

Ngũ Mai quắc mắt :

- Ô hay! Ngần ấy tuổi đầu chồng chất mà nói lảm nhảm chi vậy? Ai xin tha? Đã không tự lượng muốn lập Mai Hoa Thung thì cứ việc. Bần ni chỉ e có kẻ hối bất cập thôi!

Nói đoạn, Ngũ Mai cùng mẹ con Phương Thế Ngọc xuống đài cùng mọi người về Hội quán Quảng Đông.

Trong bốn ngày rỗi rãi, Ngũ Mai thiền sư tiếp tục truyền dạy các thế võ bí hiểm cho Phương Thế Ngọc.

Xin nói về phép đánh Mai Hoa Thung.

Đó là một thế trận mà lối bầy rất nguy hiểm dành riêng cho những võ nghệ gia cao siêu thách thức nhau lên thung giao đấu.

Nhiều người không theo đến nơi đến chốn ngành võ thuật nên khi nghe đến hai chữ Mai Hoa thì tưởng ngay thung được trình bày theo bộ pháp lối Mai Hoa quyền lục thập tứ thế. Thực ra bộ pháp Mai Hoa Thung chính là bộ pháp La Hán quyền của phái Thiếu Lâm Nam Bắc (Sơn Đông) có một trăm lẻ

tám thế quyền, cước. Phái Tây Khương thấy hai trăm lẻ tám đường dài quá nên thu gọn lại còn tám mươi tư thế và biến hóa thành một bài riêng biệt gọi là Lôi Trấn quyền.

Mai Hoa Thung bộ pháp vuông vắn tính theo bốn phương, tám hướng. Thay vì dạo quyền trên mặt đất, mỗi chỗ có bước chân ghi trong bản đồ bội phép, có đóng một cây sào cao hẳn lên trên mặt đất. Cọc đó bằng cây, bằng tre hay bằng sắt tùy người thiết lập thung Mai Hoa. Mỗi cọc, mệnh danh là trụ bộ, gồm có sáu cọc chụm lại: một cây lớn ở chính giữa, năm cây nhỏ ở chung quanh. Toàn thể trông như một bông Mai năm cánh, bởi vậy mới thành tên Mai Hoa Thung.

Ô Thung có một trăm lẻ tám trụ bộ, mỗi trụ bộ cách nhau hai thước theo bộ vị. Nhưng người thiết lập thung có thể rút ngắn bớt đi chiều dài cách nhau giữa hai trụ bộ hoặc tăng thêm lên tùy theo bản lãnh cá nhân. Mai Hoa Thung càng rộng lớn bao nhiêu càng nguy hiểm bấy nhiêu, trông thấy diện tích của thung, người ta có thể thấy được bản lãnh người thiết lập nó.

Chiều cao của thung cũng vậy, lẽ tất nhiên càng cao càng nguy hiểm. Về phần trụ bộ, cột đóng xuống đất càng nhỏ mảnh bao nhiêu thì công phu luyện tập Khinh Thân Pháp của chủ thung cao bấy nhiêu.

Có hai lối lập Mai Hoa Thung. Thứ nhất: đơn thung, nghĩa là chỉ có trụ bộ trồng trên mặt đất. Thứ nhì: trâm thung, nghĩa là thay vì để đất trơn dưới các thủ bộ và chung quanh Mai Hoa Thung, người ta đóng cọc vót nhọn hay cọc sắt chổng ngược. Nếu người đấu trên thung lỡ trượt chân hay bị đánh té sẽ bị các cọc nhọn xiên vào thân thể như kẻ bị bàn chông xiên vậy. Cũng có khi người ta đào hố lập Mai Hoa Thung, trụ bộ cao bằng mặt đất, dưới hố cắm chông. Từ mặt đất liền vào đến thung xa đến trượng rưỡi. Đấu thủ bị đối phương đàn áp khó lòng nhảy nổi từ thung vào đất liền để chạy, nên đành thất thế chịu trận cho đến khi thất thế trúng đòn sa xuống hố chông nếu không đứng ngay trên thung bái hàng.

Nhưng bái hàng là chuyện ít có vì đối thủ Mai Hoa Thung phần lớn là hàng cao thủ, đại sư. Đấu thủ nào thua chạy không kịp - để tập luyện, chờ dịp

khác báo thù - thì phần nhiều đều vì danh dự môn phái, danh dự cá nhân, cố gắng chịu trận đến cuối cùng, lực tàn, bị đối phương đánh rớt xuống mặt chông, chết ngay tại trận.

Mai Hoa Thung nguy hiểm như vậy.

Lý Ba Sơn sở dĩ chọn thứ trận nguy ác này thách đấu cùng Ngũ Mai vì họ Lý là một nhân vật kỳ khôi Tây Khương phái, chuyên luyện trận Mai Hoa. Hơn nữa, Ba Sơn biết lối đánh Mai Hoa của Thiếu Lâm tự quen đánh rộng, thì với thế trận Mai Hoa biến cải thâu hẹp của Tây Khương chắc chắn Ngũ Mai sẽ bỡ ngỡ, do đó họ Lý sẽ tạo được nhiều cơ hội hạ đối thủ hơn.

Còn một điều nữa mà chính Ba Sơn nham hiểm đã tính để hại Ngũ Mai bằng bất cứ phương pháp nào. Đó là đủ thì giờ cho Lý Tiểu Hoàn ám hại Thiền sư dị phái.

Hôm giao đấu trên Lôi đài, Lý Tiểu Hoàn áp trận, nhận xét thấy cha nàng nếu chẳng ngang tay thì cũng khó bề thủ thắng, nên đã lo ngại. Tới khi Ba Sơn hoãn chiến, thách Ngũ Mai đấu Mai Hoa Thung, Tiểu Hoàn còn ngạc nhiên hơn nữa, không hiểu cha nàng tính thế nào mà lại thách thức trái ngược như vậy.

Về đến nhà nàng thắc mắc hỏi ngay :

- Thân phụ thách Ngũ Mai lên Thung giáp trận có định ý gì khác nữa không? Con thấy ngài ngại thế nào ấy!

Lý Ba Sơn điềm nhiên hỏi :

- Ngại gì hà con?

Tiểu Hoàn ngần ngừ, giây lát mới đáp :

- Thiết tưởng Ngũ Mai là hàng đại sư Thiếu Lâm, chắc chắn phải rõ rành các trận thế Mai Hoa, thân phụ thách đấu như vậy có lẽ bất lợi.

Lý Ba Sơn cười vang :

- Con tưởng ta không thắng nổi mụ vãi đó trên Lôi đài thì sao thắng nổi trên thung?

Thấy cha đoán trúng ý, Tiểu Hoàn im lặng, Lý Ba Sơn nói :

- Trên đất liền dễ dàng, Ngũ Mai không chú ý đến trụ bộ đủ tinh thần

chống đánh, chớ trên thung thì khác, mụ phải chú ý đến cước bộ nhiều thì hiệu lực xung trận của mụ ta tất phải bớt đi rất nhiều.

Tiểu Hoàn phản đối :

- Nhưng phụ thân cũng đứng trên thung như Ngũ Mai chớ được đứng ở đất liền đâu?

Ba Sơn gật đầu mỉm cười mà rằng :

- Cha hiểu con định nói gì rồi, nhưng cha lập Mai Hoa trận đồ theo phương pháp Tây Khương, tất Ngũ Mai phải bỡ ngỡ hơn thế trận Thiếu Lâm tự. Mụ vãi ấy đã bất cẩn không ra điều kiện lập Mai Hoa theo trận đồ thường lệ. Con hiểu chưa?…

Nói về bên Quảng Đông hội quán, trước ngày lâm trận, Ngũ Mai căn dặn Miêu thị và Thế Ngọc :

- Các con hiểu tánh chất Ba Sơn rồi chớ gì? Đối với Thế Ngọc là hàng tôn đồ y còn không biết nhường nhịn, tiểu nhân thì riêng đối với ta chắc chắn y sẽ quyết liệt dùng đủ mọi âm mưu ám toán. Mẹ con phải hết sức coi chừng Lý Tiểu Hoàn. Nó có thể bất chợt phóng ám khí. Ta tự đến Mai Hoa Thung với mọi người trong hội quán. Con và Thế Ngọc trộn vào đám khán giả tìm cách đứng gần Lý Tiểu Hoàn mà phòng bị. Nếu nó sanh sự thì cứ việc đánh, đánh cầm chừng cho đến cuối trận Mai Hoa ta sẽ liệu sau.

Sáng hôm sau, thành Hàng Châu nhộn nhịp như một ngày đại hội. Dân chúng dậy thật sớm lũ lượt từ các ngả đường kéo ra Thanh Ba môn.

Đúng giờ, Lý Ba Sơn cưỡi ngựa dẫn mười tên tiểu đồ đến Mai Hoa Thung. Y vận võ phục toàn đen, đầu quấn khăn, bỏ múi sau lưng, chân quấn xà cạp, dận võ hài mỏng gót, ngoài choàng áo dài, cao lớn hùng dũng. Họ Lý xuống ngựa trao cho bọn tiểu đồ theo hầu, nhảy vụt lên Mai Hoa Thung truyền qua các trụ bộ, nhìn qua một lượt lấy làm đắc ý. Lão sư nhảy qua bốn lần chông xuống nơi bày án kéo kỷ ngồi.

Giữa lúc đó, Ngũ Mai thiền sư đến nơi, trang phục như mấy hôm trước.

Lý Ba Sơn thấy địch thủ đi với mọi người trong Hội quán, vắng mẹ con Thế Ngọc thấy làm lạ.

Ngược lại, Ngũ Mai kín đáo nhìn thấy vắng Lý Tiểu Hoàn thì cũng ngạc nhiên không ít. Thiền sư chắc rằng thế nào Tiểu Ngọc cũng quanh quẩn gần bên thân phụ nàng. Nhìn kỹ một lần nữa, quả nhiên thấy vắng nàng thật.

Bọn tiểu đồ của Lôi Lão Hổ võ phục đồng đều nghiêm chỉnh đứng thành hai hàng canh phòng, bao phủ toàn thể Mai Hoa Thung. Quan quân chỉ giữ trật tự bên ngoài…

Phần Miêu thị và Thế Ngọc lẫn vào đám khán giả đứng gần lối ra vào thung, thấy Lý Bá Sơn đơn thân nhập thung thì không khỏi ngạc nhiên. Miêu thị ghé tai Thế Ngọc nói nhỏ :

- Lý Tiểu Hoàn không đi cùng Ba Sơn tất lẫn khuất trong đám khán giả như mẹ con ta rồi. Nàng hành động như vậy chắc có gian ý như Thiền sư tiên đoán. Tìm sao ra được bây giờ!

Thế Ngọc không do dự :

- Nhìn qua cách sắp đặt đủ hiểu Tiểu Ngọc không cần phải lẫn trong đám dân chúng. Nếu nàng hóa trang lẫn trong bọn tiểu đồ canh phòng cũng đủ mọi người khó tìm ra và được đứng gần các hàng chông hơn hết. Mẹ con ta thủ len lỏi nhận xét xem.

Miêu thị khen phải, cầm tay Thế Ngọc len lỏi đi vòng đến chỗ bày án kỷ có Lý Ba Sơn ngồi, nhận xét không có toại ý bèn tiếp tục đi nữa.Vừa được một quãng ngắn bỗng Thế Ngọc mừng rỡ giựt tay Miêu thị mà rằng :

- Mẫu thân hãy thử nhìn tên tiểu đồ đứng hàng thứ nhì đầu quấn khăn như đồng bọn nhưng lộ gáy trắng nõn nà khác hẳn với những tên đứng hai bên. Từ nãy con chỉ nhìn gáy chúng thấy tên nào cũng đen thui, riêng tên này trắng quá!

Tuy không thấy rõ mặt, Miêu thị cũng ngờ ngay.

Mẹ con nàng bèn len lỏi đến ngay phía sau. Bây giờ Miêu thị trông thấy toàn thân tên tiểu đồ có nước da trắng nõn nà ấy. Tên này đai lưng có đáy mà

hông lớn đặc biệt. Dù nam trang cao lớn như mọi người nhưng thân hình phụ nữ nở hông khó mà giấu nổi mắt Miêu thị. Ngay cả mớ tóc quấn trong khăn cũng dày hơn. Cả hai mẹ con đều nhận ra tên tiểu đồ ấy không phải ai xa lạ chính là Nữ Bá Vương. Không nghi ngờ gì nữa. Miêu thị và Phương Thế Ngọc đứng lẫn sau hai khán giả sau đó phòng ngừa.

Ngũ Mai thiền sư điềm tĩnh đứng gần Mai Hoa Thung. Lý Ba Sơn đứng phắt dậy, liệng áo khoác lên thành kỷ, ngạo nghễ :

- Nhà chùa đã sắn sàng chưa?

Ngũ Mai chắp tay lên ngực :

- Mô phật, khởi trận lúc nào cũng được, nhưng bần ni xin nhắc để Lý tiên sinh hay rằng cách giàn đồ canh phòng gần thung bất hợp lệ. Bần ni muốn biết tiên sinh muốn canh phòng, ngăn ngừa ai?

Lý Ba Sơn cười khẩy :

- Hàng đại sư mà e sợ chúng tiểu đồ ư?

Ngũ Mai trả đũa :

- Chúng tiểu đồ thật, nhưng kẻ đánh trộm dù vô giá trị vẫn nguy hiểm như thường! Bởi lẽ quân tử phòng thân nên bần ni mới hỏi. Nhưng thôi! Không sao cả. Cần tiểu tâm chút đỉnh, lo gì!… Lý tiên sinh đã nghĩ kỹ chưa? Giờ này muốn triệt Mai Hoa trận đi còn kịp, kẻo thêm hối hận cho cả… hai bên!

Lý Ba Sơn nổi nóng :

- Ta không đấu khẩu với ngươi. Có giỏi lên Mai Hoa Thung phân tài cao hạ Ngũ Mai nghiêm nghị đưa tay mời :

- Lên trước đi, tiên sinh là người thủ trận.

Lý Ba Sơn lặng lẽ phi thân qua hàng chông sắt bên ngoài, đứng chân co chân duỗi trên trụ bộ, hai cánh tay xòe ra như con đại bàng vũ cánh, dữ dội, quắc mắt nhìn Ngũ Mai đứng phía sau, đoạn đảo mình nhảy vút vào trụ bộ trung ương đứng thẳng người, hoàng hai tay, bàn tay tả xòe Cương Đao thủ, bàn tay hữu nắm đấm Thôi Sơn bái tổ.

Lý Ba Sơn chuyển mình xử bài Lôi Trấn quyền, bài quyền đặc sắc Tây Khương thích hợp Mai Hoa Thung. Quyền ra như vũ bão. Cước phóng tựa

chớp giựt mưa sa, gân cốt chuyển răng rắc, sức khỏe dư ngàn cân, lão sư Lý Ba Sơn phóng mình đảo khắp thung dạo hết tám mươi ba đường Lôi Trấn quyền theo đúng phép tắc cao luyện của nhà nghề, ngừng chân bái tổ đoạn phóng mình xuống đất nhẹ như én liệng, mặt không bốc đỏ, ngực không thở mạnh, điều hòa như thường.

Khán giả vỗ tay hoan hô nhiệt liệt vang động cả khu Thanh Ba.

Thấy Lý Ba Sơn biểu diễn xong, Ngũ Mai thiền sư chắp tay lên ngực vận dụng Kinh Thân Pháp bước lên mũi chông sắt từ tốn đặt chân từ mũi nhọn nọ sang mũi nhọn kia vào tới Mai Hoa Thung cất mình nhảy lên trụ bộ lẹ làng như én liệng…

Khán giả ghê rợn, kinh hồn hang nghênh nhiệt liệt vang động tự sóng cồn. Chính Lý Ba Sơn cũng phải khen thầm lối ra oai tự nhiên nhưng thiệt hay của nhân vật thượng đẳng Thiếu Lâm tự. Lão sư kín đáo khẽ quay đầu đưa mắt nhìn về phía tả. Mọi người mải theo dõi Ngũ Mai thiền sư trên thung nên không một ai thấy cái nhìn ra hiệu của Lý Ba Sơn, nhưng nhãn hiệu ấy không qua được mắt hai người: mẹ con Phương Thế Ngọc.

Thật vậy, Miêu thị và Thế Ngọc chăm chú quan sát lão sư họ Lý nhận thấy cử chỉ ấy, và đồng thời nhận luôn thấy tên tiểu đồ “gái trắng nõn nà” nọ khẽ gật đầu…

Ngũ Mai thiền sư đứng thẳng người trên trụ bộ trung ương khoát tay nhẹ nhàng đảo bốn thế bái tổ Đồng Tử Bái Quan Âm xoay mình khắp bốn phương, chân liên tiếp đổi bốn thứ tấn Trung bình, Chảo mã, Đinh và Độc cước. Mỗi lần đổi tấn là một lần đổi trụ bộ. Đó là lối nhập bài quyền La Hán rất đặc sắc của chùa Thiếu Lâm.

Lần lượt, chậm chạp, dẻo dai, đi xong bốn thế tổ khác nhau, Ngũ Mai chuyển mình khởi diễn La Hán quyền một trăm lẻ tám thế võ thiệt rùng rợn, lúc nhẹ nhàng chơi vơi như chiếc én là cánh lưng trời,khi rầm rầm dữ dội tựa mãnh hổ băng sơn, giao long động thủy, quyền ra, cước phóng phân đủ bốn phương, tả hữu, tiền hậu, tiến thoái phép tắc, oai phong nhuệ khí đằng đằng. Mỗi ngọn quyền là một thế của danh gia, mỗi cước phóng ra là một ký thuật

của nhà nghề.

Đảo hết một trăm lẻ tám thế La Hán quyền, dạo khắp Trụ Bộ trên Thung Mai Hoa, Thiền sư chắp tay bái tổ, thần sắc không đổi, hơi thở nhẹ nhàng, chuyển mình phi thân trụ bộ trung ương qua giàn chông xuống đất trước sự cổ vũ vang động của khán giả muốn bể cả toàn khu Thanh Ba.

Lý Ba Sơn cố mỉm cười, thật ra vị lão sư ấy đã thất kinh táng đởm về lối biểu diễn La Hán quyền trên Mai Hoa Thung của đối phương.

Lão sư không ngờ trên thung cải đổi của Tây Khương mà Ngũ Mai biểu diễn không chút loạng choạng, ngượng ngập, trái lại Thiền sư vẫn oai hùng đáng sợ như trên thung của phái Thiếu Lâm.

Ngũ Mai điềm tĩnh hỏi Ba Sơn :

- Bây giờ giao đấu… hay thôi?

Lý Ba Sơn cố cười lạt :

- Trận đã lập ra chờ đấu thủ, lẽ nào lại thôi?

- Tiên sinh định đấu đến lúc đến lúc phân tài cao hạ hay đấu đến kỳ cùng kiệt sức?

Ba Sơn liều mạng :

- Hạng người như chúng ta vì danh dự môn phái, danh dự cá nhân không bao giờ đấu dở dang! Chỉ có một mất một còn!

Trước khi phi thân lên Mai Hoa Thung, họ Lý đưa mắt nhìn qua Lý Tiểu Hoàn. Cái nhìn ấy đã không thoát khỏi cặp mắt sáng ngời như sao băng của Ngũ Mai, và Thiền sư theo hướng nhìn của Ba Sơn nhận ngay ra Nữ Bá Vương trong bộ võ phục đồng đều các tiểu đồng, đồng thời thấy luôn Miêu thị, Thế Ngọc đứng phía sau nàng.

An tâm, Ngũ Mai theo Lý Ba Sơn lên thung sửa soạn khởi đấu.

Ngũ Mai bản tánh từ bi, tâm trí nhẹ lâng lâng thoát tục, không bao giờ bị tánh nóng ngự trị, nhận xét tình thế vô cùng rõ rệt. Khởi đầu, thoạt nhìn trận thế Mai Hoa, Thiền sư đã nhận ngay ra đồ pháp đã bị biến đổi thiết lập theo bộ pháp Tây Khương, và hiểu thâm ý của Lý Ba Sơn.

Trên Mai Hoa Thung, người trổ La Hán quyền diễn đạt đủ mọi khía cạnh

của bài quyền nổi danh ấy cũng không ngoài mục đích tỏ cho đối phương nhận thấy chân tài và thực lực khổ luyện của mình, mong rằng Lý Ba Sơn kinh sợ dàn hòa, dẹp Mai Hoa Thung, bỏ mối thù không chính đáng với Phương Thế Ngọc.

Ngờ đâu lão sư họ Lý chấp nê, khăng khăng quyết đấu, tin tưởng ở mưu mô ám toán do Lý Tiều Hoàn tiếp tay.

Ba Sơn nhảy lên thung rồi, Thiền sư chép miệng lắc đầu, buồn thay cho thái độ ngang bướng ngu ngốc, quá ư chấp nhặt của đối thủ. Người lặng lẽ niệm Phật trong giây lát và sau đó phi thân lên trận.

Trong phân khắc nghiêm trọng này, Thiền sư không còn là một nhà tu hành nữa. Tình thế do Lý Ba Sơn tạo ra đã biến người thành một viên hổ tướng lâm trận quyết đấu, đấu để tự vệ, đấu cho thiên hạ biết Thiếu Lâm danh bất hư truyền.

Ngũ Mai lâm trận oai phong như thần tướng.

Chờ địch thụt vừa đáp xuống trụ bộ trên thung, Lý Ba Sơn bỏ hết luật lệ lịch sự thông thường, thét lên một tiếng vang dậy như sét đánh ngang trời, nhào tới đã quét một thế "Toàn Phong Tảo Lạc Diệp" định thừa lúc Ngũ Mai mới tới trụ bộ thì đá lộn bật xuống thung.

Họ Lý ác ý như vậy là một chuyện nhưng Ngũ Mai đâu phải người chịu để hạ dễ đến như thế. Tức thì, Thiền sư nhảy vút lên cao tránh đòn, đồng thời thọc luôn Cương Đao Thủ vào yết hầu họ Lý khiến Ba Sơn phải đổi trụ bộ tránh đòn độc. Thiền sư theo sát tống luôn trái đấm Mãnh Hổ Xuất Động vào gáy đối thủ.

Không kém. Ba Sơn hoành tay tả gạt, hai cánh tay toàn thép va vào nhau bật lên một tiếng bịch nặng nề, âm thầm, đoạn Ba Sơn lấn lên một bộ, đưa ngược cánh tay Phượng Dực (Cùi chỏ) vào ngực đối phương. Lẹ tựa chớp, Ngũ Mai tạo bộ tránh đòn, hoành tấn trung bình đấm luôn tả thôi sơn nhằm rún Ba Sơn. Đó là thế Thiết Thủ Yểm Đan Điền bắt buộc họ Lý phải thoái bộ lần nữa.

Hai bên xáp trận dùng toàn đòn ngắn, đánh xáp lá cà sử dụng toàn độc thủ,

chỉ sơ hở chân tơ kẽ tóc là trượt chân lao mình xuống bàn chông sắt lởm chởm trên mặt đất ngay.

Lúc tiến khi lui, cả hai người nhịp nhàng khuôn phép đảo mắt toàn diện Mai Hoa Thung. Ngũ Mai vừa đấu vừa lưu ý phòng bị mỗi khi thế trận chuyển về phía Lý Tiểu Hoàn. Tuy Người rất tin vào tài nghệ, tin tưởng ở mẹ con Miêu thị và Phương Thế Ngọc, Thiền sư chuyển trận không bao giờ chịu xoay lưng về phía có Tiểu Hoàn.

Thấm thoắt trận đấu đã diễn ra được trăm hiệp, Lý Ba Sơn đổ mồ hôi toát đầy mình.

Lão sư cố chuyển thế trận buộc Ngũ Mai phải xoay lưng về phái Tiểu Hoàn một lần nữa. Được dịp may vạn nhất, Tiểu Hoàn nhảy vút ra giơ tay phóng phi tiêu, đồng thời miệng thét :

- Vãi già chết này!…

Nhưng lúc ấy, ngọn tiêu chưa kịp dời khỏi tay Tiểu Hoàn thì một bàn tay sắt bí mật từ phía sau đã đánh trúng vào cổ tay nàng, khiến ngọn tiêu văng xuống đất, tiếp theo là một tiếng quát :

- Không được ám toán! Có ta đây!

Tiểu Hoàn giựt mình vội quay lại thì nhận ngay ra là Phương Thế Ngọc. Nàng đang yên chí thế nào cũng giúp được phụ thân với ngọn tiêu thần diệu của nàng, chẳng ngờ bất chợt bị cản trở. Mũi tiêu ấy trúng Ngũ Mai thì âm mưu ám toán dù mọi người có biết, cha con nàng cũng không cần dư luận. Trái lại, mũi tiêu chưa bay khỏi tay nàng đã bị Thế Ngọc cản lại, trước mặt số đông khán giả, dĩ nhiên ai ai cũng biết và sẽ lan truyền. Hại người chẳng thành, nay lại còn mang tiếng hèn hạ.

Oán thù gặp oán thù, Nữ Bá Vương nổi giận đùng đùng, hoa đoản đao nhảy bổ tới chém Thế Ngọc, những tưởng một nhát là đủ xẻ đôi kẻ thù. Thế Ngọc lùi bước tránh đòn. Lý Tiểu Hoàn theo riết chém thục mạng. Thế Ngọc lùi dần đến chỗ bày kỷ và án, bất chợt vác cả chiếc gỗ gụ nặng nề tiến lên chống đỡ, chế nhạo :

- Chuyến này người hết dùng Bàn Long cước nhé.

Đứng ngoài, Miêu Thúy Hoa tin ở tài sức Thế Ngọc nên không can thiệp. Tuy vậy nàng cũng liệng cây thiết giản cho Thế Ngọc bắt lấy. Thế là hai trận chiến cùng tiếp diễn.

Nói về trên Mai Hoa Thung, Lý Ba Sơn trông thấy Tiểu Hoàn lạ lùng nhảy ra phóng phi tiêu thì đã khấp khởi mừng thầm, sửa soạn hạ độc thủ kết quả tánh mạng đối phương. Cái mừng của Ba Sơn chỉ như đốm lửa gần tàn lóe lên trong nháy mắt để rồi tàn hẳn. Ngọn tiêu do Thế Ngọc gạt băng xuống đất không những làm tiêu tan hy vọng của lão sư họ Lý, mà trái lại còn đem cả sự hoang mang sợ hãi tột bực đến cho con người thâm ác ấy nữa. Trận đấu diễn ra dư trăm hiệp, Lý Ba Sơn thấy thấm mệt.

Đã mệt lại thêm hoang mang, Lý Ba Sơn bất giác tứ chi bủn rủn, mất tự tin, thoát bộ giữ Thung. Suy tính đã chán không có lối thoát, Lý Ba Sơn vận dụng toàn lực phóng mình lao thẳng vào ngực Ngũ Mai, đồng thời chụm cả hai nắm đấm Thôi Sơn tả, hữu đánh quật ngược vào cổ địch thủ, đó là thế "Sư Tử Giao Đầu". Lý Ba Sơn định bất ngờ đánh bật Ngũ Mai ra khỏi Trụ Bộ trong lúc Ngũ Mai đang mải đuổi theo mình.

Tuy rượt theo nhưng Thiền sư vẫn sẵn sàng chờ phản ứng của địch thủ, bởi vậy khi Lý Ba Sơn vừa cất chân ra khỏi Trụ Bộ thì Người hiểu ngay họ Lý dùng đòn gì. Tức thì, Ngũ Mai ngồi thụp xuống, nhường cho Lý Ba Sơn phóng mình đánh hụt ở phía trên. Nhưng cùng lúc họ Lý đánh hụt, toàn thân chơi vơi trong khoảng không, Ngũ Mai đứng phắt dậy, đưa ngược hai tay lên đầu đẩy mạnh theo thế "Đại Hỏa Thiêu Thiên". Sức đẩy ấy của Thiền sư có thể chuyển cả ngàn cân. Lý Ba Sơn dù lực lưỡng đến đâu cũng bị văng bổng lên như một trái cầu.

Lý Ba Sơn hoảng quá nhìn xuống đất thấy mũi chông sắt nhọn hoắt, cắm ngược sáng loáng bèn rú lên kinh khủng…

Toàn thân họ Lý dốc ngược, gieo đầu xuống trước húc thẳng vào các ngọn chông nghe "phập" một tiếng rùng rợn. Mũi chông sắt xiên thẳng vào đỉnh đầu suốt tới cổ, vào vai suốt tới ngực. Ba Sơn chết ngay, chân chổng lên trời, tứ cho rũ xuống đất, huyết tuôn ra như suối…

Thế là hết một đời hảo hán khổ luyện đã tới bực thượng thừa mà không biết nghe lẽ phải, tự kiềm chế, suy xét, đến nỗi uổng mạng trên bàn chông do chính mình có ác ý đặt ra những mong hại người. Tiếc thay!…

Nói về Lý Tiểu Hoàn đang đấu chiến với Phương Thế Ngọc, thì tiếng rú lớn khủng khiếp đến lạnh gáy của Lý Ba Sơn trên Mai Hoa Thung, khiến cả hai đấu thủ cùng giựt mình nhảy lùi khỏi vòng chiến nhìn lên Thung.

Trước thảm cảnh Lý Ba Sơn bị chông sắt xiên ngực chết cứng, Lý Tiểu Hoàn đau khổ, sắc diện tái ngắt.

Nàng la thét tựa một kẻ điên rồ quên như không có Phương Thế Ngọc đứng gần đấy nữa, nàng vác đao chạy lẹ đến cửa Mai Hoa Thung đón Ngũ Mai thiền sư vừa nhảy xuống đất chỉ mặt xỉ vả :

- Con vãi già này đã hạ sát phụ thân ta, có giỏi hạ ta nốt đi coi nào!…

Dứt lời, nàng liều mạng nhào tới chém một đao vào mặt Ngũ Mai.

Thiền sư né nhảy ra xa quát :

- Tiểu Hoàn! Không được hỗn! Phụ thân ngươi tự mua lấy cái chết, ta khuyên can hết lời không biết nghe, nay còn oán thán nỗi gì?

Nàng xô vào liều mạng chém bừa, những muốn phân thây Ngũ Mai thiền sư ra moi gan, móc ruột mới hả lòng căm giận.

Biết Tiểu Hoàn chẳng nghe nào, Ngũ Mai đứng sững lại, không né nữa. Lưỡi dao sáng loáng hạ xuống gần trán, bỗng Ngũ Mai lẹ như cắt nhảy sang bên, đồng thời dùng bốn ngón tay tả đánh bật vào cổ tay Tiểu Hoàn khiến nàng buốt tay rời thanh đao văng xuống đất, cổ tay đau buốt.

Tiểu Hoàn vì xuất lực quá nhiều và xúc cảm về cái chết thê thảm của Lý Ba Sơn, nên tâm thần bỗng nhiên hỗn loạn, mặt mày xây xẩm té xỉu úp mặt trên đất.

Bọn tiểu đồ vội xúm lại khiêng sư mẫu đặt lên mặt án.

Ngũ Mai và mẹ con Thế Ngọc tiến tới xem. Thiền sư cầm cổ tay Tiểu Hoàn chẩn mạch :

- Không hề chi đâu. Kiệt lực và bị cảm xúc nên ngất đi thôi. Khiêng về nhà đổ nước gừng cho uống sẽ tỉnh.

Nói đoạn, Thiền sư lấy trong túi áo dài ra một hoàn thuốc nhỏ bỏ vào miệng Tiểu Hoàn, rồi cùng mẹ con Phương Thế Ngọc và mọi người trở về Hội quán.

Nói về Lý Tiểu Hoàn được chúng tiểu đồ thuê kiệu đem về đến nhà thì hãy còn mê man chưa tỉnh.

Thiết Diện Hổ đã về trước chờ ở đó.

Y bế Lý Tiểu Hoàn đặt lên giường, tự tay tháo vỏ hài và đai lưng, cởi khuy áo cho nàng dễ thở.

Tiểu Hoàn lần lần tỉnh dậy, miệng bập bẹ kêu phụ thân.

Trí nhớ lần lần trở lại với nàng và cảnh Mai Hoa Thung rùng rợn với Lý Ba Sơn bị chông cắm chổng ngược tái hiện trước mắt nàng…

Bất giác hai dòng lệ tuôn rơi, Tiểu Hoàn nức nở úp mặt xuống gối khóc không ra tiếng.

Hồi lâu, nàng ngồi phắt dậy lau sạch nước mắt và thề quyết báo thù chồng, thù cha :

- Từ nay không những đối với Ngũ Mai, mẹ con Thế Ngọc mà với toàn thể phái Thiếu Lâm, Lý Tiểu Hoàn này chẳng đội trời chung!

Đắc ý, Thiết Diện Hổ khai thác triệt để mối thù của Lý Tiểu Hoàn, biến thành mối thù giữa các võ phái. Thiết Diện Hổ đã thuyết phục Lý Tiểu Hoàn chở thi hài Lý Ba Sơn về Tây Khương nói khích Bạch Mi sư tổ để người chú ý cuộc phục thù này. Đồng thời, Thiết Diện Hổ dùng tài chánh xuôi giục Lý Tiểu Hoàn tiếp tay phá Hổ Lôi đài và Mai Hoa Thung, vận động cuộc phục thù chuyển sang khu vực khác quan trọng hơn.

Xong xuôi đâu đấy, Thiết Diện Hổ ra về lập lại cách thu xếp công việc với Lý Tiểu Hoàn cho Thị lang Hòa Thân nghe.

Hòa Thân nói :

- Tướng quân lo liệu như thế rất trúng ý tôi. Cái chết của Lý Ba Sơn đau đớn cho Tiểu Hoàn thật nhưng rất ích lợi cho chương trình hành động của chúng ta. Tướng quân tính bao giờ lên đường vào Hồ Nam?

- Lý Tiểu Hoàn đi khỏi thì tôi cũng đi ngay. Tướng công cùng đi không?

- Tôi đi sao được? Phải chờ Thánh thượng ở đây xem người có trở lại cần sai bảo gì chăng? Nhất định ta phải hoàn tất chương trình do Thánh thượng ban truyền. Công ấy lớn lắm. Tôi sẽ cất nhắc cho tướng quân lên cấp cao và sẽ hài lòng về đủ mọi phương diện. Thánh thượng thưởng phạt rất công minh và rộng rãi về mặt tài chánh.

Thiết Diện Hổ mừng rỡ :

- Tướng công an tâm, nếu không có sự gì đặc biệt cản trở, tôi chắc chắn thành công. Cứ xem như việc Lý Ba Sơn đấu với Ngũ Mai, Tướng công đủ hiểu. Sắp đặt nổi trận đấu giữa hai nhân vật siêu đẳng ấy không dễ dàng.

Hòa Thân đứng lên vỗ vai Thiết Diện Hổ, cười khà :

- Nào, chúng ta đi uống rượu, ngồi nhà mãi buồn quá!

Trên đường Tây Thiền tự, tiểu khách đánh bọn
Cơ phòng Bắt gian vương quỷ kế, Lâm Thắng cầu cứu thiền sư

Nói về Ngũ Mai thiền sư và mẹ con Phương Thế Ngọc cùng mọi người trở về Quảng Đông hội quán. Dân Quảng Đông ai cũng vui mừng về vụ Thiền sư đại thắng Lý Ba Sơn trên Mai Hoa Thung.

Trái lại, Thiền sư nét mặt rầu rầu không vui.

Người gọi Miêu thị, Thế Ngọc vào phòng, nét mặt nghiêm trọng hỏi rằng :

- Miêu điệt nữ, giờ đây vụ Lôi đài thế là chấm dứt, con định thế nào?

Miêu thị chắp tay thưa :

- Bạch sư bá, con về Triều Dương và có ý thỉnh sư bá cùng đi.

Ngũ Mai lắc đầu :

- Không, ta về Hàng Châu và can thiệp vụ lôi đài thế này là quá nhiều rồi. Với cái chết của Lý Ba Sơn hậu quả sẽ rất phiền phức, lớn lao. Con phải gởi Thế Ngọc lên Thiếu Lâm tự cho Chí Thiện trực tiếp dạy thêm ít lâu nữa. Riêng phần con chớ xao lãng việc luyện tập thường nhật, tổ chức việc canh phòng trong nhà, ta e kẻ thù sẽ tìm đến tận nơi ám toán đó. Sửa soạn trước vẫn hơn.

Miêu Thúy Hoa nói :

- Lời vàng ngọc của sư bá ban dạy, con nguyền nhất nhất tuân theo. Thật

ra con rất buồn về vụ Lôi đài lại xảy ra quá lớn lao đến nỗi phiền toái cả sư bá.

Ngũ Mai thở dài :

- Nếu Ba Sơn biết nghe lời ngay lẽ phải đâu đến nỗi mạng vong? Y cố tình tử chiến, lao đầu đánh lẹ quá, nếu ta lách né thì y cũng lăn xuống chông sắt, bởi vậy ta đã cố hắt bổng y lên định lấy trớn đưa hắn y ra khỏi khu vực cắm chông. Không hiểu Ba Sơn dụng ý thế nào mà không những không ra khỏi Mai Hoa Thung, ngay đến việc đảo người đưa chân đáp xuống Trụ Bộ cũng không nổi, vì thế mới táng mạng. Mũi tên khởi chiến đã phát đi rồi không sao lấy lại được nữa. Giờ đây toàn thể chúng ta phải hoàn toàn sửa soạn, sẵn sàng chờ đón các trận giao tranh có thể xảy ra bất chợt không cứ thời gian nào.

Miêu Thúy Hoa hỏi :

- Sau đây sư bá định vân du nơi nào?

- Ta lên Tung Sơn ngay để cho Chí Thiện sự đệ hay tự sự. Hậu quả vụ Mai Hoa Thung có lẽ sẽ tập trung cả vào Thiếu Lâm tự. Nếu cần, ta sẽ ở lại đó liệu bề cùng Chí Thiện đối phó tùy theo sự biến chuyển của tình thế. Nếu Chí Thiện vân dung vắng, ta sẽ chờ ở Tung Sơn. Con có gặp thì nên nói cho Người biết liệu trở về núi gặp ta.

Miêu Thúy Hoa nhất nhất vâng lời.

Ngũ Mai thiền sư đi khỏi, Phương Đức cũng từ tạ mọi người để đem vợ con về Triều Dương.

Về đến nhà, hai con trai lớn là Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc ra đón, cả nhà mừng rỡ đoàn tụ.

Phương Đức bảo vợ dọn về Triệu Khánh ở ít lâu để tránh bọn Lý Ba Sơn.

Miêu thị cũng thuyết phục chồng cho gởi ba đứa con đến Thiếu Lâm tự trau dồi và học thêm võ nghệ. Phương ông ưng thuận cho ba con lên Thiếu Lâm tự. Miêu Thúy Hoa sửa soạn hành trang đầy đủ cho ba con vào chùa.

Mấy hôm sau, ba người vào hậu sảnh từ tạ song thân đeo hành lý ra đi.

Ngày đi đêm nghỉ, từ Triệu Khánh sang Quảng Châu, đường đồng bằng dễ đi, chẳng bao lâu tới nơi thì trời đã nhá nhem tối. Hiếu Ngọc rủ hai em vào

tửu quán trọ qua đêm.

Hôm sau, ba anh em ra Đông Môn Tiểu Dương lộ để đến Quang Hiếu tự tìm Chí Thiện thiền sư.

Thái Trí hòa thượng Trường tự là môn đồ Thiếu Lâm, thấy ba người lạ mặt liền hỏi :

- Quý vị tìm sư Trưởng có việc chi?

Phương Thế Ngọc đáp :

- Bạch sư phụ, chúng đệ tử tìm Sư trưởng xin theo học.

Thái Trí nghi ngờ nhìn ba người :

- Quang Hiếu tự cũng nhận đồ đệ tại sao phải tìm Thiền sư?

- Chúng đệ tử có phong thơ cần trao tận tay Sư trưởng. Bức thơ đó của Miêu gia.

- A! Miêu Hiển phải không?

- Dạ.

Thái Trí hòa thượng chỉ tay sang phía Tây mà rằng :

- Các ngươi may mắn lắm đó. Sư trưởng hiện ở Tây Thiền tự, Chi Lục lộ. Sang đó sẽ gặp Người ngay. Nếu cần, bần tăng cho tiểu tăng dẫn đường.

Hiếu Ngọc đáp :

- Cám ơn sư phụ, đệ tử biết đường đi rồi.

Nói đoạn, ba anh em Phương gia từ tạ Thái Trí tìm đường đi sang lối Tây môn.

Ba anh em đi vòng qua đường nọ phố kia, tới Cơ phòng lộ thì chợt thấy một thiếu phụ trang phục bình thường đang dắt một tiểu nhi trạc mười một, mười hai tuổi vừa chạy vừa khóc. Đuổi theo sau mẹ con thiếu phụ là hai người mặt mũi đỏ gay có lẽ vừa uống rượu xong.

Một người nói lớn :

- Đánh chết nó đi anh em ạ, nó dám chửi mình, hỗn xược quá!

Hai người đuổi kịp mẹ con thiếu phụ, giằng tiểu nhi vuột khỏi tay thiếu phụ và một người đưa tay định tát vào mặt đứa nhỏ… Nhưng bàn tay đó chưa kịp hạ xuống thì Phương Thế Ngọc đã lẹ như cắt nhảy chồm tới gạt sang một

bên :

- Khoan! Sao lại đánh tiểu nhi? Việc gì cũng còn có nơi phân xử chớ!

Bị cái gạt do tay Thế Ngọc cứng như sắt, người nọ ôm tay nhăn nhó. Ba anh em Phương gia thừa dịp đứng chắn vào giữa ngăn hắn hai người nọ và mẹ con thiếu phụ. Người không bị đau tay hùng hổ quát :

- Ba tên này là hạng nào mà dám can thiệp vào việc của chúng ta, đánh chết nó đi anh em ơi!

Dứt lời, người ấy xô tới đấm luôn một quyền nhằm mặt Thế Ngọc.

Thế Ngọc gạt luôn cái nữa khiến người ấy chao hẳn thân đi mấy vòng té sấp xuống mặt lộ, kêu la ầm ĩ.

Đồng thời, từ đâu đó có hai mươi người tay đao, tay côn võ trang đầy đủ, xông tới bổ vây ba anh em họ Phương vào giữa.

Thế Ngọc la lớn :

- Nhị huynh bảo vệ mẹ con người này, mặc tiểu đệ cho chúng một bài học hay quen thói bắt nạt kẻ hèn yếu!

Thế Ngọc nhảy thẳng đến trước mặt tên đầu đoàn bắt cây mộc côn và đạp luôn cho gã một cái lộn ngược vào đồng bọn.

Chàng hoa côn đánh dạt bọn người sang một bên. Phương Hiếu Ngọc cũng đoạt mộc côn của đối phương xung trận.

Hiếu Ngọc, Thế Ngọc xung trận dữ dội như hai con cọp đói, hung hãn, thiệt ra hai chàng cốt nạt nộ cho đối phương thấy mươi tên đồng bọn bị đòn đau phải sợ hãi rút lui. Biết không địch nổi hai thanh niên hung thần, bọn đông người hò nhau chạy rùng rùng náo loạn cả khu phố.

Thừa lúc nhốn nháo, Phương Hiếu Ngọc không muốn bận bịu lôi thôi ra vào chốn công môn, bèn bảo Mỹ Ngọc đem mẹ con thiếu phụ chạy trước ra Tây môn, còn chàng và Thế Ngọc giả đò đuổi đánh rốc một trận nữa rồi cũng lẫn vào đám đông người đi mất. Lúc Hiếu Ngọc và Thế Ngọc đến Tây môn Chi Lục lô thì đã thấy Mỹ Ngọc cùng mẹ con thiếu phụ ngồi chờ dưới gốc cổ hòe cành lá rườm rà che rợp mái tam quan.

Thế Ngọc nhìn lên Tam quan xây bằng đá phiến thấy có đục nổi ba đại tự

“Tây Thiền Tự” kiểu triện. Thiếu phụ dắt tay con quỳ lạy Hiếu Ngọc, Thế Ngọc tạ ơn cứu mạng. Hai người vội đứng lánh sang bên, Hiếu Ngọc nói :

- Giúp đỡ người yếu thế là lẽ thường, mời nương tử đứng lên kẻo anh em tôi áy náy vô cùng. Nguyên do câu chuyện thế nào? Tại sao lại bị người ta đuổi đánh như vậy?

- Thưa, câu chuyện dài lắm, thiếp xin kể rõ ràng…

Nguyên ở đất Dương Thành gần Quảng Châu, có một người tên là Hồ Thành lên Quảng Châu thuê một căn nhà nhỏ ở cùng vợ là Đỗ thị và vợ chồng con trai mệnh danh Á Kiền và Hà Kim Mai, chuyên buôn tạp hóa. Đến mùa gặt năm ấy, Đỗ thị cùng vợ chồng Hồ Á Kiền về Dương Thành thâu ít lúa ruộng cấy rẽ, tới khi trở lên Quảng Châu thì đã thấy Hồ Thành nằm rên khừ khừ trên giường, mặt mày thâm tím, hàng hóa mất sạch.

Hồ Á Kiền kinh hoàng, vội quỳ xuống bên giường thăm hỏi.

Hồ Thành thở nặng nhọc, trào máu miệng bập bẹ được mấy câu :

- … Chết mất… bọn Cơ phòng.

Trăng trối tới đây, Hồ Thành ho lên mấy tiếng cực nhọc, ngoẻo đầu trúc linh hồn. Hồ Á Kiến khóc sướt mướt, làm đơn trình quan xin khám nghiệm tử thi.

Chẳng dè bọn Cơ phòng núp sẵn đâu đó chờ Á Kiền vừa ra khỏi nhà được vài chục thước, liền áp đánh Á Kiền một trận nhừ tử. Chúng lục soát trong túi Á Kiền đoạt lá đơn và đe dọa sẽ đánh chết nếu còn trình báo lôi thôi.

Đỗ thị thương con vội vàng cùng nàng dâu chôn cất ngay Hồ Thành và cùng về thẳng Dương Thành lo phục thuốc cho Hồ Á Kiền. Nằm đến hai tháng mới lành bệnh, Á Kiền hằn học, uất ức thề quyết báo phụ thù.

Nhưng thân hình mảnh khảnh, tướng học trò bẻ gà chẳng nổi thì báo với hận sao nổi bọn Cơ phòng hung hãn tựa hùm beo?

Á Kiền chợt nhớ hồi còn ở Quảng Châu được nghe nói Tây Thiền tự, chi phái Thiếu Lâm, có thâu nhận môn đồ truyền dạy võ nghệ, chàng bèn lẳng lặng ra đi sợ mẹ và vợ con can ngăn.

Lên tới Quảng Châu, Hồ Á Kiền tìm thẳng đến Tây Thiền tự xin ra mắt vị

Trưởng tự, Tam Đức hòa thượng. May cho họ Hồ gặp dịp Chí Thiện thiền sư tới nơi thăm đồ đệ là Tam Đức. Thấy Á Kiền kể lể sự tình xin theo báo thù cha, Thiền sư thương tình nhận y làm đồ đệ và đưa về Tung Sơn truyền võ nghệ, Á Kiền đi được hơn một năm, Đỗ thị buồn cảnh gia đình, cũng mãn phần. Năm ấy con trai y là Hồ Á Đức mới lên bảy tuổi.

Hà Kim Mai lo tang ma cho mẹ chồng, lúc xong việc thì gia tài cũng gần khánh kiệt.

Luôn mấy năm mỏi mắt trông chồng nhưng bóng chim tăm cá, Á Kiền vẫn biệt dạng vô tin tức, họ Hà thì ngày càng túng thiếu, chợt nhớ có người bà con nhà chồng ở Tôn Hội Hà lộ trên Quảng Châu, hai mẹ con nàng liền thu xếp lên Quảng Châu vay món tiền sinh nhai tại quê nhà.

Hơn ba năm rời thành thị, Hà Kim Mai loạng choạng thế nào mà đi nhằm ngay phố có cơ sở Cơ phòng, có mấy tên Cơ phòng nhận được mặt biết nàng là vợ Hồ Á Kiện bèn thả lời ong bướm.

Hà thị sợ hãi không dám hé răng lủi thủi dắt con bước lẹ.

Lúc đó Hồ Á Đức đã mười một tuổi, khôn ngoan, thấy hai người lạ cố theo trêu chọc mẫu thân, y liền cáu tiết phỉ nhổ chửi mấy câu. Bọn Cơ phòng nổi giận quát mắng :

- Thằng ôn con này "phạm thượng"! Ông cha mày còn bị chúng ông đánh cho táng mạng nữa là mày, miệng còn hôi sữa!…

Hà thị sợ hãi vội lôi Hồ Á Đức chạy thục mạng, đang khi nguy ngập thì gặp cứu tinh…

Nghe Hà thị kể gia cảnh đến đây, ba anh em Phương gia cùng mủi lòng thương cảm.

Phương Thế Ngọc dậm chân, nắm tay mà rằng :

- Biết thế hồi nãy đánh cho bọn côn đáng chết mấy tên mới đáng tội chúng. Tức cha chả là tức!

Hiếu Ngọc gạt đi :

- Tam đệ chớ nóng nảy! Gây hấn nơi xa lạ này có ích lợi gì? Cứu được người là hay rồi, còn nhớ song thân dặn bảo gì không?

Nói đoạn chàng quay lại hỏi Hà thị :

- Hiện giờ nương tự hoàn toàn không biết tin tức gì về lệnh lang quân?

- Thưa không, Hồ lang bặt vô âm tín từ ngày đó đến nay.

Hiếu Ngọc mở bọc hành lý lấy hai đĩnh bạc đưa cho Hà thị :

- Nương tử hãy cầm lấy số bạc này và tức khắc trở về Dương Thành sanh nhai. Đừng luẩn quẩn ở Quảng Đông nữa lỡ tái gặp bọn Cơ phòng thì khốn to.

Hà thị cực chẳng đã nhận số bạc.

Hà thị bảo Hồ Á Đức lạy tạ anh em Phương gia rồi giắt nhau trở gót Dương Thành. Còn ba anh em họ Phương thì vào Tây Thiền tự. Vừa tới sân trước đại điện thì gặp một vị hòa thượng đủng đỉnh bước ra.

- Mô Phật, ba vị tráng sĩ vãng cảnh chùa?

Anh em Phương gia kính cẩn đáp lễ, Hiếu Ngọc nói :

- Mô Phật, chúng đệ tử từ Triệu Khánh tới đây muốn hỏi thăm Chí Thiện sư trưởng.

- A! Quý danh là chi? Hỏi thăm Sư trưởng có việc gì?

Hiếu Ngọc đáp :

- Đệ tử là Phương Hiếu Ngọc và đây là nhị đệ Mỹ Ngọc, tam đệ Thế Ngọc, có một phong thơ đệ trình Thiền sư.

Hòa thượng hỏi :

- Thơ của ai vậy? Bần tăng có thể biết được chăng?

- Thưa, thơ của Miêu gia tục danh Thúy Hoa.

Hòa thượng tươi hẳn nét mặt, sáng ngời long lanh như điện :

- A, Miêu sư muội! Ba vị tráng sĩ là thế nào với Miêu gia?

- Họ Miêu là kế mẫu chúng đệ tử, còn Thế Ngọc đây là đích tử.

- Nếu vậy chúng ta là người nhà rồi. Bần tăng đạo hiệu Tam Đức, Trưởng tự Tây Thiền. May mắn, sư trưởng vừa vân du tới đây nghỉ chân được vài ngày, hiện giờ đang ở hậu điện. Xin theo bần tăng.

Ba anh em Phương gia kính cẩn theo sau hòa thượng.

Vào tới hậu điện, anh em Phương gia thấy một vị hòa thượng bệ vệ vóc

dáng cao lớn y hệt Ngũ Mai nhưng ít tuổi hơn. Hòa thượng có cặp mắt long lanh như hai vì tinh tú, mũi cao, cằm lớn, cổ to vai rộng, thoạt nhìn cũng đủ hiểu là người dũng lực vô song. Người vận áo thụng màu thẫm xẻ bên, lộ ra quần đồng màu, gài trong đôi ống vớ bằng vải trắng thắt dây vải đen trông thiệt gọn gàng. Hai chân vận thiên hài vải đen tuyền.

Vị hòa thượng đó cổ đeo tràng hạt, hai tay chắp ra sau lưng, đang đi đi lại lại trên hành lang hậu điện. Thấy Tam Đức cùng ba thanh niên tráng sĩ đi tới, hòa thượng ngừng bước chăm chú nhìn. Anh em Phương gia đoán ngay là Chí Thiện thiền sư, Trưởng phái Thiếu Lâm. Tam Đức nói nhỏ :

- Sư trưởng đứng trên hành lang kia kìa.

Vào tới nơi, Tam Đức hòa thượng chắp tay thưa :

- Bạch sư phụ, ba tráng sĩ đây là người nhà Miêu Thúy Hoa, ái nữ của Miêu sư thúc từ Triệu Khánh phủ đem thơ đến hầu.

Anh em Phương gia tiến lên hành lang, đồng loạt quỳ lạy yết kiến. Hiếu Ngọc đệ trình phong thơ. Sư trưởng cầm thơ nói :

- Cho các hiền điệt đứng dậy.

Anh em Hiếu Ngọc kính cẩn, khép nép đứng sang bên. Sư trưởng đọc thơ xong nhìn qua rồi chỉ từng người một mà rằng :

- Đây là Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc và Thế Ngọc phải không?

Thế Ngọc lẹ miệng thưa :

- Bạch sư phụ, phải rồi ạ.

- Các hiền điệt khá theo ta vào đây.

Anh em Phương gia theo Sư trưởng vào Thiền phòng nơi đầu điện. Người ngồi xuống bực đá trải bồ đoàn và chỉ hàng ghế bên bảo anh em Thế Ngọc ngồi xuống.

- Các hiền điệt theo lời mẫu thân xin tòng học tu chỉnh Quyền pháp?

- Dạ.

Thế Ngọc toan theo lời mẹ dặn, trình Sư trưởng vụ Vô Địch đài và Mai Hoa Thung ở Hàng Châu thì Người đã hỏi :

- Mấy vụ giao tranh Hàng Châu thế nào? Thế Ngọc kể rõ ràng ta nghe.

Thế Ngọc bèn tường thuật các việc xảy ra ở Hàng Châu và nói tiếp :

- Bạch sư phụ, hiện thời Ngũ Mai sư bá còn chờ Người trên Tung Sơn.

Sư trưởng gật đầu :

- Việc đó không sao, Sư bá còn chờ tới khi ta trở về Tung Sơn.

Thế Ngọc thuật luôn vụ chống đánh bọn Cơ phòng cứu mẹ con Hồ Á Đức.

Sư trưởng giật mình hỏi :

- Hiền điệt nói sao? Phải chăng Hồ Á Đức là Hồ Á Kiền người đất Dương Thành?

Thế Ngọc đáp :

- Thưa phải. Hà thị có kể chuyện gia đình đáng thương cho chúng con nghe.

- Hiện nay người đó đâu rồi?

- Thưa, chúng con tặng tiền bạc cho mẹ con Hà thị về Dương Thành rồi. Bạch sư phụ có gì can hệ không?

Sư trưởng chậm rãi :

- Hồ Á Kiền đang theo học trên Thiếu Lâm. Y nhập môn hơn ba năm rồi, tình cảnh rất đáng thương. Ta không ngờ y bỏ vợ con ra đi. Đã mấy lần y xin phép về nhà báo thù nhưng ta không ưng thuận.

Thế Ngọc thưa :

- Đánh bọn Cơ phòng không có gì khó khăn, thiết nghĩ Hồ Á Kiền dư sức báo thù sau thời gian tập luyện dư ba năm.

Sư trưởng ngước mắt nhìn thiếu niên họ Phương :

- Đành rằng đánh bọn Cơ phòng không khó khăn gì, lỡ chúng mượn võ sư chống trả thì sao? Chúng sẽ bỏ tiền ra mua chuộc võ sư cao cấp dị phái chống đối Thiếu Lâm, thành thử sau vụ Lôi đài Hàng Châu, ta đang tính cách dàn hòa chưa xong mà còn để xảy ra vụ Cơ phòng nữa chẳng quá thất sách lắm ru? Còn hy vọng dàn xếp được ngày nào vẫn phải cố gắng như thường, và chỉ dùng võ lực chống đối khi nào không còn lối thoát nữa.

Sư trưởng vừa dứt lời thì Tam Đức hòa thượng bước vào hỏi :

- Thưa Sư phụ, có cần thu xếp phòng ở cho ba tráng sĩ này không?

Sư trưởng gật đầu, đoạn Người chỉ Tam Đức mà bảo anh em Thế Ngọc :

- Tam Đức hòa thượng đây là đồ đệ của ta, các hiền điệt tuy theo môn phái từ lâu, nhưng nay mới chánh thức nhập Thiếu Lâm, vậy phải hành lễ nhập môn, chịu luật lệ quy chế Thiếu Lâm tự mới tiện chánh thức xưng hô.

Tam Đức nói :

- Ba tráng sĩ theo bần tăng về phòng tắm gội thay áo cho sạch sẽ để chịu lễ ngay từ hôm nay.

Sửa soạn xong xuôi, ba anh em Phương gia lên đại hùng bảo điện chịu lễ.

Ba người quỳ trước bàn thờ Đạt Ma sư tổ, đèn nến sáng choang, hương trầm nghi ngút. Chí Thiện sư trưởng vận cà sa ngồi bên hữu bàn thờ, người thẳng như pho tượng. Tam Đức trưởng tự, đứng bên tả đọc các điều lệ cho ba vị tân đồ nghe.

Chờ Tam Đức đọc xong, anh em Phương gia hành tam bái trước bàn thờ Sư tổ, tuyên thệ nhất nhất chịu theo quy tắc Thiếu Lâm tự đặt danh dự môn phái lên trên hết, sống theo chánh nghĩa, nếu phản bội sẽ chịu sự hành phạt của nhà chùa. Thề xong, ba người quay lại quỳ lạy Chí Thiện sư trưởng xưng hô "Sư phụ". Đoạn ba người vái Tam Đức kêu bằng sư huynh.

Chí Thiện cho ba anh em họ Phương biểu diễn cho Người xem rồi nói :

- Với sức họa hiện tại, ba đồ đệ chỉ cần ở bên ta hai tháng trời là đủ, không cần phải lên Tung Sơn, nhưng ta sẽ đem các con về chùa. Một môn đồ Thiếu Lâm dù tài nghệ cao siêu đến bực nào mà không biết rõ cảnh Tung Sơn, cũng chưa thể gọi là hoàn toàn được. Từ nay trở đi, các đồ đệ ngày ngày tập luyện dưới sự điều chỉnh của ta, khi về đến Thiếu Lâm tự đỡ mất thì giờ. Chờ ít ngày nữa sẽ lên đường.

Anh em Phương gia mừng rỡ, nhất nhất tuân lời.

Chiều hôm ấy, Sư trưởng đang chỉ bảo anh em Phương gia mấy thế bí truyền về Côn pháp thì chợt có tiểu đồ vào báo :

- Bạch Sư trưởng, có người xưng danh là Lâm Thắng xin yết kiến.

Sư trưởng quay lại bảo Thế Ngọc :

- Hiền đồ ra xem thế nào, dẫn y vào khách phòng ta sẽ ra đó sau.

Lát sau, Sư trưởng ra tới nơi thấy một thanh niên hảo hán trạc hai mươi lăm tuổi, diện mạo chân phương, y phục vấy bụi, đứng ngoài hành lang cùng Phương Thế Ngọc. Người đó rơm rớm nước mắt phục lạy Thiền sư :

- Bạch sư trưởng, xin Người cứu giúp cho, sư phụ tiểu đồ là Hoàng Khôn hiện đang lâm cảnh lao lung.

Thiền sư giật mình :

- Hoàng Khôn làm chi mà vương cảnh lao lung.

- Thưa, hiện thời đang bị giam tại Ác Dương huyện trong tử lao, cổ đeo gông ba tạ, châm cùm ba tạ, không hy vọng thoát nổi lao lung.

Chí Thiện dậm chân, cau mặt :

- Nhưng ta muốn hiểu rằng người nào đã đeo nổi mấy thứ đó vào cổ và chân y chớ! Hoàng Khôn đâu phải vậy vô tri vô giác! Bắt Hoàng Khôn đâu có dễ dàng như thế được? Ta biết tâm tính nó chân phương nhất mực, làm gì nên tội.

Nguyên Hoàng Khôn tự Tĩnh Ba là một cao đồ của Thiếu Lâm tự.

Được nhập học từ lúc còn ít tuổi, Hoàng Khôn ở luôn trên Thiếu Lâm tự cho đến lớn nên đạt mức cao đồ. Tánh tình quảng giao, hiền hậu, Hoàng Khôn được thầy, bạn rất đỗi quý mến.

Hồi mới từ Tung Sơn về, không muốn song thân phiền muộn, Khôn lấy vợ là Cam Phụng Ái, nhưng chẳng mê luyến cảnh tay ấp má kề, ngày ngày chỉ tụ họp bè bạn luyện tập côn quyền. Cam thị đành sống âm thầm, bầu bạn cùng Cam Ngọc Lan, cô em đồng phụ dị mẫu của nàng.

Khi cha mẹ quy tiên, Hoàng Khôn tiêu tán hết sự nghiệp, Cam Mộng Ái không chịu nổi cảnh bần hàn nên thường nặng lời trách cứ chồng, khiến gia đình chẳng mấy khi được êm ả.

Suốt thời gian, kể từ khi ở Tung Sơn về, Hoàng Khôn có thâu một đồ đệ là Lâm Thắng. Học thành tài, Lâm Thắng mở ngay tại nhà một ngôi Võ đường thâu nhận học trò sanh nhai.

Sau Hoàng Khôn nhờ Lâm Thắng giúp phương tiện đến điều khiển ghe đánh cá cho tiệm Hoàng An ở Hải Dương. Trong khi ấy, Mộng Ái và Ngọc

Lan ở nhà thông dâm cùng tên Mã Xuyến, con của một cường hào giàu nhất huyện Ác Dương. Một hôm, Lâm Thắng bắt gặp chúng đang tình tự tại nhà Mộng Ái. Hai chị em Mộng Ái ôm Lâm Thắng lại để Mã Xuyến chạy thoát. Lâm Thắng định chờ Hoàng Khôn về sẽ mách cho sư phụ rõ. Nhưng Mộng Ái nhờ tên mai mối của Mã Xuyến là hai mụ Trương Thiện Duyên và Lý Tịnh Duyên ở Nga Mi am, bày kế mách với Hoàng Khôn rằng Lâm Thắng toan cưỡng bức hai chị em nàng. Hoàng Khôn hiểu lầm, vội tìm Lâm Thắng trị tội. Lâm Thắng không biện bạch được lời nào đành chạy trốn.

Tên Mã Xuyến hay cớ sự, nhờ hai mụ mai mối lập mưu mua chuộc tên cai ngục, buộc tên hải đạo Viên Tất Quý vừa bị bắt, khai cho Hoàng Khôn là đồng đảng hải tặc thường đi lại với Hà Lão Ưng, đầu lãnh thủy tặc Hải Dương, Tri huyện Ác Dương là Điêu Tấn Bình vội vàng sai Sầm An và Kỳ Tường, dùng thuốc mê pha rượu phục Hoàng Khôn uống say bắt được. Hoàng Khôn bị mang gông, đeo xích nặng, tra tấn nhục hình nên đành nhận tội bừa chờ dịp thoát thân.

Lâm Thắng hay tin Hoàng Khôn bị bắt và mình bị tầm nã nên vội sang Quảng Châu cầu cứu cùng Chí Thiện thiền sư.

Động lòng hiệp nghĩa, Cam, Lã ra tay cứu đồng đạo
Uất hận ngập trời, dũng sĩ hạ sát kẻ tà gian

Vụ Hoàng Khôn bị bắt về tội thông đồng với thủy khấu được loan truyền khắp huyện Ác Dương, khiến ai nấy đều công phẫn, thương cho cảnh ngộ nạn nhân oan ức.

Nhưng thiên bất dung gian!…

Ngay lúc Hoàng Khôn bị bọn trưởng sai dịch Sầm An, Kỳ Tường lừa mời uống rượu hòa sẵn thuốc mê ở tửu quán rồi đóng gông, cùm gọi sai dịch khiêng ra tù xa, thì có hai nam nữ thực khách mới từ xa đến ngồi dùng bữa trong góc thực phòng trông thấy.

Thanh niên vóc người cao lớn, tóc búi ngược, diện mạo phương phi tuấn tú, cổ to vai rộng, thoạt coi ai cũng thừa đoán là người kiêu dũng, sức lực tiềm tàng. Thiếu nữ là một tuyệt sắc giai nhân, dong dỏng cao, dáng điệu gọn gàng. Nàng có một sắc đẹp anh thư cân quắc, dịu dàng với khuôn mặt trái xoan, chiếc mũi dọc dừa, nhưng nghiêm nghị với cặp mắt phượng nhãn xếch ngược long lanh.

Cả hai cùng vận võ phục màu chàm, chân dận ủng đen, lưng gài trường kiếm mà hai mối tua xanh đỏ thỉnh thoảng lại nhẹ bay trước gió.

Thanh niên nói :

- Sư muội thử coi, câu chuyện có động trời không? Theo dư luận, tráng sĩ nọ không phải là kẻ gian ác hại người.

Thiếu nữ gật đầu :

- Tiểu muội cũng thắc mắc về vụ bắt tráng sĩ ấy quá, sư huynh thử mời chủ quán vào hỏi chuyện xem sao.

Thanh niên khen phải. Chàng liền hối bảo mời chủ quán đến nói chuyện. Chủ quán lật đật từ trong bước ra tiến đến chỗ hai người.

- Nhị vị quan khách có điều chi dạy bảo?

Thanh niên nói :

- Chúng tôi từ xa đến đây không hiểu phong tục xứ này thế nào, nhưng vụ bắt người vừa rồi, tiên sinh nghĩ sao? Tráng sĩ bị bắt ấy là ai vậy? Coi có vẻ gã bị tội nặng lắm thì phải?

Chủ quán chép miệng thở dài :

- Tôi có ngờ đâu cơ sự xảy ra như vậy. Tưởng câu chuyện bắt bớ cũng chỉ qua loa thôi, tôi có việc phải ra phố, dè đâu lúc trở về trông thấy phạm nhân mới hiểu là câu chuyện tày đình, bất ngờ. Nhị vị từ xa qua đây không biết là phải, nhưng chúng tôi là người xứ này ai mà chẳng biết Hoàng Khôn, một tay võ dõng, môn đồ Thiếu Lâm tự!…

Nghe ba tiếng “Thiếu Lâm tự”, hai thanh niên vội đưa mắt nhìn nhau trao đổi sự ngạc nhiên.

Thanh niên hỏi chủ quán :

- Tráng sĩ Thiếu Lâm tự ấy can tội gì thế?

Chủ quán lắc đầu :

- Nào tôi có biết. Nhưng sáng nay, lúc hai trưởng sai nha đến đây nói trước với tôi rằng họ sẽ lừa bắt một tên thủy tặc lợi hại, cần phải giả đò đãi rượu, dè đâu tên thủy tặc ấy là Hoàng Khôn, người nổi tiếng hiền lành trong huyện Ác Dương này.

Thanh niên hỏi :

- Hoàng Khôn có gia đình không? Tiên sinh chắc chắn gã là môn đồ Thiếu Lâm tự?

- Trời ơi! Khắp vùng này người nào chẳng biết y là cao đồ của vị Thiền sư trên Thiếu Lâm? Đồ đệ của y là Lâm Thắng còn mở nổi võ đường ở kế bên Trạng Nguyên đình trong huyện này, danh tiếng nổi như cồn, huống hồ họ Hoàng?… Nhưng nhắc tới gia đình y, nghĩ thêm buồn!

- Sao vậy, thưa tiên sinh?

Chủ quán suy nghĩ giây lát, đoạn thuật lại gia đình Hoàng Khôn cho hai vị khách nghe, rồi kết luận :

- Tôi biết rõ Lâm Thắng cũng như Hoàng Khôn. Có lẽ nguyên ủy thế nào ngoài sự hiểu biết của mọi người, chứ Lâm Thắng mà biết chuyện ấy, tôi dám chắc y không tha bọn khốn khiếp…

Giữa lúc đó khách hàng vào quầy hỏi, chủ quán từ tạ hai người lật đật ra tiếp khách. Hai thanh niên nam nữ cũng trả tiền lên ngựa ra đi.

Họ là nhân vật nào mà khi biết Hoàng Khôn là môn đồ Thiếu Lâm tự, lại đặc biệt chú ý như vậy.

Thưa, họ không phải là người xa lạ. Thanh niên hảo hán chính là Thôi Sơn Thái Bảo Cam Tử Long và vị nữ anh thư là Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương.

Song hiệp vâng lệnh sư phụ Chiêu Dương thiền sư và Lã Tứ Nương xuống vùng Giang Nam quan sát tình hình vụ đả Lôi đài ở Hàng Châu và sau nữa tìm kẻ phụ thù của họ Cam.

Tới Hàng Châu, Song hiệp vào trọ ở Tam Thiên đại điếm, gọi tửu bảo hỏi thăm lối ra cửa Thanh Ba.

Mấy tháng trước đây vốn có nhiều viễn khách đến trọ xem đả lôi đài, người nào cũng hỏi thăm đường ra Thanh Ba môn nên tửu bảo quen miệng hỏi Tử Long :

- Thưa, quý khách định ra cửa Thanh Ba xem đả Vô Địch đài?

- Phải!

- Thế thì không may quá, Vô Địch đài bị dẹp đi rồi, Mai Hoa Thung cũng vậy.

Cam Tử Long ngạc nhiên :

- Mai Hoa Thung? Ai đánh trên thung?

Tên tửu bảo nhanh nhẩu :

- Thưa, Ngũ Mai lão ni và Lý Ba Sơn lão sư.

- Kết quả thế nào?

- Thưa, Lý Ba Sơn bị táng mạng vì chông sắt. Con gái là Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn đem quan quách đi từ lâu rồi. Con trông thấy họ khiêng quan tài bỏ lên xe chở đi, đông lắm.

- Ngươi có nghe nói Lý Tiểu Hoàn đem thi hài thân phụ nàng đi đâu không?

- Thưa không, nhưng trông kiểu cách đem theo nhiều hành trang, con đoán là họ đi xa lắm.

- Còn Phương Thế Ngọc thì ra sao? Còn ở Quảng Đông hội quán không?

- Không ạ. Gia đình Phương gia đi trước Nữ Bá Vương.

Lúc về phòng, Mai nương nói với sư huynh nàng :

- Lúc đó ở Bạch Vân tự ra đi, tiểu muội biết ngay là thế nào cũng trễ, nhưng hoàn toàn không ngờ có trận đánh trên Mai Hoa Thung giữa Ngũ Mai lão ni và Lý Ba Sơn.

Trận Mai Hoa Thung tuy không lai rai như Vô Địch đài nhưng hậu quả xung đột sẽ lớn lao hơn vụ Thế Ngọc-Lão Hổ nhiều.

Cam Tử Long trầm ngâm :

- Thiền sư và Đại sư cũng không ngờ tới cuộc giao đấu đến lưu huyết giữa Ngũ Mai và Lý Ba Sơn. Tây Khương phái khi nào chịu nỗi nhục ấy. Chắc chắn thế nào môn phái ấy cũng báo thù cứu vãn danh dự.

- Chúng ta đến Quảng Đông hội quán hỏi thăm tin tức Phương Thế Ngọc và hỏi rõ luôn thể về vụ Mai Hoa Thung?

Cam Tử Long đồng ý.

Song hiệp ra phố tìm đường đến Quảng Đông hội quán hỏi thăm Phương Thế Ngọc, mới hay gia đình họ Phương đã về bên Triều Dương.

Song hiệp không thăm thú đất Hàng Châu hoa lệ, sáng hôm sau theo đường đi Triều Dương. Đến nơi, hai người đến Vạn Xương hiệu thì viên quản lý cho hay gia đình họ Phương đã hồi hương về Triệu Khánh phủ ở Tây môn

ngoại. Cam, Lã giã từ viên quản lý Vạn Xương hiệu thẳng xuống Triệu Khánh phủ.

Song hiệp theo đường bộ bỏ đất Giang Tây vào Phúc Kiến, chẳng bao lâu đến Triều Châu, vào Vạn Thắng khách điếm dùng bữa, ngờ đâu lại gặp ngay lúc Hoàng Khôn bị hai trưởng sai nha Sầm An, Kỳ Tường bắt, cùm xích đem về huyện.

Động lòng trắc ẩn, Song hiệp dò hỏi Hoàng Khôn, biết được việc chị em Mộng Ái thông gian với tên Giải Nguyên Mã Xuyên, liền sự đoán là chắc có ẩn tình gì trong sự bắt bớ này.

Nội khí xung thiên, Cam, Lã muốn can thiệp cứu bạn đồng đạo. Nhưng trước khi hành động, hai người muốn biết rõ nguyên ủy và gặp Lâm Thắng trước đã, nên khi ra khỏi Vạn Thắng khách điếm, hai người hỏi thăm đường đến Trạng Nguyên đình. Đến phố ấy, Song hiệp trông thấy ngay căn nhà rộng rãi, mặt tiền có biển đề "Lâm Thắng Võ Đường". Nhà ở gần cầu, cửa đóng chặt.

Cam, Lã xuống ngựa, gõ cửa mãi cũng không thấy ai thưa.

Hai bên lối xóm thấy cặp thanh niên tráng sĩ, anh thư gọi mãi cửa nhà Lâm Thắng, thì một lão trượng tiến tới, hỏi thăm rồi dắt vào nhà trình cùng Lâm mẫu, mẹ của Lâm Thắng. Nghe Song hiệp hỏi thăm Lâm Thắng, Lâm mẫu ngần ngừ giây lát :

- Con lão đi Quảng Châu không biết ngày nào về. Nhị vị có điều gì cần dạy bảo không?

- Thưa có một việc hết sức quan trọng, tiếc rằng Lâm huynh không có nhà.

Lâm mẫu lo lắng :

- Tráng sĩ có thể cho tôi biết việc gì không?

Mai Nương đỡ lời Tử Long :

- Nói thật với bá mẫu rằng sư phụ của lệnh lang là Hoàng Khôn bị bắt giải huyện trưa nay rồi. Chúng tôi nghi ngờ không hiểu tại sao họ Hoàng mang tội? Muốn biết rõ không gì hơn bằng hỏi lệnh lang và báo lệnh lang biết tin ấy để lo liệu cho Hoàng Khôn.

Lâm mẫu giựt mình :

- Nhị vị có chắc rằng Hoàng tiên sinh bị giải huyện thiệt không?

Mai Nương nghiêm nét mặt :

- Chúng tôi mục kích việc ấy và nhiều người khác trông thấy. Thiên hạ bàn tán rằng có lẽ Hoàng Khôn bị vợ y thông đồng cùng tên Mã Xuyến âm mưu hãm hại. Họ còn nói hơn rằng chỉ có lệnh lang mới may ra cứu được Hoàng tiên sinh mà thôi. Anh em tôi là khách qua đường, thấy điều oan khuất không lẽ bỏ đi, nên hỏi thăm đường đến quý xá báo tin, nhân tiện hỏi xem sự thể có thiệt như vậy không?

Lâm mẫu run rẩy :

- Trời ơi! Không ngờ cơ sự lại nguy hiểm cho Hoàng tiên sinh đến nước ấy ư? Thế mà con tôi không nói gì cho tôi biết cả. Nhị vị đã biết rõ sự thể, tôi cũng xin nói thật.

Lâm mẫu thuật lại việc Hoàng Khôn đến tận Võ đường, tìm chém Lâm Thắng và việc Thắng thuật vụ y bắt quả tang Mộng Ái, Ngọc Lan thông gian cùng Mã Xuyến tại gia trung họ Hoàng cho Song hiệp nghe.

Lâm mẫu nói tiếp :

- Vì Hoàng tiên sinh đến đây gây lộn, Lâm nhi mới kể cho tôi biết vụ Mộng Ái, Mã Xuyến. Chắc nó chờ Hoàng Khôn về mới mách vụ vô luân kia, chẳng dè chị em Mộng Ái hành động trái ngược, xúc siểm họ Hoàng thế nào đó nên y ngộ nhận, cả nghe nên tìm Lâm nhi gây sự.

Thiệt ra từ trước đến nay, thầy trò rất tương đắc.

Nghe Lâm mẫu kể chuyện, Song hiệp hiểu ngay nguyên ủy vụ án Hoàng Khôn.

Lã Mai Nương nhìn Cam Tử Long, đoạn bảo Lâm mẫu :

- Hoàng Khôn bị bắt oan rồi. Trước khi mắc mưu sâu độc của bọn gian phu, dâm phụ, Hoàng tiên sinh trúng kế "phản gián" của chị em Mộng Ái nên mới tới đây chém lệnh lang.

Lâm mẫu nói :

- Hiện thời Lâm nhi không ngại thì giờ cuối năm, đường xa vạn dặm

thắng, mới ra đi sang Quảng Châu tìm Chí Thiện thiền sư nhờ phân giải vụ Hoàng tiên sinh hiểu lầm. Hiện thời không còn phương kế nào hơn là chờ Lâm nhi trở về cùng Thiền sư.

Cam Tử Long trầm ngâm :

- Chờ Thiền sư và Lâm đại ca về đến huyện này không khéo mọi sự đã trễ rồi. Trông kiểu cách Hoàng Khôn bị gông cùm cũng đủ hiểu bị ghép vào trọng tội.

Lâm mẫu nói thêm :

- Nhị vị tất có lý do mới chú ý tới sự bất bình, oan khuất này, chi bằng xin tự ý hành động giúp kẻ hàm oan.

Hiện nay nhị vị đã cư ngụ nơi nào chưa, nếu không thì mời ở lại tệ xá tiện nghi rộng rãi. Lâm nhi lúc này đi vắng, môn đồ cũng nghỉ cả, mình tôi ở nhà lo sợ bất an, nhị vị ưng ý nán lại, nhờ đó tôi an tâm được phần nào.

Song hiệp tính chuyện cứu Hoàng Khôn, trọ tại khách điếm không tiện bề hành động, nên ưng thuận nhận lời mời của Lâm mẫu.

Cam, Lã đặt hành lý xuống kỷ, ra cửa dắt ngựa theo nữ tỳ vào tàu ngựa ở vườn sau, tháo yên cương cho hai tuấn mã ăn uống đàng hoàng rồi mới lên nhà trên. Lâm mẫu đã cùng nữ tỳ dọn dẹp sửa soạn phòng và mời khách nghỉ ngơi rất đỗi mật thiết. Không để mất thì giờ, Cam Tử Long để Lã Mai Nương ở nhà chuyện trò với Lâm mẫu, tự mình ra phố thăm dò tin tức về vụ án Hoàng Khôn.

Khi biết rõ đầu đuôi mọi việc, Tử Long thuật lại cho Mai Nương và Lâm mẫu nghe, lão mẫu kêu trời luôn miệng. Nhân dịp ấy, Tử Long trao tiền nhờ Lâm mẫu mua chuộc bọn cai ngục, xin cho vào thăm và gửi đồ ăn cho Hoàng Khôn, luôn tiện hẹn ngày giờ vào cứu Hoàng Khôn thoát ngục. Hai tên cai ngục là Vương Qua và Đặng Bách ham tiền, bằng lòng cho Lâm mẫu vào thăm Hoàng Khôn.

Lâm mẫu cùng nữ tì đến nhà Vương Qua, rồi cùng họ Vương đi lối sau vào ngục thất trong huyện. Tới ngục môn, Vương Qua bảo Lâm mẫu chờ chốc lát để y vào nói với Trưởng ngục Đặng Bách. Hồi lâu, Đặng Bách cùng

ra đưa Lâm mẫu đi quanh co vào nơi giam trọng tội.

Vào đến căn ngục trong cùng, Lâm mẫu thấy ngay Hoàng Khôn ngồi ngay bên cửa gióng sắt, vẻ mặt chán nản, nghĩ ngợi.

Đặng Bách bảo Hoàng Khôn :

- Lâm mẫu vào thăm và cho thức ăn đây, có phước lắm mới được đặc cách như thế đấy nhé. Chúng tôi mở gông cho tiên sinh được thoải mái ăn uống, nhưng đừng có nhân dịp làm càn để chết cho anh em tôi nhé.

Dứt lời, Đặng Bách mở khóa cửa ngục và tháo gông cho Hoàng Khôn.

Lâm mẫu nước mắt rưng rưng bước vào ngục thất, ngồi xuống bên Hoàng Khôn. Trải giấy và đặt các món ăn cùng hồ rượu trong giỏ tre ra. Lâm mẫu nghẹn ngào :

- Mời tiên sinh ăn uống đi cho có sức. Lâm nhi không ngờ xảy ra vụ oan khuất này nên đã đi Quảng Châu cầu Chí Thiện sư tổ về đây giải quyết nội vụ.

Hoàng Khôn thờ dài :

- Tôi ngu ngốc, nóng nẩy trúng kế phản gián của Mộng Ái, Ngọc Lan, ngờ oan cho Lâm Thắng. Bây giờ suy nghĩ ra thì quá trễ rồi, thiệt đáng đời cho tôi, ân nhân vào đây làm gì cho mất công?

- Sự lầm lẫn ấy không có gì đáng kể, mẹ con tôi không hề oán hận tiên sinh.

Lâm mẫu liếc nhìn thấy hai viên trưởng ngục đứng ngoài không chú ý đến câu chuyện của hai người, bèn nói lẹ nhắn Hoàng Khôn :

- Từ đêm mai trở đi tiên sinh nên chú ý, thế nào cũng có đôi thanh niên nam nữ hiệp khách vào cứu. Chăm lo ăn uống, nghỉ ngơi cho có sức. Hoàng Khôn toan hỏi danh tánh hai hiệp khách nọ nhưng thấy hai viên trưởng ngục chú ý nhìn chàng, nên lại thôi, chỉ khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Khôn lẳng lặng ngốn một chập như vòi voi cuốn lá hết nhẵn thức ăn. Lâm mẫu thâu hết chén đĩa bỏ vào giỏ tre đậy lại sửa soạn ra về. Hai viên trưởng ngục định vào đóng họ Hoàng lại như cũ nhưng Lâm mẫu nói ngay :

- Tôi đã có lời thưa với nhị vị rồi mà còn gông con người hiền lành kia

làm chi? Cùm chân cũng đủ rồi!…

Đặng Bách bảo Hoàng Khôn :

- Tiên sinh nghe Lâm mẫu nói đấy chớ? Đừng để cho chúng tôi mang lụy nhé! Bây giờ tối rồi không sao, nhưng sáng mai chịu khó đeo gông lại, chiều tối mở ra cho, nghe?

Hoàng Khôn nói mấy lời cám ơn hai viên ngục trưởng, đoạn ngồi dựa lưng vào tường nhắm mắt lại suy tính.

Chàng giận mình đã quá hồ đồ nóng nẩy, không suy trước nghĩ sau.

Hoàng Khôn càng nghĩ càng bực bội, khó chịu.

Chàng muốn trở về nhà ngay hạ sát bọn dâm phu dâm phụ và đồng lõa của chúng.

Chắc trong lúc này, chúng tha hồ lộng hành. Chàng thì nằm tròn trong thất, tội đáng giải ra phủ đường xử trảm, còn Lâm Thắng thì bỏ đi mất dạng. Gạt hai người ra khỏi vòng rồi, lẽ nào chúng chẳng giao hoan?

Hoàng Khôn hé mắt nhìn hai chân bị cùm mà nực cười. Lúc này, hai tay được tự do, chiếc cùm sắt và chiếc cửa gióng sắt kia có nghĩa lý gì đối với chàng! Muốn về nhà giết mấy đứa khốn khiếp ấy không khó. Vượt ngục thì dễ, nhưng Lâm mẫu đã dặn chàng rán chờ người tới cứu. Như vậy đỡ hại cho bọn ngục trưởng, ngục tốt khỏi bị huyện quan ghép vào tội bất cẩn để tù vượt ngục.

Quái! Hai thanh niên hiệp khách nào định mạo hiểm vào đây cứu ta?

Chàng chưa từng quen nhân vật nào như vậy cả. Nhưng thôi! Mai hay mốt họ sẽ vào đây và chàng sẽ có dịp dự kiến.

Hoàng Khôn nghĩ miên man. Thỉnh thoảng, cơn gió mạng rít lên từng hồi thê thảm. Trong phố, mọi nhà đóng cửa đi ngủ từ lâu, ngoại trừ những nơi ca lâu, kỹ viện.

Từ nhà họ Lâm, Song hiệp thoăn thoắt chạy ra khỏi khu phố, phi thân lên nóc nhà chạy một mạch đến nhà họ Hoàng mà lúc ban chiều Cam Tử Long đã hỏi dò địa chỉ và đi qua thăn thú.

Đứng trên nóc nhà kế cận. Tử Long chỉ căn nhà lầu rộng rãi của Hoàng

Khôn cho Lã Mai Nương coi.

Nàng hỏi nhỏ :

- Nhà ấy còn đèn để sáng, anh le lói rọi qua kẽ cửa, Sang đó xem sao, sư huynh?

Cam Tử Long ghé tai Mai Nương :

- Chị em Mộng Ái giờ này còn để đèn sáng thế kia, có lẽ chúng đang ăn mừng loại trừ được thầy trò Hoàng Khôn rồi chăng? Bọn khốn khiếp này coi trời bằng vung! Đáng ghét quá!

Cam, Lã lẹ bước, tiến đến nơi nhìn qua biết có sân sau, bèn chuyền xuống sân nhẹ nhàng không một tiếng động. Cánh cửa thông ra sân và cào bếp còn hé mở, ánh đèn lọt ra ngoài. Song hiệp nhận xét không thấy ai dưới bếp, liền nhón bước đến bên cửa ghé nhìn, nhưng vướng bức tường chéo xây nửa chừng nên không nhìn được vào thẳng gian phòng đang có tiếng người cười nói luôn miệng. Hai người đang phân vân chưa biết tính thế nào thì có tiếng chân từ căn phòng sáng đi ra phía cửa.

Cam Tử Long vội cầm tay Mai Nương chạy ra sân, phi thân lên hành lang lầu tối om, nằm ép xuống sân ghé đầu nhìn xuống bếp. Thì ra người xuống bếp là nữ tì, lấy mấy thứ vật dụng rồi lại lên nhà ngay.

Cam, Lã nhìn vào căn lầu thấy có cửa ra vào liền nhỏm dậy mở thử. Cánh cửa không khóa hé ra ngay.

Hai người đứng áp lưng vào hai bên mé cửa nghe ngóng không thấy động tĩnh mới lẹ bước tiến vào. Bên trong là căn phòng ngủ ngăn đôi bởi vách van móng và có lói thang lầu xuống nhà dưới. Tiếng cười nói từ dưới nhà vọng lên lầu nghe còn rõ hơn cả khi Song hiệp nghe ở cửa ăn thông xuống bếp.

Mai Nương chỉ tay ra lối thang lầu hất hàm tỏ ý hỏi Tử Long xuống lối đó xem sao. Tử Long gật đầu ưng thuận.

Hai người nhẹ bước xuống được non nửa thang có vách ván đóng dọc theo lan can thang lầu thì trông thấy ngay bốn phụ nữ, hai già, hai trẻ đang uống rượu mua vui, lả lướt, cười nói oang oang cùng một người đàn ông trai lơ.

Qua câu chuyện đối đáp nhau của họ, Cam Lã biết thêm được hai tên

trung gian mai mối là Lý Tịnh Duyên và Trương Thiện Duyên ở Nga Mi am và tên công tử gian dâm Mã Xuyến. Biết vậy, Song hiệp trở ra về.

Sáng hôm sau, Cam, Lã viếng Nga Mi am, tình cờ gặp và biết mặt Mã Xuyến trong khi y đến đấy để bàn chuyện Hoàng Khôn.

Tối hôm ấy trong ngục thất huyện Ác Dương, Hoàng Khôn ngồi dựa lưng vào tường bên gióng sắt, nhắm mắt dưỡng thần và nghe ngóng.

Thường lệ, đêm nào cũng vậy, dù mưa hay lạnh, bọn ngục tốt lúc một người, lúc hai ba người, đi vòng một lượt kiểm soát trật tự rồi mới trở ra vọng canh ngoài cổng ngục.

Trước mặt dãy ngục thất là một bức tường đá cao, mặt tường cắm đầy mảnh kính. Bức tượng đá đó ngán đôi ngục thất và huyện đường. Phía sau ngục là trại quân xây gạch, rải rác đến tận chân tường huyện thành.

Trời tối như mực, gió thổi xào xạc, khua những chòm cây um tùm quanh khu ngục tối. Các tội nhân, giấc ngủ nặng nề mệt nhọc, có kẻ ngáy pho pho, thỉnh thoảng lại trỗi dậy mê hoảng, la hét khiến xích cùm sắt va chạm loảng xoảng.

Cũng có kẻ nằm im không nhúc nhích khiến ngục tốt tưởng họ ngủ say nếu họ không thở dài sườn sượt.

Nhắm mắt định thần, Hoàng Khôn nghe rõ từng tiếng động nhỏ một. Từ chiều qua đến nay, chàng hoàn toàn bình thản, không hề buồn tức như mới bị bắt oan uổng nữa. Chàng nghĩ đến hai thanh niên hiệp sĩ can thiệp đến vụ này. Chàng muốn biết hai người ấy là ai, thuộc võ phái nào? Chắc không phải Thiếu Lâm vì nếu đồng phái, họ đã biết danh hiệu của chàng.

Theo lời Lẫm mẫu nói hôm qua, lát nữa hai nam nữ hiệp sĩ ấy sẽ tới đây cứu chàng và chàng sẽ có dịp biết mặt, khỏi thắc mắc nữa.

Canh hai gõ đã lâu rồi. Các vọng canh ở bốn góc huyện nha cầm canh từng khắc một, vì đã gióng mỏ tới ba lần.

Còn một khắc nữa sẽ tới canh ba. Giờ quyết liệt sắp điểm rồi. Theo kinh nghiệm, Hoàng Khôn dự đoán hai thanh niên nam nữ hiệp sĩ nọ sẽ hoạt động vào khoảng canh ba, hay trước sau một chút ít. Đêm nay trời tối nhiều, mây

đen bao phủ lại không mưa, một đêm hoàn toàn đắc ý khách dạ hành.

Bỗng trên mái có tiếng lạch cạch rất nhỏ… Hoàng Khôn vội ngồi thẳng người lên chú ý nghe ngóng. Nhưng ngay lúc ấy, tiếng động nhỏ chuyển thành lớn, ngói xa động mạnh và tiếng mèo "ngao ngao" kêu gọi lên nhiều lần với tiếng gầm gừ dữ tợn.

Hoàng Khôn thở dài, dựa lưng vào tường như cũ, lẩm bẩm :

- Khỉ quá! Mấy con mèo!…

Chàng chợt nhớ rằng chàng vẫn ghét nuôi mèo, vì giống vật ấy có tiếng kêu đáng ghét khi chùng tới kỳ biết lớn.

Tùng!… Tùng!… Tùng!…

Trống lầu đã điểm ba ngân vang trong đêm trường tịch mịch. Từ ngục môn, tiếng mở then sắt dội vào: bọn ngục tốt vào kiểm soát theo thường lệ. Hoàng Khôn nằm hẳn xuống chân tường, vờ ngủ, tay vắt ngang đầu cố ý che mắt lim dim nhận xét.

Hai ngục tốt đao tuốt trần, một tên cầm đèn đi trước, tên đi sau cầm chùm chìa khóa lớn đủng đỉnh giơ cao đèn soi từng căn ngục một.

Giữa lúc ấy tiếng cùm, xích loảng xoảng ở căn ngục kế cận ngục giam Hoàng Không, tiếp theo là lời chửi rủa cục súc của Viên Tất Quý, tên thủy khấu thiệt thọ đã cung khai cho Hoàng Khôn :

- Khuya khoắt thế này chúng bây còn vào đây nheo nhèo làm mấy giấc ngủ của lão gia? Bước ngay! Lão gia giết chết bây giờ!…

Tên ngục tốt cầm đèn rút ngọn roi da ở lưng ra nạt nộ :

- Tên tử tù này hỗn xược. Thủ cấp sắp rụng rồi còn muốn ngủ nhiều nữa hả!…

Viên Tất Quý nổi điên, vùng dậy lê ra cửa sắt lay rầm rầm :

- Bọn tham quan ô lại chúng bây tưởng lão gia sợ hả?

Tên ngục tốt giận quá quắt luôn mấy roi qua gióng cửa sắt :

- Đồ tặc đạo! Đồ tử tù!

Viên Tất Quý hai tay nắm lấy hai gióng sắt, cười ha hả :

- Quất nữa đi lão gia coi! Mỏi tay chưa con?…

Thấy động, ngục trưởng Vương Qua vội chạy vào :

- Việc gì ầm ầm lên vậy?

Ngục tốt ngừng tay roi, đáp :

- Tên tử tù này chửi bậy. Đánh chết nó đi cho rồi!

Viên Tất Quý cười :

- Ngục trưởng ơi, đêm hôm khuya khoắt thế này, chúng vào đây kiểm soát còn léo xéo nói chuyện làm mất giấc ngủ của mọi người. Muỗi như ong thế này ngủ được đã là chuyện vạn nan, nhưng cũng không xong, chúng còn phải khua người ta dậy mới vừa lòng! Không chửi sao được?

Vương ngục trưởng tiến đến sát bên cửa ngục thất :

- Viên Tất Quý! Không được nhiều lời. Đừng quên rằng ta đã rộng rãi nhiều lần với ngươi. Biết điều ngủ ngay đi, không được lộn xộn nữa!

Trước khi quay vào, Viên Tất Quý nói :

- Có thế chứ! Ngục trưởng nói vậy còn nghe được, chớ bọn tiểu tốt vô danh kia khó thương quá.

Dứt lời, tên thủy khấu bướng bỉnh lê cùm xích trở vào cuối căn ngục. Vương Qua cũng bảo hai ngục tốt trở ra ngoài.

Sự yên lặng nặng nề trở lại như trước trong khu ngục thất. Lúc đó. Canh ba điểm đã lâu.

Hoàng Khôn nhẹ nhàng ngồi nhỏm dậy. Chàng bực mình về vụ lộn xộn vừa rồi.

Biết đâu hai bị hiệp khách đã chẳng đến rồi thấy trong ngục ầm ĩ nên bỏ đi chờ đêm mai.

Hoàng Khôn lẩm bẩm trong cổ họng :

- Tệ quá! Thằng Viên tặc này đáng chết, tánh tình hung hãn vẫn nguyên chất. Mi làm ta phải kéo dài thêm một ngày nữa trong căn ngục hôi hám này đó. Nếu mi không bị xử trảm thì sau này ta sẽ định cho mi!

Chàng thở dài nhìn mấy con chuột cống lớn lởn vởn trong ánh sáng lờ mờ dưới rảnh nước ở chân tường đá. Bỗng một con moi được miếng mồi dưới cống lên, loay hoay toan ăn thì mấy con khác xô tới tranh ăn. Chúng cắn nhau

chí chóe rồi đuổi nhau chạy ra phía ngục môn.

Tức bực, Hoàng khôn ngả mình nằm ngửa lên mảnh ván trên mặt đất. Từ xa, tiếng mỏ điểm khắc vọng tới. Hoàng khôn nhìn lên mái nhà, lẩm bẩm :

- Canh ba một khắc…

Nhưng chàng bỗng ngừng lời ngay, đăm đăm nhìn lên mái đen tối.

Quái lạ! Hình như có một lỗ hổng, ánh sáng lờ mờ xuyên qua nếp mái phái trong. Hoàng Khôn rùng mình: một luồng gió lạnh ngắn lọt qua lỗ hổng trên mái lùa xuống ngục thất.

Tiếng chuộc rúc nhẹ trên mái khiến Hoàng Khôn chú ý nhìn hơn nữa.

Giữa lúc ấy, một vậy gì lóng lánh luồn qua lỗ bống tranh tối tranh sáng trên mái, mà Hoàng Khôn nhận ngay ra là lưỡi trường kiếm.

Khôn mừng rỡ biết là cứu tinh đã tới. Chàng giơ tay ra tỏ rằng đã hiểu và ngồi nhỏm dậy.

Một bóng đen thả hai chân xuống trước, hai tay bám vào rui nhà đoạn nhảy nhẹ nhàng xuống căn ngục tối om.

Hoàng Khôn định thần nhận ra chàng thanh niên hiệp sĩ lực lưỡng uyển chuyển.

Chàng ta tiến đến bên tù nhân hỏi nhỏ :

- Hoàng Khôn?…

Họ Hoàng trả lời phải và hỏi lại vị kiếm khách là ai. Tráng sĩ đáp :

- Bắc phái Cam Tử Long đây. Bẻ được khóa cùm chân không?

- Được! Tôi chỉ chờ ân nhân tới mới hành động. Xin chờ một chút. Vị kia đâu?

- Lã sư muội chờ trên nóc ngục. Lẹ lên kẻo trễ rồi. Cần tôi giúp không?

- Được, mặc tôi.

Hoàng Khôn cúi xuống vận dụng toàn lực ra tay vặn mạnh, nhưng hết sức thận trọng, chiếc khóa đồng cực lớn ở giữa chiếc cùm. Trước thần lực của hai bàn tay thép ấy, then khóa đồng vuột ra.

Khôn nhẹ tay bỏ chiếc khóa vô dụng đó xuống đất, nhất phiến cùm sắt và rút hai chân ra. Chàng xoa nắn cổ chân, đoạn đứng thẳng người lên vái tạ ân

nhân. Cam Tử Long khen thầm họ Hoàng dũng mãnh, chàng liền nói :

- Xin miễn lễ, thì giờ cấp bách. Tôi lên mái trước thò tay xuống kéo đại ca lên.

Cam Tử Long tiến đến dưới chỗ mãi ngói bị dỡ, nhún mình nhảy vút lên bám vào cây xà ngang, du người lên chui ra ngoài.

Càng lúc ấy, sau khi đã lượm bộ áo của Lâm Thắng do Lâm mẫu đem vào ngục cho chàng thay đổi hôm qua, Hoàng Khôn đến dưới lỗ hổng nhìn lên mái ngói thì vừa lúc hiệp khách họ Cam đưa tay xuống đón.

Tin tưởng, Khôn nhún mình nhảy lên. Tử Long bắt trúng cổ tay Hoàng Khôn kéo từ từ ra khỏi mái.

Trong bóng đêm lờ mờ, họ Hoàng thấy một thiếu nữ dáng dấp đặc biệt, lưng đeo trường kiếm đứng trên mái ngục liền chắp tay chào, thiếu nữ đáp lễ, nói nhỏ xưng danh.

- Lã Mai Nương, nữ điệt của Đại sư Lã Tứ Nương.

Hồi nãy nghe hai tiếng "Bắc phái" và lúc này nghe danh từ Lã Tứ Nương, lại nhận thấy lối hành động giản dị của hai kiếm khách, Hoàn Không biết ngay là gặp trúng hai cao đồ của Bắc phái Sơn Đông và Nga Mi sơn.

Tử Long hỏi nhỏ Hoàng Khôn :

- Đại ca biết lối vào huyện đường không?

- Có. Bây giờ đi đâu?

- Dẫn tới huyện đường rồi mặc chúng tôi, đại ca về thẳng nhà Lâm Thắng tạm trú.

Hoàng Khôn gật đầu phóng mình vượt mái chạy trước. Song hiệp theo sau.

Ba bóng đen thấp thoáng trong màn đêm, lướt trên mái ngói không một tiếng động nhỏ, ra khỏi khu ngục thất đáp xuống một khu đất trống, chạy dọc theo chân tường đá một quãng dài.

Hoàng Khôn ngừng chân, thì thào :

- Bên kia tường là huyện đường, phía trước có cột cờ. Hậu trường tiếp giáp ngay phía sau. Hai đầu tường đều có vọng lâu canh phòng. Lúc ra, nhị bị

vượt bức tường này chạy về hướng Đông nam đây sẽ tới huyện thành và ra ngoài phố.

Tử Long đáp :

- Tôi biết lối ra rồi. Bây giờ đại ca về thẳng chờ chúng tôi ở nhà Lâm Thắng.

- Được lắm, tôi đi đây!

Chờ Hoàng Khôn chạy khỏi, Song hiệp phi thân vượt tường đá sang bên huyện nha, theo lời chỉ điểm của Hoàng Khôn lần vào khu hậu đường.

Nằm rạp trên mái nhà, Song hiệp nhận xét xem phòng ngủ của huyện quan có thể ở nơi nào, Lã Mai Nương chỉ một mái lầu cao và tráng lệ hơn hết. Cam Tử Long đồng ý.

Hai dạ hành khách vào tới nơi, đáp mình xuống mái ngói ống, leo qua lan can vào hành lang. Đi quanh thượng lầu nhận xét một lượt. Cam Tử Long nhảy lên thành của một cửa cuốn nhìn vào. May thay, cửa kính trắng trơn nên chàng trông được vào trong phòng trần thiết sang trọng.

Trong ánh sáng mờ mờ của chiếc đền lồng treo trong góc tường, chàng nhân ra đó là căn phòng ngủ màn treo trướng rủ rất trang nhã. Trên mặt gạch hoa, bên giường thất bảo có hai đôi hài thường để song song.

Không cần quan sát hơn nữa, Tử Long nhảy xuống hành lang ghé tai bảo Mai Nương :

- Chắc trúng phòng ngủ của y rồi, có hai đôi hài nam nữ bên giường. Ta thử coi.

Hai người kéo khăn choàng cổ che bắn lên mặt kín từ sống mũi đến cổ, đoạn Tử Long leo lên thành cửa sổ rút mũi trủy nhẹ nhàng nậy theo. Lát sau, cánh cửa bật ra, Tử Long ra hiệu cho Mai Nương rồi nhảy vào trong phòng tiếng thẳng đến bên giường có người nằm. Lã Mai Nương khép cửa sổ lại, theo sau.

Tử Long đưa mũi trường kiếm vén cửa màn lên. Trên giường, một người đàn ông trạc tứ tuần, tóc dóc bím, miệng há hốc thở phì phò. Phía trong là một phụ nữ xoay mặt vào trong tường không rõ mặt.

Tử Long mắc cửa mùng lên móc bạc, đoạn ép lưỡi kiếm sáng loáng lạnh giá lên má người đàn ông khiến y giựt mình, trừng mắt tung mền vùng dậy toan kêu, như Tử Long nạt ngay :

- Điêu Tấn Bình! Biết điều thì ngồi yên nghe ta hỏi!…

Bị động, người đàn bà cũng hoảng hốt vùng dậy, ngồi lùi vào góc giường, len lét nhìn hai người lạ, kiếm tuốt trần lóng lành.

Điêu Tấn Bình - vì chính là y - run lập cập nói không thành câu :

- Người là ai, vào đây làm gì?

Tử Long dí mạnh lưỡi kiếm vào má huyện quan :

- Nghe ta hỏi và trả lời cho rành mạch. Mã Xuyến đã cho ngươi bao nhiêu tiền để bắt Hoàng Khôn?

Điêu Tấn Bình thất sắc :

- Thưa Đại vương quả tình tôi không hề quen biết người ấy. Còn Hoàng Khôn nhận tội hắn hòi…

Tử Long ngắt lời, dằn giọng, liếc xoẹt lưỡi kiếm lên má tham quan :

- Lúc này nhà ngươi còn chối leo lẻo! Ta hãy mượn cái tai của ngươi trước đã! Quân này không trừng trị không xong!…

Điêu Tấn Bình vội ôm chặt lấy hai tai, lưỡi ríu lại :

- Thưa Đại vương, tôi xin nói thật…

- Chúng ta là Dạ Du Công Lý Thần chớ không đại vương đại bà gì hết. Nói đi ta nghe…

- Thưa, tôi có quen với Mã Xuyến thật, nhưng không ăn bạc chi của y. Họ Mã đi lại với tôi đã lâu, nên mấy hôm nọ y mách rằng Hoàng Khôn thông đồng với bọn thủy khấu, mà một tên trong nội bọn là Viên Tất Quý bị bắt giam để điều tra tại bổn huyện từ lâu. Tôi muốn kết thúc vụ án ấy nên cho sai nha bắt họ Hoàng về huyện. Hoàng Khôn tự cung khai, tôi không hề ép uổng chi cả…

Tử Long quắc mắt như hai tia lửa chiếu thẳng vào mặt viên tham quan khiến y chớp mắt lia lịa :

- Ngươi gian ngoa tột bực, ta điều tra rõ ràng rồi, chối sao được? Ngươi

dùng kìm sắt nung đỏ uy hiếp và tự viết tội trạng đưa cho Hoàng Khôn ký vào đó. Ngươi thừa hiểu rằng Hoàng Khôn có thể bị xử trảm với cung trạng ấy mà vẫn cứ xử án hồ đồ. Lương cao bổng hậu, phụ mẫu chi quan mà ngươi xem rẻ tính mạng người ra thế ư? Nhất là Hoàng Khôn, trong huyện này mọi người đều biết y đức độ thực thà, chỉ riêng có một mình ngươi cho y là giặc thôi! Mã Xuyến đã đút lót bao nhiêu tiền, nói ngay!

Huyện quan cuống quít :

- Tôi không dám chối cãi những điều vừa rồi, nhưng quả tình tôi chỉ cốt kết thúc vụ án chớ không hề nhận bạc của Mã Xuyến, xin người hiểu cho. Từ nay tôi xin hối cải, nếu trái lời, người trừng phạt tôi cũng kịp thì giờ.

Về khoản hối lộ này, Cam Tử Long biết là Điêu Tấn Bình nói thật, bèn hỏi :

- Ngươi đã gửi phúc trình lên Phủ chưa?

- Thưa chưa, sáng hôm nay hồ sơ mới bổ túc xong nên không kịp gửi đi sớm.

- Được lắm! Ngươi thân bút một bổn nhận Hoàng Khôn vô tội nên trả lại tự do cho y. Ta chờ đây lấy ngay.

Điêu Tấn Bình lật đật đi thắng ra án thư thắp đèn, thảo một "phóng thích lệnh" đưa cho Cam Tử Long coi.

Họ Cam đón lấy đọc qua, đoạn bảo Tấn Bình :

- Đóng dấu vào đây cho đàng hoàng. Mau!

Điêu Tấn Bình vội vàng áp triện trên lệnh phóng thích và trả lại cho Cam hiệp sĩ.

Tử Long tiếp lấy tờ giấy nhìn qua, gấp lại bỏ vào túi bát bảo mà rằng :

- Muốn giữ nguyên vẹn thủ cấp thì hãy nghe ta nói đây: ta đã đưa Hoàng Khôn ra khỏi ngục thất rồi. Ngươi và các bộ hạ tùy thuộc phải giữ việc này cho thật kín đáo. Trong ba ngày nữa sẽ hiểu biết nguyên do tại sao Mã Xuyến đá lập kế xúi ngươi hại Hoàng Khôn là người vô tội. Ngươi phải thâu hồi trát truy nã Lâm Thắng bị ngờ oan như sư phụ của y. Nếu thi hành lệnh này không trúng ý muốn của ta, dù ngươi có thăng thiên hay độn thổ cũng không

thoát khỏi lưỡi kiếm công lý này, nghe?

Được lời như cởi tấm lòng, Điêu Tấn Bình mừng rỡ thoát chết vâng dạ luôn miệng.

Tử Long bảo :

- Cho ngươi đi vào giường, không được quay đầu lại, lẹ lên!

Viên tri huyện hành động theo lời, đi tới giường vén mùng ngồi xuống nhìn ra phía sau thì chỉ thấy cánh cửa sổ mở toang, hai dạ du thần đã biến đi đâu mất rồi, bèn quay lại hỏi nàng hầu hãy còn ngồi thùm lùm trong mền chưa hết run rẩy :

- Họ đi đâu cả rồi?

- Thiếp thấy họ mở cửa sổ, lao mình ra ngoài như hai con én liệng, đi mất rồi.

Điêu Tấn Bình thở phào hú vía, đứng dậy lật đật đóng cánh cửa sổ và toan lên giường đi nằm nữa thì chợt nhớ ra câu hai kiếm khách vừa rồi nói là đã cứu Hoàng Khôn ra khỏi ngục thất. Y vội vàng xốc áo lại tử tế, toan mở cửa phòng đi ra phái quân hầu xuống ngục thất xem tình hình thế nào thì chợt có tiếng chân chạy sầm sập ngoài hành lang.

Tấn Bình lùi lại, với tay lên tường lấy thanh đao phòng thân thì vừa lúc người bên ngoài gõ cửa. Y hỏi lớn :

- Ai?

- Con, Phương Tam đây. Có viên ngục trưởng Vương Qua sang đây có việc cấp báo đại nhân.

- Vương Qua đâu?

- Thưa, y chờ ở dưới lầu.

Điêu Tấn Bình dự đoạn là Vương Quan sang cấp báo về việc Hoàng Khôn vượt ngục, bèn đi thẳng xuống lầu vào thư phòng tư, truyền lệnh cho Vương Qua vào hầu.

Viên ngục trưởng họ Vương mặt tái ngắt, run lập cập, quỳ lại như tế sao, tường trình việc Hoàng Khôn vượt ngục.

Tường trình xong, Vương Qua yên trí thế nào cũng bị thượng quan nổi

trận lôi đình hạ lệnh trói, hạ ngục thay tù nhân họ Hoàng, ngờ đâu chẳng thấy huyện quan phán quyết gì cả. Viên ngục trưởng ngạc nhiên từ từ ngửng đầu liếc nhìn lên án thấy thượng quan im lìm, thản nhiên, suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi hỏi :

- Ngươi đã báo động chưa? Có nhiều người biết không?

- Thưa chưa, con còn chờ lệnh đại nhân vì báo động cũng vô ích. Với bản lãnh ấy Hoàng Khôn đã đi xa rồi.

- Bây giờ canh mấy rồi?

- Thưa canh tư vừa đổ hồi được một lát.

- Thôi được, cho ngươi rút lui, nhưng phải bảo luôn mấy tên kia hoàn toàn giữ kín vụ này.

Vương Qua vâng dạ lùi bước, vừa đi vừa hú vía không hiểu tổ tiên nhà họ Vương đã tu từ kiếp nào mà nay được hưởng phước lớn như vậy.

Nói về Song hiệp về đến nhà Lâm Thắng thì Hoàng Khôn đã được Lâm mẫu đun sẵn nước nóng cho tắm rửa sạch sẽ, lấy dao sửa lại bộ râu cho gọn gàng.

Thấy Song hiệp trở về, Hoàng Khôn đứng lên kính bái nói mấy lời cảm ơn.

Trông dáng điệu, cốt cách của Song hiệp và lối hành động vừa rồi Hoàng Khôn rất phục hai vị cao đồ Bắc phái danh bất hư truyền.

Phần Cam, Lã lúc này cũng trông rõ sắc diện, tướng mạo anh hùng của đệ nhất cựu môn đồ Nam phái Thiếu Lâm tự, hai người đồng ý thầm khen.

Lâm mẫu lo lắng hỏi Song hiệp :

- Sáng rõ tất thế nào huyện quan cũng hạ lệnh khám xét toàn huyện vì vụ vượt ngục này.

Lã Mai Nương nói :

- Mọi sự đề được thu xếp ổn định, bá mẫu khá an tâm. Huyện quan không dám tra cứu vụ này đâu.

Nói đoạn nàng thuật lại việc vào hậu đường gặp tri huyện Điêu Tấn Bình cho mọi người nghe. Cam Tử Long cũng lấy trong túi bát bảo ra tờ Phóng

thích lệnh trao cho Hoàng Khôn.

Hoàng Khôn tiếp lấy tờ giấy mà rằng :

- Trong khi chờ nhị vị, tôi đã được Lâm mẫu cho biết việc vô phúc xảy ra trong gia đình tôi mà vì quá tin tưởng một cách ngu xuẩn tôi xa lưới gian phu dâm phụ. Từ nay, tôi mong rằng nhị vị vui lòng nhường lại cho tôi nhiệm vụ công minh thưởng, phạt ấy đối với những kẻ dã tâm.

Lã Mai Nương nói :

- Anh em tôi cũng nghĩ như vậy, xin đại ca tùy nghi hành động.

Chiều hôm ấy, Song hiệp và Hoàng Khôn ngồi uống rượu suông đàm luận. Lã Mai Nương hỏi họ Hoàng :

- Đại ca định cư xử thế nào đối với bọn tội ngập trời ấy?

Hoàng Khôn suy nghĩ giây lát :

- Tôi tính tạm trừng phạt cho chúng phải kinh sợ, sau trao cho Điêu Tấn Bình mời y xét xử những án phạm luân ấy ra sao. Nếu không được ông minh ta sẽ liệu sau.

Cam Tử Long khen phải :

- Chúng tôi hoàn toàn đồng ý với Hoàng đại ca. Được như vậy dân toàn huyện Ác Dương mới hiểu rõ vụ án lấy đó làm gương. Riêng phần Điêu Tấn Bình, phải xử một vụ án trí ngược lại cũng là một hình phạt gián tiếp cho y.

Đêm nay trong khi đại ca bận việc ở lệnh xá và bên Nga Mi am, chúng tôi cũng có chút việc phải tính toán cho xong.

Hoàng Khôn hỏi :

- Cam đại ca và Lã tiểu thư định đến nhà Mã Xuyến?

- Phải. Mượn tên cường hào ác bá ấy ít bạc chi dùng và cứu độ dân nghèo. Nó dư bạc vàng xài phí, hại lương dân, không lấy cũng uổng.

Nghỉ ngơi đến gần canh hai, ba người đai nịt dạ hành. Hoàng Khôn vận võ phục của Lâm Thắng vừa vặn như in.

Khôn về thẳng nhà, chàng phi thân lên nóc nhà, chuyền xuống sân trong tiến thẳng đến cửa nhà dưới, nhẹ tay bẻ khóa rồi lẻn vào trong nhà khép cửa lại như cũ. Trong góc nhà, một ngọn đèn dầu bấc hạ nhỏ tỏa ánh mờ mờ.

Nhìn qua căn phòng khách, Hoàng Khôn tiến thẳng đến tường đông với tay lấy thanh đoản đao của mình đeo ra sau lưng.

Buộc giải đao xong, chàng toan lên lầu bỗng từ phía trên có tiếng cười hú hí vọng xuống. Hoàng Khôn nhận ra là tiếng hai chị em Mộng Ái.

Cùng lúc ấy, chàng chợt thấy chiếc áo dài bông kiểu đàn ông treo trên mắc áo và chiếc Tây qua mãi úa ngay trên đầu áo. Hoàng Khôn hiểu ngay. Một là đến đây thông dâm cùng chị em Mộng Ái để áo mão lại, hai là hiện thời tên dâm phu đang ở trên lầu. Mã Xuyến đến đây từ sớm, cùng hai dâm nữa dùng bữa chiều, rượu chè no nên rồi mới lên lầu giở trò ân ái.

Không nhón nhén nữa, Hoàng Khôn đàng hoàng lên thang lầu và cảnh tượng dâm loạn ngổn ngang trên giường ba cây thịt lõa thể giữa đống chăn mềm khiến máu chàng sôi lên sùng sục.

Thấy Hoàng Khôn bỗng dưng lù lù về như ma hiện hình, Mộng Ái và Ngọc Lan tái sắc vội lùi lên đầu giường, ôm vội chiếc mềm nỉ che ngang ngực, cùng thất thanh la :

- Hoàng lang!…

Trong lúc ấy, gian phu Mã Xuyến trần như nhộng, nhảy phắt xuống sàn lầu với chiếc ghế đẩu gần đó liệng thẳng vào mặt Hoàng Khôn.

Không tự chủ được nữa, trước cảnh dâm bôn ti tiện. Hoàng Khôn cười gằn khiến chị em Mộng Ái phát rợn tóc gáy :

- Mã Xuyến, liệu ngươi đã học được mấy thế quyền? Luyện tập được bao hơi sức, hả con? Chết này!…

Dứt lời chàng đưa tay tả gạt bể chiếc ghế đẩu, các mảnh vụn rớt bắn cả lên giường nơi hai dâm nữ đang líu ríu run rẩy ôm chặt lấy nhau. Thấy Hoàng Khôn lợi hại quá chừng, dũng mãnh hơn hùm beo, Mã Xuyến hốt hoảng chưa kịp quay người chạy thì bị luôn Hoàng Khôn quạt cho một cái tát trúng mặt như chầy sắt, giáng mạnh đến nỗi y bật hẳn người lên văng vào tường gạch, chẳng may đầu chúi đi trước húc trúng góc tường bể nát óc, phòi ra lênh láng, toàn thân giãy đành đạch.

Thế là hết đời tên ác bá chuyên hại người lành. Trước cảnh kinh khủng ấy,

chị em Mộng Ái quên cả mình đang lõa thể, buông mềm che thân ra chắp hai tay lạy Hoàng Khôn như tế sao. Mộng Ái bẻo lẻo :

- Trăm lạy Hoàng lang, thiếp bị người ta cám dỗ, mong Hoàng lang nghĩ đến tình chăn gói tha cho lần này, thiếp nguyện cắn cỏ ngậm vành… chung thủy hầu hạ suốt đồi.

Nghe lời giả dối trí trá của dâm phụ, Hoàng Khôn cười gằn :

- Hứ! Chị em khốn kiếp nhà mi có nghĩ dến ta khi chúng nó khai trên huyện là ta liên lạc đồng lõa với thủy khấu không? Bọn mi tưởng hé lưỡi rắn ra nhả độc là đủ đưa ta vào vòng tử tội, để được ngang nhiên thông gian với Mã ác bá kia ư? Ta không thèm sát mạng cẩu trệ của chúng mi đâu. Nhưng ta cũng ghi cho hai thể xác ô nhục của chúng mi một kỷ niệm bất diệt, Dứt lời chàng rút phắt thanh đoản đao sáng loáng ra. Mộng Ái và Ngọc Lan sợ hãi thụt lụi lại, nhưng Hoàng Khôn đã vươn tay túm Mộng Ái vật ngửa đầu lên, đưa luôn hai nhát thiến rụng hai tai dâm phụ. Mộng Ái sợ quá hét lên ngất lịm. Ngọc Lan cuống cuồng vùng xuống giường toan chạy nhưng Hoàng Khôn túm Được tóc, dúi đầu dâm nữ xuống sàn lầu :

- Ta phục bạc gì chị em nhà mi? Hùa nhau thông gian, bây giờ nên theo nhau vào tử địa!

Hai lát đao loang loáng đưa rụng tai dâm nữ. Cũng như Mộng Ái, Ngọc Lan ngất lịm.

Hoàng Khôn xách hai chị em Mộng Ái để úp lên xác Mã Xuyến đoạn lấy dây lưng của chúng trói tròn lại.

Điềm tĩnh, chàng mở rương lấy mấy thứ y phục của chàng và tiền bạc, bọc lại đeo lưng lên vai rồi xuống lầu. Hoàng Khôn không đi lối trước, chuyền qua các nóc nhà ở phía sau chạy một mạch đến Nga Mi am. Treo bọc áo lên một cành cây cao gần cổng am, Hoàng Khôn vượt tường đứng lên nóc am nghe ngóng.

Trong phòng đèn sáng trưng, hai mụ tú bà đang ngồi trên trường kỷ kê giáp tường, nét mặt nhớn nhác như vừa bị xúc động bởi một sự gì.

Rồi hai mụ cãi nhau về vụ tiền bạc để trong rương không cánh mà bay

mất, uổng công trình dụ dỗ Mộng Ái và Ngọc Lan cho Mã Xuyến cũng như bày kế cho Mộng Ái hại Lâm Thắng cùng Hoàng Khôn.

Đứng ngoài, Hoàng Khôn nghe rõ mồn một câu chuyện giữa hai mụ Trương, Lý. Thì ra chúng đã hợp lại bày mưa tính kế hãm hại chàng.

Không cần nghe hơn nữa, Hoàng Khôn đi thẳng ra lối cửa phòng khẽ gõ lên tấm cửa gỗ.

Trong phòng, hai mụ Trương, Lý lắng tai nghe. Mụ Trương lên tiếng hỏi :

- Ai đó?

Lát sau không thấy tiếng trả lời, mụ Trương liền đứng lên vào góc phòng cầm dao găm bảo mụ Lý cầm đèn mở cửa phòng ra soi xem có sự gì không.

Thừa dịp hai người mở cửa soi đèn quanh nhà, Hoàng Khôn bám trên xà phía ngoài hiên nhảy xuống êm ru, lẻn vào phòng đứng úp sau tấm mùng.

Không thấy gì, Trương, Lý lẩm bẩm rủa độc mấy câu, lẹt xẹt trở về phòng cửa đóng then cài lại như cũ.

Mụ Trương dựng con dao quắm vào chỗ cũ trong khi Lý Tịnh Duyên để đèn lên án thư, lúc quay lại cả hai cùng giựt mình, mặt tái mét. Chúng đành đứng chết trân tại chỗ, toàn thân run lẩy bẩy.

Hoàng Khôn hai tay chống nạng lên sườn, mắt trợn trừng trừng, dữ dội tựa hung thần.

Lý Tịnh Duyên định thần, cố ra vẻ tự nhiên, thân mật.

Nhưng Hoàng Khôn mắng cho một hồi, rồi tiếp :

- Tên ác bá Mã Xuyến, chị em con Mộng Ái hại ta vì tham dâm. Còn hai đứa bây đội lốt thủ am, buôn thành bán thánh, hại ta vì tham bạc vàng châu báu. Bọn bây dám hại người hiền lương để thỏa mãn thú tánh cá nhân. Tất cả đều đáng tội chết mổ ruột phanh gan. Ta mới hạ bọn gian phu dâm phụ, và bây giờ tới đây không ngoài mục đích muốn xem lá gan của hai đứa bây lớn chừng nào?…

Nói đoạn Hoàng Khôn rút phắt đoản đao ra liếc đi liếc lại lưỡi đao sáng loáng trên bàn tay.

Trương Thiện Duyên và Lý Tịnh Duyên run như cầy sấy, sắc mặc trước

còn sạm lại, sau thành trắng bệch. Hoàng Khôn đã nhẹ nhạc tiến tới gần, đưa mấy nhát đao loang loáng cắt rụng tai chúng, máu chảy vọt ra nhuộm đỏ cả mặt lẫn vai hai mụ khẩu phật tâm xà. Thiện Duyên, Tịnh Duyên phần đau, phần sợ, ngất lịm không kịp la. Hoàng Khôn tìm dây, trói gò hai mụ lại làm một, xách ra ngoài cổng am, móc ngay vào đầu máy ngói cong cong.

Không trở vào am nữa, Hoàng Khôn nhảy lên cành cây hồi nãy để lấy bọc y phục, nhưng lạ thay, bọc ấy đã biến đi đâu mất Họ Hoàng ngẩn ngơ tưởng mình lên lầm cây, nên chăm chú nhận xét.

Giữa lúc ấy một viên đất nhỏ ở đâu vay đến chọi trúng vai chàng.

Khôn giật mình nhìn thẳng về phía mà chàng nghe là có người liệng đất tới. Bỗng có tiếng động nhẹ phía sau. Hoàng Khôn quay phắt lại thì vừa kịp bắt bọc y phục của chàng do một bóng đen đứng trên mặt tường Nga Mi am liệng tới. Chàng nhận ra bóng đen là Lã Mai Nương, bèn vừa đeo bọc áo lên vai vừa nói :

- Lã tiểu thư cợt mãi! Còn Cam đại ca núp tên cây nào đó, xuống đi!

Tử Long buông mình từ trên cây xuống đất, chàng hỏi :

- Xong việc chưa? Hai mụ bị treo kia sống hay chết?

Hoàng Khôn hỏi :

- Cho chúng sống mới nhục chớ! Chỉ lấy của mỗi đưa một cặp tai thôi.

Cam Tử Long chỉ chiếc bọc trên vai Mai Nương và bọc trên vai chàng mà rằng :

- Tên gian phu họ Mã không có nhà. Chúng tôi mượn gã ít bạc đây. Mượn luôn cả số bạc của Trương, Lý.

Hoàng Khôn phì cười :

- Thảo nào hai con mụ khả ố ấy than vãn mất bạc gần chảy máu mắt. Còn tên gian phu hết thở rồi.

- Ủa! Hoàng địa ca gặp nó ở đâu?

- Tôi trở về nhà định hành tội con Mộng Ái trước thì gặp luôn cả ba tên gian phu, dâm phụ…

Lã Mai Nương ngắt lời :

- Hoàng đại ca hạ luôn cả chị em Mộng Ái sao?

- Không. Chúng nó cũng rụng tai như hai mụ Trương, Lý. Bây giờ ta về chớ? Nhị vị còn đi đâu nữa không?

- Chúng tôi đã lên huyện, sau qua trang trại Mã Xuyến rồi trở về đây đón đại ca.

Hoàng Khôn ngạc nhiên :

- Nhị vị lên huyện làm gì?

Cam Tử Long đáp :

- Liệng thư cho Điêu Tấn bình biết để sáng hôm nay y phái nha dịch đến từng nhà đem bọn gian tà về huyện. Về mặt luân lý, mỹ tục, vụ án này lớn lắm, huyện quan phải minh xét đặng làm gương cho dân chúng. Nếu y xử án mập mờ thì để tên tham quan giá áo túi cơm ấy sống làm gì?

Hoàng Khôn khen phải, cùng Song hiệp trở về nhà Lâm Thắng.

Sáng hôm sau, Mai Nương, Tử Long vận thường phục đến Nha môn xem động tĩnh.

Dân chúng khu phố trước cửa huyện túm năm, tụm ba, chuyện trò bàn tán, ai cũng hài lòng về bản án rất công minh: Mộng Ái, Ngọc Lan và hai mụ tú bà bị lưu đày, Mã Xuyến chết là đáng tội.

Ngoài ra Điêu tri huyện còn tuyên bố Hoàng Khôn, Lâm Thắng vô tội, trả tự do cho họ Hoàng và bỏ việc truy nã họ Lâm. Từ đó, Tấn Bình trở thành một liêm quan chân thành công minh, được dân huyện Ác Dương rất mến chuộng. Âu cũng nhờ công cảnh tỉnh của Song hiệp mà con người trước kia hồ đồ bất công nay đã thành một vị lương quan.

Sau vụ án, Hoàng Khôn công khai ra phố. Chàng bán hết đồ đạc, thâu thập mấy thứ vật dụng cần thiết trả lại nhà cho sở hữu, rồi trở về nhà Lâm Thắng ở theo lời mời của Lâm mẫu.

Về phần Song hiệp, đáng lẽ đã đi Quảng Châu tìm yết kiến Chí Thiện thiền sư và sang Triệu Khánh phủ gặp Miêu Thúy Hoa, nhưng Hoàng Khôn ngăn lại chờ tin Lâm Thắng.

Song hiệp nghe lời Hoàng Khôn ở lại. Trong khi nhàn rỗi, Lã Mai Nương

giúp Lâm mẫu sửa soạn trong nhà hoặc ra phố mua các thứ cần dùng đón Tân Xuân, Ngoài ra, Song hiệp còn chia số vàng bạc lấy được ở nhà Mã Xuyến và Nga Mi am ra làm năm phần. Giúp Hoàng Khôn một phần để tái lập gia đình vì chàng thất ngẫu, tặng một phần bạc cho Lâm mẫu để đền công thiệt thòi về tinh thần cũng như vật chất xảy ra cho nhà họ Lâm vì vụ Mộng Ái, nhưng Hoàng Khôn và Lâm mẫu đều từ chối.

Cam, Lã giữ lấy một phần bạc lấy của Mã Xuyến chỉ dùng hành hiệp còn bao nhiêu gói lại, ghi tổng số và biên mấy chữ gài vào trong bọc. Ngay đêm hôm ấy, Song hiệp rủ Hoàng Khôn lẻn vòa nha huyện treo gói bạc lên xà nhà trước công đường.

Sáng hôm sau, Điêu Tấn Bình đăng đường thấy vậy bèn sai người lấy bọc đó xuống mở ra coi thấy toàn bạc đỉnh và mảnh giấy đề:

“Ôi! Yêu cầu Điêu đại nhân phát ngay tổn số bạc vô nghĩa này cho dân nghèo trước tết.

Dạ Du Thần ký”.

Điêu Tấn Bình dự đoán là các hiệp khách can thiệp vào vụ án Hoàng Khôn, đã lấy số bạc ấy tại nhà Mã Xuyến và Nga Mi am, bèn lập tức tổ chức cuộc chẩn tế ngay tại huyện nha.

Hành động này khiến dân Ác Dương ngạc nhiên không hiểu tại sao cuối năm nay, không những vị quan phụ mẫu ấy đã xử nổi một vụ án công minh hài lòng toàn dân trong huyện, mà còn làm một việc thật nhân đạo đối với dân nghèo trong dịp đầu xuân sắp tới.

Nói về Chí Thiện sư trưởng sau khi nghe Lâm Thắng trình bày tự sự và yêu cầu người cất công đi Ác Dương huyện khuyên can Hoàng Khôn, sư trưởng cau mày suy nghĩ và bảo Lâm Thắng rằng :

- Hoàng đồ đệ xưa nay ít nói, nhu mì, sao lại có thể nóng nẩy hồ đồ đến thế được! Không khéo y mắc mưu kế của bọn tà dâm và mắc vòng lao lung.

Nói đoạn, sư trưởng truyền tiểu đồ thỉnh Thái Trí hòa thượng bảo cho biết vụ Hoàng Khôn, rồi cung ba anh em Phương gia và Lâm Thắng trở về Tây Thiền tự sửa soạn đi Ác Dương cứu Hoàng Khôn.

Nóng báo thù nhà, Hồ Á Kiền trốn thầy xuống núi
Tưởng lầm chở bạc, Bệnh Nhị Lang chặn đánh quan tài

Ra khỏi Quảng Châu được mươi dặm, đường sá lầy lội khó đi. Chí Thiện bảo môn đồ thuê thuyền qua Kỳ Lãnh cương đến Long Xuyên hội vào cửa Tiểu Giang. Từ đó, năm thầy trò lên bộ đi Ác Dương huyện cách bến có mấy ngày đường.

Chí Thiện sư trưởng hỏi đồ đệ :

- Trong khi đi đường các con có để ý đến các thương thuyền tấp nập qua lại ven biển không?

Phương Thế Ngọc đáp :

- Bạch sư phụ, số thuyền thương, chài đi lại quá nhiều, nhưng không hiểu tại sao con có cẩm tưởng như thuyền nào cũng là thuyền giặc cả.

- Lý do gì đã khiến hiền đồ nghĩ như vậy?

- Diện mạo các thủy thủ phần nhiều dữ tướng quá.

Phương Hiếu Ngọc nói :

- Tam đệ xét người đi biển như vậy không được. Gió nắng biển khơi khiến da dẻ các thủy thủ người nào trắng thì đỏ ra, người nào vàng thì sạm lại và ai đã đen sẵn thì đen thêm, họ lại vạm vỡ khỏe mạnh, bởi vậy tam đệ tưởng họ dữ tợn chớ gì? Trái lại thuyền giặc và thuyền buôn có điểm khác nhau đặc

biệt. Khấu thuyền đóng y hệt chiến thuyền, các tay chèo đặt sau thành thuyền, hạng lớn có ít nhất ba lá buồm. Hạng trung bình phải hai buồm. So với khấu thuyền, thương thuyền to lớn kềnh càng, thành thuyền thấp hơn nhiều, chèo lái ở cả trên mặt thuyền và chỉ có một cánh buồm lớn. Sở dĩ ngu huynh nhận ra các điều ấy là do trước đây thường đi tải hàng từ Triệu Khánh lên Triều Dương bằng đường biển, nên được các thủy thủ lão luyện chỉ dẫn cho biết.

Chí Thiện nói :

- Hiếu Ngọc nhận xét rất đúng. Chuyến này đi ta nhận thấy một hải thuyền như vậy, trên thuyền có một người quen mặt nhưng không nhớ ra là ai và đã gặp ở đâu rồi.

Phương Thế Ngọc vội hỏi :

- Bạch sư phụ, phải chăng là chiếc thuyền ba cánh buồm, sơn đen tuyền, vượt gần sát thuyền ta trưa hôm kia? Người mà sư phụ chú ý tới đứng dựa tay lên thanh thuyền, râu quai nón, sắc diện đỏ gay, trừng trừng nhìn sang thuyền ta, phải không?

Chí Thiện vỗ vai Thế Ngọc khen :

- Đồ đệ nhận xét khá lắm, chính hắn đó.

Năm thầy trò mải chuyện vãn bất giác đã tới Ác Dương huyện trong buổi chiều tàn.

Yên trí có sư trưởng đi cùng, Lâm Thắng dẫn mọi người về thẳng khu Trạng Nguyên đình đến thẳng võ đường. Lâm mẫu từ sân sau lên nhà trên mừng rỡ la lớn :

- A! Lâm nhi đã về! Mẹ mỏi mắt trông chừng tưởng thế nào sang Giêng con mới về tới nhà. Những vị này là ai đây?

Lâm Thắng thưa rằng :

- Đây là Chí Thiện sư trưởng và ba vị đây là Phương gia tam tuấn Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc, Thế Ngọc.

Lâm mẫu bái kiến Chí Thiện, đáp lễ ba anh em Phương gia, đoạn chỉ Lã Mai Nương :

- Đây là nữ hiệp Lã Mai Nương đã dự phần cứu Hoàng Khôn tiên sinh.

Hiện thời họ Hoàng đang đàm luận cùng Bắc hiệp Cam Tử Long ở sân sau.

Dứt lời, Lâm mẫu vội kêu nữ tì bảo mời Cam Tử Long và Hoàng Khôn lên khách sảnh. Cam, Hoàng, hai người vội vã tới nơi, Hoàng Khôn mừng rỡ quỳ lạy Chí Thiện :

- Sư phụ giáng lâm, đệ tử không biết tiếp đốn, quả đáng tội muôn vàn.

Chí Thiện đỡ bảo đồ dậy :

- Đã không biết thì không có tội, hiền đồ khá an tâm.

Trong khi Hoàng Khôn bái kiến sư trưởng Thiếu Lâm tự, Lã Mai Nương đã nói qua tình hình Cam Tử Long nghe. Hai người cũng tiến tới bái kiến Chí Thiện, xưng danh tánh.

Sư trưởng hân hoan đỡ Song hiệp dậy mà rằng :

- Cho nhị vị hiền điệt bình thân. Chẳng hay Chiêu Dương thiền sư và Lã đại sư được mạnh không? Năm kia Chiêu Dương sư huynh có nói chuyện cho nghe về Cam lão anh hùng bị sát hại. Còn Lã đại sư, có lẽ người ít xuất ngoại lắm? Nhị vị hiền điệt xuống Nam ngoài việc du hiệp ra còn chuyện gì khác không?

Cam Tử Long đáp :

- Đệ tử được sư muội Lã Mai Nương đây đi giúp để tìm kẻ thù. Nghe nói tên gian đạo ấy hiện đang quẫn quất dưới Nam nên chúng đệ tử theo xuống đây tìm kiếm. Lúc đi qua Hàng Châu, đệ tử nghe mọi người còn bàn tán về vụ Vô Địch đài và Mai Hoa Thung nên tò mò hỏi địa chỉ Phương gia xuống thăm. Chẳng dè khi vừa tới huyện này thì gặp Hoàng đại ca đây lâm nạn.

Hoàng Khôn đỡ lời Song hiệp, thuật vụ hai người tiếp cứu, hạ sát Mã Xuyến, cắt tai chị em Mộng Ái và hai mụ Trương Lý cho sư trưởng nghe.

Sư trưởng chỉ ba anh em Phương gia mà rằng :

- Đây là ba anh em họ Phương. Người nhỏ tuổi đây là Thế Ngọc, cả ba theo bần tăng về Tung Sơn điều chỉnh lại công phu luyện tập. Chính bần tăng cũng thấy ngại về vụ Vô Địch đài và Mai Hoa Thung sẽ có nhiều hậu quả tranh giành thù hiềm, khích bác giữa các môn phái nay mai đây. Rồi đây đồng đạo tàn sát lẫn nhau. Đáng buồn cho tình trạng giao hảo giữa các võ

phái quá. Trong lúc này người Mãn Thanh còn đang chà đạp lên cổ Hán tộc, các chí sĩ cách mạng phần nhiều do các Võ phái đào tạo nên, chưa xua đuổi được quân Mãn ra khỏi bờ cõi thì các môn đồ võ phái đã lâm vào cảnh huynh đệ tương tàn, chán ngán biết chừng nào! Bần tăng khuyên các con nên hết sức thận trọng tránh mọi sự gây hấn do môn đồ các phái khác, may ra còn có cơ dập tắt các nguy hại hiềm thù. Người của Võ Đang và Tây Khương khiêu khích quá! Ta ngờ có điều uẩn khúc. Xưa nay lỡ các môn đồ lầm lỡ đụng độ các sư phó vẫn thường hòa giải trong tinh thần tương thân tương ái. Hiện thời, tình hình căng thẳng, không còn đường lối xử trí nữa.

Quay sang Hoàng Khôn, Thiền sư nói :

- Thầy đến đây là vì việc của hiền đồ, nay vụ án đó đã xong, thầy phải đi gấp về Tung Sơn, nơi Ngũ Mai sư bá đang chờ.Vả lại anh em Phương gia cần được điều chỉnh công phu ngay, trễ ngày nào thiệt ngày ấy rồi. Hiện nay con đơn thân nhất cảnh, nếu không muốn hoạt động ngoài đời nữa, cứ việc trở lại chùa giúp thầy đào tạo mầm non.

Hoàng Khôn vâng lời chấp tay bái tạ.

Sư trưởng bảo luôn Song hiệp :

- Bần tăng mừng cho Bắc phái đào tạo được nhị vị hiền điệt kiếm khách giang hồ. Đó là một sự hãnh diện cho võ giới và phái Thiếu Lâm, Nga Mi. Chừng nào qua Tuyền Châu, hai hiền điệt ghé thăm Thiếu Lâm tự?

Cam, Lã nhận lời, bái từ Chí Thiện cùng ba anh em Phương gia.

Riêng Thế Ngọc quyến luyến Song hiệp vô cùng.

Chí Thiện sư trưởng và ba anh em Phương gia mải miết ngày đi đêm nghỉ, đến mồng mười tháng Giêng đến Đăng Phong huyện thì trời vừa tới.

Bốn thầy trò ra lối Tây môn vào Môn Sinh Tửu Quán trọ một đêm, sớm hôm sau mới lên Thiếu Thất sơn vào chùa Thiếu Thất.

Môn Sinh quán này cũng có một tiểu tử liên hệ đến Tung Sơn Thiếu Lâm tự.

Nguyên tửu quán này vẫn cha truyền con nối, có từ đời tiền Minh cho đến nay. Chủ quán họ Hồng tên Gia Hoàn, từ bao nhiêu đời tổ tiên đến hiện tại

cùng là môn đồ Thiếu Lâm tự.

Đối với môn đồ thành tài từ chùa ra về thì, sau nhiều năm cơm chay kham khổ trên chùa, tâm lý con người ta là "đánh chén" một bữa thật say sưa cho đỡ thèm, mà cũng là bữa tiệc giã từ khu vực mà trước kia - hồi tưởng lại - họ bỡ ngỡ như mọi người thường, không biết lấy một ngọn quyền, một thế cước.

Trái lại, bây giờ con người ấy ra đi với tấm thân vạm vỡ, cường tráng của một dũng sĩ bản lãnh tuyệt luân, với danh từ "Môn đồ Thiếu Lâm tự" được chánh thức hạ sơn.

Còn đối với người đến xin học, họ đều biết nếu được thâu nhận thì những chuỗi ngày, tháng, năm dài dằng dặc sau đây, họ sẽ phải theo quy luật chay tịnh của nhà chùa.

Hồng Gia không những là môn đồ Thiếu Lâm mà còn là người xứ sở, hiểu tâm lý đó nên lập Môn Sinh quán treo chiêu bài ở khắp bốn cửa ngoại thành để cho những người mới biết đường tìm đến ăn, trọ trước khi vào chùa.

Nếu các môn đồ đồng khóa cùng hồi hương trong một buổi thì Môn Sinh quán là nơi để họ chuốc chén từ biệt sau nhiều năm chung sống, hẹn non xanh chẳng đổi, nước biếc còn dài, hứa ngày hậu hội.

Từ mấy thế kỷ nay, trải qua bao thế sự thăng trầm, quán môn sinh vẫn trơ trơ tuế nguyệt và quán chủ vẫn người họ Hồng truyền nghiệp. Ngoài mấy môn quyền, cước, họ Hồng đặc biệt thông thạo Kiếm pháp nổi danh khắp vùng Giang Nam. Thiên hạ không hiểu gọi là môn "Hồng gia Kiếm". Thiệt ra Kiếm pháp nổi danh của họ Hồng phát tích từ Thiếu Lâm tự và "Hồng Gia Kiếm" tức là Thiếu Lâm kiếm pháp.

Chí Thiện sư trưởng về đến chùa, các môn đồ tăng lục tục kéo nhau ra đón chào hân hoan.

Thời ấy, trưởng tràng là tăng nhân đạo hiệu Thái Minh hòa thượng. Sư trưởng hỏi ngay :

- Ngũ Mai sư bá còn đây không?

Thái Minh đáp :

- Bạch sư phụ, sư bá hiện còn ở trong nội điện.

- Người tới đây lâu chưa?

- Thưa, được trên một tháng rồi. Sư phụ về vừa kịp thời vì sư bá chờ lâu quá đang định lên đường.

Chí Thiện giới thiệu ba anh em Phương gia với Thái Minh hòa thượng. Đoạn sư trưởng vào thẳng hậu đoạn gặp Ngũ Mai.

Thái Minh bảo Thế Ngọc :

- Thế ra hiền đệ là vị tiểu anh hùng thắng Đài chủ Vô địch ở Hàng Châu?

Thái Minh quay lại bảo bọn môn đồ :

- Các sư đệ hãy tụ tập cả ở võ sảnh, bần tăng sẽ tới sau.

Nói đoạn Thái Minh dẫn anh em Phương gia về sau chùa nhận nơi ở, sau đó cùng sang bên võ sảnh.

Hồi ấy trên Thiếu Lâm tự, ngoại trừ các "nội đồ" thế phát, trong số các "ngoại đồ", những người dưới đây được chia làm ba hạng.

Hạng quá bực Trung đẳng đã theo học dư bảy năm:

Lý Cẩm Luân, người Tuyền Châu, Phúc Kiến.

Hồng Hy Quan, người Hán Khẩu, thuộc Hồ Bắc.

Tạ Á Phúc, người Trường Sa, Hồ Nam.

Ba môn đồ này đồng niên, được coi là khá nhất trong hồi bấy giờ.

Đổng Thiên Cân, người Nam Ninh, Quảng Tây.

Lương Bá Tòng, người Liễu Châu, Quảng Tây.

Liễu Bách Thăng, người Hải Châu, Giang Tô.

Thạch Thiên Long, người Kỳ Châu, huyện Giang Tây.

Cam Thượng Ân, người Anh Đức, huyện Quảng Đông.

Chu Thế Hùng, người Trần Giang.

Sáu môn đồ này học hơn năm năm, được liệt vào hàng trung đẳng.

Hạ Hầu Bá, người Khai Phong phủ.

Nhạc Bình, người Tô Châu.

Vương Tứ Nghi, người Tô Châu.

Gia Cát Quảng, người Dương Châu.

Hạn Kiềm Hái, người Hán Dương.

Lý Văn Quân, người Động Đình hồ.

Hồ Á Kiến, người Dương Thành, Quảng Đông.

Tám môn đồ này theo học dưới ba năm, liệt vào dạng dưới trung đẳng.

Nay thêm Phương Hiếu Ngọc, Phương Mỹ Ngọc và Phương Thế Ngọc. Tuy ba anh em Phương gia không theo học trên chùa từ lúc khởi đầu luyện tập, nhưng được Miêu Hiển luyện cho lâu ngày, bản lãnh cao siêu theo kịp Lý Cẩm Luân, Hồng Hy Quan và Tạ Á Phúc.

Riêng Phương Thế Ngọc nhỏ tuổi nhất, được Miêu Thúy Hoa tập luyện cho từ nhỏ, nên về cân lực có phần đặc biệt, hy vọng vượt những người trên khi tới tuổi trưởng thành.

Gặp Hồ Á Kiền, ba anh em Phương gia thấy Kiền vóc người mảnh khảnh, dáng điệu thư sanh, nhưng được cái khá lanh lẹ nhờ sự chăm chỉ luyện tập.

So với các bạn đồng hành, Hồ Á Kiền chịu khó nhất và được sư trưởng và Thái Minh chú ý. Đối với chàng, mối thù bọn Quân Cơ phòng sát phụ lúc nào cũng canh cánh bên lòng.

Sau ba năm theo học, Hồ Á Kiền đã mấy lần xin phép sư trưởng xuống núi hồi hương báo thù cho cha. Yêu cầu của Á Kiền trái với quy định Thiếu Lâm tự, không được chấp nhận.

Không biết làm thế nào, Á Kiền đành ở lại. Chàng âm thầm buồn bã. Nhưng cũng từ đó, chàng lầm lì ít nói, nhưng điên điên khùng khùng.

Mới đến, Thế Ngọc không biết, nên khi gặp Hồ Á Kiền là tiểu khách kể chuyện Hà thị và Hồ Á Đức cho Á Kiền nghe.

Như kẻ bị dội gáo nước lanh lên sống lưng giữa mùa đông rét mướt. Hồ Á Kiền tái sắc, mặt tím sạm lại. Y biết thành tích của Phương Thế Ngọc ở Hàng Châu và công phu luyện tập rất dài của tiểu anh hùng hơn mình nhiều nên kính trọng hỏi rằng :

- Sao đại ca biết hai người ấy là vợ, con tôi?

Thế Ngọc vô tình thuật lại chuyện can thiệp đánh bọn quân Cơ phòng giải cứu và sau đó tặng bạc cho Hà thị, Á Đức về quê.

Nghe xong chuyện, Hồ Á Đức mồ hôi phát ra như tắm, toàn thân run lẩy

bẩy, mặt biến sắc.

Thế Ngọc sợ hãi vội hỏi :

- Kìa! Hồ đại ca sao vậy?

Á Kiền trấn tĩnh ngay, mỉm cười :

- Không sao. Nghe đại thuật chuyện tôi cảm như chính tôi được dự trận giải cứu đánh bọn Cơ phòng tan nát, sướng tay nên run bật lên như vậy. Hả quá!… Nhưng tiện nội có nói lên Quảng Châu làm gì không?

Thế Ngọc đáp :

- Hình như tẩu nương lên Quảng Châu tìm người bà con hỏi tiền nong chi đó, nhưng anh em tôi đã tặng bạc để tẩu nương kiếp về thẳng Dương Thành, kẻo gặp bọn Cơ phòng lần nữa lôi thôi nguy hiểm.

Hồ Á Kiền vái Thế Ngọc mà rằng :

- Ơn cứu tử và giúp bạc ấy không khi nào Hồ mỗ này dám quên.

Thế Ngọc vội giữ lấy hai vai Á Kiền :

- Ấy chết, sao lại hành động thế? Giúp người ngoài còn được nữa là người nhà bọn đồng môn.

Từ hôm biết chuyện gia đình, Hồ Á Kiền như đống tro than đã gần tàn lại được nhóm lên cháy bùng bùng.

Chàng đếm từng giờ, tính từng ngày, mong mỏi tới thời kỳ hồi hương gây sự với bọn Cơ phòng, đánh cho chúng một trận thịt nát xương tan mới hả lòng căm tức.

Ngũ Mai lão ni đang tụng niệm trước bàn thờ Đạt Ma sư tổ, giọng niệm vang vang lẫn với tiếng chày kình âm u đều đều trong kinh phòng vắng vẻ tranh tối tranh sáng, đượm hương trầm.

Đọc đến câu cuối cùng, lão sư buông chày kình, lễ năm lễ, đoạn ngồi nguyên như cũ, cất tiếng hỏi :

- Sư trưởng mới về đó ư?

Chí Thiện chắp tay lẳng lặng đứng sau bệ thờ từ nãy, chờ Ngũ Mai sư bá tụng xong bộ Kinh Dược Sư, người nói :

- Dạ, tôi mới về, và vào hầu sư bá ngay.

Ngũ Mai từ từ đứng dậy, cùng Chí Thiện sư trưởng thi lễ. Ngũ Mai hỏi :

- Phương Thế Ngọc có theo về chùa không?

Chí Thiện khẽ gật đầu :

- Có, cả hai anh của y là Hiếu Ngọc và Mỹ Ngọc.

- Miêu Thúy Hoa có lên không?

- Không, anh em Thế Ngọc từ Triệu Khánh lên Tây Thiền tự cầm thư giới thiệu của thân mẫu chúng.

- Chắc Thế Ngọc đã thuật vụ Hàng Châu cho Sư trưởng nghe rồi?

- Có thế.

Ngũ Mai trầm ngâm giây lát :

- Trận Mai Hoa Thung rất đáng tiếc, nhưng tôi dám chắc nếu ở trong tình thế ấy, Sư trưởng cũng hành động như tôi?

- Thưa, việc đó quả khó tránh trước một đối phương cố chấp, ngạo mạn, không chịu hiểu như Lý Ba Sơn.

Nhìn Chí Thiện, Ngũ Mai nói :

- Cho đến nay, tôi vẫn không hiểu thái độ ấy của Ba Sơn. Tuy không năng gặp y nhưng hình như xưa nay họ Lý không đến nỗi cố chấp, gàn bướng, bất cần đồng đạo như vậy.

- Tôi ngại một điều là vì bất cứ lý do gì, các võ phái chúng ta xâu xé, tàn hại nhau thì chỉ thêm làm trò cười cho quan dân nhà Thanh, vì từ ngày Thuận Trị vào Quan nội lập quốc, xâm chiếm Trung Nguyên, Vua tôi nhà Thanh vẫn hiểu rằng các võ phái là nơi đào tạo nhân tài, chí sĩ cách mạng rồi tung họ ra khắp đất nước Trung Hoa. Những người đó là phần tử gây rối cho việc cai trị của người Mãn không ít.

- Sư trưởng muốn nói rằng triều đình Mãn Thanh để ý các võ phái vì cho đó là lò sản xuất cách mạng diệt Thanh hưng Hán? Nói ngược lai, Thanh triều cho rằng các võ phái chống đối họ?

Chí Thiện gật đầu :

- Là lò sản xuất thì đúng hơn là chống đối.

Ngũ Mai giơ hai tay ra như phân bua :

- Phải đâu như bây giờ các võ phái mới sản xuất nhân tài?

- "Đành là từ cả ngàn năm rồi, nhưng hiện tại sự đào tạo sản xuất nhân tài ấy có hại về mặt chánh trị riêng đối với triều Mãn Thanh.

Thời Khang Hi, các vụ Phiên trấn, Thiên Địa hội, thời Ung Chánh vụ Hưng Minh, các nhân vật hoạt động mạnh mẽ trong các trấn, hội gây nên phong trào Bài Thanh sôi nổi ấy, số đông là cựu môn đồ Thiếu Lâm tự.

Khanh Hi và Ung Chánh sở dĩ làm tan nổi các phiên, hội đối lập, phần lớn đều do công lao của ban "mật vụ" đã trà trộn đó gây sự chia rẽ, nghi kỵ lẫn nhau giữa các đảng viên, để rốt cuộc bị các lực lượng Mãn Thanh càn quét.

Do ban "mật vụ" triều Thanh đã biết chí sĩ Hán tộc có bản lãnh xuất thân từ đâu, tất nhiên phải để ý đến các võ phái. Cho đến nay, Vua quan Mãn Thanh không dám triệt hạ một số võ phái nổi danh là do còn e lòng căm phẫn báo thù của các hàng sư trưởng, cao đồ. Ngoài ra còn một số lý do nữa khiến bọn Mãn Thanh không dám trực tiếp đụng đến võ phái là vì trụ sở võ phái đều là thiền tự phật giáo. Chúng e gây căm phẫn trong giới tu hành.

Đã không dám hành động trực tiếp, Vua, quan nhà Thanh há dại gì mà không đặc phái ban mật vụ hoạt động gián tiếp hại ta? Thí dụ như gây mâu thuẫn giữa các võ phái để đồng đạo đi đến chỗ tương tàn.

Tôi nghi thái độ kỳ dị của Lý Ba Sơn và Lôi Lão Hổ. Nếu họ Lôi không lập võ đài khiêu khích như phỉ nhổ vào mặt dân Tô Châu, Hàng Châu, Quảng Đông thì đâu có xảy ra vụ xung đột lưu huyết đáng tiếc vừa qua? Lập lôi đài là chuyện thường có, nhưng tại sao Lôi Lão Hổ phải dựng biển có tánh cách khiêu khích phỉ báng mọi người?

Hành động ấy có lợi gì cho Lôi Lão Hổ? Vì lẽ gì quan sở tại im lặng trước thái độ kiêu căng côn đồ ấy? Tại sao Lý Ba Sơn khăng khăng cố chấp đòi báo thù cho rể y?

Vì tham bạc mà vợ chồng Lôi Lão Hổ đã mù quáng lập lôi đài chăng? Số

bạc đó tất phải cực lớn mới khiến chúng mất hết lý trí đem tài nghệ ra làm liều. Vậy số tiền đó xuất phát từ đâu? Ai cung đốn? Cũng như việc Lý Ba Sơn cố chấp đồi báo thù cho tế tử. Ai đã nhúng tay gây lớn đám lửa hận thù ấy?

Mỗi khi suy xét cân nhắc kỹ càng tôi đều nghĩ đến ban 'mật vụ' của Thanh triều".

Nghe Chí Thiện biện luận một hồi, Ngũ Mai nói :

- Tôi đồng ý với sư trưởng và rất tiếc đã không tránh nổi vụ Mai Hoa Thung.

Chí Thiện cười mà rằng :

- Sư bá tránh sao được? Nếu chẳng may tôi ở trong trường hợp ấy cũng đành giao tranh thôi. Chúng ta là người bị thụ động mà! Muốn cứu vãn tình thế, thiết tưởng không có gì hơn là triệu tập một cuộc hội họp cấp sư trưởng, bàn luận tìm hiểu nhau mới đem lại tình hòa hảo cho các võ phái được, sư bá nghĩ có nên chăng?

Ngũ Mai suy nghĩ giây lát, chép miệng :

- "Khó lắm! Khó về vấn đề thời gian. Thí dụ như Tung Sơn Thiếu Lâm đứng lên triệu tập. Từ đây vào Tây Khương gặp Bạch Mi, lên Cam Túc vào Không Động gặp Thạch Phủ Kính, lên Thanh Hải vào Côn Luân gặp Lư Dương Minh, vạn dặm trường hành, không kịp mất. Vào Tứ Xuyên lên Nga Mi sơn, lên Không Động gặp Mã Dương cương, đi Võ Đang sơn mời Chu Tâm, Chiêu Dương, Lã Tứ Nương, Phùng Đạo Đức còn tạm được, chớ các nơi kia xa xôi quá đỗi.

Sau khi Lý Ba Sơn tử nạn, nghe nói Lý Tiểu Hoàn đã quàn thây cha đem về Tây Khương trình Bạch Mi định đoạt, từ bất đến nay, có lẽ Tiểu Hoàn đến nơi, và Bạch Mi đã định đoạt đối phó hay báo thù ra sao rồi, tôi e triệu tập cuộc hội họp cao độ không kịp.

Ngoài ra còn Phùng Đạo Đức nữa! Cái chết của Lôi Lão Hổ làm y khó chịu không ít vì Lão Hổ là đồ đệ độc nhất của Phùng Đạo Kính bên Chí Huyện, con trai Lão Hổ là Lôi Đại Bàng đang theo học trên Võ Đang. Các sự

kiện ấy hợp lại đủ để Bát Tý Na Tra không nhận lời gặp chúng ta được.

Không những thế mà thôi, như sư trưởng dự đoán, nếu ban mật vụ của Càn Long nhúng tay vào thì tình thế này thuận lợi cho chúng đổ thêm dầu vào lửa. Phòng bị đã đành nhưng chúng ta cần phải chuẩn bị mới được!"

Hai vị thiền sư bàn luận về tình hình hồi lâu, lúc trở ra tiền điện thì tăng đồ vào báo cáo với Chí Thiện rằng có Mạnh Sơn tăng yết kiến.

Mạnh Sơn thấy hai thiền sư đạo mạo đi xuống, vội quỳ bái kiến :

- Mô phật, Mạnh Sơn tăng, đồ đệ Bạch Vân tự kính chào nhị vị sư trưởng.

Chí Thiện đỡ Mạnh Sơn dậy :

- Hiền đồ đứng lên, người nhà cả, bất tất dùng đại lễ. Hiền đồ từ đâu qua đây?

Mạnh Sơn tăng lấy trong ngực áo ra một phong thơ kính cẩn đưa trình Chí Thiện :

- Ngu đồ từ Sơn Đông xuống thẳng đây do lệnh của gia sư, đưa trình người bức thơ này.

Chí Thiện tiếp thư, nhìn qua phong bì rồi cùng Ngũ Mai bước vào thiền phòng ngồi xuống trường kỷ. Chí Thiện chỉ Ngũ Mai, bảo Mạnh Sơn tăng :

- Vị này là Ngũ Mai sư bá. Cho phép hiền đồ tự nhiên ngồi xuống bục nghỉ ngơi kẻo đi xa mệt nhọc.

Mạnh Sơn tăng khép nép ngồi xuống. Chí Thiện bóc thư đọc hồi lâu rồi đưa cho Ngũ Mai. Hai thiền sư nhìn nhau rồi khẽ gật đầu.

Trong thư, Chiêu Dương và Lã Tứ Nương nói đại khái về vụ Hàng Châu, nhưng nhấn mạnh về điểm lưu ý sư trưởng Thiếu Lâm tự nên thận trọng để tránh xích mích giữa các võ phái. Phần tái bút, Chiêu Dương có nói rằng đã sai đồ đệ Võ Sơn tăng đi Võ Đang sơn trình một bức thư khác cho Bát Tý Na Tra Phùng Đạo Đức.

Ngũ Mai nói với Chí Thiện :

- Đạo hữu Dương Chiêu và Lã Tứ Nương góp ý khi trong khi chưa xảy ra việc Lý Ba Sơn lập Mai Hoa Thung. Nay trễ rồi, bức thư gửi cho Phùng Đạo Đức không chắc đã hiệu nghiệm theo ý muốn. Nhưng dù sao bức thư ấy cũng

là một tiếng vội vang từ Sơn Đông xuống, cho Phùng Đạo Đức hay rằng sư trưởng Bắc phái để ý đến vụ Hàng Châu và lưu ý giới Võ Đang sơn về hậu quả không hay có thể xảy ra cho Vô Địch đài.

Nói đoạn, Chí Thiện hỏi Mạnh Sơn tăng :

- Võ Sơn hiện thời vào Hồ Nam, vậy chừng nào hai hiền đồ trở về Mã Dương cương? Có hẹn nhau ở đâu không, hay mạnh ai nấy đi?

Mạnh Sơn tăng đứng lên đáp :

- Bạch sư trưởng, đệ tử hẹn Võ Sơn về Thiếu Lâm rồi cùng đi Sơn Đông phụng lệnh.

Chí Thiện mừng rỡ :

- Hay lắm! Như vậy ta sẽ biết được thái độ Phùng Đạo Đức đối với vụ này ra sao. Từ nay hiền đồ yên tâm ở lại chùa chờ Võ Sơn.

Chí Thiện nhắc lại việc gặp Lã Mai Nương và Cam Tử Long tại huyện Ác Dương cho Mạnh Sơn nghe.

Mạnh Sơn hỏi :

- Bạch sư trưởng Cam, Lã hai người có nói là sẽ đi nơi nào khác chăng?

- Nếu không có gì cản trở hai nam, nữ kiếm khách sẽ xuống viếng Quảng Châu rồi qua Triệu Khánh phủ thăm Phương gia trang. Tiện đây hiền đồ sẽ gặp ba anh em họ Phương bên võ sảnh.

Đáng lẽ thì sau khi bội đàm cùng Chí Thiện, Ngũ Mai trở về Vân Nam ngay, nhưng muốn chờ Võ Sơn tăng để biết tin Võ Đang sơn nên Người nán lại Thiếu Lâm tự.

Trong thời gian ấy, hai vị thiền sư luân phiên điều chỉnh công phu cho ba anh em Phương gia, thành thử ba người ấy - nhất là Thế Ngọc, nghệ thuật tấn tới vô cùng.

Chí Thiện cũng đặc biệt chú ý đến ba ngoại đồ mà bản lĩnh được coi là cao hơn cả trong số các môn đồ cũ. Đó là Hồng Hy Quan, Lý Cẩm Luân và Tạ Á Phúc.

Thái Minh Tăng cũng nhận được mật lệnh cấp tốc luyện tập cho cấp trung đẳng để nhân dịp này khảo sát Mộc Nhân, Mộc Mã.

Lúc bất giờ các môn đồ thế phát, ngoại trừ Thái Minh hòa thượng là trưởng tràng, có Thế Chi Tăng, Mục Dương Tăng được liệt vào hàng cao đồ. Sau đến Kiền Không Tăng, Giác Bảo Tăng, Pháp Bình Tăng, Thiên Trụ Tăng, bốn người này đồng hạng Hồng Hy Quan, Lý Cẩm Luân, Tạ Á Phúc.

Được tin có kỳ sát hạch Mộc nhân, Mộc mã vượt cấp bực, các học trò đua nhau tập dượt, ai nấy đều hy vọng thành công.

Hơn một tháng sau, Võ Sơn tăng về tới Thiếu Lâm tự ra mắt Ngũ Mai, Chí Thiện.

Sư trưởng hỏi :

- Thái độ của Phùng đại sư thế nào?

Võ Sơn thưa :

- Đại sư lầm lì không hề phát biểu ý kiến. Đọc thư xong, đại sư bảo đệ tử ở lại Võ Đang sơn hai ngày để chờ phúc đáp. Nhưng sau thời gian ấy, người bảo đệ tử trở về, nhắn suông rằng "Về nói với lệnh sư rằng ta đã đọc kỹ bức thư". Ngoài ra, đại sư không nói hơn một câu nào khác.

- Hiền đồ quan sát thấy có gì lạ không?

- Thưa, bàn thờ Lôi Lão Hổ không biết được đưa về Võ Đang sơn từ bao giờ, nhưng thấy bày trong phòng Lôi Đại Bàng. Ngày ngày Đại Bàng vận tang phục nguyền lạy trước bàn thờ, phải chăng y thề nguyền phục hận? Hiện tại trên Võ Đang sơn tổng cộng có mười bốn môn đồ, trưởng tràng là Lôi Đại Bàng, bản lãnh quả rất đáng kể. Sau họ Lôi có Mã Mạnh Thái và Tào Thiên Báo.

- Hiền đồ có thể quy định cấp bực của những người ấy theo thể thức của Thiếu Lâm không?

- Thưa sư trưởng, không thể căn cứ vào đâu mà so sánh đúng được, bởi lẽ các môn đồ Võ Đang sơn tập luyện trong sân xây kín, cấm không cho người lạ ra vào. Thấy Phùng đại sư và mọi người quý mến, kính trọng Lôi Đại Bàng và căn cứ vào cách xưng, đệ tử đoán cấp bực và tánh cách quan trọng của từng người một.

Chí Thiện gật đầu.

Sáng hôm sau, trước giờ khảo thí Mộc nhân, Mộc mã, Chí Thiện sư trưởng đang ngồi ở Thiền phòng kiểm điểm các danh sách môn đồ nội ngoại đến thời kỳ phải qua Mộc nhân, Mộc mã, thì Hồ Á Kiền vào tới nơi quỳ lạy xin khảo thí sớm để được hạ san báo thù cha.

Nhưng vì Hồ Á Kiền mới học được ba năm, chưa đủ sức khảo thí mà luật lệ Thiếu Lâm không cho phép, nên Chí Thiện không chấp nhận khuyên y cố học hai năm nữa.

Biết không thế năn nỉ hơn được nữa, Hồ Á Kiền vái sư phụ, buồn bã trở ra.

Sáng hôm hai mươi tám tháng hai, các môn đồ Thiếu Lâm tự tề tựu đông đủ trong sân trước khu Mộc nhân, Mộc mã.

Linh vị Đạt Ma sư tổ được bầy trên áng trầm hương nghi ngút. Các môn đồ lớn nhỏ túm năm tụm ba chuyện trò.

Vào khoảng giữa giờ Thìn, ba tiếng chuông ngân nga từ đại hùng bảo điện vọng tới, báo hiệu sư trưởng Thiếu Lâm phái và Ngũ Mai sư bá sắp tới. Tức thì các môn đồ sắp hàng theo cấp bực đứng trước bàn thờ Đạt Ma sư tổ.

Trên cùng là trưởng tràng Thái Minh hòa thượng. Sau Thái Minh là Thế Chí và Mục Dương hòa thượng. Hai người này được liệt vào hạng cao đồ, dưới Thái Minh một trật.

Hàng thứ ba, tục lẫn lộn thuộc cấp trên trung đẳng. Kiền Không Tăng, Hồng Hy Quan, Lý Cẩm Luân, Tạ Á Phúc, Phương Hiếu Ngọc, Phương Mỹ Ngọc và Thế Ngọc.

Hàng thứ tư, ngoài sáu vị tăng đồ, có Đồng Thiên Cân, Lương Bá Tòng, Liễu Bách Thắng, Thạch Thiên Long, Cam Thượng Ân, Chu Thế Hùng. Hàng này thuộc cấp trung đẳng. Chính mười hai vị môn đồ này sáng nay thử đả Mộc nhân, Mộc mã.

Hàng thứ năm cũng tăng tục lẫn lộn, thuộc cấp trên sơ đẳng, ngoại trừ tám

tăng đồ, có Vương Tử Nghi, Hạ Hầu Bá, Nhạc Bình, Gia Cát Quảng, Hàn Kiếm Hải, Lý Văn Quân, La Hán Thành và Hồ Á Kiền. Họ Hồ liệt vào hạng nhất nhì trong cấp đẳng này.

Mọi người hàng ngũ chỉnh tề, im phăng phắc.

Hai vị thiền sư đi hàng chữ nhất, trịnh trọng tới nơi, đứng lên hàng trên Thái Minh hòa thượng. Chí Thiện sư trưởng tiến đến bàn thờ Đạt Ma sư tổ thắp ba nén nhang, đoạn lùi bước về chỗ cũ, cùng Ngũ Mai hành lễ tam bá. Các môn đồ cùng quỳ xuống sân lễ theo.

Lễ xong, hai thiền sư quay mặt đứng thẳng người đối diện với các môn đồ đang quỳ. Họ hành thêm một lễ bái sư rồi đồng đều đứng dậy.

Chí Thiện sư trưởng và Ngũ Mai từ tốn bước đến bên bàn thờ Sư tổ, ngồi xuống bành kỷ ở hai bên tả, hữu.

Các môn đồ theo thứ tự đứng cả ra phía sau, ngoại trừ Thái Minh, Thế Chí, Mục Dương, ba hòa thượng phụ trách việc mở hay hãm máy Mộc nhân, Mộc mã và cấp cứu các môn đồ dự thí đuối sức bị thương tích, ba vị này đứng sang bên hữu bàn thờ sư tổ, kế bên Sư trưởng Thiếu Lâm.

Mười hai môn sinh, tăng, tục dự thí đứng riêng ra thành hàng chứ nhất ở bên tả. Chí Thiện đứng dậy cất tiếng vang như chuông đồng :

- Hỡi các hiền đồ! Người nào cũng đã từng trông thấy cảnh khảo sát bằng Mộc nhân, Mộc mã, nhưng thầy cũng nhắc lại rằng :

- Thứ nhất, ai qua một trăm lẻ tám hàng Mộc nhân, Mộc mã một cách dễ dàng mới thiệt có công phu.

- Thứ nhì, lỡ đang chống đỡ mà kiệt sức thì phải nằm xuống để người ngoài hãm máy tiếp cứu.

- Thứ ba, ai bị trúng một đòn, phải luyện tập và sẽ khảo sát lại sau ba tháng, hai đòn sáu tháng, từ ba đòn trở đi luyện lại một năm.

- Riêng phần ba anh em Phương Gia, Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc, Thế Ngọc bản lãnh thuộc cấp trên, nhưng vì chưa thử Mộc nhân Mộc mã, vậy cũng nên khảo sát công khai một lần cho biết. Giờ đây, các hiền đồ nên chuẩn bị.

Nói đoạn, Sư trưởng ngồi xuống bành kỷ và ra hiệu khởi sự. Thái Minh,

Thế Chí, Mục Dương, ba hòa thượng tức thì vận động cơ quan đặt ở đầu dãy hành lang. Một trăm lẻ tám bộ Mộc nhân, Mộc mã bắt đầu chuyển động trước còn chậm chạp, về sau mỗi lúc một lẹ hơn, phát ra những tiếng động ầm ầm.

Thái Minh hòa thượng vẫy tay ra hiệu cho ba anh em Phương gia.

Thế Ngọc nói với Hiếu Ngọc và Mỹ Ngọc :

- Nhị vị hiền huynh cho phép tiểu đệ nhập trận trước.

Tức thì, tiểu anh hùng họ Phương tiến ra xá hai vị Thiền sư, đoạn né đòn của từng cơ quan một. Ra thoát đầu bên kia là thành công.

Thế Ngọc bình tĩnh gật đầu rồi nhảy vút vào trong hành lang nhập trận loạn đả. Chàng nhịp nhàng khi né, lúc đỡ, Bộ pháp và Quyền pháp như ăn khớp với Mộc nhân, Mộc mã. Mỗi khi cần đánh lại, Thế Ngọc lại vỗ bàn tay hay điểm mũi cước vào bộ phận của cơ quan trúng đòn của chàng, mọi người trông rất rành mạch. Lần lượt Thế Ngọc đảo qua hết một trăm lẻ tám Mộc nhân, Mộc mã rất dễ dàng và ra cửa Xuất. Chàng chạy tới vái trình hai vị Thiền sư rồi trở về chỗ đứng như cũ. Chí Thiện nhìn Ngũ Mai nở nụ cười đắc ý.

Đến lượt Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc. Hai anh em cùng nhập trận, Hiếu Ngọc khởi đấu trước, Mỹ Ngọc theo sau. Cả hai cùng đạt ý, chống, đỡ đánh hết và ra tới cửa Xuất. Tiếp theo, đến lượt sáu tăng đồ thuộc cấp bực phải chánh thức khảo thí hôm nay. Theo đúng lệ luật, họ phải nhập trận từng người một, người nọ thành công mới tới người kia. Trong sáu vị tăng đồ ấy có Lâm Không Tăng bị trúng một đòn nơi bả vai và một ở bên hông tả. Lâm Không bị loại, phải luyện thêm sáu tháng nữa mới được khảo sát lại.

Sau phần nội đồ thế phát, đến lượt các ngoại đồ. Đồng Thiên Cân nhập trước. Lần lượt đến Lương Bá Tòng, Liễu Bách Thắng. Ba người này thành công. Nhưng giữa lúc mọi người còn đang chăm chú nhìn Thạch Thiên Long sửa soạn nhập trận thì, một môn đồ nào đó lẻn vòng ra phía sau và nhảy vút vào khu Mộc nhân Mộc mã mà thử sức chống đánh thoăn thoắt.

Ai nấy đều sửng sốt nhận ra là Hồ Á Kiền. Chí Thiện sư trưởng đứng phắt lên cằn nhằn :

- Hồ Á Kiền không nghe lời thế nào cũng bị bể đầu bể sọ!…

Nhưng Á Kiền chống đánh nhịp nhàng, đúng phép qua được tám cơ quan rồi.

Thái Minh vội chạy xuống hỏi ý kiến Sư trưởng, Chí Thiện nói :

- Hãm cơ quan lại gọi Hồ Á Kiền trở ra. Thế nào y cũng bị trúng thương nặng.

Ngũ Mai ngăn :

- Y khởi trận khá lắm. Nên mặc y thử coi chừng nào bị đòn sẽ hãm cơ quan lại cũng vừa. Như vậy, hành động của Á Kiền sẽ là một bài học chung cho các môn đồ hạ cấp mà liều lĩnh.

Chí Thiện bảo Thái Minh theo lời Ngũ Mai sư bá.

Nói về Hồ Á Kiền giao đấu thoát khỏi hơn ba mươi bộ nhân, mã thì chân tay đã thấy rã rời, mồ hôi toát ra như tắm. Chàng đâm ra hoang mang, hoa mắt, hoảng hốt giữa rừng Mộc nhân, Mộc mã vô tình, cứ động ầm ầm, đòn đánh tới tấp, không biết đường lối nào mà tiến, mà gạt đỡ chống né nữa. Đang lúc kinh sợ, Á Kiền hổng bị một Mộc nhân đạp trúng đùi lăn vào chân một bộ Mộc mã, bị hai vó ngựa bổ xuống trúng vai và ngực, tiếp đến bị Mộc nhân ngồi trên ngựa hạ xuống một côn nhằm đầu…

Đau quá, Á Kiền cố sức lăn sang bên thì, may thay côn hạ trúng đùi bên hữu, Á Kiền ngất lịm.

Những sự kiện ấy xảy ra trong khoảnh khắc nên khi Thái Minh hòa thượng cùng Thế Chí, Mục Dương hãm kịp các cơ quan thì Á Kiền đã nhừ đòn rồi.

Ba hòa thượng này vội vào xem xét thấy Hồ Á Kiền trúng đòn đau bị ngất, Mục Dương liền bế chàng lên, đem về nội phòng săn sóc.

Cuộc khảo thí được tiếp tục.

Mộc nhân, Mộc mã lại bắt đầu chuyển động và chuyến này đến phiên Thạch Thiên Long. Họ Thạch bị trúng hai đòn như Lâm Không tăng, phải luyện lại sáu tháng. Sau y là Cầm Thượng Ân bị trúng một đòn. Người sau cùng dự thí là Chu Thế Hùng, cùng sức với Đồng Thiên Cân, ra thoát khảo

trường dễ dàng.

Cuộc khảo thí chấm dứt, Chí Thiện vào ngay nội phòng xem tình hình Á Kiền. Thấy Sư trưởng tới thăm, Á Kiền nhỏ lệ khóc, Chí Thiện thương hại :

- Thầy biết đồ đệ nóng ruột báo thù, nhưng phàm các môn học nào cũng vậy, văn cũng như võ, phải tuần tự nhi tiến, cấp bách vượt bực không khi nào thành công chắc chắn.

Sau cuộc đả Mộc nhân Mộc mã vài hôm, Ngũ Mai thiền sư trở về Vân Nam thu xếp công việc Long Sơn tự, hẹn cùng Chí Thiện sẽ trở lại xem tình hình Tây Khương và Võ Đang phản ứng thế nào về vụ Hàng Châu.

Một tháng sau, Hồ Á Kiền mới thật là lành mạnh, luyện tập điều hòa như trước. Nghĩ đến lối khảo thí Mộc nhân Mộc mã, chàng còn rùng mình rởn gáy.

Hai năm nữa. Hai năm đằng đẵng vô tận! Biết bao giờ mới nuốt hết thời gian đằng đẵng ấy, thê nhi ở Dương Thành không biết sanh tử thế nào!

Tâm can Hồ Á Kiền lúc nào cũng như bị hỏa thiêu nung nấu. Chàng buồn bã, ghê sợ Thiếu Lâm tự.

Từ hôm ấy, Hồ Á Kiền tự liệu không thể tiếp tục theo học trên Thiếu Lâm tự cho hết khóa, nên ngày ngày tính kế trốn về nhà.

Hiềm một nỗi suốt ngày đêm, sự canh phòng, do các tăng đồ lãnh trách nhiệm, rất cẩn mật khó bề đi thoát. Nguyên từ ngày người Mãn mở mang bờ cõi vào chiếm đóng Trung Nguyên, dựng nên triều Mãn Thanh, dân Hán uất ức theo học võ nghệ rất đông, các Sư trưởng Thiếu Lâm sợ người Mãn phái nội bọn cải trang vào Chùa giả theo học để quấy phá, nên từ cuối đời Thuận Trị, Sư trưởng bỏ tiền ra xây các vọng lầu canh phòng ở mấy nơi hiểm yếu dẫn vào Tung Sơn.

Theo luật lệ nhà Chùa, người nào được Sư trưởng chánh thức nhận cho theo học, trước khi khởi công luyện tập đều được Nội đồ cao cấp hướng dẫn cho quan sát khắp vùng Thiếu Thất sơn, để khả dĩ có một ý niệm về khu vực mà môn đồ đó sẽ trú ngụ trong nhiều năm trời.

Trong thời kỳ tòng học, không một Ngoại đồ nào được nhân lúc nhàn rỗi,

xin phép hay tự ý xuống núi hay rong chơi quanh sườn núi, ngoại trừ những buổi được Sư trưởng hay vị Trưởng tràng dẫn xuống Lộng Nguyệt hồ hay Lạc Nhạn đầm học thủy công, là các môn đồ được ra khỏi bức trường thành Thiếu Lâm tự.*

Trong dãy Tung Sơn có ngọn núi cao nhất hiểm trở vô cùng tên, là Thiếu Thất sơn, cao một ngàn bốn trăm trượng.

Thiệt ra, dân hai huyện Đăng Phong, Tân Mật ít khi được trông thấy đỉnh ngọn Thái Thất sơn.

Hầu hết suốt tháng, quanh năm, mây tụ dày đặc bao phủ lấy ngọn núi ấy, hết đợt nọ tới đợt kia không mấy khi tan hẳn.

Tuy vậy, cũng có một đôi khi - và chỉ trong khoảnh khắc - trời quang xanh ngắt, gió lộng Tây Phương thổi bạt những đợt mây thường trực ấy rời khỏi đỉnh ngọn Thái Dương qua hướng Đông, đỉnh núi lộ hẳn ra xanh biếc rõ rệt giữa khoảng không trong vắt.

Dân chúng hai huyện lân cận không khỏi líu ríu gọi nhau rủ xem, coi đó là một kỳ tượng hãn hữu.

Người ta nhận ra đỉnh Thái Thất sơn y hệt một cái sọ người khổng lồ, bởi vậy mới đặt tên là Hoa Cái Phong. Nhiều người mê tín vội vàng bày cả hương án ra thắp nhang quay về hướng Thái Thất sơn lễ bái, khấn khấn cầu cầu, rầm rì…

Nhiều bà thành kính cúi đầu khấn tràng giang đại hải, tới lúc ngưỡng lên chiêm ngưỡng kỳ tượng thì Hoa Cái Phong đã hoàn toàn bị mây phủ kín.

Dãy Tung Sơn kéo dài từ phía Bắc đến Thái Thất thì tắc quãng bởi một thung lũng nhỏ. Đầu thung lũng bên kia là ngọn Thiếu Thất sơn đứng trơ trọi một mình, nhưng tiếp giáp với dãy núi khác thuộc phần đất Hồ Nam chạy dài về hướng Tây nam.

Thiếu Thất sơn cao tám trăm trượng, đỉnh núi thiên nhiên bằng phẳng, tròn như mặt chiếc nia, diện tích rộng lớn y hệt có bàn tay vô tình nào đã gạt văng mất chóp núi vậy.

Dường như Thiếu Thất sơn tuy vẫn vòe nhưng tương đối dễ đi. Chung

quanh và trên mặt núi mọc toàn giống cây trái và thông cổ thụ gốc lớn hàng ôm.

Thiếu Thất sơn ở phía Tây bắc huyện Đăng Phong và chỉ cách huyện này có mấy dặm đường.

Chính Thiếu Lâm tự được xây dựng ở trên Thiếu Thất sơn, nhưng thiên hạ quen gọi là Tung Sơn nên hai tiếng Thiếu Thất ít được nhắc tới.

Thiếu Lâm tự thành lập từ đời Lương Võ Đế, sau trải bao thế sự thăng trầm, ngôi chùa nhỏ đó bị bỏ hoang.

Đến đời mạt Đường, Đạt Ma sư tổ gốc người Tây Tạng qua Trung Quốc truyền giáo và truyền luôn môn võ thuật canh tân thực hành do Người, căn cứ vào nền cổ thuật đã chế biến, tìm tạo ra.

Sau khi truyền dạy Ba Mươi Hai đường Hồng quyền cho Triệu Khuông Dẫn, Đạt Ma vân du khắp đất Trung Nguyên, lúc qua Đăng Phong huyện thấy cảnh Tung Sơn ưng ý bèn dùng công phu luyện tập lên thám hiểm cả hai ngọn Thái Thất và Thiếu Thất.

Trên Thiếu Thất, Đại sư tìm ra Thiếu Lâm tự trong cảnh hoang tàn, nên có ý muốn xây dựng lại ngôi tiểu viện ấy thành một đại tự vừa tu hành vừa truyền kỹ thuật Công Phu cho thiên hạ. Gần chân núi Thiếu Thất, có một thạch động ăn sâu vào lòng núi. Đạt Ma khám phá ra thạch động ấy và tu luyện tạm tại đó trong mười năm trời trước khi kiến thiết chùa Thiếu Lâm. Cũng trong thời gian ấy, người môn đồ đầu tiên của Đạt Ma là Triệu Khuông Dẫn thành lập Đế nghiệp.

Nguyên khi đã học đầy đủ bài Hồng quyền, Triệu Khuông Dẫn liền chu du thiên hạ giao kết anh hùng, nổi danh với tài sử dụng ba mươi hai thế quyền, cước đặc sắc ấy. Khí thế nhà Đường đã suy, Khuông Dẫn lập nên nghiệp đế khởi đầu kỷ nguyên nhà Tống tự xưng Thái Tổ.

Bài Hồng quyền do Tống Thái Tổ sử dụng được anh hùng thiên hạ chuyển danh là Thái Tổ Quyền. Đạt Ma tới thăm, Tống Thái Tổ nhớ ơn sư phụ bèn cung cấp đủ thứ để Đại sư xây dựng Thiếu Lâm tự theo bản đồ mới do Đại sư họa thành.

Dư tiền tài, Đạt Ma đích thân đốc thúc thợ thuyền đủ các ngành khởi công xây dựng Thiếu Lâm tự. Trong thời kỳ hơn mười năm trước, Đạt Ma lấy giống một thứ cây bên Tây Tạng gọi là Thiết Mộc về trồng ở Thiếu Thất sơn. Tới khi khởi công xây dựng chùa mới, thì giống Thiết Mộc đã cao lớn um tùm mọc thành rừng khắp chung quanh Thiếu Thất.

Thiết Mộc rắn như sắt, bền bỉ không sợ mối, mọt. Những phần nào bằng gỗ trong công cuộc xây dựng, Đạt Ma đều dùng toàn thứ gỗ quý ấy cả.

Ròng rã mười năm trời, Đại sư hoàn thành chùa Thiếu Lâm theo ý muốn của Người. Các thứ cây vô dụng mọc ở Thái Thất sơn đều bị phá bỏ, thay thế bằng Thiết Mộc và đại thông. Đường lên núi được sang sửa, những khúc khó khăn đều được xây thành bực dành cho khách bộ hành.

Trong chùa, các Phật tượng hoàn toàn bằng gỗ trầm hương. Đại sư đúc năm chiếc chuông đủ cỡ lớn, nhỏ. Chiếc lớn nhất cao một trượng rưỡi, nặng dư ba ngàn cân vừa đồng vừa vàng, treo trên Tam quan. Sức nặng ấy được trục treo lên một cây xà ngang bằng cả một cây Thiết Mộc lớn hai ôm trên lầu nhì Tam quan.

Mỗi khi đánh chuông, hai vị tăng lực lưỡng dùng chầy Thiết Mộc treo bằng thừng lên xà nhà, đưa đầu chày bọc da vào mắt chuông, tiếng đồng ngân vang, dân hai huyện Đăng Phong, Tân Mật đều nghe rõ.

Từ thời Đạt Ma sư tổ, sáng chiều hai buổi, tiếng chuông chiêu mộ ngân vang khắp bốn phương trời…

Năm khởi công xây dựng lại Thiếu Lâm tự, Sư tổ đúng một trăm lẻ hai tuổi mà sức lực còn rất mạnh mẽ, da dẻ hồng hào tính quắc thước như người mới độ lục tuần.

Đúng ba mươi tám năm sau và cũng là cuối đời Tống Thái Tông Triệu Khuông Nghĩa, Đạt Ma viên tịch, hưởng thọ một trăm bốn mươi tuổi, trong lúc Người tham thiền trong Thạch động.

Mọi người trên chùa không thấy Sư tổ trở về liền xuống thạch động tìm. Lúc đến nơi, họ thấy Sư tổ ngồi nguyên như bức tượng thì tưởng Người còn đang định thần, nên quỳ mọp cả xuống sau lưng. Hồi lâu, vị trưởng tràng là

Nhất Lâm hòa thượng ngửng đầu nhận xét, thấy Sư tổ không thở nữa, vội vàng đứng dậy cầm cổ tay chẩn mạch mới biết là Người đã viên tịch, toàn thân lạnh cứng.

Lúc đó trời đã tối, trong Thạch động còn tối hơn, một vị tăng đốt đuốc lửa cắm vào vách đá. Ánh lửa chập chờn soi sáng, phản chiếu trên những chiếc đầu nhẵn bóng láng như gương và nét mặt lầm lì của chư tăng đang rì rầm tụng niệm cầu cho hồn Đạt Ma sư tổ sớm ngựa Phật đài.

Nhất Lâm hòa thượng gỡ chuỗi tràng hạt trong tay Sư tổ, đồng thời bật ra một phong thư nhỏ. Hòa thượng vội nhìn qua thấy đề vỏn vẹn có mấy chữ Hỏa táng bần tăng xong hãy đọc, liền đưa bức thư đó cho Tri Khách tăng giữ.

Hỏa táng xong, toàn thể môn đồ đồng ý bỏ mớ tro vụn vào quách đá chôn trong cùng thạch động và khắc linh vị Sư tổ ngay trên vách đá nơi Người, lúc sinh thời, vẫn nhập định tham thiền.

Nhất Lâm hòa thượng được toàn thể môn đồ Thiếu Lâm theo di chúc của Sư tổ tôn lên làm Sư trưởng, vị Sư trưởng đầu tiên của ngôi đại thiền viện hữu danh ấy. Nhất Lâm sư trưởng đặt tên hang đá là Trấn Võ Động.

Giữa khoảng hai trái núi Thái Thất và Thiếu Thất, trong thung lũng nhỏ, có một thủy hồ tròn như mặt trăng, nước trong vắt tựa pha lê, sâu tới bốn trượng.

Những đêm trăng, đứng phía sau ngọn Thiếu Thất nhìn xuống thung lũng, người ta thấy mặt hồ sáng loáng và có cảm tưởng như thể gương Nga mê luyến cảnh núi rừng mà rót xuống giữa thung lũng nhỏ bé ấy từ hồi nào… Bởi vậy Nhất Lâm sư trưởng mới đặt tên Lộng Nguyệt hồ. Lộng Nguyệt hồ ở ngay sau núi Thiếu Thất, nước lại trong xanh, mặt hồ tròn vành rộng rãi, Nhất Lâm sư trưởng cứ một tháng ba lần, đem các môn đồ đi đường tắt sau núi, xuống đó dạy luyện thủy công.

Ngay bên tả lối vào Thiếu Thất sơn, cách độ nửa dặm, có một cái đầm cực lớn nhiều mẫu, quanh bờ lau sậy um tùm.

Những buổi xuân thì gió êm sóng lặng, mặt hồ trong như khối pha lê, bầy nhạn tha hương bay soi mình thấy bóng, ngờ là đồng bạn, liền nhào xuống

mặt hồ khiến nước vọt trắng xóa tựa thủy ngân, vô cùng ngoạn mục. Nhân vậy người ta đặt tên là Lạc Nhạn đầm.

Đến đời Minh Thành Tổ, Sư trưởng Thiếu Lâm, pháp hiệu Chiêu Đức mở mang toàn khu Lạc Nhạn đầm, phát nhẫn các khóm lau sậy trên bờ đầm thuộc phía Thiếu Thất sơn, trồng nhiều chặng tòng dương lả lướt mịn màng soi bóng bên bờ rất nên thơ Sư trưởng còn cho dựng Lục Lăng đình, xây bờ neo du thuyền, tao nhân mặc khách đến nhàn du quanh đầm Lạc Nhạn.

Cảnh sắc Tung Sơn và vị trí Thiếu Lâm tự là thế, quy luật thép vẫn được y nguyên truyền thống, nhưng về hình thức, các vị Sư trưởng kế tiếp nhau canh tân hóa tùy theo thời đại, và cho đến đời tiền Thanh thì xây thêm các vọng lâu canh phòng, trấn khắp nẻo hiểm yếu vào chùa.

Hồ Á Kiền suy tính, tưởng tượng, phác họa trong trí não lối trốn ra khỏi chùa Thiếu Lâm. Chàng tính đi nẻo Đăng Phong huyện không xong, ngày cũng như đêm khó lòng thoát khỏi các vọng canh. Riêng phía sau núi, nhờ địa thế hiểm yếu của ngọn Thái Thất sơn chặn lối vào Thiếu Thất, nên chỉ có một vọng canh xây ngay ở lối tắt dưới chân núi. Tránh được vọng lâu đó, đi ra Lộng Nguyệt hồ, sang phía Thái Thất sơn men theo rừng rậm đầy ác thú, lẩn ra huyện Tân Mật mới thoát.

Tính toán thiệt kỹ, nhất định thi hành chương trình trốn về quê hương, Hồ Á Kiền cố ăn uống, nghỉ ngơi, luyện tập cho thân thể hoàn toàn bình phục, bí mật tích trữ lương khô và chờ đến đêm cuối tháng trời tối mịt mù, lẻn ra phía sau chùa Thiếu Lâm chui qua cống đục lưới sắt mà đi.

Hồ Á Kiền đã tính đúng. Chàng lẩn lút qua các bụi cây, lẻn ra Lộng Nguyệt hồ, băng ven rừng rậm ra tới Tân Mật huyện, lạc lõng mất hơn hai ngày đêm.

Sáng hôm sau, các bạn đồng môn dậy sớm hợp thành đoàn để ra võ sảnh thao luyện, không thấy Á Kiền.

Sau đó, tới sân luyện võ, Thái Minh hòa thượng điểm danh, thấy vắng Á Kiền liền phái Hạ Hầu Bá về phòng ngủ lục soát, mới biết là y đã đem cả trang phục và lấy cây Mai Hoa thương của nhà chùa trao cho y trốn mất.

Thái Minh lập tức lên thiền phòng tường trình cùng Chí Thiện, một mặt nhờ hai hòa thượng Thế Chí, Mục Dương tìm kiếm lối Hồ Á Kiền đã trốn khỏi nhà chùa.

Nghe tin ấy, Sư trưởng cau mày, dậm chân mà rằng :

- Ta biết là Á Kiền muốn về quê, nhưng không ngờ y dám trốn khỏi Thiếu Lâm sau khi Mộc nhân, Mộc mã đánh quỵ. Hừ! Không khéo Á Kiền lại gây tai họa với tài sức dở dang của y đây!…

Sư trưởng bảo Thái Minh :

- Á Kiền chưa đủ tài phi thiềm tẩu bách vượt được tường cao nhà chùa, tất y chui qua các cống nước, hiền đồ thử hướng sự tìm kiếm theo các ngả đó sẽ biết ngay.

Thái Minh chưa kịp đáp lời thì hai hòa thượng Thế Chí và Mục Dương đã trở về báo rằng Hồ Á Kiền phá lưới sắt chui qua cống nước sau Chùa ra ngoài.

Chí Thiện đi đi lại lại, đoạn nói :

- Á Kiền ranh mãnh tính rằng lối sau Chùa chỉ có một vọng lâu nên y tránh nơi đó ra lối Lộng Nguyệt hồ, qua Thát Thất liều mạng băng rừng qua Tân Mật huyện. Chắc chắn như vậy rồi!

Thái Minh nói với Sư trưởng :

- Sư phụ hạ lệnh cho người đuổi theo Hồ Á Kiền còn kịp, bắt y lại sau sẽ hay.

Chí Thiện lắc đầu :

- Vô ích! Giờ này y tới khu rừng rậm bên Thái Thất sơn rồi.

- Hồ Á Kiền tất phải về Quảng Châu gây sự với bọn Cơ phòng vậy sư phụ nên phái ngay người về Quảng Đông báo với Tam Đức và Thái Trí biết để liệu đường ngăn cản.

Sư trưởng gật đầu :

- Báo cho Tam Đức, Thái Trí là biện pháp hay, nhưng ngăn Á Kiền báo phụ thù - một mối thù có thật - sao được? Y tìm thầy học võ để báo thù nay trốn khỏi nhà chùa cũng vì nóng báo thù.

Nghĩ việc Á Kiền không biết suy tính bỏ trốn thì giận thực nhưng chẳng qua y cũng chỉ là con người bằng xương bằng thịt, biết buồn khổ, đau thương, sự trốn tránh bỏ chùa ra đi của Á Kiền chỉ là một hành động vô lương trí, nóng nẩy phải không?

- Dạ, sư phụ dạy chí phải.

- Hiền đồ hãy vì ta biên thư cho Tam Đức, Thái Trí hay và liệu phái người lập tức đi Quảng Châu. Tập luyện xong, lát nữa viết thư cũng được. Ngoài ra, ta muốn xây một vọng canh ở Lộng Nguyệt hồ, hiền đồ liệu trù tính việc đó.

Thái Minh vâng lời trở ra võ sảnh đường. Sư trưởng cũng lững thững ra sau chùa quan sát chỗ Hồ Á Kiền chui ra khỏi cống bịt lưới sắt.

Nói về Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn cùng bọn tiểu đồ áp tải quan tài Lý Ba Sơn về Tây Khương trình Bạch Mi đạo nhân, qua thiên sơn vạn thủy thiệt cực nhọc khó khăn.

Vượt Tây Xuyên, qua Trùng Khánh được ba ngày đường, vào địa phận Ma Bình huyện, đoàn người đi tới một khu hoang vắng.

Tiểu Hoàn bị Bệnh Nhị Lang Triệu Tần, tướng cướp ở Tú Hoa sơn đón đánh vì y ngờ quan tài đựng vàng bạc châu báu. Nhưng không cự nổi Lý Tiểu Hoàn, Bệnh Nhị Lang đành chạy trốn vào rừng. Chợt có Cửu Đầu Đà, đồng bọn của Bệnh Nhị Lang, học trò của Lý Ba Sơn nhận ra là người nhà, mời Tiểu Hoàn lên Tú Hoa sơn nghỉ, hôm sau Lý Tiểu Hoàn mới tiếp tục lên đường.

Nói về Bạch Mi đạo nhân, đang luyện võ cho các đồ đệ là Ngô Kiếm Thọ, Ngụy Tiết Khánh, Tống Kế Tổ và Lương Trí Vinh, do đệ tam môn đồ phái Tây Khương và Bạch Võng chỉ bảo, tại ngôi La Hán tự trên Triều Vân sơn, bỗng nghe nóng ruột lạ lùng, ngồi đứng không yên. Chợt có Lý Tiểu Hoàn vào òa lên khóc, quỳ lạy Sư tổ.

Thấy nàng vận đại tang phục, Bạch Mi giựt mình bảo nàng đứng dậy, hỏi

han tự sự. Nghe xong câu chuyện, Bạch Mi lặng người ngồi như thạch tượng.

Trong khi kể chuyện cho Sư tổ nghe, Tiểu Hoàn đã cố ý bỏ quên vụ Lôi Lão Hổ nhận tiền của Thiết Diện Hổ lập Vô Địch đài thách thức, nhạo báng anh hùng thiên hạ.

Vả lại, dù nàng có nới tới chuyện đó chăng nữa, Đạo nhân cũng bất chấp. Nguyên tắc của Bạch Mi là hạ sát Lý Ba Sơn - lão môn đồ phái Tây Khương và là đồ đệ đầu tiên của mình - tức là khinh miệt toàn phái. Không thể tha thứ Ngũ Mai được, và đồng phái Thiếu Lâm cũng vậy.

Một nguyên nhân nữa thúc đẩy Bạch Mi tức giận đến cực độ. Nguyên xưa nay, Thiếu Lâm phái vẫn nổi danh hơn Tây Khương, Ngũ Mai đả tử Lý Ba Sơn trên Mai Hoa Thung, chắc không ngoài mục đích phô trương một cách cụ thể cho toàn dân Hàng Châu thấy rõ rệt phái nào hơn phái nào.

Bạch Mi biết dũng lực, bản lãnh của từng đồ đệ một.

Ngoài đệ nhất môn đồ Lý Ba Sơn, trong số tân môn đồ có Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Phương Thất, Bạch Dũng, Tống Kế Tổ, Lương Trí Vinh, Tiêu Khiết, Văn Thành Quý, Ngô Kiếm Thọ, Ngụy Tiết Khánh là các ngoại đồ.

Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Thiên Lũy còn cao hơn Lý Ba Sơn về bản lãnh cũng như dũng lực, nhưng quen gọi họ Lý là sư huynh. Đứng cấp thứ nhì có Phương Thất và nội đồ pháp hiệu Giác Bình. Sau tới Bạch Dũng, Tống Kế Tổ, Lương Trí Vinh và các môn đồ cả tăng lẫn tục khác.

Nói về Lý Tiểu Hoàn khóc lóc thảm thiết yêu cầu Sư tổ Tây Khương định đoạt và phái người báo thù cho cha và chồng nàng, Bạch Mi vùng dậy, lầm lì, khoanh hai tay ra sau lưng đi vòng quanh gốc cổ tòng. Hồi lâu, Bạch Mi nói :

- Việc cần làm trước nhất là mai táng cho thân phụ nữ điệt, rồi chờ ta quyết định.

Bạch Mi bàn với Thiên Lũy cần phải phái mấy người ngoại đồ cao cấp xuống Vân Nam gặp Mai Nương hỏi chuyện trước khi sang Quảng Đông tìm Phương Thế Ngọc.

Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Phương Thất và Bạch Dũng được tuyển lựa đi Vân Nam, Quảng Đông nhưng ba người đều đi Trùng Khánh chưa về nên

Bạch Mi đành bảo Lý Tiểu Hoàn nán lại La Hán tự đợi họ cùng đi.

Phần Lý Tiểu Hoàn thấy Bạch Mi ưng thuận trông nom tới vụ báo thù rồi, nàng an tâm xin phép Sư tổ trở về Võ Đang sơn để gặp con trai là Lôi Đại Bàng rồi sẽ xuống Quảng Châu chờ Cao, Mã, Phương ở Thanh Thiên quán, Nam môn Quảng Châu, trước khi đi tìm mẹ con Phương Thế Ngọc.

Bạch Mi ưng thuận.

Lý Tiểu Hoàn đi được hơn nửa tháng, bọn Cao Tấn Trung mới trở về La Hán tự.

Xưa nay, các môn đồ Tây Khương vẫn hoa chân múa tay muốn cùng môn đồ Thiếu Lâm tự so tài cao thấp để định đoạt ngôi thứ trong võ giới. Bây giờ bỗng dưng được lãnh nhiệm vụ tìm các nhân vật phái Thiếu Lâm, họ lấy làm sung sướng hả hê.

Đêm khuya trộm ấn, dạ khách hành muốn hại thượng quan
Ước đèn khiêu khích, Hồ Á Kiền thách bọn Cơ phòng

Nói về Song hiệp Bắc phái Lã Mai Nương và Cam Tử Long ăn tết Nguyên Đán ở nhà Lâm Thắng, đến qua Rằm tháng Giêng mới từ tạ mọi ra đi, định ý xuống thăm thú Quảng Châu rồi sang Triệu Khánh Phủ tìm Miêu Thúy Hoa.

Một hôm tới Nam Hải huyện thì vừa xế chiều. Hai người đi qua An Quyền lộ thấy Vĩnh Thăng lầu vừa ý, liền vào lấy phòng trọ trên lầu.

Đêm đã khuya mà Tử Long cứ trằn trọc mãi. Mối thù chưa trả. Tăng tặc biết đâu mà tìm. Nếu không có Mai Nương theo giúp, sớm khuya bầu bạn thì…

Mai Nương!…

Nàng quả là một giai nhân tuyệt sắc, cân quắc anh thư hiếm có trên đời! Lúc tay vung trường kiếm xông xáo giữa nơi muôn nguy vạn hiểm, nàng hùng dũng chẳng khác chi vị nữ thần tướng khiến quân địch phải kinh sợ, hãi hùng. Khi bình thường, nàng kiều diễm khả ái, dịu dàng y hệt một thiên kim tiểu thư cổng kín tường cao chuyên việc đường kim mũi chỉ.

Mấy năm nay rồi, nàng lãng phí tuổi xuân theo giúp chàng tìm kẻ phụ thù trong muôn vạn dặm, khắp nẻo giang hồ. Liệu rồi đây nàng có theo chàng mãi được không? Hay là Lã đại sư một ngày kia, sẽ gọi nàng về vì một lý do

gì khác? Nếu vậy, đời chàng sẽ buồn tẻ biết nhường nào!

Nói với mẫu thân chàng hỏi Mai Nương cho chàng ư? Chắc Cam mẫu sẽ rất vui lòng. Nhưng còn Lã đại sư, người thân duy nhất của Mai Nương định đoạt và lúc này chàng không thể dự đoán được Đại sư sẽ định đoạt cuộc đời Mai Nương thân ái ra sao.

Một lý do nữa bắt buộc chàng lúc này đành âm thầm với một mối tình nồng nàn kín đáo ấy. Đó là mối đại thù kia chưa trả được, lẽ nào đã tính tới chuyện lập gia đình sao?

Tên Tăng Tòng Hổ kia còn sống ở trên đời, nhởn nhơ đi lại đó đây, vong hồn phụ thân chàng còn chưa siêu sinh và chính chàng cũng chưa có quyền được hưởng cảnh an nhàn êm ấm gia đình tại Cam gia trại bên người vợ dịu hiền… như Mai Nương.

Mai Nương nàng hỡi! Ta thương yêu nàng biết nhường nào! Ngày qua tháng lại bất giác đã mấy năm trường đằng đẵng, ta hằng âm thầm ấp ủ bóng hình ai…

Chẳng hay Mai Nương có thấu tình? Hay nàng chỉ là vị anh thư cân quắc, biết hoa ba thước kiếm lấy đầu kẻ tà gian trong chớp mắt, nhưng sắt đá vô tình thờ ơ lạnh nhạt trước con tim đang rộn rã vì ai?

Thấy nóng nực quá, Tử Long nhẹ nhàng trỗi dậy, rón rén mở cửa lên sân thượng.

Chàng đứng giữa sân thượng lặng lẽ ưỡn bộ ngực nở nang hô hấp theo phương pháp Tẩy Tủy Cân Tùng!… Tùng!… Tùng!… Xa xa trống huyện vừa điểm canh ba. Hô hấp đã đủ, Cam Tử Long đang định ra thẳng lan can, bỗng thính giác rất tinh của chàng thâu được tiếng động nhẹ phía sau lưng, chàng quay phắt lại thì nhận ra Lã Mai Nương. Chàng sung sướng hỏi :

- Tưởng sư muội ngủ say?

Nàng thản nhiên đáp :

- Tiểu muội vừa tỉnh giấc vì tiếng trống canh ba. Xây mình lại không thấy sư huynh đâu, cửa lại mở hé, tưởng là đã xảy ra chuyện chi nên lên đây tìm.

Trước cặp phượng nhãn long lanh, Tử Long sợ Mai Nương nhìn thấu tâm

trí của mình nên nói tránh :

- Nằm giường đệm ngu huynh nóng nực quá chợt tỉnh giấc, nên lên đây thở không khí mát lạnh cho dễ chịu đôi chút…

Chàng bỗng im lặng, cầm tay Mai Nương kéo nàng ngồi thụp xuống nền gạch, tay kia đưa lên miệng ra hiệu nàng im lặng.

- Có người vừa nhô lên nóc căn nhà gần đây, căn nhà ở giữa khu vườn nhỏ kia kìa.

Nàng nói :

- Trên lưng bóng đen phảng phất có đeo võ khí?

Tử Long gật đầu và chạy vội xuống thang lầu lấy kiếm.

Trong khi ấy, Mai Nương chít lại ống quần, thắt đai lưng và cột chặt dây lụa quấn tóc thiệt gọn gàng.

Không còn cách gì hơn, Mai Nương vội ngồi thụp hẳn xuống núp sau bức lan can. Bóng đen vượt qua sân thượng tửu lần thiệt lẹ, vả lại vô ý nên y không trông thấy nàng.

Y chuyền từ sân thượng tửu lầu sang nóc nhà bên rồi vùn vụt Mai Nương đứng lên nhìn theo.

Cam Tử Long lên sân thượng cầm theo hai trường kiếm. Mai Nương đỡ lấy thanh Yểm Nhật đeo lên vai, chỉ tay về phía dạ hành khác vừa qua :

- Người đó vừa vượt qua đây, đang chạy kia kìa.

Song hiệp tức thì đuổi theo dạ khách, thấy y lẩn vào Nha huyện trộm hộp ấn tín của Tuần Phủ Quảng Châu Tăng Thất Trung đang khi người kinh lý qua Nam Hải. Tên dạ khách lấy ấn tín về giấu tại nhà y ở cạnh Vịnh Thăng tửu lầu. Song hiệp nom theo, rình nghe y khoe hộp ấn tín cùng em dâu là Cam Đại Tẩu và bảo Cam Đại Tẩu sửa soạn ghe thuyền để cướp bạc thuế của Tăng Thất Trung. Sáng hôm sau, dạ khách qua tửu lầu uống rượu bị Cam, Lã nhận mặt, dò hỏi chủ quán mới hay y tên Trình Kiển Hoành, hiện giữ chức Thiên Tổng trong Nha huyện. Cam, Lã thấy Trình Kiển Hoành có bộ tướng lưu manh đạo tặc, nên hai người vào thẳng Nha huyện báo tin trên cho Tuần phủ Tăng Thất Trung hay. Thất Trung vội lập mưu lưu Kiển Hoành lại Nha,

cho quân xét nhà lấy lại ấn tín, còn Cam Đại Tẩu thì trốn thoát cùng chống là Trình Thái Luân, em trai của Trình Kiển Hoành.

Nguyên trước kia Trình Thái Luân can tội cướp, bị Tăng Thất Trung bắt được. Trình Kiển Hoành lập kế cướp tù xa cứu em, nên nay y oán giận Tăng Thất Trung, trộm ấn tín và định cướp tiền thuế cho Thất Trung bị tội, không ngờ Song hiệp can thiệp cứu nguy Tăng Thất Trung và Trình Kiển Hoành bị bắt như đã nói trên.

Giờ Mùi hôm sau, Cam, Lã lên đường đi Quảng Châu, đến Tây Thiền tự và Quang Hiếu tự lễ Phật và làm quen với hai vị hòa thượng đồng đạo là Tam Đức, Thái Trí. Song hiệp thuật vụ Hoàng Khôn lâm nạn bên Ác Dương huyện cho hai hòa thượng nghe và cho biết đã cứu Hoàng Khôn trước khi Sư trưởng tới nơi. Tử Long dò hỏi tin đạo tặc Tăng Tòng Hổ, nhưng Thái Trí và Tam Đức đều không biết. Thái Trí bảo Tử Long ngày mai đến chùa, người sẽ giới thiệu một người bạn lên Bào Ngũ Bình, gốc người Quảng Đông, tựu chức tại Hàng Châu, may ra trong lúc Lôi Lão Hổ lập võ đài ở Hàng Châu, Ngũ Bình có biết tin Tăng Tòng Hổ không. Nhưng Tử Long không tiết lộ tông tích mình và dò xét Ngũ Bình rất kín đáo vì sợ y quen thân Tăng tặc đạo.

Sáng hôm sau, khi Mai Nương, Tử Long đến Quang Hiếu tự thì Bào Ngũ Bình đã tới trước từ lâu, đang nói chuyện với Thái Trí hòa thượng trong thiền phòng. Thái Trí giới thiệu đôi bên. Song hiệp kín đáo nhận xét thấy Bào Ngũ Bình là một người khả dĩ tin được.

Câu chuyện giữa bốn người hướng vào vụ đả Lôi đài ở Hàng Châu.

Lã Mai Nương nói với Bào Ngũ Bình :

- Đáng tiếc, lúc anh em tôi đến Hàng Châu thì trận đả Lôi đài đã chấm dứt, giá đi sớm thì đã được thưởng thức nhiều trận đấu gay go, hào hứng.

Bào Ngũ Bính đáp :

- Tiểu thư chớ lo. Vụ đả Lôi đài chưa chấm dứt đâu. Người tổ chức Lôi đài còn quanh quẩn ở Hoa Nam. Nếu nhị vị còn ở Quảng Châu, tôi sẽ giới thiệu với y, tha hồ theo dõi các trận thượng đài có tổ chức hẳn hoi.

Câu nói thực thà, vô tình của Bào Ngũ Bình khiến Cam, Lã rất đỗi ngạc nhiên. Hai người chỉ biết rằng người tổ chức Lôi đài là cố Đài chủ Lôi Lão Hổ và người lập Mai Hoa Thung là Lý Ba Sơn, lẽ nào còn có đệ tam nhân nữa? Kỳ thay.

Nghĩ vậy, Lã Mai Nương liền hỏi :

- Nhân vật tổ chức Lôi đài ấy là ai vậy, thưa tiên sinh?

Bào Ngũ Bình đáp ngay :

- Thiết Diện Hổ tướng quân

Mai Nương ngạc nhiên hơn nữa, nàng kín đáo đưa mắt nhìn Tử Long, đoạn hỏi thêm :

- Tướng quân Thiết Diện Hổ là tước hiệu, nhưng đích danh là gì?

- Không, Thiết Diện Hổ là tên thiệt chớ không phải tước hiệu. Tôi đã từng biết mấy người đồng họ ấy.

Sợ lộ chuyện, Mai Nương nói lảng sang chuyện khác.

Bào Ngũ Bình cũng kiếu từ ra về sau.

Cam Tử Long nói với Thái Trí :

- Tôi vẫn yên trí là Lôi Lão Hổ tổ chức Lôi đài, chớ lẽ nào có đệ tam nhân đứng tổ chức. Vậy ra Lôi Lão Hổ chỉ là tay sai giữ chức Đài chủ thôi ư?

- Người này hay người nọ tổ chức Vô Địch đài là chuyện thường có. Điểm mà bần tăng thắc mắc nhất là người tổ chức lại là một vị tướng - nhân vật của triều đình - thế mới khó hiểu chớ!

Mai Nương hỏi :

- Sư huynh có hỏi dò Tăng tặc đạo với Bào Ngũ Bình không?

Thái Trí gật đầu :

- Có. Nhưng y không nghe nói đến tên độc cước đại đạo ấy bao giờ cả. Họ Bào hứa rằng khi nào nghe tin sẽ báo cho bần tăng biết ngay.

Song hiệp từ tạ trở về Thanh Thiên quán, Mai Nương nói với Tử Long :

- Tiểu muội muốn biết mặt tên Thiết Diện Hổ xem y là hạng người nào mà đứng ra tổ chức vụ Lôi đài Hàng Châu. Bây giờ, ta sang Triệu Khánh phủ thăm Miêu Thúy Hoa rồi trở lại Quảng Châu một lần nữa xem sao? Nếu

không thấy gì lạ, chúng ta phải lên Giang Nam, chớ ở đất Quảng Châu này vô ích quá.

Tử Long khen phải :

- Ta sẽ qua Võ Đang sơn xem sao, là người của phái Sơn Đông, ta có thể thăm Phùng Đạo Đức xem tình hình bên ấy thế nào.

Suy nghĩ giây lát, Mai Nương phản đối :

- Thăm Võ Đang sơn chỉ để thỏa mãn hiểu biết về vụ bất hòa khí giữa ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Tây Khương thôi. Việc chánh yếu vẫn là sự truy tầm kẻ thù của Cam gia, nếu ta lộ danh e Tăng Tòng Hổ sẽ tìm cách trừ ta cho khỏi hậu họa, hoặc là nó trốn tránh đi xa, chúng ta còn biết đường nào tra cứu nữa.

Tử Long gật đầu :

- Sư muội suy luận xác đáng, ngu huynh xin bái phục. Qua Triệu Khánh phủ, lúc trở về sẽ hay.

Nói về Hồ Á Kiền trốn khỏi Thiếu Lâm tự, lẩn hồi về đến Quảng Đông, qua Dương Thành thăm vợ con.

Vợ Á Kiền là Hà thị thấy chồng về, thân hình mạnh mẽ hơn trước nhiều thì mừng rỡ thăm hỏi và kể lể việc bị bọn quân Cơ phòng áp bức mẹ con nàng, may nhờ anh em Phương gia cứu thoát.

Vốn đang căm hờn lại nghe nhắc chuyện cũ, Á Kiền uất hận, đùng đùng nổi giận.

Chàng nói :

- Ta đi Quảng Châu ngay bây giờ đánh cho chúng một trận tơi bời mới hả lòng thù hận bao năm!

Hà thị lo sợ can ngăn khuyên giải. Á Kiền ngắt lời :

- Đó là việc của ta, nàng khỏi lo.

Hà thị sợ hãi nín thinh. Nhờ số tiền của anh em Phương gia cứu trợ, Hà thị

mở tiệm chạp phô ngay ở Dương Thành, đồng ra, đồng vào đủ ăn. Nhờ đó, họ Hồ có tiền, thu xếp hành trang từ giã vợ con, lân bang, lên Quảng Châu. Thoạt tiên, Á Kiền không muốn tới thăm Tây Thiền tự và Quang Hiếu tự, sợ hai hòa thượng Tam Đức, Thái Trí căn dặn quở trách, nhưng sau chàng nghĩ Tam Đức, Thái Trí biết nỗi lòng đau khổ của mình nên có lẽ đối xử với chàng không đến nỗi quá gắt gao. Tội chi không vào chùa ở cho đỡ tốn tiền quán trọ!

Nghĩ vậy, Á Kiền đến thẳng Tây Thiền tự thì gặp luôn cả Thái Trí hòa thượng hôm đó đến thăm sư huynh Tam Đức.

Thấy Á Kiền đeo hành lý lù lù đi vào thiền phòng, hai hòa thượng đều ngạc nhiên nhìn nhau.

Tam Đức hỏi :

- Ủa! Hồ sư đệ đi đâu thế này? Hết hạn học rồi hay sao?

Hồ Á Kiền vái chào, đặt hành lý xuống kỷ, chàng đáp :

- Tôi ở Dương Thành lên đây yết kiến nhị vị sư huynh.

- Nhưng khóa học đã hết đâu? Lẽ nào Sư trưởng cho phép sư đệ về ngang vậy?

Biết giấu diếm cũng chẳng được nào, Á Kiền quỳ xuống lạy hai đại sư huynh, khóc lóc kể lể việc vợ con ở nhà túng thiếu, lên Quảng Châu nhờ bà con thì bị bọn Cơ phòng ức hiếp, chàng nóng báo thù đành trốn Sư Trưởng xuống núi hồi hương.

Thái Trí và Tam Đức thương tình Hồ Á Kiền, nhưng không dám phạm qui tắc nhà chùa, nên giúp Á Kiền hai đĩnh bạc khuyên Á Kiền về Dương Thành cho vợ con sanh nhai, để tiếp tục trở lại Thiếu Lâm tự học thêm cho thành tài.

Biết tánh Tam Đức và Thái Trí rất cang cường như Sư trưởng, Hồ Á Kiền nhận bạc từ tạ đi luôn.

Chàng nghĩ lung lắm. Lời cương quyết của Tam Đức và Thái Trí lúc nào cũng văng vẳng bên tai. Chàng lẩm bẩm :

- Có lẽ nên trở lại Thiếu Lâm tự thật! Bản lãnh còn đang dang dở lỡ gặp võ sĩ cao cường thì sao? Nguy hiểm cho tánh mạng, hại thanh danh môn

phái!… Hai năm nữa có là bao? Ờ, trở lại Thiếu Lâm, nhất định rồi. Chắc Sư trưởng chỉ khiển trách qua loa, tái thâu một môn đồ hối cải…

Chàng vừa đi vừa nghĩ ngợi liên miên, hết phố nọ qua phố kia, không để ý người qua kẻ lại, bất giác tới khu giáp Tây pháo đài hôm đó có bọn Cơ phòng ngồi trong tửu quán gần đấy.

Một tên Cơ phòng là Trương Viên có dự vụ đánh chết Hồ Thành mấy năm trước, thấy thanh niên đeo hành lý đi qua cửa quán liền vỗ vai bạn là Lý Hòa mà rằng :

- Kìa! Lý đại ca coi, thằng nhỏ kia có phải là con Hồ Thành không?

Lý Hòa gật đầu, đứng dậy tiền về phía Á Kiền…

Sáu bảy tên Cơ phòng cùng uống rượu với Hòa bỏ thổi chạy theo hộ vệ. Hồ Á Kiền đang mải miết suy tính rất lung về vấn đề trở lại Tung Sơn hay không đi nữa, chợt giựt mình vì tiếng chân bước mạnh ngay phía sau lưng. Chàng quay phắt lại thì vừa lúc Lý Hòa vỗ tay lên vai chàng.

Lý Hòa nhăn nhở sặc sụa hơi rượu :

- Này, Hồ tử, nhận ra chăng? Mấy năm nay mới trở về Quảng Châu mà không biết quỳ bái bá phụ ư?

Nghe luận điệu hỗn xược ngang ngược, Hồ Á Kiền không khỏi tức giận, nhưng cho là người lạ quá chén say rượu nói càn :

- Ta quen thuộc chi với nhà ngươi? Say nói càn! Đi đi!…

Lý Hòa trợn mắt, cười khẩy :

- Hồ tử! Bộ ngươi đui sao mà cho là ta say rượu? Không nhận ra bá phụ đây là phó viên Cơ phòng Cầm Châu Đường sao? Ta còn nhớ bộ mặt ái nam ái nữ của ngươi trước kia vẫn ra chợ dẹp hàng hóa cho tên Hồ Thành mà!… Biết điều vào hầu rượu ta trong quán, mau!

Không cần chờ Lý Hòa nói hơn nữa, chỉ hai tiếng Cơ phòng là đủ khiến Hồ Á Kiền hết nghĩ ngợi trở về thực tế.

Chàng đùng đùng nổi giận, sắc diện tái ngắt, cặp mắt trợn trừng trừng nguy hiểm. Á Kiền mắng lớn :

- Thì ra ta đang cố quên đồ cẩu trệ chúng bây mà bây tự dẫn thân đến

miệng cọp, có chết cũng không oán, các con nhé!

Hồ Á Kiền bèn vung tay hữu tát trái một cái như trời giáng vào mặt kẻ thù.

Lý Hòa lộn bật người ra phía sau, đầu môi bị dập, miệng phun máu đỏ lòm. Nhưng y vùng dậy được ngay, tay ôm mặt, tay chỉ Á Kiền, hô lớn :

- Anh em đâu, bắt tên Hồ cẩu này cho ta!

Tức thì, bọn Cơ phòng kẻ đao, người côn xông vào vây tròn lấy Á Kiền. Suốt mấy năm trường khổ luyện, họ Hồ chỉ chờ có dịp này đánh kẻ thù, Á Kiền đảo mắt nhìn quanh nhận xét, thấy chỉ vỏn vẹn có tám tên Cơ phòng. Chàng bình tĩnh khoanh tay cười lớn :

- Bọn bây đi đâu cả mà hôm nay chỉ có mấy tên cẩu trệ quèn này tới đây để tự sát đó ư?

Bị mất thể diện trước dân phố, Lý Hòa tay ôm mặt, tay chỉ Á Kiền hô :

- Đánh đi! Bắt sống nó về trụ sở cho ta hỏi tội, mau!

Đồng bọn Cơ phòng ùa vào, Trương Viên hăng hái nhào tới trước.

Lúc mới khởi đánh, Trương Viên đinh ninh rằng chỉ hạ một côn là Hồ Á Kiền đủ bể đầu té quỵ. Chẳng dè đâu tình thế trái ngược hẳn lại, trong chớp mắt cây côn đã nằm gọn trong tay Á Kiền và bị giựt mạnh. Trương Viên mất thăng bằng chúi người về phía Á Kiền để lãnh luôn một cái đá nên thân, té còng queo trên mặt đất, đau quá rên la om sòm.

Thừa dịp lợi thế, Á Kiền xốc tới đánh luôn một trận tơi bời. Biết không đủ sức áp đảo Á Kiền, Lý Hòa đứng xa hô lớn :

- Chạy đi anh em ơi, hôm khác sẽ đánh báo thù!…

Dứt lời, y rê chân tay. Bọn Trương Viên không chờ để nhắc tới hai lần hò nhau chạy nốt.

Dân phố thấy Hồ Á Kiền thắng trận, ai nấy đều vui vẻ bàn tán xôn xao.

Trước khi xảy ra trận đánh vừa rồi, Á Kiền còn phân vân chưa quyết định theo lời Tam Đức hòa thượng ở lại, hay đi Tung Sơn bái lỗi Sư trưởng tiếp tục khóa học cho đến lúc thật thành tài sẽ hạ sơn báo thù.

Bây giờ thì trái hẳn lại. Chàng nhất quyết ở lại Quảng Châu tàn sát bọn Cơ

phòng cho hả lòng căm giận. Lửa thù bao năm nay ngầm cháy trong tâm chàng, nay đã hoàn toàn bùng lên với trận thắng đầu tiên.

Chàng định tâm đánh Cơ phòng tử một trận thiệt đích đáng cho hả lòng căm hờn. Sau đó chàng sẽ trở về Dương Thành buôn bán cùng gia đình độ nhật, không nói tới chuyện võ biền nữa.

Học võ để đả Cơ phòng tử, mục đích đó nay đã đạt, vậy cần chi trở lại giam mình trong kỷ luật thép của Thiếu Lâm nữa?

Vừa đi vừa suy nghĩ, Hồ Á Kiền mỉm cười sung sướng vì đã quyết định được con đường cần phải noi theo rồi. Thấy đói, khát chàng đi đến một phố thưa người vào tửu quán lấy phòng trọ, gọi cơm, rượu ăn uống no nê.

Sở dĩ Á Kiền mướn phòng trọ mà không đến nhà những người quen thuộc trước kia là vị chàng e bị họ ngăn cản, thêm phần nản chí.

Tính toán kỹ, chàng định trêu học, khiêu khích khiến bọn Cơ phòng Cẩm Châu Đường thiệt tức tối, cho mọi người biết rằng chàng sẽ đánh chúng báo huyết thù. Có thể mới hả lòng căm giận.

Nghĩ sao làm vậy, Hồ Á Kiền đến tiệm làm đèn đặt mười chiếc đèn lồng phất giấy trắng và mười tấm biển giấy, đoạn tự tay viết lên mỗi chiếc đèn, mỗi tấm biển một đại tự, lần lượt như sau:

Hồ Á Kiền Đả Cẩm Châu Đường Cơ Phòng Tử

Sau đó, chàng nhờ ngay chủ nhân tiệm đến mướn hộ hai mươi người để rước những đèn, biển ấy đi qua các phố có bọn Cơ phòng Cẩm Châu Đường.

Chủ tiệm lắc đầu, thè lưỡi :

- Làm đèn và biển thế này là quá lắm rồi, dù Hồ đại ca cho cả trăm nén vàng cũng không một người phu nào dám nhận việc rước đèn biển khiêu khích bọn tàn bạo ấy, mất mạng như thường.

Biết nói nhiều cũng vô ích, Hồ Á Kiền chợt nghĩ ra một kế hiệu lực hơn. Chàng ra chợ tìm đến bọn hành khất vẫn thường tụ tập, cho chúng ăn uống say sưa rồi thuê tiền làm việc ấy. Không do dự, tên đầu đàn hành khất nhận lời ngay.

Y vỗ ngực la :

- Việc thế, chứ hơn nữa, Tiểu Thất này cũng chẳng từ.

Thế là sau hai hôm xảy ra trận đánh ở khu Tây pháo đài, chiều hôm ấy, bọn hành khất rước đèn, rước biển rầm rộ kéo qua các phố Kiên Sa Nang, Tân Kiều, Hàn Cơ, Thanh Tử, Y Linh miếu, Tây pháo đài, nơi có trụ sở và chi nhánh Cơ phòng tử Cẩm Châu Đường.

Nói về tên đầu đoàn Lý Thăng đang tực bức về chuyện của Lý Hòa, Trương Viên và đồng bọn bị thất trận hôm nọ, bàn tính việc tầm nã Hồ Á Kiền đánh cho kỳ thác như Hồ Thành năm xưa, chợt có người chạy vào báo :

- Thưa Lý đại ca, có bọn hành khất rước đèn, rước biển đề câu hỗn xược hăm đánh chúng ta.

Tức thì Lý Thăng đẩy ghế đi vội ra cổng trụ sở.

Bọn Cơ phòng hầm hè :

- Trước khi kéo cánh bắt Hồ Á Kiền, ta hãy đánh nhừ tử bọn hành khất này đã, sau đó sẽ hay! Bêu riếu thế này chịu sao được!

Lý Thăng ngăn lại :

- Chư vị hiền đệ phải theo tôi, hành động như thế không được. Thiên hạ biết rằng chính Hồ Á Kiền đã gây sự trước, sau này ta có hạ sát y cũng không còn ai chê trách được nữa. Nhưng không được đụng chạm đến đám hành khất trong trấn. Chúng đông đến mấy ngàn tên, nếu đả tử một đứa, chúng dám kéo toàn thể đến trụ sở ăn vạ thì phiền. Mặc chúng, mai sẽ hay!

Lý Thăng tức thì họp bàn cùng đồng bọn. Y nói :

- Á Kiền hiện thời không còn là tên trói gà không nổi năm xưa nửa, nhưng là một người có bản lãnh hẳn hoi, công khai nhục mạ chúng ta bằng cách rước đèn, nêu biểu ngữ. Nếu không hạ thủ được tên Á Kiền ta sẽ mất hết uy tín. Vậy ta phải đả tử Hồ Á Kiền bằng bất cứ giá nào. Vậy ai dám đánh, ai sợ, khá cho tôi biết ngay để còn liệu bề mướn người có bản lãnh khả dĩ chống nổi Hồ Á Kiền.

Lý Hòa đỏ mặt đứng lên nói :

- Hôm rồi, chúng tôi không ngờ nên bị với Á Kiền, nay ta tổ chức trận đánh hẳn hoi, lo gì không thắng? Đại huynh không nên tạm thua một trận nhỏ

mà mạt sát anh em.

Lý Thăng cười khẩy :

- Tôi lãnh trách nhiệm điều khiển anh em, nếu không tiên liệu, việc này đến tai Lý Quế Phương tiên sinh, tất ta được nghe quở trách rồi đó. Chủ nhân đâu có quở trách dằn mặt anh em, nhưng quở trách tôi, vậy yêu cầu mọi người đừng cho rằng tôi quá gắt gao.

Trước lý lẽ của Lý Thăng, Lý Hòa im lặng và nhìn chòng chọc vào bọn Ngũ Ngưu đang ngồi cả trong phòng.

Nguyên trong bọn Cơ phòng tử Cẩm Châu Đường có năm tên du đãng có dũng lực, biết sử dụng côn quyền, khá hơn hết cả là Quách Tấn Vỹ, Triệu Yết, Châu Đạt, Hà Mãng và Hoàng Đắc Cảnh, dữ như hung thần khiến mọi người đều sợ chúng, nên đặt tên cho là Ngũ hung ngưu, ngụ ý gọi chúng là năm con trâu điên.

Thấy anh em họ Lý tranh luận về vụ Hồ Á Kiền, tên đầu đàn Ngũ ngưu là Quách Tấn Vỹ, vốn thân với Lý Hòa, bèn cất lời bảo Lý Thăng :

- Can chi trưởng huynh phải bận tâm về việc nhỏ nhen này? Sáng mai anh em tôi sẽ lùng kiếm đả tử Hồ Á Kiền là xong việc!

Sáng hôm sau, trong khi bọn Cơ phòng tử ở trụ sở Tây pháo đài còn đang nai nịt gọn ghẽ để đi tìm Hồ Á Kiền, thì Kiền đã vác côn đến nơi, bảo tên canh cổng :

- Mi hãy vào gọi đồng bọn ra đây chịu chết và nói là Hồ Á Kiền đã tới. Lẹ lên!

Tên canh cổng không dám chậm trễ vội vàng trở vào báo Lý Thăng.

Tức khắc, Thăng cầm đao cùng Ngũ ngưu và hai mươi tên đồng bọn võ trang đầy đủ hùng hổ đi ra.

Thấy Hồ Á Kiền đơn thân, Lý Thăng liền át giọng :

- Á Kiền! Cớ sao ngươi vô lối gây sự với chúng ta là thế nào? Biết nghĩ lại thì hãy liệu lời tạ tội đi, ta sẽ bỏ qua, chần chừ sau này e hối bất cập!

Á Kiền trợn mắt mắng lớn :

- Bọn cẩu trệ chúng bây đã nếm mùi thất trận, nếu biết điều trói tên sát hại

phụ thân ta năm xưa ra đây, ta sẽ đại lượng tha cho toàn bọn mà chỉ bắt tội tên chánh phạm. Bằng như hèn mạt leo lẻo chối tội, ta sẽ hạ sát cả bè lũ khốn khiếp chúng bây, nghe chưa?

Bị Á Kiền hô đích danh sát nhân, Lý Thăng không lẽ chối cãi thì còn ra thể diện chi nữa? Y bèn đáp :

- Người đả tử Hồ Thành là ta! Phụ thân ngươi không biết nghe lẽ phải, bướng bỉnh hỗn xược nên mới thành cớ sự như vậy. Lẽ nào ngươi lại theo con đường đó nữa sao?

Thù nhân đứng lù lù trước mặt, Hồ Á Kiền nộ khí xung thiên, chỉ mặt Lý Thăng quát :

- Nhận tội sát nhân còn bẻm mép viện lẽ nọ cớ kia! Coi đây!…

Dứt lời, Hồ Á Kiền nhảy vụt tới hoa côn đánh Lý Thăng, nhưng Ngũ ngưu Quách Tấn Vỹ, Triệu Yết, Châu Đạt, Hà Mãng, Hoàng Đắc Cảnh đã lẹ chân tiến lên chận ngang.

Quách Tấn Vỹ nạt :

- Á Kiền! Không được bạo động nơi đây! Muốn đấu thì ra bãi cỏ phía kia?

Thâu côn lại, Á Kiền cười khẩy :

- Được lắm! Các ngươi hãy đi trước. Bữa nay chớ hòng thoát thân, nghe!

Chàng cầm ngang cây côn chờ bọn Cơ phòng đi khỏi rồi mới theo sau. Dân chúng khu Tây pháo đài cũng rủ nhau theo xem. Ra tới bãi cỏ, bọn Cơ phòng dẫn thành vòng bán nguyệt. Ngũ ngưu nhất quyết che chở Lý Thăng nên đứng chắn ngay phía trước.

Quách Tấn Vỹ tiến lên hỏi Á Kiền :

- Ngươi muốn đấu từng người một, hay là…

Á Kiền ngắt lời Tấn Vỹ :

- Ta đến đây để đả tử toàn bọn chúng bây chớ không thèm đấu nghe? Coi đây!

Dứt lời, chàng lăn xả vào quật ngang một côn ngang sườn Tấn Vỹ.

Khinh thường địch thủ vóc dáng thư sanh, Tuấn Vỹ đưa đao gạt côn địch, chẳng dè ngọn côn vụt mạnh quá, toàn thân y rung chuyển, cánh tay tê buốt,

toan nhảy sang bên tránh sức tấn công như vũ bão ấy, thì đã bị Á Kiền thúc luôn một đốc côn trúng ngực khiến Tuấn Vỹ kêu rống lên đau đớn, cây thịt nặng nề đổ lật ra bãi cỏ.

Tứ ngưu Triệu Yết, Châu Đạt, Hà Mãng, Hoàng Đắc Cảnh vội xông vào vây chặt lấy đối phương. Như Quách Tấn Vỹ, bốn tên này dù lực lưỡng khỏe mạnh, song chẳng qua chỉ là bọn côn đồ ô hợp chống sao lại Hồ Á Kiền.

Đứng ngoài, tên đầu đàn Lý Thăng hò đồng bọn xông xả vào giúp Tứ ngưu.

Á Kiền vừa đánh vừa la :

- Bây vào càng đông càng hay!…

Nhằm tên Hà Mãng, chàng vụ chéo lại một côn trúng mặt. Đỡ không kịp, họ Hà bị bể xương quai hàm, lăn cù ra bãi cỏ ôm mặt rên la inh ỏi.

Triệu Yết tưởng Hồ Á Kiền hạ côn kết liễu cuộc đời Hà Mãng, vội xiên một mũi giáo nhằm sườn địch thủ. Á Kiền quay phắt lại gạt mạnh khiến ngọn giáo ấy vuột khỏi tay Triệu Yết. Hai tay tê buốt, tên này phát hoảng xây mình toan chạy, nhưng bị luôn một côn nữa lia tới trúng bắp chân…

Một tiếng rắc khô khan dội lên tiếp theo là tiếng kêu rống của Triệu Yết. Tên này bị gãy xương ống chân, đau quá ngất lịm theo Hà Mãng.

Thấy Hồ Á Kiền hung hãn quá, Châu Đạt và Hoàng Đắc Cảnh chùn tay lùi bước, nhưng chỉ trong giây lát cả hai cùng bị trọng thương lăn ra bãi chiến.

Rảnh tay, Hồ Á Kiền xông bừa vào lũ hai mươi tên Cơ phòng hoa côn vù vù đánh trận. Bọn Cơ phòng phát hoảng hò nhau chạy. Lý Thăng, Lý Hòa, Trương Viên đứng ngoài cũng vội chạy trốn.

Á Kiền nhảy tới chận một chân lên ngực Lý Thăng, giơ côn quát :

- Oan gia tương báo, đồ cẩu trệ tưởng chạy thoát tay ta sao?

Tưởng Á Kiền hạ côn đánh bể sọ, Lý Thăng vội chấp tay leo lẻo xin tha mạng.

Trông diện mạo gian ngoa, hung ác của kẻ thù, Á Kiền nộ khí xung thiên. Thì ra bọn tham sanh úy tử này chỉ chuyên cậy đông người hà hiếp kẻ hiền lương, nhưng trong lúc nguy hiểm thì chúng còn hèn hạ hơn ai hết.

Trong giây phút, nét mặt Hồ Thánh xanh xao phờ phạc, đau đớn trong lúc lâm chung thoáng hiện ra trước mắt Hồ Á Kiền. Viễn ảnh ấy có hiệu lực làm sôi máu hận thù nung nấu trong huyết quản.

Không nghĩ hơn nữa, Á Kiền dằn giọng :

- Khi hạ tay thảm đả phụ thân ra, người có nghĩ tới lời van xin của người bị ức hiếp không?

Nhìn sắc mặt của Á Kiền chuyển từ đỏ hồng sang tái lợt, cặp mắt trợn trừng dữ dội. Lý Thăng cảm thấy như Tử thần đang dậm chân lên ngực y mỗi lúc mỗi thêm mạnh. Y mở miệng toan năn nỉ hèn hạ van xin tha chết nữa, nhưng miệng y há mỗi lúc một rộng thêm, lưỡi thè hẳn ra ngoài môi, hai mắt trợn ngược như muốn lòi ra khỏi má, sắc diện chuyển từ đỏ gay sang tím bầm, đầu y ngả sang một bên.

Hồ Á Kiền nhấc chân ra khỏi ngực Lý Thăng, hất xác kẻ thù úp sấp mặt xuống cỏ.

Quanh bãi cỏ, người ta bu lại xem khá đông đảo.

Á Kiền liệng cây côn, lững thững đi ra. Dân phố dàn sang hai bên nhường lối cho chàng đi. Ai nấy đều hân hoan.

Được bọn Cơ phòng báo có tên côn đồ Hồ Á Kiền đến gây sự tại trụ sở Cẩm Châu Đương, phủ quan Quảng Châu là Lục Thọ Vân vội phái. Giáo đầu Nghiêm Trung đem quân bản hộ đến khu Tây pháo đài can thiệp.

Tới nơi, Nghiêm giáo đầu thấy người nằm ngổn ngang trên bãi cỏ và Hồ Á Kiến đứng sừng sững bên đường bèn hỏi lớn :

- Tên Hồ Á Kiền chạy rồi, phải không?

Hồ Á Kiền thản nhiên đáp :

- Không, người hạ sát Lý Thăng và đả thương bọn Cơ phòng Cẩm Châu Đường là tôi.

Ngạc nhiên, Nghiêm Trung nhìn kỹ lại. Á Kiền, thấy chàng mảnh khảnh vóc dáng cho sanh, không thể tin được rằng con người ấy đã dám đả tử và đả thương bấy nhiêu người ấy.

Nghiêm giáo đầu nghiêm giọng :

- Vụ này không phải chuyện chơi. Thanh niên hãy theo ta vào đây xem xét tử thi.

Á Kiền nói :

- Giáo đầu khá an tâm, Á Kiền này là con Hồ Thành bán hàng ngoài chợ năm xưa ai ai cũng biết mặt quen, tôi không trốn lẫn đâu mà ngại.

- A. Con trai Hồ Thành, bán tạp hóa phải không?

Á Kiền lẳng lặng gật đầu.

Nghiêm giáo đầu truyền lệnh quân lính tạm trói chàng lại trong khi xem xét tử thi Lý Thăng và bọn Cơ phòng trúng trọng thương. Họ Nghiêm còn hỏi những người đã mục kích trận đánh để lấy chứng cứ lập biên bản trình thượng cấp.

Về tới phủ nha, Nghiêm giáo đầu tường trình tự sự với phủ quan Lục Thọ Vân. Hồ Á Kiền khai rất minh bạch việc phụ thân chàng bị bọn Cơ phòng đã tử hơn ba năm trước và riêng phần chàng học tập võ nghệ quyết báo thù.

Trong khi lục vẫn cả hai bên nguyên bị và các nhân chứng, Lục Thọ Vân, phái giáo đầu thân tín Nghiêm Trung đi điều tra. Bản phúc trình của họ Nghiêm phù hạp với khẩu cung của Á Kiền. Vốn người chí hiếu, phủ quan khen thầm Hồ Á Kiền là hiếu tử nên hạ lệnh trả lại tự do cho chàng.

Trượng nghĩa tranh hùng, Ngưu Hóa Giáo ỷ tài táng mạng
Vì danh môn phái, Hồ Á Kiền nhứt quyết thượng đài

Tên Cơ phòng canh cổng thấy Hồ Á Kiền lù lù đi tới thì giật nẩy mình, đứng phắt dậy toan chạy.

Hồ Á Kiền giơ tay vẫy y đứng lại, hỏi :

- Ngươi định chạy đi đâu? Hãy nghe ta hỏi đây, mấy tên đầu đoàn của bọn người có nhà không, gọi ra đây ta bảo.

Tên Cơ phòng lắp bắp muốn nói lảng nhưng lại nhìn sang tửu quán ở góc đường phía xa, nên Hồ Á Kiền hiểu ngay. Chàng nhìn theo về phía ấy, nhận ra Lý Hòa đang cùng Trương Viên và mấy tên đồng bọn ngồi ở thồi gần mé cửa tửu quán, bèn đi thẳng tới đó.

Đang nhậu nhẹt bàn tá ba hoa, bọn Lý, Trương thấy Á Kiền đi ập tới của quán thì cùng hoảng hốt nhào đẩy ghế lui cả vào phía trong quán, khiến ở các thồi khác cũng xôn xao đứng dậy, tưởng xảy ra xung đột ngay trong tửu quán.

Đứng nguyên chỗ, Hồ Á Kiền nghiêm nghị chỉ mặt Lý Hòa :

- Từ nay trở đi nếu bây không biết điều tự tu tỉnh, thì đừng có trách ta không nhượng dung tha. Hãy lấy cái chết của tên Lý Thăng mà răn mình, nghe!

Nói đoạn, Á Kiền quay trở ra vừa đi được mươi bước thì gặp ngay một tăng nhân chận đường nói :

- Tam Đức hòa thượng mời tiên sinh về chùa. Bần tăng chờ đây đã lâu rồi.

Hồ Á Kiền lưỡng lự giây lát mới nói :

- Được, tôi xin đến Tây Thiền tự ngay bây giờ!

Á Kiền cùng tăng nhân về tửu quán lấy hành lý trả tiền trọ rồi đến thẳng Tây Thiền tự.

Tam Đức cùng Thái Trí hòa thượng chờ trên kinh phòng. Á Kiền thi lễ cùng hai vị đại sư huynh, bẽn lẽn ngồi xuống kỷ. Tam Đức nghiêm nghị cắt lời :

- Bần tăng vừa nhận được thư của Sư trưởng nói về vụ sư đệ trốn khỏi chùa Thiếu Lâm và dạy trông nom sư đệ, vì thế bần tăng yêu cần sư đệ về ở hẳn trong chùa này.

Á Kiền sợ Tam Đức, Thái Trí không biết rằng chính bọn Cơ phòng tử đã gây sự với chàng trước, bèn kể chuyện lại.

Tam Đức ngắt lời :

- Bần tăng biết rõ mọi sự rồi. Nghe tin sư đệ bị câu lưu, bần tăng cùng Thái Trí hòa thượng vào phủ nha yết kiến đại quan sáng hôm qua. Nay mối thù đã trả, sư đệ tính sao?

Á Kiền cúi đầy suy nghĩ chưa quyết định thì Tam Đức đã nói tiếp :

- Sư đệ tưởng bọn Cơ phòng chịu để vụ này lơ lửng như thế sao? Họ Dư mãnh lực kim tiền, sẽ dùng sức mạnh của người khác báo thù. Họ không chịu thua dễ dàng như vậy đâu. Sư trưởng phái người về đây ân cần dặn trông nom cho sư đệ đủ tỏ rằng Sư trưởng rộng lượng dao dung. Người có ý dạy sư đệ phải ở lại Tây Thiền hay Quang Hiếu tiếp tục tập luyện.

Thù nhà đã báo, gia cảnh ở Dương Thành cũng không đến nỗi nào, được ở ngay Quảng Châu luyện tập thì còn chi bằng, Hồ Á Kiền mừng rỡ theo lời hai vị hòa thượng Tam Đức, Thái Trí.

Hai hòa thượng liền thay phiên nhau biệt luyện cho Á Kiền ngày một tấn tới hơn trước nhiều.

Nói về bọn Cơ phòng tử Cẩm Châu Đường, sau khi bị Á Kiền đánh bại và sỉ nhục, Lý Hòa căm giận vô cùng, bèn cùng Bạch An Phúc và Trương Viên mang ba ngàn lượng bạc nhờ người quen là Mã Dũng đưa sang Đông hai thôn thỉnh sư phụ của Mã Dũng là Ngưu Hóa Giao trả thù cho bọn Cơ phòng.

Nguyên Ngưu Hóa Giao người gốc Mã đảo, là môn đồ Võ Đang sơn, được Phùng Đạo Đức Bát Tý Na Tra truyền dạy võ nghệ ngót năm năm, rồi cho xuống núi, làm võ sư thôn Đông Hải do Đặng Bách Dương làm thôn trường. Ngưu Hóa Giao đứng vào cấp bực trung đẳng, đệ tam cấp, sau Lôi Đại Bàng, Thạch Cẩm Bá, Phùng Huy Hạ (nội điệt Phùng Đạo Đức), Lã Anh Bá, và ngang hàng với Lưu Trường Thanh, Địch Tôn Bảo, Tào Kim Anh, Ngưu Hóa Giao có râu tóc vàng hoe, nên thường gọi là Hoàng Mạo thái tuế. Khi bọn Cơ phòng tử Cẩm Châu Đường cầu thỉnh thì Hóa Giao được ba mươi bảy tuổi. Thấy bạc trắng chóa mắt, Hóa Giao ưng thuận và trình bày rằng chỉ có cách lập lôi đài mới công khai giết được Á Kiền mà khỏi phải phạm án sát nhân. Bọn Lý Hòa mừng rỡ cảm tạ ra về.

Về đến Quảng Châu, Lý Hòa đem chuyện Ngưu Hóa Giao nhận lời và đòi thêm một ngàn lượng bạc nói với Bạch An Phúc.

Họ Bạch mỉm cười :

- Miễn là Ngưu võ sư nhận lời. Tiền bạc có người bỏ ra can dự chi tới chúng ta? Hiền đệ định lặp lôi đài ở khu nào tùy ý hiền đệ, tiến hành gấp mọi việc đi. Tôi đi gặp Lý Quế Phương để y nói qua với quan sở tại việc thiết lập lôi đài vui chơi nhân dịp kỷ niệm Niên lập Cẩm Châu Đường.

Thế là Lý Hòa mướn thợ, đốc xuất lập một võ đài thật chắc cắn tại khu Y Linh miếu, lưng đài xây vào mặt hồ, nên Bạch An Phúc cho tạc tấm hoành đề ba chữ Thủy Nguyệt đài. Khi Ngưu Hóa Giao đến nơi, y ra lôi đài xem xét lấy làm đắc y, bảo Bạch Anh Phúc và Lý Hòa :

- Phải lập thêm mấy tấm biển nữa cho rạng vẻ lôi đài, thiên hạ đi coi mới thấy cái hùng tâm, đởm khí của đài chủ và danh nghĩa lôi đài mới được rõ rệt.

Dưới tấm biển Thủy Nguyệt đài, tôi muốn thêm bốn chữ Trượng Nghĩa Tranh Hùng để tỏ cho thiên hạ biết ý nghĩa sự hiện diện của tôi.

Bạch An Phúc khen phải :

- Tôi hoàn toàn đồng ý với võ sư. Dựa theo bốn chứ Trượng Nghĩa Tranh Hùng, tôi xin thêm đôi liễn dựng hai bên cột đài như thế này:

Trượng nghĩa báo cừu, anh hùng hạ quyền đả hổ.

Vì tình trả hận, hảo hán phi cước đảo long.

Võ sư nghĩ thế nào?

Ngưu Hóa Giao tấm tắc khen hay :

- Tôi tuy ít chữ nghĩa nhưng vũng biết là rất hào hùng. Đọc đôi liễn này, Hồ Á Kiền khi lên đài tất dải rởn gáy vì đòn tâm lý.

Lý Hòa hỏi :

- Võ sư có cần đặt điều kiện cấm đoán kẻ thượng đài như thế nào không?

- Không. Lập đài cho có cớ để hạ Hồ Á Kiền thôi. Trận giao chiến sắp tới đây có khác chi trận đấu ác liệt của hai kẻ tử thù và đánh bất cứ nơi nào? Vậy, hà tất phải lập điều kiện cấm đoán. Dù địch thủ có giắt ám khí cũng không hề chi.

Thấy Ngưu Hóa Giao tự tin, Bạch An Phúc và Lý Hòa nhìn nhau đắc ý.

Luôn mấy hôm sau, bọn Cơ phòng tử phân phối nhau đi khắp nới tìm Hồ Á Kiền, nhưng không thấy. Chúng đã tưởng là Á Kiền bỏ Quảng Châu đi nơi khác. Lý Hòa không chịu thôi, bảo với đồng bọn :

- Hồ tặc đã dùng bọn hành khất rước biểu ngữ khiêu khích chúng ta, vậy ta thử phao ngôn với đám hành khất may ra đến tai Á Kiền chăng?

Trương Viên lãnh nhiệm vụ đó. Y ra chợ tìm nơi hành khất vẫn tụ họp thường ngày phao rằng Cơ phòng tử Cẩm Châu Đường lập Thủy Nguyệt Đại tại khu Y Kinh Miếu thách Hồ Á Kiền đấu võ.

Quả nhiên, trong bọn hành khất có nhiều tân thường đến Tây Thiền tự xin ăn và gặp Á Kiền ở đó, bèn vội vàng đến chùa báo tin. Sau nhiều ngày ở Tây Thiền tự, Á Kiền yên trí là việc hiềm thù với Cơ phòng tử Cẩm Châu đã chấm dứt, nên khi hay tin vụ Thủy Nguyệt lôi đài, Kiền bán tín bán nghi,

ngầm vận võ phục, ngoài mang trường y, xin phép Tam Đức hòa thượng ta phố nhắn tin về gia đình ở Dương Thành, thiệt ra chàng muốn đến Y Linh miếu xem thực hư thế nào.

Đến nơi, chàng thấy dân chúng đông đảo đứng xem Thủy Nguyệt lôi đài trang hoàng lộng lẫy, có bọn cơ phìng võ trang canh phòng cực uy nghiêm.

Phía trong cũng đài, có nhiều võ sĩ ngồi dàn trên dãy bành kỷ bày hàng chữ nhất, Người nào cũng võ phục gọn gàng uy dũng, trên ngực áo thêu ba chữ Võ Đang sơn.

Người ngồi chính giữa thân hình ngũ đoản, to ngang, mặt lớn cằm bạnh, râu quai nón vàng hoe, mắt lồi, mũi sư tử. Đầu y quấn khăn lụa buông mối bên tai, vận võ phục lụa đồng màu tím, ngực đeo hộ tâm bằng đồng hiện chữ ngưu, tay áo săn cao lộ hai cánh tay chắc nịch lông lá xồm xoàm, chân quấn xà cạp đen, dận võ hài mã vị, lưng thắt sa xô đới.

Á Kiền đoán người ấy là đài chủ. Ngồi kế bên vị hảo hán ấy là một người vận thường phục mà Á Kiền nhận ra ngay là Lý Hòa. Ngồi dàn hai bên có bốn thanh niên võ sĩ, người nào cũng hùng dũng gọn gàng. Đọc tấm biển và đôi liễn treo trước lôi đài, Á Kiền hiểu ngay lời lẽ khiêu khích thách thức tuy không nêu đích danh người bị thách là ai.

Biết vậy, Á Kiền đứng lẫn trong đám khá giả chờ xem chương trình biểu diễn.

Chàng hỏi một lão già đứng bên :

- Thưa lão tiên sinh, lôi đài này khai mạc từ từ hôm nào và đã có ai thượng đài tỉ thí chưa?

Vị lão già đáp :

- Khai diễn được năm hôm nay rồi. Các võ sĩ thủ đài chỉ biểu diễn võ nghệ. Trước khi biểu diễn, các võ sĩ thường thách thức một người là Hồ Á Kiền thỉnh thượng đài, nhưng tuyệt nhiên không có người nào mang danh ấy nhận đấu cả.

Lão già vừa dứt lời thì võ sĩ bên cực hữu đứng lên tiến ra trước đài vòng hai tay nghiêng chào khán giả. Y nói lớn :

- Chúng tôi là môn đồ Võ Đang sơn, qua Quảng Châu thăm bạn, biết chuyện họ bị một người danh tánh Hồ Á Kiền cậy sức công phu uy hiếp. Thấy sự bất bình không thể bỏ qua được, gia sư nhận chức đài chủ này với mục đích muốn gặp Hồ Á Kiền tranh tài cao thấp cho biết thư hùng. Vậy ai mang tên đó, thỉnh thượng đài.

Nói xong, võ dĩ chống tay lên hai mạn sườn, ngó quanh biển người đứng dưới đài. Trông nét mặt trân tráo, thái độ tự đắc vô song của thanh niên võ sĩ ấy, Hồ Á Kiền phát ghét, cố nén tâm xem bọn người trên đài hành động thế nào.

Nhìn quanh giây lát, võ sĩ không thấy ai thượng đài, bèn nói thêm :

- Theo lệnh gia sư, Hầu Mãnh tôi xin biểu diễn chư vị quân tử một bài Tôn Hành Quyền mua vui.

Võ sĩ lùi vào giữa lôi đài hoa quyền đảo bộ bái tổ tận lực diễn võ.

Khi nghe thấy võ sĩ nhắc tới hai tiếng gia sư, Hồ Á Kiền giựt mình nghĩ rằng :

- Nếu người thủ đài là Bát Tý Na Tra Phùng Đạo Đức thì ta chỉ có nước rút lui cho mau chớ còn tỉ thí gì nữa! Phải vào hạng các sư huynh trưởng tràng mới dám nhận đấu cùng vị Sư phó Võ Đang! Nhưng lẽ nào một nhân vật hữu danh trong giới võ nghệ, sư phó Võ Đang, lại chịu hành động nhỏ mọn như vậy? Người râu tóc vàng hoa ngồi chính giữa kia đích thị là tay thủ đài rồi, vậy y là Phùng Đạo Đức đó ư?

Hay kẻ ngồi kia là môn đồ Võ Đang sơn mà bọn võ sĩ thanh niên chỉ là toán tiểu đồ?

Nghĩ vậy, Á Kiền chú ý nhận xét lối biểu diễn Tôn Hành quyền của võ sĩ trên đài. Công phu của gã tầm thường không có gì xuất sắc. Luyện tập ở trên núi dù một kẻ chưa quá sòng sơ cấp, công phu cũng cao hơn thế nhiều.

Suy luận như vậy, Hồ Á Kiền biết chắc người thủ đài Thủy Nguyệt là một trong những môn đồ, chớ không phải là Võ Đang sơn Sư Trưởng.

Võ sĩ biểu diễn xong bài quyền cúi chào trở gót vào hậu đài. Khán giả vỗ tay hoan nghinh.

Hồ Á Kiền tính toán xem có nên thượng đài hay không?

Chắc chắn Cơ phòng tử Cẩm Châu Đường đã bỏ tiền bạc ra mướn người phái Võ Đang thủ đài Thủy Nguyệt khiêu khích gọi đích danh chàng thượng đài để đánh báo thù. Không nhận đấu bọn Cơ phòng sẽ triệu lôi đài, rêu rao là chàng hèn nhát không dám ra mặt. Chúng sẽ lấy lại được uy tín và tiếp tục húng hiếp dân lành vô phước đụng nhằm chúng. Nhận đấu, chuyện sẽ vỡ lở đến tai Tam Đức, Thái Trí nhị vị đại sư huynh mà tất thế nào chàng cũng sẽ bị quở trách nặng nề! Thiệt rất khó nghĩ!

Á Kiền còn đang liên miên suy tính thì một võ sĩ khác ở trên đài đã tiến ra chào công chúng và nhắc thuộc lòng câu thách đấu gọi đích danh Hồ Á Kiền…

Lần này, Á Kiền không kiềm chế được lòng mình nữa. Gạt bỏ hết mọi cân nhắc, chàng lách qua rừng người đến thẳng chân đài, đoạn vén trường y nhảy lên sàn đài. Võ sĩ vừa nói xong, trở vào giữa đài toan biểu diễn Côn Pháp thì vừa lúc Á Kiền nhảy tới trước đài.

Sự hiện diện bất ngờ của chàng khiến Lý Hòa, đang thủ thỉ bàn tán cùng Hoàng Mao thái tuế Ngưu Hóa Giao phải giựt mình đứng phắt dậy, chỉ tay nói câu gì cùng với họ. Ngưu Hóa Giao cùng các đồ đệ cũng đứng cả lên. Võ sĩ đứng giữa đài trở gót đứng cùng đồng bạn.

Khán giả hồi hộp trước tình hình biến chuyển bất ngờ trên Thủy Nguyệt đài.

Họ im lặng trong giây phút, nhưng có số người nhận ra Hồ Á Kiền, người nọ bảo người kia thành thử ai cũng nhao nhao lên :

- A! Hồ Á Kiền đã tới!… Hồ Á Kiền đã tới!…

Trên đài, Á Kiền đứng sừng sững nhìn Lý Hòa, cũng như Ngưu Hóa Giao trừng mắt quan sát mới thượng đài.

Y nghĩ thầm: “Bộ tên họ Hồ thư sang chi tướng thế này lẽ nào đánh thác nổi Lý Thăng và đã trọng thương Ngũ ngưu Cơ phòng tử” Nghĩ đoạn, Hóa Giao oai vệ tiến ra giữa đài, bước đi chắc nịch, toàn thân kềnh càng như con gấu, mắt vẫn không rời khỏi Á Kiền.

Y hất hàm hỏi :

- Phải chăng ngươi là Hồ Á Kiền, người đã hạ sát Lý Thăng?

Á Kiền gật đầu :

- Chính Hồ Á Kiền đây! Còn quý danh là chi? Cớ sao nêu tên tôi thách đức thượng đài? Ta có thù chi với nhau?

Giọng nói điềm đạm của Á Kiền khiến Hóa Giao có cảm tưởng là chàng khiếp nể trước võ cách oai hùng của mình. Y cười gằn :

- Ta là Hoàng Mao thái tuế Ngưu Hóa Giao, môn đệ Võ Đang sơn, đi qua Quảng Châu thăm bằng hữu Cẩm Châu Đường, biết việc ngươi lộng hành nên ta nêu đích danh xem bản lãnh ngươi ghê gớm tới mức nào.

Thái độ ngang ngạnh tự đức của Ngưu Hóa Giao khiến Hồ Á Kiền sôi máu, nhưng chàng cố nhịn :

- Đối với tôi, Lý Thăng là kẻ đại thù sát phụ có nhiều người biết, thiết tưởng đả tử tên đó không là một sự quá đáng! Còn giữa chúng ta, hảo hán là môn đệ Võ Đang sơn, tôi là đồ đệ Thiếu Lâm tự, hai võ phái xưa nay hòa khí, có lẽ nào hảo hán gánh vác vụ nấy chống lại tôi một cách vô lý như vậy?

Hóa Giao dằn giọng :

- Thù Lý Thăng, đả tử một y là quá rồi lẽ nào còn gây ác đả trọng thương đến dư mươi người khiến họ phải bán thân bất toại hại cả một đời người. Như vậy không là lộng hành ư?

Hồ Á Kiền cười khẩy :

- Hảo hán không biết rõ câu chuyện nên suy luận như vậy. Bọn Cơ phòng tử húng hiếp vợ con tôi, vậy trước sự kiện ấy - nếu hảo hán là tôi - liệu bỏ qua được không?

Thấy Hồ Á Kiền điềm đạm cố công giải thích. Và Ngưu Hóa Giao cho rằng bản lãnh Á Kiền thấp kém nên muốn hòa giải. Được bốn ngàn lượng bạc, ta cần phải đánh trận ngon lành này không những được tiền mà uy danh cũng sẽ lừng lẫy hơn trước.

Nghĩ đoạn, Ngưu Hóa Giao bèn cả tiếng mắng Hồ Á Kiền :

- Hồ Á Kiền! Trước khi ngươi chưa thổ lộ thuộc môn phái nào, việc còn

có thể bỏ qua, chớ môn đệ Thiếu Lâm tự thì ta quyết không tha! Phương Thế Ngọc ngầm sử dụng ám khí hại Lôi Lão Hổ, Ngũ Mai thiền sư còn binh vực môn đệ, đả tử võ sư Lý Ba Sơn… Vậy ta thử hỏi người phái Thiếu Lâm có nghĩ đến tình bằng hữu võ giới không? Bữa này trước uy danh ta, nếu ngươi khiếp sợ, ta sẵn lòng tha thứ nhưng ngươi phải đến Cẩm Châu Đường tạ tội với Cơ phòng tử, đền tiền những người bị thương và sau đó bỏ hẳn Quảng Châu không được bén mảng về đây nữa.

Thái độ tự tôn tự đại, lời lẽ hỗn xược của Hóa Giao chuyến này khiến Hồ Á Kiền nộ khi xung thiên, chỉ mặt đối phương mắng lớn :

- Hai cho giống trâu ngực chúng bây hữu nhãn vô ngươi! Ta đã đơn thân thượng đài giữa bọn sài lang chúng bây không bằng ruồi muỗi! Lôi Lão Hổ ngu si thách thức anh hùng thiên hạ nên táng mạng dưới gót tiểu khách anh hùng. Lý Ba Sơn chấp nê mê xuẩn tự mua lấy cái chết trên Mai Hoa thung. Nay ngươi tham tiền của bọn Cơ phòng họa theo nét cũ của Lôi Lão Hổ thiết lập lôi đài, tự mua cái chết, không còn oán ta nữa nhé!

Dứt lời, Hồ Á Kiền cưỡi trường y liệng vào gốc đài. Chàng gọn ghẽ lanh lẹ trong bộ võ phục màu đen tuyền, những người quen thuộc Á Kiền thấy vậy đều bảo nhau hoan hô cổ võ rầm rầm.

Kiền tiến ra trước đài chào khán giả, phân trần phải trái vụ chàng thượng đài để đánh kẻ tham bạc tiền, dám buông lời hỗn xược xuyên tạc đối với các môn phái Thiếu Lâm tự. Lời lẽ ôn tồn, lý lẽ chánh đáng, Á Kiền được mọi người hoan hô ca tụng nhiệt liệt.

Khi đó, khán giả ai nấy đền hồi hộp lo âu sợ thay cho Hồ Á Kiền.

Hai võ sĩ trên đài là hai tối tượng, Ngưu Hóa Giao hùng hục, dữ dội như con trâu lăn, trái lại Hồ Á Kiền mảnh mai văn tướng.

Hóa Giao dạo qua mấy thế oai dũng, đoạn bất chợt xô vào khởi thế “Hắc Hổ Thâu Tâm” tống một quyền vào ngực Á Kiền. Thế đánh rất mạnh mẽ, Hóa Giao như cả một tảng đá lớn lăn thẳng vào địch thủ.

Biết là Hóa Giao dùng thế quyền dũng mãnh ấy để ướm sức mình và để nạt nộ luôn thể, Kiền tọa bộ vững chãi, đưa tay tả gạt trái thôi sơn hắc hổ bật

sang bên, đồng thời đổi bộ thành Chảo Mã Tấn tay hữu xỉa thẳng vào sườn địch. Đó là thế "Ngân Long Thám Trảo".

Ngưu Hóa Giao khen thầm đối thủ lợi hại. Nhưng y ỷ sức mạnh hại tay tả gạt bàn tay cương đao của Á Kiền và thúc luôn cùi chỏ vào sườn địch theo thế "Phượng Dực Đả Loan Đài". Đang lẽ cùi chỏ này thúc vào ngực Á Kiền, nhưng vì Hóa Giao thấp nên đánh vào sườn, cũng thế. Thừa cơ Háo Giao hở mặt Á Kiền lẹ tay đấm luôn vào huyệt Thái Dương đồng thời hạ tay hữu gạt băng cánh tay Phượng Dực đối phương. Vội vàng, Hóa Giao thối luôn hai bộ tránh đòn, Kiền lăn xả theo phóng một cước nhằm bụng địch. Hóa Giao cậy mạnh, co chân dùng vế đùi hất ngọn cước đó sang bên, đoạn xỉa ngược bàn tay vào yết hầu đối thủ. Đòn "Cương Đao Tỏa Hầu" đó vừa lanh lẹ, vừa mạnh bắt buộc Á Kiền phải lùi lại phía sau tránh.

Đòn qua, thế lại, một bên Hóa Giao như mãnh hổ lìa rừng dữ dội, một bên Á Kiền tức giao long giỡn thủy, cả hai cũng là danh sư chi… đồng sức đồng tài.

Khán giả im phăng phắc, theo dõi trận đấu vô cùng hồi hộp.

Đấu tới ngót trăm hiệp, Hóa Giao vẫn không mất sức chút nào, Kiền nghĩ thầm: "Tên này dữ như gấu, sức lực bền bỉ, nết cứ kéo dài trận đấu thế này, phần bất lợi sẽ về ta, chi bằng dùng thử Hoa quyền xem môn quyền pháp ấy lợi hại tới mức nào để rút kinh nghiệm thực hành về sau".

Nghĩ đoạn, Á Kiền liền tránh né luôn mấy thế tấn công mạnh mẽ của đối thủ. Hóa Giao tưởng kẻ địch đã xuống sức nên mừng thầm, nhào tới đánh lia lịa, đòn nào cũng chí tử, quyết hạ sát cho kỳ được Kiền để lấy tiếng.

Nhường cho Hóa Giao ra quyền, phóng cước liên miên, Á Kiền thoái bộ hết hai vòng lôi đài, chàng bình tĩnh trước khi sử dụng Hoa quyền. Đánh dữ dội, thục mạng, những tưởng ăn tươi nuốt sống ngay địch thủ mà toàn trượt, Hóa Giao nổi nóng đánh bạt mạng, không suy nghĩ cân nhắc nữa. Y cho rằng lúc này đối phương đã đuối sức, không cần phải thận trọng như lúc mới khởi đấu.

Bỗng nhiên, Á Kiền biến đổi hẳn bộ pháp, tránh né, nhảy như một con

vượn, lúc tả, lúc hữu, khi tiền, khi hậu, xoay trong lấy Hóa Giao, đánh toàn đòn đoản vừa lẹ vừa nguy hiểm.

Tình thế đảo ngược, bây giờ Hóa Giao thọ địch hơn là tấn công đàn áp đối phương như hồi nãy. Y vận dụng toàn lực, cố tránh né, gạt đỡ cho kịp đòn của bậc hầu Á Kiền lúc đó biến hiện vô chừng. Vừa đỡ xong trái thôi sơn phía hữu thì bàn tay Cương đai đã chặt tới bên tả, Hóa Giao cố sức xoay tròn theo lối tấn công của đối phương sử dụng Hoa quyền.

Chưa từng học qua, Hóa Giao không hiểu Á Kiền dùng thứ quyền pháp gì mà lạ lùng như vậy! Y cố nhận thức, quyền pháp mà tên tên đối phương nguy hiểm đang sử dụng không ra Hầu quyền, chẳng ra Xà quyền, hoàn toàn kỳ lạ.

Nhiều lúc Hóa Giao muốn thoái bộ xa hẳn địch thủ nhưng lại sợ bọn Cơ phòng và khán giả chê cười nên đánh cố sức giao chiến. Không bao lâu, y thở hồng hộc, mồ hôi toát ra như tắm, sức đuối dần, chân tay chậm chạp, bất giác bị Hồ Á Kiền đấm một quyền trúng bả vai đau điếng.

Dưới đài, khán giả thích trí, hoan hộ rầm rầm. Bốn tên môn đồ của Hóa Giao là Mã Dũng, Hầu Mãnh, Châu Oai, Lý Hùng thấy sư phụ bị trúng đòn thì đều lăm le muốn xông vào đánh hôi, nhưng khán giả la ó inh ỏi :

- Không được tiếp tay!…

- Tiếp tay là đồ hèn!…

Trước sự phản đối của công chúng, bốn tên môn đồ đành khoanh tay thúc thủ.

Lúc đó, Hóa Giao hoang mang lắm rồi. Y thừa biết thua đến nơi nhưng không lẽ chạy? Mà chạy cũng chẳng được. Đối phương lanh lẹ hơn, theo sát. Y mắt hoa, đầu váng, không phân biệt được phương hướng nữa. Mồ hôi trán chảy dầm dề xuống mắt càng khiến y khó chịu hơn…

Bốp!… Tiếp theo là tiếng “Hự” dội lên từ miệng Hóa Giao…

Hồ Á Kiền vừa phóng cước theo thế “Bát Quái Hồ Điệp” đá trúng mỏ ác địch thủ. Hóa giao trúng đòn nghề ấy như kẻ bị đứt hơi, té lăn trên đài.

Thắng trận, Á Kiền nhảy xô tới co chân đạp luôn một đạp vào sống lưng Hóa Giao khiến y thổ huyết, ngất lịm…

Chệch choạng, Á Kiền quay trở lại góc đài cúi lấy chiếc trường y vắt lên vai, ngật ngưỡng nhìn biển người đang xôn xao phía dưới. Chàng định nhảy xuống đài về chùa Tây Thiền nhưng kỳ thay, hai chân mềm nhũn, nhảy không nổi nữa…

Thì ra, Á Kiền quyết thắng Hóa Giao, dùng tận lực giao đấu, sau lại sử dụng Hoa quyền nên kiệt sức.

Á Kiền rùng mình, nôn nao, lợm giọng… Bỗng nhiên toàn thể khung cảnh quay cuồng đảo lộn, Á Kiền không tự chủ được nữa, xây xẩm mặt mày nhào xuống đài…

Nhưng giữa lúc ấy, giữa lúc nguy hiểm cho Á Kiền vì bọn Cơ phòng tử và môn đồ Hóa Giao mừng rỡ tiến đến đón định hạ sát chàng, thì một bóng người đã nhảy vọt qua đầu chúng lên đài, đỡ kịp Hồ Á Kiền, bế gọn chàng lên tay, đoạn nhảy xuống đài đi thẳng.

Việc xảy ra trong khoảnh khắc, nhưng mọi người đều nhận biết ra đó là một vị hòa thượng. Cũng có người biết rõ hơn nữa nhận ra vị hòa thượng ấy là Tam Đức, trụ trì Tây Thiền tự.

Bốn tiểu đồ Hầu, Châu, Lý, Mã và Lý Hòa, Trương Viên nhao nhao lên cả Thủy Nguyệt đài đỡ Ngưu Hóa Giao nằm ngửa lại. Võ sư thiêm thiếp mê man, miệng vẫn trào huyết tươi.

Số đông khán giả tò mò cũng lên cả trên đài xem.

Sửa soạn xong mấy thứ cần thiết, bốn tiểu đồ Võ Đang sơn vực Ngưu Hóa Giao lên kiệu về thẳng căn nhà mà Cơ phòng tử đã thuê riêng cho Võ sư và bốn đồ đệ ở trong thời gian trấn đài.

Về đến nơi, Lý Hùng, Mã Dung pha thuốc đem theo đổ cho sư phụ chúng dùng, dùng rượu thuốc chà xát toàn thân nạn nhân.

Hồi lâu, Hóa Giao lần lần hòi tỉnh, mở mắt lờ đờ nhìn bọn đồ đệ và Lý Hòa, Trương Viên, Bạch An Phúc ngồi quanh đấy cả. Mã Dũng nói :

- Sư phụ dùng thêm thuốc nữa?

Hóa Giao khẽ lắc đầu, thều thào :

- Vô ích!…Ta biết mình ta lắm… Dập phổi rồi…

Nói tới đây, Hóa Giao mệt quá nhắm mặt lại lịm đi.

Bọn đồ đệ tưởng sư phụ chúng tử nạn vội lay gọi vang cả căn phòng. Hóa Giao hồi tỉnh, đôi môi mấp máy nói không ra tiếng :

- … Triệu Khánh phủ… tìm sư bá Lữ… Anh Bố… báo thù…

Thều thào được bấy nhiêu lời, Ngưu Hóa Giao ngoẹo đầu trút linh hồn, miệng còn trào thêm máu tươi, hai mắt mở trừng trừng, mặt nhăn hắn lại.

Thế là tàn một đời hảo hán tài ba chỉ vì tham bạc.

Bốn tiểu đồ Hầu, Châu, Lý, Mã định nhập quan Ngưu Hóa Giao đem về Đông Hải thôn mai táng. Nhưng Bạch An Phúc không đồng ý, quyết quàn quan tài Hóa Giao tại Thiên Phúc tự ngoại thành rồi tìm thỉnh Lữ Anh Bố trả thù Á Kiền.

Nói về Tam Đức hòa thượng đem Hồ Á Kiền về Tây Thiền tự, thuốc men cho tỉnh hẳn. Hôm sau Kiền khỏe như thường, lên thiền phòng tìm Tam Đức tạ tội.

Hòa thượng lắng nghe, hồi lâu mới nói :

- Sư đệ xử sự vẫn hấp tấp. Với vụ Thủy Nguyệt đài này, cái hố sâu ngăn cách hai võ phái Thiếu Lâm, Võ Đang do vụ Vô Địch đài, Mai Hoa Thung ở Hàng Châu, nay biến thành vực thẳm hết bề lấp đầy như Sư trưởng hằng ao ước. Đành rằng Ngưu Hóa Giao tham bạc trấn Thủy Nguyệt đài, nhưng phần Thiếu Lâm chúng ta cũng không nên tức khí trước cái dở của người. Sư trưởng thường dạy: Các môn đồ Thiếu Lâm tự chỉ được sử dụng võ thuật công phu trong bước đường cùng, khi nào không còn giải pháp nào khác hòa giải. Đó là tôn chỉ của Tung Sơn. Mối thù sát phu sư đệ đã trả, bọn Cơ phong không chịu thôi, tiếp tục thuê võ sư lập lôi đài gây sự, dân chúng Quảng Châu này lẽ nào không hiểu sự thực kẻ trái người ngay? Can chi sư đệ phải thượng đài giao đấu để đi đến chỗ đả tử thêm một nhân mạng nữa của Võ Đang sơn? Bát Tý Na Tra Phùng Đạo Đức không khi nào chịu bỏ ngang vụ này! Khi hay tin, Chí Thiện sư trưởng sẽ buồn phiền biết nhường nào?

Hồ Á Kiện cúi đầu nghe Tam Đức hòa thượng dạy bảo, chàng nói :

- Thiệt tình tiểu đệ thượng đài không ngoài ý định giảng giải phải trái với

Ngưu Hóa Giao, nhưng y cậy tài sức, dùng lời khinh miệt phạm tới danh dự môn phái và cá nhân tiểu đệ, không nhịn được nữa mới cùng y giao tranh.

Tam Đức chậm rãi :

- Đành rằng sự thật như vậy, nhưng sư đệ non người trẻ dạ không tâm lý, Ngưu Hóa Giao có chuyện gây sự mới nuốt trôi nổi số bạc Cơ phòng tử, thiệt ra y không có quan niệm chi cả.

Hồ Á Kiền cúi đầu im lặng.

Tam Đức nói tiếp :

- Bần tăng long trọng nhắc lại cho sư đệ hay rằng, từ nay nếu còn tự ý hành động về những việc liên quan đến các võ phía, bần tăng sẽ buộc lòng mời sự đệ ra khỏi chùa, không nhận là người đồng phái nữa.

Hồ Á Kiền nhất nhất vâng lời.

Sau vụ Hồ Á Khiền đã xử Ngưu Hóa Giao trtên Thủy Nguyệt đài, Tam sơn hòa thượng phía nhân viên Thiếu Lâm tự báo các sự thế với sư trưởng Chí Thiện.

Nói về Song hiệp Lã Mai Nương, Cam Tử Long đến Triệu Khánh phủ tìm tới Phương gia trang xưng danh và thăm hỏi. Phương Đức và Miêu Thúy Hoa mừng rỡ đón tiếp rất đỗi niềm nở, giữ luôn hai người nghỉ lại trang trại.

Triệu Khánh phủ tuy không lớn bằng Quảng Châu nhưng cũng nhà cửa san sát, lầu các nguy nga, dân cư đông đảo buôn bán tập nập. Thị trấn ở ngay tả dòng Tây Giang thuộc về miền đồng bằng phì nhiêu nên trên bến dưới thuyền sầm uất lạ thường.

Trong thời kỳ ở Triệu Khánh phủ, Mai Nương và Tử Long vào rừng núi săn bắn, thấy nhiều bộ lạc sơn cước sống trong thung lũng ấy, hoặc ở sườn núi cheo leo, cảnh sắc thiệt hùng vĩ.

Đường núi mà Mai Nương và Tử Long theo đó tức là con đường xuyên sơn dẫn từ địa hạt tỉnh Quảng Đông sang Quảng Tây. Từ con đường này còn

có nhiều ngả rẽ đi tới các tiểu trấn hay thung lũng bộ lạc sơn cước đất Quảng Tây. Lưỡng Quảng Đông Tây, giao dịch thương mại với nhau hoặc bằng đường ven biển, hoặc bằng đường xuyên sơn. Cả hai đường bộ thủy cùng nguy hiểm. Khách thương tỉa về bằng đừng thủy thì lo sợ bọn thủy khấu nhân hoạt động ven biển. Bọn thủy khấu kiếm ăn tại vùng duyên hải này thường là người quần đảo Mã Đảo hay dân tại đảo Hải Nam. Có khi họ cũng là dân đại lục ở Bắc Hải hay Lệ Châu.

Khách thương Lưỡng Quảng giao thương phần nhiều dùng đường bộ. Họ đi thành đoàn có tiêu sư bảo vệ. Triệu Khánh phủ là một đại điểm giao thương với Quảng Tây, vì thế nội ngoại đại trấn ấy Bảo tiêu cuộc mọc ra như nấm.

Trên đường, Mai Nương, Tử Long thường gặp các đoàn khách thương ấy. Họ tỉa hàng bằng lừa ngựa chớ không dùng xe như nhiều nơi ở Hoa Bắc. Thấy hai thanh niên nam nữ võ trang cưỡi hai tuấn mã cao lớn kiêu dũng, họ thường ngang nhiên nhìn không chớp mắt.

Biết vậy Mai Nương bảo Tử Long :

- Nếu không có đoàn ngựa thồ hàng đi theo, tiểu muội có thể lầm những người này với cường sơn thảo khấu!

Cam Tử Long phì cười :

- Ờ, bọn mã phu Quảng Tây diện mạo dữ dằn thiệt. Họ nhìn cặp tuấn mã đấy. Sư muội không để ý rằng ngựa thồ cũng như ngựa cưỡi xứ Lưỡng Quảng này phần nhiều thấp mà bốn vó quá thô sao? Ngu huynh ngạc nhiên ở điểm là không hề gặp toán cường đạo nào chặn lối trên con đường này.

Mai Nương bỗng hỏi :

- Nè, sư huynh, tiểu muội muốn đi suốt miền này qua Quảng Tây, biết đâu tên Tăng Tòng Hổ không ẩn núp nơi đây?

Cam Tử Long gật đầu :

- Đồng ý với sư muội. Hiện thời phải về Triệu Khánh kẻo Phương thái thái mong chờ. Vả lại nghe Phương thái thái nói tại Nam môn Triệu Khánh có Lữ Anh Bố, môn đồ kiệt hiệt Võ Đang sơn, mở võ quán danh tiếng lắm, chúng ta

nên đến thăm cho rộng đường quảng giao với nhân vật các phái.

Lã Mai Nương khen phải. Song hiệp về đến Phương gia trang hỏi thăm Miêu Thúy Hoa lối đến võ đường của Lữ Anh Bố. Miêu thị nói :

- Anh Bố võ quán ở Tây Hà lộ bên Nam môn. Nhị vị đến đó nên để ý xem dư luận Anh Bố đối với vụ Lôi Lão Hổ trước đây ở Hàng Châu như thế nào.

Mai Nương đáp :

- Nếu cần, chúng tôi sẽ giải thích để Anh Bố hiểu vụ Lôi đài Hàng Châu hơn. Bằng mà Lữ võ sư là người quảng đại không chú ý đến chuyện tầm thường nhỏ nhen, tôi sẽ giới thiệu thái thái.

Anh Bố võ quán ở ngay góc Tây Hà lộ và Thu Minh kiều, khu phố an tĩnh rộng rãi.

Lữ Anh Bố năm ấy trạc tứ tuần, vợ Anh Bố là Kỳ thị sanh hạ được hai con trai là Anh Kỳ và Anh Phong, hãy còn nhỏ tuổi.

Nói về phái Võ Đang thời bấy giờ, Lữ Anh Bố là nhân vật có bản lãnh vào hàng đệ nhị, ngang hàng với Thạch Cẩm Bá, Phùng Huy Hạ, và đứng sau Lôi Đại Bàng.

Tánh tình chân phương, Lữ Anh Bố được dân chúng Triệu Khánh phủ rất quý mến. Võ quán họ Lữ là một trong năm võ quán tại Triệu Khánh phủ và đông môn sanh nhất.

Hôm ấy, sau buổi luyện tập cho đồ đệ, Lữ Anh Bố vừa vào hậu đường định thay võ phục thì Lã Mai Nương, Cam Tử Long đến thăm.

Gia nhân vào báo với Lữ võ sư :

- Thưa võ sư, có hai nam nữ võ sĩ lạ mặt tới xin yết kiến.

Võ sư hỏi gia nhân :

- Ngươi đã nói là ta có nhà rồi ư?

- Thưa vâng?

- Hai người ấy có nói là từ đâu tới không?

- Thưa có, họ nói là từ Hoa Bắc du hành qua đây, nghe danh võ sư nên tới thăm.

Lữ Anh Bố xốc áo đi thẳng ra cửa võ quán, thấy Song hiệp uy nghi lẫm

liệt thì có ý thầm thán phục.

Hai bên chủ khách thi lễ.

Lữ Anh Bố nói :

- Tôi là Lữ Anh Bố đây, chẳng hay nhị vị có điều chi dạy bảo?

Cam Tử Long đáp :

- Anh em tôi họ Lã, người Trực Lệ, du Nam, nhân qua đây nghe đại danh nên đến hội kiến, mong rằng không đến nỗi phiền toái võ sư?

Lữ Anh Bố niềm nở :

- Đó là hân hạnh cho tôi. Mời tráng sĩ và tiểu thư vào chơi…

Vào tới sảnh đường, phân ngôi chủ khách cùng ngồi. Lữ võ sư hối gia nhân pha trà rồi cùng Cam, Lã luận đàm về võ thuật. Trong câu chuyện, Song hiệp thấy Anh Bố rất vô tư, không có óc phân chia môn phái, nhưng lòng tự ái rất mạnh và biết quý mến anh em đồng môn.

Giữa lúc ba người đang chuyện trò thì gia nhân vào báo với Anh Bố rằng có bốn người từ Quảng Châu đến xin hội kiến gấp, trong đó có hai người đồ đệ của Ngưu Hóa Giao là Lý Hùng, Mã Dũng.

Anh Bố xin lỗi Song hiệp rồi bảo gia nhân mời họ vào sảnh đường. Vào tới nơi Lý Hùng giới thiệu hai người thuộc Cơ Tử Phòng Cẩm Châu Đường rồi quỳ xuống lạu Anh Bố òa lên khóc.

Lữ võ sư ngạc nhiên, nâng hai người dậy mà rằng :

- Ủa! Có điều chi mà hai hiền điệt khóc lóc như vậy? Ngưu sư phụ đâu không cùng đi? Sư đệ ta có được mạnh không?

Lý Hùng gạt nước mắt đáp :

- Đau lòng lắm sư bá ôi! Sư phụ con bị Hồ Á Kiền đả tử tại Quảng Châu rồi còn đâu!

Xưa nay Anh Bá vốn rất thân với Hóa Giao, nghe câu nói ấy thì giựt mình tái sắc :

- Ngưu sư đệ ở tận Đông Hải thôn lên Quảng Châu làm chi mà bị đả tử? Hồ Á Kiền là hạng người nào?

Lý Hùng cố ý bịa thêm :

- Hồ Á Kiền là một tên du đãng cậy mình là môn đồ Thiếu Lâm tự. Y có mỗi cựu thù với người thuộc ban Cơ phòng Cẩm Châu Đường và đả tử người đó. Sư phụ con lên Quảng Châu chơi, thấy sự bất bình bèn can thiệp khuyên ngăn, không dè Hồ Á Kiền tự tôn tự đại nói nhiều lời mạt sát, động chạm đến cả toàn phái Võ Đang. Vì danh dự môn phái, sư phụ con nhất quyết can thiệp, nhân khi quí vị đây lập lôi đài võ chơi ăn mừng chu niên Cẩm Châu Đường, sư phụ con hẹn Hồ Á Kiền thượng đài đấu võ, chẳng dè bị trúng đòn địch.

Lữ Anh Bố ngắt lời :

- Phép đả lôi đài, thua rồi thì thôi cớ sao lại bị đả tử?

Lý Hùng thưa :

- Trong khi Ngưu sư phụ trúng đòn, sa cơ, Hồ Á Kiền ác nghiệt còn cố ý hạ sát nên bồi thêm một đòn chí tử nữa. Sư phụ con bị chết ngất. Tên họ Hồ cùng kiệt sức được hòa thượng Thiếu Lâm nhảy lên lôi đài đem đi. Lúc lâm chung, sư phụ con trối trăn nói tới tên sư bá, xin sư bá báo thù…

Lữ Anh Bố sầm mặt lại suy nghĩ hồi lâu :

- Mọi sự đã xảy ra đúng như lời hiền điệt nói?

Bạch An Phúc lên tiếng :

- Đó là một việc công khai. Nếu chúng tôi biết Ngưu võ sư không địch nổi Hồ Á Kiền thì đã kiếm đường can ngăn võ sư, có lẽ cơ sự cũng không đến nỗi xảy ra như vậy. Đáng tiếc!

Lữ Anh Bố nhìn Bạch An Phúc mà rằng :

- Một khi Hồ Á Kiền đã xúc phạm tới danh dự môn phái thì dù tiên sinh có ngăn cản Ngưu sư đệ cũng không bao giờ nghe!… Tên Hồ Á Kiền bây giờ ở đâu? Vóc dáng y thế nào mà ghê gớm như vậy?

Bạch An Phúc đáp :

- Y hiện thời ở Tây Thiền tự. Tôi dò hỏi được biết rằng vị hòa thượng nhảy lên đài bế tên sát nhân đi chính là hòa thượng trụ trì chùa Tây Thiền. Như vậy đủ rõ rằng Á Kiền cố ý như thế nào rồi. Nếu không chính y hạ nổi Ngưu võ sư, tôi chắc đồng bọn y sẽ thượng đài tiếp tay.

Anh Bố tặc lưỡi, lắc đầu lẩm bẩm :

- Sau vụ Lôi đài Hàng Châu mà tôi không biết rõ, nay tới vụ này… Hừ! Lẽ nào lại thế được? Xưa nay Thiếu Lâm tự luật lệ đối với môn đồ nổi tiếng nghiêm ngặt, lý đâu Hồ Á Kiền lộng hành!… Hồ Á Kiền đã vậy, chớ hòa thượng Tây Thiền tự cũng đương nhiên a dua tới Lôi đài can thiệp là nghĩ lý gì?… Chỉ khổ thay cho Ngưu sư đệ vì nghĩa thác oan!… Hừ! Giận thiệt!…

Nói tơi đây, Lữ Anh Bố nắm tay tả đấm vào lòng bàn tay hữu, nghiến chặt răng lại.

Lát sau Anh Bố bảo Lý Hùng, Mã Dũng :

- Ta lưu nhị vị Cơ phòng lại đây, hai hiền điệt cũng vậy. Nhà có đủ chỗ ở.

Nói đoạn, Anh Bố gọi gia nhân đưa bốn người vào hậu sảnh sửa soạn phòng ở.

Từ nãy, Lã Mai Nương và Cam Tử Long chăm chú nghe chuyện và không khỏi ngạc nhiên về vụ lôi đài Quảng Châu. Tuy không biết Á Kiền bao giờ nhưng hai người từng nghe ba anh em Phương gia thuật vụ cứu vợ con y ở Quảng Châu. Tất chuyện này có uẩn khúc chi đây. Song hiệp đang suy nghĩ thì sau khi bọn Lý Hùng vào hậu sảnh, võ sư Anh Bố nói :

- Trước khi tôi không quan tâm tới những xích mích nhỏ nhen giữa các môn võ phái, nay cái chết của sư đệ Ngưu Hóa Giao đã khiến tôi đổi ý nghĩ khác. Khi nhị vị qua Giang Nam có nghe thiên hạ nói chuyện về vụ đả Lôi đài ở Hàng Châu không?

Mai Nương, Tử Long lắng lặng gật đầu.

Lữ Anh Bố nói tiếp :

- Đài chủ là môn đồ Võ Đang sơn bị Phương Thế Ngọc thuộc Thiếu Lâm đả tử. Đã xong đâu! Ngũ Mai thiền sư người Thiếu Lâm đả tử Lý Ba Sơn của Tây Khương trên Mai Hoa Thung. Đến nay, Hồ Á Kiền, môn đồ Thiếu Lâm đả tử Ngưu Hóa Giao, một mạng nữa của Võ Đang phái. Hừ! Chỗ nào có người bị đả tử là y như có môn đồ Thiếu Lâm tự. Tôi bắt đầu hết tin tưởng rồi! Không thể bỏ qua được vụ sư đệ Ngưu Hóa Giao.

Nghe Lữ Anh Bố suy luận như vậy, Lã Mai Nương kín đáo nhìn Cam Tử Long, đoạn nói với võ sư :

- Thiên hạ rộng mênh mông, khi ta ngồi một nơi xét đoán theo lời nghe thấy cũng khó xác đáng lắm. Nếu võ sư can thiệp vụ Quảng Châu, thiết nghĩ nên điều tra kỹ lưỡng kẻo mất tình hòa khí giữa các giới và anh em đồng đạo, phải không?

Lữ Anh Bố nét mặt nghiêm trọng :

- Lã tiểu thư dạy chí phải. Tôi sẽ thân hành đi Quảng Châu xem sự thể thế nào.

Song hiệp biết không nên nói chuyện hơn nữa, từ giã ra về thẳng Phương gia trang. Lã Mai Nương thuật cho Miêu Thý Hoa việc Hồ Á Kiền đả tử Ngưu Hóa Giao trên lôi đài Quảng Châu.

Miêu thị không khỏi ngạc nhiên :

- Khi Thế Ngọc đến Thiếu Lâm tự có viết thư về thăm nhà, có nói tới việc đả Cơ phòng tử cứu vợ con Hồ Á Kiền là một môn đồ Thiếu Lâm đang theo học được vài năm trên Tung Sơn. Lẽ nào Á Kiền lại được về Quảng Châu để thượng đài? Chắc có uẩn khúc gì đây! Không có cái sẩy nẩy cái ung như vụ Hàng Châu thì thật phiền! Nhân dịp này, nhị vị đại hiệp nên trở lại Quảng Châu theo sát xem Lữ Anh Bố xử sự thế nào?

Lã Mai Nương gật đầu :

- Chúng tôi cũng tính vậy. Thế phải đình việc xuyên sơn du ngoạn Quảng Tây.

Sáng hôm sau, Cam, Lã từ biệt Phương Đức và Miêu thị lên đường thẳng tiến Quảng Châu. Tới nơi, hai người vào Thanh Thiên lầu lấy phòng, đoạn đến Tây Thiền tự. Hai hòa thượng Tam Đức, Thái Trí đang đàm luận trên phương trượng thấy Song hiệp trở lại thì mừng rỡ mời xuống thiền phòng.

Lã Mai Nương hỏi vụ Lôi đài Thủy Nguyệt và tin tức Hồ Á Kiền.

Tam Đức thuật rõ đầu đuôi cho Song hiệp nghe.

Thuật xong, Tam Đức hòa thượng nói tiếp :

- Hiện thời, lôi đài Thủy Nguyệt vẫn nguyên vị tại khu Y Linh miếu. Bần tăng cho người dò hỏi biết rằng bọn tiểu đồ Võ Đang sơn và Cơ phòng tử quàng thi thể Ngưu Hóa Giao tại Thiên pháp tự ngoại thành. Hai tiểu đồ ở lại

đó đèn nhang, còn hai người nữa đi đâu không rõ.

Cam Tử Long nói :

- Họ đi với hai tên đầu Cơ phòng sang Triệu Khánh phủ thỉnh sư huynh kẻ tử nạn là võ sư Lữ Anh Bố về đây báo thù.

Nói đoạn chàng kể chuyện Triệu Khánh phủ cho hai hòa thượng nghe và hỏi tiếp :

- Lữ Anh Bố là người trầm lặng, cân nhắc và hẳn là bản lãnh vượt bực, Ngưu Hóa Giao chớ không thường đâu. Hồ Á Kiện liệu địch nổi không?

Tam Đức trầm ngâm :

- Á Kiền đấu với Hóa Giao phải dùng tới Hoa quyền mới thủ thắng. Y kiệt sức ngay sau khi phóng cước trúng bụng địch thủ. Như vậy chịu trận Lữ Anh Bố sao nổi.

Thái Trí nói :

- Việc này thiệt khó xử. Để Á Kiền lên đài có khác chi mặc tình y tự sát? Trái lại nếu mọi người can thiệp thì Anh Bố sẽ khôn khéo rút lui và trình bày với Phùng Đạo Đức sư trưởng Võ Đang sơn. Vị lão sư ấy tất phân phối môn đồ phòng trợ Ánh Bố, quyết tranh đua với Thiếu Lâm tại Quảng Châu. Cuộc chiến toàn diện sẽ vì thế nổ bùng. Thật đáng ngại.

Suy nghĩ hồi lâu, Lã Mai Nương nói :

- Tôi tạm bàn cách này, may ra có ối thoát. Thứ nhất, cấp tốc tường trình hiện tại có sự gia nhập của Lữ ANh Bố về Tung Sơn cho sư trưởng hay để người giải quyết thắng với Phùng lão sư. Thứ nhì, nhị vị hòa thượng lên thắng phủ quan nói rõ tình hình, yêu cầu đại quan can thiệp, triệt phá lôi đài, cấm hẳn các trận giao đấu để giữ gìn trật tự an ninh trong trấn, như vậy có được không?

Thái Trí hòa thượng nhìn Tam Đức mà rằng :

- Giải pháp của Lã hiệp thuận tiện hơn cả. Một mặt ta cấp báo về Tung Sơn, một mặt lên yết kiến phủ quan, sư huynh nghĩ sao?

Không còn cách nào hơn nữa, Tam Đức đành ưng chịu.

Mai Nương, Tử Long về Thanh Thiên lầu nhưng khi cả hai vừa đi tới đầu

phố thì chợt thấy một nữ kỵ sĩ xuống ngựa trao cương cho tửu bảo. Về phòng trọ, Song hiệp dò biết nữ hiệp ấy là Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn thì lấy làm lạ.

Trong khi Tử Long thay áo, Mai Nương suy nghĩ đoạn nói :

- Đáng lẽ lúc này Lý Tiểu Hoàn phải ở Tây Khương hay Võ Đang sơn mới phải, người ấy lại xuống Quảng Châu này làm chi? Khó hiểu quá!

Cam Tử Long nói :

- Ngu huynh cũng tự vấn câu ấy nãy giờ mà chưa tìm được giải đáp. Dù sao, việc chúng ta đến Quảng Đông cũng không vô ích như chúng ta vẫn tưởng.

Từ hôm ấy, Cam, Lã chú ý xem Lý Tiểu Hoàn hoạt động những gì nhưng tuyệt nhiên không thấy gì lạ. Nàng sống như một người du khách bình thường. Đến bữa ăn nàng cũng dùng bữa ngoài thực phòng nhưng một đôi lúc nàng vắng mặt vì ra phố quá bữa không về.

Mai Nương bảo Tử Long :

- Khi Lữ Anh Bố về Quảng Châu tất thế nào cũng gặp Lý Tiểu Hoàn. Nên thận trọng lỡ y đến đây nhận ra ta lộ hành tích không ích lợi gì. Hôm nay ta đến Tây Thiền tự xem việc Tam Đức hòa thượng yết kiến phủ quan ra sao đi.

Vốn là khách quen, Song hiệp đến Tây Thiền tự không chờ thông báo, đi thẳng ra vô sảnh thấy Tam Đức đang chuyên luyện cho Hồ Á Kiền.

Cam Tử Long hỏi qua mới biết hòa thượng Tam Đức yết kiến phủ quan dẹp lôi đài không có kết quả. Phủ quan còn có ý dung túng lôi đài theo một mệnh lệnh bí mật nào đó. Tam Đức càng giựt mình khi nghe Tử Long báo tin Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn đã đến Quảng Châu.

Mọi người đang bàn tán thì có Thái Trí hòa thượng bên Quang Hiếu tự sang thăm. Khi nghe tin Lý Tiểu Hoàn có mặt tại Quảng Châu thì Thái Trí hòa thượng suy luận rằng có thể Lý Tiểu Hoàn sẽ đem vây cánh đến Triệu Khánh phủ phục thù Phương Thế Ngọc.

Nghe Thái Trí hòa thượng nói xong, Lã Mai Nương gật đầu nhìn Cam Tử Long. Nàng nói :

- Thái Trí sư phụ suy luận đồng quan điểm với chúng tôi. Hiện thời, ba anh em họ Phương cùng lên Tung Sơn, một mình Miêu Thúy Hoa ở nhà chống trả lại sao nổi? Tình hình thật cấp bách, nhị vị sư phục có biện pháp nào không, lẽ nào làm ngơ được?

Thái Trí im lặng suy nghĩ trong khi đó Tam Đức hòa thượng nóng ruột đứng vùng lên khoanh tay ra sau lưng đi đi lại lại trong thiền phòng như một con hổ dữ.

Cam Tử Long nói :

- Trong tình thế này chắc chỉ có giải pháp duy nhất là nhị vị sư phụ phái vài tăng nhân bản lãnh chắc chắn đi Triệu Khánh giúp Phương thái thái. Lý Tiểu Hoàn sẽ không dại gì đến đó một mình, nhưng họ Lý sẽ đi cùng nhiều người cao đồ.

Tam Đức nói :

- Trong khi vụ lôi đài Thủy Nguyệt đang biến chuyển, thêm ngay việc Miêu Thúy Hoa. Việc nào cũng cấp bách quả rất khó nghĩ.

Quay sang phía Thái Trí, Tam Đức hỏi :

- Cam hiệp bàn như vậy, sư đệ tính thế nào?

Thái Trí hòa thượng đáp :

- Đó là giải pháp duy nhất thật. Quang Hiếu tự sẵn sàng phái Mạnh Đức tăng và Bảo Thiện tăng. Còn sư huynh?

- Bên Tây Thiền có Trí Vân Tăng, Đức Thái Tăng. Phái người xoàng đi e không được việc, mà cho mấy người này đi, lực lượng ta yếu mất nhiều nếu Võ Đang sơn đem toàn lực lên đây gây chiến.

Nghe Tam Đức nói vậy, Lã Mai Nương bàn rằng :

- Nếu thế sư phụ không nên phái người đi Triệu Khánh sợ ở Quảng Châu bị yếu cánh. Ta có thể hòa hoãn được bằng cách cho Miếu Thúy Hoa thái thái biết Lý Tiểu Hoàn đến Quảng Châu, và dặn thêm rằng nếu Tiểu Hoàn đem đồng bọn đến Phương Gia gây sự thì thái thái cứ việc chối là đi vắng, chừng nào có người từ Quảng Châu qua Triệu Khánh giúp sức sẽ hay. Như vậy lực lượng quý vị không bị Chia xẻ và cũng không đến nỗi lo ngại lắm cho

Phương thái thái.

Thái Trí khen là phải và nhận việc sai người đến Triệu Khánh phủ báo cho Miêu Thúy Hoa, nhưng Lã Mai Nương nói tiếp :

- Sư phụ khỏi bận tâm, chúng tôi có phương cách chắn chắn gửi thư đến Phương gia trang.

Bàn định xong, mọi người chia tay.

Tiếp tục công việc, Thiết Diện Hổ gây hiềm trong võ phái
Đối phó tình hình, Thiếu Lâm tự điều động các môn đồ

Nguyên khi Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn mai táng phụ thân nàng xong và từ Tây Khương trở về Võ Đang sơn thăm Lôi Đại Bàng thì nàng gặp nhân việc ban mật vụ của vua Càn Long là Thiết Diện Hổ hãy còn ở đó.

Sở dĩ Thiết Diện Hổ sau khi đưa linh vị Lôi Lão Hổ về Võ Đang mà chửa đi ngay vì y còn quan sát thực lực Lôi Đại Bàng, và nhân cơ hội dùng lời lẽ kích thích Bát Tý Na Tra Phùng Đạo Đức cùng Lôi Đại Bàng, nhúm mồi lửa hiềm thù giữa hai võ phái Thiếu Lâm, Võ Đang.

Lúc đó thái đọ của Phùng lão sư rất dè dặt, nhưng trái lại Lôi Đại Bàng thì khác. Chàng giận dữ như sấm sét thề quyết báo phụ thù, xin phép Lão sư cho chàng hạ sơn để tìm mẹ con Thế Ngọc moi gan mổ ruột tế linh hồn Lôi giáo đầu.

Phùng Đạo Đức phải hết sức can ngăn, viện lẽ rằng chàng chưa đủ thời kỳ luyện tập và cần phải qua lần khảo sát mới được từ thầy xuống núi.

Nghe lẽ phải trái của sư phụ, Lôi Đại Bàng đành nén tâm vâng lời.

Thiết Diện Hổ cũng không dám đi xa hơn nữa e bại lộ âm mưu thâm độc. Y rất tin ở bản lãnh công phu của Lôi Đại Bàng sau ít ngày quan sát vị thanh niên võ sĩ ấy thao luyện.

Về quyền thuật, Đại Bàng cực kỳ siêu quần, nội ngoại công phu đầy đủ. Chàng thành thạo đủ thập bát ban và chuyên sử dụng cây thiết côn nặng một trăm hai mươi cân. Mỗi khi luyện hỗn chiến, chàng thường đứng giữa chấp năm sáu anh em đồng môn loạn đả. Đại Bàng vùng vẫy như mãnh hổ, giương đông kích tây, xung tiền đột hậu, cây thiết côn của chàng linh động lạ thường, quả không hổ danh lực nâng cử đẳng, thế khả bạt sơn.

Chàng là môn đồ Võ Đang duy nhất cử nổi hai bánh xe đá nặng một nghìn một trăm cân (sáu trăm sáu mươi ký) đi khắp ban vòng sân tập.

Thiết Diện Hổ định bụng thế nào cũng phải trở lại Võ Đang sơn chuyến nữa nên kiếu từ thầy trò Phùng Đạo Đức. Vừa hay khi ấy thì Lý Tiểu Hoàn từ Tây Khương về đến nơi.

Lý Tiểu Hoàn cho Thiết Diện Hổ biết Bạch Mi sư tổ đã phái bốn danh đồ bậc đệ nhất đệ nhị giúp sức nàng tìm đánh mẹ con Phương Thế Ngọc. Thiết Diện Hổ mừng rỡ bảo Lý Tiểu Hoàn rằng y xuống Quảng Đông trước và hẹn gặp nhau tại Vạn Lương phúc điếm. Diện Hổ vội vã đến gặp Hòa Thân và cùng viên thị lang này xuống Quảng Châu thì vừa đúng dịp Hóa Giao vị Hồ A Kiền đả tử. Diện Hổ càng thích chí bàn luận cùng Hòa Thân đến ngầm xúi bọn Cơ phòng tử Cẩm Châu Đường tìm cách phục thù, đồng thời vào thẳng phủ nha, nhân danh ban mật vụ triều đình bảo Lục Thọ Vân giúp đỡ duy trì Thủy Nguyệt đài.

Dĩ nhiên Lục phủ quan phải hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh ban mật vụ. Và cũng vì thế khi Tam Đức hòa thượng xin yết kiến, Lục Thọ Vân từ chối cuộc hội kiến. Kiên tâm, Tam Đức vào phủ nha luôn mấy hôm, cực chẳng đã, Lục Thọ Vân phải tiếp vị hòa thượng quen thuộc đạo mạo ấy và viện lý nọ lẽ kia không ưng thuận việc triệt lôi đài Thủy Nguyệt.

Song hiệp, Lã Mai Nương, Cam Tử Long và hai hòa thượng Tam Đức, Thái Trí tuy dự đoán, đề phòng thâm kế của vua tôi Mãn Thanh chia rẽ các võ phái, nhưng không ngờ ban mật vụ của Càn Long đã khởi sự ngay từ Vô Địch đài Hàng Châu rồi và đang gieo mầm mống hiềm thù giữa các võ phái ngày một lớn thêm lên.

Thị lang Hòa Thân là người Mãn, theo đường lối chính trị của Thanh đình là đương nhiên, nhưng Thiết Diện Hổ vốn gốc Hán tộc vì mũ cao, áo dài, bổng lộc lớn, phục vụ ngoại xâm quả rất đáng tội với quốc dân nói chung và với các võ phái là căn bản nền kỹ thuật vô song của Trung Quốc giữa lúc đang hưng thịnh nói riêng.

Nói về Tung Sơn Thiếu Lâm tự, một hôm Chí Thiện sư trưởng vừa dứt tụng niệm thường nhật trước bàn thờ Đạt Ma sư tổ thì nhận được thư của Thái Trí hòa thượng phúc trình về tư cách đúng đắn, hợp lẽ của Hồ Á Kiền trước các hành động đàn áp khiêu khích của Cơ phòng tử và sau cùng là lên đài Thủy Nguyệt.

Đọc thư xong, Trí Thiện hỏi qua mấy câu, đoạn cho người cầm thư lui. Bực dọc, Người chắp tay ra sau lưng, đi đi lại lại trong Kinh phòng thờ sư tổ, nghĩ liên miên.

Hừ! Lại một môn đồ Võ Đang sơn nữa thủ đài! Phải chăng đây là định mệnh muốn hai phái Thiếu Lâm Võ Đang tranh tài cao hạ?

Lôi đài! Luôn luôn chuyện lôi đài vô ý thức làm bận tâm kẻ tu hành! Nếu chúng thừa lực dư tài sao không dùng tài lực đó xua đuổi Mãn tốc ra khỏi Vạn Lý Trường Thành, đem lại nền độc lập. Khôi phục lại Minh triều! Thách thức nhau thượng đài để làm trò cười cho vua Mãn Thanh, anh hùng chí sĩ thiên hạ đàm tiếu!…

Bách bộ chán, vị Sư trưởng đáng tôn kính ấy trở xuống thiền phòng, phái tăng đồ thỉnh vị Trưởng Tràng Thái Minh hòa thượng vào hầu.

Lúc đó, Thái Minh đang ở trên võ trường điều khiển việc tập luyện các môn đồ, hay tin Sư trưởng triệu liền vội vàng bảo Mục Dương Tăng thế chân, khoát áo vào hầu Sư trưởng.

Thấy Sư trưởng ngồi khoanh bằng tròn trên bồ đề đoàn, Thái Minh hòa thượng bước vào thiền phòng lẳng lặng khoanh tay đứng bên hầu, dự đoán người có điều gì không vui.

Hồi lâu, Chí Thiện lấy bức thư Quảng Châu ở trong tay áo đưa cho Thái Minh.

Thoạt đọc hàng chữ ngoài bì đề Trụ trì Tây Thiền, Quang Hiếu tự Quảng Châu kính đệ sư trưởng cẩn bái, Thái Minh chắc chắn là Hồ Á Kiền về tới Quảng Châu gây rối nên Tam Đức, Thái Trí viết như báo cáo nhưng khi đọc xong bức thư, Thái Minh mới hiểu là Sư trưởng triệu vào để cho biết tình hình căng thẳng giữa Thiếu Lâm và Võ Đang.

Trao lại bức thư cho Chí Thiện, Thái Minh khoanh tay đứng hầu như cũ. Sư trưởng chỉ chiếc kỹ kê bên bục đá bảo Thái Minh :

- Hiền đồ ngồi xuống đây. Câu chuyện còn dài.

Thái Minh theo lời ngồi xuống kỹ :

- Thưa Sư trưởng, sau cái chết của Lôi Lão Hổ, Lý Ba Sơn ở Hàng Châu, nay tiếp tới ở Ngưu Hóa Giao, Thiếu Lâm ta khó lòng tránh khỏi xích mích với Tây Khương, Võ Đang.

Chí Thiện thở dài :

- Thầy cũng nghĩ thế. Tuy rằng võ phái ta hữu lý nhưng hai phái kia có chịu tìm hiểu sâu xa hơn đâu.

Trong thư, Tam Đức, Thái Trí không hề nói đến lực lượng hiện tại của hai chùa Tây Thiền, Quang Hiếu. Nếu hai phái kia hợp tác môn đồ kéo nhau về Quảng Châu và Triệu Khánh áp đảo Hồ Á Kiền, Miêu Thúy Hoa, thì hai nơi ấy ở tại chỗ sẽ phải hành động thế nào.

Về vấn đề cấp độ của các môn đồ, tình trạng Tây Thiền và Quang Hiếu y hệt chùa Thiếu Lâm. Nghĩa là phần ngoại đồ cao độ đều đã xuất thế và hiện thời không có một ngoại đồ nào hiện diện trong chùa khả dĩ tiêu biểu cho Thiếu Lâm.

Như vậy hai chùa Tây Thiền, Quang Hiếu che chở sao nổi Á Kiền, Miêu Thúy Hoa một khi Tây Khương, Võ Đang cho môn đồ cao độ về Quảng Đông báo hận?

Thái Minh hòa thượng hỏi :

- Sư trưởng biết chắc chắn rằng Tây Khương, Võ Đang có ngoại đồ cao độ?

- Chuyến trước, Ngũ Mai thiền sư có nói cho ta hay rằng Bạch Mi và

Phùng Đạo Đức hiện thời đều có ngoại đồ cao cấp.

Hiện tại cũng như từ bao đời nay, ngoại trừ Bắc phái Sơn Đông, Côn Luân, Nga Mi, không một phái nào so sánh nổi với Thiếu Lâm về phương diện Nội đồ, phẩm cũng như lượng. Ngay như bốn phái nói trên cũng chỉ đều hòa với ta về phẩm, nhưng thường kém ta về lượng.

Riêng có phương diện Ngoại đồ thì hết sức bấp bênh: người thành tài thì đã ra đi, loạt kế tiếp thì chưa đạt được mức cao siêu như Hồng Hy Quan, Lý Cẩm Luân, Tạ Á Phúc và ba anh em Phương gia. Nếu lấy cố ra, có thêm Đồng Thiên Cân, Lương Bá Tòng và Liễu Bách Thắng, Thạch Thiên Long, Cảm Thượng Ân và Chu Thế Hùng. Nhưng thầy vẫn không vừa ý. Chưa một người được tin cậy.

- Sư trưởng định phái người xuống Quảng Châu tiếp chiến Tây Khương, Võ Đang?

Chí Thiện chậm rãi :

- Không hẳn thế! Hiền đồ dùng hai chữ Tiếp chiến hơi mạnh quá. Không gây hấn với đồng đạo, Thiếu Lâm vẫn giữ nguyên thái độ hòa nhã theo đúng tôn chỉ của nhà Chùa. Nhưng thầy muốn lúc nào ta cũng sẵn sang, nếu cần đánh, phải đánh.

Trước một đối tượng không biết điều, ta có thể dung lý lẽ giảng giải mong giữ hòa khí đồng đạo. Nếu họ cố chấp mạt sát phạm tới danh dự môn phái, tất ta không thể nhắm mắt làm ngơ. Bởi thế thầy cần môn đồ cao độ, nhưng biết làm sao!…

Nói Dứt lời, Sư trưởng chép miệng thở dài tỏ vẻ buồn bực.

Suy nghĩ giây lát, Thái Minh lên tiếng :

- Nếu đối phương quá lời xúc phạm tới Thiếu Lâm, chắc nhị vị sư huynh Tam Đức, Thái Trí sẽ ra tay.

Sư trưởng giơ hai tay sang hai bên như phân trần :

- Như thế tất không tránh khỏi việc giao tranh toàn diện. Bởi vậy thầy chỉ nhấn mạnh về phương diện ngoại đồ thôi. Mô Phật! Người tu hành không có quyền đa sự dù rằng chúng ta dư tài sức Công Phu đổi cà sa để khoác chiến

bào!

- Đồ đệ thiết nghĩ khi chấp kinh phải tùng quyền, không lẽ ta cứ cố chấp để rồi đây mua chuốc lấy thất bại sao? Đồ đệ xin hiến một kế.

Sư- trưởng nhìn thẳng vào mắt Thái Minh tỏ ý chờ nghe.

Thái Minh nói :

- Ở Quảng Châu không ai biết nhị vị sư đệ Thế Chí và Mục Dương. Sư trưởng có thể tòng quyền cho hai người ấy tạm bỏ cà sa vận võ phục, điều khiển bọn Hồng Hy Quan và ba anh em Phương gia xuống Quảng Châu phòng hờ.

Sư trưởng mỉm cười :

- Được hai người ấy đóng vai ngoại đồ thì thấy không còn thắc mắc lo âu. Thiệt trái với lương tâm. Nhưng còn bộ tóc đã thế phát thì làm thế nào?

- Thưa Sư trưởng không khó. Thế Chí, Mục Dương sẽ luôn luôn quấn khăn, còn tóc hai bên mang tai thì sẽ mọc đen trong lúc hành trình.

Sư trưởng suy nghĩ trong giây lát :

- Nếu bần cùng phải dùng đến kế "Thiềm Thử Thoát Xác" ấy thì chỉ một trong hai người cũng đủ, há tất dùng tới hai! Phải chăng lúc này tìm được Hoàng Khôn thì tiện cho ta biết chừng nào!…

- Dạ! Đồ đệ e mất thì giờ tìm kiếm.

- Không đâu! Phương Thế Ngọc biết địa chỉ của Hoàng Khôn, hoặc ở nhà Lâm - Thắng Ác Dương huyện, hoặc ở tiệm Hoàng An Tường, Hải Dương huyện, tiện đường về Quảng Đông. Thế Chí dẫn mọi người qua đó tìm được Hoàng Khôn càng hay, Thế Chí sẽ trở về Tung Sơn phúc trình sau khi xuống tới Quảng Châu xem xét tình hình.

Trước kia, sau khi trừng trị bọn gian phu dâm phụ ở Ác Dương, Hoàng Khôn có vẻ chán nản muốn trở về Thiếu Lâm tự nên vẫn cố ý chờ…

Giữa lúc Sư trưởng vừa dứt lời thì một mãnh hán bước vô mặt đỏ lừ, lưng đeo đao và hành lý theo Thế Chí hòa thượng đi tới cửa thiền phòng. Sư trưởng, Thái Minh hòa thượng đồng thanh kêu :

- A! Hoàng Khôn!

Phải, mãnh hán đó chính là Hoàng Khôn. Chàng bước vào thiền phòng quỳ xuống trước bục đá hành đại lễ bái sư, đoạn đứng lên thi lễ cùng Thái Minh hòa thượng.

Sư trưởng bảo Hoàng Khôn ngồi mà rằng :

- Hiền đồ lên Tung Sơn vừa đúng lúc. Ta mới nhắc tới hiền đồ xong.

Hoàng Khôn ngạc nhiên :

- Thưa sư phụ, có việc chi cần kíp sai bảo đệ tử chăng?

Chí Thiện sư trưởng hân hoan :

- Có việc đấy, nhưng thầy muốn biết mục đích thăm viếng Tung Sơn của hiền đồ.

- Như đệ tử đã thưa với sư phụ hồi đó, sau Tết nguyên đán, đệ tử trở lại giúp việc cho tiệm Hoàng An Tường một thời gian và từ Hải Dương huyện đệ tử lên thẳng Tung Sơn định ý nương nhờ sư phụ cho tâm hồn được thanh thản an nhàn.

- Thế còn vấn đề gia đình?

Hoàng Khôn cả quyết :

- Đệ tử không bao giờ tái ngẫu nữa, nếu có cũng còn lâu lắm. Hiện thời đệ tử hết tin tưởng nơi tâm địa phụ nữ…

Trong khi Hoàng Khôn nói, Chí Thiện chăm chú nhận xét từ nét mặt rắn rỏi phong trần đến tấm thân nở nang của họ Hoàng, thấy chàng vẫn phong độ như xưa. Tuy vậy, người cũng hỏi :

- Hiền đồ vẫn chăm lo trau dồi Công Phu kỹ thuật?

- Thưa, đó là nguồn vui duy nhất của đệ tử, không hề xao lãng. Có điều chi sai bảo xin sư phụ cứ dạy, lúc nào đệ tử cũng sẵn sàng.

Mừng thầm, Chí Thiện thuật mọi sự hiềm khích Tây Khương, Võ Đang với Thiếu Lâm cho Hoàng Khôn nghe và nói ý định muốn phái một số môn đồ xuống Quảng Châu.

Hoàng Khôn nói :

- Đệ tử rất sẵn sàng, lúc nào lên đường cũng được. Nhưng yêu cầu sư phụ cho phép đệ tử được thử sức cùng Thái Minh hòa thượng trước khi đảm lãnh

trách nhiệm nặng nề ấy.

Trong thâm tâm, Sư trưởng cũng muốn vậy nhưng không tiện nói ra nên Người ưng thuận ngay :

- Tùy ý hiền đồ, nhưng hôm nay hãy nghỉ ngơi, sáng mai sẽ tề tựu ngoài võ đường.

Thái Minh, Thế Chí cùng Hoàng Khôn bái từ Sư trưởng ra khỏi thiền phòng.

Thân mật, Thái Minh vỗ vai Hoàng Khôn mà rằng :

- Đáng lẽ Thế Chí hay Mục Dương phải cải trang ngoại đồ hướng dẫn đoàn hảo hán Thiếu Lâm. Sư đệ lên núi chuyến này Sư trưởng mừng lắm đó. Nếu sư đệ không hỏi, bần tăng cũng đề nghị thử sức để Sư trưởng an tâm. Tánh người vốn thận trọng.

Hoàng Khôn hỏi :

- Bao nhiêu người sẽ được phái đi Quảng Đông?

Thái Minh đáp :

- Chưa biết bao nhiêu, nhưng chắc chắn sẽ có ba em Phương gia. Còn bọn Hồng Hy Quan, Lý Cẩm Luân, Tạ Á Phúc thì sư đệ đã biết mấy năm trước khi họ mới đạt cấp trung đẳng.

Hoàng Khôn ngạc nhiên :

- Hiện thời các vị ấy đều có sáu, bảy năm Công Phu đáng lý phải xuất thế cả rồi. Họ dư tài sức đảm đang việc Quảng Đông, cớ sao sư phụ nhất định gọi chúng ta? Thường ra, môn đồ sau khi đạt cấp bậc trung đẳng theo dư một, hai năm nữa là hồi hương ngay. Các phái khác cũng thế thôi. Họ kiếm công danh, sanh nhai trong đủ mọi nghề, bản lãnh quá cấp trung đẳng là tuyệt kỹ rồi.

Thái Minh hòa thượng giải thích :

- Sư trưởng phòng ngừa việc Võ Đang, Tây Khương huy động cấp bực cao độ, vì hai phái này cố tâm trả thù.

- Chắc rằng Bạch Mi và Phùng Đạo Đức có hạng môn đồ cao độ không? Ở dư mười năm trên núi là một đời người đó, sư huynh! Nói riêng về ngoại

đồ, trừ phi những người nào có hiệp cốt muốn trở thành kiếm khách siêu việt mới đủ kiên nhẫn tòng học đến mức ấy. Ngay như tôi, nhờ may mắn được sư phụ chăm lo từ lúc ấu thời, nếu không cũng khó lòng đứng trên bọn Hồng Hy Quan, Lý Cẩm Luân.

Thái Minh nói :

- Tây Khương thì chưa biết thế nào, nhưng chắc chắn Võ Đang có môn đồ thuộc cao độ. Đó là Lôi Đại Bàng, con trai Lôi Lão Hổ. Sư đệ rời Thiếu Lâm lâu rồi nên không biết đó, bần tăng nghe nói Phùng lão sư có một người cháu trai cũng ở luôn trên Võ Đang sơn lâu lắm rồi. Vậy người đó tất không vừa.

Hoàng Khôn phản đối :

- Như vậy, sư huynh cho rằng về phương diện ngoại đồ, Tây Khương, Võ Đang vượt bực Thiếu Lâm tự sao?

- Chứ gì! Việc đó không có gì lạ, bằng chứng là nếu sư đệ không bất thần về Chùa thì phái ta thiếu ngoại đồ cao độ hẳn hoi! Sự thiếu ấy không do ở sự đào luyện nhân tài, nhưng là do từng đợt môn đồ. Nếu vụ Quảng Đông này xảy ra độ ba bốn năm sau thì Thiếu Lâm tự sẽ có hai ngoại đồ cao cấp.

- A, hai người nào vậy, sư huynh?

- Đó là Hồng Hy Quan và Tạ Á Phúc. Họ Hồng đang chuyên về Nội Ngoại Công Phu kỹ thuật và Kiếm để trở thành kiếm khách. Còn họ Tạ thì ước nguyện được ở lại Chùa quy y thế phát. Riêng trong cấp bực trung đẳng cũng có Thạch Thiên Long, người Giang Tây và Chu Thế Hùng người Trấn Giang, sau khi đả mộc nhân mộc mã đã nói với Sư trưởng xin ở lại rèn luyện cao cấp. Với vòng sáu bảy năm tới đây.

Như về nữ môn đồ, các đợt trước đều có ba bốn người tòng học. Hiện thời, không có người nào, ngoại trừ cách đây hơn một tháng, Mã Lệ Khanh và Hạ Hầu Kiển Vân là ái nữ của hai cựu đồ Thiếu Lâm tự Mã Thanh Đài ở Hán Dương và Hạ Hầu ở Khải Phong được cha, anh dẫn lên Tung Sơn xin tiếp luyện.

(Đến cuối đời Càn Long sang đời Gia Khánh, Mã Lệ Khanh và Hạ Hầu Kiển Vân trở thành hai nhân vật quan trọng Tung Sơn Thiếu Lâm tự và nhiều

võ công oanh liệt nổi trong giới võ hiệp giang hồ. Đó là việc sau. Dịch giả sẽ lần lượt tiếp thuật hiến quý bạn độc giả của nhà xuất bản Thế Kỷ).

Sáng hôm sau, trước sự hiện diện của Chí Thiện sư trưởng và đông đủ môn đồ nội ngoại Thiếu Lâm tự trên võ đường. Hoàng Khôn sửa soạn thử sức. Chàng bỏ áo ngoài, mình trần để lộ thân hình dũng sĩ nở nang, tuyệt đẹp. Hoàng Khôn vái Sư trưởng đoạn nhảy ra giữa sân biểu diễn mấy thế nội công, gồng người lên bắp thịt nổi cuồn cuộn như thừng chão.

Nhận xét từng thớ bắp một của người cựu môn đồ, Chí Thiện mỉm cười đắc ý vì thấy Hoàng Khôn vẫn giữ được nguyên nét cũ và có phần rắn rỏi hơn xưa. Biểu diễn từ mấy thế nội công xong, Hoàng Khôn bước tới chỗ để các bánh xe đá đủ các cỡ, cúi xuống cử hai bánh xe nặng nhất một nghìn một trăm cân giơ lên khỏi đầu đi ba vòng quanh khu đó rồi mới từ từ hạ xuống, sắc mặt chỉ hơi ửng đỏ.

Chí Thiện bảo ba vị hòa thượng Thái Minh, Chí Thế, Mục Dương đứng bên :

- Về dũng lực, Hoàng Khôn vẫn như xưa. Khá lắm! Về phương diện cử tạ này, trên Bắc phái, Chiêu Dương thiền sư ngặt hơn thầy nhiều. Thiết nghĩ, cử được ngàn cân trở lên là được liệt vào dạng thần lực rồi.

Thế Chí hỏi :

- Thưa Sư trưởng, Bắc phái ngặt hơn vì vẫn luyện môn đồ cử tạ theo phương pháp cổ truyền, nghĩa là cử đá phiến và lên, xuống dốc?

Chí Thiện gật đầu :

- Phương pháp ấy có phần không tiện, nhưng đạt được là cả một công phu khổ luyện ghê gớm. Dạy ít môn đồ thì được, nhiều như chùa ta càng bất tiện.

Thái Minh hòa thượng cởi áo dài vắt lên cành thông già gần đó :

- Hoàng sư đệ muốn đấu quyền hay võ khí? Dưới đất bằng hay Mai Hoa Thung?

Hoàng Khôn đáp :

- Sư huynh cho đấu quyền trên Thung, lâu quá không có dịp luyện thử trận đồ đó rồi.

Mọi người đều ra nơi có trận đồ Mai Hoa mà mỗi bộ đều bằng gỗ trai.

Thái Minh nhảy lên Thung trước, xây lưng về hướng Tây. Hoàng Khôn lên sau, xây lưng vào hướng Đông.

Hoàng Khôn nói :

- Xin mời sư huynh.

Đứng dưới, Chí Thiện sư trưởng nói lớn :

- Nên dùng toàn La Hán quyền ta coi!

Tức thì, hai nội, ngoại cao đồ Thiếu Lâm tự xô vào xáp chiến dữ dội như hai hổ tranh mồi, Quyền ra, Cước phóng vù vù theo đúng phép tắc nhà nghề mà hai đấu thủ đã thâu hoạch được sau nhiều năm khổ luyện.

Thái Minh ung dung đánh, đỡ lựa từng ngọn quyền, thế cước thử đối thử quả rất xứng đáng một bực thầy điêu luyện. Hoàng Khôn gạt đỡ trả đòn răm rắp, không hề sơ hở, biến chuyển tài tình, không hổ danh một vị cao đồ đã từng luân lạc phong trần.

Trận đấu diễn ra tuyệt đẹp linh động, và có những lúc thập phần nguy hiểm khiến một số môn đồ chưa tới trình độ luyện Mai Hoa Thung phải hồi hộp rùng mình trước trận giao hữu của hai bực đàn anh.

Thấm thoát trận đấu đã diễn ra dư trăm hiệp.

Chí Thiện sư trưởng vỗ tay ra hiệu :

- Thôi! Thế đủ rồi.

Nghe lệnh, Thái Minh và Hoàng Khôn thâu quyền cùng xuống thung. Thái Minh tươi cười vỗ vai Hoàng Khôn mà rằng :

- Sư đệ khá lắm! Bần tăng có lời mừng. Rất xứng đáng điều khiển phái đoàn Thiếu Lâm xuống Quảng Đông.

Hoàng Khôn nhìn Thái Minh, biết ơn :

- Lúc khởi trận, sư huynh đã có ý nhân nhượng rất nhiều, chờ cho tôi quen lại với Mai Hoa bộ.

Thái Minh mỉm cười :

- Đó là một lẽ thường! Nếu là một trận đấu thật sự, không một ai lại liều lĩnh lên thung ngay như sư đệ. Bần tăng nhân nhượng phút đầu tưởng không

phi lý.

Để hai hòa thượng Thế Chí, Mục Dương điều khiển phiên tập sáng hôm ấy, Chí Thiện sư trưởng cùng Thái Minh, Hoàng Khôn đến gốc thông lớn ngồi xuống phiến đá quan sát.

Thái Minh hỏi Chí Thiện :

- Lớp trên trung đẳng và trung đẳng đến thời kỳ hồi hương cả rồi, duy có Hồng Hy Quan, Tạ Á Phúc và Thạch Thiên Long, Chu Thế Hùng xin ở lại. Như vậy, hai họ Hồng, Tạ còn ba năm; Thạch, Chu còn năm năm.

Lý Cẩm Luân, Đồng Thiên Cân, Lương Bá Tòng, Liễu Bách Thắng, Cẩm Thượng Ân, năm người này hạ sơn tìm đường tiến thủ. Ba anh em Phương gia xong thời kỳ điều chỉnh cũng vậy. Dù sao Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc, Thế Ngọc cũng phải về Quảng Đông, vì gia đình họ Phương đang cần người hộ vệ trước mối hiềm khích cùng Lý Tiểu Hoan. Tám người ấy xuất sơn lúc này, lực lượng ngoại đồ Thiếu Lâm tự yếu đi rất nhiều.

Sư trưởng nói :

- Việc đó không hề gì. Thiếu Lâm phải tự vệ chớ không gây hấn cùng ai. Ba anh em Phương gia tuy về Triệu Khánh nhưng vẫn ở trong vòng hoạt động vì vụ Lý Tiểu Hoàn. Còn năm môn đồ Lý, Đồng, Lương, Liễu, Cẩm, thầy sẽ yêu cầu họ tụ tập cả Quảng Châu cho tới khi nào vụ lôi đài kết thúc mới chia tay. Có một điều là…

Sư trưởng suy nghĩ hồi lâu mới nói tiếp :

- Có một điều là thầy không hiểu tại sao quan sở tại dung túng việc lập lôi đài công khai hạ sát nhau như vậy? Phải chăng quan lại Mãn Thanh đã ngầm nhận được chỉ thị cho các môn đồ, võ phái tàn sát lẫn nhau? Hoặc giả hai Tây Khương, Võ Đang ngã theo Thanh triều ra mặt gây sự với Thiếu Lâm? Nếu thế, một ngày kia toàn thể nhân viên hai phái ấy dám dựa vào hậu thuẫn thế lực Thanh Đình kéo đến tận Tung Sơn gây sự.

Nói tới đây, Sư trưởng hai mắt sáng ngời long lanh như sao Bắc Đẩu, phá ra cười lớn :

- Thầy chờ xem vụ Quảng Châu kết thúc thế nào. Nếu Tây Khương, Võ

Đang nhất trí bành trướng mối hiềm phi lý, thầy sẽ triệu tập hội nghị các Trưởng phái để điều xét việc này.

Trước đại hội Tây Khương, Võ Đang nhất trí ngoan cố giữ thái độ thù địch, Thiếu Lâm ta sẽ công khai nhận đấu từng người một bất kể nội, ngoại đồ và sẽ đánh cho họ một trận manh giáp không còn! Sự nhân nhượng hòa hoãn cũng phải có giới hạn thôi! Thầy dám chắc, ngoại trừ Bạch Hạc, Bắc phái Sơn Đông, Côn Luân, Nga Mi sẽ ủng hộ Thiếu Lâm tự.

Nói đoạn, Chí Thiện rũ áo đứng dậy nhìn Thái Minh, Hoàng Khôn mà rằng :

- Nếu lúc này, Sư tổ Đạt Ma hiện thân trần thế, tất người không khỏi buồn phiền vì lũ hậu sanh bất nhất!…

Thái Minh, sau phiên tập luyện hôm nay, hiền đồ khá báo cho những môn sanh hết khóa kỳ biết vụ hạ sơn đi Quảng Đông và đúng giờ Mùi tập họp họ ở võ sảnh, thầy sẽ đích thân báo cáo.

Giờ Mùi hôm ấy các môn đồ hết khóa kỳ đều y phục chỉnh tề tụ tập ở cả võ sảnh có bày linh vị Đạt Ma sư tổ. Toàn thể nhân viên trong chùa nội, ngoại đồ đều hiện diện. Các môn võ khí để tặng môn đồ hạ sơn thể theo thường lệ được cắm trên giá bên bàn thờ.

Đúng giờ, Chí Thiện vận đại phục đến võ sảnh. Các môn đồ Thiếu Lâm do Trưởng tràng Thái Minh hòa thượng hướng dẫn, đứng dàn cả hai bên thiệt nghiêm chỉnh.

Thắp ba nén nhang, Thái Minh trịnh trọng, cung kính hai tay đưa cho Sư trưởng, Chí Thiện tiến lên cắm nhang lên bàn thờ Đạt Ma sư tổ hương trầm nghi ngút, đoạn quỳ xuống lẩm nhẩm khấn. Mọi người cùng quỳ theo.

Hành lễ xong, Sư trưởng gọi danh tánh môn đồ Lý Cẩm Luân, Phương Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc, Thế Ngọc, Đồng Thiên Cân, Lương Bá Tòng, Liễu Bách Thắng, Cẩm Thượng Ân ra trước bàn thờ, cất giọng vang như chuông đồng khuyến cáo :

- Hỡi các hiền đồ! Sau nhiều năm luyện tập, bây giờ đến thời kỳ hồi hương. Mong rằng với tài sức đã thọ lãnh được, các con sẽ thành đạt hữu ích

cho nhà, cho nước, noi gương chánh nhân quân tử, hiên ngang đầu đội trời, chân đạp đất, cứu khổ phò nguy, lúc nào cũng sẵn sàng biểu dương nam nhi chí khí đáp lời kêu gọi của giang san Hán tộc. Đó là một cách đền đáp gián tiếp Thiếu Lâm tự là nơi các con trau luyện tài nghề và khởi xuất với bản lãnh tiềm tàng. Các con phải sống trong danh dự, môn phái cũng như cá nhân, luôn luôn tự kiểm điểm cho Thiếu Lâm tự được mãi mãi vinh dự vì tư cách hào hùng của môn đệ.

Hiện thời, tại Quảng Châu đang có một việc can dự tới môn phái Thiếu Lâm, thầy cần đến tài lực của các con và đặt các con dưới quyền điều khiển của đại sư huynh Hoàng Khôn. Trưởng tràng Thái Minh hòa thượng và Hoàng Khôn sẽ đích thân tường thuật đầy đủ chi tiết về vụ Quảng Châu. Vậy các con phải tuyệt đối theo mệnh lệnh của hai người ấy là đại diện của thầy. Giờ đây, trước bàn thờ Sư tổ, các con hãy nguyện đồng tâm nhất chí.

Tám môn đồ hạ sơn tức thì quỳ cả xuống nhìn thẳng vào linh vị Đạt Ma sư tổ đồng thanh :

- Chúng đệ tử xin thề!

Chí Thiện sư trưởng nói tiếp :

- Để làm kỷ vật, Thiếu Lâm tự tặng cho các con mỗi người một món võ khí chuyên dùng.

Chờ Sư trưởng dứt lời Thái Minh, Thế Chí và Mục Dương hòa thượng lần lượt rút các món võ khí cắm trên giá bày hai bên bàn thờ, đưa cho Chí Thiện tặng các môn đồ xuất sơn.

Lý Cẩm Luân lãnh cặp thiết giản sáu cạnh. Phương Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc mỗi người một cây Lê Hoa thương. Phương Thế Ngọc lãnh cây Thiếu Lâm thiết mộc côn (tức là ngọn côn bằng thứ gỗ Trai rắn như sắt riêng biệt của chùa Thiếu Lâm) Đồng Thiên Cân được ngọn đại đao. Lương Bá Tòng lãnh ngọn giáo. Liễu Bách Thắng cặp đoản kích. Cẩm Thượng Ân, ngọn trút tiết nhuyễn tiên.

Sau đó, Sư trưởng gọi Hồng Hy Quan, Tạ Á Phúc, Thạch Thiên Long và Chu Thế Hùng mà rằng :

- Bốn hiền đồ cùng xin ở lại Chùa tiếp tục luyện cao độ, nhưng hiện thời thầy cần các con cùng xuống Quảng Đông, chừng nào hoàn thành sứ mệnh, các hiền đồ trở về Tung Sơn, vậy hãy lãnh võ khí trước đi.

Bốn người đều tuân lệnh. Hồng Hy Quan lãnh thanh trường kiếm. Tạ Á Phúc, thanh đơn đao. Thạch Thiên Long, cây phương thiên họa kích. Chu Thế Hùng lãnh bát xà mâu.

Các môn đồ hạ sơn được rảnh rang ba ngày và sau bữa tiệc chay tiễn hành, đoàn môn đồ Thiếu Lâm từ tạ Sư trưởng và toàn thể nhân viên nhà chùa lên đường.

Ra tới Đăng Phong huyện, Hoàng Khôn bảo với mọi người :

- Không mấy khi được đông đủ như hôm nay, chư vị sư đệ cho phép ngu huynh chủ tiệc tại Môn Sinh Quán say một bữa cho đích đáng! Đồng ý không?

Ai nấy đều hoan nghênh hảo ý ấy.

Lý Cẩm Luân nói :

- Bao năm nay chay tịnh rồi, tôi e mới uống một ly đã túy lúy càn khôn!

Hoàng Khôn phản đối :

- Hừ! Lý sư đệ nói sai! Bộ ở trên chùa không được uống rượu đó sao? Thứ rượu ngâm thuốc dẫn huyết sau khi luyện tập cũng vậy chớ gì!

Đồng Thiên Cân lè lưỡi :

- Đã đành là rượu nhưng có ngon lành gì! Hăng và đắng thấy cả ông bà nội! Nay uống Mai Quế, Hồng Đào, Liên Từ mới sướng miệng chớ!

Nói đoạn, Đồng Thiên Cân liếm môi, tặc lưỡi ra vẻ thèm thuồng lắm khiến ai nấy đều cười ồ lên.

Tạ Á Phúc nghiêm chỉnh nhìn mọi người :

- Hừ! Mới rời Thiếu Lâm tự được nửa ngày trời, các vị đại ca đã tính chuyện phá giới ghê gớm thế này. Chẳng trách khi ra đi, Sư trưởng không an tâm phải luôn luôn căn dặn đủ điều! Ai uống xin tùy ý, chờ Phúc này quyết không phạm giới.

Trước thái độ đặc thế phát của Tạ Á Phúc, Đồng Thiên Cân nheo mắt nhìn

mọi người, đoạn cười ha hả :

- Vâng, tiểu đệ biết rằng vị hòa thượng tương lai không muốn phạm giới rồi. Nhưng hiện thời mớ tóc người còn óng nuột trên đầu, vậy chịu khó tục theo anh em, sau này trai giới cũng vừa!

Mọi người lại cười rộ lên vui vẻ khiến Tạ Á Phúc cũng cười theo, nhưng không bỏ dịp châm chọc Đồng Thiên Cân :

- Hơn năm năm phải nhịn nói, nay được dịp, Đồng sư đệ trổ tài ngôn ngữ thật hả hê nhé! Chẳng thế mà đã nhiều lần tôi bắt gặp y đứng cô độc nơi hậu viên gào mây, thét gió một mình!…

Bị châm chọc, Đồng Thiên Cân vái Tạ Á Phúc mà rằng :

- Tiểu đệ xin thua khoa ăn nói của nhà Chùa rồi mà! Vậy xin cầm hơi lát nữa đủ sức uống rượu!

Thấy ai nấy đều vui vẻ bỡn cợt, Phương Thế Ngọc nói theo :

- Chúng ta là con nhà võ, dù ở trên Chùa, câu chuyện cử rượu hay không bất thành vấn đề, chẳng uống trước thì sẽ uống sau, hà tất chư vị đại ca phải luận đàm! Đệ tử tuy ít tuổi nhưng cũng xin theo!

Nghe em tán về rượu, Phương Hiếu Ngọc nói với mọi người :

- Chư vị đại ca coi! Thế Ngọc bàn về môn Tửu y hệt một tay lão chuyên khoa uống. Chả thế mà sau khi thắng cả Lôi Lão Hổ ở Hàng Châu, y được nhiều người hâm mộ thay phiên nhau mời dự tiệc, và cũng chén chú, chén bác, ly đầy, ly vơi như ai đến nỗi gia phụ phải nghiêm trách, cấm đoán, nếu không thì lúc này Thế Ngọc thành Tiểu Tửu Vương rồi đó.

Hiếu Ngọc vừa dứt lời thì ai nấy đều cười vang. Thế Ngọc ranh mãnh, im lặng đưa mắt nhìn toàn thể các bạn đồng môn.

Hoàng Khôn đỡ lời :

- Nói ra thì vô cùng. Thế Ngọc tức khí Lôi Lão Hổ khinh miệt anh hùng thiên hạ và nhất là người đồng hương Quảng Đông nên phải thượng đả. Y đã thắng, nổi tiếng tiểu anh hùng xứ Quảng. Trên đời, phàm khách anh hùng hữu tài thường hay hữu tật, vậy Thế Ngọc có biết uống rượu sớm chăng nữa, vị tất đã là việc dở. Cổ nhân, biết bao vị anh hùng túy tửu mà làm những việc kinh

thiên động địa không ai bì nổi. Bữa nay, tại Môn Sinh Quán, nhị vị sư đệ Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc nên mặc tình cho Thế Ngọc vui chén cùng anh em môn hữu mới được.

Đồng Thiên Cân vỗ tay cười ha hả :

- Đại sư huynh Hoàng Khôn khoái luận, Cân này nghe sướng tai lắm và bỗng nhiên thấy khát quá chừng. Được một vị trưởng đoàn thả giàn uống rượu như Hoàng huynh kể cũng khoái!

Hồng Hy Quan đưa mắt lừ Đồng Thiên Cân :

- Hoàng sư huynh ưng thuận cho môn hữu vui chén theo thường lệ tại quán Môn Sinh thôi, nhưng không có nghĩa là sau này ai cũng tự do túy lúy càn khôn đâu nhé.

Đồng Thiên Cân nhìn qua nét mặt nghiêm nghị của Hoàng Khôn, đoạn đổi giọng đáp lời Hồng Hy Quan :

- Đồng mỗ đâu dám nghĩ thế! Nghĩa là chừng nào đại sư huynh chịu thả giàn cho mọi người uống thì Đồng mỗ sẽ uống theo, còn thì chỉ uống… chút xíu thôi.

Nghe Đồng Thiên Cân tán uống, ai nấy đều ngầm đưa mắt nhìn nhau cười thầm.

Đoàn hào kiệt Thiếu Lâm tự vừa đi vừa chuyện trò không mấy chốc đã tới quán Môn Sinh.

Quán chủ là Hồng Gia Toàn thấy đông khách tới vội bước ra cửa quán chào mời, vừa ngạc nhiên :

- Hoàng đại ca mới về Tung Sơn sao đã trở lại ngay? Tất cả cùng khóa hồi hương?

Hoàng Khôn đáp :

- Tôi về thăm Sư trưởng nay phải đi có việc riêng, nhân tiện cùng đi với các anh em đây. Chuyến này có tám người chính thức hồi hương. Hồng Hy Quan, Tạ Á Phúc, Thạch Thiên Long và Chu Thế Hùng sẽ trở lại chùa luyện tiếp cao độ.

Họ Hồng ngạc nhiên :

- Ủa! Từ bao lâu nay chùa ta không có lệ cho phép môn đồ xuống núi ngang như thế. Tất phải có nguyên ủy gì rồi. Hoặc giả Sư trưởng phá cổ lệ cho môn đồ được rộng rãi hơn. Nhưng đó là một cải cách không hay rồi! Phải không Hoàng đại ca?

Ngờ Hồng Gia Toàn nghĩ lầm về hành động của Chí Thiện sư trưởng, vả lại họ Hồng từ bao đời nay vẫn là người trung thành của Thiếu Lâm tự, Hoàng Khôn bèn đem việc Sư trưởng phái môn đồ xuống Quảng Đông thuật cho y nghe.

Hồng Gia Toàn gật gù đáp :

- A! Có thế chứ. Luật lệ cổ truyền đâu phải chuyện chơi! Trách nhiệm của Hoàng huynh và các môn hữu đây khá nặng nề. Rất tiếc bị bận việc, nếu không thì tôi quyết theo xuống Quảng Châu xem nội vụ kết quả ra sao. Sư trưởng phái người đi đông quá!

Hoàng Khôn lắc đầu :

- Vị tất đã đông bằng môn đệ Tây Khương, Võ Đang hiệp nhất. Dù sao thừa cũng hơn thiếu. Đường sá xa xôi chẳng lẽ mỗi khi cần tới lại xin viện ứng sao?… Nào, Hồng sư huynh liệu xếp phòng cho anh em và sửa soạn tiệc rượu nhé.

- Xin vâng. Chừng nào lên đường?

- Ở nốt ngày hôm nay, sáng mai khởi hành, không thể trì hoãn được.

Bữa tiệc giã trường hôm ấy rất vui nhộn và kéo dài đến tận sẩm tối.

Sáng hôm sau, đoàn hào kiệt Thiếu Lâm lên đường xuống Quảng Đông. Vì đông người, Hoàng Khôn thuê hai mã xa lớn cho tiện. Lúc tới ranh giới hai tỉnh Phúc Kiến, Quảng Đông, Hoàng Khôn đổi xe khác thẳng đường xuống Quảng Châu.

Vào tới đại trấn, Hoàng Khôn hướng dẫn xa phu đến Tây Thiền tự trước thì trời đã xế chiều. Chàng nói :

- Tam Đức sư huynh không ngờ anh em ta đến Quảng Châu, vậy ta đột ngột xông thẳng vào xem nhân viên trong chùa có hốt hoảng không nhé!

Mọi người đồng ý, kẻ trước người sau băng qua Tam quan vào sân trước,

vừa lúc Tam Đức và Thái Trí hòa thượng từ trên đại hùng bảo điện xuống sân.

Thoạt đầu, hai nhà tu sĩ tưởng là các môn đồ của Võ Đang, Tây Khương bất chợt đột nhập thiền viện gây sự, vì thấy người nào cũng đai nịt gọn ghẽ, võ trang dữ dội, bèn vội vàng lùi bước lên thềm đá toan tính đối phó. Nhưng hai hòa thượng nhận ngay ra Hoàng Khôn, ba anh em Phương gia, Cầm Thượng Ân là người Uy Châu thuộc Quảng Đông, Đồng Thiên Cân, Lương bá Tòng, người Quảng Tây, trước kia đều đã qua Tây Thiền tự, nên tiến tới tiếp đón cùng nhau thi lễ.

Tam Đức niềm nở :

- Chà! Quý vị sư đệ về Quảng Châu, vừa đúng lúc. Sư trưởng nhận được tin bần tăng cấp báo nên phái xuống, phải không?

Hoàng Khôn đáp :

- Người nhận được bức thư do nhân viên Thiếu Lâm cầm về tường trình vụ Hồ Á Kiền thượng đài đả tử Ngưu Hóa Giao và điều động chúng tôi ngay.

Thái Trí hòa thượng khoan khoái xoa hai tay vào nhau mà rằng :

- Có bức thư thứ nhì nữa nhưng chắc chưa tới, người cầm thư mới đi được vài hôm. Sư trưởng dự tính quả rất cả quyết và tranh thủ thời gian rất hay. Nhờ sự hiện diện đông đủ các sư đệ, Tam Đức sư huynh và bần tăng đỡ phải phái bốn tăng nhân đi tiếp tay bên Triệu Khánh phủ.

Nghe ba tiếng Triệu Khánh phủ, anh em Phương gia giựt mình nhìn nhau, Phương Thế Ngọc lẹ miệng hỏi Thái Trí hòa thượng :

- Thưa sư huynh, tiếp tay ai bên Triệu Khánh phủ? Phải chăng là gia mẫu gặp sự khó khăn?

Thái Trí thân mật vỗ vai Thế Ngọc :

- Đúng là việc Phương gia trang, phòng ngừa thôi, hiện thời chưa có việc chi cả. Các sư đệ vào trong này, chúng bần tăng sẽ thuật chuyện cho nghe.

Hoàng Khôn giới thiệu bọn Hồng Hy Quan, Lý Cẩm Luân, Tạ Á Phúc, Liễu Bách Thắng, Thạch Thiên Long và Chu Thế Hùng cùng hai hòa thượng.

Tam Đức nói :

- Hai lần trở về Thiếu Lâm thăm Sư trưởng, Thái Trí và bần tăng biết mặt cả rồi. Duy hiện thời vị nào cũng vạm vỡ, tuy có khác trước nhưng nhìn kỹ cũng nhớ ra ngay. Riêng Lý Cẩm Luân để râu quai nón từ hồi nào vậy, cơ hồ bần tăng không nhận ra nữa?

Đưa tay vuốt bộ râu chổi xể, Lý Cẩm Luân đáp :

- Phải cạo mãi nóng cả ruột, nhiều khi bị đứt cả má nên tiểu đệ mặc cho nó mọc quách cho đỡ bận! Xấu trai một chút nhưng đỡ bận.

Nghe vậy, Tam Đức đưa mắt nhìn Thái Trí cùng cười thầm.

Vào tới khách phòng, các môn đồ Thiếu Lâm dựng khí giới vào tưởng và bỏ hành lý xuống kỷ. Tam Đức hòa thượng hối tăng đồ pha trà và sửa soạn phòng gấp cho mọi người.

Lúc ấy, nghe nói có các sư huynh từ Tung Sơn về, Hồ Á Kiền vội vàng lên khách sảnh chào mừng, hỏi thăm tin tức Sư trưởng.

Hồng Hy Quan nghiêm sắc mặt bảo Á Kiền :

- Sư phụ rất giận về việc sư đệ trốn khỏi Chùa. Nếu sư đệ tuân lời Người thì đâu có xảy ra những chuyện rắc rối với môn đồ Võ Đang sơn?

Hồ Á Kiền cúi đầu nói nhỏ :

- Tiểu đệ đã cố nhịn, cực chẳng đã mới phải đối đầu với Ngưu Hóa Giao. Trước khi cùng y giao đấu, tiểu đệ đã không chắc thắng trận, nhưng vì vấn đề danh dự của môn phái, tiểu đệ đành liều mạng xung trận. Trước ngôn ngữ ngạo mạn của Hóa Giao, dám chắc ít người giữ nổi bình tĩnh…

Hồng Hy Quan cắt ngang :

- Bởi vậy Sư trưởng mới sai phái mọi người xuống Quảng Đông. Nếu sư đệ không chứng tỏ là người khí phách, tất Người bỏ mặc sư đệ tùy nghi đơn thân hành động hà tất phải điều động môn đồ xuống đây làm chi! Hôm chúng tôi hạ sơn, Sư trưởng có gởi theo cho sư đệ ngọn Lê Hoa thương là thứ võ khí mà sư đệ quen dùng…

Nói đoạn, Hồng Hy Quan ra góc tường lấy ngọn thương đưa cho Á Kiền :

- Sư đệ khá coi đó, Sư trưởng bổn tánh bao dong thương quý các môn đồ, đệ tử liệu cư xử cho khỏi phụ hảo tâm của ân sư.

Hồ Á Kiền đỡ lấy ngọn thương lê hoa, rơm rớm lệ cảm động. Giờ phút này, Á Kiền mới nhận thức tình đoàn kết chặt chẽ của người đồng phái. Tuy xa cách, Sư trưởng cũng điều động phái các môn đồ về Quảng Châu phòng hờ.

Trong khi mọi người dùng trà, Thái Trí hòa thượng thuật qua tình hình Quảng Châu cho họ nghe và sau đó nói riêng với ba anh em Phương gia, Hoàng Khôn việc Lý Tiểu Hoàn hiện thời ở trong trấn.

Phương Thế Ngọc vội hỏi :

- Sao sư huynh biết việc Nữ Bá Vương về đây?

- Hai vị Bắc hiệp Lã Mai Nương, Cam Tử Long báo cho Tam Đức và bần tăng hay trưa hôm qua. Lý Tiểu Hoàn cùng trọ tại Thanh Thiên lầu, Nam môn với Song hiệp. Hai nhân vật ấy đã qua thăm Triệu Khánh và ở Phương gia trang hơn một tháng mới về đây được mấy ngày.

Phương Thế Ngọc nói với hai anh và Hoàng Khôn :

- Ba đại huynh nên đến Thanh Thiên lầu thăm Song hiệp. Tiểu đệ không cùng đi được, e Lý Tiểu Hoàn nhận được mặt.

Thái Trí hòa thượng can ngăn :

- Dù Tiểu Hoàn không biết mặt Hoàng Khôn, Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc cũng không nên đến tửu lầu gặp Mai Nương, Tử Long. Nếu tình hình trở nên gay go, biến chuyển lớn, các sư đệ còn phải ra mặt và nên để Mai Nương, Tử Long ngoài cuộc. Như vậy có lợi cho chúng ta hơn.

Thế Ngọc nói :

- Sư trưởng tiên đoán Lý Hoàn sẽ có viện binh và đi Triệu Khánh tìm gia mẫu cùng tiểu đệ phục thù. Chắc chắn nàng qua Quảng Châu không vì vụ lôi đài Thủy Nguyệt. Vậy ta cần toan tính trước mới được.

Thái Trí vỗ vai Thế Ngọc tỏ ý mến mà rằng :

- Sư đệ khỏi lo việc đó. Hôm qua Mai Nương và Tử Long nhận trách nhiệm thông báo về Triệu Khánh cho lệnh mẫu biết tin Lý Tiểu Hoàn rồi. Nghe nói hình như Song hiệp có quen xa phu nào ở bên chợ thì phải.

Nghe vậy, Phương Hiếu Ngọc gật đầu bảo em :

- Phải rồi, tam đệ mới về hương quán lần đầu nên không biết xa phu Vương Quang. Nếu Song hiệp Cam, Lã nhắn tin thì thế nào cũng đến nơi. Vả lại Lý Tiểu Hoàn còn ở Quảng Châu tức là nàng còn chờ đồng bọn mới dám đi Triệu Khánh chớ!

Hoàng Khôn khen phải :

- Ngu huynh đồng ý với Hiếu Ngọc về điểm này. Họ Lý hiện đang ở trong tầm mắt bí mật kiểm soát của Mai Nương, Tử Long, lo gì? Ngu huynh dự đoán nếu nàng biết vụ lôi đài và việc Lữ Anh Bố được bọn Cơ phòng tử thỉnh về Quảng Châu, báo thù cho Ngưu Hóa Giao thì vị tất nàng đã đi Triệu Khánh ngay, bởi lẽ muốn biết kết quả trận đấu ra sao.

Nhìn Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc, Hoàng Khôn hỏi :

- Lữ Anh Bố mở võ quán lâu năm tại Triệu Khánh, tất nhị vị sư đệ hiểu biết y hơn mọi người?

Phương Hiếu Ngọc đáp :

- Trong thời kỳ Anh Bố về Triệu Khánh mở võ quán, Mỹ Ngọc và tôi ở liền trên Thùy Dương theo ngoại tổ (chỉ Miêu Hiển) và kế mẫu (tức Miêu Thúy Hoa) tập luyện. Sau này, tập luyện thành công, chúng tôi nhiều lần về Triệu Khánh tải hàng mới nghe danh Anh Bố, nhưng không tiếp xúc cùng y lần nào nên không biết rõ. Dầu sau, y đứng hàng trên Ngưu Hóa Giao, tôi cả quyết Hồ sư đệ không phải đối thủ của y. Đó là việc cần phải xếp đặt ngay từ bây giờ.

Thái Trí hòa thượng nói :

- Việc đã được dự tính rồi. Giờ đây, môn đồ Thiếu Lâm về đông, theo ý bần tăng, ngụ cả ở Tây Thiền tự có lẽ không tiện, vì hôm Tam Đức sư huynh cứu Á Kiền khi ngất trên lôi đài, bọn Cơ phòng và mọi người đều mục kích. Các sư đệ mới đến nên sang ngụ bên Quang Hiếu tự có thế mới tỏ thiện chí hòa bình của phái nhà.

Các môn đồ Thiếu Lâm đều đồng ý. Tam Đức hòa thượng nói :

- Lúc này cũng đã sẩm tối rồi, nhà Chùa cũng đã làm cơm, quý vị sư đệ dùng bữa xong sẽ qua Quang Hiếu tự cũng vừa.

Thái Trí đứng lên :

- Bần tăng về Chùa trước sửa soạn nơi cư trú. Bên Đông môn Tiểu Dương lộ có tửu quán, các sư đệ có thể dùng bữa ngoài quán, như vậy đỡ kham khổ dưa muối theo nhà Chùa.

Đồng Thiên Cân vỗ tay hoan hô Thái Trí :

- Thái Trí sư huynh kinh nghiệm và thiệt tâm lý! Cân này hết sức hoan nghinh hảo ý ấy. Sư huynh biết chúng ta đã dưa muối nhiều năm rồi nên thương tình cho ngã mặn ngoài quán.

Thấy Đồng Thiên Cân háu ăn mặn, các môn hữu đều nhìn nhau bưng miệng cười.

Phóng giáo Thiết lê, Lục Tiểu Vân nạt Tây Khương hảo hán
Xử trâm Mai Hoa, Trại Nhiếp Ẩn giúp Thiếu Lâm đệ tử

Nói về Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn, sau thời gian ở Võ Đang sơn bèn thu xếp xuống Quảng Đông như đã hẹn cùng các môn đồ cao cấp Tây Khương và Thiết Diện Hổ.

Lôi Đại Bàng năn nỉ với thân mẫu đòi cùng đi nhưng Nữ Bá Vương hết sức ngăn cấm. Nàng nói :

- Mẹ đi chuyến này có đông đủ các bực cao đồ Tây Khương, dư sức hạ mẹ con Phương Thế Ngọc, hà tất con phải theo, thêm mất thì giờ tập luyện. Khóa học sắp hoàn tất rồi, mẹ khuyên con nên cố gắng.

Lôi Đại Bàng cằn nhằn :

- Chúng là kẻ thù sát phụ, đáng lẽ mẫu thân chờ con cùng tìm đến tận nhà họ Phương mới trúng lý. Một mình con dư sức hạ mẹ con tên tiểu tặc ấy, can chi phải yêu cầu các nhân vật cao độ Tây Khương giúp đỡ?

Nói đoạn, Lôi Đại Bàng bực tức đứng vùng lên, đi đi lại lại trong phòng.

Thấy con trai lực lưỡng oai vệ, dữ dội như con gấu, Lý Tiểu Hoàn mừng thầm nhưng nàng cố nén tâm, nghiêm nghị :

- Việc ngoại tổ của con bị táng mạng liên hệ đến Tây Khương rất nhiều, cớ sao con nói câu khinh bạc? Bạch Mi lão sư thấy con đang thời kỳ tập

luyện, tiện thể phái cao đồ đi giúp, đáng lẽ con nên biết ơn mới phải đạo. Với khẩu khí hiện thời, phải chăng con cậy bản lãnh cao siêu mà khinh thường các bực trên?

Dứt lời, Lý Tiểu Hoàn ra vẻ giận dỗi, hầm hầm quay mặt sang một bên.

Lôi Đại Bàng vội quỳ xuống trước mặt thân mẫu, khẩn khoản :

- Nghĩ tới thù cha, con nóng tánh lỡ lời, thân mẫu đừng buồn. Con đâu dám khinh miệt các bực thúc phụ? Mẫu thân không ưng thuận cho theo xuống Quảng Đông, con không dám cưỡng lời.

Lý Tiểu Hoàn ôn tồn bảo Đại Bàng đứng dậy :

- Cũng như mẹ muốn báo thù ngoại tổ, con có thù cha phải báo là lẽ tự nhiên. Trong trường hợp hiện thời, đối với mẹ, hai mối thù cha, chồng, tình huyết mạch, nghĩa tào khang, bên nào cũng nặng, lẽ nào mẹ không cho con theo nhất là lúc này bản lãnh con đạt mức siêu việt? Nhưng kẻ thù của hai dòng họ Lôi, Lý toàn là người môn phái Thiếu Lâm, một võ phái hữu danh cũng như nổi tiếng đông người, biết đâu sau này, họ không thù ngược lại chúng ta? Bởi vậy, mẹ muốn con hoàn tất khóa học cho xứng danh đệ nhất môn đồ Võ Đang sơn. Mẹ lo liệu cáng đáng mọi việc cũng vì không muốn bỏ phí giai đoạn sau cùng hoàn tất công phu luyện tập. Báo xong mối huyết thù, mẹ sẽ trở về đây đón con về nhà vui cảnh điên viên. Hoặc giả chưa kết thúc được mối báo phục, lúc đó mẹ con ta sẽ toan tính sau. Gọn gàng, biết bao?

Lôi Đại Bàng khẩn khoản :

- Con xin tuân lời mẫu thân nhưng không khỏi lo lắng trong khi mẫu thân xông pha nguy hiểm theo dấu kẻ thù.

Lý Tiểu Hoàn mỉm cười, phượng nhãn xếch ngược :

- Đại Bàng! Con quên rằng suốt bao năm nay mẹ đã từng đơn thương nhất mã, giao tranh cùng hào kiệt thiên hạ sao? Chuyến này còn có Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Phương Thất, Bạch Dũng, toàn là những danh thủ nhất, nhì Tây Khương theo giúp, hà tất con phải lo ngại thêm hao tâm tổn trí phương hại đến công phu luyện tập? Đừng quên rằng Bạch Mi lão sư dám phái bốn nhân vật ấy vào Vân Nam tìm Ngũ Mai đòi giải thích về việc Mai Hoa Thung

Hàng Châu thì đủ hiểu tài lực của họ như thế nào!…

Lôi Đại Bàng nói ngay :

- Giải thích đây có nghĩa là gây sự cùng Ngũ Mai?

Lý Tiểu Hoàn cười khanh khách :

- Chứ sao!

Yên trí hơn, Đại Bàng nói :

- Dù thế nào con cũng yêu cầu mẫu thân tiểu tâm thận trọng?

Tiểu Hoàn gật đầu :

- Đó là lẽ tự nhiên của bất cứ ai trong võ giới.

Đại Bàng phản đối :

- Vị tất! Con suy xét đi nhiều, thấy phụ thân con và ngoại tổ quá ư khinh xuất.

Vô tình, Lôi Đại Bàng đã dùng hai tiếng khinh suất khiến Lý Tiểu Hoàn nghĩ đến việc vợ chồng nàng đảm nhận nhiều món tiền lớn của Thiết Diện Hổ lập lôi đài coi rẻ anh hùng thiên hạ. Hành động ấy mới thiệt là khinh suất!…

Số bạc lớn còn đó, nhưng phụ thân nàng, phu quân nàng đã thành người thiên cổ, còn có mẹ con nàng thì bỗng dưng đeo nặng mối thù. Dù phải, dù trái, thù cha, hận chồng nàng phải báo. Nàng có thể xả thân liều mạng trong việc báo thù, nhưng nàng không muốn đứa con thân yêu độc nhất của nàng dính líu vào vụ thù hiềm ấy một khi nàng còn sống.

Với con mặt nhà nghề, Lý Tiểu Hoàn biết con trai nàng - Lôi Đại Bàng - hiện thời là một trong mấy người ngoại đồ mà công phu luyện tập đáng liệt vào bực nhất trong mấy võ phái Võ Đang, Tây Khương, Bạch Hạc, Thiếu Lâm. Đó là kể về phương diện võ thuật.

Còn về phần Đại Lực chưa biết chừng Lôi Đại Bàng dẫn đầu với tuổi hai mươi của chàng. Chớ sao! Cao Tấn Trung, Mã Hùng, cao đồ của Tây Khương thì một người ba mươi, một người ba mươi hai. Dù hai người này đang thời dũng mãnh, cũng không lợi thế được như Lôi Đại Bàng - theo ý riêng của Tiểu Hoàn - mới đôi mươi mà đã đạt cao độ.

Về phần phái Bạch Hạc - một võ phái hoàn toàn phụ nữ thời bấy giờ -

người ngoại đồ cao độ là nàng Lục Tiểu Vân năm ấy cũng đã hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, sống độc thân. Tuy nổi danh Đại lực khắp miền Tây bắc Vân Nam, Lý Tiểu Hoàn cả quyết Lục Tiểu Vân có giỏi lắm thì may ra ngang tay với Lôi Đại Bàng, chớ không thể nào cao hơn được.

Còn Tung Sơn Thiếu Lâm, hình như trước kia - lúc sanh thời - võ sư Lý Ba Sơn một buổi đàm luận về cấp bực môn đồ võ phái, có nói là hiện thời Thiếu Lâm không có loại ngoại đồ cao cấp trực hiện tại Chùa…

So sánh như vậy, Lý Tiểu Hoàn có thể hiểu đại khái tổng quát về địa vị Lôi Đại Bàng trong võ giới miền Nam, ngoại trừ Nga Mi chuyên giữ bí mật tên tuổi và cấp bực môn đồ.

Thuyết phục được Lôi Đại Bàng ở lại Võ Đang sơn rồi, Lý Tiểu Hoàn ngược đường qua Hàng Châu thăm mộ Lôi Lão Hổ rồi mới xuống Quảng Châu vào trọ Thanh Thiên lầu.

Các môn đồ Tây Khương - Cao, Mã, Phương, Bạch - chưa tới nơi. Nếu tới thì bốn người ấy đã tìm đến nàng ở Thanh Thiên lầu như đã hẹn khi trước.

Tiểu Hoàn bèn đến Thạch Sư lộ tìm Vạn Lương phúc điếm, vừa hay Thiết Diện Hổ và Hòa Thân tới trọ được vài hôm.

Lúc đó Thiết Diện Hổ mới biết tin vụ lôi đài Thủy Nguyệt, nên bảo Tiểu Hoàn :

- Điệt nữ hãy ở đây ít lâu chờ ta dò thêm tin tức, hình như võ sĩ trấn đài bị đả tử thuộc phái Võ Đang và võ sĩ thượng đài là người của Thiếu Lâm.

Danh từ hai võ phái ấy có hiệu lực khiến Tiểu Hoàn bốc nóng toàn thân. Nàng hỏi :

- Tôi chưa đi Triệu Khánh ngay được vì Cao, Mã, Bạch, Phương chưa tới nơi. Thúc thúc biết tên hai hảo hán giao đấu chưa?

Thiết Diện Hổ lắc đầu :

- Hiện thời chưa, nhưng chỉ mai, mốt thế nào cũng biết. Nếu đó là vụ lớn chúng ta nên theo dõi xem sao, bằng không thì chờ bốn người kia rồi cùng đi Triệu Khánh.

Lý Tiểu Hoàn nói :

- Tôi thiết nghĩ vụ lôi đài Thủy Nguyệt không thể nào tầm thường được, bởi lẽ hai chi nhánh lớn của Thiếu Lâm đều ở cả Quảng Châu. Nếu môn đồ Thiếu Lâm thượng đài tất họ không thể chối là không biết được. Đã vậy, ngày nào tôi cũng đến đây để thúc thúc cho biết tin tức.

Mấy hôm sau, do Thiết Diện Hổ, Lý Tiểu Hoàn biết rành mạch vụ Hồ Á Kiền đả lôi đài và nàng biểu đồng tình việc chờ Lữ Bố Anh đến Quảng Châu, sẽ để bọn Cơ phòng theo người cháu Ngưu Hóa Giao là Ngưu Cường từ Đông Hải thôn tới chịu tang, chuyển linh cữu Hóa Giao về Võ Đang sơn, yêu cầu Phùng Đạo Đức thẳng tay can thiệp.

Trong việc này, Thiết Diện Hổ, thêm một lần nữa, đã lợi dụng lòng sốt sắng của Lý Tiểu Hoàn, bảo nàng viết thư dùng lời lẽ thống thiết tả lúc Ngưu Hóa Giao lâm chung nhắc đến Phùng sư phụ, và tư cách hống hách của Hồ Á Kiền đã khiến Ngưu Hóa Giao công phẫn trượng nghĩa khinh tài trấn đài với mục đích diệt trừ môn đồ Thiếu Lâm cường bạo.

Trong lúc sốt sắng muốn cả hai phái Tây Khương, Võ Đang hợp nhất diệt trừ Thiếu Lâm để báo hai mối tử thù, Lý Tiểu Hoàn đã quên rằng một khi Phùng Đạo Đức huy động các môn đồ, tất trong số ấy phải có Lôi Đại Bàng, đứa con duy nhất thân yêu của nàng và nàng đã tính để y ngoài cuộc.

Về phần Song hiệp Lã Mai Nương, Cam Tử Long hai người chỉ để ý đến đại thể, biết rằng Lý Tiểu Hoàn còn trọ ở Thanh Thiên lầu và sau khi dò hỏi viên quản lý biết nàng chờ một số người sẽ đến kiếm nàng tại tửu lầu. Ngoài ra Cam, Lã không thấy cần phải theo dõi họ Lý nên không hiểu việc nàng liên lạc với Thiết Diện Hổ.

Mai Nương, Tử Long cần biết đại cương vụ tranh chấp giữa môn đồ các Nam phái để tùy thời can thiệp, nếu cần. Trái lại, môn đồ Thiếu Lâm tự đáng lẽ phải hoạt động để tìm hiểu hành động đối phương, thì chỉ giữ vai trò thụ động chờ địch thủ trổ đòn nào mới trả lại đòn ấy. Thành thử một mình Thiết Diện Hổ lợi dụng tình thế, ngầm ngấm nhóm ngọn lửa giao tranh, mặc cho các môn võ phái đã sẵn mối tỵ hiềm lại càng thù ghét nhau thêm.

Sẵn lòng ghen tị về danh tiếng với Thiếu Lâm tự, phái Tây Khương không

tìm hiểu về cái chết của Lý Ba Sơn, vị lão sư Trưởng phái tức thì nổi giận, cậy mạnh, sai phái môn đồ đi tìm Ngũ Mai trả thù. Khôn khéo, muốn chẳng việc này với việc kia, tạo nên một hậu thuẫn mạnh mẽ, Lý Tiểu Hoàn hẹn các môn đồ kiệt hiệt Tây Khương về Quảng Châu sẵn sàng giao chiến cùng Miêu Thúy Hoa, Phương Thế Ngọc, mở đường lối khai chiến cùng người thuộc Thiếu Lâm tự.

Lôi kéo được Tây Khương vào vòng chiến rồi, Thiết Diện Hổ vẫn lo khó lòng đẩy nổi Võ Đang vào cuộc giao tranh vì lẽ Lôi Lão Hổ không phải là đồ đệ chánh thức của Phùng Đạo Đức.

Đang lúc băn khoăn chưa biết hành động theo thể thức nào thì cơ hội độc nhất vô nhị đã đến với Thiết Diện Hổ: vụ Thủy Nguyệt lôi đài Quảng Châu với cái chết của Ngưu Hóa Giao. Cơ hội hoàn hảo theo ý mong muốn và dĩ nhiên Thiết Diện Hổ khai thác triệt để…

… Nhắc lại việc Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Phương Thất, Bạch Dũng từ biệt Bạch Mi lão sư, đi tìm Ngũ Mai yêu cầu giải thích về vụ Thiền sư đả tử Lý Ba Sơn.

Bốn người ra khỏi đất Tây Khương, qua Lâm Nguyên huyện thuộc Tứ Xuyên, vẫn theo sơn đạo vào Tây bắc Vân Nam, đến huyện Quan Đồ. Đường lối xuyên sơn không rừng thì núi, hiểm trở vô cùng, phong cảnh thập phần hùng vĩ.

Tới huyện Quan Đồ, Cao Tấn Trung bảo Mã, Phương, Bạch :

- Ta vào quán trọ gửi ngựa và hành trang, sau sẽ đi Long Sơn (tức là Bạch Hạc sơn, người ngoại xứ vẫn quen gọi tên cũ mà Cao Tấn Trung lại là người Tứ Xuyên tiếp giáp với Vân Nam).

Phương Thất nói :

- Cái đó tùy ở đường từ Quan Đồ vào Long Sơn gần hay xa.

Mã Hùng nói :

- Phương sư đệ yên trí, vào Long Sơn gần chớ không xa. Gặp Ngũ Mai, ta cần phải gọn gàng. Đem ngựa theo vướng víu lắm.

Bốn người vào tửu quán nghỉ ngơi một ngày, hôm sau mới vào Long Sơn.

Ngay chân núi Long Sơn có một trang trại lớn trên hai trăm nóc nhà tranh ngói lẫn lộn nhưng khang trang nhất mực. Đó là Hoàng Hoa trại thuộc gia đình Ngũ Mai thiền sư, Trại chủ là người em đứng vào hàng thứ ba dưới Ngũ Mai, tên là Hoàng Hoa Kỳ Thắng, năm ấy tuổi mươi chín tuổi.

Họ Hoàng Hoa vào thung lũng Long Sơn, khai thác lập thành nông trại từ đời vua Sùng Chinh nhà Minh và truyền nghiệp cho đến Ngũ Mai mới được Hồng Mi thiền sư đem về Thiếu Lâm tự truyền nghệ và phát võ từ đó.

Dân Hoàng Hoa trại phần đông là họ Hoàng Hoa và thêm mấy họ Lục, Quan, Ngũ, xuất phát bởi những gia đình trước kia đã theo họ Hoàng Hoa vào khai khẩn khu vực Long Sơn.

Dân Hoàng Hoa trại tự túc đủ mọi phương tiện. Tới khi Ngũ Mai thành tài về trụ trì Long Sơn tự, thấy khu ấy có giống hoang mã kiêu dũng, nên dạy em trai là Kỳ Thắng phương pháp bắt hoang mã gây giống, trước còn bán cho huyện Quan Đồ, sau bán lan ra các miền lân cận và xuống tới thủ phủ Côn Minh.

Người Vân Nam quen gọi là giống Long Sơn Mã. Giống ngựa này cao lớn kiêu hùng, sức chạy cũng như đi đường trường rất bền bỉ, đến Trung Hoa Dân Quốc vẫn còn nổi tiếng Long Sơn Hảo Mã Trại chủ Hoàng Hoa Kỳ Thắng không được may mắn theo học võ thuật như Ngũ Mai nên nguyền sau này sẽ cho các con theo bá mẫu để chuyển dòng họ nông gia thành võ gia.

Người đồ đệ đầu tiên của Ngũ Mai là Thái Hòa ni cô, xứ sở ở Côn Minh. Người thứ nhì là Thái Diên người Khai Hóa, cũng thế phát như Thái Hòa. Hai người nội đồ này đều được Ngũ Mai dốc lòng truyền nghệ để sau này thay thế trụ trì Long Sơn tự.

Về sau, chọn lựa trong Hoàng Hoa trại, Ngũ Mai thâu nhận con gái nhà họ Lục, họ Quan, họ Ngũ là Lục Tiểu Vân, Quan Thái Cô, Ngũ Tam Xuân cùng ba người cháu gọi bằng bá mẫu (con Kỳ Thắng) là Hoàng Hoa Nữ, Hoàng Hoa Nhị Lang và Hoàng Hoa Nương.

Long Sơn tự là nữ thiền viện, nên Hoàng Hoa Nhị Lang được đặc cách lên Long Sơn tự nhờ Ngũ Mai chuyên luyện cho đến năm mười bốn tuổi thì phải

xuống ở hẳn Hoàng Hoa trại tập luyện cùng các bạn trai khác do Ngũ Mai hay Thái Hòa ni cô hàng ngày xuống võ trường chỉ dẫn.

Nội đồ Trưởng tràng Long Sơn tự thời bấy giờ có Thái Hòa bốn mươi lăm tuổi, tiếp tới có Thái Diên ni cô ba mươi tuổi. Phần ngoại đồ cao cấp là nàng Lục Tiểu Vân được lão ni thâu nhận lên núi trước những người khác tới bốn năm như Quan Thái Cô, Ngũ Tam Xuân, Hoàng Hoa Nữ đồng hạng. Rồi đến Hoàng Hoa Nhị Lang và Hoàng Hoa Nương.

Theo vết Ngũ Mai lão ni, các môn đồ phái Bạch Hạc, ngoài các môn đồ võ thuật khác, đều chuyên luyện môn Thương pháp đặc biệt do Ngũ Mai chế hóa ra sau nhiều năm nghiên cứu.

Đó là bài Bạch Hạc Thiết lê Thương. Ngọn thương Thiết lê từ hình thức đến cân lượng đều được Ngũ Mai lão ni nghiên cứu rất thận trọng. Chất thép cũng được lọc đi lọc lại theo phương pháp Thiếu Lâm phái và đưa xuống lò dưới Hoàng Hoa trại để đúc.

Có hai thứ thương Thiết lê: hoặc toàn thép, hoặc mũi bằng thép, cán bằng thiết mộc đem từ Tung Sơn về Long Sơn dùng.

Thứ toàn thép nặng tổng cộng có hai mươi cân, còn thứ cán bằng Thiết mộc nặng mười bốn cân. Tuy hai thứ nặng nhẹ khác nhau, nhưng công dụng cũng lợi hại tương đương, cán Thiết mộc rắn chắc không kém gì thép.

Sở dĩ Ngũ Mai lão ni chế tạo ra hai thứ cán toàn thép và cán thiết mộc là cố tùy nghi cho các nữ môn sử dụng từ lúc mới khởi luyện cho đến khi thành tài. Ngoài thương pháp, Ngũ Mai còn luyện cho các môn đồ luyện các môn đồ phép phóng thương bách phát bách trúng rất lợi hại.

Về môn phóng thương, trong các môn đồ nội, ngoại trên Long Vân tự hay dưới Hoàng Hoa trại, ngoài vị trưởng Thái Hòa ni cô, lúc bấy giờ có Lục Tiểu Vân và ba chị em Hoàng Hoa Nữ, Hoàng Hoa Nhị Lang, Hoàng Hoa Nương là người có tài nhất. Mỗi khi vào sâu trong núi săn thú lớn, bốn người ấy chỉ chuyên dùng Thiết lê thương hạ mồi chớ không dùng cung tiễn.

Vào tới thung lũng Long Sơn, bọn Cao Tấn Trung thấy Hoàng Hoa trại khang trang kiên cố, choán hẳn chân núi phía Tây và toàn thể thung lũng

được khai khẩn gọn gàng, đẹp mắt thì không khỏi ngạc nhiên.

Cao Tấn Trung nói :

- Ồ, không ngờ nơi Long Sơn này lại có một thế giới nông nghiệp đặc biệt như vậy! Từ Quan Đồ huyện tới đây, có ba thôn trang nhưng không một nơi nào gọn gàng, lớn lao như sơn trang này.

Mã Hùng chỉ các vọng lâu cao ngất ở bốn phía trang thôn mà rằng :

- Sơn trang được phòng vệ cẩn mật dường kia, hẳn phải có một số người theo học phái Bạch Hạc.

Lúc bấy giờ đã quá Ngọ, bốn môn đồ Tây Khương đi vòng qua cổng trang nhận xét, thấy tấm biển vắt ngang trên trang môn đề ba đại tự Hoàng Hoa Trại. Thôn dân làm việc ngoài rẫy, trên nương đều đã nghỉ tay dùng bữa dưới bóng cây rậm mát.

Phương Thất lẩm bẩm :

- Thôn trang nào cũng có một vài tửu điếm rải rác ngoài đầu trang, riêng nơi này không có gì ráo trọi, như bất cần khách qua đường!

Cao Tấn Trung cười :

- Phương sư đệ quên rằng trước khi vào khu vực này, người ta đã cho biết là không có hàng quán nào cả ư?

Phương Thất đáp :

- Quên sao được, nhưng tiếc thay cho một thôn trang ở giữa khung cảnh hùng vĩ ngoạn mục đường này mà thiếu tửu điếm, quả là sự sơ sót đáng nói.

Cao Tấn Trung chỉ một mục đồng đang véo von thổi sáo trên mình trâu dưới bóng cây dương lớn.

- Ta đến kia hỏi thăm chú bé đường lên núi lối nào.

Bốn người liền đến thẳng gốc dương.

Thấy người lạ đi tới, mục đồng ngừng tiếng sáo, chăm chú nhìn hết người lại đến võ khí đeo bên sườn.

Cao Tấn Trung cất tiếng hỏi :

- Hỡi chú mục đồng, đường lên Long Sơn hướng nào vậy?

Lắng lặng nhìn bốn người lạ giây lát, mục đồng hỏi lại :

- Tráng sĩ lên Long Sơn làm chi?

Bị hỏi ngược lại, Cao Tấn Trung khó chịu nhìn ba người sư đệ, đoạn bảo mục đồng :

- Ta hỏi chú bé chỉ đường thì cứ nói có được không, can chi nhiều lời?

Mục đồng ừ hử mà rằng :

- Tôi hỏi như vậy là có lợi cho tráng sĩ đó!

- Ủa! Sao lạ vậy? Có lợi gì?

- Tráng sĩ có biết trên Long Sơn có gì không?

- Sao lại không? Có Long Sơn tự chớ gì!

- Đó là ngôi nữ thiền viện, không một ai được phép lên đó cả.

Cao Tấn Trung khó chịu :

- Nhưng ta có việc muốn gặp Ngũ Mai lão ni, người khá chỉ đường ta cho tiền ăn quà.

Nói đoạn, họ Cao móc túi lấy tiền, nhưng mục đồng xua tay nói :

- Khỏi cần, tráng sĩ đã nhất định lên núi thì cứ đi vòng sau hướng Đông sẽ thấy lối. Nếu gặp sự không may thì đừng trách tôi không nói trước nhé?

Dứt lời, mục đồng đưa ống sáo lên môi tiếp tục thổi. Tiếng sáo véo von dìu dặt trong gió thoảng buổi trưa hè miền sơn cước.

Bọn Cao Tấn Trung lẳng lặng đi thẳng sang hướng Đông, theo đường mòn lên núi. Tới cổng chùa, bốn người nhìn quanh nhận xét, đoạn toan đẩy cửa bước vào thì chợt nghe tiếng chân bước trên lá khô sột soạt ở phía sau vọng tới.

Bốn người cùng quay phắt lại.

Một thiếu nữ trạc ngoài đôi mươi gọn gàng trong võ phục màu chàm, chân dận thảo hài, tay vác hai ngọn thiết thương ngù đỏ, lẹ làng bước tới. Thiếu nữ ngừng bước, nhìn chằm chằm bọn người lạ.

Trước vẻ hùng dũng, quắc thước thư anh ấy, bốn môn đồ Tây Khương đưa mắt nhìn nhau. Cao Tấn Khương mỉm cười, đoạn đưa tay đẩy cánh cửa chùa.

Nhưng đồng thời, một giọng lanh lảnh vang lên :

- Ai kia? Vào chùa có việc chi? Đây là ngôi nNữ thiền viện, nghe?

Mã Hùng nhìn đồng bọn rồi nói :

- Nữ thiền viện thì nữ thiền viện chớ, bộ cấm người tới hỏi thăm sao? Nếu có lệnh cấm, sao không bế môn từ ngay từ dưới chân núi, để người ta lên đây làm chi cho mất công? Cô nương… là người trong thiền viện này sao?

Thiếu nữ gật đầu, mắt sáng như hai vì tinh tú, nhìn mọi người :

- Phải! Quý vị tráng sĩ muốn hỏi ai?

Nàng dựng hai ngọn thương xuống đất.

Cao Tấn Trung nói :

- Tôi muốn gặp Ngũ Mai lão ni.

Thiếu nữ cau mặt :

- Nhưng quý vị vẫn không xưng danh? Hỏi lão ni có việc chi?

Cao Tấn Trung xây hẳn người trở ra, chống tay lên đốc đao, dõng dạc bảo thiếu nữ :

- Tôi từ Tây Khương đến đây có việc gấp. Chắc hai tiếng Tây Khương là đủ đảm bảo để cô nương… khỏi thắc mắc về mục đích hỏi Ngũ Mai lão ni? Còn quý danh là gì? Liên can chi tới lão ni mà căn vặn người ta như vậy?

Thiếu nữ không chút do dự :

- Tôi là Lục Tiểu Vân, môn đồ của lão ni. Nhưng rất tiếc, gia sư đi vắng rồi, quý vị muốn nói điều chi, tôi lãnh hội cũng được.

Cao Tấn Trung cười gằn :

- Rất tiếc, việc đó không thể nói với cô nương được. Tôi cần gặp lão ni, hà tất phải chối từ!

Lục Tiểu Vân quắc mắt :

- Nếu không tin, yêu cầu các người ra khỏi nơi đây ngay! Chùa này không tiếp ngoại nhân.

Mã Hùng cười nửa miệng, lững lờ bảo Cao Tấn Trung :

- Hà tất sư huynh phải phí lời. Chúng ta đến đây để nói chuyện với Ngũ Mai lão ni chớ có biết cô nương đây là ai! Cứ vào chùa sẽ biết thực hư.

Nói đoạn Mã Hùng cùng đồng bọn đẩy cổng chùa đi vào… Nhưng vừa qua khỏi tam quan thì đã thấy thiếu nữ đứng ở bên trong từ hồi nào, cầm

ngang hai ngọn Thiết lê thương, nét mặt hầm hầm tức giận.

Thì ra trong khi bốn môn đồ Tây Khương đẩy cánh cổng chùa nặng nề để vào trong thì Lục Tiểu Vân đã lẹ như cắt, phi thân lên nóc cổng, vượt qua bốn người, vào sân trước chặn đường. Nàng quát lớn :

- Biết điều đứng lại ngay! Không được vô lễ!

Giữa lúc ấy, một ni cô trạc ngoại tứ tuần thủng thẳng từ trong chùa đi ra. Ni cô điềm đạm cất lời hỏi :

- Có điều chi mà rộn chốn thiền môn vậy?

Lục Tiểu Vân vẫn nhìn thẳng ra phía trước, nàng nói :

- Thưa sư tỉ, bốn người này hỏi gặp Sư trưởng, tiểu muội đã nói là Người xuất ngoại rồi mà họ không tin cứ ngang nhiên xâm phạm Thiền môn.

Thái Hòa ni cô - vì chính là người - giả đò hỏi bọn Cao Tấn Trung :

- Thật như vậy không? Bần ni thiết nghĩ quý vị tráng sĩ là người hiểu biết cấm luật trong nữ thiền viện, lẽ nào lại xâm phạm vô lối như vậy được! Chắc Lục sư muội lầm lẫn sao đó! Muôn vàn xin lỗi, nhưng lão ni xuất ngoại được mươi ngày nay rồi. Nếu quý vị cần gặp, hai tháng nữa sẽ trở lại. Hoặc giả muốn tìm gia sư, xin cứ đi Côn Minh.

Cao Tấn Trung sầm mặt lại, trước lời châm biếm của Thái Hòa ni cô :

- Chúng tôi từ Tây Khương đến đây, đường sơn xuyên ngàn dặm lẽ nào lại đi dễ dàng như vậy. Nếu Ngũ Mai lão ni dặn trước không dám… tiếp thì cứ nói, hà tất phải dối trá mà làm chi!

Thái Hòa điềm đạm :

- Mô Phật. Quý vị dù có là cao đồ Tây Khương thì ít ra cũng biết luật lệ tôn ti trật tự, cớ sao dùng thứ ngôn ngữ không xứng đáng danh phái chút nào, khiến thiên hạ chê cười là hữu luyện mà bất hữu giáo?

Bị chửi mát một lần nữa, Mã Hùng đùng đùng nổi giận tiến lên mấy bước, mặt đỏ gay, quát :

- Chúng ta đến đây muốn nghe Ngũ Mai giải thích mấy điều. Nếu giải đáp được trôi chảy, câu chuyện sẽ giảng hòa. Mau lên Lão ni ra đây! Đừng bắt buộc chúng ta phải vào thẳng nội điện thêm phiền!

Thái Hòa ni cô lạnh lùng đáp :

- Nói thiệt không biết nghe, bần ni là kẻ tu hành nhịn được, nhưng không nên học giận Lục sư muội đây, nghe?

Mã Hùng nói :

- Chúng tôi lên Long Sơn yêu cầu hội kiến cùng Ngũ Mai lão ni để hỏi lão ni giải thích một vấn đề. Cớ sao các người có ý ngăn cản và dùng thứ ngôn ngữ gây hấn như vậy? Hay là hai người muốn chúng tôi phải buộc lòng tự ý vào nội điện tìm lệnh sư? Nên hiểu rằng nếu sợ thì anh em đã không tới Long Sơn. Vậy, đừng nạt nộ vô ích!

Với giọng cứng rắn, nghiêm nghị hơn trước, Thái Hòa ni cô nói :

- Bần ni với Lục sư muội đã hết lời nói rằng gia sư hiện thời xuất ngoại. Quý vị tráng sĩ không chịu nghe, nhất quyết xâm nhập nữ tu viện, phạm cấm luật. Dĩ nhiên, quý vị sẽ vấp phải sự phản đối của toàn thể nhân viên Chùa này. Bần ni yêu cầu quý vị trở về chờ dịp khác.

Mã Hùng nghi ngờ nhìn Cao Tấn Trung hỏi ý kiến, nhưng Cao Tấn Trung hất hàm ra hiệu bảo Mã, Phương, Bạch cứ kéo thẳng vào nội điện.

Tấn Trung, Mã Hùng xông đi trước, tỏ ý khinh miệt Thái Hòa ni cô và Lục Tiểu Vân. Nhưng một tiếng thét vang lên chói ráy :

- Hỗn xược! Coi đây!…

Một vệt nhoáng như chớp giựt bay vụt qua giữa quãng trống Cao Tấn Trung và Mã Hùng, tiếp theo là một tiếng phập khô khan.

Cao, Mã vội nhảy sang hai bên tránh đòn, ngoái cổ nhìn lại phía sau, thấy ngọn Thiết lê thương cán thép cắm vào gốc liễu lớn ngập đến tận ngù đỏ.

Lục Tiểu Vân đã phóng ngọn thương ấy trổ uy võ cản bọn Cao Tấn Trung. Nàng giơ ngọn Thiết lê thương thứ hai lên ngang vai, quắc mắt nói lớn :

- Ta chưa muốn nhắm yếu hầu các ngươi đó! Hãy trông thân cây liễu đó làm gương! Trở ra ngay!…

Bướng bỉnh, Mã Hùng cất bước tiến lên, nhưng vừa đi được một bước thì Lục Tiểu Vân đã phóng luôn ngọn thương thứ nhì, lăn thương rít lên như gió cuốn, cắm phập xuống đất ngay trước mũi vỏ ủng của Mã Hùng.

Không nhịn được nữa, Mã Hùng tuốt phắt đơn đao ra khỏi vỏ, toan tiến đánh Lục Tiểu Vân, thì đồng thời Quan Thái Cô, Ngũ Tam Xuân, Hoàng Hoa Nương, một người cầm hai ngọn Thiết lê thương từ trong chùa chạy ra đứng dàn cả hai bên tả, hữu Lục Tiểu Vân, người nào cũng gọn gàng, quắc thước.

Hoàng Hoa Nương liệng một ngọn thương cho Lục Tiểu Vân bắt lấy.

Thế là năm vị nữ trung hào kiệt ấy cùng giơ thương, chĩa mũi nhọn vào bốn tráng sĩ Tây Khương, sẵn sàng phóng đánh.

Cao Tấn Trung vội quàn tay giữ lấy cánh tay Mã Hùng bảo y hoãn tiến.

Thái Hòa ni cô nói :

- Bốn người liệu tránh né kịp năm ngọn thương này phóng ra một lượt không? Xâm nhập Long Sơn tự không dễ dàng đâu!…

Hai bên gay go đến mực độ ấy mà không thấy Ngũ Mai lộ diện, Cao Tấn Trung suy nghĩ biết rằng quả Ngũ Mai đã đi vắng thiệt. Nếu cố tâm gây sự với bọn nữ hảo đồ Long Sơn thì không những không ích lợi gì mà còn mua thêm chuyện vào mình, chi bằng để lúc gặp Ngũ Mai thì dù có tốn công cũng không sao.

Nghĩ đoạn, Cao Tấn Trung bảo Mã, Phương, Bạch ba người :

- Thôi, Ngũ Mai lão ni đã không có ở nhà, ta vào chùa cũng vô ích, dịp khác sẽ trở lại đây.

Nghe vậy, Mã Hùng, Phương Thất, Bạch Dũng cùng thâu khí giới lại đứng sau Cao Tấn Trung.

Họ Cao hướng về phía nữ môn đồ Bạch Hạc sơn mà nói rằng :

- Nhớ nói lại với lão ni rằng chúng tôi tới Long Sơn để nói chuyện về vụ Mai Hoa Thung Hàng Châu! Lục cô nương phóng thương khá lắm!

Nói đoạn Cao Tấn Trung tiến đến chỗ ngọn thương cắm dưới đất rút phắt lên, lùi sang phía hữu mươi bước rồi phóng tới luôn. Ngọn thương Thiết lê cắm vào thân cây liễu theo hình thước thợ với ngọn thương do Lục Tiểu Vân phòng hồi nãy.

Cao Tấn Trung cười ha hả :

- Nếu là ngọn giáo Kim xà của Tây Khương thì mũi giáo sẽ xiên qua thân

cây.

Dứt lời, y cùng đồng bọn Mã, Phương, Bạch đi ra cổng chùa. Trước khi ra khỏi tam quan, Cao Tấn Trung quay lại nói lớn :

- Nhớ nói với lão ni liệu bề đề bảng cấm địa ngay tận chân núi, nghe!

Không kém, Lục Tiểu Vân trả đũa :

- Chuyến sau còn dám tới Long Sơn, nhớ đi cho đông và đừng quên huy động nhiều người tài giỏi hơn nữa, kẻo đầu voi đuôi chuột như hôm nay thì phiền lắm!

Tấn Trung lẳng lặng ra khỏi tam quan cùng đồng bọn xuống núi.

Bạch Dũng nói :

- Mấy cô ả trên Long Sơn này coi bộ dữ dằn quá!

Cao Tấn Trung nghiêm sắc mặt :

- Dĩ nhiên. Ni cô và Lục Tiểu Vân có vẻ là môn đồ cao cấp của Ngũ Mai. Thoạt tiên, tôi yên trí là lão ni có nhà nên cố ý om sòm cho mụ phải ra mặt. Với Ngũ Mai, ta có thể giao tranh với riêng mụ ta thôi. Trái lại, với bọn môn đồ Long Sơn, trận đánh sẽ xảy ra toàn diện và bất lợi cho ta vì chùng đông hơn. Bởi vậy tra rút lui là phải lẽ.

Phương Thất nói :

- Mấy con yêu nữ ấy sẽ nhạo báng ta nhát gan, hả sư huynh?

- Đâu có! Mấy người ấy không phải môn đồ cấp dưới. Họ tự hiểu nếu ở địa vị của ta thì cũng nhượng bộ để tránh xô xát bất lợi. Vả lại nếu ta nhút nhát thì đâu dám tới Long Sơn tìm Ngũ Mai?… Dù sao, môn phóng thương của Lục Tiểu Vân cũng tuyệt kỹ không thua lối phóng dáo của Kim xà ở Tây Khương, phóng dáo Kim xà mạnh hơn nhưng không lẹ bằng. Căn cứ vào ngọn thương thiết kế đầu tiên do Lục Tiểu Vân phóng thì đủ hiểu.

Bốn người xuống tới chân núi thì mặt trời đã gác non tây.

Mã hùng nói :

- Mau ra khỏi khu Long Sơn, ngủ lại ở tửu điếm thôn một đêm sáng mai sẽ về Quan Đồ huyện. Chuyến này đi mất công…

Bỗng Mã hùng bỏ dở câu nói, chăm chú nhìn về phía rừng xa xa. Cao,

Phương, Bạch lấy làm lạ nhìn Mã Hùng thì gã đã hất hàm nói :

- Coi kìa!

Ba người nhìn theo về phía đầu rừng. Một toán năm người đang tiến lẹ về phía Long Sơn.

Khi họ gần đến nơi, bọn Cao Tấn Trung nhận ta người đi đầu là một thanh niên hảo hán, dong dỏng cao, nước da bánh mật, tay cầm bốn cây Thiết lê thương. Bốn người theo sau trang phục ra dáng gia nhân, khệ nệ khiêng một con hổ khá lớn, đuôi quét lê thê trên mặt cỏ, một ngọn thương sắt cắm ngập quá nửa trong miệng mãnh thú há hốc, máu đóng keo lại hai bên mép.

Bốn môn đồ Tây Khương chăm chú nhìn thanh niên và xác mãnh hổ, cũng như thanh niên nhìn họ không chớp mắt.

Thanh niên bảo bọn gia nhân :

- Các ngươi khiêng mãnh thú về trại, ta sẽ về sau.

Nói đoạn, chàng đứng lại chần chừ nhìn bốn người lạ hồi lâu mới cất tiếng hỏi :

- Quý vị lên Long Sơn hay từ đâu qua đây?

Trông thấy ngọn Thiết lê thương và xét ngôn ngữ, Cao Tấn Trung dự đoán ngay thanh niên là môn đồ phái Bạch Hạc, và là con cháu Trại chủ Hoàng Hoa.

Thận trọng, Tấn Trung đáp :

- Tôi xin yết kiến Ngũ Mai lão ni, nhưng lão ni… không tiếp.

Không do dự, thanh niên cải chính ngay :

- Bá mẫu tôi đi Côn Minh thật, lẹ lắm cũng phải một tháng nữa mới về Long Sơn.

Dứt lời, thanh niên cúi đầu chào và nói tiếp :

- Tôi là Hoàng Hoa Nhị Lang, Ngũ Mai lão ni là bá mâu tôi và cũng là gia sư. Xin cho biết quý danh và mời quý vị qua tệ trang nghỉ ngơi.

Thấy sự niềm nở, dễ tánh của thanh niên, Cao Tấn Trung đành đáp lời :

- Cảm ơn tráng sĩ! Tôi họ Cao và mấy bằng hữu đây họ Mã, Phương, Bạch. Anh em tôi hữu sự, cần đi gấp. Xin để lần sau sẽ cùng tráng sĩ tái

ngộ!…

Nói đoạn, Tấn Trung đưa mắt ra hiệu cho môn hữu, rồi cũng chào Nhị Lang, đi thẳng.

Thiếu niên họ Hoàng Hoa đứng ngây người ra, không hiểu vì lẽ gì bốn bị hảo hán lạ mặt lại lầm lũi đi ngay như vậy. Chàng toan đuổi theo cố nài họ về Hoàng Hoa trại để kết giao, nhưng bọn môn đồ Tây Khương lẹ chân đi xa mất rồi, nên chàng cũng mặc không để ý đến nữa.

Trên đường về Quan Đổ huyện, Bạch Dũng nói :

- Các môn đồ Bạch Hạc có lẽ chuyên về thương pháp! Bọn nữ đồ trên Long Sơn đều sử dụng Thiết lê thương và tên Hoàng Hoa Nhị Lang vừa rồi, cũng đã phóng thượng hạ ác hổ. Ngọn thương lút đến nửa cán vào mồm mãnh thú, đủ rõ tài bách phát bách trúng và dũng lực của Nhị Lang. Chưa biết chừng Ngũ Mai còn nhiều môn đồ khác nữa trong Hoàng Hoa trại.

Mã hùng bảo Bạch Dũng :

- Đó là sự hiển nhiên, chớ còn có lẽ gì nữa! Hoàng Hoa trại thuộc họ nhà Ngũ Mai, và sư đệ không thấy tên Nhị Lang kêu Ngũ Mai bằng bá mẫu đó sao?

Nói đến đây, Mã Hùng quay sang hỏi Cao Tấn Trung :

- Về vụ Ngũ Mai này, Cao huynh nghĩ thế nào?

Tấn Trung đáp :

- Ngày về Long Sơn của lão ni ấy không nhất định, ta chờ sao nổi? Và bị bọn Long Sơn đông đảo, ta quả bất địch chùng, tội chi mang họa vào thân trong lúc này? Phải tổ chức chu đáo mới có thể trở lại đó lần thứ nhì. Kinh địch chỉ uổng mạng vô ích như sư huynh Lý Ba Sơn. Tôi sẽ trình bày tự sự với Bạch Mi sư phụ. Chắc chắn người không quở anh em ta đâu! Bây giờ, ta nên qua Quảng Đông, tìm Lý Tiểu Hoàn giúp sức nàng hạ cho kỳ được mẹ con Phương Thế Ngọc, sau đó về Tây Khương hiệp bàn cùng Lão sư tùy người định đoạn vụ Ngũ Mai lão ni.

Ai nấy đều khen phải và hôm sau, Cao, Mã, Phương, Bạch từ Quan Đổ huyện qua Quý Châu sang thủ phủ Quảng Châu.

Nói về võ sư Lữ Anh Bố, sau mấy hôm suy nghĩ, võ sư nhận lời mời của Cơ phòng tử. Bạch An Phúc mừng rỡ, lấy ba ngàn lượng bạc và mua thêm tặng phẩm quý giá biếu Anh Bố.

Tới Quảng Châu, Bạch An Phúc mời Lữ võ sư về căn nhà mướn riêng cho Ngưu Hóa Giao trước kia.

Không để mất thì giờ, Anh Bố tức khắc đến Thiên Phúc tự làm lễ trước quan tài họ Ngưu.

Trông thấy bộ quan tài quản trong căn phòng tối âm u, soi sáng bởi mấy ngọn đèn cầy chập chờn trong khói hương, Anh Bố nghĩ tới người môn hữu thâm giao khi xưa thì không khỏi bùi ngùi thương cảm và càng nghĩ bao nhiêu, vị võ sư phái Võ Đang ấy càng thấy giận Hồ Á Kiền bất nhiêu.

Đành rằng đường quyền, ngọn cước vô tình, nhưng người thắng thế vẫn đủ thì giờ, đủ lương trí nhân nhượng đả thương đối phương, giành lấy phần thắng là đủ tỏ thắng, bại rồi, họ tất phải trổ độc thủ sát hại nhân mạng?

Căn cứ vào đó, đủ hiểu rằng Hồ Á Kiền tánh tình độc ác, không nhân nhượng anh em đồng đạo.

Ở Thiên Phúc tự về nhà, Lữ Anh Bố định bụng nghỉ ngơi hai ngày rồi bắt tay vào việc. Nhưng Thiết Diện Hổ, Mật vụ viên của Càn Long được tin ngay và báo cho Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn biết Anh Bố đã tới Quàng Châu.

Vốn là chỗ quen biết cũ, Lý Tiểu Hoàn tức khắc đến thâm Lữ Anh Bố.

Gặp người quen thân gần như đồng phái giữa nơi xa lạ mà chàng đang sửa soạn hành động một công chuyện lớn, Lữ Anh Bố mừng rỡ vô cùng :

- Tôi không ngờ gặp được Lôi phu nhân ở đây, chẳng hay đi đâu qua Quảng Châu.

Lý Tiểu Hoàn đáp :

- Hẳn là võ sư am tường việc tiện phu bị Phương Thế Ngọc đả tử ở Hàng Chây và tiếp ngay đến việc gia phụ thác về tay Ngũ Mai?

Rầu rầu nét mặt, Anh Bố gật đầu :

- Có biết, nhưng không rõ chi tiết. Tôi rất buồn khi hay tin này.

Lý Tiểu Hoàn tượng thuật việc Hàng Châu cho Lữ Anh Bố nghe. Dĩ nhiên nàng dùng lời lẽ kích thích gây mối hận thù môn đồ Thiếu Lâm trong trí võ sư họ Lữ. Nàng nói thêm :

- Tôi đã đem quan tài gia phụ về Tây Khương và được Bạch Mi lão sư phái môn đồ xuống giúp báo thù. Hiện nay, tôi chờ họ để cùng qua Triệu Khánh phủ tìm mẹ con họ Phương.

- A, thế ra Phương Thế Ngọc cùng mẫu thân y hiện ở Triệu Khánh? Có lẽ họ mới về phủ thành ấy nên tôi không được biết.

- Triệu Khánh là quê hương của họ Phương. Chúng bỏ đất Giang Nam về đấy chắc không ngoài ý định tránh tôi theo dõi báo thù. Nhưng tránh đâu cho thoát, trừ phi chúng thăng thiên hay độn thổ! Trong thời gian chờ đợi các hào kiệt Tây Khương, tôi không ngờ lại xảy ra vụ Ngưu võ sư bị thác về tay Hồ Á Kiền, Nên để ý theo dõi thì biết rằng võ sư sẽ về Quảng Châu trấn đài thách báo thù.

Lữ Anh Bố chép miệng thở dài, hằn học :

- Thế ra bọn môn đồ Thiếu Lâm khinh miệt anh hùng thiên hạ một cách quá đáng! Không ngờ Ngũ Mai và Chí Thiện lại làm hư thanh danh cả một đại phái nổi tiếng kỷ luật xưa nay, Cháu Ngưu Hóa Giao là Ngưu Cường và các tiểu đồ có nói tới việc chở quan tài về Võ Đang sơn. Thoạt đầu, tôi e hành động ấy sẽ làm phiền lòng Phùng lão sư. Bây giờ trái lại, tôi thấy chúng ta hữu lý. Ta cần phải có một hậu thuẫn mạnh mẽ để đương đầu với người của Thiếu Lâm.

Nhân dịp tốt, Lý Tiểu Hoàn hùa thêm :

- Tôi tán thành hảo ý ấy. Nếu là tôi thì quan tài Ngưu võ sư hiện thời đã về tới Võ Đang sơn rồi. Bây giờ e khi trễ.

Lữ Anh Bố nói ngay :

- Trễ còn hơn không! Hiện Ngưu Cường và Cơ phòng tử đã lo liệu đầy đủ cho cuộc hành trình, tôi ưng thuận là họ khởi hành ngay.

Nói đoạn, Lữ Anh Bố gọi tên Châu Oai hầu thường trực lên bảo :

- Ngươi qua trụ sở Cơ phòng kiếm Bạch Anh phúc tiên sang, nói là ta đồng ý việc chở quan tài Ngưu võ sư đi Hồ Nam. Ngươi cũng sửa soạn đi theo, nghe?

Chờ Châu Oai đi khỏi, Lý Tiểu Hoàn hỏi Anh Bố :

- Chừng nào võ sư thượng đài?

- Người quân tử cần phải quang minh chính đại. Trước khi trấn đài, tôi muốn đến thẳng nơi Hồ Á Kiền cư ngụ căn vặn cho rõ hắc, bạch để tránh mọi sự thắc mắc sau này.

Lý Tiểu Hoàn ngạc nhiên :

- Nghĩa là võ sư định đến…

Lữ Anh Bố gật đầu :

- Phải, đến Tây Thiền tự.

- Tây Thiền và Quang Hiếu là ổ của bọn Thiếu Lâm, võ sư nên tính cho kỹ.

Anh Bố mỉm cười :

- Chính vì đã tính kỹ nên tối mới hành động như vậy. Lẽ nào môn đồ Thiếu Lâm cậy đông uy hiếp một người đơn thân đến chùa, yêu cầu giải thích một vấn đề liên can đến cả hai bên? Nếu thê, về phương diện tinh thần nghệ thuật, họ chưa đánh cũng đã bại rồi.

Lý Tiểu Hoàn ừ hử mà rằng :

- Liệu ta có thể tin được ở một kẻ thù đã hạ sát ba người trong phái ta không? Võ sư nên tiểu tâm!

Lữ Anh Bố cười ha hả :

- Đành thế, nhưng tâm lý ra, bọn Thiếu Lâm mất danh tiếng không dám bạo động vô lý do. Vả lại, Tây Thiền tự ở ngay trong đại trấn Quảng Châu, trong trượng hợp xung đột, dù chúng tài giỏi đến mức nào, tôi cũng đủ sức chống cự để tìm đường tháo lui. Lo gì! Nhưng có một điều…

Lữ Anh Bố ngừng giây lát, suy nghĩ, đoạn nói tiếp :

- Hiện thời, tôi hành động giữa khu vực đầy rẫy môn đồ Thiếu Lâm tự mà hậu thuẫn Võ Đang hoàn toàn không có gì. Nếu mai, mốt các hào kiệt Tây

Khương về Quảng Châu, phu nhân có thể yêu cầu họ tiếp tay mỗi khi cần đến không?

Lý Tiểu Hoàn không do dự :

- Đó là lẽ tự nhiên. Võ Đang, Tây khương cùng chung một mối thù, hào kiệt Tây khương được biệt phái giúp tôi, lẽ nào họ bỏ qua không giúp võ sư? Còn việc trấn lôi đài, võ sư nên chờ họ tới Quảng Châu hãy công khai thách đấu.

Về phần Cơ phòng tử, chúng trang hoàng lại lôi đài Thủy Nguyệt và phao đồn luôn võ sư Lữ Anh Bố từ Triệu Khánh phủ về Quảng Châu trấn đài, thách đầu Hồ Á Kiền để trả thù cho sư đệ Ngưu Hóa Giao.

Tin truyền khẩu loan rất mau lẹ trong thị trấn, dân chúng nô nức sửa soạn dự khán trận tranh hùng mà họ tiên đoán là hào hứng, hiếm có.

Bên Tây Thiền và Quang Hiếu biết tin ngay.

Hai hòa thượng Tam Đức, Thái Trí càng tập luyện ráo tiết Hồ Á Kiền. Truyền tất cho chàng nhiều thế Quyền Cước thiệt tinh vi, kỳ hiểm, nhờ vậy bản lãnh họ Hồ tiến được một bước dài.

Một mặt, Thái Trí nhờ Phương Hiếu Ngọc và Thanh Thiên lâu báo cho Song hiệp Lã Mai Nương, Cam Tử Long hay việc Lữ Anh Bố đã tới Quảng Châu.

Phương Hiếu Ngọc vừa đến cửa lầu thì gặp ngay Cam, Lã đi ra.

Lã Mai Nương hỏi :

- Phương đại ca đến báo tin Lữ Anh Bố phải không?

Hiếu Ngọc gật đầu :

- Vâng, gã tới Quảng Châu được ba hôm nay rồi, chưa thấy động tịnh chi cả.

Tử Long nói :

- Phương đại ca à, chúng tôi gặp Anh Bố rồi và thấy lo cho Á Kiền.

- A! Nhị vị gặp gã ở đâu?

- Ngay vừa đây, gã đến thăm Lý Tiểu Hoàn và đã đi khỏi. Tiếc quá, sớm chút nữa thì chỉ mặt cho nhân huynh coi.

Lã Mai Nương nói :

- Hiện thời, trong tửu lầu, ai nấy đều bàn tán sôi nổi về trận đả lôi đài Thủy Nguyệt, nên chúng tôi rủ nhau đến Tây Thiền xem ngay nào quyết đấu.

Hiếu Ngọc nói :

- Tây Thiền, Quang Hiếu cũng chỉ mới nghe đồn thôi và chưa chánh thức nhận được chiến thư. Vì thế sư huynh Thái Trí phái tôi báo tin nhị vị hay. Ta cùng về Tây Thiền, Thái Trí và mọi người sang cả bên đó rồi.

Mai Nương, Tử Long cùng Phương Thế Ngọc về đến Tây Thiền thì hai hòa thượng, Hoàng Khôn cùng các hào kiệt Thiếu Lâm đang tụ tập cả ở võ sảnh sau chùa, xem Hồ Á Kiền luyện song đấu cùng Phương Thế Ngọc.

Mai Nương đem việc Lữ Anh Bố đến thăm Lý Tiểu Hoàn tại Thanh Thiên lầu, nói cho Tam Đức, Thái Trí nghe.

Thái Trí hỏi :

- Gã có trông thấy nhị vị không?

Mai Nương đáp :

- Không, chúng tôi dùng điểm tâm trong góc thực phòng, y đi thẳng đến phòng Lý Tiểu Hoàn.

Nghe vậy, Tam Đức nói :

- Dĩ nhiên Lý Tiểu Hoàn theo dõi vụ lôi đài Thủy Nguyệt và tiếp xúc ngay với Anh Bố khi gã mới tới thị trấn. Vì thế gã mới biết địa chỉ đến thăm nàng ở Thanh Thiên lầu. Vóc dáng gã thế nào?

Nhìn khắp mọi người một lượt, Lã Mai Nương chỉ Lý Cẩm Luân và Đồng Thiên Cân :

- Y hệt Lý, Đồng hai người, duy khác mỗi bộ râu thưa hơn nhiều. Không biết Ngưu Hóa Giao thế nào, nhưng Lữ Anh Bố có dáng dấp một nhân vật trên trung đẳng của Võ Đang sơn.

Lúc đó Phương Thế Ngọc vừa nhảy ra khỏi vòng chiến, hô lớn tiếng bảo Á Kiền :

- Nghỉ tay đi, thấm mệt rồi hả?

Thở dồn dập, mồ hôi nhễ nhại, Á Kiền rút khăn gài ở đai lưng ra lau mặt,

lau cổ, hổn hển :

- Gớm! Phương huynh loạn đả, tiểu đệ hầu đỡ không kịp.

Thế Ngọc cười khanh khách :

- Cá thế Hồ đệ mới khỏi hoa mắt trước địch thủ tiêu hùng chớ.

Nói đoạn, Phương tiểu khách bước tới cung kính chào Mai Nương, Tử Long.

Cam Tử Long vui vẻ vỗ vai Phương Thế Ngọc :

- Lúc này mà Lý Tiểu Hoàn biết hiền đệ ở đây thì vụ Lôi Địch Đài Hàng Châu sẽ tái diễn luôn ở Quáng Châu.

Thế Ngọc nói theo :

- Và Lý Tiểu Hoàn sẽ nhận được bài học đích đáng. Tiểu đệ vẫn chưa nuốt trôi được ngọn cước Bàn Long của mụ ấy!

Lã Mai Nương mỉm cười nhìn Thế Ngọc :

- Thế nào chả có dịp đụng độ với Nữ Bá Vương lần nữa. Nhưng hiện thời hiền đệ không nên lộ diện để tránh cho vụ lôi đài Thủy Nguyệt khỏi là mầm giống giao tranh giữa các võ phái. Chịu thế không?

- Hiền tỷ khuyên bảo, tiểu đệ tất phải tuân lời chớ!…

Chỉ Hồ Á Kiền, Thế Ngọc nói tiếp :

- Mấy tháng nay xa cách, Hồ sư đệ tấn tới về kỹ thuật hiểm vì sức yếu quá, khó tranh thủ với thời gian về phương diện công phu dũng lực.

Cam, Lã khen phải.

Lúc ấy Hồ Á Kiền đã nghỉ xả hơi. Tam Đức hòa thượng cắt Lý Cẩm Luân và Đồng Thiên Cân luân phiên luyện xong đấu cho Á Kiền, rồi mời mọi người về kinh phùng.

Cam Tử Long hỏi hòa thượng Tây Thiền :

- Sư phụ muốn để cho Á Kiền quen chịu đựng Lý, Đồng hai người để khi gặp Lữ Anh Bố khỏi bị bỡ ngỡ?

Tam Đức gật đầu :

- Phải đó. Bần tăng lượng đoán nếu Anh Bố hơn nổi Đồng Thiên Cân thì cũng chỉ ngang tay với Lý Cẩm Luận là cùng. Hai người ấy vóc dáng tương

tự Anh Bố, Á Kiền sẽ quen với một đối phương cùng tầm vóc đó. Dẫu sao, bần tăng cũng vẫn ngày đêm lo cho tánh mạng y mà không tìm ra giải pháp nào cả. Mới hơn ba năm tập luyện, Á Kiền chịu trận với một đối thủ cỡ Hồng Hy Quan, Lý Cẩm Luân, Phương Thế Ngọc thì cầm chắc cái chết trong tay? Nhị vị đại hiệp có phương kế nào giải cứu nổi Hồ Á Kiền không?

Tử Long nói :

- Còn giải pháp nào hơn là phái người kèm Hồ Á Kiền về thẳng Tung Sơn? Khi Anh Bố đến chùa tìm hoặc khởi chiến thư, sư phụ cứ việc trả lời rằng Á Kiền đã rời Quảng Châu đi nơi khác rồi, chẳng lẽ y bắt buộc ta phải nộp Á Kiền cho y báo thù sao? Nếu y chấp nhất muốn giao đấu, sư phụ cứ việc chỉ định Cẩm Luân, Hy Quan, Á Phúc, Hiếu Ngọc hay Mỹ Ngọc, tùy ý lựa ai đấu thì đấu, cần chi? Thiếu Lâm phái hữu lý và không có vấn đề danh dự môn phái trong việc này.

Tam Đức chép miệng lắc đầu :

- Kế đó hay thật, nhưng Hồ Á Kiền ương ngạnh trong danh dự cá nhân, quyết không khi nào y chịu đi. Thoảng hoặc bần tăng ép buộc y rời khỏi Quảng Châu, lỡ y trốn về đây, đích thân tìm Lữ Anh Bố thì thành ra bần tăng mang tiếng nhút nhát, dối trá.

Mai Nương nói :

- Việc đó không khó, khi nào nhận được chiến thư ta dùng mông hán dược đánh mê Hồ Á Kiền, dùng mã xa tải y ra khỏi Quảng Châu chừng vài ngày đường. Lúc đó mọi sự đã qua. Á Kiền sẽ đành lòng về Tung Sơn chớ sao?

Trầm ngâm suy nghĩ, Thái Trí hưởng ứng :

- Lã nữ hiệp nói phải. Chỉ có giải pháp ấy cứu nổi Hồ Á Kiền. Không lẽ chờ y thượng đài giao đấu cùng Anh Bố rồi ta can thiệp đánh hôi ư?…

Giữa lúc mọi người đang bàn tán thì bỗng có tiếng náo động ngoài sân trước, kế tiếp hai tăng đồ chạy vội vào Kính phòng báo với Tam Đức hòa thượng :

- Thưa sư phụ, có năm vị hảo hán xin yết kiến, hiện còn chờ cả ở Tam Quan.

Hai hòa thượng và các hào kiệt Thiếu Lâm nhìn nhau.

Tam Đức hỏi tăng đồ :

- Họ có xưng danh tánh và có võ trang không?

- Thưa họ võ trang đầy đủ và không xưng danh, chỉ yêu cầu yết kiến sư phụ.

- Được rồi, bần tăng ra ngay.

Chờ hai tăng đồ đi khỏi, Lã Mai Nương bảo với mọi người :

- Chắc chắn bọn Lữ Anh Bố đó. Sư phụ Thái Trí, Phương gia tam kiệt cùng chúng tôi núp trên đại hùng bảo điện xem. Còn quý vị hãy ra tiếp họ cho đàng hoàng xem sao.

Lúc đó đã gần chính Ngọ, vắng khách dâng hương lễ Phật. Song hiệp theo hòa thượng Thái Trí đi lối sau lên phương trượng trong khi Tam Đức hòa thượng nghiêm trang từ tốn đi thẳng ra sân trước. Các hào kiệt Thiếu Lâm theo Hoàng Khôn đi sau.

Ra đến sân trước, Tam Đức thấy năm hảo hán dũng mãnh đeo đoản khí đứng dàn bên trong Tam Quan, thái độ kiêu hùng không hắn ra hung hãn, cũng ra lầm lì. Người nào mắt cũng sáng ngời uy dũng.

Các tăng nhân trên phương trượng thấy lạ cũng đứng cả trên thềm đá theo dõi xem việc gì.

Tam Đức lặng lẽ đi vừa nhận xét, thấy mãnh hán đứng đầu bên hữu vóc dáng giống Đồng Thiên Cân. Râu thưa thì đoán ngay là Lữ Anh Bố. Còn bốn người kia toàn trạc tam tuần trở lại, trang phục áo trấn thủ và lá giáp bằng da thuộc theo kiểu dân Tây Xuyên.

Hòa thượng nghĩ thầm: “Năm người này đồng bọn với nhau, cớ sao một người y phục theo lối Quảng, còn bốn người kia y hệt người miền Tây!”

Ra tới đầu sân, Hoàng Khôn cùng các hào kiệt Thiếu Lâm giữ y đứng tạ sang đầu địa diện và đứng bước lại đó chờ động tĩnh.

Khi còn cách năm mãnh hán độ chừng một trượng. Tam Đức hòa thượng đứng lại, một tay chắp lên ngực, khom mình chào :

- A di đà Phật. Quí vị tráng sĩ truyền gọi bần tăng?

Nam hảo hán khẽ cúi đầu đáp lễ, đoạn đứng nghinh ngang như trước, chăm chú quan sát tình hình tổng quát lúc bấy giờ trên sân chùa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, xét thái độ năm dũng sĩ lạ mặt, Tam Đức hòa thượng chắc chắn đó là Lữ Anh Bố và đồng môn hữu nên rất điềm tĩnh, nét mặt quắc thước tinh anh thường nhật bao hàm thêm vẻ từ bi vô bờ bến.

Để đối phó lại thái độ ngang tàng của năm mãnh hán nọ, các hào kiệt Thiếu Lâm tự bình tĩnh nhưng rất hiên ngang lặng lẽ nhìn lại họ.

Đứng trong địa hùng bảo điện, Lã Mai Nương thích chí, ghé tai bảo Cam Tử Long chú ý theo dõi tình thế.

- Tình hình cả hai bên cùng găng. Bên Võ Đang có năm người mà hết sức ngang tàng bướng bỉnh. Trái lại, phía Thiếu Lâm tự nhiên nhưng thật uy dũng, anh hùng. Nội sự hai bên đối lập nhìn nhau cũng đã thấy rợn người!…

Cam Tử Long nói :

- Hình như bốn dũng sĩ kia không đồng phái với người đứng hàng đầu phía hữu. Họ trang phục theo dân miền Tây. Môn đồ Tây Khương chăng?

Mai Nương gật đầu :

- Sư huynh nói có lẽ, nhưng họ về Quảng Châu làm gì? Và về đúng lúc tình hình Thiếu Lâm, Võ Đang đang gay go!

- Viên quản lý Thanh Thiên lầu có nói rằng Lý Tiểu Hoàn chờ mấy người quen, có lẽ là bốn môn đồ Tây Khương kia chăng? Chắc họ mới tới hôm nay, trong lúc chúng ta qua Tây Thiền tự cùng Phương Hiếu Ngọc. Sư muội nghe kìa…

Giữa lúc Song Hiện Cam, Lã đang thì thào bàn tán thì ngoài sân chùa Tam Đức hòa thượng điềm đạm cất giọng trầm trầm nhắc lại bọn năm dũng sĩ :

- Mô Phật, hình như quý vị tráng sĩ yêu cầu diện kiến bần tăng? Thỉnh quý vị vào khách phòng dùng tạm ly trà và cho bần tăng được biết quý tánh đại danh?

Dũng sĩ đứng đầu hàng bên hữu tiến lên hai bước, tay trái nắm đốc đao đeo bên sườn, nghiêng mình chào đoạn dõng dạc nói :

- Phải chăng hòa thượng pháp danh Tam Đức, trụ trì Tây Thiền tự?

- Mô Phật. Chính bần tăng là Tam Đức.

Dũng sĩ xưng tên :

- Còn tôi đây họ Lữ tên Anh Bố, môn đồ Võ Đang sơn.

Chỉ bốn hảo hán đứng sau, Lữ Anh Bố nói tiếp :

- Đây là bằng hữu đồng bọn của tôi. Hắn tiện danh tôi nhắc nhở hòa thượng một điều gì?

Lạnh lùng, điềm nhiên, Tam Đức khẽ lắc đầu :

- Mô Phật! Quả nhiên bây giờ là lần thứ nhất bần tăng được nghe đại danh tráng sĩ.

Bốn dũng sĩ đứng sau Lữ Anh Bố cười mũi, đưa mắt nhìn nhau.

Lữ Anh Bố bảo Tam Đức :

- Khá lắm!… Nếu hòa thượng không biết Lữ Anh Bố thì xin tự giới thiệu: tôi là sư huynh của võ sư Ngưu Hóa Giao, trấn thủ lôi đài Thủy Nguyệt.

- À! Thế ra đứng trước ngọn Thái Sơn mà kẻ tu hành này ngu muội không biết gì, quả đáng tội muôn vàn, tráng sĩ rộng lượng bao dung. Xin mời vào…

Lữ Anh Bố ngắt lời :

- Cảm ơn, khỏi cần trà nước bận rộn. Hắn giờ hòa thượng biết tôi tới đây với mục đích gì rồi, phải không?

Vẻ mặt ngạc nhiên, Tam Đức lắc đầu :

- Bần tăng làm thế nào mà biết được mục đích cuộc viếng thăm bổn tự của quý vị trang sĩ? Liên can gì tới Ngưu Hóa Giao và lôi đài Thủy Nguyệt?

Lữ Anh Bố khó chịu trước thái độ điềm nhiên và thiệt khéo léo của đối phương.

Anh Bố nghe đồn về Tam Đức đã nhiều, nay diện kiến mới biết quả nhiên đạo hạnh của vị chân tu ấy rất rất cao. Sau đức tánh điềm tĩnh kia tất ẩn náu một bản lãnh cao siêu, dòng lực tiềm tàng đáng kể.

Võ sư họ Lữ hỏi :

- Phải chăng chính hòa thượng đã bế Hồ Á Kiền chạy khỏi Thủy Nguyệt đài? Tên họ Hồ đã đả tử Ngưu Hóa Giao là môn đồ Võ Đang sơn, và là sư đệ của tôi, cớ sao người nói là không liên quan.

Tam Đức nghiêm nét mặt :

- Tráng sĩ và bần tăng là người trong võ giới, đầu đội trời, chân đạp đất không biết khuất tất là gì, vậy ta thẳng thắn nói chuyện. Phải đó, chính bần tăng cứu Hồ Á Kiền ra khỏi Thủy Nguyệt đài, nếu không thì y đã bị mọi người phụ trách lôi đài băm vằm ra từng mảnh rồi. Còn lệnh sư đệ Ngưu Hóa Giao trấn lôi đài, thì mặc nhiên đài chủ đã công khai nhận lấy sự nguy hiểm của việc thủ đài ấy rồi. Hai bên giao đấu hẳn hòi, kẻ thắng người bại rõ rệt trước công chúng âu cũng trông thấy chớ đâu có việc hạ sát lén lút? Tráng sĩ nên nghĩ cho kỹ.

Lữ Anh Bố cười gằn :

- Nếu sự thật được như vậy, tôi quyết không bao giờ dám hé răng nhưng trong vụ ấy có những điều đáng kể. Một là Ngưu sư đệ trọng nghĩa khinh tài thấy Hồ Á Kiền áp bức giết chóc Cơ phòng tử Cẩm Châu Đường, nên thủ đài để chấm dứt một chuyện tàn bạo cậy mạnh hiếp yếu. Hai là khi võ sĩ thủ đài đã trúng đòn té rồi, Hồ Á Kiền còn nhảy tới bồi thêm đòn cố ý sát hại. Tánh háo sát của Hồ Á Kiền đã rõ rệt. Hôm nay, tôi tới đây không có ý phiền hà hòa thượng nhưng chỉ tìm gặp Hồ Á Kiền hỏi tội cố sát của y thôi.

Không ngờ Lữ Anh Bố bị người tuyên truyền, luận điệu sai lạc đến như thế, Tam Đức cố tâm giải thích :

- Mô Phật! Tráng sĩ muốn rõ thực hư, nên nghe lý lẽ của đôi bên. Bần tăng chỉ muốn giữ tình hòa hảo trong võ giới chúng ta nên không thiên vị. Cơ phòng tử là kẻ thù sát phụ của Á Kiền nên Kiền đã hạ kẻ thù. Phủ quan sở tại công minh xét rõ vụ đó nên Á Kiền mới được hủy án tại ngoại. Sự kiện đó là bằng chứng cụ thể, chứng tỏ Cơ phòng tử Cẩm Châu Đường không phải hạng người tốt. Họ đã thỉnh võ sư, lập Thủy Nguyệt đài thách thức mạt sát Á Kiền. Lệnh sư đệ Ngưu Hóa Giao tham tài bỏ nghĩa, phạm tới danh dự môn phái và cá nhân, cực chẳng đã, Á Kiền buộc lòng phải giao đấu. Tráng sĩ nên điều tra xem Hóa Giao đã nhận bao nhiêu vàng bạc và tặng vật của Cơ phòng tử!…

Chạnh lòng về vấn đề tiền bạc, Lữ Anh Bố trừng mắt nói lớn :

- Hòa thượng bất tất nhiều lời. Tôi chỉ cần biết Hồ Á Kiền có ở đây hay

không?

Tam Đức chưa kịp đáp thì Hoàng Khôn thấy Lữ Anh Bố cố chấp, ngôn ngữ khởi đầu bất lịch sự, nên chàng tiến lên tranh luận cốt tránh cho Tam Đức là người tu hành, khỏi phải dùng lời lẽ cương cường.

Khôn lễ phép cúi chào Lữ Anh Bố mà rằng :

- Tôi là Hoàng Khôn, môn đồ Thiếu Lâm tự, xin thay Tam Đức sư huynh trả lời câu hỏi của Lữ võ sư. Người ta thường nói, oan gia nghi giải bất nghi kết, nếu thiệt ra giữa võ sư và Hồ Á Kiền có mối thù. Huống hồ Hóa Giao trọng tài khinh nghĩa trấn đài, trong khi giao quyền hỗn chiến, đến ngay anh em cốt nhục cũng khó dung chế được, cớ sao võ sư cho đó là mối thù đến đây lớn tiếng mất hòa khí đồng đạo võ giới chúng ta?

Anh Bố dằn giọng :

- Hừ! Đã biết nói đến tình hòa khí đồng đạo, võ giới, tỉ dụ Ngưu sư đệ có lầm lẫn chăng nữa, thì đánh chó ngó chủ nhà, cớ sao người Thiếu Lâm tự không biết nghĩ tới gia sư Phùng Đạo Đức, bỏ việc thượng đài và phúc trình cấp trên đem việc đó ra trước hội đồng sư trưởng giữ trật tự trong võ giới có hơn không? Nay đánh chết người rồi mới nói tới hòa khí, thiệt là ích kỷ hại nhân. Thôi, tráng sĩ khá nhiều lời, gọi Hồ Á Kiền ra đây là xong chuyện.

Hoàng Khôn cười nhạt :

- Giàu kinh nhiệm như võ sư hạ được Á Kiền liệu Ngưu Hóa Giao có vì thế mà tái sanh được không? Đã không được, mà hòa khí giữa hai phái chúng ta còn thương tổn vì không lẽ chúng tôi khoanh tay nhìn Á Kiền chịu chết sao? Ta phải dung hòa hai sự kiện để tránh mối hiềm khích Hóa Giao tham tài táng mạng, Á Kiền không biết nhẫn nhịn thượng đài, bên nào cũng có lỗi. Võ sư đáng bực đàn anh của Á Kiền, vậy hãy nhận lấy tam bái tạ tội của y và kết thúc vụ tranh chấp phi lý này. Á Kiền là người sơ cấp của Thiêu Lâm, nay tạ tội ngay trên đất thuộc phái Thiếu Lâm, võ sư nên coi sự kiện ấy là một danh dự hơn cả thượng đài giao đấu, vì từ trước tới nay chưa bao giờ có chuyện ấy trong lịch sử Thiếu Lâm. Nếu võ sư chấp nhất, sau này lỡ có xảy ra chuyện lớn, thì chớ trách chúng ôi không cố tâm dùng biện pháp hòa bình.

Sở dĩ Hoàng Khôn hành động như vậy là vì khi ở Tung Sơn ra đi, chàng được Chí Thiện sư trưởng căn dặn phải hết sức hòa hoãn và chỉ tranh đấu khi nào đã dùng đủ mọi phương cách hòa bình mà không thành công.

Đề nghị hữu lý, công bình của Hoàng Khôn có hiệu lực khiến Lữ Anh Bố rất bối rối. Từ chối đề nghị ấy, chàng sẽ lãnh phần trách nhiệm gia tranh tổng quát mà phần thắng đã vị tất về phe chàng.

Nhận lời đề nghị càng khó hơn, vì trước khi đến Tây Thiền tự, chàng nhờ Lý Tiểu Hoàn giới thiệu các hảo hán Tây Khương mới đến Quảng Châu phụ lực, và trước những tân hữu ấy chàng đã nhất quyết gọi đích danh Hồ Á Kiền hẹn y thượng đài giao đấu, vậy không lẽ giờ đây lại đổi ý ưng cho kẻ thù tạ lỗi.

Đang lúc Anh Bố phân vân chưa biết cư xử ra sao thì một gã mảnh khảnh tựa nho sinh, nhưng cử chỉ lanh lẹ từ phía sau đại điện chạy ra giữa sân trước, vỗ ngực phản đối Hoàng Khôn :

- Hoàng Khôn sư huynh đề nghị thế không được. Nếu sư huynh dạy nhảy vô đống lửa, Hồ Á Kiền này chẳng dám từ nan, nhưng quyết không khi nào chịu tạ tội với ngoại nhân trên đất thuộc phái Thiếu Lâm! Trước hết, tôi không tội lỗi chi mà phải tạ ngược như vậy. Sau nữa, Thiếu Lâm tự không nên vì một tánh mạng tối tiểu này mà để người ta hiểu lầm rêu rao xuyên tạc rằng môn đồ Thiếu Lâm xử sự hèn nhát. Hèn nhát chớ không phải vì ta muốn giữa hòa khí trong võ phái. Giải thích đã hết điều. Nhượng bộ cũng phải có giới hạn. Chúng ta đã hết sức hòa hoãn, trọng tình giao hảo môn phái, thiên hạ cố tâm phủ nhận lý lẽ chánh đáng, quyết đầu thì ta cứ việc chống đối giao tranh. Kiền này dù chỉ là kẻ môn đồ sơ đẳng Thiếu Lâm, tài hèn sức mọn cũng quyết chiến đến hơi thở cuối cùng.

Hướng về phía Lữ Anh Bố, Á Kiền nói lớn :

- Phải chăng tiên sinh là Lữ Anh Bố, môn đồ Võ Đang sơn, tới đây tìm tôi với nhiệm vụ báo thù cho Ngưu Hóa Giao?

Khởi đầu, Lữ Anh Bố thấy Á Kiền vóc dáng thư sinh, so phần đại lực của Ngưu Hóa Giao kém một trời một vực, lẽ nào hạ nổi họ Ngưu? Hơn nữa, Á

Kiền tự xưng là môn đồ sơ đẳng, tức là cấp bực còn dưới Hóa Giao, cớ sao Hóa Giao bị táng mạng dưới ngọn quyền, ngọn cước của Á Kiền.

Hai điểm cùng đáng nghi! Hay là bọn môn đồ Thiếu Lâm - xưa nay vẫn nổi danh khôn khéo - đồng lòng với nhau để gạt ta?

Trước thái độ thẳng thắn, đường đường, chính chính nhưng không kém khiêu khích của Hồ Á Kiền, Lữ Anh Bố giận sôi sùng sục, mắng lớn :

- Tên bạch diện yếu tử kia, biết điều tạ tội ta sẽ lượng tình đồng hữu bỏ qua vụ này cho, bằng không chớ trách ta không biệt dung tha kẻ dưới!

Á Kiền cười khẩy :

- Lữ Anh Bố! Hãy nhìn kỹ xem mặt ta có phải kẻ sợ sệt, thoái lưu trước bọn bạo tàn không? Có ngón hay hay thế lạ gì hãy trổ ra ta coi. Giao tranh ngay ở nơi đây hay ở nơi khác ta cũng chấp thuận.

Dứt lời, Á Kiền lanh lẹ nhảy xa cách Hoàng Khôn ra trước bốn, năm thước dài.

Như mãnh hổ vồ mồi, Lữ Anh Bố thét một tiếng vang đông, chồm theo ngực đối phương tối thẳng một trái Thối sơn dũng mãnh lạ thường, kiến các hào kiệt Thiếu Lâm đều lo thay co kẻ lãnh sức tấn công ấy.

Biết Anh Bố bản lãnh không vừa, nhưng vì danh dự môn phái, và tự ái cá nhân, Kiền không thể nhịn nhục nên chịu trận. Chàng vận dụng toàn lực, dùng thế Ma Vương Bát Phiến, đưa cả hai tay gạt bật trái đám Lữ Anh Bố sang bên và toan nhập nội thúc cùi chỏ vô sườn địch, thì đã bị tạt luôn bàn tay Tả Cương Đao vào ngang cổ.

Trước đòn địch vừa lẹ vừa nguy hiểm ấy, Hồ Á Kiền nhảy tạt sang bên hữu như một con vượn, tránh khỏi.

Thừa thế, Lữ Anh Bố toan rượt theo đánh nữa thì Hoàng Khôn đã nhảy tới gạt băng cánh tay Anh Bố, chắn đôi hai đấu thủ, miệng quát :

- Khoan tay!…

Tưởng Hoàng Khôn đánh hôi, bốn hảo hán Tây Khương cũng phóng mình nhảy vô vòng chiến.

Về phía hào kiệt Thiếu Lâm, tưởng đối phương muốn hỗn chiến, Hồng Hy

Quan, Lý Cẩm Luân, Đồng Thiên Cân, cùng đồng thời xô cả ra đối diện với Mã Hùng, Phương Thất, Bạch Dũng.

Hoàng Khôn hô :

- Không! Ngừng tay hết! Không được loạn chiến.

Tam Đức hòa thượng lanh lẹ bước tới dang tay ra mà rằng :

- Phàm là bực anh hùng hảo hán đã đạt tới cấp độ nào cũng phải xử sự cho đàng hoàng minh bạch. Hoàng Khôn đây ngăn chiến chớ không phải phụ chiến, thoạt nhìn ai ai cũng nhận thấy rõ ràng. Quý vị tráng sĩ không có quyền tới bản tự hành động huyên náo chốn Phật đài!…

Chỉ tay về phía hào kiệt Thiếu Lâm tự, Tam Đức hòa thượng nói tiếp :

- Giả thử quý vị vạn nhất cố ý gây chiến ngay tại nơi đây, hãy thử nhìn xem liệu có thể thủ thắng nổi hay không? Bần tăng không muốn mang tiếng lấy thịt đè người? Hồ Á Kiền còn đây, y không muốn trốn tránh, ngang nhiên ra mặt, đường hoàng nhận đấu. Nếu Lữ võ sư nhất quyết cùng y phân tài cao hạ, xin cứ việc hạ chiến thư cho minh bạch. Bần tăng thiết tưởng, một môn đồ sơ đẳng của Thiếu Lâm, dẫu có bại trận trước một đối phương cấp độ cao hơn, cũng không lạ và không nhục nhã, trái lại tánh can đảm của kẻ chiến bại sẽ do sự kiện hiển nhiên ấy mà được đề cao. Hoặc giả võ sư muốn thi tài nêu danh thiên hạ, thì đây, bất cứ người nào cũng sẵn sàng hầu tiếp võ sư. Như vậy minh bạch biết bao. Nhưng gây hỗn loạn trong Tây Thiền tự thì không được. Bần tăng tha thiết yêu cầu quý vị hảo hán tránh cho chư tăng bản tự việc phải dùng võ lực can thiệp, trái với nguyên tắc của kẻ xuất gia đầu Phật.

Bị cái gạt hồi nãy của Hoàng Khôn, Lữ Anh Bố hiểu ngay Khôn là cựu đồ Thiếu Lâm, nhưng không thể lượng đoán hiện tại đối phương có bao nhiêu nhân vật như Khôn?

So sánh về phẩm, chàng có Cao Tấn Trung, Mã Hùng là cao đồ đệ nhất cấp Tây Khương và hai đệ nhị cấp Phương Thất, Bạch Dũng giúp sức. Phe chàng khá mạnh, biết đâu phe Hồ Á Kiền không có mấy người như Hoàng Khôn và còn hơn hẳn về nhân số?

Suy xét lời nói vừa rồi của hòa thượng Tam Đức, hữu lý, hào hùng, châm

biếm, khinh mạn thì đủ biểu hiện hiện thời ngoại đồ Thiếu Lâm đầy đủ cả phẩm lượng.

Tuy vậy, mũi tên đã đặt lên cung, không bắn không được. Vì danh dự phái Võ Đang, vì danh tiếng võ sư của cá nhân chàng, vì sự hiện diện của bốn bằng hữu danh đồ Tây Khương, chàng cần phải tiếp tục truy đánh kẻ đả tử Ngưu Hóa Giao. Tình hình biến chuyển như thế nào sau này sẽ hay. Môn đồ Thiếu Lâm hiện tại tuy đông nhưng chắc chắn rồi đây Phùng lão sư thế nào cũng phái người xuống Quảng Châu trợ chiến.

Lữ Anh Bố toan đáp lời hòa thượng thì Tam Đức nói tiếp, giọng niềm nở :

- Hiện thời, giữa quý vị và bần tăng, chúng ta không những vô hiềm khích mà còn tình đồng đạo, vậy xin thỉnh vào khách sảnh dùng trà đàm đạo. Mấy khi tụ họp được đông đủ như hôm nay?

Không hiểu vô tình hay hữu ý, một lần nữa Tam Đức đặt Lữ Anh Bố vào tình trạng khó xử. Nhưng may thay Cao Tấn Trung cứu cánh bảo chàng :

- Thôi! Lữ đại ca, ta ra về. Bất tất nhiều lời. Thù địch không bao giờ cụng ly chung chén!

Dứt lời, Tấn Trung hầm hầm trở ra Tam Quan. Lữ Anh Bố và Mã, Phương, Bạch theo gót đi thẳng.

Tia hy vọng hòa giải cuối cùng đã tiêu tan trước thái độ cứng rắn và rất hợp lý của Hồ Á Kiền.

Tam Đức, Thái Trí, Hoàng Khôn không trách Kiền, sửa soạn chuẩn bị cho Kiền chờ ngày thượng đài và luôn luôn căn dặn y rằng sự bại trận là một việc hiển nhiên, vậy không nên chấp nê, khi bắt đầu thấy đuối sức hoặc thấy chống đỡ khó khăn các thế đòn linh diệu của đối phương là không được do dự, nhảy ngay xuống đài chịu thua ngay.

Hoàng Khôn bảo Á Kiền :

- Thượng đài giao đấu cùng một đối thủ tài hơn sư đệ gấp mấy lần đủ tỏ lòng can đảm đáng khen. Nếu câu nệ chấp nê, lúc đuối không biết bỏ cuộc, nhận lấy cái chết phi lý mới là kẻ không thức thời, bị thiên hạ chê cười. Bại khi này sư đệ còn đủ thì giờ tiếp luyện cho tới khi đạt tới cấp độ trên và sẽ

đích thân tìm Lữ Anh Bố giao đấu để tỏ cho gã biết tánh cương cường bất phục của sư đệ. Đó mới là trực nghĩa của hai chữ "Công Phu" về tập luyện cũng như về chí kiên nhẫn xứng danh hảo hán. Trước kia trên Tung Sơn, Chí Thiện sư trưởng thường giảng rất rõ ràng trong trường hợp này, sư đệ còn nhớ không?

Hồ Á Kiền cúi đầu nhất nhất tuân lời.

Tuy thế, hai vị hòa thượng Tây Thiền, Quang Hiếu cùng các hào kiệt Thiếu Lâm vẫn thấy lo ngại cho Á Kiền rất nhiều.

Song hiệp Lã Mai Nương và Cam Tử Long ra về Thanh Thiên lầu.

Mai Nương nói :

- Căn dặn Hồ Á Kiền đã đành, nhưng liệu y có tĩnh trí thoái lui đúng lúc không? Giao thuyết dễ dàng, thực hành mới là việc khó khăn, cần kinh nghiệm nhiều, tiến thoái đúng lúc. Á Kiền không phải con người kinh nghiệm về giao tranh. Luyện tập dở dang thấy ngay cái hại nhãn tiền.

Cam Tử Long gật đầu :

- Còn một điều nữa: liệu Lữ Anh Bố có sơ ý để cho Hồ Á Kiền nhảy xuống đài chịu thua không? Quyền ra, cước phóng dồn dập, nếu Anh Bố quyết tâm hạ Á Kiền báo thù cho Ngưu Hóa Giao, ngu huynh chắc không khi nào y để đối phương có thời cơ bại tẩu. Chúng ta nên tính thế nào ngầm cứu Á Kiền, không lẽ mặc y lãnh cái chết hiển nhiên như thế sao?

Đang bách bộ trong phòng, Mai Nương ngừng bước nhìn Tử Long :

- Phải đó! Tiểu muội cũng có ý ấy…

Nàng tiến tới bên Tử Long rỉ tai mấy câu. Chàng gật đầu đắc ý cười xòa…

Giữa lúc ấy có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa phòng.

Tử Long đứng dậy mở cửa nhường chỗ tên tửu bảo thân tín là Lục Nhị bước vào. Chàng không đợi cho Lục Nhị cất lời :

- Bốn người mà Lý nương tử chờ đã tới Quảng Châu phải không?

Hai mắt tròn xoe, Lục Nhị không khỏi ngạc nhiên :

- Dạ. Họ đến hồi sáng nay, lúc nhị vị ra phố. Lý nương tử đã đi ngay với bốn tráng sĩ ấy, bây giờ còn chưa trở về.

Lẳng lặng, Cam Tử Long móc túi lấy lượng bạc cho Lục Nhị, chàng dặn :

- Được lắm, thấy chi lạ cứ báo cho ta hay, nghe?

Mừng rỡ, Lục Nhị khúm núm tạ ơn, lui ra.

Nói về Lữ Anh Bố cùng tứ kiệt Tây Khương về đến tư thất, bọn Cơ phòng Bạch Phúc An, Lý Tiểu Hoàn chờ sẵn ở nhà xúm lại hỏi thăm tin tức.

Cao Tấn Trung thuật cho mọi người nghe. Phần Lữ Anh Bố tức khắc biên chiến thư sai người cầm sang Tây Thiền tự và bảo bọn Cơ phòng phụ trách việc báo cáo dân chúng trị trấn về vụ chàng trấn Thủy Nguyệt đài phục thù cho Ngưu Hóa Giao.

Sau đó Lý Tiểu Hoàn đến Vạn Lương phúc điếm bên Thạch Sư lộ, báo Thiết Diện Hổ biết kết quả việc Lữ Anh Bố qua Tây Thiền tự.

Thiết Diện Hổ xoa tay mừng rỡ, nhưng không khỏi ngạc nhiên bảo Lý Tiểu Hoàn :

- Không ngờ phe Thiếu Lâm phái nhiều môn đồ về Quảng Châu phòng bị sẵn sàng đến thế. Điệt nữ nên dặn dò Anh Bố và bọn Tấn Trung tiểu tâm phòng bị đối phương ám trợ Hồ Á Kiền.

Lý Tiểu Hoàn đáp :

- Họ đã sẵn sàng cả rồi. Nhưng không lẽ bọn môn đồ Thiếu Lâm trợ lực Á Kiền bằng cách sử dụng ám khí? Đây là một trận đấu quyền, lý nào đối phương dùng tới phi tiêu, phi đao để lưu huyết quá ư lộ liễu? Tôi tin rằng môn đồ Thiếu Lâm không dám hành động như vậy.

Còn việc Hồ Á Kiền dắt ám khí thì lại càng vô hiệu vì Anh Bố dư lực kiểm soát tất cả tác động đối phương.

Thiết Diện Hổ suy nghĩ hồi lâu :

- Dù sao ta cũng yêu cầu phủ quan Lục Tư Vân phát xuất quan quân canh phòng nghiêm cẩn và dành riêng một khu cho môn đồ Thiếu Lâm theo cổ võ Hồ Á Kiền. Như vậy dễ kiểm soát họ hơn.

Mọi việc được chuẩn bị đầy đủ, dân chúng Quảng Châu đều biết tin vụ Thủy Nguyệt đài, truyền khẩu rủ nhau đi xem.

Trong mấy ngày trước cuộc giao tranh, nội đại trấn Quảng Châu nơi nào

thiên hạ cũng bàn tán về vụ đấu võ giữa môn đồ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang.

Nhiều người còn phóng đại câu chuyện, nói rằng đã có cả các bực đại sư hai phái ấy cùng về Quảng Châu thách thức nhau thượng đài quyết phân cao hạ.

Cũng có người lại nói là hai vị hòa thượng Tây Thiền, Quang Hiếu sẽ đại diện Thiếu Lâm tự thượng đài thách thức phe Võ Đang sơn.

Mỗi người một luận điệu, bàn tán vô cùng sôi nổi, bất chấp những tờ bá cáo dán khắp mọi nơi tuyên bố trận đấu phục thù giữ thủ đài Lữ Anh Bố và võ sĩ thượng đài Hồ Á Kiền.

Trong thị trấn Quảng Châu và các châu, huyện lân cận cũng có một số người thuộc phái Võ Đang do tiền nhân truyền lại, nay nghe tin võ sư trấn đài là đồng phái, họ đến thăm Lữ Anh Bố tự động họp thành đoàn Võ Đang chờ ngày giao đấu, rước Anh Bố thượng đài cho thêm phần oai vệ và cổ vũ luôn thể.

Thêm vào đó còn có đồ đệ Ngưu Hóa Giao và người ở Đông Hải thôn kéo về Quảng Châu, từ khi hay tin Cơ phòng tử thì Lữ sư bá báo thù. Thành thử đoàn Võ Đang theo phe Anh Võ đông tới vài trăm người.

Bên Thiếu Lâm tự cũng không kém. Các môn đồ gần xa, tân cựu lũ lượt đến Tây Thiền tự và Quang Hiếu tự ra mắt hai người hòa thượng Tam Đức, Thái Trí. Họ tình nguyện họp thành đoàn rước Hồ Á Kiền thượng đài để đối lại phe Võ Đang.

Chốn thiền môn đang thanh vắng tĩnh mịch, bỗng dưng trở thành tấp nập, nhộn nhàng. Tam Đức, Thái Trí lấy làm phiền muộn, phải ôn tồn giải thích cho họ biết rằng Hồ Á Kiền bị buộc lòng giao trnah cùng Lữ Anh Bố và trận đấu Thủy Nguyệt lôi đài là hoàn toàn cá nhân, chớ không phải một vụ tranh tài cao hạ giữa hai môn phái như lời đồn đại. Vậy yêu cầu mọi người khán trận nên điềm tĩnh, bình thường, vô tư, không phe nọ, đảng kia e đi đến hậu quả tạo thành mối hiềm khích lớn giữa các người ngoại cuộc.

Trước sự giải thích của hai hòa thượng, mọi người đều kính nể nghe theo,

nhưng trước khi ra khỏi chùa, họ không ngớt tụ tập bàn tán tại các tửu điếm, trà lầu.

Dĩ nhiên tại những nơi công cộng ấy, người hai phái thường gặp nhau mà không biết. Thôi thì thồi này tán dương Thiếu Lâm, thồi kia ca tụng Võ Đang. Tửu nhập ngôn xuất, người nào cũng mặt mũi đỏ gay, hăng hái, lời qua tiếng lại không ai chịu nhịn ai.

Trước còn đầu khẩu, sau ra sừng sộ, gây hấn khiến đám thực khách hiền lành sợ hãi bỏ chạy tán loạn, e lãnh phải đòn hội chợ.

Nhân viên tửu quán phải một phen chật vật giảng hòa để tránh các trận loạn đả ghế bay, thồi đổ.

Không khí trong thị trấn những ngày trước buổi khai đài giao đấu rất mực sôi nổi. Nam phụ lão ấu, bất cứ nơi nào, hề khởi chuyện là Thiếu Lâm, Võ Đang.

Trong phường, ngoài phố, các thiếu nhi cũng tập hợp tự nhộn hai phe môn đồ, giả đấu lôi đài. Từ giả đến thật, chúng đánh nhanh chí tử khiến các bực phụ huynh phải can thiệp và đôi khi - vì trẻ con mích lòng người lớn - thành hiềm khích nhau, xử sự như chính họ là hai phái đối đầu Thiếu Lâm, Võ Đang thực sự vậy.

Đương nhiên phủ quan Lục Thọ Vân lấy làm lo ngại, một mặt phái quan quân giữ trật tự khắp mọi nơi, một mặt thỉnh Thị lang Hòa Thân (Trưởng ban Mật vụ của vua Càn Long) và Thiếu Diện Hổ hội bàn.

Lục phủ quan nói với Hòa Thân :

- Nếu để cho người cổ võ hai phái tiếp tới mức sôi nổi cực độ, bản ty e dân chúng sẽ chia thành hai phe loạn đả thì thành loạn trấn mất.

Hòa Thân đáp :

- Không sao. Tôi theo sát tình hình ngoài phố. Có thế mới đúng mực độ hoạch sẵn của chương tình. Ngày mai khởi đấu lôi đài rồi, lo gì hai phe cổ võ gây thành loạn trấn? Không khí sôi nổi trước khi giao tranh, nhưng một khi hai võ sĩ thượng đài một mất một còn rồi thì bọn cổ động sẽ hết hung hăng ngay. Thiếu Lâm thắng hay Võ Đang thắng, trận đấu này rất quan trọng và có

thể gây hậu quả hiềm khích rất lớn lao, ít nhất giữa hai phái hiện tại. Đạt kết quả mong muốn, lệnh ty cũng có phần công trạng không nhỏ, tôi sẽ phúc trình Hoàng đế thăng thưởng. Hiện thời công việc giữ gìn trật tự nơi lôi đài xong cả chưa?

- Thưa, xong rồi. Khu dành riêng cho môn đồ Thiếu Lâm cũng đã sửa soạn xong. Thượng quan tính bên nào sẽ thắng?

Hòa Thân mỉm cười nham hiểm, nhìn Thiết Diện Hổ :

- Thiết tướng quân biết rõ chuyện ấy hơn tôi.

Biết ý Hòa Thân nhường lời mình, Thiết Diện Hổ nói :

- Trận đấu ngày mai đây rất chênh lệch. Hồ Á Kiền sẽ bị Lữ Anh Bố nuốt chửng dễ dàng. Như vậy, bên Thiếu Lâm sẽ mất một mạng thay vì trong vụ Hàng Châu trước kia Võ Đang, Tây Khương mỗi phái thiệt một nhân tài. Thật ra tôi không toại ý, nói về công vụ, nếu Hồ Á Kiền bị đả tử. Trái lại, tôi mong rằng Lữ Anh Bố phải trúng tử thương thì mới gây được mối xúc cảm mạnh mẽ và thúc đẩy hai phái Võ Đang, Tây Khương quyết tâm hợp nhất tận tình khu trừ Thiếu Lâm bất cứ ở nơi nào. Nhưng khó lắm! Á Kiền ăn sao nổi Anh Bố.

Lý lẽ của Thiết Diện Hổ khiến phủ quan Lục Thọ Vân rùng mình trước vấn đề sinh mạng con người. Biết làm thế nào? Lục Thọ Vân là đường quan thuộc triều đình.

Hôm sau, ngay từ sáng sớm, dân chúng Quảng Châu đã lũ lượt ra khu Y Linh miếu dành chỗ tốt đứng xem lôi đài. Người đông nườm nượp như kiến cỏ. Ban trật tự thi hành phận sự.

Thủy Nguyệt đài trang hoàng cờ xí lộng lẫy oai nghiêm. Trong cùng sân đài, bày một chiếc bành kỷ trải nệm da hổ dành riêng cho đài chủ. Hai bên, giàn hai võ khí thành hàng chữ nhất: dao, mác, giáo, thương, mâu, kích lưỡi thép sáng loáng.

Dưới đài, khu dành riêng cho môn đồ hai phái chia thành hai bên tả, hữu có cắm cờ xanh chữ đen. Một bên để Thiếu Lâm, một bên để Võ Đang.

Khán giả đứng sau hai khu đó và tràn sang hai bên lôi đài.

Sáng sớm hôm ấy, sau khi bí mật qua thăm Tây Thiền tự, Lã Mai Nương và Cam Tử Long trở về tửu lầu y trang thường phục, Mai Nương vận giả trai y hệt một phong lưu nam tử.

Hai người có ý rình, thấy Lý Tiểu Hoàn vận võ phục đi từ sớm.

Đến khu Y Linh miếu, Cam, Lã đi quanh quan sát một lượt thấy chỗ nào cũng nườm nượp những người là người, duy có bên tả đài giáp với hồ nước, người xem đứng đến sát bờ hồ nhưng không ai ra nổi chỗ gò đất nổi trên mặt nước cách bờ độ hơn một trượng.

Mai Nương nói :

- Ta ra gò đất kia, vừa thảnh thơi vừa gần lôi đài tiện theo dõi trận đấu, sư huynh tính thế nào?

Cam Tử Long đồng ý :

- Chúng ta dư sức nhảy ra đó, nhưng hành động như thế lộ liễu quá, e bất tiện.

- Ngay bên bờ có cây đa, ta trèo lên cây, lần theo cành rồi buông mình xuống mỏm đất sẽ tự nhiên hơn.

Nói sao làm vậy, Lã Mai Nương, Cam Tử Long đạt ý rất dễ dàng.

Trên bờ, một số người cũng bắt chước leo lên cây và nhờ Cam, Lã đỡ xuống gò đất, nhưng cuối cùng cúng có mấy người vụng về té xuống hồ ướt hết, nên không ai theo ra nữa.

Thành thử trên gò có tới hơn mười người kể cả Song hiệp, như vậy có lẽ tự nhiên hơn, không ai chú ý.

Tử Long ghé tai bảo Mai Nương :

- Từ đây vào tới Lôi đài vừa cỡ tay. Hai góc đài bên kia xa mất chút ít, ngu huynh hơn ngại lỡ khi thế trận chuyển sang bên kia mà Á Kiền lâm nguy thì sao?

Mai Nương nói :

- Chúng ta tùy cơ ứng biến vậy. Ngoại trừ chỗ này, nơi nào cũng đông nghẹt khán giả, khó hành động lắm. Nếu hơi xa thì ráng mạnh tay chút cũng được.

Mai Nương và Tử Long còn đang bàn tán và quan sát đám đông thì Cơ phòng tử và phe Võ Đang sơn rầm rộ ủng hộ võ sĩ trấn đài đến nơi.

Lữ Anh Bố cưỡi ngựa đỏ và đến trước lôi đài mới hạ mã liệng cương cho bọn đồ đệ Ngưu Hóa Giao theo hầu, rồi từ tốn lên đài.

Lực lưỡng trượng phu, Anh Bố bỏ áo dài khoác ngoài vắt lên thành ở chưởng, lộ ra bộ võ phục tuyệt đẹp: áo xanh nền hoa đen ngắn tay, quần và ủng võ cổ ngắn đen tuyền, lưng thắt sa sô đới buông mối ngắn. Cổ tay quấn giấy đỏ khiến cánh tay hữu luyện đã lớn lại càng gân guốc thêm, dữ dội lạ thường.

Từ từ bước lên lôi đài, Anh Bố nghiêng mình chào khán giả.

Mọi người vỗ ta hoan nghinh vang động cả một vùng trời. Nhân lúc ấy, số người phe Võ Đang nhao nhao hô lớn :

- Hoan hô Lữ Anh Bố…! Đả đảo Hồ Á Kiền!…

Nghiêng mình chào lần nữa, Anh Bố cất tiếng nói lớn :

- Kính chào chư tôn quân tử. Tôi là Lữ Anh Bố, môn đồ Võ Đang sơn, hôm nay trấn lôi đài Thủy Nguyệt, trọng nghĩa, khinh tài, vì tình môn hữu trả thù cho Ngưu Hóa Giao đã bị Hồ Á Kiền đả tử ở đây cách đây không lâu. Mục đích tôi trấn đài chỉ nhằm giao đấu cùng Hồ Á Kiền chớ không có ý hầu tiếp các anh hùng hảo hán thiên hạ, vậy cúi mong chư vị lượng thứ và miễn nghị.

Dứt lời, Lữ Anh Bố trở vào ngồi lên chiếc bành kỷ trong cùng đài.

Trong khi ấy thì Mai Nương, Tử Long chợt nhận ra một người quen mặt đứng lẫn trong đám khán giả trên bờ hồ. Đó là một trong bốn hảo hán phò tá Lữ Anh Bố hôm nọ đến tìm Hồ Á Kiền tại Tây Thiền tự.

Tử Long nói :

- Tên này lẩn lút có ý chi đây? Hay là gã cũng ám trợ cho họ Lữ?

Mai Nương lắc đầu :

- Không phải đâu, Anh Bố dư sức thắng Á Kiền hà tất phải ám trợ? Chắc chúng đứng tản ra mấy nơi đề phòng bất trắc đấy thôi. Thôi khi nào tiểu muội hành động, sư huynh nên chú ý phòng bị gã ấy, e gã trông thấy ta và lỡ có

phương tiện cản trở chăng!

Nói về Hồ Á Kiền, sáng hôm ấy chàng sậy trễ hơn mọi ngày để lấy sức. Đại nịt gọn ghẽ, đeo Hộ Tâm kính xong, Kiền ra võ sảnh tụ họp cùng các môn hữu.

Theo chỉ định của Tam Đức hòa thượng, chỉ có Cầm Thượng Ân, Chu Thế Hùng, Thạch Thiên Long và Liễu Bách Thắng công khai phò tá Hồ Á Kiền ra lôi đài, còn các hào kiệt khác: Hoàng Khôn, Hồng Hy Quan, Tạ Á Phúc, Đồng Thiên Cân, Lương Bá Tòng và Phương gia tam kiệt thì trà trộn vào đám khán giả để tránh tiếng đông người.

Tuy vậy, những người thuộc môn phái, hoặc hâm mộ môn Thiếu Lâm, sáng hôm đó cũng tập hợp ngoài Tam Quan, Tây Thiền tự, mời Hồ Á Kiền lên ngựa và họ xếp hàng chỉnh tề đưa võ sĩ thượng đài ra đến khu Y Linh miếu.

Thấy Á Kiền đến nơi, các khán giả vô tư đều vỗ tay hoan hô ầm ầm. Nhưng họ không khỏi bàn tán lo thay cho Á Kiền trước một đối phương như Lữ Anh Bố.

Những ai trước đây khán trận Ngưu Hóa Giao - Hồ Á Kiền lại càng lo ngại hơn cho anh chàng thư sinh võ sĩ một khi đã đấu tay ngang với Ngưu Hóa Giao thì sao chịu nổi bực sư huynh như Lữ Anh Bố?

Phần Hồ Á Kiền, không phải là chàng không biết lo ngại, không tự lượng sức. Chàng biết Anh Bố rất võ dũng và nắm chắc phần thua. Nhưng thua cũng quyết đấu vì danh dự môn phái và cá nhân.

Chàng ước mong chừng nào đuối sức, chậm tay sẽ có dịp nhảy xuống đài rút lui kịp thời, bằng như Anh Bố độc dữ quá thì cũng đành cầm cự cho đến lúc tử trận chớ sao?

Suy tính như vậy nên Hồ Á Kiền thản nhiên như không. Thượng đài đả Lữ Anh Bố lần này là bổn phận của chàng.

Không như Anh Bố, Á Kiền xuống ngựa từ ngoài Y Linh miếu, đoạn cùng mọi người phò tá đi thẳng vào khu dành riêng cho Thiếu Lâm. Cởi áo ngoài lại đó, Kiền phi thân lên lôi đài vòng tay cung bá toàn thể khán giả :

- Kính thưa chư vị quân tử. Vị nào đã mục kích Ngưu Hóa Giao trước đây trấn lôi đài Thủy Nguyệt như thế nào, tất thừa hiểu tiện sinh thượng đài nhận đấu không phải vì lý do hiềm thù như người ta đã cố ý bày đặt ra để che đậy mặt trái của nhiệm vụ trấn đài.

Trước sự thách đức quá đáng, tiện sinh nhận giao tranh hoàn toàn vì danh dự cá nhân chớ không đặt vấn đề môn phái. Đây là trận đấu giữa Hồ Á Kiền - môn đồ sơ đẳng Thiếu Lâm tự với võ sư Lữ Anh Bố mà chư vị đã hằng nghe danh.

Nghe địch thủ biện thuyết như vậy, Lữ Anh Bố bực tức đứng phắt dậy toan trần tình nhưng biển người đang hoan hô cổ võ Hồ Á Kiền vang động, nên đành trừng trừng căm tức nhìn Hồ Á Kiền.

Á Kiền nói :

- Thỉnh võ sư chủ đài ra tay, tôi sẵn sàng.

Nói đoạn chàng lùi lại ba bước hoa quyền bái tổ, uốn mình thủ thế Hoàng Long Thám Vị thiệt uyển chuyển, nhịp nhàng.

Thấy trên đài khởi đấu, người xem đều im phăng phắc theo dõi.

Biết không thể trần tình được nữa, Lữ Anh Bố hầm hầm tức giận, tay khởi quyền bái tổ, miệng bảo Á Kiền :

- Được lắm! Ngươi muốn lãnh đòn ngay cũng không sao, ta sẵn sàng ban cho.

Trong khi Lữ Anh Bố vận động khởi đấu, bắp thịt chàng nổi lên như thừng chão, gân xương chuyển răng rắc nghe gớm khiếp.

Hành động như vậy, họ Lữ cố ý nạt cho đối phương khiếp đởm nhưng Hồ Á Kiền thản nhiên không hề hoang mang. Trước đây đã được đấu cùng Ngưu Hóa Giao và được Tam Đức hòa thượng biết rằng chàng sẽ phải đả lôi đài nên chuyên luyện cho chàng đấu với các tăng nhân lực lưỡng trong chùa để chàng quen bề trận mạc với những đối thủ hữu dõng.

Từ hôm các hào kiệt Thiếu Lâm xuống Quảng Châu, Hồ Á Kiền lại được liên tiếp luân phiên song đấu với họ, tài cao lực cả hơn, nên lúc thượng đài Thủy Nguyệt, trước mặt Lữ Anh Bố dũng mãnh tuyệt vời, Á Kiền không hề

hoang mang coi tựa như đang sắp giao chiến cùng Lý Cẩm Luân, Đồng Thiên Cân hay Thạch Thiên Long vậy thôi.

Á Kiền hất hàm bảo đối phương :

- Tiên chủ hậu khách, xin mời đài chủ xuống tay.

Lầm lì, Lữ Anh Bố tiến lẹ nhập quyền tay tả như muốn đánh vô sườn đối thủ, khiến Á Kiền phải nhảy sang bên tả tránh né.

Thật ra Lữ Anh Bố chỉ chờ có thế là quật luôn quyền hữu vào màng tai đối phương. Đó là ngọn Liên Quyền Tả Hữu Thế.

Sở dĩ Lữ Anh Bố trổ ngay đòn độc là có ý muốn gây hoang mang sợ hãi cho Á Kiền. Lanh lẹ, Á Kiền, tọa mã tránh nốt trái đấm thứ hai và tiện dịp Anh Bố hở sườn, chàng trả đòn theo thế "Thiên Tự Thiết Thủ".

Thét lên một tiếng, Anh Bố gồng người lên hạ cánh tay hữu cuống chịu đòn, đồng thời co chân tả nhắm ống chân địch thủ đạp thật mạnh.

Điềm tĩnh, Á Kiền thoái luôn mấy bộ tránh khỏi đòn độc ấy và thủ thế phòng đối phương tấn công liên tiếp.

Tưởng nuốt sáng được đối thủ ngay trong mấy hiệp khởi trận, không dè Á Kiền né đòn và trả đòn lanh lẹ, khá mạnh, khiến Anh Bố phải ngạc nhiên khen thầm.

Kinh thường Hồ Á Kiền là một việc mà Lữ Anh Bố đã nghĩ lầm.

Tiếc rằng ở cấp bực sơ đẳng, Hồ Á Kiền đã có trên ba năm công phu tập luyện cực kỳ chăm chỉ tại Thiếu Lâm tự và luôn mấy tháng về sau này, chàng được hai hòa thượng Tam Đức, Thái Trí cấp bách chuyên luyện nên bản lãnh tiến bộ rất nhiều.

Bằng chứng là chàng đã thắng nổi Ngưu Hóa Giao, môn đồ thuộc trung cấp Võ Đang sơn. So sánh như vậy, không có ý tỏ rằng võ thuật của phái Võ Đang kém phái Thiếu Lâm, nhưng những sự kiến dẫn thượng dẫn chứng rằng Hồ Á Kiền đã khổ luyện và đạt về phương diện công phu, kỹ thuật, duy phần đại lực Kiền kém vì lẽ không thể nào tranh thủ thời gian tăng tiến phần sức mạnh được.

Đó là lẽ tự nhiên. Bởi lý do ấy, Lữ Anh Bố dù thuộc cấp trên cũng không

thể nào dễ dàng đánh bại Hồ Á Kiền được.

Trên lôi đài, Á Kiền biết mình, biết người, hết sức thận trọng. Chàng trổ hết tài học bình sinh, quyết chống cự đến phút cuối cùng. Kiền tránh né nhiều và chỉ trả đòn khi nào cho là có lợi. Nhờ phương pháp do các bực đại sư huynh chỉ dẫn bắt áp dụng ngay trong khi luyện tập song đấu với cấp bực trên, Hồ Á Kiền đã ung dung chống lại Lữ Anh Bố trên lôi đài.

Khán giả chú ý theo dõi trận đấu nên mỗi phen Á Kiền tránh được đòn đối phương, hoặc trả đòn, ai nấy đều kêu rộ lên khen ngợi khuyến khích võ sĩ cấp bậc dưới mảnh khảnh thư sinh.

Đó là thói thường của mọi từng lớp khán giả trước một trận thư hùng trên lôi đài, thiệt ra không phải người ta mến riêng một đấu thủ nào cả.

Nhưng, hành động tự nhiên ấy của khán giả đã khiến Lữ Anh Bố khó chịu và lấy làm hổ ngươi. Chàng cảm như bị chế giễu nhạo báng mỗi khi đánh trượt Hồ Á Kiền hoặc là bị Hồ Á Kiền trả đòn.

Càng nghĩ càng căm, họ Lữ càng giận. Sau mươi hiệp đầu, Anh Bố bỗng cảm thấy chẳng căm thù Á Kiền thiệt họ. Chàng ghét địch thủ vì y là căn nguyên sự so bì khen chê của khán giả, và có lẽ của cả những người đồng phe ủng hộ chàng.

Trong khi mải giao đấu, tính toán nuốt chửng ngay Á Kiền, Lữ Anh Bố rằng tiếng "Ồ!" của khán giả còn tỏ ra là họ rợn người ghê thay cho Á Kiền mỗi khi Anh Bố xuống đòn…

… Càng nghĩ càng tức giận, Anh Bố nhảy xổ vào Á Kiền đang thủ thế, và phong cước theo thế Cuồng Phong Tảo Lạc Diệp đá mạnh vào bụng chân địch lúc đó đang đứng chảo mã.

Á Kiền lẹ làng tháo chân mã sinh thoái luôn một bộ nữa nhường ngọn cước dũng mãnh của Anh Bố đá vụt qua veo một tiếng gió rít.

Ngọn độc cước ấy mà trúng đích, tất ống chân Hồ Á Kiền đã gãy lìa!

Nương dịp Anh Bố đá hụt, Kiều tiến luôn tới thúc luôn cả hai trái đầm "Thôi Sơn Tả Hữu Thủ" vào sườn đối phương.

Đã mất trớn vì đá hụt, Anh Bố nương theo bản đó, đảo hẳn toàn thân đi

một vòng, dùng tay hữu gạt băng hai trái đấm địch sang bên, đồng thời chặt luôn Cương Đao Thủ vào yết hầu địch.

Đòn này đánh gần, mạnh lẹ vô cùng khiến các hào kiệt Thiếu Lâm ai nấy đều rùng mình lo cho Hồ Á Kiền. Trái lại khán giả im lặng vì đòn đánh lẹ quá họ không thấy rõ.

Tỉnh táo, Hồ Á Kiền nhào ngửa người ra phía sau lăn đi mấy vòng trên sàn đài tránh nổi đòn nguy hiểm.

Cùng lúc ấy, các tầng lớp khán giả lầm tưởng Kiền bị trúng đòn địch rồi, lăn lộn trên đài, nên không ai bảo ai mà cùng phát ra một tiếng A! Vang động toàn khu.

Bực mình vì một đòn lẹ như vậy mà còn hụt lần nữa, Anh Bố đuổi theo, co chân toan dộng xuống thân địch thủ, thì chẳng ngờ Á Kiền đã tương kế tựu kế, sử dụng ngọn Túy Bát Tiên nhằm hạ bộ đối phương lúc đó bị hở chân vì co, chân đứng, đá thốc ngược cả hai chân lên.

Trước ngọn cước nguy hiểm ấy, Lữ Anh Bố đành nhảy ngược nhào mình ra phía sau lăn đi hai vòng, đảo toàn thân đứng hẳn dậy, tọa tấn vững như bàn thạch phòng địch thủ đuổi theo.

Lối nhào người tránh đòn này cũng là một dịp để khán giả đồng loạt kêu rộ lên một tiếng tưởng như đến lượt Lữ Anh Bố bị trúng đòn.

Nhân dịp ấy, Hồ Á Kiền trỗi người dậy, đuổi theo đối phương tiếp đấu.

Ngọn cước Túy Bát Tiên mà Á Kiền vừa sử dụng rất đúng phương pháp là một thế độc trong bài Bát Tiên Quyền. Thế đá đó lẹ và bất ngờ. Thật ra lúc đầu khởi ngón võ ấy, đáng lẽ Hồ Á Kiền phải trá tẩu, lảo đảo như kẻ bị đuối sức lăn ra sàn đài.

Dĩ nhiên, đối phương phải theo bồi đòn. Nhân dịp địch thủ vô ý, Kiền sẽ phóng cả hai cước vào hạ bộ hay mặt, y sẽ thắng.

Hai hòa thượng Tam Đức, Thái Trí thấy Á Kiền mảnh dẻ như phụ nữ nên chuyên luyện cho Kiền ngọn Túy Bát Tiên vì bài Bát Tiên Quyền là một kỹ thuật rất thích hạp với phụ nữ.

Sau khi hạ Ngưu Hóa Giao, Kiền lại được hai vị hòa thượng truyền cho

thế đá độc ấy, tuy Kiền chưa học qua bài Bát Tiên Quyền bao giờ. Nhờ tận tâm dạy bảo của hai bực đại sư huynh, Á Kiền sử dụng thế cước đến nơi đến chốn đã khiến Lữ Anh Bố kinh ngạc không ít.

Họ Lữ nghĩ thầm: "Ngưu Hóa Giao đạt cấp bậc trung đẳng lúc sinh thời cũng không dùng nổi ngọn cước Túy Bát Tiên nữa là Hồ Á Kiền!"

Nói đúng ra không phải vậy, Ngưu Hóa Giao lớn ngang, nặng nề kỵ với lối quyền Bát Tiên thì sử dụng sao nổi một lối quyền mà người luyện cần hết sức nhẹ nhàng, mềm mại?

Nếu hồi đấu với Hóa Giao mà Á Kiền đã thuần thế Túy Bát Tiên rồi thì chắc Á Kiền đã không phải dùng tới Hoa quyền.

Bị thế đá độc bất ngờ, Lữ Anh Bố giận lắm. Chàng vừa tạo bộ vững vàng thì Á Kiền tiến tới đánh luôn.

Không dám khinh thường, chuyến này Anh Bố tiếp chiến rất thận trọng, coi Á Kiền như đối thủ ngang tay. Vận dụng toàn lực, chàng tận tình giao tranh.

Không kém, Á Kiền cũng nỗ lực chiến đấu.

Sáp chiến từ đợt thứ nhì, sau ngọn cước Túy Bát Tiên, hai bên giao đấu dư ba mươi hiệp ngang tay. Quyền ra ồ ạt, cước phóng như bay, hai cặp giò luôn luôn chuyển động sầm sập trên sàn đài.

Một bên Anh Bố dữ dội tựa mãnh hổ náo sơn, một bên Á Kiền lanh lẹ như Bạch Viên đảo hải. Cầm cự ngang tay được bấy nhiêu lâu, Á Kiền biết Lữ Anh Bố dư đại lực có thể tiếp đâu thêm trăm hiệp nữa. Trái lại, hai tay chàng như dần mỏi khi phải gạt đòn địch, toàn thân rung chuyển. Nếu cứ theo đà này, chỉ giao chiến trên mươi hiệp nữa thì thế nào chàng cũng lâm nguy.

Các hào kiệt Thiếu Lâm đứng tản mát xung quanh lôi đài và Song hiệp - Lã Mai Nương, Cam Tử Long đều nhận rõ thấy tình trạng của Hồ Á Kiền.

Mai Nương bảo nhỏ Cam Tử Long :

- Sư huynh nhìn nét mặt hoan hỉ của tên đồng bọn Lữ Anh Bố kìa. Gã biết Hồ Á Kiền bại trận đến nơi rồi nên không giấu được nỗi vui mừng trên nét mặt!

Cam Tử Long càu nhàu :

- Á Kiền kém tài thiếu sức mà bướng bỉnh ngang ngạnh không biết thân. Lúc này gã còn đủ lực, thần trí chưa đến nỗi hôn mê, sao không xuống đài chịu thua đi cho rồi, còn gắng gượng để rước lấy cái chết sao? Có lẽ gã muốn sử dụng Hoa quyền.

Mai Nương chép miệng :

- Lữ Anh Bố khác xa Ngưu Hóa Giao. Cặp mắt hắn lạnh lùng, sáng như kim nhãn thế kia tất hữu luyện, không sợ hoa mắt hoang mạng, Hoa quyền tất vô hiệu. Dịp may độc nhất của Á Kiền để thắng Lữ Anh Bố, đã tiêu tan sau thế cước Túy Bát Tiên linh diệu rồi.

- Sư muội sửa soạn Mai Hoa trâm đi thôi! Chỉ mươi hiệp nữa là kẻ bại người thắng rồi đó!

- Kìa, sư huynh coi, Á Kiền bắt đầu sử dụng Hoa quyền. Đáng tiếc, gã sẽ phí sức và không đủ lực nhảy xuống đài bại tẩu nữa.

Quả thế, sau khi tự liệu không thể chống trả Lữ Anh Bố lâu hơn nữa, Hồ Á Kiền liền thay đổi chiến pháp sử dụng Hoa quyền, hy vọng sẽ thắng Anh Bố như chàng đã thắng Ngưu Hóa Giao.

Thấy địch thủ bỗng nhiên thay đổi hoàn toàn đấu pháp, Lữ Anh Bố thận trọng vừa chống đánh, vừa nhận xét và hiểu ngay sư đệ của chàng đã bị bại vì lối quyền này.

Hầm hè, Anh Bố bảo Á Kiền :

- Hại được Hóa Giao chớ mong hại ta sao nổi với chiến pháp này? Mi tận số tới nơi rồi nên mới giở trò hầu vương múa rối, nghe? Coi đây!…

Dứt lời, Anh Bố trổ toàn lực dồn đối phương. Á Kiền đuối sức, lùi dần, chàng định lùi ra mặt đài phía trước nhưng Anh Bố biết nên chặn luôn, đánh dồn đối thủ vào trong đài.

Á Kiền cố gắng chống đỡ, tứ chi bải hoải, mồ hôi toát đầm đìa, miệng thở hồng hộc.

Thắng thế, Lữ Anh Bố thét lên một tiếng chát ráy, dùng thế Ngũ Hành quyền đám dộng xuống đỉnh đầu kẻ thù một trái Thôi Sơn cực kỳ mạnh mẽ

để kết thúc tánh mạng Á Kiền.

Giữa lúc nguy cấp ấy, các hòa kiệt Thiếu Lâm không tự kiềm chế được nữa, đổ xô cả vào phía lôi đài, gây cảnh hỗn loạn trong hàng khán giả.

Toàn thân rã rời, Á Kiền rống lên một tiếng, cố đưa cả hai tay lên gạt đòn địch, đồng thời chàng liều mạng co chân hữu muốn thúc đầu gối vào hạ bộ đối phương…

Nhưng kỳ thay, sau tiếng rống của Á Kiền thì Lữ Anh Bố cũng thét lớn, thâu hai tay quyền về ôm chặt lấy gáy, xoay hắn người lại chạy ra phía trước lôi đài.

Á Kiền bình tĩnh theo luôn, thâu tàn lực đá quét một ngọn "Hoàng Xà Tảo Địa". Thế cước ấy, do Á Kiền mệt mỏi phóng ra không mạnh nữa, nhưng đã quơ trúng chân khiến Anh Bố bị vướng té lăn đi một vòng nhào xuống đài.

Trong khi ấy thì Hồ Á Kiền cũng kiệt lực, hoa mắt, lảo đảo, hai chân mềm nhũn, lăn ra sàn đài ngất lịm.

Các hào kiệt Thiếu Lâm và bọn môn đồ Tây Khương ai nấy đều ngạc nhiên. Lữ Anh Bố thắng thế rõ rệt. Sau bốn mươi hiệp giao tranh, Anh Bố còn hạ hai trái đầm Ngũ Hành quyền xuống đỉnh đầu đối phương nữa là kết thúc tánh mệnh Á Kiền. Rõ ràng như thế mà không hiểu họ Hồ đã dùng đòn ngầm gì chuyển bại thành thắng?

Theo con mắt nhà nghề của những nhân vật hữu luyện ấy, dù tài đến đâu, Á Kiền cũng không thể nào ám hại kịp Lữ Anh Bố. Căn cứ vào thế đá cuối cùng quá yếu của Á Kiền đủ hiểu y hoàn toàn bại nhược khó lòng thi thố độc thủ. Vậy mà Anh Bố đang thắng thành bại phải bỏ chạy và vướng ngọn cước Tảo Địa của địch thủ lộn nhào xuống võ đài.

Người của hai phe mỗi bên đều xúm cả lại săn sóc võ sĩ nhà.

Song hiệp Lã Mai Nương, Cam Tử Long chủ ý giúp Hồ Á Kiền và giữ bí mật không cho Á Kiền và phe Thiếu Lâm biết.

Đến phút cuối cùng, Mai Nương, Tử Long thấy Lữ Anh Bố quyết tâm hạ độc thủ kết thúc tánh mạng đối phương, Mai Nương mới lẹ như chớp vung tay phóng Mai Hoa trâm nhằm gáy Lữ Anh Bố. Lúc đó Anh Bố đang đứng

ngang ngay mé lôi đài, cách nơi Cam, Lã đứng chừng mấy sải tay. Mũi trâm Mai Hoa nhỏ xíu toàn thép do cánh tay điêu luyện của Bắc phái nữ hiệp Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương phóng ra, xuyên qua làn da gáy Lữ Anh Bố và cắm ngập một phần ba vào cây xà ngang ở đầu mái bên kia lôi đài.

Nàng không có ý hại Lữ Anh Bố nên chỉ hành động cho Lữ Anh Bố bị đau nhói, phải bỏ dở ngọn độc quyền Ngũ Hành. Mai Hoa trâm đã nhỏ lại được phóng lẹ, các cao thủ Thiếu Lâm, Tây Khương đều không thể nào nhận thấy làn trâm được. Vả lại lúc ấy mọi người đều chăm chú vào hai võ sĩ trên đài thì thấy sao được một việc chỉ xảy ra trong chớp mắt ấy?

Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương và Thôi Sơn Thái Bảo Cam Tử Long đều điêu luyện về hai món ám khí khó dùng nhất là Mai Hoa trâm và Thiết Tử đạn.

Hai món ám khí này đều nhỏ bé, người dùng cần phải công phu bản lãnh tuyệt vời mới sử dụng được một cách hiệu nghiệm, khác hẳn hai món phi đao, phi tiêu đều lớn.

Nói thế không phải là phi đao, phi tiêu không lợi hại bằng Mai Hoa trâm, Thiết Đạn tử. Mỗi thứ có một tác dụng khác nhau. Nhưng sở dĩ Lã Mai Nương, Cam Tử Long luyện trâm và đạn là do hai người thấy nó đúng nghĩa ám khí hơn hai thứ đao, tiêu kềnh càng mà người dùng phải đeo dàn một dãy trước ngực hoặc quanh đai lưng, quá ư lộ liễu.

Luyện tập ám khí để cho biết và phòng khi dùng tới, thật ra từ ngày Song hiệp từ giã thầy xuống núi tìm kẻ thù đến nay, giang hồ hành hiệp đã có mấy năm trường mà không mấy khi sử dụng đến thứ vũ khí ngầm đó.

Nói về bốn hào kiệt Thiếu Lâm Cẩm Thượng Ân, Thạch Thiên Long, Liễu Bách Thắng, Chu Thế Hùng chánh thức theo Hồ Á Kiền nên nhảy cả lên lôi đài chăm sóc họ Hồ. Bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Phương Thất. Bạch Dũng cũng tụ tập lại xem Lữ Anh Bố. Toàn thân vị võ sư ấy nằm đè lên cánh tay tả bị quặp ra sau lưng. Lữ Anh Bố mặt tím lịm cắn môi cố nhịn đau.

Thấy mọi người đồng phe đông đủ chung quanh mình, Anh Bố nhăn nhó bảo Cao Tấn Trung :

- Tôi bị gãy tay rồi Cao đại ca ạ. Nâng nhẹ tay thôi, đau chết được!

Cao, Mã, Phương, Bạch xúm lại từ từ đỡ Anh Bố ngồi dậy và khẽ đặt cánh tay tả lỏng lẻo ra phía trước. Vén tay áo ngắn của Anh Bố, Tấn Trung xem xét kỹ lưỡng và không khỏi ngạc nhiên :

- Tôi thực sự không hiểu chút nào! Vì lẽ gì gãy xương cánh tay trên?

Anh Bố đáp :

- Lúc té lăn xuống đài, hoang mang và đau gáy không kịp đỡ, cánh tay tả bị trẹo và bị toàn thân đè phải.

Cao Tấn vén giải khăn bịt đầu Anh Bố, thấy làn da có hai vết nhỏ hơi đơm máu. Chàng tặc lưỡi hỏi Anh Bố :

- Đại ca thấy thế nào?

- Giữa lúc tôi sắp hạ Á Kiền thì bỗng nhiên gáy đau ran buốt lên đầu óc, toàn thân bủn rủn, không tiếp đánh được nữa nên tôi lăn bừa xuống dài để tránh việc địch thủ nhân dịp sát hại chăng. Hiện thời còn đau nhưng không buốt như hồi nãy.

Cao Tấn Trung cau mặt khó chịu :

- Làn da gáy như bị một vật gì nhỏ xiên ngang qua, Hồ Á Kiền dùng ám khí chăng?

Mã Hùng nói :

- Dải khăn lòa xòa sau gáy thế kia mà vật đó xiên qua da gáy thì lạ thật.

Anh Bố đáp :

- Dải khăn buộc phía trên trán mới tuột ra. Chính tôi cũng đành chịu, không hiểu tại sao. Lúc đó tôi thấy Á Kiền đã mệt dữ lắm rồi và đang mải đỡ đòn, dùng ám khí sao nổi? Có lẽ đồng bọn y ám hại tôi để cứu nguy Á Kiền.

Cao Tấn Trung cằn nhằn :

- Phải tra cứu ngay việc ám toán này. Phương, Bạch, hai sư đệ hãy cùng mọi người săn sóc Lữ đại ca, còn Mã Hùng theo tôi. Bỏ qua một sự kiện hiển nhiên thế này tức chết được!

Cao Tấn Trung, Mã Hùng đứng phắt lên.

Giữa lúc ấy, các khán giả còn bu quanh đài, nhất là chỗ Lữ Anh Bố. Họ

nhao nhao lên :

- Ai thắng, ai bại trong vụ này?

Mỗi người một lời, ầm ầm như chợ vỡ.

Cao, Mã rẽ đám đông nhảy lên lôi đài thấy Á Kiền vẫn còn hồn mê bất tỉnh và sắp được các môn hữu bế xuống đài.

Cao Tấn Trung ngăn lại :

- Không được đem Á Kiền đi ngay. Có sự ám muội cần được phanh phui!

Nói đoạn, Tấn Trung quay ra phía khán giả, giơ hai tay ra hiệu yêu cầu mọi người yên lặng.

- Võ sĩ trấn đài đã thắng thế rõ rệt nhưng đã bị địch thủ dùng ám khí đâm vào gáy hại ngầm.

Một khán giả đứng tuổi đứng gần lôi đài nói lớn :

- Có dẫn chứng được không? Hay là dự đoán?

Mọi người lại nhao nhao hùa theo, hỏi nọ hỏi kia một lần nữa, khiến Cao Tấn Trung phải giơ tay yêu cầu mọi người im lặng, Y nói :

- Vết thương trên gáy của võ sĩ trấn đài còn rành rành kia. Nay trước sự hiện diện của quý vị khán giả, tôi yêu cầu khám xét Hồ Á Kiền tất thế nào cũng thấy tang vật.

Sở dĩ Cao Tấn Trung nói như vậy vì y dự đoán Á Kiền đã dùng Mai Hoa trâm và tất thế nào cũng còn giắt một số ám khí đó trong người.

Trong số khán giả, người thì phản đối việc khám xét, cho rằng Á Kiền thắng Lữ Anh Bố như chàng đã thắng Ngưu Hóa Giao nên người đồng phe kẻ chiến bại kiếm chuyện lôi thôi. Nhưng cũng có người đồng ý yêu cầu khám xét cho rõ trắng đen để tránh nghi vấn. Theo mắt họ thì hiển nhiên Hồ Á Kiền đã đuổi theo và phóng cước hạ Lữ Anh Bố té lăn nhiều vòng rớt xuống đài. Vậy, dù Á Kiền kiệt sức ngất lịm cũng vẫn là võ sĩ chiến thắng.

Nay bỗng dưng người phe chủ đài chiến bại nêu lên vấn đề ám khí quần chúng cho là phe bại trận tạ sự, nên cũng muốn phanh phui câu chuyện ám khí cho rõ thực hư và nhân thể làm bẽ mặt phe bại trận lại còn rầy rà mè nheo.

Một tốp khán giả nhao nhao nói :

- Nếu đã dùng ám khí tất Á Kiền phải còn món lợi khí ấy nữa trong người, thử khám xem thế nào!

Lợi dụng hậu thuẫn tự nhiên đó, Cao Tấn Trung, Mã Hùng nhất quyết cán các hào kiệt Thiếu Lâm tự, đòi công khai khám Á Kiền.

Nổi giận đùng đùng, Thạch Thiên Long cùng Chu Thế Hùng đứng phắt dậy trừng mắt nhìn Cao, Mã.

Thiên Long gắt :

- Các người thiệt là phi lý! Bộ hữu nhãn vô ngươi sao mà dám độ chừng Á Kiền đã dùng ám khí? Y làm gì còn sức lực hành động nổi việc ấy? Nay y đang mê man bất tỉnh cần được săn sóc cấp bách, các người muốn cản trở cố ý để Á Kiền lâm nguy, phải không?

Cao Tấn Trung sa sầm nét mặt lại, dữ tợn :

- Quần chúng yêu cầu khám xét cho tỏ minh bạch. Nếu các ngươi gian tâm cố ý giấu diếm cho nhau, anh em ta quyết không cho bọn ngươi đem Hồ Á Kiền xuống đài.

Giận quá, Thạch Thiên Long quát :

- Các ngươi thử cản bước ta coi!…

Dứt lời, Thiên Lòng cùng Chu Thế Hùng xông tới cất quyết toan đánh rạt Cao, Mã sang bên mở lối đi, nhưng bỗng nhiên một người phi thân lên lôi đài, chắn ngang hai phe Thạch, Chu và Cao, Mã.

Bốn người nhìn ra đó là Hoàng Khôn.

Nguyên Hoàng Khôn đứng dưới đài quan sát tình hình, thấy hai bên đi tới mức gay go và chàng biết Thạch, Chu dù dũng mãnh cũng không phải là đối thủ của Cao, Mã nên chàng nhảy vội lên cản cuộc xô xát. Hồng Hy Quan cũng nhảy lên đài đứng bên Hoàng Khôn và bảo Thiên Long, Thế Hùng.

- Nhị vị sư đệ hãy cùng Cẩm, Liễu đổ thuốc và chà xát cho Á Kiền hồi tỉnh, mặc chúng tôi đảm đương vụ này.

Đồng thời, Hoàng Khôn bảo Cao, Mã :

- Tôi ưng thuận việc công khai khám xét Hồ Á Kiền, nhưng với điều kiện

là nếu không thấy bất cứ món ám khí nào trong người Á Kiền thì nhị vị cũng phải công khai tạ lỗi y vì cáo gian nhé?

Cao Tấn Trung cười khẩy :

- Vết Mai Hoa trâm xiên qua gáy Lữ Anh Bố còn rành rành kia nếu Á Kiền không sử dụng thứ ám khí ấy, tất là một trong các người đứng lẫn với khán giả đông đúc và đã phóng trâm cứu Á Kiền trong khi y lâm nguy chớ gì?

Hoàng Khôn lạnh lùng gần như khinh bỉ :

- Đòi khám Á Kiền, tôi chấp nhận cho khám, nay lại trở luận điệu khác! Lẽ nào khách anh hùng hảo hán lại nhiều lời như vậy? Có khám hay không, ta mời người lên đài chứng kiến.

Thiệt ra Hoàng Khôn dư biết nhân vật nào đó đã ám toán Lữ Anh Bố cứu Hồ Á Kiền, nhưng chàng cũng phải liệu đường dùng lý lẽ đàn áp đối phương.

Khôn còn mừng thầm hơn nữa là khi đó Á Kiền đã kiệt sức, nếu trái lại chắc chắn Anh Bố cũng bị Á Kiền hồi đòn độc hạ đối phương. Mối hiềm khích giữa hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm sẽ vì thế mà to lớn hơn nữa.

Bị dồn vào thế khó đáp trước lý luận khôn khéo của họ Hoàng, Cao Tấn Trung tức giận vô cùng, đành dằn lòng mà nói rằng :

- Vụ này chưa kết liễu đâu, các người chớ vội mừng chiến thắng. Ta e chuyến sau các người không đủ tài sức hại người sau lưng như hôm nay!

Nói đoạn, Cao Tấn Trung cùng Mã Hùng nhảy xuống đài.

Tưởng hai phe gây gổ tác chiến ngay trên lôi đài, các khán giả đều ở lại theo dõi tình hình đôi bên căng thẳng. Mãi sau, sau khi Cao, Mã đã nhảy xuống đài, họ mới bắt đầu giải tán.

Bọn Cơ phòng tử Cẩm Châu Đường hôm ấy yên trí kéo nhau đi coi đả lôi đài rất đông đủ. Sau trận thất bại của Ngưu Hóa Giao, chúng yên trí thế nào lần này cũng thành công, chắc chắn Lữ Anh Bố sẽ hạ Hồ Á Kiền. Dè đâu võ sư Anh Bố cũng bị Á Kiền phóng cước đến nỗi lộn xuống đài.

Cứ như thế này thì phải thỉnh hạng võ sư nào mới mong thành công?

Bạch An Phúc họp bàn cùng nội bọn Lý Hòa, Trương Viên ngay chiều

hôm ấy tại trụ sở Tây pháo đài. Chúng không thạo võ nghệ, không điêu luyện nên luận điệu bàn tán sai lầm.

Giữa lúc đang mỗi người một lời bàn tán sôi nổi thì Thiết Diện Hổ đến thăm.

Bạch An Phúc ân cần đón tiếp. Thiết Diện Hổ nhác trông biết ngay là mọi người họp bàn về vụ thất bại sáng nay, bèn niềm nở hỏi An Phúc :

- Bạch tiên sinh thất vọng lắm hả?

Đang muốn nhập đề ngay câu chuyện lôi đài mà còn e bất tiện suồng sã, nay được quý khách khơi mào trước, Bạch An Phúc mừng rỡ đáp :

- Quả thế. Chúng tôi rất chán nản thất vọng. Hai lần thỉnh võ sư trấn đài, hai lần thất bại lớn lao. Chúng tôi mất thể diện với bên Triệu Khánh và Quảng Châu đường, từ nay có lẽ sẽ mất hết độc quyền trong thị trường tơ lụa tại đại trấn này. Chán quá!…

Thiết Diện Hổ khuyên :

- Võ sư Lữ Anh Bố thắng thế rõ ràng ai ai cũng nhận thấy, nhưng vì trúng ám khí nên võ sư mới tự lăn xuống đài, thật ra không phải vì trúng đòn Hồ Á Kiền. Vậy không thể gọi là thất bại được. Hỏng keo này bày keo khác, phải nhẫn nại chớ!

Bạch An Phúc vẫn không vui :

- Các vị hảo hán Cao, Mã, Bạch cũng nói thế, nhưng bề ngoài có ai biết đâu? Chúng tôi nghe ngóng, người nào cũng cho rằng Lữ võ sư trúng đòn địch thất trận mới đáng buồn chớ! Chiều nay Cơ phòng tử Triệu Khánh và Quảng Châu đường họp nhau khánh tạ tại tửu lầu ăn mừng chúng tôi bại trận. Chúng ăn uống ngay tại Đại Khánh Hỷ Đình là nơi chúng tôi đã đặt sẵn tiệc mừng Lữ võ sư thắng trận để nhân dịp phô trương thanh thế. Mới đây chúng tôi phải triệt hạ tiệc mừng, thế mới mắc cỡ chứ!

Thiết Diện Hổ mỉm cười :

- Bạch tiên sinh nên nghe tôi, đừng lo buồn. Được các vị hảo hán Cao, Mã, Phương, Bạch giúp sức là may mắn lắm đấy. Họ toàn là tay anh hùng cự phách trong võ giới, dù bỏ ra ngàn vàng cũng không mua chuộc được những

nhân vật cao cấp ấy đâu. Họ đã là thân hữu của Lữ võ sư tất thế nào cũng nhúng tay lo liệu vụ này. Tiên sinh nản chí không hợp tác với họ nữa thì uổng cả dịp may hiếm có đấy! Biết sao nói vậy, tôi không có ý nài ép tiên sinh phải theo họ đâu.

Nghe Thiết Diện Hổ nói vậy, Bạch An Phúc vội ôn tồn mà rằng :

- Không đạt ý thì buồn thôi, chúng tôi nhất định tiếp tục cho đến khi hạ nổi Hồ Á Kiền mới thôi, và dĩ nhiên phải nhờ các vị anh hùng hảo hán giúp sức. Không dựa vào tài lực các vị ấy, chúng tôi cũng không có thể hành động khác được. Chỉ lo việc quá lớn, quan sở tại cấm đoán thì hỏng hết.

Thiết Diện Hổ nói :

- Bạch tiên sinh khỏi bận tâm, tôi lo giúp việc ấy, chỉ e tiên sinh ngại tổn phí.

Bạch An Phúc lắc đầu :

- Dù phải tốn hàng vạn lượng mà đạt ý muốn tôi cũng không ngại.

Kim Môn thủy điếm, hoa cước phóng tam phân mệnh
Phương gia lục trại, kiếm thanh đao ảnh lục truy hồn

Nói về Hồ Á Kiền được các môn hữu đem về Tây Thiền tự phục thuốc, hơn một ngày sau mới bình phục. Đến tối, Tam Đức hòa thượng khiển trách Á Kiền bất tuân lời bề trên khuyên, cố đấu mãi cho đến lúc kiệt sức.

Hòa thượng nói :

- Nếu không nhờ nhân vật anh hùng nào đó phóng Mai Hoa trâm ngầm giúp, chắc bữa nay sư đệ đã theo Ngưu Hóa Giao rồi. Bần tăng không nghĩ đến việc dùng ám khí vì đã căn dặn sư đệ khi nào tự lượng đuối sức thì phải liệu bề nhảy xuống đài chịu thua ngay. Với tác động ấy không những sư đệ tự cứu bản thân, mà còn có thể chấm dứt được cả vụ Thủy Nguyệt đài. Chúng chỉ tạ sự tìm sư đệ đánh báo thù, một khi công khai chịu thua sau một hồi chống đánh, tất chúng không còn lý do tiếp tục gây hấn với Thiếu Lâm. Không suy tính kỹ làm hỏng cả việc lớn.

Hồ Á Kiền im lặng nghe lời khiển trách của Tam Đức hòa thượng.

Hoàng Khôn nói :

- Nhân vật phóng Mai Hoa trâm cứu Hồ Á Kiền có lẽ là Song hiệp Cam, Lã. Theo lời đồng bọn Lữ Anh Bố thì mũi trâm qua làn da gáy Anh Bố, chỉ đủ cản họ Lữ trong phút quyết liệt thôi. Thật khéo léo điêu luyện lắm mới sử

dụng nổi phép phi trâm tài tình như vậy! Ủa, đã hai hôm nay sao không thấy Song hiệp đến chùa chơi, hoặc giả hữu sự chăng?…

Hoàng Khôn vừa dứt lời thì chợt có tiếng động nhẹ trên mái ngói khiến Tam Đức, Hoàng Khôn cùng các hào kiệt Thiếu Lâm đang ngồi bàn tán trong khách phòng. Giựt mình nhìn nhau. Phương Thế Ngọc đứng phắt dậy toan ra cửa thì Hoàng Khôn đã để tay lên miệng ra hiệu bảo mọi người im lặng.

Cùng lúc ấy, hai bóng đen từ trên nóc nhà nhảy xuống sân không một tiếng động nhỏ và bước thẳng lên hiên khách phòng. Một người cất tiếng cười ròn rã :

- Quý vị hào kiệt Tung Sơn hội họp đông đủ bàn tán chi đây?

Nhận ra tiếng Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương, các môn đồ Thiếu Lâm đều đứng dậy thi lễ.

Cam Tử Long vui vẻ hỏi :

- Vừa rồi thoáng nghe trộm, vị nào vừa nói tới chúng tôi vậy?

Tam Đức chỉ Hoàng Khôn đáp :

- Hoàng sư đệ nhắc không thấy Song hiệp đến chơi để Á Kiền được tạ ơn cứu mạng?

Lã Mai Nương thản nhiên :

- Sao lại tạ ơn chúng tôi? Cứu mạng bao giờ?

Phương Thế Ngọc mỉm cười ranh mãnh :

- Là nữ hiệp vờ vĩnh khéo thật! Lữ Anh Bố và đồng bọn y đang hận về mũi phi trâm Mai Hoa đấy.

Mai Nương chưa kịp nói thì Hồ Á Kiền đã tiến tới vái cả hai người và nói mấy lời cảm ơn.

Cam Tử Long vội tránh sang bên và bảo Mai Nương :

- Quý vị đại ca đây với chúng ta là chỗ người nhà, sư muội giấu diếm mãi làm chi?

Nghe Tử Long nói vậy, Phương Thế Ngọc hớn hở :

- Có thế chứ! Giấu diếm thì chúng tôi cũng đoán được hoặc Cam hiệp, hoặc Lã hiệp là người đã phóng trâm. Ngọn trâm đó thiệt hay!

Biết không chối được nữa, Lã Mai Nương đành nói mấy lời khiêm nhường.

Tam Đức hòa thượng hỏi :

- Nhị vị đi tài thế này có việc gì cần kíp không?

Mai Nương rút ngọn trâm mai hoa cài giấu trên búi tóc, giơ lên cho mọi người coi :

- Ngọn phi trâm này sau khi qua da gáy Lữ Anh Bố đã cắm vào cây xà ngang mái bên lôi đài, cũng may không một ai trông thấy. Vừa rồi, chúng tôi đã ra đó lấy phi trâm về vì e bọn họ tìm thấy chăng? Thâu hồi phi trâm xong, anh em chúng tôi tiện chân tạt qua đây không ngờ gặp đúng lúc Tam Đức sư phụ và các đại ca đang hội bàn.

Thắc mắc, Phương Thế Ngọc muốn mục kích tài phóng Mai Hoa trâm của Lã Mai Nương bèn chỉ con mối đang bò trên cây rầm trong góc mái khách phòng mà rằng :

- Về môn ám khí, trong anh em chúng tôi có Hồng Hy Quan, Thạch Thiên Long và Chu Thế Hùng chuyên về hai món Đao, Tiêu nhưng không có ai sử dụng Trâm, yêu cầu nữ hiệp ghim con mối kia lại cho mọi người biết được biệt tài đi.

Mai Nương gật đầu :

- Được lắm! Xin chiều ý, mối đâu?

Thế Ngọc chỉ tay lên phía mái góc.

Mai Nương nhìn theo :

- Con mối lớn đang đuổi để nuốt con mối nhỏ, giết con lớn thì tội nghiệp, đuổi nó đi thì hay hơn!…

Lúc ấy, trên cây rầm mái nhà, con mối lớn đuổi kịp con mối nhỏ và đớp hụt. Con nhỏ cuống cuồng chạy huyên thuyên. Ham mồi, con mối lớn đuổi sát, đớp nữa. Mọi người đều hồi hộp theo dõi cảnh mối lớn nuốt mối nhỏ và nóng ruột vì mãi không thấy Mai Nương can thiệp.

Đúng lúc ai nấy đều lo lắng thật sự cho mối nhỏ thì Lã Mai Nương lẹ làng vung tay phóng Mai Hoa trâm ghim liền khúc đuôi con mối lớn vào cây rầm

mái nhà. Cuống cuồng, con mối lớn giựt mạnh để chạy, chẳng dè khúc đuôi dòn quá nên đứt luôn ngay chỗ bị phi trâm gài và rớt xuống đất. Thoát thân, mối lớn chạy lẹ chui vào kẽ mái mất dạng…

Các hào kiệt Thiếu Lâm không ngớt lời khen ngợi.

Cam Tử Long đi ra phía góc phòng, nhảy vút lên với tay rút Mai Hoa trâm trả lại cho Lã Mai Nương.

Hồng Hy Quan khoái trí nói :

- Lợi hại thật! Trong phòng này, mọi người im lặng, tiếng thiết trâm cắm phập vào gỗ nghe rõ mồn một, nhưng ngoài lôi đài thì im re. Nếu tôi phóng phi đao chém mối chắc chuyển luôn cả mấy viên ngói, bất lợi!

Cam Tử Long phản đối :

- Lợi hại dều tùy theo trường hợp. Như việc cứu Hồ đại ca hôm qua, ngọn Mai Hoa trâm đắc lực thiệt. Trái lại nếu cần phải phóng xa hơn, hay cắt đứt một sợi dây thì ngọn phi đao đắc dụng hơn.

Hồng Hy Quan hỏi :

- Cam hiệp quen sử dụng ám khí nào?

- Thiết đạn tử. Trong trường hợp hôm qua, ám khí đó cũng vô dụng.

Bàn tán về các môn ám khí một hồi, Tam Đức hỏi Song hiệp về tin tức Lý Tiểu Hoàn.

Cam Tử Long nói :

- Từ trưa hôm qua, sau vụ đả lôi đài, Tiểu Hoàn đi đến xế chiều mới trở về Thanh Thiên lầu cùng bốn vị tráng sĩ bữa nọ. Nàng mời họ dùng bữa ngay tại tửu lầu. Còn ngày hôm nay, Tiểu Hoàn đi đâu suốt buổi, sẩm tối mới trở về.

Sau trận lôi đài, hòa thượng có định kiến gì không?

Suy tính giây lát, Tam Đức đáp :

- Ngưu Hóa Giao tử thương, Lữ Anh Bố té gãy tay, Võ Đang sơn sẽ qui hết hiềm thù về phe môn đồ Thiếu Lâm! Chưa chấm dứt được những chuyện xích mích này và dĩ nhiên các sư đệ còn phải ở lại Quảng Châu phòng hậu quả.

Hoàng Khôn hỏi Tam Đức :

- Trong thời kỳ chờ đợi xem đối phương hành động thế nào, sư huynh có thể cho phép các người ở gần Quảng Đông về thăm hương quán rồi trở lại Quảng Châu tụ họp cho đến khi giải quyết xong mọi việc sẽ hay.

Tam Đức và mọi người đều tán thành ý kiến Hoàng Khôn.

Nhiều người quê hương ở xa không về thăm được, duy Phương gia tam kiệt quê ở Triệu Khánh phủ, Cẩm Thượng Ân ở Uy Châu, hai nơi này thuộc Quảng Đông, gần hơn cả.

Sau là Đồng Thiên Cân, Lương Bá Tòng gốc người Quảng Tây cũng xin phép về thăm nhà.

Tam Đức bảo Đồng, Lương hai người :

- Lưỡng Quảng tuy giáp giới nhưng hai sư đệ một người về Nam Ninh, một người về Liễu Châu đường đi nguy hiểm xa xôi. Bần tăng không ngăn cấm, hai người nên liệu trở về đây sớm lỡ cần người chăng.

Lương, Đồng vâng lời.

Phương Hiếu Ngọc nói :

- Triệu Khánh phủ không xa bao nhiêu ngày đường, anh em tôi muốn mời quý vị sư huynh, sư đệ qua chơi bên tệ trang ít ngày, được không?

Tam Đức hòa thượng gạt luôn :

- Không được! Chừng nào mọi việc xong xuôi hãy thực hành hảo ý ấy. Mọi người đi tất cả, nhỡ ở đây hữu sự thì sao? Ba anh em Phương gia về nhà không những thăm viếng mà còn cần phòng vệ gia đình. Sau vụ lôi đài, Lý Tiểu Hoàn rảnh tay, biết đâu họ Lý sẽ nhân dịp qua Triệu Khánh tìm đến Phương gia trang báo thù vụ Vô Địch đài Hàng Châu?

Hoàng Khôn hỏi Tam Đức :

- Nếu vậy, sư phụ nên phái một, hai người theo phụ sức Phương gia mới được.

- Chừng nào biết Lý Tiểu Hoàn lên đường qua Triệu Khánh, lực lượng tiếp sức đi theo cũng vừa. Nên để Phương gia đi trước.

Nói đoạn, hòa thượng kín đáo đưa mắt nhìn Song hiệp Cam, Lã như muốn cầu khẩn việc gì.

Tinh ý, Lã Mai Nương, Cam Tử Long hiểu rằng Tam Đức nể lời không muốn phật ý Hoàng Khôn, nên ngầm nhờ hai người giúp ý kiến giải quyết hộ.

Mai Nương bèn nói với Hoàng Khôn :

- Hoàng đại ca an tâm, chúng tôi để ý đến Lý Tiểu Hoàn, chừng nào có sự lạ sẽ thông báo cho hay, hoặc tự liệu cũng được.

Kể các hào kiệt Thiếu Lâm lúc bấy giờ, có ba anh em họ Phương sẵn tiền hơn. Về phương diện giao dịch, Phương Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc cũng quen biết nhiều hơn mọi người vì trước kia hai người thường qua lại Quảng Châu cất hàng lên Triều Dương cho Vạn Xương hiệu, tiệm nhà.

Vũ Lữ Anh Bố thách đấu đã qua, Phương gia tạm biệt bàn nhau mời Song hiệp Cam, Lã và các môn hữu Thiếu Lâm tự dự một bữa tiệc tại Tam Hưng Đình trước khi chia tay.

Mai Nương, Tử Long chối từ không đi vì lẽ người muốn đứng ngoại cuộc để dễ bề hoạt động. Đại trấn Quảng Châu tuy rộng lớn thiệt nhưng lỡ gặp bọn Lý Tiểu Hoàn và để chúng nhận diện thì thêm phiền phức.

Tam kiệt Phương gia biết vậy nên không nài ép.

Bữa tiệc thân hữu đã qua, Phương Thế Ngọc tặng riêng Hồ Á Kiền một số bạc giúp đỡ gia đình y thêm đồng vốn sanh nhai.

Biết họ Phương thực thà hào phóng, Kiền không nề hà vui vẻ nhận ngay và gởi luôn số bạc về Dương thành cho vợ con buôn bán.

Trước ngày lên đường về Triệu Khánh phủ, Phương gia tạm biệt và đến chợ tìm người xa phu quen là Vương Quang, nhưng y đi chưa về, Hiếu Ngọc bèn mướn một xe khác rồi rủ hai em ra phố mua mấy thứ vật dụng Quảng Châu, để làm quà biếu song thân.

Mua hàng xong, Phương Thế Ngọc hỏi Hiếu Ngọc :

- Thấy trưởng huynh vẫn nói có ngôi thủy trà đình nào đẹp lắm, đến đó giải khát được không?

Hiếu Ngọc mỉm cười, nhìn em út :

- Đó là Kim Môn, thủy điếm ở bến sông. Anh em ta ra đó dùng bữa luôn thể, đỡ phải về chùa. Nhân tiện giới thiệu ngôi thủy đình với tam đệ, chắc sẽ

ưng ý lắm.

Thế Ngọc vui vẻ :

- Đi với nhị vị sư huynh, tiểu đệ rất vừa ý. Năm ngoái mang tiếng theo phụ thân sang Hàng Châu mà chẳng được du ngoạn nơi nào cả. Ngay đến cảnh Tây Hồ cũng không được đi coi.

Hiếu Ngọc nheo mắt nhìn em :

- Khốn, nhưng còn ai đả lôi đài cho mà chẳng du với ngoạn?

Thế Ngọc cười xòa, im lặng.

Tam kiệt ra đến sông, qua khúc đông đảo trên bến dưới thuyền tấp nập tới một khu tòng liễu xanh um tùm rất mực u nhã. Một ngôi đại tửu lầu, ba từng nguy nga tráng lệ dựng ngay bên bờ nước, mặt tiền và tả, hữu đều là hoa viên, cảnh trí cực kỳ hợp nhãn.

Phương Thế Ngọc ngước nhìn tấm biển vắt nang trên khuôn cổng bằng cột đồng đánh bóng đỏ ối như vàng, thấy đề Kim Môn thủy điếm hàng dưới đề mấy chữ Kính thỉnh Mãn, Hán du khách quan thương.

Chàng nói :

- Chủ nhân ngôi đại tửu lầu khiêm tốn quá! Phải dùng ba chữ Đại Thủy Đình mới hợp nghĩa.

Phương Hiếu Ngọc lắc đầu bảo em :

- Tam đệ luận theo nhãn quan thì trúng, nhưng sai vì không hiểu tiểu sử ngôi thủy điếm này. Nguyên chủ họ Viên tên Kim Môn, gốc người Triệu Khánh phủ qua Quảng Châu mở ngôi thủy điếm tại đây từ mấy đời nay rồi. Khởi đầu còn là tiểu thủy điếm, về sau lâu dần phát tài, họ Viên tạo thêm đất đai mở rộng, xây dựng lại thành đại tửu đình. Vì bốn chữ Kim Môn thủy điếm đã quen với du khách và thành trấn Quảng Châu rồi, không thể thay đổi được, nên Viên Kim Môn để y nguyên để giữ khách hàng. Ngay đến hai chữ Kim Môn cũng do tục danh của họ Viên mà thành chớ không phải do mấy cây trụ đồng kia đâu.

Ba anh em Phương gia đi vòng quanh hoa viên ngắm xem một hồi mới vào tửu lầu.

Chủ nhân là Viên Thạch Tú ngồi ngay ở quầy hàng cùng viên quản lý, thấy người quen vào thì đứng lên niềm nở chào hỏi :

- A! Nhị vị Phương công tử qua chơi, lâu lắm không được hội kiến.

Phương Hiếu Ngọc đáp :

- Hồi này, chúng tôi ít qua Quảng Châu, Viên tiên sinh phát tài chớ?

- Vâng, nhờ trời cho buôn bán được. Từ ngày có đấu lôi đài số thực khách tăng lên khá nhiều.

Chỉ Phương Thế Ngọc, Viên Thạch Tú hỏi tiếp :

- Vị thiếu niên này là ai đây?

Hiếu Ngọc đáp :

- Mãi hỏi thăm quên khuấy không giới thiệu gia đệ Thế Ngọc cùng Viên tiên sinh. Từ nhỏ chí lớn, gia đệ ở Giang Nam, chuyến này mới về hương quán lần đầu.

- A! Phải chăng đây là vị tiểu anh hùng đả lôi đài ở Hàng Châu năm ngoái?

Phương Hiếu Ngọc gật đầu :

- Phải rồi, chính y đó.

Viên Thạch Tú hân hoan :

- Vẻ vang thay cho dân Quảng Đông. Có nhiều người Hàng Châu qua đây thuật lại chuyện ấy, không ngờ vị thiếu niên anh hùng lại là lệnh đệ. Nhân đây, Viên mỗ xin có lời mừng và yêu cầu cho khao một bửa rượu. Nào, ba vị lệnh công tử định ngồi trên lầu hay dưới rặng liễu bên bờ sông?

Phương Thế Ngọc nói :

- Viên tiên sinh quá khen. Anh em tôi đến đây định cùng nhau vui chén không ngờ lại phiền quấy tiên sinh, sao tiện?

Hiếu Ngọc vỗ vai Thế Ngọc mà rằng :

- Chỗ quen thuộc thâm giao, nghĩa đệ nên tự nhiên. Viên tiên sinh là bạn của gia đình nhà ta, người đã cho ăn, ta cứ nhận không chê. Hôm nay tam đệ ngồi chủ tiệc, vậy quyết định nơi nào đi?

- Huynh trưởng đã dạy tiểu đệ đành nghe theo. Nếu nhị vị đại huynh đồng

ý thì ta chọn dưới rặng liễu bên bờ sông có lẽ hơn? Nhưng trước khi vào tiệc, mạn phép Viên tiên sinh cho tôi lên hai từng lầu trên thưởng ngoạn.

Viên Thạch Tú niềm nở :

- Xin ba vị công tử tùy nghi. Tôi chờ ở dưới này để cùng nhập tiệc.

Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc hướng dẫn Thế Ngọc lên coi khắp mấy từng lầu kiến trúc tân kỳ, trang trí cực kỳ lộng lẫy. Lúc trở xuống từng dưới thì một tửu bảo đã chờ sẵn ở thang lầu và mời Phương gia tam kiệt.

- Kính mời quý khách theo tôi. Gia chủ chờ sẵn nơi thổi tiệc rồi.

Trong tửu lầu và ngoài hoa viên, chỗ nào cũng đông thực khách hạng phong lưu.

Viên Thạch Tú yêu cầu Phương Thế Ngọc kể lại tỉ mỉ vụ đả Vô Địch đài ở Hàng Châu. Thế Ngọc vâng lời thuật lại rõ ràng. Họ Viên thích chí khen ngợi luôn miệng, hỏi rằng :

- Vị thư sanh võ sĩ đả lôi đài mới đây ở Quảng Châu phải chăng thuộc hàng sư đệ của quý vị công tử?

Thế Ngọc không kịp trả lời câu hỏi ấy vì chàng bỗng nhận thấy Hiếu Ngọc ngẩn người ra và chăm chú nhìn về phía xa xa. Đồng thời Mỹ Ngọc cũng nhìn theo ra hướng đó.

Thế Ngọc ngồi kế bên Viên Thạch Tú, toan xây mình lại nhìn xem chuyện gì thì Hiếu Ngọc đã cất lời :

- Tam đệ ngồi nguyên chỗ. Bốn tráng sĩ đồng bọn của Lữ Anh Bố đang lựa chỗ ngồi trong hoa viên. Họ đi với một phụ nữ trung niên dáng dấp tương tựa mẫu thân ở nhà, có lẽ đó là Nữ Bá Vương?

Thế Ngọc gật đầu :

- Phải rồi, hai người niên tráng, tầm thước như nhau. Họ có mang theo khí giới không?

- Không. Họ đi tay không và đang tiến về phía này, có lẽ định lựa một thổi bên lan can bờ sông.

Vừa nghe được câu chuyện võ đài Hàng Châu, Viên Thạch Tú biết tên các nhân vật, nghe ba anh em Phương gia nhắc đến Nữ Bá Vương thì không khỏi

ngạc nhiên.

- Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn, nhân vật vụ Hàng Châu, phải không?

Thế Ngọc gật đầu :

- Chính thế. Nếu đích thị là Nữ Bá Vương mà gặp tôi ở đây thì khó tránh khỏi nỗi ẩu đả.

- Họ đang nhìn sang phía khác, tam công tử thử nhận diện để xem sao?

Theo lời Viên Thạch Tú, Thế Ngọc kín đáo quay lại nhìn nhận ngay ra chính Lý Tiểu Hoàn.

Chàng nói :

- Đích thị Nữ Bá Vương rồi.

Viên Thạch Tú vội hỏi :

- Nếu ba vị công tử không muốn gặp, tôi xin ra mời họ qua phía hoa viên bên hữu?

Hiếu Ngọc mỉm cười :

- Chúng tôi chỉ e xảy ra ẩu đả tại đây sẽ hư cả hoa viên mỹ lệ này và kinh động tới thực khách thôi.

Viên Thạch Tú đẩy ghế đứng lên đi ra đón đầu năm người đang đi tới :

- Kính chào quý khách, tôi là chủ nhân Kim Môn lầu này, chắc quý vị muốn tìm chỗ ngồi tốt, xin mời qua phía hoa viên bên kia.

Lý Tiểu Hoàn nói :

- Chúng tôi muốn ngồi qua bên này. Bên kia đông khách quá.

Viên Thạch Tú cố nài :

- Hay là kính mời quý khách lên thượng lầu bài trí mỹ quan. Ở trên cao quý khách có thể ngắm phong cảnh bao quát khắp trong này.

Cao Tấn Trung lắc đầu :

- Không. Chúng tôi muốn ngồi dưới rặng liễu bên lan can…

Nói đoạn, Tấn Trung nhìn quanh và chỉ một thôi trống gần chỗ Phương gia tam kiệt mà rằng :

- Kia có chỗ ngồi tốt rồi, khỏi phải đi đâu?

Lý Tiểu Hoàn hùa thêm :

- Phải đó, nơi ấy rất vừa ý.

Dứt lời, nàng đi trước bốn môn đồ Tây Khương theo sau.

Viên Thạch Tú đứng lặng người, chắc không tránh khỏi lôi thôi nếu quả người mới tới là Nữ Bá Vương có mối phu thù cùng Phương Thế Ngọc.

Lắng lặng trở lại thổi tiệc, Viên Thạch Tú nhìn ba anh em Phương gia.

Biết không thể nào tránh được sự xung đột, Phương Thế Ngọc nói với họ Viên :

- Nếu cần phải giao chiến là ngoài ý muốn của ba anh em tôi, tiên sinh hiểu cho.

- Ngoài hoa viên này, giá có thiệt hại bất quá không bao nhiêu nhưng tôi lo họ đông hơn, lỡ xảy ra chuyện bất tường.

Phương Mỹ Ngọc hỏi Thế Ngọc :

- Hay là ta nhờ Viên tiên sinh phái người đến Quang Hiếu tự gọi thêm vài môn hữu tiếp tay?

Thế Ngọc lắc đầu :

- Thông báo môn hữu có lợi cho chúng ta thật, nhưng không khi nào họ chịu đi vài người. Trong khi đột ngột hay tin, họ sẽ kéo toàn đội đến đây can thiệp. Do đó, đối phương sẽ cười anh em ta hèn nhát.

Nữ Bá Vương tuy ghê gớm, tiểu đệ quyết đánh cho mụ thua một trận liểng xiểng chuyến này. Duy chỉ có bốn tên kia, không hiểu tác lực chúng ra sao, nhị vị đại huynh nên liệu bề cáng đáng, vì thế nào Nữ Bá Vương cũng khởi hấn cùng tiểu đệ trước nhất.

Hiếu Ngọc đáp :

- Dĩ nhiên bốn người kia là bổn phận của Mỹ Ngọc và ngu huynh. Dù chúng giỏi giang cũng không nuốt nổi ngay anh em ta đâu. Trong hoa viên rộng rãi, ta sẽ liệu bề chớ sao?

Mỹ Ngọc nói với Viên Thạch Tú :

- Tình hình có thể trở nên bất chợt gay go, Viên tiên sinh tạm thời rời thổi này. Đáng tiếc, bữa tiệc dở dang, tiên sinh thứ lỗi cho nhé.

Viên Thạch Tú nói mấy câu ân cần. Nhìn sang phía thổi Nữ Bá Vương

thấy năm người đang bận hối tửu bảo ghi thực đơn, họ Viên bèn lẹ làng rời thồi tiệc đi thẳng vào tửu lầu tự ý viết mấy chữ sai người tức khắc cầm đến Quang Hiếu tự cấp báo.

Ở địa vị chủ nhân Kim Môn điếm, Viên Thạch Tú hành động như vậy không có gì đáng trách, cho rằng ba anh em Phương gia vì tự ái không muốn kêu cứu bình, lỡ bị hại trong thủy điếm Kim Môn thì rầy rà cho mình.

Hơn nữa, khi các hào kiệt Thiếu Lâm đến đông đủ, may ra phe Nữ Bá Vương sẽ thấy chênh lệch yếu thế mà rút lui chăng, như vậy có thể tránh cho thủy điếm sự huyên náo bất lợi. Nhất là xưa nay chưa hề xảy ra trận đánh nào lớn tại Kim Môn điếm.

Nói về phe Nữ Bá Vương, an tọa xong, chờ tửu bảo hầu hạ theo thường thức, năm người bàn nhau gọi món ăn.

Mã Hùng nói :

- Món ăn nấu theo lối Quảng Châu nổi danh trong thiên hạ, Lôi phu nhân biết nhiều hơn chúng tôi, xin tùy ý lập thực đơn.

Chỉ xong thực đơn, tửu bảo rót cúc huê trà mời quý khách.

Năm người nâng ly dùng trà, Cao Tấn Trung nói :

- Thủy điếm Kim Môn thanh nhã thật, có thể liệt vào hạng bực nhất trong thị trấn.

Lý Tiểu Hoàn gật đầu :

- Tại Quảng Châu có nhiều trà lâu, tửu quán lớn tương tự, nhưng Kim Môn điếm lợi thế ở chỗ biệt lập ngay trên bờ Tây giang lâu đời rồi nên nổi tiếng hơn. Từ hôm quý vị tới Quảng Châu, chắc bận ngay về vụ Thủy Nguyệt đài, thành thử hôm nay tôi mới được thỉnh mời.

Mã Hùng hỏi Tiểu Hoàn :

- Lữ Anh Bố nhất định nán lại Quảng Châu chờ bọn Ngưu Cương trở về xem Phùng lão sư phán quyết vụ Hóa Giao bị đả tử như thế nào. Trong khi chờ đợi, Lôi phu nhân có tính việc qua Triệu Khánh phủ tìm Miêu Thúy Hoa, Phương Thế Ngọc không?

Lý Tiểu Hoàn suy nghĩ giây lát :

- Hôm nay mời quý môn hữu lại đây, bản ý tôi cũng muốn nhắc lại việc nhờ tiếp tay khi còn ở Tây Khương. Lúc này, Lữ Anh Bố đã phái người cấp tốc về Võ Đang báo việc y bị ám toán trong trận đấu phục thù cho Hóa Giao và đã ngỏ ý nhờ tôi qua Triệu Khánh báo cho gia đình y, tôi tính mời các môn hữu cùng khởi hành.

Cao Tấn Trung gật đầu bảo Mã Hùng, Bạch Dũng, Phương Thất.

- Là người một nhà, việc của Lôi phu nhân cũng như việc của bọn tôi, đi lúc nào cũng sẵn sàng, phải không các sư đệ?

Mã, Bạch, Phương đồng ý.

Mã Hùng nói :

- Chuyến này Bạch Mi sư phụ phái bốn chúng tôi đi với sứ mạng chống đối với Ngũ Mai lão ni và sau đó giúp Lôi phu nhân. Việc thứ nhất nhất chưa xong, ít nhất cũng phải đạt thành việc thứ hai thì khi trở về thì mới có thưa chuyện cùng Người được chớ!

Lý Tiểu Hoàn mừng rỡ :

- Trông cậy vào quý vị thúc thúc, tôi yên trí được phần nào, một mình tôi khó thành công lắm. Vậy hôm nay ta nên uống cho say một bữa rồi mai, mốt khởi hành.

Từ lúc vào Kim Môn điếm, Lý Tiểu Hoàn không chú ý đến các thực khách chung quanh và khi ngồi xuống thồi, nàng vô tình xây lưng lại phía Phương gia tam kiệt thành thử không trông thấy Phương Thế Ngọc. Sau khi trao đổi mấy câu chuyện cùng bọn Cao Tấn Trung, Tiểu Hoàn khoan khoái nhìn quanh ngắm toàn diện Kim Môn điếm và để ý đến thực khách lân cận, ẩn hiện sau những cụm liễu xanh tươi mát dịu.

Bỗng nàng giựt mình, đờ người ra như pho thạch tượng, chăm chú nhìn thẳng về một hướng, hướng có anh em Phương gia.

Không hiểu Cao, Mã, Bạch, Phương nhìn theo và không khỏi làm lạ khi sắc diện Lý Tiểu Hoàn thay đổi từ hồng hào qua đỏ tía đến trắng bệch. Mắt nàng trợn trừng, hai hàm răng nghiến chặt.

Nóng ruột không nhịn được lâu hơn nữa, Cao Tấn Trung hỏi Lý Tiểu

Hoàn :

- Lôi phu nhân bất an chăng? Nếu cần về nghỉ ngơi, ta có thể dời bữa tiệc hôm nay lại một ngày sau.

Lý Tiểu Hoàn lẳng lặng không trả lời càng khiến bốn môn đồ Tây Khương ngạc nhiên hơn.

Lát sau, Lý Tiểu Hoàn mới nói nhỏ, dằn từng tiếng một :

- Phương tiểu tặc!…

Ba tiếng tầm thường ấy do miệng Tiểu Hoàn thốt ra có hiệu lực như một tiếng sét nổ ra bên tai bọn Cao Tấn Trung.

Mã Hùng hỏi :

- Tiểu tặc nào? Thế Ngọc phải không? Nhưng y đâu mới được chớ?

Lý Tiểu Hoàn vẫn dằn giọng :

- Bọn ba người ngồi ở gốc liễu xun xoe nhiều lá nhất kia kìa. Tên xây lưng về phía ta là Thế Ngọc, nó vừa quay nghiêng mặt nên tôi nhận ra.

Cao Tấn Trung nói :

- Thế Ngọc mà lớn con như thế sao?

Tiểu Hoàn đáp :

- Bình thường nó đã lớn hơn người ta rồi. Mới cách đây một năm, nó lớn hẳn cơ hồ nhận không ra!

- Hai tên ngồi cùng thồi với y, trông quắc thước lắm, có lẽ là đồng bọn Thiếu Lâm. Chúng về đây chắc không ngoài việc xem đả lôi đài, hoặc theo bọn Thiếu Lâm tự chưa biết chừng!

Lý Tiểu Hoàn hình dung, nhớ lại cảnh các tiểu đồ khiêng xác Lôi Lão Hổ về tư thất ở Hàng Châu, giữa lúc nàng đang thắc mắc, nóng ruột trông chờ người chồng một đi không trở lại.

Giáo đầu Lôi Lão Hổ bị đả tử bởi một tên Thiếu Lâm. Cha nàng, Lý Ba Sơn, mắc thảm tử, chông sắt ngập lút đầu, cũng vì một tên Thiếu Lâm!…

Kẻ tử thù hiện ngồi lù lù trước mắt, Lý Tiểu Hoàn mặt tái ngắt, sát khí biểu lộ :

- Hừ! Ta đang định tìm nó, nó ngồi ngay trước mặt!

Nàng đập mạnh tay xuống mặt thồi khiến mấy ly nước trà vọt lên, đổ nghiêng ngửa :

- Đánh cho tặc tử một trận, muốn sao thì sao!

Dứt lời, Tiểu Hoàn đẩy ghế đứng phắt dậy, cởi áo ngoài liệng lên thành ghế.

Nàng tiến thẳng đến phía thồi tiệc Phương gia tam kiệt trước sự ngạc nhiên của số đông thực khách quanh khu tả hoa viên phần nhiều là hạng vương tôn công tử, hào phú thương gia, trong bọn có một số người biết qua loa võ nghệ.

Họ không ngạc nhiên sao được trước sự hành động tỏ lòng tức giận trước công chúng của một người phụ nữ trung niên, khỏe mạnh, gọn gàng trong bộ võ phục xanh rêu.

Làm bộ thản nhiên như không, Phương Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc kín đáo quan sát cử chỉ của từng người một bên thồi Lý Tiểu Hoàn và thuật cho Thế Ngọc nghe. Bởi vậy, tuy Thế Ngọc ngồi xây lưng về đối phương mà chàng biết hết mọi sự bên thồi ấy.

Hiếu Ngọc nói :

- Họ Lý giận dữ như hùm cái, nó đập bàn, xô ghế, cởi ái ngoài và tiến lại chúng ta…

Thế Ngọc ngắt lời :

- Mặc nó cho tiểu đệ, trưởng huynh và nhị huynh coi chừng bọn kia. Nên tiểu tâm, ta chưa biết sức chúng ra sao cả. Đến Quảng Châu và là đồng bọn của Lý Tiểu Hoàn tất bản lãnh chúng phải vào bực đáng kể…

Thế Ngọc không nói nữa, tiến chân của Lý Tiểu Hoàn đã đến gần.

Đi vòng ra phía trước mặt Thế Ngọc, Tiểu Hoàn hầm hầm hai tay chống nạnh lên sườn nhìn thốc vào mặt kẻ thù.

Thế Ngọc điềm tĩnh nhìn lại, Hiếu Ngọc giả đò hỏi :

- Có điều chi mà nương tử đến đây nhìn người như vậy?

Nhác nhìn, Lý Tiểu Hoàn thừa biết hai người đồng thời là môn hữu của Thế Ngọc, bèn nói :

- Nếu hai người không là bè lũ Thiếu Lâm tự, hãy nên rút lui kẻo cháy thành vạ lây!…

Dứt lời, nàng chỉ mặt Thế Ngọc mắng :

- Phương tiểu tử! Bộ ngươi làm thinh giả đò quên ta rồi sao?

Ngồi nguyên chỗ, Thế Ngọc cười khẩy :

- Ngươi là nhân vật quan trọng trong đời này lắm sao, mà lúc nào cũng muốn được người ta để ý? Muốn gì, hãy nói đi, ta đâu có ngán?

Tiểu Hoàn thét :

- Nương tử đây muốn moi gan mi tế Lôi giáo đầu! Coi đây!…

Nàng co chân đạp phắt thồi tiệc đổ vào lòng Phương Thế Ngọc, nhưng tiên đoán thế nào họ Lý cũng lợi dụng ưu thế của người đứng, Thế Ngọc lẹ làng đẩy ghế nhảy tránh sang bên. Thồi tiệc đổ lỏng chỏng xuống đất.

Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc cũng đồng thời đẩy ghế đứng dẹp sang bên.

Lý Tiểu Hoàn co chân đạp thôi tiệc, Hiếu Ngọc ngồi gần kế bên có thể xô ngang ngăn kịp động tác ấy, nhưng chàng để mặc vì có ý để họ Lý phải hoàn toàn chịu trách nhiệm trước công chúng vụ gây hấn hôm nay.

Hụt lợi thế ấy, Lý Tiểu Hoàn lăn xả vào phóng cước đá thốc vào bụng kẻ thù.

Một lần nữa, Phương Thế Ngọc né ra xa, điểm mặt Tiểu Hoàn nói lớn :

- Lý Tiểu Hoàn, hãy nghĩ cho kỹ! Chớ tưởng thế cước và Thiết Đinh hài của ngươi còn hiệu nghiệm với ta nữa đâu. Lúc này ngươi còn đủ thì giờ tháo lui, anh em ta không chấp nhất.

Tiểu Hoàn quát tháo ầm ĩ :

- Tặc tử miệng còn hơi sữa đã học thói đại ngôn! Hãy rán sức chịu đòn đi, kẻo thân mẫu mi lại nói ta đây ăn hiếp trẻ nít.

Dứt lời, nàng xông vào khởi đá, nhưng Hiếu Ngọc đã nhảy chắn ngang hai đối thủ, quát :

- Khoan tay!

Đứng ngoài, Mã Hùng tưởng Hiếu Ngọc xông vào đánh giúp Thế Ngọc, bèn ào tới mạnh mẽ như trận cuồng phong, tống một quyền nhằm mặt Hiếu

Ngọc :

- Lão gia đây không ưa lối đánh hôi, nghe!

Trước thế tấn công vũ bão của cao đồ Tây Khương phái, Hiếu Ngọc biết ngay gặp kình địch. Chàng thận trọng gạt trái Thôi Sơn nặng nề ấy, hoa quyền cùng Mã Hùng giao đấu.

Thấy Mã Hùng đã lâm trận, Cao Tấn Trung cũng muốn nhân dịp đánh một trận cho hả tức.

Lầm lì, chàng nhảy xổ tới đánh Phương Mỹ Ngọc.

Né tránh, Mỹ Ngọc quát hỏi :

- Bọn ngươi tên gì, bỗng dưng cùng ta gây chiến?

Cao Tấn Trung chỉ vào ngực mình :

- Cao Tấn Trung, môn đồ Tây Khương. Kia, Mã Hùng, sư đệ ta. Còn hai đứa ngươi tên gì?

- Ta là Phương Mỹ Ngọc, kia là trưởng huynh Hiếu Ngọc, còn ngươi muốn biết đại danh tam đệ ta thì hãy kiếm Lôi Lão Hổ mà hỏi!

Thừa biết không nào giảng giải nổi với bọn môn đồ Tây Khương (Lý Ba Sơn, Tiểu Hoàn cùng thuộc phái Tây Khương), Mỹ Ngọc xưa nay vốn điềm đạm ít nói mà cũng không nén tức giận.

Cao Tấn Trung cười lớn :

- Hay lắm! Mấy khi gặp ba anh em nhà ngươi! Hãy rán chống cự đi!…

Cao Tấn Trung xông vào đánh Mỹ Ngọc, dữ dội như mãnh hổ vồ mồi. Gặp tay kình địch, Mỹ Ngọc trổ hết công phu bình sanh đánh lại.

Thế là hai cặp Mã Hùng, Phương Hiếu Ngọc và Cao Tấn Trung, Phương Mỹ Ngọc diễn nên một trường chiến đấu thập phần sôi nổi trong hoa viên.

Các thực khách và nhân viên Kim Môn điếm trên lầu, dưới lầu đều đổ ra xem cuộc xô xát dữ dội hãn hữu, mà hai bên đối phương đều là bực hảo hán kỳ tài của hai võ phái hữu danh.

Nói về cặp Lý Tiểu Hoàn, Phương Thế Ngọc. Sau khi Mã Hùng nhào đánh Hiếu Ngọc, Tiểu Hoàn cũng giáp chiến luôn. Lần này, không tránh né nữa, Thế Ngọc ngang nhiên trả đòn mạnh mẽ. Chàng vừa chống đánh vừa nói

:

- Lý nương tử! Hãy nghĩ cho kỹ xem mối thù có thiệt chánh đáng hay không, chớ để việc đáng tiếc lỡ xảy ra.

Lý Tiểu Hoàn quát :

- Tặc tử, hãy câm miệng! Ta với bọn ngươi bất cộng đái thiên!

Nàng giao chiến ráo riết hơn. Biết bản lãnh đối phương tiến triển nhiều khác hẳn xưa, nàng thận trọng từng li từng tí, tự hiểu chỉ sai đường tơ kẻ tóc là có thể lâm nguy tức khắc.

Thuyết phục đối phương không được, Phương Thế Ngọc trổ hết tài hay thế lạ công phạt, cố tỏ ý cho Lý Tiểu Hoàn biết chân bản lãnh của chàng, may ra bỏ mối hiềm thù chăng?

Một bên là nữ giáo đầu trung niên đầy kinh nghiệm giao tranh cố gắng trả phụ thù, một bên là thiếu niên tráng sĩ thọ nghệ của danh phái Thiếu Lâm tự quyết tâm tự vệ, đánh bạt địch thủ để đi tới chỗ khắc phục.

Hai đối thủ rình nhau từng hiệp một, mỗi chuyến bên nọ thấy bên kia sơ hở là xông vào giáp chiến thật dữ dội, gây nên một trường chiến đấu rùng rợn, kinh khủng khiến mọi người đứng quanh hoa viên theo dõi trận đấu cũng phải rùng mình sởn gáy, lo sợ thay cho cả hai bên.

Trong chốn giang hồ theo cha, theo chồng Lý Tiểu Hoàn vẫn nổi danh có ngọn Cước rất độc.

Hồi Vô Địch đài ở Hàng Châu, nàng đã dùng thế Bàn Long cước đá Phương Thế Ngọc lộn xuống đài. Về sau, mấy lần cùng vị tiểu khách anh hùng ấy giao chiến, Tiểu Hoàn vẫn rắp ranh muốn sử dụng cặp giò lợi hại của nàng, nhưng Thế Ngọc biết vậy hoặc tránh, hoặc đỡ được hết.

Chuyến này nữa, Lý Tiểu Hoàn tạo đủ mọi thế để phóng ngọn cước nhà nghề mong hạ kẻ thù.

Đấu trên năm mươi hiệp, trận chiến càng thêm sôi nổi, hai đấu thù nam nữ càng nổi tinh thần. Bỗng Lý Tiểu Hoàn lùi luôn năm bước trong khi Phương Thế Ngọc ham chiến dồn đối thủ vào một nơi có thồi, ghế bỏ trống.

Tiểu Hoàn lùi mãi, bất đồ vướng phải chiếc ghế chặn ngay phía sau, khiến

nàng mất thăng bằng ngã ngồi xuống mặt ghế và lộn ngửa ra sau lưng, chiếc ghế dựa bị chân nàng quặp đổ theo.

Thế Ngọc tiến lên hai bước, y hệt người ham đòn muốn theo sát tiếp đánh địch thủ trong lúc thất cơn bị té. Nhưng khi vừa tiến lên hai bước thì chàng hồi bộ luôn. Cùng lúc ấy, Lý Tiểu Hoàn đã dùng chân hất mạnh chiếc ghế văng thẳng vào mặt đối phương.

Thế Ngọc giơ tay bắt lấy chiếc ghế nhẹ nhàng. Chàng cười khanh khách :

- Lừa sao nổi ta? Coi này!…

Dứt lời chàng lao thẳng chiếc ghế đó vào mặt Lý Tiểu Hoàn vừa chỗi dậy. Lẹ như chớp, Tiểu Hoàn tránh khỏi. Chiếc ghế bay vút qua mặt nàng rớt vào thồi ăn bể tan tành ra từng mảnh, cả chiếc thồi cũng lật nghiêng, đồ sứ đổ loảng xoảng.

Cách giả té vừa rồi cũng là một biến cách của thế Túy Bát Tiên do Hồ Á Kiền đã sử dụng mấy hôm trước để đánh Lữ Anh Bố. Nhưng lão luyện, Tiểu Hoàn té rất thật và thay vì khi té xuống thì phóng cước đá ngược lên, nàng đã cập chiếc ghế đổ theo và đạp phóng ghế vào mặt địch thủ.

Thế Ngọc tinh tường, mánh lới, trông rõ đối phương cập theo chiếc ghế nên chàng giả vờ vô tình đuổi theo, đoạn thoái bộ thì vừa lúc Tiểu Hoàn tưởng Thế Ngọc mắc mưu, đạp văng thẳng chiếc ghế vào mặt tiểu anh hùng. Hiệp đấu ấy vừa quyết liệt vừa đẹp mắt khiến mọi người xem tưởng là đang coi đả lôi đài, quên rằng họ đang theo dõi một trận ác chiến trong Kim Môn điếm, nên họ vỗ tay cổ võ vang dội đấu trường.

Trượt thế đòn ấy, Lý Tiểu Hoàn đã căm tức lại càng giận thêm. Vừa né tránh chiếc ghế do Thế Ngọc phóng tới, nàng chuyển bộ phóng mình lên cao đá luôn mũi hài vào yết hầu địch thủ.

Đó là thế "Đại Bàng Chuyển Chưởng", nếu trúng địch thủ thì mũi Thiết Đinh hài sẽ đâm thủng cổ địch.

Ngồi thụt xuống sát mặt đất, Thế Ngọc tránh khỏi ngọn cước độc ấy. Không kém, chàng tiến sát nhập nội lìa tréo một bàn tay Hữu Cương Đao vào ngang cổ đối phương.

Không né, Lý Tiểu Hoàn đưa tay gạt, không ngờ Thế Ngọc chuyển toàn lực vào cánh tay ấy khiến Lý Tiểu Hoàn toàn thân bị rung chuyển, cánh tay nàng tê dại.

Lợi thế, Thế Ngọc sử dụng luôn ngọn Hàn Kê Độc Cước xỉa luôn hai ngón tay Song Chỉ vào mắt địch, tay hữu đâm thọc vào mỏ ác địch và đá búng mũi giày vào bụng địch, đánh luôn một lúc ba đòn lợi hại.

Không dám đỡ, Tiểu Hoàn thoái bộ liên tiếp, có ý kéo dài thì giờ cho cánh tay bớt tê buốt. Nàng không ngờ bản lãnh Thế Ngọc tấn tới mau lẹ đến thế. Về phần dũng lực của y ghê gớm so với tuổi đang vị thành niên.

Rộng thì giờ, Thế Ngọc nhìn qua trận đấu của Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc. Chàng tái mặt lo sợ cho hai anh… Sau chớp mắt phân vân lo ngại ấy, Thế Ngọc phải liền tay tiếp chiến vì Lý Tiểu Hoàn cũng nhận thấy cán cân thắng bại ngả hẳn về bên Cao Tấn Trung, Mã Hùng nên nàng phấn tái khởi thế công luôn quyết không để Thế Ngọc rảnh tay.

Nóng lòng lo sợ cho hai anh, Thế Ngọc chuyển toàn lực đánh ráo riết muốn hạ đối phương ngay để tiếp tay cho Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc.

Thật vậy, trận đấu giữa Mã Hùng, Hiếu Ngọc và Cao Tấn Trung, Mỹ Ngọc chênh lệch hẳn hoi.

Cao, Mã là hai tay cao thủ của Tây Khương nội ngoại công phu đầy đủ, dĩ nhiên Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc sau ngót bảy mươi hiệp đấu, không còn sức giữ nổi thăng bằng cho trận đấu nữa.

Hai chàng mồ hôi đổ ra như tắm, miệng thở hồng hộc trong khi đối phương vẫn mạnh mẽ tấn công liền tay.

Cao Tấn Trung, Mã Hùng quyết hạ kỳ được đối thủ cho hả lòng háo chiến, nên danh với các đồng đạo Võ Đang sơn, làm hài lòng Bạch Mi lão sư và khinh nhục phái Thiếu Lâm.

Phần Thế Ngọc vừa giao chiến với Lý Tiểu Hoàn vừa lo cho Hiếu Ngọc, Mai Nương.

Chàng trách mình đã quá tự tin không theo lời Viên Thạch Tú báo cho các môn hữu biết việc gặp bọn thù địch tại Kim Môn điếm.

Trong phút giây nguy hiểm này làm thế nào tiếp tay được cho hai anh đang lâm nguy bây giờ? Thế Ngọc cố gắng vận dụng toàn lực mong hạ ngay Lý Tiểu Hoàn cho rảnh tay.

Biết phe mình thắng thế, Tiểu Hoàn như đoán được y Thế Ngọc nên cố sức tránh né đòn địch, dụng tâm kéo dài trận đấu với Thế Ngọc để Cao Tấn Trung, Mã Hùng có đủ thì giờ hạ đối phương.

Hoàn toàn toàn bạc nhược, Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc thoái bộ vòng quanh khu chiến. Như hai con mãnh hổ, dữ dội, Cao Tấn Trung, Mã Hùng hầm hè theo sát đối thù, đánh mạnh, nhất định hạ sát.

Biết giây phút cuối cùng của trận đấu đã điểm, Tấn Trung tống mạnh một trái Thôi Sơn vào màng tang Mỹ Ngọc. Đồng thời, Mã Hùng cũng nhảy lên cao đạp ngược gót chân tả vào gáy Hiếu Ngọc.

Trước hai thế đánh vô cùng độc ấy, hai anh em Phương gia còn đủ tinh thần trông thấy rõ ràng nhưng tứ chi bải hoải không đỡ kịp nữa. Chỉ trong chớp mắt, tử thần đến với hai người… Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc lăn ra hoa viên, rống lên một tiếng: “Chao ôi!…”

Thế Ngọc thét lên một tiếng chói ráy, đánh bật Lý Tiểu Hoàn sang bên. Chàng chồm ra phía Hiếu Ngọc để tiếp cứu. Nhưng không kịp, Cao Tấn Trung và Mã Hùng đang co chân mạnh mẽ đạp dộng xuống ngực kẻ thù…

Ôi! Thế là xong một đời hảo hán! Anh em Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc bỗng nhiên hứng lấy một mối căm thù không đâu mà đang buổi hoa niên cả hai cùng bị tử nạn, tiêu tan công phu, sư nghiệp! Như vậy chẳng hóa ra con Tạo bất công lắm ru?…

Bỗng trong chớp mắt nguy hiểm ấy, tánh mạnh Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc như treo trên đầu sợi tóc thì từ đám đông, hai bóng người nhảy vụt vào vòng chiến lẹ như hai tia chớp, xô bật Cao Tấn Trung và Mã Hùng ra khỏi nơi anh em Phương gia té xa hơn một trượng.

Sự thể hiện ra quá mau lẹ. Mọi người chỉ kịp nhận ra đó là hai thanh niên cao lớn suýt bằng nhau, võ phục gọn ghẽ, lưng đeo trường kiếm, chiếc khăn hoa màu xanh choàng cổ bịt hẳn nửa mặt, chỉ hở ra hai cặp mắt long lanh như

điện tử.

Đang yên trí xuống Cước là đưa kẻ thù về Tây Phương cực lạc, bất chợt bị một dũng lực vô biên xô hẳn ra xa. Cao Tấn Trung, Mã Hùng nếu không phải là cao đồ thượng cấp phái Tây Khương, tất đã bị lộn đi nhiều vòng, gãy cổ chừng nào chưa biết chừng.

Cao, Mã lượng sức mình ít ra cũng ngang hàng Bạch Mi, Ngũ Mai, Chí Thiện, nếu không kể hơn vì đang sức thiếu thời, không ngờ trong thiên hạ còn có hai đại lực cực kỳ dũng mãnh.

Trước kia, Bạch Mi lão sư đã từng dùng toàn lực xô thử hai cao đồ nhưng không chuyến nào đẩy được Cao, Mã ra xa quá hai thước (tám mươi phân). Thế mà vừa đây, hai quái nhân nhằm tới như tên bay xô Tấn Trung, Mã Hùng bật ra xa hơn một trượng, đủ hiểu đại lực của họ không phải vừa!

Chẳng lẽ họ là đồng bọn Thiếu Lâm? Tại sao họ không chung thồi tiệc? Cớ sao hai kẻ kia phải giấu mặt?

Dù sao Cao Tấn Trung, Mã Hùng cũng tin ở tài nghệ dũng lực của mình, nên vừa bị xô bắn ra xa thì cả hai cùng thét vang trở gót đánh luôn hai tráng sĩ anh dũng nọ.

Tấn trung lăn xả và dùng thế Song Long Quá Hải thúc cả hai tay chắc nịch vào ngực một trong hai người lạ nọ, trong khi Mã Hùng đồng thời nhào tới dùng thế Đột Tý Hoa Sơn giáng trái đấm Thôi Sơn nặng nề người cao hơn.

Lẹ như chớp, dũng mãnh phi thường, người ấy tương kế tựu kế, nghiêng mình bắt lấy cổ tay địch, ghé vai độn cánh tay địch rút mạnh.

Sợ gãy tay, Mã Hùng vội nhún hai chân thì bị luôn người kia độn bắt bỗng lộn ngược lên không trung…

Nói về vị hảo hán bị Cao Tấn Trung tấn công! Dùng toàn lực, người ấy đưa cánh tay tả gạt ngang khiến Cao Tấn Trung bắn hẳn sang bên, vừa hay cùng lúc ấy thì Mã Hùng, đang chơi vơi bị bắt bỗng lên cao. Người này tức thì vương cả hai tay đỡ lấy đai lưng Mã Hùng, tọa bộ lấy trớn, lao mạnh Mã Hùng như trái cầy qua lan can rớt tùm xuống sông, nước bắn tung tóe.

Trước lối đánh ăn nhịp, linh diệu của hai kỳ hảo hán nọ, mọi người đứng

coi cùng la lên một tiếng ồ đồng nhịp.

Ngay đến Cao Tấn Trung cũng không khỏi thẫn thờ kinh ngạc.

Người cao hơn vừa dùng thế "Lão Tiểu Quái Sơn" độn hất bổng Mã Hùng lên cao, thì người thấp hơn đã rảnh tay liên tiếp đón lấy đối thủ, sử dụng ngọn "Di Sơn Đảo Hải" lao Mã Hùng qua lan can xuống sông.

Mã Hùng lực lưỡng, nặng nề nhường ấy mà hai tráng sĩ lạ mặt nọ đánh nhẹ nhàng như hất một bông gòn nhẹ nhõm, liên tiếp đều răm rắp đủ tỏ rằng cả hai cùng công phu điêu luyện, quen lối giao chiến liên hoàn của nhau rồi. Ngay như cái gạt vừa đây, Cao Tấn trung có cảm tưởng như vừa vấp phải tấm trường thành vạn lý, đến nỗi toàn thân chàng rung chuyển, tinh thần hoang mang thẫn thờ hẳn trong giây phút.

Diễn tả thì lâu, nhưng việc hai tráng sĩ anh hùng lạ mặt nọ can thiệp đúng lúc cứu Phương Hiếu Ngọc chỉ đột ngột xảy ra trong khoảnh khắc.

Thoát hiểm, Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc lăn người đi đứng vùng dậy.

Hai người nọ bỏ vòng chiến chạy như biến ra ngoài Kim Môn điếm đi mất, vừa khi các hào kiệt Thiếu Lâm, được tửu bảo cấp báo, ào ạt kéo tới hoa viên do Hoàng Không xổ vào chắn ngang đường Cao Tấn Trung. Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn cũng hồi bộ tiến đánh Thế Ngọc, trong khi Bạch Dũng nhảy vào vòng chiến đánh Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc. Riêng còn Phương Thất đứng ngoài chạy thẳng ra lan can với tay đón Mã Hùng, vớt như chuột phải nước, đang lồm cồm leo lên.

Thấy đối phương có cứu binh, khó bề thắng thế như lúc đầu - vả lại nhuệ khí của toàn bọn đã tiêu tan vì sự can thiệp chớp nhoáng, hào hùng, dũng mãnh của hai tráng sĩ lạ mặt - Cao Tấn Trung tính ngay là không nên câu nệ kéo dài trận chiến, lúc này hoàn toàn chênh lệch để chuốc lấy cuộc bại trận, bèn hô lớn :

- Đi thôi! Lúc khác sẽ hay!

Dứt lời, Cao Tấn Trung cầm tay Lý Tiểu Hoàn chạy trước, Mã Hùng, Bạch Dũng, Phương Thất theo sát phía hữu vượt tường ra ngoài dông mất.

Các hào kiệt Thiếu lâm mới chạy tới toan đuổi theo, nhưng Phương Thế

Ngọc đã gọi lại :

- Thôi, để cho chúng chạy!

Hoàng Khôn dẫn mọi người trở lại hỏi Thế Ngọc :

- Có ai việc gì không? Chúng đông tới bảy người!

Ba anh em Phương gia cùng xốc lại y phục tề chỉnh, Thế Ngọc đáp :

- Anh em tiểu đệ vừa thoát nguy. Bọn Lý Tiểu Hoàn chỉ có năm người vừa vượt tường chạy thôi.

Hồng Hy Quan ngạc nhiên :

- Hình như có hai người thoát ra lối rỗng. Chúng tôi mãi mãi đến tiếp cứu thành thử không muốn đuổi theo chúng.

Thế Ngọc phì cười :

- Không phải. Đó là tráng sĩ cứu tinh, họ can thiệp kịp thời cứu gia huynh Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc thoát chết.

Lý Cẩm Luân nhìn Hoàng Khôn không khỏi ngạc nhiên :

- Chà! Bản lãnh Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc mà còn nguy với chúng ư?

Phương Hiếu Ngọc ôn tồn đáp :

- Một tên là Cao Tấn Trung, một tên là Mã Hùng, cả hai cùng là môn đồ cao cấp của Bạch Mi lão sư, bản lãnh không kém gì Hoàng sư huynh.

Mời mọi người an tọa, Hiếu Ngọc thuật chuyện Lý Tiểu Hoàn gây chiến cho các môn hữu am tường.

Giữa lúc các Thiếu lâm hào kiệt đang chuyện trò, chủ nhân Kim Môn điếm Viên Thạc Tú cũng đến chúc mừng ba anh em Phương gia thoát hiểm.

Hiếu Ngọc vái họ Viên mà rằng :

- Ơn nhờ tiên sinh, các môn hữu chúng tôi mới hay tin đến tiếp cứu. Tôi xin bồi thường khoản vật dụng bị bể nát vì trấn giao tranh.

Viên Thạch Tú khiêm tốn :

- Sá chi việc nhỏ mọn ấy, mong công tử đừng bận tâm. Chẳng hay hai vị anh hùng bịt mặt hồi nãy là ai mà vội bỏ đi như vậy?

Hiểu Ngọc đáp :

- Tôi cũng không rõ mà định tâm hỏi quý vị đứng ngoài cho biết họ ở đâu

tới.

- A! Thế ra họ không quen biết các công tử ư? Theo lời tửu bảo thường trực trên thượng lầu, hai thanh niên tráng sĩ ấy đến bổn điếm sau ba vị công tử, lên thẳng đệ tam lâu. Lúc xảy ra vụ gây lộn, họ đứng bên lan can lầu ba nhìn xuống chăm chú theo dõi cho tới khi nhị vị công tử sắp lâm nguy thì hai tráng sĩ vội vàng băng mình qua lan can xuống mái lầu nhì, và lần lượt xuống đến hoa viên nhào tới tiếp cứu rồi dông thẳng. Cơ sự xảy ra mau lẹ quá, chúng tôi không hiểu vì lẽ gì họ vội bỏ đi sau khi chuyển thế trận bại thành thắng.

Thế Ngọc nói :

- Vì anh em tôi hôm nay Viên tiên sinh thiệt luôn cả hai môn khách sang trọng và các vị thực khách bị kinh động giữa lúc tửu hứng trà dư, quả rất đáng lỗi.

Viên Thạch Tú nhã nhặn :

- Có thế Viên mỗ này hôm nay mới được hân hạnh tiếp đón các vị hào kiệt Thiếu Lâm chớ.

Nói đoạn, Thạch Tú hối tửu bảo sửa soạn bầu rượu thiết Thiếu Lâm hào kiệt và cáo lỗi để đi săn sóc các thổi khác sau khi toàn thể thực khách phải bỏ dở bữa rượu vì trận ẩu đả.

Hôm ấy Phương gia tam kiệt đứng chủ tiệc thiết các môn hữu tại Kim Môn điếm, Hiếu Ngọc hậu thưởng tên tửu bảo có công đi báo Quang Hiếu tự và phái y đến chùa một lần nữa trình bày tự sự để Thái Trí hòa thượng yên tâm.

Trong việc ai nấy đều bàn tán về bản lãnh, dũng lực của hai tráng sĩ hào hiệp nọ, tỏ ý tiếc rẻ không được kết giao cùng họ.

Sau khi suy nghĩ, Phương Thế Ngọc nói :

- Tiểu đệ mang máng quen một người nhưng trong khi hoảng hốt không kịp nhận ra là ai.

Hoàng Khôn hỏi Thế Ngọc :

- Sư đệ mang máng quen người nào?

- Người cao đó. Vị kia thấp hơn đôi chút.

Hồng Hy Quan vội hỏi :

- Giống Thôi Sơn Thái Bảo Cam Tử Long, phải không?

Thế Ngọc chần chừ :

- Hao hao nhưng có lẽ không phải. Trước hết Tử Long bao giờ cũng đi với Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương, sau nữa từ ngày kết giao với Song hiệp đến nay, tiểu đệ thấy họ Cam lúc nào cũng búi tóc trần chớ không bịt khăn võ sanh như hai tráng sĩ hồi nãy. Tiếc thay không được làm quen với hai nhân tài hiếm có ấy. Không khinh thường nhưng họ đánh Cao Tấn Trung, Mã Hùng quả rất dễ dàng.

Hoàng Khôn suy nghĩa giây lát :

- Ba sư đệ có nhận ra lối quyền, cước của hai người đó không? Dự đoán họ thuộc võ phái nào?

Phương Hiếu Ngọc đáp :

- Chỉ có Thế Ngọc may ra trả lời được. Lúc đó tôi và nhị đệ Mỹ Ngọc vừa thoát ngay, tinh thần chưa tỉnh nên chịu, không nhận xét được rõ ràng.

Thế Ngọc nói :

- Việc xảy ra trong khoảnh khắc như tiểu đệ đã tường thuật. Toàn thể trận đánh chỉ có vỏn vẹn một hiệp thì Mã Hùng đã bị hất bổng như trái cầu văng qua lan can rớt xuống mé sông. Hình như hai nhân vật ấy nghe tiếng chân của các vị đại ca ập tới nên bỏ đi ngay. Tiểu đệ chỉ biết rằng chân tay họ linh động quả khác thường. Cả hai cùng dũng mãnh và có một lối Liên Hoàn Hợp Chiến rất đặc biệt. Hồi còn ở Tung Sơn, Chí Thiện sư trưởng có giảng về thế chiến Liên Hoàn, nhưng người nói rằng thế chiến ấy là của Bắc phái, không hạp với Tung Sơn Thiếu Lâm tự lúc nào cũng có nhiều môn đồ.

Hoàng Khôn gật đầu :

- Phải rồi, Liên Hoàn chiến của Bắc phái Sơn Đông. Chiêu Dương đại sư thâu nhận rất ít môn đồ hay truyền phép Song chiến. Khi thành tài, thế hệ nào cũng vậy, môn đồ Bắc Thiếu lâm thường trở thành những tay giang hồ hiệp khách và hay du hành thành đôi, thành thử đối với họ, chiến pháp Liên Hoàn

được áp dụng triệt để và cực kỳ lợi hại. Như cặp Lã Mai Nương, Cam Tử Long chẳng hạn. Tuy chưa bao giờ thi thố bản lãnh trước mặt chúng ta, nhưng ngu huynh dự đoán công phu của hai vị ấy tất điêu luyện tuyệt vời. Hồi cứu ngu huynh bên Ác Dương huyện Mai Nương, Tử Long hành động xuất quỷ nhập thần rất gọn gàng hợp khớp không mất thì giờ suy tính. Hiệp cốt, nghĩa khí của họ thật đáng kính phục.

Lý Cẩm Luân nói :

- Như việc Lã Mai Nương phóng Mai Hoa trâm đặc cách Hồ Á Kiền mới đây. Họ im lìm hành động đúng thời, kịp hạn, không bàn bạc với chúng ta tuy vẫn thường gặp ta và biết ta lo ngại muốn cứu Á Kiền. Đó là một tác động đặc kiếm khách giang hồ.

Nghe mọi người bàn tán, Thạch Thiên Long hỏi :

- Căn cứ và chiến pháp Liên hoàn, vậy thì hai tráng sĩ tiếp cứu nhị vị Phương đại ca tất đồng môn với Song hiệp Cam, Lã phải không? Bữa nào gặp, ta thử hỏi chuyện xem sao.

Hồng Hy Quan lắc đầu :

- Có hỏi, Mai Nương, Tử Long cũng chẳng nói đâu…

Bỗng Hồng Hy Quan bỏ dở câu nói nhìn theo mọi người ra phía cổng Kim Môn điếm thấy hai người, một nam, một nữ vận trường y đàng hoàng đang đủng đỉnh đi và hoa viên…

Thế Ngọc reo lên :

- Kìa, Song hiệp tới kìa! Linh thật, chúng ta vừa nói đến tên là họ linh cảm tới ngay! Để tiểu đệ ra mời vào đây.

Nói đoạn, Thế Ngọc đẩy ghế đứng lên. Mai Nương, Tử Long tiến thẳng về phía tả hoa viên, nơi các hào kiệt Thiếu Lâm đang quây quần dự tiệc.

Các môn đồ Tung Sơn đứng cả lên đón chào và kín đáo nhận xét y phục của Cam, Lã.

Lã Mai Nương vận võ phục xanh dương thẳm đồng màu, ngoài vận trường y xanh lợt hoa trắng tuyệt đẹp. Cam Tử Long cũng mang bộ võ phục cùng màu với Mai Nương nhưng trường y màu xanh lợt kẻ ô đen. Cả hai cùng bới

tóc trần, Mai Nương để búi tóc bên tai, còn Tử Long vấn tóc búi ngược như Lã ôn Hầu khi xưa, tay cầm túi da đựng cặp trường kiếm.

Vồn vã, Lã Mai Nương hỏi các đồng đạo Tung Sơn :

- Hội họp chè chén đông đủ thế này, chắc có dịp vui vẻ. Thế mà quý vị quên không gọi chúng tôi chung vui nhé!

- Cuộc tụ họp quanh thồi tiệc hôm nay quả rất bất ngờ, thỉnh nhị vị an tọa, sư đệ sẽ hầu chuyện mà nghe.

Lã Mai Nương mỉm cười :

- Nào, thì ngồi! Chuyện chi vậy?

Trong khi Phương Hiếu Ngọc hồi tửu bảo dẹp các món ăn dở, lấy thực đơn mới, Thế Ngọc nói với Song hiệp :

- Lúc nãy Lý Tiểu Hoàn đi cùng đồng bọn bốn môn đồ Tây Khương và Kim Môn điếm không ngờ gặp ba anh em tiểu đệ. Chúng gây chiến…

Mai Nương, Tử Long ngạc nhiên nhìn nhau. Cam Tử Long quyết ngắt lời Thế Ngọc :

- Kết cuộc ra sao? Tiếc qua, anh em tôi tới trễ. Chỉ tại Lã sư muội lằng nhằng mãi không chịu đi!…

Rất tự nhiên, Mai Nương nói :

- Cam sư huynh còn trách nỗi gì? Có đến trễ mới được dự tiếc chớ. Đến sớm thì có lẽ đã dự chiến rồi!

Nhìn Thế Ngọc, nàng nói tiếp :

- Thế rồi câu chuyện ra sao, hả Phương hiền đệ?

Thế Ngọc thuật chuyện lại. Trong khi ấy, các hào kiệt Thiếu Lâm chăm chú nhận xét sắc diện Song hiệp, cố ý xem hai người có lộ ra vẻ gì đáng nghi không. Nhưng tuyệt nhiên Cam, Lã hoàn toàn thản nhiên, hỏi nhiều câu hỏi tỉ mỉ về trận giao tranh.

Nóng ruột, Lý Cẩm Luân hỏi luôn :

- Nhị vị chắc chắn hai tráng sĩ tiếp cứu Phương gia không phải là người đồng môn ư?

Cam Tử Long lắc đầu, tỏ ý không biết.

- Các môn đồ trước của gia sư, chúng tôi chưa hề gặp mặt và cũng không hiểu là có hay không. Hiện thời ngoài hai đứa tôi, trên Bạch Vân tự Mã Dương cương chỉ còn hai sư huynh Mạnh Sơn, Vũ Sơn cùng xuất giao đầu Phật ngay tại chùa rồi. Không lẽ họ khoác ác thường nhân du hành qua đất Quảng Châu?

Lã Mai Nương nói theo :

- Cam sư huynh nghe đồn Kim Môn điếm nên muốn đến đây nhàn du từ sớm. Trái lại tôi định ra phố mua mấy thứ vật dụng cần thiết và muốn qua Tây Thiền tự. Sau đó, phải rút thăm, tôi thua đành chịu theo đến đây. Âu cũng là một dịp may. Bao giờ Phương gia tam ca về Triệu Khánh phủ?

Hiếu Ngọc đáp :

- Anh trai tôi định mai lên đường.

- Bộ hay thủy?

- Đi đường bộ, dùng mã xa cho mau lẹ, mướn xe rồi.

Ngần ngừ, Lã Mai Nương hỏi thêm :

- Có vị nào đi theo qua lệnh trang không?

Thế Ngọc đáp :

- Thưa không.

Cam Tử Long nói :

- Thiết tưởng sau vụ ẩu đả lúc nãy, Phương gia tam ca nên thận trọng, Lý Tiểu Hoàn không nói làm gì, nhưng nội bọn ấy có Cao Tấn Trung, Mã Hùng không phải người vừa. Lỡ chúng phụ giúp Tiểu Hoàn báo hận thì sao?

Thế Ngọc chưa kịp đáp thì Hoàng Khôn nói :

- Cam đại hiệp lo xa chí phải. Tôi muốn cùng vài người theo anh em Phương sư đệ qua Triệu Khánh. Có thế mới an tâm.

Thế Ngọc giảng giải :

- Không phải là tiểu đệ ngang bướng. Theo lệnh sư trưởng, toàn thể chúng ta đều phải ở lại Quảng Châu, chừng nào xong vụ tranh chấp lôi đài, giải được mối hiềm khích giữa Tây Khương, Võ Đang và Thiếu Lâm, ai nấy mới được giải tán. Nay Tam Đức sư huynh đặc cách cho phép mấy người mà quê

hương lân cận Quảng về thăm nhà, nếu các môn hữu vì tiểu đệ sang cả bên Triệu Khánh, lỡ trong thời gian ấy, xảy ra đại sự tại đây thì sao? Hoàng sư huynh có nhiệm vụ điều khiển toàn thể mọi người, vắng mặt Quảng Châu sao được? Hiện thời, Lữ Anh Bố còn ở lại thị trấn này, tất Võ Đang sẽ tiếp viện bất chợt lúc nào. Bởi vậy ta cần thận trọng phòng ngừa.

Hoàng Khôn còn đang suy tính thì Lã Mai Nương đã hỏi Phương gia tam kiệt :

- Trong trường hợp bọn Lý Tiểu Hoàn kéo đến Phương gia trại gây hấn, liệt Phương thái thái và ba vị địa ca tự phòng vệ được không?

Thế Ngọc đáp :

- Chúng năm người và có hai hảo thủ trội nhất đáng sợ, họ Phương có bốn người bản lãnh không vượt được đối phương, sự chênh lệch hiển nhiên rồi. Nhưng Phương gia lợi địa thế hơn vì nghinh chiến tại nhà trong khi kẻ địch bỡ ngỡ không rõ thực lực và cách tổ chức trong trang trại. Cân nhắc lợi hại thì cũng không đến nối lo sợ cho lắm. Nhị vị đại hiệp đã từng qua chơi bên tệ trang, tất biết rằng gia mẫu sẽ tổ chức việc canh phòng không đến nỗi dở lắm. Hay là…

Nói đến đây, Phương Thế Ngọc im lặng, ngần ngại nhìn Song hiệp và mọi người.

Cam Tử Long tủm tỉm cười, phân bua :

- Phương sư đệ tính toán ranh mãnh lắm. Giả định nói rằng: hay là chúng tôi đi Triệu Khánh phủ chuyến nữa. Lã sư muội nghĩ sao?

Lã Mai Nương nhìn Thế Ngọc :

- Hiền đệ tính vậy, phải không?

Thế Ngọc gật đầu :

- Quả vậy, chỉ e làm phiền nhị vị thôi. Gia mẫu sẽ vui mừng khôn xiết khi được tái hội cùng nhị vị.

Mai Nương nói :

- Như đã hứa hôm nọ, Cam sư huynh và tôi theo dõi Lý Tiểu Hoàn. Nếu họ Lý đi Triệu Khánh, chúng tôi sẽ đi theo và tất nhiên đến thăm Phương gia

trại.

Hoàng Khôn hoan hỉ :

- Như thế, việc phòng vệ bên Phương gia giải quyết được rồi, chúng tôi đỡ lo.

Bữa tiệc kéo dài đến tận chiều ấy mới tàn. Phương Hiếu Ngọc trả tiền và bồi thường các thiệt hại, nhưng Viên Thạch Tú rất quảng giao, lịch thiệp và vốn dĩ ưa thích giao du kết nạo anh hùng thiên hạ, từ chối không nhận khoản nào hết. Trái lại, họ Viên còn thân mật khẩn khoản mời tất cả các hào kiệt Thiếu Lâm luôn luôn tái ngộ Kim Môn điếm để được thừa tiếp.

Về đến phòng trọ Thanh Thiên lâu, Mai Nương, Tử Long nhìn nhau khúc khích cười. Nhìn Mai Nương xếp bộ võ phục kiểu nam trang và chiếc khăn bịt tóc, Tử Long bảo :

- Sao hôm nay sư muội bỗng dưng dở hơi cảm nam trang để đi ăn ở Kim Môn điếm vậy?

Mai Nương ngừng tay, nguýt Tử Long :

- Dở hơi ư? Thế tại sao sư huynh bữa nay cũng bỏ thường lệ búi tóc ngược, bịt khăn như mọi người? Nhờ vậy bọn Lý Tiểu Hoàn và các hào kiệt Thiếu Lâm cũng không nhận ra hai tráng sĩ võ phục đen bịt mặt là ai cả.

Nghe Mai Nương nhắc đến chiếc khăn võ sang bịt tóc, Cam Tử Long đưa tay vuốt mới tóc búi ngược mà rằng :

- Để tóc kiểu này dễ bị nhận thật, nhưng ngu huynh quen rồi. Nếu chúng ta không trở lại Kim Môn điếm lần thứ nhì thì bọn Hoàng Khôn dự đoán là chính ta đã cứu Phương Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc. Sư muội có để ý họ nhìn chằm chằm nhận xét từng cử chỉ, nét mặt chúng ta không?

- Phải đó, lắm lúc tiểu muội cố mãi mới nhịn được cười. Hừ… Không ngờ Bạch Mi lão sư lại phái liền một lúc hai cao đồ về Quảng Châu, hẳn phải có mục đích gì?

Cam Tử Long cởi áo ngoài treo lên mắc trên tường :

- Chúng quy vẫn là hậu quả của vụ Lôi Lão Hổ, Lý Ba Sơn tử trận ở Hàng Châu.

Lý Tiểu Hoàn và bốn môn đồ Tây Khương tới Quảng Châu sau khi Ngưu Hóa Giao bị Hồ Á Kiền đả tử, tức là họ đến đất này không phải vì vụ lôi đài Thủy Nguyệt. Họ có mục đích khác mà chưa thi hành vì còn nhân dịp khai thác vụ Thủy Nguyệt đài.

Nay việc đả lôi đài tạm yên, tất Tiểu Hoàn và bọn Cao Tấn Trung sẽ tiếp tục việc riêng trong một ngày gần đây. Chúng ta cần hết sức chú ý xem sao!

- Sư huynh liệu văn dặn tên tửu bảo tâm phúc chăm chú, thận trọng hơn về Lý Tiểu Hoàn.

- Ngu huynh bảo y rồi. Tiểu Hoàn đi từ trưa chưa về. Nếu quả thật nàng cùng bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng đi Triệu Khánh phủ, chắc chắn không ngoài vụ tìm Phương thái thái và Thế Ngọc. Nay chúng gặp Thế Ngọc ở Quảng Châu, không thể lượng được chúng sẽ hành động ra sao? Có một điều chắc chắn là Phương gia tam kiệt và Miêu Thúy Hoa không phải là đối thủ của bọn Cao, Mã. Bản lãnh Thúy Hoa bất quá ngang hàng Lý Tiểu Hoàn là cùng chớ gì? Chúng ta cần phải tiếp cứu…

Nhắc lại Lý Tiểu Hoàn theo bọn Cao, Mã, Phương, Bạch chạy khỏi Kim Môn điếm. Mã Hùng bị ướt, võ phục lấm láp nên vào trọ tạm trong tiểu quán để đồng bọn trở về quán trọ trước. Phương Thất lấy y phục khác đem đến cho Mã Hùng thay rồi mới cùng nhau về Quảng Châu hội họp.

Lý Tiểu Hoàn tỏ ý tức bực vô cùng. Nàng nói :

- Thắng đến nới mà còn bị cản trở! Ác hại thay, không hiểu hai tên can thiệp cứu bọn tiểu tử Phương gia là ai. Môn đồ Thiếu Lâm tự chăng?

Cao Tấn Trung lắc đầu :

- Không phải đâu! Nếu đồng phe Thiếu Lâm, can chi chứng bịt mặt? Tôi vẫn nghĩ mãi cố tìm câu trả lời, nhưng chịu không thể hiểu được. Cũng may…

Mã Hùng tức tối khoanh tay ra sau lưng đi đi lại lại trong phòng bỗng quay phắt lại hỏi Tấn Trung :

- Sư huynh nói cũng may cái gì?

- Cũng may hai tên ấy không đồng bọn Phương Thế Ngọc. Trái lại thì

chúng ta khó lòng đường đầu nổi với Thiếu Lâm. Chúng dũng mãnh, lợi hại tột bực!

Mã Hùng càu nhàu :

- Hai tên ấy can thiệp đột ngột bất ngờ, cứ thả sức giao chiến chưa chắc ai đã ăn ai. Sư huynh tôn nhuệ khí địch lên thái quá!

Cao Tấn Trung phản đối :

- Phàm trong võ giới, ta phải luôn đề phòng bất ngờ. Chỉ trong khoảnh khắc, tôi bị đánh bật sang bên trong khi đệ bị chúng hất bổng xuống sông đủ tỏ rằng ta kém và bị bại luôn ở hiệp đầu. Ta không nên chối cãi sự kiện quá ư hiển nhiên ấy, dù rằng chúng vẫn dư sức có thể tiếp tục giao chiến nữa. Tôi chỉ nói là giao chiến thôi, còn phần thắng bại thì không dám luận bàn.

Mã Hùng nói :

- Tôi vẫn không chịu! Bất quá hai tên ấy cũng thuộc cấp bực cao đồ ở một phái nào, không thể hơn được.

Cao Tân Trung cả cười :

- Về phương diện võ thuật, chúng ta mới được cùng chúng giao tranh một hiệp không nên bàn luận quá xa. Nhưng còn phương diện sức khỏe, ngu huynh dám chắc hai tên ấy vượt bực chúng ta và nhiều người khác. Bạch Mi sư phụ thường tự phụ là dũng mãnh hơn Chí Thiện, Ngũ Mai và Phùng Đạo Đức. Thiêu Lũy sư huynh, sư đệ và tôi mạnh không thua gì người, ấy thế mà hai tên bịt mặt ấy còn dũng mãnh hơn anh em ta. Có đi nhiều mới biết rằng trong thiên hạ còn hạng người trên cá siêu đẳng. Hiếm thật, nhưng có thứ người ấy. Trước kia còn nghi ngờ, nhưng bây giờ tôi tin chắc.

Mã Hùng im lặng, hậm hực không chịu lý thuyết của Cao Tấn trung. Theo ý chàng, xưa nay các võ phái chia thành cấp bực để lượng công phu luyện tập của môn đồ thì vấn đề cao, hạ hay đồng đều đã rõ rệt.

Dù rằng hai tráng sĩ bịt mặt ở Kim Môn điếm hữu dõng so chàng và Cao Tấn Trung, sự chênh lệch không đến nói quá xa như Tấn Trung ước lượng.

Số môn đồ theo sư phụ khổ luyện luôn một lèo mười hay dư mười năm rất hiếm. Đạt tới cấp bực ấy, người môn đồ đã thâu nhận được hết tinh hoa Võ

thuật, bản lãnh ngang tay với các bực địa sư, duy chỉ thua về phương diện kinh nghiệm lúc ra đời.

Mã Hùng luận lý rất trúng, nhưng có khía cạnh mà chàng không nghĩ tới.

Về phần luyện đại lực ngoại công, Bạch Vân tự có đủ dụng cụ canh tân cho Các môn đồ luyện tập. Nhưng Chiêu Dương thiền sư và đại sư Hồng y Lã Tứ Nương - trưởng Bắc phái Sơn Đông và là sư phụ của Lã Mai Nương, Cam Tử Long - cho rằng các dụng cụ canh tân tiện dụng cho các môn đồ, nhất là cho những võ phái thu nhận nhiều môn đồ. Song le, chính vì sự tiện dụng ấy, người tập luyện không bị khó khăn nên xuất ít công phu hơn. Trái lại, theo phương pháp cổ truyền, môn đồ sẽ không được tiện tay, tốn công khổ luyện hơn và dĩ nhiên kết quả thâu lượm được cũng lớn hơn. Đào luyện theo phương pháp cổ truyền, người môn đồ chắc chắn phi thường vì đã triệt để khổ luyện trong thời kỳ học tập.

Tỉ dụ như phương pháp cử tạ chẳng hạn. Một số võ phái chỉ chuyên dùng các bánh xe đá lồng vào trục cây sắt. Trái lại sư trưởng Bắc phái Sơn Đông bắt Lã Mai Nương, Cam Tử Long và Vô Sơn chuyển các tảng đá (đã nói tới trong một số trước rồi) từ sườn núi lên khu đất bằng trước cổng Chùa và trả lại chỗ cũ dưới sườn núi.

Luyện ngoại công cách này tốn công, khó nhọc hơn là cử hai bánh xe đá, tất nhiên sự thành công cũng vượt bực.

Suốt trong thời gian trên mười năm trời. Mai Nương, Tử Long chuyên lối khổ luyện nên tuy là cùng cấp bực cao đồ, hai người đã vượt bậc đi tới mức cao siêu đẳng phi thường.

Phương châm của Chiêu Dương thiền sư và Lã đại sư là đào tạo ít môn đồ Nhưng người nào đã theo đến nơi, đến chốn chắc chắn phải kiêu dũng vô địch.

Mã Hùng biết sao nổi khía cạnh đặc biệt ấy của Bắc phái Sơn Đông nên dự đoán hai tráng sĩ bí mật đã cứu anh em Phương gia trong Kim Môn điếm thuộc cấp bực cao đồ, mà một khi đã đồng hạng, bất quá từ dũng lực tới bản lãnh hai bên chỉ ngang ngang xấp xỉ nhau thôi.

Mặc cho Cao Tấn Trung, Mã Hùng suy bì, đàm luận, Lý Tiểu Hoàn bắc ghế ngồi dựa bên cửa sổ nhìn xuống đường.

Nàng nghĩ lung lắm. Tên Phương tặc tử bản lãnh khá hơn hồi năm ngoái giao đấu ở Hàng Châu rất nhiều, nàng tự lượng không thể thắng nổi. Nếu giao chiến lâu hơn chút nữa, nàng sẽ là kẻ chiến bại. Nàng quả không ngờ Thế Ngọc luyện tập tăng tiến đến thế.

Với sự giúp sức của tứ hùng Cao, Mã, Phương, Bạch thắng họ Phương không đến nỗi khó khăn, nhưng còn hai tên bí mật can thiệp cứu anh em Thế Ngọc thì sao? Họ là đồng phái Thiếu Lâm hay chỉ là hiệp khách qua đường bất chợt thấy kẻ chiến bại lâm nguy thì ra tay cứu giúp?

Tiểu Hoàn phân vân tiếc rẻ trận trả thù hụt. Trong hai mẹ con Thế Ngọc, ít nhất phải hạ được một người mới hả lòng căm thù phẫn uất.

Cao Tấn Trung đứng dậy lấy hồ rượu cúc rót đầy năm chiếc ly, mời mọi người. Chàng uống một hơi cạn rồi tự rót ly thứ nhì :

- Trượt keo này bầy keo khác, can chi bận tâm? Uống cạn rồi đi ăn cơm, mai còn khởi hành sang Triệu Khánh phủ.

Nhấp ngụm rượu hoàng hoa, Lý Tiểu Hoàn nói :

- Chúng ta phải đổi chương trình khởi hành. Chắc mai không đi được. Bọn Phương gia hiện ở Quảng Châu, đi Triệu Khánh làm chi? Nếu chỉ để báo tin cho gia đình Lữ Anh Bố thì ta phái người khác đi thế cũng được…

Tốc! Tốc! Tốc!… Có tiếng gõ cửa.

Lý Tiểu Hoàn im lặng nhìn bốn dũng sĩ Tây Khương. Cao Tấn Trung lên tiếng hỏi :

- Ai đó?

- Tôi vậy.

Nhận ra giọng quen thuộc, Mã Hùng bảo mọi người :

- Thiết Diện Hổ đó mà!

Bạch Dũng tiến ra mở cửa phòng đoạn đứng sang bên nhường lối cho họ Thiết bước vào.

Đánh hơn, Thiết Diện Hổ nói :

- Hừ! Hoàng hoa tửu thơm quá! Các người quần tụ bàn luận việc chi thế này?

Lý Tiểu Hoàn rót đầy ly rượu đưa cho người mới đến :

- Thúc thúc đến kịp lúc. Tức chết đi được!…

- Ủa, có chuyện gì? Lại việc Hồ Á Kiền chăng?

Lý Tiểu Hoàn chép miệng :

- Chuyện Hồ Á Kiền can chi mà tức? Đằng này là chuyện Phương tiểu tặc!

- Ủa, Phương Thế Ngọc? Sao vậy?

Tiểu Hoàn thuật lại chuyện xảy ra ở Kim Môn điếm cho Thiết Diện Hổ nghe.

Thiết Diện Hổ hỏi :

- Bây giờ tính sao?

Tiểu Hoàn không do dự :

- Ở lại Quảng Châu tìm đánh tiểu tử cho kỳ được mới thôi!…

Thiết Diện Hổ lắc đầu quầy quậy :

- Bất trí! Bất trí! Tính thế không được. Phương Thế Ngọc tới Quảng Châu, tất y ở Tây Thiền tự cùng đồng bọn Thiếu Lâm, tìm hạ y ngay sao nổi. Sau vụ Kim Môn điếm, bọn chúng còn phòng bị thận trọng hơn thế nữa. Chi bằng qua Triệu Khánh phủ ngay thịt Miêu Thúy Hoa trước đã, sẽ tính Thế Ngọc sau.

- Lỡ Thúy Hoa cũng đến Quảng Châu với con nàng thì đi Triệu Khánh thêm mất công?

Thiết Diện Hổ cả quyết :

- Miêu Thúy Hoa không cùng đi với Thế Ngọc đâu. Đừng để lỡ cơ hội tốt.

Tiểu Hoàn và Tây Khương tứ hùng chịu lý lẽ xác đáng của Thiết Diện Hổ, nên năm người nhất định đi đường thủy sang Triệu Khánh.

Tối hôm ấy, trong khi Lã Mai Nương, Cam Tử Long chong đèn đọc sách, tên tửu bảo thân tín gọi cửa vào phòng báo tin Lý Tiểu Hoàn đã trở về và trả tiền trọ để sáng hôm sau đi sớm.

Tử Long vội hỏi :

- Họ Lý có nói đi đâu không?

- Thưa không. Nhưng Lý nương tử nói là đi thăm bà con trong địa hạt Quảng Đông ít ngày rồi sẽ trở về Quảng Châu trọ tại bổn lầu. Còn để ngựa lại đây.

- Được lắm! Cố để ý xem họ Lý đi ngả nào, nghe?

Tửu bảo vâng dạ, lui ra. Tuy vậy sáng hôm sau, Song hiệp cũng dậy sớm xem xét tình hình. Đứng ở cửa sổ nhìn xuống đường, Cam, Lã thấy bọn môn đồ Tây Khương đến tận Thanh Thiên lầu rước Lý Tiểu Hoàn. Năm người điểm tâm rồi mới ra đi, người nào cũng đeo hành lý và võ trang đầy đủ.

Tử Long bảo Mai Nương :

- Sư muội ở nhà để ngu huynh theo xem bọn họ đã đi hướng nào nhé.

Lúc đó trời mới lờ mờ sáng. Mai Nương chỉ xuống đường mà rằng :

- Kìa, tên tửu bảo đã đi theo họ, sư huynh khỏi bận tâm.

Tử Long nhìn theo thấy tên tửu bảo thân tín đi theo hướng năm người thật :

- Thôi, ngu huynh cứ đi cho chắc dạ. Biết rõ hành trình của họ, chúng ta mới định liệu công việc được.

Nói đoạn, chàng xuống lầu đi luôn. Mai Nương mở toang cửa sổ tập luyện trong phòng chờ Tử Long. Quá giờ Thìn, chàng trở về bảo rằng :

- Họ ra bến sông, thuyền đã thuê sẵn để đi Triệu Khánh phủ.

Lã Mai Nương nói :

- Nếu vậy sư huynh nên đến Tây Thiền tự báo Tam Đức hòa thượng biết. Tiểu muội ở lại thu xếp hành lý chờ sư huynh trở về lên đường. Dùng đường bộ mau lẹ hơn.

Khi Tử Long trở về Thanh Thiên quán thì Mai Nương đã sửa soạn xong gọn gàng, trên thồi bày sẵn bánh điểm tâm còn nóng hổi.

Nhìn đĩa bánh ngon lành vừa ý, Tử Long xoa hai tay vào nhau mà rằng :

- Chà! Nhà nữ hiệp nội trợ có khác! Mỗi chuyến khởi hành, thứ nào cũng đều sẵn sàng, ngu huynh không hề bận tay. Chả biết sau này sư muội… đẹp

duyên giai ngẫu, phận gái theo chồng, còn ngu huynh thì chiếc bóng cô đơn theo đuổi cuộc sống hải hồ, biết nhờ ai sửa soạn hành trang nữa nhỉ?

Rót xì dầu ra hai chén nhỏ, Mai Nương đặt mình xuống thồi, duyên dáng nguýt nhẹ người bạn đồng hành :

- Nói quấy nào! Tây với riêng gì? Tiểu muội nhất quyết chờ sư huynh… kết đôi bạn trước để được say một bữa túy lúy càn khôn sau đó sẽ trở lên Bạch Vân tự dốc lòng theo đạo, gác kiếm bên song, đổi lấy chày kinh cho qua ngày đoạn tháng…

Nàng lẳng lặng đặt chiếc bánh bao nhân thịt vào chén của Tử Long :

- Sư huynh, dùng bánh đi kẻo nguội, tửu bảo đem các thứ khác lên sau. Ăn no đi, trưa hôm nay thế nào cũng lỡ độ đường, xế chiều sẽ dừng lại quán trọ. À, Phương gia tam kiệt đi chưa?

- Họ khởi hành đi từ đầu canh năm. Lương Bá Tòng, Đồng Thiên Cân, Cẩm Thượng Ân cũng đi cả rồi.

Dùng bữa xong, Song hiệp nghỉ ngơi chốc lát thì tên tửu bảo thân tín lên báo là ngựa đã sẵn sàng. Cam Tử Long hậu thưởng cho y và bảo rằng :

- Chừng nào trở về Quảng Châu ta sẽ trọ nữa, nghe.

Nói về Phương gia tam kiệt tới Triệu Khánh phủ liền về thẳng gia trang.

Lão bộc Lý An vừa đi đâu về tới trang môn, chợt thấy mã xa chở ba người chạy thẳng đến phía mình thì tưởng khách lạ đứng lại chần chờ nhìn. Phương Thế Ngọc mừng rỡ gọi lớn :

- Lý An! Lý An! Chưa nhận ra người nhà ư?

Lúc đó lão bộc họ Lý mới trả lời :

- A! Ba vị thiếu gia! Mập lớn dường này, cơ hồ tôi không nhận ra.

Dứt lời Lý An vội hối gia nhân mở cổng cho xe vào trang nhưng ba anh em Thế Ngọc xuống xe ngay ngoài cổng. Trong khi Hiếu Ngọc trả tiền xa phu, Lý An nắm lấy hai vai Thế Ngọc mà rằng :

- Chao ôi! Mới xa nhau nửa năm mà tam công tử cao lớn khác thường!

Nhìn Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc, người lão bộc đáng mến ấy nói tiếp :

- Còn đại lang, nhị lang thì đầy ngang. Trên Tung Sơn khí hậu tốt nhỉ!

Đưa hành lý đây, tôi mang giùm kẻo đường xa mệt nhọc!

Thế Ngọc khoát tay Lý An đi vào trang :

- Thôi mệt nhọc gì! Phụ thân, mẫu thân có nhà không?

Lý An ôn tồn :

- Thưa có, ngày nào Trang chủ và chủ mẫu cũng nhắc tới các công tử luôn. Về bất chợt thế này chắc người mừng khôn xiết.

Ba anh em Thế Ngọc lên thẳng khách đường. Các gia nhân thấy ba tiểu chủ hồi hương đều gọi nhau lên chào mừng và nói Phương ông hiện ở hậu sảnh.

Ba người bỏ võ khí và hành trang xuống kỷ cho Lý An rồi đi thẳng vào nhà trong.

Lúc đó Phương ông đang tỉa mấy giò bạch ngọc lan trong hậu sảnh, chợt thấy ồn ào phía ngoài, toan ra xem việc gì thì ba con trai đã về đến nơi quỳ lạy.

Hiếu Ngọc nói :

- Bất hiếu tử chúng con mới về đến nơi, chẳng hay phụ thân có được an khang không?

Phương Đức sung sướng, tươi tỉnh đỡ ba con dậy :

- Ơn trời, cha mạnh như thường và rất mừng thấy các con đẫy đà khác trước nhiều.

Phương ông xoa đầu Thế Ngọc :

- Nhất là tam nhi mau lớn quá, cơ hồ cha nhận không ra. Đường đường một vị tráng sĩ rồi. Mẫu thân con ở nhà ngang coi người đóng hàng gửi lên tiệm nhà trên Triều Dương.

Ba anh em Thế Ngọc toan trở ra chào thân mẫu thì Miêu Thúy Hoa được Lý lão bộc cấp báo nên đon đả bước vào hậu sảnh.

Ba người lạy chào. Hiếu Ngọc thưa :

- Chúng con hồi hương sung sướng được thấy song thân đều mạnh mẽ an khang.

Miêu thị ân cần đỡ ba con dậy. Lùi lại mấy bước, nàng ngắm nghía ba

người, vẻ sung sướng hiện trên nét mặt :

- Khá quá! Các con khác hẳn xưa. Ta biết mà, lên Thiếu Lâm tự một thời gian, quả là một sự tối cần. Sư trưởng cho các con hồi hương đấy chớ?

Hiếu Ngọc thưa :

- Dạ, Sư trưởng cho về và còn nhiều chuyện lắm, chúng con sẽ trình bày sau.

- À, mấy anh em đi thay áo, tắm mát rồi lên cả đây dùng bữa.

Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc đã lập gia đình nên hai người trở về nhà riêng trong trang, riêng có Thế Ngọc thì ở luôn nhà trên.

Miêu thị theo con vào tư phòng. Nàng mừng khôn kể thấy con trai yêu dấu tuy vị thành niên mà lực lưỡng không kém tráng sĩ thành nhân. Hành lý của Thế Ngọc đã được Lý An đem vào phòng từ trước, cả cây Thiếu Lâm Hồng côn và cây Mai hoa thương cán bằng thiết mộc.

Miêu thị cầm lấy cây Hồng côn xem xét, nàng hỏi Thế Ngọc :

- Chí Thiện sư trưởng tặng cả hai thứ võ khí này, phải không?

Thế Ngọc vội cầm vây Mai Hoa thương, kính cẩn đưa cho mẫu thân :

- Sư trưởng gởi tặng mẫu thân ngọn Mai Hoa này. Cây Hồng côn là của con.

Chỉ thanh đoản đao treo trên tường, chàng nói tiếp :

- Con đem theo cả thanh đao mới về. Sư trưởng chê thanh đao cũ non thép nên con bỏ lại tại Tung Sơn.

Nói đoạn, chàng lấy thanh đoản đao đưa cho mẫu thân xem.

Miêu thị hoa lên mấy đường thương, thấy ngọn thương Mai Hoa đắm tay nên rất thích ý. Chống thương lên vách tường, nàng cầm thanh đoản đao rút phắt ra coi, thấy lưỡi đao sáng loáng thì gật đầu mà rằng :

- Chí Thiện sư trưởng có phương pháp luyện thép đúc đao rất tốt, tiếc rằng người không chuyên…

Thế Ngọc đáp :

- Thưa mẫu thân, con đã từng được hầu chuyện với sư trưởng nhưng thiết tưởng số môn đồ Thiếu Lâm rất đông, năm nào cũng có người xuống núi hồi

hương và được tặng võ khí thì Sư trưởng chuyên luyện thép sao được? Lưỡi đao được như thế này cũng đã ngoài sự ước mong của mọi người rồi. Chính vì thanh đoản đao này đã chém mẻ lưỡi đao cũ đó.

Miêu thị im lặng tra đao vào vỏ treo lên tường, nhưng Thế Ngọc nói với mẹ :

- Mẫu thân cứ giữ lấy mà dùng, tiện để đầu giường.

- Mẹ được ngọn Mai Hoa thương này tốt chán rồi và dùng thanh đao cũng đặng. Suốt ngày quanh quẩn với việc nội trợ chẳng mấy khi ra khỏi trang môn, dùng nhiều võ khí làm chi? Nam nhi tứ phương chi chí, chính con mới là người cần có võ khí tốt phòng thân.

Nghe lời mẹ dạy, Thế Ngọc lẳng lặng thay áo đi tắm. Trong khi chàng tắm gội, Miêu thị mở bọc hành lý ra lựa thứ nào còn dùng được bỏ ra giặt hết cho sạch sẽ. Nàng chăm nom Thế Ngọc nhưng khi chàng còn non dại.

Từ phòng tắm đi ra, Thế Ngọc thấy vậy, cảm động mà rằng :

- Con đã thành nhân, mẫu thân khỏi phải lo cho con, nên để thì giờ di dưỡng.

Miêu thị ngồi xuống bành kỷ, âu yếm nhìn cậu quý tử :

- Chà! Lớn gì với tuổi con? Ba ngày mẹ không thu xếp thì trong phòng lại lộn ẩu ngay chớ gì? Hôm rồi phụ thân bàn rằng chuyến này chờ con hồi hương thì… hỏi vợ cho đó.

Nghe mẫu thân nói tới hai tiếng hỏi vợ, Thế Ngọc phát nhột người, giãy nảy :

- Ý… à… Sao lại hỏi vợ? Học hành chưa đến nơi đến chốn, văn còn dốt, võ còn nhát, lập gia đình làm chi? Về chuyến này con có ý thưa lại với song thân cho phép trở lại Tung Sơn tiếp tục luyện tập cho đến khi nào đạt mức cao độ con mới hả lòng.

Thấy các vị nội đồ Thái Minh, Thế Chí, Mục Dương và ngoại đồ cấp cao Hoàng Khôn mà thèm. Con còn muốn mạnh hơn Hoàng Khôn, công phu điêu luyện hơn thế nữa mới hả lòng ao ước…

Miêu thị lẳng lặng mỉm cười nhìn con trai.

Thế Ngọc nói tiếp :

- Trong thời gian luyện tập trên Thiếu Lâm tự, con hiểu biết rất nhiều. Mẫu thân thừa hiểu anh hùng, chí sĩ Hán tộc trong thiên hạ phần đông là do Thiếu Lâm tự xuất phát chớ gì? Trong khi giang sơn gấm vóc Trung Quốc còn bị người Mãn Thanh chà đạp thì tài trai sức dài vai rộng phải đem thân ra giúp nước, hưởng ứng phong trào "Hưng Hán diệt Thanh" dù có tan thây nát xác cũng chẳng quản chi, lẽ nào lâm ngay vào cảnh thê tróc, tử phọc, luýnh quýnh bên bóng hồng quần? Như con đây, ơn mẫu thân chuyên luyện cho từ khi còn tấm bé, lớn lên được sư trưởng điều chỉnh công phu, lẽ nào không chém nổi tướng, cướp nổi cờ cho rạng vẻ anh hùng trong trường chinh chiến, đuổi đánh quân thù ra ngoài bờ cõi?

Miêu thị nhìn thẳng vào mắt Thế Ngọc :

- Chí hướng riêng con mẹ không ngăn cấm, nhưng con đừng quên dòng dõi họ Phương nhà ta vốn xuất phát từ chốn thương trường. Cha con tính việc lập gia đình cho con không ngoài phương diện thương mại, mong muốn cho ba anh em con, người nào cũng có thương sở riêng biệt, thiết tưởng bổn phận làm cha bao giờ cũng mong con cái được phương trưởng nên người, dù ở ngành nào. Vậy con không nên cho rằng cha con là người không chí hướng, hèn nhát. Tề được gia tức là cha con đã có công xây đắp nền tảng cho việc trị quốc rồi đó.

Hiện nay cha đã già, mẹ lại sanh được một con, không có nội tất cũng có ngoại, lẽ nào con để mẹ buồn phiền vì dòng máu họ Miêu chẳng được lưu truyền!

Thế Ngọc vội chắp tay vái mẹ mà rằng :

- Xin mẫu thân chớ hiểu lầm. Con nghĩ họ Phương nhà ta đã phát xuất từ chốn thương trường thì cũng có thể phát võ chớ? Vả lại trong huyết quản con còn có dòng máu võ chánh tông nhà họ Miêu, lẽ nào một ngày kia con không nhập hàng ngũ tướng môn? Chí ở tứ phương, con ước ao chuyên luyện công phu bản lãnh tuyệt vời, giúp nước bằng bất cứ phương diện nào, sau đó sẽ tính việc gia thất thiết tưởng chẳng muộn nào?

Miêu thị gật đầu :

- Ừ, con nói thế nghe được, mẹ cũng cầu mong con đạt chí nguyện bản sắc anh hùng. Nhưng mẹ khuyên con điều này: đất có tuần, dân có vận, mọi việc đều do thiên định, thế nhân không đủ phép nhiệm mầu đổi thay thế sự được. Hiện nay khí thế Thanh triều còn đang mạnh, phàm kẻ thức thời phải biết suy tính lợi hại, hành động đúng lúc mới mong đạt chí nguyện thành công. Cậy tài sức, nhắm mắt làm liều là hành động của bọn bất trí vô mưu thêm hại bản thân, thiên hạ chê cười. Anh hùng phải trí, dũng song toàn mới được, nghe con?

Thế Ngọc đáp :

- Dạ, mẫu thân dạy chí phải, lời vàng khuôn ngọc, con xin ghi lòng tạc dạ. Tỉ dụ khí thế Thanh triều còn vượng, cách mạng chưa thành công, con mong được noi gương hiệp sĩ đem ba thước gươm linh ra phục vụ nhân quần xã hội bằng cách diệt trừ tham quan ô lại, ác bá cường hào hiện đầy rẫy trong xã hội.

Miêu thị mừng thầm thấy con có chí lớn :

- Lấy hiệp cốt phục vụ thế gian không là chuyện dễ dàng. Con ước mong được tiếp tục luyện tập đạt mức siêu quần xuất chúng, mẹ cũng rất ưng ý, vậy để mẹ liệu lời qua lại với thân phụ con, thế nào cũng xong, chỉ e…

- E sao, mẫu thân?

Miêu thị giả đò ngập ngừng cố ý cho Thế Ngọc nóng ruột rồi mới nói :

- Mẹ e con không thành công, thành thử sau này mẹ thêm ngượng với mọi người là đã quá nuông chiều con đó thôi.

Động lòng tự ái, Thế Ngọc đỏ mặt tía tai :

- Xin mẫu thân chớ quá lo xa, con nguyền không khi nào phụ tấm lòng tin tưởng của mẫu thân.

Miêu thị hớn hở mà rằng :

- Được rồi, con khỏi lo âu, yên trí trở lại Tung sơn khổ luyện. Hiện thời có chuyện chi cần kíp mà sư trưởng cho phép các con rời núi hồi hương sớm vậy?

Thế Ngọc liền thuật chuyện Hồ Á Kiền bỏ chùa Thiếu Lâm trốn về Quảng

Châu và hai vụ đả lôi đài Thủy Nguyệt cùng việc gặp Lý Tiểu Hoàn ở Kim Môn điếm cho Miêu thị nghe, Tuy trước kia, Miêu Thúy Hoa đã được Song hiệp Lã Mai Nương, Cam Tử Long nói sơ cho nghe việc võ sư Lữ Anh Bố đi Quảng Châu báo thù cho Ngưu Hóa Giao, nhưng chưa được tỏ tường lắm, nay nàng mới rõ nội vụ nên chẳng khỏi lo buồn.

Tiến đến thồi trà, Miêu thị rót một ly uống, đoạn bảo Thế Ngọc :

- Mẹ dự đoán Lý Tiểu Hoàn cùng đồng bọn Tây Khương thế nào cũng qua Triệu Khánh tìm ta. Bức thư do Song hiệp gửi về đây có ý nói tới sự hiện diện của Lý Tiểu Hoàn ở Quảng Châu và gián tiếp lưu ý mẹ nên phòng bị bất trắc. Đến khi nhận được tin các con về Quảng Châu, mẹ càng phân vân. Hừ! Không ngờ nội vụ bành trướng đến thế.

Thế Ngọc hỏi :

- Mẫu thân có tổ chức phòng vệ gắt gao không?

- Sự phòng vệ trong trang chu đáo như thường, con đã thừa rõ, nhưng chẳng qua chỉ phòng ngừa nổi đạo chích bình thường, chớ đối với bọn phi thiềm tẩu bích hảo thủ như nội bọn Lý Tiểu Hoàn thì hiệu nghiệm sao được?

- Bởi thế, sau khi Lữ Anh Bố thất trận, chúng con vội vã về ngay nhà không ngoài mục đích bảo vệ mẫu thân.

Miêu thị suy nghĩ hồi lâu :

- Dù sao chúng ta vẫn yếu thế hơn bọn Tây Khương. Chúng năm người và có hai hảo thủ cao độ. Mẹ con ta vỏn vẹn có bốn người, sự chênh lệch quá rõ rệt.

Thế Ngọc quả quyết :

- Để san bằng lực lượng đôi bên mẹ con ta sẽ dùng cung tên chống lại và không nên ra mặt tiếp chiến, mẫu thân nghĩ sao? Chấp kinh phải tòng quyền vậy.

- Chúng đột nhập gia trang ban đêm, sử dụng cung tiễn đả vậy. Trong trường hợp bọn Lý Tiểu Hoàn đến lúc thanh thiên bạch nhật, hô đích danh ta ra thách đấu thì sao? Vì chí khí anh hùng, không lẽ ta chối từ?

Thế Ngọc lắc đầu mà rằng :

- Không khi nào ta chối từ? Việc giao đấu ba anh em con sẽ đảm đương, nhưng mẫu thân không nên lộ diện. Núp trong nhà ngầm phát cho mỗi đứa một mũi tên vào đùi, vào vai, chúng dẫu cảm tử gan dạ đến đâu cũng phải lo sợ bỏ đi.

Miêu thị không đồng ý :

- Người anh hùng không khi nào ám toán kẻ địch như thế được! Chúng sẽ chê cười ta hèn nhát mãi mãi.

- Con thiết nghĩ không nên câu nệ. Hoặc chúng, hoặc ta, thế nào cũng phải một bên thắng hay bại. Ta phải bảo vệ đời sống của ta! Không lẽ biết thắng thua mà còn chấp nê, thắng thắn, có khác chi tự sát không? Lý Tiểu Hoàn báo thù chồng, cha đã đành, bọn Tây Khương tứ hùng can dự chi cũng đến phụ lực? Mẹ con ta có quyền tự vệ bằng bất cứ phương pháp nào! Con dám chắc không ai chê trách. Địch quân đông, binh ta ít, dĩ nhiên ta phải dùng mưu đánh lấy phần thắng. Phải không mẫu thân?

Nghe con trai quý biện luận một hồi, Miêu thị phì cười :

- Con mới theo sư trưởng có mấy tháng mà đã tiến nhiều về khoa ngôn ngữ, mẹ xin chịu thua. Nhưng không hiểu công phu luyện tập có tương đối không?

- Mẫu thân an tâm, bằng cớ là con đàn áp rõ rệt Nữ Bá Vương sau năm mươi hiệp giao tranh…

Hai mẹ con đang mải bàn luận thì Lý An vào mời ra hậu sảnh :

- Mời chủ mẫu và tam lang ra dùng bữa, Trang chủ và nhất, nhị công tử đang chờ.

Trước khi lên sảnh, Thế Ngọc hỏi mẹ :

- Con chỉ lo phụ thân phiền muộn vì việc Lý Tiểu Hoàn theo dõi báo thù. Xưa nay người vốn không ưa chuyện giao tranh.

Miêu thị âu yếm vỗ vai Thế Ngọc mà rằng :

- Để mẹ liệu lời phân giải. Người sẽ nghe theo, con khỏi bận tâm.

Luôn hai hôm trời, phủ Triệu Khánh chìm đắm trong cảnh mưa dầm gió lớn.

Sáng ngày thứ ba, trời lạnh hẳn nhưng những đám mây xám còn bao phủ tứ bề.

Đêm hôm ấy trúng buổi hạ tuần, trời tối như mực, nhà nào nhà nấy đều đóng cửa ngủ sớm, ngoại trừ mấy nơi ca lâu trà thất.

Trong Phương gia trang, nhà nếp dọc, nếp ngang ẩn hiện dưới những vòm cây lớn, cành lá xào xạc sau những trận gió lùa. Đó đây, thỉnh thoảng tiếng chó sủa đêm đóng một, lúc lơi, lúc dồn dập như muốn xua đuổi những hình bóng tưởng tượng trong đêm tối âm u.

Canh hai điểm đã lâu.

Miêu Thúy Hoa trằn trọc không ngủ được, Nàng nhẹ nhàng vén mùng bước xuống giường, vặn ngọn đèn dầu cho sáng thêm chút ít, đoạn rón rén khẽ đẩy cửa ló đầu nhìn vào tư phòng Thế Ngọc còn để sáng đèn.

Miêu thị bước hẳn vào phòng con trai, nhìn qua tấm mùng the mỏng dánh, thấy Thế Ngọc thiêm thiếp giấc điệp, hơi thở điều hòa, một tay để lên bụng, một tay buông xuôi cầm lơi cuốn “Binh Thư Tôn Tử”. Thì ra thiếu niên anh hùng ấy cũng đọc sách rồi ngủ quên đi mất.

Miêu thị muốn lấy cuốn binh thư trong tay con ra nhưng e con mất giấc ngủ ngon lành nên lại thôi.

Sau khi vặn ngọn đèn dầu nhỏ xuống, Miêu thị rón rén trở về phòng, đôi môi nở nụ cười sung sướng. Ngồi xuống bên giường, nàng với tay gác lại cây Mai Hoa thương rồi lột hài toan đi ngủ thì chợt nghe tiếng chó gầm gừ đoạn bốc lên sủa vang từ hoa viên vọng tới.

Im lặng, nàng lắng tai nhận xét.

Rõ ràng tiếng con Bạch khuyển hoàng đầu, một con vật rất tinh khôn do nàng nuôi dạy và đem theo từ Triều Dương huyện về. Đêm nào nó cũng nằm ngoài đâu hành lang căn nhà lớn mé tả hoa viên. Con gia súc trung thành ấy vốn giống Kim Lăng cao lớn, khỏe mạnh dị thường, tinh khôn nhất mực, lại được Miêu thị luyện tập trở thành con vật canh phòng.

Miêu thị thường nói :

- Với con Hoàng đầu này, bọn đạo chích khó lòng vào nổi căn nhà giữa trang

- Ủa! Sao đêm nay nó sủa dữ thế này? Hay là có kẻ lén lút vào hoa viên? Lý nào như thế này được? Nếu thật vậy con Hoàng đầu tất cũng đánh hơi được kẻ dại dột ấy ngay và tấn công nhảy vồ kẻ lạ đó, cắn lòi họng ra liền! Khi nào nó lại chịu sủa suông thôi?

Nghe ngóng hồi lâu không thấy gì lạ, tiếng con Hoàng đầu cũng im bặt, Miêu thị co chân lên giường đi ngủ.

Nàng vừa đặt mình nằm thì bỗng nhiên tiếng bầy chó khác nuôi ở hậu trang sủa vang lên, tiếp theo là tiếng chân con Hoàng đầu chạy huỳnh huỵch về phía ấy.

Miêu thị nghĩ thầm: "Đêm vắng tiếng chân chó chạy nghe mạnh thật!"

Xoay lưng ra ngoài, Miêu thị ngáp nhẹ, nhắm mắt cố ngủ. Nàng nghĩ liên miên, hồi tưởng lại thuở Thế Ngọc còn thơ ấu được nàng tập luyện theo phương pháp nhà nghề do cha nàng truyền bảo. Hừ! Mới ngày nào mà nay đã mười mấy năm trường, đứa con yêu dấu độc nhất của nàng giờ đã trưởng thành, nghiễm nhiên là trang thiếu niên anh hùng hữu hạng.

Rồi đây nàng quyết cho phép Thế Ngọc trở lại Tung Sơn theo Trí Thiện Sư trưởng luyện tập kỳ đạt cấp bực cao đồ Anh Hùng quán chúng mới thôi.

Cạch… cạch… cạch…

Mấy tiếng động nhẹ trên mái khiến Miêu thị giựt mình. Nàng lắng tai phân tách, cố tìm ra nguyên do tiếng động kỳ dị ấy.

Mèo chạy xô ngói chăng? Không phải? Chân mèo sao xô nổi các ngói ống trên mái nhà Phương gia trang?

Cạch… cạch…

Miêu thị đang phân vân suy nghĩ thì các tiếng động trên mái lại nổi dậy. Hàng ngày luyện tập, Miêu thị thường chuyền trên các mái nhà cũng chẳng đến nỗi xô ngói nữa là chân mèo!…

Lúc này, tiếng chó sủa ở phía sau trang trại chuyển dần sang phía tả. Kỳ

thật, chưa bao giờ chó sủa như đêm nay. Hay là…

Trống ngực đập rộn rã hơn vì Miêu thị vừa nghĩ tới Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn và Tây Khương tứ hùng. Hay là chính bọn chúng, nhân đêm nay tối trời do thám Phương gia?

Nhẹ nhàng, nàng nhỏm dậy, lấy hai dải lụa để ở đầu giường cột chặt hai ống quần, đoạn với thanh bảo đao ở dưới gối rút ra khỏi vỏ rồi xuống giường, sang bên phòng định đánh thức Thế Ngọc.

Miêu thị vén cửa mùng, cúi xuống toan lay con dậy thì đã thấy Thế Ngọc thức tự bao giờ. Chàng nằm nguyên, mắt mở thao láo, chỉ lên mái nhà ra hiệu. Miêu thị khẽ gật đầu buông cửa mùng xuống.

Thế Ngọc ngồi dậy tuốt thanh đoản đao rồi ra khỏi giường ghé tai mẹ thì thào :

- Có tiếng động rất lạ trên mái nhà. Mẫu thân chờ đây, con đi gọi trưởng và nhị huynh.

Miêu thị gật đầu ưng thuận, Thế Ngọc tức khắc mở cửa phòng thông ra nhà ngoài. Vì cần phải phòng thủ, từ hôm về Triệu Khánh phủ Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc đêm nào cũng ngủ ở nhà trên cho tiện gọi nhau lúc báo động.

Khi Thế Ngọc mở cửa phòng hai anh thì Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc đã sẵn sàng và đang chú ý nghe ngóng. Thế Ngọc chỉ lên nóc nhà ra hiệu và vẫy hai anh bảo theo mình đi về phòng.

Thấy kế mẫu cầm đao chờ sẵn, Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc không lấy làm lạ.

Ba anh em Phương gia đến bên Miêu thị chờ định đoạt.

Miêu Thị nói :

- Ra cả khách sảnh vượt cửa sổ ra ngoài. Tiếng động ở ngay trên nóc phòng này.

Bốn người thoăn thoắt rảo bước ra khách sảnh, nhẹ tay mở cửa sổ cuốn nhảy ra phía mặt tiền, phi thân lên mái nhà.

Đứng giáp chân tường nghe ngóng, nhận xét không thấy gì khả nghi, Miêu thị dẫn đầu, chạy vòng qua chái tả đoạn phi thân lên mái nhà. Ba anh em Phương gia cũng lần lượt nhảy theo.

Đứng xoay lưng vào nhau, bốn người quan sát khắp bốn phía mái. Không thấy gì lạ, Miêu thị nói nhỏ :

- Các con thử chạy vòng khắp khu mái trung ương này xem, lỡ gian đạo núp ẩn đâu đó chăng?

Trong khi ba anh em Thế Ngọc thi hành nhiệm vụ. Miêu thị chú ý nhìn khắp mọi nơi trong trại. Lúc ấy bầy chó sủa dồn dập ở khu hướng đông.

Không thấy gì lạ, ba anh em Thế Ngọc trở lại chỗ Miêu thị đứng. Chợt Hiếu Ngọc chỉ sang hướng đông nói nhỏ :

- Kìa hình như có bóng người thấp thoáng trên mái nhà xa xa kia, nơi gần cây hòe lớn.

Mọi người chăm chú nhìn theo về phía ấy thì quả nhiên nhận ra một bóng đen đang dùng thuật phi thiềm tẩu bích chuyền trên mái lanh lẹ dị thường.

Miêu Thúy Hoa bảo :

- Chắc bọn Lý Tiểu Hoàn. Không ngờ chúng đến sớm thế. Đuổi theo. Mau!

Trước khi đuổi, Thế Ngọc chợt thấy một bóng đen nữa chập chờn trên dãy mái nhà bên hướng tây, bèn gọi :

- Mẫu thân! Dạ hành khách bên hướng tây, nơi nhà kho.

Miêu Thị nói :

- Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc qua hướng đông, hãy thận trọng, chớ ham đòn theo địch ra khỏi trang. Thế Ngọc theo ta!

Thế là bốn người chia thành hai toán đông, tây rượt theo hai bóng đen nọ.

Hai mẹ con Thế Ngọc chuyền qua mấy nóc nhà, chạy sang hướng tây bên phải nhảy xuống đất vì các mái không liên tiếp nữa.

Đến khi chạy quanh co đến khu nhà kho, Miêu thị và Thế Ngọc nhảy lên nóc nhà gần đó nhìn quanh thì dạ hành khách thấy thoáng vừa nãy đã biến mất dạng.

Thế Ngọc tức mình lẩm bẩm :

- Rõ ràng bóng đen chập chờn trên mái nhà kho kia mà chạy đâu mất rồi!

Miêu thị nghi ngờ :

- Chắc con không hoa mắt chớ?

- Rõ ràng, hoa mắt sao được, thưa mẫu thân… À, kia rồi, bên hướng Tây nam.

Chuyến này, Miêu Thúy Hoa cẩn thận nhìn kỹ. Quả nhiên hai bóng đen đang chập chờn trên một mái nhà phía ấy. Miêu thị chạy luôn sang hướng đó, Thế Ngọc theo sau đoạn hậu. Chuyến này, hai mẹ con cùng mừng rỡ vì hai vị dạ hành khách ấy không những không trốn tránh như hai bóng đen hồi nãy mà còn chạy ngược về phía hai người đuổi.

Hai bóng người đó mỗi lúc một rõ rệt. Chúng chạy miết đến bên cây đa cành lá um tùm, biến mất.

Nhận thấy thế, Miêu thị, Thế Ngọc chạy thẳng đến nơi cây đa cổ thụ, dừng chân nhìn khắp tứ phía, nhưng chưa kịp hành động thì, từ hai cành cây lớn, hai người đã cầm đao xả xuống nóc nhà, nhắm đầu hai mẹ con Thế Ngọc bổ mạnh.

Miêu thị, Thế Ngọc quay phắt người lại, hoa đao gạt mạnh.

Bốn lưỡi đao va phải nhau đồng thời tạo nên một tiếng choang chát chúa. Nhưng cả hai cùng thoái bộ nhảy lại phía sau.

Miêu thị vội nói lớn :

- Ngừng tay, người nhà cả mà!

Tiếp theo lời Miêu thị, một người bên kia cũng nói :

- Ủa! Kế mẫu và tam đệ.

Nhận ra Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc, Thế Ngọc thâu đao lại và la :

- Sao nhị vị đại huynh lại chạy cả ra phía này?

Hiếu Ngọc đáp :

- Dạ hành khách đến phía đông biến đâu mất dạng, ngu huynh nhìn theo thấy bóng người thấp thoáng phía này nên đuổi theo. Chẳng ngờ chém lầm kế mẫu và tam đệ.

Tức mình, Miêu thị cằn nhằn :

- Chẳng lẽ hai bóng đen vừa rồi là yêu ma sao mà biến lẹ như vậy! Chúng ta cùng nhìn thấy một bóng người phía này tất phải có người đó, thật vậy, nó

độn thổ hay thăng thiên!…

Nói đến đây, Miêu thị bỗng im bặt, nhìn thẳng ra phía Đông bắc mà rằng :

- Kìa, phải chăng đằng kia có mấy người trên nóc võ sảnh?

Ba anh em Phương gia vội nhìn theo hướng tay của Miêu thị chỉ.

Hiếu Ngọc nói :

- Hình như có hai người.

Mỹ Ngọc cãi :

- Ba người chớ!

Thế Ngọc bảo :

- Hai hay ba cũng đuổi đánh! Cố nhé…

Thế là bốn người rùng rùng chạy qua phía Đông bắc. Thấy động, bầy chó chạy theo sủa vang đánh thức mọi người trong trang trại.

Họ tưởng đạo tặc nhập nội nên hò nhau đốt đèn đuốc, lấy khí giới xô cả ra khỏi nhà, nhốn nháo không biết đuổi theo hướng nào đành chạy dồn cả về sân trước khu đại sảnh.

Phương Đức và lão bộc Lý An cũng từ hậu đường chạy ra xem có gì huyên náo. Vừa lúc ấy Miêu thị cùng Phương gia tam kiệt nhảy từ trên mái nhà xuống.

Phương ông hỏi :

- Bắt được gian tế không? Mấy tên?

Miêu thị đáp :

- Có bóng người nhưng không biết được là mấy tên. Chúng biến ra khỏi trang rồi.

Phương ông nửa tin nửa ngờ :

- Có lý nào lẹ như thế được? Chẳng lẽ chúng chịu vào rồi ra không ư, hiền thê?

Thế Ngọc đáp thay mẫu thân :

- Thưa phụ thân, chắc chắn có gian đạo, mẫu thân và nhị vị huynh trưởng đều trông thấy. Chúng biến hiện như ma trơi!

Phương ông cằn nhằn :

- Hừ, thế mà bọn gia đinh gõ mõ cầm canh không biết gì cả để mà báo động!

Thế Ngọc thưa :

- Phụ thân không nên trách cứ họ. Đây không phải bọn đạo chích tầm thường chuyên đào tường, khoét ngạch mà là dạ hành phi thiềm tẩu bích hữu hạng, qua lại nhẹ nhàng, phảng phất như thần, như quỷ. Bọn trang đinh canh phòng trên vọng lâu sao biết được?

- Ô hay! Thế sao mẫu thân con và các con biết đường lên mái nhà truy nã? Bọn Lý Tiểu Hoàn đó chăng?

Miêu Thúy Hoa nói :

- Thiếp nghe động trên mái nhà trung ương nên gọi các con dậy xem sự gì.

Tuy vậy tiếng động ấy rất giả tạo. Thiếp nghi không phải bọn Lý Tiểu Hoàn. Nếu là chúng, cớ sao bỏ đi ngay.

Thế Ngọc hưởng ứng :

- Các dạ hành khách vừa rồi biến hiện thật bất thường chứng tỏ là những nhân vật có nghệ thuật điêu luyện cao siêu, không lẽ lại động mạnh đến thế khi đang tẩu bích phi thiềm. Nếu là các anh hùng Tây Khương thì tất muốn xem sức phòng thủ trong Phương gia thế nào. Từ nay ta cần thận trọng hơn nhiều. Ba anh em con sẽ lãnh nhiệm vụ tuần phòng suốt đêm mới mong có hiệu quả.

Miêu Thúy Hoa nói :

- Mẹ cũng chia nhiệm vụ canh phòng. Bốn mẹ con, mỗi người lãnh một canh là vừa sáng.

Mọi người bàn tán xôn xao một hồi, phân canh tuần tiễu khắp trang trại cẩn mật hơn trước.

… Các dạ hành khách ra khỏi Phương gia trang, truyền trên mấy dãy nhà thấp lụp xụp rồi nhảy xuống đường cái, chạ lẫn trong bóng tối về thẳng đường Thư Minh Kiều.

Đến nơi, họ nhẹ nhàng vượt tường Kỳ Hoa khách điếm, nhảy lên mái, lần vào hành lang thượng lầu êm ru như bóng ma. Người đi trước đẩy nhẹ cánh

cửa sổ cuốn, đu tay lên thành cửa vào phòng. Người thứ nhì theo sau đóng cửa cài then lại chặt chẽ.

Vặn ngọn đèn dầu lên như thường, ánh sáng tỏa khắp căn phòng rộng rãi bày trí trang nhã. Người thứ nhất cởi giải trường kiếm, để võ khí đầu giường đoạn ngoảnh đầu lại bảo người thứ nhì :

- Ngu huynh xin có lời khen sư muội khéo tiên đoán rằng vị tất Phương gia trang đã phòng thủ cẩn trọng trong mấy buổi đầu. Phương thái thái và Tam kiệt khinh thường bọn Tây Khương quá đáng và rất có thể lâm nguy.

Hai dạ hành khách đó chính là Song hiệp Lã Mai Nương và Cam Tử Long.

Bỏ thanh Yểm Nhật kiếm xuống đầu giường riêng của nàng, Lã Mai Nương đáp :

- Phương gia không bất cần đâu. Có lẽ họ cho rằng Lý Tiểu Hoàn chưa đến Triệu Khánh nên chưa cẩn trọng lắm đó thôi. Họ tỉnh ngủ đó chứ? Nghe chúng ta khẽ động trên mái là cả bốn người đều biết và lên mái đón tìm ngay.

Cam Tử Long lắc đầu :

- Sư muội dễ dung thứ quá! Chúng ta xua cho bầy khuyển sủa khắp tiền viện, hậu viện bao lâu, đến lúc động thật sự trên đại sảnh họ mới dự đoán có gian tế. Như thế không được!

Đáng lẽ họ phải chia phiên nhau tuần tiễu khắp gia trang mới mong sẵn sàng chống đối bọn Tây Khương. Cao Tấn Trung, Mã Hùng không phải kẻ tầm thường. Hắn sư muội cũng đồng ý sư huynh về điểm ấy?

- Bởi vậy hành động của chúng ta trong Phương gia trang đêm nay rất hữu ích. Sau buổi động hôm nay, chắc Phương thái thái và anh em Thế Ngọc thận trọng hơn.

Quả như Cam, Lã dự tính, Phương gia trang được phòng bị chu đáo hơn trước.

Nguyên khi đến Triệu Khánh phủ, Mai Nương, Tử Long bàn nhau trọ ở gần võ quán của Lữ Anh Bố để tiện kiểm soát bọn Lý Tiểu Hoàn vì Song hiệp dự đoán thế nào họ cũng đến nhà Anh Bố báo tin và có lẽ sẽ ở luôn tại

đó cho tiện hành động.

Cam, Lã bèn vào trọ ở Kỳ Hoa khách điếm tại đường Thư Minh Kiều. Từ phòng trọ trên thượng lầu, Song hiệp có thể trông xế sang võ quán Lữ Anh Bố, kiểm soát kẻ ra người vào rất dễ dàng, thuận tiện.

Hai hôm sau, trong khi Tử Long, Mai Nương đang ngồi bên cửa sổ nhìn xuống góc ngã ba đường thì Lý Tiểu Hoàn và Tây Khương tứ hùng đi kiệu từ bến sông đến võ quán của Lữ Anh Bố.

Năm người vào võ quán và ở luôn trong đó.

Sau khi thảo luận, Song hiệp đồng ý dự đoán rằng nếu quả thật Lý Tiểu Hoàn có ý đánh Phương gia trang thì thế nào nàng cũng hoạt động ban đêm chớ không dám đương nhiên hoạt động ban ngày. Vì vậy, Cam, Lã nẩy ra ý kiến thử xem cách thức phòng bị hiện tại trong trang trại nhà họ Phương như thế nào.

Luôn bốn hôm, Mai Nương. Tử Long thay phiên nhau ngồi sau rèm cửa sổ nhìn sang võ quán Anh Bố rình mò, nhưng không thấy một người nào ra khỏi nhà họ Lữ nên đâm ra nghi ngờ.

Lã Mai Nương nói với Tử Long :

- Quái! Không lẽ bọn Tây Khương đến Triệu Khánh để ở lỳ trong nhà Anh Bố sao? Hay là họ đã thoát khỏi nơi đây bằng lối cửa sau, cửa bên nào đó rồi? Sư huynh tính thế nào?

Suy tính giây lát, Cam Tử Long đáp :

- Không thể lượng đoán được. Đêm nay chúng ta sang thẳng võ quán dò la xem sao?

Mai Nương đồng ý, nàng nói :

- Nếu họ tính toán chuyện gì thì đã họp bàn từ lâu rồi, vị tất chờ tới bây giờ. Nhưng ta cứ qua xem họ còn đó hay không.

Bỗng Mai Nương ngừng bặt, nhìn xuống đường, một mặt giơ tay vẫy Tử Long lúc ấy đang nằm nghỉ trên giường :

- A! Kia rồi, vận áo lẹ lên để theo, sư huynh!

Tử Long vội nhỏm dậy bước lẹ đến bên Mai Nương nhìn theo nàng. Trước

cửa võ quán, bọn Lý Tiểu Hoàn năm người vận thường phục đang đứng chuyện trò. Cao Tấn trung chỉ ra phía Tây Hà lộ rồi cả năm người cùng đi theo hướng ấy.

Tử Long vội lấy khăn bịt tóc, vận trường y đoạn xuống lầu. Chàng kín đáo theo dõi năm môn đồ Tây Khương.

Họ đi vòng qua đường nọ phố kia. Tử Long đi lẫn vào những người đi, thận trọng theo xa xa phía sau. Luẩn quẩn mãi, chàng bắt đầu thấy khó chịu nghĩ thầm: "Có lẽ uổng công hôm nay theo bọn ác quái này dạo phố phường!"

Nhưng không, năm người ra khỏi khu thương mại đông đảo và đi về lối dẫn đến gia trang nhà họ Phương. Họ đi vòng từ mé tường bên tả ra đến mặt tiền Phương gia trang nhàn nhã như du khách thường.

Lát sau, chúng nhận xét đã chán, năm môn đồ Tây Khương vào một tửu điếm thuộc khu nhà thấp cách mặt tiền trang trại độ trên trăm bộ.

Cực chẳng đã, Cam Tử Long cũng vào tửu điếm khác uống rượu suông chờ cho đến khi bọn Lý Tiểu Hoàn trở về, chàng mới trả tiền rượu đi theo. Nhưng khi vừa bước qua ngưỡng cửa tửu điếm, chàng chợt nẩy ra ý muốn thăm dò xem Lý Tiểu Hoàn, Cao Tấn Trung, Mã Hùng đã dò la những gì về Phương gia trang. Tử Long bèn sang thẳng tửu điếm nọ. Cũng may trước kia đến thăm Miêu Thúy Hoa, chàng và Lã Mai Nương không vào tiệm ấy bao giờ nên chủ quán không biết chàng là ai.

Ngó chủ quán đang ngồi ở quầy hàng, Tử Long gọi món nhấm và bảo tên tiểu nhị :

- Khát quá, lẹ tay nghe! Uống xong ta còn vào Phương gia trang hỏi bán mấy thuyền gạo.

Nghe nói đến Phương gia trang là nơi quá quen biết, chủ quán hân hoan hỏi chuyện họ Cam :

- Quý khách buôn gạo từ đâu về Triệu Khánh?

- Từ Bình huyện qua, tôi thường buôn đường Quảng Châu, nhưng chuyến này nghe nói đến Phương gia trang nên quyết định bắt mối, nếu buôn bán lời

giá, tôi sẽ tiếp tục chở thẳng gạo về đây.

- Chao ơi! Thế thì quan khách không may rồi. Không hiểu ai mách mối bậy với quan khách, chớ tôi biết rằng không bao giờ Phương ông mua gạo ngoài. Họ Phương có nhiều ruộng đất trong địa hạt, hàng năm thừa thóc lúa vẫn bán cho toàn khu này, chẳng lẽ mua gạo ngoài sao?

Tử Long uống hớp rượu, khà một tiếng đoạn nói :

- Chà! Thế thì bực thật. Có lẽ người ta bầy mưu gạt tôi đây!…

Chủ quán lẹ miệng :

- Chẳng cứ gì một mình tiên sinh, hồi nãy có năm người hàng tơ lụa vào bốn điểm hỏi thăm Phương gia trang để bán sỉ mới tức cười chớ! Phương ông là đại thương gia về món tơ lụa, phủ Tiêu Khánh ai mà không biết? Vậy mà có kẻ xúi dại người ta thế đấy.

Cam Tử Long vờ hỏi :

- Toán bốn người đàn ông và một phụ nữ phải không?

- Dạ, chính họ. Tiên sinh cũng quen biết?

Cam Tử Long lắc đầu :

- Tướng mạo họ dữ dằn quá. Nếu tiên sinh không nói là nhà buôn thì thì tôi tưởng họ là những tay mãi võ giang hồ lãng tử.

- Thưa, có thể họ giỏi võ nghệ cho nên trong khi nói chuyện, vị nương tử đứng tuổi có hỏi thăm về tin đồn trong Phương gia trang có những nhân vật võ dõng. Thời buổi này buôn bán xuôi ngược hải hồ nếu không biết nghệ chắc gặp nhiều khó khăn. Phần tôi, cho đó là chuyện thường.

Cam Tử Long vờ vĩnh để thúc đẩy câu chuyện :

- Chà! Biết qua loa vài ba thế võ sao gọi là biết nghề được? Chắc họ cũng chẳng hơn gì chúng tôi!

Ham chuyện và ra vẻ thông thạo, chủ quán phản đối :

- Họ đã hỏi thăm rất nhiều về các nhân vật võ dõng trong Phương gia trang. Chú ý đến những người tài nghệ trong trang, tất họ không phải hạng xoàng. Trong vùng này không ai lạ gì Phương thái thái và ba vị công tử nhà ấy. Họ còn hỏi thăm các vị công tử đi xa đã về rồi hay chưa…

Cam Tử Long ngắt lời :

- Tiên sinh trả lời thế nào?

- Tôi nói là ba công tử mới về, mà họ mới về thật.

Cam Tử Long đổi giọng :

- Việc Phương gia trang can dự chi đến năm người ấy mà hỏi cặn kẽ vậy? Tiên sinh không e rằng họ dò la để giở trò đạo tặc ư?

Chủ quán thản nhiên :

- Trời ơi! Nếu họ hỏi về gia đinh khác, tôi phải dè dặt thật, nhưng đây là Phương gia trang, đạo tặc hết số mới dấn thân vào nơi ấy. Quý khách có nghe nói vụ tiểu anh hùng người Quảng Đông đả lôi đài ở Hàng Châu năm ngoái không?

Cam Tử Long cười thầm :

- Không. Thế sao?

Chủ quán trịnh trọng nhìn Tử Long hồi lâu như cố ý để người nghe phải nóng ruột. Mãi sau mới ra vẻ mình là người thạo thiên hạ sự, chậm rãi mà rằng :

- Vị tiểu anh hùng ấy chính là Phương gia tam đệ công tử, mỹ danh Thế Ngọc. Quý khách coi, đạo tặc vào Phương gia trang tôi chắc chắn chúng sẽ không còn lối ra.

Dứt lời, chủ quán chăm chú nhìn Tử Long, chờ phản ứng về tin tức mới lạ của mình, nhưng y hoàn toàn thất vọng khi thấy Cam Tử Long chỉ ừ hừ cho qua chuyện rồi lờ hẳn không hỏi ha gì thêm nữa.

Chàng đăm nhìn thẳng ra phía cổng Phương gia trang nhắp thêm ngụm rượu, đoạn trả tiền đi thẳng.

Chủ quán lẩm bẩm nhìn theo :

- Hừ! Người đâu mà kỳ dị! Lúc nói lúc hỏi như khướu, lúc lầm lì khó thương quá! Câu chuyện lôi đài hay đến thế mà không biết thưởng thức! Ngu tệ!…

Tức mình chủ quán lững thững vào nhà trong, nhưng chợt nghĩ thầm: “Ủa, hay chính y là tên đại đạo?”

Nghĩ đoạn, chủ quán rảo cẳng ra cửa quán nhìn theo Tử Long, xem đi lối nào, nhưng họ Cam đã mất dạng. Chủ quán mắng theo :

- Đồ quỷ! Ma bắt cho rồi!… Ờ ta phải qua bên trang trại báo tin này mới được. Âu cũng là việc nên làm và nhân dịp gây thêm cảm tình. Sống trên đời phải có lân bang lối xóm chớ!

Không do dự, chủ quán gọi vợ ra trông tiệm, vớ lấy chiếc mũ quả dưa đội lên đầu, xốc áo và lững thững đi ra cửa.

Vừa đi được mấy bước thì bà nội trợ cao lớn, phì nộn cất tiếng the thé gọi giật lại :

- Này đi đâu mà vội vàng thế? Quốc gia thì có chúa, gia đình thì phải có… đàn bà chớ! Bộ cứ đàng hoàng kêu người ta ra quầy hàng rồi điềm nhiên nón, áo chỉnh tề đi… xuống như thế hay sao?

Bị câu gọi bất ngờ như thiên lôi lướt bên tai, chủ quán giật bắn người lên, vội vàng trở bước đấu dịu :

- Trần đất quỷ thần ơi, làm chi om sòm vậy! Người ta qua Phương gia có việc cần kíp mà! Đi đâu giờ này nữa mà la lối!

Mụ chủ quán càng khó chịu, mặt đỏ ửng sang tím lịm :

- Có việc chi qua Phương gia, hãy giải thích rõ ràng tôi nghe thử nào, và đừng ỡm ờ, gái già này không dễ tin đâu nhé! Ấp úng nói không trôi đừng trách kẻ này… nặng tay nghe?

Chủ quán tái mặt :

- Trời ơi! Công chuyện nguy hiểm tầy trời không cho người ta đỡ ngay cho được việc, còn… nhõng nhẽo mãi.

Dứt lời, chủ quán đưa mắt nhìn mấy tên tiểu nhị để sĩ diện, làm oai nhưng cái oai ấy chỉ tồn tại trong chớp mắt rồi tan tánh trước câu quát đinh tai của mụ chủ :

- Bộ gái này thèm nhõng nhẽo ư? Thử nhìn kỹ cái mặt này xem có nhõng nhẽo không?

Lão chủ quán đấu dịu :

- Không nhõng nhẽo thì… la lối chớ sao? Thứ nào cũng một nghĩa như

nhau mà? Người ta sang Phương gia trang để nói về một vụ đạo tặc cơ mật tối ư cần kíp. Lôi thôi mãi.

Muốn biết hãy vô nhà trong, người ta… tường trình cho mà nghe.

Mụ chủ nói :

- Được lắm, không nói lôi thôi. Nếu qua thăm Phương ông thì cứ đi, nhưng cấm không được lấm lét nhìn con a hoàn thường sang đây ăn tô mì đó, nghen? Luôn tiện hỏi vay thêm Phương ông ít nhiều để sửa sang cửa tiệm cho thêm phần mỹ quan nhé!

Rũ áo, dậm chân đi thẳng, chừng đến quá nửa đường chủ quán mới hoàn hồn, ngoái đầu lại tiệm nhà, đưa tay tả vuốt râu cằm lưa thưa cho vểnh trở ra, lượm vợ, lẩm bẩm mắng :

- Đàn bà chi mà đã ác lại nhiều lời thế, không sợ sau này thành… ác phụ hay sao! Đi đâu chút xíu cũng mè nheo, tưởng như là trai tơ… nhiều lắm ấy! Khỉ ơi là khỉ!…

Vừa đi vừa tấm tức, bất chợt đã đến trang môn, chủ quán hỏi gia nhân canh cổng :

- Phương gia chủ có nhà không?

- Thưa có, mời Nhiêu tiên sinh vào thẳng đại sảnh, người quen cả mà!

Họ Nhiêu sửa sang lại y phục tề chỉnh, đoạn xốc vạt áo trường y bước vào trong trang, vừa đi được một quãng ngắn thì gặp ả a hoàn quen thuộc.

Nhiêu chủ quán toe toét :

- Chào nương tử, sao độ này không qua tiệm… ăn mì?

A hoàn nguýt dài :

- Tôi chịu thôi. Ăn thì phải trả tiền mà còn có ngày… ăn cả đêm là khác! Tiên sinh muốn hỏi ai?

Họ Nhiêu cười tít mắt lại, toàn thân rung rinh :

- Tôi xin yết kiến Trang chủ, cô nương dẫn đường cho tôi theo kẻo… lạc.

- Quen quá rồi mà, vẽ chuyện dẫn đường làm chi!…

Dứt lời, a hoàn ngây nguẩy đi thẳng. Nhiêu chủ quán suýt xoa tiếc rẻ, nhìn theo mãi mới đi thẳng vào đại sảnh.

Vợ chồng Phương Đức và ba anh em Thế Ngọc đang quây quần hỏi chuyện, thấy chủ quán Nhiêu Thọ vào thì đứng cả lên. Nhiêu Thọ khúm núm chào.

Phương ông niềm nở mời ngồi :

- Nhiêu tiên sinh qua thăm chắc phải có sự lạ rồi.

Nhiêu Thọ đưa tay lên gãi gáy :

- Dạ, quả có thế. Thưa… có lẽ nguy hiểm lắm…

Miêu Thúy Hoa và ba con trai nhìn nhau mỉm cười, cáo lui vào nhà trong toan để mặc Phương ông tiếp chủ quán, nhưng Nhiêu Thọ vội ngăn lại :

- Thái thái và các công tử đừng vội đi. Việc mà tôi sắp nói đây liên can đến thái thái và công tử.

Thấy chủ quán nhiều sự, Phương Hiếu Ngọc nóng ruột hỏi :

- Chuyện chi nguy hiểm và liên can đến chúng tôi, Nhiêu tiên sinh?

Nhiêu Thọ bèn thuật lại câu chuyện mấy người hỏi thăm hồi nãy vì nhất định quy tội cho người sau cùng là tên gian đạo nguy hiểm.

Hiểu ngầm là việc gì, Miêu Thúy Hoa đưa mắt ra hiệu cho anh em Thế Ngọc im lặng và bảo Nhiêu Thọ :

- Cám ơn tiên sinh mách chuyện, nếu chúng trở lại lần nữa xin báo ngay cho chúng tôi hay.

Thấy được việc rồi, Nhiêu Thọ cáo từ ra về.

Chờ chủ quán đi khỏi, Phương ông lo lắng hỏi vợ con :

- Nhiêu Thọ líu ríu nói gì vậy? Nào tơ lụa, nào gạo thóc lại thêm sáu người nào gian đạo, nào nguy hiểm… Gã đưa chuyện chi thế?

Miêu Thúy Hoa đáp :

- Nhiêu chủ quán nói ấp úng, phu quân không nghe ra là phải. Nguyên do có mấy người đến tiệm y uống rượu hỏi chuyện Phương gia trang nên y ngờ là gian tế, qua đây mách cho ta đề phòng, có thế thôi.

Phương ông cau mặt :

- Theo ý tôi, chúng là nội bọn Lý Tiểu Hoàn, lẽ nào hiền thê không suy luận ra?

Thiệt tình Miêu Thúy Hoa không muốn để chồng lo buồn mãi về câu chuyện thù hằn, nay biết tránh cũng không được, nàng đành nói :

- Thiếp không chắc là bọn chúng nên không dám quả quyết.

Phương ông ôn tồn :

- Giặc đến thì đánh, không có chi phải giấu diếm lo ngại. Điều quan trọng hơn hết là bốn mẹ con đã thảo hoạch mưu kế nghinh chiến chưa? Theo như tôi hiểu biết thì bọn phò tá Lý Tiểu Hoàn bản lãnh cao siêu, mạnh hơn các người chớ gì? Vậy ta nên dùng mưu đối phó. Chúng xâm nhập đất lạ, ta hãy áp dụng kế phục binh. Dù ta không thắng, chúng cũng không làm nổi chi mình. Hiền thê nghĩ sao?

- Dạ, mẹ con thiếp đã bàn luận, phân công phòng thủ và áp dụng mưu kế đó. Thiếp ngờ rằng nay Lý Tiểu Hoàn và đồng bọn sẽ khởi sự, phu quân hãy an tâm ở trong nhà và mặc mẹ con thiếp đối phó.

Phương ông cương quyết :

- Ta không sợ đâu! Mẹ con ngươi đừng lo và cố gắng chống đánh…

Nói về Cam Tử Long từ tửu điếm Nhiêu Thọ về một mạch đến quán trọ.

Lã Mai Nương ngồi bên cửa sổ hỏi :

- Sư huynh đi đâu về trễ thế? Năm môn đồ Tây Khương về võ quán Anh Bố được một lúc khá lâu rồi.

Cam Tử Long thuật lại chuyện chàng theo dõi nội bọn Tiểu Hoàn và câu chuyện tại tửu điếm Nhiêu Thọ cho nàng nghe.

Mai Nương đẩy ghế đứng dậy :

- Nếu vậy, ta nên dùng bữa sớm đi còn nghỉ ngơi. Chắc đêm nay hữu sự. Bây giờ cũng chiều rồi.

Đêm hôm ấy, sang đầu canh hai, trong phòng trọ của Cam, Lã đèn tắt tối om, nhưng hai người núp sau rèm cửa sổ, chăm chú quan sát bên võ quán Anh Bố.

Quả nhiên, chỉ nội một khắc canh sau, năm bóng đen lần lượt xuất hiện trên mái võ quán như năm bóng ma Cam Tử Long nói :

- Bọn chúng ba tên sử dụng đoản khí, hai tên dùng giáo thì phải?

- Đúng là giáo rồi. Sư huynh không nhớ Lã Tứ Nương đại sư có lần dạy rằng Tây Khương phải chuyên giáo pháp Kim Xà? Trông dáng hai người cầm giáo, sư huynh có nhận ra ai không?

- Cao Tấn Trung và…

Mai Nương nói tiếp :

- Tên đứng đầu là Mã Hùng. Hừ! Đêm nay ta có việc thử xem giáo pháp Kim Xà lợi hại dường nào!…

Trời quang đãng không vẩn lấy một đợt mây, muôn vạn vì tinh tý lấp lánh trong không trung, bóng năm môn đồ Tây Khương nổi rõ rệt trên nóc võ quán. Họ lần lượt chuyển xuống dãy nhà thấp hơn, chạy nối đuôi nhau ra khỏi đường Thư Minh Kiều.

Song hiệp Mai Nương, Tử Long đai nịt dạ hành gọn gàng, lưng đeo trường kiếm, vượt cửa sổ ra ngoài hành lang nhìn theo. Trong khi Tử Long khép cánh cửa sổ lại, Lã Mai Nương bảo nhỏ :

- Cao Tấn Trung dẫn đầu, Mã Hùng đoạn hậu, Lý Tiểu Hoàn đi trung ương. Có lẽ Cao, Mã điều khiển trận đánh này chăng?

- Dĩ nhiên Lý Tiểu Hoàn phải nhường quyền điều khiển trận đánh cho hai người ấy. Tuy ta chưa được biết tài sức hai người cùng đi với Cao Tấn Trung, Mã Hùng (chỉ Bạch Dũng, Phương Thất) nhưng căn cứ vào cách xếp đặt hành động chúng đêm nay thì đủ luận rằng hai người ấy không đồng mức với Cao, Mã.

Mai Nương nói :

- Dù không đồng mức cao đồ, nhưng Bạch Mi lão sư đã phái họ cùng đi với nhau tất không phải hạng thường. Ít nhất cũng phải cấp dưới. Nào theo chứ, sư huynh?

- Mời sư muội mở đường, ngu huynh sẵn sàng rồi.

Vượt lan can hành lang, Song hiệp băng mình xuống mái, chuyền xuống

tường hoa vả xuống mặt đường.

Hai người chạy sát bên tường lẫn mình trong bóng tối, theo bọn Cao Tấn Trung. Hai toán, kẻ trước, người sau cách nhau quãng khá xa.

Ra tới đầu đường Thư Minh có cây thạch kiều, năm môn đồ Tây Khương chuyền xuống đường rồi lên cầu.

Giữa lúc ấy, từ phía đầu bên kia, có hai người khoác tay nhau chệnh choạng đi ngược lên cầu. Họ vừa đi vừa líu lo ríu lưỡi hát không thành câu.

Tới giữa cầu thì bên ngược chiều gặp nhau. Bọn Cao Tấn Trung chạy vùn vụt trên mặt cầu như năm luồng gió mạnh khiến hai anh chàng say rượu nọ phát hoảng, dìu nhau khật khưỡng chạy xuống dốc thạch kiều.

Một anh líu lưỡi nói :

- Gớm… gớm khiếp! Lũ… lũ ma… ma nào vừa… vừa bay qua… qua cầu thế… hả… hả Tiểu Tam?

Người thứ hai say không kém, trả lời :

- Nói… nói cần nào!… Đâu… đâu phải… ma? Cái… cái gì đấy… chứ! Hay… hay là… là gió… gió lốc? Thôi… thôi về đi… hay là… là nhậu nữa… hả… hả Lão Nhị?

Núp sau gốc cây đầu thạch kiều, Song hiệp nhận ra đó là hai ông ma men, nên không cần thận trọng liền cầm tay nhau phi hành lên cầu đuổi theo bọn môn đồ Tây Khương.

Một lần nữa, hai bợm nhậu phát hoảng, hè nhau chạy nhưng chân mềm nhũn thành thử cả hai vấp phải nhau, lăn kềnh ra mặt đường.

Qua thạch kiều, Mai Nương, Tử Long thấy bóng năm người còn thoáng gần hòa mình trong tối ở xa xa phía trước. Nhưng cùng lúc ấy, bọn Cao Tấn Trung bỏ mặt đường, nhảy lên nóc nhà chuyền lần vào phía trong.

Sợ mất hút đối phương, Song hiệp phi thân luôn lên nóc dãy nhà kế bên đường nhìn theo, Mai Nương theo hướng bọn Cao Tấn Trung mà rằng :

- Họ chuyển băng qua xóm nhà này để tránh đường vòng. Theo luôn sư huynh!

Dứt lời, nàng băng mình vùn vụt chạy trước, Tử Long chạy đoạn hậu cách

chừng hai sải tay.

Ra khỏi khóm nhà đông đảo, năm môn đồ Tây Khương lại chuyền xuống đường. Lần này, họ chạy thẳng ru hướng Tây nhắm nẻo Phương gia trang, thỉnh thoảng cả năm cùng ngừng bước nhìn quanh quan sát rồi mới tiếp tục chạy tiếp.

Song hiệp theo sau cánh chừng ba mươi trượng. Mỗi lần toán người phía trước ngừng chạy quan sát, Mai Nương, Tử Long lại ngồi thụp xuống hoặc núp sau các thân cây để tránh tầm mắt nghịch. Không mấy chốc Phương gia trang đã hiện lù lù trước mặt.

Bọn Cao Tấn Trung tụ cả lại dưới một gốc đa lớn, cành lá um tùm xòe ra chung quanh như chiếc tán khổng lồ.

Từ gốc đa vào đến chặng đường phía tả Phương gia trang còn cách đến mươi trượng.

Cao Tấn Trung nói :

- Quan sát ban chiều, phía này trống trơn hơn cả. Bây giờ từng người một chạy vào sát chân tường, sau đó ai nấy đều theo tôi nhập trang.

Nên nhớ, đây là một trận đánh báo thù chớ không phải một vụ ám sát. Đến ban đêm cốt ý cho địch thủ bị thách chiến bất ngờ, hoang mang do đó ta có lợi thế.

Chừng nào vào tới khu trung ương, ta sẽ kêu đích danh Miêu Thúy Hoa, Phương Thế Ngọc ra hỏi tội. Nếu thật lão chủ quán ban chiều nói đúng, đối phương tổng cộng có bốn người. Tuy vậy, ta phải tĩnh trí phòng bị lỡ mắc phục binh.

Chuyến này mà không thành công thì khó lòng tạo nổi một cơ hội khác nữa, tôi mong rằng ai nấy đều rán sức cho khỏi mang tiếng hữu công vô ích. Đánh bất ngờ đêm nay, chắc mẹ con Thế Ngọc hết đường mong người cứu trợ.

Lý Tiểu Hoàn nói :

- Tôi dành phần đánh Miêu Thúy Hoa. Chừng nào thúc thúc quần cho Phương Thế Ngọc mệt rồi, xin nhường nó lại cho tôi. Đích tay moi gan tên

tiểu tử ấy tôi mới hả dạ về trận Vô Địch đài năm ngoái.

Cao Tấn Trung ra lệnh :

- Trong trường hợp cấp bách, nếu cần được phép dùng ám khí. Bây giờ, Mã sư đệ tiến bước đến chân tường. Canh ba sắp điểm rồi.

Tức thì Mã Hùng vác giáo chạy như biến đến giáp tường hoa Phương gia trang. Sau đến Bạch Dũng, Phương Thất, Lý Tiểu Hoàn và cuối cùng Cao Tấn Trung, người nào cũng võ khí tuốt trần.

Đứng sát lưng vào chân tường cao hơn trượng, năm người nghe ngóng giây lát, Cao Tấn Trung ra hiệu cho mọi người theo mình, đoạn phi thân lên mặt tường nhẹ nhàng như én liệng. Mã, Phương, Bạch, Lý nhảy theo sau.

Cao Tấn Trung nói nhỏ :

- Xuống. Nhảy ra xa, lỡ chân tường có đào hào.

Năm người cùng chuyền xuống đất, nhập trang. Ngồi thụp xuống cỏ, nghe ngóng không thấy gì lạ, Cao Tấn Trung chỉ lên mái dãy nhà ngang cách đó chừng bốn trượng, rồi thoăn thoắt đi tiên phong tiến đến gần dãy nhà, phi lên mái. Đồng bọn bốn người theo sát và cùng nằm úp dọc theo sườn mái.

Toàn khu trang trại tối om yên lặng,không một tiếng chó sủa, không một ánh đèn le lói, màn đêm bao trùm muôn vật.

Yên trí, năm người chạy theo nóc mái hết dãy nhà, chuyền vào khu trung ương núp sau ngọn giả sơn cực lớn.

Cao Tấn Trung vẫy mọi người theo mình, nhảy lên nóc mái lục lăng đình gần đó cho tiện quan sát.

Trong cảnh yên lặng khác thường ấy, năm người cùng có cảm giác khó chịu mà không một ai hé lời. Sau cùng,Lý Tiểu Hoàn nóng ruột, ghé tai Mã Hùng mà rằng :

- Sự yên lặng này kỳ quá. Tôi có cảm thấy như có nhiều cặp mắt bí mật theo dõi chúng ta.

Mã Hùng im lìm, mắt trợn trừng trừng dữ tợn, phản chiếu ánh sao đêm. Phương Thất, Bạch Dũng khó chịu nhìn nhau, rồi lại nhìn khắp chung quanh như muốn cố dùng cặp mắt hữu luyện thâu suốt mọi vật trong đêm tối mịt

mù.

Cao Tấn Trung thì thào bên tai Lý Tiểu Hoàn :

- Có sự gì khác thường thật. Có lẽ đối phương phòng thủ chặt chẽ, nhưng cần chi? Ta đến đây thách đấu giữa đêm khuya…

Họ Cao chưa dứt lời thì một vật gì rớt, đánh cộp một tiếng xuống mái nhà trung ương.

Giữa đêm khuya yên lặng, tiếng động ấy vang lên khá mạnh và có hiệu lực, khiến cả năm người đang nằm sấp trên mái lục lăng đình, đều giựt mình đánh thót một cái. Họ còn khó chịu hơn nữa là vật đó, sau khi rớt xuống mái, còn lăn lốc cốc trên ngói như muốn đánh thức, khua các người trong trang trở dậy…

Theo sau các môn đồ Tây Khương, Mai Nương, Tử Long vượt tường vào Phương gia trang, nhưng chuyến này đi ngược chiều với bọn Cao Tấn Trung. Thuộc đường trong trang, hai người vòng lối sau sang mé bên hữu, đoạn leo lên cành cây hòe lớn, núp sau khóm lá quan sát ngay gần mái đại sảnh.

Lúc, Cao, Mã, Bạch, Phương, Lý phi thân lên nóc lục lăng đình, Song hiệp trông thấy rõ ràng.

Mai Nương bảo Tử Long :

- Hình như Phương gia trang có phòng bị. Tình hình khác hẳn đêm nọ, toàn trang tối om và rờn rợn thế nào ấy. Bọn Cao Tấn Trung có lẽ cũng cảm thấy thế nên nằm lì trên mái đình nghe ngóng. Chúng mưu đồ gì đây?

Cam Tử Long suy nghĩ giây lát :

- Vào trong nhà thì vị tất đã vào nỗi, ngu huynh chỉ dự đoán chúng đột nhập khai chiến ban đêm để lung lạc tinh thần Phương thái thái và anh em Thế Ngọc.

Mai Nương ngửng đầu nhìn lên ngọn cây hòe, đoạn nói :

- Lực lượng Phương già yếu hơn đủ mọi phương diện, can chi nhiều sự bày trò đánh đêm, nếu chúng không chủ ý ám sát đối phương để trả thù một cách rùng rợn hơn và tránh luôn mọi phiền toái về sau?

- Không thế đâu! Họ đánh đêm để tránh mọi can thiệp bất ngờ như hôm ở

Kim Môn điếm. Tránh cũng chẳng được mà!

- Anh em ta giúp họ Phương thật, nhưng cũng không nên mặc tình họ sát hại thêm môn đồ của Tây Khương, có thế mới thực hành đúng nguyên tắc của sự phụ chúng ta. Trong tình trạng này, các nhân vật Phương gia dám núp trong nhà và phát tên hạ thủ địch. Đó là một hành động nên ngăn cản. Để tiểu muội thử coi.

Mai Nương lấy trong túi 'Bách bảo một viên đá, liệng thẳng xuống giữa mái đại sảnh cốt ý xem phản ứng của đôi bên ra sao.

Chính viên đá ấy đã khiến bọn Cao Tấn Trung giựt mình, biết hình tích đã bại lộ, năm người sẵn sàng đối phó.

Bỗng nhiên, ở phía dưới, một bầy chó được thả từ đâu rầm rộ chạy ra sân rộng, gầm gừ sục sạo khắp mọi chỗ.

Chúng chạy vòng quanh khu giả sơn đánh hơi từ đó xô tới lục lăng đình, chõ mũi lên mái sủa ầm ĩ.

Tức mình, Mã Hùng rút luôn hai ngọn phi tiêu gài ở đai đeo tréo trước ngực, nhắm hai con chó đầu đàn liên tiếp phóng nhanh.

Trúng thương, hai con vật tinh khôn ấy kêu vội bỏ chạy, thành thử tả đoàn cùng chạy theo.

Giữa lúc ấy, từ trên mái nhà trung ương, một bóng đen xuất hiện chạy vùn vụt tới đầu mái, trông sang mái lục lăng đình, quát :

- Gian đạo! Các người bị bao vây rồi, không xuống chịu trói còn chờ chi nữa?

Không cần dè dặt nữa, Cao Tấn Trung ra hiệu cho Mã Hùng, Phương Thất, Bạch Dũng ở nguyên lại chỗ, đoạn cùng Lý Tiểu Hoàn nhảy thẳng xuống sân, đứng xây lưng vào nhau, quan sát tứ bề.

Lý Tiểu Hoàn lên tiếng :

- Người nào đó hãy xuống đây cùng ta đấu trăm hiệp chơi!

Người trên mái nhà cười khanh khách :

- Lý Tiểu Hoàn! Ta cứ ngỡ là ai. Đêm hôm, mi bắt chước phường đạo chích nhập trang trại ta toan tính chi đây?

Lần này, Tiểu Hoàn nhận ra tiếng Miêu Thúy Hoa nên bừng bừng nổi giận :

- Thúy Hoa! Đã nhận ra ta, mẹ con ngươi liệu tự trói nạp mạng, mau! Chớ để chúng ta phải ra tay!

Nghe Tiểu Hoàn phách lối đáng ghét, Miêu Thúy Hoa - vì người đứng trên mái sảnh chính là nàng - mỉa mai :

- Tại Hàng Châu, mẹ con ta còn chẳng biết sợ mi, nữa giờ đây mi tự dẫn thân đến miệng hùm? Bộ mi không còn trí nhớ nên quên trận chạy bán sanh, bán tử mới đây ở Kim Môn điếm rồi chăng? Coi đây!

Dứt lời, Miêu Thúy Hoa nhảy lạng người xuống sân…

Lần này, Cao Tấn Trung mới biết mặt họ Miêu, nàng cùng trạc tuổi và cũng hùng dũng như Lý Tiểu Hoàn nên khen thầm.

Chân vừa chạm đất, Thúy Hoa múa đôi song đao đánh liền. Tiểu Hoàn ung dung hoa đơn đao đánh lại. Hai nữ môn đồ Tây Khương, Thiếu Lâm giáp chiến dữ dội.

Ba thanh đao nào đánh, nào gạt, va chạm kêu xoang xoảng rợn người. Hai nữ tướng hầm hè, giao chiến kịch liệt không khác chi hai con hùm cái. Một bên quyết báo thù cho cha, chồng, một bên quyết tự vệ.

Đấu thủ nào cũng hăng hái, hùng hổ muốn dành phần thắng.

Chuyến này, Miêu Thúy Hoa không nhân nhượng như thời kỳ ở Hàng Châu nữa. Nàng cần phải thắng một kẻ cố chấp, coi mẹ con nàng là kẻ thù bất cộng đái thiên, thắng để bảo vệ an ninh cho nàng và gia đình thân quyến của nàng…

Ngay từ khi Miêu, Lý hai nữ tướng chưa khởi chiến, trong trang đã đánh mõ báo động, tráng đinh cầm khí giới, bật lửa đốt đuốc sáng trưng từ mọi phía kéo tới bao vây quanh sân.

Cao Tấn Trung cầm ngang cây giáo sắt Kim Xà áp trận phòng vệ Lý Tiểu Hoàn. Chàng phân vân không hiểu vì lý do gì ba anh em Phương Thế Ngọc vắng mặt đêm nay. Chúng ở Quảng Châu chưa về? Về rồi nhưng phục binh trong trang? Hay chúng mưu tính gì đây?

Không dự đoán được, Tấn Trung đành thận trọng đề phòng bất trắc.

Tạch!… Tiếng dây cung khô khan nghe rõ mồn một. Lẹ như cắt Tấn Trung ngồi thụp xuống vừa tránh đúng lúc mũi tên từ một cửa nào đó trên căn nhà lớn do kẻ bí mật nào đã phát ra. Mũi tên bắn trượt cắm phập vào một cây cảnh trên hòn giả sơn.

Đứng phắt dậy, Tấn Trung nhìn lên hành lang chưa kịp nhận xét thì mũi tên thứ nhì đã nhắm cổ họng chàng bay vút tới.

Tấn Trung hoa đốc giáo gạt bắn mũi tên vọt đi xa.

Nổi giận đùng đùng :

- Tên cẩu tặc nào hèn mạt dùng cung tên ám toán? Cao lão gia có sợ đâu! Nếu là hảo hán hãy ra đây thử sức coi?

Một tiếng thét vang nổi dậy, một bóng người từ trên mái đại sảnh nhảy xuống sân :

- Phương Thế Ngọc tới đây!

Cao Tấn Trung nhảy vọt sang bên tránh ngọn Hồng côn nguy hiểm, dũng mãnh vụt xuống đỉnh đầu, đoạn xiên thẳng mũi giáo thép sáng loáng vào ngực đối phương theo thế Bạch Xà Tiến Động.

Đảo dốc côn, Thế Ngọc gạt bắn ngọn giáo địch sang bên, đồng thời quật chéo sang bên một côn vào sườn địch. Đó là thế Thần Đồng Đá Hổ.

Tấn Trung dùng đốc giáo đánh bật ngọn côn sang bên, tiện tay xóc luôn một mũi giáo vào bụng đối phương theo thế Thanh Long Điểm Thủy cực kỳ lợi hại.

Vốn biết Cao Tấn Trung bản lãnh rất cao siêu và dũng mãnh, Thế Ngọc giao đấu thận trọng, dù chẳng thắng thì cũng cầm cự được lâu. Chàng cố ý dồn Cao Tấn Trung xây lưng vào phía đại sảnh, nhưng họ Cao tinh khôn tránh được lối dồn chiến ấy ngay.

Bỗng Thế Ngọc chống côn nhảy vút ra khỏi vòng chiến. Tấn Trung toan theo đánh thì vừa lúc một mũi tên nữa nhắm màng tang chàng bay tới. Gạt bắn mũi tên đi xa, Tấn Trung chỉ mặt Thế Ngọc mắng lớn :

- Ta đâu có sợ cái trò bắn sau lưng? Coi đây.

Dứt lời, Tấn Trung lia luôn một đốc giáo ngang mắt cá chân địch. Thế Ngọc nhảy vút lên cao tránh đòn tảo địa, nhưng bị luôn đối phương đâm liên tiếp mũi giáo vào yết hầu.

Hai thế đánh dồn dập, liên tiếp cực kỳ lợi hại, Thế Ngọc dùng toàn lực đành bật giáo địch sang bên và nhập nội xáp chiến dữ dội.

Tấn Trung khen thầm tiểu anh hùng tài sức rất đồng đều. Chàng nhận ra ngọn côn của Thế Ngọc bằng gỗ lên nước bóng loáng màu đỏ sẫm, nên dùng lực quật mạnh giáo sắt nhiều lần vào cây côn địch, cố ý làm cho địch thủ phải chùng tay, không ngờ Thế Ngọc sử dụng cây Hồng côn bằng gỗ Thiết Mộc (gỗ chai) rất tài tình, mạnh mẽ.

Hai môn võ khí va chạm vào nhau chí chát y hệt hai thứ bằng sắt. Việc Thế Ngọc chống trả rất hiệu lực này khiến Cao Tấn Trung ngạc nhiên hết sức.

Tự xét mình không phải địch thủ của Tấn Trung, Thế Ngọc giao chiến cực kỳ thận trọng, rút kinh nghiệm ở trận Kim Môn điếm bên Quảng Châu.

Đứng trên mái lục lăng đình, Mã Hùng, Phương Thất, Bạch Dũng quan sát trận chiến thấy Lý Tiểu Hoàn đấu ngang tay với Miêu Thúy Hoa. Riêng Phương Thế Ngọc, bản lãnh chưa đạt tới mức cao siêu, kém Cao Tấn Trung, nhưng trận đấu mới khởi chưa được bao lâu, Thế Ngọc giao chiến rất cẩn thận không phí sức, nên tiểu anh hùng chưa đến nỗi kém sút mà còn cầm cự được lâu hơn thế nữa.

Tuy bản lãnh trội hơn đối phương, Cao Tấn Trung vừa giao chiến vừa phải chú ý phòng bị ám tiễn, nên không hoạt động được như ý muốn. Mã Hùng biết vậy bèn bảo Bạch Dũng phong đao dồn Thế Ngọc vào tình trạng khó khăn để đối lại với ám tiễn của địch.

Về ngón phóng đao, Bạch Dũng cũng lợi hại không kém gì môn phi tiêu của Mã Hùng nên mừng rỡ trổ nghề luôn. Chờ lúc Thế Ngọc mải gạt ngọn giáo của Tấn Trung, Bạch Dũng bèn nhắm vai hữu y phóng mạnh một mũi Liễu Diệp đao

Vừa hay lúc đó, Phương Mỹ Ngọc đứng trên hành lang thấy kịp la lớn :

- Tam đệ coi chừng ám khí!…

Vốn biết kẻ địch đứng cả trên mái đình, Thế Ngọc vẫn chủ tâm đề phòng. Chợt nghe Mai Nương la, tinh ý hiểu ngay nên thoái luôn hai bộ hất ngược ngọn Hồng côn gạt văng mũi phi đao bắn đi rất xa.

Lãnh nhiệm vụ đứng trong nhà vừa bảo vệ Phương ông vừa bắn tên, Phương Hiếu Ngọc thấy vậy, liền nhằm bọn ba người cùng đứng trên mái đình, bắn luôn hai phát tên.

Không kém, Bạch Dũng, Phương Thất hoa đao gạt tên rớt lẻ tẻ xuống sân.

Tức mình, Mã Hùng không chờ nữa, ra hiệu cho hai sự đệ theo mình nhảy ào xuống sân xung trận.

Bạch Dũng giúp Lý Tiểu Hoàn đàn áp Miêu Thúy Hoa còn Phương Thất, thì nhảy xổ vào toan đánh Thế Ngọc nhưng bị Mỹ Ngọc nhảy tới chận lại, gây thành một nhóm thứ ba cực kỳ dữ dội.

Kẻ tám lượng, người nửa cân, Mỹ Ngọc, Phương Thất đấu ngang tay, hai thanh đơn đao xoắn lấy nhau, chập chờn giao đấu kịch liệt.

Đứng trong nhà quan sát, Phương ông thấy đối phương tiếp sức thì sợ hãi cuống chuồng giục Hiếu Ngọc :

- Ra tiếp tay kế mẫu ngay, kẻo nguy bây giờ!

Quả vậy, lúc ấy Miêu Thúy Hoa vừa đánh vừa lùi quanh sân. Nàng đấu ngang sức với Lý Tiểu Hoàn, nay phải gánh luôn Bạch Dũng bản lãnh còn hơn cả Tiểu Hoàn thì nàng chống trả sao lại? Giàu kinh nghiệm, Thúy Hoa đành bỏ thế công, chuyển sang thế thủ lùi dần cho đỡ mất sức.

Trong tình trạng ấy, Hiếu Ngọc không biết xoay xở ra sao hơn nữa, chàng dương cung nhằm Bạch Dũng bắn luôn hai phát liên tiếp.

Lợi hại, Bạch Dũng gạt được cả hai mũi ám tiễn ấy.

Phương ông càng cuống cuồng giục Hiếu Ngọc xung trận. Tức thì Phương đại lang, bỏ cung tên, cầm thương nhảy ra sân đuổi đánh Bạch Dũng, nhưng đâu có lẽ dễ dàng như thế được? Chàng bị Mã Hùng hoa giáo Kim Xà chặn luôn :

- Người là tên sử dụng ám tiễn phải không? Coi ta lấy mạng ngươi đây!

Hôm ở Kim Môn điếm gần chết mà chưa biết sợ ư?

Lầm lì, Hiếu Ngọc xả luôn một mũi Mai Hoa thương vào yết hầu kẻ địch. Mã Hùng uyển chuyển đưa cán giáo gạt mạnh đồng thời quật luôn đầu giáo vào ngang mặt Phương Hiếu Ngọc.

Thế là, một bên năm người, một bên bốn hỗn chiến dữ dội. Khí giới va chạm chí chát nảy lửa, làn đao, ánh giáo rít lên như gió giựt mưa rào.

Trận giao tranh hỗn loạn lúc này diễn ra trong mức độ cao nhất.

Bọn trang đinh cầm võ khí đứng ngoài muốn vào giúp chủ nhân nhưng hoa mắt không còn biết lối nào mà tiến, vì cuộc giao đấu của chín nhân vật luôn luôn biến chuyển ồ ạt, khiến chúng rợn tóc gáy đành thúc thủ.

Mấy tên liều mạng nhất xông bừa vào, chưa trổ được miếng nghề nào thì đã bị năm môn đồ Tây Khương đánh trúng tử thương lăn kềnh ra sân rên la ầm ĩ.

Miêu Thúy Hoa và Phương gia tam kiệt dù cố gắng trổ hết tài lực bình sanh ra công thủ, cũng không đem nổi lợi thế về phe mình. Cán cân trận đánh nghiêng hẳn về phe Tây Khương.

Khôn ngoan, mẹ con Phương gia lùi dần, xây lưng vào nhau cho đỡ trống trải và bị bọn Cao Tấn Trung vây tròn áp đảo ráo riết.

Lý Tiểu Hoàn hầm hè :

- Chuyến này bọn bây thăng thiên độn thổ cũng chẳng khỏi toàn tánh mạng!

Biết nguy, bốn mẹ con Phương gia lầm lì liều mạng đánh lại, nhưng tuyệt vọng. Cả bốn, mồ hôi ra như tắm, sự hô hấp bắt đầu mất điều hòa, rộn rã, nặng nề. Lối chung lưng chịu trận cũng bị tan rã, mỗi người đánh bật mỗi nơi, nguy hiểm rõ rệt.

Phương ông tâm can như lửa đốt, không còn đứng nổi trong nhà nhìn thê, tử lâm nguy, nên quên cả nguy hiểm chạy vuột ra hành lang đập tay, dặm chân, bực dọc, kêu la.

Liếc thấy tình cảnh chồng, Miêu Thúy Hoa cố gắng la lớn :

- Phu quân! Vào nhà ngay kẻo chúng…

Nàng chưa dứt câu thì Bạch Dũng nhảy ào vào hành lang, nhắm cổ Phương ông lìa một đao…

Than ôi, suốt đời Phương ông chỉ biết làm điều thiện, tu nhân tích đức thế chẳng hóa ra đấng Cao Xanh bất công lắm ru?

Điên cuồng, đau đớn, Miêu Thúy Hoa đành liều bỏ trận định chạy vào cứu người chồng đáng kính, đáng phục ấy thì nàng chùng lại bị Lý Tiểu Hoàn rượt theo đâm một đao vào ngang sườn miệng thét: “Chết này!”

Nhưng không! Trong chớp mắt nguy hiểm ấy, bỗng từ trên mái đại sảnh, hai luồng kiếm quang sáng lòe, hai bóng dạ hành khách sà xuống lẹ như chớp giựt. Đồng thời, hai tiếng choang, choang vang dội chúa chát ráy, võ khí Bạch Dũng, Lý Tiểu Hoàn vấp phải hai sức mạnh phi thường, vuột khỏi tay văng đi thật xa, và Bạch, Lý hai người lộn bật hẳn lại phía sau tới năm sáu vòng, tay toạc hổ khẩu.

Với vết thương ấy, tuy không nguy hiểm đến tánh mạng, Bạch Dũng và Lý Tiểu Hoàn bị loại khỏi vòng chiến.

Thoát hiểm, Miêu Thúy Hoa cầm ngang song đao, đứng chắn trên hành lang bảo vệ Phương Đức.

Đang thắng thế, Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Phương Thất đều giựt mình vì sự can thiệp chớp nhoáng của hai dạ hành khách nọ. Ba người không khỏi hoảng hốt, bỏ đối thủ, không ai bảo ai mà cùng nhảy ra khỏi vòng chiến, định thần quan sát và nhận ra hai dũng sĩ oai hùng họ đều bịt mặt, vóc dáng uyển chuyển, cao suýt soát bằng nhau.

Hồi tưởng cái nhục bị liệng xuống nước ở Kim Môn điếm, Mã Hùng nộ khí xung thiên la lớn :

- Vẫn hai tên cẩu trệ khi trước. Ta đang kiếm chúng bây đây!

Không để đối phương kịp hành động, Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương và Thôi Sơn Thái Bảo Cam Tử Long - vì chính là họ, hai cao đồ Bắc phái Sơn Đông - cùng nhào tới, uy dũng lanh lẹ như cặp hắc báo hoa trường kiếm nhập chiến đánh liền tay.

Tự tin, Mã Hùng, Cao Tấn Trung cũng trở giáo Kim Xà tiếp trận.

Mã Hùng chận Lã Mai Nương lại, còn Cao Tấn Trung giao đấu cùng Cam Tử Long.

Đứng ngoài, Phương Thất nghĩ thầm: "Có lẽ tên thon người kia yếu sức hơn, ta nên giúp Mã Hùng, hạ nó được rồi sẽ liệu tên lớn con sau".

Tức thì,Phương Thất hùng hổ múa đơn đao trợ chiến bên Mã Hùng, giữa lúc đôi bên cùng xáp trận…

Đồng thời, Phương Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc rảnh tay, toan đuổi bắt Bạch Dũng và Lý Tiểu Hoàn lúc đó đang ôm tay máu me ràn rụa chạy về phía lục lăng đình thì Miêu Thúy Hoa, Thế Ngọc ngăn lại.

Thế Ngọc nói :

- Nhị huynh khỏi cần đuổi kẻ chiến bại, nên áp trận thì hơn!

Nhờ vậy, Bạch Dũng và Lý Tiểu Hoàn không phải đào tẩu, đứng bên đình lo lắng theo dõi thế trận và buộc vết thương hổ khẩu.

Xung trận dữ dội như thần tướng, Lã Mai Nương, Cam Tử Long vung kiếm chém xả vào mặt Mã Hùng, Cao Tấn Trung buộc hai cao đồ Tây Khương thoái luôn mấy bộ để tránh đòn. Vừa hay lúc ấy Phương Thất nhập trận, Mai Nương vung tay tả chỉ vào mặt họ Phương trá đòn. Tưởng kẻ địch phóng ám khí, Phương Thất vội vàng dừng bước cúi rạp toàn thân để tránh. Chẳng ngờ, Mai Nương chỉ chờ có thế, tung cả hai chân nhảy tới phóng cước tả đá trúng bàn tay cầm đao của Phương Thất, khiến thanh đơn đao văng đến gần chỗ Phương Thế Ngọc.

Trúng đòn bất ngờ, Phương Thất đau quá, toàn thể cánh tay tê buốt không dám lượm đao, đành bỏ dở ôm tay chạy về phía lục lăng đình, đứng với Bạch Dũng và Lý Tiểu Hoàn.

Trong chớp mắt, loại được một địch thủ khỏi vòng chiến, nghe bước chân phía sau lưng, Mai Nương quay phắt người lại gạt luôn ngọn giáo Kim Xà do Mã Hùng vừa đâm tới, đồng thời nàng xử thế Hoàn Bộ Liên Phi Cước nhảy vọt lên cao, hai tay giang ra như cánh đại bàng, đá móc mũi võ hài hữu vào yết hầu, đồng thời dộng gót hài tả xuống đỉnh đầu địch.

Thế cước Liên Phi ấy là một đòn nghề tối độc của Bắc Phái Sơn Đông cực

kỳ lợi hại và rất khó sử dụng cho có hiệu lực, nếu bản lãnh người dùng không đạt mức siêu việt.

Tuy biết đối phương không phải tay vừa, nhưng Mã Hùng hoàn toàn không ngờ được rằng địch thủ vừa gạt ngọn giáo không cần trớn, mà cũng phóng nối liên tiếp song cước lên tới đầu mình, nên hoảng hồn, vội vàng nằm hẳn xuống sân, ôm cây giáo lăn mình ra xa hơn một trượng tránh thoát.

Mai Nương rượt theo ngay. Là cao đồ Tây Khương, trò mến của Bạch Mi, Mã Hùng vùng trở dậy đâm xốc luôn một giáo Kim Xà vào bụng địch. Đó là thế Hồi Mã Thương rất lợi hại.

Lanh lẹ và như đoán trước được thế võ ấy, Lã Mai Nương sẵn sàng múa trường kiếm gạt bắn ngọn giáo địch một thế Đoạt Mệnh Kiếm. Lưỡi kiếm báu tia ra như lằn chớp, rít lên như lụa xé, nguy hiểm.

Một lần nữa, Mã Hùng buộc lòng phải tọa mã, nhường lưỡi kiếm vút qua trên đỉnh đầu vớt đứt mối khăn mỏ rìu. Chiếc khăn tuột ra rớt xuống sân gạch.

Chết hụt, hoảng hồn, Mã Hùng liều mạng lăn xả vào giao đấu.

Nói về Cao Tấn Trung giao chiến cùng Thôi Sơn Thái Bảo Cam Tử Long. Họ Cam uyển chuyển tựa giao long, còn Tấn Trung thì hầm hè độc ác như mãnh hổ. Hai đấu thủ cùng lực lưỡng trượng phu. Một bên mặt đẹp như mã ngọc phong lưu mã thượng, một bên dữ dằn tựa vô thường quỷ sứ.

Thua trận ở Kim Môn điếm chuyến trước, lần này Cao Tấn Trung hết sức thận trọng, quyết rửa nhục. Vừa giáp trận, Tấn Trung đã sử dụng ngay đòn nghề dùng thế "Phương Vũ Xuyên Lâm" quai chéo đốc giáo choạc vào mặt đối phương. Tử Long ngã ngược tránh dễ dàng, thì Tấn Trung đã đâm luôn mũi giáo Kim Xà vào ngực nhằm tim địch.

Lẹ như cắt, Cam Tử Long chuyển kiếm đỡ giáo địch và tiện tay gài chặt cán giáo đè mạnh xuống. Tấn Trung cố sức hất ngược cán giáo lên nhưng cánh tay của Tử Long cứng như sắt nguội, nặng nề như Thái Sơn ấn mạnh xuống khiến Cao Tấn Trung vận dụng toàn lực, hai tay cầm cán giáo cố hất lên để đè lưỡi kiếm xuống mà cũng chỉ hơi nhúc nhích chút đỉnh.

Thừa dịp nhập nội đứng gần nhau, Cam Tử Long dùng thế "Hàng Long Phục Hổ" cử tay tả đấm một trái Thôi Sơn nhằm màng tang địch.

Không ngờ đối phương đã mắc vận dùng toàn lực dùng trường kiếm ghì ấn ngọn giáo xuống, mà còn ra nổi một quyền tay tả khủng khiếp đến thế. Tấn Trung chỉ kịp nhún chân, ngả đầu, nhảy vọt ra phía sau tránh khỏi đường quyền dũng mãnh, nhưng cũng bị luồng gió do ngọn quyền ấy phát ra, táp mạnh vào mặt khó chịu lạ thường.

Nói thật tình, Cam Tử Long không muốn sát hại Tấn Trung nên cố ý đấm lướt qua mặt y để biểu lộ dũng lực của mình cốt ý khiến y phải tự lượng, nếu không thì Tấn Trung, mặc dầu là cao đồ Tây Khương, cũng bị tử trận rồi.

Tước hiệu Thôi Sơn Thái Bảo do các hảo hán đất Thiểm Tây tặng Tử Long, sau khi chàng nhất quyền hạ hắc hổ trong Hoang Sơn Thôn đâu có hư truyền!…

Thoát chết, Cao Tấn Trung không ngờ trong thiên hạ có nhân vật dũng mãnh tới mức độ ấy, nên chột dạ và bắt đầu cảm thấy ngán thực sự dạ hành khách bí mật kia. Chàng muốn rút lui ngay khỏi Phương gia trang, nhưng đâu có dễ dàng như vậy được? Tử Long theo sát ngay, hoa kiếm luôn buộc địch thủ tiếp đấu.

Lúc đó trên sân, trận giao tranh diễn ra thập phần sôi nổi linh động. Mỗi hiệp nhập nội là một lần cả hai bên cùng trổ toàn đòn độc, thế hay, ác liệt, xứng đáng hảo thủ vào bực Sư.

Một bên sử dụng thiết giáo Kim Xà cao thù Tây Khương, một bên là giang hồ hiệp khách, danh đồ Sơn Đông Bắc Phái, với hai thanh báu kiếm đã từng khiến anh hùng thiên hạ phải thất hồn táng đởm.

Mà quả vậy, thanh Huyền Tiễn của Cam Tử Long và Yểm Nhật của Lã Mai Nương hoa lên vun vút cực kì linh động, kiếm quang mờ ào tỏa lãnh khí rợn người, làn kiếm rít lên như lụa xé quỷ khiếp thần sầu, bao tròn lấy địch thủ không sơ hở đường tơ kẽ tóc.

Cao Tấn Trung, Mã Hùng tận tình giao đấu, mồ hôi nhễ nhại, miệng thở dồn dập sau dư trăm hiệp sát phạt dữ dội, nặng nề…

Bỗng Cam Tử Long dồn Cao Tấn Trung về phía Lã Mai Nương. Lẹ như cắt, Trại Nhiếp Ẩn bỏ Mã Hùng nhắm ngọn giáo Tấn Trung chém ngược lên một lát thật mạnh.

Chát!

Tia lửa bật tóe ra, cây giáo bị tiện hẳn một phần ba từ khúc gần ngù đỏ đến mũi và bật lên cao. Tử Long nhảy vút lên với tay bắt lấy và sả luôn trường kiếm đánh chận Mã Hùng lúc ấy đang cử giáo định thích mũi nhằm sườn Mai Nương.

Bị hư vũ khí bất ngờ, Cao Tấn Trung hoang mang hô lớn :

- Chạy mau! Khi khác sẽ báo thù!…

Tức thì, Mã Hùng hoa bừa một giáo cản đường, nhảy ra khỏi vòng chiến chạy như biến theo Cao Tấn Trung, Phương Thất, Bạch Dũng và Lý Tiểu Hoàn.

Cố ý chậm chạp, Song hiệp ngoái cổ lại nhìn Miêu Thúy Hoa và Phương gia tam kiệt đuổi theo năm môn đồ Tây Khương.

Từ lúc hai hiệp khách bịt mặt can thiệp, bốn mẹ con Phương gia đứng ngoài áp trận mừng thầm chuyến này sẽ được làm quen, kết giao với hai vị cứu tinh. Nhưng khi tới cũng như lúc đi, hoàn toàn đột ngột,Song hiệp tạ sự đuổi theo đối phương, phi hành ra khỏi Phương gia lẩn trong bóng tối đi mất.

Bốn người họ Phương rượt theo, cố tình mời họ lại, song thuật phi hành chưa đạt tới mức tối cao nên sự cách biệt mỗi lúc một xa, đành phải hè nhau trở lại.

Phương Thế Ngọc hậm hực :

- Bực mình quá! Chuyến này họ lại vuột mất. Hai người ấy đã theo dõi can thiệp đúng lúc cứu chúng ta, cớ sao phải giấu tên tuổi bỏ đi? Mẫu thân và nhị vị hiền huynh rõ ai không?

Hiếu Ngọc đáp :

- Chuyến ở Kim Môn điếm, ngu huynh không kịp nhận xét, nhưng lần này nhìn rõ ràng, hai người ấy phảng phất như Lã Mai Nương và Cam Tử Long.

Mỹ Ngọc nói :

- Tôi đồng ý với trưởng huynh, tam đệ nghĩ sao?

Thế Ngọc lắc đầu :

- Tưởng biết rõ ràng, chớ phảng phất thì chỉ do ước tưởng mà thôi.

Miêu thị trầm ngâm :

- Mẹ không dám căn cứ vào dáng dấp, nhưng hai thanh bảo kiếm là của Cam, Lã đại hiệp.

Thế Ngọc không chịu :

- Những nhân vật bản lãnh dường ấy tất phải dùng bảo kiếm, cứ gì Cam, Lã? Hồi họ ở chơi Phương gia trang, mẫu thân không có dịp thấy họ luyện ư?

- Mai Nương, Tử Long thỉnh thoảng mới tập luyện qua loa về môn hô hấp, ngoại công, nhưng chưa bao giờ hoặc biểu diễn hoặc song đấu nên không thể nào mẹ xác định chính là họ.

Quả như lời Miêu thị, trong thời kỳ ở Phương gia trang, Song hiệp thường dậy rất sớm vượt tường ra khỏi trang luyện song đấu, lúc trở về mọi người còn đang ngủ nên không một ai hay biết kể cả Miêu Thúy Hoa. Nếu hai người luyện tập trước sự hiện diện của họ Miêu thì quyết không thể nào giữ nổi hành tung bí mật được.

Nói về năm môn đồ Tây Khương chạy ra khỏi Phương gia trang ngoái nhìn thấy có người đuổi theo nên bảo nhau chạy theo hướng khác.

Không có ý đuổi, Song hiệp chờ bọn Phương gia trở về mới rẽ đường về thẳng quán trọ. Đứng sau cửa sổ trong phòng, hai người chờ một lúc thì thấy bọn Cao Tấn Trung lục đục kéo về Anh Bố võ quán.

Mai Nương không nhịn được cười :

- Họ đi đầy đủ khí giới, lúc về còn đúng một ngọn giáo. Chúng thù ghét anh em ta lắm nhỉ?

Cam Tử Long vặn ngọn đèn lên mà rằng :

- Thù ư? Chúng muốn xẻ thịt ta làm nhân bánh bao! Cao Tấn Trung, Mã Hùng bản lãnh trội hơn hết, xứng danh hảo thủ đời nay, tiếc thay họ lạm dụng công phu khổ luyện bình sanh ra phụng sự việc tương tàn đồng đạo. Vô ý thức đến thế là cùng! Mấy môn đồ đã vậy, Bạch Mi lão sư là người cao nhiên

đạo mạo, dung túng đồ đệ mới là sự kiện mà ngu huynh không nhận thức được.

- Đó là điều đáng buồn cho võ giới. Trong khi con dân Hán tộc cần phải chung lưng đấu cật gây phong trào hưng Hán diệt Thanh, thì hạng người mang danh chí khí trượng phu lại giở trò huynh đệ tương tàn. Chẳng quan chỉ để cho kẻ thù của đất nước lợi dụng tình hình chia mà trị thôi.

Cởi bỏ võ khí xuống đầu giường, thay dạ hành phục xong, Cam Tử Long cầm đầu ngọn giáo của Cao Tấn Trung lật đi lật lại xem xét.

Rót trà nóng, Mai Nương bưng một ly đưa Tử Long. Nàng không khỏi ngạc nhiên khi thấy chàng trầm ngâm nghĩ ngợi :

- Có điều chi vậy sư huynh?

Tử Long lặng lẽ đưa mũi giáo cho bạn đồng môn và đón lấy ly trà thơm ngát uống từng hớp nhỏ một.

Đỡ lấy mũi giáo xem ngắm giây lát, Mai Nương biến sắc chỉ hai chữ Kim Xà đúc ngay phía dưới ngù đỏ :

- Ủa! Thứ giáo Kim Xà của Tây Khương y hệt mũi giáo… trên bàn thờ bá phụ?

Tử Long gật đầu :

- Đúng thế!

- Vậy thì kẻ thù mà chúng ta cố công tìm kiếm mấy năm nay là người thuộc môn phái Tây Khương!

- Đồng ý.

- Hơn nữa căn cứ vào tuổi bốn mươi tư, bốn mươi lăm của tên Tăng Tòng Hổ, tất y thuộc niên khóa trước bọn Cao Tấn Trung và sau Lý Ba Sơn?

Đặt chiếc ly xuống kỷ, Cam Tử Long nhìn Mai Nương mà rằng :

- Sư muội suy luận trúng ý ngu huynh. Lã đại sư (chỉ Lã Tứ Nương) đã có lần nói rằng các môn đồ Tây Khương người hay cũng có mà kẻ dở trở thành giang hồ đại đạo cũng nhiều, vậy tên Tăng Tòng Hổ vốn là độc cước đại đạo tưởng không đến nỗi lạ lắm.

Suy tính hồi lâu, Mai Nương nói :

- Trong hai trận giao chiến với bọn Cao Tấn Trung, chúng ta không lộ hình tích, chi bằng nhân đây, ta tìm cách liên lạc với chúng, may ra dò hỏi được tin tức tên đại đạo họ Tăng chăng?

- Hiện thời không nên, ngu huynh e bọn Cao, Mã nhận ra dáng dấp ta càng thêm khó về sau. Từ nay ta nên để ý đến chúng nhiều hơn trước. Sau trận đại bại hôm nay, chắc thế nào chúng cũng tạm thời bỏ việc thù hiềm họ Phương, trở về Quảng Châu chờ xem phản ứng của Võ Đang sơn và tùy thời hành động. Hoặc giả chúng sẽ tổ chức lại, viện người phò tà mới dám đánh Phương gia trang. Chừng nào họ về Quảng Châu, anh em ta sẽ đi theo.

Mai Nương mỉm cười :

- Chuyến trước ở Kim Môn điếm, anh em Phương gia không ngờ là chúng ta giúp đã đành, lần này chẳng lẽ họ không đoán ra? Đã có lần ta nói với các môn đồ Tung Sơn rằng sẽ đi Triệu Khánh giúp họ Phương, sư huynh nhớ không?

Cam Tử Long đáp luôn :

- Khó chi điều ấy! Sáng mai ta bỏ quán trọ rồi đến Phương gia trang nói là mới tới Triệu Khánh cũng chẳng sao. Nhân tiện ta nói thêm rằng lúc đi qua võ quán Lữ Anh Bố bất chợt gặp bọn Lý Tiểu Hoàn đang ở đó, câu chuyện thật trăm phần trăm. Biết chỗ ở kẻ địch tất Phương thái thái sẽ phái gia nhân do thám nơi võ quán, do đó ta khỏi tốn công canh chừng ngày bọn Cao Tấn Trung lên đường mà vẫn biết tin tức như thường.

Lã Mai Nương đồng ý, nên hôm sau Song hiệp rời khách sạn Kỳ Hoa đến trang trại họ Phương.

Nói về năm môn đồ Tây Khương, khi thoát khỏi Phương gia trang thấy thấp thoáng có bóng người đuổi theo, bèn bỏ nhau tản mát mỗi người một phương, sau đó mới trở về võ quán.

Lý Tiểu Hoàn lấy thuốc băng bó các vết thương trong khi mấy người kia ngồi phờ ra, chán nản, tức bực.

Cao Tấn Trung nhìn chiếc cán giáo cụt dựng bên ngọn giáo Mã Hùng thở dài :

- Lúc ra đi đem bao nhiêu võ khí đàng hoàng khi về còn độc một cây giáo, hai người bị thương, một người bị lộn mèo suýt chết. Hừ! Bạch Mi sư phụ biết việc này, chắc chúng ta không còn mặt nào trở về Triều Vân sơn nữa.

Mã Hùng nói :

- Đang thắng thế chuyển thành bại mới đáng tức chớ. Không hiểu hai tên dạ hành ấy thân thuộc gì với mẹ con Phương Thế Ngọc mà yểm trợ chúng hoài! Kiếm thanh hoa ảnh lục, phân khắc khả truy hồn, cao siêu lợi hại thiệt bản lãnh hai nhân vật ấy!

Với lấy hồ rượu để trên án thư, Cao Tấn Trung rót đầy ly uống cạn, cười khẩy :

- Bản lãnh siêu việt mà thôi ư? Dũng lực ấy, hàng long phục hổ như trở bàn tay. Lối xuất trận hung hãn, dũng mãnh như thần tướng. Kiếm hoa cước phóng, quyền đưa xuất quỷ nhập thần! Tài lực ấy hiện thời có thể là thiên hạ vô địch. Không hiểu họ xuất thân từ võ phái nào mà ghê gớm đến thế…

Mã Hùng nói tiếp :

- Người ấy, kiếm ấy quả rất tương đối. Cặp trường kiếm thiệt vô giá. Kiếm sắc sáng xanh tỏa lãnh khí tựa hơi thu, thổi tóc đứt qua lưỡi kiếm, chặt thép như chẻ tre nên ngọn giáo của Tây Khương cũng không qua nổi số phận bị tiện làm đôi…

Cao Tấn Trung đứng vùng dậy, đi đi lại lại như mãnh hổ cằn nhằn :

- Không bị hư vũ khí, ngu huynh còn đấu được rất lâu dù rằng cũng sẽ bị thua. Không được đấu với hai người đó lần nữa để phân tài cao hạ, ngu huynh còn mất ăn mất ngủ vì hằn học. Dù phải thác ngay dưới lưỡi kiếm của họ, chuyến Sau quyết đấu hai trăm hiệp. Bại trận dở dang như đêm nay ức lắm, thà rằng chết ngay dưới lưỡi kiếm của địch, ngu huynh cũng cam tâm.

Lý Tiểu Hoàn lên tiếng :

- Bạch thúc thúc toạc hổ khẩu đã đành, cớ sao Mã thúc không phóng tiêu hạ địch thủ?

Mã Hùng cười khẩy :

- Ám khí nào thoát khỏi hai cặp kim điêu nhãn ấy? Bởi vậy tôi không dám

dùng tới, e họ chê cười ta hèn nhát, tiếng xấu để đời. Vả lại, vì kém tài lực, thất trận cũng không đến nỗi đáng khinh bằng cách dùng cả đến ám khí mà vẫn chạy như thường. Bởi vậy, tôi đấu sức tranh tài cho đến phút cuối cùng. Nếu Cao sư huynh không bị tiên mất ngọn giáo hô chạy thì tôi còn giao đấu cho tới phút chót.

Lý Tiểu Hoàn phản đối :

- Có ám khí cứ việc sử dụng đến ngọn tiêu cuối cùng, trong khi xung phong cần phải quyền biến, cớ sao Mã thúc chấp nê? Biết đâu hai tên ấy sẽ trúng thương và cuộc chiến sẽ chẳng vì thế mà thay đổi có lợi cho bọn ta?… Nhưng thôi, việc đã qua chẳng nên nhắc tới nữa. Điều cần biết là bây giờ ta nên xử trí ra sao. Đánh nữa hay thôi?

Cao Tấn Tùng can thiệp :

- Thua keo này bày keo khác mới là kẻ thức thời. Hiện nay không nên trở lại Phương gia trang. Hai nhân vật yểm trợ Phương gia tất còn quanh quất Triệu Khánh, nếu tái chiến lần nữa chỉ thêm chuốc lấy cái nhục. Theo ý tôi, chúng ta cần sắm khí giới dùng tạm thay thế những thứ đã bỏ cả tại Phương gia trang. Xong xuôi ta trở lại Quảng Châu chờ xem phản ứng về vụ lôi đài của Phùng Đạo Đức lão sư ra thế nào. Chừng nào không cần lưu lại Quảng Châu nữa, ta sẽ lấy thêm người. Bày mưu kế hẳn hồi mới có thể tính đến việc đánh mẹ con Phương Thế Ngọc.

Mọi người đều nghe theo lời bàn của Cao Tấn Trung, đành tạm bỏ dở việc đánh trang trại họ Phương.

Hôm sau, năm môn đồ Tây Khương nghỉ ngơi, chừng vết thương hổ khẩu của Lý Tiểu Hoàn và Bạch Dũng lành hẳn, mới rủ nhau ra phố định mua mấy món võ khí. Nhưng Lữ Anh Bố phu nhân là Kỳ thị ngăn lại mà rằng :

- Bình nhật, phu quân tôi sắm đủ các thức võ khí, mời quý vị theo tôi vào nhà kho, lựa thứ nào vừa tay xin cứ dùng.

Lý Tiểu Hoàn đáp :

- Chuyến này ra đi không biết ngày nào trở lại Triệu Khánh, nên định mua mấy thứ xoàng phòng thân lúc đi đường, sau đó sẽ bỏ đi. Nếu lấy những thứ

hảo hạng biết làm thế nào hoàn lại được?

Kỳ thị chưa kịp trả lời thì gia nhân đã quét sân sau chạy vội vào báo :

- Thưa phu nhân, trên cành cây hòe có một bọn gì treo lủng lẳng coi có vẻ nặng lắm.

Kỳ thị ngạc nhiên :

- Thân cây hòe lớn bằng hai, ba ôm, ai trèo nổi lên đó mà treo được bọc nặng?

- Thưa, con không biết, nhưng đang quét sân con vô tình nghểnh cổ nhìn thấy vậy, vào cấp báo ngay.

Nghi ngờ, Kỳ thị cùng các môn đồ Tây Khương ra sân sau xem sự thể ra sao.

Quả nhiên, trên cành thứ hai cây đại hòe, cao đến trượng rưỡi, có treo một bọc có cột dây thừng. Tức thì, Cao Tấn Trung phi thân lên cành thứ nhất và từ đó nhảy lên cành thứ nhì, gỡ dây lấy bọc nhảy xuống đất mở vội ra xem…

Lý Tiểu Hoàn, Bạch Dũng, Phương Thất cùng kêu lên một tiếng "Ồ!"

Thì ra, trong bọc ấy còn có một chiếc túi vải thô đựng ba thanh đơn đao sáng loáng của ba người bị đánh rớt đêm nọ trong trận giao tranh ở Phương gia trang. Kèm theo với ba món võ khí, có mảnh giấy đề: Hoàn cố chủ chi bảo vật.

Mã Hùng lẩm bẩm :

- Có người đã vào đây đêm qua mà không một ai hay!

Lý Tiểu Hoàn nhìn Mã Hùng, hỏi :

- Mẹ con Phương gia chăng?

- Không phải! Đó là hai dạ hành khách đêm nọ. Ta nên khởi hành sớm, không nên lưu lại đây lâu hơn nữa.

Nhờ thuốc bó nhà nghề, hai vết thương hổ khẩu của Lý Tiểu Hoàn và Bạch Dũng cũng đã lành hẳn, sáng hôm sau, năm người theo đường thủy trở lại Quảng Châu.

Hội nghị đại sư Chí Thiện báo cáo tình hình Thi võ quần hùng, Đại Bàng trổ tài vô địch

Miêu Thúy Hoa và Phương gia tam kiệt hân hoan tiếp đón Song hiệp hai vị giang hồ đại hiệp này chớ chẳng sai. Nhưng trước thái độ rất tự nhiên của Cam, Lã, họ lại nghi nghi hoặc hoặc không dám nhất quyết.

Sau khi nghe thuật lại trận giao tranh và xem qua thanh đơn đao của Lý Tiểu Hoàn, Bạch Dũng, Phương Thất, Lã Mai Nương thản nhiên hỏi Miêu thị :

- Ba món võ khí này khá tốt đây, thái thái định giữ lại để dùng chăng?

- Dạ, không lẽ bỏ đi.

- Theo thiển ý, thiết tưởng nên trả lại cho họ có lợi hơn.

Cam Tử Long tiếp lời Lã Mai Nương :

- Phải đó, thái thái nên nghe lời Lã sư muội trả lại bọn Lý Tiểu Hoàn mấy thanh đao này. Như vậy tỏ rằng ta biết rõ nơi trú ngụ của họ và họ càng phải kiêng nể hơn.

Phương Thế Ngọc nói :

- Nhị vị đại hiệp dạy chí phải, tôi xin lãnh nhiệm vụ đến võ quán Lữ Anh Bố.

Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc nói theo :

- Chúng tôi cùng đi với tam đệ.

Miêu Thúy Hoa gạt đi :

- Không được! Các con tới đó e xảy ra cuộc giao tranh nữa. Ta cần phải tránh sự đụng chạm với bọn Tây Khương, chi bằng nhờ Cam, Lã đại hiệp giúp việc này thì hơn.

Muốn tự nhiên hơn, Lã Mai Nương nói :

- Được, chúng tôi xin tuân lời thái thái, Phương tam lang nên cùng đi một thể cho biết.

Miêu thị ưng thuận cho Thế Ngọc theo Song hiệp và sau mấy ngày ở chơi Phương gia trang, Mai Nương Tử Long đã cùng Thế Ngọc lẻn vào Anh Bố võ quán treo bọc ba thanh đơn đao lên cành cây hòe nơi sân sau.

Quả nhiên, bị lộ hình tích, Cao Tấn Trung không dám lưu lại Triệu Khánh phủ lâu hơn nữa, rủ đồng bọn bề Quảng Châu tức thì.

Theo lệnh của Miêu Thúy Hoa, tên gia nhân thường trực do thám nơi Anh Bố võ quán vội vàng về trang trại báo cáo việc năm môn đồ Tây Khương dùng thủy lộ đi nơi khác.

Miêu thị hỏi :

- Sao ngươi không hỏi xem thuyền đó đi đâu?

- Thưa chủ mẫu, thuyền đó xuôi dòng đi Quảng Châu.

Cam Tử Long nói :

- Trận báo thù không thành, họ trở về Quảng Châu vì công việc còn bề bộn là phải. Hiện nay, việc phòng thủ gia trang tạm yên, chừng nào Phương thái thái cho ba vị đại ca đây trở lại Tây Thiền tự?

Miêu Thúy Hoa chưa kịp đáp thì gia nhân vào báo có người xưng danh là Chu Thế Hùng đến thăm ba anh em Phương gia.

Thế Ngọc không khỏi ngạc nhiên :

- Chu địa ca Quảng Châu đến tìm tất có việc chi cần gấp.

Miêu thị hỏi :

- Người đó là ai vậy?

- Thưa mẫu thân. Thế Hùng là môn hữu mà chuyến vừa rồi cùng khởi

hành từ Thiếu Lâm về Tây Thiên. Để chúng con ra rước vào.

Phương gia tam kiệt cùng ra tận trang môn mời Chu Thế Hùng vào địa sảnh.

Bái kiến Phương ông và Miêu Thúy Hoa xong, họ Chu nói với Tam kiệt :

- Tam Đức hòa thượng phái tiểu đệ tới đây thỉnh ba vị sư huynh trở lại Tây Thiền ngay. Cấp bách.

Phương Hiếu Ngọc hỏi :

- Đại ca biết vì lẽ gì không?

- Được lệnh đi ngay, tôi không được hiểu nguyên do, duy biết có sư huynh Mục Dương tăng mang khẩu lệnh của Sư trưởng từ Thiếu Lâm xuống Quảng thì Tam Đức hòa thượng cấp phái tôi đi thỉnh ba sư huynh ngay. Đồng thời, người khác đi Uy Châu tìm Cẩm Thượng Ân.

- Thế còn Lương Bá Tòng và Đồng Thiên Cân?

- Hai vị ấy ở xa sẽ tự kỷ trở về Tây Thiền.

Phương Thế Ngọc đưa mắt nhìn mẹ có ý ngầm hỏi. Biết ý Miêu thị nói ngay :

- Vậy thì các con liệu sửa soạn sáng mai khởi hành. Khi tới Quảng Câu nên viết thư về nhà cho mẹ hay tin đỡ nóng ruột.

Thấy vậy, Mai Nương nói theo :

- Chúng tôi cùng đi xem sao.

Hôm ấy Miêu thị làm tiệc tiễn hành để sáng hôm sau các vị anh hùng lên đường.

Vì Song hiệp Mai Nương, Tử Long đi ngựa nên anh em Phương gia và Chu Thế Hùng cũng thuê ngựa đồng hành cho tiện.

Tới Quảng Châu, Cam, Lã đến thẳng Thanh Thiên lầu, còn bọn Thế Ngọc qua Tây Thiền tự.

Hơn một ngày sau, Lý Tiểu Hoàn mới về tới nơi, Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Bạch Dũng, Phương Thất qua quán trọ cũ lấy ngựa rồi đến trọ cả Thanh Thiên lầu.

Nói về Tung Sơn Thiếu Lâm tự, một hôm, Chí Thiện sư trưởng đang tụng niệm trên Đại Hùng bảo điện thì có năm vị thiền sư từ xa đến thăm.

Đó là Liễu Nhân hòa thượng. Sư trưởng phái Nga Mi, trụ trì tại Kiếm Phong sơn thuộc Tứ Xuyên.

Vị thứ nhì là La Dương Minh đại sư, Trưởng phái Côn Luân, trụ trị tại Bích Vân tự trong Ngũ Ngọc sơn thuộc Thanh Hải.

Vị thứ ba là Hoàng Ẩn thiền sư, trụ trì tại La Phù Sơn trong cõi Lĩnh Nam.

Vị thứ tư là Ngọc Hư hòa thượng, Sư trưởng Ngũ Đài sơn thuộc Sơn Tây.

Vị thứ năm là Chiêu Dương thiền sư, Trưởng Bắc phái Sơn Đông, trụ trì trên Bạch Vân tự trong Mã Dương cương, nơi giáp giới hai tỉnh Sơn Đông, Trực Lệ, sư phụ của Lã Mai Nương và Cam Tử Long.

Chí Thiện mừng rỡ ra tân tam quan đón tiếp :

- Chẳng hay trận kỳ phong nào đưa cả năm vị đạo hữu qua nơi Thiếu Thất sơn vậy?

Ngọc Hư hòa thượng hỉ hả :

- Thế mới kỳ ân chớ!…

Chí Thiên mời các Đại sư vào khách phòng.

Liễu Nhân hòa thượng nói với Chí Thiện :

- Tôi vào Thanh Hải thăm Dương Minh thì vừa lúc Đại sư sửa soạn du ngoạn Ngũ Đài sơn và rủ cùng đi. Tới nơi, Ngọc Hư ngỏ ý muốn sang Bạch Vân tự, mời Chiêu Dương sư huynh và Lã Tứ Nương xuống Nam Hải. Hai chúng tôi nhận lời…

Chiêu Dương địa sư tiếp lời :

- Khi ba vị đạo hữu ấy vào Mã Dương cương thì vợ chồng Lã Nguyên (nhân vật này là sư đệ của Lã Tứ Nương, chúng tôi sẽ nói tới sau trong một pho truyện khác để quý độc giả nhàn lãm) cũng vừa lên Bạch Vân tự mời Tứ Nương đạo hữu sang Khai Phong phủ và đi Đồng Quan đê giúp người quen

nào đó. Vì nhận lời với vợ chồng Lã Nguyên rồi, nên Lã Tứ Nương không cùng xuống du ngoạn Nam Hải. Đó là điều đáng tiếc, thiệt ra Lã đạo hữu đã định ý Nam du, xem tình hình mấy vụ tranh chấp về lôi đài ra sao.

Chí Thiện sư trưởng gật đầu mà rằng :

- Vụ xích mích mấy ngày thêm rắc rối, tôi sẽ tường thuật sau. Còn Hoàng Ẩn đạo hữu sao khéo gặp mà đồng hành vậy?

Hoàng Ẩn thiền sư đáp :

- Ấy, tôi rời Lĩnh Nam lên Nam Hải, tới nơi thì vừa khi quý đạo hữu đây cập bến…

Chí Thiện hỏi :

- Thế ra các đạo hữu dùng đường biển?

Lư Dương Minh đại sư đáp :

- Chiêu Dương rủ chúng tôi ra Thanh Đảo rồi xuôi thuyền ven biển. Cảnh sắc mênh mông trời, nước tuyệt đẹp. Sau đó, chính Chiêu Dương lại rủ qua Thiếu Lâm.

Chí Thiện sư trưởng nói :

- Rất tiếc khi nhị vị đạo hữu Liễu Nhân và Lư Dương Minh rời Thanh Hải lại không ghé vào Kim Điêu ổ, Không Động sơn rủ Thạch Phủ Kính cùng đi, kỳ hội chuyến này đầy đủ biết nhường nào!

Liễu Nhân hòa thượng đáp :

- Có chớ, nhưng Thạch Phủ Kính không có ở nhà. Theo lời Hạng Kính Thiên, đệ nhất cao đồ Không Động vì sư phụ y xuống Hồ Nam gặp Bạch Mi sư trưởng Tây Khương theo lời mời của vị này.

Chí Thiện không khỏi ngạc nhiên :

- Ủa! Cớ sao Thạch Phủ Kính lại gặp Bạch Mi tại Hồ Nam?

Liễu Nhân đáp :

- Hạng Kinh Thiên không nói rõ về địa điểm, nà tôi thì vô tình không hỏi thăm. Chắc đọa hữu có ý kiến gì về sự gặp gỡ của hai nhân vật ấy?

Nét mặt ưu tư, Chí Thiện lẳng lặng đưa mắt nhìn Chiêu Dương đại sư.

Biết ý, sư trưởng Bắc phái Sơn Đông nói :

- Theo thiển ý, địa điểm ấy là Võ Đang sơn. Và ngoài Thạch Phủ Kính, Bạch Mi tất nhiên có cả Bát Tý Na Tra Phùng Đạo Đức là đệ tam nhân vật. Vậy, đây là một cuộc hội họp có mục tiêu hẳn hòi, chớ không bất chợt như chúng ta hôm nay. Quý đạo hữu đồng ý với tôi chăng?

Các đại sư đều gật đầu im lặng. Hồi lâu, Liễu Nhân hòa thượng mới cắt lời :

- Hồi nãy Chí Thiện đạo hữu nói về vụ xích mích đả lôi đài nào đó chẳng hay cuộc hội họp ở Hồ Nam có liên hệ gì hay không?

Chí Thiện đáp :

- Liên hệ nhiều. Đây, tôi xin tường thuật nội vụ…

Với giọng trầm trầm, chậm rãi, vị Sư trưởng Tung Sơn Thiếu Lâm tự thuật lại nội vụ lôi đài Hàng Châu, Quảng Châu và nói tiếp :

- Mới đây nội đồ Tam Đức, trụ trì Tây Thiền tự tin cho hay rằng Lữ Anh Bố bị té xuống đài gãy tay. Quan tài Ngưu Hóa Giao cũng được đồng bọn chở về Võ Đang sơn.

Lư Dương Minh hỏi :

- Tình hình tổng quát bây giờ thế nào?

- Nội bọn gia đồ hiện thời chờ phản ứng - chắc là lớn lắm - của đối phương.

Hoàng Ẩn thiền sư gật đầu :

- Phản ứng của Võ Đang sơn tức nhiên mạnh mẽ, không còn nghi ngờ chi nữa. Và cuộc họp giữa Bạch Mi, Phùng Đạo Đức và Thạch Phủ Kinh chắc chắn liên hệ tới vụ xích mích hiện tại.

Lư Dương Minh cau mặt :

- Thạch Phủ Kính là trưởng phái Không Động hà tất phải dính líu tới việc đả lôi đài. Đạo hữu ấy nhiều sự quá!

Liễu Nhân hòa thượng nói :

- Ai cũng suy tính như đạo huynh thì làm chi xảy ra chuyện lôi thôi? Bạch Mi, Thạch Phủ Kính xưa nay vốn chí nhân, tánh tình hạp nhau, cách thức thâu nhận môn đồ không thận trọng. Bởi vậy Bạch Mi mời trưởng phái

Không Động bàn bạc cho thêm mạnh cánh, phòng sau này công khai chống đối Thiếu Lâm chớ gì? Bạch Mi đạo hữu còn tính xa hơn nữa, lỡ Thiếu Lâm và Bạch Hạc hợp tác môn đồ thì Tây Khương, Võ Đang, Không Động sẽ mạnh cánh hơn.

Từ nãy im lặng, nghe các đạo hữu bàn luận, Ngọc Hư sư trưởng Ngũ Đài sơn lên tiếng :

- Quý đạo hữu luận đàm rất xác đúng, riêng tôi không khỏi thắc mắc về sự kiện Lữ Anh Bố vốn bản lãnh cao hơn Hồ Á Kiền, cớ sao lại té xuống đài đến nỗi gãy cánh tay? Tất có nguyên do sao đây!

Chí Thiện giải thích :

- Tôi chưa đi sâu vào chi tiết ấy. Trong khi Hồ Á Kiền bị đánh dồn thập tử nhất sanh và Lữ Anh Bố đang hạ độc thủ thì bỗng nhiên bị một mũi Mai Hoa trâm từ đâu phóng tới xuyên qua làn da gáy. Y bỏ chạy, Á Kiền thừa dịp độn chân nên Anh Bố bị vướng té lăn xuống đài gãy tay. Sự thật đã xảy ra đúng như vậy.

Ngọc Hư hòa thượng vỗ nhẹ tay lên mặt kỷ :

- Hừ! Một cớ nữa để cho Phùng đạo hữu và Bạch Mi kết luận rằng môn đồ của Thiếu Lâm đã bất tuân công luật, phóng ám khí hại Lữ Anh Bố để cứu môn hữu!…

Chí Thiện nói :

- Thiệt tình không phải vậy. Mũi Mai Hoa trâm đó do một bàn tay bí mật nào đó phóng trúng Anh Bố cốt ý cứu Hồ Á Kiền khỏi uổng mạng trong trận đấu quá chênh lệch. Trong thiên hạ thiếu chi anh hùng hiệp nữ tài ba muốn san phẳng nỗi bất bình?…

Nói đoạn, Chí Thiện kín đáo đưa mắt nhìn Chiêu Dương thiền sư, cái nhìn bao hàm nhiều ý tứ và chỉ người trong cuộc mới hiểu nổi.

Sở dĩ Chí Thiện không muốn nói tới sự kiện chính Lã Mai Nương đã phóng Mai Hoa trâm cứu trợ Hồ Á Kiền là vị e Chiêu Dương bị các đồng đạo hiểu lầm. Nhưng vị Sư trưởng Bắc phái Sơn Đông dự đoán người phóng Mai Hoa trâm tài tình ấy là ai rồi. Lã Mai Nương, Cam Tử Long đã chẳng tuân

mệnh lệnh của Người, theo dõi sự xích mích nọ hầu tránh và can thiệp đúng lúc, mong giải quyết cho xong vụ tranh chấp đồng đạo tương tàn đó ư?

Khẽ gật gù ra dáng thông cảm Chí Thiện, Chiêu Dương đưa tay vuốt cằm mà rằng :

- Phải rồi, trước cảnh trạng của Á Kiền, người nào có hiệp tâm chính khí, cũng không thể nhắm mắt làm ngơ. Nếu chúng ta có mặt tại chỗ tất sẽ can thiệp chớ lẽ nào bỏ qua được? Biết đâu vị hiệp khách phóng trâm kia, không là một trong những môn đồ của chúng ta?

Chí Thiện mỉm cười :

- Đó là những việc đã qua. Trước tình trạng ngày một tiến triển đi đến các vụ xung đột lớn, bất lợi cho tình đồng đạo và thanh danh võ giới, tôi có ý định kiến thỉnh quý vị đọa hữu hội nghị, hầu tìm ra giải pháp chấm dứt các cuộc giao tranh, môn đồ Hán tộc tương tàn. Hiện thời, tôi đã phái người vào Tây Khương và Võ Đang sơn thỉnh Bạch Mi, Phùng Đạo Đức yêu cầu chỉ định một nơi thuận tiện, trung lập hầu họp bàn giải quyết vấn đề tương tranh, Tôi đã viết mật thư đạt mời quý đạo hữu xuống Thiếu Lâm để cùng chứng kiến cuộc hội nghị tay ba. Năm tăng đồ ngày mai sẽ lên đường cấp thỉnh, thì may thay, quý vị đã giá bạc giáng lâm nơi Thiếu Thất sơn, lợi thời giờ biết chừng nào!

Lư Dương Minh cười khà mà rằng :

- Nghĩa là Chí Thiện đạo huynh muốn giữ chúng tôi đến khi có phúc đáp của Võ Đang, Tây Khương?

- Dạ, đúng thế. Người lãnh sứ mạng thư cấp hành, chắc không mất nhiều thời giờ. Trong khi chờ đợi, tôi lập một trường đại hội để toàn chúng ta có dịp chung niệm trước bàn thờ Đạt Ma sư tổ. Sau khi thỉnh quý đạo hữu ngoạn cảnh Thái Thất sơn, Lộng Nguyệt hồ, du thuyền trong Lạc Nhạn đầm…

Liễu Nhân hòa thượng ưng thuận :

- Hoan nghinh hào ý của đạo hữu Chí Thiện. Nếu chuyến này không nán lại Tung Sơn thì hai ngày đường nữa, chúng ta cũng sẽ chia tay mỗi người mỗi ngả rồi. Âu là nhân dịp này ta thử tìm đường lên đỉnh Hoa Cái phong

xem sao? (Vị trí và cảnh sắc Tung Sơn Thiếu Lâm tự đã tả thiệt rõ ràng ở hồi thứ hai mươi bốn).

Các vị đại sư đều đồng ý với sư trưởng phái Nga Mi ở lại Thiếu Lâm tự, chờ phúc thư của Phùng Đạo Đức và Bạch Mi lão sư.

Tuy không ai nói ra miệng, nhưng vị nào cũng nặng lòng nghĩ tới tiền đồ võ giới và môn Kỹ Thuật Quốc Gia (người Trung Hoa thời Minh triều, Thanh triều gọi một võ thuật tinh vi là Kỹ thuật quốc gia, hay gọi là môn Quốc kỹ) là một môn học đã từng đào tạo ra nhiều nhân vật cách mạng chống đối nhà Thanh.

Các vị đại sư cũng không lạ gì việc Thanh triều rất kiêng nể các võ phái; do đó Vua tôi nhà Thanh vẫn bí mật hành động với mục đích hạ bớt ảnh hưởng, uy tín võ phái trong dân gian, hoặc diệt trừ bớt một vài môn phái càng hay.

Tấm gương tầy liếp thời Ung Chánh vương hãy còn kia, vị vương giả triều Thanh này đã từng phái ban mật vụ gây biết bao mâu thuẫn giữa các môn phái tiền triều, thiếu chút nữa thì môn đồ dị phái lâm vào cảnh tương tàn lưu huyết đến tận diệt.

Hiện thời, Càn Long là một vị minh quân thiệt, nhưng trước mắt Hán tộc, vị Hoàng đế ấy vẫn là một người thuộc giống Mãn Châu xâm lăng đất nước Trung Hoa không hơn, không kém. Biết đâu nhà Vua chẳng bắt chước tiên vương, tiếp tục gây xáo trộn trong nền võ giới, theo dõi chính sách chia để mà trị?

(Quả thế, sau cuộc du hành toàn cõi Giang Nam, vua Càn Long được mục kích hành vi anh hùng của một số môn đồ Thiếu Lâm tự, bèn bí mật tạo nên một pho truyện, trước hết đẻ ca tụng cuộc vi hành hữu ích của nhà Vua, sau là lưu manh hóa các hành động của các hào kiệt Thiếu Lâm. Vua Càn Long còn kết thúc phi truyện tưởng tượng đó bằng một trận diệt trừ toàn thể các sư, đệ môn võ danh tiếng ấy và sau cùng là vụ Hỏa Thiêu Thiếu Lâm tự.

Một sự kiện không thể nào có được vì các Sư trưởng đại phái Bắc phái Sơn Đông, Nga Mi, Côn Luân, v.v… nói chúng, và toàn thể Tung Sơn Thiếu

Lâm tự nói riêng, sẽ phản ứng rất mạnh mẽ vào tận Thanh cung).

Ngay đêm hôm các vị Đại sư tới Thiếu Lâm, Chí Thiện nói riêng với Chiêu Dương thiền sư về việc chính Song hiệp Lã Mai Nương, Cam Tử Long đã ngầm phóng Mai Hoa trâm cứu Hồ Á Kiền trên Thủy Nguyệt đài.

Chiêu Dương mỉm cười mà rằng :

- Hồi trưa nghe đạo hữu thuật truyện, tôi hiểu ngay kẻ phóng trâm là ai rồi. Chúng không dám công khai lộ diện vì hiện dạng truy tầm kẻ thù bất cộng đái thiên, chắc đạo hữu dư hiểu vụ Trường Mâu Cam Kiến Khương bị hạ sát mười bốn năm trước trong Tần Lĩnh sơn?

Chí Thiện nói :

- Có, tôi biết, vì chính tôi đã từng gặp nhị vị lệnh đồ tại Ác Dương huyện hồi cuối năm ngoái…

Ít bữa sau, Bình Nguyên tăng là người được Chí Thiện sai phái dùng phi mã vào Võ Đang sơn, mời Phừng Đạo Đức dự cuộc hội kiến trở về Thiếu Lâm trình phúc thơ.

Chí Thiện ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đồ không vào Tây Khương hay sao mà về quá sớm?

- Bạch sư phụ, hiện thời Bạch Mi lão sư đang ở Võ Đang nên ngu đồ đệ tránh luôn bức thỉnh thư. Xưa người đọc phúc đáp sẽ tường tận.

- Ngoài Bạch Mi lão sư còn có vị nào khác nữa không?

- Thưa có, Sư trưởng Không Động sơn.

Chí Thiện gật đầu :

- A! Thôi được, cho hiền đồ về nghỉ.

Bình Nguyên tăng đi khỏi, Chí Thiện bóc thư ra đọc, thư rằng:

“Sư trưởng Thiếu Lâm phái Tung Sơn nhã giám.

Hội nghị Sư trưởng là một hảo ý, nhất là trong trường hợp hiện thời, Phùng Đạo Đức tôi rất đỗi hoan nghinh. Song rất tiếc không thể phó hội vì lúc này đang mắc bận hai việc:

Đệ nhất: Mai táng tiện đồ Ngưu Hóa Giao.

Đệ nhị: Lo việc chạy chữa cánh tay và gáy Lữ Anh Bố một kể không

may!…

Ngoài hai việc đau buồn ấy, bần đạo còn phải lo dàn xếp sự công phản quá ư mạnh mẽ của toàn thể tiện đồ về hai vụ nói trên đây.

Khi thảo mấy hàng phúc đáp này, việc dàn xếp đã bất thành và ngoài ý muốn của bần đạo, các tiện đồ hùng tâm chánh khí, hẹn cùng các lệnh đồ Thiếu Lâm đang hiện diện tại Quảng Châu sẽ hội kiến tại Tô Châu vào kỳ Quần Hùng Đại Hội thường niên khai mạc vào ngày Rằm tháng Tám tới đây.

Bạch Mi lão sư vân du Hồ Nam có ghé lại Võ Đang. Lão sư đồng ý về kỳ hẹn Quần hùng và yêu cầu bần đạo tiện tay phúc đáp.

Khách anh hùng, người nghĩa khí, đầu đội trời, chân đạp đất, một lời hẹn như dao chém đá. Mong rằng các môn đồ Thiếu Lâm không phải hạng tầm thường, phó hội Quần Hùng tỏ tài xuất chúng.

Nay thơ, Phùng Đạo Đức, Võ Đang phái, thân ký".

Đọc xong bức thư, Chí Thiện lẳng lặng trầm ngâm hồi lâu rồi mới rũ áo đứng lên gọi tiểu tăng thỉnh các vị Đại sư lên khách phòng.

Mọi người tập họp đông đủ quanh chiếc thạch kỷ lớn, giữa đặt lư trầm nhỏ tỏa ra làn khói xanh mướt, thơm dịu khắp căn phòng rộng lớn.

Chí Thiện trịnh trọng rút trong tay áo ra bức phúc thơ của Phùng Đạo Đức và trầm ngâm cất lời :

- Tôi mới nhận được thư phúc đáp do thân bút của đạo trưởng Võ Đang sơn. Và tôi cũng rất buồn báo trước với các quý vị đạo hữu rằng hy vọng hội nghị để giải quyết các vụ xích mích, tranh chấp đã xảy ra một cách đáng tiếc tại Hàng Châu, hiện đã tiêu tan. Rồi đây, hậu quả còn bánh trướng lớn lao hơn thế nữa. Xin quý vị nghe lời thân bút của Phùng đạo trưởng và lời nhắn của Bạch Mi lão sư.

Nói đoạn, Chí Thiện chậm rãi mở phong thư ra đọc cho cử tọa nghe và nhấn mạnh từng chữ một.

Nghe xong, các Đại sư lẳng lặng nhìn nhau, thông cảm nỗi khó chịu chung.

Chiêu Dương trầm tĩnh, tay luôn luôn lần chuỗi bồ đề.

Liễu Nhân hòa thượng lặng lẽ nhìn cành liễu mịn màng rung rinh ngoài song cửa.

Lư Dương Minh, trưởng phái Côn Luân cất lời trước nhất, phá tan bầu không khí nặng nề trong hội phòng :

- Thạch Phủ Kính có ở Võ Đang không?

Chí Thiện gật đầu :

- Có, gia đồ Bình Nguyên Tăng có trông thấy và hỏi thăm biết đích danh.

Lúc đó, Liễu Nhân, trưởng phái Nga Mi mới nói :

- Tôi biết ngay mà! Bạch Mi, Phùng Đạo Đức, Thạch Phủ Kính hội họp và có chuẩn đích từ trước. Thiệt đáng buồn! Họ không biết nên cố tâm giảng hòa, làm hư đại sư và tổn thương đạo nghĩa có từ trước đến nay vẫn toàn vẹn của võ giới.

Chí Thiện hỏi cửu tọa :

- Trước tình hình hiện thời, quý đạo hữu tính sao?

Hoàng Ẩn thiền sư cười lạt :

- Còn tính sao nữa? Sau khi nhượng bộ nhiều lần, thiết tưởng đạo huynh không còn phương pháp nào khác hơn là nhận lời, y hẹn phó hội Quần Hùng. Dùng độc trị độc mới được!

Hướng vào cử tỏa, Hoàng Ẩn nói tiếp :

- Mở hội nghị cao cấp, Chí Thiện đạo hữu chắc không ngoài mục đích giảng hòa, mong muốn sớm chấm dứt vụ xích mích giữa các môn đồ. Tiếc thay Bạch Mi, Phùng Đạo Đức không những đã từ chối không họp mặt mà còn gửi thơ thách thức, lời lẽ không xứng đáng với một người tu hành tôn trọng đạo đức và biết phụng sự nền Kỹ Thuật Quốc Gia.

Thiện chí của môn phái Thiếu Lâm rõ rệt như thanh thiên bạch nhật. Trong cuộc hội họp hôm nay chắc Chí Thiện đạo hữu có ý định báo cáo cho chúng ta biết tình trạng nan giải bằng đường lối hòa bình, vì thế sẽ áp dụng một giải pháp cứng rắn cương quyết hơn.

Giải pháp đó là nhận lời thách thức giao tranh cho tới lúc nghiêng lệch cán cân thắng bại. Phải vậy chăng đạo hữu Chí Thiện?

Đứng lên, Chí Thiện chắp tay ra trước ngực, cúi đầu :

- Mô Phật! Quả có vậy, trên có anh linh Sư tổ, dưới có sự hiện kiến của quý vị đạo hữu chứng kiến cho lòng thành thật ngay thẳng của tôi. Hoàng Ẩn đạo huynh đây đã diễn tả hết ý định của tôi, mong quý đạo hữu hiểu cho.

Trưởng môn phải Côn Luân Lư Dương Minh hỏi Chí Thiện :

- Đối đầu với Thiếu Lâm, có Võ Đang, Tây Khương, và chưa biết chừng có thêm Không Động, sự có mặt của Thạch Phủ Kính trên Võ Đang sơn không phải là ngẫu nhiên, như vậy Thiếu Lâm tự hiện lâm cảnh có thù. Nếu đạo hữu cho phép, chúng tôi lúc nào cũng sẵn dáng đứng bên lẽ phải.

Liễu Nhân hòa thượng tiếp lời Lữ Dương Minh :

- Sư trưởng Côn Luân dạy chí phải, chúng tôi sẵn sàng đứng bên Thiếu Lâm.

Hoàng Ẩn thiền sư La Phù Sơn và ngọc Hư hòa thượng Ngũ Đài sơn đồng tình hưởng ứng. Riêng Chiêu Dương đại sư cứ vuột cằm, tủm tỉm cười khiến Hoàng Ẩn phải hỏi :

- Đạo huynh Chiêu Dương im lặng, chắc có giải pháp nào hay chăng?

Vị sư trưởng Bắc phái sơn động nhỏ nhẹ :

- Quý vị đạo hữu phát biểu ý kiến đầy đủ lắm rồi, tôi chỉ biết xin theo.

Một lần nữa, Chí Thiện sư trưởng đứng dậy mà rằng :

- Mô Phật! Tôi xin thay mặt toàn thể chùa Thiếu Lâm cảm ơn quý vị đạo hữu đã đóng góp nhiệt tình và riêng tôi lấy làm cảm kích vô cùng.

Trước sự nồng nhiệt ấy, lẽ nào tôi dám chối từ việc giúp đỡ. Nhưng tôi xin yêu cầu một điều.

Số là bổn tâm vẫn mong giải quyết bằng đường lối hòa bình cho đến phân khắc cuối cùng. Môn đồ Thiếu Lâm tự sẽ tự lực đơn phương bất cứ trong tình trạng nào khi tôi cùng và trong danh dự.

Vạn nhất, kém tài thua sức bị thua trong cuộc tranh đua, biểu diễn thì chẳng nói làm chi, nếu chẳng may cô thế lâm vào tình trạng nguy hiểm thì quý đạo hữu hãy tiếp tay để tránh việc lưu huyết, tổn hại nhân mạng vô ích. Yêu cầu đó được chấp thuận chăng?

Liễu Nhân hòa thượng, trưởng phái Nga Mi hỏi :

- Nghĩa là điều động môn đồ các phái đến Tô Châu dự kiến Quần Hùng Đại Hội và chỉ can thiệp khi nào môn đồ các phái lâm vào tình trạng gay cấn nhất?

Chí Thiện gật đầu :

- Mô Phật! Đó là nguyện vọng của tôi.

Lư Dương Minh nói :

- Từ nay đến kỳ hội không còn bao xa nữa, chúng ta nên liệu bề chia tay mới kịp thời tụ tập tại Tô Châu.

Liễu Nhân hỏi :

- Tụ tập nơi nào tại Tô Châu?

Chiêu Dương thiền sư đáp :

- Các môn đồ thì cho ngụ tại Hồng Vân Lai khách điếm ở Đông môn, hay Anh Hùng quán ở Thiết Sa Nang Bắc Môn.

Riêng chúng ta có thể ngụ tại Nguyên Diêu tự. Vị trụ trì thiền viện ấy là Ngộ An rất đắc đạo, mỗi chuyến qua Tô Châu tôi vẫn nghỉ lại tại đó.

Ngọc Hư hòa thượng bảo Chí Thiện :

- Đạo huynh nên báo cho Ngũ Mai bên Bạch Hạc sơn biết vụ này.

- Bây giờ báo cũng trễ rồi, nhưng năm nào sư phó Bạch Hạc cũng quen lệ dẫn vài môn đồ lên Tô Châu dự kiến Quần Hùng và sẽ qua Thiếu Lâm.

Bàn định xong, các sư trưởng võ phái sửa soạn chia tay mỗi người đi một ngả, hẹn tái ngộ đất Tô Châu.

Riêng Chiêu Dương đại sư ở lại thêm mấy bữa nữa mới đi. Hai môn đồ kiệt hiệt của Bắc phái là Lã Mai Nương và Cam Tử Long đã theo dõi vụ đả lôi đài từ lâu rồi, Thiền sư thấy không cần giúp sức môn đồ Tung Sơn hơn nữa.

Trước khi chia tay, Chiêu Dương hỏi Chí Thiện :

- Đạo hữu có hiểu tại sao tôi hoan nghinh lời mời của Phùng Đạo Đức và Bạch Mi lên Tô Châu không?

Suy nghĩ giây lát, Chí Thiện lắc đầu :

- Làm sao biết được? Tất có nguyên do gì khác?

- Chính vậy. Tôi nghi ngờ có bàn tay bí mật nào đó đã gây ra những vụ xô xát này. Suy đi tính lại, nếu các võ phái tương tranh, bị diệt trừ lần lần, đạo hữu xét coi ai sẽ thủ lợi?

- Thanh triều!

- Phải lắm! Kẻ thủ lợi là Thanh triều. Vậy phải có cơ quan nào thuộc Thanh triều nhúng tay nhóm lửa gây xáo trộn trong võ giới. Muốn thức tỉnh Võ Đang, Tây Khương không có chi bằng điều tra, lột mặt trái quan hữu trách ấy, thì tức khắc mọi sự sẽ an bài ngay.

- Vậy cần hành động như thế nào?

- Đạo hữu không hiểu là phải, vì vấn đề này hoàn toàn cá nhân.

Nguyên vị Tổng đốc Tô Châu họ Âu Dương tên Tòng Thái là dòng giống nữ tổ sư Bắc phái Sơn Động thành lập từ đời Minh Thành Tổ tục danh là Âu Dương Bích Nữ, pháp hiệu Bạch Vân (Đón xem Lam Y Nữ Hiệp, sẽ rõ tài nghệ Âu Dương Bích Nữ).

Đời đời, họ Âu Dương giàu thiên ức vạn tài hoặc là điền chủ, hoặc xuất chánh và vẫn quy tụ cả một nơi Âu Dương trang trên đường vào Tam Môn cốc cách Tô Châu không bao xa.

Hiện thời, Trang chủ Âu Dương trang là Âu Dương Tòng Bình, bào huynh của viên Tổng đốc Tô Châu. Cả hai cùng nối nghiệp võ gia truyền, giỏi tuyệt luân.

Vốn là người văn võ toàn tài, Âu Dương Tòng Thái lập ra đại hội Quần Hùng thường niên nhằm trúng dịp Trung Thu để cho anh hùng thiên hạ có dịp về Tô Châu tụ chí thí võ, tranh chức Anh hùng vô địch do chính quan Tổng đốc Tô Châu cầm chịch, treo giải thưởng.

Nhiều khi, chọn lọc được nhiều hảo hán bản lãnh cao cường Âu Dương Tòng Thái đệ đơn đề bạt họ về Bắc Kinh để Hoàng đế tùy tài sử dụng. Những người nào không muốn xuất chánh thì cứ việc lãnh thưởng rồi mạnh ai nấy đi bốn phương trời, sau khi hẹn nhau niên tới tái hội.

Bởi vậy mới thành tên Quần Hùng Đại Hội và hội thí ngay tại giáo trường

rộng lớn canh tân hóa của tỉnh Tô Châu.

Tổng đốc Âu Dương Tòng Thái còn lập ra một quán trọ nguy nga đồ sộ, cao ba từng lầu, hoa viên, đình các, bài trí cực kỳ thanh nhã để tiếp rước hảo hán giang hồ tứ xứ kéo về Tô Châu, ghi tên dự thí hội Quần Hùng.

Đó là ngôi Anh Hùng quán mà người trông coi điều khiển là hai con của Trang chủ Âu Dương Tòng Bích kêu Tổng đốc Tô Châu bằng thúc phụ.

Người thứ nhất là Âu Dương Tòng Lân, trưởng huynh, có tài phi thiềm tẩu bích lanh lẹ như bay, sức khỏe đặc biệt nên hảo hán giang hồ đặt cho tước hiệu là Trung Phong Tiên Viên.

Người thứ nhì là một vị nữ lang hai mươi tuổi sắc nước hương trời, cân quắc anh thư tên là Âu Dương Kim Loan, tước hiệu Tiểu Mộc Lan, quen sử dụng ngọn Phương thiên họa kích xuất quỷ nhập thần. Âu Dương Kim Loan là em ruột Tòng Lân, anh hùng tứ xứ đều biết mặt kiêng nể.

Hữu tài, hữu sắc, cho đến nay nàng anh thư họ Âu Dương ấy hãy còn phòng không chiếc bóng là vì chính nàng ham luyến việc luyện tập Công phu, không muốn lập gia đình sớm.

Tô Châu phồn hoa đô hội, dân cư đông đúc, thiếu chi vương tôn công tử, thương gia đại phú hoặc tài tử văn nhân dập dìu muốn dương cung bắn sẻ. Hiềm vì Âu Dương Kim Loan là một trang nữ trung hào kiệt, võ nghệ gia truyền khổ luyện tinh thông nhất bực, ai muốn cùng nàng đẹp mối lương duyên ít nhất cũng phải là con người tài đức song toàn, anh hùng quả cảm, chớ những hạng phong lưu công tử, y phục xa hoa, giá áo túi cơm thì đâu dám rắp ranh làm rể họ Âu Dương và làm tế điệt quan Tổng đốc Tô Châu!

Vốn dòng nhà võ, Trang chủ Âu Dương Tòng Bình không câu nệ ép uổng hai con lập gia thất, mặc cho hai người chừng nào ưng ai sẽ được song thân chấp thuận tác thành giai ngẫu.

Âu Dương Kim Loan còn có người em trai nữa, năm ấy lên mười hai tuổi tên là Âu Dương Tòng Phương đang luyện tập võ nghệ dưới quyền chỉ dẫn của cha, anh và chị.

Sở dĩ quan Tổng đốc Tô Châu phải chỉ định Tòng Lân, Kim Loan trông

coi điều khiển Anh Hùng quán, là vì trong bọn giang hồ hảo hán về Tô Châu dự thí phần nhiều cũng có kẻ hay, người dở, hoặc vì tức khí phái nọ đảng kia, hoặc vì tửu nhập ngôn xuất mỗi khi gây lộn với nhau thì đã có người tài trí, võ dõng chủ trương giảng hòa.

Căn cứ vào vị trí quản đốc Anh Hùng quán của hai anh em Âu Dương Tòng Lân, Âu Dương Kim Loan, đủ hiểu tài sức cặp nam nữ thanh niên ấy thuộc cấp bực nào.

Một dòng họ lớn như Âu Dương nổi danh ở toàn cõi Giang Nam, đã có tiền nhân biệt lập dựng thành một phái võ như Bắc Thiếu Lâm Sơn Đông, đủ là bảo đảm tài nghệ gia truyền của dòng họ ấy rồi.

Cho đến nay, ai qua đất Tô Châu hoa lệ mà hỏi thăm đến Âu Dương gia, bất cứ người dân nào cũng chỉ ngay được đường vào trang gia trong lối Tam Môn cốc.

Kể gốc tích họ Âu Dương liên hệ mật thiết đến Quần Hùng Đại Hội xong, Chiêu Dương thiền sư nói với Chí Thiện rằng :

- Việc Võ Đang, Tây Khương kết hợp thách thức Tung Sơn Nam Thiếu Lâm tranh tài trong đại hội có lợi cho ta hơn. Đây nhé, có hai điều: Đệ nhất: Mối hiềm khích quy tụ lại một nơi, môn đồ đôi bên tập trung tên đất Tô Châu công khai tranh tài, thi thố công phu hẳn một chuyến cho rồi, hắc bạch rõ ràng còn hơn là để ngọn lửa hiềm thù cứ ngấm ngầm cháy lan lúc chỗ nãy, lúc nơi nọ, khiến ta luôn luôn bận tâm triều đình chống đối. Đệ nhị: Ngay từ khi Vô Địch Đài được thiết lập tại Hàng Châu, tôi đã nghi ngờ có bàn tay bí mật nào đó nhóm ngọn lửa tranh đấu với mục đích gây hiềm, chia rẽ võ phái. Nay việc tranh thủ tập trung tại một nơi mà vị đại quan cầm đầu lại là thân hữu tôi, chúng ta có hi vọng tìm ra căn nguyên bàn tay bí mật hay là… cơ quan bí mật kia thì đúng hơn.

Chí Thiện gật đầu hỏi :

- Đạo huynh muốn ám chỉ rằng cơ quan bí mật có nhiệm vị gây tương tranh giữa các phái võ là thuộc Thanh đình, phải không?

- Chính vậy. Tôi giữ nguyên lập trường trong bức thư trước gửi đạo hữu.

Sự kiện đó quá ư rõ rệt. Không một cá nhân nào thủ lợi trong việc môn đồ võ phái tương tàn hơn là Thanh triều.

Phần đông anh hùng chí sĩ xuất phát từ các nhóm môn đồ võ phái này bỗng dưng các dũng sĩ ấy tương tranh, tàn sát lẫn nhau, dĩ nhiên thế lực và danh tiếng võ phái sẽ vì đó mà tổn thất rất nhiều trong đức tin tưởng của quần chúng. Đạt mục đích, há không phải là một đường lối chính trị của: kẻ trị - triều Mãn Thanh - đối với kẻ bị trị - dòng giống Hán tộc - đó ư?

Chí Thiện gật đầu, im lặng Chiêu Dương nói tiếp :

- Còn một điều này nữa. Nhóm lửa tương tranh gây ngay trung tâm mấy võ phái miền Hoa Nam - ngoại trừ Nga Mi vì kẻ nhóm mớ lửa đó chưa có dịp - phải chăng bàn tay bí mật kia có nhiệm vụ riêng biệt về Hoa Nam và Tây nam? Sau khi thành công ở đây, chắc sẽ đến lượt Hoa Bắc mà kẻ khởi hấn hẳn không ngoài môn đồ Không Động?

Chí Thiện hỏi :

- Tư cách Tổng đốc Tô Châu Âu Dương Tòng Thái thế nào?

Chiêu Dương thiền sư quả quyết :

- Đạo hữu khỏi lo! Y được triều Thanh sủng ái vì Âu Dương gia có sẵn thành tích từ bao đời nay tại Tô Châu. Tòng Thái lợi dụng thế lực che chở Hán tộc rất nhiều, rất được lòng dân, liêm khiết nhất mực. Riêng một Tòng Thái tiến cử được một số đông nhân tài vào bộ đội trực thuộc Thanh triều. Đó cũng là thâm ý của y.

Hiện thời, tuy Tổng đốc phủ cửa đóng then cài, người thường khó ra vào, trái lại Âu Dương trong lúc nào cũng sẵn sàng đón tiếp anh hùng thiên hạ, mà Trang chủ Tòng Bình là bào huynh Tòng Thái, hai người như một, đồng chí hướng, tương thân tương ái.

Hồi năm ngoái Lôi Lão Hổ thiết lập Vô Địch đài, ngông cuồng khinh miệt dòng sĩ Tô, Hàng được hơn một tháng chẳng qua là Âu Dương Tòng Thái chí hướng cao cả hơn, không đếm xỉa đến việc nhỏ mọn, nếu không thì gã họ Lôi bị… chết nghẹt từ lâu rồi còn đâu đến lúc Phương Thế Ngọc tức khí thượng đài nhất quyền, nhất cước đả tử tên vong mạng ấy nữa!

Bây giờ tôi khởi hành lên thẳng Tô Châu ngụ tại Âu Dương trang, chừng nào tới, đạo huynh khá kiếm tôi tại đó.

Chí Thiện sư trưởng suy nghĩa giây lát :

- Nếu vì một lẽ gì tôi không dẫn đạo gia đồ đi Tô Châu thì đã có Ngũ Mai lão ni. Yêu cầu đạo huynh liệu bề cố vấn.

Chiêu Dương niềm nở nhận lời.

Khi các vị đại sư khởi hành thì sư trưởng Thiếu Lâm đã cấp phát ngay Mục Dương Tăng phi mã xuống Quảng Châu báo cho Tam Đức, Thái Trí hòa thượng biết vụ quần hùng đại hội và triệu hồi các hào kiệt Thiếu Lâm về Tung Sơn.

Bởi vậy, Tam Đức mới vội vàng phái người đi gọi ba anh em Phương gia, Cẩm Thượng Ân về tụ tập tại Tây Thiền tự.

Trong khi phe Thiếu Lâm điều động môn đồ, sửa soạn phó đại hội quần hùng Tô Châu, thì hai phái Võ Đang, Tây Khương hiệp tác cũng nhộn nhịp hoạt động.

Ý kiến thách đối phương lên Tô Châu xuất phát từ Bạch Mi lão sư.

Nguyên khi Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Bạch Dũng, Phương Thất đi được một thời gian không thấy hồi âm về việc bốn người vào Vân Nam lên Long Sơn tìm Ngũ Mai, Bạch Mi dự đoán các môn đồ đi thẳng Quảng Châu giúp Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn nên nóng ruột muốn xuất ngoại điều tra vụ tranh chấp.

Nghĩ rằng việc hiệp tác với Võ Đang, Không Động là rất cần thiết nên lão sư phái ngay môn đồ là Ngụy Tiết Khánh cầm mật thư lên Cam Túc vào Kiêm Điêu ổ mời Thạch Phủ Kính.

Một mặt, lão sư giao việc điều khiển sơn môn cho Giác Bình Tăng, đem theo trưởng tràng Thiên Lũy tăng, Tống Kế Tổ, Lương Trí Vinh, Tiêu Khiết vào Hồ Nam thẳng tiến Võ Đang sơn.

Trong khi đó Bát Tý Na Tra Phùng Đạo Đức hằn học mai táng Ngưu Hóa Giao và liên tiếp được tin Lữ Anh Bố thất trận té lôi đài gãy tay.

Lòng căm thù đối phương lên đến cực điểm, Phùng Đạo Đức bị Ngưu

Cường Hóa kích thích, không những coi môn đồ Thiếu Lâm là một bọn côn quang đáng ghét mà còn thù luôn sư trưởng Chí Thiện không biết giáo hóa môn đệ Bổn tánh đã rất nóng nảy, lúc này Phùng lão sư hoàn toàn là ngọn Hỏa Diệm sơn đang phun lửa.

Tuổi ngoại lục tuần, vóc người dong dỏng gầy guộc, nhưng tấm thân hữu luyện ấy là cả một cốt thép khô khan rắn chắc.

Họ Phùng xắn tay đạo y rộng thùng thình, đi đi lại lại trong thiền phòng, mắt tia lửa y hệt một chúa sơn lâm dữ khát mồi.

Hừ! Bọn Thiếu Lâm thật quá đáng! Trước kia ta còn ngờ vực việc Phương Thế Ngọc dùng Diệp Kiếm hài hạ sát Lôi Lão Hổ, nay với vụ Lữ Anh Bố, dã tâm của bầy lang sói ấy hoàn toàn biểu lộ! Chúng sử dụng đủ mọi phương cách cốt giành phần thắng. Hắn tác động ấy phải do huấn lệnh của Chí Thiện.

Từ việc Ngũ Mai đả tử Lý Ba Sơn đến huấn lệnh độc ác của Chí Thiện, tác phong ác ý sát hại đồng đạo của hai nhân vật cao cấp Bạch Hạc, Thiếu Lâm quả đã rõ ràng. Không phản ứng mạnh mẽ tất chẳng xong!…

Được lắm! Hỡi bọn Thiếu Lâm, bây sẽ coi lực lượng mạnh mẽ của Võ Đang sơn!

Nghĩ đoạn, Phùng đạo sĩ vỗ tay đôm đốp mấy cái, Một đạo đồng trạc mười người, mười hai tuổi từ phía sau thiền phòng chạy ra kính cẩn khoanh tay thưa :

- Bạch sư phụ sai bảo?

- Hầu Viên con, thỉnh nhị vị đại sư huynh vô đây.

Đạo đồng Hầu Viên dạ một tiếng đoạn thoăn thoắt chạy ra phía sau Huyền Thiên Miếu, nơi võ sảnh.

Lúc đó võ sảnh chỉ có hai môn đồ Lưu Trường Thanh và Tào Kim Anh đang đơn luyện, Hầu Viên đạo đồng bèn hỏi :

- Nhị vị đại sư huynh không có đây ư, Lưu sư huynh?

Lưu Trường Thanh chỉ tay ra sườn núi bên tả :

- Lôi, Phùng xuống mé núi từ nãy, có lẽ đang ngồi nơi phiến đã thường nhật.

Quả thế Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ (cháu kêu Phùng Đạo Đức bằng thúc phụ), hai dũng sĩ trưởng tràng đang thản ngồi trên phiến đá phẳng lì dưới bóng tòng reo trong gió thoảng.

- Sư phụ thỉnh nhị vị sư huynh.

Lôi Đại Bàng ngoái đầu hỏi :

- Có khách lạ lên miếu chăng?

- Thưa không, sư phụ hiện đang ở thiến phòng, hình như người bực tức điều gì.

- Được, về trước đi. Phùng đại ca và ngu huynh sẽ về sau.

Hầu Viên đạo đồng vừa đi khỏi, Lôi Đại Bàng và Phùng Huy Hạ cùng vươn vai đứng vùng lên.

Phùng Huy Hạ dong dỏng cao, mặt dài, mắt lớn long lanh, đôi mày chổi xể xếch ngược nhíu lại, quắc thước lạ lùng.

Trái lại với bạn đồng môn, Lôi Đại Bàng là một trang dũng sĩ cao như Huy Hạ nhưng cổ to, vai rộng, lưng chẹt, ngực nở lông lá xồm xoàm.

Áo xắn lên tận khủyu tay để lộ hai cánh tay nở nang, bắp thịt nổi cuồn cuộn từng thớ một như thường chão.

Chàng vỗ vai bạn mà rằng :

- Từ ngày mai táng Ngưu sư đệ và liên tiếp hay tin Lữ Anh Bố thất trận bị thương, sư phụ luôn quạu quọ không vui. Mỗi chuyến người nổi cơn giận dữ lại gọi anh em ta căn dặn phải sẵn sàng để bất chợt hạ sơn tìm đánh bọn Thiếu Lâm.

Phùng Huy Hạ vươn cánh tay co vào duỗi ra mấy cái, gân xương chuyển răng rắc :

- Sư huynh nói phải. Sư phụ thay đổi tâm tánh gắt gỏng luôn? Còn việc hạ sơn lúc nào chúng ta chẳng sẵn sàng? Chẳng sớm thì trễ, thế nào sư huynh cũng có dịp gặp kẻ thù để xé nó ra làm đôi.

- Ngày đêm ngu huynh ước mong giờ phút ấy, nhưng không hiểu bao giờ mới được chánh thức xuống Quảng Đông.

Vào tới thiền phòng, Đại Bàng, Huy Hạ lặng lẽ đứng bên chiếc đôn chạm

bày chậu lớn.

Phùng Đạo Đức ngừng bước, ngồi xuống kỷ, chăm chú nhìn hai đại đồ hồi lâu mới nói :

- Ta nhất định phái hai con cùng Thạch Cẩm Bá, Địch Tôn Bảo, Mã Mạnh Thái, Tào Thiện Bảo cùng đi với người báo tin xuống Quảng Châu. Nhiệm vụ của hai con là liên lạc ngay với Lữ Anh Bố và Cẩm Châu Đường, thượng đài chống đối bọn Thiếu Lâm. Hoặc giả vì một lý do gì mà vụ lôi đài bất thành thì cả hai liệu bề điều khiển môn hữu theo Lý nữ điệt tìm hạ mẹ con Phương Thế Ngọc cho kỳ được, miễn là phải gây tang tóc cho Thiếu Lâm như chính chúng đã không ngần ngại hạ sát người của Võ Đang. Sửa soạn ngày mai khởi hành.

Đại Bàng, Huy Hạ vâng lệnh sư phụ vừa ra khỏi thiền phòng thì đại đồng vào báo cáo có Bạch Mi lão sư cùng một số môn đồ đến thăm.

Phùng Đạo Đức mừng rỡ xốc áo, thân ra tận am môn đón rước vào phương trượng.

Sau khi nghe Bạch Mi bày tỏ ý kiến muốn hiệp tác chống lại Thiếu Lâm, Phùng Đạo Đức đắc ý nhận lời ngay.

Bạch Mi đưa ra ý kiến công khai thách thức Thiếu Lâm hội diện tại quần hùng, Đại hội Tô Châu và được trưởng phái Võ Đang hoàn toàn chấp thuận. Bạch Mi bày tỏ luôn việc mời Thạch Phủ Kính, sư trưởng phái Không Động hiệp tác làm hậu thuẫn.

Bởi vậy, Phùng Đạo Đức thay đổi chương trình phái các môn đồ xuống Quảng Châu và chỉ hạ lệnh Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ xuống đó xem tình hình Lữ Anh Bố và mang thư của Bạch Mi triệu Lý Tiểu Hoàn và các môn đồ Tây Khương Cao, Mã, Bạch, Phương lên thẳng Tô Châu họp mặt tại Anh Hùng quán trước rằng tháng tám.

Đại Bàng, Huy Hạ đi được mấy hôm thì Thạch Phủ Kính xuống tới Võ Đang sơn. Luôn đó Bình Nguyên Tăng, môn đồ Thiếu Lâm mang thư của Chí Thiện thỉnh Phùng Đạo Đức dự hội nghị đại sư để giải quyết các vụ xích mích, tranh đấu đáng tiếc đã xảy ra.

Giả thử Bình Nguyên Tăng tới Võ Đang sơn trước Bạch Mi có lẽ Phùng Đạo Đức sẽ do dự trước lời lẽ chân thật, tha thiết phải lẽ của Chí Thiện. Nhưng trong tình hình hiện tại, với sự hiệp tác của Tây Khương, Không Động, lẽ nào Võ Đang sơn nhận lời đàm phán? Cho nên sự tiếp đãi sứ thần Thiếu Lâm rất lạnh nhạt.

Thạch Phủ Kính, Bạch Mi, Phùng Đạo Đức hội đàm và phúc đáp Thiếu Lâm bằng cách hẹn ngày tranh tài tại đại hội Tô Châu.

Nói về Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ theo Ngưu Cường và mấy tên đồ đệ Ngưu Hóa Giao xuống đến Quảng Châu liền liên lạc ngay với Lữ Anh Bố và đồng bọn Cẩm Châu Đường.

Thoạt đầu, tưởng hai cao đồ Võ Đang tuân lệnh sư phụ xuống Quảng Châu thượng đài báo cừu, Lữ Anh Bố đã khấp khởi mừng thầm sẽ được chứng kiến trận báo thù đích đáng, nhưng sau khi nghe Lôi, Phùng hai người bày tỏ công chuyện, Anh Bố mới tiu nghỉu tiếc rẻ không thể dự trận Quần hùng vì cánh tay còn yếu.

Anh Bố nói với Đại Bàng :

- Hiện thời lệnh thân mẫu qua Triệu Khánh phủ cùng bốn môn hữu Tây Khương tìm Miêu Thúy Hoa, sư huynh ráng chờ ít ngày.

Đại Bàng nóng ruột đáp :

- Tội chi chờ đợi nơi đây, tôi và Phùng Huy Hạ sang ngay Triệu Khánh phủ tiếp sức gia mẫu và mọi người có hơn không?

Lữ Anh Bố cản :

- Không nên! Năm người đi lâu rồi có lẽ sắp trở về không hiểu bằng lục hay thủy bộ. Đi bây giờ e mất công.

Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ đành nán lại Quảng Châu chờ.

Bọn Cẩm Châu Đường bỏ ra một số bạc lớn thỉnh võ sư về cốt ý hạ Hồ Á Kiền cho bõ tức, nay thấy Lôi Đại Bàng về tới Quảng Châu mà án binh bất động thì không khỏi nóng ruột. Bạch An Phúc, Lý Hòa lập tức đến yết kiến Lữ Anh Bố nói đầu đuôi sự thể.

Lúc này họ Lữ không đủ thẩm quyền và cũng không dám lộ chuyện Quần

Hùng Đại hội nên để mặc Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ tiếp bọn Cơ phòng tử Cẩm Châu.

Họ Lôi bảo Bạch An Phúc :

- Trước kia cố sư đệ Ngưu Hóa Giao giúp quý vị với tư cách cá nhân. Nay việc nhỏ chuyển biến thành đại sự, chúng tôi chỉ biết vâng lệnh trên, rất tiếc không thể chiều tôn ý được.

Tưởng Lôi, Phùng hai người cố ý mè nheo tiền bạc, lễ vật, các Cơ phòng tử lại mua lễ vật và lấy vàng bạc ra nhử mồi, chẳng dè hai cao đồ Võ Đang tuyệt đối từ chối, thành thử Bạch An Phúc, Lý Hòa tiu nghỉu đến Lương Phúc điếm vận động Thiết Diện Hổ.

Hoạt động cho ban mật vụ của vua Càn Long, từ trước Thiết Diện Hổ chủ mưu lớn gây mâu thuẫn trong các võ phái Hoa Nam nên chỉ ừ hử bào Bạch An Phúc… chờ đợi rồi sau sẽ hay.

Không biết làm thế nào hơn, bọn Cơ phòng đành theo lời chờ một việc không còn bao giờ tới với chúng nữa.

Phần Thiết Diện Hổ lập tức qua tư thất Lữ Anh Bố gặp hai cao đồ Võ Đang và được biết rõ nội vụ.

Việc tranh chấp, mất hòa khí giữa các võ phái đi tới mức lan rộng lớn lao theo chương trình đã lan rộng lớn lao theo chương trình do y hoạch định, Thiết Diện Hổ khấp khởi mừng thầm trình bày mọi sự với Thị lang Hòa Thân.

Hòa Thân liền bàn cùng Diện Hổ nên đi ngay Tô Châu liên lạc với Tổng đốc Âu Dương Tòng Thái, mới mong cuộc tranh đấu giữa môn đồ võ phái khỏi bị cản trở. Hòa Thân tiếp :

- Quần hùng đại hội Tô Châu có tánh chất khảo võ thường niên môn đồ võ phái đối lập đưa nhau đến đó lưu huyết sao được?

Thiết Diện Hổ đáp :

- Đại nhân dạy chí phải, tôi tính như sau đây. Chúng ta yêu cầu Tổng đốc Tô Châu sau khi đã khảo sát các võ sĩ thường xuyên thì sẽ làm ngơ trước các trận thách thức giao tranh giữa các môn đồ môn phái đối lập. Ngoài ra nếu có

xảy ra các vụ xích mích gây hấn giữa đôi bên ngoài nơi võ trường, quan địa phương cũng bỏ qua. Có thế, chúng mới thâm thù, hạ nhau chí tử.

Chừng nào đôi bên cùng hao tổn sinh mạng, mệt mỏi, quan quân mới dùng toàn lực đàn áp sau đó bá tánh cách côn quang của bọn môn đồ các phái mà ta sẽ nêu danh cho dân chúng hay.

Hòa Thân nói :

- Chẳng cần bá cáo, đất Tô Châu là nơi dân tứ xứ tụ họp, ai mà không biết chuyện tàn sát ấy? Mặc chúng hạ sát bao nhiêu càng hay bấy nhiêu.

Dẫu sao, ta hãy chờ Cao Tấn Trung về xem xét kết quả trận đánh Phương gia trang như thế nào. Nếu thắng, âu cũng là một ưu điểm cho chương trình hoạt động của ta.

Hai hôm sau, năm môn đồ Tây Khương về tới nơi và trọ cả ở Thanh Thiên lầu.

Thay y phục đi đường sau, Lý Tiểu Hoàn cùng Cao, Mã, Phương, Bạch qua thăm ngay Lữ Anh Bố và gặp Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ đang đàm luận cùng Thiết Diện Hổ.

Tiểu Hoàn không khỏi ngạc nhiên sự hiện diện của con trai nàng ở Quảng Châu.

Biết ý Lôi Đại Bàng vội vàng thuật tự sự cho thân mẫu nghe. Trong khi nói chuyện, chàng chợt nhận ra vết thương hổ khẩu bàn tay hữu mẫu thân bèn hỏi :

- Hình như mẫu thân bị toạc hổ khẩu và vết thương mới hàn? Tại sao vậy?

- Mẹ bị trúng thương đó, nhưng lành rồi…

Đại Bàng nghiến răng đập tay xuống mặt bàn :

- Chà! Bọn Phương Thế Ngọc dữ vậy ư? Rất tiếc con không được cùng đi Triệu Khánh.

- Không, mẹ con Miêu Thúy Hoa đang lâm hoa, chỉ trong khoảnh khắc, mối đại thù của gia đình ta được báo phục thì có hai bí mật khách bỗng dưng can thiệp…

Lý Tiểu Hoàn thuật lại vụ đánh Phương gia trang cho mọi người nghe.

Lôi Đại Bàng lồng lên giận dữ như thiên lôi thần tướng trong khi Thiết Diện Hổ lầm lì suy nghĩ.

Phùng Huy Hạ hỏi Cao Tấn Trung :

- Hai kẻ bí mật đó đồng bọn Tung Sơn Thiếu Lâm chăng, Cao đại ca?

- Không phải. Sau trận Kim Môn điếm, tôi cũng tưởng vậy. Nhưng chuyến này, giao chiến với chúng trăm hiệp, tôi quyết bí mật khách không thuộc Tung Sơn.

Nhớ lại mấy thế phi cước kinh hồn mà chính chàng là nạn nhân trước một Lã Mai Nương lợi hại. Mã Hùng lên tiếng :

- Lối xung trận của cặp dạ khách đó thập phần lợi hại, bộ cước linh động khác thường. Giao đấu bằng võ khí mà nhiều khi bất chợt tung cước rất cáo, nguy hiểm. Tôi ngờ rằng họ thuộc một Bắc phái nào đó.

Phùng Huy Hạ nhìn Lôi Đại Bàng thầm hỏi ý kiến.

Đại Bàng nói :

- Tung Sơn Thiếu Lâm cũng ưa dùng cước, cứ gì Bắc phái? Theo thiển ý, chưa biết chừng hai kẻ bí mật đó là cao đồ Thiếu Lâm cải trang theo lệnh Chí Thiện thiền sư và chỉ nhập cuộc mỗi khi cần thiết với mục đích gây hoang mang cho đối phương chớ gì?

Cao Tấn Trung lắc đầu :

- Cao đồ chỉ huy đồng bọn Thiếu Lâm xuống Quảng Châu hiện thời là Hoàng Khôn. Tôi quả quyết chỉ có một Hoàng Khôn. Dầu sao bộ cước của bí mật khách rất kỳ lạ huyền ảo. Quyền thủ cũng rất đều và nặng nề (hắn anh chàng họ Cao này nhớ lại ngọn tả quyền của Cam Tử Long trong lúc gài kiếm đêm đánh Phương gia trang) không thể tưởng tượng được. Hơn nữa, võ khí của họ là hai thanh trường kiếm báu khi chém sắt như chặt tre, chặt gỗ. Cây giáo Kim Xà của chúng tôi đúc toàn thép lọc hảo hạng mà chỉ trong chớp mắt sơ ý bị trường kiếm địch tiện đứt đôi dễ dàng. Bởi vậy, tôi kết luận rằng họ thuộc hạng giang hồ kiếm khách nào đó.

Lôi Đại Bàng lắc đầu lia lịa :

- Cao thúc dễ tin quá! Một trận Kim Môn điếm đã đành, lẽ nào họ can

thiệp luôn cả trận Phương gia trang nếu không phải người đồng bọn Thiếu Lâm tự? Tôi không tin cặp dạ khách ấy là kẻ ngoại cuộc trong vụ tranh chấp giữa hai phái chúng ta và thiếu lâm!…

Mã Hùng đưa rộng hai tay như kẻ phân bua :

- Khó hiểu ở chỗ đó. Chúng tôi suy luận bao ngày rồi mà không tìm ra giải đáp.

Khoanh hai cánh tay nở nang to lớn ra trước ngực, Lôi Đại Bàng bực dọc đi lại trong phòng. Chợt quay phắt lại, chàng hỏi :

- Hoặc giả cặp khách là môn đồ Bạch Hạc trên Long Sơn? Ngũ Mai can dự trong vụ này và là kẻ đã hạ sát ngoại tổ tôi.

Cao Tấn Trung đáp :

- Bạch Hạc thuộc nữ phái, chúng ta ai nấy đều biết như vậy. Cách đâu không lâu, chúng tôi lên Long Sơn tìm Ngũ Mai và chính mắt trông thấy trong Long Sơn toàn nữ môn đồ.

Phùng Huy Hạ hỏi Mã Hùng :

- Bọn nữ đồ Long Sơn thế nào?

Mã Hùng tặc lưỡi :

- Ý à! Đồng bọn dữ như hổ cái. Cuộc gặp gỡ khá gay go, nhưng chúng tôi không cốt ý gây với chúng vì Ngũ Mai xuống Côn Minh phủ.

Nghe nói, Lôi Đại Bàng cười khẩy đoạn quay lại hỏi Cao Tấn Trung :

- Cao thúc có võ khí thay thế ngọn giáo Kim Xà chưa?

- Chưa, chịu khó tìm mua tại Quảng Châu may ra có thứ vừa tay.

- Thúc thúc khỏi lo, tôi mang theo một ngọn giáo Võ Đang khá tốt, Cao thúc lấy dùng tạm.

Lôi Đại Bàng vào phòng lấy ra một ngọn giáo toàn thép sáng như bạc, ngù đen tuyền đưa cho Tấn Trung. Họ Cao vui mừng đón lấy thứ võ khí ấy, trở qua, trở lại xem, lấy làm đắc ý :

- Hay quá! Vừa tay, y hệt ngọn Kim Xà. Ngọn này nặng dư bốn mươi cân.

- Đúng bốn mươi mốt cân rưỡi, thép lọc rất kỹ. Đó là ngọn Huyền Kỳ.

Trong lúc mọi người mải nói chuyện, không ai chú ý đến sắc diện Thiết

Diện Hổ biến đổi khi biết bọn Lý Tiểu Hoàn, Cao Tấn Trung thất bại trong trận đánh Phương gia trang vì hai bị hành khách bí mật can thiệp. Xưa nay sắc diện y đã xấu xí, đen thui với làn da sần sùi như vỏ trái cam sành, nhưng lúc này mặt y xám ngoét. Có lẽ y lo lắng, e sợ hai bí mật khách theo dõi phá đám chăng?

Vô tình, Mã Hùng bảo Thiết Diện Hổ :

- Sư huynh có cây giáo Kim Xà không dùng tới, sao không đổi lấy cây Huyền Kỳ?

Giựt mình đánh thót lên một cái, Thiết Diện Hổ ấp úng :

- Cây giáo mất từ lâu rồi. Hiện thời, ngu huynh dùng võ khí thường, nếu còn thì đã trao tặng Cao đệ hữu dụng hơn trong lúc này.

Ngay chiều hôm ấy, Lôi Đại Bàng và Phùng Huy Hạ cùng về trọ tại Thanh Thiên lầu với Lý Tiểu Hoàn.

Nhờ thuốc bó nhà nghề, vết thương Lữ Anh Bố đã lành, tuy vậy cánh tay còn yếu, không theo các môn hữu lên Tô Châu được. Họ Lữ bèn sửa soạn hành trang trở về Triệu Khánh, trả căn nhà cho Cơ phòng tử Cầm Châu Đường.

Vận áo dài, Lã Mai Nương, Cam Tử Long ra khỏi phòng, khóa cửa lại rồi xuống thang lầu, Song hiệp định qua Tây Thiền tự.

Vừa xuống được mấy bực thang, chợt nghe thấy tiếng nhiều người vừa nói vừa lên lầu, Cam, Lã nhìn xuống thì chẳng ai bảo ai mà cùng trở bước, rảo cẳng về phòng đứng sau cánh cửa hé nhìn ra ngoài.

Nhìn đoàn người đi qua xong, Cam Tử Long đóng cửa lại lẩm bẩm :

- Chúng ở đông quá! Thêm hai tên lạ mặt cao lớn cầm võ khí và hành lý, chắc từ xa mới tới.

Mai Nương nói :

- Sư huynh khỏi phải tìm hiểu, tên tửu bảo dẫn khách lấy thêm phòng trọ, thế nào chẳng qua đây thông báo. Ta nên ngồi chờ lát xem sao sẽ đi.

Quả nhiên lát sau có tiếng gõ nhẹ lên cánh cửa phòng, Cam Tử Long bước tới mở, nhường lối cho tên tửu bảo thân tín lẻn vào.

Tử Long hỏi ngay :

- Hai người nào mới đến thế?

- Thưa, con chưa biết tên, nhưng vị thanh niên hảo hớn lực lưỡng cầm cây thiết côn nặng nề gớm khiếp, kêu Lý nương tử bằng danh từ mẫu thân. Không ngờ nương tử có con lớn thế.

Mai Nương vội hỏi :

- Chắc chắn thế chứ?

- Thưa chắc lắm, con nghe rõ ràng. Còn hai người mới xưng hô bằng sư huynh, sư đệ.

- Ai là sư đệ?

- Thưa, người dong dỏng cao.

- Họ trọ đông quá, ta ở đây e bất tiện, vậy lựa cho ta một phòng ở đệ nhị lầu, nghe?

Tử Long móc túi lấy hai lượng bạc trắng xóa, thưởng tên tửu bào thân tín được việc ấy. Y nhận được bạc sung sướng cáo lui. Vừa đi được vài bước, chợt nhớ ra điều gì, y vội quay lại thưa :

- Con quên khuấy đi mất, theo lời Lý nương tử nói với mấy người kia, hình như tất cả cùng sắp đi đâu xa. Nhị vị còn cần đổi phòng nữa không?

Cam Tử Long lắc đầu :

- Khỏi cần, việc đó sẽ liệu sau.

Khi tửu bảo đi rồi, Mai Nương nói với Tử Long :

- Con của Lý Tiểu Hoàn thì chỉ có Lôi Đại Bàng, Phùng Đạo Đức phái thêm hai môn đồ xuống Quảng Châu hạp với lúc Chí Thiện thiền sư phái Mục Dương xuống Tây Thiền tự. Ta qua thăm Tam Đức xem sao.

Song hiệp đến Tây Thiền tự không thấy ai mới hay các môn đồ Thiếu Lâm ở cả bên chùa Quang Hiếu.

Tam Đức, Thái Trí, Mục Dương ba hòa thượng cùng Hoàng Khôn đang đàm đạo trong tri khách phòng thì Song hiệp đi vào.

Thi lễ và giới thiệu xong, Thái Trí đưa phong thư của Chí Thiện sư trưởng cho Mai Nương, Tử Long coi mà rằng :

- Đọc thư này, nhị vị biết hết mọi sự.

Trao lại phong thư cho Thái Trí, Song hiệp hỏi chuyện Mục Dương về cuộc hội nghị Đại sư trên Thiếu Lâm mới biết có Dương Chiêu thiền sư là người ở lại sau cùng.

Mai Nương hỏi :

- Sư phụ (lối xưng hô với nhà sư thuộc cấp cao) có nghe nói gia sư đi đâu không?

Mục Dương đáp :

- Hình như người lên thẳng Tô Châu đến một đài trang quen thuộc nào đó, chớ không về Mã Dương cương.

Cam Tử Long hỏi Hoàng Khôn :

- Chừng nào Hoàng đại ca và các môn hữu lên đường?

Họ Hoàng đáp :

- Sáng mai, đi cùng Mục Dương sư huynh. Chúng tôi về còn qua Tung Sơn, rồi mới thuận đường lên Tô Châu.

Mai Nương mỉm cười :

- Coi chừng kẻo xảy ra hỗn chiến ngay giữa đường nhé! Hiện giờ Lôi Đại Bàng và một môn hữu đã xuống đến Quảng Châu và trọ cả bên Thanh Thiên lầu. Chúng tôi mới trông thấy hồi nãy. Lý Tiểu Hoàn, Cao Tấn Trung cũng đã về đến nơi.

Tam Đức nói :

- Nếu vậy, chắc họ sắp đi. Muốn khỏi đụng độ, ta nhường họ đi trước. Còn nhị vị ở đây hay đồng hành cùng với Hoàng sư đệ?

Cam Tử Long đáp :

- Chúng tôi sẽ khởi hành bất cứ lúc nào. Vậy Hoàng đại ca nên liệu phái người đến Thanh Thiên lầu theo dõi đối phương mới biết được ngày nào họ lên đường. Hiện thời bọn họ gồm có bảy người, dũng mãnh hơn Cao Tấn Trung, Mã Hùng như ta đã biết. Riêng về Lôi Đại Bàng có tiếng sẵn là cực kỳ dũng mãnh. Tuy ta chưa biết thực lực y thế nào, nhưng chắc ít nhất cũng phải như Cao Tấn Trung, Mã Hùng. Theo sự nhận xét qua loa của chúng tôi, y có

lẽ danh bất hư truyền. Người đi cùng với y cũng vậy. Võ Đang, Tây Khương hợp tác, chắc sẽ còn nhiều dũng sĩ nữa tham dự vụ Tô Châu Quần Hùng, Hoàng đại ca nên nhấn mạnh về điểm đó với lệnh sư.

Đàm luận đến nhá nhem tối, Song hiệp cáo từ ra về, hẹn ngày tái ngộ.

Hai người thủng thẳng ra đến khu vực an tịnh, qua các phố vào đến khu đông đảo.

Mai Nương rủ Tử Long :

- Bọn Lý Tiểu Hoàn trọ ở Thanh Thiên lầu đông quá, ta đi tìm tửu quán dùng bữa cho tiện.

Tử Long đồng ý. Lúc đó mọi nhà đã lên đèn. Khu thương mại ăn chơi của thị thành Quảng đèn thắp sáng trưng, kẻ qua người lại quá tấp nập, trà đình, tửu quán đông nghẹt, tiếng đờn ca sênh phách xuất phát từ các tửu lầu văng vẳng từ khắp mọi nơi.

Cam Tử Long chỉ một tửu lầu rộng rãi, sạch sẽ ở phía bên kia đường :

- Vào tửu lầu kia dùng bữa cho lạ miệng, sư muội có đồng ý không?

Mai Nương ngước mắt đọc mấy hàng chữ viết trên mặt kính chiếc đèn lồng lớn treo trước cửa tiệm, đoạn nói :

- A! Tửu lầu này của người Mãn Châu và do đầu bếp Mãn chuyên nấu các món ăn hoàn toàn kiểu Mãn. Có lẽ dành riêng cho người Mãn Châu chăng, sư huynh?

- Đâu có thế! Sư muội quên không đọc tấm biển dựa ngay đầu quầy hàng sao? “Thỉnh quý khách thập phương”. Nếu dành riêng cho Mãn tộc chắc tửu lầu này chẳng tránh nổi việc dân chúng tẩy chay.

Quả thế, trong tửu lầu thực khách Mãn, Hán lẫn lộn, nhưng người Mãn đông hơn.

Một tri khách viên tóc dóc, y phục bảnh bao, thấy hai người có vẻ chú ý đến tiệm của y, liền qua đường niềm nở mời :

- Thỉnh nhị vị vào Cát Lâm tửu lầu. Bổn tiệm nấu toàn món ăn đặc biệt theo lối Cát Lâm, nhị vị dùng qua sẽ rất vừa ý.

Song hiệp nhận ra y là người Mãn Châu mà nói tiếng Quảng khá thông

thạo.

Cam Tử Long gật đầu cùng Lã Mai Nương vào tiệm lên thẳng trên lầu bày trí rất trang nhã.

Lựa một thồi nơi góc thực phòng, Song hiệp gọi rượu và thực đơn xong, lẳng lặng quan sát toàn khu thực phòng rộng rãi.

Thực khách phần đông sang trọng. Căn cứ vào lối trang phục, họ là những quan chức hay thuộc viên và nhận theo diện mạo thì có cả người Hán lẫn người Mãn.

Tửu bảo đem thực vật lên bầy ra thồi, rót rượu. Cam Tử Long bảo y :

- Được, ta tự rót lấy, chừng nào cần món chi sẽ gọi, nghe?

Tinh ý, tên tửu bảo vâng dạ, lui ra chỗ khác để khách hàng thư thả nhấm nháp thưởng thức hương vị thực đơn Cát Lâm.

Mai Nương nói :

- Tiểu muội ước mong một thời gian gần đây, sư huynh đạt chí nguyện gặp kẻ thù xưa, sau đó chúng ta ra Quan ngoại du hành một chuyến.

Nhìn cặp mắt phượng xếch ngược long lanh tuyệt đẹp của bạn đồng hành, Tử Long mỉm cười và gật đầu :

- Truy tầm kẻ thù là mục đích chung của chúng ta theo đuổi từ bao lâu nay, tiếc rằng chưa thành công và không biết sẽ toại ý hay không. Còn việc du hiệp ngoài Cửa Quan lúc nào cũng là ý nguyện của ngu huynh. Trước kia Lã đại sư thường kể chuyện Đông Tam Tỉnh vui và tấp nập vô cùng.

Mai Nương tủm tỉm cười tươi như hoa, đôi môi đỏ hường chúm chím tựa bông đào ban sớm :

- Sư huynh có chắc thiệt không? Hạ xong kẻ thù, sư huynh còn nhiều nhiệm vụ phải làm. Rước lão mẫu về Tần Lĩnh sơn tế hương hồn anh linh phụ thân, chăm lo việc thành hôn định tỉnh lão mẫu trong lúc tuổi già và cũng phải liệu việc khai thác khu Cam gia trang rộng lớn cho được như ý, chẳng lẽ giang hồ phiêu bạt mãi sao?

Đâu như tiểu muội, ngoại trừ cô mẫu (chỉ Lã Tứ Nương) tứ cố vô thân, nên lúc nào cũng nghĩ đến chuyện hành hiệp làm phương châm cuộc sống,

vui cùng gió núi dặm trường!…

Nói tới đây, nàng ngừng bặt, khóe phượng long lanh ngấn lệ, đăm chiêu nhìn ly rượu vơi.

Nhìn bạn, cảm kích, Cam Tử Long cất lời :

- Chà! Sư muội chớ ưu phiền. Chuyến đầu xuống núi, gia mẫu đã nhận sư muội làm nghĩa nữ, vậy chúng ta là người một gia đình, chung sống bất cứ phương trời nào. Lẽ nào ngu huynh chịu để sư muội chia tay? Bao năm nay, vui vẻ cùng hưởng, nguy hiểm đồng chia, ơn giúp đỡ truy nã thù nhân nhà họ Cam, ngu huynh ghi lòng tạc dạ, sư muội chớ nghĩa xa xôi, có khác nào không chịu hiểu… tâm can nhau không?

Rút khăn tay khẽ chấm ngấn lệ nơi khóe phượng, Lã Mai Nương chăm chú nhìn khuôn mặt phương phi anh tuấn của bạn đồng môn. Nàng nói :

- Khoảnh khắc thoáng ưu tư, ta quên cả uống, nào xin mời sư huynh?

Mai Nương nâng ly rượu, sắc diện ửng hồng khiến nàng đã kiều diễm lại thêm duyên dáng lạ lùng.

Cam Tử Long sung sướng tự rót rượu đầy ly :

- Ta cạn ly này mừng tình môn hữu bất diệt.

Song hiệp nhìn nhau khoan khoái, uống một hơi cạn chén…

Bỗng Mai Nương nhìn ra phía đầu thang lầu xa xa. Tử Long lấy làm lạ ngoái cổ nhìn theo.

Nàng nói :

- Sư huynh coi kìa! Hai vị quân nhân người Mãn mới tới. Người lực lưỡng diện mạo dữ dằn y hệt sơn vương.

Giựt mình,Cam Tử Long nhíu cặp mày xếch ngược, nhìn theo hai thực khách mới lên lầu đi vòng qua các thồi đông người, ra lối bao lơn có mấy thồi còn trống, ngồi xuống ghế do tửu bảo kéo mời.

Nhác nhìn nét mặt bạn, Mai Nương ngạc nhiên :

- Sao vậy sư huynh?

Lắng lặng nhìn về phía bao lơn, giây lát, Cam Tử Long mới nhìn Mai Nương, chậm rãi :

- Thiệt kỳ lạ! Cặp mắt ốc nhồi hung tợn, làn da mặt sần sùi tái đen y hệt… y hệt…

- Tăng Tòng Hổ?

Tử Long gật đầu :

- Ờ, y hệt tên hung tặc ấy! Nhưng…

- Thiếu bộ râu quai nón?

- Thiếu bộ râu quai nón che lấp cổ và cặp ria mép gần che hết má! Nhưng người này có vẻ trẻ hơn nhiều.

Mai Nương nói ngay :

- Trẻ hơn vì thiếu bộ râu chớ gì? Sư huynh nên nhận xét cho kỹ. Biết đâu đã tới lúc…

Nàng buông lửng, im lặng hồi lâu mới nói tiếp :

- Vóc dáng gã thế nào?

- Chiều cao y hệt, có ngang hơn có lẽ vì bộ y phục quân nhân quá rộng. Nhưng quái lạ, cặp điêu nhãn vừa lồi vừa vàng khè trông không lẫn. Ngu huynh còn nhớ rõ rệt lúc tên đạo tặc xông vào nhà, mắt trợn trừng trừng nhìn mẫu thân, hung ác độc hiểm…

Ngừng giây lâu, Cam Tử Long đăm đăm nhìn ly rượu cạn như cố hồi tưởng việc xảy ra đã mười mấy năm qua, lúc chàng còn thơ dại :

- Ờ, rõ lắm. Ngu huynh còn nhớ hết cảnh tượng diễn ra lúc bấy giờ. Tăng Tòng Hổ hùng hổ xông vào nhà, mẫu thân và ngu huynh đứng ở cửa phòng. Mẫu thân sợ hãi, run rẩy y hệt miếng mồi trước miệng ác thú. Lúc đó trong phòng còn để thanh Huyền Tiễn kiếm, ngu huynh muốn liều mạng trở vào rút kiếm che chở mẫu thân, nhưng người giữ chặt lấy vai áo huynh như lo sợ đứa con thân mềm còn nhỏ dại làm điều liều lĩnh thêm uổng mạng trước kẻ hung tàn. Trên trường kỷ, thi hài phụ thân còn nằm còng queo với những vết thương gớm ghiếc. Tên hung tặc tiến tới - có lẽ để tàn sát kỳ hết gia đình họ Cam - chỗ mẫu thân và ngu huynh đứng, nhưng cùng lúc ấy thì Chiêu Dương, Lã đại sư ập vào tới hiên ngoài. Tên hung tặc bỗng dưng sợ khiếp vội vùng chạy ra lối sau, lẹ chân trốn mất. Ngu huynh còn nhớ rất rõ cảnh tượng

lúc bấy giờ như mới xảy ra ngày hôm qua vậy. Cặp mắt dữ dội, độc ác của tên họ Tăng không bao giờ ngu huynh quên được! Đó là đôi mắt của tên ngồi ngoài bao lơn kia kìa!…

Sắc mặt Cam Tử Long đỏ bừng, cặp mày nhíu lại, mắt long lanh nảy lửa.

E chàng quá giận khiến mọi người chú ý thêm bất tiện, Lã Mai Nương dịu dàng khuyên nhủ :

- Sư huynh hãy nghe tiểu muội rán tĩnh tâm. Hiện thời chưa có điều gì chắc chắn người kia là kẻ thù mà ta mất công tìm kiếm bấy lâu. Trong thiên hạ thiếu chi người giống nhau? Dầu sao, ta cần theo dõi cho biết đích xác sẽ hay. Lưới trời lồng lộng, phường gian đạo chạy đâu cho thoát!

Giọng nói dịu dàng ấm áp của Mai Nương hấp dẫn lạ thường. Giọng nói êm đềm ấy có hiệu lực như một cơn gió nhẹ buổi chiều hè, khiến người nghe dễ chịu mát dịu cả tâm hồn.

Cam Tử Long mỉm cười :

- Xin lỗi sư muội, ngu huynh nổi giận vì hồi tưởng lại phút đau lòng khi xưa, thiệt tình không phải vì sự hiện diện của người kia. Dầu sao, ngu huynh muốn nhìn tận mặt gã kia xem thế nào.

- Khó chi! Sư huynh giả đò ra bao lơn nhìn xuống phố và nhận diện y luôn thể. Nhưng ăn xong đã sẽ hay, tự nhiên hơn.

Song hiệp thư thả dùng bữa đến lúc tửu bảo hầu trà, Tử Long mới đi ra bao lơn tựa lan can nhìn xuống đường và kín đáo nhận diện kẻ nọ.

Lát sau, chàng trở về chỗ mà rằng :

- Sư muội à, ngu huynh có cảm giác chính là y. Đúng đôi mắt kim điêu của Tăng Tòng Hổ, hiềm gì gã này râu nhẵn nhụi thành thử nét mặt trẻ quá khó nhận.

Mai Nương ôn tồn :

- Cằm gã có áng râu quai nón không?

- Có, thế mới đáng ngờ hơn nữa. Chỉ dùng toàn tiếng Mãn Châu không lớ giọng Hán chút nào cả.

- Sự kiện đó không lạ. Một tên độc cước đại đạo, giang hồ cự phách, đã

từng sống nhiều năm ngoài cửa Quan, thạo tiếng Mãn là sự hiển nhiên. Như sư huynh ngày nào cũng cạo râu, nếu để mọc đầy năm chòm trong một thời gian thử xem nét mặt có khác thường nhật không. Ta cố theo dõi xem sao.

Tử Long suy nghĩ giây lát :

- Nay mai chúng ta phải lên Tô Châu, công việc sẽ dở dang quá nhỉ?

Mai Nương cả quyết :

- Được việc nọ bỏ việc kia là lẽ thường, tiểu muội dám chắc sư phụ không quở chúng ta bỏ dở vụ môn đồ võ phái tranh chấp.

Song hiệp cố ý chần chờ cho tới khi hai quan quân kia ăn xong ra về mới trả tiền hàng theo xuống lầu, thấy hai người lên kiệu đi thẳng.

Cam, Lã cũng rảo bước theo phía sau, kín đáo cách xa chừng bảy tám trượng, qua hết phố nọ sang phố kia, chẳng mấy chốc đến Thạch sư lộ, phố vắng vẻ, hai chiếc kiệu đổ xuống trước cửa Lương Phúc điếm. Hai viên tài phú túc trực nơi quầy chưa kịp hỏi thì chàng đã nói :

- Tôi lên kiếm người bằng hữu ở phòng số bốn.

Dứt lời chàng tiến thẳng lên thang lầu. Cũng may, trên lầu có phòng số bốn và có khách trọ thật, vả lại họ thấy họ Cam y phục chỉnh tề, tướng mạo đàng hoàng nên bọn tài phú tin không phải kẻ gian tế.

Lúc Tử Long lên đến đầu thang lầu thì vừa khi hai vị quan nhân nọ vào hẳn trong phòng, chàng chỉ kịp trông thấy tà áo của người đi sau với tay đóng ập cánh cửa lại.

Như vậy cũng đủ cho Tử Long hiểu rồi. Chàng nhìn qua thấy tấm biển cây đóng trên khuôn cửa đề hai chữ "Đệ Lục".

Quay trở lại, Tử Long thong thả xuống lầu. Viên tài phú nói luôn :

- Khách quan về sớm vậy?

- Cửa phòng đóng, gọi không ai thưa, chắc vị bằng hữu ngủ say rồi, bữa khác rồi lại cũng được.

- Khách quan muốn nhắn gì xin cứ dặn tôi.

- Cảm ơn, mai tôi trở lại, chuyện riêng mà!…

Nói đoạn, chàng chào rồi đi ngay ra chỗ Mai Nương chờ trong bóng tối.

Song hiệp đủng đỉnh trở về lầu trọ.

Mai Nương nói :

- Hai gã ấy trang phục theo lối quan mà trọ nơi quán điếm tất không trực thuộc xứ này rồi. Chờ sáng mai xem thế nào, nếu cần, chúng ta sẽ tới đó trọ mới tiện bề theo dõi.

Tử Long đồng ý.

Sáng hôm sau, Mai Nương cải nam trang cùng Tử Long đi điểm tâm, rồi đến Lương Phúc điếm hỏi trọ.

Lúc đó đã đổi phiên tài phú, thành thử người ngồi quầy không biết vụ Tử Long đã đến tối hôm trước.

Tài phú nói :

- Nhị vị thiếu gia đến thiệt trúng dịp. Trên lầu chúng tôi chỉ còn có phòng đệ lục, khách trọ mới đi khỏi sáng nay. Ngoài ra mọi phòng đều có người cả rồi.

Tử Long đưa mắt nhìn Mai Nương, đoạn bảo viên tài phú :

- Chúng tôi hỏi trọ tại quí điếm sở dĩ muốn tiện việc gần nhị vị quan quân ở phòng đệ lục. Nhị vị ấy đi đâu, bằng cách gì?

Viên tài phú nhanh nhẩu :

- Thưa thiếu gia, họ đi ngựa riêng và hình như lên Bắc thì phải, theo câu chuyện giữa hai người mà tôi nghe lỏm hồi sáng sớm canh năm.

- A! Họ trọ đây lâu chưa?

Thấy hỏi cặn kẽ, viên tài phú nhìn kỹ lại Song hiệp, nhưng thấy cả hai cùng sang trọng, đàng hoàng nên không ngần ngại trả lời :

- Thưa, hai quan nhân ấy trọ được hai tháng rồi.

Tử Long suy nghĩ giây lát, đoạn hỏi thêm :

- Trong thời gian ấy có ai tới đây hỏi thăm không?

- Ít lắm. Theo tôi hiểu biết, hình như chỉ có một vị nương tử đã đứng tuổi, thỉnh thoảng đến chốc lát rồi đi ngay. Nhị vị quan nhân đây rất ít giao dịch.

Biết có hỏi thêm nữa cũng vô ích, Cam Tử Long nói cho qua chuyện :

- Đáng lẽ chúng tôi về trọ quý điếm, nay hai quan nhân bỏ đi thành thử có

lẽ chúng tôi cùng đi. Tuy vậy, tôi muốn coi qua căn phòng đệ lục xem có đủ rộng không.

- Xin nhị vị tự tiện. Hiện đang có người lau chùi dọn dẹp trên lầu.

Song hiệp cám ơn rồi lên lầu. Mai Nương biết ý Tử Long muốn kiểm tra xem viên tài phú nói thiệt hay dối trá.

Lên đến nơi, quả nhiên căn đệ lục bỏ trống, Tử Long ướm hỏi tên hầu phòng mấy câu vì biết chắc chắn bọn khách trọ đã thiệt thọ lên đường.

Trở về Thanh Thiên lầu, Cam Tử Long gieo mình xuống kỷ nghĩ ngợi hồi lâu rồi mới hỏi Mai Nương :

- Tiếc quá! Bây giờ tính sao, hả sư muội?

- Hai gã đó đến Quảng Châu đúng thời kỳ Lữ Anh Bố trấn lôi đài Thủy Nguyệt, nay ra đi cũng trúng kỳ môn đồ Tây Khương, Võ Đang sửa soạn lên Tô Châu dự Quần Hùng hội, vậy sự trùng hạp này có nghĩa gì không?

Cam Tử Long đứng phắt dậy, tươi tỉnh hơn :

- A! Ngu huynh đồng ý về điểm ấy và còn nghĩ xa hơn thế nữa. Đây nhé, vị nương tử đứng tuổi đến Lương Phúc điếm phải chăng là Lý Tiểu Hoàn.

Nói tới đây Tử Long cười xòa :

- Thiên hạ mênh mông thiếu chi việc trùng hạp, chúng ta nghĩ thế chẳng hóa ra hồ đồ lắm ư? Trên đời làm chi có sự ngẫu nhiên kỳ lạ như thế được!

Mai Nương hỏi :

- Hay là ta đuổi theo? Còn kịp chán. Hai người ấy khởi hành từ canh năm, vô tình cho ngựa đi thong thả. Trái lại anh em ta hữu ý, phi mã tất phải kịp.

Cam Tử Long tặc lưỡi :

- Từ Quảng Châu, đường muôn vạn ngã biết ngã nào bây giờ?

- Đuổi theo đường phía Bắc như lời viên tài phú Lương Phúc điếm.

Không còn phương cách nào khác, Cam Tử Long đành ưng thuận mà rằng :

- Đã vậy, ta rời khỏi ngay lầu trọ kẻo khi trở về vận võ phục lỡ gặp bọn Lý Tiểu Hoàn e bất tiện.

Mai Nương gật đầu :

- Được, sư huynh xuống trả tiền trọ và kêu mã phu đóng ngựa, phần tiểu muội thu xếp hành trang.

Tử Long mở cửa phòng vừa toan bước ra thì vội vàng lùi lại ngay. Lấy làm lạ, Mai Nương ngửng đầu nhìn và tiến đến bên cửa.

- Sư muội ngó qua kẽ cửa coi thử.

Bên ngoài, bọn Cao Tấn Trung bốn người, Lý Tiểu Hoàn, Lôi Đại Bàng và Phùng Huy Hạ đứng cả ngoài lan can nhìn xuống đường. Người nào cũng võ phục gọn gàng. Các bọc, túi, hành trang và võ khí để đầy trên mặt áng trong khách phòng.

Mai Nương nói nhỏ :

- Chúng đi Võ Đang hay Tô Châu đây, nhưng còn chờ chi nữa?

- Chắc họ chờ đóng ngựa. Bọn Lý, Cao có ngựa hết, duy hai người mới, ngu huynh chưa biết rõ.

- Không có thì mua cũng dễ, ngoại ô thiếu chi mã trại. Tiểu muội còn nhớ Tam Đức hòa thượng có lần nói rằng tại Quảng Châu có bốn thứ tuấn mã vùng Thập Đại Sơn và giống ngựa Quảng Tây.

Tử Long nói :

- Ta không biết đó thôi, làm chi họ không sẵn sàng? Chà! Họ ở ngoài kia án ngữ quá, chậm trễ việc riêng của chúng ta.

- Chờ đợi làm chi mất thì giờ, sư huynh thay võ phục đi, chừng nào chúng đi khỏi, sẽ ra tàu ngựa.

Mai Nương đóng hẳn cửa phòng lại và bắt đầu sửa soạn. Song hiệp đai nịt xong xuôi thì phía ngoài có tiếng ngựa hí vang. Mai Nương vội hé cửa nhìn ra thấy bảy người đang rời bao lơn vào khách phòng đeo võ khí và hành lý lục tục xuống lầu.

Cùng lúc ấy, tên tửu bảo thân tín chạy lên báo Song hiệp hay tin và y không khỏi bỡ ngỡ trước hai túi da đựng hành trang đặt trên kỷ.

Cam Tử Long vỗ vai tên tửu bảo mà rằng :

- Phải, chúng tôi cũng khởi hành đây, ngươi khá xuống kêu mã phu đóng ngựa cho cẩn thận. Hãy cầm lấy số bạc này, gọi là chút ít đền công ngươi

chịu khó hầu hạ bấy lâu.

Nói đoạn, chàng móc túi lấy đĩnh bạc mới nguyên đưa cho tửu bảo.

Chờ tên hầu đi khỏi, Cam, Lã đi vội ra bao lơn đứng sau mấy chậu cảnh, nhìn xuống đường thì vừa kịp thấy bọn Cao Tấn Trung lên ngựa khởi hành. Người ngựa đều dũng mãnh lạ thường. Hông ngựa Lôi Đại Bàng gài ngọn thiết côn, ngựa Phùng Huy Hạ thì gài cây đại phủ lưỡi sáng loáng.

Mai Nương chúm chím cười, bảo Tử Long :

- Cao Tấn Trung có ngọn giáo khác ngù đen rồi. Từ nay về sau, chắc y phải thận trọng hơn trước!

Nhìn theo đoàn người khuất khỏi góc đường, Cam, Lã xuống quầy trả tiền rồi ra nơi tàu ngựa.

Hai con Bạch Mã Phi Vân và Toàn Hồng Long Câu vừa được tửu bảo dắt khỏi tàu, yên cương đóng sẵn. Chúng đánh được hơi chủ, mừng rỡ đập vó, vẫy đuôi, hí vang khiến số ngựa khác trong tàu cũng hí theo.

Cam Tử Long đón lấy dây cương của hai tuấn mã, tự tay trao cương con Phi Vân cho Mai Nương. Nàng vỗ nhẹ vào cổ ngựa :

- Phi Vân! Nghỉ ngơi nhiều rồi, từ nay ngươi lại hoạt động nhé!

Như hiểu tiếng chủ, con tuấn mã vạm vỡ, cất cao đầu có vẻ vui mừng.

Cột hành lý sau yên ngựa, xem lại dây đai vừa ý, Tử Long, Mai Nương nhảy phốc lên yên, vẫy tay giã từ mấy nhân viên Thanh Thiên lầu cùng tên tửu bảo đứng gần đó, đoạn quay đầu ngựa ra lối cổng sau.

Hai tuấn mã cất vó tiền thiệt cao, xoay tròn toàn thân đi một vòng rồi mới chạy kiệu nhỏ ra khỏi cổng.

Kìm ngựa đi song song, Cam, Lã theo cửa Bắc ra khỏi đại trấn Quảng Châu mới phi ngựa chạy một dặm thì thấy một tửu điếm nhỏ dưới chặng cây lớn gần mé đường. Tử Long kìm ngựa lại bảo Mai Nương :

- Chờ ngu huynh chút xíu, hỏi thăm điếm chủ xem sao.

Chàng xuống ngựa liệng cương cho bạn, rảo bước vào tửu điếm, vái chào ông già đứng bên quầy.

Bọn trẻ nít từ mấy nếp nhà lân cận thấy khách lạ tới thì gọi nhau xúm lại

xem.

Tử Long cung kính :

- Lão trượng làm ơn chỉ giùm xem, sáng sớm nay có hai kỵ sĩ nào qua nẻo đường này không?

Đáp lễ, lão trượng nhíu đôi mày nghĩ ngợi giây lát, đoạn nói :

- Hảo hán định nói hai kỵ sĩ đi vào hồi quá canh năm phải không?

- Dạ, chính phải.

- Một người cao lớn trượng phu, diện mạo dữ dằn trạc tứ tuần, còn một người thấp nhỏ hơn để râu mép và cằm, trạc ngũ tuần trở lại?

- Dạ, phải. Hình như họ trang phục theo lối quan quân?

Lão trượng lắc đầu :

- Không, họ mặc thường phục, kỵ sĩ, võ trang. Tờ mờ sáng có vào bổn điếm dùng điểm tâm trong chốc lát rồi phóng ngựa đi theo đường này.

Toại ý, Cam Tử Long toan bái từ, thì lão trượng hỏi thêm :

- Có điều chi quan trọng không, tráng sĩ? Vừa rồi, lão thấy bảy kỵ sĩ võ trang đầy đủ phóng ngựa qua đây và cũng đi một hướng này.

Cam Tử Long ôn tồn :

- Lão trượng an tâm, hoàn toàn không có chi rắc rối cả.

Nói đoạn chàng cảm tạ, trở ra lên ngựa :

- Hai người gặp trong Cát Lâm tửu lầu có đi qua đây, bọn Lý Tiểu Hoàn cũng vậy. Chúng ta cứ thẳng tiến.

- Lỡ bắt gặp bọn bảy người thì sao?

- Cần chi? Việc cốt yếu là đuổi theo cho kỳ được hai gã kia.

Song hiệp giục ngựa phi lẹ, quyết tranh thủ thời gian. Hai con Bạch Mã Phi Vân và Toàn Hồng Long Câu được dịp hoạt động, không cần để chủ phải giục giã cũng sải vó suốt đường trường mau lẹ. Tám vó ngựa dồn dập phi tựa thần phong lướt trên mặt đường tung bụi mịt mù.

Chẳng bao lâu, Song hiệp đã thấy bảy môn đồ Tây Khương, Võ Đang nhấp nhô hiện nhỏ phía trước mắt.

Mai Nương hất hàm có ý hỏi, Tử Long khoát tay ra hiệu tiến bừa.

Đang ung dung hành trình, chợt nghe tiếng vó ngựa phi dồn dập như sấm sét phía sau, bọn Cao Tấn Trung vội vàng kìm ngựa cả sang mé đường, nhường lối.

Chỉ trong mấy chớp mắt, hai kỵ sĩ phía sau đã đuổi kịp vượt qua thần tốc, bụi mịt đường.

Không ai bảo ai, bảy người cùng vội rút khăn tay ra bịt miệng và mũi, ghì ngựa đứng nguyên chỗ chờ tới lúc bụi tan hẳn mới thả cương dong ruổi thì Cam, Lã chạy được một quãng xa.

Mã Hùng càu nhàu :

- Gớm! Hai tên nào đó bị ma tầm quỷ nã hay sao mà chạy dữ quá chừng, khiến một phen ta phải nuốt bụi!

Phùng Huy Hạ nói :

- Đó là một nam, một nữ kỵ sĩ.

Lôi Đại Bàng nói theo :

- Cả hai võ trang trường kiếm và sử dụng hai tuấn mã đặc biệt hoàn hảo, vó sải như bay trên mặt đường, Xích Thố, Yên Nguyệt Long Câu xưa khi cũng đến thế là cùng chớ gì!

Cao Tấn Trung giựt mình khi nghe Đại Bàng nói tới hai tiếng "trường kiếm".

- Hai tên đeo trường kiếm! Hay là…

Lý Tiểu Hoàn tiếp lời :

- Hay đó là hai tên dạ khách đêm nọ tại Phương gia trang?

Lôi Đại Bàng vuốt cán thanh đoản đao đeo ở đai lưng, phì cười mà rằng :

- Cao thúc và mẫu thân, sau trận đánh Phương gia trang, lúc nào cũng tưởng tượng kẻ địch bất cứ nơi nào! Trong thiên hạ thiếu chi người đeo trường kiếm?

Tấn Trung cau mày :

- Đành thế, nhưng tôi linh cảm hai kỵ sĩ vừa qua đây có một cái gì khác thường.

Lôi Đại Bàng nói :

- Dạ hành khách đêm Phương gia trang là hai nam, trái lại vừa rồi, Phùng Huy Hạ và tôi nhận rõ một nam, một nữ kỵ sĩ. Lẫn lộn sao được!

Cao Tấn Trung đành im lặng, thiệt tâm chàng muốn phóng ngựa đuổi theo, may ra thì trúng, mà chẳng trúng cũng không sao. Sức bảy người hợp lại, hai cao đồ Tây Khương, hai cao đồ Võ Đang quây lại đánh thì dầu hai kẻ kia dũng mãnh đến mấy cũng sẽ bị hạ như chơi! Bị đàn áp luôn hai phen tại Kim Môn điếm và Phương gia trang, họ Cao bực tức, khó chịu. Chàng vẫn mong có dịp được đấu phục thù, dầu nguy hiểm đến tánh mạng cũng chẳng cần.

Giả thử lúc này không vướng Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ, thì thế nào chàng cũng hô các bạn đồng hành đuổi theo hai kỵ sĩ nọ cho rõ thực hư. Nhưng vừa chớm ngỏ ý, Lôi, Phùng phản đối. Cao Tấn Trung e họ hiểu lầm rằng sau khi bại trận hai phen, chàng nhìn ai cũng hồ đồ tưởng là kẻ thù cả, nên chàng đành bỏ qua.

Chẳng gì Mã Hùng và chàng đường đường là cao đồ một đại phái, hữu công hữu luyện, chàng không muốn để hai cao đồ Võ Đang có ý tưởng lầm lạc về cách hành động của riêng mình và của toàn bọn.

Chưa rõ tài lực của Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ ra thế nào, mỗi khi thấy họ có thái độ khinh thường hai dạ hành khách, Cao Tấn Trung cảm thấy như chính Lôi, Phùng gián tiếp khinh Mã Hùng và chính mình, thành thử hai phen bại trận - chưa đấu thỏa thích - không những nhục trước địch thủ mà hiện giờ còn ngấm ngầm nhục ngay cả với người đồng bọn. Cho nên tuy ngoài mặt gắng gượng cười nói, trong thâm tâm Cao Tấn Trung khó chịu lạ lùng.

Nếu được ở kế bên Bạch Mi lão sư, chàng quyết ngăn cản việc sư phụ chàng lên Võ Đang ngỏ ý hiệp tác hai phái, mà chỉ gởi thơ giao dịch, chừng nào có lời Phùng Đạo Đức thỉnh cầu mới sẽ hội họp sau để giữ vẹn thể diện.

… Phi ngựa nốt đường trường, bất chấp cả những đoàn khách trường hành Ngạc nhiên, không hiểu hai kỵ sĩ nổi điên hay hữu sự cần kíp mà chạy ngựa thục mạng đến như vậy.

Lã Mai Nương, Cam Tử Long theo đại lộ lên Giang Nam đến cuối giờ

Mùi mới thấy một tiểu thôn bên đường. Hai người ghì cương cho ngựa chạy chậm lại để đủ thì giờ quan sát.

Tuy phi kiệu đại từ lúc ra khỏi Quảng Châu tới đây, vượt được một quãng đường khá dài, hai tuấn mã vã mồ hôi như tắm, mép sùi bọt trắng, hơi thở thành khói, đang trớn chạy lẹ bỗng bị ghì lại chúng hí vang, bốc vó tiền như muốn phản đối và chồm thẳng ra phía trước muốn phi nữa. Nhưng bốn bàn tay sắt của Cam, Lã đã ghì chúng lại, vỗ nhẹ lên cổ chúng và nói mấy câu thường xuyên :

- Phi Vân, Hồng Long! Phi thế đủ rồi, hãy đi thong thả!…

Hiểu ý chủ, hai tuấn mã tinh khôn lúc ấy mới chịu đi mức thường.

Thả lỏng cương, Song hiệp rút khăn tay lau bụi bặm đầy mặt. Mai Nương chỉ lá chiêu bài phe phẩy trước tửu điếm đầu thôn mà rằng :

- Sư huynh, ta vào quán kia hỏi thăm xem sao đã, sẽ hay. Ngựa tuy còn khỏe nhưng không nên lạm dụng sau khi phi vượt một chặng đường quá dài rồi, mà đường lên Giang Nam còn xa nhiều ngày.

Cam Tử Long đồng ý rẽ ngựa đến tiểu thôn lác đác mươi nóc nhà. Hai tửu điếm rộng rãi khang trang dưới mấy cây đại thụ rườm rà bóng mát.

Bọn tiểu nhị ở tửu điếm ngay đầu thôn bên tả chạy ra trước đón khách, mời ríu rít.

Song hiệp xuống ngựa tự tay cột cương ngựa lên róng ngang. Tử Long bảo bọn tiểu nhị :

- Lấy thứ mã thảo thiệt ngon ra đây. Không được cho uống nước vội, ngựa phi đường xa còn mệt.

Trong khi tiểu nhị trở vào tàu ngựa sau điếm lấy cỏ, Song hiệp rút khăn trong túi da yên ngựa lau mồ hôi cho tuấn mã, đoạn nhắc tám vó lên xem xét cẩn thận rồi mới thả cương mặc chúng ăn cỏ, tháo hai túi hành lý vào quán.

Vợ chồng chủ quán trạc ngoại tam tuần săn sóc đón chào khách hàng.

Người chồng nói :

- Nhị vị bụi bám đầy người chắc vừa vượt chặng đường dài, xin thỉnh vào nhà trong rửa mặt, chúng tôi sắp thau nước sẵn rồi.

Để hành lý xuống ghế, Cam, Lã theo chủ quán vào nhà trong sửa soạn sạch sẽ rồi mới trở ra kéo ghế ngồi.

Trông tướng mạo hai người, chủ quán thầm đoán không phải khách thường nên đích thân săn sóc chu đáo, rót trà nóng mời.

Tử Long nói :

- Tôi muốn hỏi thăm tiên sinh một điều…

Chủ quán nhanh nhảu :

- Dạ, tráng sĩ và nương tử cứ dạy.

- Từ sáng đến giờ có hai kỵ sĩ nào, một lực lưỡng diện mạo dữ dằn, một nhỏ bé, trạc tuổi tứ tuần và ngũ tuần qua đây hay không?

Nghĩ ngợi giây lát, chủ quán lắc đầu :

- Thưa không. Không có ai tướng mạo như vậy ghé vào quán hoặc đi qua đường này cả.

- Có lẽ tiên sinh không ngồi quầy luôn nên không để ý chăng, cảm phiền hỏi thử người nhà xem thế nào?

Chủ quán ngoái đầu lại nhìn người vợ lúc đó đứng bên quầy hàng, có ý hỏi để trả lời khách.

Người vợ tiến đến bên Mai Nương :

- Thưa nhị vị, vợ chồng tôi thay phiên nhau ngồi quầy, quả thiệt từ sáng đến giờ, nhị vị là hai kỵ sĩ đầu tiên qua khúc đường này. Ngoài ra, chỉ có hai đoàn khách thương nhỏ thồ hàng và lẻ tẻ số ít khách bộ hành qua đường gần quanh đây thôi. Chúng tôi dám cả quyết như vậy không sai.

Nhận xét kỹ thấy vợ chồng chủ quán cùng thật thà, diện mạo hiền lành khả dĩ tin được. Song hiệp nhìn nhau lộ vẻ ngạc nhiên.

Lã Mai Nương nói :

- Vậy mà chúng ta chắc chắn cả hai kỵ sĩ hành trình trên đường này đã có người trông thấy rồi.

Chủ quán hỏi :

- Hẳn là nhị vị khởi hành từ Quảng Châu? Và người gặp hai kỵ sĩ nọ ở ngay quãng đường đầu?

Tử Long gật đầu. Chủ quán nói tiếp :

- Như thế dễ hiểu lắm. Nhị vị theo lạc đường rồi!…

- Lẽ nào thế được? Đây là đại lộ qua Phúc Kiến lên Giang Nam! Chúng tôi từng qua rồi!

- Nhị vị phi ngựa không để ý đó thôi. Từ Đại mộc thôn này đi ngược trở xuống, cách đây độ chừng ba mươi dặm, bên mé lộ hữu có một khóm bốn cây cổ tòng cao vút, thân lớn hàng ôm và kế đó là một dãy đồi cây xanh ngắt. Theo ven đồi, có con đường ăn sâu vào phía trong mà ai khó thuộc đường đều tưởng là con tiểu lộ dẫn tới một thôn xóm nào đó…

Tử Long gật đầu mà rằng :

- Chúng tôi nhác trông thấy đúng thế. Vậy đường mòn đó đi đâu?

- Ai qua Hồ Nam mà không muốn dùng đường chánh phát xuất từ Quảng Châu, có thế rẽ ngang đường nhỏ ấy đi độ mười dặm sẽ bắt tới đại lộ vào Hồ Nam, và từ đại lộ đó cũng có đường lên Giang Nam, nhưng phải xuyên Giang Tây. Người trong vùng này kêu nơi bốn đại tòng ấy là Tứ Trụ Thanh. Có lẽ hai kỵ sĩ mà nhị vị đuổi theo đã rẽ tắt qua đấy?

Tử Long gật gù nói theo :

- Có lẽ thế! Chúng tôi tính đuổi theo đến đây là bắt kịp rồi, không lẽ nào vuột được!

Mai Nương lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ bây giờ quay lại.

Chủ quán nói :

- Ba mươi dặm phi ngựa từ Tứ Trụ Thanh tới đây, trở lại lần nữa vị chi sáu mươi dặm, hai kỵ sĩ đó tất lợi đường đi xa mất rồi. Phóng ngựa thiệt lẹ, trở về đến Tứ Trụ Thanh thì trời đã tối từ lâu, đi sao được?

Cam Tử Long ngước mắt nhìn chủ quán :

- Chúng tôi nghỉ lại đây. Dọn cơm, rượu kẻo đói lắm rồi.

Nói đoạn, chàng và Mai Nương hối tiểu nhị tháo yên cương, dẫn ngựa vào tàu cho uống nước.

- Tắm ngựa cẩn thận ta sẽ thưởng, nghe?

Vợ chủ quán dẫn hai người đem hành trang vào lấy phòng trong lúc chồng mụ sửa soạn bữa ăn.

Mai Nương dặn :

- Việc hai kỵ sĩ chúng tôi hỏi vừa rồi, yêu cầu kín chuyện nhé.

Vợ chủ quán đon đả :

- Dạ, nhị vị không cần dặn bảo, chúng tôi cũng chẳng khi nào hé lời. Xin an tâm.

Dùng bữa xong, Song hiệp bắc ghế ra trước cửa phòng, ngồi bên lan can bằng tre dưới mái hiên lá, nghỉ ngơi chuyện vãn.

- Sư huynh à, lúc ở Quảng Châu, ta đã có dịp hiểu biết các môn đồ Tung Sơn, chuyến này lên Tô Châu, tiểu muội muốn nhân dịp lựa cách làm quen với các môn đồ Tây Khương, Võ Đang, may ra tìm ra Tăng Tòng Hổ chăng? Tất họ phải liên hệ thế nào nên ngọn giáo của Cao Tấn Trung, mới y hệt mũi giáo đã sát hại bá phụ chớ?

- Ngu huynh cũng tính vậy, hiềm vì lỡ bất chợt gặp nhau, bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng nhận ra hai thanh trường kiếm của chúng ta chăng? Đêm tiếp cứu Phương gia trang đèn đuốc thắp sáng trưng.

- Chà! Thiếu chi cách nói? Vả lại bao kiếm chúng ta còn bọc bằng lần túi vải, họ nhận ra sao được?

Tử Long mỉm cười :

- Nhưng nhớ nên đổi tên họ khi xưng danh nhé. Ngu huynh là Lã Cam Long, còn sư muội là Lã Cam Nương hả?

Bên ngoài, cảnh chiều tà đã đổ, chim hôm xào xạc bay về. Tiếng chuông thu không từ thôn xa vọng lại, ngân nga gợi trong lòng khách trường hành nỗi buồn man mác…

Bỗng có tiếng người, ngựa dồn dập phía ngoài lộ, Cam Tử Long bước ra thực phòng nghe qua, rồi trở vào ngay :

- Bọn Lôi Đại Bàng đã tới!

- Họ vào quán này?

- Không, tửu điếm bên kia…

Nguyên hai người mà Song hiệp gặp trong Cát Lâm đại tửu lầu hồi chập tối hôm trước tại Quảng Châu không phải là ai xa lạ, mà chình là quan Thị lang Hòa Thân và Thiết Diện Hổ.

Trong thời kỳ ở đại trấn ấy, họ thường đến chè rượu tại các tửu lầu của người Mãn, nhất là tiệm Cát lâm mà thực khách phần đông thuộc hàng quan liêu, phú gia, đại thương.

Theo chương trình của Hòa Thân, hai người tính lên thẳng Tô Châu để liệu bề tính toán vụ Quần Hùng Đại Hội. Thiết Diện Hổ cũng đồng ý khởi hành ngay, nhưng gã muốn tiện đường qua Võ Đang gặp Bạch Mi lão sư trước khi lên Giang Nam.

Vốn là một tay giang hồ lão luyện, Thiết Diện Hổ thuộc hết các nẻo đường, nên khi rời khỏi Lương Phúc điếm ra đi, gã cố ý nói hở là đi lối cửa Bắc để đánh lạc đường, phòng khi có kẻ theo dõi hành tung.

Khi đến Tứ Trụ Thanh, Thiết Diện Hổ cùng Hòa Thân rẽ vào đường mòn thông sang đại lộ Hồ Nam, thẳng đường qua Võ Đang và từ đó lên Giang Nam.

Hai nhân vật này thuộc Ban Mật vụ triều Mãn Thanh, lãnh nhiệm vụ gây mâu thuẫn giữa các võ phái miền Hoa Nam, lợi dụng trước hết là phái Tây Khương sau là Võ Đang chống lại Tung Sơn Thiếu Lâm tự.

Họ thường liên lạc với các môn đồ của hai phái đương đầu với Thiếu Lâm và dĩ nhiên vẫn không thực thà với các môn đồ ấy. Nên trước khi rời Quảng Châu, Thiết Diện Hổ không cho bọn Lý Tiểu Hoàn, Cao Tấn Trung biết cuộc hành trình của mình như thế nào, để hoặc cùng đồng hành, hoặc tìm đường lối hành động chung như gã vẫn tỏ ra sốt sắng với bọn Lý, Cao.

Bởi lẽ đó, tuy cùng lên Tô Châu dự Quần Hùng Đại Hội mà Thiết Diện Hổ, Hòa Thân đi một đường, còn bọn Cao Tấn Trung lại theo một đường khác.

Vốn xấu và dữ tướng, lần đầu tiên Thiết Diện Hổ bị Song hiệp bắt gặp tại Cát Lâm tửu lầu, Cam Tử Long nhận ra y “hao hao” giống tên độc cước đại đạo Tăng Tòng Hổ là kẻ thù sát phụ mà chàng và Lã Mai Nương truy tầm từ

mấy năm nay.

Không hiểu Thiết Diện Hổ, một Mật vụ viên chánh tại Hoa Nam của vua Càn Long, có thiệt là Hắc Sát Cô Thần Tăng Tòng Hổ, con của Độc Nhãn Long Tăng Ân và cũng là một đại đạo bản lãnh cao cường, dũng lực như mãnh hổ, nổi danh hung tàn suốt thời gian mười mấy năm trước trên dãy Vạn Lý Trường Thành hay không?

Điều đó họa chăng chỉ có riêng mình quan Thị lang Hòa Thân mới biết được, vì chính viên quan người Mãn thân tín của vua Càn Long đã tiến cử Thiết Diện Hổ với nhà vua và trao cho y trọng trách quấy rối các võ phái Hoa Nam.

Ngay cả đến cái tên "Thiết Diện Hổ" nữa. Đó là thực danh họ Thiết như mọi người, hay chỉ là bí danh của một nhân viên mật vụ đắc lực của Thanh triều?

Hao hao giống nhau vị tất đã là thật! Trung Quốc đất rộng, người nhiều, việc "trùng diện" hẳn không phải là hi hữu.

Bởi vậy, Cam Tử Long, Lã Mai Nương mới cấp tốc theo dõi, điều tra thì chẳng may lại gặp giữa lúc Bạch Mi, Phùng Đạo Đức triệu hồi các môn đồ lên Giang Nam dự đại hội Quần Hùng sau khi đã gởi thơ qua Tung Sơn thách thức phái Thiếu Lâm lên đó tranh đấu.

Môn đồ các phái rục rịch ra đi. Hòa Thân, Thiết Diện Hổ cũng đi.

Mai Nương, Tử Long đuổi theo cốt ý điều tra về thân thế Thiết Diện Hổ và bị hai nhân vật mật vụ vô tình đánh lạc đường.

Nhắc lại bọn Cao Tấn Trung bảy người sẩm tối hôm ấy hành trình đến Đại Mộc thôn thì ngừng lại tửu điếm trọ.

Họ vào điếm gần kế bên quán trọ có Song hiệp. Hiềm vì điếm nhỏ không đủ phòng cho cả bảy người. Nên Lý Tiểu Hoàn và Lôi Đại Bàng hai mẹ con qua tửu điếm bên này, lấy thêm một phòng nữa.

Song hiệp tính chuyện làm quen với phe đối lập của Thiếu Lâm thì đây là một dịp thuận tiện nhất.

Khi còn ở Thanh Thiên lầu tại Quảng Châu, hai bên đã có lần giáp mặt

nhưng Thanh Thiên lầu là một đại khách sạn, kẻ ra người vào tấp nập, biết mặt mà chẳng quen nhau là lẽ thường.

Bây giờ trái lại, tửu điếm bên đường chẳng lấy chi làm rộng lớn, bỗng dưng chạm trán thì sự chào hỏi nhau chẳng lấy gì làm lạ.

Khi hai mẹ con Lôi gia xách hành lý vào đến hành lang, lấy căn phòng trong cùng cách với phòng Song hiệp một căn thì vào lúc Cam, Lã đang ngồi bên lan can ngắm cảnh hoàng hôn.

Mai Nương kín đáo đưa mắt ra hiệu với sư huynh nàng, đoạn cả hai cùng đứng lên khẽ cúi đầu chào người mới vào.

Nữ Bá Vương Lý Tiểu Hoàn lưng gài đao, vai đeo hành lý đi trước, Lôi Đại Bàng vạm vỡ tay xách hành trang, tay vác thiết côn đi sau.

Tiểu Hoàn chợt nhớ ra hai nam nữ thanh niên ở Thanh Thiên lầu, mà hồi mới tới Quảng Châu, nàng đã có lần hội diện bèn đứng lại chào hỏi :

- A! Phải chăng nhị vị hồi giờ Tỵ phi ngựa như bay trên đường?

Mai Nương dịu dàng :

- Lâu không được chạy đường trường, hai con nghiệt súc ấy hồi sáng vừa được thả lỏng cương là phi bất tử, không thể nào kìm lại được nữa, thành thử chúng tôi tung bụi, vô tình làm phiền quý vị. Xin thứ lỗi.

Lý Tiểu Hoàn cười ròn rã :

- Quả thế, bụi bay mù mịt, tôi phải nép sang đường hồi lâu mới đi, nhưng không sao. Chúng tôi bàn tán lo thay cho người cưỡi.

- Thái thái nói trúng, gia huynh tôi mấy lần suýt té, ghì mạnh e đứt cương, đành ngả người xuống cổ, mặc cho hai nghiệt súc phi tới đâu chúng mệt lử, tự khắc ngừng lại…

Lôi Đại Bàng nhìn thẳng Lã Mai Nương, Cam Tử Long :

- Tráng sĩ và tiểu thư quá khiêm tốn! Riêng tôi nhận thấy nhị vị là kỵ sĩ đại tài.

Biết Đại Bàng là người tinh tường, Cam, Lã đang định chối khéo thì Lý Tiểu Hoàn đã giới thiệu :

- Tôi là Lý Tiểu Hoàn, quả phụ Lôi gia, còn đây là Lôi Đại Bàng, con tôi.

Chẳng hay quý danh…

Cam Tử Long nghiêng mình lịch sự :

- Tiện danh Lã Cam Long, đây là gia muội Cam Nương. Núi Thái Sơn ngay ở trước mắt mà chúng tôi ngu muội không hay, thiệt rất đáng trách. Té ra thái thái là Nữ Bá Vương Lôi giáo đầu phu nhân và hảo hán đây là Lôi công tử, danh vang thiên hạ. Nay hội kiến quả danh bất hư truyền. Trước kia, tiếc rằng qua Hàng Châu hơi trễ thành thử không được dự khán…

Lý Tiểu Hoàn ngắt lời :

- Nhị vị cũng biết vụ Lôi đài?

Lã Mai Nương niềm nở :

- Dạ, đặt chân tới cõi Giang Nam là tức khắc nghe được thiên hạ bàn tán xôn xao về các trận Vô Địch Đài.Anh em tôi liền đến Hàng Châu, không may gặp ngay đúng thời kỳ bọn… nào đó xin hoãn chiến.

Chờ không được, chúng tôi đi Hán Khẩu có chút việc nhà, khi trở lại Hàng Châu thì vụ Lôi đài đã hoàn toàn kết thúc. Đáng tiếc!

Lôi Đại Bàng chờ Mai Nương dứt lời, bèn nghiêm nét mặt :

- Vụ Vô Địch Đài kết thúc bằng sự bất lợi, bất hạnh cho gia đình chúng tôi, chắc chắn nhị vị thừa hiểu theo lời thiên hạ bàn tán?

Cam Tử Long lắc đầu, thản nhiên :

- Biết nói thế nào cho cùng được về sự thiên hạ luận bàn? Mất công trở về Hàng Châu mà không được dự khán giả đả lôi đài, chúng tôi bực mình xuống thẳng Quảng Tây thăm cô mẫu, du ngoạn Lưỡng Quảng cho tới nay mới hồi hương.

Lý Tiểu Hoàn nói :

- Đường xa gặp bạn trường hành còn nhiều điều hàn huyên. Xin phép cất tạm hành trang vào phòng, rồi chúng ta sẽ đàm luận sau.

- Xin Lôi phu nhân tự tiện.

Trong khi cất hành trang, võ khí vào phòng. Lôi Đại Bàng bảo thân mẫu chàng :

- Sao mẫu thân dễ tin thế? Hai người ấy quắc thước hiên ngang, biết đâu

họ chẳng là môn đồ Thiếu Lâm hay là một võ phái nào nghịch với chúng ta?

- Chà! Nếu họ nghịch với chúng ta thì khi nghe mẹ xưng danh, nét mặt họ đã đổi khác. Trái lại, ngôn ngữ họ rất khác nhau, tánh tình điềm đạm, cử chỉ lịch lãm đàng hoàng, dầu thuộc môn phái nào, chắc cũng không phải nghịch với ta.

Lôi Đại Bàng vẫn không đồng ý :

- Thoáng trông, cặp nam nữ ấy kỵ mã rất tài tình, vậy câu chuyện ngựa bất kham ấy tất ẩn ý gì. Bởi thế con không tin. Mẹ con ta bàn tính với nhau đó thôi, gian hay ngay thì họ làm chi nổi mình.

Mẹ con Tiểu Hoàn khóa cửa phòng, trở ra mời Cam, Lã sang tửu điếm bên dùng bữa luôn thể, nhưng Song hiệp từ chối vì đã ăn rồi.

Chờ họ đi khỏi, Mai Nương bảo Tử Long :

- Sư huynh à, chắc thế nào bọn Cao Tấn Trung cũng sẽ theo Lý Tiểu Hoàn sang đây dò xét, xem chúng ta là hạng nhân vật nào đây!

- Có lẽ. Muốn làm quen với họ, ta phải chịu mất thì giờ mới được. Xét bề ngoài Lý Tiểu Hoàn tánh nết còn dễ chịu, không như Lôi Đại Bàng, chao ôi! Nét mặt khinh khỉnh coi khó chịu quá đa! Chắc nội bọn cũng không hơn gì gã.

Chúng ta làm quen vì mục đích dò xét sự liên hệ giữa ngọn giáo của Tăng Tòng Hổ và ngọn giáo Tây Khương như thế nào. Ngoài ra cần chi cá nhân họ!

Tính việc chịu chuyện, Song hiệp ra ngoài gọi tiểu nhị pha trà uống chờ. Nhưng trái với dự đoán, chỉ có mẹ con Tiểu Hoàn trở lại.

Họ Lý đon đả :

- Hành trình mệt nhọc, nhị vị chưa đi nghỉ sao?

Mai Nương đáp :

- Còn sớm, mới chợt tối. Mời thái thái và Lôi nhân huynh ngồi chơi dùng trà.

Tự nhiên, hai người đối diện với Song hiệp, Lã Mai Nương gợi chuyện :

- Chuyến vừa rồi ở Quảng Châu, chúng tôi có dịp coi trận lôi đài Thủy

Nguyệt, song tôi cảm thấy vụ Vô Địch Đài Hàng Châu sôi nổi, gay go hơn, Thái thái đồng ý không?

Lý Tiểu Hoàn thẳng thắn :

- Trong vụ Hàng Châu, vợ chồng tôi là vai chánh, còn vụ mới đây, tôi là thân hữu của phe trấn đài, thành thử không chú ý đến ngoại cuộc. Tại Hàng Châu, gia phục và phu tướng của tôi táng mạng, tại Quảng Châu, một mình Ngưu võ sĩ bị sa cơ. Kém sôi nổi vì lưu huyết ít hơn?

Mai Nương mỉm cười :

- Tôi không nhân về điểm lưu huyết, vả lại cái gì phải lưu huyết mới sôi nổi?

Vụ Hàng Châu có tánh chất bao quát thử tài anh hùng thiên hạ hơn là trận Quảng Châu.

Trước câu "Thử Tài Anh Hùng Thiên Hạ", Lý Tiểu Hoàn chợt nghĩ đến việc Lôi Lão Hổ và chính nàng đã nhận nhiều tiền bạc của Thiết Diện Hổ và sự thiết lập lôi đài không ngoài vấn đề tiền bạc, thiệt ra Lôi giáo đầu đâu có thiết gì đến việc tranh tài thi sức với ai.

Lúc này, tiền bạc nhiều rồi, cha, chồng đã thác, do đó lại gánh thêm một mối thù nhà, nàng sống trên vàng bạc dư dả mà chẳng được nhàn tâm, rảnh trí như xưa.

Cho đến nay, nhiều lúc nàng vẫn tự vấn, tại sao Thiết Diện Hổ đã chịu bỏ nhiều số bạc lớn để "gây" vụ lôi đài? Mục đích gì?

Tuy vậy, việc bất hạnh cho gia đình nàng đã xảy ra. Dầu phải, dầu trái, nàng cũng theo đuổi cho đến cùng mối thù hận cha, chồng nàng đã bị đả tử. Ngay đối với con nàng là Lôi Đại Bàng, nàng cũng chưa cho hay câu chuyện nhận tiền bạc của Thiết Diện Hổ.

Nhác nhìn, Cam, Lã đoán Lý Tiểu Hoàn đang nghĩ ngợi, nhưng không lượng được vì lý do gì thì Lôi Đại Bàng lên tiếng :

- Nếu nhị vị ưa coi các trận giao đầu, nên qua Tô Châu vào dịp Trung thu dự khác Quần Hùng Đại Hội thường niên.

Cam Tử Long hỏi :

- Hình như thái thái và nhân huynh lên đó phải không?

Đại Bàng gật đầu, nói thẳng :

- Nhân huynh chú ý đến chuyện lôi đài Hàng Châu, tất dư hiểu gia mẫu tôi có mối đại thù với một số nhân vật phái Thiếu Lâm. Nay chúng tôi lên Tô Châu không ngoài mục đích dự tranh để được gặp họ.

Tử Long giả đò như không biết chuyện gì :

- Vậy ra những người đả lôi đài Hàng Châu hồi năm ngoái cũng sẽ dự Đại Hội Quần Hùng?

- Không những vậy, nhưng được đánh bọn Thiếu Lâm là tôi hài lòng.

Mai Nương mỉm cười :

- Thù ai đánh người nấy, không lẽ nhân huynh thù luôn cả toàn phái Thiếu Lâm? Quần chúng có thể hiểu lầm là hai võ phái không được hợp nhất.

Đại Bàng cười khẩy :

- Nhất định là không hợp nhất rồi? Không những chỉ hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm bất đồng ý và các võ phái khác nữa!…

Nói đến đây, như chợt nghĩa ra rằng đã quá lời, Lôi Đại Bàng nhìn mặt Song hiệp nhận xét, đoạn nói :

- Ý kiến nhị vị thế nào?

Mai Nương lắc đầu thản nhiên :

- Anh em tôi đua đòi tập luyện chút ít võ nghệ tại gia, vô đảng vô phái nên không có ý kiến riêng. Nơi nào thi tài, tranh đấu thì theo dõi mong học hỏi, thế thôi.

Nghe vậy, Đại Bàng vẫn không khỏi ngờ vực Song hiệp. Tư cách, hào khí của hai người biểu lộ quá rõ rệt. Vừa rồi chàng có ý nói thiệt để xem phản ứng của hai người mới quen ra thế nào, nhưng chàng không toại ý trước nét mặt vô tư, thản nhiên thiệt khéo léo của Song hiệp.

Hồi nãy, trong khi dùng bữa tại tửu điếm bên kia, Đại Bàng có thuật việc mới quen hai kỵ sĩ trên đường với bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng và Phùng Huy Hạ.

Cao, Mã, Phùng nóng ruột muốn sang gặp hai người, nhưng Đại Bàng cản

ngăn để tự mình dò xét xem cặp nam nữ ấy thế nào, mai sẽ hay.

Bởi vậy sáng hôm sau, trước khi lên đường, bọn Cao Tấn Trung nai nịt xong liền kéo nhau sang tửu điếm bên này tạ sự tìm hiểu Tiểu Hoàn, Đại Bàng để nhìn tận mặt hai nam nữ kỵ sĩ. Lý Tiểu Hoàn giới thiệu đôi bên.

Song hiệp hết sức thản nhiên, tuy vậy trong thâm tâm cũng không khỏi khó chịu vì hai cặp mắt xoi móc của Cao Tấn Trung và Mã Hùng.

Tấn Trung bất chợt hỏi :

- Hình như tôi đã được gặp nhị vị ở Triệu Khánh phủ?

Biết ý họ Cao định nói gì và muốn thử mình, Cam Tử Long gật đầu :

- Có lẽ, vì chúng tôi đã… ở Triệu Khánh.

Câu nói lơ lửng của Tử Long khiến Cao Tấn Trung không hài lòng. Gã nghi ngờ và kín đáo đưa mắt nhìn Mã Hùng, Lôi Đại Bàng.

Mai Nương cười thầm. Nàng nói :

- Không những chúng tôi qua Triệu Khánh phủ một lần mà còn qua đó tới hai lần.

Mã Hùng giương cặp mắt hổ, thốt một tiếng "A!", nhưng Mai Nương nói tiếp :

- Đi Quảng Tây không qua Triệu Khánh sao được?

Lý Tiểu Hoàn ngỏ lời mời Song hiệp thuận được cùng đi Giang Nam cho vui. Mai Nương chối khéo :

- Mời thái thái đi trước. Hôm qua, hai con nghiệt súc phi lẹ qua đạp phải đá trồ thành thử một con đau chân, nghỉ một, hai bữa nữa mới lành, chúng tôi đành nán lại đây. Bỏ lỡ cơ hội đồng hành thật đáng tiếc.

Thiệt ra, sau khi bị lỡ đường không gặp Thiết Diện Hổ, Cam, Lã muốn nhân dịp nán lại tửu điếm chờ các môn đồ Thiếu Lâm.

Tiễn bảy người ra đến mé lộ, Mai Nương, Tử Long nhìn theo cho tới khi họ khuất ngàn cây mới lững thững trở vào. Nàng phì cười mà rằng :

- Đánh nhau chí tử, nay vẫn giao hảo như thường!

- Ừ hừ! Cao Tấn Trung, Mã Hùng và hai tên Bạch Dũng, Phương Thất có tin ta đâu. Sự nghi ngờ lộ trên mắt họ.

- Tiểu muội đâu dám nói là họ tin ta! Nực cười ở điểm họ nghi ngờ mà không dám thốt ra một lời nào cả.

Sư huynh nhận rõ cây giáo của Mã Hùng đấy chứ?

- Rõ lắm, môn đồ Tây Khương cũng dùng một thứ giáo. Nay biết chắc chắn tên đại đạo Tăng Tòng Hổ là người võ phái ấy, âu cũng là một ưu điểm cho công việc chúng ta theo dõi bấy lâu rồi đó! Bây giờ sư muội tính sao?

Mai Nương suy nghĩ giây lát :

- Hai con Phi Vân. Hồng Long của ta mạnh hơn ngựa của họ, nếu đi cùng đường tất không tránh được sự tái phùng trên đường. Kỳ đại hội quần hùng còn xa, chi bằng ta trở lại Tứ Trụ Thanh theo lỗi Hồ Nam, Giang Tây may ra gặp kẻ ta theo dõi chăng?

Cam Tử Long khen phải. Chàng hỏi thăm chủ quán chỉ đường đi cẩn thận, rồi cùng Mai Nương lên ngựa đi ngay, bỏ hẳn ý định chờ các hào kiệt Thiếu Lâm.

Nói về bọn Lôi Đại Bàng dong ruổi trên được lên Giang Nam, Mã Hùng nhìn toàn thể bảy con ngựa đang cưỡi, đoạn nói :

- Không hiểu ý kiến của Lý đại vương và các đại ca thế nào, riêng tôi thất bầy ngựa không một con nào khả dĩ so sánh được với hai tuấn mã của anh em họ Lã. Lúc các vị vào tửu điếm, tôi có ra tàu ngựa xem.

Cao Tấn Trung hưởng ứng :

- Mã sư đệ nói trúng ý tôi. Anh em Lã gia tuy cư xử rất tự nhiên, nhưng kỳ thay, tôi vẫn thấy họ không thiệt tâm. Dáng dấp hao hao giống hai dạ khác đã can thiệp cứu mẹ con Phương gia đếm nọ.

Mã Hùng nói thêm :

- Chủ thường đi đôi với ngựa, làm chủ cặp tuấn mã ấy tất chẳng phải người thường!

Lôi Đại Bàng lên tiếng :

- Tôi đâu có tin họ? Căn cứ vào cặp tuấn mã xét chủ thì có hơi quá. Chẳng hạn như chúng ta thừ biết thuật kỵ mã, có khác họ chăng chỉ do điểm không chọn lọc thế thôi.

Mã Hùng nhìn Đại Bàng :

- Kỵ sĩ kiếm khách giang hồ thường ưu điểm chọn lọc hảo mã. Anh em Lã gia không những dùng tuấn mã mà còn sử dụng trường kiếm. Vậy "kiếm, mã" coi như thế nào?

Phùng Huy Hạ gật đầu :

- Mã nhân huynh dạy chí phải. Tôi vẫn tự vấn, tại sao trọ tại Thanh Thiên lầu mà ta không gặp họ chuyến nào cả.

Lý Tiểu Hoàn nói :

- Quý vị mới trọ vài hôm, không gặp họ tưởng chẳng phải là điều lạ. Trọ lầu Thanh Thiên lâu hơn cả mà tôi cũng chỉ thoáng gặp hai ấy vài lần. Nhưng không thể do lẽ ấy mà ức đoán ngay anh em Lã gia là nhân vật này, nhân vật nọ được. Hiện thời, kẻ thù ở ngay trước mắt, tôi buồn một nỗi là chưa làm chi nổi chúng sau bao lần vất vả.

Lôi Đại Bàng trầm ngâm :

- Thế nào cũng phải trở lại Triệu Khánh phủ chuyến nữa. Chờ xem kết quả vụ Quần Hùng ra sao đã.

- Thú thiệt, tôi nhận thức được ý định của Phùng lão sư và gia sư. Tại sao không kéo thẳng đến địa phận Tung Sơn thách Thiếu Lâm tranh tài cao hạ hẳn một trân cho rồi, can chi phải công khai đưa nhau lên Giang Nam? Hoặc giả, nhân trớn Thủy Nguyệt lôi đài Quảng Châu, nhờ Thiết Diện Hổ can thiệp với quan Tri phủ Lục Thọ Vân cho phép môn đồ hai phe tiếp đầu, đỡ phải di dịch đường sá xa xôi!

Phùng Huy Hạ nói :

- Có lẽ nhị vị Đại sư muốn tránh đất Quảng Châu là nơi bè cánh Thiếu Lâm quá đông đảo trước nhân số Võ Đang, Tây Khương có hạn.

Điều thứ nhì, đến thẳng nội địa Tung Sơn là điều tối kỵ. Thắng bại bất thường, lỡ thất trận thật, danh tiếng môn phái sẽ vì một trận đấu mà tiêu tan.

Điều thứ ba, tại Quần Hùng đại hội, anh hùng thiên hạ đông đảo, không ai quen ai, nếu ta thắng về "lực", sẽ tiếp tranh về "võ thuật". Một khi toàn thắng, danh môn phái sẽ nổi như cồn trước quần chúng đông đảo đại hội ấy.

Bằng như thất bại, chẳng qua là của võ sanh dự thí, không hề hấn gì tới danh dự môn phái. Đó là dụng ý của nhị vị lão sư.

Cao Tấn Trung cười ha hả mà rằng :

- Nếu quả hai đại sư dụng ý như Phùng đại ca vừa luận giải thì sự báo thù cho Lý Ba Sơn, Lôi Lão Hổ, Ngưu Hóa Giao và Lữ Anh Bố bị biến thể mất rồi! Phái các môn đồ cao cấp tranh thủ là dư đủ, can chi huy động hạng bán cao đồ và trung đẳng? Không lẽ đứng giữa thí trường, ta hô đích danh Phương Thế Ngọc hay Hồ Á Kiền thách chúng hay sao?…

Lôi Đại Bàng giảng giải :

- Số là Cao thúc ở xa không hiểu lề lối khảo thí của quan Tổng đốc Tô Châu. Chương trình khảo thí chia ra nhiều cấp bực như việc tranh võ trạng nguyên tổ chức tại Bắc Kinh, thí sinh sẽ tùy ý lựa cấp bực tương đối với tài năng cá nhân. Chỉ khác một điều là trong giải thí Tam Niên do triều đình tổ chức, sĩ tử bắt buộc phải vô đơn cho tiện việc điểm danh. Trái lại, Quần Hùng hội Tô Châu có tánh cách "Giang Hồ Hội" hơn. Hảo hán tứ phương, ai biết thì tự khắc đến tự lương khả năng thi tài. Kẻ kém đòn lực có thể dự thí môn "Quốc Thuật" (võ nghệ), chớ không bắt buộc phải lọc qua phần "Đại lực" mới được trổ tài "kỹ thuật". Cho nên đã có năm, ta nghe đồn một thí sanh vóc người mảnh khảnh không xử nổi năm, sáu trăm cân mà thắng một đại lực sĩ chuyển nổi ngàn cân là thế. Còn người nào hữu lực, hữu tài thì cứ việc biểu dương về đủ mọi phương diện, bất lực là không bị gò bó cấm đoán như Bắc Kinh. Lệnh sư và gia sư định ý phái cao đồ tranh thủ với Thiếu Lâm, với việc huy động cấp bực dưới, có lẽ chỉ để không ngừa bất trắc lỡ khi bọn thiếu lâm trở mặt gây lộn với ta chăng.

Mã Hùng cười lớn :

- Nếu vậy, tôi dám chắc không xảy ra chuyện gây gổ chi hết. Cho tới nay, chúng ta tìm đủ cách thách thức, chọc giận, cố ý giao tranh cùng họ mà họ chỉ giao tranh đúng mực để tự vệ, huống hồ trước đại chúng quần hùng, lẽ nào họ tự ý gây hấn cùng ta.

Thấy mọi người tranh luận và có nhiều điều trái ý nhau, Lý Tiểu Hoàn nhỏ

tuổi hơn cả, bèn lên tiếng :

- Nhị vị đại sư đã có lệnh triệu thỉnh, chúng ta cứ việc tuân, nhân thể dự kiến Quần Hùng cho biết. Còn việc họ Phương thế nào, mẹ con tôi sẽ tự liệu sau.

Cao Tấn Trung nói :

- Lúc nào chúng tôi cũng sẵn sàng giúp diệt trừ Phương gia báo hận cho Lôi giáo đầu. Nếu đêm nọ không bị hai tên dạ khách bịt mặt cản trở thì sự việc đã hoàn hảo như ý rồi. Tôi bực tức vì cuộc diện biến chuyển, khiến chúng ta tốn nhiều thì giờ mà không toại ý. Cho tới nay, chúng ta những người theo sát nội vụ, biết rõ tình hình hơn nhị vị đại sư, bây giờ tuân một lệnh khác, thành thử bỏ lỡ cơ hội thuận lợi cho việc báo cừu.

Ngày đi đêm nghỉ, ít lâu sau, bảy người lên tới Tô Châu thì vừa đúng ngày mông mười tháng tám.

Cảnh thị thành Tô Châu nhộn nhịp vô cùng, nhất là gần hạn kỳ đại hội.

Ngoài dân cư bản trấn, người ta còn nhận thấy nhiều người từ các nơi về, du khách, sĩ tử lẫn lộn.

Khách sạn, tửu lầu mọi nơi đều chật ních khách trọ, nào xe, kiệu, nào mã, bộ, kẻ qua người lại tấp nập khác thường.

Bánh trái đủ thứ, hoa đăng muôn vạn kiểu, màu sắc lộng lẫy, chấy đầu trong các tiệm. Nam phụ lão ấu nhàn du, mua sắm tấp nập vô cùng. Đến đêm, đèn thắp sáng trưng, màu sắc lung linh huyền ảo, toàn thành Tô Châu là cả một bó bông không lồ muôn hương ngàn tía.

Bảy người hỏi thăm đường đến Thiết xa nang. Dân phố nhác nhìn y phục, võ khí, kiểu cách họ thì biết ngay là họ định đi đâu.

Một người có tuổi hỏi :

- Quý vị đến Anh Hùng quán, phải không?

Cao Tấn Trung mỉm cười, khẽ gật đầu :

- Dạ. Chính thế.

- Xin theo ngả này ra cửa bắc, quý vị sẽ thấy ngay lá đại kỳ chót vót giữa khu nhiều nhà rộng lớn, hoa viên, đó là quán tụ anh hùng tứ khách, cách đó

không bao xa là võ trường.

Bảy người thong thả ra khỏi khu vực thương mãi đến Thiết xa nang.

Quả nhiên, có một khu hoa viên rộng nhiều mẫu đất, chung quanh trồng toàn một thứ tòng cực lớn, mái lợp ngói ống cong cong. Trên đỉnh nóc lầu ba, dựng một lá đại kỳ đuôi nheo màu lá mạ, thuê ba đại tự "Anh Hùng Quán" đen tuyền. Chung quanh ngôi đại lầu tam cấp ấy, có nhiều dãy nhà nếp dọc, nếp ngang xen lẫn nào giả sơn, nào đình các nguy nga thập phần đẹp mắt.

Ngay nơi thạch môn dựng phiến đá lớn khắc hai hàng chữ thảo, nét chữ vừa già dặn, vừa mềm mại như phương vù long phi:

Thính tứ xứ anh hùng, lực năng cử đinh.

Hội bát phương hào kiệt, thế khả bạt sơn.

Kế bên phiến đá, có một chiếc mã xa toàn bằng sắt khối không biết nặng là bao nhiêu, nhưng hai bánh xe ăn lún hẳn xuống mặt đất. Ở phía bên tả thạch môn, đối diện với chiếc thiết xa, bày một con ngựa cũng bằng sắt đai đới hẳn hòi.

Lý Tiểu Hoàn tặc lưỡi thốt lời :

- Chà! Thiết xa, Thiết mã coi bộ nặng dữ đa! Quan Tổng đốc tượng trưng dũng lực vô địch bằng hai môn thiết khí này hay sao vậy?

Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ lặng lẽ ngắm thiết xa và thiết mã.

Tấn Trung nói :

- Thiết xa chẳng nói làm chi, nhưng thiết mà chắc đúc rỗng. Nếu đắc cỡ ấy có ngàn cân nặng.

Tấn Trung nói :

- Khó chi, gõ thử bụng ngựa sẽ biết đặc hay rỗng.

Nói đoạn, Mã Hùng xuống ngựa, sáu bạn đồng hành cũng xuống theo, cột ngựa vào trụ cây gần đó.

Lúc ấy, các sĩ tử đến trước ra vào cổng quán không ít. Họ thấy bảy người mới tới, người nào cũng hùng dũng khách thường, liền ngừng bước đứng nhìn.

Mã Hùng tiến đến bên thiết mã vỗ mạnh mấy cái vào nơi bụng mà rằng :

- A ha, ngựa rỗng nhưng sắt đúc khá dầy, ít ra cũng nặng ngàn cân!

Một tráng sĩ trạc hai mươi sáu hai mươi tám đứng gần đó nói xen vào :

- Ngựa đúc rỗng thiệt. Nhân huynh ước lượng rất trúng. Mé hông bên kia có đúc hàng chữ cân lượng.

Bọn Cao Tấn Trung bèn đi vòng qua phía sau đọc hành chữ triện, thấy đề "Nhất Thiên Cân Thập Bát Lượng".

Tráng sĩ kia lại nói :

- Chiếc thiết xa cũng đồng cân đồng lượng với thiết mã.

Bọn Cao Tấn Trung gật đầu, cúi chào xã giao rồi tiến thẳng đến ngôi đình nhỏ bên thạch môn có đề hai chữ "Danh Phòng" hỏi thăm mấy phụ trách ngồi đó. Một người hỏi :

- Quý vị đến dự đại hội?

Bọn Cao Tấn Trung tiến lên, đáp :

- Dạ, hình như Anh Hùng quán thâu nhận các sĩ tử đến trọ?

- Thưa, chính thế. Xin cho biết quý danh để tiện ghi số phòng và tàu ngựa.

Nói đoạn, người phụ trách văn phòng mở cuốc sổ dầy cộm, ghi lên từng người một và ghi hai số phòng vào một tờ giấy có đóng sẵn triện mộc màu son đưa cho Tấn Trung :

- Thỉnh quý vị vào quán có người túc trực sẵn phía trong cổng dẫn lộ và chỉ dẫn mọi điều cần thiết…

Bảy người trở ra dắt ngựa, lần lượt vào quan thạch môn, đưa giấy cho nhân viên túc trực phía trong.

Nhân viên lễ phép nói :

- Thỉnh quý vị anh hùng theo tôi.

Người đó đi trước dẫn bọn Tấn Trung sang dãy nhà bên hữu, lấy hai căn phòng lớn. Tại đây mọi người tháo lấy hành trang, võ khí, trao ngựa cho các mã phu phụ trách, rồi vào nhận phòng bày trí trang nhã, đầy đủ tiện nghi.

Bốn môn đồ Tây Khương Cao, Mã, Phượng. Bạch chung một phòng còn Lý Tiểu Hoàn và hai môn đồ Võ Đang ở chung căn kế bên.

- Muốn giải khát hay dùng bữa, mời quý vị hảo hán sang khu địa lầu trung ương. Bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng đủ thứu thực vật tùy nghi sở thích. Chừng nào cần sai bảo, xin quý vị tự nhiên, chúng tôi thường trực tại đây. Hoặc giả, quý vị muốn ra phố thưởng ngoạn hay đi thăm thú võ trường, xin trao khóa phòng lại cho chùng tôi, hoàn toàn bảo đảm.

Lôi Đại Bàng hỏi :

- Vị phụ trách Anh Hùng quán là ai ở đâu?

- Thưa đó là Âu Dương Tòng Lân và tiểu thư Âu Dương Kim Loan.

- A! Công tử, tiểu thư là hai anh em?

- Dạ, bào huynh, bào muội. Cả hai cùng cháu ruột qua Tổng đốc đại trấn này, cư ngụ ngay tại Anh Hùng quá và luôn luôn túc trực trong đại lầu trung ương.

Bảy người tắm, thay y phục sạch sẽ, đoạn kéo nhau đến đại lầu tìm hai anh em họ Âu Dương.

Lúc đó, trong quầy hàng kê phía trong cùng nhà dưới, một thanh niên diện Mạo vương tượng quắc thước, trạc tuổi hăm bốn, hăm lăm, đang đứng chỉ bảo mấy người phụ thuộc.

Bọn Cao Tấn Trung lượng đoán là Âu Dương Tòng Lân bèn tiến tới xưng danh chào hỏi.

Tòng Lân niềm nở tiếp đón :

- Anh Hùng Quác được hân hạnh vẻ vang tiếp đón quí vị hảo hán. Tôi mới nhận được nộp bổn ghi quý danh. Thỉnh quý vị chọn lựa nơi ngồi vừa ý dưới hay trên lầu cũng được và gọi thực đơn cần thiết.

Lôi Đại Bàng nói :

- Chúng tôi xin phép lên lầu để xem ngắm toàn khu cho thuộc đường.

- Dạ, quý khách cứ tự nhiên.

Bảy người liền lên lầu ba. Từng nào cũng cực kỳ rộng rãi, bày trí trang nhã khéo léo, dần người khó tánh đến đâu cũng phải vừa lòng ưng ý.

Đi vòng quanh các dãy hành lang xem ngắm toàn khu Anh Hùng quán một hồi, bảy người trở vào lựa chỗ ngồi và gọi thực đơn.

Nhàn nhã nhắm nháp, rượu vừa được vài tuần thì hai môn đồ Tây Khương, Võ Đang là Tống Kế Tổ và Địch Tôn Bảo vén rèm bước vào trong lầu.

Lôi Đại Bàng trông thấy trước, nói nhỏ :

- Kìa, Địch, Tống hai sư đệ đã tới.

Tôn Bảo, Kế Tổ mừng rỡ, đi vòng quanh các thồi có khách ngồi vào đến nơi.

Lôi Đại Bàng hỏi :

- Nhị vị hiền đệ tới Anh Hùng quán hồi nào?

Địch Tôn Bảo đáp :

- Được bốn bữa nay rồi. Ghê thiệt! Vừa đến nói, quí vị đã nhậu nhẹt linh đình thế này. Ngồi trên lầu ba khiến bọn tôi đi kiếm thấy mồ!

Lội Đại Bàng vỗ vai Địch Tôn Bảo mà rằng :

- Bộ nhị vị hiền đệ biết chúng tôi tới đây rồi sao?

Hai người mới đến kéo ghế ngồi. Địch Tôn Bảo ngồi bên Lôi Đại Bàng, gã nói :

- Chúng tôi ở cả căn nhà phía Đông chờ các sư huynh.. Vừa rồi ra quán môn hỏi thăm người phụ trách danh phòng mới biết là sư huynh đã tới và lên đây kiếm.

Cao Tân Trung hỏi Tống Kế Tổ :

- Hiện thời có bao nhiêu người ngụ tại Anh Hùng quán?

Họ Tống đáp :

- Đồng đạo Võ Đang sơn năm người mà đây là Địch Tôn Bảo đại ca. Còn Tây Khương có Lương Trí Vinh, Ngụy Tiết Khánh, Tiêu Khiết và tiểu đệ.

- Sư phụ hiện trọ ở đây?

- Sư phụ, Phùng sư trưởng và Thiên Lũy sư huynh ở cả Bát Tiên Am bên Trường kiều.

Cao Tấn Trung tươi hẳn nét mặt nhìn Mã Hùng, Phương Thất, Bạch Dũng mà rằng :

- Hay quá! Không ngờ Bạch Mi sư phụ cho cả Thiên Lũy sư huynh đi

theo.

Lý Tiểu Hoàn hỏi :

- Vấn đề thao luyện ở Anh Hùng quán như thế nào?

Tống Kế Tổ đáp :

- Chu đáo lắm. Mỗi một dãy nhà có sáu phòng ốc là một khu riêng đệ nhất đệ nhị… Mỗi khu có một đình riêng biệt, rộng rãi, đầy đủ dụng cụ cần thiết cho việc thao luyện. Nếu không đồng môn phái hay đồng bọn, các anh hùng hảo hán cứ việc chia ra thì giờ mà tập luyện cho khỏi đố kỵ.

Chúng tôi ở khu Đệ cửu, chín người choán bốn phòng. Hiện còn dư hai, quý vị nên thiên sang đó ở cùng cho tiện.

Mọi người đều đồng ý khen phải.

Dùng bữa xong, bảy người trở về phòng, yêu cần nhân viên phụ trách cho thiên sang khu Đệ cửu vì lẽ các môn hữu ở cả bên đó. Có bảy con ngựa cũng phải đổi tàu sang khu Đệ cửu.

Vì bọn Cao, Mã, Phương, Bạch chưa qua Võ Đang sơn chuyến nào, Lôi Đại Bàng giới thiệt liền với các sư đệ Thạch Cẩm Bá, Mã Mạnh Thái, Tào Thiên Báo.

Mẹ, con Lý Tiểu Hoàn, Lôi Đại Bàng ở chung một phòng, còn mọi người chia nhau choán toàn khu với sự ưng chuẩn của Âu Dương Tòng Lân quan chủ, Lôi Đại Bàng hỏi thăm Địch Tôn Bảo :

- Môn đồ Thiếu Lâm đã tới chưa? Có các võ phái nào khác nữa không?

- Anh Hùng quán rộng lớn, sĩ tử rất đông, vả lại tiểu đệ không biết mặt họ nên không biết họ ngụ tại khu nào?

Mã Hùng nói :

- Khó chi, coi nhờ cuốn sổ ghi danh ngoài quán môn sẽ thấy một vài tên quen biết ngay.

Tống Kế Tổ lắc đầu :

- Sư huynh mới đến, không thuộc lệ luật đó thôi. Sở dĩ Địch đại ca và tiểu đệ hỏi thăm được tên các sư huynh là vì hôm mới tới, chính Phùng Sư trưởng và sư phụ phải nói riêng với người phụ trách ghi danh. Ngoài ra tuyệt đối các

nhân viên không khi nào chấp thuận sự dò hỏi tên người hoặc môn phái.

Bảy môn đồ mới bèn nhờ Địch Tôn Bảo và Tống Kế Tổ dẫn đường đến Bát Tiên Am bên Trường Kiều để yết kiến nhị vị đại sư.

Lúc đo qua chỗ để Thiết xa và Thiết mã, Địch Tôn Bảo chỉ hai thứ thiết khí ấy mà rằng :

- Từ mấy hôm này, đã có một số hảo hán thách nhau di chuyển thử mà chưa một ai cử nổi.

Lôi Đại Bàng hỏi :

- Họ thách để làm chi?

- Nghe nói tại võ trường còn có mấy thứ tạ nặng dư ngàn cân nên họ thách nhau chơi. Người này thử, người kia cũng muốn thử xem sao.

- Hừ! Tạ ở võ trường nặng đến một ngàn một trăm năm mươi cân như ở Võ Đang sơn là cùng chứ gì?

- Ồ, hơn thế. Vị thanh niên tráng sĩ trưởng quán nói rằng có thứ tạ nặng tuyệt đối một ngàn ba trăm cân. Đó là một thạch phiến lớn chớ không đục theo hình thức đại đảnh, trái tạ hay bánh xe.

Cao Tấn Trung nói :

- Thế thì quá lắm. Bên Tây Khương chúng tôi, hai bánh xe nặng nhất cũng chỉ đúng cân lượng tuyệt đối hiện lưu dụng bến Võ Đang. Thú thiệt, Mã sư đệ và tôi không cử được quá hai lần.

Nghe Cao Tấn Trung nói vậy, Lôi Đại Bàng kín đáo đưa mắt nhìn Phùng Huy Hạ. Chàng hỏi Cao, Mã hai người :

- Một thạch phiến đồng cân lượng ấy, nhị vị cử được không?

Mã Hùng nói :

- Cao huynh vừa nói về "tạ" và "bánh xe" "lên" được một thạch phiến nặng như vậy tất mất công phu nhiều hơn, dĩ nhiên khó khăn hơn. Lôi đại ca dư hiểu bởi lẽ thạch phiến không có chỗ cầm dễ dàng, khó bề tập trung được toàn lực và hai vai và hai cánh tay.

Lôi Đại Bàng im lặng gật đầu.

Đến Bát Tiên Am, Bạch Mi và Phùng Đạo Đức nói cho bảy môn đồ mới

tới biết rằng Thiêt Diện Hổ có qua Võ Đang sơn và hiện thời ngụ tại Lưu gia khách sạn, Lộ Tủy Tiên đình. Trong trường hợp cần chống đối với phe Thiếu Lâm tự, mọi người cứ việc thẳng tay khỏi lo ngại về vấn đề can thiệp của nhà hữu chánh địa phương.

Ngoài ra hai phái Tây Khương, Võ Đang hiệp nhất, còn có hậu thuẫn thân hữu của một số môn đồ Không Động say máu sẽ tới Tô Châu. Như vậy, phe nhà hoàn toàn đầy đủ về "phẩm" cũng như về "lượng" và luôn vả về "thế" nữa.

Biết nơi cư ngụ của Thiết Diện Hổ, Lý Tiểu Hoàn bảo riêng với Lôi Đại Bàng :

- Mẹ ở Anh Hùng quán không ích lợi gì, chi bằng mẹ qua ngụ bên Lưu gia quán cho tiện việc trực tiếp với Thiết Diện Hổ thúc thúc, con nghĩ sao?

Đại Bàng khen phải, ngỏ ý ấy với mọi người.

Bạch Mi, Phùng Đạo Đức đang lo về sự hiện diện của nàng tại Anh Hùng quán lỡ gặp Phương Thế Ngọc, nàng không nén được tức giận gây gổ chăng, nên nhân cơ hội ấy Bạch Mi lão sư nói ngay :

- Đã vậy, điệt nữ nên qua bên khách sạn Lưu gia ngay. Lôi hiền đồ sẽ chuyển hành trang tới đó sau.

Phùng Đạo Đức cũng căn dặn các môn đồ :

- Nghe nói hai anh em quán trưởng là hào điệt của quan Tổng đốc, họ có nhiệm vụ triệt để giữ an ninh trật tự khu Anh Hùng quán, ta yêu cầu các hiền đồ vì danh dự môn phái tránh hết mọi hiềm khích, tôn trọng luật lệ nghen.

Trên đường trở về Anh Hùng quán, Mã Hùng nói với các đồng bạn :

- Vì sự hiềm khích với phe Thiếu Lâm, chúng ta mới phải lên cả đây, nay nhị vị Sư trưởng lại nghiêm cấm, khuyên chúng ta tránh mọi gây gổ với bọn Thiếu Lâm, chẳng hóa ra trái ngược lắm ru?

Lôi Đại Bàng mỉm cười :

- Sư trưởng cấm bọn ta tự kỷ gây lộn, nhưng người đâu có ngăn ta không được chống đối lại một khi kẻ khác gây với ta đâu? Phải không Phùng sư đệ?

Phùng Huy Hạ gật đầu :

- Trong một khu tụ họp toàn mãnh hán, mỗi người một khác, tính tình nhu hay cương bất tương đồng, tự kiềm chế mà vẫn phải toàn vẹn danh dự cá nhân, danh dự môn phái kể cũng khó lắm đa!

Về đến Anh Hùng quán thì trời đã xế chiều. Lúc đó một số sĩ tử khá đông đang đứng cả trước thạch môn thách đố nhau và bổ thử thiết xa, thiết mã.

Toàn cảnh trông thiệt nực cười. Các sĩ tử nhỏ thó có, gầy guộc ốm nhom cao lênh khênh có, mập lùn có, và có cả lực lưỡng trượng phu, nhưng chắc khác chi châu chấu đã xe, chuồn chuồn đẩy trụ đá, hai thứ thiết khí nặng nề ấy vẫn trơ trơ không hề nhúc nhích xoay chuyển. Họ đỏ mặt, tía tai, gân cổ lên cũng không xê dịch nổi hai vật nặng nề đó.

Sau cùng, một mãnh hán trạc ngoại tam tuần, râu ria xồm xoàm, diện mặt thô kệch đen thui như Trương Phi đời Hậu Hán, bước tới xắn tay áo lên đến tận khủyu, cất tiếng oang oang mà rằng :

- Quý vị hào kiệt tránh ra, để Triệu mỗ thử sức mà coi! Sá chi con thiết mã này!…

Mọi người vội tản cả ra xung quanh chăm chú xem hảo hán họ Triệu thử dũng lực.

Giữa lúc họ Triệu vừa ghé vai xuống dưới bụng thiết mãn, vòng ngược hai tay ôm tròn lấy chân con vật vô tri vô giác ấy, thì một tráng sĩ cao lênh khênh tên là Văn Tư Đồ tiến lên nói lớn :

- Triệu đại ca đây khoan hãy trổ thần lực, tiểu đệ muốn cá cùng đại ca đây!

Triệu mãnh hán buông tay đứng thẳng lên nhìn anh chàng sếu vườn :

- Tiểu đệ là Triệu Hoài, người Chiết Giang, quý danh chi, muốn cá thế nào?

Văn Tư Đồ xưng danh :

- Tiểu đệ là Văn Tư Đồ, người Giang Tây, nếu đại ca cử nổi Thiết mãn, tiểu đệ xin tam bái kính tôn làm đại huynh, và xin thết một bữa rượu thiệt xứng đáng. Trái lại, đại ca thất bại, tiểu đệ thắng, bốc nổi Thiết mã, đại ca cũng phải chịu điều kiện làm em và phải trả luôn tiền rượu…

Triệu Hoài xoa hai tay vào nhau cười hềnh hệch, đoạn vuốt râu chổi xể hất hàm nói :

- Tỉ dụ cả hai chúng ta cùng thất bại hay cùng thắng thì sao?

- Khó chi điều đó? Thắng thì cùng uống mừng, ai hơn tuổi thì sẽ làm anh. Bằng như thất bại thì xúy xóa vụ thách cá này chớ sao!

Triệu Hoài xua tay lắc đầu :

- Không được! Thua thì cũng đồng ẩm, giao bái đệ huynh mới là tứ hải giai huynh đệ chớ! Mấy khi chúng ta có dịp tụ hội tranh tài hoan hỉ dường này? Vả chăng tiểu đệ đang khát lắm đây!…

Nói đoạn họ Triệu thè lưỡi liếm cặp môi thâm xì mấy cái khiến mọi người chung quanh cùng vỗ tay cười vang.

Văn Tư Đồ cười xòa hưởng ứng :

- À! Thế càng hay. Xin lãnh ý.

Cuộc thách cá vừa xong, bỗng có một thanh niên tuấn dũng từ trong thạch môn bước ra nói lớn :

- Nhị vị tráng sĩ hãy khoan trổ thần lực!

Mọi người quay lại nhìn xem đệ tam nhân đó là ai, thì ra chính là quán trưởng Âu Dương Tòng Lân tước hiệu Truy Phong Tiên Viên.

Phùng Huy Hạ ghé tai Lôi Đại Bàng mà rằng :

- Hồi trưa này, gã ngồi trong quầy, ta nhận xét không được rõ lắm. Chẳng hiểu thực lực gã ra sao, nhưng căn cứ vào dáng điệu cử chỉ, có vẻ “được” lắm hả?

Lôi Đại Bàng gật đầu :

- Phải đó! Gã chịu trách nhiệm điều khiển toàn khu Anh Hùng quán tất chẳng phải người thường. Kìa nghe gã nói gì.

Tiến đến gần, bước đi uyển chuyển như thân beo, Âu Dương Tòng Lân vỗ vào cổ Thiết Mã, nói với Văn Tư Đồ và Triệu Hoài :

- Dẫu nhị vị hảo hán đạt ý hay không, tiểu đệ cũng xin đãi một bữa rượu thiện chí và kính mời quý vị hiện diện ở đây dự luôn thể.

Mọi người hoan hô hảo ý của quán trưởng. Tiếng vỗ tay vang động khiến

một số sĩ tử nữa, từ trong quán chạy cả ra dự khán.

Tòng Lân tiếp nói :

- Nào, bây giờ thỉnh nhị vị anh hùng thử sức.

Nói đoạn, chàng lui bước nhường chỗ.

Triệu Hoài cởi bớt mấy nút áo, phanh bộ ngực nở nang, lanh lẹ đến sát bên Thiết mã, toan bộ luồn vai xuống bụng ngựa, vòng tay đỡ hai bên, vận dụng toàn lực đội Thiết mã lên…

Khối sắt nặng nề bắt đầu chuyển…

Mọi người đứng ngoài trầm trồ khen ngợi Triệu mãnh hán thần lực.

Đôi mắt sáng quắc của Âu Dương Tòng Lân nghiêm nghị nhận xét từng cử động nhỏ một của người đang trổ tài.

Nhíu cặp mày chổi xể lại, nét mặt nghiêm trang, Cao Tấn Trung, Mã Hùng chăm chú theo dõi. Đồng thời, Lôi Đại Bàng đưa mắt nhìn Phùng Huy Hạ. Hiểu nghĩa cái nhìn ấy, họ Phùng khẽ lắc đầu, mỉm cười. Sao vậy?

Giữa đám đông, Triệu Hoài gồng hắn toàn thân, các thớ thịt cánh tay hộ pháp nổi chằng lên như thừng chão.

Thiết mã bắt đầu chuyển… chuyển nữa… hơi gục ra phía trước.

Triệu Hoài chỉnh lại. Thiết mã lại hơi ngả ra phía sau. Triệu Hoài chỉnh nữa. Thiết mã chuyển thẳng, hai chân bên mé Triệu Hoài đã bốc lên khỏi mặt đất nhưng bắt đầu ngả qua bên kia… Họ Triệu cố sức… Thiết mã bốc cao hơn trước chút đỉnh và càng ngả thêm…

Đứng ngoài, một số người la :

- Lên!… Lên nữa!… Khá lắm! Lên…

Rốt cuộc họ la thất thanh :

- Ồ! Chết rồi!…

Cùng lúc ấy, Triệu Hoài cố sức bốc khối sắt nhích cao hơn chút nữa. Thiết Mã đảo hắn sang bên, đổ nghiêng kéo theo Triệu Hoài!… Nguy hiểm, cánh tay hữu của gã bị khối sắt một ngàn năm trăm cân ấy đè giập nát!

Nhưng không, lẹ như chợp, thanh niên quán trưởng Âu Dương Tòng Lân đứng mé đối diện với Triệu Hoài đã nhảy vụt tới, kịp thời ngăn Thiết mã

không cho đổ. Nhờ vậy, Triệu hoài gỡ vai và tay ra khỏi dưới bụng ngựa và thoát hiểm.

Mọi người đổ xô cả lại định ý tiếp Âu Dương Tòng Lân đặt Thiết mã lại như cũ, nhưng viên quán trưởng hào hùng ấy đã thản nhiên bê toàn thân Thiết mã lên khỏi mặt đất, đặt trả lạ đúng chỗ cũ như làm một việc thường ngày, mặt không hề biến sắc, hơi không thở mạnh.

Mọi người rì rào kính phục khen ngợi vị thanh niên công tử anh hùng.

Triệu Hoài mồ hôi toát đầy mặt, bước lẹ tới vài Tòng Lân mà rằng :

- Triệu mỗ khâm phục tài thần lực và tạ ơn cứu nguy.

Nhũn nhặn đáp lễ, Âu Dương Tòng Lân thân mật vỗ vai Triệu Hoài :

- Sá chi điều đó mà nhân huynh phải bận tâm? Chuyển nổi Thiết mã đã là khá lắm rồi đó!

Quay về phía Văn Tư Đồ, Triệu Hoài hỏi :

- Văn đại ca tính sao? "Bốc" hay không bốc? Tiểu đệ xin chịu thua.

Văn Tư Đồ gật đầu, xắn tay áo :

- Bốc chớ! Cố múa rìu qua mắt thợ xem sao.

Nói đoạn, họ Văn vòng tay xá quanh :

- Văn mỗ này thành công hay không xin quý vị lượng tình chớ chê cười nhé.

Tiến thẳng đến bên Thiết mã, Văn Tư Đồ đứng thẳng người hô hấp điều hòa, từ từ tọa bộ ghé vai xuống bụng ngựa.

Lúc đó, Lôi Đại Bàng ghé tai Phùng Huy Hạ nói nhỏ mấy câu, đoạn chàng từ từ đi vòng ra phía bên kia, đứng đối diện với tráng sĩ họ Văn.

Thận trọng hơn Triệu Hoài, Văn Tư Đồ thành công hơn, không ngờ anh chàng "sếu vườn" lại dũng lực dường ấy.

Trước sức mạnh của Tư Đồ, Thiết mã chuyển từ từ, bốc đều lên khỏi mặt đất độ sáu bẩy tấc, bốc nữa, tám tấc rồi chín tấc…

A! Khá quá, có lẽ Văn Tư Đồ thành công. Ai nấy đều im lặng theo dõi… Nhưng Thiết mã không bốc hơn nữa, đứng lưng chừng trong vài phân phút rồi bắt đầu chuệch choạng, lảo đảo…

Biết nguy, Âu Dương Tòng Lân vừa toan tiến tới tiếp tay Văn Tư Đồ thì Lôi Đại Bàng đã đưa tay ra hiệu :

- Công tử để mặc tôi thử coi.

Chàng bước dài tới bên khối sắt, tọa mã, giang hai tay cầm chắc hai đầu gối Thiết Mã, miệng quát :

- Buông!

Theo lời, Văn Tư Đồ thấy toàn thân nhẹ nhõm vội lách ra khỏi vòng nguy hiểm.

Được dũng sĩ chống đỡ, Thiết mã đứng chênh vênh giữa khoảng trống, toàn thân Lôi Đại bàng như một cái bục cho Thiết Mã đứng.

Giữa tiếng reo hò cổ vũ vang động, Địa Bàng đứng thẳng lên, giơ Thiết mã lên khỏi đầu, bước chắc nịch, đi vòng quanh ba lần, đoạn từ từ tọa tấn, hạ Thiết mã xuống y nguyên chỗ cũ, hô hấp điều hòa nhẹ nhàng.

Từ trước mọi người trong Anh Hùng quán đã kéo ra xem đông đảo, không kể những khách qua đường và dân chúng khu Thiết xa nang đứng bao quanh thành vòng rộng. Một lần nữa những tràng pháo tay. Những tiếng hoa hô vang dội toàn khu…

- Dũng sĩ vô địch!

- Đại lực sĩ!

- Thần lực!

- Hạng Võ tái sanh…

Mà quả vậy, Lôi Đại Bàng chỉ khác Sở Bá Vương khi xưa ở sắc mặt chàng đỏ chớ không mai mái, còn toàn thân lực lưỡng, vai u cổ lớn, tuổi mới đôi mươi mà râu ria xồm xoàm, ngực và tay lông lá như con đại hùng.

Nghiêng mình chào cử tọa, Lôi Đại Bàng toàn trở ra chỗ đồng hữu thì Triệu Hoài, Văn Tư Đồ cùng nhiều hảo hán khác đã bu quanh lấy chàng chào hỏi ca tụng.

Âu Dương Tòng Lân rẽ đám đông người vào nói với Lôi Đại Bàng :

- Tôi bái phục thần lực của nhân huynh.

Lôi Đại Bàng đáp :

- Nhân huynh quá khen khiến tôi không khỏi hổ người.

- Đại lực này tất đoạt giải khôi nguyên kỳ thi sang năm tại Bắc Kinh. Giải Tô Châu chẳng qua để chư anh hùng có dịp vui chơi.

- Tôi cũng bái phục nhân huynh trí dũng song toàn.

Sở dĩ Lôi Đại Bàng nói câu ấy vì hồi nãy trông kiểu cách Tòng Lân đỡ Thiết Mã, chàng đã biết vị thanh niên quán trưởng dư sức cử khối sắt nặng nề ấy.

Phân tích một công phu hữu luyện nội ngoại không phải là chuyện dễ. Người quan sát ít nhất cũng phải ở mức luyện tập cao độ mới có thể hiểu thấu tài nghệ người ngoài.

Như lúc khởi đầu, bọn Lôi Đại Bàng biết ngay thực lực Triệu Hoài từ lúc gã mới bắt đầu tọa mã. Họ Triệu có ngoại công, thân thể nở nang mạnh mẽ, khỏe nổi nhất thời, nhưng luật nội công chuyển hơi, vận khí cho đúng mức để làm căn bản cho Ngoại công, quả là Triệu Hoài chưa luyện tới trình độ cao siêu.

Triệu Hoài cao lớn trượng phu, nặng ước chừng độ một trăm hai mươi cân trở lại, cử một khối nặng ngót tám lần hơn cân lượng của gã mà không có căn bản Nội công, dĩ nhiên gã không thể nào chịu nổi sức ép nặng nề ghê gớm của Thiết mã.

Nói về phần Văn Tư Đồ, gã sếu vườn này kém cân lượng hơn Triệu Hoài và có đôi phút Nội công phu, bởi vậy sức chịu đựng của gã khá hơn. Tuy nhiên Triệu Hoài hay Văn Tư Đồ cũng vậy, hai người suýt soát ngang tay, không có căn bản Nội luyện thành thử thất bại ngay. Dầu sao, di chuyển khối sắt nặng nề một ngàn năm mươi cân cũng là một công phu đáng kể rồi.

Cho nên, khi Triệu, Văn hai người thách thức nhau và lúc họ khởi công thử sức, chỉ có năm người nhận xét rõ và lo cho họ nhiều nhất, đó là Âu Dương Tòng Lân, Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ, Cao Tấn Trung và Mã Hùng.

Khi còn luyện tập trên núi Lôi, Phùng, Cao, mã đã từng cử hai bánh xe đá có trục ngang nặng tới ngàn hai trăm cân thì sá chi con Thiết mã mà sức nặng

còn kém hơn những một trăm năm mươi cân.

Sức nặng kém thiệt, nhưng về hình thể, cử Thiết mã khó hơn cử tạ bánh xe vì không có chỗ cầm nhất định vừa tay, hơn nữa hình thể chỗ nặng, chỗ nhẹ không cân đối, rất khó sử dụng, thành thử khi chuyển cử Thiết mã, Lôi Đại Bàng phải vận dụng Nội, Ngoại công như lúc chàng cử thứ tạ hai bánh xe đá (võ thuật Tùng thư gọi là "Xa Luân Thạch").

Thời Hậu Minh và triều Mãn Thanh, Võ thuật - Quốc Kỹ - Trung Hoa đang thời toàn thịnh về môn cử tạ cao độ, các phái võ đều sàn sàn như nhau, ngoại trừ Bắc phái Sơn Đông, Côn Luân và Nga Mi còn theo phương pháp cổ truyền Bắc môn đồ sử dụng thạch phiến. Với thạch phiến, người luyện tập cực nhọc hơn, mất công hơn các thứ tạ khác, nhưng một khi thành công thì công phù đều khổ luyện ấy vượt bực không ngờ.

Thoạt đầu, Lôi Đại Bàng cũng như mấy anh em đồng chí chỉ muốn đóng vai khán giả thôi. Nhưng từ lúc quán trưởng Âu Dương Tòng Lân xuất hiện, thì họ Lôi nẩy ra ý kết mối thâm giao. Và giữa khách anh hùng với khách anh hùng không có gì hơn bằng các trổ tài nghệ trên để bắt nhịp cầu tri âm.

Âu Dương Tòng Lân đã được nhiều người trong Anh Hùng quán cũng như dân Tô Châu cảm mến, thì kết giao với nhân vật ấy không phải là một việc thừa.

Chỉ trông họ Âu Dương "hé" trổ công phu khi nhấc Thiết mã lên cứu Triệu Hoài là Lôi Đại Bàng dư hiểu Tòng Lân thuộc cấp bậc nào trong võ giới nên chàng cử Thiết mã để mở đường cho kết giao một cách ngang tay với vị công tử Anh Hùng quán chúng xứ Tô Châu hoa lệ, và sau là gián tiếp nêu danh môn phía Võ Đang.

Cao Tấn Trung, Mã Hùng cũng có ý hành động nêu danh phái Tây Khương và cá nhân, nhưng chủ định hơi trễ thành thử Lôi Đại Bàng đi trước mất rồi, không lẽ nay lại a vào cử thiết mã thêm mất cả sự tự nhiên, nên đành thôi.

Khôn khéo, muốn tránh sự phật lòng của Cao, Mã, Lôi Đại Bàng liền giới thiệu Cao Tấn Trung, Mã Hùng nhấn mạnh điểm hai người đó là môn đồ cao

cấp của Tây Khương với Âu Dương Tòng Lân, sau đó mới giới thiệu Phùng Huy Hạ.

Cao, Mã cũng hiểu như vậy.

Tòng Lân hoan hỉ nói trước công chúng :

- Từ vụ nhị vị hảo hán Triệu Hoài, Văn Tư Đồ thi sức cử Thiết mã, nay chúng ta phải uống mừng dũng sĩ Võ Đang sơn. Nào thỉnh quí vị vào cả trung ương lầu, tôi xin đứng chủ tiệc tối nay.

Mọi người hoan hô nhiệt liệt, theo quán trưởng vào đại lầu thì gặp một vị nữ trung hào kiệt từ quầy hàng đi ra.

Thỉnh tứ xứ anh hùng, lực năng cử đảnh
Hội bát phương hào kiệt, thế khả bạt sơn

Thiếu nữ dong dỏng cao, thân hình tuyệt cân đối. Tóc mây búi trần đen lánh, khuôn mặt trái xoan, nước da trắng hồng mịn như trái đào, mũi dọc dừa, cặp phượng nhãn long lanh xếch ngược. Nàng vận trường y xanh dương hoa bạc, chân đi ủng võ nhung đen tuyền.

Thoạt nhìn, ai cũng dự đoán rằng vị cân quắc anh thư ấy võ phục trong tấm trường y diễm lệ.

Các môn đồ Tây Khương, Võ Đang nói nhỏ với nhau :

- Tiểu Mộc Lan Âu Dương Kim Loan kiều diễm tệ!

Lôi Đại Bàng nói :

- Kiều diễm mà thôi à? Tấm trường y đẹp đẽ kia ẩn một vị nữ tướng dũng mãnh như thần!

Mã Hùng ghé tai Đại Bàng :

- Lôi đại ca mới hạ san mà đã tinh tường phụ tướng rồi nhỉ!…

Đại Bàng mỉm cười :

- Ý à, phải biết… chớ!

Âu Dương Kim Loan đon đả hỏi anh trai :

- Có chuyện chi ồn ào ngoài quán môn vậy trưởng huynh? Hắn lại có vị

nào cử Thiết mã?

Chỉ các môn đồ Tây Khương, Võ Đang, Âu Dương Tòng Lân giới thiệu :

- Đây là xá muội Kim Loan, và đây là chư vị hào kiệt mời tới Anh Hùng quán trưa nay. Vị này là hảo hán Võ Đang vào cử Thiết mã họ Lôi tên Đại Bàng.

Lịch thiệp, Âu Dương Kim Loan nghiêm nét mặt đáp lễ, nhưng không khỏi nghĩ thầm: "Chao ôi! Dũng mãnh có vẻ đại lực sĩ thiệt, nhưng người nào cũng quá ư dữ tướng, kém về phong lưu mã thượng".

Thấy vẻ nghĩ ngợi thoáng qua cặp phượng nhãn nhung huyền, Lôi Đại Bàng tưởng nữ kiệt Tô Châu đặc biệt chú ý đến mình nên khoái chí mỉm cười, đưa mắt ra hiệu cho Phùng Huy Hạ.

Không hiểu, họ Phùng tưởng bạn định nói gì với mình nên hỏi nhỏ :

- Gì vậy, sư huynh?

- Chà! Sư đệ định ở luôn trên Võ Đang thế chân sư phụ có khác nên chẳng chú ý sự gì cả. Đôi mắt giai nhân chớ còn gì nữa!…

Bữa tiệc tối hôm ấy thật là linh đình vui vẻ. Lôi Đại Bàng được mọi người ca tụng, chàng hầu như là cái chốt của bàn tiệc. Tiếc thay, Âu Dương Kim Loan bận xem xét mọi việc trong quán thế Tòng Lân nên không dự.

Tiệc tan, Lôi Đại Bàng rủ Phùng Huy Hạ cùng đi đem hành trang, võ khí và ngựa sang Lưu Gia khách sạn bên lộ Túy Tiên đình cho thân mẫu chàng.

Lúc trở về, hai người thủng thẳng đi đường chuyện vãn.

Phùng Huy Hạ nói :

- Không ngờ ở Tô Châu lại có một dòng họ nổi danh như Âu Dương. Chẳng cần phải thử sức so tài, nhìn không thôi cũng đủ hiểu anh em Tòng Lân, Kim Loan thuộc hạng nhân vật nào rồi.

Lôi Đại Bàng gật đầu :

- Sư đệ nói trúng ý tôi. Và sự thật ấy khiến tôi nghĩ tới một điều.

Huy Hạ ngạc nhiên :

- Điều chi vậy sư huynh?

Nhìn bạn, Đại Bàng chậm rãi :

- Sư đệ quên việc gia phụ thiết lập Vô Địch đài năm ngoái rồi ư?

- Quên sao được? Nhưng tôi không chú ý đến tiểu tiết, biết đâu cơ sự có hậu quả đáng buồn cho sư huynh.

Đại bàng cười khẩy :

- Hừ! Trước khi chưa lên Tô Châu, chưa quen biết anh em Âu Dương, tôi vẫn một lòng căm thù mẹ con Phương Thế ngọc, ghét lây đến toàn bộ bọn Thiếu Lâm tự mỗi khi tôi nghĩ đến việc gia phụ bị thảm tử. Nhưng bây giờ, sư đệ hãy tự đặt mình vào địa vị tôi và suy nghĩ, cân nhắc cho kỹ, sẽ thầy nhiều sự trái ngược trong vụ gia phụ thủ lôi đài.

Phùng Huy Hạ suy nghĩ giây lát mà rằng :

- Trái ngược phải chăng ở điểm Lôi bá phụ không thuộc cấp bực cao đồ mà dám đề bảng Vô Địch đài thách thức anh hùng Thiên hạ!

- Ờ! Chính vậy đó. Sư đệ khéo đoán trúng ý tôi, nhưng chưa xét rõ điểm này. Tấm bảng treo trước đài, gia phụ dám đề:

Quyền Đả Quảng Đông Toàn Tỉnh

Cước Kích Tô, Hàng Nhị Châu.

Cái đó mới bậy chớ! Sư đệ nghĩ xem, đây nghe: Quảng Đông là nơi Thiếu Lâm tự có nhiều môn đồ nhất: riêng nói về thành Quảng Châu, cũng đã có tới hai chi nhánh lớn của phái võ ấy: Tây thiền và Quang Hiếu không nói tới rải rác tại các nơi khác nữa. Vậy, vế thứ nhất có khác chi "thọc" thẳng một trái "thôi sơn" vào giữa mặt toàn bộ môn đồ phái Thiếu Lâm không? Đó là một hành động quá ư khiêu khích. Phải không sư đệ?

Phùng Huy Hạ gật gù :

- Đúng vậy. Thế thì quá đáng! Không những trong toàn xứ Quảng Đông, môn đồ Thiếu Lâm cũng như các môn hữu Võ Đang rải rác khắp cả trong toàn cõi Giang Nam. Nếu người bên Thiếu Lâm mà có cử chỉ ấy "Quyền Đả Hồ Nam Toàn Xứ", tất chúng ta cũng không tha, phải tìm đến nơi bắt kẻ thách thức xẳng bậy hạ bảng.

- Bằng không thì đánh, hả sư đệ?

Phùng Huy Hạ đáp :

- Vì danh dự quê hương, môn phái, Phương Thế Ngọc phải thượng đài.

Lôi Đại Bàng cười :

- Hà… hà… Chúng ta là người Hồ Nam cũng như Phương Thế Ngọc là người gốc Quảng Đông, thì việc y đả lôi đài chỉ là một sự dĩ nhiên. Vậy bỏ việc Thế Ngọc qua một bên, tôi muốn nói tới điểm thứ nhì quan trọng hơn. Câu "Cước kích Tô, Hàng nhị châu" xâm phạm tới danh dự hai địa trấn vào bực nhất cõi Giang Nam. Vô Địch đài được thiết lập ngay tại Hàng Châu, dân Tô Châu kéo qua đất Hàng khán có, thượng đài có. Suốt tháng đầu, số võ sĩ bị tàn đả, nhiều người đến mất mạng mà hai anh em họ Âu Dương - hào kiệt hữu danh người Tô Châu - không thèm qua đất Hàng "vấn tội" võ sĩ trấn đài, phải chăng sự lặng thinh ấy có ý nghĩa cao cả, không muốn chấp tánh nhỏ nhen hay quá ư ngông cường của đài chủ? Có thế không hả sư đệ?

Phùng Huy Hạ gật đầu :

- Ờ, sư huynh phân tích trúng ý tôi.

- Trong trường hợp hai nhân vật bản lãnh cao siêu như chúng ta mới biết đây, sang Hàng Châu thượng đài tất gia phụ không thể nào tránh khỏi thất bại hoặc nguy hiểm tới tánh mạng. Nói tóm lại, nếu gia phụ không bị Phương Thế Ngọc thượng đài đả tử, thì tất cũng bị với anh em Âu Dương hoặc một người nào khác, trước sau đằng nào cũng sẽ vấp phải hậu quả không hay ấy. Để kết luận, tại sao ta cứ đổ hận thù lên đầu Phương Thế Ngọc? Y thượng đài danh chánh ngôn thuận. Nếu y không chống cự nổi gia phụ, y cũng phải mất mạng như các võ sĩ đã đi bước trước cơ mà! Đáng tiếc một điều là tôi ở biệt trên Võ Đang sơn, không được song thân bàn tán cho biết mảy may về vụ thiết lập lôi đài ngông cuồng tại Hàng Châu. Nếu được dự bàn tất nhiên tôi ngăn cản, mọi sự đáng tiếc sẽ không khi nào xảy ra được. Ở trình độ cao luyện như sư đệ và tôi, hãy hỏi chúng ta có can đảm thiết lập Vô Địch đài giữa một đại trấn hoa lệ như Hàng Châu và trưng biển "Quyền đả, Cước kích", khinh miệt anh hùng hào kiệt thiên hạ không? Đường quyền, ngọn cước vô tình, sai lệch một đường tơ kẽ tóc là ôm hận ngàn thu. Hơn nữa vụ Lôi đài Hàng Châu chánh đáng gì cho cam!…

- Theo suy luận của sư huynh, không lẽ Lôi bá phụ, hồi còn sanh thời vốn giàu kinh nghiệm giang hồ, lẽ nào hành động vô ý thức như vậy. Chắc còn nguyên nhân nào khác mà sư huynh chưa thấu triệt.

Lôi Đại Bàng đưa hai tay ra trước mặt như kẻ phân bua mà rằng :

- Đó là một điều tôi muốn biết, đã hỏi nhiều lần mà gia mẫu kín đáo không nói, hoặc không muốn cho tôi hay.

- Đối với việc sư phụ đem chúng ta lên đây tranh tài với môn đồ Thiếu Lâm, sư huynh tính sao?

Đại Bàng quả quyết :

- Tôi dám chắc sư phụ cũng không hiểu chi hơn chúng ta trước kia, bị thúc đẩy nên mới oán hận, tức khí phe Thiếu Lâm. Quần Hùng Đại Hội là nơi hào kiệt tứ xứ tranh tài chớ đâu phải là một Lôi đài thách riêng Thiếu Lâm? Chúng ta cứ việc thi thố tài nghệ như mọi sĩ tử khác, chừng nào môn đồ Thiếu Lâm quả tình khiêu khích, phạm tới danh dự cá nhân và môn phái Võ Đang thì dầu phải hy sinh tánh mạng, ta đâu quản ngại?

Phùng Huy Hạ suy nghĩ giây lát :

- Tôi nhận thấy rằng sư phụ chỉ quyết định hận phe Thiếu Lâm, khi bọn Ngưu Cường và Cơ phòng tử áp tải quan tài Ngưu Hóa Giao về Võ Đang. Vậy, chắc sư phụ hận phe Thiếu Lâm sát hại môn đồ Võ Đang, sau nữa thêm việc Bạch Mi lão sư đích thân lên núi hợp tác nên người mới quả quyết đối lập với Tung Sơn.

Lôi Đại Bàng cười lạt :

- Bạch Mi lão sư vì ngại cụ tổ tôi (chỉ Lý Ba Sơn) hoàn toàn tương tự vụ lôi đài Hàng Châu. Còn việc Ngưu Hóa Giao, tôi thấy có nhiều điểm đáng nghi. Sư đệ không nhận thấy sao?

- Sư huynh định nói về Cơ phòng tử?

Lôi Đại Bàng gật đầu :

- Chính thế. Mấy tên Cơ phòng theo Ngưu Cường về Võ Đang sơn, diện mạo lưu manh, ngôn ngữ chỉ đặc côn đồ. Bình sanh Ngưu sư đệ hữu dũng vô mưu lại thất học, biết đâu nội vụ chẳng có sự gì trí trá? Chúng đã lợi dụng

tình thương môn đồ của sư phụ, thúc đẩy Người vào đương gây hấn với Thiếu Lâm. Nếu quả thật môn đồ Thiếu Lâm cố ý gây chuyện, ác cảm với ta, cớ sao khi Lữ Anh Bố trấn đài, họ không binh vực nhau chỉ định một người đồng hạng với Anh Bố thượng đài giao đấu, mà vẫn mặc Hồ Á Kiền là một kẻ bản lãnh chưa thoát khỉ cấp trung luyện thượng đài? Trước một đấu thủ dũng mãnh cấp trên như Anh Bố, tên Á Kiền chỉ là một vật hy sinh nắm sẵn cái chết trong tay khi giao đấu. Sự kiện ấy đủ tỏ thiện chí của phe Thiếu Lâm không muốn đi sâu vào con đường thù hận với Võ Đang. Nhất là khi đó tại Quảng Châu - theo lời gia mẫu và Cao Tấn Trung, Mã Hùng - môn đồ Thiếu Lâm đông người đủ các cấp bậc, chớ đâu chỉ có một mình Hồ Á Kiền? Một đại phái như Thiếu Lâm dưới quyền chỉ huy, dẫn đạo của danh sư Chí Thiện, toàn quốc đều nghe danh, lẽ nào lại lầm lỡ dại dột đến như vậy? Tiếc thay, chuyến vừa rồi đến Quảng Châu, chúng ta phải vội vã khởi hành ngay, không đủ thời giờ điều tra xem sao. Ơn nhờ sư phụ truyền đạo, dạy nghề bao năm mới thành tài, chúng ta có bổn phận bảo vệ danh tiếng của môn phái bằng "Tài lực" cũng như bằng "Lẽ phải". Vậy tránh cho toàn thể môn phái khỏi lâm vào tình trạng tương tranh vô ích khiến thiên hạ chê cười, há chẳng phải là hảo ý ru?

Phùng Huy Hạ hỏi :

- Còn việc Lữ Anh Bố trúng Mai Hoa trâm, sư huynh kết luận thế nào? Tôi nhất quyết không phải là môn đồ Thiếu Lâm đã phóng trâm cứu bạn. Đó là hành động của một tay hiệp khách giang hồ, thấy sự chênh lệch bất bình không thể nhắm mắt bước qua. Chưa biết chừng chính hai dạ khách bí mật can thiệp đêm đánh Phương gia trang là chủ mũi trâm mai hoa tuyệt hảo đó. Công phu tột bậc mới phóng nổi múi trâm kỳ diệu ấy, ngăn Anh Bố khỏi xuống tay sát hại đối phương.

Phùng Huy Hạ cả cười hỏi :

- Hỏi thử sư huynh cho biết thôi, thiệt ra tôi hoàn toàn đồng ý. Còn một điều đáng buồn nữa là chúng ta khó lòng hiệp tác được các đồng đạo Cao Tấn Trung, Mã Hùng. Tiếc thay là họ cao đồ đại diện Tây Khương.

- Ờ, họ cố chấp, thiển cận thế nào ấy. Nên kể luôn cả Thiết Diện Hổ. Tôi chưa quy định được vai trò của y trong vụ các môn phái đối lập tương tranh. Cớ sao y luôn luôn theo dõi vụ tranh thủ đóng vai cố vấn? Nếu tôi không lầm, y khuyên mọi người "giao tranh" nhiều hơn là "huề hoãn", tất cả có mục đích gì!

- Bá mẫu biết rõ y hơn ta, sư huynh liệu chú ý dò dẫm xem sao. Hồi chiều, lúc sư huynh cử Thiết mã mở đường giao kết với Âu Dương, Tòng Lân, tôi thấy Cao, Mã hai người khó chịu ra mặt.

- Dĩ nhiên họ tưởng tôi háo danh, trổ đại lực trước các sĩ tử hiện diện trong Anh Hùng quán.

Lôi, Phùng mãi chuyện trò bất giác đã về tới Thiết xa nang, vào quán. Bọn Cao Tấn Trung đã đi ngủ sớm, cửa phòng đóng chặt. Lôi, Phùng nhón nhén về phòng kế bên.

Sáng hôm sau, hai người dậy trễ, ra sảnh võ tập luyện thì thấy mọi người trong quán xôn xao đi ra lối cổng trước.

Ngạc nhiên, Lôi Đại Bàng gọi nhân viên hầu phòng hỏi :

- Có chuyện chi vậy? Các vị cùng ở khu này đi đâu cả rồi?

- Thưa tráng sĩ, nhị vị phòng kế bên đây ra phố lâu rồi, còn các vị khác ra cả ngoài quán môn xem thiết xa, thiết mã.

- Ủa! Có gì lạ mà họ đi coi?

- Thưa đêm qua không hiểu vị nào đã cử hai thứ thiết khí đó.

- Sao biết có người cử?

- Cả hai thứ đều bị di chuyển khỏi chỗ cũ ba thước Huy Hạ toan rủ Đại Bàng ra coi thì bọn Địch Tôn Bảo, Tống Kế Tổ trở vào nói y hệt người hầu phòng.

Địch Tôn Bảo nói :

- Nhị vị sư huynh ngủ say nên chúng tôi không muốn gọi ra xem luôn thể.

Lôi Đại Bàng mỉm cười :

- Chắc là nhị vị Cao, Mã đã thử sức và bỏ đi sớm để chúng ta ngạc nhiên chốc lát chơi chớ gì!

Tôn Bảo đáp :

- Chúng ta biết sức nhau nên không đến nỗi ngạc nhiên, nhưng quán trưởng cùng mọi người ca ngợi luôn miệng và dự đoán cao đồ Tây Khương đã di chuyển hai món thiết khí đó.

Quả thế, tối hôm qua lúc Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ đem hành trang đến Lưu gia khách sạn cho Lý Tiểu Hoàn thì Cao Tấn Trung và Mã Hùng bàn chuyện riêng với nhau. Hai người tưởng về thái độ của họ Lôi hồi chiều :

- Mã sư đệ nghĩ thử coi, môn đồ hai phái hợp tác, chung một mục đích chống Thiếu Lâm ít nhất trước khi hành động việc chi phải nói cho nhau biết, cớ sao Đại Bàng ỷ sức tự kỷ phô tài? Hắn y có mục đích gì khác?

- Tại Anh Hùng quán này còn có mục đích gì khác ngoài sự phô trương đại lực để mọi người chú ý đến mình? Có lẽ y quên rằng chúng ta cũng dư sức cử thiết mã.

Cao Tấn Trung nói :

- Háo danh chỉ là một phần thôi. Theo ý tôi, Đại Bàng muốn Anh Hùng quán chú ý đến Võ Đang sơn. Vậy chúng ta nên hành động cho mọi người biết rằng không riêng gì dũng sĩ Võ Đang mới làm nổi việc ấy. Đáng tiếc và đáng giận thay, chúng ta thập tử nhất sanh tận tâm giúp Lý Tiểu Hoàn mấy phen báo thù nhà, trong khi y nhàn nhã luyện tập trên Võ Đang sơn, bất chấp mọi người vất vả bôn ba!

Mã Hùng nói :

- Sư huynh bất tất phải bực tức, lát nữa, chờ mọi người ngủ say, chúng ta sẽ lẻn ra quan môn di chuyển Thiết xa, Thiết mã làm chấn động Anh Hùng quán một phen chơi. Ngoài ra, không nên quá chú ý đến Đại Bàng là kẻ lớn hãy con bồng bột thanh niên tánh, nếu chúng ta giúp mẫu thân y, chẳng qua vì tình liên hệ môn phái sẵn có từ trước chớ đâu phải vì y?

Cao Tấn Trung cằn nhằn :

- Thanh niên tánh ư? Hừ, sư đệ quá ư dễ dàng! Sau nhiều năm khổ luyện trên núi, hắn mất hết cá tánh rồi. Đại Bàng quên hắn sự hiện diện của chúng ta lúc hắn phô đại lực đề cao môn phái trước mặt mọi người. Ta cần phải

“chỉnh” vụ này với sư phụ và Sư trưởng Võ Đang để điều hòa các hành động trong khi hai phái còn ở trong vòng hiệp tác. Đáng lẽ ta không nên di chuyển hai món thiết khí kia, nhưng cần phải gián tiếp cảnh báo Lôi Đại Bàng và mấy môn đồ Võ Đang cấp dưới mới được.

Bởi vậy, ngay sáng hôm ấy, Cao, Mã đến Bát Tiên am trình bày tự sự với Bạch Mi và toan nói thẳng với sư trưởng Võ Đang. Bạch Mi khuyên môn đồ không nên nóng nảy, bảo Cao, Mã về Anh Hùng quán, để tự mình nói chuyện với Phùng Đạo Đức sau.

Nói về các môn đồ Thiếu Lâm chờ Lương Bá Tòng, Đồng Thiên Cân trở về Tây Thiền tự đông đủ bèn từ giã Tam Đức và Thái Trí hòa thượng, rời Quảng Châu đi gấp về Tung Sơn.

Riêng Hồ Á Kiền, thù nhà đã trả nên tình nguyện ở lại Tây Thiền tiếp luyện, sau khi đã thu xếp cho vợ con được yên trí sinh nhai ở Dương Thành.

Hoàng Khôn cùng các môn hữu đi gấp dạ nhật về tới chùa, thì vừa lúc Ngũ Mai lão ni và Chí Thiện đang trông chờ môn đồ để khởi hành lên Giang Nam.

Các môn đồ được Ngũ Mai cho theo tổng cộng năm người: Lục Tiểu Vân, Quan Thái Cô, và hai cháu kêu bằng bá mẫu là Hoàng Hoa Nữ và Hoàng Nhị Lang. Nhị Lang là nam môn đồ độc nhất của nữ phái Bạch Hạc trên Long Sơn, Vân Nam.

Năm nào cũng vậy, Ngũ Mai lão ni thường đích thân đốc dẫn mấy môn đồ cao cấp du ngoạn Giang Nam, và tiện thể dự khán Quần Hùng hội Tô Châu cho họ được trực tiếp ngoài đời để tiện bề học hỏi. Thằng hoặc lỡ năm nào bận việc không xuất ngoại được, lão ni lại cho hai nội đồ cao cấp Thái Hòa, Thái Điên đi thế mình.

Tại Tô Châu, nơi trú ngụ thường niên của các nhân vật phái Bạch Hạc là Thiên Trúc tự, ở Bạch Đàn lộ do Hồng Vân ni cô trụ trì.

Đáng lẽ Chí Thiện sư trưởng nhờ Ngũ Mai gián tiếp trông nom các môn đồ Thiếu Lâm trong thời gian ở Tô Châu, hoặc phái nội đồ Trưởng tràng Thái Minh hòa thượng cùng đi với Hoàng Khôn, song lễ năm nay có sự hiện diện của các bực đại sư nên Người đành ra đi một chuyến.

Tới Tô Châu, môn đồ Thiếu Lâm do Hoàng Khôn đốc xuất, vào ngụ tại Anh Hùng quán, còn năm môn đồ Bạch Hạc ở Thiên Trúc tự. Sau đó hai đại sư Chí Thiện, Ngũ Mai đến Tiểu Hà đình, vào chùa Nguyên Diệu tìm sư trưởng Bắc phái Sơn Đông như đã hẹn trước.

Tại đây, trụ trì Giác Từ cho biết rằng Chiêu Dương thiền sư cùng bốn vị đại sư Nga Mi, Côn Luân, La Phù, Ngũ Đài đi thăm Trang chủ Âu Dương Tòng Bình từ hôm trước tới chiều mới trở về.

Ngũ Mai hỏi Chí Thiện :

- Hay là ta đến Âu Dương trang?

- Thôi, bây giờ cũng cuối giờ Mùi rồi, có đi cũng sẽ gặp nhau giữa đường. Chờ thì hơn.

Qua cuối giờ Dậu, vừng Thái Dương ngả hẳn non Tây, thì Chiêu Dương cùng Liễu Nhân thiền sư, Ngọc Hư hòa thượng cùng về đến Nguyên Diệu tự.

Chí Thiện, Ngũ Mai đang nhàn nhã ngồi bên hồ bán nguyệt trước Tam quan ngắm cảnh hoàng hôn thì thấy các đạo hữu trở về bèn đứng dậy chào hỏi.

Chiêu Dương thiền sư niềm nở :

- Nhị vị đạo hữu tới trễ vậy? Các môn đồ đâu cả?

Chí Thiện đáp :

- Vì chờ chúng ở Quảng Châu về nên trễ mất mấy ngày. Hiện tệ đồ ngụ cả tại Anh Hùng quán.

- Còn các nữ hào kiệt Bạch Hạc?

Ngũ Mai cúi đầu đáp :

- Gia đồ ngụ bên Thiên Trúc tự.

Không thấy Chí Thiện, Ngũ Mai nói về hai đồ đệ của mình, Chiêu Dương chẳng khỏi ngạc nhiên :

- Nhị vị đạo hữu có nghe nói gì về Lã Mai Nương, Cam Tử Long không?

Chí Thiện đáp :

- Có, xá đồ chỉ biết rằng Cam, Lã đã rời Quảng Châu lên Giang Nam trước mấy ngày. Hai bên hẹn gặp nhau tại Anh Hùng quán hoặc khách điếm Hồng Vân Lai ở Tây môn.

- Nếu vậy chúng sẽ biết đường tới đây. Hôm nay mười hai rồi, chúng chưa tới ắt hẳn hữu sự giữa đường.

Chí Thiện hỏi Chiêu Dương :

- Đạo huynh đã gặp quan Tổng đốc Tô Châu chưa?

- Gặp rồi. Lần đầu tôi vào tư dinh yết kiến, và hôm qua lần thứ nhì gặp ở Âu Dương trang. Lượm được một tin cực kỳ quan trọng, các vị đạo hữu đây đều biết.

Hòa thượng trụ trì Giác Từ mời bảy vị thiền sư cao niên vào trai phòng.

Chiêu Dương nói :

- Quả như chúng ta nghi ngờ, dự đoán, có bàn tay bí mật đã nhóm ngọn lửa hận thù giữa Thiếu Lâm Tung Sơn, Võ Đang và Tây Khương. Mãi sáng hôm qua, Tổng đốc Âu Dương Tòng Thái mới biết chuyện. Y về trang trại nhà bàn tính riêng với Trang chủ Tòng Bình thì gặp chúng tôi nên tiết lộ cho hay.

Chí Thiện lắng lặng nhìn mọi người giây lát rồi mới cất lời :

- Nếu vậy, vụ này không bắt nguồn từ nhóm xá đồ, tôi dám cả quyết như thế. Thiệt sự, quan Tổng đốc nói thế nào?

Chiêu Dương đáp :

- Quan Thị lang Hòa Thân đích thân đến Tổng đốc phủ mật bàn và yêu cầu Tòng Thái đừng can thiệp những vụ tương tranh, xích mích - nếu có - xảy ra giữa Quần Hùng hội giữa môn đồ các võ phái. Hòa Thân nhấn mạnh điểm không những không được can thiệp mà còn phải để mặc sức môn đồ các võ phái tàn sát lẫn nhau trong cuộc khảo sát “Quốc Kỷ”.

Chí Thiện nhíu cặp mi :

- Dẫu sao, không lẽ quan Tổng đốc lại chịu nghe lời nói suông của quan

Thị lang?

- Đã đành. Tòng Thái có hỏi lý do thì Hòa Thân xuất trình công thơ vi bằng Mật vụ do vua Càn Long biệt cấp, thân bút nhà vua áp triện rõ ràng.

Ngũ Mai hỏi :

- Tòng Thái, xử sự ra sao?

- Bức khâm thư ấy có tư cách một mật chiếu mà người cầm công thơ là Khâm sai quan, đại diện Hoàng đế, thì quan Tổng đốc chỉ có việc cúi đầu tuân lệnh.

Trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, Tòng Thái vội về trang trại bàn tính với Tòng Bình tìm giải kế, nhờ liên lạc với tôi, may ra ngăn cản được vụ tương tàn giữa các môn đồ võ phái chăng.

- Nếu vậy chắc Tòng Thái không khỏi ngạc nhiên khi gặp quí đạo hữu tựu tập đông đảo cả ở Tô Châu?

Sư trưởng Nga Mi, Liễu Nhân đại sư mỉm cười :

- Âu Dương Tòng Thái "phát hoảng", tưởng chúng tôi đem môn đồ về Tô Châu dự cuộc giao tranh thiệt. Mãi sau khi nghe Chiêu Dương đại huynh giãi bày tình hình, y mới an tâm về phủ.

Lư Dương Minh, sư trưởng Côn Luân nói :

- Hiện thời, đường lối chính trị của Thanh triều với các phái - nói chung là với nền tảng "Quốc Kỷ" của dân Hán tộc - đã xác hiện. Vua tôi nhà Thanh muốn chia rẽ các Võ phái là muốn khỏi đào tạo ra nhiều anh hùng liệt sĩ, nền tảng phong trào cách mạng "diệt Thanh, hưng Hán" vẫn ngấm ngầm lan rộng, chờ cơ hội thuận tiện là bùng nổ đập tan nền thống trị của ngoại nhân, đuổi người Mãn ra khỏi Vạn Lý Trường Thành. Người Hán vẫn quật đuổi cũng như triều Thanh vẫn tàn dẹp, củng cố nền thống trị Trung Nguyên từ ngày bình Thanh vũ bão nhập Sơn Hải quan. Không một người Hán nào có tâm can, trí thức quên nỗi hận vong quốc ấy. Trong cuộc tương tranh hiện tại, tôi không ngờ Bạch Mi, Phùng Đạo Đức lại xuẩn ý để ngoại nhân lợi dụng, trở giáo chống đối đồng bào.

Hoàng Ẩn thiền sư, trụ trì La Phù Sơn nói :

- Theo ý tôi, hai vị đạo hữu ấy quá nghe môn đồ nên lầm đường lạc lối, không suy xét sâu rộng nên mới dung túng chúng đó thôi. Lúc này, biết can ngăn bằng phương pháp nào trong khi Bạch Mi, Phùng Đạo Đức, và rất có thể Thạch Phủ Kính, sư trưởng Không Động đứng vào một phe hiệp nhất? Tung Sơn Thiếu Lâm chỉ là phái bị thụ động. Làm thế nào kiếm được nguyên nhân nguôn gốc vụ xích mích, dẫn giải họa chăng mới "nói chuyện" được với các đạo hữu ấy. Khó lắm đa!

Ngũ Mai nói :

- Thù hận khởi xuất từ vụ Lôi Lão Hổ trấn Vô Địch đài bên Hàng Châu bị Phương Thế Ngọc thượng đài đả tử. Sau là vụ Mai Hoa Thung, tôi đã hết lời cũng không thể nào can gián được Lý Ba Sơn. Do vụ Ba Sơn tử trận trên thung, Bạch Mi đã có lần sai phái môn đồ lên tận Long Sơn kiếm tôi chắc để gây sự, nhưng bữa đó tôi đi Côn Minh vắng, và cũng xảy ra xích mích nhỏ giữa các xá đồ và môn đồ Tây Khương ngay tại Tam Quan Long Sơn tự. Cũng may sự việc không lan tới mức giao tranh trước thái độ cứng rắn của Lục Tiểu Vân.

Chiêu Dương thiền sư nói :

- Ta có thể ức đoán nội vụ khởi xuất từ Lôi Lão Hổ. Nay y đã thác, chỉ có Lý Tiểu Hoàn may ra biết rõ căn nguyên hơn cả. Làm thế nào liên lạc được họ Lý để điều tra bây giờ? Thời gian cấp bách.

Lư Dương Minh gật đầu mà rằng :

- Phải đó, cần liên lạc với Lý Tiểu Hoàn mới mong điều tra nguyên nhân. Hoặc giả phải theo dõi viên mật vụ quan Hòa Thân. Nhưng biết y nơi nào? Chính quan Tổng đốc cũng không biết rõ nơi y cư trú hiện tại.

Liễu Nhân nói :

- Việc này phải nhờ tới lệnh đồ Lã Mai Nương, Cam Tử Long mới xong. Hai người ấy đã dự kiến nhiều việc ở Quảng Châu, tất có ý kiến riêng.

Chí Thiện nói :

- Xá đồ Hoàng Khôn có nói rằng Cam, Lã từng chung ngụ cùng một khách lầu với Lý Tiểu Hoàn.

Chiêu Dương tặc lưỡi tỏ vẻ bực mình :

- Hừ! Không hiểu vì lẽ gì mà Mai Nương, Tử Long trì trệ thế này…

Giữa lúc ấy thì tiểu tăng đồ vào báo cáo có hai thanh niên nam nữ hỏi thăm xin yết kiến Chiêu Dương thiền sư.

Chiêu Dương cả mừng nhìn các đạo hữu, đoạn bảo tiểu tăng :

- Chắc là Cam, Lã rồi. Dẫn thẳng vào đây.

Lát sau, quả nhiên Song hiệp y phục chỉnh tề, sạch sẽ, đeo kiếm ngang lưng đi vào. Hai người làm lễ bái kiến các vị đại sư, rồi đứng sang bên.

Chiêu Dương chỉ từng vị Sư đồ một, hô danh cho hai hảo đồ biết rồi truyền cho ngồi xuống kỷ. Người hỏi :

- Hành trang và ngựa đâu? Các con đến Tô Châu lúc nào?

Cam Tử Long thưa :

- Chúng con tới lúc quá Ngọ và tạm ngụ khách điếm nội thành. Sau đó đến Anh Hùng quán hỏi thăm các vị đại ca bên Tung Sơn mới biết đường tìm đến đây.

- Dọc đường có sự gì không mà tới trễ vậy?

Lã Mai Nương thưa :

- Lúc qua Trường Giang, gặp phải ba hôm nước lũ, ghe thuyền ngừng trệ, nên chúng con phải chờ.

Chí Thiện ngạc nhiên :

- Ủa! Song hiệp đi lối nào?

- Thưa, chúng đệ tử đi đường Hồ Nam, Giang Tây, Khúc Trường giang nơi đó quanh co theo triền núi hay bị nông thủy thất thường.

Chiêu Dương hỏi :

- Sao không đi đường Phúc Kiến, An Huy?

Biết rằng trước mặt các vị đại sư, nói thiệt vô hại, Cam Tử Long bèn thuật chuyện gặp người diện mạo giống phù nhân Tăng Tòng Hổ nên mới dùng đường Hồ Nam. Chàng nhắc luôn cả vụ làm quen bọn Lý Tiểu Hoàn.

Thấy các đạo hữu không hiểu vụ đại thù của đồ đệ, Chiêu Dương thiền sư bèn lược thuật tiểu sử Cam Tử Long và lý do du hiệp của Mai Nương với sư

huynh nàng cho mọi người nghe.

Các đại sư đều hân hoan khen thầm tư chất, bản ngã kiếm khách giang hồ của hai đạo đồ Bắc phái.

Chiêu Dương cũng thuật lại chuyện đang bàn tính cho đồ đệ hay và ngỏ ý Muốn liên lạc với Lý Tiểu Hoàn, điều tra nguyên do nội vụ xích mích.

Lã Mai Nương cả quyết thưa :

- Điều tra phía Lý Tiểu Hoàn là một tác động nên thi hành, song le môn đồ Tây Khương, Võ Đang có ý thị thường, không chịu nhận xét trái phải, chi bằng nhân dịp Quần Hùng, đôi bên cứ việc thi sức. Khi tự xét không làm chi nổi Tung Sơn, các vị đại sư sẽ cùng nhau giảng giải, thiết tưởng không đến nỗi trễ, trái lại, dễ nói chuyện hơn lúc này.

Đồng ý với Lã Mai Nương, Cam Tử Long tiếp lời :

- Ngu đồ đồng quan điểm với Lã sư muội. Hòa hoãn mãi không ích lợi gì mà còn để đối phương lầm tưởng mình yếu thế. Trong trường hợp hiện tại, tiên võ hậu văn mới đắc sách. Với tư cách trung lập, chúng đồ đệ sẽ tùy cơ hành động điều tra, kiếm ra tên đã nhóm mối lửa hận thù giữa các võ phái Hoa Nam, thì mọi hiềm khích sẽ tiêu tan ngay.

Chiêu Dương nói :

- Tên đầu mối tức là quan Thị lang Hòa Thân, người Mãn thuộc ban Mật vụ của Càn Long như thầy vừa thuật cho các hiền đồ nghe đó.

Lã Mai Nương nói :

- Theo ngu đồ suy đoán, Hòa Thân không hành động một mình. Ít nhất, y cũng có người Hán phụ tá. Và chính tên phụ tá nào đó mới là kẻ trực giao, trực tiếp với các môn đệ Tây Khương hay Võ Đang. Ngoài ra, bạch sư phụ, quan Tổng đốc Tô Châu là hạng người thế nào? Một vị đường quan lương cao chức lớn, trấn đóng ngay tại một thành thị phồn thạnh vào bực nhất Giang Nam này, liệu có thể tin được y còn giòng huyết Hán tộc không?

Nét mặt trở nên rất đỗi nghiêm nghị, Chiêu Dương thiền sư chậm rãi :

- Hai hiền đồ quên rằng vị Sư tổ thành lập Bắc phái Sơn Đông họ Âu Dương? Trang chủ Tòng Bình và Tổng đốc quan Tòng Thái là cháu chánh

giòng của sư tổ, truyền đời tồn tại cho tới ngày nay. Mối liên lạc truyền thống này còn liên hệ cả đến hai võ phái Nga Mi, Côn Luân mà Sư tổ thành lập dòng Chu gia, gốc người Bình Dương huyện Sơn Đông (đọc Lam Y Nữ Hiệp cùng một tác giả và dịch giả). Vì dân Tô Châu, Tòng Thái phải ra chấp chánh chớ không vì lương cao bổng hậu, cố vị tham quyền. Công phu Quốc kỹ gia truyền, Tòng Bình, Tòng Thái bản lãnh cao cường, không thua gì một giang hồ kiếm khách đại tài. Trang chủ Tòng Bình có hai người con, một trai, một gái trạc tuổi hiền đồ, hiện thời đang cai quản Anh Hùng quán, hai con rất nên liên hệ giao du.

Lã Mai Nương hỏi thiền sư :

- Thưa sư phụ, họ Âu Dương có biết mối liên quan với phái nhà không?

- Có chớ! Mỗi chuyến thầy qua Giang Nam đều tới Tô Châu hỏi thăm họ Âu Dương. Trước kia, hồi hai hiền đồ còn nhỏ tuổi, Trang chủ Tòng Bình có lên Bạch Vân tự dâng hương thăm ngoại tổ. Chừng nào diện kiến, chắc hiền đồ sẽ nhớ mặt.

Trời đã tối hẳn, Song hiệp ghi địa chỉ nơi quán trọ là Thúy Lan đình lộ Linh Võ Miếu, đưa Chiêu Dương thiền sư rồi bái biệt ra về, vào tửu điếm dùng bữa chiều.

Lã Mai Nương bàn với Tử Long :

- Vạn sự khởi xuất chắc do vụ Lôi Lão Hổ, vậy chúng ta cần liên lạc với mẹ con Lý Tiểu Hoàn, Lôi Đại Bàng. Sáng mai, ta trở lại Anh Hùng quán, tìm Lôi Đại Bàng, hiềm nỗi phải lánh các anh em Tung Sơn, kẻo bọn họ Lý nghi ngờ. Dầu sao, cận ngày đại hội rồi, khó lòng giải quyết vấn đề được sớm hơn.

- Ta cứ cố sức, xúc tiến công việc được đến đâu hay đến đó.

Sáng hôm sau, Cam, Lã vận thường phục đi bộ đến Thiết xa nang, chưa được nửa đường thì chợt gặp Lôi Đại Bàng và Phùng Huy Hạ võ phục oai vệ, từ đằng xa đi tới.

Cam Tử Long nói nhỏ :

- May quá! Gặp Đại Bàng ở đây, đỡ phải vào Anh Hùng quán.

Song hiệp thân mật vái chào. Lôi, Phùng niềm nở đáp lễ.

Đại Bàng đổi hẳn thái độ, không nghi ngờ như hôm gặp Cam, Lã tại Đại Mộc thôn trên đường Quảng Châu. Gã tươi cười hỏi :

- Nhị vị tới Tô Châu lâu chưa, sao không trọ bên Thiết xa nang?

Cam Tử Long đáp :

- Anh em tôi mới đến chiều nay. Thiết xa nang có Anh Hùng quán dành cho các hảo hán sĩ tử, chúng tôi không dự thí, vào trọ sao tiện?

- Chà, nhị vị chớ nghĩ lầm, thể cách thì như vậy đó, nhưng quán trưởng là tay mã thượng phong lưu kết giao với khắp mặt anh hùng, sá chi việc dự thí hay không dự thí! Chúng tôi cũng trú ngụ cả tại đó.

Lã Mai Nương tiện dịp hỏi :

- Lôi thái thái không cùng đi?

Không nghi ngờ, Lôi Đại Bàng đáp :

- Gia mẫu trọ tại Lưu Gia khách sạn, lộ Túy Tiên đình. Bây giờ chúng tôi đến quán ấy.

Muốn tự nhiên cho dễ kết thân, Cam Tử Long mời Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ vào tửu điếm gần đó điểm tâm.

Ăn xong, bốn người chia tay, Đại Bàng hẹn lúc khác sẽ tái ngộ.

Bỗng dưng hỏi được địa chỉ Lý Tiểu Hoàn, Song hiệp mừng rỡ định tâm lúc khác sẽ đến quán Lưu gia.

Nói về Thiết Diện Hổ và Thị lang Hòa Thân, sau khi lên Võ Đang sơn, định dùng lời thúc đẩy Bạch Mi lão sư, nhưng thấy chẳng cần vì mức độ đối lập với Thiếu Lâm của lão sư đã lên tới cùng tột, nhất là sau khi nghe Thiết Diện Hổ cho hay bọn Cao, Mã, Bạch, Phương giúp Lý Tiểu Hoàn, mà đã hai lần thất trận trước sự can thiệp của hai hiệp khách bí mật.

Hòa Thân chờ Thiết Diện Hổ mất nửa ngày ở Võ Đang sơn, rồi hai người lên thẳng Tô Châu.

Sau khi thăm dò, biết quan Tổng đốc sanh quán ngay tại Tô Châu và được dân chúng rất quí mến, kính phục, Thiết Diện Hổ bèn bàn với Hòa Thân nên đích thân vào dinh, giao tiếp thẳng với Âu Dương Tòng Thái dưới hình thức

công vụ.

Trước kia, những chuyến về Bắc Kinh, quan Tổng đốc vốn biết Thị lang Hòa Thân là đồng liêu tuy không thâm giao, nay vẫn nhân vật ấy xuất trình Mật vụ lệnh do vua Càn Long cấp phái, dĩ nhiên Âu Dương Tòng Thái phải tin và theo rồi.

Hơn nữa, hồi năm ngoái, viên Tuần phủ Giang Tô là Giang Hữu Cung vốn là chỗ thâm giao, trong khi qua Tô Châu có tiết lộ với Tòng Thái rằng nhà Vua đang du hành miền Giang Nam, nay Thị lang Hòa Thân xuất hiện với Mật vụ lệnh yêu cầu làm ngơ, nếu một khi xảy ra chuyện lưu huyết giữa các môn đồ võ phái, thì tất nhiên sự yêu cầu không phải thường sự.

Cho nên, một mặt Tòng Thái giả đò tôn trọng nghe theo mật lệnh đó, một mặt bàn với trưởng huynh Tòng Bình liệu bề liên lạc với Chiêu Dương thiền sư, giải quyết vụ tương tàn.

Sau việc dùng áp lực Mật vụ lệnh với quan Tổng đốc Tô Châu rồi, Hòa Thân chưa an tâm bàn với Thiết Diện Hổ và tánh cách bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng, môn đồ Tây Khương và bọn Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ, môn đồ Võ Đang.

Hòa Thân nói :

- Việc ta bỏ tiền mua vợ chồng Lôi Lão Hổ là một màn đầu thực hiện chương trình phân chia các võ phái Hoa Nam. Kết quả tốt đẹp đã đạt: mấy phái võ lớn đang đối lập hầm hè tương tranh nhau, muốn tận tình tàn sát lẫn nhau. Hiện thời tình hình căng thẳng hơn trước nhiều, Sư trưởng Tây Khương, Võ Đang đích thân điều khiển môn đồ, đã công khai thách thức Thiếu Lâm tự. Có lẽ Sư trưởng Thiếu Lâm tự cũng vậy. Sự thành bại lớn lao của chương trình theo đuổi bao lâu nay, đều quy tụ cả vào chuyến này. Ta cần phải thúc đẩy mạnh hơn nữa, Thiết tướng quân nghĩ sao?

Thiết Diện Hổ hỏi :

- Đại nhân muốn nói về sức mạnh kim tiền?

Hòa Thân gật đầu, mỉm cười nham hiểm, thong thả vuốt ria mép :

- Chính thế! Quốc Kỹ Trung Hoa mạnh mẽ, uyên thâm, cao siêu thiệt

nhưng còn đứng dưới thế lực kim tiền. Ta cần phải phóng kim ngân, hạ bớt các võ phái. Lối phóng đó, cũng là một kỹ thuật công phu mạnh mẽ hơn cả thuật phi trâm, phi tiêu… Thiết tướng quân nên coi vụ bỏ bạc ra mua vợ chồng Lôi Lão Hổ như đã xong rồi…

Hòa Thân chìa bàn tay ra tính và nói tiếp :

- Mấy mạng người rồi còn gì? Nếu không bị hai tên bịt mặt bí mật nào đó ngăn cản, can thiệp, có lẽ tổng cộng lên tới tám, chín mạng rồi. Sáu vạn lượng kể cũng đã tương đối đích đáng! Nay ta cần xài thêm!

Hòa Thân dằn từng tiếng, giọng ngọt và sắc như dao, nét mặt tái lạnh như tiền, khiến Thiết Diện Hổ cũng cảm thấy rùng mình ghê rợn.

Rùng mình! Không phải Thiết Diện Hổ là con người còn nhiều cảm tính hơn Hòa Thân. Không hiểu tiền sử của y thế nào, nhưng căn cứ vào hành động của y từ hồi Vô Địch đài Hàng Châu, thì đủ biết con người nhiều tình cảm không thể nào đảm đương nổi nhiệm vụ mà hiện y đang gánh vác. Y rùng mình, ghê rợn, chẳng qua đã bị ảnh hưởng giây lát vì giọng nói lạnh lùng của viên Mãn quan thượng cấp. Chỉ có thế thôi.

Hòa Thân đăm đăm nhìn thẳng vào mắt Thiết Diện Hổ như có ý muốn tìm hiểu nhân viên thân tín đó đang suy tính những gì.

Trở lại lầm lì khiến diện mạo y đã xấu lại xấu thêm, Thiết Diện Hổ chậm rãi :

- Đại nhân nói trúng ý tôi. Ta nên và cần mua bọn cao đồ mới mong chúng tận tình tàn diệt lẫn nhau! Đại nhân định số bạc là bao nhiêu?

- Bao nhiêu cũng được. Tướng quân có toàn quyền sử dụng tiền bạc tùy theo trường hợp, giá trị của từng người. Theo tôi, nên mua cả bọn dưới nên chúng có dịp giao tranh. Một mạng bất kể cấp bậc cao, thấp cũng đủ để hai phe thêm tức khí tận tình… lưu huyết thêm.

Không cần hỏi hơn nữa, Thiết Diện Hổ về phòng riêng kế bên với căn phòng của Hòa Thân. Y đăm chiêu nghĩ ngợi, suy tính, mở cửa toan vào nhưng chẳng hiểu nghĩ thế nào, lại khép cánh cửa bước trở ra bao lan khách, tì khủyu tay lên thành ngang lan can nhìn xuống đường phố.

Khu Túy Tiên đình phần đông có nhiều dinh thự, biệt trang, nhà cửa đình đài đồ sộ, hoa viên đủ màu sắc, tòng liễu sum sê rất đỗi ngoạn mục. Xa xa, ngay phía trước đại khách sạn Lưu gia, đình Túy tiên cao bốn từng mái cong cong, sừng sững đứng giữa một cái hồ nhỏ, nước xanh biếc tuyệt đẹp. Mấy hàng lệ liễu lả lướt rũ bóng ven hồ, xa trông mang máng như những thiếu nữ mảnh mai, rũ tóc mây rọi hình trên mặt nước.

Con đường rộng hãng gần Túy Tiên đình là lối dẫn đến khu thương mãi nhộn nhịp.

Bống Thiết Diện Hổ chú ý đến một nữ lang vừa cùng một người đàn ông từ cổng Lưu gia khách sạn đi ra. Gã nhìn tấm thân nõn nà của nữ lang với cặp mắt hau háu như mắt quạ lúc thấy mồi.

Hai người nọ đủng đỉnh đi ra lối Túy Tiên đình, rẽ vào bên hồ lên cầu.

Thiết Diện Hổ vẫn mải miết nhìn theo, nhưng giữa lúc nữ lang cùng chồng rẽ vào Túy Tiên đình thì họ Thiết lại chăm chú nhìn một chiếc kiệu từ phía xa đi lại, thẳng tới Lưu gia khách sạn, kiệu phu mới đổ xuống.

Thiết Diện Hổ đứng thẳng người lên, nét mặt tươi tỉnh. Y vừa nhận ra người xuống kiệu là Lý Tiểu Hoàn, nghĩ thầm: “Quái, sao Lý Tiểu Hoàn biết ta ngụ đây mà đến kiếm? Ta cũng đang định đi tìm nàng. May quá!”

Không xuống lầu, Thiết Diện Hổ đứng chờ. Quả nhiên, lát sau tên hầu Phòng dẫn Lý Tiểu Hoàn lên đến nơi, lấy phòng trọ ở đầu dãy bên kia.

Chờ hầu phòng đi khỏi, Thiết Diện Hổ mới qua gõ cửa.

Lý Tiểu Hoàn ngạc nhiên, hỏi :

- Sao thúc thúc biết tôi tới đây?

- Đứng ngoài hiên lầu trông thấy. Nhưng hành trang và mọi người đâu mà đại nương đi một mình?

Tiểu Hoàn thuật việc đồng bọn vào ngụ trong Anh Hùng quán, còn nàng thì nghe lời Bạch Mi lão sư chỉ dẫn, đến đây mướn phòng ngụ riêng cho tiện việc liên lạc với Thiết Diện Hổ.

Họ Thiết nói :

- Việc liên lạc với Tổng đốc quan đã xong rồi. Phe chúng ta tha hồ tùy

thời hành động, hoàn toàn không có gì trở ngại. Dù sao… tôi cùng muốn tặng tất cả mọi người góp công sức trong cuộc tranh đua với Thiếu Lâm, mỗi người một số bạc lớn để làm vốn sau này.

Không hiểu một lý trí nào đã thoáng hiện trong tâm não Tiểu Hoàn lúc bấy giờ, nhưng mấy tiếng "Tặng", "Số bạc lớn", "Làm vốn" phát xuất từ miệng Thiết Diện Hổ đã khiến nàng rùng mình, ghê sợ.

Năm ngoái, nàng đã từng nghe những tiếng ấy. Số bạc mấy vạn lượng vừa vàng, vừa bạc đến với vợ chồng nàng trong chốc lát - sau cái gật đầu ưng thuận việc trấn Vô Địch đài - quả có dễ dàng ngon lành thiệt, nhưng chính vì sự ngon lành đó mà một tháng sau khi khai đài, phu quân nàng đã bị mất mạng và hơn ba tháng sau đến lượt phụ thân nàng thảm tử trên Mai Hoa Thung.

Hai mạng người thân mến, hai nhân vật tài ba, đã thảm tử vì số bạc lớn, vì mộng phú quí bả tài danh, để lại cho nàng và con nàng một mối tử thù chưa biết đến bao giờ mới trả đặng.

Lúc này, nàng đã giàu có, vàng bạc chất mốc đầy mấy rương, nhưng mẹ con nàng cũng trở thành quả phụ, cô nhi! Hừ, hoàng kim hắc thế nhân tâm là vậy. Số bạc vàng kếch sù lóa mắt kia đã nhuộm đen trí suy xét, óc minh mẫn của vợ chồng nàng, đã đem nàng đến cảnh sống cô quả rầu buồn, đau thương.

Sau nhiều lần suy tính, sau bao đêm khắc khoải canh trường sầu não, nàng nhận thấy món vàng bạc đầy ụ mà hiện thời nàng làm chủ, quả không tương xứng chút nào với sự buồn phiền của mẹ con nàng.

Giờ đây nàng là người cô độc nhất lên Tô Châu, theo đuổi cuộc tranh hùng, không còn có tính cách tham bạc, mến vàng nữa, nhưng mà vì mối hận thù. Hoàn toàn vì hận thù. Bởi vậy, lúc này, mỗi tiếng nói của Thiết Diện Hổ - vẫn thuộc vấn đề kim, ngân - đã có hiệu lực của một mũi trâm xiên thẳng vào trí óc nàng…

Bao nhiêu buồn đau uất hận, bỗng dưng tràn ngập tâm hồn nàng khiến toàn thân nàng run rẩy, đầu óc choáng váng khó chịu lạ thường.

Lý Tiểu Hoàn trước theo cha, sau theo chồng, từng sống cuộc đời giang

hồ sôi nổi, kinh nghiệm đầy đủ, vậy mà đã hóa một nước cờ kim ngân đến nỗi vương cảnh cô quạnh giữa lúc tuổi mới trung niên!…

Bàng hoàng, nàng vuốt trán kéo ghế ngồi xuống.

Thấy vậy, Thiết Diện Hổ tưởng nàng bất an nên hỏi :

- Lý đại nương sao vậy?

E họ Thiết đọc được ý nghĩ của mình, nàng gượng mỉm cười kín đáo :

- Không sao cả. Tôi hơi choáng váng sau cuộc trường hành.

Thấy không tiện nói chuyện lâu hơn nữa, Thiết Diện Hổ dặn thêm :

- Đại nương liệu nhắc lại với Lôi Đại Bàng và mọi người về vụ tôi tặng bạc, nghen.

Nói đoạn, y kiếu từ trở ra. Tiểu Hoàn vội nói theo :

- Riêng đối với tiện nhi (chỉ Lôi Đại Bàng) thúc thúc để tôi liệu lời vì cho đến nay, y chưa hề biết vấn đề tiền bạc, e tiện nhi chẳng khỏi ngạc nhiên và sẽ hiểu lầm chăng. Còn các vị kia, thiết tưởng thúc thúc đích thân gặp họ là hơn.

Thiết Diện Hổ đi khỏi, Tiểu Hoàn vội mở toang cánh cửa sổ phía sau phòng trông ra hậu viên khách sạn. Gió thu phớt lạnh hùa vào mặt nàng, khiến nàng dễ chịu hơn nãy giờ.

Không, nhất định đứa con độc nhất thương yêu của nàng phải trong trắng, quyết không khi nào nàng để Đại Bàng hớ dại, lỡ lầm như cha mẹ nó trước đây…

Ngay đến hôm ấy, khi Đại Bàng và Phùng Huy Hạ đem ngựa và hành trang đến Lưu Gia khách sạn, Lý Tiểu Hoàn dặn riêng con nàng không được trực tiếp với Thiết Diện Hổ bất kỳ vấn đề gì, mọi sự điều phải có sự ưng thuận của nàng.

Chính sáng hôm Lôi, Phùng, hai người gặp Song hiệp trong phố, Thiết Diện Hổ đến thẳng Anh Hùng quán cốt ý đích thân nói thẳng về vụ tặng bạc khích lệ mọi người. Gã định tâm điều đình thẳng với Đại Bàng, nghĩ rằng cha nào con nấy, dầu thanh niên tráng sĩ họ Lôi mới lớn lên thành tài hạ sơn cũng chẳng dại gì mà khinh bạc vàng.

Nhưng Đại Bàng và Huy Hạ đi vắng, Thiết Diện Hổ sau một hồi chuyện vãn dò dẫm đo lường tình ý, đã điều đình trò chuyện với Cao Tấn Trung và Mã Hùng là hai người dẫn đầu môn đồ Tây Khương.

Tấn Trung nói với Thiết Diện Hổ :

- Mã sư đệ và tôi có thể đảm bảo sự tận tâm của các môn hữu, nhưng bên Võ Đang, đại huynh nên thương lượng với hai cao đồ Lôi Đại Bàng và Phùng Huy Hạ. Trong vụ tranh hùng mai mốt đây, một mình Tây Khương vị tất đã làm nổi chuyện gì, cần có sự hiệp tác chặt chẽ của môn đồ Võ Đang mà Lôi, Phùng là hai tay Trưởng tràng tiêu biểu. Đêm hôm nọ, cử thử Thiết mã, tôi biết rõ thực lực Đại Bàng. Về phương diện Đại lực y đứng tay trên chúng tôi với tỷ lệ một chín, một mười. Phần "công phu" thì chưa rõ lắm, nhưng tôi dám đoán Lôi, Phùng là hai đối thủ kiệt hiệt mà toàn thể hảo hán hiện diện lúc này trong Anh Hùng quán đều kiêng nể. Dĩ nhiên, ngoại trừ bọn môn đồ Thiếu Lâm tự mới tới đây.

- A! Bọn chúng có đông không? Tên nào dẫn đầu?

- Mười mấy người, tôi nhận thấy nhiều tên đã gặp tại Tây Thiền tự Quảng Châu. Hoàng Khôn dẫn đầu.

- Công phu, bản lãnh Hoàng Khôn thế nào?

Trước câu hỏi ấy, Cao Tấn Trung nhìn Mã Hùng chưa kịp trả lời, thì họ Mã đã nói :

- Trong thời kỳ ở Quảng Châu, chưa chuyến nào y xuất lực thành thử không thể nào ước lượng được. Còn căn cứ vào hình thức bề ngoài, y là hiện thân của một gã luân lạc hải hồ, kinh nghiệm chiến trận. Hai chữ Thiếu Lâm đủ bảo đảm phương diện bản lãnh công phu. Chí Thiện trao quyền lãnh đạo tổng đoàn tất phải có nghĩa chớ!

Thiết Diện Hổ gật gù mà rằng :

- Như vậy, nghĩa là phe Thiếu Lâm chỉ có một đấu thủ trưởng tràng!…

Cao Tấn Trung nói :

- Cần chi phải tới hai hay ba cao đồ? Cấp nào mực ấy, một người thắng là đủ rồi.

Nhìn thẳng vào mặt Tấn Trung, Mã Hùng, Thiết Diện Hổ bất chợt hỏi :

- Thiệt tình nhị vị hiền đệ có điều chi e ngại đối phương hay không?

Cao Tấn Trung cười lớn :

- Hỏi câu này tất đại huynh nhắm mục đích gì? Phải chăng thấy chúng tôi thất bại hai lần trước tráng sĩ bịt mặt tại Kim Môn điếm và Phương gia trang, nên cho rằng chúng tôi bất tài?

Mã Hùng tiếp lời :

- Đại huynh hãy căn cứ vào sự chúng tôi dám đến Vân Nam kiếm Ngũ Mai lão ni, thì đủ hiểu Cao sư huynh và tôi dám hành động như thế nào! Còn việc hai dạ khách bịt mặt sức khỏe dị thường, công phu luyện tập lại vào hạng cao siêu tuyệt đối, giao chiến với họ chỉ trong vòng hai mươi hiệp đã thấy ngay sự chênh lệch. Đã từng giao đấu trăm trận, nay chúng tôi mới gặp trường hợp này là lần thứ nhất. Càng giao đấu, sức mạnh hai dạ khách càng tăng, kiếm pháp càng thêm biến ảo, thần tốc, khủng khiếp, khiến mỗi chuyến đỡ đòn là một lần tự cảm thấy sởn gáy rùng mình, tâm thần như hoang mang, bất định… Nói không hết được tình trạng tâm thần của riêng tôi lúc giáp chiến với họ. Nếu có dịp tiếp chiến hai nhân vật kỳ khôi ấy, đại huynh hãy nhớ lời tôi nói hôm nay, và sẽ hiểu rằng tôi không ngoa ngôn.

Cao Tấn Trung gật đầu, bảo Thiết Diện Hổ :

- Mã sư đệ tả rất đúng tâm trạng lúc giao đấu cùng hai dạ khách kỳ lạ ấy. Tôi có cảm tưởng họ vừa đấu vừa nhường nhịn, không chủ tâm hại mình. Có lẽ vì thế trận đánh trong Phương gia trang kéo dài nổi tám mươi hiệp. Nếu họ tiếp trợ lực môn đồ Thiếu Lâm thì ta chỉ có thể tiên đoán thắng bại trong vụ Quần Hùng Đại Hội về phe nào rồi.

Suy nghĩ giây lát, Thiết Diện Hổ hỏi :

- Tỉ dụ không có sự trợ sức ấy, nhị vị hiền đệ liệu gây hại cho bọn Thiếu Lâm để trả hận cho Lý Ba Sơn, Lôi Lão Hổ được không?

Mã Hùng đáp :

- Không dám nói chắc, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng, vả lại đó cũng là mệnh lệnh của Bạch Mi sư phụ. Hoặc đả Thiếu Lâm, hoặc đả Bạch Hạc,

trong hai phái ấy, cứ đả tử lấy một người là đủ trả lời về vụ Lý Ba Sơn. Phần Lôi Lão Hổ, Ngưu Hóa Giao đã có các hào kiệt Võ Đang sơn đảm đang trả hận.

Thiết Diện Hổ gật đầu :

- Được lắm, chiều nay tôi sẽ trao tiền khích lệ.

Cao Tấn Trung vội nói :

- Ấy, Mã sư đệ hay tôi sẽ đến Lưu Gia quán hay một nơi nào khác lãnh bạc. Đại huynh phải giấu Lôi Đại Bàng và tùy nghi đối xử với y.

- Được! Chiều nay giờ Thân, tôi chờ nhị vị tại Túy Tiên đình để trao bạc, xin đúng hẹn nghen.

- Dạ!

- Chừng nào Lôi, Phùng trở về đây?

Cao Tấn Trung lắc đầu :

- Hai người ấy nói là đến Lưu gia quán nhưng không biết chừng nào về.

Không chờ thêm nữa, Thiết Diện Hổ liền ra khỏi Anh Hùng quán.

Nói về Lã Mai Nương, Cam Tử Long ngay hôm gặp Lôi Đại Bàng chờ đến trưa mới rủ nhau tới khách sạn Lưu gia thăm Lý Tiểu Hoàn, chẳng dè khi vừa lên tới lầu thì gặp Hòa Thân ở căn phòng số đệ nhị đi ra.

Song hiệp thản nhiên, chờ Hòa Thân đi khỏi mới ra ngoài bao lan nhìn xuống thấy gã lên kiệu đi thẳng.

Mai Nương lẩm bẩm :

- Người này trọ ở đây, tất người diện mạo dữ dằn cũng không xa.

Cam Tử Long nói :

- Ngu huynh xuống quầy hỏi thăm xem người này trọ một mình hay hai thì biết.

- Hỏi vậy, lỡ viên tài phú nghi ngờ thêm phiền. Có lẽ Lý Tiểu Hoàn biết vì cùng trọ ở đây.

Cam Tử Long lắc đầu :

- Ấy, không nên. Chẳng hiểu vì lý do gì, nhưng ngu huynh có cảm tưởng rằng bọn họ liên lạc với nhau. Thế mới kỳ chớ. Sư muội hãy vào phòng Tiểu

Hoàn trước, thăm dò xong, ngu huynh trở lại ngay.

Nói đoạn, chàng xuống lầu đến thẳng quầy hàng, hỏi viên tài phú :

- Vị trí căn phòng đệ nhị tôi ưng ý quá, tiếc thay có người trọ rồi, nếu không thì tôi dọn đến đây ở.

Viên tài phú niềm nở :

- Dạ, người trọ căn đệ nhị vừa mới đi ra phố. Hình như là một đại thương gia người Mãn thì phải, Vị ấy có một người bạn nữa, trọ ngay căn đệ tam kế bên.

- Chắc cũng người Mãn?

- Thưa không, nói tiếng Hán rất sõi. Chắc là người Hán tuy diện mạo có vẻ dữ dằn.

Biết vậy đủ rồi, Cam Tử Long vờ vĩnh nói phiếm mấy câu rồi trở lên lầu đến phòng Lý Tiểu Hoàn.

Họ Lý đang vui vẻ đàm luận với Lã Mai Nương.

Chào hỏi xong, Tử Long nói với Tiểu Hoàn :

- Chẳng hẹn mà cũng gặp, chuyến này chúng tôi được dịp dự khán Quần Hùng Hội và sẽ được xem lệnh lang trổ tài.

- Chà, sá chi chuyện đó, Đại Bàng hồi nãy đến thăm tôi và cũng nhắc rằng gặp nhị vị. Sao không đến trọ cả Lưu Gia khách sạn cho vui?

Lã Mai Nương kín đáo nhìn Tử Long, đoạn lên tiếng :

- Hiện thời còn mấy người quen cùng trọ tại Thúy Lan đình bỏ đi không tiện. Chừng nào các vị đó lên đường, chúng tôi sẽ đến đây ở gần thái thái cho vui.

Sở dĩ Mai Nương nói như vậy, là vì nàng e lỡ khi Chiêu Dương thiền sư hoặc các vị bằng hữu Thiếu Lâm bất chợt đến kiếm thì không tiện. Biết ý, Cam Tử Long cũng nói theo thử dò ý :

- Hình như khách sạn này có nhiều đại quan nhân Mãn tộc trọ thì phải. Vừa rồi tôi gặp… hai người đi ra. Chung lầu với nhiều người quan cách quá cũng hơi phiền.

Lý Tiểu Hoàn nghĩ thầm: “Người Mãn thì có ai vào đây, ngoài người quen

của Thiết Diện Hổ? Có lẽ anh em họ Lã gia này đã gặp họ nên lầm tưởng còn nhiều người khác nữa chăng?”

Thấy ngôn ngữ, cử chỉ họ Cam, Lã rất tự nhiên, Lý Tiểu Hoàn mến hai người, muốn mời đến trọ chung nên hỏi thiệt :

- A, phải chăng đó là một người nhỏ bé, trạc ngũ tuần còn người kia lực lưỡng, diện mạo trông gần như… hung thần?

Cam Tử Long thận trọng :

- Dạ, có lẽ thế. Tôi không chú ý nhận xét, e tò mò quá.

- Người quen cả đó. Họ cũng sống bình thường như chúng ta, không quan cách chướng ngại chi đâu.

Song hiệp rất đỗi mừng thầm, không ngờ cuộc điều tra lại bất thần chuyển sang một hướng rõ rệt hơn trước nhiều.

Không muốn bỏ lửng câu chuyện đang nóng hổi, Lã Mai Nương nhấn mạnh :

- Quen thuộc với thái thái, hẳn họ phải có bản lãnh và đến Tô Châu không ngoài mục đích dự khán đại hội nay mai?

Giọng nói truyền cảm của Mai Nương càng khiến Lý Tiểu Hoàn tin hơn và vô tình hơn. Vả lại trên đời cần phải kết giao, suy xét kỹ anh em họ Lã vô hại, cần chi giấu diếm? Họ chẳng biết nàng là quả phụ Lôi Lão Hổ rồi đó ư?

- Người lực lưỡng họ Thiết tên Diện Hổ là cựu môn đồ của Bạch Mi lão sư Tây Khương phái và là sư đệ có gia phụ, bản lãnh cao thuộc hàng thúc phụ của tôi. Còn vị người Mãn kia, thú thiệt, tôi chỉ biết là bằng hữu thâm giao với Thiết thúc thúc, hữu luyện hay không, tôi hoàn toàn không rõ. Nhưng cả hai cùng đến đây xem Quần Hùng đại hội.

Câu nói vô tình của Lý Tiểu Hoàn khiến Song hiệp liên tưởng ngay đến ngọn giáo Trường Sà của Cao Tấn Trung, Mã Hùng và mũi dáo bày trên bàn thờ lão anh hùng Cam Trường Mâu.

Dáo Trường Sà là thứ võ khí chuyên môn, riêng biệt của phái Tây Khương mà Song hiệp mới nhận định được sau trận đánh Phương gia trang. Vậy tên độc cước đại đạo Tăng Tòng Hổ đã phục binh trong đêm tối hồi mấy mươi

năm trước đây, sát hại lão anh hùng Trường Mâu Cam Kiến Phương, đã sử dụng ngọn giáo ấy tất nhiên phải là môn đồ Tây Khương! Thân hình, diện mạo Thiết Diện Hổ tương tự Tăng Tòng Hổ, ngoại trừ bộ râu quai nón sùm sề, vậy phải chăng hai người đó chỉ là một?

Hồi tưởng dần đến những chi tiết mà Song hiệp điều tra lượm lặt được ở Thủy Tiên lầu trên Bắc Kinh, do tửu bảo Trương Thành lập lại, thì quả tên độc cước đại đạo Tăng Tòng Hổ đã qua lại nhiều lần chốn đại tửu lầu cao sang đó, và thường giao du với một số quan nhân Mãn tộc, vậy phải chăng ác tăng Tòng Hổ đã thay đổi hình dạng, chạy chọt được một chức vị trong cơ sở nào đó của Thanh đình, trước hết để sanh sống, sau là đánh lạc đường lối theo dõi báo thù của dòng họ Cam.

Sau khi sát hại Cam lão anh hùng, Tăng đại đạo có theo về tới Cam gia trại. Y biết họ Cam còn có người con trai, toan thi hành ác ý nhổ cỏ nhổ cả rễ thì vừa lúc Chiêu Dương thiền sư và Đại sư Lã Tứ Nương vô tình ập tới, khiến y phải vội vàng tháo chạy.

Bởi lẽ không diệt được dòng dõi Cam gia, Tăng đại đạo độ chừng là thế nào người con trai họ Cam cũng phục thù, nên y thay đổi nghề nghiệp, tên họ mong được sống an lạc hơn là nghề hắc đạo giang hồ, có thể để dấu tích lại trên bước đường phiêu bạt.

Tối hôm gặp Thiết Diện Hổ ở Cát Lâm đại tửu lầu ở thị trấn Quảng Châu, Song hiệp đích thân trông thấy y và người Mãn kia, trang phục hoàn toàn theo lối quan quân nhà Thanh. Sự kiện này phối hạp với các chi tiết dò hỏi được tại Thủy Tiên lầu Bắc Kinh. Có lẽ Lý Tiểu Hoàn không biết rõ thực trạng của hai người đó nên mới nói rằng họ là thường dân. Hoặc giả Tiểu Hoàn giấu diếm, sự kiện này không có chi quan trọng riêng đối với Lã Mai Nương, Cam Tử Long.

Các suy luận trên đây chỉ là giả thuyết, Song hiệp còn cần tìm hiểu nhiều hơn thế nữa. Dầu sao, hai người cũng đã có đôi chút hy vọng sau mấy năm trời phiêu bạt giang hồ, tìm kiếm dấu vết kẻ thù.

Nhìn hai nam nữ thanh niên, Lý Tiểu Hoàn hỏi :

- Nhị vị nghĩ chi vậy?

Mai Nương thản nhiên đáp :

- Trước kia anh em tôi thường ước ao được gặp các nhân vật cao cấp thuộc các võ phái, ngờ đâu chính ngay lúc này, chúng tôi được liên lạc ngay với nhiều nhân vật hai đại phái hữu danh. Chừng nào kết giao được với các môn đồ Thiếu Lâm tự thì hoàn toàn thỏa mãn!

Lối nói hồn nhiên của Lã Mai Nương khiến Cam Tử Long phải hết sức cố nhịn mới khỏi phì cười.

Lý Tiểu Hoàn vội nói :

- Ấy, nhị vị thừa biết Tử Long, Võ Đang hiện đang đối lập với Tử Long, lúc này không nên giao dịch với cả hai phe, e có nhiều điều bất tiện.

Cam Tử Long gật đầu :

- Lôi thái thái dạy chí phải. Xá muội phát biểu ý kiến thôi, không khi nào hành động vô ý thức như vậy.

Hàn huyên hồi lâu, Song hiệp từ tạ Lý Tiểu Hoàn ra về, sau khi hẹn hò tái hội.

Mai Nương, Tử Long đến thẳng chùa Nguyên Diệu, trình bày sự thế với Chiêu Dương thiền sư, rồi mới về Thúy Lan đình.

Dùng bữa xong, Mai Nương lấy chiếc áo trấn thủ bằng nỉ mới cắt ra khâu, trong khi Cam Tử Long chắp tay ra sau lưng đi lại trong phòng, đăm chiêu suy nghĩ. Hồi lâu chàng nói :

- Sư muội à, hình dáng người Mãn đi với Thiết Diện Hổ có nhắc nhở ta điều chi không? Thử nghĩ coi!

Ngừng tay khâu, Lã Mai Nương nhìn Tử Long giây lát, đoạn nói :

- A, viên Mãn quan do sư phụ kể lại theo lời quan Tổng đốc Tô Châu. Y tên chi nhỉ?

- Hòa Thân, chức Thị lang.

Mai Nương cặp mắt sáng ngời, long lanh :

- Hay đó là Hòa Thân, Mật vụ quan của vua Càn Long? Sư huynh không nhắc tới thì tiểu muội quên khuấy không nghĩ ra.

Tử Long ngừng bước, đứng bên Mai Nương mà rằng :

- Có lẽ. Ngu huynh nhận thấy nhiều điểm trùng hạp kỳ lạ. Hôm gặp ở Quảng Châu, người ấy trang phục quan nhân trong tửu lầu của người Mãn, nay lại dùng thường phục, phải chăng dễ trà trộn với dân chúng?

- Còn điều này nữa sư huynh à, là một quan chức, cớ sao y không tựu chức tại một nơi nhất định, mà lại nay đó mai kia? Dinh ốc cũng không, chuyên môn trọ lữ quán? Ở Quảng Châu cũng như ở Tô Châu giữa lúc các môn đồ võ phái đang xích mích giao tranh. Nhiều điểm đáng nghi y là Hòa Thân.

Cam Tử Long khen phải :

- Sư muội nhận xét xác đáng. Giờ đây chỉ có một giải pháp thích ứng cho việc nhận định, là tường trình tự sự với Đại sư, nhờ người liên lạc với Âu Dương Tòng Thái tổ chức bí mật nhận diện. Nếu đích là Hòa Thân, ta sẽ liệu sau. Thời giờ cấp bách, sáng ngày mốt đã khai mạc Quần Hùng hội, khó lòng đưa vụ này ra ánh sáng.

- Chậm trễ không do nơi chúng ta. Dầu sao, nếu việc này dẫn tới sự tìm kiếm ra Tăng Tòng Hổ cũng là một kết quả tốt.

Từ đầu tháng Tám, dân chúng Tô Châu bàn tán xôn xao về kỳ đại hội, toàn châu tấp nập khác thường. Đến mấy ngày trước kỳ khai mạc, lại nhân dịp tết Trung thu, sự náo nhiệt càng tăng bội phần.

Nhà nào nhà nấy giăng đèn kết hoa rực rỡ. Nơi giáo trường và Anh Hùng quán cờ xí rợp trời. Tiếng trống múa lân vang dậy khắp mọi nơi.

Những tấm biển ghi danh các võ sĩ tranh tài được dựng khắp nơi công cộng trong thành. Dân chúng xúm lại đông đảo, vòng trong vòng ngoài, đọc danh sách.

Họ muốn biết các đẳng, hạng tranh đấu và nhất là xem tên các võ sư, tráng sĩ hoặc ở trong tỉnh, hoặc ở các nơi lân cận mà họ ưa chuộng, năm nay có dự

thí tranh tài không.

Đông quá, nhiều người không chen lấn và không đọc được bảng ghi danh. Thấy vậy, các chủ quán bèn mướn người chờ đêm khuya chép lại đăng bảng và dán ngay trong tiệm để cung phụng thực khách, thành thử câu thêm được số khách nữa. Trà đình, tửu quán nào cũng đông nghẹt, bàn tán càng thêm sôi nổi.

Người này nói :

- Chà! Năm nay có Triệu Hoài, người Chiết Giang ứng thí loại chín trăm cân. Nặng lắm rồi!

Người kia nói :

- Ấy, loại chín tạ, còn lực sĩ Văn Tư Đồ, người Giang Tây. Chưa biết ai ăn ai.

Người thứ ba nói :

- Ủa! Lực sĩ Tô Châu thắng loại chín trăm cân năm ngoái, được tặng tước hiệu Trại Bá Vương đi đâu rồi mà năm nay không thấy ứng thí? Giải này đến lọt vào tay người tỉnh khác mất! Tiếc quá!

- Ừ hử! Năm ngoái Trại Bá Vương Đới Siêu lãnh chức Vô Địch, giả thử y không vắng mặt cũng không ăn thua gì loại một nghìn năm mươi cân và loại một nghìn mốt được nêu lên kia kìa!…

- Ha!… ha!… Năm nay khá đông môn đồ Tây Khương, Võ Đang, lại có cả Thiếu Lâm nữa. Có lẽ bọn này dự loại mười một tạ chăng?

- Kỳ quá! Năm nay môn phái được nêu danh. Mọi lần có như vậy đâu?

- Có lẽ năm nay tại môn đồ ba phái đó đến Tô Châu tranh tài, còn mọi năm các lực sĩ tứ phương lẻ tẻ nên bỏ vấn đề môn phái.

Mỗi người bàn tán, luận lý khác nhau. Những danh từ Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ, Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Hoàng Khôn được thiên hạ truyền khẩu khắp đó đây.

- Lôi Đại Bàng thuộc phái Võ Đang, phải chăng y họ hàng thân thích với Lôi Lão Hổ, muốn Cước Kích Nhị Châu Tô, Hàng năm ngoái?

- Ờ, có lẽ thế. Nghe đâu Lôi Lão Hổ thuộc môn phái Võ Đang. Nhưng Lão

Hổ còn bị táng mạng trước gót sắt tiểu anh hùng, biết đâu Lôi Đại Bàng chẳng là hư danh?

- Thôi đi! Suy luận thế không được! Còn các môn đồ cao cấp Tây Khương, Thiếu Lâm, lẽ nào phái Võ Đang không thận trọng? Coi họ ứng thí loại mười một tạ thì đủ biết.

- Ủa! Thiếu Lâm là một đại phái, cớ sao có một mình Hoàng Khôn đứng loại cao cấp?

- Kìa, có cả tiểu anh hùng Phương Thế Ngọc. A ha, năm nay dân Tô Châu sẽ biết mặt vị tiểu khách đã thượng đài vì ba tỉnh Quảng Châu và Tô, Hàng Châu.

- Tiếc thay, Tô Châu năm nay không có người đại diện khiến toàn trấn mất phần danh dự vẻ vang trên thí trường.

Một vị lão giả sanh quán Tô Châu, điềm đạm nói :

- Suy xét thế, nông cạn quá! Dầu có mấy lực sĩ hạng Đới Siêu hay hơn thế nữa, liệu đã ai bằng công tử Truy Phong Tiên Viên Âu Dương Tòng Lân và tiểu thư Trại Mộc Lan Âu Dương Kim Loan không? Đó chẳng phải hai trang nam nữ tuấn kiệt người Tô Châu đấy ư? Hai thanh niên nam nữ đó mới xứng đáng tiêu biểu cho trấn nhà, hữu tài, hữu đức, được giới giang hồ hảo hán nể trọng là đủ rồi, can chi cứ phải dự đấu thí trường. Trấn nhà là chủ, thiên hạ là khách, không lẽ chủ tranh giành với khách sao?

Thôi thì mỗi người mỗi nói, bàn tán thập phần sôi nối. Có người thuộc lòng danh bảng kể tên lực sĩ, võ sĩ vanh vách.

Tại những tửu quán, trà lâu lớn hữu danh như Thanh Chung trà thất, Bạch Mã tam lâu, Hoàng Hoa quán, Thanh Nữ đình, Nghinh Phong lầu, Vạn Hoa trang… là những nơi thường tụ họp của các bực lão phú gia, hào hoa công tử, phong nhã văn nhân, đại phú thương gia, nhật dạ lúc nào cũng đông nườm nượp, cuộc bàn luận anh hùng càng thêm gay go sôi nổi.

Tiền nhiều, bạc lắm, họ cá nhau đủ mọi phương cách, ăn thu tới bạc muôn. Nhất là năm nay có ba võ phái thượng bảng đề danh, môn đồ lại thuộc hàng cao cấp, mức lực thi đua thuộc hạng nặng "Bá Vương" dư mười tạ mà bao

năm chưa từng thấy.

Căn cứ vào đó, sự tranh đua về phương diện "Công Phu Quốc Kỹ" chắc chắn là phải thập phần hào hứng và có thể rất gay go rùng rợn.

Nhưng vẫn có người ngang bướng nói :

- Tôi vẫn không toại nguyện. Tiếng rằng năm nay đạt mức tối cao công khai mười một tạ, nhưng quan Tổng đốc Âu Dương vẫn yết bảng như thường niên mười ba tạ "Thiết tảng" và "Thạch tảng" mà chưa có người dám ghi danh.

- Ý, luận thế thì vô kể! Hạng Bá Vương là mười một tạ, đã mười năm nay mới có lực sĩ ghi danh. Còn thứ kia quá cao cốt để phòng hờ theo lệ, lỡ có "Thiên tướng" giáng sanh. Người bằng xương bằng thịt, tôi e chưa có ai.

Người khác cãi :

- Tôn ông luận vậy khí quá. Riêng tôi nghe đồn rằng Âu Dương công tử và tiểu thư có tài thế khả bạt sơn, cử nổi thứ trên tạ Bá Vương.

- "Đồn" và "Thiệt" khác nhau xa. Nếu công tử, tiểu thư Âu Dương gia có dũng lực công phu vạn năng ấy, thì việc chi phải giấu diếm cất nó đi mà không trổ thần lực cho thiên hạ biết danh một phen? A cũng phải hành động như vậy chớ, miễn là không kiêu căng thì thôi.

Dư luận chán, người lại xử hòa, luân phiên đãi rượu. Rốt cuộc, cá chủ quán thủ lợi, được một phen ra công hốt bạc đầy rương.

Rằm tháng Tám, ngày khai mạc Quần Hùng Đại Hội hằng mong chờ đã tới.

Bầu trời xanh lợt gợn mấy đợt mây trắng nhẹ nhàng. Kỳ xí phất phới trong gió thu mát dịu. Ngay từ lúc mới bình minh, từng làn suối người đổ dồn về cả khu võ trường có quan quân nhung trang hẳn hoi, canh phòng nghiêm ngặt, giữ gìn trật tự rất chu đáo.

Từ Thiết xa nang, các hảo hán lực sĩ oai dũng gọn gàng trong võ phục kiểu nọ kiểu kia, màu sắc khác nhau, xếp hàng tề chỉnh thành từng đoàn, kéo đến võ trường.

Dẫn lộ là hai viên tham tướng giáp trụ đầy mình, oai vệ trên lưng chiến

mã lực lưỡng.

Đi ngay phía sau, có ba viên bộ tướng cầm cờ. Người đi giữa cầm lá đại kỳ màu xanh chữ đỏ đề Quần Hùng Đại Hội. Hai tướng hai bên cầm hai lá cờ xanh nhỏ, mỗi bên đề bốn chữ đen Lực Năng Cử Đảnh, Thế Khả Bạt Sơn.

Tốp thứ nhì gồm có quân nhạc, chiêng trống, kèn trận. Đoàn nhạc vừa đi, vừa dóng lên những bản nhạc hành quân rất đỗi hùng hồn.

Kế đến sau đoàn nhạc là các dũng sĩ dự thí. Họ đi nhịp nhàng thành từng đoàn lớn, nhỏ tùy theo số người thuộc thành phần. Đoàn nào đoàn ấy võ phục đồng đều, màu sắc riêng biệt, dũng sĩ trong đoàn cầm kỳ hiệu đoàn đi trước. Nhờ vậy, dân chúng đứng đông nghẹt hai bên đường từ Thiết xa nang đến võ trường biết ngay đoàn nào thuộc tỉnh nào.

Người ta thấy đoàn Tô Châu bản tỉnh đi trước, kỳ hiệu màu đỏ thêu hai đại sự Tô Châu và trong góc cờ có thêu hình thành cổ Cô Tô.

Sau Tô Châu, là đoàn An Huy với hiệu kỳ màu vàng chữ đỏ, góc cờ có hình Võ Tòng.

Đi hàng thứ ba là Võ Đang sơn trong đó có số võ sĩ Hồ Nam.

Kế đến đoàn Tây Khương. Sau Tây Khương là các đoàn khác rồi mới đến đoàn Thiếu Lâm tự, trong số có các lực sĩ Phúc Kiến đi đoạn hậu.

Anh Hùng quán và võ trường gần nhau không mấy bước đường, nhưng theo thường lệ, các đoàn võ sĩ diễu qua mấy phố chính trước khi đến võ trường.

Có người bàn tán :

- Tất cả ba võ phái, sao Thiếu Lâm lại đi riêng phía sau cùng nhỉ?

Thấy lạ thì hỏi, ai mà trả lời được câu ấy? Người sắp đặt hàng ngũ thứ tự là Âu Dương Tòng Lân, vậy có lẽ chàng đã nhận được thượng lệnh phải sắp đặt như thế chăng?

Tại võ trường, người đứng vòng trong, vòng ngoài đông nghẹt.

Đoàn lực sĩ rầm rộ oai hùng tiến vào võ trường giữa tiếng hoan hô và những tràng pháo tay vang dậy cả một góc trời. Họ diễn quanh một vòng sân, đoạn dàn hàng ngang trước giám đài treo cờ kết hoa lá thiệt rực rỡ ở bên

hướng Đông.

Trên đài, các quan lại văn võ bản tỉnh và một số nhân vật hữu danh trong các giới nông, thương ngồi dàn trên các hàng ghế.

Hàng đầu, ngồi chính giữa là quan Tổng đốc Tô Châu, hai bên có các võ tướng cao cấp thuộc ban giám khảo.

Tùng!… Tùng!… Tùng!…

Ba tiếng trống hiệu dứt, trên khán đài, các quan khách đứng cả lên nghiêm chỉnh trong khi đoàn lực sĩ giơ tay đồng loạt chào và đồng ca bản quân hành.

Lễ chào xong, phát ngôn viên trên Giám đài bắc loa thông qua nhật lệnh của Chánh chủ khảo và nhắc sơ lược các điều lệ mà hàng lực sĩ hào kiệt đã biết trong thời gian trú ngụ tại Anh Hùng quán, trước ngày khai mạc Đại Hội Quần Hùng.

Phát ngôn viên vừa dứt lời, hai viên tham tướng hô lớn thỉnh các lực toán nào về khu riêng của toán ấy, đứng thành dẫy dài hai bên giám đài. Mỗi khu đều có biển ghi danh từng toán như Chiết Giang, An Huy, Giang Tô…

Người ta nhận thấy khu Thiếu Lâm tự ở bên tả giám đài, còn Võ Đang, Tây Khương ở hàng bên hữu cách nhau bởi khu Tô Châu.

Trạm cứu thương của bản tỉnh ở hai đầu dãy tả, hữu, nhưng các lực sĩ của mỗi khu đều có người phục dịch riêng đem theo từ tỉnh nhà.

Vị hảo hán nào đi lẻ thì cứ theo sanh quán mà nhập bọn với khu thuộc tỉnh mình, hoặc giả không có đoàn lực sĩ quê hương thì họ nhập khu dành riêng những người dự thí lẻ đặt tên là Tứ Phương.

Trong hàng khán giả đông như nêm cối, rất nhiều tu sĩ hoặc đi thành bọn, hoặc đi rẽ đứng lẫn lộn với mọi người. Sự kiện đó không khiến mọi người ngạc nhiên, vì từ hồi đời Minh triều cho đến nay là thời kỳ võ thuật Trung Hoa toàn thạnh, giới tu sĩ luyện tập rất nhiều, vậy họ dự khán cuộc thi võ cũng là thường sự.

Các đại sư Chiêu Dương, Liễu Nhân, Lư Dương Minh, Hoàng Ẩn, Ngọc Hư, Chí Thiện, Ngũ Mai và Giác Từ hòa thượng chùa Nguyên Diệu cùng các đệ tử mướn được riêng cả một căn lầu cao, kế bên hướng Nam võ trường nên

tụ tập cả ở đó, quan sát theo dõi các trận thí rất rõ ràng.

Bạch Mi, Phùng Đạo Đức, Thạch Kính Phủ, Thiên Lũy hòa thượng và Hỏa Khánh đạo nhân, trưởng Bát Tiên am, cùng mấy đạo hữu nữa đứng lẫn vào hàng khán giả bên hướng Đông bắc gần ngay khu hảo hán Tây Khương.

Từ sáng sớm Lã Mai Nương, Cam Tử Long đến Lưu Gia khách sạn rủ Lý Tiểu Hoàn cùng ra võ trường. Thiệt tình, Song hiệp cần chi đi cùng hay chẳng đi cùng với Lý Tiểu Hoàn, nhưng hai người dự đoán rằng thế nào cũng có Thiết Diện Hổ nên cố ý nhập bọn cho dễ quan sát.

Nhưng vốn tánh đa nghi, và vì lý do nghề nghiệp, Thiết Diện Hổ cùng Hòa Thân đi trước từ lúc nào.

Số lực sĩ dự thí năm nay đông hẳn hơn mọi năm. Các cuộc đấu về loại Xạ tiễn, Cử tạ, Võ nghệ kéo dài tới ba ngày cho đủ các hạng. Môn nào cũng được tranh đua thiệt gay go hào hứng khiến khán giả mê mải theo dõi, quên cả nhọc nhằn và các trận cá càng thêm phần dữ dội.

Qua các ngày thứ tư, Ban Giám khảo nghỉ một buổi để hôm sau khảo sát những lực sĩ hạng cao cấp và về phương diện công phu quốc kỹ.

Bảng danh sách về các kết quả trong ba hôm khảo sát như nhau.

Về môn Xạ tiễn chia làm ba loại.

Trúng hồng tâm có Hồng Hy Quan, Tạ Á Phúc (thuộc Thiếu Lâm tự), Bạch Dũng (Tây Khương), Niên Tháp Xích (Liêu Khương) người Mãn Châu. Bốn võ sĩ này đã bắn trúng hồng tâm cả ba phát tên.

Hai phát trúng hồng tâm: Phương Thế Ngọc, Lý Cẩm Luân (Thiếu Lâm tự), Phương Thất, Tống Kế Tổ (Tây Khương), Địch Tôn Bảo (Võ Đang).

Trúng hồng tâm một phát tên: Phương Hiếu Ngọc, Phương Mỹ Ngọc (Thiếu Lâm tự), Lương Trí Vinh (Tây Khương), Mã Mạnh Thái (Võ Đang), Điêu Lạc Chấn (người An Huy), Cảnh Đức Tốn (người Trần Giang) Huỳnh Bá Quang (người Tô Châu).

Còn thì phần nhiều bắn trúng vàng ngoài bất hợp lệ nên bị loại hết. Môn xạ tiễn có đông người dự thí hơn hết.

Thiếu Lâm tự dẫn đầu bảng, Hồng Hy Quan, Tạ Á Phúc đã phát ba mũi

tên trúng hồng tâm rất đều đặn.

Bạch Dũng và Niên Tháp Xích bắn hai phát đầu, một phát lệnh ra giáp mé hồng tâm, nhưng cũng được trúng cách.

Về môn cử tạ, hạng từ ba trăm cân trở xuống, số thí sinh rất đông đảo. Sau đó, các hạng bốn, năm, sáu, bảy trăm cân không có người ghi danh.

Nhưng có hạng tám trăm cân và các lực sĩ sau đây đã cử nổi ba bánh xe đi quanh vòng vôi ba lần: Thạch Cẩm Bá (Võ Đang sơn), Phương Thế Ngọc, Đồng Thiên Cân (Thiếu Lâm tự), Phương Thất, Ngụy Tiết Khánh (Tây Khương), Bạch Sùng Hoán (hảo hán Dương Châu).

Trong môn thi này, lúc phát ngôn viên xướng danh Phương Thế Ngọc, khán giả nhớ ra vụ đả lôi đài năm ngoái tại Hàng Châu, nên hoan hô nhiệt liệt vị thiếu niên anh hùng hữu danh ấy.

Tiếp đến cuộc thi cử chín tạ. Các lực sĩ đã cử tám tạ trúng cách có vào thử sức nhưng không chỉnh nên bị loại. Rút cuộc còn ba người là Lý Cẩm Luân (Thiếu Lâm tự), Văn Tư Đồ (anh chàng sếu vườn hảo hán Giang Tây) và Triệu Hoài (hảo hán Chiết Giang).

Riêng Lý Cẩm Luân cử tạ đi tới bốn vòng. Văn Tư Đồ, Triệu Hoài đi đúng ba vòng là trúng cách nên được kể ngang với họ Lý.

Tiếp đến khảo thí Công phu Quốc kỹ, kể từ hạng bán cao cấp trở xuống.

Môn khảo sát này chia làm tam cấp: Tam niên, (trong đời, hạng này kể ra đã là cao cấp rồi vì ít ai đủ thì giờ, can đảm luyện tới bực sư là một cấp đòi hỏi rất nhiều công phu khổ luyện)

Ba võ phái không đem môn đồ cấp Tam niên theo, nên các võ sĩ hàng tỉnh luân phiên giao đấu. Chức Vô địch về tay hảo hán Tô Châu họ Dương tên Trọng Yên chuyên về Quyền, Cước.

Đồng hạng Tam niên về võ khí, Sử Đại Cầu hảo hán Kim Lăng sử dụng cây đại phủ đạt chức Vô địch.

Hạng ngũ niên Trung đẳng, hai võ phái Tây Khương, Võ Đang không có môn đồ dự thí. Bốn môn đồ cấp này của Thiếu Lâm là Đồng Thiên Cân, Lương Bá Tòng, Liễu Bách Thắng và Chu Thế Hùng đồng đều đoạt Vô địch

về Quyền thuật và võ khí. Ngoại hạng còn có hảo hán Cổ Hòa Đắc, người Hắc Long Giang, Mãn Châu sử dụng cây đao ba mũi được liệt vào hạng võ khí ngang tay với Đồng, Lương, Liễu, Chu ba người.

Hạng Thất niên, Hồng Hy Quan, Lý Cẩm Luân, Tạ Á Phúc, Phương Thế Ngọc (Thiếu Lâm), Bạch Dũng (Tây Khương), Mã Mạnh Thái, Thạch Cẩm Bá (Võ Đang), bảy người được xếp hạng đồng đều về Quyền thuật và võ khí.

Phương Hiếu Ngọc, Phương Mỹ Ngọc (Thiếu Lâm) Tống Kế Tổ (Tây Khương) Tào Thiên Báo (Võ Đang) ngang tài với bảy người trên võ khí, nhưng sút về Quyền thuật.

Địch Tôn Bảo (Võ Đang), Phương Thất, Ngụy Tiết Khánh (Tây Khương) được đề Danh về Quyền thuật, nhưng sơ sút về võ khí.

Tổng cộng mười bốn vị hảo hán này được quyền tranh đấu với các hào kiệt cao cấp về cả hai môn Quyền thuật và Võ khí nếu họ muốn thử tài.

Đến ngày khởi khí đại hào kiệt. Năm người chánh thức được nêu danh trên bảng dựng ngay tại các cổng võ trường cho thiên hạ dễ nhớ tên.

Cuộc tranh tài hạng cao cấp đại lực này hiếm có, nên thiên hạ kéo nhau đi xem còn có phần đông hơn cả mấy hôm đầu.

Phía cuối xạ trường, quan quân canh phòng nghiêm ngặt, chừa một quãng trống phòng khi các mũi tên do năm võ sĩ phát ra, luồng đi quá mạnh có thể nguy hại cho khán giả. Sở dĩ có sự phòng hờ này là vì năm lực sĩ đều sử dụng thứ thiết cung ba tạ, bắt buộc theo điều lệ cấp bực.

Các võ sĩ đồng phái với năm sĩ tử chánh thức và các võ sĩ đã dự thí ba hôm đầu đều tề tựu cả trong võ đường, nơi dành riêng cho họ từ trước giờ khai mạc.

Trên giám đài, Ban giám khảo và quan khách đã đông đủ.

Đúng giờ Thìn, ba tiếng trống điểm vang nơi chánh môn, báo hiệu năm đại lực sĩ nhập trường.

Theo sự sắp đặt của ban tổ chức và cũng vì lý do riêng của Tổng đốc Tô Châu, họ nhập trường thành năm đợt liên tiếp cho thêm phần long trọng, uy nghi.

Đợt thứ nhất vượt qua chánh môn, lực sĩ cưỡi ngựa có mười tên quan quân nhung trang đồng đều, đeo đoản đao dàn hầu theo hai bên.

Phát ngôn viên trên giám đài bắc loa hô lớn :

- Lôi Đại Bàng, môn đồ Võ Đang sơn!

Quả thế, theo số rút thăm thứ tự, môn đồ Võ Đang sơn nhập võ trường trước nhất.

Lôi Đại Bàng chít khăn sa sô màu đỏ thẫm buông mối hai bên tai, vận bộ võ phục đồng màu với khăn vắn đen, chân quấn xà cạp và dận võ hài màu đen tuyền, tay cầm thiết côn. Chàng lực lưỡng cổ to vai rộng, lưng chét thắt sa sô đới, sắc mặt đỏ gai, râu quai nón lưa thưa vì còn niên thiếu, ngực áo mở rộng, hai tay áo ngắn để lộ bộ ngực nở nang và hai cánh tay trùng trục lông lá xồm xoàm, uy nghi lẫm liệt, cưỡi con hoàng thổ chiến mã do ban tổ chức tặng.

Lôi Đại Bàng bỏ đoàn quân hầu lại nơi chánh môn, thúc ngựa vượt tới trước giám đài, ghì cương đứng vào ô vạch vôi số một.

Tùng!… Tùng!… Tùng!…

Lôi Đại Bàng vừa yên vị thì đợt thứ nhì nhập võ trường.

Phát ngôn viên xướng :

- Phùng Huy Hạ, môn đồ Võ Đang sơn!

Thanh niên tráng sĩ họ Phùng chễm chệ trên chiến mã hai màu nâu trắng. Chàng gọn gàng trong bộ võ phục áo vàng bông nâu, quần nâu thẫm, chân dận võ ủng bằng da nâu ngắn cổ. Tóc để trần cột ngược ra phía sau gáy, đuôi tóc ngắn lòa xòa xuống quá vai, khuôn mặt dài gò má cao, cặp mắt xếch ngược sáng ngời, tay cầm cây đại phủ sáng loáng. Không lực lưỡng cả ngang như Đại Bàng, nhưng dáng người dong dỏng lanh lẹ của chàng biểu lộ một sức mạnh mẽ tiềm tàng.

Phùng Huy Hạ phóng ngựa vào trước giám đài, đứng trong vạch vôi đệ nhị.

Tùng!… Tùng!… Tùng!…

Liên tiếp, hai môn đồ Tây Khương nhập võ trường.

Cao Tấn Trung cưỡi ô truy mình bóng loáng, yên cương da đen dát bạc lóng lánh. Chàng vận bộ võ phục tím thẫm thêu chữ thọ đen kiểu triện vuông lớn bằng miệng chén, chân dận ủng võ nhung đen, lưng thắt huyền sa đới, lực lưỡng trượng phu, tay cầm ngược ngọn giáo sắt Huyền kỳ ngù đen.

Mã Hùng cột tóc ngược lên đỉnh đầu, đuôi tóc như chiếc phất trần buông tỏa xuống sau gáy. Chàng vận võ phục màu chàm thẫm, phanh ngực, tay xăn áo ngược lên đến khủyu chân, chân dận phi bổ hài, tay cầm giáo Trường Sà ngù đỏ ối.

Người nhập trường sau cùng theo số thứ tự là Hoàng Khôn. Đầu bịt khăn buông mối ra sau gáy, vận bộ võ phục xanh dương đồng màu, chân dận sơn dương ủng, Hoàng Khôn tay cầm đại đao thanh long, lưỡi sáng lập lòe phản chiếu ánh nắng vàng nhẹ mùa thu, cưỡi con mai hoa mình xám lốm đốm trắng.

Lúc này năm võ sĩ dàn ngựa đứng thành hàng chữ nhất trước giám đài, chổng ngược khí giới trên yên ngựa. Cả năm cùng nghiêm chỉnh, mỗi người mỗi vẻ, dữ dội oai hùng như thần tướng.

Từ trên giám đài nổi lên một hồi chuông, năm lực sĩ đồng loạt ngả khí giới ra phía trước đầu ngựa, chào ban giám khảo và các quan khách trên đài trong khi đoàn quân hầu danh dự thổi những chiếc kèn đồng dài bằng người, một bản quân nhạc xung phong, điệu kèn nghe man dại lạ lùng.

Tiếng kèn vừa dứt, năm võ sĩ rẽ ngựa về khu vực dành riêng cho từng môn phái, chờ lệnh khởi thí.

Ba hồi trống gióng vang dội. Phát ngôn viên gọi loa :

- Thỉnh năm võ sĩ khởi cuộc xạ tiễn!…

Trao võ khí cho các môn hữu, năm người rẽ ngựa trở ra trước giám đài, nhảy xuống đất trao cương cho lính hầu.

Trên chiếc giá bằng đá kê ở bên giám đài, có cắm năm cây thiết cung và treo năm ống tên sơn năm màu khác nhau. Một cây cung nặng trên ba tạ, trọng lượng bắt buộc cho các lực sĩ hạng cử từ thiên cân sắp lên.

Cuộc thi bắn cũng được chia làm hai độ: Bộ xạ bắn cách đích một trăm

năm mươi bước và Mã xạ cách đích phân nửa. Bắn trúng hồng tâm ba phát, võ sĩ được kể là trúng cách.

Vẫn theo số thứ tự như lúc nhập trường, phát ngôn viên thỉnh Lôi Đại Bàng bắn trước.

Bước ra trước giám đài cúi đầu lãnh mạng, Lôi Đại Bàng đến chỗ giá cung, lấy ống tên đen ra sau lưng và nhấc lấy một cây thiết cung, nhẹ nhàng như cầm thứ mộc cung nạng thường vậy.

Chàng nhìn qua hai đầu cột dây, búng thử mấy cái vào dây cung, đoạn từ từ, uyển chuyển như con sư tử tiến vào vòng xạ trường.

Lý ấy toàn thể võ trường im phăng phắc, muôn vạn cặp mắt đổ dồn cả vào vị hảo hán oai hùng, trong khi phát ngôn viên trên giám đài bắc loa đề xướng sức nặng và sức mạnh của cây cung ba tạ.

Lôi Đại Bàng tiến tới mức đứng, nhìn thẳng vào tấm biển đích bằng cây, dang tay giương thử cây thiết cung nặng nề, đoạn lẹ như cắt, chàng xoạc hai chân, đứng vững như một tòa thành, rút phắt mũi tên đặt lên dây kéo mạnh. Cây thiết cung cong hẳn lại như vành trăng đầu tháng…

Păng!…

Mũi tên lao vút cắm phập trúng giữa tấm biển.

Ban phụ trách việc ghi điểm đứng nơi các tấm biển cây, loan truyền :

- Trúng hồng tâm!

Tức thì các tràng pháo tay vang rền khắp cả võ trường.

Điềm đạm, Lôi Đại Bàng phát luôn mũi tên thứ nhì cũng trúng hồng tâm.

Lần này thì ghê gớm hơn, giữa những tràng pháo tay, người ta còn nghe thấy những lời hoan hô :

- Thần xạ!…

- Dưỡng Do Cơ!…

- Lã Ôn Hầu!…

- Tiểu Lý Quảng!…

Hồi hộp, cảm động, sung sướng, Lôi Đại Bàng ngó hai bên võ trường, đoạn giương cung bắn phát sau cùng kết thúc cuộc khảo thí Bộ xạ cho riêng

phần chàng.

Nhưng ban phụ trách ghi điểm loan :

- Chệch phía trên hồng tâm hai phân!…

Lời loan báo ấy có hiệu lực như một tiếng sét ngang tai, Lôi Đại Bàng giựt mình, toát mồ hôi, cố giữ vẻ thản nhiên ra khỏi vòng bắn.

Cũng như các môn hữu Võ Đang tiếc rẻ cho vị hảo đồ trưởng tràng, toàn thể võ trường đều xao động, bàn tán, không ngờ phát tên thứ ba lại chệch ra ngoài hồng tâm.

Lôi Đại Bàng quá ư hồi hộp cảm động, hay là chàng yếu tay, lỡ tay? Có lẽ vì mỗi thứ một chút đúng hơn.

Thiệt ra thì về thứ thiết cung ba tạ, bắn trúng hồng tâm cả ba phát rất khó khăn, cho nên hoặc trúng một, trúng hai, còn phát nào chệch ngoài hồng tâm, miễn là không quá một tấc cũng có thể gọi là thiện xạ rồi.

Thiên hạ không hiểu, lấy thế làm tiếc rẻ cho Lôi Đại Bàng sau hai phát trúng đích, nhưng trái lại trên giám đài, ban giám khảo không hết lời ca ngợi tài xạ tiễn và thần lực của chàng.

Phát ngôn viên hô danh :

- Phùng Huy Hạ!

Sau khi chào trước giám đài, thanh niên họ Phùng lanh lẹ lấy cung tên tiến vào xạ trường.

Thấy dáng người Phùng Huy Hạ dong dỏng nhỏ ngang hơn Lôi Đại Bàng nhiều, mọi người trong các tầng lớp khán giả không ngớt bàn tán. Kẻ nói thế này, người nói thế khác, viện ra trăm ngàn lý lẽ.

- Lôi lực sĩ lớn con thế kia còn không bắn trúng nổi ba phát tên nữa là!…

- Ồ! Gầy ốm mà dõng đấy! Toàn thân Phùng Huy Hạ như thép! Chưa biết ai đã ăn ai!

- Cả hai cùng là cao đồ Võ Đang, tất người tám lượng, kẻ nửa cân.

- Tám lượng với nửa cân cái gì? Chưa biết chừng gã này tài thiện xạ còn hơn nhiều người!…

Thôi thì mỗi người mỗi nói, rút cuộc nhiều người cá với nhau riêng về

cuộc thi bắn.

Các môn đồ Võ Đang, Tây Khương đứng quây quần cả ở khu vực của họ, bàn tán rất sôi nổi sau khi thấy Lôi Đại Bàng bắn trật mũi tên thứ ba.

Thạch Cẩm Bá nói :

- Tức thiệt! Lôi sư huynh bắn trật phát thứ ba, Phùng sư huynh chưa chắc đã hơn gì!

Thào Thiên Báo nói :

- Chúng ta thua điểm Thiếu Lâm trong các cấp dưới, nếu cấp này mà còn bị sút kém nữa ắt sẽ bị sư phụ quở trách.

Bạch Dũng nói :

- Khi còn ở Võ Đang, thường nhật Lôi đại ca bắn thế nào, sao nay dở vậy?

Mã Mạnh Thái phản đối câu nói của Bạch Dũng :

- Lôi sư huynh có tài bắn bách phát trúng, nhưng Bạch đại xa nên nhớ rằng hiện thời là cây thiết cung ba tạ nghen! Đại Bàng còn bắn trật với thứ cung mạnh nhất ấy, tôi dám chắc không ai bắn được nhiều điểm hơn.

Địch Tôn Bảo hỏi Bạch Dũng :

- Nhị vị đại ca, Cao Tấn Trung và Mã Hùng tài xạ tiễn khá lắm, phải không?

Bạch Dũng đỏ mặt chưa kịp đáp thì Phương Thất đã cất lời :

- Cũng như Lôi đại ca, nhưng còn việc sử dụng cây thiết cung ba tạ thì chưa biết thế nào. Nên nhớ rằng vấn đề cung ba tạ thuộc lối khoa cử để khảo sát đại lực của võ sanh, nghen. Trái lại, các võ phái chỉ chuyên dùng các thứ cung vừa tầm tay. Xạ tiễn là một môn cần khéo léo, tinh tường hơn là dụng lực.

Bạch Dũng hùa theo :

- Lã Ôn Hầu khi xưa nổi danh thiện xạ và dũng mãnh tột bực cũng không sử dụng cung ba tạ. Luật khoa cử lầm ở điểm này.

Địch Tôn Bảo mỉm cười :

- Vậy mà lão tướng Huỳnh Trung dầu cao niên cũng vẫn bắn thiết cung ba tạ như thường. Hậu sanh chúng ta thiệt bất khả úy!

Ngụy Tiết Khánh thấy mọi người tranh luận về vấn đề cung tiễn sau phát tên bắn trật của Lôi Đại Bàng bèn nói :

- Hai môn xạ tiễn, cử tạ chỉ là một sự việc dư mà chúng ta phải theo trong đại hội Quần Hùng. Giao đấu với bọn Thiếu Lâm mới là mục đích chính của chúng ta, và chúng ta đã không làm nổi công chuyện chi cả, Đánh trúng thương một tên bất thành, đừng nói chi công khai hạ lấy một tên để báo thù một cách danh chánh ngôn thuận cho những người đã bị phe Thiếu Lâm sát hại! Giờ đây, vỏn vẹn còn có cuộc khảo thí của năm kỳ thủ cao độ, liệu bốn sư huynh Lôi, Phùng, Cao, Mã có làm chi nổi Hoàng Khôn hay cũng thất bại nốt?

Thạch Cẩm Bá nói :

- Theo ngu ý, khó lòng lắm. Ban giám khảo rất nghiêm ngặt, nhất là viên chánh chủ khảo đôi mắt sáng quắc, cứ nhè lúc sát phạt gay go nhất là hạ tay trống, bắt hai đấu thủ rời ra chuyển qua hiệp khác.

Mọi người ngừng bàn tán vì lúc ấy, Phùng Huy Hạ đã bước vào xạ trường và đang kéo thử dây cung một cách dẻo dang.

Tọa bộ vững chắc, Phùng Huy Hạ dang tay tả cầm thiết cung, tay hữu với ra sau vai, lanh lẹ rút tên bắn.

Phằng!… Phằng!… Phằng!…

Chàng bắn liên tiếp ba phát, tiếng dây cung bật lên khô khan nghe rõ mồn một trong lúc võ trường im phăng phắc.

Bắn xong, Phùng Huy Hạ tay chống cung xuống bục, đứng thẳng người chờ nghe kết quả.

Xướng ngôn viên ghi điểm, loan :

- Trúng phát đệ nhất, đệ tam. Phát đệ nhị chệch ngoài hồng tâm ba phân.

Khán giả vỗ tay hoan hô ầm ầm trong khi Phùng Huy Hạ trở về nơi để giá cung. Chàng không sao vui vì chính chàng cũng không hiểu vì sao lại trật mất mũi tên thứ nhì, mà trúng phát thứ ba. Có lẽ lúc đó chàng lại nhụt tay cầm cung đôi chút chăng? Sở dĩ chàng bắn liên tiếp ba phát là vì mục kích Lôi Đại Bàng hồi nãy thận trọng ngắm từng phát một, mà cũng không ghi nổi cả mũi

tên vào hồng tâm.

Trên giám đài, xướng ngôn viên hô danh Cao Tấn Trung.

Đưa mắt hằn học nhìn Hoàng Khôn, Tấn Trung rảo bước lắp cung tên rồi vào xạ trường rất tự tin.

Quả vậy, Cao Tấn Trung nổi danh thiện xạ xứ Tây Khương, hơn nữa chàng quen dùng thứ thiết cung hai tạ nên không đến nỗi khó khăn với cây cung hiện thời.

Đứng trên bục, Cao Tấn Trung xô người ra phía trước, sức nặng toàn thân dồn cả vào chân tả, tay từ từ giương cung phát mũi tên thứ nhất trúng hồng tâm.

Vẫn chậm rãi, Tấn Trung phát mũi tên thứ nhì. Phát tên này xẻ đôi mũi tên trước.

Thấy vậy, viên quan giám sát ghi điểm vội loan cho mọi người biết :

- Kỳ thủ! Phát tên thứ nhất bị mũi thứ nhì xẻ đôi!…

Thiên hạ hoan hô vang dậy.

Tự đắc, Cao Tấn Trung đưa mắt nhìn Hoàng Khôn có vẻ thách thức, đoạn giương cung bắn phát thứ ba, tự tin thế nào cũng trúng đích.

Xướng ngôn viên loan :

- Chệch ngoài hồng tâm năm phân! Tiếc thay!

Lặng người, giận dỗi với chính mình, Cao Tấn Trung cau có ra khỏi xạ trường.

Tại chàng quá tự đắc nên thành vụng về chăng?

Hay là quá hồi hộp sau câu tán thưởng của xướng ngôn viên và sự hoan hô của khán giả?

Hoặc giả, sau khi bắn hai phát đầu tiên quá linh diệu, chờ quá lâu nên mũi tên thứ ba bị lạc tay? Khó bề trả lời, chỉ biết rằng hiện thời với hai phát tên đầu, Cao Tấn Trung hơn điểm Lôi Đại Bàng và Phùng Huy Hạ.

Hơn cả Mã Hùng vì tự hiểu họ Mã không lợi hại hơn chàng về môn xạ.

Quả thế, Mã Hùng ghi được một mũi tên thứ ba trúng hồng tâm sau khi ghim hai phát đầu chệch hồng tâm mất mỗi mũi hai phân.

Được cái lợi bắn sau cùng, Hoàng Khôn nhận xét cách bắn trúng hay trật của Lôi, Phùng, Cao, Mã để rút kinh nghiệm cho riêng mình.

Chàng thấy bắn chậm, nhắm kỹ như Lôi Đại Bàng, Cao Tấn Trung hay bắn liên tiếp như Phùng Huy Hạ, ba người này cũng chỉ ghim nổi hai mũi tên trúng hồng tâm. Tại sao thứ ba bị hư?

Hoàng Khôn suy rằng thứ cung càng nặng và sức dây càng mạnh bao nhiêu thì người bắn càng ít hy vọng trúng đích bấy nhiêu. Vậy khi bắn, cần phải giữ sao cho dây cung được thăng bằng như lúc sử dụng thứ cung nhẹ, mới mong đạt được kết quả tốt.

Điềm tĩnh bước vào xạ trường, Hoàng Khôn phát mũi tên thứ nhất, trúng đích giữa hồng tâm. Qua phát thứ nhì, thứ ba mỗi lần bắn chàng vận dụng toàn lực lên hai cánh tay mới buông dây.

Thấy họ Hoàng chậm chạp khi bắn hai phát sau, mọi người lầm tưởng là chàng không được thành thạo môn xạ tiễn, nhưng đến khi viên quan phụ trách ghi điểm, loan điểm kết quả, ai nấy mới hiểu là chàng thận trọng hơn :

- Không trúng giữa hồng tâm nhưng cả hai mũi tên sau cùng ở trong hồng điểm.

Theo thể lệ, ngoài hồng điểm mới kể là bắn trật, như vậy tuy không là thần xạ thủ, Hoàng Khôn như được coi như đã ghim trúng đích cả ba mũi tên, lợi điểm hơn hết trong năm thí sanh.

Quan quân khiêng năm tấm biển gỗ đích bắn có ghi tên từng thí sang một đến trước giám đài trình ban giám khảo. Lát sau, xướng ngôn viên tuyên bố kết quả :

- Hoàng Khôn trúng cách đứng đầu bảng về môn bộ xạ. Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ, Cao Tấn Trung đồng điểm bắn trúng hồng tâm hai phát. Đứng hạng đệ nhị. Mã Hùng trúng một phát, hạng đệ tam. Tuy về điểm có chênh lệch khác nhau đôi chút, cả năm hảo hán đều được kể là hảo thủ trong việc sử dụng thiết cung ba tạ, vì không một người nào ghim tên cách hồng tâm trên hai tấc.

Kết quả bộ xạ được xướng ngôn viên phụ trách bốn phía võ trường lập lại

rõ ràng cho mọi người sự khán nghe rõ.

Thiên hạ hoan hô nhiệt liệt vị lực sĩ thắng chặng đầu.

Quan chánh giám khảo thỉnh Cao, Mã, Lôi, Phùng, Hoàng đến trước giám đài, ban lời khen tặng.

Chẳng phải nói, dĩ nhiên các môn hữu Thiếu Lâm rất hoan hỉ về sự đắc thắng của Hoàng Khôn trong khi phe Tây Khương, Võ Đang đều hậm hực không vui.

Phe Tây Khương cho rằng Hoàng Khôn may mắn hơn là có tài.

Mã Hùng nói :

- Hai mũi tên của Hoàng Khôn ghim mấp mé hồng tâm, thiếu chút nữa thì xa phần sơn trắng, như vậy y không may mắn là gì?

Lôi Đại Bàng không đồng ý :

- Dầu rằng Hoàng Khôn không linh tay tỉa đôi được phát tên trong hồng tâm mà một phát trúng đích giữa khoanh đỏ, tôi phục y hữu tài.

- Tại sao ta không bắn được như y? Trong khi môn xạ thí, chỉ sơ hở một đường tơ kẽ tóc là đủ bắn chệch ra xa rồi.

Cao Tấn Trung cười khẩy :

- Đáng lý ban giám khảo kể cả vấn đề thời gian lúc bắn mới công bình. Hoàng Khôn chậm chạp như rùa, khiến người ta nóng ruột sau mỗi mũi tên y bắn.

Phùng Huy Hạ nói :

- Không phải thế. Tôi nhận xét kỹ rồi. Chính cái chậm chạp cố ý ấy đã giúp Hoàng Khôn thành công, ghim cả ba mũi tên trong vòng hồng tâm. Mỗi chuyến buông dây cung, y vận dụng toàn lực, tính lại tầm mắt kỹ càng rồi mới bắn. Thành công là ở chỗ đó.

Lôi Đại Bàng hưởng ứng Phùng Huy Hạ :

- Tôi đồng ý với Phùng sư đệ. Chúng ta cậy sức bắn bừa bãi, quên cả đắn đo suy tính. Về thứ thiết cung hai, ba tạ, ban giám khảo bỏ vấn đề thời gian, bắn lẹ, bắn chậm là chí phải, Hoàng Khôn dư sức bắn lẹ như chúng ta, nhưng lẹ mà bắn chệch, thà rằng chậm mà bắn trúng còn hơn. Sự kiện này tỏ rằng

Hoàng Khôn thận trọng, kinh nghiệm, suy tính hơn ta nhiều. Nếu Cao thúc cho rằng y may mắn như Mã gia đã phát biểu ý kiến, thì nên nhấn về điểm khác mới trúng.

Mã Hùng hỏi :

- Điểm khác là điểm nào?

Lôi Đại Bàng đáp :

- Điểm số thứ tự. Trong khi chúng ta bắn mỗi người mỗi cách, Hoàng Khôn đã thừa dịp nhận xát những điểm hay cũng như những cái dở của chúng ta, để kết luận tìm ra giải pháp về cách sử dụng thiết cung ba tạ.

Y đứng đố năm bắn sau, đã lợi thế chỗ dư thời giờ quan sát, những đường tên trúng hay trật của chúng ta và kiếm ra một đường lối riêng, nhờ vậy, họ Hoàng đã đạt kết quả. Hành động này đủ chứng tỏ y là con người kinh nghiệm, già dặn hơn ta khá nhiều…

Trong khi năm thí sanh nghỉ ngơi, quan quân giàn bày các đích bắn cho cuộc sát khảo phi ngựa bắn tên.

Lần này, đích không là những tấm biển gỗ mà là hình nhân cỡ lớn bằng người thật, trong nhồi bông gòn, ngoài bọn vải sơn vôi trắng. Các điểm chánh được coi như hồng tâm là mắt, miệng yết hầu tim và rún ghi trên hình nhân.

Thí sinh phải phi ngựa vượt theo lằn vôi cách nơi dựng hình nhân bảy mươi bộ, dùng thiết cung một tạ bắn trúng trong các điểm đó. Mỗi lần phi một lần bắn, hoặc giả bắn luôn hai hay ba phát trong một lần phi theo liên châu pháp thì thí sinh càng được đặc cách tăng điểm.

Sau một hồi trống giục, xướng ngôn thỉnh năm lực sĩ ra trước giám đài nhận cung tên. Tức thì, Lôi, Phùng, Cao, Mã, Hoàng lên ngựa dượt tới trước giám đài.

Vẫn theo số thứ tự, Lôi Đại Bàng khởi đầu cuộc thí mã xạ. Chàng thúc hoàng hổ thổ mã vào xạ trường, chạy nước nhỏ tới bên các hình nhân quan sát kỹ càng, đoạn phi ngựa quan xạ trường hai vòng.

Thứ cung một tạ tuy sẽ sử dụng hơn cung ba tạ nhưng người bắn lại phải phi ngựa trong lúc bắn, thành thử cuộc thi tương đối có phần khó khăn hơn cả

cuộc bắn cung ba tạ.

Chuyến này thận trọng hơn, Lôi Đại Bàng phi ngựa hai vòng đầu, nhắm hình nhân bật thử dây cung không để nhận xét kỹ lưỡng những tác động cần thiết.

Qua vòng thứ ba, chàng rút tên đặt lên dây cung giương thử một lần nữa, nhưng chưa bắn vội.

Sang vòng thứ tư, nhận định rõ ràng rồi, Đại Bàng nhắm yết hầu hình nhân số đệ nhất, buông luôn một phát tên trúng ngay đầu căm.

Hư phát tên thứ nhất, Lôi Đại Bàng bực mình thúc ngựa phi lẹ hơn nữa và lúc dượt theo lẳn vôi, chàng nhắm yết hầu hình nhân buông một phát tên thứ hai: trúng đích.

Dễ chịu hơn, Đại Bàng phi ngựa vòng nữa, bắn phát cuối cùng cũng nhằm yết hầu. Lần này, tên trúng xiên suốt phía ngoài cổ hình nhân.

Xướng ngôn viên loan :

- Một phát trúng đích, hai phát ở trong vòng tử thương (trúng cằm và trúng bên cổ).

Đại Bàng ra khỏi xạ trường, nhảy xuống ngựa trao cung tên cho bọn quân hầu.

Bây giờ đến lượt Phùng Huy Hạ. Theo đúng thể thức của Lôi Đại Bàng, họ Phùng dượt ngựa mấy vòng nhận xét, nhưng qua vòng thứ ba, Huy Hạ bắn luôn phát thứ nhất trúng rún hình nhân. Qua vòng thứ ba, thứ tư, hai mũi tên trúng quanh núm rún, cách mũi trúng đích độ vài phân.

Xướng ngôn viên loan :

- Phát thứ nhất trúng đích, hai phát sau trong vòng tử thương (quanh rún hình nhân).

Toàn thể khán giả hồi hộp im lặng theo dõi cuộc mã xạ hào hùng. Võ trường im phăng phắc, ngoài tiếng võ ngựa phi dồn dập như trống trận, mỗi khi có một võ sĩ nhập đấu trường.

Đến lượt Cao Tấn Trung bắn mắt bên tả, Mã Hùng nhắm bên hữu, Hoàng Khôn nhằm tim. Mỗi người chỉ bắn trúng đích một mũi tên, còn hai phát hoặc

trước hoặc sau đều ghim ngay cận đích.

Cả năm lực sĩ đồng điểm trong môn thi mã xạ.

Ban giám khảo tuyên bố chấm dứt cược xạ thí và ngày hôm sau sẽ khởi thí cử tạ.

Khán giả kéo nhau ra về như nước vỡ bờ, ai nấy đều bàn tán vụ xạ tiễn rất xôn xao.

Người cho rằng Ban giám khảo quá nghiêm ngặt, bắt thí sanh dùng hai thứ thiết cung quá nặng trong cuộc khảo thí mã và bộ xạ.

Một số người khác lại không đồng quan điểm. Họ nói rằng cân lượng và sức mạnh dây cung tương với cấp hạng của các lực sĩ cao cấp, nếu bắn không trúng đích là tại tài xạ tiến của họ còn kém, chớ không vì lý do cân lượng của dây cung.

Cũng có nhiều người hiểu biết hơn bàn rằng thí sanh dùng cung hạng cực nặng, bắn trúng được như vậy là đạt mức tiêu chuẩn rồi, nếu được dùng thứ cung nặng trung bình, chắc chắn sẽ ghim đủ ba mũi trúng hồng tâm.

Về đến Anh Hùng quán, sau khi giải lao chờ dự bữa đại tiệc thường lệ, sau mỗi kỳ khảo thí do quán trưởng Âu Dương Tòng Lân thiết đãi, các môn đồ Thiếu Lâm ra đại hoa viên, ngồi quanh khu giả sơn chuyện trò.

Giữa khi câu chuyện đang vui hướng về cuộc xạ thí, bất chợt các môn đồ Tây Khương cũng tới nơi, bất phục và tấm tức Hoàng Khôn được chấm ưu điểm đứng đầu bàng môn Bộ xạ, Cao Tấn Trung thừa dịp nói lớn cố ý để phe đối lập nghe thấy.

- Chà! Gã gặp may xạ thí sau chót, có dịp chiêm nghiệm mới được đứng đầu danh, chớ tài nghệ ấy đã hơn ai!…

Đổ dầu vô lửa, Mã Hùng cười ha hả mà rằng :

- Cao đại ca nói chí lý, tôi đồng quan điểm. Nếu gã phải bắn trước, vị tất đã ghim nổi hai phát tên. Hà, hà…

Hoàng Khôn nghe rõ ràng, nhưng chàng ôn hòa bỏ qua.

Trước thái độ trầm lặng của đại sư huynh, Hồng Hy Quan, Lý Cẩm Luân, Tạ A Phúc lẳng lặng nhìn nhau.

Trái lại, ba anh em Phương gia thấy bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Bạch Dũng, Phương Thất là bốn kẻ thù đại náo Phương gia trang hồi nọ nay họ ngang nhiên nét mặt câng câng, ngôn ngữ khinh bạc, thì không nén nổi cơn giận. Trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Cao Tấn Trung, Phương Thế Ngọc nói lớn trả đũa :

- Hừ! Những kẻ đánh lén bị thua manh giáp không còn, hai phen bỏ chạy, nay còn trơ tráo tương mình anh hùng hảo hán mục hạ vô nhân, kể đáng nực cười thiệt.

Dứt lời, Thế Ngọc phá ra cười một chuỗi cười hết sức khinh miệt.

Lòng tự ái bị thương tổn, Cao, Mã, Phương, Bạch cùng đồng bọn đứng sững hẳn lại gườm gườm nhìn Phương Thế Ngọc.

Không chịu nhường, Phương tiểu khách mỉm cười nửa miệng, bâng quơ :

- Nếu có dịp gặp những tên hèn nhát đó tại một nơi khác, ta quyết đánh với chúng trăm hiệp chơi! Thế Ngọc này chẳng… biết sợ là chi cả! Ha ha!…

Bị xúc phạm dữ, Cao Tấn Trung mắt đỏ bừng bừng chỉ mặt Thế Ngọc mắng :

- Tiểu súc sanh miệng còn hôi sữa, nhờ người khác cứu mới thoát chết mà còn dám lên mặt vênh vang ư?

Không chịu kém, Thế Ngọc chống tay lên sườn hất hàm ngạo nghễ :

- Nếu sợ, ta chẳng lên Tô Châu làm chi, tên nào đó muốn giao chiến nữa, ta bất tài cũng rất sẵn sàng!…

Nói đoạn Phương tiểu khách nhảy vút ra chỗ trông, quắc mắt nhìn Cao Tấn Trung, uy dũng cứng cỏi lạ thường.

Bị thiếu niên Phương gia đốp chát mất thể diện với mọi người, Cao Tấn Trung hùng hổ xô tới quyết cho kẻ địch một bài học cấp hạng, nhưng Ngụy Tiết Khánh đã kéo tay Tấn Trung lại mà rằng :

- Giết gà cần chi dùng tới dao mổ trâu. Cao sư huynh mặc tôi xử trí với nó!

Tức thì, phe Tây Khương đứng dàn cả phía sau họ Ngụy.

Các môn hữu Thiếu Lâm cũng kéo nhau ra chỗ Phương Thế Ngọc, nhưng

Hoàng Khôn ngăn lại. Chàng tiến tới đứng bên đoạn bảo Thế Ngọc :

- Người ra hành động thế nào mặc họ. Nơi đây là Anh Hùng quán nghiêm cấm xô xát, luật lệ được nêu yết rõ ràng, sư đệ phải theo tôi giữ trọn danh tiếng ôn hòa của môn phái nhà, sá chi lời khích bác nhỏ nhen!

Biết ý, Thế Ngọc lùi bước cùng các môn hữu Thiếu Lâm, từ tốn trở lại chỗ giả sơn.

Lúc đó, một số đông đảo hảo hán có mặt trong hoa viên, xúm cả lại theo dõi xích mích đôi bên.

Được nhân viên cấp báo, quán trưởng Âu Dương Tòng Lân và tiểu thư Kim Loan vội vã chạy ra hoa viên can thiệp.

Thấy phe Tây Khương hãy còn đóng nguyên chỗ, người nào cũng hung hãn giận dữ, Tòng Lân ngầm hiểu ngay sự việc nhưng cũng lên tiếng hỏi :

- Có điều chi bất hòa vậy các vị hảo hán?

Trước sự rút lui êm đẹp khôn khéo của phe Thiếu Lâm, Cao Tấn Trung lúng túng chưa biết đối đáp ra sao, thì vừa may các môn đồ Võ Đang cùng tới nơi.

Thừa biết sự thể, Lôi Đại Bàng đỡ lời giúp Cao Tấn Trung thoát khỏi lối bí :

- Một chuyện vô tình thất ý rất tầm thường, không đáng để Âu Dương tôn huynh và tiểu thư bận tâm. Tôi xin bảo đảm giảng hòa, yêu cầu nhị vị bỏ qua.

Hoàng Khôn cũng bước tới góp lời, nói với Tòng Lân :

- Quả vậy câu chuyện rất thường, tôi thề danh dự, môn đồ Thiếu Lâm lúc nào cũng tôn trọng luật lệ, công tử và tiểu thư hãy bình tâm.

Lịch thiệp và cố ý tránh cho phe Tây Khương đỡ mất thể diện trong việc đối đáp, Âu Dương Tòng Lân mỉm cười :

- Tưởng chuyện chi ghê gớm, bọn gia nhân bẻm mép báo sai tôi phải trừng trị chúng mới được. Nhân đây kính thỉnh chư anh hùng vào Trung ương lầu cùng nhau hỉ hạ, tiệc bày xong rồi.

Nói về bọn Hòa Thân, Thiết Diện Hổ không được hài lòng về tình hình cuộc khảo võ trong ba ngày đầu đại hội. Hòa Thân cằn nhằn :

- Với luật lệ khảo thí quá ư quy củ này thì không bao giờ môn đồ mấy phái kia có dịp đụng độ mạnh được. Bỏ qua cơ hội các phái tụ tập đông đủ ở Tô Châu, thiệt uổng!

Thiến Diện Hổ nói :

- Không hẳn thế, tôi quan sát kỹ các trận đấu trong ba ngày đầu. Có sáu trận đụng độ giữa ba phái, hai giữa Thiếu Lâm, Võ Đang, bốn giữa Thiếu Lâm, Tây Khương, tôi thấy bọn Thiếu Lâm hết sức giữ gìn tránh hết được mọi hiệp gay go. Quan Tổng đốc dẫu nhận được mật lệnh làm ngơ trước những trận giao tranh kịch liệt cũng không thể nào giúp chương trình ta được hơn nữa. Bây giờ chỉ vỏn vẹn còn năm võ sĩ cao cấp ba phái tranh hùng, tôi đã liên lạc thúc đẩy các môn đồ Tây Khương, Võ Đang gây sự với Thiếu Lâm ngay sau khi Ban giám khảo tuyên bố kết quả sau cùng. Trận đánh đó sẽ rất lợi cho ta vì chắc chắn trong khi hỗn chiến thế nào cũng có kẻ lưu huyết, vậy chỉ cần Chánh giám khảo đừng ban linh quan quân can thiệp là đủ.

Hòa Thân suy nghĩ giây lát :

- Tây Khương, Võ Đang có thiệt tâm gây ác chiến không?

- Có chớ! Họ đã thách nhau lên Tô Châu không ngoài mục đích giao tranh, giải quyết mối thù sẵn có. Hơn nữa, tôi mới yết kiến hai vị sư trưởng Bạch Mi, Phùng Đạo Đức. Hai vị này đã ra mật lệnh cho các đồ đệ thi hành trận giao phong hỗn chiến với phe Thiếu Lâm ngay sau khi Quần Hùng đại hội kết thúc. Ngoài ra họ còn được phái Không Động túc trực ngay trong võ trường chờ dịp trợ chiến. Vậy đại nhân khá liên lạc ngay với quan Tổng đốc Tô Châu.

Hòa Thân liền y kế vào dinh gặp Âu Dương Tòng Thái.

Tại đây, Tòng Thái nhân dịp tái kiến Hòa Thân bèn lập kế phái bộ hạ thân tín theo dõi Hòa Thân khi viên mật vụ quan ea về cho biết chỗ y trọ, đoạn thông báo Trang chủ Tòng Bình đặng liên lạc cho Chiêu Dương đại sư hay địa chỉ của Hòa Thân. Nhờ vậy Song hiệp Lã Mai Nương, Cam Tử Long được biết Hòa Thân chính là vị quan nhân người Mãn từng gặp ở Cát Lâm lầu Quảng Châu; và hiện thời trọ tại Lưu Gia khách sạn, và biết luôn việc các

môn đồ hai phái nghịch với Thiếu Lâm sẽ gây chiến ngay trong võ trường sau cuộc khảo võ cao cấp.

Trong thời gian trước khi khai mạc Đại Hội, Chiêu Dương Thiền sư đã dẫn Cam, Lã đến Âu Dương trang giới thiệu cùng Trang chủ Tòng Bình.

Thấy Song hiệp chí khí hiên ngang lại cùng trạc tuổi như con mình, Âu Dương trang chủ lấy làm quý mến, đích thân mời đến tư dinh Tổng đốc Tô Châu và triệu Tòng Lân, Kim Loan về dinh giới thiệu đôi bên kết giao bằng hữu.

Bốn thanh niên nam nữ cùng là tay anh hùng hào kiệt, khí phách lỗi lạc, nên tuy mới quen mà đôi bên đã thâm giao mật thiết. Cam, Lã kể cuộc đời giang hồ du hiệp và mục đích truy tầm kẻ thủ nhà, khiến hai anh em Âu Dương cảm phục vô cùng. Trang chủ Tòng Bình và quan Tổng đốc Tòng Thái cũng thương mến Song hiệp như con cháu trong nhà vậy.

Bởi thế, sau khi biết vụ các môn đồ nghịch phái chủ tâm gây chiến trong võ trường, Cam Tử Long rủ Lã Mai Nương tức khắc đến tư dinh, yết kiến Âu Dương Tòng Thái để bàn nghị về vụ đó.

- Nhị vị hiền điệt tính sao? Riêng phần ta chỉ giúp được việc thông báo cho mọi người hay về các mưu mô của ban mật vụ Hòa Thân. Còn ngồi trong dinh này, ta không thể công khai đi ngược lại quyền lợi Thanh đình.

Lã Mai Nương nói :

- Chúng tiểu điệt am hiểu phương thế hiện thời của bá phụ, nên chỉ dám đưa ra ý kiến là, nếu có một cuộc khảo thí nào được phụ hạch ngay sau lúc chấm dứt trận tranh tài giữa năm võ sĩ cao cấp, thì môn đồ Tây Khương sẽ mất dịp trong lúc còn ở trên sân mà không thể gây chiến cùng bên Thiếu Lâm Tung Sơn.

Quan Tổng đốc vuốt râu. Suy nghĩ :

- Hừ! Khó lắm thay! Biết tạo ra chuyện chi sau lúc năm võ sĩ cao cấp kết thúc võ thí bây giờ!…

Cam Tử Long nói :

- Bất cứ việc chi như diễu binh chẳng hạn, miễn là có một cớ độc chiếm

giáo trường mà không phải dùng tới bạo lực cũng ngăn cản được âm mưu gây ác chiến của môn đồ Tây Khương và…Võ Đang.

Quan Tổng đốc nghi ngờ :

- Cớ sao khi nói tới Võ Đang, hiền đệ lại ngập ngừng?

Tử Long đáp :

- Tiểu điệt nhận thấy hai cao đồ Võ Đang là Lôi Đại Bàng và Phùng Huy Hạ có vẻ chính nhân quân tử, xử sự rất đàng hoàng đáng phục. Vị tất, họ đã thiệt tâm giúp Tây Khương.

Âu Dương Kim Loan nói :

- Nếu môn đồ Võ Đang biết phân biệt tà, chánh theo lẽ phải càng hay.

Lã Mai Nương nói :

- Đó là theo sự nhận xét riêng của chúng tôi, thiệt ra chưa dám chắc hẳn, nhị vị tráng sĩ Lôi, Phùng theo đáng nào.

Tổng đốc Âu Dương Tòng Thái suy nghĩ hồi lâu, đoạn nói với Song hiệp và hai cháu :

- Về việc khảo thí ngày mai, ta tính kỹ rồi, nên hành động như thế này… thế này… Các hiền điệt tính sao?

Cam, Lã và hai anh em Âu Dương đồng ý chấp thuận, rồi bái biệt vị đường quan cùng ra về.

Hôm sau, ngày quyết liệt thi đại lực và biểu diễn Công phu võ nghệ của năm võ sĩ cao cấp, thiên hạ kéo đến võ trường thiệt đông đảo và ngay từ lúc mới tờ mờ sáng, võ trường đã không còn chỗ chen chân.

Chuyến này, các môn hữu đồng phái võ trang đầy đủ, hộ vệ năm võ sĩ, rầm rộ đăng trường oai phong lẫm liệt.

Không hiểu vì lý do gì nhưng các tầng lớp khán giả đều cảm thấy sự bất hòa giữa môn đồ ba phái tương tranh, nên không ngớt bàn tán, dự đoán xôn xao. Người ta càng ngạc nhiên hơn nữa, khi thấy giá thiết cung và các tấm biển hồng tâm cùng hình nhân vẫn còn được dựng y nguyên chỗ cũ, tuy cuộc xạ thí đã chấm dứt từ hôm trước.

Về phần môn đồ ba phái, không những họ ngạc nhiên về sự hiện hữu các

dụng cụ môn xạ thí, mà còn lấy làm lạ về các thạch phiến cờ quá nặng, trên cân lượng ấn định cuộc khảo sát đại lực.

Trên giám đài, ngồi ở bên tả hàng ghế đầu, người ta thấy quán trưởng Âu Dương Tòng Lân ngồi ghế kế bên tiểu thư Tiểu Mộc Lan Âu Dương Kim Loan. Hôm nay là chuyến đầu tiên, hai nam nữ thanh niên cháu quan Tổng đốc, nổi tiếng hào hùng đất Tô Châu dự khán.

Cả hai cùng vận võ phục đồng màu lam, hoa trắng.

Từng… tùng… tùng.

Xướng ngôn viên gọi tên lực sĩ Đại Bàng.

Tức thì, họ Lôi phóng ngựa ra trước giám đài, liệng cương cho mã phu túc trực, oai vệ nghiêm trang tiến tới chỗ để các trái tạ lớn. Chàng lựa hai bánh xe đá, gồng người lên, gân bắp chuyển răng rắc, xoạc hai chân, cúi người xuống nắm chặt lấy cán sắt, từ từ nhấc bổng hẳn hai bánh xe đá nặng nề lên khỏi đầu, đoạn đi quanh vòng vôi rắc ba vòng.

Xướng ngôn viên loan :

- Một ngàn hai trăm cân!…

Toàn thể võ trường hoan hô thần lực vang dậy.

Đặt bánh xe đá về chỗ cũ, Đại Bàng thần sắc không đổi, vòng hai tay cử luôn một thạch phiến lên khỏi đầu, và cũng đi ba vòng vôi.

Trên giám đài loan :

- Thạch phiến một ngàn một trăm cân!… Lôi lực sĩ còn cử được nặng hơn không?

Trả thạch phiến về chỗ cũ, Đại Bàng giở tay ra hiệu không, đoạn đứng sang bên.

- Thỉnh lực sĩ Phùng Huy Hạ nhập thí.

Phi ngựa ra trước khán đài, liệng cương ngựa cho mã phu, tráng sĩ họ Phùng Bảo nhỏ Đại Bàng trước khi cử tạ :

- Không ngờ sư huynh bữa nay trội sức hơn thường nhật năm mươi cân tiểu đệ biết trước là thua rồi.

Dứt lời, chàng cử bánh xe đá nặng một nghìn một trăm năm mươi cân và

cử thạch phiến một nghìn sáu mươi cân. Chuyến này, khán giả reo hò còn lâu hơn lúc Lôi Đại Bàng trổ đại lực vì rằng, trông thân hình dong dỏng của chàng, không một ai dám tin rằng chàng cử nổi thứ tạ nặng nhường ấy.

Đến lượt Cao Tấn Trung cử bánh xe nặng một nghìn hai cân như Lôi Đại Bàng.

Thật ra muốn giữ sức, Tấn Trung chỉ nên cử một nghìn một trăm năm mươi cân, nhưng chàng cố sức chạy ngang Đại Bàng cho khỏi bẽ mặt nên đã vượt bậc. Bởi vậy, khi vác thạch phiến, Tấn Trung mất sức và chỉ cử nổi phiến đá nặng một nghìn cân, sau khi cử không nổi phiến một nghìn mốt.

Đến lượt Mã Hùng, Cao Tấn Trung bảo nhỏ :

- Giữ cho đúng sức, chớ bắt chước ngu huynh sẽ bị xuống tay đa!

Mã Hùng lẩm bẩm :

- Ai lại dại như vậy, thắng một, thua một. Sư huynh hãy coi đây nè!

Dứt lời, Mã Hùng chơi khôn cử thạch phiến một nghìn mốt cân trước khi cử bánh xe đá một nghìn một trăm hai mươi cân, không thua sút Lôi Đại Bàng mấy tí, nhưng xướng ngôn viên hô lớn :

- Mã lực sĩ phạm luật, phải cử bánh xe đá trước. Xin cử lại.

Tự xét làm lại sẽ mất sức và còn sụt hạng hơn nữa, Mã Hùng giơ tay ra hiệu thôi, mặc ban giám khảo chấm điểm đặt hạng.

Cao Tấn Trung bực mình, rầy rà Mã Hùng không ngớt lời :

- Sư đệ ẩu quá! Ít nhất cũng cao tay hơn Phùng Huy Hạ năm mươi cân, cớ sao phá lệ để phạm luật?

Mã Hùng lầm lý đáp :

- Cần chi điểm! Ít nhất thiên hạ đều biết rằng tiểu đệ hơn họ Phùng một trăm châm và chỉ kém Lôi Đại Bàng năm cân về cử bánh xe đá, không hơn sư huynh thua gã những một trăm cân về thạch phiến sao?

Đến lượt người chót là Hoàng Khôn thử sức.

Chàng có thể cử bánh xe đá một nghìn hai cân như Lôi Đại Bàng, nhưng tự hiểu sẽ mất sức về thạch phiến, cho nên sau khi nhận xét tính toán, chàng cử bánh xe một nghìn một trăm năm mươi cân nhẹ hơn thường nhật năm

mươi cân để thử sức, và sau đó vận dụng toàn lực để cử thạch phiến một nghìn một trăm năm mươi cân, trội hơi Lôi Đại Bàng về thứ tạ này năm mươi cân.

Đứng ngoài, Chí Thiện thiền sư vui mừng nói với các đồng hữu :

- Xá đồ Hoàng Khôn suy tính khá lắm. Thua Đại Bàng về bánh xe nhưng đoạt vô địch thạch phiến cũng đủ gỡ danh dự rồi. Khởi đầu tôi lo y lầm tính như Cao Tấn Trung.

Ngũ Mai gật đầu mà rằng :

- Đạo hữu lựa Hoàng Khôn làm trưởng đoàn quả rất đích đáng.

Sau phần thi cử tạ. Ban giám khảo tuyên :

- Lôi Đại Bàng, Hoàng Khôn đồng hạng ngang điểm, nhưng khiển trách Hoàng Khôn không cố gắng khi cử bánh xe đá.

Cao Tấn Trung, Phùng Huy Hạ đồng hạng, đồng điểm.

Mã Hùng tuy cử tạ nặng hơn Cao, Phùng, phạm luật nên bị đặt xuống tam hạng.

Sự tuyên bố kết quả phật lòng phe Tây Khương. Họ nhao nhao lên toan phản kháng thì Cao Tấn Trung, Mã Hùng đã về kịp khu vực Tây Khương khuyên ngăn chờ kết quả sau cùng cuộc tỉ thí công phu quốc kỳ.

Giữa lúc ấy, xướng ngôn viên tuyên :

- Yêu cầu các lực sĩ về khu giải lao, trước khi biểu diễn quyền pháp và võ khí.

Sau nửa giờ dưỡng sức, năm võ sĩ cao cấp theo trống lệnh trở ra trước giám đài.

Lôi Đại Bàng biểu diễn bài Xà Hành quyền và tiếp luôn sử dụng bài Hàng Long Phục Hổ Võ Đang côn pháp.

Phùng Huy Hạ biểu diễn Nhuyễn Thủ quyền. Tiếp luôn bài múa Khai Sơn Thần Phủ.

Cao Tấn Trung sử bài Lạc Nhạn Phi Vân quyền và bài Trường Xà Tây Khương giáo pháp.

Mã Hùng trổ Bát Quái quyền tiếp luôn bài Trung võ Kim Sang pháp.

Hoàng Khôn múa bài La Hán quyền và Võ Hầu Yểm Nguyệt Long đao.

Mỗi người mỗi vẻ, cả năm võ sĩ cùng thuộc hàng cao cấp, bản lãnh công phu quả đã đạt mức tuyệt vời, xứng danh anh hùng hảo hán, võ nghệ quán chúng đáng mặt hổ tướng kỳ tài.

Quả vậy, bài võ nào cũng là ngón ruột của môn phái do các cao đồ chọn lọc biểu diễn, xứng danh bảo thủ trong thiên hạ.

Sau cuộc biểu diễn công phu quốc kỹ, quan Tổng đốc chánh giám khảo đích thân cầm loa tuyên bố :

- Hỡi ngũ vị tráng sĩ Lôi, Phùng, Cao, Mã, Hoàng hãy nghe bổn chức quyết phán đây. Sau cuộc thử đại lực, xạ tiễn, trên dưới không xa cách nhau bao nhiêu, nay đến biểu diễn Công phu kỹ thuật, quý vị đều xứng danh hổ tướng kỳ tài, đáng được đề bạt tuyển vào hàng võ quan cao cấp của triều đình. Vị nào muốn xuất chánh, bổn chức sẵn sàng đề cử về kinh sư ngay. Phần thưởng cuộc khảo thí công phu võ nghệ đồng đều, bất phân hơn kém. Mến trọng tài lực, biết giá trị công phu của quý vị, bổn chức muốn tránh hoàn toàn những sự đáng tiếc có thể xảy ra trong khi giao đấu, nên tuyên bố bỏ phần khảo sát này, xét thấy vô ích, căn cứ vào cấp độ hiện hữu của quý vị trong môn phái. Lưỡng hổ tương tranh rất khó tránh sự tổn vong, sự tổn vong có hai cho triều đình đanh lúc cần nhiều bầy tôi lương dũng, võ cũng như văn, phục vụ quốc thái dân an. Ngày mai, bổn chức sẽ chủ tọa buổi lễ trao tặng thưởng cho toàn thể quý vị anh hùng hảo hán tại Anh Hùng quán.

Tuyên ngôn của quan chánh giám khảo trái hẳn với định ý của phe Tây Khương, Võ Đang - ngoại trừ Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ - nên các môn đồ kéo ùa ra trước giám đài phản đối.

Cao Tấn Trung tiến lên nói lớn :

- Chúng tôi phản đối việc bỏ cuộc tỉ thí võ nghệ phân tài cao hạ. Môn thi nào cũng có điểm, hạng, vậy việc tỉ thí là một sự kiện cần thiết để phân ngôi vô địch theo đúng nguyên tắc khảo võ tại Kinh sư. Giả dĩ trong các môn hữu chúng tôi đấy còn một số người bất phục, muốn thách đấu với một cao đồ dị phái tranh tài kỹ thuật công phu. Vậy yêu cần quan giám khảo giữ nguyên

chương trình, và truyền lệnh tiếp tục cuộc khảo thí.

Quan giám khảo đáp :

- Bổn chức sẵn sàng nhập cuộc tỉ thí võ, nhưng hiện thời có hai hảo thủ nam nữ anh hùng người Tô Châu bất phục thành tích hiện tại của quý vị, cam đoan đã phá mọi điểm hạng, nếu hai người ấy đạt thành tích cao hơn thì quý vị không còn trọn quyền đòi hỏi.

Không do dự, Cao Tấn Trung thưa :

- Riêng phần chúng tôi ưng chịu.

Sở dĩ Tấn Trung dám nhận lời chánh giám khảo ngay là vì y xét khó lòng có những bực anh tài đạt hơn được cách thành tích của năm người, vả lại, y cũng Đang muốn xem hai thanh niên nam nữ đất Tô Châu nào lại đột nhiên xuất hiện lạ lùng như thế.

Dự đoán quan giám khảo muốn tránh các trận giao đầu giữa môn đồ bài nghịch phái, nhưng không hiểu định ý ngài thế nào, Hoàng Khôn tiến lên nói :

- Tôi hoàn toàn tuân lệnh đại nhân.

Vốn không muốn cho các môn hữu Võ Đang theo đuổi Tây Khương thù hiềm Thiếu Lâm một cách mù quáng, Lôi Đại Bàng và Phùng Huy Hạ liền bảo nhau tiến lên, tỏ y ưng thuận với giám khảo quan.

Trong khi năm võ sĩ cao cấp và giám khảo quan trao đổi ý kiến như trên, các tầng lớp khán giả không được nghe rõ nên chẳng khỏi bàn tán xôn xao. Kẻ nói thế này, người đoán thế nọ, mỗi người một cách nhộn cả võ trường, nhưng các phát ngôn viên lên tiếng kịp thời, báo cho họ hay tin hai nam nữ anh hùng Tô Châu, dự thí cấp bậc cao đương tranh giành thành tích của Lôi, Phùng, Cao, Mã, Hoàn.

- Đến giờ phút cuối cùng, hai nam nữ anh hùng vô danh người Tô Châu xin dự thí phá thành tích mà năm võ sĩ cao cấp đây mới tạo thành. Sự kiện này đã được ban giám khảo cùng năm võ sĩ đồng ý chấp thuận. Riêng phần giám khảo quan chấp thuận cho hai hảo thủ mới tới được giấu tên, giấu mặt như họ thỉnh cầu. Vậy yêu cầu các tráng sĩ, hảo hán cùng dân chúng dự khán

hãy lui về khu bộ, giữ gìn trật tự xem hai người mới tới thi tài.

Lời nói của xướng ngôn viên khiến một số người hoặc dự trận, hoặc biết trận đánh Phương gia trang ở Triệu Khánh phủ ngạc nhiên không ít.

Bạch Dũng thúc tay Mã Hùng mà rằng :

- Kìa sư huynh, lại có chuyện hai tên bịt mặt! Có lẽ hai tên dị khách ở Kim Môn thủy điếm và đêm đánh Phương gia trang theo dõi ta hoài!

Mã Hùng lắc đầu :

- Hiền đệ lầm tưởng rồi. Hai người dự thí đây là một nam một nữ cơ mà! Họ bịt mặt cốt ý giấu toàn thể mọi người chớ riêng gì anh em ta?

Cao Tấn Trung nói :

- Hai dạ khách đêm đánh Phương gia trang bản lãnh dường ấy, chắc hành động phải xuất quỷ nhập thần, chừng nào trông thấy hai nam nữ hảo thủ mới có thể dự đoán được.

Phương Thất nói :

- Ba đại ca dự đoán chạng vạng bên ngoài, riêng tôi nghĩ khác.

Mã Hùng quay đầu lại, hỏi họ Phương :

- Hiền đệ nghĩ gì ghê gớm mà có vẻ tự đắc vậy?

Phương Thất cười khà :

- Sự việc rõ rệt như thanh thiên bạch nhật. Đây nhé, biết đâu hai nam nữ anh hùng bí mật đất Tô Châu chẳng phải là cháu của Giám khảo quan?

- A! Hiền đệ định ám chỉ quán trưởng Âu Dương Tòng Lân và tiểu thư nữ kiệt Kim Loan.

- Hẳn hòi là như thế, chứ còn ai vào đây nữa? Căn cứ vào lời đồn, hàng mười năm nay mới có năm võ sĩ cao độ dự Quần Hùng Đại Hội, quan Tổng đốc chờ đến giờ phút cuối cùng, biết rõ tài lực chúng ta mới tung quân bài nhà ra để giành phần thắng về cho Tô Châu. Chắc hai anh em quán trưởng tài lực còn trên năm võ sĩ cao độ mới dám ra trổ tài trước quần chúng chớ!

Đứng bên Cao Tấn Trung, Tống Kế Tổ gật đầu khen phải :

- Phương đại ca nhận xét, suy luận trúng ý tôi. Hay là quan Tổng đốc đã dự tính rồi nên mới để sẵn cả dụng cụ thuộc môn xạ thí, ngoài ra về môn cử

tạ, các dụng cụ ngoại hạng nặng cũng được chưng bầy sẵn sàng. Còn một sự kiện nữa mà không ai chú ý, hồi nãy hai anh em Âu Dương Tòng Lân còn ngồi ở hàng ghế bên tả trên giám đài, nay họ biến đâu mất tiêu rồi.

Theo lời Tống Kế Tổ, các môn đồ Tây Khương cũng chăm chú nhìn lên giám đài. Quả nhiên, hai chỗ ở đầu hàng ghế bên tả bỏ trống.

Mã Hùng nói :

- Phải rồi, ai cũng trông thấy anh em quán trường ngồi chỗ đó. Họ rút lui êm, có lẽ để sửa soạn nhập võ trường dự thí chớ gì? Hừ, ghê gớm thiệt! Thảo nào, chánh giám khảo cho phép họ bịt mặt.

Cao Tấn Trung nói :

- Khó gì! Nhẫn nại thử xem nào. Nếu họ không thiệt là hảo thủ chân tài ngoại hạng như lời giám khảo quan tuyên bố lúc nãy, ta sẽ vây họ lại, đánh cho một trận thất điên bát đảo, bắt phải lột trần bộ mặt thiệt cho thiên hạ coi, các hiền đồ tính sao?

Các môn đồ Tây Khương đồng ý.

Cao Tấn Trung nói tiếp :

- Quý hiền đệ ở cả đây, tôi cùng Mã Hùng đến khu Võ Đang bàn tính xem sao.

Cao, Mã vừa tới chỗ Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ đứng cùng các môn hữu thì tiếng trống báo hiệu hảo hán nhập võ trường vang dội khắp nơi.

Lúc đó, Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ đang đứng chuyện vãn với số võ sĩ thuộc khu Tô Châu kế bên.

Thấy Cao Tấn Trung, Mã Hùng đi tới, Lôi Đại Bàng mỉm cười nói giỡn :

- Nhị vị có số gặp người bịt mặt hay sao vậy?

Cao Tấn Trung ghé tai Lôi Đại Bàng nói nhỏ mấy lời, đoạn hất hàm chỉ ra phía chánh môn mà rằng :

- Quan sát kỹ hai người sẽ thấy đúng.

Võ trường im phăng phắc, ai nấy đều hồi hộp nóng ruột chờ xem hai vị nam nữ anh hùng nào đó, tình nguyện phá thành tích của năm võ sĩ cao cấp mà giấu cả danh lẫn diện là hạng nhân vật nào…

Tiếng võ ngựa chạy kiệu nhỏ dồn dập vọng lên từ cửa võ trường, nghe rõ mồn một. Muôn vạn con mắt đều đổ dồn ra phía đó.

Hai kỵ sĩ ung dung vừa vượt qua chánh môn, hướng ngựa về giám đài. Cả hai võ phục đồng điều màu lam bông trắng nhỏ li ti, chân dận ủng võ nhung đen tuyền, mặt bịt khăn lụa xanh che kín từ sống mũi tới cằm.

Nam kỵ sĩ tóc bới ngược lên đỉnh đầu, thắt giải lụa đỏ, tay cầm ngọn thương bát xà mâu ngù xanh, cưỡi con tuấn mã Toàn hồng Long câu đỏ lừ, bờm và đuôi đen lánh.

Nữ kỵ sĩ chải tóc ngược, kết thành hai giải buông hai bên má, tay cầm phương thiên họa kích gù xanh, cưỡi con Bạch Mã Phi vân trắng toát như tuyết.

Cả hai cùng oai phong lẫm liệt, một người như Lã Ôn Hầu, một người như Hoa Mộc Lan tái sanh, giục ngựa tới trước giám đài khẽ nghiêng mình cúi chào.

Xướng ngôn viên loan :

- Hai vị nam nữ anh kiệt ra mắt chư tôn quân tử.

Xướng ngôn viên vừa dứt lời, hai kỵ sĩ bèn song song phi ngựa vòng quanh sân, vẫy tay đáp lễ toàn thể khán giả lúc đó đang hoan hô vang động cả võ trường.

Lôi Đại Bàng đờ người ra nhìn và lẩm bẩm một mình :

- Quán trưởng Tòng Lân và nữ kiệt Kim Loan!…

Cao Tấn Trung nhìn Lôi Đại Bàng khẽ nói :

- Trúng như tôi vừa bảo, phải không?

Đại Bàng im lặng, mải miết nhìn, giây lát mới cất lời :

- Nữ kỵ sĩ điệu bộ kiểu cách y hệt Kim Loan tiểu thư. Lúc chúng ta khởi thí hình như anh em Âu Dương vận võ phục này phải không?

Cao Tấn Trung gật đầu :

- Phải rồi, tôi nhìn kỹ quả không sai, cùng màu sắc, cùng một thứ mai hoa trắng.

Phùng Huy Hạ cất lời :

- Có lẽ là Tòng Lân, Kim Loan thiệt, nhưng quý vị có nhận thấy chi lạ không?

Lôi Đại Bàng vội hỏi :

- Điều chi vậy? Phải chăng là hai con tuấn mã?

Huy Hạ đáp :

- Lôi sư huynh nhận xét khá đấy.

Cao Tấn Trung cau mặt nói :

- Tuấn mã làm sao? Dĩ nhiên là hạng ngựa tốt hữu luyện.

Phùng Huy Hạ mỉm cười :

- Tôi không muốn nói vậy. Cặp tuấn mã này y hệt hai con ngựa của anh em Lã gia mà ta đã có dịp trông thấy lúc ra khỏi Quảng Châu. Các vị có còn nhớ không?

Lôi Đại Bàng nín thinh suy nghĩ :

- Chà! Trong thiên hạ thiếu chi thứ hảo mã màu sắc giống nhau, phân tích như thế không ổn.

Mã Hùng bảo Tấn Trung :

- Huy Hạ nói có lý. Không hiểu vì lý do gì, nhưng tôi có cảm tưởng như đây chính là cặp ngựa của anh em họ Lã. Chúng ta đã từng thấy Tòng Lân thường cưỡi Ô truy mã và Kim Loan thường cưỡi con tuấn mã lông trắng đó.

Cao Tấn Trung phản đối :

- Anh em Âu Dương thiếu chi ngựa tốt màu nọ, sắc kia? Tôi không chịu lý luận của Mã sư đệ. Hai người họ Lã quả có hao hao giống anh em Âu Dương, nhưng không thể căn cứ vào đó quy ngay rằng hai kỵ sĩ kia chính là họ được.

Mã Hùng cãi :

- Còn vấn đề khí giới nữa. Trên giá binh khí ngay ở phía sau quầy hàng Anh Hùng quán có cắm cây thanh long đao và phương thiên họa kích của anh em quán trưởng, cớ sao bữa nay Tòng Lân lại cầm bát xà mâu?

Cao Tấn Trung tặc lưỡi mà rằng :

- Thập bát ban võ khí, hào kiệt hảo thủ sử dụng thứ nào mà chẳng được, không lẽ ta cứ bắt Âu Dương Tòng Lân chuyên về đại đao được sao?

Lôi Đại Bàng lên tiếng can :

- Tranh nhau suy luận cũng chẳng tìm nổi dung diện của hai kỵ sĩ kia, ráng chờ xem thế nào. Họ trở về trước giám đài rồi, ta sắp được xem họ thi thố công phu tài nghệ.

Quả thế, hai nam nữ kỵ sĩ đã trở về trước giám đài nhảy xuống ngựa trao cương cho quân hầu.

Xướng ngôn viên loan báo cuộc xạ tiễn dùng thiết cung ba tạ, Hai kỵ sĩ nọ liền cắm ngược xà mâu, họa kích xuống đất trước giám đài, lấy cung trên và uyển chuyển đi vào xạ trường.

Lúc này mọi người mới thấy rõ thân hình đặc biệt cân đối tuyệt đẹp của hai nam nữ anh kiệt. Chàng vững chãi như mãnh sư, nàng mềm mại uyển chuyển tựa beo gầm, kiểu cách con người hữu luyện sức lực tiềm tàng.

Lôi Đại Bàng gật gù khen :

- Công phu tập luyện của hai người này hẳn phải cao siêu. Với sức mạnh thiên phú, thêm phần hữu luyện họ có thể đạt mức siêu đẳng. Nhưng hình như họ hơi lớn con so với anh em quán trưởng đôi chút, Phùng sư đệ nghĩ sao?

Phùng Huy Hạ nói :

- Tòng Lân, Kim Loan thường vận trường y ngoài võ phục nên sư huynh cảm tưởng họ nhỏ hơn đó thôi. Nghi nghi, ngờ ngờ quả thiệt rất khó suy đoán. Họ khởi xạ, coi kìa.

Giữa lúc ấy vị nữ trung hào kiệt giang thẳng tay tả cầm cung, tay hữu lẹ như cắt với lên rút tên, đoạn kéo dây cung bắn liền…

Păng!

Mũi tên trúng giữa hồng tâm.

Păng! Păng!

Nàng bắn luôn hai phát nữa liên tiếp thiệt lẹ, không mất thì giờ ngắm đích, tiếng dây cung bật lên kho khan nghe rõ mồn một tỏng bầu không khí im lặng của toàn thể võ trường.

Viên hộ tướng phụ trách ghi số điểm, hô lớn :

- Cả ba mũi tên trúng hồng tâm đứng hình chữ nhất sát bên nhau.

Trong khi mọi người còn đang bỡ ngỡ kinh ngạc trước kết quả không ngờ của vị anh thư nữ kiệt nọ, thì nam xạ thủ đã lẹ làng bắn liên tiếp luôn ba mũi tên nhắm cùng một tấm biển đích.

Người phụ trách loan :

- Kỳ thủ! Ba mũi tên này xẻ đôi ba mũi tên trước.

Thiên hạ reo hò hoan hô vang động khắp võ trường.

Lắc đầu, tặc lưỡi, Lôi Đại Bàng nhìn từ Cao Tấn Trung đến Mã Hùng, Phùng Huy Hạ mà rằng :

- Sử dụng thiết cung ba tạ, phắt tên lẹ như cắt, không mất thì giờ ngắm bắn quả xứng danh thần tiễn thủ. Dưỡng Do Cơ và Lý Quảng khi xưa, bất quá tài thần tiễn bách phát bách trùng hoặc bách bộ xuyên dương cũng chỉ đến thế là cùng! Nghề cung tên của bọn ta chỉ đáng mức đồ đệ của hai vị hảo thủ này! Hừ, hay quá đa!

Trên giám đài, xướng ngôn viên hô :

- Thỉnh nhị vị anh hùng đổi cung một tạ và khởi cuộc mã xạ.

Quân hầu dắt tuấn mã tới. Hai nam nữ thần tiễn thủ giữ nguyên thủ cung ba tạ, nhảy phắt lên ngựa.

Nữ kiệt thúc ngựa phóng chạy trước, tráng sĩ phi sát phía sau. Cả hai phóng ngựa quanh xạ trường một vòng.

Chuyến này tráng sĩ bắn trước, mũi tên đầu vừa trúng sống mũi hình nhân thì vị nữ kiệt đã bắn theo luôn chẻ hắn mũi tên kia ra làm đôi. Đồng thời, nam kỵ sĩ bắn luôn phát thứ nhì trúng giữa yết hầu hình nhân. Vị nữ kiệt bắn theo luôn gài mũi tên song song với mũi tên của nam kỵ sĩ, và nàng bắn tiếp luôn phát thứ ba trúng tim hình nhân. Liên tiếp, nam tráng sĩ bắn chẻ đôi phát tên của nữ kiệt.

Bắn xong sáu phát tên trong chớp mắt, hai nam nữ hảo thủ rề ngựa đến thẳng trước giám đài trong khi xướng ngôn viên loan báo kết quả cuộc xạ thí kỳ diệu ấy.

Lôi Đại Bàng tấm tắc khen :

- Thiệt kỳ tài! Không còn điểm nào đáng chỉ trích nữa nhé. Sử dụng thiết cung ba tạ trên lưng ngựa phi kiệu đại, bắn lẹ như chớp lối Liên châu tập thể, hai nhân vật nọ quả là thiên tài! Riêng phần tôi sẽ xin làm lễ bái sư chớ còn hòng tỉ thí chi nữa!… Có đi mới biết trong thiên hạ có lắm bực tài cao, sức mạnh.

Chàng nói vậy không những cốt ý đề cao hai bực chân tài mà còn ngụ ý xa xôi khuyên bảo môn đồ Tây Khương nên biết đường phục thiện. Cao, Mã tím mặt, im lặng trước một việc hiển nhiên, mục kích.

Biết thâm ý của Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ nói chêm vào :

- Hai nhân vật này, dầu là Âu Dương Tòng Lân, Kim Loan hay ai đi nữa, thì công phu hữu phu của họ trên bọn ta rất nhiều, đáng kính đáng phục.

Thiệt ra, tuy không ai bảo ai, Cao, Mã hay Lôi, Phùng đều thầm nghĩ rằng công phu và thời gian khổ luyện của họ không phải tầm thường, ít người bị kịp. Vậy tài nghệ tuyệt vời của cặp nam nữ anh kiệt kia, hẳn không ngoài lý do Thiên phú. Mà đã gọi là thiên phú thì chẳng phải bất cứ ai cũng đạt được tới mức độ siêu phàm ấy.

Trong khi muôn vạn con mắt chăm chú đổ dồn cả vào hai nam nữ kỳ chủ nọ, đứng sau giám đài có hai người không ngớt thì thầm bàn tán. Đó là một nam, một nữ vận võ phục màu lam bông mai trắng, ngoài choàng thêm tấm trường y, vóc dáng y hệt cặp nam nữ hảo thử vừa trổ tài thần tiễn trên xạ trường.

Hai người đó không phải xa lạ, mà chính là hảo điệt quan Tổng đốc Tô Châu: Công tử Âu Dương Tòng Lân và tiểu thư Âu Dương Kim Loan.

Tại sao trong khi mọi người yên trí rằng cặp nam nữ anh tài trên võ trường là anh em Âu Dương, thì Tòng Lân và Kim Loan lại kín đáo núp sau giám đài quan sát hai người bịt mặt thi thố tài nghệ công phu?

Nguyên do hôm trước, quan Tổng đốc ngỏ ý muốn chỉ định Tòng Lân, Kim Loan trong nhiệm vụ phá thành tích năm cao đồ Thiếu Lâm, Tung Sơn, Võ Đang, Tây Khương để đánh lạc âm mưu vụ môn đồ Tây Khương định gây rối với Thiếu Lâm, nhưng Âu Dương Tòng Lân có ý muốn quan sát thực tài

của Song hiệp Lã Mai Nương, Cam Tử Long nên có nói rằng chàng mới bị trẹo vai, yêu cầu Song hiệp thay thế trong nhiệm vụ nói trên.

Khiêm tốn, Cam Tử Long toan thoái thác nhưng hiểu là hai anh em Âu Dương muốn nhân dịp thử tài, Lã Mai Nương bèn ngầm ra hiệu cho sư huynh nàng nhận lời với điều kiện là giấu cả danh lẫn diện vì Song hiệp còn đang bí mật theo dõi Thiết Diện Hổ.

Tòng Lân, Tử Long và Kim Loan, Mai Nương vốn sàn sàn tuổi nhau, vóc dáng cũng tương tự, nở nang cao lớn như nhau, bởi vậy mới có sự thiềm thử thoát xác.

Hai anh em Âu Dương có sẵn mỗi người hai bộ võ phục màu lam bông mai trứng nhỏ mới may, bèn trao tặng Cam, Lã cho tiện việc đổi lốt. Một mặt, sáng hôm ấy, anh em Âu Dương cũng trang phục một thứ áo ra, ngồi trên giám đài, cốt ý cho các môn đồ Tây Khương, Võ Đang trông thấy mình, rồi nhân lúc mọi người mải miết biểu diễn võ nghệ, Tòng Lân, Kim Loan lẩn ra phía sau giám đài, dành phần nhập võ trường cho Song hiệp.

Về phần võ khí, Lã Mai Nương mượn cây phương thiên họa kích của Kim Loan, còn Cam Tử Long mượn ngọn trượng bát xà mâu của chính quan Tổng đốc.

Duy có hai tuấn mã Toàn Hồng Lông Câu và Bạch Mã Phi Vân vốn đã quen chủ nên Cam, Lã không thay đổi. Vả lại việc sử dụng thiết cung ba tạ trên lưng ngựa là một sự khó khăn, người ngựa cần phải hết sức quen thuộc, nếu dùng ngựa lạ, kỵ sĩ sẽ khó bề điều khiển.

Bởi vậy, bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng cũng như Lôi Đại Bàng hay Phùng Huy Hạ đều lầm tưởng hai nam nữ cao thủ là anh em Âu Dương.

Không những họ, mà đến cả toàn thể những người có mặt trong võ trường đều yên trí rằng hai tay nam nữ hùng binh vực cho sắc cờ Tô Châu là hai hào điệt quan Tổng đốc Âu Dương Tòng Thái.

Trong khi Song hiệp biểu thí hai môn bộ, mã xạ, Âu Dương Kim Loan bảo Tòng Lân :

- Tổ mẫu nhà ta khi xưa vố gốc người Giang Nam, học nghề tại Tung Sơn

Thiếu Lâm mà về sau thành lập Bắc Phái Sơn Đông (tức Bắc Thiếu Lâm) kể cũng tài tình nhỉ.

Tòng Lân gật đầu :

- Ờ, căn cứ vào tài nghệ Lã Mai Nương, Cam Tử Long ngu huynh nhận thấy danh tiếng truyền thống của Bắc phái quả không quá đáng.

Như họ Âu Dương nhà ta, khi xưa tổ tiên khởi luyện công phu cũng do Tung Sơn Thiếu Lâm, về sau có bà tổ mẫu lấy chồng danh gia Bắc phái họ Chu người Sơn Đông, tổ mẫu có dịp khảo cứu dung hòa võ thuật của hai phái và thành lập Bắc phái Sơn Đông.

Ngoài việc dạy con, tổ mẫu còn đem các cháu từ Tô Châu lên Mã Dương cương đào luyện, lập thành môn võ gia truyền cho cả hai bên nhưng thiệt ra môn võ gia truyền họ Âu Dương theo đúng nếp Bắc Phái Sơn Đông. Thành thử, do bà tổ mẫu, họ Âu Dương thuộc Bắc phái do nhiều đời nay nay rồi.

Kim Loan mỉm cười mà rằng :

- Còn điều này nữa, hiền huynh giống hệt Cam Tử Long. Coi kia, không lẫn sao được? Nếu tiểu muội không hiểu cơ sự cũng còn có thể lầm lộn được nữa là!…

- Lạ chi điều ấy, hiền muội và Lã Mai Nương có khác chi chị em sinh đôi không? Cùng một khổ người, khuôn mặt, nước da, hừ! Thiệt là như hai giọt nước.

Nghe nhắc đến Lã Mai Nương, Âu Dương Kim Loan ngước mắt nhìn anh nàng đăm đăm khiến cho Tòng Lân ngạc nhiên phải hỏi :

- Nhìn chi dữ vậy? Mặt ngu huynh có vết chăng?

Kim Loan lắc đầu :

- Không phải! Tiểu muội bỗng nẩy ra một ý kiến ngồ ngộ, hiền huynh ạ.

- Sao, nói nghe được không?

- Không hiểu tại sao, nhưng tiểu muội thấy mến nữ hiệp Lã Mai Nương vô cùng. Giả thử được cùng nàng làm… chị em trong nhà với nhau thì sướng biết bao!

- Khó chi điều đó, hai người kết nghĩa chị em là xong chớ gì? Nhưng làm

thế nào gần nàng mãi mãi được? Nàng là khách giang hồ nữ hiệp, nay đó mai kia vô định chẳng khác chi chiếc én bạt ngàn…

Nói đoạn chàng khẽ thở dài kín đáo, nhưng qua khỏi tai Kim Loan sao được. Chăm chú nhìn anh, Kim Loan nói :

- Hiền huynh nghĩ sai rồi, tiểu muội mong được cùng Mai Nương chung sống dưới một mái nhà kia. Nghĩa là.. nghĩa là…

Tòng Lân nóng ruột :

- Nói phắt cho rồi, ngập ngừng mãi!

Nhìn thẳng vào mắt Tòng Lân, Kim Loan hạ giọng :

- … Nghĩa là… có một vị hiền tẩu như Lã Mai Nương vậy, mà hiền huynh không đoán ra ư? Hiền huynh và nàng thiệt đẹp đôi.

Tòng Lân cười mũi mà rằng :

- Ý kiến hay đó, nhưng đáng trách ở điểm kém tài quan sát. Nếu nàng ta đẹp đôi cùng ngu huynh thì có lẽ tráng sĩ tuấn kiệt giang hồ mã thượng kia là xấu đôi cùng nàng hả? Xin hiền muội chớ nói tới thêm buồn, nghe.

Kim Loan mỉm cười hỏi :

- Hiền huynh cho rằng Mai Nương, Tử Long hữu ý, hữu tình với nhau?

- Đồng tài, đồng sức, đồng môn phái, hơn nữa hai người quen nhau từ thuở còn thơ lại sau nhiều năm đồng hành, phiêu bạt vào sanh ra tửm hòa hiệp tánh tình, bộ hiền muội tưởng họ là sắt đá hay sao? Coi kìa, ngay đến cách xạ tiễn, họ cũng hành động điều hòa ăn ý như bóng với hình, chớ đừng nói chi tới vấn đề thân mặt cảm tình nữa.

Kim Loan không chịu :

- Tiểu muội nhận xét thấy hai người đối xử với nhau rất minh bạch quân tử. Biết đâu Lã Mai Nương chỉ vâng lệnh cô mẫu đại sư Lã Tứ Nương giúp họ Cam trả thù nhà, sau khi thành công họ sẽ chia tay?

- Được rồi, tiểu muội sẽ thử xem thế nào, nếu nàng không hữu ý cùng họ Cam, thì sẽ bẩm cùng song thân lo liệu việc này. Trừ phi huynh không… ưng nàng!

Tòng Lân giật mình :

- Trời ơi! Một giai nhân tài sắc dương ấy hơn nữa lại là nữ điệt của một vị Đại sư danh trấn giang hồ, được chung sống cùng nàng là sở nguyện của… ngu huynh, còn chọn lựa đâu hơn được vị cân quắc anh thư đó nữa? Nhưng ngu huynh cảm thấy khó thành, hiền muội ạ. Nói thiệt tình, ngay từ buổi đầu, phụ thân đã có bàn qua với ngu huynh về vấn đề Cam Tử Long…

- Ủa! Sao có vấn đề Cam Tử Long?

Tòng Lân từ tốn :

- Thiệt vậy, có vấn đề Cam Tử Long, bởi lẽ phụ thân nhận xét, cảm thấy ở y một nhân tài hữu hạng, nên có ý muốn dọ hỏi tìm một vị nghĩa tế xứng đáng cho… hiền muội.

Kim Loan đỏ mặt, mắc cỡ :

- Ý à! Việc trọng đại như vậy, sao bây giờ hiền huynh mới nói?

Tòng Lân mỉm cười :

- Nói vội làm chi? Ngu huynh rất đỗi ưng ý, nếu hiền muội vầy duyên cầm sắc, ca khúc bạch đầu cùng… Cam đại hiệp.

Sắc mặt hồng hồng như bông phù dung buổi đầu xuân. Âu Dương Kim Loan nói lặng :

- Kìa, Song hiệp đã xạ thí xong và đang sửa soạn cử tạ. Hồi hộp quá, hả hiền huynh?

Nhìn em gái cưng, Tòng Lân khẽ gật đầu, đoạn nhìn thẳng ra phía trước giám đài.

Lúc đó muôn mắt đổ dồn cả vào khu giữa sân cỏ để các thứ tạ sắt hay đá đủ các cỡ, các hình như: bánh xe, phiến vuông, tảng tạ tròn có quai và đảnh ba chân.

Cam Tử Long xăn tay áo để lộ hai cánh tay cực kỳ nở nàng gân guốc, thoạt trông cũng dư hiểu là hai cánh tay đấu dư sức của đảnh, bạt sơn.

Chống tay lên sườn, Lã Mai Nương nhìn sư huynh, nàng xăn tay áo. Tấm thân vững chắc, cân đối của vị cân quắc anh thư ấy tiêu biểu mọt đại lực tiềm tàng, một thân hình hữu luyện.

Kim Loan tấm tắc thầm khen :

- Mai Nương tuyệt sắc giai nhân và hùng dũng tột bực. Trong đời, khó lòng thấy được nhân vật như nàng!

Tòng Lân nói :

- Hiền muội quá nhún nhường. Theo mắt ngu huynh, hiền muội kém chi nàng?

Anh em Âu Dương cùng bỏ lửng câu chuyện vì trên giám đài, xướng ngôn viên bắt đầu loan báo khởi cuộc cử tạ.

Song hiệp đi vòng quanh nhìn các thứ tạ. Chỉ chiếc thiết đảnh đen thui đề một nghìn ba trăm bảy mươi cân, Lã Mai Nương nói nhỏ :

- Cam sư huynh cử thứ tạ này cho khác người nghen?

Nói đoạn, nàng xoạc định tấn vươn hai tay đẩy mạnh, chiếc đảnh đồ sộ nặng nề đổ huỵch xuống rung chuyển cả mặt đất. Bước lẹ sang bên, Mai Nương dựng chiếc thiết đảnh lên như cũ.

Vừa khi ấy, Cam Tử Long tọa bộ, giang hai cánh tay thép cầm chắc hai chân đảnh, từ từ đứng hẳn lên, đoạn cử thiết đảnh qua đầu.

Toàn nhân chàng tráng sĩ hào hùng đứng yên, cứng chắc như cả một khối thép chịu đựng sức nặng của thiết đảnh.

Giữ nguyên bộ vị như vậy giây lát, Cam Tử Long bắt đầu chuyển bước đi ba vòng trước giám đài, rồi trở về chỗ cũ hạ thiết đảnh xuống, thần sắc như thường.

Xướng ngôn viên loan sức nặng thiết đảnh cho thiên hạ nghe.

Cao Tấn Trung, Mã Hùng tái sắc nhìn nhau.

Lôi Đại Bàng điềm nhiên bảo mọi người :

- Chà! Thiết đảnh cồng kềnh nặng một nghìn ba trăm bảy mươi cân không gọn gàng như bánh xe đá, khó cử vô cùng. Nhân vật này có lẽ là Sở Bá Vương tái sanh, quả là hiếm có trong võ giới. Nếu cử thạch hay thiết phiến, chắc chắn sẽ đạt thứ nặng nhất một nghìn ba trăm cân. Lôi mỗ này hoàn toàn bái phục.

Sau trận hoan hô vang dậy như muốn bể cả võ trường, mọi tầng lớp khán giả lúc này lại im phăng phắc vì vị nữ anh hùng kiệt đang sửa soạn thi tài.

Lã Mai Nương lựa một cặp bánh xe đá cỡ trung bình, ghé vai xuống gánh lên như người quẩy đôi thùng nước, và tỏng khi ai nấy đều ngạc nhiên không hiểu tại sao nàng trổ thần lực cốt ý phá thành tích cao độ mà lại lựa thứ tạ cỡ này, thì bỗng nhiên nàng xoay tròng trục bánh xe đá đổi qua vai tả và ngay sau đó, tay tả độc lực cử bổng cặp bánh xe đá lên qua đầu, tay hữu chống nạnh vào bên sườn lấy thăng bằng.

Đứng sững như vậy trong chốc lát, Mai Nương đi ba vòng trước giám đài rồi hạ tạ xuống vai trở về chỗ cũ.

Xướng ngôn viên loan :

- Nữ kiệt độc thủ tay tả cử bảy trăm!…

Thiên hạ hoan hô reo hò triệt để chẳng khác chi trời long đất lở.

Ngũ Mai lão ni nói với Chiêu Dương thiền sư :

- Nữ xá đồ Lục Tiểu Vân là một sơn nữ vạm vỡ khổ luyện, hai tay cử một nghìn hai trăm cân đã là một quái tượng trong nữ giới và chưa từng gặp đối thủ. Nay mục kích đại lực kỳ thủ của lệnh nữ hiệp lệnh đồ, chắc con Tiểu Vân sẽ phải… nghĩ ngợi nhiều.

Chiêu Dương khẽ gật đầu :

- Chính tôi cũng không ngờ Tử Long, Mai Nương đạt nổi những thành tích ngoại hạng ấy. Cam Tử Long đã đành, chớ con Mai Nương lúc nhỏ mảnh mai như cành liễu rũ, tới lúc hạ san nó còn nhỏ con hơn Lục Tiểu Vân nhiều, ngờ đâu sau mấy năm giang hồ hành hiệp, vũ trụ bao la đã tạo nó thành một kỳ tài. Sở dĩ nó có thể thay thế được đại sư Hồng Y Nữ Hiệp Lã Tứ Nương. Âu cũng là điều đáng mừng cho giới võ hiệp, kiếm khách chúng ta.

Liễu Nhân, sư trưởng Nga Mi sơn hỏi Chí Thiện thiền sư :

- Đạo hữu còn nhớ, vóc dáng Lã sư muội (Lã Tứ Nương là bạn đầu môn với Liêu Nhân, vì ít tuổi hơn phải đứng vào hàng đệ tam) khi đang thời xuân sắc như Mai Nương không?

Chí Thiện gật đầu :

- Có chớ! Lã đạo hữu và Mai Nương giống nhau như hai giọt nước. Ngay đến bây giờ Lã đạo hữu vẫn giữ được phong độ xưa, theo mắt thường nhân

không một ai dám ức đoán Tứ Nương ngoại tam tuần tuy đã xấp xỉ ngũ thập rồi. Nhờ luyện tập, tâm thời thơ thái, người còn trẻ dại.

Chí Thiện im lặng nhìn xuống võ trường, đoạn nói tiếp :

- Quý đạo hữu coi, Thôi Sơn Thái Bảo Cam Tử Long cởi bỏ áo ra, có lẽ định phô trương tấm thân cân đối tuyệt mỹ chăng?

Các vị Đại sư cùng nheo mắt chăm chú nhìn cả xuống võ trường.

Quả vậy, sau khi trổ xong thần lực, Lã Mai Nương bảo sư huynh nàng rằng :

- Hai trái tạ có quai kia sẽ giúp sư huynh không những phô đại lực của hai cánh tay mà còn có thể làm nổi bật tấm thân nở nang cân đối cho anh em Âu Dương tự so sánh, chẳng nên quá ư khiêm nhượng.

Nói như vậy, không phải là Lã Mai Nương có tánh hiếu thắng, phô trương, nhưng chính vì nàng quý mến Cam Tử Long tột bực, không muốn ai hơn chàng nên nhân cơ hội này nàng thúc đẩy chàng trổ tài khắc phục họ Âu Dương. Biết vậy Cam Tử Long chiều ý nghe lời cô bạn đồng hành.

Chàng cởi đai lưng bỏ áo ngoài vắt lên thành thiết đảnh, để lộ tấm thân nở nang đến cực độ. So với thân hình nở nang lối vai hùm, lưng gấu của Lôi Đại Bàng, Mã Hùng, Cao Tấn Trung, đằng này trong sự nở nang Cam Tử Long có một vẻ phong lưu hấp dẫn riêng biệt khiến mọi người đều phải khen thầm.

Cổ to mà tròn, vai vuông rộng, các bắp tay nổi lên cuồn cuộn như thừng chão, ngực đầy long nở xệ hẳn xuống, bụng chét nhỏ thon thành múi như eo lưng con beo. Các thớ thịt sau lưng vằn hằn lên khiến sống lưng lõm xuống như rãnh sâu. Eo lưng chàng đáy bao nhiêu thì chã vai lại nở bấy nhiêu, cân đối lạ thường.

Bước tới chỗ để hai trái tạ tròn bằng sắt đặt có quai, Cam Tử Long đứng lọt vào giữa, ngồi thụp xuống, cầm lấy hai quai sắt, hô hấp điều hòa luôn mấy hơi, đoạn chàng từ từ đứng thẳng người lên, hai cánh tay dang ngang thẳng tấp, mỗi tay xách một trái tạ lớn như chiếc thống cỡ hạng đại.

Lúc này, dưới áp lực của hai trái tạ nặng nề, Cam Tử Long vận dụng nội ngoại công gồng toàn thân lên, các bắp thớ thịt, các đường gân nổi vằn lên rõ

rệt cuồn cuộn như thừng chão, tiếng chuyển răng rắc.

Với khuôn mặt phương phi đều đặn khả ái, hạp với thân hình cân đối tột bực, Cam Tử Long lúc bấy giờ là hiện thân của vị thần tướng tuấn kiệt anh dũng vô song.

Chàng đứng nguyên hồi lâu, đoạn lẹ làng đi ba vòng trước giám đài, quay tả hữu phô bày thần lực. Dĩ nhiên người ta ca ngợi đại lực, nhưng ai cũng mải mê ngắm nghía thân hình dũng sĩ nở nang cường tráng tuyệt đẹp của chàng.

Trên giám đài, xướng ngôn viên loan :

- Dũng sĩ xách ngang một trái tạ nặng sáu trăm năm mươi cân.

Trả hai trái tạ về chỗ cũ, Cam Tử Long rút khăn tay lau mồ hôi và bảo Lã Mai Nương :

- Sư muội nên cử thiết phiến kẻo bọn Cao Tấn Trung thắc mắc, tại sao ta không sử dụng món đó.

Lúc đó mọi người nhìn dồn cả về phía nữ kiệt.

Nàng tiến tới đứng bên một thiết phiến sơn đen bóng loáng.

Biết nữ kiệt đã lựa chọn xong kiểu tạ, xướng ngôn viên loan báo tức khắc :

- Nữ anh hùng cử thiết phiến không có quai xách, nặng ngàn hai trăm bảy mươi cân.

Giữa tiếng reo hò ầm ầm và những tràng pháo tay cổ võ, Lã Mai Nương trầm lặng hô hấp điều hòa mấy hơi dài, vận dụng nội ngoại công phu đầy đủ, đoạn cúi xuống tọa bộ trung bình tấn vững như Thái Sơn, đưa hai tay nhấc bổng khối sắt nặng nề lên ngang ngực theo độ thứ nhất, tiếp qua luôn độ thứ nhì, nàng đứng phắt thẳng người lên và đồng thời cử thiết phiến lên khỏi đầu, từ từ chuyển bộ đi ba vòng trước giám đài.

Tới vòng sau cùng, Mai Nương dùng toàn lực lao khối sắt ra xa hơn một trượng, rớt xuống huỵch một tiếng, chuyển động cả mặt đất.

Trên giám đài loan :

- Có vị nào phản đối việc cử tạ ngoại hạng, ban Giám khảo thỉnh phô tài.

Toàn thể võ trường yên lặng, không một ai lên tiếng phản đối.

Quân hầu giắt ngựa đến tận cho Song hiệp. Đón lấy cương, Mai Nương,

Tử Long nhảy phắt lên ngựa, đến sát trước giám đài, nghiêng mình chào, khi quay trở ra, Song hiệp với tay rút mâu, kích mỗi người rẽ ngựa sang hai bên tả hữu đứng đối diện.

Giám khảo quan đích thân cầm loa nói lớn :

- Hiện không ai phản đối, thỉnh nhị vị anh kiệt tùy nghi biểu diễn võ nghệ hoặc ra khỏi võ trường.

Chủ tâm và bàn định từ trước, Mai Nương và Tử Long không biểu diễn võ nghệ. Bởi vậy, sau khi nghe giám khảo quan tuyên bố, hai người quay ngựa đi sát nhau lượn qua trước Giám đài, định sau đó sẽ ra thẳng nơi chánh môn. Nhưng tiếng vó ngựa phi dồn dập như trống trận dội lên từ phía tả võ trường khiến ai nấy đều nhìn cả về phương đó.

Sáu kỵ sĩ võ trang, khí giới sáng quắc, phóng ngựa như bay đến trước giám đài chặn hẳn lối ra.

Người ta nhận ra đó là sáu môn đồ Tây Khương: Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Tống Kế Tổ, Tiêu Khiết, Lương Trí Vinh và Ngụy Tiết Khánh.

Mã Hùng lên tiếng :

- Chúng tôi rất phục thần lực của nhị vị nam nữ anh hùng nên yêu cầu nhị vị vui lòng bỏ khăn phủ mặt cho chúng tôi được biết diện mạo cho thỏa lòng ngưỡng mộ.

Trên giám đài, giám khảo hô lớn :

- Yêu cầu các võ sĩ Tây Khương tránh sang bên. Trước khi dự thi phá thành tích, nhị vị nam nữ anh kiệt đây muốn giấu danh diện, bổn chức phải giữ lời hứa.

Mặc dầu có lời yêu cầu nhường lối của ban giám khảo, nhưng sáu môn đồ Tây Khương vẫn đứng dàn hàng chữ nhất, cầm ngang võ khí chắn hẳn lối đi.

Bực mình vì thái độ ương ngạnh của bọn Tây Khương, Lã Mai Nương nói nhỏ bảo Cam Tử Long mấy lời, đoạn hướng giám đài mà rằng :

- Xin Chánh giám khảo đại nhân khỏi bận tâm, chúng tôi tự kỷ khai lộ.

Nàng vừa dứt lời thì Cao Tấn Trung cũng lên tiếng :

- Ngưỡng mộ mong biết mặt anh hùng hào kiệt là ý nguyện của chúng tôi,

xin quý vị chớ chối từ.

Lầm lì, Lã Mai Nương khẽ hất hàm ra hiệu cho Tử Long.

Mọi người ai cũng trông thấy rõ rệt cái hất hàm ý nghĩa đó, đoán chắc thế nào cũng không tránh khỏi sự đụng độ nẩy lửa giữa cặp nam nữ anh hùng và các hảo hán Tây Khương, nên ai nấy đều hết sức hồi hộp.

Sau khi ra hiệu, Song hiệp tức thì rẽ ngựa sang bên, đoạn thúc gót chân vào bụng ngựa. Hai con tuấn mã quen hiệu bốc cao hai vó tiền, hí vang. Đồng thời Mai Nương, Tử Long hoa họa kích và xà mâu lên mấy vòng, vụt gió rít lên như tiếng lụa xé nghe rợn người…

Sau giây phút dương oai, diệu võ thập phần hào hùng đó, Song hiệp cầm ngang võ khí, thúc ngựa chạy kiệu nhỏ xông thẳng vào giữa đám môn đồ Tây Khương, coi tựa như không có người chắn lộ.

Trước tình trạng căng thẳng hiện tại, ai cũng tưởng không tránh được sự xung đột. Nhưng trái lại, các môn đồ Tây Khương bỗng rẽ sang hai bên, nhường lối cho Song hiệp phi ngựa ra khỏi võ trường.

Bỏ khăn bịt mặt, Mai Nương, Tử Long song song đi qua mấy ngã đường đã định từ trước tới phía sau tư dinh Tổng đốc, thì vừa lúc hai anh em Âu Dương Tòng Lân cũng về tới nơi.

Lắng lặng, bốn người vào dinh theo cửa sau.

Song hiệp trao võ khí, thay đổi võ phục xong xuôi trở ra nhà khách.

Tòng Lân tươi cười mà rằng :

- Nhờ uy võ nhị vị, Đại hội tránh được mọi sự lôi thôi. Riêng xá muội và tôi rất cảm phục khách anh hùng.

Cam Tử Long khiêm tốn :

- Nhân huynh và tiểu thư quá khen khiến anh em chúng tôi không biết nói sao. Lúc này vội vàng, nhị vị cũng mắc bận trở lại Anh Hùng quán, ta sẽ tái ngộ sau.

Lã Mai Nương nói với Âu Dương Kim Loan :

- Chúng tôi gởi ngựa lại đây, chừng nào cần sẽ tới lấy, lúc này đem ngựa về quán trọ bất tiện.

Kim Loan đáp :

- Tôi sẽ ra lệnh cho mã phu trông nom tuấn mã cẩn thận. Lã thơ thơ khá an tâm. Vả lại sau Quần Hùng Đại Hội, anh em tôi sẽ rỗi rãi nhiều, mong được tiếp đãi nhị vị lâu hơn cho thỏa lòng ái mộ, hẳn nhị vị không nỡ chối từ?

Lã Mai Nương nhận lời, đoạn cùng Cam Tử Long cáo biệt anh em Âu Dương về thẳng Thúy Lan đình tắm táp thay y phục, rồi đến Lưu Gia khách sạn tìm Lý Tiểu Hoàn, nhưng họ Lý chưa về.

Song hiệp bèn vào thực phòng gọi đồ giải khát, sau khi nhân viên quản lý báo cho biết chừng nào Lý Tiểu Hoàn trở về.

Chân đồi Hoàng Hoa cương, tưởng hào kiệt táng đởm
Ven rừng Tăng Hổ lâm, hóa đại đạo lâm nguy

Vừa cạn bình trà thì Lý Tiểu Hoàn bước vào thực phòng, Song hiệp đứng dậy chào hỏi.

Tiểu Hoàn nói :

- Nhị vị đi đâu bữa nay không đến đây rủ tôi cùng đến võ trường?

Họ Lý chăm chú nhìn hai người, vẻ ngờ vực lộ hẳn trên nét mặt.

Biết vậy, Lã Mai Nương thản nhiên đáp :

- Hồi sáng vừa ra khỏi quán trọ, bất chợt gặp người bằng hữu đồng hương, thành thử khi chia tay cùng họ thì đã quá trễ, đoán chắc Thái thái đã đi khỏi rồi nên chúng tôi đến thẳng võ trường vào chỗ thường ngày nhưng đông quá không chen lấn được, đành phải kiếm chỗ khác đứng xem vậy. Tan võ trường, anh em tôi vội về thẳng đây.

Cam Tử Long góp chuyện :

- Thiệt không ngờ hai anh em Quán trưởng lại dũng mãnh dường ấy. Họ giấu danh diện, nhưng che sao nổi người tinh ý. Số người Tô Châu đứng quanh chỗ chúng tôi đều công nhận hai vị nam nữ hào kiệt đó là anh em Âu Dương. Thái thái đồng ý không?

Lắng lặng nhìn Song hiệp giây lâu, Lý Tiểu Hoàn nói :

- Nếu thiệt là anh em Âu Dương thì quả họ giống nhị vị một cách khác thường!… Riêng tôi tưởng là chính nhị vị chờ phút chót mới giấu mặt trổ tài.

Nói đoạn, Lý Tiểu Hoàn vẫn lừ lừ nhìn Song hiệp nghi ngờ.

Biết vậy, Lã Mai Nương vẫn thản nhiên như không. Nàng cười khanh khách mà rằng :

- Thiệt đó, Âu Dương công tử vóc dáng y hệt gia huynh. Trái lại, Âu Dương tiểu thư cao hơn tôi chút đỉnh.

Lý Tiểu Hoàn lắc đầu :

- Kim Loan không cao lớn hơn Lã tiểu thư đâu, tôi nhận xét rõ ràng. Có một điều lạ là giống nhau về vóc dáng đã vậy, chớ hai con tuấn mã, hồng bạch long câu cũng giống nốt sao?

Cam Tử Long nói :

- Chẳng nói chi bạch mã, chớ con hồng mã chu xa đỏ hơn ngựa của tôi nhiều. Vả lại tàu ngựa của họ danh gia như Âu Dương thì thiếu chi màu sắc? Điều bất ưng ý là hai người đó xuất hiện giữa lúc Đại Hội sắp tàn canh. Theo thiển ý thì họ bất hợp pháp, giải khôi nguyên về tay Lôi Đại Bàng đại ca mới thiệt trúng lẽ. Ban giám khảo tuyển lệnh nam vào chức đó quả đã nhằm trúng tâm lý mọi người.

Lý Tiểu Hoàn chưa hết nghi ngờ, cải chánh :

- Hoàng Khôn cũng được tuyển ngang hàng, nhị vị bỏ sót rồi!…

Lã Mai Nương đối đáp ngay :

- Chúng tôi biết, nhưng bất bình vì điểm đó. Suy xét kỹ, nếu họ Hoàng phải trổ tài năng trước mọi người, vị tất đã làm nên chuyện? Chính vì được khảo thí sau cùng nên y khôn khéo rút kinh nghiệm ở lệnh nam là kẻ đi bước đầu khó khăn nhất, mới làm nên chuyện, phải không?

Thấy hai người có vẻ nhiều cảm tình với con trai mình, Tiểu Hoàn hả tâm, bỏ hẳn sự nghi ngờ lúc ban đầu, nàng nói :

- Nói thiệt với nhị vị điều này, nếu hôm nay anh em Âu Dương không xuất hiện, tất không tránh được giao tranh giữa môn đồ hai phái Tây Khương, Võ Đang và Thiếu Lâm.

Lã Mai Nương giả đò ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy? Chắc hẳn không ngoài vấn đề cấp hạng trong Đại Hội nên mới có điều xích mích? Ở trong trường hợp đó, anh em tôi tất cũng không khỏi công phẫn. Nhưng việc đánh bọn Thiếu Lâm có chi cản trợ đâu?

Lý Tiểu Hoàn đáp :

- Anh em Âu Dương là người cao tài, trên sức, vậy hảo hán Tây Khương. Võ Đang không còn lý do phản đối áp đánh môn đồ Thiếu Lâm nữa, e phật ý ban Giám khảo và thiên hạ quan chiêm.

Trong khi ba người đang chuyện trò, chợt Thiết Diện Hổ đẩy cửa bước vào thực phòng.

Y nhìn qua và toan quay trở ra luôn thì Lý Tiểu Hoàn đã gọi lớn :

- Thiết thúc thúc, người quen thân cả mà, xin cứ tùy tiện ngồi chơi.

Không biết làm thế nào hơn, Thiết Diện Hổ đành đến chỗ ba người đang ngồi.

Y gượng gạo bảo họ Lý :

- Tôi tưởng quý vị đang nói chuyện nên trở ra.

Tiểu Hoàn nói :

- Riêng tây gì đâu! Đang bàn tán câu chuyện Quần Hùng Đại Hội.

Nói đoạn, nàng chỉ Song hiệp giới thiệu với Thiết Diện Hổ :

- Lã thiếu gia và bảo muội, bằng hữu thân giao. Và đây Thiết Diện Hổ thúc thúc, sư đệ của cố gia phụ.

Hết sức điềm nhiên tuy không ưa lối giới thiệu của Lý Tiểu Hoàn, Thiết Diện Hổ làm bộ trách :

- Chà! Lý nương tử quen miệng giới thiệu mãi, hình như gặp nhau trong khách sạn này cả rồi mà!

Nói đoạn y cúi đầu chào Song hiệp, Cam, Lã cũng thản nhiên đáp lễ, nhưng mừng thầm câu nói vô tình của Lý Tiểu Hoàn đã giúp hiểu thêm một điểm: Thiết Diện Hổ là môn đồ Tây Khương.

Ngoài ra giọng nói ồm ồm của gã nhắc nhở Cam Tử Long nhớ lại một… người thời xa xưa.

Nhác nhìn sư huynh nàng, Lã Mai Nương hiểu ngay tâm trạng lúc bấy giờ của họ Cam. Nàng nói :

- Từ ngày khởi hành lên Tô Châu, anh em tôi may mắn kết giao toàn nhân vật Tây Khương, Võ Đang. Riêng bên Thiếu Lâm, chúng tôi chỉ mới quen vỏn vẹn có ba người.

Thiết Diện Hổ nhìn Lã Mai Nương không chớp mắt, gã hỏi :

- Ba người nào vậy, Lã tiểu thư?

- Ba anh em Phương Thế Ngọc. Gặp họ hôm rồi trong tửu quán, gia huynh làm quen cho rộng đường quen biết, nhưng thất vọng vì xét thấy họ kiêu căng lắm.

Thiết Diện Hổ tò mò :

- Anh em họ Phương có bình luận gì không tiểu thư?

Mai Nương thản nhiên không hề để ý đến sự Thiết Diện Hổ chăm chú nhìn nàng và cố ý ngọt giọng một điều tiểu thư, hai điều tiểu thư. Nàng cốt ý nói chuyện để cho Cam Tử Long đủ thì giờ nhận xét gần nét mặt gã.

- Thưa tiên sinh, dĩ nhiên không ngoài những lời bình phẩm sai lạc ganh tị về Quần Hùng Hội và nhiều vấn đề khác nữa, nhắc lại làm chi những lời tiểu kỷ thêm nhàm tai. Có một điều là…

Nói tới đây, Mai Nương cố ý ngập ngừng vì nàng chợt nghĩ ra một mưu kế sau khi nhác thấy Cam Tử Long kín đáo khẽ gật đầu, tỏ ý chàng đã nhận chân được sự gì về Thiết Diện Hổ.

Quả nhiên Thiết Diện Hổ vội hỏi :

- Có điều chi hả Lã tiểu thư?

Mai Nương đáp :

- Anh em Phương gia mà bất cần. Họ bàn nhau vào du ngoạn Hoàng Thạch cương trong khi họ biết rằng, nếu bất chợt gặp các hào kiệt Tây Khương, Võ Đang thì sẽ không tránh nổi xung đột.

Hiểu ý Mai Nương, Tử Long hùa thêm :

- Trong trường hợp của họ, chắc chúng tôi không bao giờ dám dại dột khinh thường như vậy.

Thiết Diện Hổ nhìn Lý Tiểu Hoàn, đoạn cười hềnh hệch :

- Bọn Phương gia vào Hoàng Thạch cương, tất sẽ có các môn hữu Thiếu Lâm đi theo, họ không e sợ là phải.

Lý Tiểu Hoàn hỏi Song hiệp :

- Hoàng Thạch cương ở đâu? Từ hôm đến Tô Châu, tôi chưa du ngoạn nơi nào cả.

Lã Mai Nương lắc đầu :

- Chúng tôi cũng không biết.

Thiết Diện Hổ nói :

- Hoàng Thạch cương ở phía Tây bắc cách Tô Châu chừng sáu bảy dặm đường. Ở đó có dấu tích ngôi cổ tự thời chiến quốc, cây cỏ xanh tươi, lạ một điều là đá núi vàng khè. Hiện thời, nhiều điền chủ khai khẩn trồng cúc vàng nên người ta còn gọi là Hoàng Hoa cương… Lã thiếu gia và tiểu thư có nghe nói chừng nào họ du ngoạn nơi đó không?

Cam Tử Long đáp :

- Hình như là ngày mốt thì phải. Đại Hội vừa kết thúc, tiệc tùng xong, mọi người sẽ ra về hoặc trọ lại các quán khác, họ sẽ rảnh rang thăm thú thắng cảnh Tô Châu.

Phiếm đàm thêm vài câu nữa, Thiết Diện Hổ cáo từ hữu sự ra khỏi thực phòng.

Lý Tiểu Hoàn lưu Song hiệp lại dùng bữa chiều. Hai người vui vẻ nhận lời ngay.

Trong khi họ Lý lên lầu thay áo, Lã Mai Nương hỏi nhỏ Cam Tử Long :

- Chuyến này thiệt rõ mặt Thiết Diện Hổ, sư huynh thấy thế nào?

- Hoàn toàn giống. Cặp mắt hung bạo dữ dằn, tiếng nói ồ ồ, bộ râu quai nón mà y cạo nhẵn chân râu còn xanh lè. Hơn nữa, y là một môn đồ Tây Khương, nghĩa là biết sử dụng giáo Trường Sà, ngọn giáo đặt trên bàn thờ gia phụ…

Chàng cảm động chớp mắt luôn mấy cái rồi nhìn qua cửa sổ.

Mai Nương nói :

- Vừa rồi tiểu muội bày đặt câu chuyện anh em Phương Thế Ngọc du ngoạn Hoàng Thạch cương, sư huynh thấy Thiết Diện Hổ chú ý đấy chớ?

- Có, y theo đuổi chắc không ngoài vấn đề xúi bọn Tây Khương hay Võ Đang đón đánh môn đồ Thiếu Lâm, cốt ý tiếp tay gây ngọn lửa thù giữa các võ phái đó. Nếu thiệt gã là Tăng tặc đạo thì việc gã hợp tác với Hòa Thân làm Mật vụ viên quả rất hạp.

Cho tới nay ngu huynh chấp nối các tin tức mà chúng đã lượm lặt được trong khi theo đuổi gã ở Hoa Bắc, thấy nhiều điểm chỉ rõ Tây Thiền tự và Thiết Diện Hổ chỉ là một nhân vật.

Mai Nương nói :

- Không hiểu vì lý do gì, tiểu muội cảm tưởng như Lý Tiểu Hoàn bị Thiết Diện Hổ chi phối. Tên mật vụ viên này dính líu vào vụ Lôi Lão Hổ trấn Vô Địch đài năm ngoái ở Hàng Châu cũng chưa biết chừng.

- Dính líu bằng cách nào?

- Chẳng hạn gã theo lệnh Càn Long bỏ tiền bạc ra mua chuộc vợ chồng Lôi Lão Hổ. Hoàng kim hắc thế tâm, vợ chồng họ Lôi lòa mắt, quên cả hậu quả nguy hiểm, nhận làm một việc hết sức phi lý là trấn Vô Địch đài, ngông cuồng thách thức anh hùng thiên hạ đến nỗi phải bỏ mạng.

Bản lãnh trung hạng, đảm nhiệm một trọng trách bất tương xứng, tiểu muội tin chắc vợ chồng họ Lôi bị thúc đẩy, không ngoài vấn đề tham bạc.

- Sư muội nói phải. Có lẽ Lôi Đại Bàng biết việc mà song thân y đã làm, nên có vẻ thẳng thắn hồn nhiên hơn…

Lý Tiểu Hoàn từ trên lầu xuống, tươi cười hơn hồi nãy.

Dùng bữa xong, Cam, Lã cáo từ Tiểu Hoàn đến thẳng Tiểu Hà đình vào Nguyên Diệu tự ra mắt Chiêu Dương thiền sư trình bày việc nhận xét về Thiết Diện Hổ.

Lã Mai Nương thưa :

- Bạch sư phụ, sở dĩ đệ tử bày đặt câu chuyện ba anh em Phương Thế Ngọc ngày mốt sẽ viếng Hoàng Thạch cương là cốt ý xem phản ứng của Thiết Diện Hổ như thế nào.

Nếu ngày đó bọn Tây Khương, Võ Đang phục kích tất nhiên là do tên Thiết Diện Hổ bày đặt ra cả, và ta có thể hiểu rõ rằng những vụ xích mích, hiềm thù từ trước đến nay giữa các võ phái đều do tên mật vụ viên đó gây nên.

Y là người Hán, gây cảnh nồi da xáo thịt, bất kể tình đồng chủng, đồng giới, thì dẫu y là Tăng Tòng Hổ hay không, trước võ giới và dòng giống Hán tộc, y cũng là kẻ có tội đáng trăm thủ.

Chiêu Dương từ tốn :

- Hai hiền đồ nên thận trọng trong vụ này. Nên nhớ rằng ngoài Thiết Diện Hổ, còn có cả Lý Tiểu Hoàn biết chuyện Hoàng Thạch cương. Nếu quả sẽ có trận phục kích tại đó, Lý Tiểu Hoàn cũng có thể bị nghi là kẻ đã nhúng tay tổ chức trận phục kích.

Đỡ lời Lã Mai Nương, Cam Tử Long thưa :

- Chúng đệ tử nhận xét đã rõ ràng, Lý Tiểu Hoàn bị Thiết Diện Hổ đứng hàng thúc bá chi phối. Ngoài ra nàng không hành động gì được hơn, bởi lẽ còn vướng Lôi Đại Bàng.

- Hai hiền đồ tính sao?

Cam Tử Long nói :

- Xin sư phụ bàn tự sự với Sư trưởng Tung Sơn Thiếu Lâm lo cho việc "Hư" thành "Thiệt".

Chiêu Dương mỉm cười :

- Nghĩa là ngày mốt, ba anh em Phương gia sẽ du ngoạn Hoàng Thạch cương làm mồi cho trận phục kích của Tây Khương, Võ Đang?

- Dạ. Nhưng xin thỉnh toàn thể các Đại sư cùng các môn đồ các phái hiện diện tại Tô Châu tới Hoàng Thạch cương. Nhân dịp này, chúng đệ tử muốn phanh phui căn nguyên vụ xích mích giữa ba phái Thiếu Lâm, Tây Khương, Võ Đang để chấm dứt các cuộc lưu huyết, hiềm thù vô ích.

Chiêu Dương nghiêm nét mặt :

- Sao các con dám tin chắc rằng sẽ có trận phục kích ở Hoàng Thạch cương mà dám đặt lời thỉnh cả các Đại Sư? Nếu câu chuyện bất thành, ta sẽ

mang tiếng hấp tấp quá tin các hiền đồ…

Lã Mai Nương thưa :

- Bạch sư phụ, cách đây ba bữa, thiếu chút nữa thì đã xảy ra xung đột giao phong lớn ngay trong Anh Hùng quán giữa Tây Khương, Thiếu Lâm nếu anh em Âu Dương Tòng Lân không ngăn cản kịp. Sau đó môn đồ nghịch phái còn tính gây giao tranh ngay sau cuộc khảo thí chót tại võ trường. Vậy không lẽ họ nào bỏ lỡ cơ hội không phục kích tại Hoàng Thạch cương là nơi vắng vẻ rất tiện cho sự xung đột. Dám mong sư phụ tin ở sự tính toán hiểu biết của đệ tử và Cam sư huynh.

Cam Tử Long tiếp lời Mai Nương :

- Bạch sư phụ, nếu chúng đệ tử dự đoán chỉ có môn đồ nghịch phái không thôi thì không khi nào dám thỉnh đến hàng Đại sư. Trái lại đệ tử nghi rằng Bạch Mi, Phùng Đạo Đức và cả Thạch Phủ Kính cũng sẽ đích thân quan sát trận phục kích.

Bởi vậy, sự hiện diện hàng Đại Sư tại Hoàng Thạch cương rất cần sau khi chúng đệ tử phanh phui sự thật.

- Giờ nào chúng ta cần tới Hoàng Thạch cương? Và chỉ định nơi nào? Hoàng Thạch cương rộng lớn vô cùng.

- Kể từ giờ Mùi. Từ Tô Châu vào đó qua Tăng Hổ lâm và trung tâm điểm là đồi Hoàng Thạch, khu hoang tàn của ngôi cổ tự Âm Hồn. Người nên thận trọng kẻo gặp ba vị Sư trưởng nghịch phái trước, e hư đại sự.

- Được, hiền đồ an tâm. Nếu đạt được mục đích, chấm dứt được vụ hiềm khích, Bắc phái Sơn Đông sẽ được tăng thêm uy tín trong võ giới vì hai hiền đồ. Như trưa nay tại võ trường, các Đại sư không ngớt lời khen ngợi hai con.

- Thưa sư phụ, các Đại sư cũng đoán là…

Chiêu Dương ngắt lời :

- Sao lại không! Sá chi cái trò Thiềm Thừ Thoát Xác đó? Với niên tuổi, sức lực chúng ta có phải nhường các ngươi, nhưng thần trí còn tinh tường, suy rộng ra sẽ lược đoán được ngay tự sự.

Cam, Lã nhìn nhau, lẳng lặng biệt Thiền sư về quán trọ.

Vừa về tới Thúy Lan đình thì thấy nhân viên trong quán và các người lối phố hãy còn đứng đông đảo bàn tán xôn xao quanh đó.

Cam Tử Long hỏi chủ quán :

- Có sự chi vậy, tiên sinh?

Chủ quán đáp :

- "Vừa rồi có ba đại hán qua nơi ngã ba đường kia, bỗng gặp một tráng sĩ nữa cũng chợt đi tới. Quanh quẩn không hiểu vì lẽ gì, vị tráng sĩ chỉ mặt một trong ba đại hạn mắng lớn:

'A! Tên đại đạo này mấy năm nay biệt tích, ngờ đâu mi lẩn lút ở Tô Châu!'

Đại hán kia cũng không kém, mắng lại:

'Đồ mãng phu tục tử này đui hay sao mà lầm lộn cắn quàng như chó dại vậy? Mi là thằng nào, gặp ta bao giờ mà dám xằng bậy quàng xiên?…'

Hai bên toan xô vào ẩu đả, nhưng hai đại hán kia ngăn cản không để hai bên xung đột. Giữa lúc ấy vị Tham chánh quan đi kiệu qua, quân lính theo hầu khá đông, dân phố phải tản cả sang bên lề đường. Nhờ lúc xáo trộn đó, ba đại hán bỏ đi mất, còn vị tráng sĩ kia đuổi theo tìm quanh không thấy, đành trở lại chỗ cũ".

Nhìn Lã Mai Nương, Cam Tử Long mỉm cười hỏi chủ quán :

- Tiên sinh ngồi quầy hàng, mà sao nghe rõ đôi bên mắng nhau?

Chủ quán vội đáp :

- Thưa quí khách, tôi đi coi buổi cuối cùng Đại Hội, mải theo bằng hữu bàn tán mãi bây giờ mới về, tới ngã ba gần nhà thì vừa lúc xảy chuyện.

Mai Nương nói :

- A! Đi coi Quần Hùng Hội hào hứng lắm hả!

Chủ quán nhăn nhó mà rằng :

- Thưa tiểu thư đông quá, người như nêm cối, tôi mập lùn thành thử không sao len lách nổi, đành đứng ngoài nghe người ta hò reo, bàn tán dự thính vậy. Ghê gớm lắm và hào hứng vô cùng!

Thấy chủ quán phóng đại, Song hiệp nhìn nhau cố nhịn cười.

- Này, tiên sinh, cớ sao nhiều người còn quanh quẩn đây và nhìn ngó vào quán nhà thế?

Vỗ trán, chủ quán đáp :

- A! Tôi quên khuấy đi mất, mải nói chuyện Đại Hội, vị tráng sĩ gây chuyện hồi nãy, hiện đang ăn uống trong quán phòng. Nhiều người hiếu kỳ dòm ngó, tôi phải van mãi họ mới chịu tản đi. Đã vậy mà thôi đâu, còn e ba đại hán kia kéo cánh tới đây đánh lộn thì thiệt hại cho nhà hàng biết bao!

- Tráng sĩ ngồi nơi nào?

- Thấy đông người dòm ngó, vị ấy ngồi trong góc phòng trong. Người vận võ phục nâu sẫm, có bọc hành lý và kè kè thanh đơn đao to bản là chính đó.

Song hiệp vào Thúy Lan đình.

Lã Mai Nương bảo Cam Tử Long :

- Sư huynh thắc mắc về hai tiếng đại đạo nên muốn gặp vị tráng sĩ ấy để hỏi thăm phải không?

- Quả thế. Ngu huynh thấy nóng ruột lạ lùng, nên muốn hỏi rõ cho an tâm. Nào, ta vào thực phòng nghen?

Mai Nương lẳng lặng gật đầu.

Qua phòng ngoài, Song hiệp vào tới phòng trong. Thực khách giờ đó đã thưa thớt, nguyên vì Thúy Lan đình là một đại khách sạn chuyên nấu ăn cho khách trọ nên thực khách ngoài ít khi lui tới. Còn khách trọ thường dùng bữa sớm, bởi vậy giờ đó mới thưa người.

Đang ăn uống thư thả, tráng sĩ áo nâu thấy cặp nam nữ thanh niên sắc khí hào hùng, bèn kín đáo ngước mắt nhìn qua rồi lại rót rượu uống tự nhiên.

Song hiệp quan sát thấy tráng sĩ trạc ngoại tam tuần, mày ngài hàm én, để râu ba chòm vàng khè cắt ngắn, vóc người khá cao lớn, vận võ phục nỉ màu nâu thẫm, chân dận ủng cổ ngắn da đen. Bộ võ phục rất hạp với sắc da màu bánh mật dầy dạn phong trần.

Tửu bảo vội kéo ghế mời Song hiệp :

- Nhị vị hôm nay về trễ. Để con đi sửa soạn cơm rượu.

Cam Tử Long bảo :

- Ngươi lấy chìa khóa mở cửa, bày thồi trên phòng cho tươm tất, nghe. Ta không muốn ngồi đây hôm nay.

Nói đoạn, chàng cùng Mai Nương tiến tới thồi tráng sĩ cúi chào.

Tráng sĩ vội đẩy ghế đứng lên đáp lễ, ngạc nhiên nhìn Song hiệp chằm chằm.

Cam Tử Long nói :

- Xin lỗi quấy rầy tôn huynh, phải chăng chính tôn huynh vừa mới đuổi ba mãnh hán nào đó ở ngã ba đường gần đây?

Nghiêm nghị, tráng sĩ đáp :

- Phải, chính tôi. Nhị vị là ai? Muốn hỏi điều chi?

Cam Tử Long hạ giọng :

- Chúng tôi họ Lã có điều cần muốn nhờ tôn huynh chỉ dẫn, nhưng nói chuyện tại nơi công cộng này e bất tiện. Vậy xin thỉnh tôn huynh lên lầu đồng ẩm, được không? Chúng tôi trọ tại đây.

Tráng sĩ sẽ mỉm cười :

- Hân hạnh được nhị vị chú ý tới. Tôi họ Tề vẫn sẵn sàng nhận lời. Trên đời này giúp được nhau là quý, vả lại tôi cũng trọ lại đây đêm nay.

Thấy tráng sĩ họ Tề tánh tình hào sảng, Cam, Lã mừng rỡ đi trước dẫn đường. Tráng sĩ bỏ bữa ăn dở, xách bọc hành lý và cầm đơn đao theo sau.

Ba người vừa ra khỏi thực phòng thì gặp chủ quán, khiến lão ta ngạc nhiên trố mắt nhìn quên chớp.

Cam Tử Long nháy lão chủ quán mà rằng :

- Tôi mời quý khách nghỉ lại đây đó, vậy khá sửa soạn một phòng trên lầu.

Nghe nói khách trọ lại, chủ quán mừng rỡ quên cả ngạc nhiên, hối nhân viên lên lầu sửa soạn phòng ốc tươm tất.

Tên tửu bảo đang bày thồi ăn trong phòng Song hiệp, đèn thắp sáng trưng.

Để bọc hai thanh trường kiếm lấy ở Nguyên Diệu tự về xuống đầu giường, Cam Tử Long mời tráng sĩ an tọa. Chàng hối tửu bảo :

- Đem đủ thực vật lên rồi ra ngoài, chừng nào cần ta sẽ hỏi, nghe?

Tửu bảo vâng dạ lui ra. Lát sau ba người đồng ẩm, Song hiệp ăn uống cầm

chừng cốt ý tiếp khách.

Tử Long nói :

- Chẳng giấu gì tôn huynh, thấy chủ quán nói rằng tôn huynh đuổi một tên đại đạo nào đó, mà hiện thời chúng tôi cũng đang truy tầm một tên độc đạo, vậy người của tôn huynh tên gì, thuộc hạng nào?

Tráng sĩ đáp :

- Câu chuyện dài lắm, chỉ vắn tắt thôi. Tôi là người Sơn Đông, ở Yên Châu trấn giáp giới Giang Tô…

Nghe đến đây, Lã Mai Nương vội ngắt lời tráng sĩ :

- Xin lỗi, tôn huynh họ Tề, cư ngụ tại Yên Châu trấn, vậy có thân thuộc gì với một vị đại tiên sinh họ Tề đồng trấn không?

Tráng sĩ giương cặp mắt sáng ngời, hỏi :

- Lã tiểu thư chỉ định tiên sinh Tề Tưởng Bình phải không?

Song hiệp khẽ gật đầu.

- Tề Tưởng Bình là tôi. Chẳng hay thực danh nhị vị là chi?

Đẩy ghế đứng lên, Song hiệp vái họ Tề mà rằng :

- Anh hùng ở ngay trước mắt mà không nhận ra, quả thiệt đại lỗi.

Tề Tưởng Bình vội đáp lễ, khiêm nhượng :

- Kẻ hèn mọn này có gì đáng để nhị vị chú ý?

Cam Tử Long nói :

- Lã Mai Nương sư muội đây là bào điệt của Đại sư Lã Tứ Nương còn tôi họ Cam tên Tử Long.

Tề Tưởng Bình xá dài :

- Trời ơi! Tôi mới chính là kẻ hữu nhãn vô ngươi! Thì ra nhị vị đại hảo đồ Bắc phái Sơn Đông. Năm ngoái về thăm gia sư Chu Thiên Võ ở Lão Sơn, tôi được diện kiến lệnh sư vân du qua đó. Trong thời gian ở Lao Sơn, thiền sư có nói tới nhị vị và hỏi thăm tên độc cước đại đạo khét tiếng độc ác trong giới giang hồ lục lâm nhất là miền Vạn Lý Trường Thành, họ Tăng tên Tòng Hổ, tước hiệu Hắc Sát Cô Thần. Tôi đã thưa chuyện hầu Thiền sư…

Cam Tử Long nói :

- Dạ, gia sư có nhắc lại việc đó và chúng tôi năm ngoái có qua Yên Châu trấn tìm yết kiến tôn huynh, nhưng người nhà cho hay rằng tôn huynh áp tải hàng hóa đi Khai Phong phủ. Chúng tôi ở lại trấn một ngày rồi xuống Giang Nam…

Tiêu sư Tề Tưởng Bình hỏi :

- Nhị vị vẫn theo đuổi tên lục lâm đại đạo Tăng Tòng Hổ?

- Dạ, chừng nào trảm thủ cấp nó mới chấm dứt cuộc truy tầm.

- Thì hồi nãy, tôi mới nhận ra nó đi với hai mãnh hán, có lẽ cũng hạng bất hảo!

Song hiệp giựt mình nhìn nhau, nghĩ thầm rằng đã ngờ oan Mật vụ viên Thiết Diện Hổ. Hồi lâu, Mai Nương hỏi Tề Tưởng Bình :

- Hình dáng gã thế nào? Trang phục ra sao?

Tề tiêu sư không do dự :

- Da mặt đen sần sùi, diện mạo tối ư độc ác, mắt lồi, mũi lớn, trước kia để râu quai nón xồm xoàm, nay nó cạo nhẵn nhưng nhận được ra ngay. Thân hình lực lưỡng trượng phu, hạng dũng mãnh đại lực, tuổi trạc,…

Một lần nữa, không ai bảo ai, Song hiệp cùng thốt ra một tiếng :

- Ủa!

Tề tiêu sư nói tiếp :

- Nếu nhị vị chưa từng trông thấy gã bao giờ, khó nhận diện lắm, nhất là gã bỏ võ phục, vận theo lối hào phú, thương gia. Thiếu bộ râu, gã trẻ thêm năm sáu tuổi, nhưng giấu sao được vết thẹo trắng lợt sau đuôi mắt!

Nhìn Lã Mai Nương, Cam Tử Long kêu rộ lên :

- Ồ! Vết theo đuôi mắt! Đúng là Thiết Diện Hổ rồi!

Lã Mai Nương mày phượng xếch ngược, đấm hai tay vào nhau :

- Chà! Tên Hắc Sát Cô Thần này, hai lần tội chồng chất. Phản quốc hại dân, gây cảnh nồi da xáo thịt, võ giới tương tàn! Ám hại Cam lão bá, phục kích một vị lão anh hùng trong khi song đấu, phạm luật thách đấu của Võ giới.

Cam Tử Long sắc diện đỏ nhừ, dằn giọng :

- Ngu huynh thề quyết moi gan, xé ruột tên hèn mạt, ác tà, quen dùng nọc độc phun người, băm nó thành cám mới hả lòng!

Tề Tưởng Bình không khỏi kinh ngạc trước sự phẫn nộ lôi đình của hai tay đại hiệp môn đồ Bắc phái.

Phút giận dữ đã qua, Cam Tử Long ôn tồn tả phác qua mối phụ thù mà chàng đeo đẳng mười mấy năm trường đằng đẵng cho Tề tiêu sư nghe.

Chàng nói tiếp :

- Tôn huynh cũng theo đuổi tên Tăng đại đạo?

- Không, sự hiềm thù giữa y và tôi không đáng kể. Bảy năm trước đây, y lừa cướp của phiêu cuộc một chuyến hàng lớn, trong khi tôi mắc bận không đích thân áp tải được chuyến đó. Nhưng tiêu sư phụ thuộc tôi nhận được mặt nó. Về sau, hỏi thăm mãi, mới biết nó đã bỏ Hoa Bắc xuống Hoa Nam, không ngờ nó luẩn quất đất Tô Châu!…

Lã Mai Nương nói :

- Gã không lẩn quất ở Tô Châu đâu! Hiện thời gã là Mật vụ viên đắc lực của Thanh đình và đang đảm nhiệm một nhiệm vụ nặng nề!…

Tề Tưởng Bình cười gằn :

- Một công hai việc, nó muốn đổi lốt tặc đạo để đánh lạc đường kẻ thù đầy rẫy chớ gì! Trước kia nó giết người cướp của, nay nó phản quốc hại dân, tựu chung chỉ để phụng sự cái nhân độc ác, phản bội đáng khinh, đáng bỉ của nó, phải không? Lưỡi gươm công lý, Tề mỗ này xin nhường nhị vị xứng đáng hơn.

Lã Mai Nương hỏi :

- Hồi nãy, tên đại đạo đó đi với hai mãnh hán hình dáng thế nào, tôn huynh nhớ không?

Nghĩ ngợi giây lát, Tề tiêu sư đáp :

- Cao lớn lực lưỡng như nhau, râu quai nón, trạc non hay ngoại tam tuần chút đỉnh, một người sắc diện ngăm ngăm đen, một người vàng ệch, chắc là đồng bọn lục lâm hắc đạo.

Mai Nương nhìn Cam Tử Long mà rằng :

- Cao Tấn Trung và Mã Hùng, không còn ai vào đó nữa?

Tử Long gật đầu :

- Trúng hình dáng, diện mạo hai tên đó rồi.

Không hiểu, Tề tiêu sư hỏi :

- Nhị vị nói sao?

Cam Tử Long giải thích :

- Tên mặt vàng sần đó là Cao Tấn Trung và tên mặt ngăm đen là Mã Hùng. Cả hai đều là cao đồ phái Tây Khương, lực cử ngàn cân, võ nghệ công phu đáng liệt vào hàng danh thủ thời nay.

- A! Nếu hồi nãy chúng không lảng tránh, thì có lẽ tôi đã lâm vào cảnh cô thế rồi! Tăng Tòng Hổ thuộc hạng lợi hại và giàu kinh nghiệm, mưu mô xảo quyết nhất mực. Thế ra, hầu hết hảo thủ môn đồ của Bạch Mi lão sư hành nghề độc cước đại đạo.

Lã Mai Nương nói :

- Không phải vậy. Ngoại trừ tên họ Tăng, hai người kia đến Tô Châu dự Quần Hùng Đại Hội. Câu chuyện dài lắm, sư huynh tôi sẽ kể vắn tắt cho tiêu sư nghe.

Tiếp lời Mai Nương, Tử Long thuật qua vụ xích mích từ lâu giữa các võ phái và mới đây, nhờ quan Tổng đốc Tô Châu chàng mới biết rằng ban Mật vụ của vua Càn Long, nhất là Thiết Diện Hổ tức Tăng Tòng Hổ, nhúng tay nhóm ngọn lửa giao tranh để các võ phái tàn sát lẫn nhau.

Hiểu chuyện, Tề Tưởng Bình gật gù nói :

- A, ra thế đó. Xong vụ này, nhị vị nhất cử lưỡng đắc, thành công cả hai phương diện, không những đem hòa bình lại cho ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Tây Khương mà còn trả được mối đại thù nung nấu tâm can mười mấy năm trường.

Cam Tử Long nói :

- Sau mấy năm theo đuổi truy tầm thù nhân, tôi không ngờ kết quả đến dồn dập cả lúc này. Nhưng tôi… tôi e Tăng Tòng Hổ bị động chiều nay, tìm đường đào tẩu ngay chăng?

Tề Tưởng Bình lắc đầu, cả quyết :

- Thế thì nhị vị chưa hiểu tên đại đạo họ Tăng chút nào. Khi nó chưa biết đích danh, đích diện thù nhân thì nó còn trốn tránh, sợ bị đánh bất ngờ. Nhưng một khi nó biết rõ danh, diện, địa chỉ thù nhân rồi, thì thế nào cũng lần tới tìm cách tiêu diệt cho kỳ được kẻ địch mới chịu thôi. Đó là tâm địa của phường tiểu nhân độc ác hơn mãng xà, mãnh thú. Nếu nó biết tôi trọ đây, trước sau chỉ một vài bữa là thế nào nó cũng trổ tài phi thiềm tẩu bích, đến tận nơi ám hại bằng đủ mọi phương cách. Suy ngay vụ nó lập tâm ám hại lệnh phụ, Cam lão anh hùng và vụ nó rình rập chờ trúng buổi tôi không áp tải hàng hóa là nó trổ nghề cướp liền thì biết. Nó là một con độc xà, không còn lấy một mảnh nhân tâm, nguy hiểm tột bực.

Ba người ăn uống, chuyện trò hồi lâu nữa mới tan. Tề tiêu sư cáo biệt, trở về phòng an nghỉ.

Sai tửu bảo dọn dẹp xong, Song hiệp cũng sửa soạn nghỉ ngơi…

Canh ba đêm ấy vừa điểm trên vọng lầu dinh Tổng đốc, ánh trăng cuối tháng yếu ớt mờ ảo không xuyên qua nổi lớp sương thu rắc lên toàn thành Tô Châu như một màn phấn lam mờ. Lá khua xào xạc dưới làn gió thu rợn lạnh thổi từng cơn.

Toàn thành Tô Châu miên man trong giấc điệp, ngoại trừ những nơi trà đình, kỷ thất là hãy còn ánh đèn le lói, đờn địch ca vang.

Từ phía Thiết Xa Nang, một bóng dạ hành khách phi hành vùn vụt trên các dãy mái nhà, qua hết dãy này đến dãy khác.

Dạ hành khách đã có chuẩn đích, thông đường biết lối, nên chạy một mạch, lúc hiện chập chờn như bóng ma, đến thẳng khu lộ Linh Võ miếu mới dừng bước dưới một cành lá um tùm nhận xét.

Ngôi lữ quán Thúy Lan đình sừng sững cao hơn hết trong dãy phố, với những nếp mái cong cong mờ ảo trong nền trời sương phủ màu lam.

Bỏ chỗ núp, dạ hành khách cả quyết băng mình qua mươi nóc nhà nữa, phi thân đáp mình nhẹ nhàng như tàu lá rụng trước ngọn thu phong xuống từng mái thứ nhất Thúy Lan đình, và từ đó, dạ hành khách nhảy vút lên từng

mái thứ nhì, nhón nhén vượt qua lan can vào hành lang.

Nghe ngóng, tìm tòi giây lát, dạ hành khách dường như không đắc ý, bước lên thành lan can đoạn nhảy vút lên bám lấy gù mái xây bằng sứ xanh. Đu mình hai vòng lấy trớn, dạ hành khách bật lộn toàn thân nằm sấp ngay trên mái trên cùng nhẹ nhàng êm ru…

Đang ngủ chập chờn, Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương chợt lắng tai nghe.

Nàng lẹ làng tung mền, với tay lấy thanh Yểm Nhật trường kiếm trên đầu giường, ngồi dậy, buông chân xuống thành giường xỏ cặp hài thêu mỏng gót, định ý đánh thức sư huynh nàng ở giường trong góc bên kia phòng thì Thôi Sơn Thái Bảo Cam Tử Long cũng đã trỗi dậy như nàng, trong tay lăm lăm cầm thanh báu kiếm Huyền Tiễn.

Trong ánh đèn dầu khêu nhỏ mờ ảo, Song hiệp không ai bảo ai mà cùng giơ tay ra hiệu chỉ ra phía cửa, đoạn chỉ ngược lên mái nhà. Đồng ý, cả hai cùng gật đầu.

Nhón nhén êm ru, Cam Tử Long lẹ tay tắt hẳn ngọn đèn dầu leo lét để trong góc phòng, trong khi Lã Mai Nương áp tai vào cửa sổ nghe ngóng.

Giây lát, nàng hất hàm lên mái ra hiệu cho sư huynh nàng, đoạn nhẹ tay mở cửa sổ không một tiếng động, rồi nhảy vút ra ngoài hành lang trước, Tử Long theo sau, với tay khép cánh cửa lại.

Kẻ trước, người sau, Song hiệp lẹ bước đi vòng hành lang quan sát, tay buộc nối dải trường kiếm đai quanh ngực…

Giữa lúc đó, ở phía đầu mái nhà bên kia, dạ hành khách cũng vừa đủ mình nằm rạp lên mái ngói óng.

Với cặp tai hữu luyện, thính giác có thể phân biệt được cả tiếng chân mèo, Song hiệp vội vàng ngừng bước, vận dụng công phu thần khí, băng mình như hai chiếc nhạn qua lan can ra mái ngoài, rồi từ đó phi thân lên mái trên, chủ ý đánh tập hậu dạ hành khách, mà hai người cùng ngờ là tên độc cước đại đạo Tăng Tòng Hổ tìm đến Thúy Lan đình ám sát tiêu sư Tề Tưởng Bình.

Song hiệp vừa lên tới đỉnh mái nhà, thì dạ hành khách còn đang nằm sấp dưới dốc mái. Không hiểu vì đặt tai sát xuống mái nên nghe được bước chân

người phía sau hay linh tánh, dạ hành khách vội vàng quay phắt người lại, đứng hẳn lên, đồng thời rút đơn đao soạt một tiếng.

Cùng lúc đó, Mai Nương, Tử Long rút trường kiếm, lưỡi báu kiếm long lanh, kiếm khí xanh lè phản chiếu ánh trăng mờ lạnh toát.

Lẹ làng hơn, Song hiệp lẳng lặng hoa báu kiếm đánh trước, thủ vi hiệp công, làn kiếm quang rít lên nghe rợn tóc gáy.

Bản lãnh cũng không vừa, dạ hành khách vội vàng phóng mình ra xa bên phía hữu, thủ thế chờ khởi công.

Giữa khi đó, nhờ ánh trăng chiếu thẳng vào mặt dạ hành khách, Song hiệp nhận ra là… Lôi Đại Bàng. Và đồng thời, đặc biệt cũng nhận ra Song hiệp, chàng vội xua tay ra hiệu ngừng chiến, nói nhỏ :

- Tôi, đặc biệt đây! Là bạn chớ không là thù. Hữu sự cần kíp, thỉnh nhị vị theo tôi ra xa cho tiện nói chuyện.

Dứt lời, chàng tra đao vào vỏ.

Lã Mai Nương đưa tay chỉ sang phía tả, tỏ ý mời Lôi Đại Bàng đi trước.

Tức thì Lôi hảo hán băng mình chạy trước, Song hiệp theo sau. Cả ba cùng hòa mình vào trong màn sương phủ kín.

Lôi Đại Bàng và Song hiệp vừa đi khỏi, thì một bóng đen nữa nhảy vút lên mái nhà, tay cầm đơn đao sáng quắc, đưa mắt nhìn quanh, sẵn sàng tác chiến.

Đó là tiêu sư Tề Tưởng Bình.

Họ tề đi quanh mái quan sát, nghĩ thầm: “Rõ ràng ta nghe thấy tiếng khí giới tuốt ra sột soạt, kiếm khí rít lên như gió, lại hình như có tiếng người thì thào… Hừ, chúng biến đâu cả rồi? Lẹ quá!…”

Đứng trên nóc, quan sát khắp chung quanh hồi lâu không thấy động tĩnh, Tề Tưởng Bình mới trở về phòng, không khỏi cười thầm :

- Nguy thiệt! Mai Nương, Tử Long ngủ say đến mức này thì mong thành đại sự sao được?

Rót ly trà nóng uống, họ Tề ngồi thừ trên kỷ, suy nghĩ càng thấy nóng ruột hơn, yên trí kẻ gây tiếng động vừa rồi là Tăng Tòng Hổ và thế nào tên đại đạo đó cũng trở lại nữa, bèn trở ra nhón nhén đến phòng Song hiệp gõ nhẹ lên

cánh cửa tới hai, ba lần, không thấy động tĩnh, nên đành cắp đao núp trong bóng tối hành lang chờ.

Nói về Song hiệp theo Lôi Đại Bàng, chuyền trên các mái nhà, ra khỏi khu phố đến công viên trước Linh Võ Miếu, mới dừng lại dưới một gốc đại thụ cành lá um tùm.

Đại Bàng chắp tay thi lễ :

- Xin lỗi khinh động nhị vị giữa đêm hôm khuya khoắt và rất phục nhị vị rất đỗi thính tai. Sự kiến này đủ chứng tỏ rằng bản lãnh công phu nhị vị thập phần điêu luyện…

Cam Tử Long ngắt lời :

- Sá chi chuyện đó, Lôi đại ca biết nơi chúng tôi trú ngụ và biết được cả số phòng mới đáng bực danh tài!

Hiểu là hai anh em họ Lã (Đại Bàng chưa biết tên thiệt của Song hiệp) nghi ngờ mình, Đại Bàng vội giải thích :

- Tài giỏi chi đâu! Nhị vị hẳn còn nhớ rằng đã có lần cho gia mẫu biết nhị vị tạm trú trên lầu Thúy Lan đình. Gia mẫu mới cho tôi biết địa chỉ lúc sẩm tối, khi tôi tới thăm.

Song hiệp im lặng nghe. Đại Bàng nói tiếp :

- Hình như nhị vị đã nói lộ cho gia mẫu biết việc ba anh em Phương Thế Ngọc, qua ngày mốt sẽ du ngoạn Hoàng Thạch cương?

Lã Mai Nương gật đầu :

- Có như vậy.

- Và nhị vị đã giáp tiếp một người là Thiết Diện Hổ?

- Đúng! Có cả lệnh mẫu ngồi đó. Thiết Diện Hổ cáo từ đi trước.

- Chính vì lẽ ấy, mà đêm nay tôi tới tiếp xúc với nhị vị. Số là Thiết Diện Hổ, vốn thù ghét các môn đồ Thiếu Lâm, nhất là ba anh em Phương Thế Ngọc…

Cam Tử Long ngắt lời :

- Phương Thế Ngọc là kẻ tử thù của đại ca mà!…

Lôi Đại Bàng cười lạt :

- Nhị vị chưa hoàn toàn hiểu tâm trạng tôi nên mới vội nói như vậy. Sau này, nếu có dịp thuận tiện, tôi sẽ tâm sự về vụ Phương Thế Ngọc đả lôi đài, nhị vị sẽ hiểu tôi hơn. Giờ đây, tôi xin vắn tắt. Khi cáo từ ra đi, Thiết Diện Hổ liên lạc với các môn đồ Tây Khương, dự tình phục kích anh em Phương gia tại Hoàng Thạch cương. Cao Tấn Trung, Mã Hùng ngỏ lời mời tôi, Phùng Huy Hạ và các bằng hữu Võ Đang dự trận. Vì lẽ còn vướng Phùng sư phụ, tôi và Huy Hạ phải ngoài mặt ưng thuận. Mặt khác, sau khi bàn tính với Phùng Huy Hạ, tôi lẻn đến Thúy Lan đình báo vụ phục kích, yêu cầu nhị vị hành động làm thế nào cản ba anh em Phương gia để họ hủy bỏ cuộc du ngoạn Hoàng Thạch cương tránh trận giao tranh lưu huyết vô ích. Nên nhớ rằng, Thiết Diện Hổ và Cao, Mã thỉnh luôn cả một số môn đồ Không Động hiện diện tại Tô Châu tiếp tay.

Lã Mai Nương hỏi :

- Sao Lôi đại ca không báo thẳng cho phe Tung Sơn có tiện hơn không?

- Nhị vị lộ chuyện đó với gia mẫu thì tôi căn cứ vào nhị vị mới phải lẽ chớ!

- Kế hoạch phục kích thế nào?

- Tôi chưa vào khu Hoàng Thạch cương bao giờ, nhưng theo như Thiết Diện Hổ hoạch định, đoàn phục kích ẩn trong khu rừng trước đồi Hoàng Thạch, chờ bọn Phương gia đi qua, họ sẽ theo và khởi chiến trong một ngôi chùa hoang tàn trên đồi. Phần Phùng Huy Hạ và tôi sẽ tùy cơ ứng biến, nhưng không dám bảo đảm về tư cách hay hành động của các môn đồ Võ Đang.

Cam Tử Long nói :

- Cám ơn Lôi đại ca đã nhận định được sự phải trái, báo tin. Chúng tôi sẽ thông báo cho bên Phương gia.

Lôi Đại Bàng nhắn thêm :

- Tôi mong rằng bọn Phương Thế Ngọc bỏ ý định du ngoạn Hoàng Thạch cương là hơn hết. Như vậy tôi giữ được cảm tình giữa đôi bên.

- Lôi đại ca khá an tâm, không xảy ra chuyện lưu huyết đâu. Tôi muốn hỏi

đại ca một điều.

Lôi Đại Bàng thẳng thắn :

- Xin cứ nói.

- Đại ca có hiểu chi về vụ lệnh cố thân phụ thiết lập Vô Địch đài năm ngoái tại Hàng Châu không?

- Không. Nhưng tôi nhận thấy nhiều điểm vô lý trong vụ đó.

- Nếu vậy, đại ca liệu lời hỏi thân mẫu xem có uẩn khúc gì chăng?

- Xin lãnh ý, thôi ta chia tay, tôi trở về Thiết Xa Nang.

Nói đoạn, Lôi Đại Bàng vòng tay cáo biệt, chạy vụt vào trong màn sương đêm dày đặc.

Ra khỏi công trường Linh Võ Miếu, Song hiệp theo đường cái chạy về Thúy Lan đình.

Kẻ trước người sau, hai người vượt tường lên chuyền lên thượng lầu. Vừa đặt chân xuống hành lang thì bỗng nhiên một bóng đen xô ra cử đơn đao toan chém.

Lẹ như cắt, Song hiệp thoái luôn mấy bộ và nhận ngay ra Tề Tưởng Bình.

Đồng thời, tiêu sư họ Tề cũng chợt nhận ra Lã Mai Nương, Cam Tử Long.

Mai Nương hỏi nhỏ :

- Sao tiêu sư lại núp ở đây đón chém chúng tôi vậy?

- Xin lỗi. Tôi không chú ý và tưởng nhị vị còn ngủ say. Thế ra hồi nãy là…

- Phải, có khách dạ hành tới đây và chúng tôi đuổi theo.

- Phải chăng là Tăng Tòng Hổ?

- Không, đó là một người bạn.

Nói đoạn, Mai Nương thuật sơ vụ mới xảy ra cho Tề Tưởng Bình nghe.

Sáng hôm sau, Song hiệp dậy trễ, điểm tâm xong cùng Tề Tưởng Bình qua chùa Nguyên Diệu yết kiến Chiêu Dương thiền sư và trình bày cho Người biết việc Lôi Đại Bàng đến Thúy Lan đình đêm qua.

Lúc ở chùa trở ra, Cam Tử Long bảo Tề tiêu sư về lữ quán trước, e lỡ gặp Thiết Diện Hổ thấy ba người đồng hành thì hư cả cơ mưu hoạch địch, còn

Song hiệp nhàn rỗi, định đến Lưu gia khách sạn gặp Lý Tiểu Hoàn để dò xét tình hình.

Khi vừa tới Đông Môn, giữa cảnh người xuất nhập thành khá đông đảo, thì vừa có ba viễn khách phụ nữ, một người cưỡi Mai Hoa lư, hai người cưỡi ngựa, trang phục gọn gàng, lưng đeo khí giới đi tới. Cả ba cùng nhìn tòa nhà Hồng Vân Lai lữ điếm sừng sững ở bên tả thành môn.

Người cưỡi lừa nói với hai bạn đồng hành những gì không rõ, nhưng họ nhìn cả về phía dãy phố, nơi Song hiệp lúc đó đứng xây lưng lại, và đang mải ngắm tiệm bán các thứ võ khí tân, cổ.

Thiếu nữ, một trong hai người cưỡi ngựa, trao cương cho bạn đồng hành, rồi thoăn thoắt băng qua đường đến thẳng chỗ Song hiệp.

Lã Mai Nương, Cam Tử Long bỗng quay ngoắt người lại, nhìn trừng trừng.

Thiếu nữ cung bái mà rằng :

- Hai năm nay khao khát tái ngộ, bây giờ mới gặp nhau đây! Nhị vị đại hiệp còn nhớ tôi không?

Song hiệp tươi cười đáp lễ. Mai Nương nói :

- Chao ôi! Lâm Hồng Vân hiền muội đây mà! (Coi hồi thứ, Lâm Hồng Vân là ái nữ vị tiêu sư Lâm Diên Khánh, hữu danh tại Đồng Quan, Thiểm Tây). Bá mẫu đâu mà độc hành như vậy?

Chỉ tay về phía hai người còn ngồi trên ngựa và Mai Hoa lư, Lâm Hồng Vân nói :

- Ở đằng kia, gia mẫu và…

Thiếu nữ chưa dứt lời thì Mai Nương đã reo lên :

- A, sư huynh coi kìa, Lã đại sư cùng đi với Cầm Đại Nương bá mẫu. Ta đến đó đi.

Tới nơi, Song hiệp toan hành đại lễ chào Hồng hiệp Lã Tứ Nương nhưng Đại sư đã khoát tay bảo :

- Ngoài đường sá, hai con hà tất dùng đại lễ.

Nói đoạn, Lã Tứ Nương và Cầm Đại Nương xuống lừa, ngựa. Song hiệp

vái chào Đại sư và thi lễ cùng lão bà họ Cầm.

Lã Tứ Nương hỏi :

- Hai con tới Tô Châu lâu chưa? Trọ ở đâu? Thầy đang kiếm lữ quán đây.

Cam Tử Long nói :

- Thưa đại sư, chúng con trọ tại Thúy Lan đình, lộ Linh Võ Miếu, rộng mát vừa ý lắm. Còn Thiền sư ở chùa Nguyên Diệu cùng Đại sư Liễu Bá Nhân và các vị Sư trưởng khác.

- A! Chiêu Dương đạo hữu cùng ở Tô Châu à? Nguyên Diệu tự đủ chỗ ở không?

- Thưa Đại sư, rất rộng rãi, tĩnh mịch.

Lã Tứ Nương bảo hai mẹ con họ Cầm :

- Cầm thái thái và Hồng Vân trọ với Cam, Lã. Tôi đến Nguyên Diệu tự cần gặp các Đại sư.

Trong khi đi đường đến chùa Nguyên Diệu, Lã Mai Nương phác thuật mọi sự cho cô mẫu nghe. Sau đó, nàng hỏi :

- Điệt nữ nghe cô mẫu đi với vợ chồng Lã Nguyên sư thúc, cớ sao lại đồng hành cùng Cầm bá mẫu và Lâm thơ thơ?

Lã Tứ Nương đáp :

- Chính vì việc của hai người đó mà Lã Nguyên lên Bạch Vân tự kiếm ta. Câu chuyện dài lắm và cũng chưa xong, ta sẽ nói chuyện sau. Cam Tử Long sẽ giúp đỡ một tay, nhưng phải lo cho rồi vụ Thiết Diện Hổ đã, kẻo lại mất công tìm kiếm.

Lã đại sư bảo Cam Tử Long :

- Ta rất mừng cho hiền đồ sắp đạt được mục đích báo thù. Công phu khổ luyện trên mười năm trời và mấy năm phiêu bạt giang hồ, lòng chí hiếu của hiền đồ quả đã thấu tới Cửu trùng. Báo thù xong, hiền đồ mới an tâm rảnh trí, có nhiều thì giờ chú trọng tới việc xã hội nhân quần.

Cam Tử Long thưa :

- Đệ tử có đạt… (…)

Tứ Nương mỉm cười nhìn Song hiệp, Lã Mai Nương đỏ mặt, suýt thầm

Cam Tử Long khéo đa ngôn, đoạn tảng lờ nói chuyện với Lâm Hồng Vân, Lã đại sư nói :

- Gặp các hiền đồ ở đây là một sự may cho Lâm mẫu (chỉ Cầm Đại Nương) và Hồng Vân. Hai hiền đồ có thể thay thế ta, và vì Lâm gia ra tay một chuyến nữa.

Năm người vừa đi vừa trò chuyện, bất giác đã tới Nguyên Diệu tự.

Cam Tử Long vào chùa báo với Chiêu Dương và các vị Đại sư ra đón tiếp Hồng y đại hiệp Lã Tứ Nương. Sau đó, Song hiệp dẫn hai mẹ con Lâm mẫu về Thúy Lan đình lấy phòng trọ.

Mọi việc xong xuôi, Mai Nương, Tử Long đến lộ Túy Tiên Đình, vào Lưu gia khách sạn tìm Lý Tiểu Hoàn, nhưng viên quản lý lữ quán cho biết họ Lý đã ra phố từ sớm.

Cam, Lã ra về, vừa đi tới trước đình Túy Tiên thì gặp Thiết Diện Hổ đi kiệu trở về.

Thấy mặt kẻ thù, Cam Tử Long cố gắng lắm mới nén nổi cơn lôi đình. Chàng muốn nhảy bổ tới hô đích danh tên lục lâm đại đạo, nhắc lại hận xưa và băm vằm tên hung thủ ra làm muôn mảnh.

Biết vậy, Lã Mai Nương nói nhỏ :

- Sư huynh cố nén tâm nghen. Bất cẩn lộ giận dữ chút xíu là đủ hư đại sự.

Thiết Diện Hổ xuống kiệu, niềm nở chào hỏi :

- Nhị vị kiếm Lý nương tử phải không?

Lã Mai Nương vội đáp :

- Không may cho anh em tôi quá, Lý thái thái đi vắng mà câu chuyện lại khá cần.

- Tiểu thư có thể nhắn tôi cho khỏi mất công qua lại.

Mai Nương giả đò nhìn Cam Tử Long ra vẻ ngần ngại.

Thiết Diện Hổ hỏi luôn :

- Phải chăng câu chuyện thuộc phạm vi ba anh em Phương gia?

Tử Long đáp :

- Chính vậy. Trưa mai vào hồi giờ Ngọ, họ sẽ vào tới Hoàng Thạch cương.

Vì cảm tình, việc Lý nương tử cũng như việc của chính chúng tôi, nên muốn báo cho nương tử biết để tùy nghi định đoạt.

Thiết Diện Hổ tươi cười mà rằng :

- Tôi sẽ thông báo cho Lý nương tử. Thú thiệt tôi cũng tò mò muốn theo dõi xem Lý nương tử đối xử với bọn Phương Thế Ngọc ra thế nào. Có lẽ rất gay go. Tiếc rằng, không thể dự đoán Lý nương tử hành động ra sao.

Chàng bèn tương kế tựu kế, bảo Thiết Diện Hổ :

- Sáng mai, chúng tôi sẽ vào Hoàng Thạch cương, du ngoạn luôn thể.

E sự hiện diện của hai người làm vướng cơ mưu phục kích ấn định vào ngày mai, ngăn cản thì phi lý, bất tiện, Thiết Diện Hổ đành nói :

- Nếu thế thỉnh nhị vị qua đây, sớm mai ta cùng vào Hoàng Thạch cương luôn thể.

Chỉ chờ có thế, Cam Tử Long nhận lời ngay. Thành thử Thiết Diện Hổ chủ ý mời Cam, Lã cùng đi cho tiện bề kiểm soát, ngờ đâu trái lại, y lại bị hai người kiểm soát, mất hết lối thoát.

Song hiệp cáo biệt ra về. Thiết Diện Hổ nhìn theo tới lúc hai người khuất hẳn mới lững thững trở về Lưu gia khách sạn.

Về phòng, mở toang cửa sổ nhìn qua hành lang xuống nơi mà y vừa gặp Song hiệp trước Túy Tiên Đình, Thiết Diện Hổ nheo cặp mắt độc dữ nham hiểm, lẩm bẩm một mình :

- Thiếu nữ trông thiệt vừa mắt, tiếc rằng bộ tịch nó có vẻ cương cường, dũng mãnh. Trong đời, không biết bao nhiêu phụ nữ đã qua tay ta rồi, quả tình chưa có lấy một người nào hạp nhãn đủ mọi phương diện như nàng này. Hừ! Nhưng lúc nào cũng có anh nàng kề kề bên cạnh, thì còn mần ăn chi được nữa!

Lẩm bẩm đến đây, Thiết Diện Hổ bỗng cảm thấy khó chịu, cởi tung nút áo, liệng chiếc trường y lên thành kỷ. Y chắp hai tay ra sau lưng, đi đi lại lại trong phòng như con mãnh thú, mắt trợn trừng từng, cặp mi chổi xể nhíu lại, hung ác dữ tợn!

Trong căn phòng vắng vẻ này, y hiện nguyên hình là một con ác thú đáng

để người ta trăm phần khinh tởm. Gã lẩm bẩm nói tiếp với một giọng hằn học :

- Hừ! Ngày mai hạ xong bọn họ Phương, ta sẽ xuất kỳ bất ý, cho thằng anh nàng một nhát, sau đó sẽ liệu cách chiếm đoạt tấm thân ngà ngọc kỳ mỹ của nàng. Nàng sẽ trổ võ chống cự ư? Hà!… Hà!… Hà!… Phụ nữ dầu tài giỏi cũng chẳng được bao hơi sức! Trên đời này, đã mấy đứa được dũng mãnh như con sư tử cái trên võ trường mà e sợ? Đạt sở thích dập hoa vùi liễu xong, ta sẽ tặng luôn cho nó một nhát để nó theo anh nó cho rồi đời. Đáng tiếc thiệt! Tiếc cho bông đào mơn mởn, đáng lẽ phải được khách thưởng hoa nâng niu chiều chuộng, chẳng may lại gặp tay ta là một con người không thích cảm tình. Hơn nữa, nghề nghiệp của ta bắt buộc ta không được có cảm tình!…

Ngừng bước, Thiết Diện Hổ ngồi phịch xuống bành kỷ, hai chân duỗi dài, nhắm mắt lại tưởng tượng đến tấm thân đều đặn, tuyệt đẹp của thiếu nữ họ Lã, nhưng khuôn mặt quả cảm, tuấn tú của vị thanh niên tráng sĩ bỗng hiện ra trong trí gã, khiến gã giựt mình, mở choàng mắt ra.

Đưa mắt liên láo, Thiết Diện Hổ nhìn quanh căn phòng rộng rãi, bài trí lịch sự trang nhã, tưởng tượng như có kẻ nào đang rình rập, tìm hiểu đời tư bỉ ổi của gã.

- Kỳ thay! Khuôn gặp của tên họ Lã này quen thuộc quá chừng. Hình như ta đã có lần gặp y ở đâu rồi! Nhất là cặp mắt xếch ngược sáng ngời, chiếc mũi dọc dừa thẳng tắp, cằm vểnh ngược xẻ đôi quả cảm. Rõ ràng là từng gặp y rồi!

Nhưng ở đâu, trong trường hợp nào?…

Thừ người ra hồi lâu, cố gợi trong trí nhớ bóng hình vị thanh niên mãnh hán quen thuộc ấy, Thiết Diện Hổ chợt nhớ ra hai anh em họ Lã có cặp trường kiếm.

Hắn nghĩ: “Ta muốn coi đó là thứ kiếm gì mà chúng cẩn trọng, giữ khư khư có vẻ quý báu lắm. Được rồi mai sẽ hay, thế nào ta cũng gạn chúng phải đưa kiếm cho ta coi”.

Suy nghĩ chán chê, Thiết Diện Hổ sang phòng Hòa Thân.

Viên Thị lang Trưởng ban mật vụ đang ngồi bên kỷ đăm chiêu, nhìn chiếc đèn lục lăng ở giữa căn phòng, nét mặt khó đăm đăm.

Đã thuộc tánh nết như từ lâu, Thiết Diện Hổ biết vị thượng cấp của y đang nghĩ lung lo lắng, và lo lắng về sự gì, y thừa hiểu.

Thấy Thiết Diện Hổ vào phòng, viên Trưởng ban mật vụ không buồn nhúc nhích. Lắng lắng, Thiết Diện Hổ kéo ghế ngồi xuống bên án thơ. Không khí trong phòng trở nên khó thở, nặng nề.

Hồi lâu, Hòa Thân mới trườn mình ngồi ngay ngắn lại, buông sõng mấy câu :

- Không ngờ công việc đã gây lớn đến thế rồi mà hỏng cả. Tôi có cảm tưởng như viên Tổng đốc đại trấn này không thiệt tâm mặc sức cho bọn môn đồ đối phái hoành hành như Ban mật vụ yêu cầu.

Thiết Diện Hổ nói :

- Dầu sao, y cũng phải nghĩ tới một đại hội tổ chức thường niên thấu đáo mà bỗng dưng lại lộn xộn, mang tiếng với toàn trấn chớ.

Hòa Thân cau mặt :

- Có lẽ y đặt danh tiếng của y lên trên cả lệnh Hoàng đế chăng? Phải tâu vụ này lên nhà Vua mới được!

Thiết Diện Hổ phản đối :

- Không nên. Quan Tổng đốc có đủ lý lẽ tự bào chữa. Môn đồ ba đối phái đã sửng sốt, chưng hửng trước cuộc biểu diễn kinh hồn của hai hảo thủ kỳ tài.

Hơn nữa, trước sự hiện diện của hai kỳ thủ sau cùng, họ mất hết quyền hành động, bởi lẽ nếu phản đối thì họ tranh tài cùng hai hảo thủ vô địch, chớ lý nào họ tự đánh lộn với nhau. Nhưng dầu sao, cớ sự chưa đến nỗi nào…

Nghe vậy, Hòa Thân quay phắt người lại, nhìn nhân viên trực thuộc mà rằng :

- Tướng quân nói sao?

- Trưa mai, sẽ có một trận giao tranh nẩy lửa trong Hoàng Thạch cương.

- A! Chúng đưa nhau vào khi hiểm địa đó tàn sát chăng?

Thiết Diện Hổ cười mũi :

- Làm chi có chuyện tự nhiên như vậy, nếu không có bàn tay tổ chức!

Hòa Thân sung sướng ra mặt, đứng vùng lên vỗ vai Thiết Diện Hổ mà rằng :

- Đó là mối đại công của tướng quân. Tôi sẽ trình bày với Thánh thượng sự tận tâm, tận lực, lòng trung thành vô bờ bến của tướng quân mới được.

Hà!… Hà!… Khá lắm. Tôi muốn mục kích trận giao tranh lưu huyết đó.

Thiết Diện Hổ cản :

- Không nên! Đại nhân nên ngồi nhà chờ báo tiệp thì hơn. Tội chi vô nơi hoang vắng, chuốc lấy sự nguy hiểm làm chi?

- Trong khu Hoàng Thạch hiện thời nhiều gia chủ đã khai khẩn, lập trang trại, chăn nuôi, trồng tỉa cơ mà!

- Đúng thế, nhưng họ không ở hẳn ngay khu hoang tàn cổ tích đồi Hoàng Thạch, cách đó còn một đồi đường dài khá xa.

Im lặng hồi lâu, Hòa Thân hỏi :

- Lực lượng nào phục kích? Và phục kích ai?

- Võ Đang, Tây Khương được môn đồ Không Động trợ lực sẽ tàn sát ba anh em Phương Thế Ngọc. Trong trường hợp ba tên đó đã cùng đồng bọn thì sức mạnh vẫn ngã về phe này vì đông hơn nhiều. Tôi cả quyết thế nào cũng… có kẻ bỏ mạng tại chỗ. Như vậy, chương trình hành động của ta vẫn tiến triển mạnh mẽ như thường.

Sung sướng cười ha hả, cặp mắt một mí ti hí híp hẳn lại. Hòa Thân xoa tay :

- Tối mai, chúng ta phải tới kỹ viện bắt các mỹ nữ Tô Châu chuốc một bữa rượu mừng thiệt say, mới được! Tướng quân nghĩ sao?

Dứt lời, Hòa Thân lại nheo mắt cười khì khì. Y không lạ gì tánh hảo ngọt của viên tướng trực thuộc y, nhất là buổi đến Tô Châu, luôn luôn bận rộn, chưa hôm nào rảnh rang mua vui nơi kỹ viện, thưởng thức sắc khuynh thành của gái đẹp Cô Tô.

Thiết Diện Hổ lặng thinh, chẳng phải gã không ưa chương trình du hí của Hòa Thân, nhưng hai tiếng mỹ nữ đã vô tình nhắc nhở gã nhớ tới sắc nước

hương trời của vị giai nhân tuyệt mỹ hào hùng họ Lã.

Hừ! Con người đó mới xứng danh anh thư tuyệt sắc chớ!… Ngày mai, ngày quyết liệt. Tây Khương thắng, Thiết Diện Hổ này cũng thắng! Chỉ một đao chớp nhoáng, tên thanh niên tráng sĩ họ Lã sẽ thành quỷ không đầu, và ngọc mỹ nhân kia sẽ nằm gọn trong cánh tay cứng như sắt của gã giữa cảnh rừng cây hoang vắng, mặc sức gã thả hồn trong giấc mộng Vu đài…

Tưởng tượng đến đây, Thiết Diện Hổ thở dài khoan khoái khiến Hòa Thân không khỏi ngạc nhiên :

- Chi vậy?

Thiết Diện Hổ lắc đầu, bí mật :

- Không có gì cả!…

Nói đoạn, gã đứng lên đi ra lối cửa phòng. Hòa Thân dặn với :

- Tôi đi có việc tối nay chờ tôi cùng ra phố dùng bữa nghen.

Nói về Lý Tiểu Hoàn, sáng hôm đó đến Anh Hùng quán thăm Lôi Đại Bàng Và tính chuyện xử sự sai khi Đại Hồi Quần Hùng bế mạc.

Vốn đã có ý riêng, Lôi Đại Bàng mời Tiểu Hoàn tới một nơi vắng vẻ ngoài hậu viên đàm đạo. Chàng nói :

- Trên đời này, con còn một mình mẫu thân cũng như mẫu thân còn một mình con là người thân tình nhất. Những điều con sắp hỏi đây, yêu cầu mẫu thân thành thực thẳng thắn trả lời cho con được hay, may ra mới tìm nổi con đường chân chánh quang minh chính đại mà noi theo…

Lý Tiểu Hoàn ngạc nhiên, nhìn chằm chằm chàng mãnh hán, con trai độc nhất của nàng :

- Ủa! Con định nói gì vậy?

- Con định nói rằng mẫu thân nên bộc lộ cho con được tỏ tường những điều thắc mắc, buồn phiền từ năm ngoái, lúc thân phụ con thiết lập lôi đài, mạt sát công khai, khinh thường anh hùng thiên hạ.

Lý Tiểu Hoàn cúi đầu nhìn mũi hài, nín thinh.

Lôi Đại Bàng nói tiếp :

- Sự liên lạc giữa thúc thúc Thiết Diện Hổ và…

Giựt nẩy mình, Lý Tiểu Hoàn quắc mắt nhìn Lôi Đại Bàng :

- Hay cho tên súc sanh! Ngươi dám đem tâm nghi ngờ mối liên lạc giữa thúc thúc và ta sao?

Biết là mẹ nóng tánh hiểu lầm. Đại Bàng vội ôn tồn :

- Xin mẫu thân chớ nóng nẩy, hãy kiên tâm nghe con hết lời đã nào! Con muốn nói rằng Thiết Diện Hổ có liên can gì vụ song thân thiết lập Lôi đài ở Hàng Châu không? Liên can bất cứ về phương diện gì, xin mẫu thân nói thật con nghe.

Lý Tiểu Hoàn lặng thinh, nhìn đám cỏ tiên xanh mướt trên ngọn giả sơn trước mắt.

Đại Bàng nói tiếp :

- Con để ý ngay từ thuở trước khi được lệnh hạ sơn xuống Quảng Châu. Thiết Diện Hổ luôn luôn săn đón, chăm chú nếu không gọi thẳng là can thiệp vào các vụ lôi đài. Tại sao? Vì quyền lợi gì? Chắc mẫu thân thừa hiểu lý do nào thúc đẩy Thiết Diện Hổ hành động như vậy. Phụ thân đã mạng vong vì trấn đài, ngoại tổ vì Mai Hoa Thung. Chính mẫu thân cũng mấy phen lân vòng nguy hiểm tới tánh mạng vì theo đuổi một mối thù, mà con thấy không đích đáng.

Nếu đích thiệt quả có sự suy tính lầm lẫn, mẫu thân vẫn còn đủ thì giờ tính toán là để được ssống điều hòa như trước. Vậy sự thật thế nào thưa mẫu thân?

Lý Tiểu Hoàn rơm rớm nước mắt :

- Phải chăng vì con có ý kiến riêng nên ngay từ ngày đầu tiên đến Tô Châu, mẹ nhận thấy con không hiệp tác chặt chẽ với Cao Tấn Trung, Mã Hùng?

- Quả vậy, con không chối cãi. Ngoài ra, con rất chú ý đến sự hiện diện của Thiết Diên Hổ từ trước đến nay. Y đã giúp ta được những gì? Hoàn toàn không. Kẻ chủ tâm giúp sức, ít nhất phải như các môn đồ Tây Khương. Đằng này trái lại, Thiết Diện Hổ bản lãnh công phu không nhường chi ngoại tổ, vậy mà, y đóng vai quân sư khua môi múa mép luôn luôn thúc đẩy mẫu thân và mọi người lâm chiến cùng phe Thiếu Lâm tự. Tại sao? Nếu mối thù quả

chánh đáng, mẹ con ta chỉ đáng thù có Phương Thế Ngọc và Ngũ Mai đại sư, chớ không lẽ nào tị hiềm với toàn phái Thiếu Lâm, mà con nhận thấy họ nhún nhường rất nhiều trong khi vẫn phải tự vệ trong vòng danh dự.

Nhìn Lôi Đại Bàng, Lý Tiểu Hoàn lẳng lặng hồi lâu, rồi chậm rãi nói :

- Con đã biết suy nghĩ sâu xa đến thế, không lẽ mẹ giấu diếm mãi. Trước hết mẹ cần hỏi con một điều này.

Lôi Đại Bàng cảm động :

- Xin mẫu thân cứ dậy.

- Con có nhận thấy rằng từ trước tới nay, không lúc nào mẹ chịu để con lâm vào vòng chiến, nếu sau này Phùng lão sư không huy động con và Phùng Huy Hạ lên Tô Châu dự Quần Hùng Hội?

Im lặng, Lôi Đại Bàng gật đầu.

Lý Tiểu Hoàn nói tiếp :

- Và đây là tất cả sự thật đã xảy ra, mà trước kia mẹ không đủ can đảm bày tỏ với con…

Lý Tiểu Hoàn thuật lại việc vợ chồng nàng cả nghe Thiết Diện Hổ, nhận số vàng bạc của y, thiết lập Vô Địch đài và mọi giai đoạn liên tiếp về sau như thế nào, cho Lôi Đại Bàng nghe.

- Mẹ lo sợ nhất, con oán trách mẹ khi thấu triệt nội vụ nên đành lần lữa giấu diếm.

Cảm động. Lôi Đại Bàng ôn tồn :

- Con cảm ơn đấng cao xanh đã bảo tồn sanh mạng mẫu thân. Không nên nhắc tới những việc đã qua nữa thêm đau buồn vô ích.

- Trước kia ngoài vấn đề tiền bạc, mẹ hoàn toàn không hề để ý đến hành vi của Thiết Diện Hổ, hoặc tìm hiểu lý do tại sao y hành động như vậy.

Lôi Đại Bàng chép miệng :

- Con thấy như vầy: Thiết Diện Hổ hoạt động gây rối cho các võ phái, tất y phải trực thuộc một tổ chức nào, có lẽ là của người Mãn.. Mẫu thân sư biết y vẫn liên lạc, giao tiếp hàng ngày với người Mãn cùng trọ ở Lưu gia khách sạn chớ gì? Nhưng thôi, bỏ qua việc đó và nói về trận phục kích ngày mai ở

Hoàng Thạch cương.

Lý Tiểu Hoàn lo ngại :

- Mẹ rất thắc mắc về vụ đó. Đáng lẽ, chính mẹ phải tổ chức trận đánh bọn Phương Thế Ngọc để phục hận nhà mới phải. Hiện thời trái lại sau khu thúc đẩy mẹ lãnh nhiệm vụ tổ chức trận đánh không được. Thiết Diện Hổ đã tự ý liên lạc với hai vị Sư trường Tây Khương, Võ Đang, bàn tính với Cao Tấn Trung, Mã Hùng, hành động như thể là việc riêng của y vậy. Sự kiện này đã hoàn toàn bộc lộ dã tâm của y. Cơ sự tiến triển tới mức này, chi bằng mẹ con ta bỏ phắt Tô Châu đi nơi khác sanh nhau cho rồi.

- Không được! Phùng sư phụ quá nghe lầm lẫn nhất thời sẽ trách cứ mẹ con ta. Dầu sao, sư phụ cũng là người có công chăm nom dạy dỗ, truyền nghệ vất cả biết bao, nay con mới thành nhân đủ tài lực đối chọi với anh hùng thiên hạ. Vậy con không muốn mang tiếng là kẻ vong ơn bội nghĩa tình sư đồ. Phùng sư phụ đã hạ lệnh cho con đôn đốc các môn hữu Võ Đang dự trận phục kích ngày mai cùng với Tây Khương và Không Động tiếp tay, con nhận theo lời nhưng sẽ thừa cơ hành động khác đi…

Nói tới đây, Lôi Đại Bàng thuật lại vụ đêm qua, chàng tới Thúy Lan đình thông báo với anh họ Lã về trận phục kích Hoàng Thạch cương cho Lý Tiểu Hoàn nghe.

Lôi Đại Bàng nói tiếp :

- Anh em họ Lã quả thiệt là hai nhân vật hữu tài. Cước bộ con điêu luyện nhường ấy mà vừa phi thân lên mái lầu họ đã biết ngay, lên đánh tập hậu, hai luồng kiếm quang mới thật kinh khủng. Tài nghệ công phu ấy, trừ phi những bực kiếm khách đại tài thì không ai dùng nổi…

Lý Tiểu Hoàn ngắt lời :

- Con muốn nói rằng hành tung của họ bí mật, phải không?

Lôi Đại Bàng gật đầu :

- Quả vậy, việc đến Thúy Lan đình đêm qua, không những có tính cách thông báo trận đánh lưu huyết vô ích, mà con còn có ý thử tài anh em họ Lã. Thì quả nhiên, trong khi bất ngờ, hai người đã để lộ chân tài. Mẫu thân còn

nhớ trận đánh ở Kim Môn Thủy điếm ngoại thành Quảng Châu, và trận đột kích Phương gia trang bên Triệu Khánh phủ không?

Lý Tiểu Hoàn trợn tròn mắt, thốt lên một tiếng "A!"

Lôi Đại Bàng mỉm cười mà rằng :

- Thưa mẫu thân, hai nhân vật bí mật bịt mặt, bản lãnh vô song, có những đường kiếm tuyệt với đó, có lẽ chính là anh em họ Lã, hai kiếm khách giang hồ đại tài. Họ không cố ý sát hại nên phe thất bại cùng nguyên vẹn đào tẩu, nếu không thì đã có người mất thủ cấp rồi! Mẫu thân thử tự kiểm điểm lại coi. Hai dạ khác đó gạt một đường kiếm mà mẫu thân và Bạch Dũng đã bị toạc hổ khẩu, cớ sao họ không đuổi theo mà kết liễu tánh mạng kẻ bại cho rồi? Cao Tấn Trung bị tiện mất ngọn giáo, liệt có đào tẩu nổi, nếu họ thiệt tình muốn tàn sát? Chắc chắn là không! Vật mà, những nhân vật đã sự trận Phương gia trong đêm ấy đều nguyên vẹn trở về. Sự kiện đó đủ tỏ rằng, hai người bịt mặt là tay giang hồ nghĩa hiệp, theo dõi nội vụ đã lâu, cứu đùng lúc gia đình họ Phương. Theo ý con, họ là anh em Lã gia.

Lý Tiểu Hoàn ngờ vực :

- Con quên rằng hai người đêm đó đều thuộc nam phái, còn Lã cô nương đây thuộc nữ giới hẳn hòi!…

Lôi Đại Bàng lắc đầu :

- Mẫu thân nhìn gần quá, thất bại là phải. Hãy tưởng tượng coi, với tấm thân cường tráng, vẻ mặt cân quắc anh thư, Lã cô nương chỉ cần cải trang nam phục, sẽ trở thành trang mỹ mạo nam tử rất dễ dàng, khó khăn gì ạ. Con không căn cứ vào bề ngoài, mà chỉ suy luận về các đường kiếm siêu đẳng tuyệt với của hai người.

Lý Tiểu Hoàn trầm ngâm :

- Ờ, con nói có lẽ đúng. Bây giờ mẹ mới nhận thấy rõ rằng, hai…

(Nguyên bản thiếu một đoạn tại đây…)

Trời đã tối hẳn, gió phây phẩy lạnh.

Thấy người đi ra, mấy tên kiệu phu vội vã giành nhau khiêng kiệu chạy ùa đến dưới bực thềm đã xây khách sạn, tranh nhau mời chào.

Thiết Diện Hổ xua tay ra hiệu không đi, đoạn lững thững trở vào gọi tửu bảo bày thồi dùng bữa.

Đăm chiêu nghĩ ngợi, Thiết Diện Hổ lầm lì ăn uống đến cuối giờ Tuất mới lên lầu, sau khi dặn phổ ky phụ trách quầy hàng chừng nào Hòa Thân trở về, dầu khuya cũng báo cho y biết. Ngoài ra, y còn dặn sửa đoạn ngựa để mai có dịp đi sớm.

Đáng lẽ gã ra phố, đến mấy đại tửu lầu xanh quen thuộc kiếm Hòa Thân nhưng lúc này khuya rồi, và gã cần nghỉ ngơi sớm, sáng mai còn dậy sớm vào Hoàng Thạch cương.

Lý Tiểu Hoàn cũng đi đâu mất dạng, suốt ngày không thấy mặt. Có lẽ nàng mắc bận săn sóc Lôi Đại Bàng sau kỳ đại hội.

Đêm đó, Thiết Diện Hổ giựt mình mấy lần, tưởng như Hòa Thân đi đâu trở về, đẩy cửa vào phòng gã như thường nhật.

Mỗi lần tỉnh giấc như vậy, Thiết Diện Hổ lại vùng dậy, xăm xăm đi sang phòng Hòa Thân, nhưng bên trong vẫn yên lặng không một ma nào buồn trả lời.

Tờ mờ sáng, Thiết Diện Hổ dậy sớm, mở toang các cảnh cửa sổ, luyện mấy đường quyền cước thông huyết.

Gã thấy dễ chịu khoan khoái hơn, sau một đêm bàng hoàng không an giấc.

Vân bộ võ phục màu vàng thẫm vằn đen như tấm hổ bì, chân đi ủng vỏ da đen. Thiết Diện Hổ đeo đơn đao và bên sườn, choàng thêm tấm áo ngoài ngắn vạt, đoạn ra khỏi phòng.

Trước khi xuống lầu, đã qua phòng số đệ nhị lần nữa, nhưng Hòa Thân vẫn chưa về.

Xuống thẳng nhà dưới, gã hối tửu bảo lấy điểm tâm và sửa soạn roi mã.

- Thưa khách quan, ngựa đã sẵn sàng, cột ở cửa trước rồi.

- Hay lắm! Hễ có hai người tới kiếm ta, khác mời vô đây.

Lát sau, Thiết Diện Hổ vừa điểm tâm xong thì Song hiệp đã tới nơi.

Mai Nương vận võ phục màu đỏ thắm, vỏ ủng nhung đen, trường kiếm đeo chéo sau lưng, ngoài mặc trùm chiếc áo ngắn nỉ đen. Nàng xinh đẹp bội

phần.

Trước sắc giai nhân, Thiết Diện Hổ thộn mặt ra nhìn, quên cả nỗi thắc mắc về sự Hòa Thân biệt tích và quên cả chàng tráng sĩ hào hùng Cam Tử Long cùng bước vào thực phòng với vị nữ kiệt anh thư.

Tóc trần búi ngược, vận võ phục màu chàm, chân vận xa sô ủng cổ ngắn, hai màu vải chàm vá da đen, ngoài vận áo rộng tay ngắn vạt toàn đen, đốc trường kiếm Huyền Tiễn nhô lên khỏi hai vai, hai dải lụa xanh phất phơ, Cam Tử Long cực kỳ kiêu hùng chẳng nhường chi Lã Ôn Hầu thuở xưa.

Trông điệu bộ Thiết Diện Hổ, chàng nghĩ thầm: "Tên lục lâm đại đạo này chết đến nơi còn si tình!"

Võ phục đàng hoàng, Thiết Diện Hổ còn lực lượng dữ dội oai vệ hơn xưa khá nhiều.

Cam Tử Long tưởng tượng bộ râu quai nón sum sê trên mặt gã như mười mấy năm trước, thì quả nhiên Thiết Diện Hổ là hiện thân của Hắc Sát Cô Thần Tăng Tòng hổ, một tên độc cước đại đạo nổi danh suốt dãy Vạn Lý Trường Thành khi xưa, và cũng là kẻ đã bày mưu thâm độc, phục kích hạ sát phụ thân chàng.

Nghĩ đến đây, Cam Tử Long dằn lòng, cố giữ nụ cười trên cặp môi hồng hào đỏ mọng như trái bồ quân.

Hai bên thi lễ xong, Thiết Diện Hổ nói :

- Từ buổi gặp nhau, chưa bao giờ tôi được mục kích tráng sĩ và tiểu thư võ phục, trang bị hoàn toàn như sáng nay. Kiêu hùng và rất ngoạn mục… nhìn không biết chán!

Cam Tử Long cười lớn :

- Tiên sinh cũng vậy, không ngờ một người xưa nay trang phục như phú Thương, viên ngoại hạng quan nhân mà hôm nay… biến thành một… giang hồ đại bản uy võ khác thường, quả xứng đáng một danh thủ thuộc môn phái Tây Khương!

Hiểu ý gay gắt trong lời nói của sư huynh nàng, Lã Mai Nương họa theo :

- Hiền huynh chậm hiểu, chớ tiểu muội thì lượng đoán Thiết Diện Hổ tiên

sinh là một vị hảo hán giang hồ kỳ thủ từ lâu rồi. Nhất là hôm nay, vị tiền bối trong võ giới còn trẻ và uy dũng thêm trong bộ hổ phục tuyệt mỹ. Nhưng nghe đồn môn đồ Tây Khương, thường sử dụng ngọn giáo nổi danh Trường xà, cớ sao anh hùng lại đeo đơn đao?

Nghe giọng oanh vàng ấm áp, trước lời khen thực thà của vị giai nhân nữ kiệt, Thiết Diện Hổ sưng sướng, khoan khoái quên mất hết tánh dè dặt thường nhật lo sợ muôn vạn mối thù rải rác khắc đó đây?

Gã thản nhiên, lịch sự mời :

- Thỉnh nhị vị điểm tâm rồi ta cùng lên đường.

Lã Mai Nương mỉm cười :

- Cảm ơn tiên sinh, đêm qua chúng tôi thao thức không ngủ được nên sáng nay dậy sớm và điểm tâm no nên rồi mới qua đây.

- A! Nhị vị cũng thao thức không an giấc à?

Cam Tử Long gật đầu :

- Dạ thao thức chờ sáng để vào Hoàng Thạch cương, theo dõi trận… phục kích có lẽ gay go, hiếm có.

Thiết Diện Hổ giựt mình, nghĩ thầm: "Ủa! Sao tên này dám hô đích danh là trận phục kích? Ai đã nói cho gã biết? Lý Tiểu Hoàn chăng? Không lẽ vậy. Người tổ chức phục kích là ta, Thúy Hoa biết chi mà ngoa ngôn!…"

Nghi ngờ hiện trên nét mặt dữ dằn, Thiết Diện Hổ vội hỏi :

- Sao tráng sĩ biết sẽ có trận phục kích?

Lã Mai Nương tươi cười, đáp thay Tử Long :

- Dễ hiểu lắm. Bọn Phương Thế Ngọc là kẻ thù bất cộng đới thiên của Lý nương tử thì dĩ nhiên cơ hội báo thù đã tới, Lý nương tử và Lôi Đại Bàng phải lo liệu đón đánh bọn Phương gia! Vậy không phục kích là gì đó? Như chúng ta - kể cả tiên sinh - bữa nay vào Hoàng Thạch cương cũng không ngoài mục đích mong chờ, ước ao được xem hai bên trổ tài giao chiến, một trận chiến gay go sẽ lưu huyết thực sự, chớ không như bữa nọ trong võ trường đâu.

Giọng trầm trầm ấm áp phát xuất từ đôi môi trái tim đỏ mọng của nữ kiệt

Lã Mai Nương có hiệu nghiệm tức khắc. Thiết Diện Hổ an tâm, tươi cười khiến diện mạo y còn độc dữ hơn lúc không cười, mà rằng :

- Ờ. Lã tiểu thư luận chí phải! Chúng ta có lẽ được mục kích trận đánh thiệt tàn bạo giữa hai phe danh thủ, nhưng xin nói trước: đến Hoàng Thạch cương với tư cách khách quan thôi nghen, chúng ta không được tự ý can thiệp bất cứ phe nào, hả?

Cam Tử Long ôn tồn :

- Tiên sinh an tâm, ai dại chi mà can thiệp, nguy hiểm bổn thân!

Thiết Diện Hổ gật đầu :

- Có thế mới là người khôn. Hồi nãy Lã tiểu thư hỏi tôi, sao không đem theo ngọn giáo Trường Xà kềnh càng có ích chi? Chúng ta là du khách, võ trang phòng thân thế này dư đủ rồi!… Nào, ta lên đường.

Ba người ra khỏi Lưu gia khách sạn. Mã phu trao cương cho từng người một.

Thiết Diện Hổ nhảy phắt lên ngựa, đoạn ngoái lại nhìn Mai Nương, Tử Long giữa lúc hai con Toàn Hồng Lông Câu và Bạch Mã Phi Vân theo thói quen hay bốc cổ tiền lên cao, trước khi chính linh cảm thấy được dong ruổi đường trường.

Thiết Diện Hổ trố mắt nhìn quên chớ. Gã tự vấn: “Quái! Hình như ta đã trông thấy lối tiền phi trường hành, hảo mã bốc tiền này ở đâu rồi”. Chợt nhị ra, gã nhìn chằm chằm Song hiệp và hai tuấn mã long câụ. Ra khỏi Bắc môn, Thiết Diện Hổ mặt khẽ đăm đăm, hỏi thẳng Cam Tử Long :

- Phải chăng nhị vị là hai hảo thủ vô địch hôm cuối cùng đại hội Quần Hùng?

Nói đoạn, y nhìn thẳng vào hai mắt thanh niên hiệp khách dò ý tứ, nhưng Tử Long rất tự nhiên. Không đáp lời Thiết Diện Hổ, chàng phì cười bảo Lã Mai Nương :

- Hiền muội coi, lần này không biết là thứ bao nhiêu rồi, người ta hỏi anh em mình có phải là hai tay nam nữ vô địch kỳ địa hội không.

Hóm hỉnh, Mai Nương nhìn Thiết Diện Hổ mà rằng :

- Phải chăng vì hai con tuấn mã này, Thiết hảo hán hỏi chúng tôi như vậy?

Cặp mắt xếch ngược đen huyền của nữ hiệp có sức hấp dẫn khiến gã giang hồ đại đạo nọ phải chớp luôn mấy cái. Gã nói :

- Màu sắc, hình vóc ngựa đã đành, nhưng lối chứng bốc vó tiền y hệt hôm ở võ trường. Do đó, tôi thấy nhị vị càng giống hai nhà vô địch đó hơn lúc thường.

- Hảo hán dạy như thế chúng tôi đành chịu không biết thế nào cả. Hai con nghiệt súc này cùng có tật bốc vó tiền trước khi được đi xa. Có thế thôi!

Thiết Diện Hổ chưa biết nói sao thì Cam Tử Long đã bảo Mai Nương :

- Nguy hiểm quá, hiền muội à! Nếu hai người kia có kẻ thù thì có lẽ một ngày gần đây, chúng ta sẽ bị ngộ nhận, lãnh đòn oan thôi. Phải sau mau rời khỏi Tô Châu mới được!

Ranh mãnh, Lã Mai Nương mỉm cười, nhìn Thiết Diện Hổ một lần nữa, nàng nghĩ thầm: "Tăng tặc đó! Mi ở trong tay chúng ta rồi, họa chăng có thăng thiên, độn thổ mới hòng thoát. Sở dĩ, ta không hạ thủ ngay là vì Cam sư huynh có quyền được giết lần mi bằng tinh thần trước khi phanh thây mi ra có vậy thôi!"

Ba người rẽ ngực vào cốc đạo, lối dẫn tới Hoàng Thạch cương.

Lúc này, Thiết Diện Hổ bỗng cảm thấy hồi hộp, lo âu về sự Hòa Thân bỗng nhiên di biệt dạng từ quá trưa hôm qua. Nếu đã xảy ra chuyện không hay cho viên Trường ban thi thật là phiền, công tác sẽ bị dang dở mà phần ga cũng phải tiếp xúc để phúc trình với vua Càn Long.

Không hiểu lúc này nhà Vua du hành ở phương nào trên cõi Giang Nam?

Sau vụ Vô Địch đài bên Hàng Châu, Thiết Diện Hổ phải lưu động luôn luôn để tiếp tục gây mâu thuẫn trong các môn đồ võ giới, nên chỉ một mình Hòa Thân hoặc tiếp xúc, hoặc liên lạc với vua Càn Long bằng đường lối công vụ, thành thử hiện thời gã cũng không được rõ là nhà. Vua du hành ở nơi nào.

Nhưng không! Quyết không lẽ nào Hòa Thân bị nguy hại.

Luôn mấy năm nay, Hòa Thân vã gã thường đi công tác, qua lại nhiều lần trong toàn cõi Hoa Nam mà không hề xảy ra một sự gì bất trắc, hiểm nguy, lý

nào xông chuyện đang tiến triển khả quan như lúc này, Hòa Thân ít xông pha hơn biết lại bỗng nhiên mất tích!

Phái võ mà Thanh triều muốn hạ ảnh hưởng trước nhất là Tung Sơn Thiếu Lâm tự. Vậy kẻ thù hiềm Hòa Thân và gã - Thiết Diện Hổ - tắt hẳn là môn đồ Thiếu Lâm tự.

Cho tới nay, võ phái đó hoàn toàn không biết hành tung của hai người thuộc ban Mật vụ, Thiết Diện Hổ biết chắc như thế, cớ sao Hòa Thân lại bỗng dưng mất tích?

Nghi ngờ ai bây giờ? Lý Tiểu Hoàn chăng?

Không, chính nàng cũng không biết Hòa Thân là nhân vật nào. Gã đoán chắc như vậy.

Hay là hai anh em họ Lã? Chúng là người độc nhất biết Lý Tiểu Hoàn, và thỉnh thoảng giao tiếp với họ Lý tại Lưu gia khách sạn là nơi Hòa Thân tạm đóng trụ sở…

Nghĩ đến tiếng Lã, Thiết Diện Hổ bất chợt nhìn trộm hai nam nữ kỵ sĩ đồng hành, chẳng dè gặp luôn cặp phượng nhỡn của Lã Mai Nương lúc đó cũng đang nhìn gã.

Khó chịu, gã tảng lờ quay nhìn nơi khác, nhưng vị giai nhân nữ hiệp đã chúm chiếm cười mà rằng :

- Thiết hảo hán suy tính điều chi mà trầm ngâm ít nói vậy? Phong cảnh ngoạn mục biết dường nào mà hảo hán quên xem ngầm?

Kìa, trời thu xanh ngắt, gió thu phơn phớt dịu dàng, duy có cảnh lá vàng rải rác đó đây là nhắc cho thế nhân hay rằng, muôn loài, đang trải qua một mùa tàn tạ. Có lẽ nghĩ tới hai tiếng tàn tạ nên Thiết hảo hán mất vui chăng?

Không biết nói sao, Thiết Diện Hổ gượng cười khiên vết thẹo dài trên mặt gã nhăn nhúm lại, và nét mặt dữ dằn của gã càng độc ác thêm.

Gã tự trách mình quá mải miết suy nghĩ đến Hòa Thân, đến nỗi lộ vẻ lo âu trước sự hiện diện của hai người.

Đêm hôm rồi, gã và Cao Tấn Trung, Mã Hùng đã vào tận Hoàng Thạch cương, xét lại địa thế và chỉ định các điểm phục kích. Sáng nay, từ đầu canh

năm, các môn đồ Tây Khương, Võ Đang và Không Động, do chính ba vị lão sư Bạch Mi, Phừng Đạo Đức, Thạch Phủ Kính điều động, đã chia ra nhiều toán vào Hoàng Thạch cương mai phục, chờ khi nào ba anh em Phương Thế Ngọc hay đồng bọn Thiếu Lâm vào tới giữa khu chùa cổ hoang là khỏi sự áo đảo, giao tranh, tàn sát.

Với tư cách khách quan, Thiết Diện Hổ sẽ đứng ngoài, ẩn núp tại một chỗ kín đáo quan sát trận lưu huyết, một kỳ công của gã.

Sau trận này, chắc chắn các môn đồ võ phái hiềm thù nhau hơn trước, ban Mật vụ Thanh đình chẳng cần phải tạo cơ hội, họ cũng tự kỷ bày mưu, lập kế tàn sát lẫn nhau.

Cái hố chia rẽ ba võ phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Tây Khương do gã đào lát cuốc đầu tiên, sẽ trở thành một vực thẳm đẫm máu.

Đó là sự thành công chương trình hạ ảnh hưởng, chia rẽ các võ phái của vua Càn Long, và do gã - Thiết Diện Hổ - thể hiện được.

Được Hoàng đế Thanh triều tín cẩn hơn trước, con đường vinh quang hoạn trường rồi đây sẽ mở rộng cho gã trong tương lại… Có lẽ gã sẽ được thay Hòa Thân đứng đầu ban Mật vụ Hoa Nam, riêng một mình ngang dọc một san hà, và chỉ nhận lệnh của một người duy nhất: Hoàng đế.

Trước kia, dưới tước hiệu Hắc Sát Cô Thần Tăng Tòng Hổ, gã đã từng nhả ra khói, thét ra lửa, ngang dọc giang hồ trong chốn lục lâm thảo khấu hắc đạo.

Một tay gã đã từng chém giết gây bao tang tóc hầu khắp mọi nơi, đã dập liễu vùi hoa chiếm đoạt biết bao đời phụ nữ.

Nay để trốn tránh mọi mối thù mà gã cho là đáng ngại hơn hết, gã đã thay đổi danh diện, may mắn gặp gỡ Hòa Thân cất nhắc trọng dụng trong ban Mật vụ.

Dưới hình thức một Mật vụ viên quan trọng, thay hình đổi dạng, tiền bạc dồi dào, gã đã không quản ngại lợi dụng phái Tây Khương mà trước kia gã là môn đồ, để nhóm ngọn lửa đầu tiên, gây mối hiềm thù giữa mấy võ phái theo đúng chương trình của Thanh đình.

Thành công trong vụ Hoàng Thạch cương, được nhà Vua trọng dụng tin cẩn hơn nữa, gã sẽ tìm cách hất chân Hòa Thân, và sẽ đương nhiên công khai hoành hành riêng mình một cõi Hoa Nam, thành danh sung sướng hơn khi còn hành nghề độc cước đại đạo.

Với bản lãnh sẵn có trong tay, khi nào gã muốn đổi bữa cũng không còn gì cản trở.

Phác suy tính, Thiết Diện Hổ thấy viễn ảnh tương lai sáng lại và liên tưởng ngay đến thú vật chất mà nội nhật gã sẽ hưởng bên giai nhân nữ kiệt, sau khi xuất kỳ bất ý tặng cho anh nàng một lát dao, đưa hồn tên tráng sĩ dại dột về Diêm la Địa ngục.

Nghĩ đến tương lai tươi sáng, nghĩ đến giai nhân tuyệt sắc nguyệt thẹn hoa nhường, bất giác Thiết Diện Hổ khẽ nở nụ cười đắc ý.

Nụ cười đó không thoát khỏi hai cặp mắt tinh tường của Song hiệp.

Nụ cười tối ư nguy hiểm bộc lộ trên khuôn mặt ác độ dữ dằn kia, tất phát ngụ ý gì! Nhưng cần chi, hai thanh niên nam nữ kiếm khách lúc nào cũng sẵn sàng đối phó bất cứ tình thế nào, dầu phải băng thành vượt núi, hoặc xông pha núi giáo rừng gươm.

Vó ngựa lộp cộp trên đường đất sỏi. Con độc đạo vắn vèo giữa các khoảng đồi cỏ, địa thế khá hiểu tuấn. Cam Tử Long nói :

- Lựa khu này phục kích thiệt không còn chi bằng.

Lã Mai Nương tiếp lời :

- Qua khúc này tới rừng cây, một bên thì đồi hiểm, một bên thì rừng rậm âm u, đoạn đường đó còn dữ dằn hơn đây nhiều.

Ngạc nhiên, Thiết Diện Hổ hỏi :

- Nhị vị biết rõ địa thế Hoàng Thạch cương nhỉ? Hình như nhị vị có nói chưa từng qua lại khu này chuyến nào.

Lã Mai Nương đáp gọn lỏn :

- Nhưng bây giờ nhìn cảnh thế mới nhớ ra là đã đi qua rồi. Chỉ khác là chỗ đáng lý đi lối Bắc môn, chúng tôi theo đường vào Tam Môn cốc ở Đông môn, tới ngã ba rẽ sang hữu là con đường thông với hiểm đạo này. Khu Tam

Cốc Môn bây giờ đông trang trại, phì nhiêu bao nhiêu thì khu Hoàng Thạch cương hoang dại bấy nhiêu. Chắc phải là một thời gian nữa, các nhà khai thác mới mở mang lan tràn tới đây.

Nhìn lén Lã Mai Nương, Thiết Diện Hổ nghĩ thầm: "Không ngờ con nhỏ này cũng biết nhận xét sâu sắc về địa lý… Quái! Không hiểu vì lý do gì, nhưng ta bỗng có cảm tưởng hai anh em nó thế nào ấy!"

Đi được độ ba trăm dặm đường sang tới một hầm nước nhỏ, ba người rẽ ngựa vòng quanh bờ đầm sang bên tả và bắt đầu vào tới khu rừng cây.

Bỗng giựt mình, Thiết Diện Hổ gò ngựa đứng hẳn lại.

Cam Tử Long hỏi lững lờ :

- Ngựa trở thói không muốn tiến nữa chăng?

Lã Mai Nương hỏi theo :

- Việc chi vậy, Thiết hảo hán?

Nhìn chầm chầm về phía cây đa lớn ven rừng, Thiết Diện Hổ chỉ roi ngựa mà rằng :

- Kìa, hình như có người núp sau khóm lá đa kia.

Trông theo, Cam Tử Long gật đầu đáp :

- Phải rồi, có người thiệt. Họ phục kích ngay nơi đây chăng?

Lã Mai Nương nheo mắt nhìn Cam Tử Long :

- Ai lại dại dột phục kích ngay giữa một nơi chông chênh thế này?

Nói đoạn nàng không khỏi cười.

Thiết Diện Hổ ngần ngừ :

- Lã tiểu thư nói phải. Lẽ nào phục kích ngay tại đây/ Đàng nào cũng đi qua nơi cây đa, ta sẽ xem thế nào.

Miệng thì nói vậy, nhưng trong thâm tâm gã không khỏi ngạc nhiên tại sao lại có người ẩn núp sau khóm lá trên cây đa đến nỗi có người qua lại trên đường chỉ cần chú ý đôi chút là trông thấy ngay, vậy còn phục kích cái nỗi gì? Lẽ nào bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ, thống lĩnh lực lượng phục kích lại dám tự ý đổi địa điểm ấn định bởi các sư trưởng.

Họ Thiết còn đang do dự chưa biết tính sao thì Mai Nương đã giục ngựa tiến lên.

Cam Tử Long theo luôn. Không lẽ đứng lại, Thiết Diện Hổ cũng giục ngựa tiến lên trước Song hiệp.

Đến nơi, gã mới rõ bóng người ẩn núp sau khóm lá trên cành đa là ai :

- Ồ! Nhị vị coi, anh tinh nghịch treo chiếc áo dài trên cây khiến bọn ta lầm tưởng có người ẩn núp. Để tôi lấy xuống thử coi.

Dứt lời, Thiết Diện Hổ xuống ngựa và phi thân lên cành đa, lấy chiếc áo dài xuống đưa cho Lã Mai Nương coi trước.

Nhận xét thuật phi thân lẹ làng của gã, Song hiệp hiểu gã là kẻ hữu luyện. Thiết Diện Hổ cũng cố ý trổ tài nghề để hai bạn đồng hành khỏi lầm tưởng gã là kẻ chỉ có bề ngoài.

Đón lấy chiếc áo dài, Lã Mai Nương nhìn qua rồi chuyển cho Cam Tử Long coi.

Như Lã Mai Nương, Tử Long nhìn qua, đoạn trả lại cho Thiết Diện Hổ mà rằng :

- Chiếc áo dài còn mới nguyên, bằng lụa Cẩm Châu hảo hạng, sao lại liệng hay treo lên cành đa như vậy? Kỳ thay! Chủ nhân chiếc áo này vóc người nhỏ bé và có lẽ lắm tiền nhiều bạc.

Giữa lúc đó, Thiết Diện Hổ bỗng thốt một tiếng :

- Chà!

Mặt gã xạm hẳn lại hơn lúc thường.

Tại sao vậy?

Vì gã mới nhận ra đó là chiếc áo dài của… Hòa Thân!

Lã Mai Nương ý tứ nhìn Cam Tử Long, đoạn hỏi Thiết Diện Hổ :

- Hẳn là Thiết hảo hán đã nhận ra chiếc áo dài này của ai?…

Biết mình bị xúc động quá, thốt ra câu không phải chỗ, Thiết Diện Hổ vội che đậy :

- Không! Thấy hàng áo hảo hạng nên thốt lời… khen đó thôi. Tôi giữ tấm áo này để cho người nghèo khó, âu cũng là thiện tác nên làm… Nào, ta tiếp

tục đi kẻo trễ.

Gã cố ý che đậy nỗi lo về Hòa Thân, thúc ngựa đi trước.

Lã Mai Nương soi mói :

- Hình như Thiết hảo hán có một thân hữu vóc người ngũ đoản cùng trọ tại Lưu Gia khách sạn mà.

Thiết Diện Hổ có cảm giác như vị giai nhân nữ kiệt họ Lã vừa hắt cả thùng nước lạnh buốt vào mặt gã :

- Có, nhưng không phải áo của người đó.

Cam Tử Long mỉm cười, mắng thầm tên đạo tặc :

- Chúng ta có điều tra mi đâu mà tự cung xưng như vậy? Mi tới giờ đền tội rồi nên mới đâm ra ngu muội như thế đó!

Thiết Diện Hổ nghĩ lung lắm.

Hôm qua Hòa Thân mặc áo gì ra phố gã không biết rõ, nhưng gã biết chắc chiếc áo treo trên cành cây đa mới lấy xuống đây là của Hòa Thân, bởi lẽ áo may bằng thức lụa toàn hảo màu đen dệt chữ Thọ hình tròn, mà chính bọn Cơ phòng tử Cẩm Châu Đường đã tặng hai áo mấy tháng trước kia, thi theo dõi vụ Lôi đài Thủy Nguyệt tại Quảng Châu. Gã may một áo, nhường cho Hòa Thân một áo quyết chẳng thể nào ngộ nhận.

Hòa Thân vào khu Hoàng Thạch cương làm gì? Và tại sao lại treo chiếc áo trên cành đa? Mục đích gì?

Mấy câu hỏi tự vấn đó lẩn quẩn trong trí não và Thiết Diện Hổ không thể nào trả lời được.

Không có lẽ! Từ mấy năm hành động chung, Hòa Thàn hoàn toàn tin cẩn gã, lẽ nào bây giờ lại giở trò kiểm soát?

Hòa Thân dư hiểu nếu không có sự cộng tác chặt chẽ của gã, thì một mình Hòa Thân không thể nào gây nổi sự hiềm khích giữa các võ phải hiện tại.

Hay nội vụ đã bị đổ bể, bọn môn đồ Thiếu Lâm bắt cóc Hòa Thân đem vào Hoàng Thạch cương hành hạ, nên nhân lúc xuất bất kỳ ý, Hòa Thân đã có dịp treo áo ngoài lên cây giữa lối đi để giới ý gã chăng?

Vô lý! Nếu quả thiệt Hòa Thân bị kẻ đối lập bắt, thì có chạy đằng trời

cũng chẳng trút nổi áo dài treo lên cây làm dấu hiệu cho gã biết.

Tuy không tìm được lý do này, lý do nọ, nhưng việc Hòa Thân đi biến mất dạng từ trưa hôm qua đã tỏ rõ.

Chắc chắn là Hòa Thân đang lâm cảnh hiểm nghèo và đã bị kẻ nào đó đem qua đây.

Dầu suy luận như vậy, Thiết Diện Hổ vẫn cầu mong rằng cơ sự không đến nỗi đó, và chiếc áo lụa Cẩm Châu kia chỉ là mọi sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Lụa Cẩm Châu đầy rẫy trên thương trường toàn quốc, đâu phải riêng Hòa Thân và gã mới có thứ lụa dệt chữ Thọ ầy!…

Vụ phục kích không đổ bể. Dám quyết như thế!

Nếu chẳng may có chuyện gì lạ, tất nhiên bọn Cao, Ma, Lôi, Phùng phải cấp báo cho gã biết ngay sáng sớm hôm nay.

Dự cuộc điều khiển trận phục kích còn có cả ba vị Đại sư trưởng phái là những nhân vật đầy kinh nhiệm về mọi phương diện, vậy mà tới gì không xảy ra điều gì khác, tức là công việc vẫn được tiến hành theo chương trình ấn định.

Suy nghĩ đến đây, Thiết Diện Hổ thấy an tâm hơn hồi nãy nhiều. Sự bình tĩnh hoàn toàn trở lại với gã. Hừ! Thế mà chiếc áo dài quái ác của kẻ nào đó khiến gã phải trải qua một lúc lo thắt ruột.

Lã Mai Nương cười khanh khách phá tan bầu không khí u tịch giữa chốn hoang vu :

- Thiết hảo hán có vẻ bận tâm về chiếc áo dài lụa Cẩm Châu từ nãy giờ! Ha… ha…

Thiết Diện Hổ phát rợn tóc gay khi nghe tiếng cười lanh lảnh ấy. Kỳ thay!

Từ hôm gặp anh em Lã gia cùng ngồi với Lý Tiểu Hoàn trong Lưu gia khách sạn, gã thấy ưa nghe giọng nói, tiếng cười hết sức ấm áp, truyền cảm của cặp thanh niên nam nữ nọ, nhất là Lã tiểu thư!

Thiệt vậy, nàng nói cũng như nàng cười, duyên dáng dễ mến quá chừng! Lâu lâu mà không nghe thấy, gã có thể đi tới nước… phát nhớ lên được.

Vậy mà vừa đây, cùng một giai nhân tuyệt sắc ấy, cũng do đôi môi trái tim

đỏ mọng ấy, bỗng nổi lên chuỗi cười thiệt kỳ lạ!…

Chuỗi cười lanh lảnh, lạnh buốt rợn người như tiếng mụ Kê hú hồn giữa nơi tha ma, mộ địa.

Chuỗi cười vọng lên như tiếng sói khát máu rú trong một đêm tối trời mưa phùn gió lạnh.

Chuỗi cười rít lên như tiếng Tử thần lướt gió băng mình trên các đầu cây, ngọn cỏ đâu đây, giữa khu Hoàng Thạch cương hoang vắng… Và chuỗi cười ấy khủng khiếp chát tai như tiếng lụa xé phát động bởi làn báu kiếm do một giang hồ hiệp khách đại tài hoa lên lấy đầu bọn tham quan ô lại, ác bá cường hào, hoặc bọn độc cước đại đạo tàn ác, chuyên gieo rắc tang thương…

Thiết Diện Hổ chưa kịp hoàn hồn, chưa kịp trả lời câu nói của vị anh thư nữ kiệt thì Cam Tử Long đã quắc mắt sáng ngời như tia ra lửa, cười vang :

- Hà… hà… hà…! Có lẽ chiếc áo dài lục Cẩm Châu đã bọc thây ma lạnh ngắt nên khiến nổi Thiết hảo hán, một hảo thủ Tây Khương, phải rùng mình sởn gáy!… Hà… hà… hà!…

Trời ơi! Lại tiếng cười kinh khủng này nữa. Ờ mà sao nó y hệt tiếng gầm của mãnh sư ác hổ đói mồi giữa chốn hoang sơn man dại.

Hừ! Hai anh em nhà này bữa nay sao lại có tiếng cười hắc ám thế này?

Láo liên, nhìn từ Mai Nương đến Tử Long, Thiết Diện Hổ gắng gượng :

- Nhị vị chớ giỡn. Nếu biết sợ thì tôi đã không dám giữ chiếc áo này làm chi. Dầu cao hay thấp, chúng ta ít nhất cũng là những người đã từng luyện tập, dĩ dương chế âm, không hề sợ hãi thần quyền hay ma lực nào cả…

Gã chưa nói dứt câu, bỗng con ngựa gã đang cưỡi chùn vó lại, không chịu tiến nữa. Bực mình, Thiết Diện Hổ giựt cương, quất hai roi lên mông nó, nhưng con vật không những chẳng chịu tiến mà còn cố dướn đầu trở bước.

Thiết Diện Hổ ghì cương cứng chắc. Con ngựa không chạy được, đành xoay tròn, bốn vó bổ lộp cộp xuống đường, đất sỏi bắn tứ tung.

Mặt đỏ bừng bừng, Thiết Diện Hổ càu nhàu, giơ roi toan đánh ngựa thêm, bỗng gã chợt nghĩ ra một điều, bèn nói :

- Chắc có sự lạ, con nghiệt súc này thường hay chồm lên mỗi khi đánh hơi

thấy người hay vật quen.

Kín đáo, Cam Tử Long đưa mắt nhìn Lã Mai Nương, đoạn nói :

- Nơi đây làm chi có người quen nữa! Vả lại nó quay đầu chớ có bốc tiền, bốc hậu đâu.

Thiết Diện Hổ quả quyết :

- Để coi, tôi biết tật con nghiệt súc này mà!…

Gã gò mạnh dây cương con ngựa buộc nó phải đứng hẳn lại nguyên chỗ, đồng thời vỗ nhẹ lên cổ con vật cho tới lúc nó hoàn toàn bình tĩnh.

Xuống ngựa, cột cương vào gốc cây nhỏ ven đường, Thiết Diện Hổ tuốt đơn đao tiến vào rừng. Lã Mai Nương hất hàm ra hiệu cho Cam Tử Long cùng vào theo…

Tiếng bầy ô nha chí chóe gần đâu đấy, khi ba người tiến vào rừng được độ chừng vài trượng.

Cau mặt, Thiết Diện Hổ lẩm bẩm :

- Rừng này có tổ ô chẳng sai. Chúng giành ăn…

Gã bỗng ngừng bặt, đứng sững hẳn lại vì vừa trông thấy một cảnh rợn người, một tử thi bị treo cổ lủng lẳng ngay trên cành cây lớn gần đó, ở mé bên hữu, bầy ô nha bảy, tám con đang rỉa thịt, tranh mối chí chóe, nghe động vội bay vụt lên không trung, có con mỏ hãy còn cắp miếng thịt dính da tòn ten coi gớm khiếp.

Một con khác bạo hơn hết, cố rủa nuốt miếng thịt vai.

Thiết Diện Hổ vội lượm một viên đá nhằm con ô nha chọi mạnh, miệng la :

- Chết này!

Lúc đó con ác điểu liều lĩnh ấy mới buông mồi quay đi, kêu inh ỏi :

- Quạ… ạ… ạ! Quạ… ạ… ạ!

Viên đá chọi trượt con ô nha, nhưng trúng nhằm bắp vai tử thi đánh bộp một tiếng, đoạn rớt xuống lớp lá khô trên mặt đất.

Song hiệp quan sát từng nét mặt, từng cử chỉ một của Thiết Diện Hổ.

Gã nhìn chằm chằm thây ma vấy máu, áo quần bị bầy ô nha dứt rách tả

tơi…

Từ chỗ gã đứng chỉ thấy phía sau lưng tử thi, nên gã đi vòng sang bên để coi cho rõ :

- Quái! Kẻ nào chán đời vào đây tự vẫn hay là bị hạ sát bằng lối treo cổ?

Lã Mai Nương nói :

- Thôi đi ra, đứng đây nhìn mãi trối cả mắt.

Thiết Diện Hổ phản đối :

- Ngó qua xem ai. Tử thi dóc tóc chắc là người Mãn.

Cam Tử Long nói :

- Cứ gì là người Mãn mới dóc tóc! Từ ngày quân Mãn vào Quan nội, gần hết dân Trung Hoa đều phải dóc tóc theo họ rồi.

Tử thi bị bầy ô nha mổ hết hai mắt, mũi và hai má nham nhở, coi gớm khiếp, nhưng cũng để Thiết Diện Hổ nhận ra là ai!

Gã giựt mình la lớn, quên cả hai người đồng hành :

- Trời ơi! Tử thi của…

Chợt biết lỡ lời, Thiết Diện Hổ vội im bặt.

Song hiệp kín đáo lặng lẽ nhìn nhau.

Lã Mai Nương hỏi gã :

- Thiết hảo hán, sau mét hắn mặt thế kia? Tử thi của ai?

Cố điềm tĩnh, gã nói :

- Tử thi của người đàn ông. Coi khiếp quá!

Thiệt ra, ngay lúc trước gã định thốt câu tử thi của Hòa Thân, nhưng chợt nhớ ra còn có hai người đồng hành nên kịp bỏ lửng.

Gã nghĩ thầm: "Tưởng Hòa Thân bận công chuyện gì không kịp về khách sạn, ngờ đâu y thảm tử dường ấy!"

Hòa Thân tự ải chăng? Không có lý do gì khiến y phải tự hủy hoại. Công tác mật vụ vẫn được tiến hành điều hòa, vậy chắn chắn không vì lẽ thất bại mật vụ của nhà Vua mà y tự ái. Vả lại, dầu thất bại cũng không đến nỗi nào phải tự sát.

Thua keo này, bày keo khác.

Nếu thế, thì kẻ nào đã bắt cóc Hòa Thân đem vào khu này treo cổ, và kẻ đó đã treo chiếc áo dài của nạn nhân lên cành đa nơi ngã ba đường.

Tại sao tên sát nhân đem Hòa Thân vào tận khu hẻo lánh này treo cổ cho thêm tốn công? Tại sao nó treo chiếc áo dài của nạn nhân lên cành đa nơi giữa lối đi?

Những tác động đó tất ngụ ý nghĩa gì…

Những ý nghĩ trên đây dồn dập trong trí nào Thiết Diện Hổ, sau khi gã nhận ra tử thi Hòa Thân.

E hai người đồng hành nhận được mặt nạn nhân, Thiết Diện Hổ nói :

- Ta trở ra kẻo trễ giờ. Ngó mãi tử thi kẻ bất hạnh, ghê tởm quá chừng!

Một lần nữa, Song hiệp nhìn nhau lặng lẽ, mỉm cười.

Thấy kịp, Thiết Diện Hổ hỏi :

- Nhị vị cười chi vậy?

Lã mai Nương đáp :

- Cười vì một người như Thiết hảo hán mà nhát gan đến dường ấy.

Tra đao vào vỏ, Thiết Diện Hổ đi trả ra lên ngựa.

Gã nghĩ thầm: “Hừ, giai nhân dễ tin quá! Hãy ngó kỹ xem ta có phải kẻ dễ ghê sợ những cảnh đó không! Một tay ta đã hạ sát biết bao nhân mạng - và lát nữa sẽ tới phiên anh nàng - cũng chẳng biết ghê tay, huống chi trò trẻ nít này! Bọn bây chưa biết Hắc Sát Cô Thần Tăng Tòng Hổ đây là hạng người nào! Lát nữa sẽ hay nghen, các con!…”

Tiếng vó ngựa đều đều vang lên trong khu hoang vắng. Cây ven rừng ngả hẳn sang bên đường râm mát.

Thiết Diện Hổ nghĩ ngợi miên man, diện mạo hầm hầm coi rất dễ sợ.

Hạ sát Hòa Thân, treo áo dài của nạn nhân trên đường vào Hoàng Thạch cương, tác động của tên sát nhân, tất không ngoài lý do dọa nạt gã. Mà đã dọa nạt, tất kẻ đó phải biết việc gã qua lại trên đường dẫn tới Hoàng Thạch cương…

Vậy ra cơ mưu về trận phục kích trong khu cổ tự hoang tàn trên đồi Hoàng Thạch đã bị bại lộ rồi ư? Kẻ đó là ai?

Thiết Diện Hổ mong muốn biết mặt kẻ bí mật đó.

Gã còn nghĩ tới sự cơ mưu phục kích bị bại lộ. Như vậy đã chắc gì bọn anh em Phương Thế Ngọc dám bén mảng tới Hoàng Thạch cương. Hoặc giả, chúng sẽ tương kế tựu kế, kéo toàn bọn Thiếu Lâm chống đối lại.

Hừ! Con đường từ đây vào đồi Hoàng Thạch có lẽ không còn an ninh cho gã nữa, vì chưa biết chắc phe nào chủ động. Nhưng đối với gã, việc quan trong nhất là tìm hiểu kẻ nào đã tiết lộ âm mưu phục kích của phái Tây Khương? Kẻ nào đã hạ sát Hòa Thân.

Việc viên Trưởng ban Mật vụ bị hạ sát còn có nghĩa là đã có người khám phá ra sự hoạt động của Hòa Thân và của chính gã.

Hòa Thân đã bị hại vì lý do nghề nghiệp, biết đâu sẽ không đến lượt gã? Bằng cớ hiển nhiên là sự đe dọa được thể hiện, bởi sự kiện tên sát nhân bí mật kia đã treo áo dài và tử thi Hòa Thân ngay trên đường vào Hoàng Thạch cương, là nơi gã sẽ qua lại nội ngày hôm nay.

Suy luận tới đây, Thiết Diện Hổ bỗng cảm thấy hoang mang, lo sợ cho vấn đề an ninh bây giờ của cá nhân gã.

Ba người lặng lẽ vượt hơn bốn dặm đường rồi. Cánh rừng bên tả mỗi lúc một âm u rậm rạp hơn, tiếng lá xào xạc lẫn với vượn hú chim kêu.

Song hiệp thản nhiên nhàn du ngắm cảnh, không hề chú ý đến trạng thái của Thiết Diện Hổ.

Thiệt ra không phải vậy. Hai thanh niên đại hiệp kín đáo kiểm soát rất tỉ mỉ người bạn đồng hành, và thấu triệt phần nào tâm trạng của gã.

Tới một khúc quanh, Song hiệp thấy Thiết Diện Hổ chăm chú nhìn một thân cây bên rừng. Đó là cây đại thọ, trên thân cây độ chừng một đầu một với, vết dao chém tét vỏ cây thành hai vệt song song hãy còn rõ ràng tươi nguyên.

Từ lúc nhìn thân cây đó, Thiết Diện Hổ có phần bình tĩnh hơn nhiều, bình tĩnh như lúc mới ra khỏi Tô Châu.

Trước tâm trạng thay đổi của Thiết Diện Hổ, Song hiệp kết luận là gã đã ẩn ra dấu hiệu chi đó của bọn môn đồ Tây Khương vào phục kích trong

Hoàng Thạch cương.

Quả thế, Lã Mai Nương, Cam Tử Long kinh nghiệm, suy luận rất trúng.

Thiết Diện Hổ hết hoang mang sau khi thấy dấu hiệu mà Cao Tấn Trung, Mã Hùng đã theo đúng nơi chỉ định, dùng dao ghi hai vết theo hình chữ Nhị lên thân cây đại thọ.

Với dấu hiệu đó, Thiết Diện Hổ hiểu rằng đoàn hảo hán phục kích đã qua đây, vào đồi Hoàng Thạch.

Trấn tĩnh hơn, gã bình tâm suy xét, nhận định mọi sự đã dồn dập xảy ra nội trong mấy hôm trước đây, và mối nghi ngờ hai anh em họ Lã bỗng hiện ra trong trí óc gã.

Gã tự trách đã quá tin hai người mới quen nọ.

Phải chăng vì gã quá chú trọng đến nhan sắc giai nhân, nên quên lửng bổn tánh vốn dĩ rất cẩn trọng trong công tác thường nhật?

Hừ, được lắm! Phe Cao Tấn Trung đã vào Hoàng Thạch cương phục kích thì hy vọng còn tràn trề. Sau trận đôi bên nghịch phái giao tranh, gã sẽ xuất bất kỳ ý tặng cho tên công tử, thiếu gia kia một đao và tự do dụng lực… chiếm đoạt vị nữ trung Tây tử nọ.

Lã Mai Nương mỉm cười, hỏi gã :

- Lúc này coi bộ Thiết hảo hán đã nhuận sắc lại như cũ, chắc hẳn hết bị hồn ma trên cây ám ảnh rồi nhỉ?

Thiết Diện Hổ cười gằn :

- Có lẽ, thây ma treo cổ ở giữa rừng âm u, kể cũng rờn rợn cho những ai nhìn thấy nó thiệt. Lã tiểu thư không biết sợ, kể cũng khá đó!… Hà… hà…

Nghiêm sắc mặt, Lã Mai Nương nói :

- Tuy diện mạo tử thi thì bị ô nha cắn mổ nát bấy, nhưng tôi nhận thấy kẻ bị treo cổ đó hao hao giống một người nào mà chúng tôi đã từng gặp thì phải. Hảo hán nghĩ coi, cảnh chết chóc đó xoàng lắm, tôi đã từng mục kích cảnh dữ dội hơn thế nhiều Nói đoạn, nàng lừ mắt nhìn Cam Tử Long.

Thiết Diện Hổ hỏi :

- Thiệt vậy ư? Tôi không tin chút nào! Chẳng hay cảnh đó ghê gớm như

thế nào?

- Đây nhé, tôi xin miêu tả và nhượng quyền định đoạt hơn, thua cho hảo hán. Thiết tướng quân… thử tưởng tượng…

Gã ngắt lời :

- Ý! Xin tiểu thư chớ lộn danh từ, tôi không phải tướng quân nào cả.

Lã Mai Nương chúm chím cười :

- Xin lỗi, tôi vô tình lầm xưng hô. Đây nhé, Thiết hảo hán thử tưởng tượng một đêm tối trời, đông chí lạnh buốt căm căm, giữa một căn khách phòng lớn trong miền sơn cước, một người vạm vỡ trúng tên đầy mình, giữa bụng bị trúng thương, máu me đầm đìa bê bết… Trong căn phòng, lúc đó chỉ có một phụ nữ hiền lành - người vợ - và một tiểu nhi - người con - sợ hãi, đau thương. Kẻ nhìn chồng, kẻ nhìn cha đang quằn quại, hổn hển, đau đớn, cố rút món võ khí trúng nơi bụng, và nhăn nhó cố gắng tàn lực nhắn nhủ vợ dại, con thơ… Hà!… hà!… Cảnh đó không những đau lòng mà còn ghê rợn biết bao nhiêu giữa một đêm đông cực lạnh, gió rít từng hồi như tiếng Tử thần rú hồn…

Thiết Diện Hổ bất giác rùng mình, ngước mắt nhìn sang bên tả thì gặp luôn ánh mắt sáng quắc của Cam Tử Long đang chăm chú nhìn gã từ lúc nào không hiểu.

Tử Long cười mà rằng :

- Theo tôi… cảnh đó đáng sợ lắm!

Thiết Diện Hổ bỗng cảm thấy khô cổ, vô tình chớp mắt lia lịa như một trẻ nít đang ăn vụng mà bị bắt quả tang.

Tuy vậy, gã gắng gượng mà hỏi Mai Nương :

- Là tiểu thư nói hay tưởng tượng?

- Thiệt chớ lị! Tôi đâu có giỡn.

Thiết Diện Hổ cố gạn :

- Chuyện xảy ra ở đâu? Bao lâu rồi và nạn nhân đáng thương… đó là ai?

Lã Mai Nương nhìn xốc vào mắt Thiết Diện Hổ :

- Hỏi vậy tò mò quá! Muốn biết rõ hơn tôi sẽ giới thiệu một vài người đủ

tư cách hơn tôi, nhưng lúc này tôi chỉ cần hỏi ý kiến… tướng quân…

Thiết Diện Hổ vội cải chánh lần thứ nhì :

- Tiểu thư lại lộn rồi, tôi không phải tướng quân.

Mai Nương cười xòa :

- Xin lỗi tôi muốn hỏi ý kiến… hảo hán là cảnh nào khủng khiếp hơn?

Thiết Diện Hổ tần ngần :

- Dĩ nhiên, cảnh tiểu thư tả đáng sợ và còn đau thương hơn…

Im lặng giây lát, gã hỏi gặng :

- Tôi muốn biết câu chuyện đó, vậy người biết chuyện đó hiện ở Tô Châu?

Mai Nương buông sõng :

- Phải!

Nàng liếc mắt nhìn Cam Tử Long, trong khi Thiết Diện Hổ đăm đăm nhìn xuống mặt đường.

"Kỳ thay! Sao con nhỏ này lại nhắc câu chuyện đó với ta?"

Gã cố lục lọi dĩ vàng và chợt nhớ ra một chuyện xa xưa.

Dĩ vãng xa xưa đó đã khiến gã nhíu hẳn cặp mày chổi xể lại, nét mặt quạu quọ, gã hỏi :

- Thế kẻ trúng thương có nói gì không?

Mai Nương phì cười :

- Hình như có, nhưng tôi không dám đoán chắc.

Thiết Diện Hổ quay sang hỏi Cam Tử Long :

- Lã tráng sĩ nghĩ câu chuyện đó thế nào?

Tử Long lơ lửng :

- Thú thiệt, tôi không có ý kiến chi hết!

Một lần nữa, Thiết Diện Hổ gặp phải luồng nhỡn điện tử của hiệp khách họ Cam.

Gã nghĩ thầm: "Chà! Tên này có lối nhìn khó chịu thiệt! Hằn học, căm thù, khinh miệt, ngạo nghễ. Hay chính anh em nó là đồng bọn Thiếu Lâm trà trộn theo ta cho tiện giở trò phản gián? Được lắm, để ta thử xem sao!"

Nhìn từ Tử Long đến Mai Nương, Thiết Diện Hổ hỏi :

- Khu rừng này khá độc, chắc có nhiều mãnh thú nhị vị có biết tên là gì không?

Cam Tử Long nói ngay :

- Tôi đoán chắc không có mãnh thú nhất là giống hùm beo vì thiên hạ gọi rừng này là Tăng Hổ lâm.

Lã Mai Nương gật đầu theo :

- Phải Tăng Hổ lâm! Người Tô Châu khẩu truyền rằng trước kia đã có lần, bầy lão hổ về tới đây hoành hành, nhưng chúng đều sa cạm bẫy bởi vậy mới thành tên Tăng Hổ lâm. Và cũng từ đó, không một con lão hổ nào dám bén mảng vào khu Hoàng Thạch cương nữa.

Bực mình, Thiết Diện Hổ nói xẵng :

- Thuộc khu Hoàng Thạch cương như vậy, mà hôm rồi nhị vị dám nói là không biết chi cả là tại sao?

Lã Mai Nương nói xẵng :

- Biết qua khẩu truyền thiên hạ, có lẽ không được ư?

Trước thái độ bỗng nhiên mất hẳn hòa nhã và trở nên cứng rắn của Song hiệp, Thiết Diện Hổ lấy làm phật lòng nên gã càng tin rằng hai người chủ mưu phản gián và là thủ phạm đã hạ sát Hòa Thân chưa biết chừng.

Gã tự trách đã quá chú ý đến sắc đẹp của người con gái họ Lã, mà quên hết mọi điều thận trọng.

Hừ, bây giờ đi sâu vào khu Hoàng Thạch cương rồi, biết làm sao đây? Trong tình trạng này, thà rằng phụ người còn hơn để người phụ ta! Thế nào cũng phải ra tay trước. Chúng hai người ta độc thân; chỉ cần lẹ tay, bất chợt ném một lát thì cán cân sẽ, hoặc là thăng bằng, hoặc là nghiêng về ta.

Nghĩ tới đây, bất giác Thiết Diện Hổ đưa tay vuốt ve cán thanh đơn đao đeo bên sườn.

Lẹ mắt, Cam Tử Long kín đáo nhìn thấy ngay.

Chàng hất hàm ra hiệu cho Lã Mai Nương, thì nàng đã tủm tỉm cười tỏ ý dư hiểu.

Lúc đó, Thiết Diện Hổ liên tưởng ngay đến hai thanh trường kiếm của hai

người đi kế bên.

Trước kia, mỗi lần gặp nhau tại Lưu Gia lữ điếm, hai thanh kiếm đều được Song hiệp bỏ trong túi gấm, nên gã tưởng rằng đó là thứ võ khí của hạng phong lưu công tử thường đeo cho hoa mỹ, đắt tiền vì dát vàng cẩn ngọc, hơn là thứ báu kiếm quý giá về thể chất biệt luyện.

Trái lại, lúc này hai thanh niên nam nữ nọ đeo kiếm sờ sờ trên lưng, gã tha hồ nhìn, tha hồ nhận xét.

Đó là một cặp trường kiếm mà dầu là người không sành về võ khí, thoạt trông cũng biết ngay là thứ quý kiếm đắc dụng.

Toàn thể thanh trường kiếm chắc nịch, khuôn khổ đều đặn, bao kiếm bằng đồng đen chạm trổ tinh vi không cẩn ngọc nhưng nạm vàng đỏ ối. Đầu bao, miệng bao và thân bao, nơi có vòng đồng buộc dải kiếm bằng thứ da mềm kết lại, đều được bịt hai lần đồng chạm nổi hình long cổn.

Đốc kiếm toàn thép, thứ thép biệt luyện sáng xanh đục không bao giờ chịu ảnh hưởng của thời tiết bị han sét. Chuôi kiếm quấn da mềm cho khỏi trơn tay, từ đốc đến chắn kiếm bằng thép đủ hổ đầu và vân vũ.

Hiện chưa được trông thấy lưỡi kiếm xấu tốt như thế nào, nhưng xét ngoại thể, quả đây là hai thanh trường kiếm ít ra cũng có tác dụng xung phong chém tướng cướp cờ, chiếm thành đoạt ải, không là thứ báu kiếm chém người không vấy máu, chặt sắt như chẻ tre, bộ thủy đoạn giao, long, tây, tượng.

(Dịch giả sẽ trích dịch một đoạn trong pho VÕ THUẬT TÙNG THƯ do Trường Bình công chúa, con gái vua Minh Sùng Chính, tức Quảng Từ ni cô, sư phụ của Hồng Y Nữ Hiệp Lã Tứ Nương, biện soạn, nói về cách luyện thép đúc kiếm của các thuật gia thời cổ.

Căn cứ vào kỹ nghệ luyện thép danh tiếng của Đức quốc đã đúc ra thứ dao lưỡi sáng xanh lè, nhúng vào nước không ướt, và nhất là hai thứ Trường đao và Nụy đạo, tức là thứ kiếm của võ sĩ đạo Nhật Bổn - Yatagan - mà quý vị độc giả đã từng nghe danh là sắc như nước, rắn chắc vô cùng, thứ khí giới lợi hại mà quân tướng Phù Tang đã dùng để xung phong, đánh xáp lá cà trong trận Thế chiến đệ nhị, ta có thể tin được rằng khi xưa các Thuật gia Trung

Hoa đã có khoa luyện thép đúc bảo kiếm.

Sau Ai Cập, Trung Hoa là một nước văn minh nhiều ngàn năm trước trong khi dân Tây phương còn ăn hang ở lỗ sống man dại, tiếc thay, nền tảng văn minh đó đã ngày một rụi dần, nhiều khoa học kỹ thuật đều bị tam sao thất bổn và thất truyền luôn. Đáng tiếc!)

Trở lại lúc Thiết Diện Hổ nhận xét bề ngoài hai thanh trường kiếm của Lã Mai Nương và Cam Tử Long.

Ngang trên chắn kiếm của tráng sĩ, gã chợt nhận thấy hai chữ triện đúc nổi hình vuông. Chữ nhỏ khó đọc, lại thêm ngựa chạy kiệu nhỏ nhấp nhô, nên thành thử Thiết Diện Hổ cố nhìn, mãi mới đọc ra hai chữ Huyền Tiễn

Gã không khỏi giựt mình nghĩ thầm: “Chà! Có lẽ là báu kiếm nên mới có tên. Hình như lúc thiếu thời đang tòng sư luyện tập, sư phụ giảng về kiếm, có nói thanh Huyền Tiễn thì phải…”

Gã nhìn cái chắn kiếm của thanh trường kiếm của Lã Mai Nương: cũng hai chữ triện nhưng đúc trũng hình tròn Yểm Nhật.

Thôi chính phải rồi, không còn chi ngờ vực nữa, hai anh em tên này đều có báu kiếm.

Gã nhớ khi xưa, sư trưởng giảng rằng Yểm Nhật kiếm khí lạnh như băng, kiếm quang huyền sắc trấn Nhật, Nguyệt.

Thanh Yểm Nhật đã vậy, tất thanh Huyền Tiễn cũng chẳng vừa!…

Với sắc khí và báu chất của hai thanh trường kiếm chắc nịch kia mà gã nhận thấy, lúc này Thiết Diện Hổ nhận ra nét uy nghi dũng mãnh của hai kỵ sĩ đồng hành.

Hai người này có bản lãnh thực sự chớ chẳng chơi, và chưa biết chừng thuộc hàng kiếm khách hữu hạng chi đây.

Nguy hiểm! Gã đang đi trong vòng nguy hiểm.

Nhận xét tỉ mỉ, gã thấy cặp kỵ sĩ và tuấn mã y hệt cặp nam nữ hảo thủ vô địch trong kỳ Quần Hùng đại hội mới rồi.

Giữa khi Thiết Diện Hổ đang ngấm ngầm quan sát thì Song hiệp không hiểu vô tình hay cố ý - khẽ thúc ngựa vượt hẳn lên trước, nghênh ngang nhìn

trời mây, cỏ cây. Thừa dịp, Thiết Diện Hổ tha hồ nhận xét cả người lẫn ngựa.

Quả thế, hai anh em nhà này oai phong khác thường thật? Nhưng gã, gã có kém chi ai? Một tay giang hồ đại đạo lão luyện tung hoành khắp tứ phương, giết người không biết ghê tay, lẽ nào e sợ hai kẻ này ư?

Suốt bao năm nay tước hiệu Hắc Sát Cô Thần đã từng khiến giới hảo hán giang hồ và lục lâm cường đạo phải kinh sợ kính nể, lý nào gã - một danh đồ hảo hạng phái Tây Khương - oai hùm lừng lẫy trấn đất Tứ Xuyên không nhường cho sư huynh Lý Ba Sơn, lại phải tiểu tâm e nể, sợ hãi hai tên nam nữ vô danh này!

Ngay như hơn mười năm trước đây, trên Hoa Bắc, gã đã từng tung hoành khắp dải Vạn Lý Trường Thành, khi Quan nội, lúc Quan ngoại, hạ sát tất cả những kẻ nào dại dột làm vướng gót giang hồ đại đạo của gã.

Anh hùng nổi danh vô địch một thời như tên Trường Mâu Cam Kiến Khương khi xưa cũng còn chẳng thoát tay gã, nữa là mấy kẻ vô danh tiểu tốt kia?

Nghĩ tới trận giao đấu cùng lão anh hùng Cam Trường Mâu, Thiết Diện Hổ bất giác cảm thấy khí hùng sôi nổi, gã tự hào đã sát hại được - tuy phải dùng đến mưu kế phục kích - một danh thủ mà chưa một ai dám khinh thường.

Tuy vậy, kinh nghiệm lục lâm đại đạo dạy rằng kẻ đánh trước bao giờ cũng lợi đòn hơn và nhất là… đánh bất ngờ.

Hừ! Hai đứa dại dột mải du, mải ngoạn cảnh sắc hữu tình kia, chỉ lãnh một ngọn phi tiêu này là đủ táng mạng!

Ngọn tiêu bách phát bách trúng do bàn tay lão luyện của gã phóng ra lúc này, sẽ cắm phập vào sau lưng xiên lút tới cán tới phổi hay tim, thì dầu chúng mạnh như voi cũng chẳng thoát khỏi Tử thần.

Phải hạ tên tráng sĩ trước đã, còn con nhỏ tính sau!

Nghĩ đoạn, gã bất giác đưa tay lên vuốt ve ngọn phi tiêu gài một dãy bảy chiếc trong đai da đeo trước ngực.

Ngay cùng lúc đó, bỗng Cam Tử Long quay phắt đầu lại hỏi :

- Ủa, sao Thiết hảo hán đi chậm vậy? Lên đây cho đều hàng nào, sắp tới đồi Hoàng Thạch rồi.

Cực chẳng đã và bẽn lẽn, Thiết Diện Hổ có cảm giác như kẻ ăn vụng bị bắt quả tang, đành thúc ngựa lên đi đều hàng với Song hiệp.

Lã Mai Nương nhìn thẳng, cười khẩy :

- Thiết hảo hán làm gì mà nhìn sau lưng chúng tôi dữ vậy?

Cố nén giận, gã thản nhiên đáp :

- Tôi nhìn hai thanh trường kiếm tuyệt đẹp trên lưng nhị vị.

Mai Nương cười ròn rã :

- Ai ngờ Thiết hảo hán cũng ưa chuộng kiếm! Thứ kiếm này không những là bảo mỹ mà còn là báu dụng nữa!

Thái độ bỗng dưng ương ngạnh, khinh miệt của Mai Nương khiến Thiết Diện Hổ rất khó chịu. Không lẽ yên lặng, gã nói :

- Báu dụng thì phải coi lưỡi kiếm mới biết được, vậy coi được không?

Thay vì Mai Nương, Cam Tử Long đáp :

- Xem và… thử được chớ sao lại không, nhưng chờ tới đồi Hoàng Thạch đã. Sắp tới nơi rồi. Thôi, ta thúc ngựa lẹ lên kẻo trễ giờ thêm vướng trận phục kích.

Cánh rừng băng Tăng Hổ lâm thưa dần, nhường chỗ cho nhiều ngọn đồi hoặc trơ trọi đá vàng khè, được đồi đất cây cỏ xanh ngắt.

Ba người im lìm rẽ ngựa vòng vèo theo độc đạo qua mấy đồi cây um tùm, tới một trái đồi thoai thoải mà dưới chân đồi toàn mô hoàng thạch nhấp nhô khá hiểm trở. Trên đỉnh đồi, một cổ tự hoang tàn trơ trơ cùng phong sương tuế nguyệt.

Thiết Diện Hổ chỉ lên đồi mà rằng :

- Hoàng Thạch cương đây. Tiếc thay không biết tên ngôi cổ tự là gì.

Lã Mai Nương nói ngay :

- Đó là Âm Hồn tự!…

Thiết Diện Hổ lập lại như một tiếng vang :

- Âm Hồn tự!…

Đoạn gã cười lạt :

- Lã tiểu thư biết rõ nhỉ?

Lã Mai Nương thản nhiên nói :

- Phàm dân Tô Châu ai còn lạ chi thời nhà Ngô, chùa này là nơi chuyên độ vong hồn những kẻ phạm tội bị tử hình?

Thiết Diện Hổ nhìn thẳng vào mắt Mai Nương như cố tìm hiểu xem nàng ngụ ý gì trong câu nói vừa rồi. Thiệt tình gã không biết tên cổ tự hoang tàn nên mới buột miệng hỏi bâng quơ, dè đâu, nàng lại trả lời rõ rệt như vậy.

Cam Tử Long nói :

- Nào ta lên đồi, chần chờ mãi đây sao? Lực lượng phục kích đóng ở phía nào?

Thấy cần phải giấu diếm, không thể tin hai người như lúc mới khởi hành được. Thiết Diện Hổ nói :

- Được, ta lên đồi, vòng quanh tường chùa, sang núp sau các mô đá lớn bên phía Đông. Chừng nào bọn Phương Thế Ngọc tới, lực lượng phục kích sẽ áp tới ngay, tôi cũng không biết nó đóng ở đâu.

Tuy nói vậy, Thiết Diện Hổ dư biết bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng, môn đồ Tây Khương, Võ Đang, Không Động, có cả ba vị Sư trưởng Bạch Mi, Phùng Đạo Đức, Thạch Phủ Kính hiện núp cả trong rừng cây ngay sườn trái đồi kế bên. Họ chỉ chờ ba anh em Phương gia hay toàn thể môn đồ Thiếu Lâm tới Hoàng Thạch, là áp đến giáp chiến liền tay.

Phần Song hiệp cũng không kém, hai người đã biết chương trình hành động đối lập do Chí Thiện thiền sư và các Đại sư đạo hữu tạo manh.

Biết rằng phe phục kích thể nào cũng vào Hoàng Thạch cương do đường Bắc môn vừa gần, vừa tiện hơn, các Đại sư cùng môn đồ các phái hiện diện đi ngược lối Tam Môn cốc, vào đồi Hoàng Thạch.

Trang chủ Âu Dương Tòng Bình cùng ba con là Âu Dương Tòng Lân, Kim Loan và Tòng Phượng năm ấy mười bốn tuổi, cũng theo xem, nhân tiện dẫn lối luôn thể.

Vì đi ngược đường và nhờ họ Âu Dương chỉ dẫn, phe Thiếu Lâm lên ngay

phía sau đồi Hoàng Thạch và ẩn trong phương trượng hoang tàn.

Lúc này, đang ở trong khu vực nguy hiểm, Cam Tử Long thúc ngựa đi trước lên đồi, nhưng Lã Mai Nương cố ý nhường Thiết Diện Hổ đi giữa và tự nàng đi sau cùng coi chừng gã manh tâm đánh trộm.

Ba người vừa đi được một quãng thì có tiếng vó ngựa phi dồn dập…

Hạ sát kẻ thù, Cam Tử Long thỏa lòng hiếu tử
Vương phấn hương tình, Lã Mai Nương từ mối lương duyên

Giật mình, Thiết Diện Hổ vội ngoái đầu lại nhìn thì gặp phải luồng mắt Lã Mai Nương.

Gã nói :

- Kỳ thiệt! Kẻ nào đến sớm vậy? Đi mau!

Nói đoạn, gã muốn thúc ngựa tiến lên thì vướng phải Cam Tử Long cố ý dềnh dàng, Tử Long bảo Thiết Diện Hổ :

- Nếu tiếng vó ngựa của những ai đó không thuộc lực lượng phục kích, tất là bọn anh em Phương gia chứ gì! Họ là du khách, chúng ta cũng là du khách, gặp nhau cũng chẳng hại chi.

- Ủa, sao lại vô hại? Nếu là họ Phương thì lực lượng phục kích đuổi theo tới đây ngay. Sự hiện diện của chúng ta sẽ là sự cản trở không ít trận giao tranh. Đi mau!…

Mai Nương nói :

- Không kịp đâu, họ phi mã tới nơi rồi, ta nên tránh sang bên nhường đường.

Lúc đó tiếng ngựa phi dồn dập tới nơi, Thiết Diện Hổ đành theo Song hiệp rẽ ngựa đứng vào bên các mô hoàng thạch tránh đường.

Ba kỵ sĩ võ trang đầy đủ, phi ngựa hàng dọc lên đồi, Phương Thế Ngọc dẫn đầu, Phương Hiếu Ngọc đoạn hậu.

Trông thấy Song hiệp, Phương Thế Ngọc vẫy tay ra hiệu chào.

Lối chào thân thiện đó khiến Thiết Diện Hổ khó chịu ra mặt. Gã cũng hết sức hoang mang, không hiểu vì lý do gì, ba anh em họ Phương vào Hoàng Thạch cương du ngoạn, mà lại phi ngựa rùng rùng như kẻ bị giặc đuổi vậy.

Có gì đâu, ba anh em Phương Thế Ngọc cùng vào Hoàng Thạch cương từ sớm với mọi người, nhưng đáng lẽ lên thẳng Âm Hồn tự thì họ núp ngay trong đồi cây bên đường, một mặt dò xét xem lực lượng đối phương phục kích tại khu nào, một mặt chờ Song hiệp cùng Thiết Diện Hổ vào tới chân đồi là họ phi ngựa cho đối phương trông thấy để dụ chúng đuổi theo rồi phóng thẳng lên đồi.

Nhiệm vụ họ, trong chương trình hành động của Song hiệp, là làm mồi nhử đối phương phục kích.

Vì trận phục kích, dĩ nhiên các nghịch phái phải tụ họp đông đủ thành một khối vào cả khu Hoàng Thạch cương, bởi lẽ họ không chắc ba anh em họ Phương sẽ đi một mình hay đi cùng với các môn hữu, nên họ cần tụ tập đông đủ phòng khi phải giao đấu với toàn phái Thiếu Lâm.

Mục đích chánh của Song hiệp là hành động thế nào để tụ tập được đông đủ các Đại sư và môn đồ cả hai bên nghịch phái vào khu vắng vẻ của Hoàng Thạch cương. Trước sự hiện diện đông đảo của các phái võ, Song hiệp sẽ lột mặt nạ Thiết Diện Hổ là thủ phạm đã xui nguyên giục bị, nhóm mồi lửa hiềm khích giao tranh giữa ba võ phái Thiếu Lâm, Tây Khương và Võ Đang. Sau đó, Song hiệp sẽ khu xử vụ Tăng Tòng Hổ để báo mối thù mà hai người theo đuổi từ nhiều năm nay.

Tụ tập đông đủ ba nghịch phái không phải là một việc dễ làm.

Nếu công khai thỉnh cầu, không những công chuyện sẽ khó thành, mà còn có thể bị bại lộ vụ Song hiệp đã tìm ra Thiết Diện Hổ thuộc ban Mật vụ của vua Càn Long, và gã chính là tên độc cước đại đạo Hắc Sát Cô Thần Tăng Tòng Hổ, một kẻ bất cộng đới thiên của dòng họ Cam gia.

Như vậy, Thiết Diện Hổ, một khi động, sẽ cao bay xa chạy Song hiệp sẽ mất công truy tầm và sự xích mích giữa ba võ phái cũng khó bề giải quyết.

Biết rõ công tác của Thiết Diện Hổ, Song hiệp tương kế tựu kế bày đặt ra chuyện ba anh em Phương Thế Ngọc du ngoạn Hoàng Thạch cương, trước là để nhử mồi Lý Tiểu Hoàn và sau nhằm Thiết Diện Hổ mong rằng một trong hai người đó sẽ tổ chức trận phục kích báo thù.

Nhờ có Lôi Đại Bàng tánh tình chân chánh, Lý Tiểu Hoàn không tha thiết theo đuổi vụ báo thù bất chánh trước kia nữa.

Thấy không còn lợi dụng được Lý Tiểu Hoàn như hồi ở Hàng Châu năm ngoái, Thiết Diện Hổ liền tự ý tổ chức vụ phục kích trong Hoàng Thạch cương.

Gã biết Bạch Mi, Phùng Đạo Đức và các môn hữu Tây Khương là Cao Tấn Trung, Mã Hùng thù ghét phái Thiếu Lâm đến cực độ, nên không cần sự trung gian của Lý Tiểu Hoàn, gã cũng có thể tự tổ chức trận phục kích được dễ dàng.

Môn đồ đôi bên tàn sát lẫn nhau gã có cần chi, nhưng gã sẽ thành công hoàn toàn, vì sau trận giao tranh lưu huyết đại qui mô này, cái hố chia rẽ ba võ phái Trình Kiển Hoành, Võ Đang, Thiếu Lâm hoàn toàn sâu rộng, môn đồ hai phe càng thâm thù lẫn nhau, gặp đâu đánh đó, và không biết chừng, chính các bậc Đại sư sẽ dùng võ lực thanh toán mối hận thù môn phái.

Thiết Diện Hổ sẽ thành công trên xương máu Hán tộc, do vua Càn Long sủng ái, trọng dụng, bước hoạn đồ của một tên lục lâm đại đạo chuyên hãm hiếp cướp của giết người, ngờ đâu lại vinh quang tới mức đó.

Gã không ngờ tới câu Thiên bất dung gian, tác ác phùng ác.

Tổ chức trận phục kích Hoàng Thạch cương là gã đã tự đưa đầu vào cạm bẫy, tự gã thỉnh toàn phe nghịch phái vào Hoàng Thạch cương để chứng kiến vụ xử án vô tiền kháng hậu, mà kẻ bị xử tội trạng ngập trời lại là chính gã: Thiết Diện Hổ, Mật vụ viên của Thanh đình, có tội phản bội dòng giống, giang sơn Hán tộc, tức Hắc Sát Cô Thần Tăng Tòng Hổ, tội ác đầy rẫy, lục lâm đại đạo, coi rẻ sanh mạng thế nhân.

Nói về bọn Cao Tấn Trung phục kích trong khu đồi cây rậm rạp kế bên đồi Hoàng Thạch.

Thấy Thiết Diện Hổ đi cùng cặp nam nữ mà toàn bọn đã từng gặp khi trước, Mã Hùng thích cánh tay, bảo Cao Tấn Trung :

- Ủa, Thiết Diện Hổ sư huynh cho hai người kia theo vô đây làm chi?

Cao Tấn Trung nheo mắt đáp :

- Chính hai người đó đã tiết lộ vụ hai anh em Phương Thế Ngọc du ngoạn Hoàng Thạch cương. Đại sư huynh gạt chúng đi theo là phải, lỡ xảy ra chuyện gì bất trắc thì sẽ thịt chúng trước chớ sao?

- Coi bộ hai đứa ấy chẳng phải người thường. Tôi vẫn thắc mắc, không hiểu tại sao đại sư huynh lại tin được lời chúng, mà bày đặt trận phục kích. Sự kiện chúng giao kết thân thuộc với Lý nương tử không thể là lý do khiến ta tin chúng đến mức đó.

Lôi Đại Bàng ngồi gần đấy nghe thấy vậy, bèn nói :

- Hừ! Bây giờ mới tính chuyện tin hay không tin ư? Nếu quả anh em Phương gia vào Hoàng Thạch cương là đúng rồi, còn nội vụ xảy ra như thế nào thì ai mà biết được.

Kín đáo, Lý Tiểu Hoàn lừ mắt ra hiệu bảo Lôi Đại Bàng đừng tranh luận nữa.

Cao Tấn Trung, Mã Hùng tiếp tục bàn tán hồi lâu, thì từ phía xa có tiếng vó ngựa dồn dập phi tới.

Tống Kế Tổ núp ở ngoài bụi cây bên đường, chạy vội vào báo :

- Ba tên họ Phương đang phi ngựa tới. Đón đánh luôn tại đây rồi.

Cao Tấn Trung nói :

- Không! Phải theo đúng chương trình của đại sư huynh. Nào, chúng ta sửa soạn theo ngay lên đồi Hoàng Thạch cương, nhưng nên coi chừng kẻo chúng có hậu tập.

Chờ ba kỵ sĩ họ Phương phi ngựa khuất vào chân đồi Hoàng Thạch nhận xét không ai theo nữa, bọn Cao Tấn Trung mới ra khỏi đồi cây, và ai nấy đều lanh lẹ tiến lên đồi Hoàng Thạch.

Nói về Song hiệp và Thiết Diện Hổ, khi ba anh em Phương Thế Ngọc, phi ngựa vượt lên đồi rồi, ba người tiếp tục theo gót họ luôn.

Phần Thiết Diện Hổ, gã cảm thấy khó chịu và muốn trở bước chờ các lực lượng phục kích, rồi mới tiến lên Âm Hồn tự. Nhưng đường hẹp mà Song hiệp lại theo sát ngay phía sau, nếu rẽ ngựa băng ngang sườn đồi thì hai người đi sau trông thấy ngay có thể ngăn cản kịp. Thảng hoặc, gã nghi ngờ lầm hai người tới phút cuối cùng lại thoái lui, thì e họ chê cười là hèn nhát chăng?

Bởi suy nghĩ như vậy, nên Thiết Diện Hổ - một tên độc cước đại đạo chưa hề biết sợ là gì - đành thúc ngựa chạy vọt lên trước.

Đồi Hoàng Thạch hiểm trở, toàn một thứ đá vàng khè nhưng thấp, chẳng mấy chốc Thiết Diện Hổ đã lên tới gần khu Tam Quan đổ nát xiêu vẹo. Gã rẽ sang tay tả, theo con đường mòn vòng sang phía hông tường chùa, xuống ngựa, buộc cương vào bụi cây nhỏ.

Theo sát phía sau, Song hiệp cùng xuống ngựa, Lã Mai Nương nhìn chầm chầm vào mắt Thiết Diện Hổ mà rằng :

- Gớm, Thiết hảo hán… chạy gấp quá vậy!…

Đứng gác một chân lên viên đá nhỏ, tay hữu chống vào cán thanh đơn đao bên sườn, Thiết Diện Hổ lặng lẽ nhìn Song hiệp, sự nghi ngờ hiện rõ trên nét mặt quái ác.

Thản nhiên như không hề để ý tới thái độ hiện tại của gã, Song hiệp nhìn quanh tìm nơi thuận tiện, khả dĩ có thể núp nhìn vào trong sân Âm Hồn tự.

Bớt ngờ vực được phần nào, Thiết Diện Hổ chỉ vào gốc cây đề lớn, hằng năm sáu ôm ở ngay phía trong mảng tường đổ mà rằng :

- Núp sau thân cây có thể nhìn bao quát toàn khu sân chùa.

Tự nhiên, Mai Nương, Tử Long leo qua mảng tường đổ vào phía trong trước. An tâm hơn, Thiết Diện Hổ theo ngay. Gã nhảy lên mặt tường rồi chuyền thẳng xuống gốc đề.

Sân đá rộng lớn đầy lá khô rụng, cỏ mọc lún phún dọc theo các kẽ đá tảng.

Ngôi chùa cổ có mấy nếp nhà ngang dọc, mái ngói đã sụp không hiểu từ

bao đời nay rồi, để trơ trọi các bức tường xây bằng đá phiến, rêu phủ loang lổ!…

Bỗng một trong ba con ngựa cột ở dưới phía gốc đa lớn vươn cổ, đập móng xuống nền sân đá cồm cộp, hí dài, xé tan bầu không khí tĩnh mịch nặng nề khu Âm Hồn tự.

Thiết Diện Hổ nghĩ thầm: "Con vật này vừa thấy hơi lạ, có lẽ lực lượng phục kích đã lên tới nơi!"

Nhưng gã ngạc nhiên ngay vì từ phía sau ngôi cổ tự hoang tàn, một tiếng ngựa nữa hí vang, có lẽ để đáp lời tiếng hí vừa rồi.

Nhìn lần lượt từ Mai Nương đến Tử Long, Thiết Diện Hổ lẩm bẩm :

- Phía sau chùa phải có người mới có tiếng ngựa họa hí. Hừ! Thế là nghĩa lý gì?

Cam Tử Long tảng lờ :

- Chắc lực lượng phục kích lên tới nơi, nghe lầm phương hướng rồi. Tiếng ngựa hí lần thứ nhì rõ ràng phát xuất từ phía trước chùa…

Thiết Diện Hổ không kịp phản đối vì giữa lúc đó ba bóng người vừa nhảy lên mặt tường gần Tam quan và từ mặt tường nhảy lên cành đa lớn. Đó là ba vị sư trưởng phái Võ Đang, Tây Khương, Không Động.

Ngay sau lúc ấy, bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng, cùng Thiên Lũy tăng và các môn đồ Tây Khương, Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ, Lý Tiểu Hoàn cùng các môn hữu Võ Đang và phái Không Động, nhảy giàn lên cả mặt tường, đứng hình vòng chão phía trước sân chùa.

Song hiệp điềm nhiên quan sát nét mặt hân hoan của Thiết Diện Hổ.

Gã thôi nhìn lực lượng phục kích mới tới, ngoảnh đầu hướng vào phía trong chùa xem động tĩnh, thì vừa lúc ấy có tiếng chân rầm rập đi ra và tiếng người nói chuyện. Khấp khởi mừng thầm, Thiết Diện Hổ vừa nhận ra đó là Phương Thế Ngọc, Hiếu Ngọc và Mỹ Ngọc.

Điềm nhiên, Phương gia tam kiệt đứng sững lại, nhìn toán đông người, khí giới tuốt trần, trên mặt đường loang lổ, người nào cũng sát khí đằng đằng.

Cao Tấn Trung, Mã Hùng, Phương Thất, Bạch Dũng nhảy cả xuống chân

tường, đi hàng chữ nhất, tiến lên mươi bước mới đứng lại.

Chỉ mặt Phương gia tam kiệt, Cao Tấn Trung dằn giọng :

- Phương tặc! Các ngươi nhận ra ta là ai không?

Thiết Diện Hổ lấy làm lạ rằng cớ sao Lý Tiểu Hoàn và Lôi Đại Bàng không muốn hiệp lực cùng bọn Cao, Mã, Phương, Bạch. Đáng lý, mẹ con Lý phải sôi nổi hơn ai hết trước mặt kẻ thù sát phụ, sát phu.

Gã ngạc nhiên hơn nữa, trước thái độ rất bình tĩnh của ba anh em họ Phương :

- Hừ, ba tên này cứng cổ thiệt! Có lẽ chúng ngu muội đến không biết sợ hãi là gì chăng?…

Phương Thế Ngọc tiến lên mấy bước, cười lạt :

- Lạ chi diện mạo các hảo đồ Tây Khương nữa mà không nhận ra? Chẳng hay quý vị muốn gì?

Cao Tấn Trung cười ha hả :

- Không dè môn đồ Thiếu Lâm ngu ngốc đến thế là cùng. Hãy dỏng tai ra mà nghe ba điều muốn của chúng ta. Thứ nhất, Phương Thế Ngọc phải thường mạng Lôi Lão Hổ. Phương Hiếu Ngọc thường mạng cho cố sư huynh là Lý Ba Sơn.

Thứ ba Phương Mỹ Ngọc đổi mạng Ngưu Hóa Giao. Các người biết điều hãy buông đao lãnh tội thì thây khỏi nát tan, nghe?

- Bọn ngươi nói mà không biết suy nghĩ sao gọi là anh hùng quân tử được? Nếu gọi ba vụ đó là thù thì mối thù đó không can dự chi tới bọn ngươi.

Giáo đầu Lôi Lão Hổ trấn Vô Địch đài, thách thức anh hùng thiên hạ tức là nhận cái thắng cũng như cái bại rồi.

Lão bối Lý Ba Sơn lập Mai Hoa Thung, công khai thách đấu cùng Ngũ Mai đại sư, tự nhận vai chủ động, dầu đã thất bại cũng không có lý do thù hiềm.

Còn Ngưu Hóa Giao tham bạc Cơ phòng tử Cẩm Châu Đường trấn võ đài thách Hồ Á Kiền đấu võ, nhưng tài thiểu mạng vong là lẽ tự nhiên, sao lại gọi là thù được?

Riêng ba phần ba anh em ta với các ngươi có điều chi xích mích hãy nói thẳng ta nghe?

Cao Tấn Trung quắc mắt :

- Khỏi nhiều lời! Đây là mối thù môn phái, ba người của Võ Đang, Tây Khương đã thảm tử vì tay Thiếu Lâm thì ba người của Thiếu Lâm phải thế mạng. Ba anh em các ngươi vắn số nên bữa nay mới dẫn thân tới đây, vậy chớ khá nhiều lời và cũng đừng để chúng ta phải ra tay hạ thủ, nghe?

Phương Thế Ngọc nói :

- Nếu tại Hoàng Thạch cương này chỉ có độc ba anh em ta, mà được phái đối lập điều động đủ dường kia đón tiếp để trả mối thù môn phái là một danh dự tột bực cho họ Phương ta lắm lắm. Dầu quả bất địch chúng, anh em ta cũng quyết tử chiến cho tới lúc thịt nát xương tan…

Đưa tay chỉ sang phía hữu lối vào sau cổ tự, Phương Thế Ngọc nói tiếp :

- Nhưng tiếc thay, nơi đây hiện còn nhiều môn hữu, đồng đạo. Các người hãy nhìn cho kỹ càng, kẻo lại bảo Phương Thế Ngọc này ngoa ngôn.

Núp sau gốc đề cùng Song hiệp, thoạt đầu Thiết Diện Hổ thấy anh em Phương Thế Ngọc rất điềm tĩnh, thì cho rằng y biện luận để kéo dài thì giờ với mục đích chờ đồng bọn Thiếu Lâm vào tới nơi tiếp cứu. Bởi vậy, Thiết Diện Hổ trách thầm Cao Tấn Trung nhiều lời thêm mất thời giờ quý báu.

Đáng lý phải xung sát ngay, sau này bọn môn đồ Thiếu Lâm vào tới Hoàng Thạch cương thì câu chuyện đã rồi, và phe Tây Khương đã lợi điểm hạ xong ba địch thủ, số địch thủ bớt được chừng nào hay chừng ấy.

Lúc này, sau khi Phương Thế Ngọc dứt lời, Thiết Diện Hổ còn mừng rỡ hơn nữa.

Hai phe đối thủ cùng đông người, trận chiến sẽ khủng khiếp, sự đôi bên tàn sát nhau sẽ quá mức gã tưởng tượng. Môn đồ hai phe lưu huyết, mặc chúng, nhưng riêng mình gã thành công. Hòa Thân bị kẻ nào ám sát rồi, chắc chắn gã sẽ được vua Càn Long cất nhắc lên chức Trường ban Mật vụ miền Hoa Nam, riêng mình một sơn hà, tha hồ vùng vẫy theo ý muốn, không còn ai kiểm soát gã nữa.

Hồi nãy, đã nghĩ rất lung về sự Hòa Thân thảm tử, nhưng lúc này cái chết của viên Trưởng ban người Mãn ấy, đối với gã có nghĩa là con đường tiến thủ đã mở rộng, không còn vướng víu chi nữa.

Suy tính thầm tới đây, Thiết Diện Hổ cảm thấy sung sướng, nét mặt hân hoan, quên cả sự hiện diện của hai người đang ở kế bên.

Chờ chút xíu nữa, chừng nào hai phe khởi chiến, Thiết Diện Hổ định tâm sẽ rút lui về Tô Châu trước.

Thế là xong, từ nay chiếc hố chia rẽ các võ phái do gã đào lát cuốc đầu tiên sẽ sâu vô tận.

Gã không còn phải bận tâm lập mưu tính kế, xui nguyên giục bị nữa, mà chỉ đứng ngoài nhìn các trận tàn sát đôi bên tiếp diễn, lập phúc trình với nhà vua.

Song hiệp quan sát, nhận rõ sự biến chuyển hiện trên nét mặt độc ác, nham hiểm của tên đạo tặc…

Trên sân chùa Âm Hồn, sau khi Phương Thế Ngọc vừa dứt lời, Hoàng Khôn cùng các môn hữu Thiếu Lâm từ mé sau ngôi chùa hoang tàn đi ra, người nào cũng võ trang đầy đủ, gườm gườm lặng lẽ nhìn đối phương.

Phe mình đông hơn, Cao Tấn Trung không quan tâm, toan vẫy tay ra hiệu cho mọi người xung chiến, thì cũng từ phía các môn đồ Thiếu Lâm vừa xuất hiện, năm môn đồ Long Sơn tự Bạch Hạc phái từ từ đi ra, dẫn đầu là Lục Tiểu Vân, kế đến Quan Thái Cô, Ngũ Tam Xuân, Hoàng Hoa Nữ và Hoàng Hoa Nhị Lang. Người nào cũng đai nịch theo kiểu dân sơn cước Bắc Vân Nam, tay cầm Thiết lê thương, mũi sáng loáng nhọn hoắt.

Sực nhớ đến lúc trước đã từng gặp Lục Tiểu Vân khi qua Long Sơn tìm Ngũ Mai, Mã Hùng lẩm bẩm bảo Cao Tấn Trung :

- Bọn nữ quái Vân Nam qua đây hồi nào, mà nhập bọn cùng Thiếu Lâm thế này!

Cao Tấn Trung im lặng vì tiếp theo các môn đồ Bạch Hạc, năm dũng sĩ nữa tiến ra.

Phương Thế Ngọc lên tiếng giới thiệu :

- Đó là năm đồ đệ Ngũ Đài sơn của Ngọc Hư hòa thượng: La Cường, Phùng Cảnh Đức, Thạch Chí, Vương Kim Mã và Lâm Quảng Văn.

Năm người này vừa đứng giàn đều với các đồng đạo Thiếu Lâm, Bạch Hạc thì một đợt nữa tiến ra.

Phương Thế Ngọc lớn tiếng giới thiệu :

- Đó là đồ đệ của Hoàng Ẩn thiền sư La Phù Sơn cõi Lĩnh Nam, dẫn đầu là Tống Thiên Hùng, Hồng Thế Kỳ, Triệu Bình, Quan Tiểu Ngũ và Dương Tử Long.

Tiếp đến đợt môn đồ Bích Vân tự Côn Luân phái, đồ đệ Lư Dương Minh đại sư, dẫn đầu bởi Võ Văn Thành Cát, Bạch Ngọc Đài, Đẳng Giao Trương Mạnh Võ và Lưu Bá Đương.

Môn đồ Nga Mi phái, Kiếm Phong sơn, đồ đệ Liễu Nhân thiền sư xuất hiện đợt sau cùng: Nhạc Vân Long, Tống Đắc Kỳ, Lý Thành, Ngũ Thiên Hổ và Hoàng Bá Thanh.

Môn đồ sáu võ phái hiện diện đứng giàn thành hàng chữ Nhất, tổng cổng bốn mươi dũng sĩ nam nữa, người nào cũng lẫm liệt oai vũ, sức lực tiềm tàng.

Phương Thế Ngọc nói :

- Đây là một số đồng đạo qua Tô Châu dự kiến Quần Hùng Đại Hội, mà chúng tôi thỉnh để tiếp kiến các quý hữu Tây Khương, Võ Đang và Không Động hôm nay…

Thế Ngọc vừa dứt, ba Sư trưởng Bạch Mi, Phùng Đạo Đức, Thạch Phủ Kính liền từ trên cây đa um tùm nhảy cả xuống sân chùa nhẹ nhàng như ba tàu lá rụng, đứng trước các môn đồ lúc đó đã giàn đối diện với phe Thiếu Lâm.

Bạch Mi nổi giận, bảo Phương Thế Ngọc :

- À, thế ra các ngươi thỉnh bè phái quyết chiến hôm nay, phải không?

Phương gia tam kiệt chắp tay kính cẩn vái chào.

Thế Ngọc nói :

- Chúng đệ tử không ngờ Sư trưởng giáng lâm để tiếp rước, thiệt rất đáng tội.

Nói đoạn anh em Phương gia rút lui đứng vào hàng ngũ môn đồ.

Đồng thời, tám vị Đại sư Chiêu Dương, Liễu Nhân, Lã Tứ Nương, Lư Dương Minh, Ngọc Hư, Hoàng Ẩn, Ngũ Mai, Chí Thiện, từ trong Âm Hồn tự từ tốn đi ra khiến ba vị Sư trưởng Tây Khương, Võ Đang, Không Động chưng hửng sững sờ, không ngờ tình thế lại biến chuyển đến mức hiện tại.

Tám vị Đại sư đồng loạt cúi chào :

- A di đà Phật! Kính chào quý đạo hữu.

Trước sự lễ phép đó, Bạch Mi, Phùng Đạo Đức, Thạch Phủ Kính không còn biết áp dụng thái độ nào hơn là đáp lễ.

Bạch Mi gay gắt :

- Tôi không ngờ quý đạo hữu tụ tập khá đông đủ hôm nay tại Hoàng Thạch cương, phải chăng có ý định tiêu diệt toàn thể môn đồ tệ phái?

Hiền từ, Chiêu Dương cúi đầu mà rằng :

- Mô Phật! Đạo hữu khiển trách chúng tôi quá nặng nề. Cuộc hội hiệp hôm nay hoàn toàn tình cờ, nhưng may mắn để phụng sự mối liên lạc thuận hòa trong võ giới chúng ta.

Giang sơn Hán tộc đang bị ngoại nhân chà đạp, giày xéo. Các chí sĩ anh hùng toàn quốc đều trông cậy cả vào mối dây liên kết chặt chẽ giữa các võ phái là nơi đào tạo nên những bực dũng sĩ anh tài, là nơi xuất xứ của số đông hảo hán anh kiệt. Những nhân tài đó là căn bản của sự phổ thông hóa nền Công phu Võ thuật Quốc kỹ của đất nước, để sau này toàn thể quốc dân Hán tốc dựng cờ khởi nghĩa, đuổi kẻ xâm lăng thống trị ra ngoài quan ải. Bởi vậy, võ giới chúng ta cần phải thuận hòa, liên kết chặt chẽ, không những để giữ tư cách môn phái, mà còn phải coi đó là phận sự đối với giang san tổ quốc. Chúng ta cần hòa thuận để đào tạo thiệt nhiều các bực hào kiệt tương lai cần thiết cho đại sự diệt Thanh hưng Hán…

Bạch Mi cười lạt, ngắt lời Chiêu Dương :

- Đạo hữu thuyết luận cực hay, tiếc rằng Người ở tận biên giới Trực Lệ - Sơn Đông không hiểu rõ cơ sự xảy ra nơi Giang Nam, mà môn đồ Thiếu Lâm phải chịu trách nhiệm lớn lao vì đã khởi hấn, gây nhiều lưu huyết tương tàn,

sát hại người thuộc võ phái chúng tôi. Nếu bình thường, không có những vụ khinh thị tàn sát đồng đạo đó, lẽ nào chúng tôi tự ý gây hấn với Thiếu Lâm? Hiện tại, quý đạo hữu đã tới Hoàng Thạch cương, tôi yêu cầu quý vị chứng kiến, trọng tài và mặc chúng tôi xử trí với Thiếu Lâm, Bạch Hạc. Kỳ dư, quý đạo hữu ngả theo hai võ phái đó, chúng tôi quyết giao chiến một phen, dầu phải thác tại nơi đây.

Chiêu Dương thiền sư điềm đạm đáp :

- Xin đạo hữu chớ nóng nảy. Tôi ở Sơn Đông thật, nhưng vì một lẽ riêng mà đạo hữu sẽ hiểu, xá đồ đã theo dõi các vụ đả lôi đài từ lâu. Đả lôi đài là một chuyện, việc thiết lập Lôi đài mới là một nguyên nhân cần biết. Quý đạo hữu có hiểu vì lý do gì, giáo đầu Lôi Lão Hổ đã thiết lập và tự trấn Vô Địch đài tại Hàng Châu năm ngoái không?

Trước câu hỏi bất chợt của Chiêu Dương, Bạch Mi và Phùng Đạo Đức nhìn nhau không trả lời được vì thiệt tình hai vị Sư trưởng này chỉ biết nóng nẩy muốn trả thù cho môn đồ của phái mình bị đả tử mà không hề chú ý đến nguyên nhân sự thiết lập võ đài.

Chiêu Dương nói tiếp :

- Nếu quý đạo hữu không biết lý do, xin cứ hỏi thẳng tráng sĩ lệnh đồ Lôi Đại Bàng sẽ hiểu biết nguyên nhân. Sau đó sẽ có người dẫn chứng.

Câu nói bất thần của Thiền sư khiến toàn thể nhân vật sư, đệ hai phái Tây Khương, Võ Đang đều ngạc nhiên và ai nấy cùng chăm chú nhìn Lôi Đại Bàng lúc đó đứng bên Lý Tiểu Hoàn và Phùng Huy Hạ.

Tiểu Hoàn lo lắng nhìn con trai, nhưng Lôi Đại Bàng đã bảo nhỏ :

- Mẫu thân khá an tâm, mặc con giải quyết vụ này, dùng dằng mãi biết bao giờ mới chấm dứt câu chuyện không hay đó.

Nói đoạn, chàng trao cây thiết côn cho Phùng Huy Hạ, tiến ra giữa sân đá, vòng tay bái cung kính các vị Sư trưởng đôi bên, rồi dõng dạc cất lời :

- “Kính thưa quý vị Đại sư và quý đồng đạo võ thuật gia. Sở dĩ đến nay Đại Bàng tôi mới trình bày nội vụ vì mới thấu hiểu nguyên nhân do được mấy bữa nay. Gia phụ giáo đầu Lôi Lão Hổ đã cả nghe và không tự kềm chế

nổi lòng ham muốn một số kim ngân do một nhân vật thuộc phái Tây Khương - nhưng đã bỏ phái giang hồ, trốn từ lâu - trao tặng với điều kiện là nhận nhiệm vụ thiết lập Vô Địch đài, đề bảng khinh miệt thách thức anh hùng Tô, Hàng nhị Châu và Quảng Đông toàn tỉnh thượng đài giao đấu.

Hành động ấy có mục đích gì?

Ai nấy đều biết đất Giang Nam và xứ Quảng Đông đầy rẫy môn đồ Thiếu Lâm. Bị khiêu khích bởi mấy câu thách thức ngông cuồng của Vô Địch đài, tất thế nào cũng có người thượng đài giao đấu và gia phụ lãnh nhiệm vụ đả tử một số võ sĩ với mục đích nhóm mối hận thù cùng môn đồ Thiếu Lâm tự.

Nhân vật thuộc phái Tây Khương đó đã thành công, sau khi Phương Thế Ngọc đả lôi đài. Gia phụ bị y đả tử cũng như chính gia phụ đả tử một số võ sĩ khác.

Đôi bên cùng bị lưu huyết, kẻ đứng giữa thủ lợi là nhân vật kia. Gã đã khôn khéo xui nguyên giục bị, đặt ba võ phái Tây Khương, Võ Đang, Thiếu Lâm vào hai địa vị đối lập.

Cho đến những vụ Thủy Nguyệt đài ở Quảng Châu cũng có bàn tay bí mật của gã nhóm lửa, đến nỗi Tây Khương, Võ Đang phải huy động môn đồ quyết đánh báo thù Thiếu Lâm vì hiểu lầm tư cách của võ phái này. Trái lại, vì tự vệ, Thiếu Lâm tự cũng huy động môn đồ chống trả, một mặt tìm phương pháp giải quyết, đem nội vụ ra ánh sáng trong một đại hội thuộc cấp bực Đại sư.

Kính thưa quý vị, những gì thuộc về cá nhân nhà họ Lôi, Đại Bàng tôi đã tường trình. Còn những gì thuộc về mục đích hành động gây xáo trộn, hiểu lầm trong mấy võ phái, tôi xin nhường lại cho hai kiếm khách giang hồ đã theo dõi mọi sự và hiểu rõ hơn tôi…”

Bạch Mi, Phùng Đạo Đức rất đỗi kinh ngạc về thái độ và lời tường trình kiêm tố cáo nhân vật bí mật nào đó của Lôi Đại Bàng.

Riêng Phùng Đạo Đức hiểu rõ đồ đệ của mình vốn tánh cách cương trực, nay y dám công khai tuyên bố như vậy, tất phải có lý do gì chánh đáng ngoài sự hiểu biết của mình.

Lôi Đại Bàng khiêm tốn cúi chào toan trở về chỗ, thì Cao Tấn Trung sắc diện đỏ gay nhảy xổ ra, cầm ngọn giáo Huyền kỳ của chính Đại Bàng đã tặng gã trước khi rời Quảng Châu, chỉ mặt họ Lôi mắng lớn :

- Hay cho Đại Bàng! Ngươi dám phản bội gia đình và phản luôn cả người hảo bằng hữu bằng cách vu khống cho người ta những điều không hay. Tội phản bạn, phụ thầy của ngươi đáng lãnh ngọn giáo này suốt tim. Coi đây!

Dứt lời, Cao Tấn Trung hùng hổ, hung dữ, lao mình vào đâm một mũi giáo nhằm bụng Lôi Đại Bàng.

Lẹ làng, Đại Bàng nhảy sang bên né khỏi.

Cao Tấn Trung nguyền rủa ầm ầm, rượt theo nhắm ngực Đại Bàng đâm luôn một ngọn giáo nữa.

Đại Bàng né tránh, chạy giật lùi về phía cây đề sum sê.

Lý Tiểu Hoàn và Phùng Huy Hạ vội chạy theo ra phía đó định liệng võ khí cho Lôi Đại Bàng. Trong khi ấy, Bạch Mi và Phùng Đạo Đức quát tháo ầm ầm, bắt Cao Tấn Trung ngừng tay. Nhưng y đâu có nghe, xỉa luôn thêm mũi giáo thứ ba nữa nhằm yết hầu Lôi Đại Bàng.

Lý Tiểu Hoàn và Lý Tiểu Hoàn toan nhảy vào vòng chiến, gạt ngọn giáo Huyền Kỳ của Cao Tấn Trung thì bỗng nhiên từ phía cây đề cao lớn cách chỗ Lôi Đại Bàng đang tháo lui đến gần bốn trượng, một bóng đen xuất hiện bất kỳ, như bay tới, đồng thời một làn sáng chói lọi dưới ánh thái dương xẹt ra như chớp nhoáng, quạt về phía Cao Tấn Trung.

Chát!…

Ngọn giáo của Tấn Trung bị gạt lạng sang bên và đè xuống nặng nề khiến y cảm thấy như một sức nặng ngàn cân từ không trung rớt trúng cán giáo của y.

Lúc đó, mọi người trên mới nhận ra bóng đen là một vị cân quắc anh thư tuyệt sắc, dũng mãnh tựa thiên thần, đang dùng trường kiếm gài ngọn giáo của Tấn Trung.

Bạch Mi, Phùng Đạo Đức, Thạch Phủ Kính và số đông môn đồ ba phái đó đều hết sức ngạc nhiên về sự xuất hiện của vị nữ anh hùng hào kiệt nọ.

Trái lại, các môn đồ Thiếu Lâm tự không ai bảo ai mà cùng la :

- Lã Mai Nương!…

Chính vậy, núp sau cây đề, Lã Mai Nương không dằn nổi cơn giận trước thái độ của Cao Tấn Trung, nên nàng phóng mình ra xung đột như bay, áp đảo họ Cao cho y biết tay kỳ thủ.

Phần Tấn Trung, y nhận ra ngay địch nhân là người đã cải nam trang đêm giao chiến trong Phương gia trang trước kia, thành thử vừa giận, vừa thẹn :

- À! Ra con tiện tỳ…

Y nhìn trừng trừng như muốn nuốt tươi kẻ địch, cố sức dùng hai tay nhấc ngọn giáo lên, nhưng không hề suy suyển.

Ghét quá, Lã Mai Nương xỉa luôn ngọn Song Chỉ Cầm Long tay tả vào mặt y, đồng thời tay hữu lẹ như cắt, luồn trường kiếm xuống dưới cán giáo gạt mạnh.

Kinh hoảng, Cao Tấn Trung vội nhào người ra phía sau tránh đòn Song Chỉ, ngọn giáo sắt tuột khỏi tay y, văng lên cao tới trượng rớt xuống sân đá, đánh xoảng một tiếng.

Thừa dịp, Lã Mai Nương cố ý làm Tấn Trung hoảng hơn nữa nên nàng rượt theo luôn.

Vèo!…

Làn báo kiếm rít lên ghê rợn lia đứt mối khăn bịt đầu của Cao Tấn Trung rớt xuống sân, khiến tóc y vuột ra lòa xòa xuống gáy.

Bàng hoàng, Tấn Trung tưởng địch nhân đuổi nữa, vội vàng ôm đầu chạy thục mạng về phía các môn hữu, thiếu chút nữa đụng phải Mã Hùng chạy tới tiếp cứu.

Tả thì lâu, thiệt ra từ lúc Mai Nương xuất hiện chặn đánh Cao Tấn Trung đến lúc lia đứt chiếc khăn bịt tóc của y chỉ trong thời gian có vài giây phút nên phe Tây Khương ai nấy đều sững sờ, kịp khi Mã Hùng vác giáo Trường xà chạy ra tiếp cứu Cao Tấn Trung thì mọi sự đã rồi.

Lã Mai Nương thản nhiên gài trường kiếm vào bao, thoăn thoắt tiến giữa sân cung bái tám vị Đại sư, đoạn nàng hướng vào Bạch Mi, Phùng Đạo Đức

và Thạch Phủ Kính vái chào mà rằng :

- Đệ tử Lã Mai Nương, môn đồ Bắc phái Sơn Đông, xin kính chào ba vị Sư trưởng và mong người thứ lỗi cho sự đường đột vừa rồi.

Phùng Đạo Đức tiến lên, hỏi Chiêu Dương thiền sư :

- Phải chăng đây là nhân chứng về vụ xá đồ Lôi Đại Bàng tố cáo một nhân vật nào đó?

Chiêu Dương chỉ Đại sư Lã Tứ Nương, đáp rằng :

- Mai Nương là một trong hai nhân vật đã theo dõi nội vụ và khám phá gian mưu nguy hiểm của thủ phạm và cũng là bào điệt nữ của Hồng y Lã đạo hữu đây.

Thấy Mai Nương xuất hiện từ phía sau cây đại đề, Chiêu Dương dự đoán là Cam Tử Long và tên Thiết Diện Hổ cùng ở sau gốc lớn hàng mấy ôm đó, bèn nói tiếp :

- Một nhân chứng nữa và thủ phạm hiện còn đứng sau gốc đại thụ kia.

Mọi người đều nhìn hướng cả về phía cây đại đề…

Nói về Thiết Diện Hổ khấp khởi mừng thầm lúc thoạt đầu, khi thấy hai phe đều huy động đông đủ môn đồ, gã đinh ninh thế nào cũng sẽ giao chiến khốc liệt, rất lợi cho chương trình phản gián của gã.

Sau trận giao tranh, ai chết mặc ai không cần biết nhưng điều chắc chắn người thủ lợi chính là gã.

Con người gian hiểm thâm độc, dữ dằn bất lương càng vui thầm bao nhiêu thì khi thấy tám vị Đại sư đối lập xuất hiện lại càng lo ngại bấy nhiêu.

Tám vị Đại sư quắc thước, uy nghiêm, đạo mạo binh vực môn đồ, tới đây chống chọi với Bạch Mi, Phùng Đạo Đức và Thạch Phủ Kính chăng?

Vô lý! Các Đại sư đạo hạnh thâm uyên, xa lánh thế nhân từ hồi còn nhỏ đến nay mới đạt được cấp bực Trưởng phái, lẽ nào lại xử sự hồ đồ như vậy?

Về phương diện đó, Thiết Diện Hổ biết rõ lắm. Gã hiểu rằng các bực Sư trưởng rất hiền từ, thương mền môn đồ, nhưng cũng nghiêm khắc tột bực và áp dụng chương trình thép.

Lúc này ba phái đối lập chưa từng giao tranh lớn, lẽ nào các vị Đại sư đã

kéo bè đảng - ngoài cả sự mong muốn của gã - đến Hoàng Thạch cương cùng đối phái phân tranh cao hạ? Chắc chắn không phải vì trận tranh đấu!…

Suy luận đến đây, bỗng Thiết Diện Hổ linh cảm thấy sự đổ vỡ trong chương trình hoạt động của mình. Đổ vỡ vô phương cứu chữa.

Thường nhật sắc mặt gã tái xám, nay biến thành tím lịm. Bất giác, gã nhìn trộm hai thanh niên nam nữ hào hùng đứng kế bên, thì chạm luôn phải luồng điện tử của bốn con mắt hữu luyện sáng ngời đang chằm chằm nhìn gã.

Rùng mình! Gã chớp mắt lia lịa, tiếp tục nhìn ra phía sân chùa…

Khốn thay, gã nhìn mà thiệt tình tâm thần hỗn loạn hoang mang, có trông thấy chi đâu!

Chiêu Dương thiền sư đang cất tiếng trầm hùng giảng giải điều hay lẽ thiệt cùng Bạch Mi lão sư.

Mỗi lời khuôn vàng thước ngọc của vị Thiền sư trưởng Bắc phái đáng tôn đáng kính, là một gáo nước lạnh đổ lên lưng Thiết Diện Hổ giữa mùa đông tháng giá.

Trời ơi! Sư trưởng Bắc phái có mặt tại Hoàng Thạch cương!

Bốn tiếng Bắc phái nhắc nhở gã một câu chuyện mười mấy năm xưa.

Câu chuyện đó xảy ra tại Cam gia trại trong dãy Tần Lĩnh sơn bao la hùng vĩ. Ít lâu, sau khi bị cặp Kim điểu rượt chạy ra khỏi Cam gia trại, gã cải trang trở lại chốn ấy thăm dò với ý định tiêu diệt tận cùng dòng dõi nhà họ Cam, thì được biết rằng Cam phu nhân và cậu con trai độc nhất đã được hai vị nam nữ Đại sư, chủ nhân cặp Kim điểu, rước đi đâu mất cùng với một cô gái bé nhỏ.

Về sau, gã nghe đồn rằng cặp Kim điểu ấy là của Sư trưởng Bắc phái và vị này thường xuất hiện với vị kiếm khách hữu danh Hồng Y Lã Tứ Nương, nên gã luận rằng, Cam phu nhân cho con trai theo thầy luyện võ, có lẽ để sau này phục mối phụ thù.

Từ đó, ý tưởng kẻ thù theo dõi vẫn luôn luôn ám ảnh tên độc cước đại đạo.

Gã lo sợ, không dám ở riêng một nơi nào nhất định, lúc ở Quan nội khi ra Quan ngoại, phiêu bạt khắp giải nội, ngoại Vạn Lý Trường Thành.

Nhưng cũng không an tâm, lúc nào hình ảnh vị lão anh hùng Cam Trường

Mâu, bị gã phục kích thảm sát vẫn luôn luôn theo đuổi gã bất kể nhật, dạ và bất cứ phương nào.

Khổ sở, thắc mắc, lo sợ, gã tính chuyện thay đổi hình dạng, bỏ nghề lục lâm đại đạo, rời Hoa Bắc xuống Hoa Nam.

Và gã đã may mắn gặp Hòa Thân lúc đó đang cần một người cộng sự đắc lực với điều kiện, người đó phải là một môn đồ võ phái hữu danh.

Đủ điều kiện cần thiết, gã cạo luôn bộ râu quai nón khác diện mạo đổi danh Tăng Tòng Hổ thành Thiết Diện Hổ, đắc lực giúp việc Hòa Thân.

Tuy an tâm hơn trước, gã vẫn không quên vấn đề thuộc người con trai duy nhất, dòng dõi Cam Trường Mâu, nên gã nhờ quan Thị lang Bột Dũng Các, người Mãn tộc, Trưởng ban Mật vụ Hoa Bắc của vua Càn Long, dò xét tin tức người con trai dòng dõi Cam gia, có lẽ lúc đó đã trưởng thành và trở nên một hảo hán có bản lãnh công phu.

Bột Dũng Các bởi mật lệnh cho hai Mật vụ viên phụ thuộc là Cung Vượng và Trần Bá Hoàng để ý dò la người họ Cam.

Chẳng dè oan gia phùng oan gia, hai tên Cung, Trần lại giao dịch với tên đại đạo khét tiếng ở Hoa Châu là Bành Khoát Hải, chúng đến ngụ tại Bành gia ổ, ở Tây môn ngoại thành Hoa Châu và gặp luôn Song hiệp Lã Mai Nương, Cam Tử Long cùng hai mẹ con Cầm Đại Nương, Lâm Hồng Vân đại phá Bành gia ổ (xem hồi thứ mười một)

Trong trận này, Trần Bá Hoàng, trợ lực tên đại đạo trại chủ bị tử thương, còn Cung Vượng trúng thương lẩn trốn kịp bỏ đi mất dạng…

Chỉ trong giây phút, cuộc đời dĩ vãng mười mấy năm trước đây lần lượt kéo qua trong tâm trí Thiết Diện Hổ, rõ rệt như mới xảy ra buổi hôm rồi.

Gã lắc đầu, rùng mình - vì ghê rợn hay để xua đuổi đoạn đời bất hảo - trước những lời nói sang sảng tựa chuông vàng của vị Sư trưởng Bắc phái.

Mỗi lời ái quốc, nặng lòng vì nước vì dân, vì đồng bào Hán tộc là một mũi tên nhọn xiên vào tim gã, một nhát búa bổ trúng đầu gã, nhân diện thú tâm, hết giết người cướp của, gian dâm phụ nữ, lại chuyển sang nghề ưng khuyển, cõng rắn cắn gà nhà, phản thầy hại bạn để cầu mong miếng đỉnh chung.

Thôi, thế là hư việc! Chắc sẽ không có trận giao tranh lưu huyết để gã đứng giữa thủ lợi. Chưa biết chừng hai phe sẽ đi tới mức xử hòa là đằng khác. Lúc này chẳng rút lui còn chờ chi nữa? Nguy hiểm!

Gã đã từng đâm chém, giết người không biết ghê tay, cũng như gã thường trông thấy nhiều cảnh chết chóc rùng rợn mà gã vẫn thản nhiên như thường. Trái lại, lúc này không hiểu tại sao toàn thân gã sởn gai ốc, tóc gáy rợn ngược.

Một linh cảm bất tường chi đây!…

Thiết Diện Hổ toan xây lưng lại, vượt mảnh tường đổ ra ngoài đánh bài tẩu mã nhưng một làn lãnh khí bốc hắt vào mặt gã, một mũi nhọn chĩa thẳng vào sau lưng chỗ ngang với tim gã, buộc gã phải đứng yên. Cam Tử Long dí mũi trường kiếm vào lưng gã và nói đủ nghe :

- Biết điều đứng nguyên chỗ! Một cử động nhỏ là lưỡi Huyền Tiễn này ghim suốt tim ngươi ngay, nghe?

Nghe giọng nói nghiệm nghị, lạnh lùng của tráng sĩ, gã biết ngay chẳng phải giọng đe dọa tầm thường.

Thôi, thế là thân cá chậu, chim lồng biết tính sao đây cho thoát khu nguy hiểm?

Trong lúc suy nghĩ vừa rồi, Thiết Diện Hổ cảm thấy ghê rợn, lo sợ thiệt. Nhưng hiện tại, ở trong tình trạng nguy hại tới tánh mạng gã, cái bản chất gan lì, xảo quyệt của hiện thân gã là tên độc cước đại đạo hữu danh khi xưa bỗng trở lại với gã.

Im lặng, Thiết Diện Hổ đứng ngây người ra như tượng gỗ. Tuy vậy, trí não gã tính toán lung lắm. Thanh đơn đao sắc bén gã còn đeo kè kè bên đai lưng. Chỉ cần rút được ra khỏi vỏ, đồng thời làm thế nào cho cặp nam nữ chậm tay độ vài ba giây phút là gã có hy vọng thoát hiểm, giao chiến để thoát hiểm.

Mới bốn mươi lăm tuổi đầu, hữu luyện, gã còn khỏe vô cùng, dũng mãnh chẳng nhường hổ báo. Hừ! Phải chiến đấu để thoát nguy mới được!

Hy vọng thoát hiểm của gã lóe lên như đốm lửa trước tàn vì Cam Tử Long

như đọc được ý định ấy, đã đưa tay tả rút thanh đơn đao của gã, bỏ xuống chân tường mà rằng :

- Ngươi muốn chiến đấu lát nữa sẽ được toại ý, nhưng hiện thời cần phải tuân lời đứng yên, kẻo lại trách ra không bảo trước, nghe?

Chưa biết rõ vị trí Song hiệp, Thiết Diện Hổ cố gắng thản nhiên hỏi :

- Sao lại hành động thế này? Nhị vị và tôi thù hận chi nhau?

Tức cười, Lã Mai Nương bảo gã :

- Giang hồ cự phách như nhà ngươi thế cũng không có chi đáng kể. Mơ hồ thì phải chết đa! Câm miệng và cố gắng nghe con trai giáo đầu Lôi Lão Hổ nói những gì sẽ hiểu. Lúc này, nhất cử nhất động thì mất mạng ngay.

Ngoài sân chùa Âm Hồn, Lôi Đại Bàng đang tố cáo tội Thiết Diện Hổ. Tuy họ Lôi không ho đích danh ai, nhưng gã dư hiểu Lôi Đại Bàng ám chỉ gã rồi.

Thế ra, cơ mưu phản gián đã bại lộ. Mẹ con Lý Tiểu Hoàn cũng trở mặt tố cáo gã. Hai anh em họ Lã này, có lẽ là đồng bọn liên kết không những với phe Thiếu Lâm mà còn giao hảo với hai mẹ con Lý Tiểu Hoàn!

Tình hình hiện tại, hoàn toàn bất lợi cho gã là kẻ chủ mưu nhóm ngọn lửa giao tranh cho ba võ phái Thiếu Lâm, Tây Khương, Võ Đang. Và gã đã ngu dại tưởng vụ anh em Phương Thế Ngọc du ngoạn Hoàng Thạch cương, tổ chức trận phục kích để tự đâm đầu vào cạm bẫy như một con vật vô trì trí.

Bị đoạt mất đơn đao, nhưng dây da gài phi tiêu hãy còn được đeo trước ngực, Thiết Diện Hổ tính việc liều mạng phóng phi tiêu ngược lại phía sau, ám hại Song hiệp để thoát thân.

Tinh ý, Mai Nương nói :

- Ngươi hãy tính coi: trước khi rút được phi tiêu ra khỏi bao, thủ cấp ngươi có thể bị rụng ngay rồi. Tốt hơn là nghe lệnh hai ta, lát nữa sẽ có dịp trổ tài võ nghệ, nghe?

Thiết Diện Hổ nghĩ thầm: “Hai đứa này có bùa ngải, thờ thần quyền chi đây, nên mỗi khi ta tính toán sự gì là chúng lượng đoán trúng ngay, khiếp thật!”

Nực cười thay cho Thiết Diện Hổ, Song hiệp chỉ là con người như gã, nhưng đầy đủ kinh nghiệm và thạo khoa tâm lý của kiếm khách giang hồ.

Suy đi, tính lại, Thiết Diện Hổ thấy mình đằng nào cũng vẫn ở trong vòng nguy hiểm, thà rằng bướng bỉnh để hiểu nguyên do nội vụ còn hơn là chết trong dự mơ hồ.

Gã hỏi :

- Phải chăng chính hai người đã bắt cóc người bạn cùng trọ với ta tại Lưu gia khách sạn và đem y vào khu rừng… rừng…

Gã rùng mình không dám nhắc tới tên khu rừng mà Hòa Thân bị treo cổ, phơi cây thịt cho bầy ô nha rỉa rói.

Biết thế, Lã Mai Nương nói ngay :

- Khu rừng Tăng Hổ lâm! Tăng Hổ lâm, nghe chưa?

Bướng bỉnh, Thiết Diện Hổ tiếp lời :

- Ờ, chính các ngươi đã treo cổ bạn ta trong Tăng Hổ lâm, phải không?

Thay vì trả lời, Cam Tử Long hỏi lại :

- Ngươi vẫn còn ghê rợn vì chiếc trường y treo trên cây đa ở ngã ba đường, vì tử thi tên Hòa Thân bị ô nha rỉa thịt trong rừng rậm, hả? Ngươi đầy tội lỗi nên bị ảnh hưởng những đòn tinh thần đó.

Hòa Thân không đích thân giết người vô tội nhưng tội trạng của y còn nặng hơn thế nhiều, bộ ngươi cho là cái chết của y không đích đáng sao?

Thiết Diện Hổ tím mặt, im lặng.

Giữa lúc đó, Lôi Đại Bàng cạn lời và Cao Tấn Trung hùng hổ xách giáo ra mạt sát, đâm Lôi Đại Bàng khiến hy vọng lại bùng lên trong tâm trí gã.

Có thế chứ! Cao Tấn Trung mới thiệt là một người! Nếu Mã Hùng và toàn thể môn hữu Tây Khương, Võ Đang cùng đồng loạt xử sự như va, thì may ra tình thế sẽ biến chuyển có lợi cho gã.

Gã khấp khởi mừng thầm khi thấy Lôi Đại Bàng - không chống đánh - thoái bộ tránh đồn. Họ Lôi tránh luôn mấy ngọn giáo liên tiếp, đến lúc Lã Mai Nương tuốt trường kiếm sáng lòe nhào ra như bay can thiệp thì hy vọng thoát thân của Thiết Diện Hổ lại tiên tan như mây khói…

Chưa bao giờ gã được mục kích lối can thiệp vừa dũng mãnh, vừa chớp nhoáng như Lã Mai Nương vừa phô bày, thể hiện xong.

Theo ý gã, Lôi Đại Bàng có phần sung sức hơn Cao Tấn Trung một phần, và dầu tay không, Lôi Đại Bàng vẫn có thể chống trả được Cao Tấn Trung trong mấy hiệp đầu, đủ thì giờ để mẫu thân y đón đầu trao lại võ khí cho y giao chiến.

Vậy mà thiếu nữ họ Lã đã bất thần can thiệp với lôi xung phong cực kỳ lợi hại, có lẽ tại nàng ghét Cao Tấn Trung nên bực mình nhân dịp thuận tiện bèn đàn áp chơi!

Chà! Không ngờ nàng lợi hại dường ấy…

Thiết Diện Hổ suy tính liên miên, bất giác nhớ lại câu chuyện mà bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng kể lại đêm họ cùng Lý Tiểu Hoàn đánh Phương gia trang bên Triệu Khánh phủ, và gã ngờ rằng hai dạ hành khác bí mất can thiệp trận giao tranh đếm đó là anh em Lã gia…

Lúc đó, Chiêu Dương thiền sư đang giới thiệu thiếu nữ họ Lã với Phùng Đạo Đức và mọi người.

Thiết Diện Hổ nghe rõ mồn một và hiểu rõ mọi sự.

Thế ra đích danh nàng là Lã Mai Nương, cháu gái của Hồng Y nữ hiệp Lã Tứ Nương. Theo lời Chiêu Dương, nàng và một người nữa - chắc chắn là tên tráng sĩ đang dùng kiếm uy hiếp gã đây - đã theo dõi công tác của gã và đã khám phá ra gã cùng Hòa Thân là thủ phạm vụ thi hành độc kế phản gián, ly tán các võ phái.

Vậy thì, vụ anh em Phương Thế Ngọc du ngoạn Hoàng Thạch cương chỉ là một cạm bẫy của cặp nam nữ này khiến gã tổ chức trận phục kích, để rồi tự nạp mình trước hai phe võ phái đối lập. A… a… a… Nguy thiệt! Thôi, cấp bách rồi.

Chiêu Dương vừa chỉ về phía này kêu danh thủ phạm…

Đồng thời, mũi trường kiếm dí mạnh hơn vào lưng gã và một câu nói bình thường như có hiệu lực của một hiệu lệnh Đao Thủ Phủ vọng tới tai gã :

- Ra khỏi nơi đây và tiến ra giữa sân chùa! Không được lộn xộn, nghe?

Do dự trong chớp mắt, Thiết Diện Hổ từ từ ra khỏi gốc cây đề. Cam Tử Long theo sau, tay cầm trường kiếm chỉ thẳng vào lưng gã.

Bạch Mi lão sư tím mặt, đứng ngây như tượng đất, trong khi Phùng Đạo Đức, Thạch Phủ Kính cùng các môn đồ Tây Khương, Võ Đang - ngoại trừ Cao Tấn Trung, Mã Hùng và dĩ nhiên Lý Tiểu Hoàn, Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ - đồng la lên :

- Ồ…! Thiết Diện Hổ!

Lúc này, vì quá sợ đâm liều nên gã hết sợ rồi. Gã nghĩ :

- Chúng đã bắt cóc hạ sát Hòa Thân, nay dành vụ xử án tại Âm Hồn tự này cho ta chớ gì!… Được lắm! Ta sẽ coi đồng bọn võ giới chúng bây hạ ta bằng cách nào. Bất quá hai mươi năm sau, ta sẽ trở thành trang hảo hớn, chọc trời khuấy đất, cần chi! Hạ.! Ha…

Đi được mất bước, Cam Tử Long thản nhiên tra kiếm vào vỏ. Chàng sẵn sàng đối phó nếu Thiết Diện Hổ trở mặt chống cự.

Thiết Diện Hổ cười ha hả :

- Khá lắm! Ta khen cho ngươi hành động anh hùng và tâm lý đó. Ta không đớn hèn đến mức bỏ chạy đâu!

Cam Tử Long lạnh lùng :

- Gây tội ác hãy cố ràng chịu cho khỏi hổ danh đại đạo. Vả lại, ngươi mọc cánh cũng không bay khỏi khu vực này. Hai con Kim điểu sẵn sàng xé tan xác đầy tội lỗi của ngươi.

Hai tiếng Kim Điểu có hiệu lực như một ngọn roi da quất ngang mặt Thiết Diện Hổ, nên gã quay phắt đầu lại gườm gườm ngờ vực nhìn Cam Tử Long.

Thiệt ra, có Kim điểu nào đâu, hai con đại điểu khôn ngoan ấy hiện trên Bạch Vân tự, đất Sơn Đông xa vời vạn dặm, nhưng Cam Tử Long muốn thử Thiết Diện Hổ lần chót để xem phản ứng của gã thế nào đó thôi.

Thì quả nhiên, Thiết Diện Hổ, tức Hắc Sát Cô Thần Tăng Tòng Hổ, đã liên tưởng tới hai con Kim điểu rượt đuổi gã ra khỏi Cam gia trại hồi mười mấy năm về trước, nên vừa rồi, hai tiếng Kim Điểu mới khiến nổi gã giựt minh, ngoái đầu nhìn Tử Long.

Gã lẩm bẩm hỏi :

- Ngươi tên chi?

Tử Long vẫn lạnh lùng :

- Lát nữa sẽ hay. Hừ, ngươi không tin tên ta là Lã Cam Long hả?

- Tin sao nổi, một khi Lã Cam Nương thành Lã Mai Nương?

Kẻ trước, người sau, hai người im lặng đi ra giữa sân chùa.

Lui về đứng kế bên Bạch Mi, Cao Tấn Trung và Mã Hùng đưa mắt nhìn sư phụ, ngầm hỏi ý kiến.

Thấu ý, Bạch Mi thì thào bảo hai đồ đệ :

- Dầu Thiết Diện Hổ có tội, ta cũng không muốn y bị xử nơi đây vì danh dự môn phái, và cũng vì lẽ cả nhân ta là sư phụ y. Vậy các đồ đệ nên liệu bảo nhau chờ dịp đánh tháo giúp y, nghen?

Cao, Mã khẽ gật đầu vâng lời, đoạn lùi tại chỗ các môn hữu chờ xem tình hình biến chuyển.

Đi tới giữa sân, Thiết Diện Hổ nghênh ngang nhìn mọi người, vẻ mặt hết sức liều lĩnh, khinh bạc, thách thức.

Cam Tử Long vái chào các Sư trưởng phe Thiếu Lâm, đoạn chào luôn ba vị Trưởng phái nghịch.

Thấy chàng tuấn kiệt kiêu hùng, ba vị này đều khen thầm nhưng vì chưa biết chàng là ai, và không thấy chàng xưng danh nên Bạch Mi hỏi luôn Chiêu Dương :

- Thanh niên tráng sĩ đây là ai. Yêu cầu đạo hữu cho mọi người biết tên.

Chiêu Dương đáp :

- Đó là người đã xuất công cùng Nữ hiệp Lã Mai Nương khám phá ra âm mưu gây ly tán hiềm thù giữa ba võ phái Tây Khương, Võ Đang, Thiếu Lâm, và còn mong các phái khác cũng ở trong tình trạng không hay đó.

Chỉ Thiết Diện Hổ, Chiêu Dương hỏi lại Bạch Mi :

- Phải chăng người kia là lệnh đồ đệ?

Sự thật hết sức phũ phàng, Bạch Mi cúi đầu nhận :

- Phải, y là môn đồ Tây Khương, sư đệ của Lý Ba Sơn. Nhưng đạo hữu

vẫn chưa cho chúng tôi biết vị thanh niên hảo hán kia là ai.

Chiêu Dương ôn tồn :

- Xin đạo hữu vui lòng chờ trong chốc lát sẽ được toại nguyện.

Nói đoạn, Thiền sư ý tứ nhìn Cam Tử Long tỏ ý nhường lời cho chàng.

Hiểu ý, Cam Tử Long nói lớn, giọng trầm hùng dễ nghe và hấp dẫn :

- "Như quí vị Đại sư và quí vị đồng hữu võ giới đã hiểu qua tội trạng của nhân vật hiện diện đây qua lời tỏ bày của tráng sĩ Lôi Đại Bàng, tôi xin nói tiếp rằng gã là Mật vụ viên quan trọng của Thanh triều có nhiệm vụ công tác gây mâu thuẫn, nhóm mồi lửa hiềm thù giữa các võ phái miền Hoa Nam và Tây nam, và gây sự ly tán trong võ giới.

Công tác mệnh danh Phản Gián đó có mục đích gì?

Thưa có. Một khi các võ phái tương tàn, tự tiêu diệt lẫn nhau, toàn thể các môn phái sẽ vì thế mà mất hết uy tín trong nhân dân Hán tộc.

Cho tới nay, Hán tộc ta vẫn quật cường, các bực anh hùng chí sĩ thảo mãng giang hồ luôn gây nhóm chỉ hưng Hán diệt Thanh, khôi phục Minh triều. Muốn đạt chí hướng ấy, Hán tộc cần phải mạnh, cần phải có nhiều danh tài đầy đủ công phu võ nghệ chung sức, gom lưng đâu cật.

Có thế, nền tảng cách mạng mới vững chắc, một ngày kia mới dựng cờ khởi nghĩa hòng đuổi người Mãn ra ngoài biên quan.

Ngày nay, mưu phản gián của ban Mật vụ Thanh Đình có mục đích ly tán, làm mất uy tín các võ phái trước nhân dân Hán tộc, tức là phá hoại nền tảng cách mạng của dân Hán chúng ta, khiến quốc dân đồng bào phải gánh chịch mãi ách cai trị của Thanh đình.

Kính thức quý vị Sư trưởng và quý đồng đạo, tôi đã trình bày đại thể mưu kế phản gián, công tác phá hoại đoàn kết giữa các võ phái chúng ta, chắc hẳn quý vị đã nhận định được tội trạng của nhân vật hiện diện.

Tên trưởng ban Mật vụ khu vực Hoa Nam và Tây nam là người Mãn, tên Hòa Thân, một viên Thị lang thân tín của vua Thanh. Ngoài tôi và Lã sư muội đây, có Lý nương tử, Lôi tráng sĩ, Phùng Huy Hạ và một số danh đồ Tây Khương, đã từng biết mặt Hòa Thân. Có thế không, thưa quí vì mà tôi

vừa nêu danh đây?”

Trái với bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng lặng thinh, Lý Tiểu Hoàn, Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ giơ tay lên đồng thanh :

- Có tên Hòa Thân.

Bạch Mi cau mày khó chịu, nhìn về phía ba người vừa nhận lời nói của Cam đại hiệp.

Cam Tử Long chỉ Thiết Diện Hổ, nói tiếp :

- Hòa Thân là người Mãn, phục vụ Thanh triều không đắc tội với quốc dân Hán tộc như người này đầy máu Hán trong huyết quản, mà lại phản bội dân Hán, gây cảnh nồi da xáo thịt. Tên gã là… Thiết Diện Hổ!…

Được dịp, Bạch Mi tiến lên mấy bước, nói lớn :

- Tôi ngắt lời Cam tráng sĩ và lưu ý quý đạo hữu về điểm tục danh.

Vuốt bộ râu bạc như cước, Chiêu Dương nhàn nhã gật đầu mà rằng :

- Có khuyết điểm nào, xin đạo hữu cứ việc phân tích, chỉ trích.

Lã Mai Nương kín đáo mỉm cười nhìn Cam Tử Long.

Đắc ý, Bạch Mi nói :

- Nhân vật hiện diện đây là xá đồ theo tôi tập luyện từ hồi niên thiếu, vậy tôi có thể biết rõ y hơn ai hết thảy. Y không phải là Thiết Diện Hổ mà là người họ Tăng, tên Tòng Hổ!… Vậy, chắc có sự nhận lầm chi đây. Thiết Diện Hổ là một nhân vật nào khác.

Thế mới chết chớ! Lời nói của Bạch Mi cốt ý gỡ tội cho Thiết Diện Hổ, ngờ đâu lại là tiếng sét bất chợt đánh ngang tai gã.

Từ trước đến khi nhập ban Mật vụ, gã vẫn giấu diếm không cho Bạch Mi biết chi hết về hành tung giang hồ đại đạo của gã, nên Bạch Mi vẫn yên trí rằng đồ đệ mình là con người không đến nỗi nào nên mới phô bày tục danh đồ đệ, tựa trung để cứu gã và cứu luôn thanh danh môn phái, cá nhân mình.

Lão sư có dè đâu Song hiệp Mai Nương, Tử Long chỉ chờ có sự công khai nhận định Thiết Diện Hổ là Tăng Tòng Hổ, kẻ đại thù của dòng họ Cam gia.

Cam Tử Long giơ hai tay yêu cầu cử tọa im lặng, Chàng nói :

- Một số người hiện diện tại đây và chúng tôi biết người này tên là Thiết

Diện Hổ. Bạch Mi đại sư phủ nhận tên Thiết Diện Hổ và công khai nhận tục danh gã là Tăng Tòng Hổ. Vậy ta có thể kết luận rằng, Thiết Diện Hổ hay Tăng Tòng Hổ chỉ là một nhân vật. Nói rõ hơn nữa, Tăng Tòng Hổ đã mai danh, lấy tên khác là Thiết Diện Hổ.

Dù sao, giới kiếm khách giang hồ hành hiệp hành động bao giờ cũng quang minh chính đại, Lã sư muội và tôi được hân hạnh theo gót các vị tiền bối du hiệp hành nghề mấy năm nay cùng lấy hai tiếng Quang Minh làm phương châm. Để khỏi buộc tội oan ức một người, thứ nhất là người ấy lại được phái Tây Khương, tôi xin dẫn chứng thêm.

Nói đoạn chàng khẽ hất hàm nhìn Lã Mai Nương. Nàng tức thì vòng tay lên miệng thành loa, hướng về phía đại hùng bảo điện điêu tàn gọi lớn :

- Xin đem các vật chứng ra đây.

Phe Tây Khương ngạc nhiên, nhìn cả vào phía đại điện đổ nát. Ba người, một nam, hai nữ võ phục gọn gàng, lưng đeo đoản đao, cặp Hổ Đầu câu, báu kiếm, đội nó tre vành rộng sụp đến tận cằm, lễ mễ xách mấy bọc lớn đi ra.

Đến bên Cam Tử Long, họ đặt các bọc đó xuống sân đá, đứng thẳng nghểnh đầu lên, và lúc ấy mọi người mới nhận ra nam nhân là một tráng sĩ tầm thước mạnh khỏe, còn hai nữ nhân, một lão bà, một thiết nữ đẹp như bông phù dung ban sớm.

Cam Tử Long nói :

- Đây là vị tiêu sư bằng hữu, hảo đồ của Chu Thiên Võ tưởng lão trên Lao Sơn, còn nhị vị đầy là Cầm Đại Nương và Lâm Hồng Vân, người Đồng Quan. Chúng tôi đã nhờ ba vị lấy các hành lý của Hòa Thân và Thiết Diện Hổ tại Lưu gia lữ quán ở Túy Thiên đình sáng nay đem vào đây chứng tỏ rằng hai người đó có liên lạc mật thiết với nhau. Vậy có chi lạ xin ba vị cứ trình bày cùng các đại sư đôi bên.

Cầm Đại Nương và Lâm Hồng Vân liền mở tung các bọc, lấy ra hai gói giấy tờ tài liệu đã chọn sẵn đưa cho Bạch Mi lão sư.

Cầm Đại Nương nói :

- Thưa lão sư, đây là các văn thơ, phúc trình chứng tỏ tội trạng rõ rệt của

Thiết Diện Hổ. Còn trong bọc là y phục và đồ dùng của họ.

Bạch Mi tím mặt, lẳng lặng gạt hai gói giấy tờ sang bên, nhưng Phùng Đạo Đức và Thạch Phủ Kính đều tiếp lấy, mở ra xem qua mấy tờ giấy viết chi chít, đoạn trả lại Cầm Đại Nương cất vào bọc y phục như cũ.

Trong thời gian đó, Thiết Diện Hổ trừng mắt nhìn chằm chằm vào mặt vị tiêu sư nọ.

Gã kinh ngạc không ngờ anh em Lã Mai Nương cũng quen với người này. Nhưng có chắc là người đuổi gã chập tối hôm rồi tại khu phố Linh Võ miếu và tên tiêu sư hiện diện đây là một người hay không? Hoặc giả họ giống nhau?…

Tiêu sư Tề Tưởng Bình phì cười, hất hàm hỏi gã :

- Thiết Diện Hổ, hay Tăng Tòng Hổ, ngươi còn lạ mặt ta lắm sao mà nhìn mãi thế? Không ngơ ngươi khéo thay hình đổi dạng và đổi luôn cả nghề độc cước đại đạo, giết người cướp của qua nghề Liệp Khuyển (chó săn) hại dân hại nước mau lẹ như vậy?

Thay vì trả lời, Thiết Diện Hổ rút phắt mũi phi tiêu nhằm ngực Tề Tưởng Bình phóng mạnh.

Họ Tề thấy kịp vội né sang bên, mũi tiêu bay vụt ra phía sau nơi Lã Mai Nương đứng, nên nàng vương tay dùng hai ngón cặp chặt lấy ngang mũi ám khí sáng loáng.

Liệng luôn mũi tiêu xuống sân trước mặt Thiết Diện Hổ, Mai Nương nói :

- Trả lại ngươi kẻo lát nữa thiếu dùng.

Thiết Diện Hổ bực tức đến cùng tột, nhưng gã cố nén tâm cúi xuống lượm ngọn ám khí, gài vào bao da đeo trước như cũ.

Hướng vào Chiêu Dương, Bạch Mi nói :

- Tôi yêu cầu đạo hữu một việc này, Tăng Tòng Hổ là người của Tây Khương, vậy tôi đới lãnh gã về để trị tội theo quy luật môn phái.

Chiêu Dương đáp :

- Chúng tôi tới Hoàng Thạch cương, ngoài mục đích chứng kiến một vụ khác mà có lẽ đạo hữu không biết, thì chỉ có quyền giảng hòa. Ngoài ra,

những gì thuộc về Tăng Tòng Hổ, tráng sĩ đây mới là người có quyền định đoạt.

Nói đoạn, Chiêu Dương lùi bước về hàng ngũ Đại sư.

Bực mình, Bạch Mi nhìn Cam Tử Long mà rằng :

- Sao lại có thể như thế được? Yêu cầu tráng sĩ giải thích.

Lễ độ, Cam Tử Long đáp :

- Kính thưa lão sư, tiểu tử xin Người bình tâm chờ xem những việc sắp xảy ra đây trước sự chứng kiến công tâm của lão sư. Sau đó, tiểu tử sẽ xin hoàn lệnh đồ để lão sư định đoạt.

Dứt lời, Cam Tử Long quắc mắt nhìn thẳng vào mặt Tăng Tòng Hổ bảo :

- Ngươi muốn biết tên ta, phải không? Vậy hãy nhìn kỹ xem diện mạo ta có nhắc nhớ được cho ngươi điều gì chăng?

Sở dĩ chàng nói vậy là vì mẫu thân chàng vẫn bảo chàng giống lão anh hùng Cam Trường Mâu như đúc.

Mắt đỏ ngầu, Tăng Tòng Hổ vừa nhận xét đối phương, vừa áy náy không hiểu vì lẽ gì, tên tráng sĩ kỳ cục nọ lại hỏi gã như vậy?

Gã vẫn tự nhủ, tên thanh niên nọ trông mặt quen quá, nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu rồi, và trong trưởng hợp nào.

Cuộc sống giang hồ đại đạo phiêu dạt của gã dư hai mươi năm trường, giết chóc nhiều đếm không xuể thì còn nhớ chắc sao nổi.

Biết vậy, Cam Tử Long mỉm cười đổi giọng :

- Được lắm, ta sẽ giúp ngươi nhớ lại, nghe? Trên đường vào Hoàng Thạch cương, ngươi từng đòi xem báu kiếm, nay ta xin chiều ý. Coi đây!

Nói đoạn chàng đổi bộ xoạc hai chân thành đinh tấn, tay tả chống lên sườn, tay hữu quơ lên vai rút phắt trưởng kiếm Huyền Tiễn hoa lên mấy vòng, hào quang phát xuất từ lưỡi kiếm vào mặt Tăng Tòng Hổ khiến gã phải lùi lại mấy bước. Giữ nguyên bộ tấn chữ Đinh, Cam Tử Long đan tay tả sang bên, đưa tay hữu ra trước mặt cầm ngược báu kiếm theo dọc cánh tay. Đó là thế "Đại Bàng Triển Dực".

Sợ bị tấn công bất ngờ, Tăng Tòng Hổ thoái thêm mấy bộ nữa, rút phi tiêu

cầm lăm lăm trong tay, sẵn sàng tự vệ.

Cam Tử Long hất hàm hỏi :

- Chậm chạp vậy, ngươi chưa nhận ra ư?

Tăng Tòng Hổ nghĩ thầm: "Thanh kiếm của ngươi báu thiệt, nhưng nhận ra là thế nào? Ngươi muốn ta nhận ra cái gì?"

Tuy nghĩ vậy, gã vẫn cố tâm nhận xét và tìm hiểu câu hỏi của thanh niên tráng sĩ, hơn hai mươi năm phiêu bạt giang hồ, gã đã từng gặp nhiều hảo thủ kiệt kiệt, nhớ sao được hết mọi trận giao tranh để phân biệt các cựu đối thủ?

Như thế không có nghĩa là gã hoàn toàn quên tất cả các trận giao chiến. Mấy trận cực ký gây go đã đánh dấu cuộc đời độc cước đại đạo của gã. Khốn nỗi, địch thủ trong các trận đánh ấy, nếu còn thì nay cũng thuộc hạng trung niên như gã hay trọng tuổi hơn gã nhiều.

Bởi vậy, gã hết sức ngạc nhiên trước câu hỏi của thanh niên tráng sĩ kiêu hình kia. Hoặc giả tráng sĩ nọ là con cháu một nhân vật nào đã từng giao đấu cùng gã.

Tăng Tòng Hổ hồi tưởng lại những trận đấu nào mà đối phương của gã sử dụng bảo kiếm. Nhiều lắm, nhưng có một trận ghê gớm nhất, khủng khiếp nhất, chỉ thiếu chút nữa là gã bị táng mạng dưới lưỡi kiếm địch.

Đó là trận đánh trong Tần Lĩnh sơn mười mấy năm trước kia với Cam Trương Mâu, một vị lão bối anh hùng võ nghệ tuyệt luân.

Cam lão anh hùng sử dụng báu kiếm như cuồng phong bão táp, nếu gã không tiên liệu phục kích bằng cung tiễn thì…

Hai tiếng báu kiếm khiên gã giựt mình ngưng cảm nghĩ, và đặt mối liên hệ giữa hai kỳ thủ: Một lão anh hùng mười mấy năm trước, và một thanh niên tráng sĩ kiêu hùng hiện tại.

Cả hai cùng sử dụng Trường kiếm, báu kiếm và lằn kiếm quang tử điện cùng màu sắc…

Lúc đó, Cam Tử Long từ từ chuyển bộ sang trung bình tấn, hai tay cầm cán kiếm biểu diễn thế kiếm tối độc Tỏa Hầu. Đoạn, chàng chuyển luôn sang mấy thế khác nữa, thế nào cũng ngoạn mục, kỳ diệu, hảo thủ, xuất quỷ nhập

thần.

Chàng hoàn toàn dùng các đường kiếm trong bài Việt Nữ Linh Kiếm mà khi xưa Cam lão anh hùng ưa dùng, đã truyền dở dang cho chàng và được hai vị Đại sư Chiêu Dương và Lã Tứ Nương bổ túc, khi chàng lên Bạch Vân tự luyện tập kỹ thuật công phu cùng Lã Mai Nương.

Cam Tử Long biểu diễn thong thả tuyệt đẹp, cốt ý để cho Tăng Tòng Hổ nhớ lại những thế đánh của thân phụ chàng khi xưa.

Không những Tăng Tòng Hổ khen thầm, kinh ngạc mà đến cả các vị Sư trưởng các môn đồ võ phái hiện diện, đều mê man theo dõi từng bộ cước, từng thế thủ, từng lối biến chuyển đến thế trong bài kiếm bí truyền của Bắc phái Sơn Đông, và cũng là bài Độc kiếm gia truyền của dòng họ Cam gia.

Sau mươi thế biểu diễn chậm chạp, Cam Tử Long đã đạt ý.

Chàng nhìn không rời cặp mắt hung dữ của Tăng Tòng Hổ và nhận ra gã đã nhớ hẳn lại dĩ vãng.

Gã đã lập được mối dây liên lạc giữa hai thế hệ phụ tử của họ Cam.

Trong cặp mắt đồng thau vàng khè của Tòng Hổ, chàng nhận thấy gã suy nghĩ, kinh ngạc và bây giờ là lo sợ.

Gã lo sợ vì lúc này, gã đang đứng trước dòng dõi một vị lão anh hùng danh trấn giang hồ, mà gã đã phục kích ám hại trước kia.

Bao năm nay, gã thay hình đổi dạng, thay cả tục danh, đổi nghề nghiệp để tránh gặp oan gia, thì hiện tại oan gia đang lù lù trước mắt. Oan gia cũng đã theo dõi gã từ bao lâu nay mà gã không hay biết chi cả. Trời ơi, nghĩ thêm lạnh ớn xương sống!

Tuy lo sợ, Tăng Tòng Hổ vẫn chú ý chờ cơ hội Tử Long sơ hở trong khi biểu diễn trường kiếm là phóng phi tiêu đánh trước. Nhưng đối phương nhìn gã chằm chằm, không rời một chớp mắt, gã chỉ khác ý một chút là thanh bảo kiếm lợi hại kia xả tới ngay. Cứ suy xét bản lãnh của Lã Mai Nương thì biết ngay tài lược của thanh niên tráng sĩ nọ, chẳng nên coi thường.

Như để kiểm soát lý trí mình một lần chót, Tăng Tòng Hổ nhớ lại nét mặt Cam Trường Mâu khi xưa, và hình dung bộ râu năm chòm trên khuôn mặt

thanh niên tráng sĩ nọ, thì quả nhiên hai nhân vật - một khuất một còn - giống nhau thật.

Thảo nào ngay từ khi mới gặp, gã vẫn tự vấn và cố nhớ ra xem đa gặp tráng sĩ nọ hồi nào, trong trường hợp nào và ở đâu.

Thâu bảo kiếm lại, Cam Tử Long quắc mắt nhìn kẻ thù :

- Thế nào, Tăng Tòng Hổ, ngươi nhận ra ta chưa?

Tự hiểu tránh cũng không được, và căn cứ vào những sự mắt thấy tai nghe từ nãy giờ, Tăng Tòng Hổ nói luôn :

- Ngươi và Lã Mai Nương giả đò bảo huynh, bảo muội lập kế lừa ta vào đây chớ gì! Đã không là họ Lã, phải chẳng người là người Cam gia trại trong Tần Lĩnh sơn.

Cam Tử Long cười gay gắt :

- A ha! Có thế chớ! Ngươi đã từng được nếm qua các thế kiếm vừa rồi hồi mười mấy năm trước hả?

Giữa lúc đó, Bạch Mi tiến lên mấy bước, hướng vào Cam Tử Long mà rằng :

- Yêu cầu tráng sĩ giải thích, bần đạo hoàn toàn không hiểu nội vụ.

Tử Long chưa kịp đáp thì Mai Nương đã lên tiếng :

- Bạch sư trưởng, đệ tử mạn phép phân trần. Tráng sĩ đây họ Cam tên Tử Long, là sư huynh của đệ tử, và là con trai độc nhất của cố anh hùng Cam Kiến Phương tước hiệu Trường Mâu. Hồi mười bốn năm trước, Cam lão anh hùng đang vui cành điền viên ẩn sĩ thì bị Tăng Tòng Hổ thảm sát, nên Cam tráng sĩ thề quyết trả mối phụ thù. Bởi vậy hồi nãy, Chiêu Dương đại sư mới nói rằng Tăng Tòng Hổ là người của Cam gia là vì thế.

- Ủa! Bần đạo còn nhớ rõ ràng khi mới thâu dạy Tăng Tòng Hổ, y có thuật lại cho bần đạo nghe mối thù sát phụ, mà lúc sanh thời Cam Trường Mâu đã cậy võ dũng hạ sát phụ thân y. Nếu Cam Trường Mâu bị tử trận vì Tăng Tòng Hổ, chẳng qua họ Tăng đã thanh toán một mối huyết thù. Đôi bên dùng võ lực thanh toán hận thù, kẻ thua bị táng mạng là lẽ thường, cớ sao Cam Tử Long thù ngược lại là thế nào? Oan gia nghi giải bất nghi kết, báo đi thù lại

mãi, có lẽ các người định thù hận truyền kiếp chăng?

Thoạt đầu, Cam Tử Long không muốn nhiều lời vô ích, nhưng nhận thấy Bạch Mi lão sư bênh vực môn đồ ra mặt, cố chấp không muốn tìm hiểu lẽ phải, chàng bèn lên tiếng :

- Kính thưa Sư trưởng, đệ tử lấy danh dự dòng họ Cam cả quyết rằng, thân phụ đệ tử không hề hạ sát Độc Nhãn Long Tăng Ân. Hiện các vị lão gia trong vùng Cao Sơn đều rõ nội vụ. Tỉ dụ, trái lại, nếu quả đôi bên hiềm thù, Tăng Tòng Hổ muốn báo thì phải xử sự quang minh chính đại, mới không hổ danh hảo hán đầu đội trời, chận đạp đất, không bôi lọ môn phái, lẽ nào y mang tâm dụ giao đấu lúc đêm khuya rồi phục kích, dùng cung tiễn ám hại kẻ hiền lương, khiến một gia đình đang nhàn cư bỗng thành tan nát, mẹ góa con côi?

Đó là một âm mưu sát nhân hèn hạ, cho thỏa lòng độc ác của một tên độc cước đại đạo cỡ Tăng Tòng Hổ…

Chàng vừa nói, vừa chỉ vào mặt họ Tăng và nói tiếp :

- Bạch lão sư, nay tiểu tử đã trưởng thành, sau mấy năm tìm kiếm khắp mọi nơi, nay anh linh cổ phụ mới dong rủi gặp kẻ thù, đệ tửu quyết không cho gã thoát được khỏi Hoàng Thạch cương này. Lẽ ra đệ tử không có bổn phận phải trình bày tự sự, nhưng đệ tử không muốn người ta lầm tưởng rằng đệ tử chấp nhất hành động hàm hồ.

Nói đoạn, Cam Tử Long mắng Tăng Tòng Hổ :

- Tặc tử hèn hạ! Ngươi còn nhớ sau khi trong đêm tối, phụ thân ta bị trúng thương khắp người vì bị bọn cung thủ phục kích của ngươi, chính ngươi đã dùng ngọn giáo Trường Xà của phái Tây Khương đâm lủng bụng phụ thân ta không? Nửa ngọn giáo do phụ thân ta dùng thanh trường kiếm này chặt đứt, nay còn được bày trên bàn thờ người tại Cam gia trại. Tiếc thay! Không có ngọn giáo đó ở đây để ta dùng moi gan ngươi ra từng mảnh!

Lửa thù nung nấu tâm can bao năm nay mới có dịp bùng cháy, Cam Tử Long giận dữ thực sự, lời nói rít lên đầy thù hận khiến mọi người cũng rùng mình, sởn gáy, lo thay cho Tăng Tòng Hổ.

Xưa nay Tòng Hổ vẫn giấu diếm không cho Bạch Mi lão sư biết hành tung

tặc đạo của hắn, nay bị lộ chân tướng trước thầy, trước môn hữu, lòng tự ái bị thương tổn nên gã nổi giận đùng đùng, liều mạng mắng lại Tử Long :

- Cam tiểu tử! Nếu ngươi cho vụ phụ thân ngươi bị ta đả tử là mối thù chánh đáng, tự xét đủ tài lực thì cứ việc báo, hà tất phải nhiều lời vu khống! Tang bồng xuôi ngược khắp thiên hạ bao năm nay, đụng độ với từng từng lớp lớp hào kiệt tứ phương, ta há lại e sợ một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi sao? Đụng chạm đến ta, còn khó lắm, nghe!

Cam Tử Long cười gằn :

- Danh từ lục lâm đạo tặc khiến ngươi mắc cỡ trước lão sư và môn hữu hả? Chớ quên rằng, ta đã từng theo dấu vết ngươi từ đất Cam Túc ra tới Quan ngoại và đã từng tìm thấy vết tích ngươi trên Hổ Đầu sơn nghe? Lã tiểu thư và ta đã diệt trừ bọn đồng đảng của ngươi là Sử Đại Toàn, Đặng Cửu Bá, Thiết Mộc Can, Thành Man Đô và ngay cả tên Cát Đạt cũng từng táng mạng tại núi Hổ Đầu. Ngươi con già mồm chối cãi nữa chăng? Trước khi moi gan ngươi tế hương hồn cố phụ, ta muốn ngươi hiểu rằng, ta không thèm giết oan, nghe?

Dứt lời, Cam Tử Long lăm lăm thanh trường kiếm, trừng mắt nhìn kẻ thù sát phụ như muốn ăn tươi nuốt sống ngay tên bất lương họ Tăng.

Tăng Tòng Hổ cười lạt :

- Muốn làm chi ngươi thử hành động cho mọi người quan chiêm. Dầu ta tay không cũng sẵn sàng chống cự lại một tên võ trang báu kiếm như ngươi đó.

Gài bảo kiếm vào bao, Cam Tử Long nói :

- Không khi nào ta làm nhơ báu kiếm bởi dòng huyết khuyển phệ của ngươi. Tiếc rằng ngươi không còn ngọn giáo Trường Xà nơi đây để ta coi tài giáo pháp cao tới mức nào!…

Chàng dư biết hiện tại, Mã Hùng võ trang với cây giáo Trường Xà nên cố ý khích bác để xem họ Mã hành động ra sao.

Quả nhiên, nhân cơ hội, Mã Hùng liền nói lớn :

- Tôi có giáo Trường Xà và sẵn lòng cho mượn.

Có lẽ Mã Hùng sợ bị mọi người phản đối chăng, nên y xoay ngược đốc giáo phóng luôn món võ khí lợi hại của Tây Khương ra giữa sân cho Tăng Tòng Hổ.

Khấp khởi mừng thầm, Tăng Tòng Hổ lanh lẹ bắt luôn lấy ngọn giáo, đoạn hất hàm thách thức :

- Cam tiểu tử! Ngươi hãy còn đủ thì giờ trở bước, và chớ bắt buộc ta phải tái diễn trận đấu mười mấy năm xưa cùng Cam Trường Mâu!…

Tuy ngoài miệng nói vậy chớ thiệt ra y cũng rất ngán cha con họ Cam. Trước đây, mỗi khí hồi tưởng trận giao đấu với Cam Trường Mai, gã vẫn còn thấy rùng mình khủng khiếp. Hiện tại, gã đánh liều và cần phải liều.

Hể hả, Cam Tử Long cởi giải trường kiếm, bỏ áo trấn thủ và đoản y đưa cả cho Lã Mai Nương, để lộ tấm thân cực kỳ nở nang đều đặn đẹp như pho tượng thần Chiến thắng bằng đồng đỏ dựng trước miếu thờ Minh Thái Tổ trên Tử Kim Sơn tại Cô Tô thành.

(Về sau này, phần mồ nhà đại cách mạng Trung Hoa là Tôn Dật Tiên cũng để trên núi Tử Kim).

Toàn thể mọi người phe Tây Khương và các môn đồ Thiếu Lâm đều kinh ngạc trước thân hình dũng sĩ của Tử Long.

Họ nhớ lại hai nam nữ kỳ thủ tại võ trường Quần Hùng Đại Hội và ngờ luôn hai hảo thủ đó chính là Lã Mai Nương và Cam Tử Long. Chẳng lẽ vị lực sĩ Đại Hội lại giống hệt Cam Tử Long như bữa nay chàng cởi trần ư?

Cởi áo xong, Tử Long vòng tay lên miệng làm loa, hướng vào phía bảo điện đổ nát, nói lớn :

- Thỉnh lão bá Trang chủ và nhị vị anh thư hào kiệt Âu Dương đã có công chỉ dẫn cuộc đại hội hôm nay trong Hoàng Thạch cương ra sân dự kiến.

Câu nói này khiến phe Tây Khương kinh ngạc không ít. Họ nhìn cả vào phía bảo điện: hai tên trang điểm y phục chỉnh tề khiêng bàn khói hương nghi ngút đi ra. Theo sau có ba người: Trang chủ Âu Dương Tòng Bình bệ vệ đi giữa, bên hữu là Truy Phong Tiên Viên Âu Dương Tòng Lân và bên tả là Tiểu Mộc Lan Âu Dương Kim Loan.

Ba cha con cùng võ phục rất đỗi uy nghi. Trang chủ đứng vào hàng tám vị Đại sư còn Tòng Lân, Kim Loan tiến ra chỗ Lã Mai Nương lúc đó đang giúp hai trang đinh đặt bàn thơ ngây chỗ gần bục đá hình chữ nhật lớn bằng tấm phản dưới góc cổ tòng.

Ai nấy đều đọc rõ hàng chữ lớn viết trên linh vị màu vàng:

Trường Mâu Cam Kiến Khương Chi Vị

Bên phe Tây Khương, Cao Tấn Trung, Mã Hùng tiến tới chỗ Bạch Mi. Tấn Trung nói nhỏ :

- Bọn Cam Tử Long, Lã Mai Nương tính toán vụ hội họp này từ trước, thế nguy cho Tăng sư huynh rồi! Sư phụ tính sao?

Bạch Mi thở dài :

- Hết đường cứu vãn rồi. Chúng ta quả bất địch chúng, chẳng nên liều mạng vô ích mà còn mang tiếng bất phục thiện. Ta thiệt không ngờ Tăng Tòng Hổ lại có thành tích bậy bạ tới mức ấy!…

Hậm hực, Cao, Mã đành lùi lại ở phía sau.

Lúc đó trên sân, Cam Tử Long chờ Lã Mai Nương khấn vái trước bàn thờ xong, bèn hất hàm bảo Tăng Tòng Hổ :

- Giờ đây, ta sẵn sàng chờ tái diễn tài võ dũng năm xưa!… Chấp ngươi cầm giáo Trường Xà.

Chẳng gì cũng là một đại môn đồ phái Tây Khương, đứng hàng tiền bối trong giới giang hồ, đã từng hạ người cha, lẽ nào bây giờ chịu để người con chấp mình cầm giáo, trong khi y cởi trần không cần yểm tâm kính và… chống đánh bằng tay không!

Trước thầy, trước môn hữu hậu tiến và trước toàn thể phe đối lập, một lần nữa, Tăng Tòng Hổ bị chạm lòng tự ái.

Biết làm sao đây?

Không nhận thì nguy hiểm tới tánh mạng, mà nhận thì lại mất thể diện mọi người chê cười!

Thiệt tiến thoái lưỡng nan.

Sau giây phút lưỡng lự, sau cùng, Tăng Tòng Hổ đánh liều liền bảo Cam

Tử Long :

- Lẽ nào ngươi dùng quyền, cước mà ta đây cầm giáo cho đành tâm? Khi ngươi tánh mạng lại khó siêu sinh vì cho là thác oan, ha?

Dang hai cánh tay phốp pháp, bắp thịt nổi vằn lên như thừng chão, Cam Tử Long phì cười :

- Tăng Tòng Hổ! Ta nực cười vì ngươi quá ngây thơ và cũng rất phiền lòng vì có một kẻ đại thù ngu ngốc như ngươi, nghe?

Cỡ giang hồ đại đạo mần ăn dọc dãy Vạn Lý Trường Thành như ngươi, mà chưa nghe danh hai con hắc hổ lớn như trâu mộng hoành hành trong khu Hoang Sơn thuộc dãy Tần Lĩnh sơn đất Thiểm Tây ư? Liệu cái sọ ngươi có rắn chắc bằng sọ hai mãnh thú đó chăng? Một trái Thôi Sơn này từng đập bể đầu hắc hổ đó. Ta khuyên nhà ngươi ráng coi chừng!…

Nghe Cam Tử Long nói dứt câu, đệ nhất môn đồ phía Không Động là Đậu Hải Giao tiến lên, nói với Thạch Phủ Kính sư phụ :

- Bạch sư phụ, nếu vậy thì Lã Mai Nương và Cam Tử Long đích là hai nhân vật nổi danh khắp hai vùng đất Thiểm Tây, Cam Túc với tước hiệu Thôi Sơn Thái Bảo và Trại Nhiếp Ẩn sau khi dùng quyền, cước hạ hai mãnh thú lớn và ác nhất vùng.

Thạch Phủ Kính gật đầu :

- Ờ, ta từng nghe đồn, đích thị hai người này rồi.

Đứng bên, Bạch Mi và Phùng Đạo Đức nghe vậy liền nhìn nhau thông cảm, lo thay cho Tăng Tòng Hổ. Nhưng hai vị trưởng phái này còn ngạc nhiên hơn vì Tăng Tòng Hổ bỏ ngọn giáo Trường Xà xuống khe sân đã, cởi phăng áo ngoài liệng sang một bên, ở trần như đối phương.

Gã cũng sức vóc to lớn khác thường, toàn thân lông lá xồm xoàm như con gấu, dũng mãnh hơn người. Hiềm vì sự nở nang của thân thể gã không được đều đặc tột bực do sự chuyên và khổ luyện như Cam Tử Long.

Toàn thân chàng tráng sĩ tuấn kiệt kiêu hùng họ Cam là sự cấu tạo bởi bộ xương lớn bao bọc toàn gân và bắp, nét nở nang rất rõ rệt, thớ nào múi nấy vắn hẳn trên làn da hồng hào như vẽ.

Đào tạo được tấm thân nở nang cân đối ấy, Tử Long phải chuyên về khổ luyện trong nhiều năm, và còn phải chuyên cần siêng năng mãi mãi.

Trái lại, Tăng Tòng Hổ lực lượng thô kệch, tuy hữu luyện nhưng không được chuyên cần, thận trọng nên người ta, sau khi ngắm nghía không biết chán mắt tấm thân thần tượng của họ Cam, nhận ngay ra thể xác Tăng Tòng Hổ còn nhiều lá mỡ thừa. Tuy vậy, sức lực gã đáng liệt vào hạng dũng mãnh trên nhiều người.

Cởi áo gài đai phi tiêu vào quanh thắt lưng xong, Tăng Tòng Hổ ngạo nghễ vỗ ngực đánh thình một cái, trợn mắt tròn xoe, dữ tợn như Tào tướng Điển Vi thời Hậu Hán, nhìn đối phương mà rằng :

- Ta cùng cởi trần cho đồng đều, đấu quyền pháp chơi. Chừng nào bất phân thắng phụ sẽ xài tới võ khí đa!…

Cam Tử Long cười khẩy :

- Được lắm và càng tiện. Nào, khởi đầu. Ráng coi chừng, nghe?

Tức thì Tăng Tòng Hổ nhảy phắt ra giữa sân đá, dạo quyền pháp Tây Khương, cước bộ Xà Hành vòng tay Bái Tổ theo đúng phép tắc nhà nghề.

Vẫn giữ nụ cười tươi tắn, Thôi Sơn Thái Bảo Cam Tử Long uyển chuyển tựa beo gầm theo đối phương ra giữa sân.

Chàng hô hấp điều hòa mấy hơi dài khiến lồng ngực đã nở nang ghê gớm lại càng nở thêm, hoa quyền đảo cước tự nhiên theo Bắc phái Sơn Đông, hồi bộ tấn chảo mã, vòng hai tay rắn chắc như chầy sắt, khởi thế Đồng Tử Hiến Đào, đoạn chàng hất hàm thỉnh đối phương khởi trận.

Dữ dội, Tăng Tòng Hổ chuyển bộ, nhảy chéo sang bên, đưa tay tả ra trước mặt, tay hữu nắm lại rút về cạnh sườn, chân đứng chảo mã, trừng mắt lừ lừ nhìn đối thủ. Đó là thế Mãnh Sư Trấn Động.

Cam Tử Long vẫn giữ nguyên bộ vị, để hở hắn sườn bên tả.

Thét một tiếng vang động, Tăng Tòng Hổ dũng mãnh nhập nội, chân xoạc tấn Trung bình, hai tay như người dương cương, đánh thốc trái hữu Thôi Sơn vào sườn địch theo thế Thần Cung Xạ Hữu Điền.

Không đỡ cũng không gạt, Cam Tử Long lẹ làng thảnh thơi nhảy chéo

sang bên hữu cách xa đối phương hai sải tay, chân đứng bộ Mã sanh mã tử, hai bàn tay xòe ra, hai cánh tay nhập lại đưa ra phía trước mặt như người soi kiếng.

Đó là thế Mỹ nhân chiếu kính.

Chàng vẫn tươi tỉnh kín đáo nhìn đối phương.

Đánh trượt một đòn, Tăng Tòng Hổ bực mình theo luôn xỉa một đấm vào mặt địch, đồng thời co chân hữu theo thế Trường Xà Tróc Kim Kê đạp mạnh vào đầu gối chân địch. Đòn đánh dũng mãnh tuyệt hay, chứng tỏ ra Tăng Tòng Hổ là một hảo thủ thiện nghệ.

Nhưng tiếc thay, gã vẫn đánh gió, đạp vào chỗ không, vì Cam Tử Long đã nhún mình bay sang phía hữu cách đối phương hai sải, toàn thân thủ thế Khuynh Bái Quan Âm, bình tĩnh chờ đối phương giáp chiến hiệp nữa.

Tăng Tòng Hổ quát :

- Tặc tử có giỏi hãy đỡ đòn ta coi! Lẩn trốn như trạch!…

Miệng quát, tay đảo quyền, nhảy xổ vào địch thủ, hạ Độc tấn đã quét cước hữu theo ngọn Bạch Xà Tảo Địa, định đã hất tung gãy cả hai chân địch.

Vù!…

Một trận gió bất thần quạt thẳng vào mặt Tăng Tòng Hổ, khiến gã phải cúi rạp hẳn người xuống.

Gã hụt một thế cước nữa vì Cam Tử Long vừa nhảy vút qua đầu gã ra phía sau, khoanh tay đứng cười dòn dã :

- Công phu tập luyện của ngươi chỉ có vậy thôi ư?

Bị khinh thị trước quần chúng, Tăng Tòng Hổ nổi hung, quay phắt người lại lao mình như một con gấu chồm, theo thế Ma Vương Tác Quái, ôm cứng nhấc ngang sườn địch thủ, định nhấc lên khỏi mặt đất quật ngang.

Không tránh, Cam Tử Long thuận thế để cho đối phương khóa chặt quanh sườn, hơn nữa chàng nhún hẳn cả hai chân giúp cho đố phương thêm trớn nhấc bổng mình lên khỏi mặt đất…

Mừng rỡ, Tăng Tòng Hổ không ngờ nhấc bổng được địch thủ dễ dàng như vậy, bèn vận dụng toàn lực quật ngang, định bụng đánh trẹo vai địch xuống

sân đá.

Nhưng kỳ thay, toàn thân địch bỗng nhiên nặng trĩu như cả một khối Thái Sơn dính liền với sân đá, khiến gã phải hơi gục đầu ra phía trước, và ngay cùng khi đó, hai tiếng bốp, bốp liên tiếp bật lên vang dậy.

Bên ngoài, người ta nghe hai tiếng đó thường như tiếng dội của hai cái tát mạnh, trái lại với Tăng Tòng Hổ, nó chẳng khác chi hai tiếng sét đinh tai nhức óc, vì Cam Tử Long đã thừa dịp lúc đối phương gục đầu theo thân chàng trĩu xuống mà dùng ngọn Trung Cổ Tề Minh tát ngược hai cái khá mạnh trúng hai tai đối phương.

Choáng váng, Tăng Tòng Hổ vội buông rời địch thủ ra, thì bị luôn Cam Tử Long quay người lại lẹ như cắt, xử thế Giao Long Nộ Vũ, chuyển bộ vị sang Đinh Tấn, tay hữu thâu về bên sườn, xòe bàn tay tả đánh thẳng vào ngực Tòng Hổ khiến gã - giữa lúc choáng tai - lãnh đủ ngọn đẩy Giao Long, toàn thân văng nhào hắn ra phía sau.

Không muốn hạ ngay Tăng Tòng Hổ, nên Cam Tử Long chỉ tát tai để bắt buộc gã phải rời tay khóa ngang mình, rồi đẩy lộn nhào đi mấy vòng cho gã biết sức mình.

Thiệt ra, chàng có thể đánh hai trái đấm vào màng tai và tiếp luôn trái tả Thôi Sơn vào giữa ngực đối phương. Trúng liên tiếp ba trái đấm sắt có sức nặng tới bảy, tám trăm cân, dầu Tăng Tòng Hổ mạnh đến đâu cũng phải bể màng tang, vỡ ngực thác liền.

Chống nạnh tay lên sườn, Tử Long nhìn Tăng Tòng Hổ lúc đó chưa hết chuếch choáng mà rằng :

- Ta tha mạng cho đợt này để lòng hiệp nghĩa vị tha của riêng cá nhân ta, nhưng qua đợt sau, hai cánh tay này chỉ biết phục vụ anh hồn người vì đã thảm từ vì độc kế, dã tâm của nhà ngươi nghe?

Do hai hiệp liên tiếp vừa rồi, Tăng Tòng Hổ hoàn toàn biết sức mạnh vô địch và công phu quyền pháp của đối phương.

Gã không ngờ tráng sĩ họ Cam, không những dũng mãnh đại lực mà còn lanh lẹ có phần hơn cả loài viên, hầu. Thì ra cặp nam nữ Cam, Lã đồng lực,

đồng tài! Thảo nào hồi nãy, Lã Mai Nương áp đảo Cao Tấn Trung mạnh hơn vũ bão, tưởng không có chi là lạ.

Không thể giao đấu đàng hoàng, căn cứ vào tài lực, công phu bản lãnh để phân thắng bại được! Phải mưu mẹo, độc kế, ám toán đối phương bằng bất cứ cách nào và bất chấp cả mọi người. Dầu có hạ được thằng này thì dám chắc con kia sẽ chẳng tha cho mình. Đằng nào cũng nguy, thà cứ cố hạ lấy một trong hai đứa đó đã.

Sự tính toán nham hiểm hiển hiện rõ rệt trên cặp mắt lừ lừ đỏ ngầu của gã, và không thoát khỏi luồng nhãn quang nhận xét của Cam Tử Long.

Chàng đọc được ý nghĩ đối phương và tiểu tâm đề phòng. Nhưng gã định làm gì? Nửa mình trên ở trần rồi, còn đai phi tiêu mà hồi nãy gã cố ý đeo quanh đai lưng và cặp võ hài hoặc gót, hoặc mũi hay chung quanh đế có thể gài thiết đinh hay tiểu kiếm. Được lắm, để ta coi gã trổ đòn gì!

Nhìn nhau dò ướm trong chớp mắt, hai đấu thủ cùng nghĩ, cùng suy tính nhưng khác nhau.

Bớt đau và choáng tai, Tăng Tòng Hổ sau khi biến thế hai lần, liền nhập nội giáp chiến, quyết trả thù đòn Trung Cổ Tề Minh.

Gã xử ngọn "Song Én Đồng Phi", đấm móc tay hữu vào mang tai, đồng thời thọc trái đấm vào mỏ ác địch nhân.

Chuyến này đổi chiến pháp, không tránh né nữa, Cam Tử Long tọa bộ vững như bàn thạch, đưa tay gạt mạnh.

Bốn cánh tay nở nang, to lớp rập vào nhau nghe huỵch một tiếng. Tăng Tòng Hổ có cảm giác như vừa bị hai cái chầy thép gạt trúng, nên cả hai tay cùng tê buốt và toàn thân run hẳn lên.

Gã nghĩ thầm: "Trời ơi! Thằng này rắn chắc như sắt!…"

Chỉ trong chớp mắt, vừa gạt đòn xong, Cam Tử Long dùng thế "Phụng Vũ Xuyên Lâm" xòe bàn tay tả thành Cương Đao chặt vào cổ địch, đồng thời chân hữu co phắt lên tựa thể muốn đá.

Hoảng hốt, vì hai cánh tay còn tê buốt, Tăng Tòng Hổ vội thoái bộ định nhảy ra khỏi vòng chiến.

Không tha, Cam Tử Long theo ngay, cốt đánh cho không những đối phương mà chàng còn cố ý để cho Bạch Mi, Phùng Đạo Đức, Thạch Phủ Kính tấy rõ đường quyền, cước lợi hại của môn đồ Bắc phái Sơn Đông. Chàng còn muốn hành hạ kẻ thù sát phụ cho thỏa lòng căm hờn nung nấu tâm can từ mười mấy năm nay. Nếu hạ thủ ngay, chẳng hóa ra Tăng tặc đạo được may mắn thác mau lẹ ư?

Không! Gã phải sống giờ phút cuối cùng cuộc đời tàn ác của gã trong hoảng hốt, ghê rợn, khủng khiếp!

Trước mỗi thế đòn của Cam gia, gã phải có cảm giác như Tử thần đang lướt tới vồ gã, cũng như sau mỗi hiệp chống đỡ, gã cảm thấy như vừa ra thoát khỏi Địa ngục môn, để rồi chờ Tử thần lướt tới quơ luôn một chuyến nữa.

Cam Tử Long xung phong giao đấu, quyền ra tới tấp, cước phóng liên miên, mỗi đòn là một kỳ thủ của nhà nghề, mỗi thế là một ngọn bí truyền của danh gia hảo thủ. Lúc chờn vờn như sư tử hí cầu, lúc lanh lẹ như thần hầu đảo quái, khi hung dữ như mãnh hổ xuất sơn, khi uyển chuyển tựa giao long hí thủy, mỗi một quyền đánh trúng, Cam Tử Long chỉ vỗ năm đầu ngón tay vào kẻ địch cũng như mỗi thế cước chàng chỉ thích nhẹ mũi võ ủng vào thân địch, tiếp theo là một tiếng quát :

- Chết này!…

Kinh hoảng, mồ hôi toát ra như tắm, quả chưa bao giờ tên độc cước đại đạo Tăng Tòng Hổ từng sống những giây phút giao đấu khủng khiếp như bây giờ.

Trước kia, trận đánh với Cam Trường Mâu tuy rùng rợn, nhưng gã tin chắc vào lực lượng cung thủ phục kích trong đêm tối giữa chốn sơn lâm hoang vắng.

Hiện thời, tình thế hoàn toàn trái ngược, trận giao tranh diễn ra giữa thanh thiên bạch nhật, trước phe đối lập chứng kiến đông đảo, còn phe gã thì lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, và đối thủ lại là một dũng sĩ bản lãnh phi thường, công phu kỳ diệu.

Chà! Nó giỡn rồi tha mình hay là nó dùng đòn tinh thần trước khi hạ thủ

thế này! Được lắm! Là đại đạo ta sẽ chết theo lối đại đạo, nhưng trước khi bó tay, tên tiểu tử họ Cam này cũng sẽ phải lãnh một… cái gì?

Nghĩ vậy, gã cố chống trả để lấy thời giờ nhảy thoát ra khỏi vòng chiến.

Phần Cam Tử Long đánh liên miên hơn Hai mươi hiệp, chàng hả hê, cảm tưởng hương hồn cố phụ đang ngự trên bàn thờ theo dõi trận báo tử thù.

Vừa khỏi vòng chiến, Tăng Tòng Hổ quay phắt mình lại, tay hữu vung lên phóng một ngọn phi tiêu nhằm bụng đối phương.

Lẹ như chớp, Tử Long né mũi ám khí phóng gần đó. Chàng đảo bộ xông tới. Tòng Hổ thoái nữa và phóng lối liên tiêu hai ngọn tả hữu.

- Tặc đạo hèn mặt! Tài phóng tiêu của ngươi chỉ có thế thôi ư? Coi nè!

Dứt lời chàng vung mạnh tay tả như muốn ném phi tiêu trả đòn Tăng Tòng Hổ vội nhào qua bên hữu tránh né, nhưng Tử Long đã phóng mạnh mũi tiêu tay hữu.

Xẹt!…

Mọi người hai phe dự kiến đồng la lên một tiếng :

- Ồ!…

Ngọn tiêu xẹt sát bên tai Tăng Tòng Hổ khiến mọi người tưởng gã trúng thương.

Ngay khi đó, gã vội đảo đầu qua bên tả thì mũi tiêu thứ nhì do đầu Tử Long phóng bằng tay tả đã lướt tới trúng mối khăn xa sô vắn hổ buộc ngược trên đỉnh đầu. Khăn bịt đầu đứt tung ra xòa xuống mặt, Tòng Hổ vội gạt cho vuông khăn rớt xuống sân, may mắn tóc có cột sợi dây lụa lên không vuột ra làm vướng víu giữa khi đang giao chiến nguy hiểm.

Gã không dám dùng kế ám toán nữa vì hiểu rằng đối phương có biệt tài sử dụng ám khí.

Điềm tĩnh, Cam Tử Long tiến lên. Hoảng hốt, Tăng Tòng Hổ thoái lui luôn mấy bước nữa, vừa hay tới gần ngọn giáo Trường Xà mà gã cắm ngược hồi nãy xuống kẽ đá trên sân.

Mừng rỡ như kẻ đào được vàng, Tăng Tòng Hổ nhảy ngang rút phắt ngọn giáo sáng quắc ngù đỏ, cầm lăm lăm trong tay.

Có món võ khí sở trường, gã bình tĩnh hơn trước nhiều, hy vọng sẽ hạ được đối thủ. Gã cười hềnh hệch :

- Tử Long! Chuyến này mi sẽ được theo vong hồn cha mi, nghe!

Câu nói khinh bạc của kẻ tử thù có hiệu quả một chậu nước giá lạnh tát thẳng vào mặt chàng, Tử Long trừng mắt, nhíu cặp mày xếch ngược, lạnh lùng buông xõng mấy tiếng :

- Ta sẽ coi!…

Chàng tiến thẳng vào đối phương…

Trước lúc đó, bên phe Tây Khương, Thạch Phủ Kính nói với Bạch Mi và Phùng Đạo Đức :

- Cơ sự hỏng rồi! Tăng Tòng Hổ khó lòng thoát hiểm.

- Tôi cũng nghĩ vậy, làm thế nào bây giờ? Cam Tử Long quá ư lợi hại! Y còn trên cả Lôi Đại Bàng mấy cấp về mọi phương diện.

Bạch Mi cau mặt lo lắng :

- Làm thế nào được trong tình thế này? Trận đấu tay đôi rất công bằng với một đối phương giao chiến thiệt quân tử. Nếu ở trong tình trạng Tòng Hổ, tôi sẽ lấy ngọn giáo kia.

Và giữa lúc đó, Tăng Tòng Hổ đã rút lấy ngọn giáo Trường Xà nổi danh của phái Tây Khương, chẳng hiểu có phải vì linh cảm lời nói của Bạch Mi lão sư hay không.

Về phe Thiếu Lâm, hai anh em Âu Dương Tòng Lân, Kim Loan đứng giữa kế bên Mai Nương. Hai nữ kiệt anh thư cao lớn dong dỏng như nhau, dĩ trí đến vẻ đều đặn của thân hình và khuôn mặt trái xoan, nước da trắng hồng mơn mởn tựa da đào cũng y hệt, Duy chỉ có mớ tóc huyền mềm mại như tơ là cuốn kiểu khác nhau.

Người nào không biết, dám nói ngay hai người là chị em song sinh.

Lã Mai Nương ý tứ nhìn Kim Loan và nghe nàng ta khen ngợi Cam sư huynh của nàng không ngớt miệng.

Kim Loan bản chất hồn nhiên, hay là có… cảm tình sau xa với trang hiệp khách tuấn kiệt kiêu hùng như Cam Tử Long? Thiết khó phân tích.

Lần đầu trên võ trường Quần Hùng Đại Hội, theo lời khuyên của nàng, Cam Tử Long đã cởi áo để minh trần bầy tấm thân nở nang cực kỳ cân đối, phô dũng lực với phe đối lập. Nàng không quên rằng, lẫn trong mọi người, còn có anh em Âu Dương là loại người biết thẩm mỹ và rồi đây sẽ có nhiều dịp gần gũi Tử Long và nàng.

Chuyến này, sư huynh nàng tự ý cởi trần thách thức kẻ thù. Dĩ nhiên chàng vô tình, nhưng cái vô tình ấy đã - một lần nữa - để cho Âu Dương Kim Loan có dịp nhận xét gần chàng dũng sĩ đẹp như thần tượng. Và vị tiểu thư võ dũng họ Âu Dương, hữu danh đất Tô Châu, tri nhân tri kỷ kia đã thản nhiên khen ngợi người khách hào kiệt anh hùng.

Bản chất Kim Loan hồn nhiên hay cố ý, Mai Nương không thể đoán được.

Nàng chỉ biết rằng, trong quãng đời hơn mười năm sống chung trên núi luyện tập, nàng và họ Cam coi nhau thân thiết, chẳng khác chi huynh muội chí tình, nhưng về sau, trên đường giang hồ phiêu bạt truy tầm kẻ thù nhà họ Cam, hai người từng vào sanh ra tử, nguy hiểm, vui buồn đều chia sẻ, cảm mến lẫn nhau và đã nhiều khi nàng có cảm tưởng sẽ cùng chàng… chung sống mãi mãi, kết thành đôi kiếm khách giang hồ bất diệt.

Trong quãng đời du hiệp, Tử Long đã từng gặp rất nhiều thiếu nữ lẳng lơ, mê luyến muốn cám dỗ chàng, và nàng không hề quan tâm, tin rằng chàng là trang chánh nhân quân tử, hiệp đạo, không thể mê luyến dễ dàng.

Trái lại, lúc này, không hiểu vì lý do gì, nàng lại chú ý đến vị tiểu thư duyên dáng họ Âu Dương, mỗi khi nàng ta khen chàng hoặc để ý tới tráng sĩ Cam gia…

Trước khi Tăng Tòng Hổ phóng ám khí, Âu Dương Kim Loan đã nói :

- Coi chừng kẻo tên tặc đạo sử dụng phi tiêu!

Mai Nương không nói gì vì nàng dư hiểu bản lãnh và tánh tình chàng thường nhật rất thận trọng.

Nhưng không phải Kim Loan nói với nàng để chia sự lo âu. Nàng ta thốt ra câu đó, chẳng qua là phản ứng tự nhiên của nàng ta đang lo sợ, có thế thôi.

Tới khi Tăng Tòng Hổ rút ngọn giáo Trường Xà quyết tâm hạ Cam Tử

Long thì Âu Dương Kim Loan vội rút phắt thanh bảo kiếm của nàng đeo trên lưng, và toan xô ra liệng võ khí cho Tử Long. Nhưng nàng ta chợt nhớ ra Lã Mai Nương hiện đang cầm áo và thanh Huyền Tiễn của chàng mà vẫn thản nhiên đứng nguyên tại chỗ, bèn nói :

- Kìa Lã thơ thơ, liệng ngay bảo kiếm cho Cam nhân huynh.

Mai Nương nhẹ nhàng đáp :

- Cam sư huynh không cần dùng đâu. Coi kìa!

Ngoại trừ tám vị Đại sư và Lã Mai Nương, ai nấy đều hồi hộp lo thay cho Cam Tử Long, trong khi Tăng Tòng Hổ, mặt đầy sát khí, cầm giáo Trường Xà xốc tới, đâm thẳng vào ngực địch thủ.

Chờ mũi giáo tới gần nơi, Tử Long mới ngả người né sang bên tránh khỏi, nhưng Tăng Tòng Hổ đảo luôn cán đánh tạt ngang cực mạnh vào cổ địch thủ. Đó là thế Trường Xà Phân Thủ Vị, một đòn tối độc của Giáo pháp Tây Khương.

Nhưng Cam Tử Long đâu phải kẻ dễ hạ? Chàng ngồi thụp xuống sát sàn đá, đưa cánh tay hữu gạt trái lại vào cổ chân hữu đối phương khiến Tăng Tòng Hổ bất ngờ mất thăng bằng, té bổ nhào sang bên.

Cánh tay gạt mà Cam Tử Long dùng vừa rồi để phá thế công lợi hại, đích là ngọn Thần Sơn Trảm Mộc.

Ngoại trừ Lã Mai Nương, một người nào khác, dầu là Hoàng Khôn hay Lôi Đại Bàng, cũng không dám xử ngọn Thần Sơn Trảm Mộc dùng tay mà chân chân một mãnh hán cỡ Tăng Tòng Hổ, lúc gã đang đứng Đinh tấn vững chắc như thạch bàn.

Tin ở sức mạnh của cánh tay chàng đã từng đấm đánh bể đầu, gãy gáy hắc hổ tại Hoang Sơn thôn năm xưa, Cam Tử Long dùng Thiết Tý Thủ gạt bật chân tấn đối phương lên rất dễ dàng.

Là một giáo thủ có tài của Tây Khương phái, khi vừa té lăn cù ra sân, Tăng Tòng Hổ thuận tay quật lia một đốc giáo nữa vào mắt cá chân địch.

Họ Tăng lẹ tay bao nhiêu, Cam Tử Long còn lẹ hơn bấy nhiêu vì chàng đã nhân lúc tọa bộ có trớn, nhảy vút lên cao khiến đòn địch lia hụt, đánh vèo

một tiếng.

Tử Long cười vang :

- Khá đó! Nhưng còn quá ư chậm chạp. Cần thao luyện nhiều hơn nữa.

Nộ khí xung thiên, Tăng Tòng Hổ đứng vùng lên, thét :

- Chết này!…

Đồng thời, gã xô vào nhập nội, thọc luôn mũi giáo nhằm bụng đối phương.

Cam Tử Long đưa tay tả gạt bật thân giáo sang bên, nhưng Tăng Tòng Hổ đã trở giáo, đâm luôn mũi nữa nhằm nơi bao tử địch…

Đứng ngoài Bạch Mi và bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng thấy Tăng Tòng Hổ phấn khởi, lợi hại hơn lúc sử dụng quyền pháp, ai nấy đều mừng thầm, bàn tán xì xào.

Trái lại, Âu Dương Kim Loan lo ngại ra mặt, và toan tự ý trao kiếm cho Cam Tử Long. Thấy kịp, Lã Mai Nương ngăn nàng lại mà rằng :

- Chớ vội vàng, Cam sư huynh sắp đoạt giáo địch bây giờ.

Kim Loan đành phải đứng lại. Biết rằng Lã Mai Nương hiểu rõ Cam Tử Long hơn nàng, tuy vậy nàng vẫn lo thay cho tráng sĩ tuấn kiệt kia, trước trận đấu tấn công dồn dập đột khởi của tên đại đạo hung hãn.

Bỗng nàng thốt kêu lên :

- Chao ôi!…

Đồng thời các môn đồ phe Thiếu Lâm bỗng xao động, và đồng thanh la lên một tiếng :

- Ồ!…

Cùng lúc đó, phe Tây Khương reo lên :

- Hảo thủ!…

Họ đồng loạt vỗ tay đôm đốp.

Thì ra, trước mũi giáo Tăng Tòng Hổ nhằm nơi bao tử địch đâm trí mạng liên tiếp sau mũi giáo trước nhằm bụng mà Tử Long tránh né khỏi, chuyến này vị hiệp khách họ Cam gan lì đứng nguyên chỗ, trong khi ngọn giáo Trường Xà thần tốc thọc tới như chớp nhoáng.

Thiệt là thập phần nguy hiểm!

Tăng Tòng Hổ mừng rỡ, cho rằng địch thủ bỗng nhiên đuối sức hay không kịp né trước lối xung trận Liên thương cực lợi hại của giáo pháp Tây Khương.

Hiệp đấu diễn ra chỉ trong chớp mắt và cũng trong chớp mắt đó, hai phe, kẻ mừng người sợ giữa khi Cam Tử Long bỗng khoát lẹ tay hữu, chân giữ nguyên bộ vị. Khẽ né nửa người trên qua bên tả, nhường ngọn giáo xẹt qua dưới nách. Sự kiện diễn ra lẹ quá, khiến mọi người cùng tưởng là chàng dũng sĩ Cam gia trúng thương, bị giáo Trường Xà xiên suốt qua mình ra sau lưng…

Hạ cánh tay hữu cặp chặt lấy giáo địch, Tử Long rút mạnh ra phía sau, ngọn giáo vuột khỏi tay Tòng Hổ, lao sườn sượt loẻng xoẻng trên sân đá. Còn gã đang trớn đâm, cũng chúi thẳng vào ngực đối phương.

Thét lên một tiếng vang động của khu Âm Hồn tự điêu tàn, chẳng khác chi tiếng thét chói ráy của Trương Dực Đức khi xưa trên Tràng Bản kiều, khiến quân địch khiếp vía, Cam Tử Long tay hữu tóm gáy, tay tả tóm đai lưng, nhấc bổng Tăng Tòng Hổ lực lưỡng lên khỏi đầu theo thế Bá Vương Cử Đảnh, xoay tít đi bốn, năm vòng, đoạn quật mạnh gã xuống đất.

Huỵch!…

Tiếp theo là một tiếng “Rắc” khô khan…

Tấm thân lực lưỡng của tên đại đạo Tăng Tòng Hổ gieo xuống rung chuyển cả sân chùa, gã hộc lên một tiếng đau đớn vì xương sống bị gãy, quằn quại còn như muốn bỏ chạy cho thoát khỏi tay địch thủ…

Giữa lúc ấy, Cao Tấn Trung, Mã Hùng cùng các môn đồ Tây Khương vác khí giới chạy lẹ tới chỗ Cam Tử Long, quyết đàn áp ngăn đối phương hạ sát Tăng Tòng Hổ.

Mã Hùng quát lớn :

- Không được hung hăng!

Nhưng từ gốc cổ tùng sum sê nọ, Lã Mai Nương tuốt kiếm Yểm Nhật đã lao mình tới như bay chận đường, một mặt nàng tung thanh Huyền Tiễn cho

Tử Long bắt lấy.

Chậm hơn một chớp mắt, Âu Dương Kim Loan cũng phóng mình theo sát Lã Mai Nương, trợ giúp.

Mai Nương mày ngài xếch ngược, phượng nhãn long lanh đầy sát khí, quát :

- Trận song đấu công bình, thắng sanh bại tử, kẻ nào muốn tiếp tay, gan lớn tầy trời thì cứ nhập trận, bản cô nương sẵn sàng tiếp chiến!

Sự cương quyết hiện rõ trên khuôn mặt của hai nàng cân quắc anh thư lăm lăm cầm hai thanh trường kiếm lưỡi sáng ngời, có hiệu lực chặn đứng hẳn đoàn dũng sĩ Tây Khương.

Họ hiểu quá rõ bản lãnh phi thường của Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương rồi. Duy còn Âu Dương Kim Loan tuy họ chưa lần nào có dịp thử chiến, nhưng sự nghi ngờ nàng nữ kiệt đất Tô Châu là hảo thủ bữa nọ trên võ trường Đại Hội Quần Hùng và cốt cách y hệt Lã Mai Nương thêm vào đó danh tiếng kỳ thủ lừng lẫy của họ Âu Dương, bọn Cao Tấn Trung, Mã Hùng đâm ra ngại, nhìn nhau, tiến không chắc thắng, thoái thì ê mặt trước mọi người. Danh dự cá nhân đã vậy, chớ còn danh dự toàn môn phái thì sao?

Thiệt là nhất cử lưỡng nan. Môn đồ hai võ phái Võ Đang, Không Động trước sự kiện và tình hình hữu lý của Song hiệp, vả lại tự xét không thể chiến thắng nổi một phe đối lập không những đông đảo mà còn gồm nhiều bực hảo thủ, không đồng tâm giúp đỡ thì khởi chiến sao nổi?

Biết rằng môn đồ hai võ phái Tây Khương lâm tình trạng khó xử - khó xử cho cả danh dự của Bạch Mi - Liễu Nhân thiền sư bèn rời hàng ngũ Đại sư, tiến lẹ lên trước Lã Mai Nương, Âu Dương Kim Loan, đoạn bảo bọn Cao, Mã :

- Các hiền đệ không nên nóng nẩy, làm mất hòa khí đôi bên.

Tội trạng phản phúc gây mâu thuẫn giữa võ phái của Tăng Tòng Hổ đã rõ rệt và không may gã lại là môn đồ của Tây Khương.

Nếu gã thuộc võ phái nào khác, như Nga Mi chẳng hạn, cũng vẫn phải lâm cảnh hiện thời, và bần tăng rất vui lòng đồng ý với mọi người tẩy trừ tên môn

đồ phản thầy, lừa bạn, phản luôn cả giang sơn Hán tộc.

Loại trừ được một kẻ xấu xa bất hảo cỡ Tăng Tòng Hổ, đúng lý ra, Bạch Mi đạo hữu và các hiền điệt môn đồ Tây Khương nên lấy thế làm mừng cho phái nhà, và cho cả toàn thể võ giới chúng ta. Bần tăng tin rằng quý vị hết thẩy đều vui mừng.

Ngoài cái phản nội tâm, Tăng Tòng Hổ còn là kẻ tử thù của Cam gia. Vị lão anh hùng quá cố Cam Trường Mâu lúc sanh thời nổi danh là bực trọng nghĩa khinh tài, chống bạo lực, giúp kẻ yếu hèn. Trước danh nghĩa hiển nhiên đó, chúng ta ai nấy đều hiểu rằng phục kích sát hại Trường Mâu, Tăng Tòng Hổ đã hành động ngược chiều nhân loại.

Lúc này, Tăng Tòng Hổ phải trả món nợ máu là một sự rất thích đáng. Toàn thể chúng ta nên bình tĩnh và nhận xét nội vụ để làm gương mãi mãi.

Được lời như cởi tấm lòng, Bạch Mi không bị thất thể diện, bèn cùng các môn hữu đành thoái bộ.

Yên trí Lã Mai Nương chặn đánh môn đồ Tây Khương, Cam Tử Long gài trường kiếm vào đai lưng, nhìn tên tử thù sát phụ quằn quại trên sân.

Cảnh hiện tại khiến chàng hồi tưởng đến cố phụ năm xưa, tên cắm đầy mình, bụng trúng giáo địch, huyết đẫm võ phục, dụng tận lực chạy thốc về Cam gia trại. Hai mẹ con chàng lo sợ trông chờ, nghe động mở cửa thì phụ thân chàng thử chỉ kịp lảo đảo vào nhà, lờ mờ nhìn vợ con thân mến, rồi lăn kềnh ra giữa đại sảnh, quằn quại đau đớn, huyết ra lênh láng…

Hồi tưởng đến đây, bất giác toàn thân nóng ran như bị Nguyên Tiêu Hỏa nung đốt, Cam Tử Long phá ra cười ghê rợn, chỉ mặt Tăng Tòng Hổ :

- Đêm năm xưa, phụ thân ta cũng quằn quại như mi, sau khi lọt ổ phục kích đớn hèn của mi! Nhưng vị lão anh hùng ấy còn đủ sức chạy nổi về nhà, trăng trối dặn vợ con báo thù, chớ mi chẳng chạy nổi đi đâu hết thảy!

Dứt lời, chàng cúi xuống móc tay vào đai lưng, xách bổng gã lên đi thẳng đến trước bàn thờ, liệng gã xuống phiến đá lớn.

Đau đớn, tên tặc đạo hộc lên dữ dội.

Mọi người im lặng nhìn cả về phía bàn thờ…

Đốt ba nén nhang cắm vào tô nhang trước linh vị, Cam Tử Long đứng vái ba vái, lẩm nhẩm khấn :

- Kính lạy anh hồn phụ thân, Trường Mâu Cam Kiến Phương, linh thiêng chứng kiến cho con, Cam Tử Long, ngày hôm nay nhị thập lục nhật, đệ bát nguyệt, Nhâm Dần niên, đã bắt được kẻ thù là Tăng Tòng Hổ và xin lấy máu trả hận nhà…

Kỳ thay, dũng sĩ họ Cam vừa khấn xong, thì bỗng nhiên mấy khúc trầm trong lư bốc cháy thành ngọn khiến mọi người - từ các vị Sư trưởng đến môn đồ - đều cảm như Cam lão anh hùng linh thiêng chứng kiến lời khấn của chí hiếu tử.

Nằm sượt trên phiến đá trước bàn thờ, đại đạo Tăng Tòng Hổ nghiến răng, mím môi cố nhịn đau để nghe lời khấn của hiệp khách Cam gia.

Gã nghe rõ mồn một. Mỗi lần khấn của Tử Long là một lát búa nện vào đầu gã. A! Nó sắp hạ sát đây, lấy huyết trả huyết thù! Gã dằn giọng lo lắng :

- Cam Tử Long! Ngươi sẽ dùng ngọn giáo kia thọc bụng ta như cha ngươi trước kia bị thương phải không?

Lầm lì Cam Tử Long nhìn thẳng vào cặp mắt kim điêu vẫn chưa hết hung ác của kẻ tử thù :

- Mi phải thác như thế mới đáng!

Nói đoạn, chàng ra giữa sân lượn cây giáo Trường xà, rồi từ từ trở lại nơi bàn thờ…

Ai nấy đều hồi hộp theo dõi, nhất là mọi người phe Tây Khương, Cao Tấn Trung láo liên đưa mắt nhìn các môn hữu như muốn bảo họ một điều gì. Gã nuốt nước miếng ừng ực.

Vẫn lầm lì, Cam Tử Long nhìn trừng trừng vào bụng Tăng Tòng Hổ, tay hữu cầm ngược ngọn giáo sáng loáng, tay tả vuốt mớ ngù tơ đỏ như máu.

Mắt trợn to gần lồi ra khỏi mí, Tăng Tòng Hổ thở hổn hển, mặt xám ngoét. Lúc này gã hoàn toàn cảm thấy sợ hãi Tử thần, gã mới biết cái đau đớn, lo sợ của những người bạc phúc đã bị gã đánh bại, dậm chân lên ngực, rồi hoặc trảm thủ cấp, hoặc rạch cho một mũi đơn đao ngang bụng…

Phải rồi, Cam Tử Long sắp thọc mũi giáo sáng ngời kia vào bụng ta trả thù cho cha! Gã rùng mình lo lắng. Gã muốn vùng lên dùng thuật phi hành chạy lẹ ra khỏi khu… Âm Hồn tự.

Trời ơi! Âm Hồn tự. Cái tên khó chịu của ngôi cổ tự hoang tàn xưa kia, chỉ chuyên phổ độ những hồn ma lạc lõng của những tên tử tù, chợt nhắc luôn cho gã ba tiếng Tăng Hổ lâm.

Thế ra nơi đây là nơi tử địa chính gã - mệnh danh Tăng Tòng Hổ.

Gã đã bầy trận phục kích hại người tại một khu hãm địa để chôn gã, mà không để ý đến các danh từ địa điểm.

Tăng Hổ lâm độc dữ! Âm Hồn tự hoang tàn!

Hừ, Tòng Hổ sẽ thác tại rừng Tăng Hổ trong khu cổ tự Âm Hồn. Hồn ma của chính gã lát nữa đây cũng sẽ là thứ hồn lưu vong, và sẽ được ký ngụ tại Âm Hồn tự hoang tàn…

Như đọc được ý nghĩ của kẻ thù, Cam Tử Long mỉm cười, cười thâm hiểm.

Trước mắt Tăng Tòng Hổ, thường nhật, Cam Tử Long là một tráng sĩ tuấn kiệt, kiêu hùng chẳng nhường Lã Ôn Hầu khi xưa. Nhưng sao lúc này sắc diện chàng trắng bệch, lạnh như tiền, tuy vẫn đẹp nhưng là thứ đẹp sát khí của Nhị Lang Thần!…

Bỗng nhiên, Tử Long nhíu cặp mày xếch ngược, mạnh mẽ giơ cao ngọn giáo Trường Xà…

Tăng Tòng Hổ sợ hãi, co chân toan chạy trốn. Chạy sao được? Cử chỉ đột cảm đó động mạnh đến xương sống khiến gã đau dội, hộc lên một tiếng…

Cùng khi ấy, Cam Tử Long xoay mình lẹ như chớp, mạnh tợ hùm beo, lao thẳng ngọn giáo Trường Xà bay xẹt như lằn chớp, cắm phập vào… thân cây đa bên tam quan, ngập đến tận ngù đỏ.

Cây đa ở ngay phía sau các môn đồ Tây Khương, không bao xa, nên khi Tử Long phóng giáo, họ theo linh tính ngồi thụp cả xuống để tránh ngọn giáo bay qua trên đầu họ tới… non một trượng.

Mồ hôi đầm đìa, Tăng Tòng Hổ thở phào, trút nỗi lo sợ vừa qua. Nhưng

cái mừng của gã ngắn ngủi vô cùng vì Cam Tử Long gằn giọng bảo :

- Ta moi gan mi tế linh hồn cố phụ nghe?

"Thôi chết rồi, thì ra nó sẽ dùng kiếm!"

Không, Tử Long không dùng kiếm. Chàng đến bên phiến đá, lẳng lặng ngửa Tăng Tòng Hổ ra, xỉa thẳng bàn tay hữu Cương đao thủng mỏ ác kẻ thù sát phụ, rạch dọc hẳn xuống ngang đai lưng, moi lấy hẳn lá gan và bộ ruột lòng thòng của tên đại đạo gian ác, bày rài ra trên mặt phiến đá…

Tăng Tòng Hổ trợn mắt kêu hộc lên như heo bị chọc tiết, máu vọt ra nhuộm đỏ cả cánh tay Tử Long, toàn thân giãy lên mấy cái, đầu ngoẹo sang bên…

Thế là, tên gian đạo phản thầy phản bạn, hại dân hại nước đã đền tội ác.

Báo thù xong, Cam Tử Long đi thẳng xa phía sau chùa nơi trang đinh Âu Dương trang, đã dự định sẵn bồn nước lớn, để chàng rửa ráy sửa soạn cho được sạch sẽ.

Một mặt, Lã Mai Nương cầm áo đưa cho chàng.

Trang phục xong, Cam Tử Long trịnh trọng vái Lã Mai Nương mà rằng :

- Ngu huynh trả được tử thù, một phần lớn nhờ ở sư muội, vậy mong sư muội lấy tấm lòng thực thà biết ơn của Cam gia.

Lã Mai Nương vội vã đáp lễ, nàng nói :

- Sao sư huynh lại hành động thế khiến tiểu muội thêm phần tội lỗi! Tiếng rằng không phải con đẻ, nhưng lão bá mẫu trông coi, chăm sóc tiểu muội như ruột thịt ngay từ hồi thơ ấu, vậy việc truy nã tên Tăng Tòng Hổ há không phải là một phần bổn phận của tiểu muội ư? Hoặc giả, sư huynh coi tiểu muội như một người… bạn qua đường thì lại là chuyện khác!

Nói đoạn, nàng buồn bã nhìn lơ đãng ra nơi khác.

Cam Tử Long vội nói :

- Vì thân tình, ngu huynh mới tạ riêng sư muội, nơi đây để tỏ lòng hiểu biết lẫn nhau cùng sư muội, chớ ngu huynh đâu dám coi sư muội như người ngoài. Không khi nào ngu huynh quên được sự kiện chúng ta đã chung sống với nhau ngay từ buổi thơ ấu, và nhất là mấy năm sau đây, ta đã từng phiêu

bạt khắp nơi, chia vui xẻ hiểm, thân thiết không còn ai hơn được trên cõi đời này… Chớ giận ngu huynh, tội nghiệp nghe?

Giọng nói trầm trầm của chàng thiệt tha thiết dễ nghe, dễ nghe đến nỗi nàng nữ kiệt tài sắc song toàn như Lã Mai Nương hết hẳn hờn dỗi, đưa khóe phượng nhãn long lanh, nhìn bạn đồng môn mà rằng :

- Có thế chớ! Sư huynh khách sáo thì đáng buồn… thương cho tiểu muội biết ngần! Thôi, chúng ta trở ra, kẻo mọi người trông chờ.

Cam Tử Long gật đầu, vui sướng nhìn Mai Nương, đoạn xốc áo bước trở ra, nhưng nàng nói thêm :

- Sư huynh à, chớ quên tạ ơn Âu Dương Kim Loan vì nàng rất lo âu… cho sư huynh, lúc tên Tăng tặc cầm lăm lăm ngọn giáo trong tay hồi nãy.

Vô tình, Cam Tử Long đáp :

- Đã đành! Trả xong mối huyết thù, ngu huynh thấy nhẹ hẳn tâm hồn…

Nhưng chợt nghĩ ra điều gì, chàng ngừng bước, nhìn thẳng vào đôi mắt huyền đẹp như nhung của Mai Nương :

- Ủa! Cớ sao sư muội lại nhắc ngu huynh phải tạ ơn Kim Loan? Nàng ta cũng như mọi người chớ khác gì ai! Có bốn nhân vật mà ngu huynh cần tạc dạ ghi lòng, đó là nhị vị sư phụ đã có công dạy bảo tập luyện cho ngu huynh thành người hữu dụng; gia mẫu có công dưỡng dục sanh thành và sư muội không quản nguy nan giúp đỡ trong việc đại báo thù.

Lã Mai Nương mỉm cười kín đáo, đánh trống lảng :

- Thôi, ta trở ra kẻo trễ. Kim Loan là một giai nhân nữ kiệt, ít người bì kịp. Tiểu muội rất mến nàng.

Cam Tử Long thản nhiên :

- Theo ngu ý, nàng còn kém sư muội vài ba bực.

Chàng vừa dứt lời thì hai người cùng ra tới sân chùa.

Các vị đại sư đang nói chuyện giữa sân có cả Bạch Mi, Phùng Đạo Đức và Thạch Phủ Kính. Tuy vậy, Song hiệp nhận thấy ba vị sư trưởng sau này rất miễn cưỡng.

Hàng môn đệ thì chia ra thành nhiều nhóm bàn tán, chuyện trò.

Lý Tiểu Hoàn, Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ và mấy môn đồ Võ Đang đứng với nhau.

Bọn Cao Tấn Trung đứng với bọn Đậu Hải Giao, môn đồ Không Động.

Trà trộn có các môn đồ Thiếu Lâm, Bạch Hạc, Nga Mi, Côn Luân, La Phù và Ngũ Đài.

Dưới gốc cổ tùng, tử thi Tăng Tòng Hổ bị phanh thây vẫn y nguyên huyết chảy lênh láng trước bàn thờ Cam lão anh hùng.

Gần đó, ba cha con Âu Dương cũng đang thì thào nói chuyện.

Cam Tử Long mời Trang chủ Âu Dương Tòng Thái ra chỗ các vị đại sư, đoạn quỳ xuống trịnh trọng tam bái, thưa rằng :

- Hôm nay, đệ tử báo được mối phụ thù sau mười bốn năm chờ đợi, một phần lớn là nhờ ở tấm lòng cao cả, bao dung của quý sư trưởng, vậy kính mong quý đại sư nhận tấm lòng biết ơn của đệ tử.

Sở dĩ, Cam Tử Long hành động vậy là cốt ý lấy lòng Bạch Mi và Phùng Đạo Đức, ngõ hầu tránh hết mọi hiềm thù từ nay về sau.

Chiêu Dương thiền sư cười ha hả, đỡ Tử Long dậy :

- Ta mừng cho con đã toại ý sau bao năm trường khổ luyện. Cao xanh quả không phụ lòng hiếu tử.

Sư trưởng Côn Luân Lư Dương Minh niềm nở bảo Lã Mai Nương và Cam Tử Long :

- Võ phái chuyến này thoát khỏi hiềm khích, lưu huyết là nhờ ở đại công của nhị vị hiền điệt. Võ giới chúng ta rất hãnh diện có những nhân vật như các hiền điệt.

Cam, Lã nói mấy lời khiêm tốn, đoạn Tử Long bái lạy Hồng Y Nữ Hiệp Lã Tứ Nương :

- Sư phụ không những tốn công dạy bày, mà còn cho phép Mai Nương sư muội theo giúp sức, ơn đó lớn như trời biển.

Đỡ môn đồ dậy, Lã đại sư nói :

- Thấy hai con thành công và nên người hữu ích cho nhà, cho nhân quần xã hội là ta mừng, là không phụ công thầy truyền dạy. Đời còn dài tương lai

rực rỡ, ta mong rằng sự hiệp tác của hai con… bền chặt mãi mãi.

Biết ơn, Cam Tử Long cúi đầu lãnh ý trong khi Lã Mai Nương má hường ửng đỏ, ngượng nghịu e thẹn, nhìn cặp nhạn tung cánh nơi chân trời xa tắp.

Kín đáo nhìn cô bạn đồng môn, Cam Tử Long thưa cùng Lã Tứ Nương :

- Thù nhà đã trả, từ nay đệ tử rất rảnh rang, chỉ e Lã sư muội mắc bận… công chuyện chi khác thôi…

Chàng nói tới đây, thì hai anh em Âu Dương đến chúc mừng họ Cam đã báo xong mối đại thù.

Hồng hiệp Lã Tứ Nương bỏ mặc mấy người đứng đó, đi ra chỗ khác.

Các môn đồ Thiếu Lâm, Côn Luân, Nga Mi, Bạch Hạc, La Phù, Ngũ Đài và Lý Tiểu Hoàn, Lôi Đại Bàng, Phùng Huy Hạ cũng xúm lại chúc mừng Song hiệp.

Cam, Lã khiêm tốn cảm tạ toàn thể mọi người. Nhân dịp, Lã Mai Nương giới thiệu hai mẹ con Lý Tiểu Hoàn với Phương gia tam kiệt và số môn đồ Thiếu Lâm.

Ý tứ, Phương Thế Ngọc vái Lý Tiểu Hoàn và Lôi Đại Bàng mà rằng :

- Đánh nhau bể đầu xẻ tai suốt bao lâu nay mới thực hiểu biết nhau. Gia mẫu mà biết được chuyện này thì vui mừng khôn xiết. Thế nào cũng thỉnh bá mẫu và Lôi nhân huynh về tệ trang chơi ít lâu.

Thân thiện, Lôi Đại Bàng cầm tay Thế Ngọc nói :

- Gia mẫu có thời giờ về Triệu Khánh, còn ngu huynh có lẽ bận việc khác.

Phương Hiếu Ngọc hỏi Đại Bàng :

- Lúc này nhàn hạ, Lôi đại ca không về thăm tệ trang còn định đi đâu?

Phùng Huy Hạ nheo mắt :

- Sau Đại Hội Quần Hùng được Tổng đốc quan nâng đỡ, nên Lôi đại ca muốn nhân dịp này xuất chánh đó.

Hoàng Khôn nói :

- Thế cũng hay. Phải có kẻ nọ người kia, không lẽ chúng ta hoặc ẩn dật, hoặc hành nghề thương mại cả sao? Theo cấp độ, Lôi đại ca xuất chánh sẽ được giữ chức Phó tổng binh, và sau một năm tựu chức sẽ được trấn riêng

một ải, tiền đồ mở rộng, khá lắm. Thế còn Phùng đại ca?

Huy Hạ đáp :

- Tiểu đệ không có số võ quan, nên ngay từ nhỏ đã ưa cuộc sống giữa nơi am thanh cảnh vắng…

Phương Mỹ Ngọc ngắt lời Huy Hạ :

- Chà! Phùng đại ca muốn thế phát sao? Lớn tuổi rồi!

Phùng Huy Hạ gật đầu :

- Tiểu đệ quyết tâm ở lại Võ Đang sơn. Tuy hiện thời chưa quy y, nhưng kinh kệ y bát làu thông, chỉ bỏ mớ tóc này đi là xong.

- Nếu tu theo pháp giới của Phùng sư trưởng thì khỏi thế phát.

Huy Hạ mỉm cười :

- Tiểu đệ cũng tính vậy. Mấy bữa nữa đây, theo gia thúc về Võ Đang, có lẽ tiểu đệ sẽ hiếm có dịp tái hội cùng các nhân huynh.

Song hiệp nói chuyện chốc lát cùng mọi người, rồi hỏa linh vị Cam Trường Mâu, dọn dẹp bàn thờ.

Trong khi đó, nhân lúc đông đủ mọi người, Trang chủ Âu Dương Tòng Bình lên tiếng mời :

- Kính thưa quý vị Sư trưởng cùng các hiền khế, từ này mối hiềm khích giữa ba phái Tung Sơn Thiếu Lâm, Võ Đang và Tây Khương hoàn toàn tiêu tan. Là người xứ sở này và hân hạnh được quen thuộc quý vị, tôi muốn đánh dấu cuộc hội họp lịch sử của võ giới chúng ta hôm nay bằng một bữa tiệc tại tệ trang. Vậy thân mời quý vị, chính Ngọn ngày mai cho phép lão hủ này được tiếp rước tại Âu Dương trang.

Ai nấy đều vui vẻ nhận lời, duy có Bạch Mi và Thạch Phủ Kính chối từ vì cần lên đường gấp.

Âu Dương trang chủ gạn giữ đôi ba lần, nhưng hai vị Sư trưởng Tây Khương và Không Động nhất quyết từ khước, nên không cố nài nữa.

Các môn đồ hai phái đó phải theo sư phó là lẽ dĩ nhiên.

Hai anh em Tòng Lân, Kim Loan tha thiết mời Song hiệp về trang trại ở chơi ít ngày đàm đạo cho thỏa tình khao khát.

Cam Tử Long nói :

- Lã sư muội và tôi lúc nào cũng sẵn sàng tới quấy quá quý trang, hiềm vì còn có Cầm Đại Nương bá mẫu, Lâm Hồng Vân và Tề tiêu sư đồng trọ, không lẽ bỏ đi.

Kim Loan nói với Mai Nương :

- Chẳng có chi khó, sáng mai anh em tôi sẽ thân đến Thúy Lan đình, mời tất cả về trang trại gọn hơn cả.

Mai Nương đáp :

- Bất tất phải phiền như vậy. Tôi sẽ thỉnh Cầm bá mẫu và Lâm muội giúp thơ thơ. Còn Tề Tưởng Bình thì không chắc vì y có việc gấp cần lên đường. Hôm nay, y nể lắm mới nán lại một ngày vào Hoàng Thạch cương dẫn chứng Tăng Tòng Hổ. Giờ đây xin chia tay, mai tái hội.

- Vào sớm, đừng để chờ trông nghen?

Lã Mai Nương lẳng lặng gật đầu mỉm cười.

Nàng chờ hai anh em Âu Dương đi khuất ra lối sau chùa sửa soạn cương mã, mới bảo Cam Tử Long :

- Nàng tha thiết quá, sư huynh à!

Đang lơ đãng nhìn các môn đồ phe Thiếu Lâm lục tục ra về, Tử Long không hiểu nàng định nói gì và cũng không gặng hỏi.

Thạch Phủ Kính, Bạch Mi ra khỏi Âm Hồn tự sau khi Phùng Đạo Đức dẫn mẹ con Lôi Đại Bàng cùng các môn đồ về trước.

Tám vị sư trưởng chờ các môn đồ Côn Luân, Nga Mi, Bạch Hạc, Thiếu Lâm, La Phù, Ngũ Đài và Song hiệp, Tề Tưởng Bình, hai mẹ con Lâm gia lục tục về hết rồi mới cùng Trang chủ Âu Dương Tòng Bình xuống đồi Hoàng Thạch.

Song hiệp rủ Cầm Đại Nương, Lâm Hồng Vân, Tề Tưởng Bình đi vòng qua Tam Môn cốc về Tô Châu.

Ngoái lại nhìn khu Hoàng Thạch cương, Tề tiêu sư chợt thấy bầy ô nha bay lượn quanh đỉnh đồi, bèn nói :

- Quý vị coi kìa! Giống ô nha tinh thiệt. Chúng sửa soạn nhậu đó.

Lã Mai Nương nói :

- Thế thì chúng thất vọng rồi. Tiêu sư không để ý thấy bọn Cao Tấn Trung nấn ná ở lại đó sao? Chắc không ngoài mục đích chôn thi hài Tăng Tòng Hổ.

Cam Tử Long nói :

- Dầu sao, chúng cũng đã no vì… Hòa Thân rồi.

Đi được chừng bốn dặm đường, cảnh sắc hoang vu lần lần biến hẳn.

Hai bên đường toàn những trại cây xinh tươi ngoạn mục và nhiều đồi xanh mướt, trâu bò lác đác ăn cỏ thảnh thơi. Tiếng sáo mục tử ngân nga vọng gió lùa đồng nội…

Lâm Hồng Vân chỉ những khu vườn ươm cúc vuông vắn, hàng lối thẳng tắp trong các trại mà rằng :

- Chừng nào con đường phía bắc cũng có những trại như vầy, thì du khách có thể lui tới hàng ngày.

Mai Nương nói :

- Âu Dương lão bá nói rằng, trước kia nơi đây hoang vu như khúc đường hướng bắc, chẳng bao lâu nữa toàn khi sẽ xứng với danh Hoàng Hoa cương, cảnh sắc sẽ thơ mộng biết dường nào.

Cam Tử Long mỉm cười :

- Và những Trại chủ tương lai có ngờ đâu, nơi đây đã là trọng tâm của một trận phục thù vô cùng man dã!

Năm người mải chuyện trò, bất giác đã vượt Tam Môn cốc và tới địa phận Âu Dương trang, đồng ruộng thẳng cánh cò bay, man mác đi mãi không hết.

Tề Tưởng Bình hỏi Cam Tử Long :

- Cơ nghiệp họ Âu Dương lớn như vầy, mà hình như anh em Tòng Lân, Kim Loan chưa thành gia thất, phải không?

Cam Tử Long lắc đầu :

- Chưa. Âu Dương trang chủ là một tay kiệt hiệt trong võ giới, tánh tình hào sảng, nên cho phép hai con lớn tùy ý lựa chọn bạn đông sàng.

Cầm Đại Nương nói :

- Khó lắm nhỉ, vấn đề môn đăng hộ đối?

Lã Mai Nương đáp :

- Thưa không. Họ lựa chọn người tài đức, môn hộ bất thành vấn đề.

Như Kim Loan không những võ dũng hơn người, mà còn thuộc hàng kim chi ngọc diệp thì dĩ nhiên, khách đông sàng phải là trang anh hùng tuấn kiệt mới xứng đôi.

Còn công tử Tòng Lân đường đường một đấng trượng phu, võ nghệ tuyệt luân, tất nhiên người nâng khăn sửa túi cho chàng phải là tay nữ trung hào kiệt, cân quắc anh thư, tài sắc song toàn. Bởi vậy điệt nữ có ý…

Nói tới đây, nàng ngừng bặt suy nghĩ.

Thấy vậy, Cam Tử Long vội hỏi :

- Kìa, sao sư muội lại bỏ lửng câu nói vậy? Có ý gì?…

Nhìn từ Cam Tử Long đến Lâm Hồng Vân, Lã Mai Nương nói chậm chạp :

- Nhân dịp này, tiểu muội muốn đóng vai bà Nguyệt xe tơ…

- Xe tơ cho ai? Sư muội Nguyệt Lão nói tối nghĩa quá chừng!

Lâm Hồng Vân chúm chím duyên dáng :

- Tiểu muội đang mong được uống Hồng tửu mừng Lã thơ thơ còn nói chuyện xe duyên nổi cho ai?

Mai Nương ừ hứ :

- Được lắm. Người ta không muốn nói rõ để tránh mắc cỡ cho, nay cố hỏi thì rán chịu nghen? Đây nè: se duyên Lâm Hồng Vân và Âu Dương Tòng Lân chớ còn ai vào đó nữa!

Cam Tử Long nói theo :

- Hảo ý đa! Mối duyên đó thật tương xứng. Một khi thành tựu, Cầm bá mẫu cũng nên thiên về ở cả Tô Châu cho gần gũi, kẻo nơi Đồng Quan xa xôi ngàn dặm và chẳng lẽ không người chăm sóc sớm khuya.

Cầm Đại Nương thở dài :

- Tánh tình con Hồng Vân ương ngạnh, có mình nó là con gái nên tôi lo lắng đêm ngày. Nếu một mai, nó được nương bóng tùng quân họ Âu Dương thì còn chi bằng? Chỉ e vị công tử đó chê mẹ con tôi hủ lậu thôi.

Lã Mai Nương chưa kịp cất lời, thì Hồng Vân đã nói :

- Mẫu thân nói chí phải. Họ sẽ chê mẹ con ta hủ lậu, vả lại hà tất phải lấy chồng, con chỉ ước mong ở vậy thế này để sớm hầu hạ mẫu thân thôi.

Cầm Đại Nương lườm con gái :

- Ý à! Con bé này nói dở! Mười chín đôi mươi rồi, tưởng nhỏ xác lắm sao?

Trời sanh ra con người phải có âm, có dương, trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng mới trúng lẽ tạo hóa chớ!

Như mẹ đây, khi xưa cũng e thẹn như vậy, ấy thế mà khi tương phùng cùng phụ thân con, chẳng bao lâu đã nên vợ nên chồng. Con nên biết nghe lời mới được.

Lâm Hồng Vân phụng phịu :

- Đành rằng con không dám trái ý mẫu thân, nhưng con biết trước là… là câu chuyện khó… khó thành.

- Ủa, vì lẽ gì con dám quả quyết như vậy?

Liếc nhìn Lã Mai Nương và Cam Tử Long, Hồng Vân nhỏ nhẹ :

- Mẫu thân không để ý, chớ hồi nãy con nhận thấy Âu Dương công tử nhìn Lã thơ thơ không chán mắt…

Nghe vậy, Cam Tử Long giựt mình nhìn Mai Nương, bất thần khiến nàng chớp mắt luôn mấy cái.

Hồng Vân nói tiếp :

- … Cũng như Âu Dương Kim Loan chăm chú đến Cam nhân huynh đây một cách ghê gớm.

Được dịp, Lã Mai Nương báo thù nhìn lại sư huynh nàng nhưng chàng ngây ngô không hiểu mô tê chi cả.

Chàng nói :

- Lâm muội muội nói ẩu chi vậy? Có lẽ Kim Loan e bọn Cao Tấn Trung đông quá, nên nàng ta can thiệp cũng như Lã sư muội đây chặn đánh lại vậy thôi.

Lã Mai Nương được thể tấn công Tử Long :

- Lâm muội nói trúng đó, nhiều lần Kim Loan muốn can thiệp chỉ lo chàng thất bại, nếu tôi không ngăn cản thì nàng đã giúp sức rồi. Vả lại Kim Loan là kẻ tinh đời, lựa khách anh hùng xứng đôi vừa lứa là chuyện thường! Không có gì đáng ngạc nhiên.

Thế mới nguy, Tử Long tánh chất trung hậu, ngoài khi lâm biến, không bao giờ chàng chú ý tới ngoại sự, thành thử chàng y hệt kẻ mới rớt từ chín từng xuống đất trước những vụ nhìn ngó, chăm chú mà Lâm Hồng Vân và Lã Mai Nương vừa nói.

Như vậy, không phải là chàng là con người vô cảm tình, chỉ biết tập luyện công phu võ nghệ mà không chú ý đến ngoài đời.

Trái lại, chàng giàu tình cảm hơn ai hết.

Tuấn kiệt, hào hùng, võ nghệ đạt mức cao siêu, chàng đủ tư cách để sống một cách sảng khoái, thơi thới trên đời và thành công dễ dàng trong cuộc lựa bạn trăm năm.

Nhưng nhiều năm đồng học, từ thơ ấu đến tuổi trưởng thành, và sau một quãng đời mấy năm du hiệp, đồng tâm hiệp lực cùng Lã Mai Nương, Cam Tử Long thấy cảm mến nàng vô cùng.

Quả cảm, can đảm, cương quyết, mưu cơ, dịu dàng, chăm chỉ, Mai Nương có đủ các đức tính hỗn hợp của một giang hồ nữ hiệp và một nội trợ tài ba.

Hơn nữa, nàng thập phần kiều diễm, ngoại trừ Âu Dương Kim Loan, suốt mấy năm du hành, gót giang hồ đã từng qua nhiều thị trấn, chàng chưa từng thấy một thiếu nữ ưa nhìn như Lã Mai Nương.

Thường khi, mỗi chuyến nàng thiêm thiếp giấc nồng, chàng không ngủ được nên hay tựa gối mải mê nhìn nàng cũng không biết chán mắt.

Đã có lần nàng chợt tỉnh giấc, mở bừng mắt ra, bắt gặp chàng đang say sưa nhìn, nàng hồn nhiên nở nhẹ nụ cười, rồi ngủ lại như thường.

Đối với Mai Nương, trong tình mến thương, chàng thấy có lẫn cả lòng quý trọng. Thiệt là yêu vì nết trọng vì tài. Trong mối tình thầm kín ấy, chàng chắc nàng cũng không đến nỗi thờ ơ.

Đời chàng không có nàng, chẳng khác gì mùa xuân thiếu hoa tươi bướm

lượn, hoặc tiết thu mà vắng bóng trăng vàng.

Mai Nương theo lệnh Lã đại sư, hạ sơn giúp chàng báo phụ thù. Nay mối đại thù đã báo, tất nhiên nàng không còn lý do chánh đáng chung sống với chàng mãi mãi.

Vậy chàng cần thưa với mẫu thân… lo liệu cho chàng mới được.

Căn cứ vào lời nói Lã đại sư hồi nãy, chắc chắn Người vui lòng chấp thuận việc Mai Nương cùng chàng đính hôn, lúc đó hai người sẽ yên trí một bề.

Thấy Tử Long thẫn mặt nghĩ ngợi, Lã Mai Nương hỏi :

- Cam sư huynh suy tính điều chi lung vậy?

Chàng mỉm cười :

- Nghĩ chuyện tương lai, chúng ta sẽ bàn tính sau, sư muội à.

Dự đoán là chàng nghĩ gì rồi, Mai Nương đôi má ửng hồng, nghĩ thầm: "Mai Nương lần này thừa hiểu oan gia suy tính việc chi rồi! Nếu ta không nhất tâm ngay từ buổi đầu, thì khi nào chịu phí thì giờ theo oan gia ròng rã luôn mấy năm trường đằng đẵng, truy nã kẻ thù nhà họ Cam cho tới nay đạt được mục đích?"

Suốt mấy năm chung sống giang hồ hành hiệp, chàng lúc nào cũng tỏ ra xứng đáng là quân tử trượng phu, anh hùng mã thượng và luôn luôn chú ý chăm nom chiều chuộng, không trái ý ta phân phút nào.

Sự kiện đó đã đủ tỏ rằng chàng rất để ý đến ta. Đã nhiều chuyến nghĩ tới phận gái như hạt mưa rơi, chẳng biết sau này duyên bén nơi nào, ai sẽ là người bạn đời chia vui sẻ ngọt, thao thức không ngủ được, ta giả đò nhắm mắt để quan sát sự biểu lộ tâm tình của người bạn đồng hành, và ta đã bắt gặp cái nhìn say đắm chân thành, đượm đầy vẻ mến yêu… Quen hơi bén tiếng, thuộc hết tánh tình của nhau, ta thờ ơ sao nổi trước mối tình, tuy thầm kín, nhưng rào rạt ngấm ngầm còn mạnh hơn cả gió giựt mưa rào, bão táp phong ba…

Nghĩ tới đây, bất giác Mai Nương hé cặp môi trái tim, chúm chím cười.

- Sư muội đắc ý điều chi vậy?

Mai Nương nói lảng :

- Tiểu muội đang tính chuyện Nguyệt lão xe duyên cặp Tòng Lân, Hồng Vân.

Thiếu nữ họ Lâm nghe vậy, bèn trách :

- Lã thơ thơ khéo đa đoan nói mãi chuyện đó!

Nghiêm nét mặt, Mai Nương đáp :

- Không giỡn đâu, tôi quyết dàn xếp cho xong việc đó. Thể theo lời thỉnh cầu của lão Trang chủ và anh em Âu Dương, ngày mai chúng ta đến Âu Dương trang nghỉ ngơi ít ngày, sau sẽ hay.

Lâm Hồng Vân nói :

- Cam nhân huynh và thơ thơ đã vậy, chớ mẹ con tiểu muội đến đó sao tiện?

Mai Nương vặn lại :

- Tại sao không? Âu Dương là những nhân vật hào sảng, trọng nghĩa khinh tài, bặt thiệp nổi danh trong võ giới cả Nam lẫn Bắc. Chúng ta từng đi khắp đó đây cần giao du rộng, vậy cớ sao từ chối?

- Tiểu muội không nề hà chi đâu, hiềm vì…

Mai Nương ngắt lời :

- Ồ, việc thất quái lo lúc nào rồi lúc ấy, ta hãy nghỉ ngơi ít bữa, vả lại cô mẫu Lã đại sư cũng vào Âu Dương trang, chúng ta nên theo vào đó tiện hơn.

Nghe chuyện, Cầm mẫu bảo con gái :

- Vào ngụ tại Âu Dương trang không hề chi. Gia đình Lâm gia ở Đồng Quan ai chẳng biết, can chi con phải suy bì nghĩ ngợi?

Lâm Hồng Vân không dám cãi lời. Nàng thúc ngựa đi đều hàng với Lã Mai Nương.

Biết ý, Cam Tử Long nhường hai thiếu nữ đi riêng chuyện trò, còn chàng thúc ngựa lên ngang hàng với Cầm mẫu và Tề Tưởng Bình.

Tiện dịp, Mai Nương bảo Hồng Vân.

- Lâm hiền muội biết Cam huynh và tôi mấy năm nay rồi. Và tôi chắc hiền muội hiểu mối tình bằng hữu thân mật của hai đứa chúng tôi, phải không?

Hồng Vân gật đầu, ngước mắt nhìn Mai Nương :

- Quả có vậy.

Mai Nương nói tiếp :

- Không giấu chi hiền muội, cảm tình của tối đối với Cam huynh còn sâu xa hơn tình bằng hữu nhiều… và tôi dám chắc Cam huynh cũng vậy.

- Nghĩa là nhị vị…

Mai Nương ngắt lời :

- Chính thế. Hiền muội đoán trúng ý tôi, chẳng cần nói ra miệng. Giữa hai chúng tôi, tôi đoán chắc rằng không khi nào có đệ tam nhân phân tách nổi Cam huynh và tôi, há?

- Dạ.

- Nếu tin ở chúng tôi, hiền muội nên hiểu rằng Âu Dương công tử nhìn tôi, chẳng qua vì bởi thấy bào muội của chàng và tôi hao hao giống nhau, chớ không vì lẽ chi khác…

Hồng Vân im lặng nghe.

Mai Nương nói tiếp :

- Cũng tựa như Cam huynh thường nhìn Kim Loan tiểu thư chỉ vì lẽ vừa nói.

Hồng Vân nhíu mày nói :

- Xin lỗi, chính Kim Loan hay nhìn… Cam huynh thì có!

Mai Nương cố nhịn cười, nghiêm nét mặt mà rằng :

- Được, tôi nói theo phương diện hiền muội. Kim Loan nhìn Cam huynh chẳng qua vì chàng hao hao giống bào huynh nàng chớ sao? Hiền muội hẳn tin rằng, tôi biết rõ tâm tình anh em Âu Dương hơn hiền muội?

Giọng nói của Lã Mai Nương có sức hấp dẫn lạ kỳ khiến Lâm Hồng Vân quên hẳn những cái nhìn đắm đuối, đầy cảm mến của anh em Âu Dương với Song hiệp Mai Nương, Tử Long.

Nàng thầm trách mình rằng, hồi nãy đã quá lời mếch lòng Cam, Lã, không những là hai bằng hữu đáng kính mến, mà còn là ân nhân của hai mẹ con nàng nữa.

Hai vị kiếm khách đại tài ấy đã chẳng giúp mẹ con nàng đại phá Thiên Sơn tự bên Túc Kỳ Châu, và liền sau đó, dự trận hỏa thiêu Bành gia ổ, nhờ vậy mẹ con nàng mới báo nổi mối thù huyết hận đấy ư?

Âu Dương Tòng Lân oai hùng biết mấy cũng không khi nào xóa nhòa nổi đại hiệp Cam Tử Long trong tâm não Lã Mai Nương.

Và trái lại, vị tiểu thư cân quắc kim chi ngọc diệp họ Âu Dương kia dầu tài ba kiều diễm khuynh quốc, khuynh thành đến tột bực cũng không thể thay thế nổi hình bóng Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương trong tim vị thanh niên hiệp khách họ Cam.

Nàng còn nhớ khi xưa, lúc mới gặp Song hiệp, thấy hai người thân mến đồng tâm nhất chí, đến nỗi đã có lúc nàng tưởng họ là đôi Tần Tấn uyên ương.

Phải rồi, không còn nghi ngờ chi nữa, Mai Nương vừa khẳng khái thiệt thà tỏ nỗi lòng cùng nàng. Hành động ấy chắc không ngoài ý muốn làm mai, nối nhịp cầu loan phụng cho nàng cùng công tử hào hoa kia.

Từ ngày biết lớn đến nay, đã mấy lần theo mẫu thân nàng xuất ngoại, ngoại trừ đại hiệp Cam Tử Long, nàng chưa thấy một thanh niên nào hào hoa phong nhã, đủ tư cách xứng vai đông sàng bằng Âu Dương công tử. Nếu mai kia thành tựu, âu cũng là mối hảo lương duyên, hiềm vì nỗi mẫu thân ở nhà đơn chiếc…

Liếc nhìn thấy vẻ mặt suy nghĩ của Lâm Hồng Vân, Mai Nương dự đoán được tâm trạng của nàng lúc bấy giờ, nên mỉm cười đắc ý, nhìn đi nơi khác.

Chẳng bao lâu, năm người đến lữ quán.

Sáng sớm hôm sau, tiêu sư Tề Tưởng Bình từ giã mọi người vào Hồ Nam.

Cam Tử Long ân cần nói :

- Rất tiếc, Tề đại ca không rộng thời giờ nán lại Âu Dương trang ít ngày để anh em ta thỏa lòng đàm đạo.

Tề tiêu sư nói :

- Việc của Cam hiệp cũng như việc nhà tôi, nán lại một ngày là đủ rồi, thiệt tình tôi cần lên đường gấp. Thôi, non xanh chẳng đổi, nước biếc còn dài,

mong sau này tái hội.

Nói đoạn, Tề Tưởng Bình bái biệt mọi người, lên ngựa dong ruổi dặm trường.

Song hiệp cùng hai mẹ con Lâm Hồng Vân cũng trả tiền, thu xếp hành trang qua Nguyên Diệu tự, theo các vị Đại sư vào trang trại họ Âu Dương.

Khi bốn người tới cổng chùa thì môn đồ các phái đã tụ tập đông đủ.

Âu Dương trang chủ phái một số mã xa do tiểu công tử Tòng Phượng điều khiển đến tận nơi đón rước rất chu đáo.

Tương tư vương vấn, Truy Phong hầu si mê Trại Nhiếp Ẩn
Vì bạn ra công, Song hiệp đại phá Bát Quái đồ

Trong trại Âu Dương thập phần rộng lớn, tường đá xanh cao vời vợi, bốn phía đều có vọng lâu trang đinh canh phòng nghiêm ngặt như cả một thành trì.

Bên trong hơn trăm nóc nhà nếp dọc nếp ngang, tường hoa mái ngói, nào đình thủy tạ, nào các nghinh phong, đây điện Bách hoa, kia lầu Vọng Nguyệt, cây cối xanh tươi um tùm với những khu hoa viên liễu rủ u nhã mịn màng. Đây đó những ngọn giả sơn cực lớn uốn éo ngoạn mục với những nếp thạch kiều khúc khuỷu soi bóng trên lục bà trì.

Bên tả trang trí là lớp võ sảnh rộng lớn, đầy đủ dụng cụ cần thiết cho việc luyện tập võ nghệ của mọi người trong trang.

Hôm ấy, đại tiệc vừa chay vừa mặn được giàn bày tại Vọng Nguyệt lầu trong bầu không khí thiệt vui vẻ tưng bừng, hào hứng của võ giới, xen lẫn những cuộc tự nguyện biểu diễn công phu quốc kỹ do một số môn đồ các phái trổ tài.

Kẻ nghề này, người thuật kia, mỗi người mỗi vẻ, công phu luyện tập thiệt điêu luyện xứng đáng tuyệt kỹ danh gia.

Đối với các môn đồ phái nam, bữa tiệc càng hoan hỉ hào hứng hơn vì sự

hiện diện của một số nữ môn đồ toàn hảo thủ của Bạch Hạc nữ phái như Lục Tiểu Vân, Quan Thái Cô, Ngũ Tam Xuân, Hoàng Hoa Nữ và sự hiện diện của Lâm Hồng Vân, Lã Mai Nương, Âu Dương Kim Loan.

Ngoại trừ Quan Thái Cô diện mạo hơi thô kệch, người nào cũng mặt hoa da phấn dáng điệu anh thư nữ kiệt. Nhân dịp đại tiệc, các nữ môn đồ vận những bộ võ phục đắt tiền, màu sắc chọn lọc vô cùng hợp nhãn.

Trớ trêu hơn là hôm đó, không ai bảo ai, Tiểu Mộc Lan Âu Dương Kim Loan và Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương thay vì võ phục, lại vận xiêm y, trâm cài lượt giắt y hệt hai vị tiểu thư chân yếu tay mềm, cổng kín tường cao, quanh năm suốt tháng chỉ biết có mũi kim đường chỉ, khâu vá thêu thùa.

Kim Loan vận chiếc Phù dung lam bào, bông lớn bằng miệng chén tống, thêu ngân tuyến lóng lánh như tỏa hào quang, hạp với chiếc xiêm hàng Cẩm Châu trắng nuột tha thướt buông dài chỉ hơi hở mũi lam hài thêu phượng vĩ.

Nàng chải tóc bồng trước trán, buông tỏa hai dải mây huyền óng nuột qua vai ra trước ngực như khuôn lấy khổ mặt trái xoan và làm nổi bật nước da mơn mởn trắng hồng.

Mai Nương vận Mai hoa đại hồng cẩm bào đỏ thầm, bông nhỏ thêu kim tuyến, và chiếc xiêm lụa màu ngà buông dài để hở mũi mai trúc hồng hài.

Thay vì búi gọn như thường nhật, nàng chải tóc ngược sát xuống đầu buông lơi ra sau lưng mịn màng tựa dải tơ lụa huyền.

Lối chải tóc không cầu kỳ không ngờ lại tôn hẳn giá trị của khuôn diện trái xoan cực kỳ đều đặn với nước da trái đào vừa độ chín của nàng.

Như Kim Loan gài tréo bên đầu chiếc ngọc trâm thúy lục dát vàng rung rinh, Mai Nương giắt bên tai một cành mai nhỏ bằng kim sa đỏ lừ theo màu áo.

Thường ngày, hai vị cân quắc anh thư đó tuy uy dũng bao nhiêu thì lúc này cả hai càng lộng lẫy dịu dàng đáng mặt giai nhân khuynh quốc, khuynh thành, thiên hương quốc sắc.

Tuy cùng trang phục xiêm y mà hai nàng ở trong trường hợp khác nhau.

Từ trước đến nay, chưa bao giờ Kim Loan gặp người đồng tài, đồng sắc.

Nay trước một Mai Nương công phu võ nghệ phi thường, mỹ sắc tuyệt vời, Kim Loan dự đoán các thiếu nữ hiện diện sẽ vận võ phục, nên nàng cố ý trang bị xiêm y khác người.

Không phải nàng cố ý trưng bày mỹ sắc vì sự hiện diện của số đông nam môn đồ các võ phái, nhưng mục đích duy nhất của nàng là muốn dũng sĩ đại hiệp họ Cam chú trọng tới nàng.

Từ buổi quen nhau ban đầu cho tới hôm cuối cùng trên võ trường Quần Hùng Đại Hội, nàng nhận xét kỹ thấy Cam Tử Long quả là con người lý tưởng, mà nàng vẫn hằng cầu nguyện đấng Cao xanh run rủi cuộc tương phùng, họa chăng mới xứng đáng cùng nàng kết nghĩa sắc cầm, vui tình chăn gối.

Không phải nàng định ý đoạt chàng dũng sĩ Cam gia của Mai Nương, nhưng nàng thấy Cam, Lã đối xử với nhau không vượt qua mức sư huynh, sư muội nên mới tự cho phép mình chú ý đến chàng tráng sĩ hào hùng mà song thân nàng, trưởng huynh nàng, bào đệ nàng và toàn thể nhân viên Âu Dương trang cùng thúc phụ nàng - quan Tổng đốc Tô Châu - đều mến chuộng khen ngợi là con người tài ba hào hiệp, mã thượng phong lưu.

Nàng còn nhớ mới đây hôm nào, bào đệ nàng là Tòng Phượng, lập lại với nàng câu chuyện y bất chợt nghe lỏm được mấy lời bàn tính của song thân về Cam Tử Long :

- Nếu biết đích xác Cam Tử Long chưa cùng ai đính hôn thì nên nhờ thúc thúc tác thành cho Kim Loan. Thiệt xứng đôi vừa lứa.

Nghe Tòng Phượng nhắc lại câu đó, nàng đỏ mặt cả thẹn, cảm như mối tình thầm kín của mình đã bộc lộ, tuy trong thâm tâm nàng sung sướng rào rạt, mơn trớn bởi một cảm giác miên kỳ.

Thế ra, song thân nàng cũng chú ý đến chàng kiếm khách kiêu hùng Cam Tử Long, vì muốn cho nàng cùng chàng đồng ca khúc nhạc ái ân, bách niên cầm sắt.

Nhân bữa tiệc hôm nay, nàng định ý thử xem thái độ chàng hiệp sĩ họ Cam thế nào.

Nếu quả chàng hữu ý lựa chọn bạn trăm năm, tất chàng sẽ hoàn toàn chú trọng tới nàng.

Bằng không trái lại, thì lúc này nàng cần phải cương quyết chống đối với tình cảm của chính nàng, từ tốn rút lui để khỏi mua tủi chuốc sầu trong mai hậu.

Phần Lã Mai Nương không vận võ phục là do ý của Cam Tử Long.

Thiên về ngụ tại Âu Dương trang, hai người ở riêng phòng nhưng kế bên nhau và gần ngay tư phòng của Kim Loan.

Trước khi ra dự tiệc, Cam Tử Long qua phòng Mai Nương thì vừa gặp lúc nàng đang ủi bộ võ phục bằng gấm đại thọ đẹp nhất của nàng.

(Người Trung Hoa biết xài bàn ủi từ thời Chiến quốc. Bàn ủi đúc bằng đồng dày dặn, hình dáng đại khái như cái xoong có cán gỗ miệng loe, phía dưới hơi cong cong để khi ủi cho trơn, bên trong để than. Trên nắp có nhiều lỗ nhỏ thông hơi cho than khỏi bị tắt. Có thứ bàn ủi trơn rẻ tiền và cũng có thứ chạm trổ cực kỳ tinh vi, hình nọ hình kia như chiếc đảnh đồng mắc tiền) Chàng hỏi :

- Ủa, sư muội vận võ phục bữa nay sao?

Mai Nương ngước mắt nhìn Tử Long :

- Thực khách dự đại tiệc toàn là người của võ giới, tất nhiên chúng ta mang võ phục mới hạp thời chớ? Như sư huynh trong vận võ phục, ngoài vận đại bào thì sao?

- Hứ! Ngu huynh thuộc nam giới, gọn gàng là được rồi. Trái lại, trong trường hợp này sư muội cần… phải thiệt đẹp.

Không hiểu Tử Long định nói gì, Mai Nương vẫn nhìn chàng hỏi nữa :

- Sư huynh định nói chi vậy? Bộ võ phục này mới may hồi ở Quảng Châu không đẹp sao?

Cam Tử Long mỉm cười :

- Kìa, cháy áo bây giờ. Đành là đẹp và hợp thời, sư muội vận y phục thường cũng đã hơn người rồi, nhưng ngu huynh ao ước hôm nay không những sư muội phải thiệt đẹp hơn người, và còn phải… khác người nữa.

- Bộ sư huynh muốn tiểu muội kết tóc phượng dực và gài năm bảy bông hoa lên áo sao? Chịu thôi! Mộc mạc ưa nhìn nọ điểm trang…

Cam Tử Long ngồi xuống bên kỷ :

- Ngu huynh rất quý trọng cái đẹp mộc mạc thiên phú của sư muội nhưng thiệt tâm thiết tha ước ao hôm nay được thấy sư muội duyên dáng kiều diễm hơn cả Hằng Nga, Tây Tử…

Tinh ý, Mai Nương nói ngay :

- A! Nghĩa là sư huynh muốn tiểu muội trang phục xiêm y?…

Tử Long đắc ý gật đầu :

- Sư muội vừa đoán trúng tâm can ngu huynh. Chắc rằng sư muội không nỡ từ chối?

Mai Nương cười chúm chím thật duyên dáng, vui vẻ nói :

- Sư huynh muốn tiểu muội vận bộ nào? Vỏn vẹn có hai bộ may hồi năm ngoái.

- Phải rồi, bộ mai hoa cẩm bào đỏ may tại Bắc Kinh, chính ngu huynh lựa hàng, và sư muội chưa có dịp nào vận cả.

Trong buổi tiệc hỷ hạ hôm nay, can chi sư muội không trang phục cho người được thanh thản nhẹ nhàng. Vận bộ hồng cẩm, ngu huynh cả quyết sư muội sẽ đẹp nhất bữa tiệc!…

Chợt nghĩ ra điều gì, Mai Nương vừa gấp bộ võ phục lại vừa nói :

- Hừ, đẹp nhất bữa tiệc! Bộ sư huynh quên… nàng Âu Dương Kim Loan rồi sao?

Cam Tử Long vội đáp :

- Ăn thua chi tới ngu huynh mà quên với nhớ? Nàng là hảo bằng hữu của cả hai chúng ta, tuy đẹp thiệt nhưng - riêng đối với ngu huynh - nàng kém xa Trại Nhiếp Ẩn.

Nhìn thẳng vào mắt Tử Long, Mai Nương nhận thấy chàng nói câu vừa rồi rất hồn nhiên, thực thà nên nàng hân hoan mà rằng :

- Được lắm, tiểu muội xin theo ý sư huynh. Rán chớ, nghen?

Nói đoạn nàng ôm võ phục, vén rèm hoa đi thẳng vào góc phòng…

Tử Long với tay lên án thư, lấy cuốn Binh Thư Tôn Tử đọc để chờ đợi.

Lát sau, rèm hoa động rung rinh, vén lên rồi một giai nhân kiều diễm đủng đỉnh bước ra.

Cam Tử Long ngây người ra nhìn, mơ màng, cầm như đang đứng trước tiên nữ động Thiên Thai lạc bước trần gian, hay Hằng Nga nơi Nguyệt điện giáng trần để vũ khúc Nghê Thường.

Mai Nương khúc khích cười khi Tử Long mải miết ngắm nhìn đến nỗi cuốn Binh thư rớt vuột xuống sàn gạch hoa lúc nào không biết.

- Chà! Tiểu muội lạ lắm hay sao? Nếu Cam sư huynh có phải là Lưu, Nguyễn thì cũng xin lượm cuốn Binh thư lên đã!

Như người tỉnh giấc mơ hoa, Tử Long cúi lượm cuốn sách để vào chỗ cũ, đoạn chàng đứng lên, lùi lại mấy bước, tấm tắc khen :

- Hảo mỹ nhân! Sư muội thinh sắc kiều diễm như người trong tranh.

Mai Nương nghĩ thầm: "Anh chàng này si tình thiệt, hàng ngày nhìn thấy nhau mà làm như kẻ nhất kiến vi giao, ngượng chết đi được".

Nàng cố thản nhiên :

- Coi chừng ngất lịm đó nghen, Cam sư huynh!

Lúc ấy, Tử Long mới hoàn hồn :

- Ngất thiệt, đâu phải chuyện chơi. Hiện ngu huynh còn bàng hoàng chưa tỉnh hẳn.

Đối với Mai Nương, thường nhật chàng rất kín đáo, nhưng từ hôm qua, sau khi trả xong mối đại thù, suy tính kỹ, chàng thấy cần phải tỏ rõ hơn trước mối thâm tình của chàng đối với nàng.

Mai Nương lại khúc khích cười, giọng nàng cười thánh thót vui tai như tiếng oanh vàng ngoài song cửa.

- Hình như tiểu muội hơi đẫy ra, phải không sư huynh?

Nhìn lại một lượt từ chân đến đầu, Cam Tử Long đáp :

- Không đâu, vừa đẹp. Nữ hiệp họ Lã hôm nay hoàn toàn biến thành vị tiểu thư khuê các đến nỗi không ai ngờ rằng con người kia - dịu dàng như thúy liễu, xuân sắc tựa đóa phù dung - đã từng vung ba thước kiếm làm thất

đởm biết bao hảo hán giang hồ… Hừ, thiệt không ngờ!

Cặp phượng nhãn long lanh, trong sáng như nước hồ thu, nàng nguýt nhẹ Tử Long khiến chàng ngây ngất tinh thần. Mai Nương đưa chiếc dải kim tuyến cho chàng mà rằng :

- Sư huynh cột giùm mớ tóc này, dưới gáy một chút nghen?

Nói đoạn, nàng xây lưng lại, phô mớ tóc mây óng nuột chảy trên lưng nàng như dòng suối mực huyền.

Tiến tới, Cam Tử Long đưa hai tay vuốt gọn mớ tóc, đoạn luồn dải kim tuyến chung quanh kết thành bông hoa bốn cánh như Mai Nương đã dạy chàng khi trước.

Mùi hương trầm phảng phất từ mớ tóc mềm dịu như tơ bốc lên ngây ngất, nhìn gần chiếc gáy cao đầy đặn trắng ngà nổi bật dưới tóc mây đen nhánh, Cam Tử Long bỗng cảm thấy toàn thân chàng rung lên bởi một cảm giác kỳ lạ.

Cột xong, chàng lấy tấm kính nhỏ treo trên tường, soi phía sau gáy Mai Nương :

- Coi được không, sư muội?

Soi nhìn trên tấm kính lớn trong góc phòng, Mai Nương nhìn ngược lại phía sau, nghiêng đầu ngắm dải kim tuyến, khen :

- Sư huynh khéo tay lắm, phụ nữ chúng tôi cũng phải nhường…

Nhưng nàng bỗng ngừng bặt vì hai cặp mắt trong kính phản chiếu vừa lặng lẽ giao nhau, rồi cùng chớp lia lịa lên mấy cái. Nàng khẽ rùng mình cảm thấy tim như ngừng đập trong giây lát giao cảm ấy.

Suốt bao năm nay, hai người vẫn thường diện đối diện, nhìn nhau đàm luận rất hồn nhiên, nhưng hôm nay hoàn toàn khác hẳn.

Bốn mắt lặng lẽ nhìn nhau, tuy chỉ trong giây phút, mà đã nói lên nhiều hứa hẹn, nhiều cảm mến sâu xa êm dịu như một lời thề duyên kiếp…

Từ từ, Mai Nương xây người lại, ngước mắt lờ đờ nhìn người bạn đồng môn tuấn kiệt.

Ôi, cái nhìn đó êm dịu như nhung, man mác như mặt hồ thu, rào rạt như

đợt xuân phong trong khóm liễu…

Sung sướng, ngây ngất, Cam Tử Long dịu dàng cầm lấy tay Mai Nương.

Nàng để nguyên như vậy hồi lâu. Hai người cùng im lặng, nhưng đôi trái tim đồng hòa một nhịp, hứa hẹn tương lai của mối tình đầu…

Mai Nương khẽ nói :

- Sư huynh, ra Vọng Nguyệt đình kẻo mọi người trông chờ.

Giữa lúc đó, thế nữ gõ cửa vào thỉnh Song hiệp ra dự tiệc.

Khi gần tới nơi thì Cam, Lã thấy Âu Dương Kim Loan lững thững cùng Lâm Hồng Vân và các nữ môn đồ Bạch Hạc từ hoa viên vào đình Vọng Nguyệt.

Tử Long nói nhỏ :

- Sư muội coi kìa, Kim Loan cũng trang phục xiêm y, thế là có người có ta nghen.

- Nàng đẹp lộng lẫy, sư huynh à.

- Nhưng chẳng bằng sư muội. Nhập bọn với họ đi, ngu huynh vào hành lang nói chuyện với Tòng Lân.

Túm năm, túm ba, các nam môn đồ đứng rải rác ngoài hành lang quanh tòa lầu ba từng mái cong rộng rãi.

Họ nhìn cả về phía hoa viên nơi các thiếu nữ đang đi tới, và thì thào ca ngợi vẻ mỹ miều của từng nàng một.

Duy có hai thiếu niên ít tuổi hơn cả là Phương Thế Ngọc và Âu Dương Tòng Lân thì luận đàm liên miên về võ nghệ một cách thiệt thích thú.

Nói riêng về đại công tử Tòng Lân vừa kiểm soát các thồi tiệc bày trong đình, đoạn trở ra hành lang định ý chuyện trò giao tiếp nam môn đồ các phái, thì vừa lúc Cam Tử Long song song cùng Lã Mai Nương đủng đỉnh đi tới.

Chàng giựt mình nghĩ thầm: “Ta vẫn tưởng trên đời này có một mình Kim Loan hiền muội là con người duy nhất tài sắc vô song, ngờ đâu còn có Lã Mai Nương, công phu bản lãnh chẳng nhường Nhiếp Ẩn mà phần thỉnh sắc thì tiên nữ trong cung Quãng cũng phải ghen nét diễm kiều…”

Đành rằng Mai Nương, Tử Long là đôi bạn đồng hành như hình với bóng

từ mấy năm rồi, nhưng kỳ thay, sao bữa nay hình như có một sự gì khác thường giữa hai người!…

Tòng Lân nhận thấy nét khác thường hiện trên sắc diện Cam, Lã mà không diễn tả được nguyên do. Bởi vậy, chàng thấy khó chịu cả với chính mình chàng.

Đứng say chậu cúc vàng đại đóa, Tòng Lân quan sát :

- Kìa, Lã Mai Nương nhập bọn với Kim Loan cùng các thiếu nữ khác.

Nàng và Kim Loan sắc nước hương trời, hoa nhường nguyệt thẹn, đẹp trội hơn hết, sau mới tới Lâm Hồng Vân, Lục Tiểu Vân, Ngũ Tam Xuân, Hoàng Hoa Nữ. Nói cho đúng ra, bổn vị nữ kiệt này đáng được liệt vào bực giai nhân hiếm có, nếu không có sự hiện diện của Lã Mai Nương, Kim Loan.

Thiệt là mỗi người mỗi vẻ. Giả thử, ta được kết duyên Tần Tấn cùng nàng thì cặp Tẩu, Muội ấy quả là hai kỳ nữ, mà Hóa công đã khéo léo dành phần cho họ Âu Dương.

Mai Nương và ta đẹp đôi cũng không khác chi Kim Loan thiệt xứng đáng với Cam Tử Long.

Cần phải chia rẽ Cam, Lã ra đã, thì cuộc nhân duyên giữa ta và nàng mới thành công.

Tòng Lân vừa nghĩ đến một việc mà chàng sẽ làm. Chàng chia rẽ Song hiệp bằng cách gì?

Hẳn không phải là chàng đã mưu toan độc kế hại khách anh hùng tình địch.

Một trang công tử nhân cách như chàng quyết chẳng bao giờ lại đớn hén đến mức hại người để tranh giành mỹ nhân.

Nếu quả chàng mến thương tha thiết vị nữ hiệp họ Lã kia, thì chàng quyết tâm chinh phục, chinh phục bởi nhân cách đáng vì nể của chàng.

Bởi vậy, mưu chia rẽ Tử Long, Mai Nương là việc chàng đã thưa với song thân, nên xem xét định liệu thế nào cho bảo muội chàng và Cam Tử Long hứa hôn.

Một khi Tử Long chịu hứa hôn cùng Kim Loan, thì có nghĩa là Cam, Lã

không tình ý gì với nhau, và luôn sau đó chàng sẽ hỏi lấy Mai Nương.

Nếu trái lại, họ Cam từ chối mối duyên Kim Loan, thì tất giữa Mai Nương, Tử Long phải có một mối duyên tình hứa hẹn.

Ở gần một vị giai nhân như Kim Loan, mà Cam Tử Long không mảy may rung động, tất chàng phải yêu thương tuyệt đối một ai rồi.

Đất Tô Châu hoa lệ thiếu chi phong lưu công tử, mặc khách tao nhân muốn rắp ranh bắn sẻ, mà còn chưa một ai được diễm phúc lọt mắt xanh cô gái họ Âu Dương nữa là!…

Mấy ngày trước, Song hiệp bận lo công việc báo thù, không rộng thì giờ ở lâu trong Âu Dương trang, thành thử Trang chủ và phu nhân chưa có dịp tiến hành dự tính lựa chọn giao tế cho ái nữa Kim Loan.

Nay cuộc báo thù đã kết liễu, Song hiệp vào ngụ trong trang trại, chắc thế nào mai mốt việc Kim Loan, Tử Long sẽ được tiến hành, nhưng chàng thấy nóng ruột lạ thường, nóng tới mức không chờ được nữa, nên chàng quyết định, hễ có dịp là liệu lời dò tình ý Mai Nương.

Quan Tổng đốc Tô Châu và phu nhân cũng về trang trại dự tiệc. Bởi vậy trong thồi nữ phái, Tổng đốc phu nhân rất chăm chú, để ý tới Lã Mai Nương.

Chẳng hiểu vô tình hay cố ý, nàng được xếp ngồi ngay kế bên Trang chủ phu nhân.

Người ngồi chính giữa là Hồng hiệp Lã Tứ Nương đại sư kế bên Tổng đốc phu nhân, Kim Loan tiểu thư và Lâm Hồng Vân, rồi mới đến các người khác ngồi vòng quanh thồi tiệc lớn.

Bữa tiệc kéo dài tới chiều mới rồi.

Các Đại sư và số môn đồ theo Tổng đốc Âu Dương Tòng Thái về cả Tô Châu để hôm sau lên đường, ngoại trừ những vị hào kiệt muốn xuất chánh thì phải ở lại ít ngày, để quan Tổng đốc làm thủ tục giấy tờ theo lệ hàng năm và đạo đạt về Bắc Kinh.

Lã Tứ Nương, Chiêu Dương, Song hiệp và hai mẹ con Lâm gia ở lại Âu Dương trang.

Sẩm tối hôm ấy, Lã đại sư gọi Mai Nương vào phòng hỏi riêng :

- Giờ đây Cam Tử Long trả thù xong rồi con tính sao?

- Thưa cô mẫu, Cam sư huynh ngỏ ý mời điệt nữ về Cam gia trại, Linh Sơn. Nhưng trước khi vào Thiểm Tây, chúng con sẽ về Bạch Vân tự rước Cam mẫu.

Lã đại sư suy nghĩ giây lát :

- Ta muốn nói tới con một câu chuyện sâu rộng hơn những dự tính khác. Câu chuyện này liên hệ đến cuộc đời và tương lai của con.

Dự đoán biết Đại sư định nói gì rồi, Lã Mai Nương bẽn lẽn thưa :

- Cô mẫu cứ dạy, điệt nữ xin nghe.

Lã đại sư nhập thẳng đầu đề :

- Ta biết tình bằng hữu, đồng môn phái giữa con và Cam Tử Long rất mật thiết, nhưng hai người có dự tính chuyện tương lai không?

Má hây hây đỏ, Mai Nương im lặng cúi đầu nhìn mũi hài.

Lã đại sư nói tiếp :

- Con đã lớn tuổi, bản lãnh sẵn có trong tay, kinh nghiệm tạm đủ sau thời gian giúp Cam Tử Long truy tầm thù nhân, ta hoàn toàn để quyền tự do cho con tự định đoạt lấy cuộc đời. Duy có một điều mà ta tự quyết là con không thể theo ta, bắt chước ta ẩn dật nơi thâm sơn cùng cốc. Tâm sự và cảnh ngộ ta hoàn toàn riêng biệt, con không thể noi theo mai một cả xuân thời. Với tài sức, với nhan sắc ấy, ta mong ước được trông thấy con đề huề bên người chồng tương xứng. Hiện thời, có hai người thiệt xứng đáng cùng con kết bạn trăm năm chẳng hay con có nhận ra ai không?

Mai Nương thẹn thùng vân vê tà áo, im lặng.

Trước thái độ ấy của nữ điệt, Lã đại sư cười thầm :

- Con bé này bẽn lẽn dữ đa! Sau mấy năm xông xáo du hiệp, ta tưởng nó phải mạnh dạn nhiều mới phái! Được lắm, ta sẽ hỏi rõ xem sao!…

Nghĩ đoạn, Lã đại sư nói tiếp :

- Ta nhấn rõ hơn nữa là hai thanh niên tương xứng với con hiện cùng có mặt tại đây: Cam Tử Long và Âu Dương Tòng Lân. Ta muốn biết tâm sự con thế nào, và sẵn sáng định đoạt giúp con. Đừng quên rằng dòng họ nhà ta, thân

nhất trên cõi đời này hiện chỉ còn ta và con. Ta đã nuôi dạy con thành người tài ba xuất chúng, nay ta muốn gây dựng cho con được tận hưởng một cuộc đời gia đình đầm ấm, mà con đáng được hưởng. Ta sẽ toại nguyện và cực kỳ sung sướng, khi thấy con sống hạnh phúc gia đình, một sự kiện mà ta phải hi sanh cả thời xuân sắc chỉ vì nợ nước thù nhà…

Cảm động, Lã Mai Nương kín đáo ngước mắt nhìn cô mẫu.

Hồng Y kiếm khách Lã Tứ Nương lúc đó ngồi xếp bằng tròn trên chiếc sập chạm thẳng như pho thạch tượng, cặp mắt đăm chiêu nhìn qua cửa sổ như đang hồi tưởng một dĩ vãng xa xưa…

Trong căn phòng rộng rãi thoáng khí, trang biện thanh nhã, tranh tối tranh sáng, giữa buổi hoàng hôn, tiếng Lã đại sư cất lên nhè nhẹ :

- Thế nào? Ta muốn con tự kiểm điểm tâm tình đặng trả lời ta rõ.

Do dự giây lát, Lã Mai Nương nhỏ nhẹ :

- Thưa cô mẫu, có lẽ Âu Dương công tử nhờ cô mẫu ướm hỏi điệt nữ?

Đại sư lắc đầu :

- Không, y không dám nhờ ta, nhưng nữ Trang chủ và Tổng đốc phu nhân nhờ ta lo hộ. Nhị vị phu nhân còn muốn tính luôn mối duyên Kim Loan, nếu con ưng ý Tòng Lân.

Nghe chuyện tới đây, Mai Nương không dè dặt nữa. Nàng hỏi :

- Thưa, nghĩa là thế nào?

Đại sư mỉm cười :

- Dễ hiểu lắm. Trong trường hợp con ưng Tòng Lân, thì mối duyên Tử Long, Kim Loan sẽ phải thành.

- Theo ý riêng, cô mẫu tính sao?

Sở dĩ, Mai Nương hỏi vậy vì tưởng Đại sư có ý tác thành cho cả hai cặp thành lứa đôi.

- Ta không tính toán hay có ý riêng tư chi cả. Mọi sự hoàn toàn do con tự ý lựa chọn. Hai họ Cam và Âu Dương, đều xứng đáng, nhưng con cần cân nhắc tâm tình.

Mai Nương không do dự :

- Cô mẫu đã dạy, lẽ nào điệt nữ ngập ngừng và cũng xin bày tỏ can trường. Điệt nữ hiểu ý riêng của Âu Dương công tử nên mới có sự nhị vị phu nhân nhờ cô mẫu tác thành. Nhưng Cam sư huynh và điệt nữ không những là đồng môn chi hữu, mà còn mật thiết chi giao ngay từ thuở còn thơ ấu cho tới nay đôi bên cùng trưởng thành. Nhất cử nhất động, chúng con đều tâm đầu ý hạp. Chàng tuy thận trọng ít nói, trái lại, mọi cách cư xử đều ngụ ý tỏ tình. Vả lại, khi còn đang thời kỳ tập luyện, Cam mẫu rất thương mến điệt nữ, săn sóc điệt nữ rất chu đáo tận tình. Căn cứ vào các sự kiện nhận xét được, chắc chắn thế nào một ngày gần đây, Cam sư huynh sẽ công khai cùng điệt nữ hứa hôn, hoặc giả, chàng sẽ nói với Cam mẫu thưa chuyện lại với cô mẫu, và Chiêu Dương đại sư nhờ tác thành cho.

Hân hoan, Lã đại sư nói :

- Đó là mối hảo lương duyên. Ta thành thực vui mừng cho hai con và biểu đồng ý cùng đạo hữu Chiêu Dương, sẽ tác thành việc hứa hôn cho các con được yên trí một bề. Như vậy, ta có thể trả lời dứt khoát cho nhị vị Trang chủ và Tổng đốc phu nhân hay, phải không?

- Dạ, nhưng điệt nữ xin lưu ý cô mẫu một điều…

Lã đại sư nhíu mày hỏi :

- Điều gì vậy, con?

- Đối với Âu Dương công tử là trang nam nhi hảo hán, việc con từ khước có lẽ không hề chi, nhưng về phía Kim Loan tiểu thư, xin cô mẫu thận trọng tựa lời, kẻo nàng nhi nữ tình trường sầu hận chăng?

- Đây là việc mà nhị vị phu nhân, Âu Dương gia toan tính, chớ đấu phải do Kim Loan mà con e nàng buồn phiền?

- Thưa cô mẫu, điệt nữ xin tường trình. Theo sự quan sát riêng của điệt nữ Kim Loan để ý đến Cam sư huynh ngay từ ngày đầu mới sơ giao, nên e rằng sự việc không thường hay tự nhiên như cô mẫu nghĩ đâu.

Lã đại sư cười mà rằng :

- Con nghĩ xa, chu đáo cũng phải, nhưng Kim Loan là tay tay căn quắc anh thư, tất tánh tình cũng hào sảng chẳng khác chi Tòng Lân, hà tất con phải

nghĩ ngợi. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, vậy hai anh em Âu Dương đều ở trong trường hợp vô duyên cùng con và Tử Long rồi.

- Nhân đây, điệt nữ muốn thưa với cô tác thành cho Lâm Hồng Vân cùng công tử Tòng Lân có được không? Nếu cặp trai tài gái sắc ấy quyện nghĩa phu thê, thì cô mẫu giúp được gia đình họ Lâm một phần rất lớn, tỉ dụ như tránh được những vụ rắc rối như vụ Ngụy gia Bát Quái hiện thời.

Lã đại sư suy nghĩ hồi lâu, đoạn bảo Mai Nương :

- Ờ, mẹ con Lâm gia sẵn tiền của, Hồng Vân thì nhan sắc, dầu cả hai có bản lãnh đủ sức tự vệ, sống đơn độc như vậy mãi, tất phải hữu sự bất tường. Tác thành được cho Hồng Vân là một việc nên làm, ta sẽ ướm lời cùng Trang chủ phu nhân xem sao. Duy còn Kim Loan không lẽ lo cho anh mà lại quên em sao? Anh hùng hào kiệt tụ tập đồng đủ như vậy, mà nàng không ưng ý một ai, ngoại trừ Tử Long. Chẳng hay con có ý kiến gì không?

- Cô mẫu đã dạy, điệt nữ xin tỏ bày. Có lẽ, vì Kim Loan quá chú ý đến Cam sư huynh, thành thử không nhận xét tới các nhân vật khác đó thôi. Theo ý điệt nữ, Lôi Đại Bàng là một hảo hán, tánh tình ngay thẳng cương trực, tài ba còn hi vọng tiến triển hơn hiện tại nhiều. Lôi tráng sĩ biết suy nghĩ, phục thiện đáng khen, đáng trọng, rất đẹp đôi với Kim Loan. Nay chàng ta chịu xuất chánh, được quan Tổng đốc Âu Dương Tòng Lân đề bạt, với bản lãnh ấy, tương lai của y sẽ xán lạn vô cùng.

Lã đại sư gật đầu :

- Con luận bàn đúng lý, nhưng Lôi Đại Bàng kém Cam Tử Long bản lãnh cũng như diện mạo, y không được Kim Loan chú ý, có lẽ vì hai do đó.

- Thưa cô mẫu, nếu suy tính như vậy thì khôn cùng. Cam sư huynh là người được biệt luyện và khổ luyện theo pháp nặng nề của Bắc phái. Ngoài ra, chàng lại đầy đủ kinh nghiệm sau mấy năm giang hồ hành hiệp truy nã kẻ thù, dĩ nhiên Lôi Đại Bàng không thể bì được với chàng. Nhưng nếu hữu chí, biết đâu mai hậu, Lôi Đại Bàng sẽ có thể tiến được hơn nữa? Còn về hình thức bề ngoài, trên đời này mấy kẻ được như Cam sư huynh và Âu Dương

công tử? Đại Bàng chỉ có việc cạo bỏ bộ râu quai nón, dù chẳng được như Lã Ôn Hầu khi xưa thì cũng không kém chi đệ tứ hổ Mã Siêu thời Tam Quốc. Trai anh hùng khẳng khái, gái cân quắc anh thư, còn chi tương xứng hơn nữa, thưa cô mẫu?

Lã đại sư khẽ gật đầu, mỉm cười :

- Con suy luận thiệt xác đáng, ta khen đó. Hãy khả lui bước và kêu Cam Tử Long ta hỏi.

Lã Mai Nương từ tốn ra khỏi phòng đại sư. Nàng về thẳng phòng mình tìm Tử Long, nhưng thế nữ cho hay là chàng đang đàm đạo cùng đại công tử Tòng Lân bên ngọn giả sơn ngoài Tây viên.

Mai Nương bèn ra thẳng đó.

Tử Long và Tòng Lân đang ngồi trên phiến đá bên giả sơn đàm luận.

Thấy nàng tới, hai chàng cùng đứng lên, Tòng Lân khẽ cúi đầu chào trong khi Tử Long hỏi nàng :

- Sư muội tìm ngu huynh?

Nàng gật đầu khẽ đáp :

- Lã đại sư truyền gọi sư huynh. Người đang chờ trong tư thất.

Cam Tử Long nói với Tòng Lân :

- Xin lỗi nhân huynh, tôi vào xem Đại sư truyền dạy điều chi.

Đoạn, chàng bảo Mai Nương :

- Sư muội ở đây tiếp chuyện Âu Dương nhân huynh, xong việc, ngu huynh sẽ trở lại.

Đáng lẽ, Mai Nương ta sự trở về tư phòng, chưa kịp hành động thì Tử Long đã nói trước, nên nàng đành thản nhiên đứng lại đó.

Tiếng là trưởng Anh Hùng quán, quen giao dịch với nhiều người mà kỳ thay, lúc này một mình đứng gần Lã Mai Nương, bỗng nhiên, Âu Dương Tòng Lân thấy mình ngượng nghịu lạ thường, tuy hồi trưa chàng định tâm thế nào cũng ngỏ lời, dọ hỏi tình ý Mai Nương để còn liệu bề xử sự.

Chàng bực dọc, thầm trách mình vụng về không đủ can đảm lý trí để có thái độ tự nhiên trước vị giai nhân, mà chàng thầm yêu trộm nhớ.

Trái lại, Lã Mai Nương sau giây phút do dự, nàng rất thản nhiên.

Đùng đỉnh đi quanh ngọn giả sơn cực lớn, nàng chỉ vào một khu gắn cảnh tuyệt đẹp mà rằng :

- Chà! Cảnh Phụng Nghi đình bố cục thiệt khéo và thơ mộng, khiến người xem có cảm tưởng vị nào ráp bố cảnh đó phải là một nhân vật có khiếu thẩm mỹ sâu rộng.

Bỗng nhiên được Mai Nương phá tan sự im lặng khó chịu trước, Tòng Lân mừng rỡ đáp :

- Mọi cảnh gắn trên các ngọn giả sơn trong trang, phân nửa do gia phụ lựa đề tài, mà tôi và gia muội Kim Loan phải bày trí. Còn một số cảnh khác thì đã có sẵn từ lâu đời rồi. Như cảnh Phụng Nghi đình đây mới gắn ít lâu nay…

Thấy Lã Mai Nương vẫn đứng ngắm ngọn giả sơn, chàng nói tiếp :

- Mời Lã tiểu thư ngồi tạm xuống phiến đá chờ Cam nhân huynh.

Mai Nương vén hồng bào, ngồi xuống phiến đá, Tòng Lân ngồi theo xuống đầu bên kia.

Nàng nói :

- Sung sướng thanh thản, lão bá và nhân huynh dư thời giờ chăm sóc hoa viên cây cảnh, chẳng như Cam sư huynh phải bỏ mặc trang trại cho viên quản gia, dấn thân phiêu bạt giang hồ cả bao lâu nay rồi. Thế mới biết kiếp nhân sanh mỗi người một hoàn cảnh khác nhau.

Trong khi Mai Nương nói chuyện, Tòng Lân mê say, mải miết nhìn người đẹp.

Chàng cảm như nơi hoa viên xanh tươi, y nhã này là chốn Thiên Thai, mà chàng là thế nhân tạc cảnh, gặp ngay Tiên nữ giữa vườn đào…

Mai Nương cười thầm anh chàng phong lưu công tử võ dũng tài ba, nhưng rất đa tình :

- Nực cười thay cho oan gia, thiệt chẳng biết xét người chút nào! Trông ta với Cam sư huynh liên lạc thân tín, mật thiết biết dường nào, mà còn đem tình mê luyến được kể cũng lạ kỳ. Oan gia có hiểu rằng Định mệnh đã rủi ta và Cam huynh gặp gỡ, thương mến nhau từ thơ ngây, tóc ngắn lưng vai, cầm

tay nhau khi tung tăng rượt chim ngang sườn núi, lúc bắt bướm lưng đồi.?.. Mối tình thơ ngây đó, nay đã cùng thời gian chuyển biến thành yêu thương, thành lời hẹn thề trăm năm duyên thắm chỉ nồng!… Mai Nương này là con thuyền đã đậu bến Cam gia nơi Tần Lĩnh xa xôi, chớ đâu phải chiếc én lẻ bạn bạt ngàn, mà oan gia còn định giương cung bắn sẻ? Thôi, oan gia và ta chỉ là đôi bạn qua đường vô duyên, vô nợ thì vương sao nổi mối tình duyên kiếp?…

Tòng Lân ngập ngừng :

- Thù nhà đã trả, chắc đây Cam nhân huynh sẽ hồi hường thăm viếng mộ phần, an cư khai thác phần đất lâu ngày vắng chủ, lúc đó sẽ tha hồ tận hưởng cuộc đời an nhàn sơn dã.

Mai Nương gật đầu mà rằng :

- Phải, đó là chánh ý của Cam sư huynh, Cam gia trại rộng rãi, choán cả vùng đất đai phì nhiêu ở giữa khu Tần Lĩnh, chập chùng, và nhiều cảnh rừng già bao la, bát ngát. Vùng đất núi phì nhiêu ấy, cư cung đốn nông sản chả toàn thể dân cư Cam gia trại cùng thôn trang lân cận, ngoài ra, điền chủ còn có thể lập nhiều trại chăn nuôi gia súc, gây má khu, và săn bắn thú rừng. Cảnh vật ấy, quả là thiên đàng của người ưa chuộng sự nghiệp khai thác.

- Cảnh sắc và địa thế, Tần Lĩnh sơn khiến Cam gia trại thành nơi quý địa. Đất ấy, chủ ấy xứng đáng vô cùng. Chắc chắn thế nào Cam nhân huynh cũng sẽ tìm bạn trăm năm để có người đảm đương nội trợ, hoặc giúp chàng khai khẩn nông lâm nhiên sản… Chẳng hay Lã tiểu thư có biết vị giai nhân nào sẽ cùng Cam hiệp chắp cánh uyên ương, và lãnh trách nhiệm nữ điền chủ nặng nề đó không?

Biết là Tòng Lân nhân cơ hội dò hỏi về sự liên lạc của mình và Tử Long, Mai Nương hé miệng hoa chúm chím cười kín đáo, bứt một ngọn tiên thảo xanh mướt, giả đò e thẹn vân vê trong tay, khẽ cúi đầu im lặng.

Trước thái độ khó hiểu ấy, Tòng Lân nóng ruột hỏi gặng :

- Kìa, Lã tiểu thư quên trả lời câu tôi hỏi?

Mai Nương ngập ngừng thiệt tự nhiên :

- Chẳng giấu chi nhân huynh… chính tôi sẽ cùng chàng khai khẩn nơi sơn

khu đó. Cảnh sắc hùng vĩ, thơ mộng, đáng yêu…

Trời ơi! Lời nói dịu dàng trầm trầm, ấm áp của vị nữ kiệt anh thư họ Lã có hiệu lực như một tiếng sét ngang tai Âu Dương Tòng Lân giữa buổi chiều thu mát lạnh.

Tím mặt, chàng căn môi cho khỏi lỡ thốt ra tiếng la thất vọng, tiếng la đánh dấu sự tan vỡ giấc mộng yêu đương, mà chàng đã đắm mình từ buổi gặp gỡ Lã Mai Nương.

Thôi, thế là xong! Chiếc én xinh đẹp phương trời kia đã có bạn đồng phi, và đang cùng nhau chấp cánh tìm về tổ ấm để khởi khúc nhạc ái ân.

Mộng lòng tan vỡ, mối tình đầu của chàng công tử anh hùng vừa chớm nở, ngờ đâu lại mau tàn tạ như đóa hoa kia chỉ một sớm, một chiều!…

Lòng tự ái bị tổn thương đến cực điểm, Tòng Lân muốn ra khỏi khu Tây viên cho khuất mặt con người tệ bạc, nhưng lại e phạm điều bất nhã, nên đành gắng gượng nán lại, thở ra như pho tượng.

Trong võ nghệ, phàm đã biết đánh thì phải biết gỡ, vừa đây Mai Nương đánh Tòng Lân một đòn tâm lý, tất nàng dư hiểu tâm trạng của anh chàng công tử si mê lúc bấy giờ.

Biết rằng không nên kéo dài câu chuyện nữa, Mai Nương điềm nhiên đứng lên :

- Tối rồi, chắc Cam sư huynh không ra đây nữa, xin phép nhân huynh tôi trở trước.

Dứt lời, không để cho Tòng Lân kịp trả lời, nàng khẽ cúi đầu chào, rồi dịu dàng trở gót tư phòng.

Vừa thay y phục, Mai Nương vừa suy nghĩ. Nàng biết Tòng Lân rất phật ý về câu chuyện vừa rồi, nhưng nàng vào ngụ tại gia trang là vì mối thâm giao với họ Âu Dương, chớ nàng không có bổn phận phải chiều ý, hoặc làm vui lòng bất cứ một ai, nhất là về chuyện tâm tình.

Suy tính kỹ, nàng thấy không nên giữ thái độ úp mở với Tòng Lân.

Nàng đã yêu và chỉ yêu một mình Cam Tử Long, thì can chi không nói thiệt để Tòng Lân khỏi nuôi hi vọng, theo đuổi một mối tình viển vông mà

chẳng bao giờ thành?

Thà rằng dập tắt mối tình chớm nở ấy, còn hơn là để lai rai, vị nể, sau này thêm phiền lụy cho cả đôi bên.

Mai Nương còn tự khen mình đã sáng suốt nói với Lã đại sư tác thành cho Lâm Hồng Vân.

Nếu chính nàng là người được yêu thương mà lại đóng vai Nguyệt lão xe duyên, tất nhiên sự việc không thành, bởi lẽ Tòng Lân sẽ tự ái, hắt hủi Hồng Vân để báo mối thù Mai Nương đã để chàng thất vọng.

Với sự việc Lã đại sư làm mai, Tòng Lân sẽ ở trong tình thế khác hẳn.

Yêu tha thiết mà không được yêu lại, lòng tự ái sẽ bắt buộc Tòng Lân ưng thuận hứa hôn tức khắc cùng Hồng Vân, để khỏi bẽ bàng mỗi khi cùng Mai Nương đối diện.

Theo tâm lý, sự chàng hứa hôn cùng Hồng Vân còn là đòn tỏ cho nàng biết rằng, chàng chỉ chú ý đến cô gái họ Lâm, chỉ yêu thương một họ Lâm, và ưng thuận ngay mối duyên tơ tóc mà Nguyệt Lão là Lã đại sư.

Kể ra thì cũng tội nghiệp cho Lâm Hồng Vân về phương diện tinh thần, nhưng kết hôn với Tòng Lân sẽ được việc cho nàng và Lâm mẫu rất nhiều: Với thời gian, với sự chung sống, Hồng Vân khéo léo, xinh đẹp sẽ lần lần chinh phục hoàn toàn mối tình tha thiết của chàng công tử phong lưu họ Âu Dương.

Nghĩ đến đây, Lã Mai Nương đắc ý lẩm bẩm nói một mình :

- Hay thiệt. Ta không ngờ là đã tính toán thu xếp gọn gàng một câu chuyện tâm tình nhiều rắc rối như chuyện này.

Xưa nay nàng hành động rất đắc lực và coi thường ưu điểm của cá nhân nàng, bỗng nhiên hiện thời, nàng tự khen mình chẳng qua chỉ vì khu vực hoạt động lúc này thuộc phạm vi tình cảm hoàn toàn xa lạ với một thiếu nữ đang thời xuân sắc, mà chỉ biết có đường quyền, ngọn cước, lưỡi kiếm linh diệu nhập thần đã khiến tham quan ô lại, ác bá cường hào và không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán đã phải quỳ dưới chân nàng trên đường giang hồ hiệp đạo.

Vừa lẩm bẩm, nàng vừa đứng trước gương bới gọn lại làn tóc mây huyền,

bỗng tiếng ai nói từ ngoài cửa vọng vào :

- Chà! Đắc ý quá đa! Nói chi một mình vậy, sư muội? Vô được không?

Đứng nguyên một chỗ, Mai Nương mỉm cười với bóng nàng kiều diễm trong gương :

- Xin mời Cam tiên sinh cứ tự nhiên, thiếp tôi đang bới tóc.

Cam Tử Long đẩy của bước vào, cởi chiếc áo bào lục liệng lên lưng kỷ đoạn ngồi nghếch lên mé án thư.

Đon đả, Mai Nương quay lại, tiến đến bên chàng.

Tử Long cầm lấy bàn tay nàng, bốn mắt nhìn nhau :

- Sự muội đẹp và khéo quá chừng, chẳng hiểu ngu huynh tu từ kiếp nào mới có buổi hôm nay!…

Đứng nguyên giây lát, nàng khẽ rút tay, ngồi xuống kỷ, tươi tắn hỏi :

- Đại sư có truyền dạy điều chi không?

Cam Tử Long tiếp tục nguồn cảm nghĩ của chàng :

- Ngu huynh nghe rõ ràng tiếng tim đôi ta hòa nhịp đập như tiếng trống trận, sao vậy Mai Nương?

Nàng nguýt nhẹ, cười giòn giã :

- Dịp khác sẽ nói nào, tiểu muội giận giờ!… Có điều chi đáng thuật lại không?

Đứng vùng lên tự nhiên, Cam Tử Long trở lại bình thường, nét mặt đẹp mà nghiêm nghị, toàn thân uyển chuyển kiêu hùng.

Nhìn chàng, Mai Nương nói :

- Tiểu muội ưa nhìn sư huynh nhất những lúc này.

Không để ý đến câu nàng vừa nói, Cam Tử Long đáp :

- Ngu huynh xin chiều ý thuật lại cho minh bạch. Trước hết, Đại sư hỏi thẳng ngu huynh về vấn đề tình cảm giữa chúng ta. Nhân dịp tốt, ngu huynh trình bày sự thật và được người hoan hỉ chấp nhận vấn đề tương lai của chúng ta. Sau đó, Đại sư nói tới vụ tác thành cho Tòng Lân, Lâm Hồng Vân và nhắc lại vụ Bát Quái đồ. Có thế thôi…

Thấy Mai Nương im lặng, Tử Long nói tiếp :

- Về việc giúp Lâm mẫu và Hồng Vân trừ Bát Quái đồ, ngu huynh thiết tưởng nên chờ xem việc Đại sư làm mai cho Tòng Lân, Hồng Vân thế nào đã. Nếu cuộc hôn nhân thành tựu thì Lâm gia đã có anh em Âu Dương giúp đỡ, lo gì không chiến thắng?

- Vậy ra sư huynh muốn về thẳng Sơn Đông ư?

- Không, trái lại chúng ta phải tận tình giúp đỡ họ Lâm, nhưng nhường vai chủ động cho anh em Âu Dương. Theo ý sư muội, liệu việc hôn nhân Tòng Lân, Hồng Vân có thành không?

- Có chớ! Hai họ cũng không có điều chi cản trở, vả lại cô mẫu làm mai thì chắc phải thành.

Cam Tử Long cười :

- Nếu vậy, chúng ta sẽ được một bữa uống say và có dịp vui náo tân phòng…

Nói tới đây chàng bỗng im lặng, đăm đăm nhìn qua cửa sổ.

Mai Nương hỏi :

- Sư huynh trầm tư mặc tưởng chi vậy?

Tử Long âu yếm nhìn nàng mà rằng :

- Ngu huynh nghĩ đến khi nào tới lượt chúng ta thì sẽ vắng mặt nhiều người quen biết, ngoại trừ Cam gia trại và dân Hoang Sơn Thôn.

- Như vậy càng an tĩnh chớ sao? Tiểu muội ưa giản dị, hạnh phúc hơn.

Tử Long cười xòa :

- Nghĩ vậy thôi, ngu huynh hoàn toàn đồng ý với sư muội. Thôi, ngu huynh về phòng thay y phục. Qua đầu giờ Hợi, có thiêu bằng dạ kê chúc đó nghen!

Nói đoạn chàng bước ra mở cửa phòng.

Mai Nương hỏi theo :

- Ai nói vậy?

- Âu Dương Tòng Lân và Kim Loan.

Mai Nương bước theo ra đóng cửa.

Nói về Âu Dương Tòng Lân chờ Lã Mai Nương ra khỏi Tây viên mới

buồn bã lững thững về tư thất.

Từ lúc biết việc nàng hứa hôn cùng Cam Tử Long, chàng buồn bã cảm như vừa để mất một bảo vật quý nhất trên đời.

Trước kia, chàng lầm tưởng có thể quên Mai Nương được dễ dàng, một khi biết nàng hoặc đã hứa hôn với người khác, hoặc không ưng cùng chàng kết nghĩa vợ chồng.

Giờ đây trái hẳn lại, không những chẳng quên nổi giai nhân mà chàng còn buồn bực, sầu hận bâng khuâng, hình bóng người đẹp còn hiện ra trong tâm trí chàng rõ hơn lúc nào hết.

Tô Châu là thị trấn phù hoa nổi tiếng cõi Giang Nam với số giai nhân mỹ nữ, nào tiểu thư đài các trướng gấm phòng then, nàng công nương kim chi ngọc diệp, chàng chỉ khẽ gật đầu ưng thuận là đã chắc chắn có người đẹp nâng khăn sửa túi.

Chàng như con bạch long kỳ mỹ kiêu hùng, đủ tư cách vẫy vùng giữa vòm trời Tô Châu hoa lệ muôn màu vạn sắc, nên nào là đại phú hộ, nào đại thương gia nương điền thẳng cánh cò bay, kim ngân châu bảo muôn, ức đầy rương, đều manh mối muốn kết thân với họ Âu Dương. Vậy mà chàng đã từ chối hết, chê các hàng công nương là hạng chân yếu tay mềm, không hạp với tư cách kỳ hùng ưa hoạt động của chàng.

Chàng ao ước được tự do kết duyên cùng một mỹ nhân không những thinh sắc kiều diễm, mà còn phải văn võ song toàn, để những khi cao hứng thì cùng chàng so quyền đọ kiếm dưới ánh trăng vàng, hoặc đàm luận binh thơ kim cổ, bố trận bày binh.

Nói tóm lại, ít nhất người bạn trăm năm của chàng cũng phải ngang hàng với bào muội Kim Loan sắc nước hương trời, tài ba xuất chúng.

Từ ngày biết lớn đến nay hai mươi bốn lần xuân rồi, chàng vẫn đơn chiếc hé cánh thơ phòng chờ đón một khách giai nhân siêu việt đến sưởi ấm lòng mình!…

Thế rồi vị cân quắc anh thư bằng mong chờ đó đã tới, và chàng phong lưu hào kiệt công tử họ Âu Dương đem lòng thầm yêu nhớ trộm vị nữ viễn khách

phương xa đó ngay từ buổi hội ngộ đầu tiên.

Đó là Lã Mai Nương.

Mối tình đầu thầm kín nhưng muôn phần tha thiết.

Con người duy nhất, sắc hoa nhường nguyệt thẹn, võ siêu đẳng phi thường, văn khả luận đàm thiên hạ sự ấy, mà ai nấy đều cho là Tòng Lân quá ư tưởng tượng, đã xuất hiện ngay giữa thị trấn Tô Châu muôn hồng ngàn tía!…

Mừng không kể siết, chàng đem lòng cảm mến ngay, quên hẳn rằng, nếu họ Âu Dương đã sanh ra hai anh em chàng thuộc hàng anh thư tuấn kiệt hiếm có trên đời, mà nay có thêm một Lã Mai Nương, thì ngay kế bên nàng nữ kiệt kỳ hùng ấy, còn một trang thanh niên hiệp khách tuấn dũng phi phàm, hữu tài tế thế an bàng.

Nhân vật đó là Cam Tử Long.

Lúc nhận ra chân giá trị của họ Cam thì đã hơi trễ, Tòng Lân đã quá cảm phục si mê sâu đậm nàng nữ hiệp Trại Nhiếp Ẩn với mối tình đầu thiết tha vương vấn, cơ hồ chàng khó bề lui bước khi nhận ra sự mật thiết giữa Cam, Lã hai người.

Đêm thu mát lạnh, gió đông lùa nhẹ lọt rèm hoa, vậy mà Tòng Lân toàn thân nóng bừng như giữa đêm hè oi ả, cặp mắt như muốn tia ra lửa.

Khó chịu, chàng giựt nút, cởi áo liệng xuống chân giường bát bảo. Ở trần, chàng kéo chiếc đôn trạm ra ngồi dựa bên cửa sổ, lơ đãng nhìn màn sương lam buông nhẹ ngoài trời.

Bỗng cửa phòng hé mở, tiếng chân nhỏ nhẹ bước vào, Tòng Lân ngoái cổ lại, nhìn tên thể nữ Tố Kiều xinh đẹp đang nhón nhén bưng khay nước sâm cho Tòng Lân.

- Mời thiếu gia dùng nước sâm cho đỡ khát.

- A hay lắm! Ta đang nóng khô cả cổ.

Dứt lời chàng đón lấy chén tống sâm uống cạn :

- Ngon lắm, dễ chịu quá!

- Thưa thiếu gia trưa nay dùng nhiều rượu nên khát nước? Xin dùng thêm?

Tòng Lân xua tay.

Lúc ra cũng như lúc vào, thể nữ Tố Kiều nhón nhén đóng cửa lại nhẹ nhàng không một tiếng động. Bạn đồng nghiệp của Tố Kiều là Tố Lan đứng chờ ngoài hành lang, hỏi :

- Đại công tử có dùng sâm không?

- Có, nhưng công tử vẫn không vui vẻ hồn nhiên như trước kia. Hôm nay, nét mặt còn khó đăm đăm hơn mọi ngày, Tố Lan khẽ vỗ vai bạn đồng nghiệp, ranh mãnh :

- Có lẽ công tử phải lòng các cô trong tiệc trưa nay đấy.

Tố Kiều đưa khay sâm cho Tố Lan, đoạn nói :

- Nói ẩu nào! Đời ai lại đi phải lòng các cô bao giờ. Một người thôi chớ lị! Tao hầu bàn trưa nay, để ý thấy đại công tử nhìn vị tiểu thư vận Mai hoa đại hồng bào không chớp mắt.

- A, Lã cô nương chứ gì?

- Phải rồi. Chính vị ấy. Đẹp thiệt. Theo ý tao, tiểu thư Kim Loan đã đẹp mà còn kém đôi chút đó. Kết bạn với đại công tử thiệt tốt đôi xứng lứa.

Tố Loan nguýt bạn mà rằng :

- Ẩu mà! Lấy sao được? Lã tiểu thư là bồ của cái ông đại hiệp tên… gì… gì… đó. Lúc nào tao cũng thấy họ như hình với bóng, cặp kè, tốt đôi lắm đấy chứ?

Tố Kiều nói :

- Thôi tán dóc mãi. Bưng sâm sang phòng tiểu thư kẻo lại bị quở bây giờ.

Tao ở đây xem công tử có cần sai bảo gì không.

Tố Lan nguây nguẩy bê khay sâm đi, nhưng không quên buông lại một câu :

- Chỉ được cái lười! Tối mai đến phiên tao đứng hầu đây nghen?…

Sau khi uống ly sâm lớn, Tòng Lân lại tiếp tục ngồi hóng gió bên cửa sổ cuốn.

Chàng đang khoan khoái dễ chịu, bỗng một luồng gió mát lạnh thổi vào phòng khiến chàng sởn da gà, rùng mình nhảy mũi luôn mấy cái, mắt hoa lên,

mặt này say sẩm.

Chàng vội đứng lên, chuệch choạng định vào giường ngả lưng nằm nghỉ ngơi đôi chút, chẳng dè vướng chân phải chiếc đôn chạm đổ rầm xuống nền gạch bông.

Đứng ngoài, thể nữ Tố Kiều nghe tiếng động mạnh ấy, vội chạy vào phòng thì đã thấy Tòng Lân nằm ngả bên mé giường.

Nó ngơ ngác bê chiếc đôn để vào chỗ cũ rồi tới bên giường.

- Thưa thiếu gia khó ở? Cần gì con lấy?

- Ta hơi nhức đầu muốn nghỉ sớm. Thưa lại với nhị tiểu thư là ta không dùng bữa thiêu dạ và ngươi không được nhiều lời, nghe? Sau đó cho ngươi nghỉ sớm, khỏi phải chầu chực vô ích.

- Thưa thiếu gia, con pha sẵn trà nóng để trên thồi rồi.

Nói đoạn Tố Kiều lui bước.

Tòng Lân nhảy mũi luôn một thôi một hồi, vội vàng bỏ võ hài, kéo mềm đắp lên người…

Chàng lên cơn nóng lạnh và suốt đêm ấy, lúc nào cũng mơ mơ màng màng, mộng thấy Lã Mai Nương lúc đi qua ngoài song cửa, lúc vào phòng chàng, ngồi xuống bên giường, dịu dàng vuốt ve bóp đầu cho chàng và nói cùng chàng nhiều câu ân ái tâm tình.

Khi nàng đứng dậy ra đi, chàng có cầm tay nàng níu lại, chàng ngờ bị nàng hất mạnh đến nỗi té lăn xuống chân giường, bàng hoàng giựt mình la lớn một tiếng Nàng!…

- Hiền huynh, hiền huynh sao vậy?

Tiếng người gọi văng vẳng bên tai khiến Tòng Lân mở bừng mắt, láo liên loáng thoáng nhận ra Kim Loan đang ngồi bên giường lay gọi chàng. Tòng Phượng đứng sau Kim Loan và kế bên là thể nữ Tố Kiều.

Theo thường lệ, sáng nào ba anh em họ Âu Dương cũng dậy sớm, luyện tập võ nghệ, Sáng mai, Kim Loan, Tòng Phượng ra võ sảnh trước, mãi sau không thấy trưởng huynh tới, hai chị em bèn gọi gia nhân sai vào tư thất mới chàng, nhưng thể nữ Tố Kiều cho hay rằng đại thiếu gia đang ngủ say, không

dám đánh thức.

Tưởng Tòng Lân bận rộn nhiều hôm mệt mỏi, Kim Loan và Tòng Phương nhìn nhau để mặc chàng nghỉ ngơi một hôm cũng không hại gì.

Tới khi mặt trời đã lên cao hơn trượng, hai chị em thao luyện xong mới rủ nhau vào phòng gọi Tòng Lân, thì vừa lúc chàng đang ngủ mê ú ớ nói nhảm, và sau cùng la lớn, tứ chi vung mạnh, hoảng hốt ra mặt.

Kim Loan vội ngồi xuống giường lay gọi, sờ trán và hai bắp tay thấy Tòng Lân nóng sốt như thiêu đốt.

- Hiền huynh nóng cảm từ bao giờ mà không cho nhà hay.

Tòng Lân thều thào :

- Không sao, không sao, chớ làm rộn để song thân lo lắng. Nghỉ chốc lát sẽ khỏi như thường.

Tòng Phương rót ly trà ấm nóng, thân đỡ cho Tòng Lân uống.

Có vẻ dễ chịu hơn, Tòng Lân vẫy tay tỏ ý bảo mọi người ra để chàng nghỉ ngơi, đoạn quay mặt nằm vào phía trong thiu thiu ngủ lại.

Kim Loan kéo mềm đắp lại tử tế cho anh nàng, rồi cùng Tòng Phượng, Tố Kiều nhón nhén ra khỏi phòng, khép cửa lại.

Lừ mặt nhìn thể nữ Tố Kiều, Kim Loan nghiêm nghị mắng :

- Đại công tử cảm mạo như vậy ít nhất cũng từ chập tối hôm qua, cớ sao ngươi không thông báo ta hay?

Sợ hãi, Tố Kiều vội khép nép thuật lại việc nàng trông thấy đêm qua, và lời Tòng Lân dặn bảo.

- Hầu cận thấy công tử đau thì phải biết chớ, ngu si im lặng lỡ xảy ra chuyện bất tường, lỗi đó ai chịu thay ngươi?

Tố Kiều khoanh tay cúi đầu im lặng.

Tòng Phượng kéo tay chị mà rằng :

- Thôi cơ sự đã ra như vậy, tại huynh trưởng bảo sao Tố Kiều phải nghe vậy, la mắng nó làm chi? Qua hậu trường báo song thân hay đi… Còn Tố Kiều, hãy ngồi hầu trong phòng trưởng công tử xem người có sai bảo chi, nghe?

Tòng Phượng đi báo cho phụ thân chàng hay, trong khi Kim Loan vào hậu đường hầu thân mẫu, nàng nói về vụ Tòng Lân bị cảm nóng nhưng Âu Dương phu nhân còn đang bận tiếp chuyện Lã Tứ Nương đại sư.

Lúc đó Trang chủ Âu Dương Tòng Bình đang ngồi đàm đạo cùng Chiêu Dương đại sư và Song hiệp trên khách sảnh. Được tin, Trang chủ bèn hối gia nhân cấp tốc đánh mã xa ra Tô Châu, rước Hoàng Đam tiên sinh đem sẵn rương thuốc vào trang chẩn bệnh cho đại công tử.

Chiêu Dương nói với Tòng Bình :

- Trước khi danh y tới, Trang chủ cho phép bần tăng thăm lệnh lang xem thế nào.

Tòng Bình vỗ hai tay đánh đét một tiếng, mà rằng :

- Quên bẵng đi mất! Danh y ở ngay trước mắt mà còn cầu cạnh nơi đâu. Mời đại huynh vô chẩn mạch cho xá tử.

Chiêu Dương thiền sư khiêm tốn :

- Bần tăng biết qua loa khoa y học thôi, ví sao được với một vị danh y kinh nhiệm đầy đủ?

Mọi người liền đến tư phòng thăm Tòng Lân.

Thiền sư lật mềm ra xem xét, đoạn chẩn mạch bệnh nhân. Tòng Lân vẫn thiêm thiếp không biết gì.

Giữa lúc người vừa chẩn mạch xong thì Âu Dương phu nhân, Kim Loan và hai mẹ con Lâm gia cùng Lã đại sư vào tới nơi.

Chiêu Dương nói :

- Đại công tử trúng cảm phong giữa lúc can hỏa đang bốc cao độ nên thành mê sảng. Có điều lạ là tại sao tâm mạch lúc trì, lúc loạn, ắt hẳn bị xúc động mãnh liệt bởi một lý do nào đó. Hơn nữa, một thanh niên dũng sĩ sức lực như đại công tử không khi nào can hỏa lại bốc đột ngột như vậy được, nếu không bị xao xuyến can trường… Được lắm, trong khi chờ đợi danh y, bần tăng cho công tử uống tạm An thần dược. Cần nhất, phải cắt người trông nom cẩn thận thường trực ghi nhớ những câu lúc mê sảng, tâm loạn thần suy.

Nói cho đúng ra, đây là một trường hợp tâm bệnh. Cảm phong chỉ là cái

trớn khiến bệnh nhân mệt nặng giữa lúc thần suy, trí não hoang mang.

Trong khi Chiêu Dương kể bệnh cho mọi người nghe, Lã đại sư kín đáo nhìn Mai Nương, Kim Loan cũng vậy. Nhưng Mai Nương vẫn thản nhiên như không.

Kim Loan thưa với thiền sư :

- Bạch sư phụ, hồi nãy điệt nữ vừa thăm vào lúc gia huynh mê sảng, tay khua chân đạp, miệng la một tiếng Nàng.

Chiêu Dương gật đầu :

- Nếu thế chắc chắn tâm bệnh của lệnh huynh không ngoài lý do tình cảm, cần xét rõ hơn mới được. Dùng tâm khoa chữa mới mau lành, cảm phong chỉ là vấn đề phụ túc.

Âu Dương phu nhân và tiểu thư Kim Loan nhận lệnh sư phụ trông coi Tòng Lân.

Khi mọi người đi khỏi, phu nhân bảo con gái :

- Sáng nay Lã đại sư nói về lương duyên Tòng Lân, bây giờ anh con lại đau, thành thử không bàn bạc hỏi ý kiến nó được.

Thắc mắc, Kim Loan vội hỏi :

- Nguyên hôm qua thím hai và mẹ có ngỏ ý với Lã đại sư về vụ hỏi Mai Nương cho anh con, và luôn thể dò ý Cam Tử Long để định hôn cho con…

Má đỏ hây hây, Kim Loan cúi đầu, vân vê tà áo, lặng nghe. Nàng không ngờ song thân lại tiến hành công việc tâm tình của hai anh em nàng mau lẹ đến thế.

Phu nhân nhìn con gái cưng hồi lâu rồi mới nói tiếp :

- Nhưng việc bất thành.

Kim Loan có cảm giác như kẻ bất chợt bị dội nước lạnh vào mình giữa tiết trung Đông. Nàng hết e lệ, ngửng đầu nhìn hiền mẫu.

Phu nhân nói :

- Lã đại sư sáng nay có cho mẹ hay rằng Song hiệp đã hứa hôn với nhau từ trước rồi, thành thử ta có thể coi như việc bất thành. Nhưng đại sư làm mai Lâm Hồng Vân cho Tòng Lân, sau nữa người đề cao nhiều về vị đệ nhất môn

đồ Võ Đang sơn, ngụ ý để mẹ lựa chọn y làm bạn trăm năm cho con.

Kim Loan giựt mình :

- Mẫu thân định nói Lôi Đại Bàng?

Phu nhân gật đầu, nhìn con.

- Ý à, con chịu thôi, y dữ như Trương Phi!

- Bộ con sợ y dữ thiệt như Trương Dực Đức sao?

Kim Loan e mẹ hiểu lầm, đáp :

- Nếu phải giao chiến con đâu có ngán gã, hiền vì chuyện này khác…

- Mấy ai được như Cam Tử Long và anh con? Mẹ không nói đâu xa lạ, nhưng cứ nhận xét diện mạo các vị anh hùng hảo hán trong bữa tiệc hôm qua, có người nào trẻ tuổi hùng dũng hiên ngang bằng Lôi Đại Bàng không?

- Gớm khiếp cái bộ râu chổi xể!…

- Hứ! Con ít tuổi và là phận nữ nhi nên chưa biết nhận xét đó thôi. Đại Bàng không chịu điểm dáng, mặc râu tóc rườm rà nên thoạt nhìn ai cũng tưởng y thô kệch, dữ tướng, chớ thiệt ra khổ mặt y rất đều đặn, cương quyết mà phúc hậu.

Kim Loan dẫy nãy :

- Trời ơi, nghe nói mà con có cảm tưởng mẫu thân ưng lựa y làm giai tế họ Âu Dương nhà ta rồi còn gì!…

Phu nhân mỉm cười :

- Đâu có thế! Mẹ giãi bày sự thật, điều hay lẽ phải cho con nghe mà suy nghĩ chớ mẹ sanh được mình con là gái hữu sắc, hữu tài, quyết không bao giờ phụ thân con và mẹ ép uổng duyên tình các con. Tình phu thê là duyên kiếp tiền định, muốn cũng chẳng được mà tránh cũng chẳng xong con ạ. Khi xưa, phụ thân con cũng để râu ria xồm xoàm đi hỏi mẹ, khiến mẹ cũng giãy nẩy như con, nhưng hồi đó mẹ không được toàn quyền tự do lựa chọn nên về làm dâu nhà ta. Ít lâu sau, đến ngày hôn lễ, phụ thân con cạo râu, điểm dáng, mẹ mới nhận ra chàng công tử văn võ toàn tài họ Âu Dương ấy có khổ diện cực kỳ phong lưu khả ái và tuấn kiệt nhất hai họ. Con nghĩ xem thế có kỳ không?

Kim Loan suy nghĩ giây lát :

- Sao bây giờ phụ thân để râu lại… đẹp và oai nghiêm?

- Chớ sao? Phụ thân con bây giờ có tuổi, phì nộn thêm ra, để râu mới hạp và phải đẹp, dễ hiểu lắm.

Sở dĩ ngoài Cam Tử Long mẹ còn chú ý tới Lôi Đại Bàng chính là vì thúc thúc (chỉ quan Tổng đốc Tô Châu) cũng để ý tới gã và có bàn chuyện đó với phụ thân con.

- Thế ra thúc thúc không ưng chàng kiếm khách phong lưu họ Cam?

- Không phải, con nghĩ sai rồi. Thúc phụ con nghĩ rằng cặp hiệp khách hữu danh ấy đã hứa hôn với nhau rồi. Cái nghĩ đó hiện thành sự thật.

Thúc phụ còn nói thêm rằng Lôi Đại Bàng sẽ được người nâng đỡ, và có nhiều triển vọng tương lai về tài lực cũng như công danh.

Thấy Kim Loan im lặng, Âu Dương phu nhân nói tiếp :

- Mẹ giãi bày đủ các tình tiết giúp con suy nghĩ rồi trả lời mẹ sau, mẹ tin ở tánh dũng cảm, biết nhận xét của con.

Âu Dương phu nhân và Kim Loan ngừng nói chuyện vì thể nữ Tố Kiều cầm ly hòa hoàn thuốc của Chiêu Dương thiền sư vào phòng cho Tòng Lân. Phu nhân và Kim Loan đỡ Tòng Lân đổ cho uống hết ly thuốc.

Bệnh nhân bớt ú ớ mê sảng, mồ hôi toát đầm phải thay áo và ngủ yên cho tới quá Ngọ thì viên quản gia rước danh y Hoàng Đàm về tới nơi.

Hoàng tiên sinh, nhân dịp Tòng Lân ngủ say, liền chẩn mạch trước sự hiện diện đông đủ mọi người.

Chẳng dè khi lương y vừa toan đứng lên thì Tòng Lân bừng tỉnh ngồi nhỏm dậy nhìn láo liên, rồi ôm chầm lấy hai vai Hoàng tiên sinh mà nói :

- Nàng ôi, ta thương mến nàng biết ngần nào!… Nàng đừng bỏ ta chăn đơn gối chiếc lạnh lùng… Đôi ta sẽ trăm năm ca khúc bạch đầu…

Điềm tĩnh, Hoàng tiên sinh khẽ gỡ tay bệnh nhân đặt nằm xuống gối như thường, đoạn mời Trang chủ, phu nhân, Chiêu Dương và Lã đại sư ra khỏi phòng nói riêng về căn tâm bệnh của Tòng Lân.

Khi đó Chiêu Dương và Âu Dương trang chủ đã được Lã đại sư nói cho biết về căn nguyên bệnh trạng Tòng Lân, nên bàn nhau cách dùng tâm khoa

chữa bệnh.

Lã Tứ Nương nói :

- Theo ý tôi, ta nên hành động như vầy… như vầy… nhưng phải có sự ưng ý của Cầm Đại Nương và Lâm Hồng Vân.

Hoàng Đàm nói :

- Đại sư bàn luận trúng ý tôi, vậy không còn chi hơn là người cùng Âu Dương phu nhân đi giải thích sự việc với mẹ con Lâm mẫu và hứa hôn trước đi, lẽ nào người ta chối từ?

Trang chủ Âu Dương Tòng Bình nói :

- Tôi e Lâm tiểu thư không nhận lời vì tự ái. Lẽ nào xá tử Tòng Lân mê luyến Lã nữ hiệp đến loạn thần trí mà Lâm Hồng Vân lại chịu thi hành mưu kế Thiềm thử thoát xác?

Âu Dương phu nhân nói :

- Phu quân dạy chí phải, nhưng trong lúc hôn mê Tòng Lân chỉ kêu tiếng Nàng chớ không hề nhắc tới danh từ cá nhân nào cả, như vậy sẽ không chạm lòng tự ái của Lâm Hồng Vân. Vả lại, dầu thế nào cũng phải thi hành mưu kế chớ không lẽ bỏ Tòng Lân trong hiện trạng sao?

Lã đại sư nói :

- Được, để tôi lo cho. Thế nào Lâm mẫu và Hồng Vân cũng nhận lời.

Trong tư phòng Tòng Lân tranh tối tranh sáng. Lâm Hồng Vân trang phục xiêm y dịu dàng cùng hai thiếu nữ Tố Kiều, Tố Lan phục dịch bệnh nhân.

Lúc thuyên giảm, khi mê sảng, Tòng Lân vẫn giữ nguyên bệnh trạng từ hai hôm nay rồi. Mỗi khi chàng uống thuốc, Hồng Vân đích thân nâng đỡ hầu hạ rất chu đáo, tận tình như người vợ hiền. Cũng như mỗi khi chàng mê sảng kêu gọi người đẹp, Hồng Vân lại ngồi xuống mé giường vồn vã chàng, mặc chàng cầm tay nói những lời ân ái qua cơn mộng tưởng.

Qua ngày thứ ba, Tòng Lân tương đối ngủ nhiều hơn, nhưng cơn mê sảng

cũng không kém phần mãnh liệt.

Hồng Vân đang ở ngoài hành lang trước cửa phòng chuyện vẫn cùng Kim Loan, thì thể nữ Tố Lan chạy vội ra báo Tòng Lân ngồi nhỏm dậy lên cơn mê sảng.

Nàng vội rảo bước vào phòng đến bên giường toan đỡ Tòng Lân nằm xuống, Kim Loan đứng ngoài quan sát tình trạng anh nàng.

Thay vì nằm xuống gối, Tòng Lân nằm lấy tay Hồng Vân mà rằng :

- Ái nương hãy ngồi xuống đây với ta và chớ bỏ ta trơ trọi tội nghiệp. Năm canh khắc khoải, sáu canh mơ màng, lúc nào ta cũng trông chờ ái nương… Ngồi xuống đây nào.

Đỏ mặt, Hồng Vân e lệ nhìn Kim Loan và hai thể nữ hầu thường trực.

Kim Loan vội ra hiệu bảo nàng ngồi xuống chiều ý bệnh nhân. Cực chẳng đã, Hồng Vân đành ngồi xuống mé giường.

Tòng Lân kéo nàng nhích gần vào chàng, nhỏ nhẹ như người tỉnh trí :

- Ta đã ngờ đôi ngả nơi muôn trùng cách biệt, biết đâu ái nương hồi tâm trở lại cùng ta kết nghĩa bạch đầu khiến ta sung sướng quá chừng, ái nương à.

Hồng Vân nghĩ thầm: “Oan gia si tình tưởng ta là người nào khách, ghét quá, ta muốn giết quách oan gia đi cho bỏ giận!…”

Kim Loan lại ra hiệu nữa khiến Hồng Vân chợt nhớ ra là mình đang săn sóc bệnh nhân - vị hôn phu tương lai của nàng - bèn vuốt ve hai bàn tay Tòng Lân :

- Phải rồi, thiếp đã trở lại và từ nay sẽ luôn hầu hạ bên mình công tử. Có thương thiếp thì hãy nằm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nào!…

Ngoan ngoãn như trẻ thơ, Tòng Lân nằm xuống an nghỉ.

Mấy hôm sau nữa, căn bệnh thuyên giảm hẳn, cơn mê sảng cũng thưa dần. Thế rồi một lúc sau kia, sau khi uống thuốc, chàng chăm chú nhìn Lâm Hồng Vân rất lâu mới hỏi :

- Kìa… Lâm tiểu thư… vào đây từ lúc nào?

Mừng rỡ vì Tòng Lân đã tỉnh nhận ra mình, Hồng Vân khẽ hất hàm ra hiệu bảo thể nữ đi mời Âu Dương phu nhân và Kim Loan tới, đoạn nàng đáp

:

- Công tử đã tỉnh hẳn chưa? Phải, thiếp là Hồng Vân và vẫn thường trực nơi đây.

Tòng Lân ngạc nhiên mở mắt lớn mà rằng :

- Ủa, thế ra tiểu thư vẫn ở đây?

Nhìn quanh quẩn khắp phòng một lượt, chàng nói tiếp :

- Tôi đau được bao lâu rồi?

Hồng Vân dịu dàng :

- Tất cả sáu hôm. Thôi công tử mới tỉnh, xin nằm kẻo mệt, nghe lời thiếp, nghen?

Nói đoạn nàng toan đỡ Tòng Lân nằm xuống gối, nhưng chàng nói :

- Tôi tự nằm được, xin tiểu thư khỏi bận tâm, nhưng tại sao gia mẫu và gia muội không ở đây, mà lại phiền tiểu thư thế này? Tôi áy náy quá chừng!…

Hồng Vân chưa kịp đáp thì nhị vị Đại sư và mấy thế nữ vào tới nơi.

Tòng Lân nhìn mọi người một loạt và chống tay toan ngồi dậy.

Chiêu Dương thiền sư tiến lên, bảo chàng nằm im để chẩn mạch.

Lát sau thiền sư đứng lên nói với mọi người :

- Tòng Lân hiền điệt tỉnh hẳn rồi, mạch điều hòa. Nhờ có sức khỏe sẵn nên sau cơn trúng phong loạn thần, bệnh nhân không đến nỗi nào. Bây giờ uống vài thang đại bổ trong hai ngày sẽ bình phục như xưa.

Âu Dương phu nhân và Kim Loan mừng rỡ ngồi xuống hai bên giường. Trang chủ Tòng Bình cũng hân hoan cúi xuống úp tay lên trán con trai mà rằng :

- Con cần tĩnh dưỡng cho mau mạnh và chớ nghĩ ngợi lang bang, nghe?

Âu Dương phu nhân sung sướng cầm tay con nói :

- Mấy hôm con trọng bệnh khiến toàn gia lo lắng muôn phần…

Lúc bấy giờ, Tòng Lân thắc mắc chỉ muốn cho biết ngay lý do sự hiện diện của Hồng Vân trong thư phòng mình, song le không tiện hỏi trước mặt mọi người.

Như đoán được thắc mắc của con trai, phu nhân nói :

- Từ hôm con khởi bệnh nói mê sảng, có Lâm tiểu thư và em con giúp đỡ chăm nom săn sóc con, thập phần chu đáo. Nhờ sự hiện diện của Hồng Vân… cơn mê sảng bớt lần, và hôm nay con tỉnh hẳn đó.

Tòng Lân không nhớ được mình đã nói những gì, nhưng chàng phảng phất như lúc nào cũng có Lã Mai Nương quanh quẩn bên chàng.

Ngay như lúc nãy, chàng còn tưởng Mai Nương dìu chàng lên cho uống thuốc. Nhờ sức nóng của nước thuốc, tinh thần chàng vụt tỉnh hẳn và nhận ra thiếu nữ đang săn sóc mình là Hồng Vân tiểu thư…

Thì ra chàng đã mê sảng nhiều ngày! Chàng nhờ hẳn lại buổi hoàng hôn đứng chuyện trò cũng Lã Mai Nương bên ngọn giả sơn ngoài Tây viên và chàng đã thất vọng cực điểm khi nghe vị giai nhân họ Lã nói rằng nàng đã hứa hôn cùng sư huynh chàng.

Tòng Lân lo ngại trong cơn mê sảng đã thốt ra tên Mai Nương bèn nói với Kim Loan :

- Chết chưa! Chắc trong khi mê sảng, cuồng tâm loạn trí, ngu huynh đã thốt ra nhiều điều… bất tiện có thể phạm tới… Lâm tiểu thư?

Dự đoán được nỗi lo lắng của anh trai, Kim Loan mỉm cười :

- Không có. Tiểu muội lúc nào cũng ở đây và chỉ thấy hiền huynh thốt ra tiếng Nàng để gọi… Hồng Vân thơ thơ…

Nghe Kim Loan nói đến đây, Chiêu Dương, Lã Tứ Nương và Trang chủ đưa mắt gọi nhau ra khỏi tư phòng Tòng Lân.

Kim Loan nói tiếp :

- Hiền huynh đã tha thiết gọi Lâm thơ thơ như vị hôn thê và chính thơ thơ cũng chăm sóc hiền huynh cực kỳ chu đáo…

Đứng bên cửa sổ, Hồng Vân đỏ mặt e lệ, nhìn lơ đãng ra vườn.

Tòng Lân tặc lưỡi :

- Tội nghiệp cho ngu huynh quá, thiệt tình ngu huynh không chủ tâm vậy phải tạ tội cùng Lâm bá mẫu và Hồng Vân tiểu thư mới được!…

Kim Loan nói :

- Hiền huynh khỏi lo vì nhờ Lã đại sư đứng trung gian làm Nguyệt lão xe

duyên, song thân đã có lời nói với Lâm bá mẫu hỏi Hồng Vân thơ thơ cho hiền huynh rồi. Bởi vậy, vì tình vì lý, Lâm thơ thơ mới tới đây giúp hiền huynh qua cơn mê sảng đó. Đã là duyên nghĩa phu thê, chừng nào khỏe hẳn hẳn hay.

Sắc diện như đào chín, Lâm Hồng Vân vội vàng nhón nhén lẻn ra khỏi phòng đi mất.

Tòng Lân kịp nhìn theo, nghĩ ngợi, thở dài, cúi đầu lặng lẽ.

Chàng buồn vô hạn, buồn cho mối tính vô vọng cùng người đẹp Lã Mai Nương. Bến duyên Âu Dương hiện còn vắng bóng thuyền tình, nhưng rồi đây cô lái đò Lâm gia không hẹn mà nên sẽ neo con thuyền duyên kiếp để cùng chàng kết nghĩa Châu, Trần.

Mai Nương nàng hỡi, thế là xong! Từ nay hai ngả đôi nơi, nàng vó câu dong ruổi cùng Tử Long đồng ca khúc khải hoàn, vẹn tình hương lửa. Còn ta, từ đây âm thầm sầu muộn, biết bao giờ mới dập tắt được mối tính đầu vừa chớm nở mà đã tan ngay thành mây khói trước cảnh oan trái phũ phàng!

Âu Dương phu nhân và Kim Loan biết Tòng Lân rất buồn phiền - tâm trạng sầu tư hiện trên nét mặt khôi ngô tuấn tú của chàng - bèn liệu lời nói chuyện cho chàng khuây khỏa, an dưỡng, e tâm bệnh tái hồi.

Kim Loan khôn khéo tổ chức những cuộc hiện diện thân mật đầm ấm giữa Tòng Lân và Hồng Vân cho hai người dễ quen hơi bén tiếng, hòa dịp tâm tình…

Trong thời gian đó, Cam Tử Long, Lã Mai Nương nhàn rỗi nghỉ ngơi, lúc dượt mã nhàn du khắp chốn, khi cùng Tòng Phượng nhập cốc Tâm Môn săn bắn vui chơi.

Trước cảnh hạnh phúc của người, Tòng Lân sầu muộn âm thầm nhưng tự ái mạnh mẽ, cùng thiếu nữ họ Lâm tập dượt lấy lại sức xưa. Hai người cùng Kim Loan thao luyện ngoài võ sảnh côn quyền huề hiệp, lúc phi mã vượt suối băng ngàn đồng cười vang dòn dã.

Chẳng bao lâu, Âu Dương Tòng Lân hoàn toàn bình phục trước sự vui mừng của toàn thể gia đình.

Một hôm kia, Tòng Lân, Hồng Vân, Kim Loan vừa từ một sườn đồi cỏ xanh mướt phóng ngựa như bay ra đại lộ toan trở về trang, thì từ phía rừng xa có ba kỵ sĩ phi trong đám bụi mịt mù lướt tới.

Tòng Lân vội rút cương ghì ngựa nhìn về hướng đó. Bị ghì hãm bất ngờ, con tuấn mã hí vang, bốc vó tiền thiệt cao quay tròn đi một vòng rồi mới ngừng hẳn, Kim Loan, Hồng Vân cũng ghìm ngựa đứng lại.

Tòng Lân nói :

- Ai như Song hiệp và Tòng Phượng?

Kim Loan đáp :

- Phải tồi, Tòng Phượng chạy đầu. Nó luôn luôn đi săn cùng Cam, Lã, hạp nhau lắm.

Ba kỵ sĩ phi tới nơi, người nào võ phục cũng đầy những bụi. Trên mông ngựa Tòng Phượng có một con nai khá lớn.

Tòng Phượng reo lớn :

- Tưởng ai, hóa ra huynh, tẩu nhị thơ. Coi con nai này mập không. Hạ được ở Đan Khê đó.

Nhìn mũi tên ghim trúng yết hầu con thú. Kim Loan nói :

- Khá lắm! Ai hạ con thú này vậy?

Tòng Phượng chưa kịp đáp thì Lã Mai Nương đã nói trước :

- Chính Tam đệ Tòng Phượng ghim mũi tên đó. Xạ pháp thiệt hay!

Trên đường về, trong khi mọi người bàn tán về vụ săn con nai, Cam Tử Long đi song song với Tòng Lân mà rằng :

- Tôi rất vui mừng được thấy nhân huynh bình phục mau lẹ.

Tòng Lân vui vẻ tự nhiên :

- Thiệt không may cho tôi, bị đau ngang sau bữa tiệc thành thử ít được cùng nhị vị luận đàm hay săn thú. Hình như ngày mai, nhị vị lệnh sư lên đường về Sơn Đông?

- Dạ, quả có thế. Bởi vậy chúng tôi muốn hội kiến cùng nhân huynh để bàn về Bát Quái đồ. Sau đó, tôi cùng mong về gấp Bạch Vân tự thăm gia mẫu.

Nghe vậy, Kim Loan ngoái cổ lại nói :

- Thù nhà đã trả, nhị vị Đại sư về trước chắc Cam bá mẫu cũng an lòng, can chi nhân huynh vội vàng thế? Chúng tôi muốn tổ chức cuộc săn lớn nhiều ngày rồi hãy lên đường.

Cam Tử Long chưa kịp đáp thì Lã Mai Nương nói luôn :

- Không phải vì lẽ thời giờ nhiều ít hay vội vã, nhưng Cam sư huynh và tôi vốn không ưa trì trệ. Xưa nay, chúng tôi hễ có việc là tức khắc hành động, huống chi vụ giúp Lâm Hồng Vân thơ thơ đã bị trì trệ lâu ngày rồi?

Đáp lời, Lã Mai Nương, Tòng Lân nói :

- Chúng tôi xin lãnh ý. Lát nữa về trang ta sẽ bàn luận, ấn định ngày lên đường gấp.

Nguyên ở Khai Phong phủ, huyện Ung Thành thuộc tỉnh Hà Nam có một khu trại mà người thời bấy giờ gọi là Bát Quái trang.

Bát Quái trang chiếm một diện tích khá lớn bên hữu ngạn sông Hoàng Hà và cách bờ sông độ chừng vài dặm đường. Chung quanh trang tường cao hào sâu, trang đinh canh phòng trên vọng đài rất nghiêm cẩn.

Trong trang, nhà cửa nếp ngang, cây cối um tùm, đường đi chi chít, đồn rằng có đường Sanh lại có đường Tử đầy hầm hố chông gai nếu người lạ đột nhập trang trại, đi lộn đường tử thì khó bề thoát thân.

Bát Quái trang không phải là tên thiệt của khu trại kỳ khôi ấy, vì Trại chủ là người họ Ngụy tên Hóa thì theo lẽ tự nhiên dân trong vùng phải gọi nơi đó là Ngụy gia trại.

Nguyên Ngụy Hóa vốn là tay lục lâm cường đạo, bản lãnh cao cường nổi danh dũng mãnh trong phe Hắc đạo.

Lúc thiếu thời, Ngụy Hóa chuyên làm ăn trong địa giới Tây Xuyên, ngang dọc tung hoành nổi danh cường đạo một thời. Vì râu tóc y luôn nhuộm vừa nâu vừa vàng hoe, diện mạo dữ dằn nên người ta đặt cho y tước hiệu là Cẩm Mao Quái.

Quan quân nhà Thanh hết sức truy nã, nhưng Cẩm Mao Quái Ngụy Hóa sống trong vùng rừng núi bao la hiểm trở cùng đoàn bộ hạ thông chiến lược

du kích, thông thuộc toàn khu thâm sơn cùng cốc, thì quan quân dầu đông biết mấy cũng chỉ tổn tướng hao binh không đánh lại được.

Sau nhiều lần thất bại, quân binh sở tại đành bỏ qua, bất quá tên cường đạo Ngụy Hóa là người Hán, có cướp lại cướp của dân Hán chớ xâm phạm chi tới người Mãn ở các nơi châu, thị mà lo?

Nhờ thế, Ngụy Hóa được an ổn làm ăn, súc tích được nhiều của cải vô lương.

Tới khi đứng tuổi, y khôn khéo muốn sống một cuộc đời thanh thản hơn là lúc nào cũng phải ẩn náu trong rừng rậm núi cao, nên đem vợ con và các hạ bộ thân tín rời Tứ Xuyên sang miền Đông, lập trang trại tại hữu ngạn Hoàng Hà trên một khu đất cao khá phì nhiêu.

Năm ấy Ngụy Hóa đã ba mươi bảy tuổi mà sức hãy còn dũng mãnh, giương nổi thiết cung, phi ngựa còn thiệt lẹ không thua chi hồi niên thiếu.

Y có tất cả bảy người con trai đều luyện tập thông thạo võ nghệ và tánh tình hung hãn như cha.

Ngụy gia Thất quái là :

- Ngụy Hổ, tước hiệu Hắc Diện Quái, quen sử dụng song chùy.
- Ngụy Báo, tước hiệu Phi Hành Quái, sử dụng thiết côn
- Ngụy Bưu, tước hiệu Hỏa Nhãn Quái, sử dụng song phủ
- Ngụy Hùng, tước hiệu Kim Mao Quái, sử dụng cây đinh ba
- Ngụy Giao, tước hiệu Thủy Mã Quái, sử dụng cây thiết hối đao
- Ngụy Mãng, tước hiệu Thiết Tý Quái, sử dụng cây đồng nhân
- Và Ngụy Đằng, tước hiệu Bạch Diện Quái, sử dụng ngọn giáo đồng.

Bảy tên trai họ Ngụy mỗi người mỗi vẻ, duy chỉ giống nhau ở chỗ hung ác gia truyền. Chúng giúp sức Ngụy Hóa lập trang trại theo trận thế Bát Quái đồ, phòng khi xảy ra chuyện bất thường, thì sẽ có đường lối chống chọi giao tranh.

Sống cuộc đời an nhàn bình thản Trại chủ, không có nghĩa là Cẩm Mao Quái Ngụy Hóa chịu đóng vai lão hổ về già thâu nanh giấu vuốt, mai danh tên tuổi đại đạo một thời, nhưng lão thỉnh thoảng lại sai phái các con xuất

ngoại làm ăn một chuyến tại nơi xa, thành thử dân chúng Ung Thành huyện chỉ biết họ Ngụy là một gia đình cường hào, mà từ quan chí dân trong vùng đều nể trọng, chớ không một ai hay đó chính là một ổ lục lâm đại đạo.

Ngụy Hóa lại khéo léo giao dịch với các quan lớn nhỏ sở tại, tiệc tùng, biếu xén luôn luôn, thành thử các quan bổn huyện đều nhất mực kính nể lão.

Ngoài ra, lão còn biết phóng tài hóa thâu nhân tâm bằng cách hằng năm phát chẩn tiền bạc, thực phẩm cho dân bị nạn lụt Hoàng Hà quanh vùng đất thấp quanh trang trại.

Bất quá tổn phí có là bao? Chỉ một chuyến kiếm ăn xa là dư vụ phát chẩn thường niên.

Cái tên Bát Quái trang mà dân sở tại đặt cho Ngụy gia trại không phải do việc họ biết trang trại tổ chức theo Bát Quái đồ mà là do tám cha con họ Ngụy đều có tước hiệu tận cùng bằng chữ Quái.

Thoạt tiên, dân trong vùng đều lo sợ tước hiệu quái quỷ ấy, nhưng mãi sau ai nấy đều thấy Bát quái không đến nỗi quái như tước hiệu nên không một ai để ý đến cái lạ của danh từ ấy nữa.

Thỉnh thoảng, ba anh em Ngụy gia có vào huyện thành nhậu nhẹt hoặc mua các vật dụng cần thiết. Theo lệnh cha, thất quái trà tiền rất hào phóng được lòng mọi người, nên vóc dáng lực lưỡng của họ chỉ tỏ ra họ là người có bản lãnh cao cường, cũng như diện mạo dữ dằn đối với dân chúng, chỉ là sự bất công của Tạo hóa đã phó sanh cho những người có tấm lòng vàng một khuôn diện bất tương xứng.

Thỉnh thoảng, trong vùng Ung Thành huyện lại xảy ra một vụ án hiếp dâm nhưng các phụ nữ nhan sắc nạn nhân đều ngủ mê như chết trong khi lâm nạn thành thử khi thức dậy thấy khác trong người mới hay là mình đã bị thất trinh, phá tiết mà không thể nào nói được đích danh thủ phạm là ai.

Được trình báo, quan sở tại đành lập biên bản, điều tra qua loa cho rồi chuyện để bỏ qua chờ hậu cứu chớ thiệt tình điều tra các vụ án hiếp dâm mà không căn cứ vào một dấu tích nào cả, thì dầu Bao Công tái thế ngự trị Khai Phong phủ như đời Tống cũng đành bó gối khoanh tay!

Khai báo bị hiếp dâm lắm cùng thành nhàm.

Nạn nhân chỉ biết nói rằng khi tỉnh dậy thấy khác trong mình và sau khi tự kiểm tra mới hay là mình đã bị thất trinh tiết.

Trăm vụ như một, không dấu tích để lại lời khai vô căn cứ của các nạn nhân, nên các quan huyện bứt đầu bứt tai điều tra không ra manh mối, kết luận rằng các phụ nữ nhan sắc trong huyện đều mắc chung thứ bệnh tưởng bị cưỡng bức và trình báo lu bù.

Mà thật vậy, chẳng lẽ ma quỷ hiện hình độn thổ vào tư phòng, cưỡng bức phụ nữ rồi biến ra cửa sổ mà ra ngoài chăng?

Các thiếu nữ phòng không chiếc bóng đã vậy, ngay đến nhiều người có chồng chung chạ hẳn hoi, mà cũng lên huyện trình báo bị kẻ vô danh hiếp, và ông phu quân thì cả quyết là đêm xảy ra nội vụ không hề cùng vợ trao đổi ái ân. Vậy thì còn trời đất nào nữa!

Huyện quan phát điên lên vì những vụ án nói trên.

Dân chúng và một số nha lại di đoạn thì tin rằng thủ phạm biết phép tàng hình, nên mới làm nổi những vụ hái hoa bẻ nhánh kỳ khôi đó.

Thiệt có chi lạ đâu. Thủ phạm là ba tên Thủy Mã Quái Ngụy Giao, Thiết Tý Quái Ngụy Mãng và Bạch Diện Quái Ngụy Đẳng.

Chúng là ba tên ham sắc dục nhất trong thất quái nhà họ Ngụy.

Sẵn bản lãnh trong tay, chúng luân phiên nhau chờ đêm tối dùng thuật phi thiềm tẩu bích vào huyện thành, lẻn tới những nhà chúng đã để ý từ trước, dùng muội hương xông vào phòng cho nạn nhân ngủ mê man, rồi tự do cạy cửa vào tha hồ thỏa mãn lòng dục.

Ba tên Giao, Mãng, Đẳng giấu biệt các hoạt động tà dâm trong Ung Thành huyện, không cho Ngụy Hóa biết lão cấm ngặt không cho phép các con hoạt động bất cứ về phương diện gì trong huyện và mấy nơi lân cận.

Một hôm Ngụy Mãng, Ngụy Đẳng được lệnh thân phụ đi đường thủy dọc theo Hoàng Hà đến Đồng Quan, theo dõi một vụ tải hàng từ địa điểm ấy vào Hoa Ninh trấn dọc trên đường Đồng Quan - Khai Phong để tổ chức vụ cướp hàng.

Tại Đồng Quan, chúng chợt đi qua trước cửa nhà họ Lâm và ngay lúc đó Lâm mẫu cùng Hồng Vân vừa đi hành hương đi kiệu từ miếu Quan Đế trở về.

Động lòng tà dục trước nhan sắc của thiếu nữ, chúng lập tâm thăm dò biết gia đình họ Lâm chỉ có vỏn vẹn hai mẹ con, nên khinh thường chờ đêm khuya vượt tường đi vào trổ ngón dùng muội hương hưởng thú Vu Đài.

Chẳng dè hai mẹ con Lâm gia đã đề phòng đón đánh. Không dám ham chiến, Ngụy Đằng, Ngụy Mãnh bỏ chạy.

Lâm mẫu và Hồng Vân rượt theo. Bực mình, Đằng, Mãnh dừng lại trên nóc nhà cùng mẹ con Lâm gia giao chiến một trận thiệt dữ dội.

Ngụy Đằng dùng ám khí định hạ Lâm mẫu. Đỡ được, Lâm mẫu không dám ham chiến nữa, đành để hai anh em Đằng, Mãnh chạy thoát.

Cách trận này một ngày, Ngụy Đằng chờ đêm khuya trở lại nhà họ Lâm, liệng phi tiêu cột theo mấy lời cảnh cáo và hẹn sẽ trở lại, rồi cùng Ngụy Mãng rời Đồng Quan.

Hết sức hoang mang, hai mẹ con Lâm gia đang bàn cách đối phó thì chợt có vợ chồng Lã Nguyên là bạn của cố tiêu ư Lâm Diên Khánh qua chơi.

Lã Nguyên là đồ đệ của Quảng Từ lão ni và làm bạn đồng môn của Lã Tứ Nương, như vậy đủ hiểu bản lãnh công phu của họ tất chẳng vừa.

Lâm mẫu bèn thuật chuyện mới xảy ra và đưa ngọn phi tiêu cảnh cáo cho Lã Nguyên coi.

Sau khi nhận xét kỹ càng ngọn tiêu, Lã Nguyên nói :

- Ngọn phi tiêu ba cạnh này là của họ Ngụy, một tên đại đạo nổi danh ở Tứ Xuyên. Cha con họ Ngụy rời bỏ đất Tứ Xuyên đã lâu vì thoe tôi hiểu biết thì chúng thiên cư đến Ung Thành huyện, Khai Phong phủ. Gia đình Ngụy tặc đông lắm, chúng đã cảnh cáo tất thế nào cũng trở lại, nhưng tôi chắc chúng không trở lại ngay đâu.

Lâm mẫu lo ngại, yêu cầu vợ chồng Lã Nguyên ở lại giúp sức.

Lã Nguyên nói :

- Hai tên thích khách đêm rồi tất về Khai Phong phủ rủ thêm đồng bọn trở lại đây sanh sự. Như vậy chắc còn một thời gian khá lâu nữa, chúng tôi ở lại

không đặng. Nhưng chúng tôi có thể nhờ một người khác bản lãnh hơn tôi gấp bội phần giúp đỡ, ngặt một nỗi là nhị vị phải rời qua Đồng Quan theo tôi mới đến đó được.

Người xưa thường nói đánh giặc phải truy tận ổ, không nên chờ chúng tới đánh mình, chi bằng nhân cơ hội này, nhị vị xuất ngoại du ngoạn một phen.

Lâm mẫu hỏi :

- Người đó là ai mà bản lãnh ghê gớm hơn cả hiền hữu?

- Hồng hiệp Lã Tứ Nương, chắc đại nương đã nghe danh?

- Trời ơi, nhân vật ấy thì ai mà không biết? Chỉ e người không chịu nhận lời giúp thôi. Hồi đầu năm ngoái, mẹ con tôi đã có dịp gặp hai người hảo đồ của Lã đại sư. Xét công phu bản lãnh của đồ đệ thì đủ biết Lã đại sư như thế nào rồi. Đã vậy, mẹ con tôi xin sang Sơn Đông một phen may ra có dịp tái hội cùng Song hiệp Lã Mai Nương, Cam Tử Long.

Lâm mẫu và Hồng Vân tức khắc thu xếp việc nhà trao cho lão quản gia trông nom, rồi theo vợ chồng Lã Nguyên ra đi.

Lúc qua Khai Phong phủ, Lã Nguyên bảo mẹ con Lâm gia ở lại đó dò hỏi tin tức Ngụy gia, rồi tự mình vào Mã Dương cương thỉnh Lã Tứ Nương.

Đại sư nhận lời ngay cùng vợ chồng Lã Nguyên xuống núi, đến nơi hẹn ở phủ Khai Phong. Nhưng theo sự thăm dò của mẹ con Lâm gia, bọn họ Ngụy đi khỏi Bát Quái trang chưa về, nên vụ thám thính khu trang đó bị đình lại.

Vợ chồng Lã Nguyên hữu sự, chia tay mọi người lên Thiên Tân. Còn Lã đại sư rủ Lâm mẫu và Hồng Vân xuống Tô Châu du ngoạn trong khi chờ bọn thất quái trở về, nhân tiện tìm gặp Chiêu Dương.

Và khi Lã đại sư, Lâm mẫu, Hồng Vân vừa vào tới khu Bắc môn Tô Châu thì may mắn gặp Lã Mai Nương, Cam Tử Long như đã thuật ở đoạn trên.

Âu Dương trang chủ đặt tiệc tiễn hành.

Chiêu Dương thiền sư và Lã Tứ Nương đi đường Yên Châu về Sơn Đông,

còn Lâm mẫu, Hồng Vân, ba anh em Âu Dương và Song hiệp ngược đường Tây bắc và Hà Nam trực chỉ Khai Phong phủ.

Trước khi chia tay, Lã đại sư ân cần dặn Cam, Lã phải trở về Bạch Vân tự ngay sau vụ Bát Quái trang.

Âu Dương Tòng Phượng năm ấy mười bốn tuổi được phép theo anh chị dự trận Bát Quái trang, được đi xa nên rất lấy làm thích thú.

Vị tiểu anh hùng ấy cưỡi con tuấn mã tứ túc mai hoa, mình đen tuyền như bồ hóng, bốn gióng chân trắng toát tuyệt kiêu hùng. Chàng vỗ vào cặp đoản kích toàn thép tốt gài trong túi da đeo bên hông ngựa, nói với Song hiệp :

- Tuy song đầu đã nhiều, trong chuyến này tiểu đệ mới được thực sự lâm trận, nên nóng muốn gặp đối phương để thử sức hiệu nghiệm của cặp đoản kích này lắm.

Mai Nương nhìn tiểu anh hùng tuấn tú mà rằng :

- Tôi biết tài sử dụng đoản kích của hiền đệ rồi. Khá lắm! Duy đừng quên một điều là chớ bao giờ khinh địch. Bất cứ trong trường hợp nào cũng hết sức thận trọng, có thế mới ước mong thành công.

- Dạ, tiểu đệ nhớ lời dạy bảo, và xin theo sau tùy cơ ứng biến.

Ngày đi đêm nghỉ, không bao lâu đã tới Khai Phong phủ. Bảy người vào thành tìm quán trọ, hôm sau mới khởi hành đến Ung Thành huyện cách Khai Phong phủ sáu mươi dặm.

Gần Ngọ thì đoàn người vào huyện Thành.

Mai Nương bảo Hồng Vân :

- Lâm thơ thơ nên chú ý, rất có thể, ta sẽ gặp bọn Ngụy gia Thất quái trên phố huyện.

Hồng Vân đáp :

- Trận đánh ở Đồng Quan diễn ra trong đêm tối, tôi không nhớ rõ mặt địch thủ.

Lâm mẫu nói với Mai Nương :

- Nếu gặp tên đấu với tôi ở đây, có thể nhận ra được. Tuy đêm giao chiến ở Đồng Quan tối trời, nhưng tôi nhận ra mặt đối thủ trắng bệnh bệch, thật kỳ

lạ.

Cam Tử Long chỉ một lữ quán rộng rãi, sạch sẽ dưới gốc cây hòe um tùm nơi góc đường mà rằng :

- Từ Ung Thành đến Bát Quái trang không xa, thì ta nên lập căn cứ luôn ở huyện và trọ luôn tại lữ điếm kia cho tiện.

Mọi người đều đồng ý.

Trưa hôm ấy trong khi dùng bữa, Cam Tử Long nói :

- Căn cứ vào cách hoạt động ở Đồng Quan của hai tên Ngụy gia, có thể hiểu chúng là hạng háo sắc. Chúng ở kế bên một huyện lỵ sầm uất Ung thành này, không lẽ không bao giờ xảy ra những vụ án hiếp dâm hay bắt cóc phụ nữ nhan sắc kể cũng lạ nhỉ.

Chưa ai kịp ngỏ ý kiến thì chủ quán đã đon đả đến hỏi han xem các quý khách cần dùng thứ gì nữa không.

Nhân dịp, Tử Long hỏi luôn :

- Tiên sinh à, huyện Ung Thành này sầm uất thái bình an ninh lắm nhỉ? Vậy mà trước khi chúng tôi tới đây, có một số người ở Khai Phong phủ dám nói rằng ở đây thường xảy ra nhiều vụ án ly kỳ. Đồn ẩu quá?

Chủ quán hắng giọng, đưa mắt nhìn Mai Nương, Kim Loan, Hồng Vân đoạn nói :

- Quý khách đã hỏi tôi cũng không dám giấu diếm. Những vụ án ly kỳ là sự thiệt chớ không phải thiên hạ đồn ẩu. Đáng lẽ tôi phải thưa việc đó với quý khách ngay vì có cả quý vị cô nương đây cùng trọ.

Mừng thầm là mình đã chẩn đúng căn bệnh, Cam Tử Long liền mời chủ quán ngồi chờ nói chuyện.

Chàng hỏi :

- Vậy thì đã xảy ra những vụ án gì đến nỗi người ta phải đồn là ly kỳ?

Một lần nữa, chủ quán nhìn trộm các thiếu nữ, ngần ngừ giây lát mới đáp :

- Trước sự hiện diện của lão mẫu và quý vị cô nương đây, thiệt khó nói quá!…

Âu Dương Tòng Lâm mỉm cười nhìn chủ quán :

- Tiên sinh cứ nói không hề chi. Quý tiểu thư đây có võ nghệ, tánh tình Cang cường như khách tu mi, chớ ngại.

Nghe vậy chủ quán đành thuật lại những vụ án hiếp dâm đã xảy ra tại Ung Thành và nói tiếp :

- Xin quý vị chớ khinh thường, võ nghệ là một chuyện nhưng thủ phạm là cái giống người vô hình, võ nghệ cao cường cũng chẳng làm chi nổi. Nên cẩn trọng là hơn.

Chủ quán vừa dứt lời thì có một người y phục lối trang đinh bước vào quầy hàng, nên vội cáo lỗi, lật đật bước ra tiếp.

Người đó nói :

- Cố tẩu có thấy nhị vị Ngụy thiếu gia tôi qua đây không?

Nghe thấy tiếng Ngụy, các vị nam nữ hào kiệt lắng tai nghe.

Chủ quán đáp :

- Hồi sớm nghe nói các vị thiếu gia có đi qua ngả này, nhưng từ lúc tôi ngồi quầy đến nay, tuyệt nhiên không thấy vị nào cả. Chắc các thiếu gia vào nhậu nhẹt trong khu chợ chớ gì? Vị nào vậy?

Người kia khẽ cúi đầu chào, vừa trở ra khỏi quán, vừa nói :

- Đệ lục và đệ thất thiếu gia. Nếu thấy đi qua đây, cố tẩu nhắn hộ rằng có lão Lục theo lệnh của lão Trang chủ đi kiếm mời về gia trại ngay, nghen?

Chủ quán vui vẻ :

- Được rồi, tôi không quên đâu.

Tên Lão Lục vừa đi khỏi, chủ quán lại tất tưởi trở vào thồi bẩy người, nối lại câu chuyện dở dang.

Lã Mai Nương giả đò hỏi chuyện :

- Chắc họ Ngụy là dòng một vị đại quan nào hồi hưu, thưa tiên sinh?

Vui chuyện, chủ quán liền nói rất nhiều về Ngụy gia và tán dương luôn về tài võ nghệ của thất quái.

Hiểu biết nhiều điều về mục tiêu hành động rồi, bảy người rủ nhau lên lầu trọ, sửa soạn ra phố du ngoạn Ung Thành huyện.

Xong trước, Lã Mai Nương và Âu Dương Kim Loan đứng dựa lan can

ngoài hành lang nhìn xuống đường, thì vừa hay có hai kỵ sĩ chạy kiệu nhỏ từ đằng xa tới. Một người thứ ba cưỡi ngựa theo sau mà hai nữ kiệt cùng nhận ra là tên gia nhân Bát Quái trang hỏi thăm chủ quán hồi nãy.

Mai Nương liền kêu Lâm mẫu và Hồng Vân mà rằng :

- Nhị vị núp sau cửa nhìn coi có nhận ra ai kia không? Chắc là hai tên đệ lục và đệ thất quái Ngụy gia vì có tên trang đinh hồi nãy theo sau.

Tòng Lân, Cam Tử Long cũng vội đứng cả sau cửa, nhìn qua hành lang xuống đường.

Hai kỵ sĩ nọ, y phục bảnh bao sang trọng, lộ vẻ phú quý ăn chơi, nhưng cứ nhìn đôi ủng võ ngắn cổ thì đủ hiểu họ vận võ phục bên trong.

Người đi bên hữu trạc hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi cả ngang, nước da bánh mật mũi thô cao, hai mắt lồi như tia ra lửa, dữ dội. Kỵ sĩ bên tả trẻ hơn trạc vài tuổi, dong dỏng, mặt dài mà trắng bệch, để ria mép vuốt cong, cặp mắt ti hí lạnh lùng như hai lưỡi dao nhỏ.

Kim Loan nói với Mai Nương :

- Tên cả ngang có chiếc đồng nhân gài bên ức ngực chắc là đệ lục quái.

Mai Nương gật đầu :

- Phải rồi, tên mặt trắng bệch ít tên tuổi hơn… À mà, có lẽ đó là tên đã cùng Lâm bá mẫu giao chiến ở Đồng Quan.

Đứng trong cửa, Lâm mẫu nói vọng ra :

- Tôi nhận ra tên dong dỏng bạch diện với bộ râu mép của nó rồi. Tên này gài giáo dọc theo sườn ngựa mà tên giao chiến cùng tôi ở Đồng Quan cũng sử dụng giáo.

Hồng Vân nói theo :

- Chắc chắn rồi, vì tên đấu với tôi sử dụng đồng nhân.

Quả thiệt, hai kỵ sĩ nọ chính là Thiết Tý Quái Ngụy Mãng và Bạch Diện Quái Ngụy Đằng vào huyện chơi, bị phụ thân là Cẩm Mao Quái Ngụy Hóa gọi về không hiểu vì chuyện gì.

Chúng chợt trông lên lầu lữ quán trước mặt thấy hai thiếu nữ nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường, thì cùng thộn mặt ra nhìn không chớp mắt.

Ngụy Đằng suýt xoa :

- Trời ơi! Cô Tây Tử hồi sanh chăng lục huynh?

Ngụy Mãng nuốt ực một cái :

- Chẳng Tây Thi hồi sanh thì cũng Hằng Nga giáng trần. Cả hai nàng cùng đẹp! Chưa bao giờ chúng ta thấy ả nào đẹp như vậy. Nhìn không biết chán mắt!… Hay quá!

Ngụy Đằng nheo mắt bảo anh :

- Lục huynh nhìn chầm chầm lộ liễu quá, lỡ mọi người trông thấy lại thêm phiền. Đêm nay ta tính sao? Hai con chim xanh kia chắc còn ngụ tại đây.

Ngụy Mãnh cười lạt :

- Hừ! Như mọi khi chớ còn tính sao nữa?

- Có nên rủ ngũ huynh cùng đi không?

Ngụy Mãng lắc đầu :

- Không. Chúng nó hai, chúng ta hai, đủ cặp rồi. Vả lại, ngũ huynh thường đi riêng, có bao giờ rủ chúng mình đâu?

Hai tên đệ lục, đệ thất quái phóng ngựa qua mặt tiềm lữ điếm, đi thẳng.

Trên lầu, mọi người nhìn theo cho tới lúc chúng khuất sau rặng cây, Lã Mai Nương mới nói :

- Tôi hiểu vì lẽ gì tại huyện này hay xảy ra nhiều vụ án hiếp dâm mà quan sở tại bó tay. Hai tên trong bọn thủ phạm vừa đi qua đó. Dân chúng ca tụng đức độ bọn Ngụy gia kể cũng tức cười thiệt.

Âu Dương Tòng Lân nhìn Mai Nương hỏi :

- Đêm nay, chúng ta khởi sự vào Bát Quái trang chớ?

Mai Nương mỉm cười :

- Dạ, nhưng ta phải chia ra làm hai toán. Một toán đi trước và một toán chờ ở đây.

Lâm Hồng Vân hỏi :

- Bát Quái trang rộng lớn, người nhiều, ta cùng đánh có hay không?

Cam Tử Long nói :

- Lâm tiểu thư không hiểu ý Mai Nương. Hai tên Ngụy quái hồi nãy, đêm

nay thế nào cũng lần đến lữ quán này với ý định làm quấy. Toán ở lại bắt chúng xong sẽ vào Bát Quái trang tiếp tay.

Kim Loan nói :

- Đã vậy, chúng ta nên hành động như sau đây… Được không?

Mai Nương gật đầu :

- Âu Dương thơ thơ bàn trúng ý tôi. Nào ta ra phố cho biết qua huyện lỵ rồi còn nghỉ lấy sức chớ!…

Canh hai đêm hôm ấy, quan huyện Ung Thành là Quách Hàn Văn hong đèn ngồi trong văn phòng đọc các án văn.

Bỗng nhiên cánh cửa sổ mở bung hắn ra, khiến Quách tri huyện ngạc nhiên bỏ tập hồ sơ xuống án thư, nhìn ra ngoài trời đen tối lẩm bẩm :

- Quái! Trời không gió mạnh mà cửa sổ bị tông ra là nghĩa lý gì!…

Cầm lấy chiếc chuông nhỏ trên án, Quách huyện quan rung nhẹ lên mấy tiếng. Tức thì, tên quân hầu mở cửa lớn, bước vào.

- A Tam, đóng cánh cửa sổ kia lại. Ngoài ấy gió mạnh không?

A Tam vừa đi ra phía cửa sổ, vừa nói :

- Bẩm đại nhân, gió nhẹ thôi.

Nghe vậy, Huyện quan vội nói :

- Khoan! Để ta coi xem sao đã.

Không hiểu, A Tam ngơ ngác dừng sang bên.

Để mục kỉnh xuống án thư, Quách Hàn Văn đứng ngay dậy đi ra lối cửa sổ, nhưng vừa được mấy bước thì bỗng một vật gì sáng loáng bay xẹt ra từ ngoài cửa sổ vào phòng, cắm phập lên mặt án thư khiến cả viên Tri huyện lẫn tên quân hầu đều giựt mình kinh hoàng, chạy tạt vào góc phòng, mặt tái ngắt.

Lát sau, không thấy động tĩnh chi cả, A Tam mới nói nhỏ :

- Con ra báo động bắt thích khách.

- Không, nếu là thích khách thiệt thì ta đã chết từ lâu rồi. Tất hữu sự chi đây!… Ngươi hãy đóng cửa lại, không sợ chi nữa đâu.

Nói đoạn, Quách Hàn Văn trở lại án thư nhìn kỹ thì ra đó là một chiếc phi chủy nhỏ, ở đuôi có buộc một mảnh giấy trắng.

Huyện quan dùng sức rút mũi chủy, cởi mạnh giấy mở ra coi.

Thơ rằng:

Gửi Huyện lênh Ung Thành,

Quách Hàn Văn Thủ phạm các vụ hiếp dâm xảy ra trong địa hạt Ung Thành huyện và cho tới nay không bị trừng phát, chính là bầy Ngụy gia Thất quái cư ngụ tại Bát Quái trang.

Thân là một vị đường quan hưởng đầy đủ bổng lộc triều đình mà giao hảo dung túng ác bá hại dân lành, đáng lẽ ta phải lấy thủ cấp tức khắc để nêu giương cho bọn tham quan ô lại. Nhưng ta sanh phước cho ngươi chuộc lỗi bằng cách huy động - ngay sau khi đọc thơ này, bộ đội toàn huyện cấp tốc đến bao vây Bát Quái trang và nhận các thủ phạm.

Nếu ngươi trái lệnh, ta sẽ lấy thủ cấp ngay đêm nay, dầu ngươi ba đầu sáu tay, biết thăng thiện độn thổ cũng không chạy thoát.

Nay thơ, Trại Nhiếp Ẩn Thôi Sơn Thái Bảo

Đọc xong bức thư, đêm thu lạnh mà Quách Hàn Văn mồ hôi toát đầy mình.

Y bảo A Tam :

- Ngươi không được tiết lộ chuyện này với bất cứ một ai, lập tức cầm cấp lệnh này ra cho Thiên Tổng, Bá Tổng và các giáo đầu, bảo họ y lệnh thi hành. Ta cũng cùng đi. Nhân, mã phải sẵn sàng ngay trong khắc canh, nghe?

A Tam vội y lệnh đi ngay.

Quách Hàn Văn bỏ dở chồng hồ sơ, trở về tư phòng nai nịt hành quân. Y nghĩ thầm: “Ta giao hảo với bọn Ngụy gia là vì lầm tưởng chúng lương thiện, ngờ đâu có chuyện tầy trời như vậy. Hai vị hiệp khách nào đó dám đương đầu với Bát Quái trang, tất chẳng phải hạng vừa. Không hành động cấp tốc, có lẽ bị họ mượn thủ cấp thiệt chứ chẳng chơi!”

Nghĩ đoạn, Quách Hàn Văn vô tình đưa tay sờ lên gáy, và không khỏi rùng mình rợn da gà.

Nói về các vị nam nữ anh hùng, tối hôm ấy sau khi cơm nước nghỉ ngơi, liền đai nịt gọn gàng võ trang đầy đủ.

Theo chương trình hành động của Song hiệp, Âu Dương Tòng Lân, Kim Loan, Tòng Phượng, Lâm Hồng Vân, và Lâm mẫu chờ canh một vừa dứt, liền ra khỏi huyện thành.

Lâm mẫu đi trước dẫn đường.

Đêm thượng tuần tháng Chín, trăng thu khi tỏ khi mờ bao phủ bởi những đợt mây xám cực lớn. Gió thoảng lùa trong các khóm lá động xào xạc xen lẫn tiếng côn trùng âm ỉ thê lương…

Lâm mẫu nói :

- Còn độ hơn dăm nữa thì tới nơi. Có lẽ Song hiệp đoán sai chăng?

Ở lại lữ quán chờ uổng công!…

Lẫm mẫu vừa dứt lời thì cả năm người không ai bảo ai đã vội vàng núp và sau các gốc cây lớn bên đường.

Quen nhìn đêm, họ chợt thấy bóng người thấp thoáng chạy xa ca từ phía trước mặt tới và chạy ngoài hàng cây.

Quả vậy, hai bóng khách dạ hành đen tuyền phi hành vượt qua nơi năm người núp, nhằm phía huyện lỵ thẳng tiến.

Chờ họ chạy thiệt xa, năm người mới rời chỗ núp tiếp tục trực chỉ Bát Quái trang.

Lâm Hồng Vân nói :

- Hình như hai tên trong bọn thất quái.

Đi bên, Kim Loan đáp :

- Chính là chúng nó rồi, tiểu muội nhận rõ tên bạch diện.

- Mai Nương, Tử Long tiên đoán khá thiệt.

- Song hiệp kinh nghiệm nhiều lần rồi, Thế là bớt gánh nặng được hai tên!

Tòng Lân nói :

- Chúng còn sáu người, kể cả lão Ngụy Hóa. Ta cần đánh thiệt mau lẹ.

Lâm mẫu nói tiếp :

- Trang đinh hữu luyện khá đông, ngoài ra chúng nuôi cả bầy chó Ngao. Hết sức thận trọng mới được!

Tòng Lân nói tiếp :

- Nhạc mẫu cùng Kim Loan, Tòng Phượng nhập trang phía tả. Tiểu tế và Hồng Vân muội nhập trang phía hữu. Hễ thấy mái lá, ta nên bật lưu hoàng phóng hỏa mấy nơi bất buộc bọn Ngụy quái phải ra chữa lửa, lúc đó ta sẽ khởi chiến.

Lâm mẫu nói :

- Theo sự chỉ bảo của Lã Nguyên tiên sinh và như tôi đã phác họa hồi chiều, ta phải tránh đùng đi lộn vào những con đường trong trang có trông dương liễu là tránh được hầm bẫy ngầm của Bát Quái đồ.

Năm người mải miết đi chẳng bao lâu, Bát Quái trang đã lù lù chắn ngang phía trước mặt như cả một tòa thành kiên cố…

Trong khi đó, Song hiệp cũng rất hoạt động.

Ngồi tham thiền nhập định trên giường tới gần canh hai, Mai Nương, Tử Long vùng dậy đeo trường kiếm lên lưng và túi Bách bảo vào y đới thiệt gọn ghẽ.

Ra khỏi căn phòng, đóng cửa lại cẩn thận, Song hiệp đi ra đầu hành lang nhảy xuống đường, chạy thẳng lên huyện nha vượt vào trong, phi thân lên mái chuyển vào hậu trường.

Thuật phi thiềm tẩu bích, khinh thân thần công của hai kiếm khách Cam, Lã quả đã đạt mức tối cao nên hai người lanh lẹ biến ảo như hai bóng đen ẩn hiện vô chừng, và không lỡ bước gây một tiếng động nhỏ.

Hành động xong xuôi, Song hiệp trổ tài hành thuật ra khỏi Ung Thành huyện, nhắm hướng Bát Quái trang lướt chạy như bay.

Khi gần tới nơi thì đã thấy lửa cháy đỏ một góc trời, và tiếng reo hò vang dậy xen lẫn tiếng khí giới sát phạt dữ dội.

Đến nơi, Song hiệp nhìn qua quan sát toàn thể mặt tiền Bát Quái trang.

Trang môn đóng chặt, bên trong đèn đuốc sáng ngời. Trên vọng lầu trang đinh cầm khí giới đứng lố nhố canh phòng.

Không cần dè dặt nữa, Song hiệp nhảy qua mặt hào rồi phi thân lên mặt tường.

Nhớ ánh đuốc sáng, bọn trang định trông thấy liền đánh phèn la báo động,

và hò nhau xô cả vào khu chân tường bao vây.

Nhưng Song hiệp phóng mình như bay qua đầu chúng, đáp xuống đất cách xa tường đến hơn hai trượng.

Bọn trang đinh bèn thả hai con chó Ngao lớn như con bò con và hùa nhau đuổi theo.

Hai con chó Ngao thiệt dữ dội vừa đuổi Cam, Lã vừa sủa inh ỏi.

Bực mình, Song hiệp liền dừng lại, đồng thời cùng vung tay lên một cái. Tức thì, hai con chó Ngao bị phi trâm và phi thiết đạn trúng mõm, kêu hộc lên một tiếng đau đớn, quay đầu trở lại chạy cuống quít lẫn vào bóng tối đi mất.

Không biết Song hiệp lợi hại, bọn trang định cố đuổi theo định bao vây kẻ địch, nhưng Mai Nương quát lớn :

- Biết điều tránh đường ngay kẻo mất mạng cả bây giờ!…

Dứt lời, nàng và Tử Long xông cả lại, tuốt trường kiếm sáng lòe, quơ luôn một vòng.

Khí giới của bọn trang định bị tiện đứt đôi, rớt cả xuống lối đi. Hoảng hồn, chúng hè nhau chạy giựt lùi ra phía trang môn.

Không cần đuổi, Song hiệp chạy riết vào phía trung ương là nơi có tiếng reo hò, sát phạt dữ dội.

Hai kiếm khách nhận xét quả nhiên thấy có nhiều con đường nhỏ vắt ngang, mà hai bên bờ trồng toàn dương liễu như lời Lâm mẫu thuật lại hồi chiều. Mỗi khi gặp chặng đường nhỏ vắt ngang, Mai Nương, Tử Long đều nhảy băng qua, chạy vòng vèo qua nhiều dãy nhà mới vào tới gần đại sảnh.

Lúc này, tiếng reo hò đinh tai, khí giới va chạm nhau chí chát.

Ngó quanh, Cam Tử Long chỉ một mái đình cao ở phía bên tả, đoạn cầm tay Mai Nương chạy tới đó, phi thân lên mái nhẹ nhàng tựa hai chiếc én liệng.

Từ đỉnh núi, Song hiệp lò đầu nhìn thẳng xuống bãi chiến trường. Đó là một khu sân lát gạch vuông cực kỳ rộng lớn có ba dãy nhà bao bọc theo hình chữ Môn Trên sân, một cảnh sát phạt giao trang lưu huyết đang diễn ra trước

mắt Song hiệp.

Hình như hầy hết trang đinh đều tề tựu bao vây quanh sân đông tới trên dưới hai trăm tên. Chúng đốt đuốc bật hồng sáng rực toàn khu chiến trường.

Lúc đó, trận chiến trên sân chia ra như sau:

Âu Dương Tòng Lân kịch chiến với lã Cẩm Mao Quái Ngụy Hóa sử dụng song tiên, và Hắc Diện Quái Ngụy Hổ sử dụng song chùy.

Trân giao tranh ba tên này thập phần ác liệt. Tuy đã ngoại thất thập, Ngụy Hóa vẫn thiệt mạnh mẽ sung sức, dùng song tiên pháp cực kỳ linh động, tỏ ra là một tay lão thành đầy kình nghiệm xung phong.

Lực lưỡng, dũng mãnh, mặt đen như trôn chảo, đệ nhất quái Ngụy Hổ sử dụng cặp thiết chùy nặng nề, xung trận như vũ bão, liều lĩnh và ngơ ngáo. Y vừa đánh, vừa gầm gừ y hệt con mãnh hổ lúc giao tranh.

Không kém, một mình đấu với hai địch thủ, Âu Dương Tòng Lân quả là một mãnh hán võ nghệ gia truyền siêu việt.

Cây thanh long đao của chàng lúc dương đông, kích tây, lia thượng, chém hạ, biến chuyển không ngừng, loang loáng rít gió như chớp giựt mưa gào, Tòng Lân tả xung hữu đột, lanh lẹ uyển chuyển như con giao long vùng vẫy giữa biển cả, mỗi ngọn đánh là một thế độc của nhà nghề, mỗi biến hóa là một kỹ thuật hàng bảo thủ.

Ba món võ khí sát phạt ghê gớm, va chạm vào nhau chí chát, tóe lửa, kinh hồn.

Trận thứ hai giữa Âu Dương Kim Loan và Phi Hành Quái Ngụy Bào sử dụng cây thiết côn bốn cạnh.

Lực lưỡng, mạnh mẽ y hệt tên Ngụy Hổ, đệ nhị quái tỏ ra thập phần lợi hại không kém gì cha, anh.

Thiệt vậy, chiếc thiết côn bốn cạnh của y nặng tám mươi ba cân, được sử dụng bởi hai cánh tay nở nang chắc nịch, hoa lên tới tấp, đánh toàn đòn chí mạng, vây tròn lấy đối phương.

Ngụy Báo khinh thường địch nhân là phụ nữ chẳng được mấy hơi sức, vả lại món võ khí địch là phương thiên kích cỡ trung bình, mảnh mai hơn ngọn

thiết côn bốn cạnh nặng nề của y nhiều.

Bởi vậy, Ngụy Báo cố tâm dùng toàn lực gạt, đánh mạnh vào ngọn kích của Kim Loan với ý định khiến nàng phải ê ẩm hai tay để vuột mất khí giới.

Nhưng Ngụy Báo đã lầm!

Y vấp phải một hảo thủ cân quắc anh thư, bề ngoài mặt hoa da phấn, kỳ trung hữu luyện nội ngoại thần công dũng mãnh phi thường, ngay đến những bực nam tử trượng phu cũng hiếm người bì kịp.

Ngoài ra, cây phương thiên kích cỡ trung bình của nữ kiệt Kim Loan đâu có phải là một món võ khí thường.

Cũng như lưỡi thanh long đao của trưởng huynh nàng, ngọa phương thiên kích đó được đúc bằng toàn thép hảo hạng, lọc đi lọc lại nhiều lần, ngâm nước không biết han sét cứng rắn vô cùng.

Toàn thể cây kích đó chỉ nặng có hai mươi bốn cân, nhưng nói tới sự công dụng của thứ võ khí thiệt vô bờ bến, dầu người khó tánh đến đâu khi cầm nó trong tay, dạo thử mấy đường cũng phải vừa ý.

Với công phu siêu việt, sức mạnh ngàn cân, Kim Loan sử dụng ngọn kích nhẹ nhõm như bấc, biến hóa vô chừng, mới là mối nguy cơ cho đối thủ.

Một tay thảo mãng anh hùng đã từng chiến đầu cả trăm trận như Phi Hành Quái Ngụy Báo, trước còn khinh thường đối phương là sức vóc nữ nhi, hơi sức bất quá được bao nhiêu, sau khi nếm thử mấy đòn, y biết ngay thực lực địch thủ và phải tận tình sức lực giao tranh quyết chí ăn thua mà ghê thay, ngọn phương thiên kích của vị tiểu thư diễm kiều họ Âu Dương như biến hóa thành thiên hình vạn trạng, linh động khác thường, nguy hiểm vô biên.

Ngụy Báo cảm tưởng như tả, hữu, thượng, hạ, quanh mình y chỗ nào cũng có mũi kích địch châm, thích, chợt tả, chợt hữu biến ảo muôn phương tối u nguy hiểm, chỉ chậm gạt đỡ, tránh né trong chớp mất là có thể táng mạng ngay.

May thay, Ngụy Báo không những dũng mãnh mà còn rất lanh lẹ, có thể nói là Ngụy Báo lanh lẹ hơn hết bọn thất quái, cho nên giới giang hồ hắc đạo mới đặt cho y tước hiệu Phi Hành Quái.

Nhờ vậy, Báo chống cự cực kỳ dữ dội trong đợt đầu.

Trận thứ ba diễn ra giữa hai thiếu niên công tử Âu Dương Tòng Phượng và Hỏa Nhãn Quái Ngụy Bưu.

Thoạt nhìn, Song hiệp phát cười thầm về sự chênh lệch bề ngoài về hình thức của cặp đấu thủ này.

Ngụy Bưu cao cỡ trung bình nhưng cả ngang, cổ to, vai rộng lưng lớn thô bỉ võ phu. Hơn nữa, y sử dụng song phủ cán ngắn lưỡi to, trông càng hạp với vóc dáng, y hệt Hắc Toàn Phong Lý Quỳ của toán anh hùng Lương Sơn Bạc khi xưa.

Trái lại, Âu Dương Tòng Phượng mới mười lăm tuổi, mình mảnh khảnh cao hơn đối phương, nét mặt thanh tú.

Thiếu niên có kiểu cách sẽ nở nang đều đặn như trưởng huynh chàng.

So sánh với các thiếu niên đồng tuổi, Tòng Phượng đáng được liệt vào hàng lớn, nhưng trước một Ngụy Bưu, chàng chỉ là một nít không hơn không kém.

Cũng bởi sự chênh lệch bề ngoài nên khi mới khởi chiến, Ngụy Bưu rất đỗi khinh miệt Tòng Phượng.

Gã dùng đủ mọi danh từ mạt sát, chế giễu đệ tam công tử họ Âu Dương.

Không chịu kém, Tòng Phượng mắng lại gã là giống thủy ngưu hỏa nhãn nặng nề, mắt không đủ sức tinh tường.

Chàng mắng đúng một câu và sử dụng cặp đoản kích xung trận cực kỳ dũng mãnh để trả lời kẻ địch.

Vẫn khinh thường, Ngụy Bưu múa song phủ đánh gạt.

Theo sự hiểu biết của gã, người nào dùng cặp đoản kích phần nhiều đều lợi hại vì đó là môn võ khí không những nặng mà còn khó sử dụng, bởi lẽ chính hai cái vành kích chỗ tay cầm cũng có một tác dụng xung chiến vô cùng lớn lao.

Đành rằng cặp đoản kích lợi hại, nhưng trong trường hợp hiện tại, kẻ sử dụng lại là một thiếu niên măng sữa thì sự chống đối không đáng để gã quan tâm, nhất là gã cầm lăm lăm trong tay đôi đoản phủ nặng nề, khiến kẻ địch

nhát Gan chỉ nhìn thôi cũng đủ hồn bay phách tán.

Ngụy Bưu hoa song phủ lên như mưa rào chém bổ luôn mười mấy thế, cố ý nạt nộ cho Tòng Phượng phải khiếp vía bỏ chạy, hoặc liệng kích quy hàng.

Kỳ thay! Thiếu niên họ Âu Dương không thèm tránh né, mà còn đưa song kích gạt đỡ như thường và trả đòn tới tấp.

Cứ một ngọn phủ vừa ra là một thế kích đã bồi đòn trả lễ, và đòn nào cũng nặng nề nguy hiểm, tỏ ra đối thủ không những kỳ dũng, mà còn là hảo thủ đáng gờm.

Sau ba mươi hiệp thử sức, Ngụy Bưu rất đỗi kinh ngạc, nhận ra được chân giá trị của đối phương ít tuổi nọ.

Không dám hờ hững nữa, gã tận tâm giao đấu quyết thắng.

Một bên là mãnh hán đại đạo quen nghề giao tranh, đầy đủ mánh lới chiến đấu. Một bên là thiếu niên mới lớn chưa từng ra đời chuyến nào, nhưng được phụ, huynh, muội chăm sóc chuyên luyện môn võ bí truyền của họ Âu Dương đã từng nổi danh vô địch trong toàn cõi Giang Nam, từ thời Minh Thành Tổ cho tới nay. (Âu Dương Bích Nữ, dòng Âu Dương, là sư tổ sáng lập phái Thiếu Lâm Bắc phái, là một tay kiếm phi thường trong Lam Y Nữ Hiệp)

Trong những buổi luyện song đấu, hỗn đấu cùng phụ, huynh, muội, Tòng Phượng đã giao chiến thật sự như trước kẻ địch mà chàng cần phải giành phần thắng, nếu không thì sẽ nguy cho tánh mạng, nên hiện thời - lần thứ nhất giao chiến với một kẻ địch lạ mặt - Tòng Phượng thản nhiên như một chiến sĩ đã từng bách chiến.

Không những không bỡ ngỡ lạ lùng, chàng còn thấy mạnh tay hơn là vì được giao chiến một cách không tiếc tay.

Nhờ hậu thuẫn tinh thần đó, Tòng Phượng xung trận cực kỳ hăng hái, trổ nhiều thế hay đòn lạ bén nhọn vô cùng.

Cặp thứ tư là Lẫm mẫu sử dụng song câu đấu với Kim mao quái Ngụy Hùng cầm cây đinh ba.

Một già, một trẻ giao phong cực kỳ hăng hái. Ngọn đinh ba của Ngụy Hùng luồn như rắn, lúc nào cũng sả vào đối phương.

Đối lại, cặp Hổ Đầu câu của Lâm mẫu cũng thần kinh quỷ khiếp, không hổ danh Cầm Đại Nương, ái nữ của giang hồ hảo thủ Thiết Tý Hùng Cầm Nguyên Hãn khi xưa.

Cặp thứ năm là Lâm Hồng Vân chiến đầu cùng Thủy Mã Quái Ngụy Giao sử dụng thanh thiết bối đơn đao.

Hồng Vân dùng trường kiếm tỏ ra là một nữ hảo thủ được phụ truyền, mẫu luyện.

(Phụ thân nàng Hồng Vân là tiêu sư Lâm Diên Khánh, hữu danh một thời tại Tây An và khắp dải Đồng Quan. Coi hồi thứ mười)

Trong trường hợp này, không những Hồng Vân phải giao chiến tận tâm giành phần thắng cho chính nàng, mà nàng còn muốn trổ tài võ nghệ trước mặt vị hôn phu võ dòng của nàng.

Nàng biết Âu Dương Tòng Lân rất chú trọng đến điểm võ nghệ công phu luyện tập của người yêu.

Trước đây, chàng thầm thương trộm nhớ Trại Nhiếp Ẩn Lã Mai Nương đến nỗi hận sầu tương tư không những vì bóng khuynh thành của vị nữ hiệp ấy, mà còn vì một lý do tài ba xuất chúng siêu đẳng của khách giai nhân nữ kiệt.

Tự hiểu sức mình, Lâm Hồng Vân không dám tham vọng, tự đặt mình ngang hàng với vị nữ hiệp sĩ tài danh, nhưng ít nhất, nàng cũng muốn tỏ cho người chồng tương lai hiểu rằng, nàng chẳng phải là một kẻ vô dụng, chỉ biết lo bổn phận sửa túi nâng khăn, mà còn có thể hầu chàng độ kiếm giương cung dưới ánh trăng vàng đêm thanh gió mát…

Cùng một tuồng háo sắc như hai em Ngụy Mãng, Ngụy Đằng, tên Thủy Mã Quái Ngụy Giao cảm thấy tâm hồn ngây ngất trước sắc đẹp của nữ đối phương.

Gã muốn chiết thắng, bắt sống ngay người đẹp đem đi một nơi để ép buộc giao hoan.

Đối với gã, còn chi thú bằng bắt sống và chiếm đoạt luôn tấm thân ngà ngọc của nữ đối phương?…

Bởi vậy, trong khi giao chiến, nhiều lần gã muốn lùi bước dụ Lâm Hồng Vân ra khỏi khu sân gạch lớn để tiện việc và sống và… đem đi luôn.

Nhưng thanh trường kiếm địch có cho phép gã hành động theo ý muốn đâu?

Nó của xoắn chặt lấy gã, đâm chém tứ phía, nguy hiểm chỉ sơ hở đường tơ kẽ tóc là tánh mạng chẳng còn ngay.

Năm trận tử chiến diễn ra sôi nổi trên sân. Đó đây một số trang định bị thương hay bị tử thương máu đổ loang trên mặt gạch, nằm ngổn ngang lẫn với xác các chó Ngao.

Tuy vậy, một số trang đinh khách cuồng nhiệt vẫn liều mạng tham chiến cùng chủ nhân của chúng, làm khó dễ cho năm vị năm nữ anh hùng không ít, vì năm người không muốn sát hại nhiều sanh mạng vô ích, và chỉ chú trọng hạ bọn Ngụy quái.

Về phần tên lão tặc Ngụy Hóa vừa giao chiến vừa quan sát toàn trận, y lấy làm lạ thấy vắng mặt Ngụy Mãng, Ngụy Đẳng.

Thì ra, ba tên dâm tặc ngũ, lục, thất quái mỗi chuyến và Ung Thành huyện gian dâm phụ nữa đều đi lén không hề báo chi một ai hay.

Ngay trong bọn anh chúng cũng không hay biết chi hết, ngoại trừ tên Ngụy Giao lúc bấy giờ.

Thấy vắng Mãng, Đẳng, ngũ quái Ngụy Giao hiểu ngay lý do. Gã nghĩ thầm: “Gớm thiệt! Hai thằng đi ăn mảnh riêng mà không rủ ta đi cùng, chẳng ngờ đêm nay hữu sự, lộ chuyện thế nào cũng sẽ bị phụ thân quở phạt”.

Mải nghĩ, lơi tay đao, Ngụy Giao bị Lâm Hồng Vân thừa thế nhập nội, lia một nhát kiếm ngang cổ, tiếp theo một tiếng quát :

- Chết này!…

Hoảng hồn, Ngụy Giao theo kinh cảm ngồi thụp xuống thì vừa vặn lưỡi kiếm địch liếm mất mối khăn buộc ngược trên đỉnh đầu. Bị chiếc khăn buộc mối buông tỏa xuống mặt, Ngụy Giao vội vàng đưa tay tả gạt bay xuống sân.

Chết hụt, Ngụy Giao vội hết sức chú trọng giao chiến, tìm cách trả miếng đối phương.

Tưởng Giao cần được tiếp tay, lão tặc Ngụy Hóa vội hoa song tiên nhảy ra ngoài vòng chiến quan sát.

Sau khi thấy Giao và địch thủ chiến đấu ngang tay, Ngụy Hóa bèn chạy vòng quanh sân hối thúc các trang định nhập chiến bao vây, đánh thiệt dữ dội.

Núp sau nóc đỉnh, Lã Mai Nương bảo Cam Tử Long :

- Tên lão tặc hăng hái lắm, sư huynh nên cho nó nhụt bớt nhuệ khí đi. Giao chiến lối quá ư nhân từ như Tòng Lân, Kim Loan chỉ thêm phí thời giờ vô ích!

Cam Tử Long chỉ vào chiếc đồng nhân đoạt được của đệ lục quái Ngụy Mãng, mà chàng đem theo với mục đích để nạt bọn Ngụy gia :

- Báo hung tin cho tên lão tặc nhé?

Mai Nương gật đầu. Tức thì, Tử Long nhằm Ngụy Hóa lao chiếc đồng nhân dài ngót hai thước xuống.

Lẹ mắt thấy kịp, Ngụy Hóa vội nhảy né sang bên. Chiếc đồng nhân trượt qua cai y rớt xoảng một tiếng xuống sân gạch, lăn lộp cộp đi nhiều vòng khiến cả hai phe chiến đấu cùng hồi bộ, ngoái lại nhìn.

Năm vị năm nữ anh hùng hiểu là Song hiệp đã tới nơi. Nên an tâm xáp chiến ngay.

Trái lại, bọn Ngụy quái đâm ra hoàng mang lo sợ, khi nhận ra món võ khí thường dùng của Ngụy Mãng.

Nhất là Ngụy Hóa, tên lão tặc cho rằng: Mãng đã bị ám sát hoặc bị hạ trước khi Bát Quái trang báo đồng. Thằng Đằng, có lẽ đã cùng chung số phận. Thảo nào nãy giờ vắng mặt hai đứa.

Chiếc đồng nhân từ nóc đình bay xuống, tất đồng bọn địch thủ còn núp trên đó giám chiến. Nghĩ vậy, Ngụy Hóa liền cầm chéo song tiên phòng bị, và ngước lên mái đình cao ngất quan sát.

Không thấy chi lạ, vì Song hiệp vẫn núp ở phía mái bên kia, Ngụy Hóa liền phi thân lên mái lầu nhất, và từ đó nhảy luôn lên mái lầu thượng.

Chờ đúng lúc tên lão tặc vừa đáp xuống mái lầu, Song hiệp mới ngạo nghễ

đứng hẳn lên đỉnh lầu.

Lã Mai Nương chỉ mặt gã mà rằng :

- Lão tặc! Chết đến nơi còn cang cường! Trong thất quái tử của ngươi mất hai tên rồi. Biết điều bỏ võ khí quy hàng, may ra huyện quan sẽ mần ngơ cho tội phản kháng quan quân.

Ngụy Hóa nổi giận đùng đùng :

- Vậy ra các ngươi là nhân viên nha huyện, mà dám đột nhập trang trại ta như một toán lục lâm cường đạo! Ta sẽ phản kháng với huyện quan cho mà coi.

Mai Nương dằn giọng :

- Đáng cười thay cho ngươi già đời cường đạo mà còn hữu nhãn vô ngươi! Chúng ta là những hiệp khách, qua đây giúp dân lành phá tan cái ổ đạo tặc này đã bị bại lộ vì lũ quái tử háo sắc của nhà ngươi đã bao lâu nay gây nhiều dâm án trong huyện Ung Thành, mà ngươi vẫn mơ hồ không biết chi ráo trọi. Biết điều hô đồng bọn quy hàng, chớ để bản cô nương phải ra tay thì sẽ hối bất cập đó.

Ngụy Hóa cứng cổ chỉ mặt đối phương, mắng lại :

- Tiện tì miệng hôi sửa mà đã dám tự xưng hiệp khách. Nên biết rằng vô Bát Quái trang tức là đưa thịt tới miệng hùm rồi con ạ. Hãy coi ngọn thiết tiên của tổ phụ ngươi đây!…

Dứt lời, Ngụy Hóa hoa thiết tiên, tiện thể đứng dưới dốc mái lầu, lia cả hai ngọn roi rất thiệt mạnh mẽ vào dòng chân đối phương theo thế Lạc Nhạn Bình Sa.

Lẹ như chớp, Lã Mai Nương nhảy vút lên cao nhường song tiên lia hụt, đồng thời thọc luôn một mũi trường kiếp theo thế Kim Phong Độc Kiếm châm vào giữa sống mũi địch.

Thế kiếm vừa nhẹ vừa lợi hại, làn kiếm khí tạt thẳng vào mặt lão tặc đạo khiến y giựt mình kinh ngạc, và nhảy vút qua bên tả tránh đòn.

Năm kẻ địch đang giao chiến dưới sân đều thuộc hạng lợi hại, may lại thêm hai tên năm nữ chắc chắn bản lãnh siêu việt phi thường, thì sáu cha con

y chống trả sao nổi?

Chỉ một thế kiếm vừa rồi là đủ hiểu bản lãnh công phu của thiếu nữ cao tới mức nào rồi!

Nghĩ đoạn, Ngụy Hóa quát :

- Khoan! Các ngươi danh tánh là chi hãy nói ta nghe. Cặp thiết tiên này không muốn hạ sát tiểu tốt vô danh.

Mai Nương cười lạt :

- Được lắm! Hãy dỏng tai mà nghe. Bản cô nương là Trại Nhiếp Ẩn còn hiệp sĩ đây là Thôi Sơn Thái Bảo nơi Tần Lĩnh, chắc hẳn bọn cường sơn đại đạo các ngươi đã từng nghe danh?

Quả thế, Ngụy Hóa và cả các con y chuyên làm ăn trên đường Khai Phong - Đồng Quan đã có dịp nghe đồng bọn lục lâm đồn tới danh Song hiệp đất Bắc (Đến đất Hà Nam là Song hiệp đã rời Giang Nam nhập miền Bắc) đánh tan Thiếu Hoa sơn, hạ cặp hắc hổ dữ tợn tại Hoa Sơn thôn, đại phá Thiên Sơn tự, hỏa thiêu Bành gia ổ, đại chiến Hổ Đầu sơn ngoài cửa Quan, danh nổi như cồn khiến toàn phe giang hồ hắc đạo, lục lâm độc cước đều nghe danh táng đởm kinh hồn, mau mau xa lánh.

Giờ đây, ngờ đâu hai kiếm khách đại danh ấy lại qua đất Ung Thành và lần mò biết đời sống bí mật của Bát Quái trang!

Xưa nay, lão vẫn khuyên và cấm ngặt các con không được xâm phạm đến các vùng lân cận, nhất là Ung Thành huyện, cũng không mục đích giữ an ninh cho trang trại nhà.

Nhưng lão không thể nào ngờ được rằng, một sự việc mà Ngụy Mãng, Ngụy Đẳng lâm phải tử ải Đồng Quan bên Thiểm Tây đã dẫn Song hiệp tới đất Khai Phong, Ung Thành huyện.

Phải chăng đó là thiện bất dong gian? Và những của phi nghĩa mà Ngụy Hóa cướp đoạt trên xương máu thiên hạ không "mất" nên của Thiên trả Địa, còn riêng phần lão và bọn thất quái tử của lão lãnh phần tội lỗi, trước lưỡi gươm công lý của các bậc kiếm khách giang hồ?

Tuy nghĩ vậy, Ngụy Hóa vẫn tăng cường không chịu.

Suốt từ buổi thiếu thời cho tới nay đã thất tuần, lão sống ngang tàng, coi rẻ anh hùng thiên hạ, khinh thường luật pháp triều đình, sống riêng mình một san hà, dùng cường lực trí óc đập tan mọi trở lực, tạo được một gia sản lớn lao như Bát Quái trang, vậy lẽ nào lại phải e sợ Song hiệp và đồng bọn?

Máu thanh niên hăng hái bỗng sôi sùng sục trong thể xác mạnh mẽ thất tuần của Ngụy Hóa, và một ý nghĩ thâm độc hiện ra trên đôi mắt long lanh trong đêm tối, lập lòe sáng đuốc như mắt mèo.

Song hiệp nhận thấy tia mắt sáng ngời của đối phương ngay, sau khi Mai Nương vừa dứt lời. Ngụy Hóa quát :

- Kẻ hèn nhát nào e sợ các người, chớ đối với nội tổ đây thì đừng hòng, nghe!

Dứt lời, lão múa cặp thiết tiên vùn vụt quật liên tiếp hai ngọn vào ngang hông Lã Mai Nương buộc nàng phải lùi lại một bước.

Thừa dịp, Ngụy Hóa rời mái đình cao đáp mình xuống đất, hô bọn trang cung thủ bắn như mưa lên mái lầu.

Đồng thời lão chạy vụt vào trong sảnh, khua ba tiếng phèng la hiệu lệnh.

Đang ham chiến, bọn anh em Ngụy Quái vội vàng liều mạng đánh túi trá mấy đòn mở huyết lộ chạy bừa cả vào trong đại sảnh.

Lẹ tay, Âu Dương Kim Loan nhắm tên Phi hành quái Ngụy Báo phóng một ngọn phi đao trúng bắp đùi khiếp tên này đau quá té lăn ra ngay trên thềm đại sảnh, nhưng tay vẫn còn cầm lăm lăm ngọn thiết côn bốn cạnh.

Ba anh em Âu Dương, hai mẹ con Lâm mẫu xô vào đuổi theo, nhưng từ những cửa sổ hai bên sảnh mấy loạt tên bắn ra tựa mưa rào, cản hẳn năm người lại ngoài sân.

Bực mình, năm người liền múa võ khí gạt tên, rồi, toan tràn vào đại sảnh, nhưng lại bị bọn trang đinh đông đảo áp đánh tập hậu.

Giữa lúc đó, tên từ trong đại sảnh không bắn ra nữa, và có tiếng sát phạt kịch liệt liệt vọng ra.

Năm người liền nhảy xả vào giữa đám trang đinh, chém giết không tiếc tay khiến chúng hoảng hồn bỏ chạy tứ tung bỏ lại trên sân nhiều kẻ trúng

thương, tử thương ngổn ngang, máu chảy thành vũng.

Rảnh tay, Âu Dương Tòng Lân chạy vào trong sảnh trước. Khi chàng bước liên bực thềm đá, thì tên Phi Hành Quái Ngụy Báo bị trúng phi đao của Kim Loan đang nằm ghé bên thềm, bỗng vùng dậy quật luôn một côn và ngang đầu gối Tòng Lân.

Tinh mắt, Tòng Lân ngừng bước đưa cán đao gạt thiết côn vuột khỏi tay địch, đồng thời phóng nhẹ cước tả trúng Ngụy Báo, khiến y kêu rú lên một tiếng té ngửa ngất lịm.

Tòng Lân nhảy vọt vào sảnh, Kim Loan, Tòng Phượng, Lâm mẫu, Hồng Vân theo sau.

Một cảnh hỗn loạn bầy ra ra trước mắt năm người. Trong sảnh, đồ đạo đổ, bình sứ bể, mười mấy xác trang đinh nằm ngổn ngang.

Năm người còn đang hoang mang nhận xét tình hình, thì từ phía trong, tiếng Cam Tử Long gọi vang lên :

- Mời vào cả trong này, đốt thêm đèn đuốc lên, chúng trốn xuống địa huyệt hết rồi!

Lanh lẹ, mọi người ra sân trước lượm lấy các bó đuốc tẩm dầu, bọc sáp cháy dở, rồi vào cả phía trong đại sảnh thì thấy Song hiệp đang đứng trước tường trung ương, trên mặt tường vẽ Bát Quái đồ rất lớn và có các trụ điều khiển.

Tòng Lân hỏi :

- Nhị vị nhập sảnh lối nào?

Cam Tử Long đáp :

- Chúng tôi từ trên nóc đinh bị bọn cung thủ cản trở không nhảy xuống sân được, nên đành xuống lối sau và chạy ngược ra sau đại sảnh.

Thấy cửa sau để ngỏ, chúng tôi liền lẻn vào đi theo dãy hành lang phía bên hữu kia kìa, và lần ra tới phía trước thì vừa lúc bọn trang đinh cung thủ phục ngay tại hai cửa sổ, đang bắn ngăn không cho quý vị nhập sảnh.

Chúng tôi sát phạt ngay khiến chúng bỏ chạy cả vào lối cửa bên tả, vận động cơ quan đóng sập cánh cửa sổ sắt lại. Theo lối bên hữu để trống, chúng

tôi dò dẫm vào đây thì thấy nguyên vị như thấy này.

Nhìn mọi người một loạt, Cam Tử Long hỏi :

- Không có ai vô tình bị trúng tên chớ?

Kim Loan đáp :

- Ai nấy đều đề phòng thận trọng nên không hề chi. Chỉ tiếc rằng đã phải sát thêm một số nhân mạng và mất thì giờ, thành thử bọn năm tên đạo tặc trốn thoát hết.

Mai Nương nói :

- Chúng sáu tên chớ sao lại năm?

Tòng Phương đáp :

- Một tên trúng phi đao hãy còn nằm ngoài kia. Để tiểu đệ trói lại.

Trong khi Tòng Phượng đi trở ra, mọi người liền xúm lại nhận xét bức tường Bát Quái đồ.

Mai Nương nói :

- Chúng ta tụ tập cả nơi đây vô ích, Âu Dương nhân huynh và Kim Loan thơ thơ liệu điều khiển Bát Quái đồ này, chắc chắn mọi cơ quan đều quy tụ cả tại đây. Chúng tôi cùng nhị vị Lâm gia và Tòng Phượng đi quan sát khắp trang trại xem sao.

Tòng Lân từ chối :

- Bọn tôi lãnh phần quan sát, nhị vị kinh nghiệm giang hồ nhiều hơn nên tìm hiểu Bát Quái đồ.

Mai Nương mỉm cười :

- Xin chiều ý. Nhưng nên coi chừng sanh lộ, tử lộ kẻo chúng tôi vận động lầm cơ quan mà nguy đó.

Chờ mọi người đi khỏi, Lã Mai Nương bảo Cam Tử Long :

- Theo ý tiểu muội, Bát Quái đồ này điều khiển mấy cửa địa huyệt dẫn ra thoát khỏi trang, sư huynh nhìn coi, các tay cầm có đề chữ hẳn hòi.

Song hiệp cầm đèn soi sáng, nhận xét.

Bát Quái đồ chia ra làm tứ phương bát hướng. Phía trên cùng đề Tây môn và Trang môn.

Cam Tử Long nói :

- Chánh hướng của trang trại này là Tây bắc, hướng chúng ta nhập trang hồi nãy. Phía Đông bắc thì đề hai chữ Hoàng Hà, tức hướng ra đại giang. Thì đây, cái cán sắt này có đề Đại Giang Lộ và kế bên có một cán điều khiển nữa đề Đại Hồng Thủy. Vậy theo ý ngu huynh điều khiển cán thứ nhất, có lẽ ta sẽ thấy cửa địa huyệt dẫn từ trang trại ra tới Hoàng Hà. Trái lại, khi điều khiển cán sắt thứ nhì, có lẽ nước đại giang sẽ dâng lên tràn địa huyệt chăng?

Mai Nương đồng ý :

- Luận trúng lý thì ta cứ thử, may ra cản được bọn Ngụy tặc chạy ra lối đó.

Nói đoạn, nàng nhận xét kỹ lại một lần nữa, cốt ý tìm tòi xem có gì nguy hiểm khi điều động cơ quan Bát Quái đồ chăng.

Không thấy chi lạ, Mai Nương liền cầm chiếc cán Đại Giang Lộ, kéo ngược theo đường trống vào phía trung ương Bát Quái đồ.

Bỗng một tiếng kẹt dội lên, trên vách tường phía bên tả mở hắn ra một lối vừa hai người đi, tối om.

Không chậm trễ, nàng kéo luôn chiếc cán Đại Hồng Thủy kế bên.

Mai Nương nói :

- Ta chờ kết quả xem sao. Nếu bọn Ngụy tặc thoát ra lối này, tất chúng phải trở lại ngay vì nước Hoàng Hà ngập địa huyệt. Từ nãy giờ, chưa chắc chúng đã ra tới bờ sông.

Cam Tử Long tuốt kiếm đứng ngang coi chừng lối đi bí mật vừa mở được.

Chàng nói :

- Sư muội liệu điều động luôn bốn cán sắt còn lại, chắc đại khái như cơ quan phía Hoàng Hà thôi.

Lã Mai Nương quan sát hai chiếc cán hướng Đông nam trên Bát Quái đồ.

Một chiếc đề Đông Môn Tẩu, còn chiếc kế bên đề Lưu Hoàng Hỏa.

Không do dự, Mai Nương điều khiển luôn chiếc cán thứ nhì thì, sau một tiếng kẹt, một trên mặt tường bên hữu bỗng mở ra một lối đi tối om.

Nàng điều khiển luôn chiếc cán thứ nhì, đoạn quan sát hai chiếc sau cùng phía Tây nam trên Bát Quái đồ.

Không để phí thì giờ, Mai Nương điều động cả hai cán đề Tả Khu Liễu Lộ và Hữu Khu Liễu Lộ. Nhưng không hiểu nàng nghĩ ra điều gì, lại kéo trả lại như cũ.

Lấy làm lạ, Cam Tử Long hỏi :

- Sao vậy?

- Hai cán Tả Khu Liễu Lộ và Hữu Khu Liễu Lộ này tất có tác dụng điều khiển các con đường nguy hiểm trồng liễu như Lã sư thúc đã nói, nhưng cả hai đều đã được gạt vào phía trong trung ương, tức là bọn Ngụy tặc đã mở Tử Lộ trước khi rút ra khỏi nơi đây. Nay tiểu muội gạt cả hai cán trở ra để hủy hết sự nguy hiểm trên các con đường trồng liễu.

Cam Tử Long gật đầu :

- Ngu huynh đồng ý. Chỉ em bọn cha con Ngụy quái thoát ra theo lối Đông môn thì chúng tẩu thoát kịp thời, nếu quan quân chưa kịp đến bao vây trang trại giặc.

Mai Nương tặc lưỡi :

- Bọn tặc đạo này ích kỷ thiệt! Chúng biết thoát thân cùng một số phụ tá tâm phúc, còn bỏ mặc bọn trang đinh và các nhân viên khác. Nào, chúng ta lên nóc sảnh quan sát xem sao?

Cam Tử Long khen phải.

Hai người vừa ra khỏi cửa thì bỗng từ phía xa, một tiếng nổ bốc lên vang rền trong đêm khuya, rung chuyển cả mặt đất.

Mai Nương nói :

- Tiếng nổ kinh thiên động địa chắc do Lưu Hoàng Hỏa bốc cháy lấp địa huyệt Đông Môn Tẩu. Ra mau, nếu thấy ngọn lửa thì phải.

Nhưng khi nàng vừa dứt lời thì bỗng có luồng gió thổi mạnh từ cửa địa huyệt Đại Giang Lộ bốc ra vù vù như bão táp. Luồng gió bốc quấn tròn trong căn phòng cơ quan, rồi rít lên tháo ra cửa trước khiến Song hiệp vừa ra khỏi cửa, vội núp cả sang hai bên tường.

Cam Tử Long nói lớn, cố át tiếng gió rít :

- Nước Hoàng Hà lùa mạnh và địa huyệt nên gió bị dồn rít mạnh. Phải

điều khiển trở lại chiếc cán Đại Hồng Thủy, kẻo lụt hết Bát Quái trang nội đêm nay.

- Lỡ bọn Ngụy quái chạy lối đó mà ta đóng huyệt môn lại, thì chúng không còn lối trở bước, sư huynh tính sao?

Tử Long cả quyết :

- Sinh ư nghệ, tử ư nghệ. Mặc chúng! Vả lại, nước Hoàng Hà dâng trong địa huyệt môn gặp đúng lúc thủy triều thì chúng dẫu mọc cánh cũng bay ra không kịp.

Nói đoạn, chàng quay phắt trở vào phòng, gạt cán Đại Hồng Thủy lại như cũ. Huyệt môn trên tường đóng lại rất khó khăn, nhưng cũng đóng hết.

Tử Long rảo bước trở ra, cầm tay Mai Nương chạy ra ngoài đại sảnh :

- Số nước dâng vào địa huyệt còn lại, nếu không có lối nào khác, sẽ ép bể huyệt môn, tràn vào đại sảnh. Nhưng không đến nỗi dâng ngập toàn trang.

Song hiệp ra sân, phi thân lên nóc sảnh quan sát quả nhiên lửa cháy ngùn ngụt ở phía Đông môn.

Mấy căn nhà ở đó đang cháy trụi cả nóc. Người trong trang cầm đèn chạy ngược, chạy xuôi trông như những ma trời. Tiếng la ó vang dậy khắp chốn.

Mai Nương nóng ruột :

- Quái! Toán năm người quan sát trong trang mà sao mãi không trở về!…

Cam Tử Long lắng tai nghe ngóng :

- Sư muội, tiếng reo hò kỳ lạ, hình như xuất phát cả từ ngoài trang trại.

Quan quân kéo tới chăng? Để ngu huynh ra coi xem sao…

Cam Tử Long vừa dứt lời thì một bóng đen chuyền từ các mái nhà xuống sân, và toan chạy vào đại sảnh.

Song hiệp nhận ra là Lâm mẫu, bèn cầm tay nhau đáp xuống sân.

Tưởng kẻ địch, Lâm mẫu vội ngừng bước cầm ngang cặp Hổ Đầu câu thủ thế nhưng lại thâu lại ngay mà rằng :

- Chao ơi, tôi tưởng bọn Ngụy tặc còn sót lại! Nhị vị bỏ Bát Quái đồ lên mái làm chi?

Lã Mai Nương nói :

- Cam sư huynh và tiểu nữ đang ngóng bá mẫu và các vị kia. Họ đâu cả rồi?

- Bọn Ngụy quái theo địa huyệt tẩu ra lối Đông môn. Chúng vừa ra khỏi mặt đất và thoát ra ngoài trang trại thì gặp chúng tôi chợt tới áp đánh. Cùng lúc đó quan quân từ đâu kéo tới bủa vây khắp nơi và tham chiến. Bởi vậy, Tòng Lân nhờ tôi và báo cho nhị vị hay.

Không ngờ, quân binh Ung Thành huyện kéo đến lẹ quá, Mai Nương không muốn gặp tên Huyện lệnh Quách Hàn Văn, bèn nói :

- Chính anh em tôi cảnh cáo viên Tri huyện Ung Thành về vụ Bát Quái trang, nên không muốn gặp y để giữ nguyên vẹn tánh cách cảnh cáo. Quý vị dư sức đánh bắt mấy tên Ngụy quái còn lại, vậy khi xong việc nên trao bọn tặc đồ cho viên Huyện lệnh xử trí, giữ kín danh tánh và về thẳng quán trọ. Chúng tôi về trước.

Lâm mẫu y lời, trở ra lối Đông môn.

Không chần chờ, Song hiệp vào đại sảnh, Cam Tử Long xách tên Phi Hành Quái Ngụy Báo bị Âu Dương Tòng Phượng trói nằm còng queo bên chiếc án, nhảy đứng lên cây xà dọc, treo tên tặc đạo vào thượng lương.

Trong khi đó Lã Mai Nương lấy nghiên bút trên án thư, viết lên tường mấy hàng chữ:

Gửi Quách Hàn Văn,

Số của cải cực lớn lao của Bát Quái trang là của phi nghĩa do cha con Ngụy quái cướp bóc, tồn trữ được từ nhiều năm nay, phải được hợp pháp áp tải về Khai Phong phủ, để cấp tốc phát chẩn cho dân bị nạn lụt Hoàng Hà hồi tháng Bảy năm nay. Huyện quan sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm trước lưỡi gươm Hiệp Nghĩa nếu có sự gian lận.

Song hiệp, đề.

Xong xuôi, Cam, Lã vừa ra khỏi đại sảnh, thì bỗng từ phía trong vang dội lên một tiếng rầm như có cả một bức tường sụp đổ, và tiếng nước ào ào tràn lẹ ra ngoài sảnh.

Hai người ngoái cổ lại nhìn. Cam Tử Long bảo Lã Mai Nương :

- Sức nước dồn vào địa huyệt Đại Hồng Thủy vừa phá vỡ huyệt môn. Quách Hàn Văn sẽ thù ghét bọn Ngụy quái hơn ai hết một khi hắn phải khởi công lấp các huyệt môn. Thôi, ta về kẻo trễ, quá canh tư rồi.

Song hiệp phi hành theo hướng Bắc, ra khỏi Bát Quái trang, trở về Ung Thành huyện.

Trong thành, dân phố còn ngủ yên.

Về đến quán trọ, Mai Nương, Tử Long tháo hai tên lục, thất quái Ngụy Mãng, Ngụy Đàng ở trên cây xuống, đoạn mỗi người xách một tên chuyền trên các nóc nhà vào huyện đường, treo chúng lên ngọn cột cờ trước công đường.

Chẳng ngờ, khi vừa hành động xong, thì một toán quan quân tuần phòng vừa từ phía sau công đường ập tới, trông thấy.

Tên tuần trưởng vội giơ phèng la lên báo động. Nhưng chưa kịp gõ thì Lã Mai Nương đã nhảy vọt tới lẹ như cắt, phóng cước đá nhẹ vào bàn tay cầm dùi, đồng thời Cam Tử Long tuốt kiếm ra sáng loáng, nạt nộ :

- Hai tên bị treo trên cột cờ kia là đạo tặc, ta truyền lệnh cho các ngươi phải canh phòng cẩn mật cho tới khi Huyện quan kéo quân trở về. Nếu trái lệnh, ta sẽ mượn thủ cấp, nghe?

Hoảng hồn, bọn tuần phòng thấy hai dạ khách oai dũng, sát khí đằng đằng, kiếm khí lãnh táp vào mặt, liền khúm núm vâng dạ, xin triệt để vâng lời.

Lặng lẽ, Song hiệp phi thân lên mái ngói chạy biến mất vào màn sương ban sớm, để lại bọn quân tuần lắc đầu thè lưỡi, nhìn nhau nhớn nhác…

Tái chiếm Thiếu Hoa, đầu đà tặc đạo ỷ mạnh lộng hành
Đáo hồi Tần Lĩnh, anh hùng, hiệp nữ loan phượng vầy duyên

Song hiệp về tới quán trọ, thay xong dạ hành phục, thì ba anh em Âu Dương và hai mẹ con Lâm gia về tới nơi. Mọi người lặng lẽ đi ngủ một mạch lấy sức, đến sang hôm sau qua giờ Tỵ mới trở dậy, tụ họp cả bên phòng Song hiệp trước khi xuống thực phòng dùng bữa.

Tòng Lân thuật cho Mai Nương, Tử Long nghe việc bắt sống bọn Ngụy quái ngoài Đông môn trang, ngoại trừ tên Cẩm Mao Quái Ngụy Hóa đã cắn lưỡi tự sát, sau khi đả chết hai tên trong bọn quan quân áp trói.

Kim Loan nói :

- Nực cười thay cho viên Huyện lệnh, y vẫn nể sợ Ngụy Hóa cho tới lúc tên lão quái đó tự sát, y mới nhất quyết thẳng tay quát tháo, nhiếc mắng bọn đạo tặc Ngụy gia.

Lã Mai Nương vuốt đợt tóc mai lòa xòa trên má, mà rằng :

- Nếu không vì lũ thất quái, tôi quyết không tha Ngụy Hóa và cảnh tỉnh y bằng đường lối khác, tất thế nào y cũng biết cải tà quy chánh. Cảm phục hạng người trực nết như y rất dễ dàng. Tôi ưa hạng thảo mãnh ấy hơn là bọn quan lại hèn nhát hưởng bổng lộc triều đình, mà đâm đầu phục vụ cường hào ác bá!…

Bảy người cùng xuống quán gọi cơm, rượu thịnh soạn ăn uống.

Chủ quán lăng xăng đến bên thồi tiệc xem xét. Biết gã muốn tán chuyện, Cam Tử Long mỉm cười hỏi :

- Ung Thành huyện an tĩnh thiệt! Bọn tôi ngủ say không còn biết trời đất là chi nữa. Tiên sinh có đồng ý không?

Chủ quán giơ hai tay lên trời, nghẹo đầu, miệng tặc lưỡi :

- Trời đất ơi, đêm qua xảy ra vụ ghê gớm lắm, quý khách ạ. Quan huyện huy động lực lượng đánh Bát Quái trang bắt được nhiều người giải về qua đây lúc đầu giờ Tỵ. Tôi lên lầu thỉnh quý vị xuống xem, nhưng thấy ngủ say quá, cửa đóng chặt nên lại thôi. Hừ! Thiệt không ai ngờ, Ngụy gia lại là bọn tặc đạo ẩn danh.

- Thiệt vậy không?

Chủ quán phùng má, trợn mắt đáp :

- Thiệt lắm chớ! Chính mắt tôi trông thấy các thiếu gia… à quên, bọn Ngụy tặc ngồi trong xa tù áp tải qua đây. Hiện thời, dân chúng toàn huyện, ai ai cũng bàn tán xôn xao về vụ này. Không ngờ, quan huyện lại điều tra tài giỏi, võ nghệ siêu luân, chớ có vừa đâu! Ghê gớm thiệt! Tặc đạo đội lốt Đại trang chủ hiền lương. Không khéo những vụ dâm án xảy ra trong huyện thành cũng do bọn chúng.

Nhấp một hớp rượu, Tòng Lân cả cười :

- Từ nay trở đi, nếu không còn những vụ án tương tự xảy ra như vậy, thì đích xác thủ phạm là bọn Ngụy tặc rồi.

Nói đoạn, chàng bàn qua chuyện khác. Chủ quán biết ý, lảng ra ngoài quầy hàng.

Lã Mai Nương nói với mọi người :

- Vụ Bát Quái trang đã hoàn tất, ngày mai, chúng tôi xin phép lên đường về Mã Dương cương. Còn quý vị tính sao?

Âu Dương Kim Loan hồi hộp nhìn Tử Long, Mai Nương mà rằng :

- Lã thơ thơ và Cam nhân huynh vội vàng vậy? Hỏa hữu nan đắc trùng phùng! Mấy khi được gặp nhau, xin thỉnh nhị vị trở về tệ trang nghỉ ngơi ít

lâu để tiểu muội được thỏa tình hầu tiếp.

Mai Nương thân mến cầm tay Kim Loan.

- Đã vào đất Bắc không lẽ lại xuôi Nam? Thơ thơ lượng tính cho và để khi khác, ta sẽ cùng nhau họp mặt. Dầu chúng ta kéo dài thời gian tụ họp biết mày thì cũng sẽ đến lúc chia tay cáo biệt, dùng dằng có lợi ích chi đâu, mà rồi đây càng thêm bịn rịn sầu muộn chia phôi.

Lâm Hồng Vân nói với Mai Nương.

- Chừng nào nhị vị đáo hồi Tần Lĩnh thế nào cũng nghỉ lại Đồng Quan ghé qua tệ xá, nghen?

Mai Nương mỉm cười nhìn Lâm Hồng Vân và Tòng Lân.

Cam Tử Long tiếp lời Mai Nương :

- Chắc gì khi đó bá mẫu và Lâm muội còn ở Đồng Quan? Hay là Âu Dương nhân huynh đã rước nhị vị về Tô Châu rồi?

Tòng Lân gật đầu :

- Cam nhân huynh dạy chí phải. Nhị vị đi khỏi, chúng tôi sẽ trở về Tô Châu báo cho nhà biết vụ Bát Quái trang, sau đó tôi sẽ đưa nhạc mẫu về Đồng Quan, thu xếp thiên cư về Âu Dương trang. Chỉ tiếc một điều là rồi đây quan san ngàm dặm, trong bữa tiệc vui, chúng tôi không được hân hạnh cụng ly hồng tửu cùng nhị vị.

Mai Nương quay chiếc muỗng trên mặt thồi, mỉm cười mà rằng :

- Chúng ta là con nhà võ, không nên chú ý tới tiểu tiết. Dầu sao chúng tôi cũng rất vui mừng về sự hai họ Âu Dương, Lâm gia kết nghĩa sắc cầm. Nhân đây, thỉnh quý vị cùng cạn ly này, chúc đôi bên sắt cầm hòa hợp.

Mọi người đều nâng ly uống cạn. Riêng có tiểu anh hùng Tòng Phượng mới nhấp có một hợp nhỏ đã đỏ mặt tía tai, bưng miệng muốn sặc.

Thân mật, Cam Tử Long vuốt lưng Tòng Phượng :

- Bây giờ coi bộ sợ rượu, nhưng năm, sáu năm nữa sẽ biết nhau, thiên bôi bất túy anh hùng tửu, đa!…

Mọi người đều cười vang nhìn Tòng Phượng, riêng Kim Loan tâm tư sầu bận, cố hé môi cười, nhưng chẳng xóa được nỗi u buồn man mác trên sắc

diện nàng trinh nữ lỡ mối tình đầu…

Tử Long nhác nhìn hiểu ngay, chàng cố thản nhiên như không.

Thế mới biết, khách anh hùng chẳng quản vào sanh ra tử nơi chiến trường thiên nguy, vạn hiểm, nhưng không khỏi nao núng trước cặp huyền của giai nhân quốc sắc.

Sắc bất ba đào dị nịch nhân!…

Sáng hôm sau, Song hiệp cáo biệt mọi người lên Khai Phong phủ.

Ba anh em Âu Dương và Lâm mẫu, Hồng Vân ở lại Ung Thành huyện một ngày, nhận xét xem Quách Hàn Văn xử sự thế nào với bọn Ngụy quái rồi mới xuôi về Tô Châu.

Vó câu dong ruổi, nhẹ bước dặm trường, Mai Nương, Tử Long thanh thản ghé qua Yên Châu, ghé thăm Bát Thập trang là nơi hai người đánh cướp giúp viên ngoại Du Quảng Văn khi trước, qua Hoàng Hà vào Tế Nam, thủ phủ tỉnh Sơn Đông.

Đường đi lúc đồng bằng dân cư trù mật, khi vượt núi băng ngàn nguy hiểm, nghịch địa đầy dẫy lục lâm cường đòa, song chúng kinh nhiệm biết nhìn người, thấy cặp nam nữ kỵ sĩ khí thế hào hùng, oai dũng hiên ngang nên bảo nhau tránh được mặc cho hai người tiến bước.

Đến Tế Nam, Song hiệp nán lại hai ngày mua nhiều vật dụng, mua luôn một con lừa tải hàng vào Mã Dương cương, rồi thẳng đường lên Bạch Vân tự.

Lên gần tới thiên môn thì ác vàng đã ngả non tây, Dưới gốc thông giả bên sườn núi, Cam mẫu đang đứng nhìn phương trời xa thẳm, mối hoài vọng hiện trên nét mặt hiền từ.

Cam Tử Long vùng nhảy xuống ngựa, chạy tới bên hiền mẫu quỳ lạy.

Mừng rỡ, cảm động, Cam mẫu đỡ người con trai thân yêu độc nhất đứng dậy, cặp môi rung rung mãi mới nói được nên lời :

- Mẹ sung sướng thấy con trở về và hãnh diện vì con…

Cam Tử Long nhắc nhở :

- Mẫu thân, Lã Mai Nương tiến tới lạy chào.

Khẽ nở nụ cười thiệt hiền từ, Cam mẫu vội ngồi thụp xuống ôm lấy hai vai

Mai Nương đỡ nàng dậy.

Mai Nương thỏ thẻ :

- Tiểu nữ kính chào bá mẫu, chẳng hay người có được an khang?

- Mạnh giỏi như thường con ạ, ta chỉ nóng ruột nên chiều nào cũng ra đây ngóng chờ hai con trở về… Ta mừng rỡ sung sướng biết ngần nào khi thấy hai con ngày một thêm cao lớn đẫy đà, thành công đạt ý…

Thân mến cầm lấy tay hai người đứng hai bên, Cam mẫu hết nhìn Mai Nương lại ngó Tử Long nhẹ nhàng nói qua hơi thở :

- Mười mấy năm trời trông đợi buổi hôm nay, thiệt là đáng cao xanh tựa người hiền lương! Ta đã may sẵn áo lạnh cho hai con, chắc vừa vặn lắm vì ta dự đoán hai con sẽ đẫy đà ra hơn lúc khởi hành…

Tử Long âu yếm nhìn Mai Nương.

Nàng chịu cái nhìn đầy ý nghĩ trong giây lát rồi đon đả dắt ngựa mà rằng :

- Nào sư huynh, cho ngựa về tàu rồi còn lên bái kiến nhị vị Đại sư?

Cam mẫu nói :

- Hiện nhị vị Đại sư ở cả trên bảo điện.

Song hiệp dắt lừa, ngựa xuống dãy nhà ngang, khuân hành lý vào nhà, đoạn cho chúng vào tàu ăn cỏ. Khi trở lên thì vừa lúc Mạnh Sơn tăng, Võ Sơn tăng và gia đình thủ hộ hay tin kéo tới chào hỏi.

Mạnh Sơn, Võ Sơn niềm nở chúc mừng Cam, Lã đã thành công và báo đặng thù nhà.

Tử Long, Mai Nương khiêm tốn cảm ơn, vào nhà rửa mặt, sửa soạn qua loa rồi lên Đại Hùng Bảo Điện bái kiến Chiêu Dương đại sư và Hồng hiệp Lã Tứ Nương.

Tử Long trình bày tỉ mỉ vụ giúp hai mẹ con Lâm gia đánh đuổi bọn Ngụy quái bên huyện Ung Thành. Hai vị Đại sư đều lấy làm hài lòng.

Lúc đó vào thượng tuần tháng Mười, tiết trời miền Bắc khởi lạnh nhiều. Cam mẫu lấy các áo lạnh mới may cho Song hiệp mặc thử.

Mai Nương dò giã :

- Bá mẫu thiệt khéo tay, vừa như đo, mà tiểu nữ cũng rất ưng ý kiểu này,

gọn gàng, tiện dụng.

Cam mẫu sung sướng :

- Ta cứ nhắm lại tưởng tượng và ước ao hai con như thế nào thì quả nhiên trúng như vậy.

Ngay hôm hai con moi gan kẻ thù, ta mộng thấy người quá cố trở về hân hoan báo cho ta hay các con đã thành công. Lời nói của người ta còn nhớ rõ mồn một…

Lẹ miệng, Lã Mai Nương hỏi :

- Lão anh hùng nói những gì, thưa bá mẫu?

Âu yếm, hiền lành, Cam mẫu nhìn Mai Nương và Tử Long chậm rãi nói :

- Phu quân ta nói thế này: "Vợ chồng… Tử Long đã lấy máu kẻ thù. Từ nay ta an lòng trở về Tần Lĩnh… Có vậy thôi hai con ạ, và người rũ áo đi thẳng vào đám mây mù ngang sườn núi…".

Khẽ chớp cặp phượng nhãn mi cong, Mai Nương má ứng hồng, cúi đầu nhìn mũi hài cong cong, tay vân vê giải áo… trong khi Cam Tử Long ngước mắt nhìn cặp trường kiếm Yểm Nhật, Huyền Tiễn song song gác chéo trên tường.

Song hiệp về Bạch Vân tự được mười hôm. Trong thời ấy, hai người tung tăng đi thăm thú khắp nơi nhớ lại buổi ấu thời, hoặc đi lấy mồi cho hai con Kim điểu và con trăn gấm Trấn sơn.

Một hôm hai vị Đại sư cho gọi Mai Nương, Tử Long vào thiền phòng.

Lã đại sư hỏi :

- Cam hiền đồ, sau thời gian nghỉ ngơi tại Chùa, chắc con sẽ rước Cam thái thái về Tần Lĩnh sống cảnh gia đình điền viên?

Cam Tử Long khoanh tay cúi đầu đáp :

- Dạ bạch Đại sư, gia mẫu và đệ tử đã tính tới việc đó.

- Cam thái thái và con muốn ở lại Chùa bao lâu cũng không sao, nhưng Chiêu Dương thiền sư và ta dự tính tác thành cho con trước khi rời khỏi Mã Dương cương. Vậy hai con vẫn đồng tâm nhất trí đó chớ?

- Dạ, lời thề nguyện bền gan tuế nguyệt.

Lã đại sư nhìn Mai Nương, Tử Long, đoạn sai tiểu đồng đi thỉnh Cam thái thái tới thiền phòng.

Lát sau, Cam mẫu bước vào, Lã đại sư mời ngồi mà rằng :

- Hôm nay ngày lành tháng tốt, tôi muốn nhân đông đủ cả ở đây, Tử Long, Mai Nương công khai thề nguyện trăm năm kết chặt chữ đồng và hai họ trao đổi kỷ vật hứa hôn. Các hôn lễ thì sẽ định sau tại Cam gia trại.

Cam mẫu thưa :

- Bạch đại sư, đó là ân tối hậu mà người ban cho họ Cam chúng tôi. Mẹ con tôi nương nhờ nhị vị Đại sư từ khi lâm cảnh đại nạn cho tới nay, Tử Long thành nhân thành tài nay lại được nhị vị tác tạo cho nên nghĩa phu thê, ơn ấy còn nặng hơn Thái Sơn, sâu hơn Bắc Hải.

Chiêu Dương thiền sư hân hoan đích thân tới trước bàn thờ Đạt Ma sư tổ thắp nhang khấn vái một hồi rồi bảo Song hiệp quỳ xuống bệ thờ hỏi rằng :

- Trước bàn thờ Sư tổ, hôm nay mồng Tám tháng Mười, Bính Thìn niên, giờ Tỵ, hai đồ đệ Cam Tử Long, Lã Mai Nương nguyện kết duyên phu phụ trăm năm đầu bạc ăn đời ở kiếp, phải không?

Cam, Lã đồng thanh kính cẩn :

- Dạ, chúng đệ tử xin thề.

Cam mẫu đứng bên đưa mắt ra hiệu cho Cam Tử Long. Chàng biết ý, với Tay ra sau gáy tháo chiếc dây vàng đeo hạt ngọc Thủy Liên Vân là bảo vật tứ đại của họ Cam, hai tay cung kính đưa cho Chiêu Dương thiền sư.

Lã Mai Nương kín đáo nhìn cô mẫu rồi cũng tháo viên Bích ngọc kim ra, Bảo vật của gia đình nàng đưa cho thiền sư.

Lặng lẽ, thiền sư đeo hai món bảo vật treo đổi hứa hôn lên cổ Song hiệp, đoạn đứng sang bên.

Mai Nương, Tử Long lễ tạ trước bàn thờ và tam nhị vị Đại sư cùng Cam mẫu.

Lã đại sư hỏi :

- Chừng nào thái thái sẽ cùng Tử Long, Mai Nương về Tần Lĩnh?

- Bạch đại sư, hành trang sẵn sàng cả rồi, chừng nào hồi hương cũng được

Cam thái thái khẩn khoản thỉnh cầu nhị vị Đại sư về Cam gia trại dự hôn lễ Tử Long, Mai Nương.

Chiêu Dương nói :

- Đối với bần tăng, lời nguyền của hai họ trước bàn chờ sư tôn thế là đủ. Còn về đại lễ tại Cam gia trại, Lã đạo hữu đây sẽ đại diện võ phái và nhà gái là hoàn toàn lắm rồi. Vậy, nên ấn định hôn kỳ để Lã đạo hữu đến cho kịp thời.

Tin Song hiệp đính hôn với nhau loan ra, mọi người trong chùa đều rủ nhau chúc mừng hai họ.

Mấy hôm sau, Cam thái thái cùng Song hiệp lên đường. Khi chia tay, Cam mẫu không khỏi cảm động rưng rưng hàng lệ nhớ nhung một nơi mà vị hiền mẫu ấy đã sống an nhàn suốt mười bốn năm trường…

Ra khỏi khu vực Mã Dương cương, Cam Tử Long mượn mã xa để mẫu thân chàng lộ hành cho tiện.

Đoàn người đi qua một phần đất thuộc tỉnh Trực Lệ rồi vào Hà Nam, Thiểm Tây. Đường đi hiểm trở, cách xa phu không dám đi quá địa phận quen thuộc của mình, thành thử trong lộ trình, Song hiệp phải đổi mã xa ngót hai mươi lần.

Chặng đường Sơn Đông, Thiểm Tây vì thiên hiểm nên giặc cướp như rươi.

Những toán lục lâm lớn phần nhiều đã từng nghe danh Song hiệp nên nhượng đường cho đi. Còn những toán nhỏ thì sau khi được mục kích Mai Nương, Tử Long trổ thần lực nạt nộ, chúng tức khắc biết thân phận rút lui ngay.

Nhờ vậy cuộc hành trình đáng lẽ nguy hiểm mà thành ra tương đối khá yên ổn.

Bất cứ trong trường hợp nào, Cam thái thái cũng tỏ ra rất can đảm, phần vì tin ở tài lực của con trai và nàng dâu là một kỵ nữ cân quắc anh thư danh vang hồ hải.

Tiết trời mỗi ngày một lạnh thêm. Đoàn người ngày đi đêm nghỉ, chẳng

bao lâu một hôm kia đã tới Tây An Phủ.

Vì không mấy khi đi xa, Cam thái thái bảo hai con nán lại nơi thủ phủ sầm uất mấy ngày, đủ thì giờ mua hàng, sắm sửa các thứ cần dùng cho cuộc hôn lễ Mai Nương, Tử Long.

Ngoài ra, thái thái và Song hiệp còn may sắm đủ thứ y phục đẹp đẽ để dùng vào kỳ đại lễ. Cam Tử Long thuê một đoàn xe thồ hàng đi suốt hết dãy Tân Linh Phong, vào khu vực bên trong dãy núi hùng vĩ và địa phận Cam gia trại. Dầu mười bốn năm xa nhà, Cam thái thái ngắm nhìn chốn cũ thấy toàn khu được mở mang khai thác khác trước nhiều.

Phần Song hiệp cũng vậy. Hai người nhận thấy nhiều thay đổi trong vòng hai năm xa cách, nhưng sự thay đổi lớn lao hơn hết là cách phục sức gọn gàng ra vẻ võ sành của số trai tráng và lối phòng thủ của toàn khu.

Quả vậy, đây đó các vọng lâu tuần phòng canh cẩn được xây dựng hoặc bằng vôi gạch đá, hoặc bằng gỗ súc rất chắc chắn, tuần đinh canh phòng nghiêm chỉnh.

Khoát tay ra hiệu cho đoàn người ngựa xa ngừng tiến, Lã Mai Nương nói với Cam Tử Long :

- Trông cách thức canh phòng nhật dạ của khu Cam gia trại, người dễ tính đến đâu cũng phải cho là gần quanh đây có lục lâm đại đạo trấn đóng, hoặc chúng hăm dọa dân chúng chi đây! Phải không sư huynh?

Cam Tử Long đưa tay vuốt bộ râu hai ngày không cạo lởm chởm ở cằm và hai bên má :

- Ngu huynh đồng ý. Năm xưa khi ra đi, Đặng lão bên Hoang Sơn thôn và quản gia Cam Phúc có nhờ chúng ta kiếm hộ một vị võ sư để luyện tập trai tráng trong thôn trại, nhưng vì bận rộn công chuyện, chúng ta đã bỏ lửng việc đó. Trong tình trạng này, có lẽ họ đã có người rồi đó sư muội.

Mai Nương gật đầu :

- Có lẽ.

Nàng quay lại hỏi Cam thái thái :

- Mẫu thân có nhận ra Cam gia trại không?

Đứng hẳn lên, Cam thái thái nheo mắt nhìn về phía trại mà rằng :

- Có chứ, nhưng khác lạ hết sức! Cây cối nào ngày trước còn nhỏ nay đã cao lớn rườm rà. Quanh trại thay vì tường gạch và từng đoạn hàng rào, nay là cả một tòa thành đá vững chãi. Nếu không chờ mấy nóc nhà ngang dọc nguyên nếp cũ, cơ hồ mẹ không nhận ra.

Mai Nương tươi cười :

- Thưa mẫu thân, bức tường đó mới được xây đó. Hai năm trước khi chúng con khởi hành tầm nã kẻ thù nhà, bếp tường cũ hãy còn y nguyên.

Cam thái thái nhíu cặp mày lại :

- Nếu thế chắc hữu sự chi đây, Cam Phúc có nổi điên cũng không phí công phá tường cũ, xây Tòa thành mới làm chi hả con?

- Dạ mẫu thân dạy chí phải. Chúng con cũng đang bàn tán về vụ đó.

Dứt lời, nàng vẫy tay ra hiệu cho đoàn người ngựa tiến vào khu phòng thủ. Những người hiện diện trong khu vực nhận ngay ra Cam Tử Long, Lã Mai Nương cưỡi nhựa đi trước và Cam thái thái ngồi trên mã xa đi sau. Họ reo lên :

- A ha, chủ mẫu và công tử đã về. Báo cho quân gia biết mau?

Cam Tử Long hân hoan vẩy tay chào mọi người và rẽ ngựa về phía trại. Cam Phúc và toàn thể nhân viên trang trại đứng đón cả ngoài cổng. Bên cạnh quân gia là một vị hảo hán trạc ngoại tứ tuần.

Song hiệp nhảy xuống nhựa, trao cương cho tráng đinh, đáp lễ mọi người.

Cam Phúc tiến lên nói với Song hiệp :

- Trời ơi! Công tử và tiểu thư đón chủ mẫu về Tần Lĩnh mà chúng tôi không biết để ra đón sớm.

Đoạn viên Lão quản gia trung thành tiến tới bên xe vái chào Cam thái thái và bảo phu xe đánh thẳng xe vào trong trại.

Cam quản gia chỉ vị hảo hán tứ tuần giới thiệu cùng Song hiệp là vị võ sư họ Tần tên Trí Võ, thỉnh ở Tây An phủ kề huyện cho tráng đinh và dân chúng Cam gia trại Song hiệp niềm nở chào hỏi.

Tử Long nói :

- Trong khi chúng tôi xuất ngoại, dân chúng tệ trang được võ sư huấn luyện và tổ chức phòng thủ chu đáo, ơn ấy xin ghi tạc.

Tần Trí Võ khiêm tốn :

- Công Tử dạy quá lời, đó là công việc phận sự của tôi ăn lương tháng trong khi công tử vắng nhà. Trước đại danh của công tử và tiểu thư, sự hiện diện của tôi ngay tại Cam gia trại chỉ là một sự quá thừa.

Lã Nương nói :

- Võ sư chỉ quá nhún mình, dầu rằng chúng tôi có nhà thì sự thỉnh võ sư về huyện tập cho trai tráng trong trại vẫn tiến hành như thường. Mong rằng võ sư mang cả quý quyến về ở cả đây cho vui.

- Đất lành chim đậu, Cam quản gia đã chu đáo việc đó rồi.

Cam Tử Long chỉ các vọng đài mà rằng :

- Hình như địa phận ta bất an nên võ sư tổ chức việc canh phòng nghiêm nhặt này.

Thay Tân Trí Võ, Cam Phúc nói :

- Dạ quả có thế, các công tác xây dựng canh phồng đã được một năm nay rồi, không những ở trại nhà mà bên Hoang Sơn thôn cũng vậy, và hai khu dựa vào nhau theo thế ỷ giốc, lát nữa tôi sẽ tường trình. Nay mời nhị vị vào trong nghỉ ngơi đã. Mọi sự ngoài này mặc tôi định liệu.

Nguyên khi Song hiệp rời Cam gia trại lên đường du hiệp truy tập Tăng Tòng Hổ nửa năm, thì tên đầu đà Bao Đại Cổ, bạn thân của hai tên đầu lĩnh Thiếu Hoa sơn là Trình Thiên Hổ, Trình Bá Hổ kéo đồ đảng lại nội khu thăm dò, biết Lã Mai Nương và Cam Tử Long đã đi khỏi, nên tới tái chiến trang trại uy hiếp cả thung lũng thuộc Cam gia trại và Hoang Sơn thôn.

Bao Đại Cổ cho đầu mục đến dụ bọn cựu lâu la của Trình gia nhị hổ về qui thuận Thiếu Hoa sơn.

Nhưng cựu đại đầu mục là Võ Đại Tam đã cải tà quy chánh, vốn rất phục Song hiệp, tử chối.

Lúc đó, Đặng lão trưởng thôn Hoang Sơn và Cam Phúc đã phái người ta Tây An phủ thỉnh được hai võ sư, Tần Trí Võ và Giang Kiên về Tần Lĩnh

luyện tập võ nghệ cho các trang đinh, nên hai công cuộc xây dựng, tổ chức phòng thủ được tức khắc tiến hành.

Khôn khéo, Võ Đại Tam liền phao ngôn là Song hiệp sắp hồi hương. Lời đồn đến tai đầu đà Bao Đại Cổ.

Vốn đã chết hụt vì Song hiệp, tên đầu đà hung ác đó tưởng thật nên không dám hành động mạnh đối với dân Hoang Sơn và Cam gia trại.

Tuy vậy, y cũng đã mấy lần phái đồng bọn đem lâu la xuống quấy rối Hoang Sơn thôn, song lần nào quân giặc cũng vấp phải sức kháng chiến khá mạnh và hăng hái của các đoàn tráng niên và đoàn cựu lâu la dưới sự điều khiển của Võ Đại Tam.

Bởi lẽ ấy, Bao Đại Cổ lại càng tin là Song hiệp sắp hồi hương thật sự. Đã có lần y muốn bỏ Thiếu Hoa sơn đi nơi khác làm ăn. Nhưng một năm qua, Bao Đại Cổ phái đầu mục do thám biết Song hiệp đi xa chưa về cũng chưa nhất định, nên y an tâm quyết định ở lại và tìm cách thăng cường lực lượng.

Ít lâu sau, hai chị em Giản Hà Cô, Giản Kim liên, nhân viên đảng Bạch Liên giáo, chạy thoát trận Nhu Lâm Quán lang bạt đến Thiếu Hoa sơn gặp Bao Đại Cổ là người quen thuộc với cha chúng là Giản Đình, liền nhập bọn sơn tặc.

Đồng thời Sử Huyền Cô (vợ Bành Khoát Hải) và con gái là Bành Thúy Linh, sau khi chạy thoát trận Hổ Đầu sơn tỉnh Nhiệt Hà cũng về núi Thiếu Hoa đầu quân.

Đầu đà Bao Đại Cổ thâu nhận hết. Vốn là một tên dâm ác, Bao Đại Cổ luân phiên thông dâm cùng hai chị em họ Giản và Bành Thúy Linh.

Vốn cùng hận thù Song hiệp, chúng nhất quyết hợp sức chờ hai người trở về sẽ đánh báo thù.

Tuy ngoài miệng hô hào sẽ quyết chiến trả hận, sang phẳng Cam gia trại, thiệt ra tên nào cũng rất ngán hai kiếm khách Trại Nhiếp Ẩn và Thôi Sơn Thái Bảo.

Thế rồi ngày tháng thoi đưa, một năm nửa trôi qua.

Bao Đại Cổ bèn họp bốn nữ đầu lãnh bản tính lâu la vào thung lũng Tần

Lĩnh, san thành bình địa thôn Hoang Sơn và Cam gia trại để lỡ khi nào Song hiệp hồi hương thì sẽ không có nơi trú ngụ làm bàn đạp gây chiến với núi Thiếu Hoa.

Chúng ngang nhiên hạ chiến thơ, thẳng cánh đe dọa dân Hoang Sơn và Cam gia trại.

Bởi vậy, hai võ sư giáo đầu Tần Trí Võ, Giang Kiên và bọn Võ Đại Tam tổ chức phòng thủ cực kỳ nghiêm nhặt, nhất định chống đánh.

Tình hình thung lũng Tần Lĩnh giữa lúc đang căng thẳng, dân chúng hồi hộp chờ bọn cường đạo tấn công thì Song hiệp hồi hương.

Như cất được gánh nặng, Cam Phúc tức khắc phái gia nhân loan báo cho Đặng lão bên Hoang Sơn thôn và bọn Võ Đại Tam hay.

Dĩ nhiên họ thập phần vui mừng và tin Song hiệp hồi hương được loan truyền khắp mọi cửa miệng.

Một mặt, Đặng lão, các bô lão Hoang Sơn, Giang Kiên và Võ Đại Tam liền tụ họp kéo nhau sang Cam gia trại chào mừng Cam thái thái và Song hiệp thành công trở về.

Cam Tử Long cũng làm đại tiệc tế gia tiên, linh hồn Cam lão anh hùng, nhân thể thết đãi khách bên Hoang Sơn và toàn thể dân Cam gia trại.

Tin này lọt vào tai bọn thám tử núi Thiếu Hoa, nên Bao Đại Cổ được báo cáo ngay.

Tức thì, tên lục lâm đầu đà này triệu tập các nữ đầu lãnh hội nghị định kế hoạch tiến đánh Cam gia trại và Hoang Sơn thôn. Bao Đại Cổ hỏi :

- Sử Huyền Cô đại nương và quý cô nương có kế hoạch chi thiệt hay để càn quét thung lũng Tần Lĩnh không? Chừng nào sát được cặp nam nữ yêu ma ấy họa chăng lòng này mới nguôi giận.

Bốn nữ tặc nhìn nhau, hồi lâu Sử Huyền Cô với cất lời :

- Trước kia chưa kịp suy tính xa xôi, tôi định đánh Cam gia trại thiệt, nhưng sau khi so sánh kỹ lưỡng tôi thấy lực lượng Thiếu Hoa sơn không mạnh bằng Bành gia ổ khi trước, vậy chúng ta cần bàn luận kỹ hơn nữa mới được, kẻo hối bắt cập.

Bao Đại Cổ há hốc miệng cá ngáo ra nghe.

Bành Thúy Linh lẳng lơ đưa mắt nhìn tên đầu đà mập mạp mà rằng :

- Gia mẫu so sánh phải đó. Bành gia ổ mạnh hơn Thiếu Hoa sơn, mà Hổ Đầu sơn ở Quan ngoại còn mạnh hơn Bành gia ổ nhiều, vậy mà còn bị cặp nam nữ yêu ma đó càn quét san thành bình địa thì với lực lượng hiện thời chống cự còn khó, chớ còn nói chi tấn công kẻ địch nữa?

Giản Hà Cô tặc lưỡi :

- Chúng mạnh thiệt, võ nghệ siêu luôn! Mỗi khi hồi tưởng tới đêm ở Nhu Lâm Quán, tôi còn thấy rùng mình rởn gáy.

Giản Kim Liên hùa theo :

- Không những chúng mạnh về võ lực, mà tinh thần cũng ghê gớm bội phần. Không biết con nữ yêu ấy thế nào, nhưng thoạt nhìn cặp mắt thằng chả là tôi đã run rẩy…toàn thân!

Bao Đại Cổ nghĩ thầm, bọn nữ đầu lãnh này nói đúng, tuy vậy y vẫn cau đôi mày sâu rọm dằn giọng :

- Thế ra tới lúc cần hiện tại, quý nương tử đều xuống tinh thần cả.

Bành Thúy Linh nói :

- Tinh thần xuống hay không xuống chưa thể nói được, nhưng sự nhận xét công cộng vừa rồi hoàn toàn đúng sự thật. Thà rằng ta mặc họ, và cứ sống an ổn với số lợi tức thâu hoạch được ở chỗ khác có hơn không?

Bao Đại Cổ trợn mắt :

- Trời ơi! Bành cô nương tưởng dễ lắm ư? Nếu ta không khởi chiến ăn thua với chúng, quyết không khi nào chúng để ta yên ổn đâu.Trong tình trạng này phải một mất một còn.

Giản Hà Cô nguýt tên lục lâm đầu đà :

- Cặp trai gái ấy mời hồi hương, theo ý tôi, chúng còn muốn sống an bình hạnh phúc chớ gây hắn với ta làm chi?

Bao Đại Cổ lắc đầu nguầy nguậy :

- Tánh tình phụ nữ thay đổi thế này thì ngay quá!

Trước đây ai cũng hăng hái đòi đánh tức thì, nay mới nghe danh kẻ địch

hồi hương là đã đổi luôn ý kiến, thế có báo hại không! Một là phải liều mạng đánh, hai là bán sới đi nơi khác, sống an bình ở Thiếu Hoa sơn sao được! Thiệt uổng công tái chiếm tu bổ sơn trại.

Sử Huyền Cô nhiều tuổi hơn hết, ôn tồn bảo tên đầu đà :

- Đầu lãnh chớ vội trách chúng tôi. Chồng tôi, con trai tôi, anh ruột tôi đều thác dưới lưỡi kiếm xuất quỷ nhập thần của chúng, lẽ nào mẹ con tôi không thù hận muốn băm vằm chúng ra trăm ngàn mảnh, nhưng biết là không thắng nổi mà còn mua chuộc thêm lấy cái chết nên đành…để chuyển khác thuận lợi hơn. Tôi khuyên đầu lãnh nghĩ lại.

Bao Đại Cổ hồi lâu la rót một ly rượu, tợp một hơi hết nhẵn, đoạn nhoài ra trên kỷ suy tính rất lung…

Nói về Lã Mai Nương, Cam Tử Long sau khi đãi tiệc hỉ hạ bèn rủ nhau sang thăm Hoang Sơn thôn, và phái hai võ sư cùng Võ Đại Tam điều khiển một toán tráng đinh đem thơ lên Thiếu Hoa sơn hạch tội, truyền hạn trong ba ngày, Bao Đại Cổ phải giải tán đồng đảng, nếu trái lệnh, Song hiệp sẽ tức khắc càn quét hạ sát hết.

Khi phái đoàn lên tới nơi thì không dè chỉ còn sơn trại rỗng, vắng tanh, ngoại trừ mấy con miêu, khuyển bị bỏ lại.

Phái đoàn bên đóng quân lại sơn trại và phái người về Hoang Sơn báo cáo với Song hiệp.

Đặng lão và toàn dân ai nấy đều vui mừng, mở đại tiệc thết đãi Song hiệp.

Họ Đặng nói :

- Nhờ hổ oai của nhị vị, không phải chiến mà giặc đã tan. Từ nay trở đi, bọn dân lành chúng tôi chắc chắn được tận hưởng thái bình.

Mai Nương, Tử Long nói mấy lời khiêm tốn, ở chơi Hoang Sơn thôn hai ngày mới trở về trang trại. Cam thái thái và quản gia Cam Phúc sửa soạn hôn lễ cho Song hiệp. Tin đó được loan ra khắp trong thung lũng Tần Lĩnh.

Đến ngày Cam gia báo hỷ, mọi người đều cử đại diện ra tận Tây An phủ mua các tặng vật quý giá về mừng hai họ Cam, Lã. Vì số tặng vật rất quan trọng, hai võ sư Tần Trí Võ, Giang Kiên đích thân theo ra Tây An áp tải lễ

vật về Tần Lĩnh.

Nhờ có Cam thái thái là bậc hiền mẫu, tề gia nội trợ, Mai Nương, Tử Long được nhàn rỗi đi thăm thú khắp vùng Tần Lĩnh.

Một hôm, cặp nam nữ kiệt hùng ấy ngồi trên thạch phiến nhẵn như mài dưới gốc cây đại dương bên sườn núi, cách xa Cam gia trại độ chừng non một dặm. Cả hai cùng mải miết ngắm phong cảnh hùng vĩ hữu tình, non cao vạn thước, rừng bạt ngàn với những dòng suối bạc vắn vèo, lóng lánh phản chiếu ánh tà dương, xa trông như những con ngân long đang trườn mình trên chiếc thảm bao la rộng lớn.

Mai Nương mơ màng cất tiếng oanh vàng :

- Sư huynh coi, cảnh Tần Lĩnh vô cùng ngoạn mục. Tiểu muội nhất định khai thác cho trang trại thêm diện tích, và mở mã trại ngay tại khu vực này. Cha chả, đẹp tuyệt!…

Ngây ngất, Cam Tử Long mải miết nhìn mái tóc huyền gợn sóng trước đông phong và làm nổi bật nước da mịn hồng như trái đào của giai nhân.

- Kìa! Sư huynh nhìn chi vậy mà không trả lời tiểu muội?

Cam Tử Long say sưa cất giọng trầm :

- Lần đầu tiên Tử Long này không trả lời… hiền nương mà đã trách nhau ư? Ngắm giai nhân tuyệt sắc giữa cảnh non cao rừng thẳm quả thật không có bức danh họa nào đẹp bằng!

Trời! Ngờ đâu thiên hương quốc sắc nhường kia mà khi dụng võ lại thế khả bạt sơn và lúc bình thường thì dịu dàng đáng mến, đến khách Du vàng các ngọc cũng còn thua… Chắc kiếp trước Tử Long này dày công tu luyện nên bây giờ mới có diễm phúc vui vầy loan phụng lương duyên cùng khách cân quắc anh thư nữ kiệt.

Mai Nương nhìn người yêu, mỉm cười hồn nhiên duyên dáng :

- Chao ơi, ông bạn hôm nay mơ mộng đa tình như mặc khách thi nhân…

Tử Long thở phào :

- Chà! Thi nhân thất bộ thành thơ, còn hiệp khách thì nhãn hoa để kiếm. Một văn một võ nhưng cùng một tâm tình, mỹ cảm như nhau, phải không

Mai Nương?

Nói đoạn chàng nhẹ nhàng cầm tay Trại Nhiếp Ẩn.

Nàng để nguyên, khẽ ngã đầu vào vai Tử Long, mùi trầm hương tỏa từ làn mây huyền ngào ngạt khiến chàng ngây ngất bàng hoàng :

- Trời! Bao nhiêu năm nay, bây giờ ngu huynh mới được hưởng diễm phúc nồng nàn.

Mơ màng, Mai Nương ngước mắt nhìn Tử Long :

- Thiệt tình, chàng… mến thiếp từ hồi nào?

- Ngay từ khi đôi ta sắp được phép hạ sơn. Thế còn Mai Nương?

- Cùng một thời kỳ ấy. Nếu không thì ai dạy gì bỗng dưng theo một người bạn đồng môn hằng mấy năm trường, chung ăn, chạ ở cho mang tiếng xử nữ, dầu đó là một công tác nghĩa cử. Nhưng tại sao hiền huynh kín tiếng không nói cho thiếp hay?

Cam Tử Long dịu dàng vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên má hôn thê :

- Ý à! Ai dại gì mà nói ngay để Mai Nương e lệ mất tự nhiên và còn có thể bỏ dở cuộc du hành truy nã kẻ thù?

Hai người im lặng nhìn trời mây cây cỏ hoa ngàn, hai trái tim cùng hòa nhịp yêu đương…

Tới lúc xế chiều, Mai Nương ngồi thẳng lại, tỏ vẻ băn khoăn :

- Sư huynh à, hôn lễ của hai ta đến nơi rồi mà cô mẫu còn biệt cô âm tín… Hay là người quên định kỳ?

- Không, Lã đại sư khi nào lại quên một việc hệ trọng như vậy? Còn hai ngày nữa, biết đâu mai hay mốt Người sẽ cưỡi Kim Điểu tới.

Lã Mai Nương lắc đầu :

- Không bao giờ cổ mẫu ngự Kim Điểu, ngoại trừ đi cùng Thiền sư. Tánh tình cẩn thận, mới khi định làm việc gì, Người đều đến trước, huống hồ hôn lễ hệ trọng của đôi ta!… Tiểu muội cảm tưởng Người bị điều chi ngăn cản.

Tử Long im lặng nhìn cặp chim chiều bay về tổ. Tuy vậy, chàng cũng rất xốn xang về sự đại sư Lã Tứ Nương chậm trễ.

Suốt hai ngày hôm sau, Song hiệp phái gia nhân đón ở ngay lối vào thung

lũng, chừng nào thấy Hồng Hiệp Lã Tứ Nương tới thì phải phi mã báo ngay.

Mai trưa ngày mốt, Lã Tứ Nương mới cưỡi hoa lừa vào địa phận Cam gia trại.

Được phi báo, Song hiệp mừng rỡ, phóng mình lên tuấn mã cột sẵn ngoài sau trại, phi như bay ra đón tiếp.

Quỳ bái, Mai Nương nói :

- Chúng con đã tưởng cô mẫu hữu sự nên trễ cuộc hành trình.

Lã đại sư xuống lừa, đỡ hai người dậy mà rằng :

- Ẩu hữu sự thiệt nên ta trễ mấy ngày, dầu sao,sớm muộn, ta bỏ qua sao được ngày trọng đại của các con?

Trao cương lừa, ngựa cho tráng đinh, ba thầy trò lững thững trở về trại.

Được báo trước, Cam thái thái ra tận trang môn đón rước.

Hôm sau, hôn lễ của Lã Mai Nương, Cam Tử Long được cử hành vừa trọng thể, vừa thân mật trước sự hiện diện đông đảo của toàn thể dân Cam gia trại và Hoang Sơn thôn.

Cam gia trại nhà nào cũng treo đèn kết hoa, ca nhạc tưng bừng, tiệc tùng linh đình hỉ hạ, mừng mối lương duyên của cặp trai tài gái sắc lừng danh kiếm khách một thời.

Đêm tân hôn, trước ly hồng tửu hợp cẩn đã cạn, Lã Mai Nương đưa hai tay khẽ nâng cằm Cam Tử Long, thiết tha trìu mến :

- Cam lang ráng ngồi yên cho thiếp được nhìn rõ nét mặt thân yêu…

Âu yếm vòng hai tay vào eo lưng vợ, Cam Tử Long dịu dàng :

- Bộ hiền thê còn chưa biết rõ diện mạo qua sao?

Mai Nương nũng nịu lắc đầu :

- Quả thực chưa. Có bao giờ thiếp dám nhìn rõ lang quân đâu!…

Tân lang cười lớn, bế bổng tân nương lên tay :

- Hiền thê nhẹ quá, chẳng bù cho khi lâm chiến, tọa bộ nặng như núi Thái Sơn.

Để ngón tay trỏ lên môi, tân nương khẽ suỵt miệng :

- Nói nhỏ chớ lang quân! Không sợ bọn nhi nữ đứng ngoài kia nghe thấy

cười ta ư?

Từ từ đi về phía giường bát bảo màn che, trướng rủ, Tử Long áp môi lên má ửng hồng của Lã Mai Nương :

- Chà! Lo chi? Chúng thừa biết là chẳng khi nào đôi ta gọi tới nên có lẽ… dong từ lâu rồi, Mai Nương à, đêm xuân ngàn vàng không chuộc, qua chờ đón diễm phúc động đào mà ái khanh là đào nguyên tiên tử…

Thay vì trả lời, Mai Nương nhắm nghiền cặp phượng nhãn, nghe tiếng nói của người yêu dạt dào như gió thoảng tây hiên, toàn thân nàng rung động bởi một cảm giác lạ lùng miên man kỳ bí…

Yến tiệc linh đình suốt năm ngày mới chấm dứt. Đại sư Lã Tứ Nương ở lại Cam gia trại mười hôm mới gọi vợ chồng Cam Tử Long bảo rằng :

- Ta nhất định ngày mốt lên đường và muốn nhắc các con một điều…

Cam Tử Long ngạc nhiên :

- Tết Nguyên Đán đến nơi rồi, kính mời cô mẫu nán lại Tần Lĩnh, sang Xuân hãy về Sơn Đông cũng vừa.

Lã đại sư nghiêm nghị :

- Đối với mọt người đã từng giang hồ hành hiệp, gót chân đặt dấu khắp bốn phương trời như ta, thời gian bất thành vấn đề. Thế nào ta cũng lên đường và căn dặn bảo hai con mấy điều.

Lã Mai Nương thắc mắc :

- Xin cô mẫu cứ dạy, dầu khó khăn biết mấy chúng con cũng chẳng từ nan.

Nhắm mắt suy nghĩ hồi lâu, Lã đại sư cất giọng trầm trầm :

- Mối thù của họ Lã nhà ta, hai con đã thừa biết là ta đã trả như thế nào chớ gì?

Vợ chồng Tử Long đồng thanh :

- Dạ.

- Chính vì vụ trả thù khủng khiếp đó nên mới có vụ liên tục hiện thời và ta mong hai con giúp sức… nhưng chỉ e một mỗi là đang tuần trăng mật…

Cam Tử Long sốt sắng :

- Xin cô mẫu cứ truyền dạy, vợ chồng tiểu điệt dầu nhảy ngay vào nước lửa hay san phẳng Thái Hàng Sơn thành bình địa cũng chẳng từ nan.

Lã đại sư mỉm cười :

- Hay quá! Hiền điệt vừa nhắc đến Thái Hàng sơn, thì chính trong vụ mà ta sắp kể đây dính líu tới võ phái Thái Hàng, Ngũ Đài và Không Động…

Lã Mai Nương nhíu đôi mày xếch ngược :

- Chà! Phải chăng cô mẫu muốn nói tới Phi Phụng người Hoàng tộc Mãn Thanh và đồng bọn của nó?

Lã đại sư gật đầu :

- Chính thế, Cam Phượng Trì đã báo cho ta hay, sau khi con rời Bạch Vân tự về Tần Lĩnh, hiệp sức với Phi Phụng còn có vợ chồng Chung Tam Muội, Lý Tôn Bảo. Cả ba cùng là nhân vật kỳ tài, cao đồ của đại sư Pháp Không phái Không Động. Ngoài ra còn mười bảy hào kiệt phái Ngũ Đài và tám hào kiệt phái Thái Hàng giúp đỡ.

Chúng sẽ chống với một mình ta, bởi vậy ta cần sự cộng tác của hai con.

Lã Mai Nương hỏi :

- Thưa cô mẫu, thành tích của mười bảy môn đồ Ngũ Đài và tám môn đồ Thái Hàng như thế nào?

Lã đại sư chậm rãi :

- Được, để ta kể cho mà nghe. Hai con còn nhớ sáu năm trước đây, ta đã từng có lần nói tới tích tấm biển Danh Trấn Giang Hồ không?

- Thưa có. Xin người thuật cho nghe.

- Ta cần phải thuật cho hai con nghe mới nhận thức được công phu quốc kỳ của bọn hiện tại chúng đối với ta, và hai con sau đây sẽ có dịp trổ tài lực so kiếm với họ…

Lã đại sư yên lặng giây lát, đoạn thở dài :

- Tránh cũng chẳng khỏi định mệnh. Câu chuyện Danh Trấn Giang Hồ như sau đây. Hai con ráng nhớ lấy thành tích, mức độ công phu của họ để thận trọng trong các trận giao tranh mà ta dự đoán sẽ xảy ra khủng khiếp trong tương lai, nếu tên Phi Phụng dám gây bán cùng ta.

Lã Nương hỏi :

- Bạch cô mẫu, phải chăng Phi Phụng là con của Dận Đế mà cô mẫu đã có lần kể sơ sơ lai lịch cho chúng con nghe khi còn ở trên Bạch Vân tự?

Lã đại sư gật đầu :

- Chính nó đó.

- Thưa, chừng nào cô mẫu mới cần tới vợ chồng con?

Lã đại sư suy nghĩ giây lát :

- Hai con cứ bình tâm tận hưởng gia đình hạnh phúc và vui tân Xuân. Ta sẽ báo sau cho biết.

Cam Tử Long nói :

- Từ Sơn Đông đến Tào Lĩnh đường sá hiểm trở xa xôi, không đi trước chúng, tiểu điệt e trễ mắt.

Đại sư mỉm cười :

- Con quên rằng Bạch Vân tự có hai con Kim Điểu lão luyện dư sức bay ngàn dặm ư? Chúng sẽ đưa tin về tận đây.

Sốc lại đai áo, Lã Mai Nương hỏi :

- Ngoài Cam lang và con, cô mẫu có bảo ai giúp sức nữa không?

- Vợ chồng Cam Phượng Trì.

Tử Long thưa :

- Tế điệt e ít người quá. Riêng tên Phi Phụng và hai vợ chồng Lý Tồn Báo, Chung Tam Muội đã đáng tay bảo thủ rồi, ngoài ra còn mười bảy hào kiệt Ngũ Đài, tám danh thủ Thái Hàng. Lực lượng đối phương khá lớn.

Lã đại sư nói :

- Hảo thủ Ngũ Đài còn mười sáu người thì đúng hơn, đó là: Vạn Phu Hùng Bằng Phi, Kỳ Tử Kiến, Phùng Tiểu Điền, Mã Vân, Từ Hoàng, Chiêu Bạch Tốn, Lâm Đức Mạnh, Tảo Long, Tảo Hồ, Cấp Vân Lương, Lý Đạt, Tiêu Thiên Cát, Bách Quang Hòa, Đới Thái Kỷ, Hàn Đăng, Hoàng Trí Hiền. Còn đệ nhị hảo thủ Ngũ Đài là Vương Trút Tiết, con trai của Vương Cửu Công thì bỏ đi mất rồi.

Mai Nương nói :

- Cô mẫu có nhớ tên hảo thủ Thái Hàng không?

- Có chứ, Hùng Văn Lượng, Đặng Thiên Văn, La Bích, Kiều Mỹ Hoa, Giang Thành, Hán Siêu, Thái Diên Khoa, Vương Hảo.

Theo như tin đồn thì Hán Siêu đã vong mạng vì Vạn Phu Hùng Bằng Phi khi trước nhưng cũng có người đồn là y thoát chết.

Đáng lẽ hai toán hào thủ đó đối lập với nhau vì vụ Hán Siêu nhưng nhờ sự khuyên ngăn và trung gian của vợ chồng Lý Tôn Báo, Chung Tam Muội và Phi Phụng nên hai bên đã hợp tác, và cả hai bên cùng hùa theo Pháp Không phái Không Động.

Mày kiếm xếch ngược, Lã Mai Nương nói :

- Phái Ngũ Đài có Ỷ Vân thiền sư và phái Không Động còn Thạch Phủ Kính, lẽ nào hai vị ấy lại để những nhân vật kia gây hắn mù quáng với cô mẫu?

Lã đại sư trầm ngâm hồi lâu :

- Ỷ Vân đạo hữu nhu nhược và có ý nể nang Vạn Phu Hùng Bằng Phi. Tên họ Bằng này rất có thể một ngày kia sẽ cùng đồng bọn kéo về Ngũ Đài sơn truất phế Ỷ Vân cho dễ kéo cánh hiệp tác với Không Động.

Còn Thạch Phủ Kính thì so bì sao được với Pháp Không là sư huynh y. Không những thế, Pháp Không còn có ba đệ nhất môn đồ, Lý Tôn Báo, Chung Tam Muội và Phi Hùng vào hùa thì cái ngôi vị Sư trưởng Không Động của lão sư Thạch Phủ Kính không còn chi chắc chắn. Chúng ta cũng căn cứ vào đó để dự đoán thái độ của Pháp Không và ba đồ đệ ruột của nhân vật ấy.

Nói tới đây, Lã đại sư bèn thuật rõ ràng tỉ mỉ câu chuyện Danh Trấn Giang Hồ cho Song hiệp nghe.

Sau bữa tiệc tiễn hành, hai hôm sau, Lã đại sư từ biệt Cam thái thái và Mai Nương, Tử Long, lên đường.

Cam, Lã tiễn đại sư ra khỏi thung lũng Tần Lĩnh sơn, dùng dằng chẳng muốn chia tay.

Đại sư nói :

- Dầu đưa nhau vạn dặm cũng sẽ tới lúc đôi ngả, đôi nơi, thôi hai con khá trở về cho ta an tâm dong ruổi dặm trường.

Lã Mai Nương đành cùng chồng bái lạy, đứng nhìn người ra đi, mãi cho tới lúc Đại sư khuất bóng sau rừng cây.

Đường về vắng vẻ, giữa cảnh hoa ngàn gió núi, Mai Nương, Tử Long quàng ngang lưng nhau lặng lẽ hồi trang.

Gió lạnh lùng thổi mạnh từ phương Bắc, Mai Nương rùng mình kéo cao cổ áo lông cừu.

- Hôm nay trời chuyển gió, lạnh dữ da, hiền thê?

Mai Nương âu yếm ngước mặt nhìn chồng, nàng nói nhẹ nhàng qua hơi thở :

- Thiếp nhớ lại những mùa Đông đã qua, chúng ta đi bên nhau mà đâu có được… ấm áp như buổi hôm nay?

Không ai bảo ai, đồng thời hai cánh tay quàng trên lưng siết chặt hơn…

Hết

Table of Contents

Giới thiệu
Hồi 1
Hồi 2
Hồi 3
Hồi 4
Hồi 5
Hồi 6
Hồi 7
Hồi 8
Hồi 9
Hồi 10
Hồi 11
Hồi 12
Hồi 13
Hồi 14
Hồi 15
Hồi 16
Hồi 17
Hồi 18
Hồi 19
Hồi 20
Hồi 21
Hồi 22
Hồi 23
Hồi 24
Hồi 25
Hồi 26
Hồi 27
Hồi 28
Hồi 29
Hồi 30
Hồi 31
Hồi 32

Hồi 33
Hồi 34
Hồi 35